

Mien Hoang

Over Pink Moon

Mục lục

[Chương 1: Dạ Dao Quang](#)

[Chương 2: Hung Thủ](#)

[Chương 3: Bạch Hồ Sát](#)

[Chương 4: Nguyên Nhân Dẫn Đến Cái Chết Của Liễu Thị](#)

[Chương 5: Mối Hận Của Thiếu Niên](#)

[Chương 6: Phạm Điều Cấm Kỵ](#)

[Chương 7: Bổ Nguyên Khí](#)

[Chương 8: Sau Nhà Không Được "Võ Chân Núi"](#)

[Chương 9: Sau Nhà Không Được "Võ Chân Núi" \(2\)](#)

[Chương 10: Dùng Khí Ngũ Hành Chép Kinh Phật](#)

[Chương 11: Mỹ Hòa Thượng](#)

[Chương 12: Tướng Mặt Sắp Chết](#)

[Chương 13: Ôn Đình Trạm Ngông Cuồng](#)

[Chương 14: Dạy Bảo Thần Đồng](#)

[Chương 15: Bát Tự Không Hợp](#)

[Chương 16: Nhận Thêm Một Mối](#)

[Chương 17: Đến Dương Phủ Làm Khách](#)

[Chương 18: Pháp Khí La Bàn](#)

[Chương 19: Tiền Không Đủ Tiêu](#)

[Chương 20: Ngọc Bài Trong Tầm Tay](#)

[Chương 21: Quê Khốn, Hung Trạch](#)

[Chương 22: Cửa Cấn Nhà Chính Khôn](#)

[Chương 23: Quê Lôi Thiên Đại Tráng](#)

[Chương 24: Mỹ Nam Và Nguyệt Thần](#)

[Chương 25: Làn Tốt Bụng Hiếm Có](#)

[Chương 26: Ta Chi Hào Phóng Với Mỹ Nam](#)

[Chương 27: Cứu Một Con Khi](#)

[Chương 28: Con Khi Đáng Giá](#)

[Chương 29: Quê Thiên Cầu](#)

[Chương 30: Trở Về](#)

[Chương 31: Băng Nhóm Gây Án](#)

[Chương 32: Ngũ Hành Suy Đoán Thân Hình, Lục Thần Suy Đoán Tướng Mạo](#)

[Chương 33: Số Mệnh Phạm "Hình"](#)

[Chương 34: Uy Lực Của Bạch Hồ Sat](#)

[Chương 35: Người Mạnh Gia Đến](#)

[Chương 36: Cái Gọi Là Thiên La Địa Vồng \(*\)](#)

[Chương 37: Thiếu Niên Nhìn Xa Trông Rộng](#)

[Chương 38: Tứ Đại Thần Hầu](#)

[Chương 39: Khế Đất Đến Tay](#)

[Chương 40: Dưới Nhà Có Xác](#)

[Chương 41: Bốn Phần Địa Tô](#)

[Chương 42: Nàng Là Nương Tử Của Ta](#)

[Chương 43: Tai Ương Huyết Quang](#)

[Chương 44: Đấu Pháp](#)

[Chương 45: Gặp Lại Mạch Khâm](#)

[Chương 46: Sự Ấm Áp Khiến Người Ta Lưu Luyến](#)

[Chương 47: Đi Săn Càn Gì Cung Tên](#)

[Chương 48: Chạm Trán Gấu Đen](#)

[Chương 49: Cừu Trùng Ngũ Hành Đại Trận](#)

[Chương 50: Mở Rộng Gia Trạch](#)

[Chương 51: Nghịch Thiên Chi Thuật](#)

[Chương 52: Trợ Giúp](#)

[Chương 53: Cho Nàng Tất Cả Những Gì Nàng Muốn](#)

[Chương 54: Kính Thần Bất Thành](#)

[Chương 55: Mạch Khâm Đến Thăm](#)

[Chương 56: Mỹ Nhân Tuyệt Sắc](#)

[Chương 57: Thủ Đoạn Của Ôn Đình Trăm](#)

[Chương 58: Sự Bảo Vệ Của Mạch Trâm](#)

[Chương 59: Dao Quan Tinh Dậy](#)

[Chương 60: Người Giữ Ngọc Có Tội](#)

[Chương 61: Quan Tài Chi Sát](#)

Chương 62: Tạ Lễ Của Qua Vô Âm

Chương 63: Năm Mới Đầu Tiên

Chương 64: Quà Năm Mới

Chương 65: Lần Đầu Thấy Âm Trạch

Chương 66: Nhớ Kỹ Điểm Tốt Của Nàng

Chương 67: Trong Nhà Có Ma

Chương 68: Ma Nữ Lợi Hại

Chương 69: Tội Ác Nơi Phật Đường

Chương 70: Siêu Độ Và Công Đức

Chương 71: Chế Tạo Ô Bách Thiện

Chương 72: Nguy Hiểm Trùng Điệp

Chương 73: Bị Nhìn Thấy

Chương 74: Tìm Thức Ăn Cho Dao Dao

Chương 75: Ôn Công Tử Học Rộng Tài Cao

Chương 76: Giao Lưu Thần Thức

Chương 77: Lại Thấy Ánh Mặt Trời

Chương 78: Song Gió Lại Nổi Lên

Chương 79: Thịnh Thế Mỹ Nhân

Chương 80: Dung Mạo Tuyệt Sắc

Chương 81: Nổi Giáo Cho Giặt

Chương 82: Đạo Có Quy Tắc Của Đạo

Chương 83: Mẫu Tử Liên Tâm

Chương 84: Đại Quân Đột Kích

Chương 85: Kề Vai Chiến Đấu

Chương 86: A Lâm Bị Bắt

Chương 87: Bách Quỷ Oán

Chương 88: Ngày Cực Âm (1)

Chương 89: Ngày Cực Âm (2)

Chương 90: Âm Khí Xâm Nhập

Chương 91: Kinh Phật Hỗ Trợ

Chương 92: Trong Họa Có Phúc

Chương 93: Vô Định Thập Toàn Đại Bồ Hoàn

[Chương 94: Lựa Chọn Của Tôn Lâm Nhi](#)
[Chương 95: Rời Đi](#)
[Chương 96: Cự Phú](#)
[Chương 97: Vì Sao Lại Phải Làm Quan](#)
[Chương 98: Tang Ấu Ly](#)
[Chương 99: Ân Tái Sinh](#)
[Chương 100: Trời Sắp Mưa](#)
[Chương 101: Lôi Kích Mộc](#)
[Chương 102: Thiếu Nữ Trong Quan Tài Đá](#)
[Chương 103: Bùa Chú](#)
[Chương 104: Tử Linh Châu](#)
[Chương 105: Yêu Thích Sắc Đẹp Của Chính Mình](#)
[Chương 106: Đặt Tên](#)
[Chương 107: Lai Giả Bất Thiện](#)
[Chương 108: Thăm Vào Lòng Người](#)
[Chương 109: Mắng Người Khác Không Có Lời Thô Tục](#)
[Chương 110: Bị Khinh Bạc](#)
[Chương 111: Uy Lực Của Tử Linh Châu](#)
[Chương 112: Vĩnh An Tự](#)
[Chương 113: Quê Bói Mười Vạn Lượng](#)
[Chương 114: Bạch Hổ Sát](#)
[Chương 115: Ôn Công Tử Ra Tay](#)
[Chương 116: Người Là Dị Tinh](#)
[Chương 117: Bên Cạnh Ta Còn Có Nàng](#)
[Chương 118: Kinh Thế Thần Đồng](#)
[Chương 119: Giải Đáp](#)
[Chương 120: Mở Hộp](#)
[Chương 121: Cùng Điều Tra](#)
[Chương 122: Nam Viên Hào Trạch](#)
[Chương 123: Chờ Khách Tới Cửa](#)
[Chương 124: Quê Hóa Thiên Đại Và Công Đức](#)
[Chương 125: Đa Mưu Túc Trí](#)

[Chương 126: Lại Trúng Chiêu](#)
[Chương 127: Đưa Người Đi Tìm Đồ Tốt](#)
[Chương 128: Mật Ong Và Cá](#)
[Chương 129: Văn Khúc Tinh Phong](#)
[Chương 130: Bị Va Trúng](#)
[Chương 131: Xóm Nghèo](#)
[Chương 132: Tuổi Trẻ Không Dễ Bị Lừa](#)
[Chương 133: Thước Tầm Long](#)
[Chương 134: Đất Đại Cát](#)
[Chương 135: Ôn Công Tử Muốn Tìm Vàng](#)
[Chương 136: Thật Sự Có Vàng](#)
[Chương 137: Âm Hồn Không Tan](#)
[Chương 138: Dùng Trí](#)
[Chương 139: Chiến Đấu Kịch Liệt](#)
[Chương 140: Rơi Vào Nơi Không Biết](#)
[Chương 141: Phục Hồi](#)
[Chương 142: Chàng Không Biết Tiếng Phạn](#)
[Chương 143: Trừ Độc](#)
[Chương 144: Kim Tử Tăng Cấp](#)
[Chương 145: Dao Tộc](#)
[Chương 146: Tuyệt Đối Không Liếc Nhìn Cô Gái Khác](#)
[Chương 147: Vu Thuật](#)
[Chương 148: Tìm Được Hung Thủ](#)
[Chương 149: Giao Thủ](#)
[Chương 150: Trận Chiến Trên Sông](#)
[Chương 151: Trạm Giao Liên Thủ](#)
[Chương 152: Làm Thơ](#)
[Chương 153: Lục Hợp Đại Trận](#)
[Chương 154: Quỳnh Vũ Sơn Trang](#)
[Chương 155: Ân Oán Trăm Năm](#)
[Chương 156: Từng Bị Tàn Sát](#)
[Chương 157: Chuyện Kỳ Quái](#)

[Chương 158: Long Mạch](#)
[Chương 159: Hư Hoa Giả Huyết](#)
[Chương 160: Long Khí Thanh Tẩy](#)
[Chương 161: Long Tiên Dịch](#)
[Chương 162: Toàn Cơ Ngọc Hoàn Trận](#)
[Chương 163: Bày Binh Bố Trận](#)
[Chương 164: Thành Công](#)
[Chương 165: Mạch Khâm Đến](#)
[Chương 166: Tinh La Trận](#)
[Chương 167: Biến Thiên](#)
[Chương 168: Bố Trí Của Mạch Khâm](#)
[Chương 169: Thiên Lôi Trận](#)
[Chương 170: Tranh Đoạt](#)
[Chương 171: Một Chương Kia](#)
[Chương 172: Nụ Hôn Đỏ](#)
[Chương 173: Cuộc Đời Mới](#)
[Chương 174: Người Của Triều Đình Đến](#)
[Chương 175: Mỹ Nam Tề Tụ](#)
[Chương 176: Hầu Gia](#)
[Chương 177: Suy Luận Mạnh Mẽ](#)
[Chương 178: Suy Luận Mạnh Mẽ](#)
[Chương 179: Nguy Hiểm Đã Tới](#)
[Chương 180: Phí Hết Tâm Tư Chỉ Vì Nàng](#)
[Chương 181: Thật Sự Có Thuốc Nổ](#)
[Chương 182: Trạm Ca Phá Cục](#)
[Chương 183: Hóa Giải Ân Oán](#)
[Chương 184: Người Xa Quê Trở Về Nhà](#)
[Chương 185: Tinh Tượng Hỗn Loạn](#)
[Chương 186: Năm Lượng Hai Tiên](#)
[Chương 187: Ác Quỷ Quấn Thân](#)
[Chương 188: Phật Quang](#)
[Chương 189: Người Đang Nói Dối](#)

[Chương 190: Lấy Tên Tiền Lỗi](#)
[Chương 191: Tìm Thấy Người](#)
[Chương 192: "Người Thân" Viếng Thăm](#)
[Chương 193: Tri Kỷ](#)
[Chương 194: Cảm Động](#)
[Chương 195: Trọng Nghiêu Phàm Đến](#)
[Chương 196: Cầu Tới Cửa](#)
[Chương 197: Tai Sát](#)
[Chương 198: Quẻ Bói Không Thành](#)
[Chương 199: Không Phải Là Người](#)
[Chương 200: Mất Hồn](#)
[Chương 201: Còn Có Thể Cứu](#)
[Chương 202: Dẫn Hồn](#)
[Chương 203: Linh Hồn Hải Nhi](#)
[Chương 204: Sống Lại](#)
[Chương 205: Bắt Được Người](#)
[Chương 206: Thiên Hồn Môn](#)
[Chương 207: Thất Sát Gặp Dương Nhẫn](#)
[Chương 208: Cửu Tinh Liên Châu Trận](#)
[Chương 209: Lựa Chọn Cát Hung](#)
[Chương 210: Xây Kho](#)
[Chương 211: Kế Độc](#)
[Chương 212: Nàng Kiều Ngạo](#)
[Chương 213: Thế Cục Xoay Chuyển](#)
[Chương 214: Đoán Chuyện Như Thần](#)
[Chương 215: Ngoài Dự Đoán](#)
[Chương 216: Sự Tình Đại Phát](#)
[Chương 217: Bố Trí](#)
[Chương 218: Kẻ Giết Người](#)
[Chương 219: Thăm Vấn](#)
[Chương 220: Bị Phế](#)
[Chương 221: Lễ Vật Đêm Thất Tịch](#)

[Chương 222: Đi Mượn Hòa Thượng](#)
[Chương 223: Trong Rừng Có Quý](#)
[Chương 224: Kẻ Chết Yếu](#)
[Chương 225: Có Người Tính Kế](#)
[Chương 226: Có Quý Vương](#)
[Chương 227: Kinh Hoa Tiên Tử](#)
[Chương 228: Trạm Ca Ghen](#)
[Chương 229: Linh Tộc](#)
[Chương 230: Mười Tính Sáu Xa](#)
[Chương 231: Giác Sát \(*\)](#)
[Chương 232: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang](#)
[Chương 233: Quà Sinh Nhật](#)
[Chương 234: Trăng Thanh Gió Mát](#)
[Chương 235: Đều Trở Nên Mạnh Mẽ](#)
[Chương 236: Người Động Thủ](#)
[Chương 237: Nơi Vong Quốc Diệt Gia](#)
[Chương 238: Có Yêu Quái](#)
[Chương 239: Tướng Làm Phi](#)
[Chương 240: Bóng Yêu](#)
[Chương 241: Có Bạn Đi Cùng](#)
[Chương 242: Bạn Cũ Của Lão Hòa Thượng](#)
[Chương 243: Bảo Kính](#)
[Chương 244: Hy Sinh Người Vô Tội](#)
[Chương 245: Tiêu Diệt Bóng Yêu](#)
[Chương 246: Thẻ Tre](#)
[Chương 247: Giết Người Rồi](#)
[Chương 248: Ôn Lửa Gạt](#)
[Chương 249: Dụng Ý Của Trạm Ca](#)
[Chương 250: Phục Vị Trạch](#)
[Chương 251: Liễu Gia](#)
[Chương 252: Thô Bạo](#)
[Chương 253: Mãi Mãi Làm Vợ Kế](#)

[Chương 254: Có Lòng Tin Đối Với Chàng](#)
[Chương 255: Mục Đích Thực Sự](#)
[Chương 256: Bộ Tộc Ăn Thịt Người](#)
[Chương 257: Làm Hộ Vệ](#)
[Chương 258: Một Chậu Nước](#)
[Chương 259: Nạn Hận Hán Bùng Phát](#)
[Chương 260: Cậu Tìm Đến](#)
[Chương 261: Quê Minh Di](#)
[Chương 262: Đời Người Vì Bản Thân, Ứng Thuận Vì Thê Tử](#)
[Chương 263: Vân Giác](#)
[Chương 264: Cùng Nhau Đón Năm Mới](#)
[Chương 265: Án Thủ](#)
[Chương 266: Vào Nhà](#)
[Chương 267: Lưu Đầy](#)
[Chương 268: Năm Huyết Xà](#)
[Chương 269: Người Thật Sự Hiếu Cô](#)
[Chương 270: Xà Yêu](#)
[Chương 271: Chém Xà Yêu](#)
[Chương 272: Cắt Thịt](#)
[Chương 273: Dạ Thiên Khu](#)
[Chương 274: Nhập Học](#)
[Chương 275: Hoàng Trường Tôn](#)
[Chương 276: Tiếng Thét Chối Tai](#)
[Chương 277: Thi Thể Nữ Phía Sau Bức Tường](#)
[Chương 278: Chuyển Giao Thần Thức](#)
[Chương 279: Kinh Nghiệm Phong Phú](#)
[Chương 280: Manh Mối Đứt Đoạn](#)
[Chương 281: Không Có Quý](#)
[Chương 282: Lại Một Công Đức](#)
[Chương 283: Sợ Vợ](#)
[Chương 284: Hạ Độc](#)
[Chương 285: Sai Cũng Khiến Cho Nó Trở Thành Đúng](#)

Chương 286: Không Nỡ
Chương 287: Bảy Tác Đoạn Hồn Châm
Chương 288: Bạo Tâm
Chương 289: Ngụ Xuân
Chương 290: Uống Máu Kết Nghĩa
Chương 291: Tiểu Quý
Chương 292: Đồng Gia Công Tử
Chương 293: Công Đức Sâu Nặng
Chương 294: Đi Rồi Lại Trở Về
Chương 295: Tiền Hàn
Chương 296: Dạ Khai Dương
Chương 297: Làm Cha Mẹ
Chương 298: Con Trai Giỏi Quá
Chương 299: Không Được Hái Hoa Dại Bên Đường
Chương 300: Chuẩn Bị Lên Long Hồ Sơn
Chương 301: Lên Núi
Chương 302: Ngủ Chung
Chương 303: Có Yêu Khí
Chương 304: Nhện Tinh Giao Cho Chàng
Chương 305: Trạm Ca, Chàng Thật Tốt
Chương 306: Kim Đan Kỳ
Chương 307: Thuần Phục Ngựa Tốt
Chương 308: Bọn Ta Không Tranh Giành Với Người
Chương 309: Thạch Đầu Quái
Chương 310: Thạch Linh Đám
Chương 311: Rời Đi
Chương 312: Ngủ Với Ma Nữ
Chương 313: Quê Độn
Chương 314: Khuấy Đục Nước Trong
Chương 315: Giải Trận
Chương 316: Ninh An Vương Đến
Chương 317: Vương Gia Nuôi Một Con Quý

[Chương 318: Xích Mịch Lợi Ích Giữa Người Và Quỷ](#)
[Chương 319: Quỷ Song Sinh](#)
[Chương 320: Mất Nụ Hôn Đầu](#)
[Chương 321: Điện Cố Long Dương, Tay Ngắn](#)
[Chương 322: Chạm Ngực](#)
[Chương 323: Ân Mạng](#)
[Chương 324: Quỷ Không Biết Nói Dối](#)
[Chương 325: Truy Vấn](#)
[Chương 326: Diệp Phụ Duyên Không Phải Hung Thủ](#)
[Chương 327: Hung Thủ Ở Ngay Hiện Trường](#)
[Chương 328: Hung Thủ Chính Là Hắc](#)
[Chương 329: Không Thể Ngụy Biện](#)
[Chương 330: Người Khởi Xướng](#)
[Chương 331: Không Coi Ai Ra Gì](#)
[Chương 332: Nguyệt Giác Tối, Mẫu Thân Qua Đời](#)
[Chương 333: Âm Sát Quang Minh Chính Đại](#)
[Chương 334: Cùng Nhau Vu Oan Liễu Gia](#)
[Chương 335: Dao Dao Tức Giận Rồi](#)
[Chương 336: Trăm Ca Rất Vô Lại](#)
[Chương 337: Một Mũi Tên Trúng Hai Đích](#)
[Chương 338: Tức Hộc Máu](#)
[Chương 339: Dương Trạch Có Thể Vô Hình Hại Người](#)
[Chương 340: Phân Tích Dương Trạch](#)
[Chương 341: Sức Lực Bạn Trai Trần Đây](#)
[Chương 342: Biến Thái](#)
[Chương 343: Đánh Cược](#)
[Chương 344: Có Việc Muốn Nhờ](#)
[Chương 345: Trong Bụng Có Con](#)
[Chương 346: Lại Thu Được Công Đức](#)
[Chương 347: Hạng Ưu](#)
[Chương 348: Rượu Ngon](#)
[Chương 349: Trả Tiền](#)

[Chương 350: Trạm Ca Là Kẻ Lừa Gạt](#)

[Chương 351: Kỳ Lân Công Tử](#)

[Chương 352: Trăng Thu Ngông Nghênh](#)

[Chương 353: Đánh Giá Thành Tích Ba Năm](#)

[Chương 354: Quý Thai](#)

[Chương 355: Tìm Tới](#)

[Chương 356: Hai Điểm Đáng Ngờ](#)

[Chương 357: Hung Thủ Không Thể Ngờ](#)

[Chương 358: Trong Ngọc Có Vật Sống](#)

[Chương 359: Thai Nhi Đã Chết](#)

[Chương 360: Bắt Quý Thai](#)

[Chương 361: An Tam Gia Đã Đến](#)

[Chương 362: Tự Nổ Hồn Thể](#)

[Chương 363: Cố Hoài Minh](#)

[Chương 364: Thả Dây Câu Cá](#)

[Chương 365: Trận Pháp Dưới Nước](#)

[Chương 366: Giao Chiến](#)

[Chương 367: Quê Cẩn](#)

[Chương 368: Hiếu Chàng](#)

[Chương 369: Gặp Được Càn Dương](#)

[Chương 370: Người Thuần Dương](#)

[Chương 371: Có Người Đánh Quái](#)

[Chương 372: Người Thiên Hựu](#)

[Chương 373: Canh Gà Yêu Thương](#)

[Chương 374: Hương Ngưng Chi](#)

[Chương 375: Vào Học Viện Nhạc Lộ](#)

[Chương 376: Trúng Độc](#)

[Chương 377: Vợ Chồng Ma Quỷ](#)

[Chương 378: Phá Giải Thế Cờ](#)

[Chương 379: Ôn Đình Trạm Vs Tuyên Lâm](#)

[Chương 380: Kịch Liệt Giao Tranh](#)

[Chương 381: Tạm Dừng Đấu Cờ](#)

[Chương 382: Tự Minh Quang](#)
[Chương 383: Tiết Lộ Thiên Cơ](#)
[Chương 384: Sự Kiện Bùng Phát](#)
[Chương 385: Nụ Hôn Sâu](#)
[Chương 386: Gặp Nguy Hiểm](#)
[Chương 387: Người Muốn Hắn Chết](#)
[Chương 388: Tiểu Nguyên Thị Chết](#)
[Chương 389: Còn Chiêu Cuối Cùng](#)
[Chương 390: Hối Ngược Lại](#)
[Chương 391: Kim Tử Không Đáng Tin](#)
[Chương 392: Đó Chính Là Yêu Khí](#)
[Chương 393: Dịch Thiên Nhậm](#)
[Chương 394: Đề Thi Thú Vị](#)
[Chương 395: Giải Quê](#)
[Chương 396: Trạm Ca Chảy Máu Mũi](#)
[Chương 397: Cảm Nhận Giữa Sống Và Chết](#)
[Chương 398: Mười Sáu Chữ](#)
[Chương 399: Cái Giá Nói Xấu Trạm Ca](#)
[Chương 400: Chữ Số Phong Thủy](#)
[Chương 401: Đoạt Giải Nhất](#)
[Chương 402: Không Thể Cự Tuyệt Đồ Đồ Ngốc](#)
[Chương 403: Lễ Vật Thu Nhận Đồ Đồ](#)
[Chương 404: Yêu Quái Trong Tranh](#)
[Chương 405: Cần Bức Họa Gốc](#)
[Chương 406: Vào Tranh Giết Yêu](#)
[Chương 407: Mẹ Con Liên Thủ](#)
[Chương 408: Mọi Người Hợp Lực](#)
[Chương 409: Đồng Lòng Tương Trợ](#)
[Chương 410: Khôi Phục Thành Công](#)
[Chương 411: Yêu Linh Nuôi Dưỡng Thiên Lân](#)
[Chương 412: Đào Chi Yêu Yêu](#)
[Chương 413: Đừng Tốt Với Muội Như Vậy](#)

[Chương 414: Thiếu Một Mươi Sĩ?](#)
[Chương 415: Ngọt Ngào](#)
[Chương 416: Hồng Nhan Họa Thủy](#)
[Chương 417: Kỳ Úc Công Tử](#)
[Chương 418: Cậu Đánh Đàn, Cô Múa Kiếm](#)
[Chương 419: Dao Dao Say Rượu](#)
[Chương 420: Từ Đường Mở Tiệc](#)
[Chương 421: Thạch Nữ](#)
[Chương 422: Lễ Cặp Kê](#)
[Chương 423: Lễ Vật Của Mạch Khâm](#)
[Chương 424: Lão Gia Bị Yêu Tình Mê Hoặc](#)
[Chương 425: Tị Thủy Châu](#)
[Chương 426: Mãi Mãi Bên Nàng](#)
[Chương 427: Tìm Nữ Quý](#)
[Chương 428: Mượn Xác Hoàn Hồn](#)
[Chương 429: Coi Trọng Lẫn Nhau](#)
[Chương 430: Chi Cầu Không Thẹn Với Lương Tâm](#)
[Chương 431: Mưu Tính Phong Hào](#)
[Chương 432: Đào Hoa Của Dạ Dao Quang](#)
[Chương 433: Dạy Đỗ Đồ Đệ](#)
[Chương 434: Quách Viện Giả](#)
[Chương 435: Tụ Hồn Đình](#)
[Chương 436: Theo Dõi Một Tuồng Kịch](#)
[Chương 437: Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn](#)
[Chương 438: Người Quý Khác Biệt](#)
[Chương 439: Chuyện Cũ Của Hai Người](#)
[Chương 440: Muốn Ăn Thế Nào Cũng Được](#)
[Chương 441: Tướng Phu Thê](#)
[Chương 442: Tư Thế Hiên Ngang](#)
[Chương 443: Hấn Muốn Cưới Nàng](#)
[Chương 444: Lão Hòa Thượng Gọi Đến](#)
[Chương 445: Lại Bị Thương](#)

Chương 446: Xá Lợi Phật
Chương 447: Cây Phán Hồn
Chương 448: Đến Nha Phủ
Chương 449: Quỷ Hóa Yêu
Chương 450: Nông Phu Và Rắn
Chương 451: Hai Hung Thủ
Chương 452: Trả Thù
Chương 453: Ấm Lòng
Chương 454: Kéo Đi
Chương 455: Người Trường Thọ
Chương 456: Nàng Là Phúc Muôn Đời Của Ta
Chương 457: Chỉ Cần Nàng Vui
Chương 458: Thiên Lý Mã Và Bá Nhạc
Chương 459: Điện Trần (*)
Chương 460: Rơi Xuống Sông
Chương 461: Đuổi Theo
Chương 462: Nguyễn Tư Tư
Chương 463: Giải Chử
Chương 464: Đi Bắt Trùng
Chương 465: Phật Duyên
Chương 466: Tâm Ma
Chương 467: Nguy Hiểm Ấp Đến
Chương 468: Đỡ Thay Cô Một Kịch Trí Mạng
Chương 469: Ngày Tết Trung Thu
Chương 470: Điệu Múa Cuối Cùng
Chương 471: Xuất Gia Làm Hòa Thượng
Chương 472: Án Giết Người Liên Hoàn
Chương 473: Khó Nhất Là Tình
Chương 474: Mặc Cho Số Phận
Chương 475: Thiên Sơn Mộ Tuyết
Chương 476: Cử Động Ngón Tay
Chương 477: Thị Uy, Thăm Dò

Chương 478: Xem Như Chàng Lợi Hại

Chương 479: Từng Bước Áp Sát

Chương 480: Liên Hoàn Kế

Chương 481: Một Kẻ Thù Không Buông Tha

Chương 482: Nhìn Thấu Mỗi Người

Chương 483: Xuân Lan Thu Cúc

Chương 484: Hai Yêu Nghiệt

Chương 485: Chia Nhau Hành Động

Chương 486: Thiếu Niên Nói Chuyện Xưa

Chương 487: Năm Lấy Tổng Đốc Trực Lệ

Chương 488: Những Thứ Cần Thiết Khi Đi Du Ngoạn

Chương 489: Phản Ứng Nơi Nào

Chương 490: Còn Có Liễu Gia Xui Xẻo

Chương 491: Tiếng Rong Ngâm

Chương 492: Khốn Long Trận

Chương 493: Cao Tăng Từ Chối Gặp

Chương 494: Trạm Ca Không Gì Là Không Thể

Chương 495: Thầy Giáo Tốt Nhất

Chương 496: Hoàng Thiết

Chương 497: Báo Ân

Chương 498: Cui Trọng Liên Sơn

Chương 499: Pháp Trận Thái Ất

Chương 500: Cứu Sống Long Mạch

Chương 501: Nguyên Anh Kỳ

Chương 502: Đây Là Sư Nương

Chương 503: Vào Núi Côn Lôn

Chương 504: Có Bảo Vật

Chương 505: Tuyết Hoa Cúc Nghìn Năm

Chương 506: Tên Trộm Cháo

Chương 507: Đá Nữ Oa

Chương 508: Mãi Mãi Không Rời

Chương 509: Hình Vẽ Phúc Tọa

[Chương 510: Làm Tất Cả Vì Nàng](#)
[Chương 511: Đại Hội Luận Đạo](#)
[Chương 512: Tử Vi Viên Cục](#)
[Chương 513: Cùng Nhau Ngắm Sao](#)
[Chương 514: Mở Đại Môn](#)
[Chương 515: Đường Thất Tinh Hoàng Tuyền](#)
[Chương 516: Thật May Là Mạch Đại Ca](#)
[Chương 517: Trạm Ca Của Muội Thật Lợi Hại](#)
[Chương 518: Hư Cốc Chân Quân](#)
[Chương 519: Bảo Vệ Vợ](#)
[Chương 520: Duyên Phận Cha Con](#)
[Chương 521: Đồ Nhi Tốt Nhất Thế Gian](#)
[Chương 522: Tiên Nữ Đích Thực](#)
[Chương 523: Tỷ Muội Tình Thâm](#)
[Chương 524: Thật Trùng Hợp](#)
[Chương 525: Ấp Trại Phu Quân](#)
[Chương 526: Mạch Khâm Hiến Kế](#)
[Chương 527: Dao Dao Tất Thắng](#)
[Chương 528: Xuất Bài Không Theo Lễ Thường](#)
[Chương 529: Ba Người Đại Thừa Kỳ](#)
[Chương 530: Dạ Dao Quang Khiêu Chiến](#)
[Chương 531: Tất Cả Đều Là Công Lao Của Trạm Ca](#)
[Chương 532: Tam Mỹ](#)
[Chương 533: Tơ Đoạt Mệnh](#)
[Chương 534: Đạt Được Phong Hào](#)
[Chương 535: Một Cuộc Chiến Dò Xét Tâm Lý](#)
[Chương 536: Tiến Vào Địa Cung](#)
[Chương 537: Con Đường Địa Ngục](#)
[Chương 538: Vạn Quý Tấn Công](#)
[Chương 539: Vân Phi Ly Liễu Minh Cứu Giúp](#)
[Chương 540: Kế Sách Của Trạm Ca](#)
[Chương 541: Trạm Ca Phá Trận](#)

[Chương 542+542: Thánh Liên Cứu Sắc](#)
[Chương 543: Trí Tuệ Cứu Người](#)
[Chương 544: Con Tin Dao Dao](#)
[Chương 545: Tấm Lòng Của Phi Ly](#)
[Chương 546: Trận Pháp Quái Dị](#)
[Chương 547: Mùi Vị Của Máy Thời Gian](#)
[Chương 548: Nơi Sâu Nhất Địa Cung](#)
[Chương 549: Tử Vi Đẩu Số](#)
[Chương 550: Tử Cục Ngũ Hành](#)
[Chương 551: Chia Đá Nữ Oa](#)
[Chương 552: Những Hiện Tượng Nguy Hiểm Phát Sinh Liên Tục](#)
[Chương 553: Hư Cốc Chết](#)
[Chương 554: Hy Vọng](#)
[Chương 555: Muội Chẳng Thấy Gì Cả](#)
[Chương 556: Một Viên Đá Nữ Oa](#)
[Chương 557: Chia Bảo Vật](#)
[Chương 558: Quái Phi Thiên Hạ](#)
[Chương 559: Nhất Thời Buột Miệng](#)
[Chương 560: Độ Hóa Quách Viện](#)
[Chương 561: Cách Xử Sự Của Văn Cô Cô](#)
[Chương 562: Dao Tỷ Tỷ, Đệ Muốn Một Chữ](#)
[Chương 563: Vì Đã Trưởng Thành](#)
[Chương 564: Phát Hiện Ra Búp Bê](#)
[Chương 565: Nàng Là Vu Thuật Của Ta](#)
[Chương 566: Vĩnh Viễn Không Rời Bỏ Nhau](#)
[Chương 567: Mợ](#)
[Chương 568: Khó Bề Phân Biệt](#)
[Chương 569: Sống Không Thẹn Lòng Với Liễu Gia](#)
[Chương 570: Bài Tarot](#)
[Chương 571: Tấm Lòng Của Ấu Ly](#)
[Chương 572: Bài Kiểm Tra](#)

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Dạ Dao Quang

Trong lúc Dạ Dao Quang đang mơ màng, dòng nước lạnh ngắt và tanh hôi ủa vào cơ thể cô qua miệng và mũi, cảm giác ngạt thở khiến đầu óc cô trở nên tỉnh táo hẳn lên. Cô cảm thấy có một bàn tay bóp chặt sau gáy, ấn mạnh đầu cô xuống nước.

Trời ạ, mình đang bị mưu sát!

Cô vận khí theo thói quen nhưng lại cảm thấy đan điền trống rỗng, lúc này mới nhớ ra lúc mình đấu pháp đã bị đánh lén, đáng lẽ phải tiêu đời rồi mới đúng, tại sao bây giờ lại như vậy?

Lại uống một ngụm nước, người phía sau rõ ràng là muốn lấy mạng cô cho bằng được. Dạ Dao Quang không kịp suy nghĩ nhiều, cô đưa tay về phía sau tóm lấy bàn tay đang đè chặt sau gáy cô, dùng hết sức lực véo thật mạnh vào bàn tay đó, nhưng rốt cuộc chỉ véo rách được một mảng da của đối phương, tại sao cơ thể cô lại yếu như vậy chứ?

“Đồ dê tiện, còn dám véo ta nữa sao!” - Sau lưng truyền đến một câu chửi rủa, là giọng của một người phụ nữ khá khỏe mạnh.

Có lẽ Dạ Dao Quang đã chọc tức người phụ nữ này, cô ta kéo mạnh tóc của Dạ Dao Quang, đập đầu cô vào một tảng đá bên cạnh, sự va đập mạnh này khiến hai mắt Dạ Dao Quang trợn trắng rồi ngất đi.

“Cứu được rồi! Cứu được rồi! Mọi người tránh ra!”

“Vẫn còn thở, mau tìm Đổ lang trung đến!”

“Nha đầu Dao Quang này, sao lại nghĩ quẩn như vậy chứ! Chuyện đã tới nước phải lấy tính mạng ra đùa hay sao? Tự nhiên lại đi nhảy sông!”

“Ôi, từ khi hai vợ chồng Ôn Lão Tam ra đi, để lại hai đứa nó, cậu Trâm lại nhỏ như vậy, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều đổ hết lên đầu nha đầu Dao Quang, nha đầu này cũng chỉ mới mười hai tuổi, e là chịu không nổi.”

“Thì đó, năm nay mùa màng cũng không tốt, trước đây chúng ta mỗi nhà còn giúp được một ít, năm nay bản thân gia đình mình còn ăn không no, làm sao còn dư thức ăn chứ, nha đầu Dao Quang e là do không muốn thêm một người thêm một miệng ăn nên mới nhảy sông.”

Những tiếng bước chân loạn xạ, những lời bàn tán đặc giọng quê đan xen với nhau ừa vào tai Dạ Dao Quang khiến đầu cô đã đau lại càng đau hơn, cả người cô lạnh run lên.

Lạnh? Đùa sao! Cô đã ngưng kết kim đan sao còn cảm thấy lạnh chứ? Bộ não cứng đờ của cô khẽ suy nghĩ một chút mới nhớ ra rõ ràng cô đã chết rồi, mà mới lúc này lại bị ai đó nhấn đầu xuống nước, như vậy, chắc chắn là cô đã theo kịp thời đại: Cô đã xuyên không! Hơn nữa vừa xuyên không đã gặp phải thân thể của người đang bị mưu sát. Vậy đây là đâu chứ?

Cô cảm thấy có người nâng mình lên, liên tục vỗ vào lưng cô, khiến cô mở miệng nôn ra mấy ngụm nước, sau đó lại đặt cô xuống đất trở lại.

Dạ Dao Quang cố gắng mở mắt, lọt vào tầm mắt mơ màng của cô là một khuôn mặt đen đúa xương xẩu, chỉ có da, xương mũi nhô lên tựa sống dao, là tướng người nghèo khổ điển hình! Cũng may ánh mắt sáng sủa có thần thái, do khoảng cách khá gần, Dạ Dao Quang có thể nhìn rõ được trên mí mắt ông có nhiều đường vân nhỏ, đây là đôi mắt chim tước, cho thấy người này hiền lành và trọng chữ tín.

“Tĩnh rồi! Tĩnh rồi!”

“Nha đầu Dao Quang, không được làm chuyện ngốc nghếch nữa, con đi rồi thì cậu Trạm phải làm sao?”

“Đúng rồi, đúng rồi! Có khó khăn gì cứ nói với bọn ta, đều là đồng hương với nhau, dù sao cũng phải giúp đỡ nhau.”

Thấy Dạ Dao Quang mở mắt, mọi người kích động mỗi người một câu nói ầm lên.

Dạ Dao Quang cảm thấy đầu rất đau, những tiếng ồn ào bát nháo này càng khiến đầu cô ong ong, sau đó mắt cô lại trợn lên rồi ngất đi.

Lần thứ hai Dạ Dao Quang tỉnh lại, nằm bên cạnh cô là một cậu bé khoảng tám tuổi, tóc cậu bé cột thành hai búi trên đỉnh đầu như hai chiếc sừng, kiểu dáng của trẻ em thời xưa. Cậu mặc một bộ đồ làm bằng vải thô, màu xám xanh cũ kỹ, khuôn mặt gầy gò, nhưng môi vẫn hồng hào, răng vẫn trắng tinh, mắt phượng có thần thái, còn nhỏ mà đã có một khuôn mặt bán nam bán nữ, lớn lên nhất định sẽ trở thành một yêu nghiệt! Nhìn mặt cậu bé khiến Dạ Dao Quang bất chợt động lòng, phải cố gắng kiềm chế để không giơ tay qua vuốt ve vắn vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng đó.

Bàn tay cậu bé nắm chặt tay cô, cô khẽ động dậy cậu bé liền tỉnh giấc, nhanh chóng ngồi bật dậy, đưa tay sờ trán Dạ Dao Quang, nhiệt độ bình thường khiến cậu bé thở phào nhẹ nhõm:

“Dao Dao, nàng đói không, ta nhờ Lam thẩm nấu cháo rồi, đang hâm trên lò, để ta mang đến cho nàng nhé.”

Không chờ Dạ Dao Quang nói gì, cậu bé đã chạy nhanh ra ngoài. Dạ Dao Quang nhìn bóng lưng vừa khuất, rất nhiều ký ức như dòng nước như được mở van tuôn trào trong đầu cô. Xem xong những ký ức như xem một bộ phim, Dạ Dao Quang không ngăn được một tiếng thở dài.

Chưa từng nghĩ rằng một người có thể nói là có thể hô phong hoán vũ như mình lại rơi vào hoàn cảnh này, từ một bà hoàng về Huyền học biến thành một cô bé đã đành, lại còn là một đứa con dâu được nuôi từ bé nữa. Đúng vậy, cậu bé vừa chạy ra ngoài lúc này không phải đệ đệ của cô, mà chính là phu quân!

Dạ Dao Quang âm thầm than vãn, kiếp trước bao nhiêu thiếu gia danh môn công tử vọng tộc xếp hàng dài chờ được cô ngó đến, bây giờ thì hay rồi, vừa đến đã bị một tên nhóc trói buộc, hơn nữa lại còn là thời cổ đại không có nhân quyền. Tuy rằng từ ký ức của chủ thể có thể biết được, ở thời đại được tạo ra không biết do sự cố từ đâu này, địa sư - tướng đương với thầy phong thủy thời sau - cũng có địa vị khá cao.

Nhưng bây giờ cô chỉ là một cô bé tuổi mụ mới mười hai tuổi! Những văn hóa khác của Trung Quốc ở hậu thế có lẽ chính là kết tinh được ngưng tụ sau hàng ngàn năm, nhưng Huyền học tuyệt đối là ngược lại, trí tuệ Huyền học thật sự khi được lưu truyền đến hiện đại, tinh túy gần như đã không còn. Những người có thể trở thành chuyên gia, trừ phi được tổ tiên truyền lại, nếu không thì phải có ngộ tính cực cao, bản thân tự mày mò từ đầu. Dạ Dao Quang thuộc trường hợp thứ nhất, cô được sinh ra trong phong thủy thế gia, chưa từng đi học, trước mười lăm tuổi sống ẩn dật với ông nội, sau đó gia tộc bồi dưỡng riêng, cuộc sống của cô chỉ xoay quanh Huyền học.

Ông trời nhất định là thấy kiếp trước cô đã làm tan nát trái tim của bao chàng trai nên mới cố tình chơi xỏ cô như vậy!

“Dao Dao, nàng mau ăn đi, ta cố tình đến chỗ Đỗ tứ thúc xin về ít gạo.” - Ngay lúc Dạ Dao Quang đang trách cứ ông trời thì vị hôn phu hiện tại của Dạ Dao Quang - tiểu mỹ nam Ôn Đình Trạm - bưng đến một chén cháo vô cùng thơm ngon.

Cháo được hầm bằng hạt sen và táo đỏ, vị rất ngọt, vừa nuốt một ngụm, Dạ Dao Quang đã cảm thấy cổ họng thoải mái hơn rất nhiều, ngay đến cơn đau sau gáy cũng giảm bớt đi không ít.

“Muội không ăn được nữa, chàng ăn đi.” - Ăn được nửa chén cháo, Dạ Dao Quang liền lắc đầu nói.

Có được ký ức của chủ thể, Dạ Dao Quang biết rằng gia đình họ chỉ còn lại hai người họ, phụ mẫu đã qua đời từ hai năm trước. Một gia đình vốn dĩ cuộc sống cũng khá tốt đã trở nên túng quẫn sau biến cố hai năm trước, mười mấy mẫu ruộng tốt của phụ thân Ôn Đình Trạm để lại đã lần lượt bị đem bán, nhờ vậy mới lây lất sống được đến hôm nay.

Trong nhà lúc này không thể nào có được gạo ngon như thế này, trong ký ức, tiểu mỹ nam này cũng đã rất lâu không được ăn cơm. Không biết có phải do đã bị ký ức dung hợp không, cô bỗng dưng cũng chịu ảnh hưởng của chủ thể, cũng trở nên quan tâm đến cậu bé này theo bản năng.

Cảnh này nếu để những người kiếp trước luôn đánh giá cô là “vẻ ngoài đa tình thực chất vô tình” biết được, e là mắt họ sẽ trợn to đến mức rơi tròng mắt ra ngoài!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hung Thủ

Có vẻ lượng thức ăn của chủ thể vốn dĩ cũng rất ít, Ôn Đình Trạm không nghi ngờ gì, bèn bắt đầu ăn từng miếng nhỏ, động tác vô cùng nhã nhặn. Cậu ăn xong cháo, đặt chén sang một bên rồi nắm lấy tay Dạ Dao Quang, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng hỏi:

“Dao Dao, nói cho ta biết, là ai muốn hại nàng?”

Dạ Dao Quang hơi kinh ngạc:

“Tại sao chàng biết có người hại muội?”

Ngay cả những thôn dân cứu cô cũng đều cảm thấy là do cô nghĩ quẩn mới nhảy sông tự tử!

“Sau gáy nàng có vết thương, Đỗ Tứ thúc nói là bị va đập.” - Một thiếu niên nhỏ tuổi, ánh mắt trong trẻo, ngời sáng, linh động không ngờ lại lướt qua điều này với một tia nhìn sắc bén.

Dạ Dao Quang có chút không dám tin vào mắt mình, nhưng cô chỉ cười nói:

“Là một người ngoài thôn, một phụ nữ rất khỏe mạnh.”

Chủ thể lớn lên ở đây, sớm đã nhớ rõ hết giọng nói của mọi người, đó không phải là giọng của người Đỗ Gia thôn, mặc dù Đỗ Gia thôn có hơn một trăm hộ, gần năm trăm người, nhưng trí nhớ của chủ thể cực kỳ tốt.

“Là chúng, nhất định là bọn chúng!” - Không ngờ một câu nói của Dạ Dao Quang đã khiến Ôn Đình Trạm lập tức nổi giận:

“Bọn chúng luôn dòm ngó những cuốn sách mẫu thân để lại.”

Dạ Dao Quang lập tức biết Ôn Đình Trạm đang nói đến ai, Đỗ Gia thôn thuộc Thái Hòa trấn, trong Thái Hòa trấn có một địa chủ họ Sở, mẫu thân Liễu thị của Ôn Đình Trạm từng dạy học cho mấy đứa con gái của địa chủ họ Sở đó.

Mẫu thân Liễu thị của Ôn Đình Trạm là con gái lớn của người thê tử thứ ba của một thi thư thế gia thuộc Dự Chương quận. Vào năm tuổi cập kê trong lúc ra ngoài dâng hương đã bị tặc phi bắt cóc, sau đó được Ôn Trường Tùng lúc đó còn là bộ khoái giải cứu. Không phải tình tiết kiểu anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân không quan tâm xuất thân, một lòng lấy thân báo đáp như thường tình. Khi đó Liễu gia vốn có tiếng thanh cao ở Dự Chương quận không muốn giữ lại đứa con gái đã từng rơi vào tay tặc phi, cho dù Liễu thị rõ ràng vẫn là thân trong trắng. Trước khi Liễu thị được đưa về nhà, Liễu gia đã bố cáo thiên hạ rằng Liễu thị vì giữ trinh tiết đã tự vẫn, dù Liễu thị được Ôn Trường Tùng đưa về nhà, Liễu gia gia chủ cũng bắt bà phải tuân tiết (1). Liễu Thị không nghe theo, cuối cùng là phụ mẫu Liễu thị phải cắt nhường vô số lợi ích để cầu xin gia tộc, Liễu gia gia chủ mới chịu nhượng bộ, nhưng kể từ đó Liễu thị và Liễu gia cắt đứt quan hệ.

Rời khỏi Liễu gia, Liễu thị mang theo đồ dùng của mình, trong đó có một xe thư tịch. Từ một tiểu thư lớn lên trong khuê phòng, không thân không thích, bà đã mang theo sách của mình làm của hồi môn gả cho Ôn Trường Tùng. Sau đó, sự áp bức của Liễu gia khiến họ không thể không rời khỏi Dự Chương quận, trốn về quê hương của Ôn Trường Tùng, cũng chính là nơi này.

Còn Dạ Dao Quang chính là đứa bé Liễu thị và Ôn Trường Tùng nhặt được trên đường về quê. Năm đó hạn hán, lương thực thất thu nên Liễu thị

đặt tên cho nàng là Dao Quang (2). Trong “Văn Tử - Hạ Đức” có viết: Dao Quang giả, tư lương vạn vật giả dã.

Có nghĩa là, Dao Quang chính là phương hướng của lương thực, hy vọng Dao Quang có thể giúp họ mang lại mùa màng bội thu. Ngoài ra do cô được nhật vào ban đêm nên được đặt cho họ Dạ, cũng là người duy nhất trong Đỗ Gia thôn mang họ Dạ.

Sau khi về quê, Liễu thị vì kế sinh nhai đã đến nhà họ Sở dạy học mấy năm. Liễu thị rất thích Sở Tam cô nương của Sở gia, Sở Tam cô nương thường đến nhà họ chơi, cũng dần dần biết được tàng thư của Liễu thị. Sau đó Sở địa chủ cũng biết điều này, nhiều lần ra giá cao để mua lại nhưng đều bị Liễu thị từ chối.

Liễu thị và Ôn Trường Tùng hai năm trước qua đời, Sở gia càng bức bách muốn có được thư tịch do Liễu thị để lại nhưng chủ thể và Ôn Đình Trám đều căn rằng chịu đựng không để Sở gia đạt được ý đồ.

Tàng thư của Liễu thị cũng khá lớn, có thể so với dòng dõi thi thư Liễu gia không đáng là gì nhưng đối với những tên địa chủ nông thôn muốn tô vẽ bề ngoài nâng cao giá trị mà nói, đây rõ ràng là một miếng thịt ngon lành mà họ với không tới, sách quý như vàng, người có học vốn dĩ đã cao hơn kẻ khác một bậc.

“Y như những gì muội nghĩ.” Dạ Dao Quang nhếch môi.

Ôn Trường Tùng và Liễu thị cũng khá biết đối nhân xử thế, Liễu thị thậm chí còn dạy chữ cho không ít trẻ em trong thôn, ở Đỗ Gia thôn tiếng tăm luôn rất tốt, mặc dù vẫn có vài hộ không hòa hợp được, nhưng giữa hai bên cũng không có thâm thù đại hận gì, cùng ở chung một thôn, không thể nào hạ độc thủ như vậy với cô được. Nhất là thủ pháp của đối phương, rõ ràng không phải là kẻ lần đầu làm chuyện này.

Ngoài Sở gia có xung đột lợi ích với họ ra, quả thật không nghĩ ra được kẻ nào khác có thể làm như vậy.

“Chúng ta không thể bỏ qua như vậy được!” - Ôn Đình Trạm nghiêng rằng.

“Trạm huynh định làm thế nào?” Dạ Dao Quang suy nghĩ rồi hỏi.

“Đứa con bảo bối của Sở Hà học ở thư viện (3), hẳn vốn bất hòa với tiểu tử Từ gia, tiểu tử Từ gia có một con dế yêu thích, suốt ngày mang theo bên người, nhưng mỗi lần tiểu tử này đi mao xí là lại đặt con dế này trên bệ cửa sổ, vị trí rất khuất nên ta cũng chỉ một lần vô tình mới nhìn thấy, chờ ngày mai ta đi thư viện, sẽ mang con dế này đi, chỉ cần để ở nơi Sở Bảo nhìn thấy được, hẳn nhất định không bỏ qua, nếu con dế này bị Sở Bảo làm chết, tiểu tử Từ gia nhất định sẽ lấy mạng hẳn!” - Ôn Đình Trạm nheo đôi mắt nhỏ dài.

Dạ Dao Quang bất giác có chút kinh ngạc, đứa bé trước mặt cô luôn được gọi là thần đồng, nên dù không đóng nổi học phí, thầy giáo cũng tự bỏ tiền túi ra để giữ cậu ở lại thư viện. Đây cũng là lần đầu tiên trong ký ức của chủ thể biết được suy nghĩ tinh tế của đứa bé này, tuổi mụ của cậu mới chỉ chín tuổi!

Từ gia là thân hào nông thôn, vẫn luôn không hợp nhau với Sở gia, cháu trưởng của Từ gia tính tình hung dữ, còn Sở Bảo ý được cả nhà yêu chiều, cũng là một đứa trẻ vô pháp vô thiên.

“Nếu sự việc trở nên nghiêm trọng, Sở gia và Từ gia đều sẽ điều tra.” - Dạ Dao Quang kéo tay Ôn Đình Trạm nói:

“Chuyện Sở gia muội tự mình có cách, Trạm huynh, muội không hy vọng chàng dính vào chuyện liên quan đến mạng người.”

“Chúng ta hiện tại người nhỏ sức yếu, rõ ràng không thể làm gì Sở gia, nàng có cách gì? Chúng suýt nữa đã hại chết nàng rồi, nếu không cho bọn chúng một bài học, lần này chúng không thành công, sẽ có lần thứ hai!” - Khuôn mặt tuần tú của Ôn Đình Trạm vương chút lệ khí.

“Trạm huynh, chàng mà như vậy làm sao xứng đáng với công dạy dỗ của mẫu thân?” - Dạ Dao Quang nghiêm túc nói, thấy vẻ mặt Ôn Đình Trạm hòa hoãn lại mới nói tiếp:

“Vừa rồi khi muội hôn mê, đã mơ thấy mẫu thân, mẫu thân đã khai thông dịch học huyền lý cho muội, muội đã học được rất nhiều thứ, đối phó với Sở gia dễ như trở bàn tay, hơn nữa còn khiến mọi người không nghi ngờ đến chúng ta nữa.”

“Nàng nói thật sao?” - Ôn Đình Trạm nắm chặt tay Dạ Dao Quang

“Mẫu thân còn nói gì với nàng nữa không?”

Thiếu niên vẫn luôn kiên cường này, rốt cuộc cũng lộ ra sự yếu đuối, đôi mắt hoe đỏ, khiến Dạ Dao Quang có chút mềm lòng, nhưng đã lỡ miệng nói ra thì không thể nào không nói tiếp cho vẹn toàn:

“Mẫu thân bảo chúng ta phải sống thật vui vẻ, bình yên khỏe mạnh. Đó là điều mẫu thân mong muốn nhất ở chúng ta.”

Cuối cùng, Dạ Dao Quang lại bổ sung thêm một câu:

“Mẫu thân còn nói, sau này chuyện gì chàng cũng phải nghe lời muội!”

“Được, sau này ta đều nghe theo nàng hết.” - Một thiếu niên nhỏ tuổi, không hề nghi ngờ những lời người thân duy nhất này nói, lời hứa này cậu ghi lòng tạc dạ cả đời.

Dù sau này cậu quyền cao chức trọng, bị người đời châm biếm là kẻ sợ thê tử, cậu vẫn kiên quyết giữ trọn lời hứa này, cả đời chưa từng phản bác lại người cậu coi trọng nhất trong cuộc đời này lần nào, chuyện gì cũng đặt nàng lên hàng đầu.

(1) Tuần tiết: Phụ nữ chết để giữ trọn trinh tiết, thời xưa.

(2) Dao Quang: Một trong bảy ngôi sao của chòm sao Bắc Đẩu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bạch Hồ Sát

Ngày thứ hai sau khi Dạ Dao Quang tỉnh lại, Sở Tam Nương đã đến thăm cô.

Sở Tam Nương là một giai nhân thanh tú, dưới sự dạy dỗ của Liễu thị, mỗi cử chỉ đều thể hiện phong thái của một tiểu thư khuê các, nàng dẫn theo hai nha hoàn và mang đến khá nhiều đồ.

“Mời Tam tỷ tỷ ngồi.” - Dạ Dao Quang vẫn nằm trên giường, nhìn Sở Tam Nương nói.

Sở Tam Nương năm nay đang tuổi cập kê, lớn hơn Dạ Dao Quang ba tuổi, đây đã là một khoảng cách thế hệ. Sở Tam Nương và cô chẳng qua chỉ có quan hệ xã giao, lần này nàng ta đến, ắt hẳn cũng chỉ là vì Liễu thị từng là người dạy học của nàng ta.

“Dao muội muội không cần tiếp đãi ta, cứ nằm nghỉ đi, tỷ đến thăm muội một chút thôi, sắp đến thời kỳ thu hoạch mùa thu rồi, trong nhà nhiều việc bận rộn, mẫu thân tỷ lúc nào cũng cần một người bên cạnh giúp đỡ.” - Sở Tam Nương không chịu ngồi và nói.

“Vậy muội cũng không dám giữ tỷ lại nữa.”

Dạ Dao Quang lộ ra một nụ cười nhè nhẹ, đột nhiên nói:

“Đúng rồi, không biết có phải có một nữ bộc của Sở gia bốn ngày trước có đến thôn bọn muội không?”

“Ý Dao muội muội muốn nói ai vậy?” - Câu hỏi của Dạ Dao Quang khá nhạy cảm, Sở Tam Nương chau mày hỏi lại.

“Hôm muội bị té xuống nước, vừa hay có một nữ bộc ăn mặc tươm tất đã ra tay kéo muội lại, muội còn bất cẩn cào bị thương người ấy, trong lòng vẫn luôn áy náy, nhưng người ấy đi vội quá, muội còn chưa kịp hỏi han gì đã bỏ đi rồi, muội chỉ nhớ mang máng rằng năm xưa khi theo mẫu thân đến Sở gia dường như là đã từng gặp qua rồi.” - Ánh mắt Dạ Dao Quang tràn đầy mong chờ và cảm kích.

Cô đoán Sở Tam Nương cũng chỉ nể mặt cô thôi, tuyệt đối sẽ không dò hỏi quá trình sự việc.

“Tam cô nương, là Lục bà hầu hạ phu nhân.”

Nha hoàn đi theo Sở Tam Nương nghe Dạ Dao Quang nói vậy bèn nhắc:

“Hôm trước muội vào bếp có gặp bà ấy, thấy trên tay bà ấy có vết thương nên hỏi thăm một câu, bà ấy nói là về nhà thăm con, nhất thời bất cẩn bị trầy.”

“Đúng là có chuyện này, nhà bà ấy cũng ở bên thôn muội, mấy hôm trước cháu bà ấy bị bệnh nên vừa đúng lúc có về thăm.”

Sở Tam Nương gật gù cười nói:

“Dao muội muội không cần để trong lòng làm gì, đây là việc họ nên làm, sư phụ đã chăm sóc cho mấy tỷ muội tỷ rất nhiều.”

“Sao có thể không để trong lòng chứ?”

Dạ Dao Quang cười tươi nói:

“Muội nhất định sẽ ghi lòng tạc dạ, Tam tỷ tỷ không cần ban thưởng gì đâu, muội sẽ đích thân đáp tạ.”

“Ừ, tỷ sẽ không nhúng tay vào chuyện này, Dao muội muội nghỉ ngơi cho khỏe, tỷ không làm phiền muội nữa.”

“Tam tỷ đi cẩn thận.” - Dạ Dao Quang yếu ớt nói.

Ban đầu còn sợ mình nhầm, bây giờ đã xác định được chính là người Sở gia làm, chỉ không biết là được dặn dò hay do người đó muốn lấy lòng gia chủ mà tự ý hành động. Nhưng thế nào thì món nợ này đều phải tính vào Sở gia, nếu không phải họ bày tỏ ý định quá lộ liễu thì làm sao bọn nô bộc lại dám to gan hành động dã man như vậy?

Nghỉ ngơi thêm hai ngày, Dạ Dao Quang cảm thấy đã không còn vấn đề gì đáng ngại nữa, việc đầu tiên phải làm chính là cho Sở gia biết tay. Hôm đó lúc mặt trời lặn, sau khi dùng xong bữa tối, Dạ Dao Quang mang theo cối xay trong nhà, mượn xe bò của người hàng xóm - Đỗ Tuyên, dẫn theo tiêu tướng công của mình đánh xe vào trấn.

Trước đó chủ thể hay theo Liễu thị đến nhà Sở Hà nên biết rất rõ tình hình của Sở gia. Sau nửa canh giờ đi xe, khi đến nơi trời đã tối, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm chờ thêm nửa canh giờ, đoán chừng người Sở gia đều đã đi ngủ, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm mới âm thầm đến gần.

“Dao Dao, nàng làm gì vậy?” - Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang cầm một chiếc xẻng đào một cái lỗ bên ngoài nhà Sở gia, khó hiểu hỏi.

“Muốn trả thù thì mau chóng đào với muội, đào xong chúng ta chôn cối xay xuống.” - Dạ Dao Quang nói mà không thèm ngẩng đầu.

Đây là vị trí Thanh Long của căn nhà, phong thủy của Sở gia khá tốt, căn nhà chủ yếu nhờ Thanh Long Bạch Hổ tương trợ mà thành, cô chôn cối xay áp chế Thanh Long, sẽ khiến cho Bạch Hổ mạnh hơn, tạo thành Bạch

Hồ Đài Đầu (1) Sát, nếu nhà nào phạm vào Bạch Hồ Sát, nhẹ thì bệnh tật hao tài, nặng thì có thể mất mạng.

Cô muốn xem thử Sở gia còn thời gian gây phiền phức cho hai người họ nữa không!

Lén lút làm xong, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm mau chóng đánh xe trở về, khi đến nhà cũng đã nửa đêm, hai người đều rất mệt mỏi, lần lượt đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau Ôn Đình Trạm đã đón xe trong thôn đến thư viện từ sáng sớm, thư viện xây trên một ngọn núi thanh tú giữa Thái Hòa trấn và Đỗ Gia thôn. Thời gian đi xe là ba khắc, sau đó lại leo núi thêm thời gian một nén nhang, Ôn Đình Trạm đều đón chuyến xe bò sớm trong thôn, buổi tối khi Đỗ Tuyên chở xong khách trở về, đều cố ý chờ Ôn Đình Trạm dưới chân núi rồi chở cậu về chung. Trước đây Liễu thị sẽ trả tiền cho Đỗ Tuyên nhưng sau khi phu phụ Liễu thị qua đời, Đỗ Tuyên vẫn tiếp tục chở Ôn Đình Trạm nhưng không thu tiền của họ nữa, nhưng bù lại Ôn Đình Trạm ngày nào trở về cũng sang nhà Đỗ Tuyên dạy chữ cho các con của Đỗ Tuyên.

Sức khỏe Dạ Dao Quang vẫn còn hơi yếu, nhà cửa đã mấy ngày không quét dọn, nhân lúc vẫn còn tỉnh táo một chút cô liền quét dọn một lượt, không thể không nói rằng căn nhà này là tài sản đầu tiên của họ trong thôn này. Ôn Trường Tùng không nhẫn tâm để Liễu thị chịu khổ cùng ông, sau khi về quê, ông đã bỏ ra năm mươi lượng bạc xây căn tứ hợp viện một gian bằng gạch ngói đá xanh này, có thể nói ngoài sách của Liễu thị, đây là tài sản duy nhất còn sót lại.

Sổ trang sức Liễu thị để lại cũng đã sớm cầm cố hết lúc lo tang sự.

Sau khi quét dọn xong xuôi, đêm đó, khi Dạ Dao Quang quét dọn đến nơi cuối cùng là phòng gia chủ, còn chưa kịp mở cửa bước vào, Dạ Dao

Quang đã cảm nhận được một luồng khí âm u lạnh lẽo, nhất thời mặt cô liền biến sắc.

Ngoài những lúc thỉnh thoảng Dạ Dao Quang vào quét dọn để giữ sạch sẽ, phòng gia chủ luôn đóng cửa. Luồng khí âm sát này, ngoại trừ một phong thủy sư nhạy cảm, người bình thường sẽ không cảm nhận được. Dạ Dao Quang đã xem phong thủy cho căn nhà này, mặc dù không có la bàn, phương vị chính xác chưa thể khẳng định được nhưng đây cũng được xem là một cát trạch (2). Một căn nhà như vậy sao lại có khí âm sát?

Bước vào phòng gia chủ, Dạ Dao Quang nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt nhanh chóng rơi vào một chậu tùng bách đặt trên bàn trang điểm của Liễu thị, cô lập tức chau mày. Chủ thể không biết nhưng Dạ Dao Quang thì biết, dù là xét từ góc độ phong thủy học hay trung y học, trong phòng không nên đặt cây tùng bách. Nguyên nhân là vì khí thoát ra từ cây đó sẽ kích thích tỳ tạng dạ dày của con người, khiến người khỏe mạnh ăn không ngon, với phụ nữ có thai thì mức độ ảnh hưởng lại càng lớn hơn.

Bỗng nhiên Dạ Dao Quang liền nghĩ đến nguyên nhân tử vong của Liễu thị, sức khỏe Liễu thị vẫn luôn rất tốt, nhưng hai năm trước khi đang có mang đột nhiên xuất hiện mấy lần triệu chứng dọa sảy thai. Thời gian đó vừa đúng lúc Đỗ lang trung có mặt trong thôn, Liễu thị liền đi tìm đại phu, đại phu nói cơ thể Liễu thị hư nhược, khi sinh nở cần phải có nhân sâm rừng.

Nhân sâm rừng rất đắt, từ khi Ôn Đình Trạm theo học trường tư, Liễu thị lại dốc sức nuôi dạy Dạ Dao Quang, hoàn cảnh gia đình đã cực kỳ khó khăn, thực ra họ vẫn đủ sức mua nhân sâm rừng, nhưng mua xong trong nhà sẽ chẳng còn đồng bạc dư dả nào. Vì vậy, Ôn Trường Tùng mới nghĩ đến việc lên núi săn bắn, hy vọng săn được thứ gì hay ho đáng giá để thê tử và hài nhi không cần thắt lưng buộc bụng nữa, nhưng chuyến đi này ông lại trở về trên cáng khiêng.

(1) Đài đầu: Ngãng đầu

(2) Cát trạch: Căn nhà có phong thủy tốt.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nguyên Nhân Dẫn Đến Cái Chết Của Liễu Thị

Ôn Trường Tùng bị trúng một mũi tên vào ngực, trên mũi tên đó không có chút dấu hiệu nhận dạng nào. Liễu thị sau khi nghe hung tin, sinh non kèm sinh khó, cuộc sinh nở của bà kéo dài đúng một ngày một đêm, sinh hạ một bé trai yếu ớt, chưa đầy một khắc đã chết. Liễu thị chịu hai cú sốc lớn, không sống nổi qua thời gian ở cữ. Trong vòng nửa tháng, Ôn gia chết thảm ba người.

Sức sống của tùng bách cực mạnh nhưng cây này đã bắt đầu khô héo, luồng âm khí đó chính là tỏa ra từ nó, Dạ Dao Quang bước đến cầm chậu cây lên, hơi lạnh truyền vào tay cô, hơi lạnh này không phải hơi lạnh bình thường mà là hơi lạnh âm hàn, mặc dù thực vật vốn dĩ có tính âm nhưng cũng không đến mức hàn như vậy.

Cô đập vỡ chậu cây, một tia sáng lạnh lẻo lẻo lên, Dạ Dao Quang nhìn kỹ, không ngờ đó là một con dao nhỏ cỡ ngón trỏ, lưỡi dao vừa hay hướng vào đầu giường, con dao này ẩn chứa sát khí, lệ khí và oán khí cực nặng, không những đã nhuộm máu, mà còn từng được ủ trong âm trạch hung huyết. Phu phụ Ôn Trường Tùng ngủ cùng nó trong thời gian dài, không gặp tai họa mới là chuyện lạ. Cũng khó trách đã lấy mạng phu phụ Liễu thị và đệ đệ Ôn Đình Trạm ba người!

Cũng may Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm rất hiếm khi vào phòng này, nếu không e rằng hai người họ cũng không thể tránh khỏi tai họa.

Chậu tùng bách này là khi Liễu thị có mang bốn tháng, đúng lúc nghe tin mẫu thân Hà thị sẽ đi Lô Lăng nên cùng Ôn Trường Tùng đi gặp mặt.

Sau khi Hà thị rời khỏi và về đến Dự Chương quận không lâu, bà liền phái người đưa chậu từng bách tinh xảo này đến vì biết Liễu Thị không yêu hoa cỏ nhưng lại cực thích từng bách.

Thứ này là do Liễu gia mang đến! Nhưng Dạ Dao Quang có thể khẳng định đây không phải là chủ ý của Hà thị nhưng người mang đến lại là tâm phúc của Hà thị. Một là họ không biết gì hết và bị lợi dụng, hai là người bên cạnh Hà thị nảy sinh tà tâm. Nhưng dù sao đi nữa, kẻ hại chết phu phụ Ôn Trường Tùng và tiểu hài nhi ba mạng chính là Liễu gia!

Rốt cuộc người nào trong Liễu gia lại độc ác đến vậy, nhất định phải khiến cả nhà họ chết bất đắc kỳ tử?

Dạ Dao Quang dọn dẹp xong rồi đi nấu cơm, giờ này Ôn Đình Trạm cũng sắp về.

Mặc dù từng cùng ông ngoại tu hành ở thâm sơn nhưng kiếp trước Dạ Dao Quang vào bếp ngoài việc giúp người khác xem phong thủy thì chưa từng bước vào bếp để nấu nướng, bảo cô nấu nướng tức là bảo cô đốt nhà. Nhưng chủ thể từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu giúp Liễu thị chuyện bếp núc, mặc dù Liễu thị lo lắng tay cô sẽ trở nên thô kệch nên chỉ giao cho những việc đơn giản nhưng vẫn không ngăn cản được việc hiểu chuyện và nghe lời của cô. Chín tuổi cô đã bắt đầu học nấu những món đơn giản, trong khoảng thời gian hai năm sau khi Liễu thị qua đời, chủ thể lại càng được một phen mài giũa, tuy không phải rất thông thạo nhưng ít ra cũng đâu ra đó, mùi vị cũng khá ngon.

Dù có ký ức của chủ thể nhưng Dạ Dao Quang vẫn rất ngượng tay, cô phải vật vờ lắm mới dùng số nguyên liệu ít ỏi nấu một nồi cháo rau, xào một đĩa rau dại và chiên hai quả trứng gà.

Vừa nấu xong thì Ôn Đình Trạm về đến, Dạ Dao Quang vừa dọn thức ăn ra vừa nói với Ôn Đình Trạm:

“Mau đi rửa tay.”

“Hôm nay trang đầu (1) của Sở gia thông báo rằng việc tăng thuế dẫn đến xung đột, lỡ tay đánh chết người, Sở gia đã dính vào vụ kiện tụng liên quan đến mạng người.”

Ôn Đình Trạm hiếm khi nói chuyện trong lúc ăn cơm nhưng hôm nay không những huyền thuyên mà lại còn rất vui vẻ nữa:

“Dao Dao, việc nàng làm có hiệu quả nhanh thật.”

Phạm vào Bạch Hồ Sát, đây mới chỉ là khởi đầu nhẹ nhàng thôi.

Dạ Dao Quang nghĩ đến nguyên nhân tử vong của Liễu thị, lòng đầy tâm sự, cô không biết có nên nói cho Ôn Đình Trạm nghe hay không. Không nói cũng không ổn vì dù sao Ôn Đình Trạm cũng có quyền biết sự thật, còn nếu nói thì hiện tại Ôn Đình Trạm vẫn còn quá nhỏ, còn giấu giếm để sau này hăng nói cũng là hành động lừa dối.

Do đó nghe những lời Ôn Đình Trạm nói cô chỉ khẽ cười. Mà vốn dĩ chủ thể tính tình cũng như vậy nên Ôn Đình Trạm cũng không nghi ngờ gì, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, ăn cơm xong Ôn Đình Trạm lừa ba con gà vào chuồng, ánh nắng chiều tà vẫn còn mạnh, Ôn Đình Trạm ngồi trong vườn xem sách.

“Dao Dao, có thật là do mơ thấy mẫu thân mà nàng liền tinh thông dịch học huyền thuật không?” - Ôn Đình Trạm đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Dạ Dao Quang hơi ngẩn người, sau đó lập tức nhìn chăm chăm vào Ôn Đình Trạm:

“Chàng có sợ không?”

Đang lúc hoàng hôn, ánh tà dương thu đỏ hơn bình thường, vừa hay phản chiếu từ mái nhà xuống, rơi vào nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Đình Trạm, tăng thêm nét tuấn tú trên khuôn mặt cậu, cậu cúi đầu không biết đang nghĩ gì. Dạ Dao Quang vừa lo lắng vừa mong chờ, chắc chắn sau này cô sẽ phải làm nghề này, cũng cần tu luyện, nếu Ôn Đình Trạm chịu được, vậy cô sẽ sống tiếp cùng cậu, còn những chuyện sau khi lớn lên thì để sau này mới tính tiếp. Nếu Ôn Đình Trạm sợ, vậy thì cô chỉ còn cách sắp xếp ổn thỏa cho cậu rời rời khỏi.

Đến khi tia sáng cuối cùng của tà dương cũng biến mất trên mặt đất, màn đêm bắt đầu buông xuống, Ôn Đình Trạm mới ngẩng đầu, ánh mắt rõ ràng rất kiên định mà cũng rất nghiêm túc:

“Nàng có hại ta không?”

Nghe xong câu này, Dạ Dao Quang chợt thấy nhẹ nhõm, cô không phải không biết đột nhiên nói với một đứa trẻ mới chín tuổi những điều này, dù đứa trẻ đó có thông minh đến mức nào cũng sẽ nảy sinh sự sợ hãi, nhưng cô không có thời gian để chờ, gia đình họ quá nghèo, không thể tiếp tục dựa vào sự viện trợ của người khác.

“Không, Dao Dao không hại Trạm huynh.” - Dạ Dao Quang hứa.

“Vậy thì ta không sợ.”

Một cậu bé nhỏ tuổi, trong mắt tràn ngập ánh sáng, rất lấp lánh, cậu cười để lộ ra hàm răng trắng bóc:

“Sổ sách mẫu thân để lại, ngoài “Kinh Dịch” còn có một quyển “Vạn toàn ngọc hạp ký” và nửa quyển “Thôi bối đồ”, còn có “Kinh táng” nữa.”

Mắt Dạ Dao Quang sáng lên, những quyển sách này cô đều từng đọc qua nhưng không phải cố tịch, nhất là “Ngọc Hạp Ký” - một quyển sách từ thời Đông Tấn. Quyển sách này chủ yếu ghi chép một số thuật bói toán,

trong huyền học, thứ cô thích dùng nhất cũng chính là bói toán. Quyển sách này chủ thể chưa từng nhìn thấy, ắt hẳn Liễu thị cũng không cho một cô gái như cô xem loại sách này. Ôn Đình Trạm nói cho cô biết, tức là muốn cô xem, sau này sẽ nói với mọi người rằng là do cô đã nghiên cứu tàng thư trong nhà, tự học thành tài, bản lĩnh của cô sẽ có “xuất xứ” quang minh chính đại.

Dù sao phụ phụ Liễu thị cũng đã qua đời, cô từ nhỏ đã sống với Ôn Đình Trạm, chỉ cần Ôn Đình Trạm nói như vậy, lại có cổ tịch làm chứng, còn ai sẽ nghi ngờ cô chứ?

Đúng là tiểu tướng công chu đáo.

“Ở đâu? Mau dẫn muội đi xem.”

Ôn Đình Trạm thấy đôi mắt Dạ Dao Quang sáng rực, trông như những ngôi sao ngoài cửa sổ, trong lòng cũng vui mừng, do đó cậu đứng dậy đi về phía căn phòng của Liễu thị:

“Có một lần khi ta đọc, vừa đúng lúc bị mẫu thân trông thấy, mẫu thân nói đây là tạp thư, sợ ta xem nữa nên đã đem cất đi.”

Dạ Dao Quang thấy Ôn Đình Trạm đi về hướng căn phòng của Liễu thị, muốn ngăn cản thì đã không kịp nữa, càng không ngờ Liễu thị lại cất sách ngay trong ngăn tủ dưới bàn trang điểm.”

“Ừa? Chậu tùng bách ở đây đâu rồi?” - Trí nhớ của Ôn Đình Trạm còn tốt hơn Dạ Dao Quang.

“Hôm nay khi muội quét dọn phòng, bất cẩn làm vỡ nên đã đem chôn đi.” - Dạ Dao Quang nhanh chóng trả lời.

“Vậy hãy chôn nó bên cạnh mộ mẫu thân đi, mẫu thân thích nhất chậu tùng bách đó.” - Ôn Đình Trạm nói sau khi lấy ra mấy quyển sách từ bên

dưới bàn trang điểm đưa cho Dạ Dao Quang.

“Không được!” - Dạ Dao Quang không cần suy nghĩ, lên tiếng phản đối ngay lập tức.

Đất và rễ tùng bách đều đã nhiễm hung sát khí, sao có thể chôn bên cạnh mộ phu phụ Liễu thị chứ! Như vậy sẽ phá hoại phong thủy âm trạch!

(1) Trang đầu: Người quản lý điền trang của giai cấp địa chủ xã hội phong kiến Trung Quốc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Mỗi Hận Của Thiếu Niên

“Dao Dao, nàng sao vậy?” - Ngữ khí phản đối của Dạ Dao Quang quá mãnh liệt, cuối cùng đã khiến Ôn Đình Trạm nảy sinh nghi ngờ.

“Trạm huynh, cho dù lát sau muội có nói gì đi nữa chàng cũng đều phải bình tĩnh.” - Dạ Dao Quang quyết định vẫn nên nói cho Ôn Đình Trạm biết.

Dạ Dao Quang từ trước đến nay đều không cảm thấy lựa chọn mà mình tự cho là đúng sẽ là cách đối xử tốt với người khác, cái gọi là lời nói đối thiện ý là bảo vệ người khác, bạn không phải là đương sự, không thể mang cái bạn cho là tốt áp đặt cho người khác, có lẽ bạn cảm thấy đó là thiện ý, nhưng người khác lại cảm thấy bạn đang phản bội.

Do dự một lúc, Dạ Dao Quang kể hết toàn bộ sự việc cho Ôn Đình Trạm nghe, những gì cô nghi ngờ, những gì cô suy đoán, không sót một chữ, sau đó mang con dao nhỏ đó ra.

“Đây chính là thứ hại chết mẫu thân, phụ thân và đệ đệ của ta sao?” - Ánh mắt Ôn Đình Trạm nhìn chăm chăm vào con dao trên tay Dạ Dao Quang, đôi mắt trong veo đã tràn ngập những tia sáng khát máu. Cậu tuy còn nhỏ, nhưng đã từng đọc rất nhiều sách, không chỉ có những quyển sách mẫu thân để lại, còn có những quyển ở chỗ thầy giáo, hơn nữa cậu vô cùng tò mò nên còn từng đọc không ít tạp thư.

“Đúng.” Dạ Dao Quang có chút không đành lòng, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu

“Trạm huynh, chàng đi đâu vậy?”

Thấy Ôn Đình Trạm xoay người chạy nhanh về phía cửa, Dạ Dao Quang vội vàng đuổi theo, kéo Ôn Đình Trạm lại nhưng không ngờ sức của Ôn Đình Trạm quá mạnh, phút chốc đã thoát khỏi Dạ Dao Quang. Cô đứng không vững, đụng vào cây cột của hành lang gấp khúc trước cửa.

Không có tâm trí quan tâm đến sự đau đớn nơi khuỷu tay, Dạ Dao Quang chạy như bay về phía trước, từ phía sau bổ nhào lên người Ôn Đình Trạm khiến cậu ngã, sau đó mặc kệ cậu có gãy giụa thế nào cô cũng đè chặt cậu. Ôn Đình Trạm tựa một con bò hung hăng muốn thoát khỏi Dạ Dao Quang, miệng phát ra những tiếng gào thét tựa sói con khiến người ta kinh sợ.

“Trạm huynh, bình tĩnh lại đi.” - Dạ Dao Quang giữ chặt đôi chân không ngừng gãy giụa của Ôn Đình Trạm, ấn vô cùng chính xác vào huyết Thái Xung của cậu.

Huyết Thái Xung có thể giảm nóng giận, xoa dịu áp lực, khiến người ta nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Quả nhiên, không lâu sau Ôn Đình Trạm đã ngừng gãy giụa và nằm yên dưới đất, nhưng tiếng khóc như một con thú con vẫn khiến Dạ Dao Quang quặn lòng. Cô đỡ Ôn Đình Trạm dậy, ôm lấy cậu, nhẹ giọng an ủi:

“Đừng khóc nữa, chờ đến khi chàng lớn lên sẽ đòi lại công bằng cho mẫu thân.”

Ôn Đình Trạm cuối cùng cũng không thể nào kìm nén nổi nữa, bắt đầu gào khóc, tiếng khóc vô cùng tuyệt vọng, xé nát ruột gan, còn đau thương hơn cả lúc phu phụ Liễu thị qua đời, tiếng khóc đau thương này không ngừng lượn lờ trong màn đêm u tối. Dạ Dao Quang xưa nay vẫn tự cho rằng mình lòng dạ sắt đá, nhưng lúc này cô cũng nước mắt lưng tròng, cũng

may hàng xóm của họ cách khá xa nếu không nhất định sẽ kinh động đến họ.

“Bọn họ thật quá nhẫn tâm.” - Khóc xong, Ôn Đình Trạm kéo mạnh tay áo lên lau mặt, giọng nói khàn khàn phát ra từ kẽ răng

“Ta nhất định sẽ không tha cho họ.”

“Trạm huynh, chàng không được manh động, họ dùng cách này để hại hết phụ thân mẫu thân, chúng ta trước mắt chỉ có thể giả vờ không biết.” - Dạ Dao Quang vỗ về Ôn Đình Trạm nhưng quả thật tàn nhẫn.

Liễu thị không hề làm sai điều gì, bị bọn tặc phi bắt cóc không phải lỗi của bà mà là do người Liễu gia không bảo vệ được Liễu thị. Không bị cưỡng hiếp, Liễu thị sống lẽ thảng khí hùng, tại sao phải tuân tiết vì thứ sĩ diện hư vô của Liễu gia chứ? Liễu thị đã cắt đứt quan hệ với Liễu gia, không liên hệ với Liễu gia nữa, nhưng những người đó vẫn không chịu buông tha Liễu thị, nhất định cho rằng bà còn sống sẽ là vết nhơ của Liễu gia. Thậm chí còn bất chấp mượn tay của Hà thị để hại Liễu thị, nếu Hà thị biết được chân tướng, sẽ kinh ngạc và đau khổ đến mức nào? Tuy nhiên, lúc này họ lại không có chút tư cách nào đấu với Liễu gia, muốn đòi lại công bằng chỉ có thể nhịn.

“Ta nhất định phải có được công danh, ta nhất định sẽ chôn vùi toàn bộ Liễu gia!”

Khoảnh khắc này, trong lòng thiếu niên chín tuổi đã chôn vào một hạt giống của thù hận.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang mở miệng ra, nhưng lại không nói gì, cô không muốn tâm tính của Ôn Đình Trạm bị bóp méo từ lúc này, nhưng hiện tại có nói gì đi nữa e rằng Ôn Đình Trạm cũng nghe không lọt tai, chỉ có thể dẫn dắt từ từ. Dù sao cô cũng sẽ luôn ở bên cậu, không để cậu lầm đường lạc lối.

“Dao Dao, họ hại phụ mẫu của ta như vậy, chúng ta có thể nào...” - Ôn Đình Trạm đột nhiên nắm lấy tay Dạ Dao Quang, đôi mắt đỏ hoe sưng húp long lanh những giọt lệ, tràn đầy mong chờ nhìn Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm nghĩ đến cách đối phó Sở gia, họ có thể dùng cách tương tự đối phó Liễu gia không? Người Liễu gia quả thật ức hiếp người quá đáng.

Năm xưa sau khi phu phụ Liễu thị kết hôn, cuộc sống của họ vô cùng tốt đẹp. Ôn Trường Tùng có thể cưới được một thê tử xuất thân đại gia tộc như vậy quả thật là của từ trên trời rơi xuống, ông nâng niu thương yêu Liễu thị hết lòng, đồng thời ông võ nghệ bất phàm cũng rất được tri phủ xem trọng, Liễu gia tuy không muốn Liễu thị lúc nào cũng xuất hiện trước mặt gây chướng mắt, nhưng có tri phủ bảo vệ, phép vua thua lệ làng, họ cũng chỉ đành nhẫn nhịn.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, chưa đầy hai năm vị tri phủ đó đã vì đắc tội quyền quý bị lưu đày, tri phủ mới có quan hệ thân thích với Liễu gia, tùy tiện bắt đại một lỗi của Ôn Trường Tùng rồi đuổi đi. Ôn Trường Tùng ban đầu không nỡ để Liễu thị theo mình về quê chịu khổ, bèn dùng số tiền tích cóp được mở tiêu cục. Cuối cùng dưới sự chèn ép của Liễu gia, không những lỗ sạch tiền mà ngay cả chỗ đứng cũng không còn, sau khi Liễu thị hay chuyện, vì nghĩ cho Ôn Trường Tùng nên chỉ còn cách về Đỗ Gia thôn, quê hương của Ôn Trường Tùng.

Liễu thị cũng vì bị ép đến nước này mới cho Dạ Dao Quang làm con dâu nuôi từ bé. Liễu thị dù sao cũng xuất thân từ một đại gia tộc, tuy rơi vào hoàn cảnh này, nhưng tâm khí vẫn rất cao, trong lòng hiểu rõ chỉ cần Liễu gia còn, họ sẽ mãi mãi không ngóc đầu lên nổi, không ngóc nổi đầu thì sẽ không cưới được thê tử tốt, nhưng nữ nhi được đào tạo từ thôn quê làm sao có thể lọt vào mắt Liễu thị? Chi bằng bản thân đích thân đào tạo, thêm vào đó lại cùng nhi tử lớn lên bên nhau, sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Họ đã nhượng bộ đến mức này, nhưng người Liễu gia vẫn không chịu buông tha họ!

Những điều này Dạ Dao Quang biết, tiếc rằng đối với họ lúc này, Liễu gia hoàn toàn không phải là một đối thủ họ có thể đối phó được.

“Trạm huynh, chưa tính đến chuyện tu vi hiện tại của muội còn thấp, không bố trí được đại trận phong thủy, chỉ riêng chuyện hai ta không có đồng nào trên người, ngay cả lộ phí đi quận thành cũng không có, cho dù chúng ta dành dụm đủ tiền, chúng ta phải làm thế nào mới tiếp cận được Liễu gia...” - Dạ Dao Quang cười khổ.

Dạ Dao Quang là người lòng dạ hẹp hòi, có thù ắt báo, ai dám giở trò với cô đều phải trả giá vô cùng đắt, đến nơi này quả thật uất ức, đầu tiên là vừa xuyên không về đây đã suýt bị chìm chết, bây giờ lại thêm một kẻ địch mạnh như vậy, cô phải nhanh chóng trở nên lớn mạnh, căn cơ của gia tộc Liễu thị không tầm thường, dù Ôn Đình Trạm có công danh đi nữa, cũng không phải có thể trả thù được ngay. Hơn nữa Ôn Đình Trạm chưa chắc kiểm chế được, nếu cô có đủ thực lực sẽ không cần lo lắng nữa. Và cũng phải nhanh chóng kiếm ra tiền, những công cụ cần thiết đều phải dùng tiền để mua.

“Nếu biết sinh thần bát tự của chủ nhân Liễu gia thì sao?” - Đáy mắt Ôn Đình Trạm lóe lên một tia hiểm độc, rõ ràng là cậu đã hận người Liễu gia đến cực hạn, kiểu hận này hoàn toàn khác với Sở gia.

“Trạm huynh, đó là tà thuật.”

Dạ Dao Quang nhẹ giọng.

“Khác với cách đối phó Sở gia, chúng ta dùng tà thuật hại người chính là để lại nghiệp chướng, sẽ gặp báo ứng, hơn nữa vẫn là câu đó, tu vi của muội vẫn chưa đủ, họ đã hại được phụ thân mẫu thân như vậy, chắc chắn

bên cạnh có người tu vi cao hơn muội, một khi bị họ phá được thuật của muội, e rằng muội sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Phạm Điều Cấm Ky

“Vậy chúng ta chờ thêm một khoảng thời gian nữa mới trả thù.” - Ôn Đình Trạm nghe lời Dạ Dao Quang, lập tức thay đổi ý định, cậu đã mất đi phụ mẫu, nếu mất thêm Dạ Dao Quang, cậu thật sự sẽ chỉ còn lại một mình.

Dạ Dao Quang thấy vậy rất hài lòng, gật đầu nói:

“Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Đời chúng ta còn dài, họ thì đã hưởng hết vinh hoa, cho dù cùng chết với họ thì cũng không đáng. Chờ đến khi chúng ta đủ thực lực, sẽ khiến họ mất đi những gì họ xem trọng nhất, sau đó sống bằng hơi tàn thoi thóp, để họ nếm mùi sống không bằng chết, đây mới là cách trả thù hay nhất.”

Câu nói này khiến đôi mắt Ôn Đình Trạm sáng lên, hiển nhiên là cô đã được Ôn Đình Trạm đồng tình.

Do đó Dạ Dao Quang lập tức khéo léo dẫn dắt:

“Báo thù là để đòi lại công bằng cho phụ mẫu, nhưng chúng ta cũng phải sống vui vẻ mới có thể an ủi vong linh phụ mẫu trên trời. Trạm huynh, chàng là huyết mạch duy nhất của phụ mẫu, chàng phải thay họ tiếp tục sống vui vẻ, xứng đáng với kỳ vọng của họ.”

Phụ phụ Liễu thị đều là người chính trực nên chắc chắn họ cũng hy vọng nhi tử của mình trở thành người như vậy, cách nói của Dạ Dao Quang chính là một cách khéo léo để dẫn dắt Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm rất thông mình, cậu hiểu được những lời của Dạ Dao Quang, nghiêm túc đảm bảo với Dạ Dao Quang rằng:

“Quân tử có những điều làm và những điều không làm, Dao Dao cứ yên tâm, ta nhất định sẽ giữ vững lòng mình, không bôi nhọ phụ mẫu đâu và sẽ không để bản thân trở thành người bỉ ổi giả tạo như người Liễu gia.”

Dạ Dao Quang vui vẻ xoa đầu Ôn Đình Trạm, thấy Ôn Đình Trạm chau mày, rõ ràng không thích động tác này của Dạ Dao Quang, nhưng lại cố kiềm chế không tránh né tay cô, Dạ Dao Quang nổi cơn nghịch ngợm, bất chợt đưa tay nắn mặt cậu, ngay lúc Ôn Đình Trạm sắp bộc phát cô liền rút tay về, đứng dậy:

“Khuya rồi, tối hôm nay đừng đọc sách nữa, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai chàng cứ yên tâm đi học, muội không sao đâu.”

“Ừ.” - Ôn Đình Trạm gật đầu, sau đó về phòng thật.

Dạ Dao Quang nhếch môi, cầm theo sách Ôn Đình Trạm vừa đưa và cả con dao nhỏ đó mang về phòng, sách cô đặt sang một bên, cầm con dao nhỏ lên xem xét kỹ lưỡng. Không xem không biết, vừa xem đã giật mình, nguyên liệu làm con dao này không phải sắt cũng không phải đồng, ngay cả cô cũng nhìn không ra, nó ẩn hiện vài tia vàng, lưỡi dao có khắc hoa văn vảy cá, nhìn nghiêng mỏng như sợi tóc. Món đồ tinh xảo như vậy, nếu không phải làm từ nguyên liệu còn sót lại, nhất định sẽ có một bộ.

Vừa hay cô đang thiếu một công cụ tiện tay. Món đồ này cực tốt. Khí cụ hung sát, có thể huyết tể để nhận chủ, nhân lúc năng lực của món đồ này chưa mạnh lắm, vẫn chưa có dấu hiệu phản kháng, Dạ Dao Quang tranh thủ chiếm ngay làm của riêng, không biết tên phung phí nào bị mờ mắt, món đồ tốt như vậy lại để lọt ra ngoài.

“Ừm, sau này tên của người sẽ là Thiên Lân.” Cô giơ ngón tay ra búng vài cái vào lưỡi dao, sau đó cất vào người.

Nghiên cứu món đồ này khiến mắt cô quá mệt mỏi, Dạ Dao Quang nằm thẳng xuống giường. Đang ngủ rất say và thoải mái, bỗng nhiên cô bị lay dậy. Dạ Dao Quang bừng tỉnh mở mắt, giận dữ liếc về phía thủ phạm, không ngờ lại thấy Ôn Đình Trạm đang đứng bên cạnh giường cô, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, mồ hôi này rõ ràng là mồ hôi lạnh.

“Sao vậy?” - Cơn buồn ngủ của Dạ Dao Quang lập tức tan biến hết.

“Dao Dao, ta mơ thấy ác mộng, khó chịu quá.” - Ôn Đình Trạm càng nói sắc mặt càng không tốt.

Dạ Dao Quang nhìn bên ngoài cửa sổ, trời vẫn còn tối mù, cô nhích người vào bên trong, chừa ra nửa chiếc giường trống:

“Ngủ tiếp đi, có muỗi ở đây.”

Nói xong Dạ Dao Quang lại tiếp tục nhắm mắt ngủ, mơ thấy ác mộng là chuyện thường, Ôn Đình Trạm vừa trải qua chuyện lúc này, lo lắng suy nghĩ quá nhiều, ban ngày nghĩ gì đêm mơ thấy đó cũng bình thường. Nhưng Ôn Đình Trạm lại nói:

“Dao Dao, ta ngủ không được, ta mơ thấy rất nhiều rắn bò trên mái nhà của chúng ta, thật sự rất nhiều.”

Dạ Dao Quang lập tức ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm vào Ôn Đình Trạm:

“Chàng nói chàng mơ thấy gì?”

“Rắn, rất nhiều rắn, bò kín mít mái nhà của chúng ta.” - Ôn Đình Trạm vẫn còn sợ, có lẽ cảnh trong mơ quá chân thật, khiến cậu khó chịu run rẩy.

Dạ Dao Quang nghe xong, không nói gì mà nhìn thật kỹ diện tướng của Ôn Đình Trạm, quả nhiên trên sống mũi của cậu có nổi gân xanh, đây

là điềm hung.

Trong huyền học, Dạ Dao Quang thích nhất là bói toán, trong bói toán, bói mộng là loại bói toán thầy phong thủy cực ít nghiên cứu, bói mộng đã có từ xưa, nhưng đến ngày nay lại bị cho rằng là mê tín. Mộng không để lại dấu vết, thật ra rất nhiều người mơ thấy gì, khi tỉnh lại đều sẽ quên hết, cho dù cố gắng nghĩ lại cũng không thể nắm bắt được gì, nhưng đa phần mộng do quan hệ từ trường, có sự dự báo nhất định cho quá khứ và tương lai.

“Châu Công giải mộng tập - Long Xà” có ghi chép rằng: Mơ thấy rắn bò lên nhà là đại hung.

Kết hợp với diện tướng của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang không thể không quan tâm, nhưng cô không biết lúc nào ứng nghiệm, ứng nghiệm như thế nào, tai họa không phải chỉ cần trốn ở nhà là có thể tránh khỏi. Nếu không hóa giải tai họa, dù chỉ là uống một ngụm nước cũng có thể bị sặc chết, ăn cơm cũng có thể bị nghẹn chết.

“Muội biết, hôm nay sắc mặt chàng không tốt, đừng đi học.”

Dạ Dao Quang không nói cho Ôn Đình Trạm nghe, mà nói:

“Chàng cứ ngủ thêm một lúc ở chỗ muội.”

Nam nữ bảy tuổi không chung phòng, Ôn Đình Trạm tuy khí sắc không tốt, nhưng cậu vẫn từ chối lời đề nghị của Dạ Dao Quang:

“Ta về phòng ngủ tiếp.”

Dạ Dao Quang không ngăn cản, chờ sau khi Ôn Đình Trạm rời khỏi, cô lấy sinh thần bát tự của Ôn Đình Trạm ra suy diễn.

Liễu thị không muốn Dạ Dao Quang thiệt thòi nên đã mời quan mai mối lập hôn thư cho Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang. Do trước lúc Liễu

thị qua đời, hôn thư bên nữ Liễu thị đã đưa cho cô, trên đó có sinh thần bát tự của cô và Ôn Đình Trạm, chủ thể đã xem rất kỹ, chỉ cần suy nghĩ một lúc sẽ biết được.

Giờ Hợi, ngày Giáp Dần, tháng Canh Thân, năm Quý Tỵ (hai mươi hai tháng bảy) ra đời, cậu đã chiếm tứ sinh Dần, Thân, Tỵ, Hợi là mệnh đại phú đại quý, mười hai địa chi gồm ba nhóm: Dần, Thân, Tỵ, Hợi là tứ sinh; Tí, Ngọ, Mão, Dậu là tứ vượng; Thìn, Tuất, Sửu, Mùi là tứ khố. Dù chiếm nhóm nào mệnh cách đều cực quý, trong đó tứ khố là tốt nhất, thường đều là mệnh đế vương, tứ sinh xếp thứ hai, thường có địa vị cao quý, có quyền hành, tứ vượng là đại phú đại quý.

Hiện tại là ngày Mậu Ngọ, tháng Canh Thân (hai mươi sáu tháng bảy), hai ngày này không có can chi xung khắc, đang chờ suy diễn sâu thêm, sau gáy Dạ Dao Quang bỗng nhiên tựa như xuất hiện một bàn tay vô hình, nắm lấy thần kinh não của cô, kéo thật mạnh, não cô đau nhói, sau đó phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã nhào xuống giường.

“Nha đầu Dao Quang do lo lắng suy nghĩ quá nhiều, còn bị tổn thương nguyên khí nên mới như vậy, còn nhỏ mà đã bị tổn thương nguyên khí rồi, nếu không bù đắp lại được, sau này sẽ phiền to.”

Khi có lại ý thức, cô nghe thấy một giọng nam trung niên êm dịu, Dao Quang biết đây là Đỗ lang trung của Đỗ Gia thôn, nghe xong cô bất chợt cười khố, cô đã quên mất hiện tại cô và Ôn Đình Trạm có hôn ước, cách dùng bát tự đoán mệnh dự đoán quá khứ tương lai, kỳ nhất là người thân, sẽ bị trời trừng phạt.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bổ Nguyên Khí

“Đỗ tứ thúc, Dao Dao sẽ có chuyện sao?” - Ôn Đình Trạm mặc dù không biết Dạ Dao Quang tại sao đột nhiên lại như vậy, nhưng do sự việc xảy ra sau khi cậu đến tìm cô, nhất định có liên quan đến cậu, trong lòng không kìm được nổi sợ hãi và áy náy.

“Cần tẩm bổ thêm, ta đã kê một số thuốc bổ, một lúc nữa tứ thẩm sẽ mang qua, tiện thể giúp hai cháu hầm một con gà, lấy canh cho nha đầu Dao Quang ăn, bổ lại nguyên khí là được.”

Đỗ lang trung cười dịu dàng, thấy ánh mắt Ôn Đình Trạm hơi lưỡng lự bèn nói:

“Không cần lo lắng tiền thuốc, năm xưa phụ thân cháu từng giúp ta hái rất nhiều thuốc, chưa từng nhận tiền của ta, bây giờ ta đâu có mặt mũi nào nhận tiền của hai cháu, hãy chăm sóc tốt nha đầu Dao Quang, có việc gì cứ đến tìm tứ thúc, tứ thúc về lấy thuốc đây.”

Đỗ lang trung là người bản địa của Đỗ Gia thôn, xếp thứ tư trong gia đình, tên có một chữ “Hạnh”, y thuật cực cao, nghe nói từng lang bạt đến tận đế đô, sau đó gặp được Mạc thị là thê tử hiện tại thì trở về. Ông luôn giúp đỡ láng giềng, có mở một hiệu thuốc trên trấn nhưng chỉ bán thuốc không chẩn bệnh, nếu muốn chẩn bệnh cần phải đến Đỗ Gia thôn vì ông kiên thủ Đỗ Gia thôn, lại có bản lĩnh, nên ở Đỗ Gia thôn ngay cả tộc trưởng cũng nể ông ba phần. Ông vẫn luôn rất chiều cố Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, ví dụ như lần này, phải kê thuốc bổ cho Dạ Dao Quang, trong đó ít

nhất phải có nhân sâm rừng hai mươi năm mới có thể giúp cô nhanh chóng khỏe lại.

Ân tình này cô phải ghi nhớ, nếu không có Đỗ lang trung, với tình hình hiện tại của cô, kết hợp hoàn cảnh gia đình lúc này, muốn xuống được giường còn không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào. Thật quá sơ ý! Vẫn chưa tu luyện mà dám suy diễn bát tự, cũng may bát tự của Ôn Đình Trạm có phúc lớn, nếu là toàn âm toàn dương, e rằng lần này mạng cô lại không giữ được.

Suy nghĩ một lúc, Dạ Dao Quang lại ngủ thiếp đi, sau đó cô bị một mùi thơm hấp dẫn đánh thức, mở mắt ra, cô nhìn thấy một người phụ nữ khoảng ba chục tuổi, dung mạo xinh đẹp, ăn mặc đơn giản ngồi trước giường cô, trên tay đang bưng một chén canh gà, nhẹ nhàng khuấy cho nguội bớt.

Vừa thấy cô tỉnh dậy, người này bèn nở một nụ cười dịu dàng:

“Nha đầu tỉnh rồi sao, ăn canh gà nào, sẽ khỏe lại nhanh thôi.”

Vừa nói người này vừa đưa muống đến bên miệng cô, Dạ Dao Quang húp một cách khó khăn, canh vừa vào miệng là cô biết trong đó không những có nhân sâm, thiên ma, thậm chí còn có mùi hương hươu nhè nhẹ, loại thuốc phụ này ít nhất cũng phải mười lượng bạc, đó là giá ở đây, mang đến thành phủ sẽ càng đắt hơn, mười lượng bạc tương đương ba ngàn Nhân dân tệ, thời hiện đại cũng không phải người thường có thể mua được để hầm canh.

Canh gà xuống đến bụng, một luồng khí ấm chạy khắp cơ thể, bồi bổ cho gân mạch héo khô của cô, cảm giác thoải mái này tựa như được uống một ngụm nước ngay lúc đang tuyệt vọng trong sa mạc.

“Tứ thúc bảo cháu ăn một chén rồi nghỉ ngơi, phần còn lại thấm để giữ ấm trên bếp.”

Sau khi cô ăn xong một chén canh, Mạc thị bèn dặn dò:

“Thấm về trước đây, trong nhà chỉ có một mình tứ thúc lo không xuể, có chuyện gì cứ bảo Trạh Nhi qua gọi tứ thúc tứ thấm.”

“Đa tạ tứ thấm.”

Ôn Đình Trạh đang ngồi một bên liền tiễn Mạc thị ra cửa, sau đó quay lại, ánh mắt nhìn Dạ Dao Quang cực kỳ áy náy:

“Dao Dao, nàng có phải vì ta...”

Dạ Dao Quang vốn dĩ định an ủi Ôn Đình Trạh, nhưng vừa quay đầu sang thấy diện tướng Ôn Đình Trạh đã sáng sủa trở lại, cô kinh ngạc trợn to mắt, cô nhớ người có mệnh cách cực đoan hoặc xương vô cùng nhẹ (1) mới bị ảnh hưởng khi thầy bói bói, từ đó cải mệnh. Chưa từng nghe nói các mệnh cách khác chỉ vì được bói mà đã dễ dàng tai qua nạn khỏi!

Thì ra cô thế thảm như vậy là vì đã đỡ tai họa giúp cậu?

Cô âm thầm nuốt một ngụm máu, ông trời quả nhiên thiên vị cho người có mệnh cách quý! Dạ Dao Quang phải đỡ họa trong lòng vô cùng bất mãn, không muốn quan tâm đến người đầu tiên khiến cô phải đỡ họa trong hai kiếp này, sau đó cô xoay người quay lưng về phía Ôn Đình Trạh nói:

“Muội buồn ngủ rồi, muốn ngủ, chàng đừng làm phiền muội.”

Giọng nói của Dạ Dao Quang đầy mệt mỏi, Ôn Đình Trạh cũng không cảm thấy Dạ Dao Quang đang không vui, cậu bèn nghe lời rời khỏi.

Sau khi Ôn Đình Trạh rời khỏi, Dạ Dao Quang bò dậy ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện Dẫn Khí thuật, dẫn khí ngũ hành vào cơ thể, tôi luyện thể chất, nếu không sau này cô quả thật không dám tùy tiện đoán mệnh nữa!

Phải chờ đến khi đủ tu vi, rất nhiều chuyện mới có thể giảm phí sức. Khí ngũ hành thời cổ đại, thuần khiết và nồng đậm hơn nhiều so với thời hiện đại, sau khi vận hành một chu thiên (2), cô cảm thấy toàn thân khoan khoái hơn nhiều. Khí ngũ hành tương ứng với ngũ tạng, ngũ tạng của con người nếu khỏe mạnh làm sao có bệnh? Chờ sau khi điều hòa ngũ tạng đến trạng thái tốt nhất là có thể ngưng khí tôi thể, sau đó củng cố căn cơ (3) tu luyện.

Cơ thể đã khỏe mạnh, Dạ Dao Quang lại thấy đói, bèn đứng dậy vào bếp, trước tiên cô lấy nước vệ sinh cá nhân. Nhìn thấy trong bếp có một nồi nước vẫn còn bốc khói, trong nước đặt một tấm hấp làm bằng tre, bên trên là một chén canh gà và một con gà còn nguyên vẹn.

“Trạm huynh!” - Dạ Dao Quang gọi to.

Ôn Đình Trạm giật nảy người, vị hôn thê của cậu xưa nay đều là người từ tốn dịu dàng, gọi to cậu từ trong bếp rõ ràng là chuyện chưa từng xảy ra.

Ổn định lại tinh thần, lo rằng Dạ Dao Quang lại có chuyện, Ôn Đình Trạm bước nhanh đến bếp, nhìn thấy Dạ Dao Quang đã bưng canh gà ra, ngẩng đầu nhìn cậu hỏi:

“Đã quá giờ trưa rồi sao chàng chưa ăn cơm?”

“Ta ăn rồi.” - Ôn Đình Trạm nói.

“Ăn rồi?” - Dạ Dao Quang chau mày, sau đó lướt nhìn bếp một vòng, trí nhớ của cô cực tốt, tối hôm qua cô nấu ăn, nhà họ chỉ còn lại chút nguyên liệu đó, lướt sơ đã biết không thiếu thứ nào.

“Ta ăn ở nhà tứ thúc.” - Ôn Đình Trạm e dè nói.

Cậu không biết nấu nướng, khi theo Đỗ tứ thúc đi lấy thuốc, tứ thẩm đã nấu xong cơm, tứ thúc nhất quyết giữ cậu lại ăn chung, nếu không sẽ không cho thuốc cho cậu, nên...

“Ăn rồi cũng không sao, ăn thêm chút canh và thịt gà đi.” - Dạ Dao Quang không cảm thấy có gì bất ổn, hiện tại họ đang cần giúp đỡ, người đối đãi thật lòng với họ, họ sẽ không từ chối, sau này trả lại là được. Cô múc hai chén canh, xé hai đùi gà, bỏ vào mỗi chén một cái, sau đó cô đưa một chén cho Ôn Đình Trạm, thấy cậu giơ tay lên định từ chối, Dạ Dao Quang tỏ vẻ mặt hung dữ nói: “Không được phép không ăn!”

Ôn Đình Trạm cảm thấy vị hôn thê của cậu có vẻ càng ngày càng trở nên đáng sợ, chỉ cần cô làm như vậy, cậu lập tức không nói được từ nào, cuối cùng chỉ có thể âm thầm nhận lấy, sau đó chậm rãi ăn.

Dạ Dao Quang hài lòng, sau đó ăn hết phần còn lại với tâm trạng cực vui.

Ôn Đình Trạm ngơ ngác nhìn sức ăn của cô, suy nghĩ có phải cậu nên đến hiệu sách tìm công việc chép sách không, nếu không chẳng mấy chốc họ sẽ lại phải chịu đói.

“Ăn được là phúc.”

Dạ Dao Quang dày mặt giải thích:

“Sau này chàng cũng phải ăn nhiều vào.”

“Ừm.” - Ôn Đình Trạm ngoài gật đầu, không còn biết phải phản ứng thế nào.

“Hôm nay còn sớm, chàng cứ ở nhà đọc sách, muội lên núi một chuyến.” - Dạ Dao Quang thu dọn chén đĩa, sau đó đeo một chiếc gùi nhỏ và một chiếc cốc nhỏ mà trước đây Ôn Trường Tùng cố tình làm cho cô đi lên núi, tìm thức ăn là phụ, cô muốn tìm xem dãy núi ở đây có thể nào tìm được một huyết phong thủy tốt để nuôi dưỡng pháp khí hay không mới là chính.

(1) Trong phép “cân xương đoán số”

(2) Chu thiên: Thuật ngữ dùng trong tu luyện khí công

(3) Củng cố căn cơ: Củng cố nền móng, căn bản

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sau Nhà Không Được "Võ Chân Núi"

Lô Lăng huyện, Dự Chương quận là thành phố Cát An, tỉnh Giang Tây ngày nay.

Trong lịch sử, có hai nơi được giới phong thủy mệnh danh là dương trạch lý tưởng nhất. Một là Khổng Phủ, tọa lạc dưới chân núi Thái Sơn tỉnh Sơn Đông, nơi còn lại chính là Trương Thiên Sư Phủ, tọa lạc tại Long Hồ Sơn tỉnh Giang Tây. Long Hồ Sơn ở thành phố Ứng Đàm, tức Nam Xương, cách Lô Lăng khoảng ba trăm cây số, đây là khoảng cách ngày nay, còn hiện tại giao thông chưa phát triển, nhiều đoạn đường chưa xuất hiện nên khoảng cách có lẽ xa hơn một chút. Dạ Dao Quang hạ quyết tâm, nhất định phải đến Long Hồ Sơn một chuyến, Long Hồ Sơn nổi tiếng nhờ Trương Thiên Sư: Đan thành nhi long hồ hiện (2). Đây là một mảnh đất phong thủy quý báu từ xưa đến nay.

Còn ngọn núi nổi tiếng nhất ở Lô Lăng, thời nay thuộc Thanh Nguyên Sơn, Thanh Nguyên Sơn được nhà thơ Dương Vạn Lý thời Nam Tống mệnh danh là: “Sơn xuyên đệ nhất Giang Tây cảnh” (3). Dương Vạn Lý là người Giang Tây, phát biểu được câu này, có thể thấy phong cảnh Thanh Nguyên Sơn đẹp đến mức nào.

Dạ Dao Quang ra khỏi nhà, đi nửa vòng là có thể lên thẳng núi. Phong cảnh thanh tú, núi non trùng điệp, cổ thụ rậm rạp, leo đến lưng chừng núi phóng tầm mắt ra xa quang cảnh lại càng kỳ vĩ hơn, non xanh nước biếc, mỗi cảnh mỗi vẻ thi vị.

Nơi này rất giống Thanh Nguyên Sơn nhưng lại có đôi nét khác biệt, không biết có phải do trải qua sự biến thiên hơn một ngàn năm lịch sử nên thần thái có giống nhưng diện mạo lại khác. Tuy nhiên, sông núi tự nhiên nơi đây đẹp hơn gấp trăm ngàn lần so với Thanh Nguyên Sơn cô đi vào mấy năm trước.

Trên đường đi, Dạ Dao Quang thấy rau dại nhổ được thì tiện tay nhổ lên nhưng vẫn tập trung quan sát địa thế hơn, người ta nói: Ba năm tìm rồng, mười năm tìm huyết. Long mạch từ xưa đã được mệnh danh là cái “nhất” trong trắc họa và phong thủy. Độ khó từ xưa đến nay đều cực cao, Dạ Dao Quang không vọng tưởng chỉ một ngày là có thể nhìn ra được gì, huống hồ hiện tại trên tay cô không có bất kỳ công cụ nào, ít nhất cũng phải có la bàn mới tính tiếp được.

La bàn, theo tài liệu ghi chép, xuất hiện vào thời Tống.

Sớm nhất là ghi chép của Tăng Tam Dị trong “Nhân thoại lục”: Địa loa hoặc hữu tử ngọc chi chính. “Địa loa” ở đây tức địa la, cũng chính là la bàn, trong “Mộng Khê bút đàm” của Thẩm Khoát thời Bắc Tống cũng có ghi chép.

Không biết triều đại diễn sinh ra này sẽ phát triển đến lúc nào, cũng không biết có la bàn hay không nhưng dù có hay không, Dạ Dao Quang cũng quyết định tự tay làm một cái, đầu tiên, phải tìm được một miếng gỗ tự nhiên loại tốt.

Do đó, dọc đường đi, hầu như cây nào Dạ Dao Quang cũng đều xem xét kỹ một lượt nhưng tất cả chất liệu đều rất bình thường, nếu đã làm thì không thể làm qua loa, ngoại vi đều là những loại cây thông thường, ngay cả cây long não tốt một chút cũng không có.

Nhìn vào rừng sâu, vì sinh mạng nhỏ bé của mình Dạ Dao Quang không vào sâu thêm. Trong rừng sâu đã thú gì cũng có, khả năng hiện tại

của cô không đủ để ứng phó, tạm thời đến đây thôi, nếu thực sự cần la bàn gấp, cũng có thể đến chợ đồ gỗ mua, do đó nghĩ đi nghĩ lại, thứ hiện tại thiếu thốn nhất vẫn là tiền!

Đeo trên lưng mớ rau dại vừa nhổ được, Dạ Dao Quang trở về nhà, hướng đi xuống có thể nhìn rõ cảnh toàn thôn làng, không thể phủ nhận mảnh đất này quả thật là một mảnh đất phong thủy quý báu thiên nhiên, có núi xanh bao quanh, đất trống mênh mông, phía trước nơi ở cũng có dòng sông chảy ngang. Chỉ cần thay đổi một chút là có thể tạo thành một trận “ngọc đới hoàn yêu” (4) tuyệt vời, tạo phúc cho toàn bộ người trong thôn.

Dân số Đỗ Gia thôn so với các thôn khác có phần nhiều hơn, tuy người từ nơi khác đến cũng không ít nhưng hầu như đều chất phác lương thiện, cũng rất quan tâm chăm sóc cô và Ôn Đình Trạm, sau này chờ đến khi vị tiểu hôn phu của cô có danh vọng, cô cũng rất sẵn lòng đền ơn bằng cách này cho dân làng, hưởng hồ đây cũng được xem là việc công đức.

Đi đến ngã rẽ của ngọn núi, Dạ Dao Quang đột nhiên dừng bước, tiếp tục đi xuống là đường về nhà, quẹo phải sẽ là nơi chôn cất phu phụ Liễu thị, mặc dù khoảng cách không xa lắm. Dạ Dao Quang ngẩng đầu lên xem mặt trời, cảm thấy vẫn còn sớm nên chọn con đường bên phải.

Phần mộ cũng là một loại văn hóa lớn của huyền học, dương trạch ảnh hưởng cả nhà, âm trạch ảnh hưởng mấy đời, từ đó có thể thấy được tầm quan trọng của âm trạch.

Phần mộ của phu phụ Liễu thị trong trí nhớ của Dạ Dao Quang đều có vị trí khá tốt nhưng để tránh bất trắc Dạ Dao Quang vẫn đích thân đi xem thêm một lần, phát hiện ngoài một số khuyết điểm nhỏ nhặt không quan trọng, dù là vị trí địa lý hay cách an táng, tổng thể đều khá ổn, cô bèn vui vẻ trở về nhà.

Vì vừa đi xem phần mộ của phu phụ Liễu thị nên Dạ Dao Quang đã đi một con đường khác, xuống đến chân núi đúng ngay vị trí trung tâm của thôn, vừa vào đến thôn đã nhìn thấy mọi người liên tục chạy về phía cuối thôn, lúc này đáng lẽ phải là lúc nhà nhà nấu cơm tối mới đúng chứ?

“Đúng là tạo nghiệp mà, ta đã nói người nhà Đỗ Đức đó vừa nhìn đã biết không phải người đứng đắn mà.”

“Thì đó, ngày thường cũng không giao tiếp gì với chúng ta, có chuyện lại một mình đi tìm nam nhân nhà khác.”

“Đỗ Đức vẫn còn nằm trên giường, cả ngày diêm dúa lờ lợc, có ai không nhìn thấu tâm tư của ả chứ, ta đã sớm nhắc nhở mẫu thân Đỗ Đại Ngưu phải trông chừng thật kỹ người con dâu này, bà ấy cứ không chịu nghe, bây giờ thì có chuyện rồi đó!”

Người đi ngang đều đang dị nghị, Dạ Dao Quang thoáng chốc cũng đã hiểu ra là ý gì, đối với những chuyện này cô không lấy gì làm tò mò, vốn dĩ trong thôn đã ít trò tiêu khiển, hiếm khi xảy ra những chuyện này, cũng khó trách mọi người đều chạy về hướng đó. Hơn nữa đây cũng không phải chuyện thường, mà nó liên quan đến danh dự của cả Đỗ Gia thôn, mọi người đương nhiên đều phải đến đó, không chừng lát sau còn phải mở buổi họp từ đường.

“Nha đầu Dao Quang, ta thấy Trạm ca cũng đến chỗ đó rồi, nha đầu về nhà làm gì? Cùng đến đó xem thử đi.” - Dạ Dao Quang không muốn đình hững không ngăn nổi những người nhiệt tình.

Người kéo cô là một phụ nữ trung niên, trang phục tuy cũ nhưng sạch sẽ, đầu tóc cũng buộc gọn gàng, vẻ mặt vui vẻ, không quan tâm Dạ Dao Quang muốn hay không, cứ vậy kéo Dạ Dao Quang đi về phía cuối thôn. Người phụ nữ này họ Hà, vì người họ Hà gả đến thôn này cũng có vài

người nên mọi người gọi cô là Hà Tam Tẩu, phu quân của cô xếp thứ ba trong nhà.

Hà Tam Tẩu rất nhiệt tình, thích đi thăm viếng người khác, miệng hay ba hoa nhưng lòng dạ lương thiện.

Dạ Dao Quang nghe tin Ôn Đình Trạm cũng ở đó có chút bất ngờ, cậu ta trông không giống người có tính tò mò. Cô không biết là do Ôn Đình Trạm thấy cô ra khỏi nhà cũng đã lâu chưa về, lo lắng cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên ra ngoài tìm, nhưng đã đi tìm một vòng ngọn núi cô hay đi mà không gặp cô nên sau đó bèn đến cuối thôn tìm thử, cô nương gia đình Lý Thiết cuối thôn rất thân với Dạ Dao Quang, vậy nên vừa hay gặp phải sự việc này.

Khi Dạ Dao Quang và mọi người đến nơi, nhà Đỗ Đức đã bị vây kín, khu vườn rộng rãi cũng không còn chỗ đứng, bên ngoài cũng có mười mấy người tụ tập, lý chính (5) Đỗ Hậu Lâm cũng đã đến, ngay cả Đỗ lang trung và một số người lớn tuổi tương đối đức cao vọng trọng trong thôn cũng đều có mặt.

Dạ Dao Quang không chen được vào, cũng không muốn chen vào, ngược lại lùi về phía ngoài đám đông.

Nghe thấy tiếng khóc thổ thê, cô mới quay đầu về phía chân tường, nhìn thấy một cô bé khoảng sáu bảy tuổi, toàn thân dính đầy bùn đất đang dựa vào tường, ôm đầu khóc nức. Mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng với dáng người quen thuộc, Dạ Dao Quang vẫn nhận ra đó chính là trưởng nữ Đỗ Quyên của Đỗ Đức.

“Đừng khóc nữa, phụ thân muội sẽ không để mẫu thân xảy ra chuyện gì đâu.”

Nếu đã nhìn thấy cũng không thể xem như không nhìn thấy, Dạ Dao Quang đành an ủi một câu.

(1) Vỡ chân núi: Chân núi có bọt nước từ con sông bên cạnh bắn vào.

(2) Đan thành nhi long hổ hiện: Luyện đơn thành công, long hổ hiện thân.

(3) Sơn xuyên đệ nhất Giang Tây cảnh: Cảnh sông núi nơi đây (Thanh Nguyên Sơn) đẹp nhất Giang Tây.

(4) Ngọc đới hoàn yêu: Thuật ngữ phong thủy. Chỉ một kiến trúc nào đó được sông suối hoặc đường xá bao quanh theo vòng tròn, nửa vòng tròn hoặc hình cánh cung.

(5) Lý chính: Còn gọi là lý quân, lý doãn, lý tế, lý hữu ty... là người đứng đầu một lý thời xuân thu chiến quốc Trung Quốc, đến thời Minh được gọi là lý trưởng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sau Nhà Không Được "Vỗ Chân Núi" (2)

Trong trí nhớ của Dạ Dao Quang, Đỗ Đức hết mực yêu thương thê tử, vì thê tử ông từng là một đóa hoa của thôn bên, hơn nữa sự việc này nếu không nhờ Đỗ Đức nhúng tay xử lý, đoán chừng lúc này đã mở buổi họp từ đường rồi, đâu thể nào mọi người còn tụ tập ở đây.

“Dao tử tử, tử nói thật sao?” - Nghe thấy giọng của Dạ Dao Quang, Đỗ Quyên ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Dao Quang với vẻ mặt tràn đầy hy vọng.

Tướng mạo của Đỗ Quyên cực tốt, mặc dù hiện tại vẫn chưa hoàn toàn lớn hẳn, vài năm nữa chắc chắn sẽ là một tiểu mỹ nhân, hơn nữa Dạ Dao Quang nhìn từ góc độ tướng diện, Đỗ Quyên cũng là một người có phúc.

Cách mọi người trong thôn gọi cô rất khác nhau, trường bối đều gọi cô là nha đầu Dao Quang, hoặc nha đầu Dao, cùng vai vế cùng tuổi gọi Dao Quang, cùng vai vế mà nhỏ hơn gọi Dao tử tử, đây đều là những cách gọi do Liễu thị tạo nên. Vốn dĩ bé trai dưới quê đều được gọi là mấy lang mấy lang, phía trước thêm họ, còn bé gái đều được gọi là mấy nha mấy nha, phía trước thêm họ, nhưng Liễu Thị xuất thân từ đại gia tộc, bé trai đều gọi ca nhi, bé gái đều gọi tử nhi, ví như Ôn Đình Trạm tất cả mọi người đều gọi theo Liễu thị là Trạm ca (nhi) nhưng Dạ Dao Quang thì dù gọi là Dao tử nhi hay Quang tử nhi đều không hay, nên phu phụ Liễu thị bèn đặt cho cô một nữ danh là Dao Dao, người ngoài thường gọi là nha đầu Dao Quang, về sau người cùng vai vế gọi như vậy có hơi thất lễ, từ đó đã có thêm cách gọi Dao Quang và Dao tử tử.

“Thật mà.” - Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó ánh mắt bị thu hút bởi tiếng nước phía sau nhà.

Nhà Đỗ Đức xây bên bờ một con sông nhỏ ở cuối thôn, phía sau dựa vào núi nhưng nhìn từ chính diện thì sông núi nổi liền, hầu hết mọi người có lẽ đều cảm thấy rằng có núi có sông sẽ là một vị trí tốt, tuy nhiên sau nhà dựa vào chân núi, trong phong thủy học là đại kỵ, cái gọi là vô chân núi có nghĩa là chân núi có bọt nước bắn vào.

Sau nhà có vị trí “vô chân núi”, trong nhà nhất định có phụ nữ không yên phận.

Cũng khó trách mẫu thân Đỗ Quyên lại phạm vào dâm dật.

Có được điểm này, Dạ Dao Quang bắt đầu nhận xét hoàn cảnh nhà Đỗ Đức, đúng là không xem không biết, vừa xem đã giật mình, cô giơ bàn tay ra nhanh chóng liệt kê tính toán một phen, từ đó khẳng định được suy đoán, cổng lớn của ngôi nhà đặt hướng Tốn (đông nam), nhà chính hướng Càn (tây bắc), phòng bếp hướng Đoài (ngay hướng tây).

Như vậy đã chứng thực được câu đó: Càn Đoài kết hợp quẻ Chấn Tốn, trưởng nam trưởng nữ sẽ gặp họa.

Càn, Đoài thuộc tính Kim; Chấn, Tốn thuộc tính Mộc; Kim - Mộc tương khắc, còn Chấn lại chỉ trưởng nam, Kim vào cung Chấn ắt sẽ tổn hại trưởng tử, ở một nơi như vậy, người trong nhà rất dễ bị tổn thương gân cốt, nếu là thời hiện đại chắc chắn sẽ gặp tai nạn xe cộ. Chẳng trách nhà Đỗ Đức dọn đến đây chưa đầy một tháng, một Đỗ Đức xưa nay luôn khỏe mạnh vậy mà lại ngã gãy chân chì vì đốn củi, thì ra vấn đề nằm ở đây.

Nếu không hóa giải sớm, chỉ e tại họa nhà họ sẽ nhiều hơn.

Muốn phá giải là một công trình lớn, phải thay đổi cách cục của căn nhà, hiện tại cô nói những chuyện này sẽ không có sức thuyết phục nhưng

nếu không hóa giải, cứ đứng trơ mắt nhìn gia đình này gặp họa sao?

Cô nghiêng đầu về phía Đỗ Quyên, phát hiện tiểu nha đầu không biết đã đi khỏi từ lúc nào, lúc này xem diện tướng, góc nhậ nguyệt cũng chính là cung phụ mẫu của tiểu nha đầu tuy hơi lệch, hàm ý là gia cảnh nhà cô không giàu sang nhưng cũng không thiếu thốn, và cũng cho thấy rằng không bị mất song thân từ nhỏ, nhưng nếu tiếp tục sống tại căn nhà này, Kim vào cung Chấn tổn thương trưởng tử, Kim vào cung Đoài tổn thương trưởng tức (1). Hai hung tinh nếu còn gặp phải hung tinh nữa, chờ đến ngày hội tụ sẽ là đại hung.

“Dao Dao, sao nàng lại ở đây?” - Dạ Dao Quang đang phiền não việc có nên xen vào chuyện này hay không thì bất thành linh giọng nói của Ôn Đình Trạm vang bên tai, vừa nhìn đã thấy đứng bên cạnh.

“Muội bị Đỗ Tam Tấu kéo đến, bên trong đông người quá nên muội không chen vào.”

Dạ Dao Quang giải thích, nhìn thấy những người đứng bên ngoài căn nhà đều đã rời khỏi:

“Mọi người giải tán rồi sao? Sự việc giải quyết như thế nào?”

“Cả nhà Đỗ Đức thúc đều quỳ xuống đất cầu xin lý chính, hai tỷ đệ Đỗ Quyên và Đỗ Mao khóc lóc thảm thiết, mẫu thân Đỗ Quyên cũng thành tâm hối lỗi, lý chính và các vị tộc lão đều cảm thấy có thể cho mẫu thân Đỗ Quyên một cơ hội để sửa đổi, tạm ghi nhận một lỗi, nếu ngày sau mẫu thân Đỗ Quyên không hành xử đúng mực, lúc đó sẽ xử hai tội cùng lúc.” - Ôn Đình Trạm kể kết quả cho Dạ Dao Quang nghe.

“Tộc lão và lý chính, và cả thôn dân hầu hết đều tốt bụng.” - Dạ Dao Quang không kìm được cảm thán một câu.

Nếu lý chính và tộc lão cố chấp một chút, xem danh dự của thôn làng cao hơn tình người, e rằng mẫu thân Đỗ Quyên sẽ bị nhốt vào lồng heo thả xuống sông và thôn dân cũng tương tự, nếu họ một mực muốn bảo vệ thanh danh của thôn làng, lý chính cũng không thể nghịch lại ý kiến của đa số.

Cần phải biết rằng nếu sự việc của mẫu thân Đỗ Quyên truyền ra ngoài, cũng sẽ ảnh hưởng đến tất cả nữ nhi chưa kết hôn trong Đỗ Gia thôn, trong thôn bao nhiêu người có nữ nhi chưa gả nhưng niệm tình tỷ đệ Đỗ Quyên và Đỗ Mao còn nhỏ họ vẫn tha cho mẫu thân Đỗ Quyên. Nói xong, cô cảm thấy Ôn Đình Trạm đi bên cạnh đang trầm ngâm, hơn nữa Dạ Dao Quang đã tu luyện khí ngũ hành, có thể cảm nhận rõ ràng không khí xung quanh Ôn Đình Trạm hơi lạnh, quay đầu nhìn sang, quả nhiên sắc mặt Ôn Đình Trạm u ám, cặp chân mày đẹp nhú rất chặt.

Nghĩ lại cô biết ngay Ôn Đình Trạm đang nhớ đến Liễu thị, cùng một sự việc, rõ ràng Liễu Thị không có bất kỳ hành vi nào bại hoại gia phong Liễu gia nhưng lại bị ép đến bước đường cùng rồi chết bất đắc kỳ tử, còn Đỗ Gia thôn bao nhiêu hộ gia đình, họ đa số đều bằng lòng tha thứ cho mẫu thân Đỗ Quyên đã phạm sai lầm.

Biết Ôn Đình Trạm lại nghĩ đến chuyện buồn, vì vậy Dạ Dao Quang bèn kéo cậu nhanh chóng về nhà, đi thẳng vào bếp:

“Muội rửa rau, chàng nấu nước đi, muội có chuyện nói với chàng.”

Ôn Đình Trạm lặng lẽ ngồi vào phía sau bàn bếp.

Dạ Dao Quang chuẩn bị xong xuôi nguyên liệu để nấu bữa tối, khi bắt đầu nấu, ánh mắt mới nhìn về phía cái đầu lộ ra phía sau bàn bếp của Ôn Đình Trạm, lên tiếng:

“Thật ra nhà Đỗ Đức thúc xảy ra chuyện như vậy đều liên quan đến phong thủy nhà của thúc ấy, căn nhà của Đỗ Đức thúc mà một đại hung trạch.”

Quả nhiên, những lời này đã thu hút được sự chú ý của Ôn Đình Trạm, cậu ngẩng đầu nhìn Dạ Dao Quang, nàng tập trung vào rau củ trong nồi, vừa xào vừa nói:

“Hôm nay muội thấy nhà Đỗ Đức thúc...”

Đến khi xào xong hai món rau, cơm cũng gần chín Dạ Dao Quang mới nói xong toàn bộ sự việc, vì giải thích rất rõ nguyên nhân cho Ôn Đình Trạm nghe.

“Chàng thấy chuyện này muội nên nhúng tay vào không?”

Sau khi cơm canh bưng đến phòng ăn, ngồi vào bàn, Ôn Đình Trạm vẫn không nói gì, Dạ Dao Quang mới hỏi một câu.

“Nếu như nàng đã nói Đỗ Quyên không có diện tướng mất song thân từ nhỏ, như vậy Đỗ Đức thúc nhất định sẽ vượt qua được kiếp nạn này, nàng hà tất phải dính líu vào?”

Ôn Đình Trạm cầm đũa lên, gắp một miếng trứng gà lớn vào bát Dạ Dao Quang, sau đó lại lấy chén cơm của mình chia một nửa cho cô:

“Ta không ăn được nhiều như vậy.”

Dạ Dao Quang không chú ý đến hành động của Ôn Đình Trạm, mà ánh mắt lại sáng lấp lánh nhìn cậu, gật đầu nói:

“Chàng quả thật thông minh.”

Tại sao cô không nghĩ đến điểm này nhỉ? Trí thông minh của cô bị giám sát từ lúc nào?

Sự việc quả thật như Ôn Đình Trạm nói, vài ngày sau cả nhà Đỗ Đức đã dọn đi, dọn về nơi ở cũ. Thì ra là do phụ thân Đỗ Đức nói từ khi dọn đến

đây gia đình lúc nào cũng gặp chuyện, vẫn là nhà cũ thông thuận hơn, do đó họ đã dọn trở về.

(1) Trưởng tức: Con dâu trưởng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Dùng Khí Ngũ Hành Chép Kinh Phật

Chuyện gia đình Đỗ Đức không ảnh hưởng gì đến Dạ Dao Quang, cô hiện tại chỉ phiền não làm cách nào để kiếm tiền. Tiền bạc trong nhà đều do Dạ Dao Quang quản lý, cô biết rất rõ toàn bộ gia tài chỉ còn bốn trăm năm mươi ba đồng, tiết kiệm một chút sẽ ăn được hai tháng, đây chính là mức sống của nông thôn thời cổ đại.

Ngoài phong thủy huyền học cô gần như là không còn biết gì khác, trước đây chủ cũ còn biết thêu khăn tay và bóp ví mang ra trấn đối ít tiền, không thể phủ nhận Liễu thị nuôi dạy chủ cũ rất kỹ, cầm kỳ thi họa nấu nướng thêu thùa không thiếu môn nào, đều là đích thân tận tình dạy bảo, thiên phú của chủ cũ về thêu thùa là tốt nhất. Cô cũng cầm lên một số đồ thêu thùa chủ cũ nhận về làm, lúc mới bắt đầu hơi cứng tay, tưởng chừng như không cùng một người, dần dần cũng thuận tay hơn, nhưng thêu xong lại thiếu đi rất nhiều linh tính so với chủ cũ, không sinh động lắm, hoàn toàn dựa vào ký ức của chủ cũ để in ra, hơn nữa công việc này không những tốn thời gian, tiền kiếm được cũng không đáng là bao.

“Trạm huynh, chàng đang làm gì vậy?” - Hôm nay là ngày nghỉ, Ôn Đình Trạm trước đây sinh hoạt rất có quy luật, ăn xong cơm sẽ đi tiêu thực, sau đó mới đi đọc sách hoặc làm chuyện khác, nhưng liên tục mấy ngày gần đây vừa ăn xong cơm cậu liền buông chén đĩa chạy đến thư phòng, ban đêm đốt xong một cây nến mới đi nghỉ, cái bóng in lên cửa sổ chính là hình ảnh cậu cúi người viết lách trên bàn.

“Ta nhận chép sách cho hiệu sách trên trấn.” - Ôn Đình Trạm trả lời Dạ Dao Quang mà đầu vẫn cúi gằm.

Dạ Dao Quang bước đến gần, nhìn nét chữ của Ôn Đình Trạm, ngoài việc do còn nhỏ cổ tay chưa đủ lực ra, chữ viết của cậu không những đẹp và ngay ngắn mà còn cứng cáp:

“Sao lại dùng Tiểu Triện?”

Mấy hôm nay cô đã bổ sung rất nhiều những kiến thức muốn biết, thì ra là sau triều Tống, đột nhiên xuất hiện một vị thiên tài phi phàm phổng tay trên của Nguyên Thái Tổ, lập nên triều Đại Nguyên của người Hán, vị Nguyên Thái Tổ đó dường như ngoài quân sự, những việc khác ông đều không can thiệp, vẫn phát triển thuận theo dòng chảy lịch sử, nhưng về mặt chữ viết, Nguyên Thái Tổ tuy không thực thi thể chữ giản mà do sở thích riêng của bản thân ông nên đã ảnh hưởng đến trào lưu, in ấn thư tịch hiện hành đều dùng thể hành thư là chủ yếu.

“Yêu cầu của hiệu sách, họ nói là có người cố tình đến đặt, quyển sách này chép xong sẽ được một lượng bạc.” Hiện nay người chịu luyện thể Tiểu Triện rất ít, ở Lô Lăng huyện càng không có mấy người, những người luyện được viết đẹp thì gia cảnh đều không tồi nên không ai chịu nhận việc, vừa hay để Ôn Đình Trạm gặp được.

Một lượng bạc không phải là con số nhỏ, gia đình nông thôn ba người chi tiêu tiết kiệm có thể dùng nửa năm.

Nhưng đối với Dạ Dao Quang, một lượng bạc quả thật chẳng thấm đến đâu, nhưng nhìn thấy Ôn Đình Trạm chép sách, ánh mắt Dạ Dao Quang phút chốc sáng hẳn lên, kéo Ôn Đình Trạm nói:

“Trạm huynh, ngày mai chúng ta đi Vĩnh An Tự đi, muội muốn chép kinh Phật mang đến Vĩnh An Tự.”

Chép kinh Phật mang đến Vĩnh An Tự? Ôn Đình Trạm không hiểu ý đồ của Dạ Dao Quang, nhưng nhìn ánh mắt Dạ Dao Quang rất sáng và hoạt bát, lấp lánh tựa vì sao, Ôn Đình Trạm bèn nói:

“Chép kinh Phật không thể qua loa, mẫu thân có để lại một miếng mực tùng yên (3) và một số giấy, để ta tìm cho nàng.”

“Trạm huynh, chàng quả thật quá tuyệt vời.” - Dạ Dao Quang vô cùng vui mừng, có bút, mực và giấy tốt sẽ càng đáng giá, cô giơ tay ra ôm lấy Ôn Đình Trạm và hôn vào má cậu thật mạnh.

Ôn Đình Trạm sợ đến nỗi toàn thân cứng đờ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến nỗi tựa như có thể nhỏ ra máu, cậu vội vàng đi lục tung các thùng và tủ. Nhìn Ôn Đình Trạm hốt hoảng bỏ chạy, Dạ Dao Quang mới nhớ ra nay đã khác xưa, mặc dù dưới sự ảnh hưởng của Nguyên Thái Tổ, phong tục thời Nguyên đã cởi mở không thua kém gì triều Đường, địa vị của nữ nhi cũng được nâng lên khá nhiều, trong cung có lập cả nữ quan (4), năm xưa Thái Tổ còn phong ba vị nữ hầu gia, nhưng hiện nay đã là năm thứ hai trăm mấy triều Nguyên, hoàng đế đã thay hết năm người, rất nhiều thứ người ra đi sẽ thay đổi, địa vị của nữ nhi mặc dù vẫn cao hơn triều Tống rất nhiều, nhưng lại không bằng lúc Nguyên Thái Tổ còn sống.

Hành động lúc này của Dạ Dao Quang quả thực lỗ mãng nhưng Ôn Đình Trạm không trách mắng cô, thấy rõ đầu óc cậu không mê muội, điểm này khiến Dạ Dao Quang rất hài lòng, sau này có thể trêu ghẹo Ôn Đình Trạm nhiều hơn, cũng xem như là một thú vui.

Ôn Đình Trạm mang vật dụng đến cho Dạ Dao Quang, sau đó tự động cách xa khỏi cô, nhưng cứ thấy Dạ Dao Quang có động tĩnh, cậu lập tức xô dịch cơ thể, tựa như đang đề phòng Dạ Dao Quang lại nổi hứng nhào đến. Phát hiện điểm này, Dạ Dao Quang bèn thỉnh thoảng cố ý động đậy, trông như thư giãn gân cốt nhưng thực chất là để trêu ghẹo Ôn Đình Trạm.

Hai người chép sách cả buổi chiều, Ôn Đình Trạm chép được mười mấy trang, giữa chừng Dạ Dao Quang thỉnh thoảng lại kéo cậu đi vận động, ảnh hưởng rất lớn đến hiệu suất của Ôn Đình Trạm, còn Dạ Dao Quang thì càng chép được ít hơn, chỉ được năm trang.

“Ánh mắt của chàng như vậy là ý gì? Chê muội chếp chậm?” - Thấy Ôn Đình Trạm dùng ánh mắt ngập ngừng khó mở lời nhưng lại cảm thấy không nói sẽ vô cùng bất rứt nhìn cô, Dạ Dao Quang nhượng mảy hỏi.

“Không phải chê nàng chậm, mà là nàng tâm không thành, tâm không tịnh.” Ôn Đình Trạm giải thích, sau đó lo lắng nói:

“Nàng như vậy kinh Phật chếp ra sẽ thiếu đi linh tính, chủ trì đại sư Vĩnh An Tự là cao tăng đắc đạo, ông sẽ không nhận kinh Phật của nàng.”

“Không nhận kinh Phật của muội?”

Dạ Dao Quang vừa chỉ vào bản thân vừa cười rất khoa trương:

“Nếu không nhận kinh Phật của muội, ông ấy chắc chắn là người hữu danh vô thực, có mắt không trông.”

“Không được nói bừa, Nguyên Ân đại sư tiếng tăm lừng lẫy, Vĩnh An Tự càng là nơi chắc chắn phải ghé của rất nhiều tử đệ danh môn khi đi ngang Lô Lăng.” - Ôn Đình Trạm nghiêm mặt nói.

Dạ Dao Quang bĩu môi, không tranh luận với cậu.

“Ừa?” - Ôn Đình Trạm thu dọn đồ đạc của mình, chuẩn bị thu dọn giúp Dạ Dao Quang, vừa nhìn thấy chữ viết của cô, cậu lập tức sững sờ, sau đó ánh mắt tràn ngập niềm vui, cẩn thận cầm lên xem kỹ từng chữ, dường như nhìn thấy báu vật tuyệt thế không muốn buông tay.

“Sao lại như vậy? Sao lại có thể đẹp như vậy? Những chữ này giống như được thi triển pháp thuật, ta càng nhìn càng thấy tinh thần thoải mái, tâm trạng bình lặng.”

“Tất nhiên rồi, muội đã dùng khí ngũ hành để viết mà, tất nhiên có khả năng ngưng thần tịnh khí, nếu không muội làm sao dám mang đến Vĩnh An

Tự bán?”

“Bán?” - Ôn Đình Trạm vốn tưởng Dạ Dao Quang mang đi cầu phúc hoặc cung phụng, không ngờ cô lại muốn mang đi bán, mặc dù cậu cũng đang chép sách đối tiền, nhưng kinh Phật ý nghĩa lại khác, điều này... quả thật sỉ nhục người tri thức, không tôn trọng thần linh! Nhưng nhìn ánh mắt cười híp của Dạ Dao Quang, cậu không dám nói ra, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, vậy nên cậu kìm nén đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng.

Dạ Dao Quang lấy lại sổ kinh Phật cô đã chép từ tay Ôn Đình Trạm với vẻ mặt tràn đầy niềm vui:

“Chàng có biết muối luyện khí ngũ hành khó khăn đến mức nào không, mỗi một chữ đều chứa đầy khí, nếu ai có duyên sở hữu, ngày ngày lấy ra xem, đảm bảo bệnh tật tránh xa, tà linh không dám gần.”

Điều này quả thật Dạ Dao Quang không thối phòng, cô chép chậm như vậy là vì hiện tại tu vi của cô còn rất thấp, mặc dù khí ngũ hành ở đây rất nồng đậm và thuần khiết, nhưng cũng phải chậm rãi ngưng tụ, buổi chiều này đã tiêu hao hết hơn một nửa số khí cô ngưng tụ mấy hôm nay.

(1) Tiểu Triện: Là một trong hai loại của thể chữ Triện. Tiểu Triện phát triển từ Đại Triện, ra đời từ khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước và đề ra chính sách thống nhất văn tự. Đại Triện là thể chữ phát triển từ Kim Văn, lưu hành vào thời Tây Chu, không thống nhất và có nhiều dị thể ở các nước khác nhau.

(2) Hành thư: Là một phong cách viết chữ Hán bắt nguồn từ thảo thư, tuy nhiên vì không quá tháu như thảo thư nên dễ đọc hơn.

(3) Mực tùng yên: Việc chế tạo mực thời cổ đại, thường dùng gỗ tùng đốt thành tro để làm nguyên liệu, tên mực tùng yên bắt nguồn từ đây.

(4) Nữ quan: Cung nữ cấp cao, có thứ tự, cấp bậc nhất định, có bổng lộc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mỹ Hòa Thượng

Khí ngũ hành tương ứng với ngũ tạng, có công hiệu bồi bổ cho ngũ tạng. Kinh Phật này chứa đầy khí ngũ hành do cô tinh luyện, dù là người không biết tu luyện, chỉ cần ngày nào cũng mở ra đọc, khí tức chứa trên đó cũng sẽ chảy vào cơ thể người đó, tự nhiên sẽ tránh khỏi bách bệnh. Hơn nữa đây là kinh Phật, thêm vào khí ngũ hành sẽ có tác dụng trừ tà nhất định, trừ phi là lệ quỷ và oán linh, nếu không những tà ma thông thường tuyệt đối không thể nhập vào người.

“Chép xong rồi sao?” Sau khi đọc một lượt từ đầu đến cuối, dù không hiểu kinh thư, nhưng Ôn Đình Trạm cũng có thể cảm nhận được là đã chép xong.

“Đây là ‘Quan Âm Tâm Kinh’, vốn dĩ chỉ có hai trăm sáu mươi bảy chữ, tất nhiên đã chép xong.” Cô đã cố tình chọn một bài ngắn, một là khí ngũ hành trong cơ thể cô hiện tại còn chưa nhiều, hai là cô đang cần tiền gấp!

“Cho ta xem lại đi.” Thấy Dạ Dao Quang muốn mang đi cất, Ôn Đình Trạm vội vàng ngăn lại.

Dạ Dao Quang đẩy tay cậu ra: “Đây có đáng là gì, chờ đến khi muội có tiền, chuẩn bị đủ công cụ, tìm được phong thủy cát huyệt, muội sẽ nuôi dưỡng cho chàng một pháp khí, tốt hơn thứ này nhiều, thứ này không xem nhiều được, xem nhiều khí tan đi hết, đến lúc đó sẽ phải giảm giá!”

Nghe đoạn trước trong lòng Ôn Đình Trạm đang tràn ngập cảm động, đoạn sau lại khiến Ôn Đình Trạm gần như muôn thổ huyết, cầm một bộ kinh Phật trên tay, nói câu nào cũng là phải bảo toàn giá trị của nó, từ xưa đến nay e rằng cũng chỉ có một mình người trước mặt.

“Đi, chúng ta đi nấu cơm, đói chết rồi.”

Do đã tiêu tốn rất nhiều khí ngũ hành, Dạ Dao Quang cảm thấy có thể nuốt cả một con trâu, mà thực tế cô quả thật ăn không ít, số nguyên liệu còn lại trong nhà, vốn dĩ đủ ăn ba ngày nhưng đã bị Dạ Dao Quang mang đi nấu hết, và cũng bị cô ăn sạch sẽ.

“Đừng mặt ủ mảy ê nữa, ngày mai chúng ta sẽ có tiền.” Thấy cả hai đang ăn hết số lương thực còn lại trong nhà, Ôn Đình Trạm lộ ra vẻ mặt khổ sở, Dạ Dao Quang vội nói: “Tối nay cũng không được thức khuya chép sách, muội đã giấu hết nến đi rồi, trong nhà không có đèn dầu.”

Nghe xong, vẻ mặt của Ôn Đình Trạm càng khổ sở hơn, liếc thấy nụ cười trên mặt Dạ Dao Quang ngày càng ngọt, Ôn Đình Trạm lập tức dẹp bỏ vẻ mặt nhăn nhó, sống với nhau nửa tháng, cậu thông minh như vậy đã hiểu rõ tính khí của Dạ Dao Quang, cô cười càng đẹp càng khiến người ta khó có thể chịu đựng được.

“Trời vẫn chưa tối hẳn, không xem sách chép sách, chẳng phải lãng phí thời gian sao?” Ôn Đình Trạm thử khuyên Dạ Dao Quang cho mình một ngọn nến.

“Đi tiêu thực, sau đó muội dạy chàng một bộ quyền pháp, thân cốt phải rèn luyện.” Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm chậm rãi đi ra ngoài.

Vừa nghe câu này, mắt Ôn Đình Trạm lập tức sáng lên: “Dao Dao, ta có thể luyện khí ngũ hành đó không?”

Vừa nghĩ đến việc có thể khiến chữ viết trở nên có linh khí, trái tim Ôn Đình Trạm lại đập rộn ràng.

“Được.” Dạ Dao Quang gật đầu: “Nhưng phép thu luyện này cần có ngộ tính, học được hay không thì chàng cứ thử xem sao, không được cũng không cần miễn cưỡng, muội sẽ dạy chàng công pháp khác.”

Khí ngũ hành, bắt nguồn từ Đạo gia, nghe nói được sáng lập bởi người tu tiên thời thượng cổ, đa số người trên thế gian đều không có tiềm năng tu tiên, về mặt này Dạ Dao Quang cũng không biết phán đoán bằng cách nào, vậy thì cứ để Ôn Đình Trạm thử xem sao cũng được.

Nếu cô tu luyện thành công, Ôn Đình Trạm cũng có thể tu luyện, vậy thì họ sẽ có thể từ bỏ thế tục, làm một đôi quyến lữ thần tiên. Nhưng Dạ Dao Quang không ôm hy vọng gì đối với vấn đề này, vì diện tướng của Ôn Đình Trạm là một người sẽ có thành tựu lớn, người kiểu này tự có sứ mệnh thế tục của họ, không thể nào vứt bỏ được. Như Dạ Dao Quang dự đoán, Ôn Đình Trạm rất thông minh, khẩu quyết tâm pháp chỉ cần một lần là cậu thuộc lòng, nhưng cậu không thể nào dẫn khí vào cơ thể, càng khỏi nói đến việc ngưng khí vào ngũ tạng.

“Mỗi người có duyên pháp riêng của người đó, thế gian làm gì có người thập toàn thập mỹ, chuyện gì cũng biết? Nam nhi không chịu nổi thất bại không phải nam nhi thật sự, nam nhi không chấp nhận được thất bại không phải nam nhi tốt.” Nhìn vẻ mặt ủ rũ của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang an ủi: “Người đã cố gắng hết sức mà không làm được, có thể từ bỏ, cứ câu nệ mãi thì làm sao làm được việc lớn?”

Câu nói trúng ngay trái tim Ôn Đình Trạm, cậu lập tức lấy lại tinh thần: “Ta biết rồi.”

“Ừm.” Dạ Dao Quang lộ ra vẻ mặt hài lòng: “Đi thôi, chúng ta đi Vĩnh An Tự.”

Vĩnh An Tự tọa lạc tại Thanh Lan Sơn, Thanh Lan Sơn nối liền với dãy núi nơi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ở, nhưng Dạ Dao Quang muốn đi Vĩnh An Tự lại rất xa, vì núi sâu cực nhiều dã thú, không thể bay qua đỉnh núi thì chỉ còn cách đi đường vòng, ngồi xe bò đến chân Thanh Lan Sơn rồi leo lên, đến được Vĩnh An Tự đã quá trưa, chỉ còn cách ngủ nhờ ở miếu một đêm, nếu không họ không thể nào trở về kịp.

Vĩnh An Tự là ngôi miếu nổi tiếng nhất Dự Chương quận, xưa nay hương hỏa dồi dào, trong miếu sáng gỗ chuông, chiều đánh trống, tuyệt vời nhất là khi leo từng bậc từ chân núi lên, hai bên trúc xanh bao bọc, che phủ bầu trời, trông rất hùng vĩ.

“Thầy số này không ngờ lại bày sạp ở đây, lá gan quả thật không nhỏ.” Bên ngoài miếu có một thầy số, thời cổ không giống thời hiện đại, một núi không dung nạp hai cạp, bên ngoài chùa chiền không cho phép xuất hiện thầy số, đây là xung đột giữa hai văn hóa, thường thì xin xăm xin quẻ sẽ ở trong chùa: “Chỉ cần xét điểm này, đủ thấy Nguyên Ân hòa thượng cũng là một người rộng lượng.”

“Dao Dao...”

“A Di Đà Phật, lão nạp đa tạ tiểu thí chủ tán dương.”

Ôn Đình Trạm nghe thấy cách xưng hô của Dạ Dao Quang đối với Nguyên Ân, lập tức muốn chinh, ở Vĩnh An Tự nếu bị người khác nghe được cô bất kính như vậy với Nguyên Ân đại sư, chỉ sợ rằng hai người họ sẽ rước họa vào thân. Nhưng sợ điều gì sẽ gặp điều đó, cậu còn chưa kịp mở miệng, giọng Nguyên Ân đại sư đã vang lên từ sau lưng họ.

Ôn Đình Trạm hồ thẹn đến nổi đỏ bừng mặt, nhưng Dạ Dao Quang là đương sự lại hoàn toàn không cảm thấy gì, ngược lại còn tùy tiện quay người lại đối diện với Nguyên Ân đại sư: “Tấm lòng đại sư rộng mở, ta chẳng qua chỉ nói sự thật.”

Nguyên Ân đại sư không mặc cà sa chủ trì mà mặc áo tăng màu vàng, trên tay cầm một chuỗi Phật châu, điều khiến Dạ Dao Quang càng không thể ngờ đến là, Nguyên Ân không những trông chỉ khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mà lại thật sự còn là một mỹ hòa thượng đúng nghĩa. Dạ Dao Quang dám dùng phẩm chất của mình để thề rằng, trong suốt hai kiếp của cô, đây là hòa thượng đẹp nhất trong vô số đệ tử Phật gia cô đã từng gặp, môi đỏ răng trắng, ngũ quan tinh tế, mặt mũi ôn hòa, dáng người cao khỏe, toàn thân tựa như được bao phủ bởi một lớp Phật quang, khiến người khác muốn đến gần, nhưng lại sợ khí tức tục thể của mình ô nhiễm sự thánh khiết của người, chỉ có thể ngược nhìn từ xa.

Cao tăng đặc đạo, danh bất hư truyền.

“Dao Dao!” Ôn Đình Trạm cảm thấy mặt mũi của cậu đã bị mất hết, Dạ Dao Quang không những bất kính với Nguyên Ân đại sư bị bắt gặp, mà lại còn nhìn chăm chăm vào Nguyên Ân đại sư, mặc dù dung mạo Nguyên Ân đại sư nổi tiếng khắp nơi, nhưng Nguyên Ân đại sư sống đến hiện tại, chỉ e rằng chưa có nữ nhi nào dám mạo phạm đại sư như vậy.

“Đẹp không phải để người khác ngắm sao?” Dạ Dao Quang đang trên đà thưởng thức mỹ nam, bị Ôn Đình Trạm cắt ngang cảm thấy rất khó chịu, cần biết rằng hai sở thích lớn nhất trong cuộc đời cô: tiền tài và mỹ nam.

Nghe nói thời cổ đại nhiều mỹ nam, khó khăn lắm mới gặp được một người nhưng lại là hòa thượng, không thể trêu ghẹo đã đành, nhìn thêm một lúc cũng bị làm cụt hứng, còn muốn để cô sống tiếp không chứ!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tướng Mặt Sấp Chết

Câu nói của Dạ Dao Quang khiến Ôn Đình Trạm hận không thể đào ngay một cái hố tự chôn mình vào.

“Tiểu thí chủ nói chí phải, diện tướng chúng sinh, đều giống nhau cả. Đẹp hay xấu do thể nhân nhận xét, đẹp được yêu thích, xấu bị bỏ rơi, đều là quyền của thể nhân.” Nguyên Ân vẫn cười dịu dàng.

“Hòa thượng, nói tiếng người đi.” Dạ Dao Quang khó chịu nhất khi phải nghe cách nói văn vẻ.

“Dao Dao!” Ôn Đình Trạm cao giọng mắng một câu: “Không được vô lễ với đại sư!”

“Chàng có vấn đề sao!” Dạ Dao Quang trợn mắt nhìn Ôn Đình Trạm: “Hòa thượng là cao tăng đắc đạo, chủ trì cả một ngôi miếu, nếu không phải có điều cần nhờ vả chúng ta, đâu cần thiết phải phí lời, e là đã ở đây từ sớm để chờ chúng ta tự mò đến rồi!”

“Ha ha ha...” Chất giọng ôn dịu của Nguyên Ân phát ra một tràng cười lạnh lạnh, giọng cười đó tựa như chiếc đại hồng chung bị gõ nhẹ vang lên, có thể xua tan nóng nảy, gột rửa tâm linh: “Tiểu thí chủ quả thật có đôi mắt tinh tường, lão nạp hôm qua đã biết hôm nay sẽ có khách quý từ hướng tây nam đến, mang theo một món bảo vật tặng cho bốn tự, do đó đã đến đón từ sáng sớm.”

“Hòa thượng, ông đừng tưởng có thể dùng mỹ sắc để mê hoặc ta, nói hai câu đường mật là muốn ta mang kinh Phật hao tổn tâm thần, miệt mài

đêm ngày, bỏ ăn bỏ ngủ, lao tâm khổ trí chép ra tặng cho ông sao?” Dạ Dao Quang trâng tráo thối phồng công lao của mình: “Ta không phải hòa thượng, ta thân tại thế tục, ta thích thứ có màu vàng bạc.”

Ôn Đình Trạm lặng lẽ lùi về sau một bước, trốn sau lưng Dạ Dao Quang, thật quá mất mặt!

“Vật này cũng không phải do bốn tự cần, tự sẽ có quý nhân muốn sở hữu, hay là để lão nạp giới thiệu?” Nguyên Ân không hề để bụng đến cách nói năng của Dạ Dao Quang, vẫn giữ sự ôn hòa của mình.

“Thôi thôi, mấy người đó ta không dám dây dưa vào, ông nhớ giúp ta giữ bí mật, đồ ta giao cho ông.” Cô bây giờ vẫn chưa muốn bị ai nhớ đến, do đó trực tiếp giao kinh Phật cho Nguyên Ân: “Hòa thượng, đạo này ta nghèo lắm, Phật gia thường nói, giúp đỡ người khác cũng là giúp đỡ bản thân, do đó nhớ giúp ta bán giá tốt nhé.”

Tuy người có thể khiến Nguyên Ân để tâm nhất định là người có thân phận cực kỳ cao quý, có thể giúp đỡ rất nhiều cho việc làm quan sau này của Ôn Đình Trạm, nhưng giữa người với người chỉ có thể bàn đến chuyện giúp đỡ lẫn nhau khi đứng ở một độ cao gần bằng nhau, hiện tại cô và Ôn Đình Trạm đều chưa có độ cao đó, dù sao cô tin nhân phẩm của Nguyên Ân, ghi nhận ân tình này trước, chờ sau này cần đến sẽ có nhiều lợi ích hơn.

Ôn Đình Trạm không thể chịu đựng được nữa, kéo tay áo Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang vờ như không thấy.

“Lão nạp sẽ cố gắng hết sức.” Nguyên Ân nhận kinh Phật của Dạ Dao Quang, sau đó dẫn dò một hòa thượng khoảng hơn bốn chục tuổi bên cạnh: “Ngô Đức, hãy dẫn hai vị thí chủ này đến thiền phòng nghỉ ngơi rồi chuẩn bị thức ăn chay.”

“Dạ, sư thúc tổ.” Ngô Đức hòa thượng chấp tay, sau đó nói với Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm: “Hai vị thí chủ mời theo bàn tăng đi hưởng này.”

“Hòa thượng, ông rất biết điều.” Dạ Dao Quang bụng đã đói meo, vừa nghe đến thức ăn liền nháy mắt với Nguyên Ân, sau đó vui vẻ kéo Ôn Đình Trạm sắp hóa đá đi theo Ngô Đức, vừa đi vừa quan sát vẻ tinh tế trong miếu, thỉnh thoảng còn bình luận một phen, Ngô Đức cũng rất lễ độ giới thiệu cho Dạ Dao Quang nghe, đột nhiên Dạ Dao Quang hỏi: “Sư phụ pháp hiệu Ngô Đức, không biết trong miếu sư phụ có Ngô Tịnh không?”

“Trong miếu không có Ngô Tịnh, nhưng sư huynh pháp hiệu Ngô Tịnh.” Ngô Đức hòa thượng trả lời theo khuôn phép.

Dạ Dao Quang cảm thấy chán, sau đó tiếp tục quan sát hoàn cảnh quanh miếu, một lúc sau được dẫn đến một sân nhỏ, sau đó Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm được sắp xếp hai căn phòng đối diện nhau.

Gần như ngay lúc họ vừa ngồi xuống thì đã có tiểu sa di mang cơm canh đến. Dạ Dao Quang không thèm quan tâm gì nữa, lập tức cầm đũa lên bắt đầu ăn. Món chay của Vĩnh An Tự nổi tiếng rất ngon, đầu bếp vốn dĩ là ngự trù, không biết đã phạm lỗi gì, tiên đế ban đầu muốn trừng phạt, nhưng đúng lúc Nguyên Ân tiến cung giảng kinh cho tiên đế nên đã cứu giúp, từ đó trở đi bèn trở thành tặc gia đệ tử của Vĩnh An Tự và làm đầu bếp tại đây.

“Ngon thật.” Không biết có phải do cô quá đói rồi không, kiếp trước cô đã ăn hết các món chay trong và ngoài nước, nhưng lại cảm thấy bữa ăn này ngon nhất, thậm chí dù sao nơi này cách nhà hai người cả đi lẫn về cũng chỉ một ngày đi đường, sau này thỉnh thoảng đến ăn ké một bữa cũng tốt.

“Dao Dao, hôm nay nàg...”

Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang đã ăn xong, bèn định nói về chuyện xảy ra hôm nay, nhưng Dạ Dao Quang không cho cậu cơ hội này, kéo cậu ra ngoài đi dạo: “Lúc này Ngô Đức nói ở đây có một hồ hoa sen đó, chúng ta đi xem thử đi.”

Hồ hoa sen của Vĩnh An Tự rất nổi tiếng, đến mùa hoa sen nở nhất định sẽ có vô số văn nhân mặc khách đến ngâm thơ vẽ tranh, còn có rất nhiều quý nữ quý phụ đại gia tộc đến thưởng thức.

Hoa sen thường nở vào tháng sáu, mùa hoa kéo dài đến khoảng tháng chín, hiện nay đã là đầu tháng tám, đã qua thời điểm hoa sen nở nhiều nhất, nhưng hoa sen ở Vĩnh An Tự vẫn chưa hề có dấu hiện tàn, nghe nói hoa sen của Vĩnh An Tự sẽ nở đến cuối tháng mười. Người đến Vĩnh An Tự thắp nhang hôm nay không ít, nhưng người tá túc lại lại không nhiều, vào đến nội viện Dạ Dao Quang gần như không nhìn thấy bao nhiêu người nữa, những người giàu có ra khỏi nhà dù là nam hay nữ thì bên cạnh luôn luôn phải có nô bộc nha hoàn, Dạ Dao Quang không thể không đoán rằng có phải Nguyên Ân đã vì vị quý nhân đó mà từ chối những người khác hay không, để tránh xảy ra xung đột khiến những người đó phải rước họa vào thân, đây cũng sẽ là tội nghiệt của Vĩnh An Tự.

Đến vườn hoa sen, vừa bước qua cổng vòm đã nhìn thấy có hai con đường hai bên trái phải, khách nữ đều đi bên phải, khách nam đều tự giác đi bên trái, Dạ Dao Quang đành cúi đầu dặn dò Ôn Đình Trạm: “Đi một mình nhớ cẩn thận.”

Đối với Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cũng khá yên tâm, dù mới chín tuổi, nhưng suy nghĩ và hành động đều như người lớn, sau khi thấy Ôn Đình Trạm gật đầu, Dạ Dao Quang liền cùng cậu tách ra, mỗi người đi về một bên.

Xiêm áo thơm lừng, mỗi người một vẻ, gió nổi lên, tay áo tung bay.

Bức tranh mỹ nhân sống động như vậy, một chữ “đẹp” làm sao diễn tả hết, Dạ Dao Quang suýt chút nữa quên cả việc ngắm hoa sen.

Khó khăn lắm mới chuyển ánh nhìn sang những đóa hoa sen đang nở rộ, đột nhiên cảm thấy một luồng khí xộc thẳng đến, Dạ Dao Quang bước lệch sang một bên để tránh theo bản năng, khước mắt cô lướt thấy cô gái đang xông đến dường như phát hiện cô đã né nên hơi khựng lại, sau đó xoay bước chân xông thẳng về phía cô.

Thì ra đây là cố ý nhắm vào cô sao? Cô gái này trang phục rất đẹp, chủ cũ dưới sự dạy bảo của Liễu Thị đã có kiến thức khá nhiều về chất liệu vải, trang phục trên người cô gái này là tơ lụa Hàng Châu mấy chục lượng bạc một xấp, nhìn thế nào cũng không giống kẻ lừa đảo, hơn nữa nếu là lừa đảo thì đã không chọn một tiểu nha đầu trang phục thô kệch như cô. Dạ Dao Quang vốn định tránh ra, nhưng vừa ngước mắt lên nhìn thấy vầng trán của cô gái này thì lập tức sững sờ.

Vì cô nhìn thấy trên mặt cô gái này đã có tử khí, không còn sống được bao lâu nữa.

Ngay lúc cô sững sờ, cô gái đó đã nhào đến khiến cô té ngã, sau đó trong lúc cô đang nhăn nhó vì bị đập trúng lưng thì cô gái đó đã nhanh chóng nhét một thứ gì đó vào phía sau lưng cô, rồi dùng ánh mắt vô cùng khẩn thiết nhìn cô. Tin hot

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ôn Đình Trạm Nông Cuồng

“Bát cô nương, sao lại bị ngã, có bị thương không, mau để nhũ mẫu xem thử nào.” Lúc này một phụ nữ lớn tuổi chạy đến, phía sau bà là hai nha hoàn cũng chạy đến cùng lúc, đỡ cô gái dậy, sắc mặt hai người đều vô cùng hoảng hốt.

“Nhũ mẫu, con không sao, lúc này con thấy hoa bên này nở rất đẹp nên đi qua đây, nhất thời bất cẩn đụng trúng vị muội muội này, Lâm Hạnh, Lâm Đào, còn không mau đi đỡ vị muội muội này đứng dậy đi.” Cô gái đó vội dặn dò nha hoàn đang đỡ mình.

Hai nha hoàn đang định đến đỡ thì Dạ Dao Quang giơ tay ngăn lại: “Không cần, ta tự đứng dậy được rồi.”

Dạ Dao Quang đưa một tay về phía sau lưng, giấu món đồ vào tay áo, tay kia mới từ từ chống xuống đất đứng dậy. Cô gái đó nhìn thấy dưới đất không có gì mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Dạ Dao Quang với ánh mắt cảm kích, bước đến nắm tay cô: “Muội muội, quả thật xin lỗi, ta nhất thời tham ngắm hoa không để ý đến muội, ta là Bát cô nương của Mạnh gia ở Lô Lăng, sau này nếu muội có việc gì cần giúp đỡ cứ đến tìm ta.”

Đúng là một cô gái thông minh, dùng cách quang minh chính đại này cho cô một lý do để truyền đạt thông tin và liên lạc cô ta, hơn nữa trong lúc nắm tay cô, cô gái đã mượn khăn tay che đậy đưa cho cô một nguyên bảo mười lượng.

“Muội nhớ rồi.” Dạ Dao Quang nhận nguyên bảo, nhìn cô gái nháy mắt tinh nghịch: “Tỷ tỷ có thể cho muội biết tỷ sinh năm nào không?”

Mọi người đều không ngờ Dạ Dao Quang lại hỏi vấn đề này, do có việc cần nhờ vả, Mạnh Bát cô nương cũng không giấu giếm: “Tỷ sinh năm Quý Mùi.”

Năm Quý Mùi, tuổi Dê, năm nay mười lăm tuổi, tuổi mụ mười sáu, là mạng dương liễu mộc hoặc thủy dương. Đang độ tuổi cập kê, tại sao lại có diện tướng đột tử?

“Nếu tỷ tỷ tin, trong vòng ba ngày tuyệt đối không được đi về hướng đông.” Dạ Dao Quang để lại câu này rồi quay người bỏ đi.

Cô gái này lương thiện, phẩm chất cũng khá tốt, cô xem như làm việc thiện nhắc nhở cô một câu, tránh được hay không thì phải xem số mệnh của cô ta.

Dùng thần toán giải thích phong thủy, tám vốn dĩ là Dê trong mười hai con giáp, cô gái này trong gia đình cũng xếp thứ tám, vừa hay lại sinh vào năm Quý Mùi, về mặt phương vị thuộc hướng nam tây, ngay hướng đông chính là tử địa.

Hứng thú ngắm hoa đã mất hết, người dám xưng là người Mạnh gia Lô Lăng, chỉ có người trong tộc huyện lệnh Lô Lăng - vị tiến sĩ thứ mười một từ khi khai quốc đến nay, tổ tiên từng có ba vị quan tam phẩm trở lên, gia chủ đương nhiệm chính là hộ bộ thị lang Mạnh Thái Các. Người như vậy, trông lại không giống cô nương dòng bên sống gửi nhà người hoặc bị thất sủng, tại sao lại phải cầu xin đến một bé gái không quen biết chứ?

Không lẽ là vì cô quá xinh đẹp? Nên hoa thấy hoa nở, người thấy người mến?

Được rồi, cô không thể không thừa nhận là vì cô nghèo, nhận tiền tài của người giúp người giải trừ tai họa, cô đã nhận tiền tài, tất nhiên sẽ làm việc, nếu không cô gái đó đã nói rõ cô ta là tiểu thư Mạnh gia, muốn tìm được cô giải quyết cô là chuyện rất dễ dàng, cổ nhân không hề đơn giản, một cô gái mười sáu tuổi, trong câu nói chứa ẩn ý, trong nỗi hoang mang vẫn có thể chu toàn đến vậy.

Rời khỏi vườn hoa sen, Dạ Dao Quang tìm được một đình nhỏ không người, từ tay áo lấy lá thư ra, lúc này khi cầm trên tay cô đã biết đây là một lá thư. Trên lá thư này chỉ có tên người nhận, không có bất kỳ lạc khoản nào, nét chữ vừa nhìn vào đã thấy không phù hợp với cô gái đó, nếu không phải dùng tay trái viết thì là nhờ tâm phúc viết giúp, phong bì cũng cực kỳ đơn giản, nơi nào cũng tìm được, một cô gái rất thận trọng. Từ tên người nhận có thể biết đó là một người đàn ông, Dạ Dao Quang rời khỏi đình, tìm một tiểu sa di mô tả diện mạo Ôn Đình Trạm, để nhờ tiểu sa di tìm Ôn Đình Trạm ra đây giúp.

Nếu như Mạnh Bát cô nương đã phí sức như vậy để làm việc này, người nhận thư nhất định ở nam viện.

Trong quá trình chờ đợi, Dạ Dao Quang không tìm được lòng tham lấy đỉnh nguyên bảo ra xem, cuối cùng đã có tiền rồi, hôm sau là có thể mua một ít đồ tẩm bổ, thức ăn mặn duy nhất trong nhà chỉ còn trứng gà, ngoài ngày bổ nguyên khí ăn một con gà, hơn nửa tháng cô chỉ được ăn trứng gà, sắp diên mất rồi!

Sau đó vừa nhìn vào đỉnh nguyên bảo vàng óng trên tay, ánh mắt Dạ Dao Quang sừng sờ: “Bảo bối của ta, Mạnh Bát cô nương giàu như vậy, nhất định là con vợ cả hơn nữa còn rất được sủng ái.”

Một đỉnh vàng mười lượng bằng một trăm lượng bạc, mười lượng bạc tương đương ba ngàn tệ, như vậy đây chính là ba vạn tệ! Tiền bạc cấp cho con cái trong gia đình giàu có đều có quy định, nếu không phải rất có địa vị

trong gia đình, không thể nào tùy tiện cũng có thể lấy ra được một đỉnh vàng!

Hai tay cầm đỉnh vàng sờ nắn, Dạ Dao Quang cười tựa như chú chuột nhỏ đang ôm gạo.

Cảm giác có người đến gần, Dạ Dao Quang liền vội buông lỏng tay xuống, cất đỉnh vàng vào tay áo, quay người lại thì thấy đó là tiểu sa di cô nhờ vả: “Thí chủ, Ôn tiểu thí chủ đã bị chủ trì phương trượng dẫn đến thiền viện, tiểu tăng bây giờ sẽ dẫn nữ thí chủ đi.”

“Sao lại bị dẫn đến thiền viện chủ trì?” Dạ Dao Quang rất nhạy bén, cảm thấy có gì đó không ổn.

Tiểu sa di nói theo sự thật: “Ôn tiểu thí chủ đã làm một bài thơ trong sân, xảy ra đôi chút lúng củng với những người làm thơ phú khác, vừa đúng lúc chủ trì phương trượng cũng ở đó, bèn dẫn Ôn tiểu thí chủ đi, để tránh tiểu thí chủ bị thương.”

Ồi trời, cô mới vừa rời khỏi một lúc, tên ấy đã gây ra chuyện lớn như vậy, lúc này còn thấy yên tâm về cậu ta chứ: “Tiểu sư phụ có biết Trạm huynh đã làm thơ gì không?”

“Thơ của Ôn tiểu thí chủ là như vậy: ‘Hạ mễ xuất thủy dục, đình đình phúc lệ lệ; Thu hoa do tự xán, phạm tục há khả ti?’.”

Dạ Dao Quang nghe xong hít vào một ngụm khí lạnh, khẩu khí thật ngông cuồng!

Mặc dù không thích nghe văn ngôn (1), nhưng không có nghĩa là ngữ văn của cô không đủ xài, nếu chưa từng đi học mà phải đi thi, có lẽ cô chỉ có môn này được điểm cao, bài thơ này tuy non yếu, nhưng lại ngông cuồng, không đặc tội người khác mới lạ!

Đại ý của bài thơ là: Hoa sen khi nở thành mảnh, là xuất thủy phù dung, sau khi trưởng thành sẽ càng thoát tục thanh lệ vô song, hoa cúc tuy đẹp nhưng chỉ là tự cho mình thanh cao, so với hoa sen thì chỉ là vật tầm thường!

Cổ nhân thích nhất là ẩn ý trong thơ, bài thơ này muốn người khác không tưởng rằng tiểu tử Ôn Đình Trạm đang tự ví mình là hoa sen, dùng hoa cúc để phản chiếu người khác cũng khó, như vậy còn không đắc tội người khác thì là gì?

Nhưng Ôn Đình Trạm mới chín tuổi mộ đã có thể làm ra bài thơ như vậy, quả thật có chút kỳ dị.

“Chàng quả thật biết gây họa!” Dạ Dao Quang vừa nhìn thấy Ôn Đình Trạm đã bức mình nói, tiểu tử này quá ngông cuồng, có tài năng thì được, nhưng không thể tự cao tự đại, xem người khác không ra gì.

“Ta sai rồi.” Thái độ của Ôn Đình Trạm rất tốt, về mặt này Ôn Đình Trạm vẫn rất cố chấp, cũng rất cậy tài khinh người, nhanh như vậy đã chịu nhận lỗi, điều này khiến những lời trách mắng Dạ Dao Quang đã chuẩn bị sẵn bị nghẹn lại nơi cổ họng, sau đó nhìn về phía Nguyên Ân mỉm cười đứng bên cửa, cô cạn lời.

Đây đáng lẽ phải là công việc của cô mới đúng chứ?

“Hòa thượng, đồ của ta đã bán chưa?” Dạ Dao Quang bất mãn bắt đầu kiểm chuyện.

“Không phụ ủy thác.” Nguyên Ân vẫn mỉm cười.

Dạ Dao Quang đột nhiên cảm thấy buốt răng, cảm thấy nụ cười này quá chói mắt: “Tiền đâu?”

“Ngô Tịnh.” Nguyên Ân gọi, một hòa thượng bước ra từ căn phòng phía sau ông, bưng một chiếc rương nhỏ, đi về phía Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang bỗng chốc đôi mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào chiếc rương nhỏ đang ngày càng gần cô.

(1) Văn ngôn: Còn gọi là cổ văn, là một loại ngôn ngữ viết của tiếng Hán dùng trong sách vở, kinh điển truyền thống.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Dạy Bảo Thần Đồng

Chiếc rương nhỏ nặng nặng đặt lên tay Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang bỗng chốc trở nên tinh táo, vì cô đã ngửi thấy loại mùi khiến người ta sáng khoái tinh thần của nguyên bảo.

Hoàn toàn không quan tâm việc còn có mặt ba người khác, Dạ Dao Quang nôn nóng mở rương, tiếp theo chính là những ánh vàng kim lấp lánh khiến cô mê đắm và kích thích đôi mắt của cô, tổng cộng hai hàng kim nguyên bảo, mỗi hàng năm thỏi, tròn tròn, lấp lánh, Dạ Dao Quang chỉ thiếu điều chảy nước dãi.

“Đây quả thật là thứ đẹp nhất trên đời.” Khuôn mặt Dạ Dao Quang mê mẩn, mắt nhìn chăm chăm tựa như gặp được người trong mộng, đắm đuối vô cùng.

Ôn Đình Trạm cúi đầu ôm trán, đồng thời lùi về sau vài bước, để chứng tỏ hai người không quen biết nhau.

Dạ Dao Quang lần lượt sờ từng thỏi một, sau đó mới lưu luyến đẩy nắp rương lại, rồi cười híp mắt nhìn Nguyên Ân: “Hòa thượng, giúp thêm một việc nhé.”

“Thí chủ cứ nói.” Thái độ Nguyên Ân vẫn ôn hòa.

“Cho người đưa giúp ta một lá thư.” Dạ Dao Quang lấy lá thư của Mạnh Bát cô nương ra, đưa cho Nguyên Ân.

Sau sự việc do Ôn Đình Trạm gây ra, e rằng người nhận thư đã không còn ở vườn hoa sen, bỏ lỡ mất cơ hội. Cô là một bé gái đã mười hai tuổi, đi tìm một người đàn ông thành niên, ở thời đại này không thích hợp lắm. Chi bằng nhờ Nguyên Ân giúp đỡ, hơn nữa trong miếu có hòa thượng đi tìm một người nào đó, cho dù bị nhìn thấy cũng không bị nghi ngờ. Có lẽ Mạnh Bát cô nương vốn dĩ cũng có ý định này, nhưng vì bên cạnh luôn có nhũ mẫu và nha hoàn, dù có chuyện gì thì cũng không đến lượt một đại tiểu thư như cô phải trực tiếp tiếp xúc riêng với tăng nhân, do đó cô ta mới tìm đến cô.

Nguyên Ân vừa nhìn sơ qua đã gật đầu, Ngô Tịnh bước đến nhận, sau đó lập tức mang thư đi: “Xem ra hôm nay thí chủ cơ duyên khá nhiều.”

“Nhờ phúc của ông thôi.” Dạ Dao Quang nháy mắt với Nguyên Ân: “Hòa thượng, chúng ta thương lượng một việc nhé.”

Nguyên Ân nhìn Dạ Dao Quang chỉ cười mà không nói gì, tựa như đã hiểu ý của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang không quan tâm, vẫn nói ra: “Dù sao có rất nhiều việc ông thân là đệ tử Phật gia không tiện làm, chi bằng cứ giới thiệu cho ta, ta đảm bảo sẽ xử lý ổn thỏa, giúp Vĩnh An Tự của các ông càng thêm nhiều tín đồ và công đức, thế nào?”

“Nói như vậy, thí chủ là muốn lão nạp làm người trung gian?” Nguyên Ân vẫn mỉm cười.

“Thì sao, người trung gian đâu phải làm không công, ta sẽ chia cho ông một phần.” Dạ Dao Quang tỏ vẻ ta đây rất rộng rãi, rất thẳng thắn.

Nguyên Ân không nói gì, chỉ dùng đôi mắt tựa như nhìn thấu vạn vật, tựa như giếng cạn không gợn sóng, nhưng lại có cảm giác kỳ lạ, đồng thời còn ẩn chứa nụ cười nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang sờ mũi, sau đó nói: “Hòa thượng, người xuất gia, không nên suy nghĩ đến chuyện tiền bạc.”

“Thí chủ, người xuất gia vẫn phải ăn, hàng ngàn tăng nhân trong Vĩnh An Tự vẫn phải sống.” Nguyên Ân nói ra những lời này, không hề mất hình tượng, ngược lại, với giọng nói độc đáo của Nguyên Ân, khi truyền vào tai lại có một sự mê hoặc đặc biệt, khiến người ta cảm thấy đây là lẽ dĩ nhiên.

“Được thôi, hòa thượng, nể mặt ông khôi ngô tuấn tú, cứ mỗi người ông giới thiệu cho ta, ta sẽ chia cho Vĩnh An Tự hai phần huê hồng.” Dạ Dao Quang đau khổ nhìn chăm chăm Nguyên Ân, vẻ mặt hung ác như vừa bị cắt mất một mảng thịt đó, trông rất có điệu bộ muốn thể hiện rằng, nếu Nguyên Ân còn vói vĩnh thêm nữa thì giải tán!

“A Di Đà Phật, lão nạp thay mặt tăng nhân Vĩnh An Tự đa tạ sự hào phóng của thí chủ.” Nguyên Ân thức thời chấp nhận điều kiện này.

Đúng là hòa thượng thối tham lam vô lối, chỉ mở miệng nói thôi thì đã lóc hai lớp da của cô. Nếu không phải do cô còn nhỏ, chưa có sức thuyết phục và uy tín, thì đâu cần phải chịu uất ức như vậy, nghĩ đến kiếp trước cô vẻ vang đến mức nào, người tìm đến cô xếp hàng từ trong nước đến ngoài nước, nhận hay không còn phải xem tâm trạng của cô, bây giờ thì hay rồi, phải lấy tiền để cầu xin người khác tìm việc cho cô, hừ hừ...

“Vậy quyết định như vậy nhé, nhà ta ở Đỗ Gia thôn, họ Dạ, vào thôn hỏi là biết ngay.” Dạ Dao Quang bực bội nói một câu rồi quay người định bỏ đi, cô sợ rằng ở lại thêm một lúc nữa thôi cô sẽ muốn xử lý tên hòa thượng này!

“Thí chủ xin dừng bước, quá trưa mai hẵng đi, lúc đó sẽ có người đưa thí chủ về.” Nguyên Ân nói với vẻ cao thâm khó lường.

Đôi mắt Dạ Dao Quang lập tức sáng lên, như vậy có nghĩa là trưa mai sẽ có người tìm đến sao? Vô cùng vui mừng: “Hòa thượng, ta có từng nói

là ông quả thật rất dễ thương chưa!”

Nguyên Ân cười, không đáp.

Dạ Dao Quang vui vẻ kéo Ôn Đình Trạm, ôm nguyên bảo rời khỏi.

Vì cuối cùng đã có tiền, mười một đỉnh nguyên bảo mười lượng, tức là một ngàn một trăm lượng bạc, tương đương với ba trăm ba mươi ngàn Nhân dân Tệ thời hiện đại, mặc dù so với kiếp trước đây chỉ là con số lẻ, nhưng Dạ Dao Quang vẫn rất vui, đã vui thì lại thêm ăn, buổi tối đó cô đã bảo tiểu sa di mang cơm đến hai lần, lúc cô chuẩn bị gọi lần thứ ba thì Ôn Đình Trạm không kiềm chế được nữa, bèn ngăn cô lại, chia một nửa của mình cho cô. Mỗi người đều có bốn đĩa thức ăn một chén cơm, Ôn Đình Trạm quả thật ăn không hết.

Dạ Dao Quang ăn uống no nê, lại ôm kim nguyên bảo tươi cười hớn hở, thấy Ôn Đình Trạm lúc nào cũng nhíu chặt mày nhìn chăm chăm vào cô, cô bèn hỏi: “Chàng thấy muội làm sai?”

Ôn Đình Trạm không nói gì, chỉ nhìn Dạ Dao Quang.

“Chàng thích sách, muội thích vàng. Đạo lý cũng như nhau, chàng cảm thấy sách có thể giúp con người tăng thêm kiến thức, nên rất cao nhã đúng không? Vậy muội hỏi chàng, nếu không có tiền thì lấy đâu ra sách?” Dạ Dao Quang quyết định phải dạy dỗ tên nhóc này một phen, nếu không sau này mỗi lần kiếm tiền đều sẽ phải nhìn khuôn mặt đưa đám này.

Ôn Đình Trạm suy nghĩ, vẫn im lặng.

“Chàng cảm thấy thương nhân rất đê hèn, nhưng chàng nghĩ xem nếu không có họ, kinh tế của một quốc gia vận hành bằng cách nào?” Dạ Dao Quang tiếp tục nói: “Thật ra bất kỳ nghề nào, chỉ cần dựa vào bản lĩnh của bản thân, không làm điều gian ác, không tham tiền tài bất nghĩa, thì vẫn đáng được tôn trọng, đó là bản lĩnh người ta có mà mình không có. Người

phải sống nhờ vào tay nghề, chàng hiện tại đi học, sau này làm quan, học vấn của chàng chính là bản lĩnh của chàng, cũng là tay nghề riêng của chàng, chàng cảm thấy nếu chàng làm quan, triều đình không phát bổng lộc cho chàng thì chàng phải làm quan bằng cách nào? Chàng cũng đã học nhiều, vậy muội hỏi chàng, chỉ dựa vào chút bổng lộc ít ỏi của triều đình chàng có thể làm nên thành tựu gì? Chàng có thể không tham ô, nhưng không thể không tăng thu nhập. Nếu sau này muội phải mượn tiếng quan của chàng để kiếm tiền, đảm bảo không làm chuyện bất nhân bất nghĩa, chàng có thể chấp nhận không?”

Ôn Đình Trạm hiện vẫn còn nhỏ, từ bài thơ của cậu có thể thấy cậu đã cao thượng thuần khiết quá mức, nếu không kịp thời chỉnh đốn, sau này sớm muộn cũng sẽ có chuyện.

“Bây giờ chàng chưa cần trả lời muội, những gì muội nói chàng cứ nhớ lấy, từ từ tìm câu trả lời.” Dạ Dao Quang cũng không dám hy vọng có thể thức tỉnh cậu ngay lập tức, dù sao thời đại này chỉ giới hạn ở mức này, hơn nữa cô cũng không sở trường những việc này, sau này cô nhất định sẽ tìm cho Ôn Đình Trạm một người thầy không câu nệ thế tục: “Ra ngoài vườn đi, muội dạy chàng một bộ quyền pháp, quyền pháp này thích hợp luyện trước khi ngủ.”

Ôn Đình Trạm luyện quyền pháp nửa canh giờ, hai người mới tách nhau trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi, nghĩ đến chuyện hôm sau Dạ Dao Quang có chút mong chờ, không biết là khách hàng như thế nào.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bát Tự Không Hợp

Ngày hôm sau, Dạ Dao Quang đã thức dậy lúc trời còn chưa sáng, leo lên hậu sơn, dọc đường gặp rất nhiều tăng nhân dậy sớm, cô tìm một vị trí cực tốt, ngồi xếp bằng, bắt đầu hấp thu khí ngũ hành.

Vị trí địa lý của Vĩnh An Tự rất tốt, khí ngũ hành rất thuần khiết và nồng đậm, nhất là thời khắc nhật nguyệt thay nhau khi ánh bình minh chưa xuất hiện và mặt trăng chưa lặn hoàn toàn thì lại càng quý báu hơn. Từng luồng khí ngũ hành nạp vào cơ thể, khiến cơ thể cô càng ngày càng khỏe mạnh, tâm linh cũng càng ngày càng thư thái.

Chẳng mấy chốc đã một canh giờ trôi qua, Dạ Dao Quang mở mắt, đột nhiên phát hiện tầm mắt có thể nhìn xa hơn rõ hơn, vị trí này đối diện với sân luyện võ cách hơn năm mươi mét, Dạ Dao Quang có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của từng người, khe động đậy tai, không ngờ có thể nghe rõ được âm thanh nhỏ trong phạm vi ba mươi mét. Cô đã thông lục thức (1)! Dạ Dao Quang vui mừng thử khứu giác. Hít một hơi thật sâu, suýt nữa cô đã nôn ra, một mùi hôi thối kinh khủng!

“Trời ơi, mùi gì vậy?”

Sau đó cô cúi đầu nhìn, không ngờ tỏa ra từ người cô, trên cánh tay cô đầy những vết ố màu nâu đặc sệt, cũng may đây là bộ đồ luyện võ do cô chế ra, nếu không hôm nay cũng không biết phải mặc gì ra ngoài! Nhưng có thể thải ra một lớp ố mỏng, chứng tỏ tu vi của cô đã tăng mạnh, Dạ Dao Quang vui vẻ trở về miếu, bảo Ôn Đình Trạm đang xem sách lấy nước cho cô.

Sau khi tắm rửa, cô cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm khá nhiều. Đây chẳng qua chỉ vừa thải ra được một lớp ố mỏng nhất trong lỗ chân lông. Người ăn lương thực ngũ cốc, rau củ thịt đều tích tụ độc tố trong cơ thể. Không cần lo bệnh tật thuốc men, tu luyện khí ngũ hành là có thể bài trừ độc tố. Từ độc tố trong lỗ chân lông, độc tố dưới da, đến độc tố trong nội tạng, độc tố trong gân mạch, cuối cùng là độc tố trong xương tủy, sau khi thải ra hết là có thể luyện được kim thân ngưng kết kim đan, kiếp trước cô vừa ngưng kết kim đan thì toi mạng.

Kiếp trước lần đầu tiên bài độc cần sáu tháng, không ngờ bây giờ chỉ cần chưa đầy một tháng, tất nhiên cũng phải nhờ vào Vĩnh An Tự, nếu là Đỗ Gia thôn thì ít nhất cũng phải ba tháng, nhưng cũng đã rút ngắn thời gian rất nhiều, Dạ Dao Quang rất thỏa mãn.

Dạ Dao Quang ăn cơm xong, vừa định bỏ Ôn Đình Trạm ở lại đọc sách để tự mình đi dạo thì có một tiểu sa di đến tìm: “Nữ thí chủ, bên ngoài có một vị thí chủ tự xưng là Mạnh gia Bát cô nương muốn gặp nữ thí chủ.”

“Mạnh Bát cô nương?” Dạ Dao Quang có hơi tò mò về nguyên nhân Mạnh Bát cô nương đến tìm cô: “Phiền tiểu sư phụ mời cô nương ấy vào.”

Tiểu sa di đáp lời rồi rời khỏi. Không lâu sau, Mạnh Bát cô nương dẫn theo hai nha hoàn Lâm Hạnh, Lâm Đào vào. Lần này Mạnh Bát cô nương không che mạng, Dạ Dao Quang nhìn rõ được dung mạo của cô.

Mày như lông chim trả, da dẻ trắng như tuyết, vòng eo thon nhỏ, dáng vẻ gầy yếu. Thân trên cô mặc một chiếc áo ngắn màu xanh lục thêu hoa văn cành đào, thân dưới là một chiếc váy dài màu hồng, nửa cánh tay lộ ra có màu be sáng, khoác một chiếc khăn choàng màu hồng nhạt, tóc thắt hai vòng bím đơn giản, tô điểm bằng hai đóa hoa lụa nhụy hồng ngọc và những dải lụa màu hồng rủ đến trước ngực, cả người cô xinh đẹp tựa hoa đào, sáng khoái, tự nhiên, khiến người khác vừa nhìn vào là có thiện cảm. Nếu

sắc mặt cô không trắng bệch, ánh mắt thêm một chút thần thái, thì sẽ càng lay động lòng người hơn.

Trang phục của thời đại này có một chút thay đổi so với phong tục của triều Đường, nhưng đa phần vẫn theo triều Đường, bắt nguồn từ việc Nguyên Thái Tổ thích nữ nhi mặc trang phục vải lụa kiểu Đường.

Dạ Dao Quang nhường mày, không đứng dậy nghênh tiếp mà chỉ vào ghế ngồi đối diện bàn nói với Mạnh Bát cô nương: “Mời ngồi.”

Sau khi Mạnh Bát cô nương ngồi xuống, cô đích thân vén tay áo cầm bình trà lên rót cho Mạnh Bát cô nương một ly, đưa chén trà cho Mạnh Bát cô nương xong, Dạ Dao Quang nói: “Chúc mừng cô nương vượt qua đại kiếp.”

Cánh tay đang cầm chén trà của Mạnh Bát cô nương khẽ run, nước trà trong chén cũng đổ ra ngoài, nha hoàn Lâm Hạnh bên cạnh vội lấy khăn tay lau giúp Mạnh Bát cô nương, Lâm Đào dọn dẹp bàn ngăn nắp trở lại.

Chờ đến khi dọn dẹp xong xuôi, Mạnh Bát cô nương mới ngược mắt lên nhìn Dạ Dao Quang vẫn đang bình thản uống trà: “Dạ cô nương, rốt cuộc tại sao cô nương lại biết?”

“Biết chuyện gì?” Dạ Dao Quang đặt chén trà xuống: “Biết tại sao cô nương sẽ gặp tai họa, hay là biết đã có người đỡ tai họa giúp cô nương?”

Sắc mặt Mạnh Bát cô nương càng trắng hơn.

Dạ Dao Quang nói: “Bát cô nương, từ nhỏ ta đã nghiên cứu ‘Kinh Dịch’, ‘Thôi Bối Đồ’, ‘Ngọc Hạp Ký’, ‘Táng Kinh’.”

Mạnh Bát cô nương lớn lên trong gia đình trí thức, tất nhiên biết những quyển sách đó, bất chợt mở to đôi mắt nhìn Dạ Dao Quang, vì tuổi tác của Dạ Dao Quang quả thật quá nhỏ!

“Hôm qua cô nương cố ý dụng ta, ta đã nhìn thấy ẩn đường cô nương có khí đen loang đến gần chân tóc, đó là dấu hiệu đại hung cho biết mệnh số không còn dài, nếu không phải bị diện tướng của cô nương khiến ta kinh ngạc, cô nương làm sao dụng được vào ta!”

Nhớ lại hôm qua, khi cô vẫn chưa đến gần, Dạ Dao Quang đã né sang một bên, rõ ràng đã sớm phát hiện, sau đó khi cô kịp thời trông thấy chuẩn bị chuyển hướng để bổ nhào vào Dạ Dao Quang, quả thật lúc đó Dạ Dao Quang đã vì quá kinh ngạc khi nhìn thấy cô mới hơi sửng lại, bị cô dụng trúng và té ngã, cuối cùng, Dạ Dao Quang đã hỏi tuổi tác của cô, dặn dò cô không được đi về hướng đông, lúc đó cô vô cùng hoảng hốt, vì trong lá thư giao cho Dạ Dao Quang, cô đã tự đưa ra địa điểm hẹn, chính là ở hướng đông, trong lòng cô thấp thỏm không yên, cuối cùng cô phải một nha hoàn cấp thấp đi thay cô, nha hoàn này do người khác sắp xếp cho cô, cô đã chuẩn bị đầy đủ tất cả. Khuya hôm qua có người báo tin rằng, người do cô phải đi nửa đường gặp cướp, bị làm nhục rồi chết.

Lúc đó cô sợ đến nổi hồn lìa khỏi xác, nếu không nhờ Dạ Dao Quang nhắc nhở thì...

Ngay khuya hôm qua cô đã phái người đi thăm dò tin tức của Dạ Dao Quang, biết cô ở chỗ này, đây là nơi Vĩnh An Tự tiếp đãi khách cực quý, Dạ Dao Quang trông không giống quý nhân, lại nghe về chuyện của Ôn Đình Trạm, không ngờ Nguyên Ân đại sư lại đích thân ra mặt bảo vệ dẫn Ôn Đình Trạm đi, Mạnh Bát cô nương khẳng định Dạ Dao Quang chắc hẳn rất được Nguyên Ân đại sư xem trọng, hôm qua đã đoán như vậy, hiện tại chẳng qua chỉ là chứng thực thôi.

“Tiểu nữ có thể mời Dạ... đại sư...”

“Gọi ta là Dạ cô nương là được, đại sư nghe kỳ quặc quá.”

“Không biết Dạ cô nương có thể ghép giúp ta một bát tự không?”
Mạnh Bát cô nương nghe lời, hỏi.

“Có tiền làm gì cũng được.” Ánh mắt Dạ Dao Quang lại sáng lên.

Bộ dạng của Dạ Dao Quang không những không khiến Mạnh Bát cô nương phản cảm, ngược lại còn thấy nhẹ nhõm hơn, đưa cho Dạ Dao Quang hai cuộn giấy.

Dạ Dao Quang nhận lấy và mở ra, một trong số đó tất nhiên là sinh thần bát tự của Mạnh Bát cô nương sinh năm Quý Mùi, bát tự còn lại sinh năm Nhâm Tý, rõ ràng là một nam tử đã quá nhược quán (2). Dạ Dao Quang vừa nhìn sơ qua đã thở dài rồi đưa lại hai tờ giấy cho Mạnh Bát cô nương.

Cô nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng của Mạnh Bát cô nương: “Cô nương, quên mối tình này đi, xem như vì người ấy.”

Câu nói này, khiến Mạnh Bát cô nương nước mắt lã chã.

Dạ Dao Quang bắt lực nói: “Khí âm dương dung hợp, mười hai địa chi sinh ra lục hợp, sau lục hợp là lục hại, cái hại đầu tiên của lục hại chính là Tý Mùi tương hại, cô nương không những sinh năm Quý Mùi, ngay cả giờ sinh cũng là giờ Mùi, còn người đó vừa hay lại đối lập với cô nương, không những sinh năm Nhâm Tý, ngay cả giờ sinh cũng là giờ Tý. Mùi là thổ vượng, Tý là thủy vượng, vốn dĩ Mùi đã khắc thủy, hai vượng kết hợp ắt có một hại, cô nương hãy nghĩ kỹ lại xem khi hai người bên nhau, có phải lúc nào cũng không yên ổn, có phải lúc nào cũng có một người gặp nạn không? Hơn nữa người đó còn bị nhiều hơn cô nương?”

(1) Lục thức: Cảm nhận từ mắt, tai, mũi, lưỡi, cơ thể, ý thức.

(2) Nhược quán: Thanh niên khoảng hai mươi tuổi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nhận Thêm Một Mối

Dạ Dao Quang vừa nhắc, Mạnh Bát cô nương liền hồi tưởng lại, từ lúc quen biết đến nay, giữa họ lúc nào cũng gặp trắc trở, mà lần nào cũng là cô liên lụy người đó, càng nghĩ càng đau lòng, cuối cùng cô khóc nước nỡ.

Dạ Dao Quang nhìn cô ta với ánh mắt bất lực, cảnh tượng này kiếp trước cô đã từng trải vô số lần, sớm đã không còn cảm giác. Cô lãnh đạm nhìn hai nha hoàn an ủi Mạnh Bát cô nương, bỗng chốc đã trôi qua nửa canh giờ, có lẽ do đã khóc mệt, Mạnh Bát cô nương cuối cùng cũng nín, nhưng đôi mắt sớm đã sưng đỏ.

“Dạ cô nương, không có cách nào để hóa giải sao?” Mạnh Bát cô nương nước nỡ, giọng nói khàn khàn yếu ớt.

“Trừ phi nghịch thiên cải mệnh.” Dạ Dao Quang nói theo sự thật: “Chuyện gì cũng có cách hóa giải, chỉ có điều phải xem có trả giá nổi không, Bát cô nương có học thức hiểu lý lẽ, nên biết sẽ không ai đi làm trái ý trời, vì cái giá phải trả quả thật quá đau đớn.” Dừng một lúc, Dạ Dao Quang lại động viên thêm một câu: “Bát cô nương, trên đời không có ai có thể chuyện gì cũng được như ý muốn, cô nương là người thông suốt, cô nương đã có mọi thứ rất nhiều nữ tử trên đời khát khao, nhi nữ của chính thể, phụ mẫu song toàn, địa vị trong gia đình cực cao, có huynh trưởng ở trên giúp đỡ, có đệ đệ ở dưới nhường nhịn, từ khi vừa chào đời đã có đầy đủ phú và quý. Người, phải biết thỏa mãn mới có thể sống vui vẻ. Cuộc đời cô nương không phải chỉ sống vì một người, hãy yêu thương trưởng bối và thủ túc. Nếu cô nương vẫn một mực muốn đến với chủ nhân bát tự này, chắc chắn sẽ phải cắt đứt quan hệ với phụ mẫu và thủ túc, không lẽ nam

nhân này quả thật đáng để cô nương từ bỏ những người thương yêu nhất mười mấy năm nay?”

Từng chữ từng chữ trong lời nói của Dạ Dao Quang nện vào tâm khảm Mạnh Bát cô nương, đè mạnh lên trái tim vốn dĩ đã trĩu nặng nỗi đau của cô, cô bất chợt ngừng ngang nghiêm túc suy nghĩ, đối lấy kết cục này thực sự đáng sao?

Dạ Dao Quang nhún vai rồi đứng dậy, không làm phiền Mạnh Bát cô nương, cô rời khỏi căn phòng của mình, sau đó tiếp tục tiến hành kế hoạch du ngoạn của mình, về mặt tiền công, Mạnh Bát cô nương là người thông minh, chắc chắn sẽ không quýt!

Quả nhiên, đúng như Dạ Dao Quang dự đoán, sau khi cô đi dạo một vòng trở về, Mạnh Bát cô nương đã không ở đây nữa, nhưng Lâm Đào vẫn còn, trên tay bưng một chiếc hộp vuông vức có điêu khắc hoa văn, vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang liền bước đến, cúi người hành lễ với Dạ Dao Quang rồi đưa chiếc hộp cho cô: “Dạ cô nương, cô nương của nô tỳ bảo nô tỳ giao cho người, cô nương, đa tạ người đã chỉ bảo.”

Dạ Dao Quang nhận lấy mà không hề khách sáo, sau đó gật đầu ra hiệu, Lâm Đào bèn rời khỏi.

Ôm chiếc hộp, Dạ Dao Quang vui vẻ đến phòng Ôn Đình Trạm, trong phòng đã bày xong bữa trưa, là phần ăn của ba người, vừa nhìn đã biết ngay là Ôn Đình Trạm cố ý lấy thêm một phần cho cô.

Đặt chiếc hộp lên bàn, cô ngồi xuống cầm đũa lên rồi bắt đầu ăn.

“Dao Dao, ta vừa hỏi Nguyên Ân đại sư, đại sư bảo người tiết lộ quá nhiều thiên cơ sẽ dễ bị trời phạt, nàng...” Hiếm khi Ôn Đình Trạm lại lên tiếng trên bàn ăn, cậu nhìn Dạ Dao Quang với vẻ mặt lo lắng.

“Yên tâm đi, muội biết cái gì được làm, cái gì không được làm, hơn nữa muội còn có tu luyện, sau này chúng ta làm thật nhiều việc thiện là có thể tích lại công đức, như vậy sẽ không cần phải sợ gì nữa.” Dạ Dao Quang vừa ăn vừa nói không kiêng dè: “Còn nữa, chàng phải làm quan cho đảng hoàng, khi mệnh của chàng càng quý giá sẽ càng có thể bảo vệ cho muội.”

“Thật sao?” Ánh mắt Ôn Đình Trạm sáng rực, gần đây hay bị Dạ Dao Quang đả kích, cậu cảm thấy bản thân sắp trở thành người vô tích sự, không ngờ thì ra cậu cũng có thể giúp đỡ cho cô.

“Tất nhiên là thật rồi.” Dạ Dao Quang khẳng định: “Muội có cứu được bao nhiêu người đi nữa, thì cũng chỉ là một người, một gia đình, bức quá là một gia tộc, còn nếu chàng làm quan, tạo phúc cả một vùng, công đức sẽ vô cùng to lớn.”

Còn một câu Dạ Dao Quang không nói. Nếu Ôn Đình Trạm có thể quyền khuynh thiên hạ, tạo phúc bách tính thiên hạ, lúc đó sẽ công đức vô lượng. Dưới vòng sáng công đức của cậu, dù thỉnh thoảng có làm một việc nghịch ý trời cũng có thể tránh khỏi kiếp nạn.

Tuy nhiên, chỉ cần câu trước đó thôi cũng đã đủ để kích động sâu thêm hừng tâm tráng chí của Ôn Đình Trạm, cậu không nói gì nữa, nhưng ánh mắt trong trẻo càng kiên định hơn, sau đó bắt đầu dùng bữa với động tác nho nhã.

Sau bữa cơm, Dạ Dao Quang chờ Mạnh gia phái người đến đưa cô về nhà. Vì cô tưởng người Nguyên Ân nhắc đến chính là Mạnh Bát cô nương, nhưng chưa đến một khắc, đã có một tiểu sa di dẫn theo một phụ nhân trung niên ăn mặc phú quý đến, bên cạnh phụ nhân chỉ có một bà lão khoảng năm chục tuổi nhưng trông vẫn rất khỏe mạnh.

“Dạ thí chủ, đây là vị khách chủ trì phương trượng bảo tiểu tăng dẫn đến.” Tiểu sa di nói với Dạ Dao Quang.

“Tiểu sư phụ, đây chính là người đại sư nói có thể trị bệnh cho tiểu thư nhà ta sao?” Dạ Dao Quang chưa kịp mở miệng, lão ma ma đã lên tiếng trước, ngữ khí rất kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Tiểu sa di trả lời.

“Nhưng... nhưng một cô nương nhỏ như vậy...”

“Nhũ-nương.” Quý phụ trung niên ngắt lời lão ma ma, sau đó nhìn Dạ Dao Quang nói với ngữ khí điềm đạm: “Nếu cô nương đã là tiểu hữu của Nguyên Ân đại sư, ắt hẳn có chỗ hơn người, ngoại tử (1) họ Dương, Dạ cô nương có thể gọi ta là Dương đại thái thái.”

“Dương đại thái thái.” Dạ Dao Quang nghe theo: “Xin mời vào.”

Dẫn hai người chủ tớ Dương đại thái thái vào phòng, sau đó ngồi xuống rồi rót trà xong Dạ Dao Quang mới lên tiếng: “Chẳng hay Dương đại thái thái gặp phải chuyện lạ gì? Xin hãy nói rõ ràng.”

“Tại sao cô nương biết ta gặp phải chuyện lạ?” Dương đại thái thái không nói, mà là hỏi ngược lại.

Dạ Dao Quang khẽ nhếch môi: “Vì ta chỉ xử lý chuyện lạ.”

Dương đại thái thái nghe xong bèn gật đầu rồi nói: “Ta có một nhi nữ, vẫn bình an lớn lên đến năm sáu tuổi, nhưng từ lúc vừa qua khỏi sinh thần sáu tuổi thì thường xuyên bị bệnh, từng mời vô số đại phu nhưng vẫn không thể nào trị dứt. Đại phu nào cũng nói tiểu nữ không phải bệnh gì nghiêm trọng, nhưng đã chữa trị nhiều lần vẫn cứ không thể nào dứt hẳn, thấy tiểu nữ ngày càng ốm yếu, ta quả thật lòng đau như cắt, bèn đến miếu cầu phúc, vừa hay gặp Nguyên Ân đại sư, được đại sư chỉ điểm tìm cô nương hóa giải.”

“Chẳng hay cô nương nhà thái thái sinh vào năm nào tháng nào?” Dạ Dao Quang hỏi, bị bệnh tật triền miên, thường là do bất tự bị xung.

“Tiểu nữ sinh vào năm Nhâm Thìn tháng Kỷ Mão.” Dương đại thái thái trả lời.

“Xin hỏi thái thái điều này trước, cô nương trước khi bị bệnh có được sắp xếp thêm người hầu hạ bên cạnh?” Dạ Dao Quang lại hỏi.

“Không. Nha hoàn và nhũ nương hầu hạ đều đã được sắp xếp từ hai năm trước, bây giờ vẫn là những người đó.” Dương đại thái thái trả lời.

Vậy thì không phải là người khắc, Dạ Dao Quang gật gù, Nhâm Thìn tuổi rồng, sinh tháng hai, ngũ hành thuộc mệnh trường lưu thủy (2). Nhâm Thìn, nước từ đập chứa nước, kỵ kim đến phá, phương vị thuộc hướng đông nam, phương vị này tuyệt đối không thể có gì sai sót, nếu không sẽ cực kỳ dễ bị bệnh tật triền miên.

“Thái thái, hướng đông nam phòng ngủ của cô nương nhà thái thái từ sau sinh thần năm sáu tuổi, có phải đã đặt vật bằng vàng?” Dạ Dao Quang đại khái đã có kết luận, bèn mỉm cười hỏi, ánh mắt vô cùng chắc chắn.

Vừa dứt lời, Dương đại thái thái và lão ma ma đều tròn mắt, Dương đại thái thái thất thần gật đầu: “Sinh thần sáu tuổi của tiểu nữ, cữu phụ tiểu nữ có tặng một chuỗi lục lạc vàng, tiểu nữ suốt ngày treo bên góc giường, đúng là hướng đông nam, tiểu nữ lại vì vậy mà bệnh tật triền miên? Tại sao?”

Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm, nói lại một lượt cho Dương đại thái thái nghe.

(1) Ngoại tử: Cách xưng chồng mình khi nói chuyện với người khác.

(2) Trường lưu thủy: Nước chảy dài.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đến Dương Phủ Làm Khách

Dương đại thái thái nghe xong vô cùng hoảng sợ, vội nói: “Cô nương, có phải mang chuỗi lục lạc vàng đó đi chỗ khác là tiểu nữ sẽ khỏi bệnh mà không cần uống thuốc?”

“Mang chuỗi lục lạc vàng đó đi chỗ khác rồi tìm đại phu đến khám sẽ chữa khỏi được. Bệnh khí trong cơ thể Dương cô nương vẫn cần đại phu chữa trị.” Dạ Dao Quang giải thích.

“Có thể làm phiền cô nương đến nhà chúng tôi một chuyến không? Xem thử phòng tiểu nữ còn chỗ nào khác không ổn nữa.” Dương đại thái thái vẫn chưa yên tâm, tha thiết mời, sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Cô nương yên tâm, tuyệt đối sẽ không quên thù lao dành cho cô nương.”

“Đã rời khỏi nhà hai ngày, ta đã quyết định hôm nay về nhà.” Dạ Dao Quang nói, cô vẫn còn nhiều việc cần làm, tiểu thư Dương gia bị xung một năm vẫn chưa chết yếu, cho thấy không còn vấn đề gì khác.

“Nhà Dạ cô nương ở đâu?” Dương đại thái thái hơi sốt ruột hỏi.

“Đỗ Gia thôn.” Dạ Dao Quang trả lời, bỗng nhiên nhớ đến lời của Nguyên Ân, sau đó nhìn Dương đại thái thái: “Không phải thuận đường đến Dương phủ đó chứ?”

Vừa hay Dương đại thái thái kích động nói: “Đúng là thuận đường với Dương phủ, đây chính là duyên phận. Ta đảm bảo nhất định đưa cô nương về nhà an toàn. Xin cô nương hãy đến Dương phủ một chuyến.”

Quả đúng là duyên phận rồi, Dạ Dao Quang cũng không muốn từ chối nữa, dù sao cũng thoải mái hơn đón xe bò. Mặc dù bây giờ đã có vàng, nhưng cũng đâu thể nào mang một đỉnh vàng đi thuê xe ngựa chứ?

Do đó cô bèn đi gọi Ôn Đình Trạm, sau đó đích thân đi cáo từ Nguyên Ân, cuối cùng là dẫn theo Ôn Đình Trạm ngồi xe ngựa của Dương phủ về. Ôn Đình Trạm ngồi xe ngựa riêng Dương gia cố tình thuê ở chân núi, còn Dạ Dao Quang ngồi cùng Dương đại thái thái, hưởng thụ đãi ngộ, êm ả, không xóc.

Khi mặt trời sắp xuống núi, nhóm người Dạ Dao Quang đã đến Dương gia Thái Hòa trấn cuối Lô Lăng huyện. Dương đại thái thái về nhà, quản gia đích thân ra nghênh đón: “Thái thái, cơm canh đã chuẩn bị xong.”

Dương phủ là tứ hợp viện lớn ba gian, trang trí hoa văn màu lộng lẫy, phong cách kiến trúc ẩn chứa ý thơ của Giang Nam, vô cùng thanh tú và tinh tế. Trong phủ nô bộc vô số, vừa nhìn đã biết là một hộ giàu sang.

Dương đại thái thái rất hiểu chuyện, không vội vàng kéo Dạ Dao Quang đi xem phòng của nhi nữ ngay, mà là cho người hầu hạ rửa tay, đích thân cùng họ dùng bữa. Chủ nhân Dương gia không ở nhà, Dương gia là thương hộ, không có những quy tắc quá khắt khe, Dương đại thái thái gọi hai nhi tử và một nhi nữ ra ăn cùng, không ngờ tiểu nhi tử Dương Tử Quân của Dương gia lại là đồng môn của Ôn Đình Trạm. Hơn nữa, hai người có vẻ cũng có chút giao tình, có mối quan hệ này, bầu không khí đã trở nên hòa hợp hơn.

Sau bữa cơm, nghỉ ngơi dùng một chén trà, Dạ Dao Quang được Dương đại thái thái và trưởng nữ Dương Tịch Hà dẫn đến phòng của tiểu nhi nữ Dương Tịch Dung. Đến nơi quả thật có chút vấn đề nhỏ, ví dụ như khu vườn của Dương Tịch Dung đặt rất nhiều hoa cỏ, một số đặt ở hướng tây và tây bắc, hai hướng này cũng sẽ mang đến bệnh khí cho Dương Tịch Dung, cô lại chỉ điểm một phen.

Sau khi xem một lượt, Dạ Dao Quang với tinh thần trách nhiệm cao đã nói cho họ nghe về những điều cấm kỵ đối với khu vườn của Dương Tịch Dung. Sau đó trời đã tối, Dương đại thái thái giữ họ ở lại, Dạ Dao Quang nghĩ đến việc hôm sau phải đi tiền trang đối tiền, tiện thể đi mua sắm một chuyến nên đã đồng ý.

Sau khi tắm rửa, Dạ Dao Quang mở chiếc hộp Mạnh Bát cô nương cho cô ra, nhìn thấy bên trong là một ví thêu tinh xảo phức tạp, chiếc ví nhẹ tênh, không cần nói cũng biết nhất định là ngân phiếu. Bên dưới chiếc ví mới là thứ khiến đôi mắt Dạ Dao Quang sáng lên, là một bộ trâm ngọc, tổng cộng gồm ba cây, mỗi cây đều có hình hoa loa kèn, trên đó có hình mai lan trúc vẽ bằng vàng, thiếu cúc.

Dạ Dao Quang giơ tay gõ gõ lên mặt bàn, không thể nào tặng quà lại không tặng cả bộ, nhưng thoáng nghĩ đã hiểu ngay. Mạnh Bát cô nương đã thăm dò thông tin của cô, nhất định biết được chuyện của Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm thẳng thừng nói cúc là thứ tầm thường, có lẽ Mạnh Bát cô nương lo rằng cô sẽ cảm thấy bị xem thường nên mới không tặng luôn trâm cúc.

“Đồ phá của, khi không làm thơ bừa bãi làm gì chứ!” Dạ Dao Quang bất giác nghiêng răng nghiêng lợi, đây là bạch ngọc dương chi thượng hạng đó! Loại ngọc này ở thời hiện đại đắt vô cùng, hơn nữa còn là không phải muốn mua là có, chỉ vì một bài thơ của cậu đã hại cô mất một cây trâm ngọc!

Quan trọng nhất là pháp khí nuôi dưỡng từ loại ngọc hảo hạng này mới càng tốt!

Dạ Dao Quang tâm trạng hậm hực phần uất mở chiếc ví, rút từ bên trong ra ba tấm ngân phiếu hai trăm lượng sắc mặt mới dần dần hòa hoãn trở lại.

Ôm ngân phiếu nằm lên chiếc giường mềm mại, cô vui vẻ suy nghĩ, bây giờ cô đã có một ngàn bảy trăm lượng bạc, tương đương với năm trăm mười ngàn Nhân dân tệ.

Ôm ngân phiếu ngủ một giấc ngọt ngào, Dạ Dao Quang vẫn thức dậy từ lúc trời vừa tờ mờ sáng, sau đó ngồi xếp bằng hấp thu khí ngũ hành, cô phát hiện khí Kim ở Dương gia rất nồng, không hổ danh là gia đình giàu có, không biết trong nhà cất giữ bao nhiêu vàng.

Luyện công xong cô ra ngoài tìm Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm ở chung với Dương Tử Quân, chưa bước vào vườn cô đã nhìn thấy Ôn Đình Trạm đang luyện quyền trong đó, trong lòng cảm thấy cực kỳ hài lòng, còn Dương Tử Quân ăn mặc chỉnh tề đang ôm một cây cột trước cửa, vừa nhìn Ôn Đình Trạm vừa ngủ gà ngủ gật.

Chờ Ôn Đình Trạm đánh xong một bộ quyền pháp, Dạ Dao Quang mới bước ra: “Mau đi tắm rửa, sau đó chúng ta đi mua một ít đồ rồi về nhà.”

Sau khi Ôn Đình Trạm tắm rửa xong, cùng với Dương Tử Quân ba người đi theo người hầu đến chính đường dùng bữa. Gia phong Dương gia rất hòa thuận, không có con thứ, Dương gia chủ ngoài hai thông phòng (1) ra không có thêm thiếp, do đó trừ phi trong người không khỏe, khi dùng bữa mọi người đều dùng ở chính đường viện chính.

Sau khi dùng bữa, Dạ Dao Quang nói ra kế hoạch của mình, Dương đại thái thái kiến nghị cô liệt kê ra một danh sách để bà bảo người đi mua, Dạ Dao Quang từ chối, cô rất muốn được xem cảnh đường phố bán buôn thời cổ đại trông như thế nào. Mặc dù chủ cũ có ký ức nhưng hơi mờ nhạt. Dương đại thái thái cũng không ép, phái quản sự đặc lực đi theo, Dương Tử Quân cũng đi theo.

Đầu tiên cô hỏi tiền trang, vừa hay Dương gia cũng có tiền trang trên trần, Dạ Dao Quang cũng tranh thủ tận dụng, những nơi khác dùng vàng đổi bạc không tránh khỏi việc bị trừ một ít, đến tiền trang của Dương gia tuyệt đối không cần lo lắng, cô đổi tất cả vàng thành ngân phiếu, nhiều mệnh giá, lại đổi một ít bạc lẻ. Dạ Dao Quang nóng lòng đi mua đồ, đầu tiên tất nhiên là lương thực.

Lương thực ở đây do năm nay thất thu nên giá hơi cao, gạo hai lượng bạc một thạch. Một thạch ở đây tương đương tám mươi tám ký. Loại tốt nhất phải đến năm lượng bạc một thạch, loại gạo đó Dạ Dao Quang sau khi nhìn kỹ thấy quả thật rất ngon, cô đang trong giai đoạn dậy thì, còn Ôn Đình Trạm cũng trong thời gian tăng chiều cao, phải ăn loại tốt nhất mới được, nên cô mua mười thạch, kho lương ở nhà rất lớn nên không sợ chứa không hết, hơn nữa có Dương gia giao hàng đến tận cửa càng tiện hơn. Sau đó là các loại gia vị như dầu, muối, tương, dấm, trà... loại nào cũng mua loại tốt nhất với số lượng lớn. Cô còn mua thêm một ít vải, cô cũng muốn mua quần áo may sẵn nhưng cứ cảm thấy không vừa lắm, may đo lại phải chờ mấy ngày mới đến lấy được, tiệm thêu nói có thể giao hàng đến nhà. Dạ Dao Quang may cho mỗi người bốn bộ mặc tạm, vẫn chuẩn bị chính tay làm, kỹ năng đã có sẵn, là tài sản trời ban cho, dù sao cũng không thể lãng phí.

Tiếp theo là đi mua bút mực giấy nghiên, cuối cùng sau khi đã chất đầy, cô mới bảo Dương gia quản sự đưa về Dương gia trước. Sau đó cô mới đi dạo, mua những thứ cô thực sự đang cần.

(1) Thông phòng: Nô tỳ cận thân được chủ thu nạp làm thiếp thời xưa. Tin hot

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Pháp Khí La Bàn

Mặc dù chỗ này không có phổ phong thủy như thời hiện đại, có thể mua hết tất cả công cụ cần thiết, nhưng vì phong thủy ở thời cổ đại thịnh hành nhất chính là vào thời Tống, và sở dĩ Nguyên Thái Tổ giành được thiên hạ, có không ít công lao của một vị đại sư huyền học bên cạnh ông, sau khi khai quốc đã được phong làm quốc sư, hưởng đãi ngộ siêu nhất phẩm, nhưng không được cha truyền con nối. Quốc sư phủ đã kéo dài ba đời, bốn mươi năm trước đã bị tiên đế phế trừ.

Tuy nhiên vẫn không làm giảm địa vị của phong thủy sư triều Nguyên, do sự thúc đẩy của triều Tống và triều Nguyên, nên cũng có cửa hàng chuyên kinh doanh công cụ phong thủy. Dưới sự dẫn đường của Dương Tử Quân, Dạ Dao Quang nhanh chóng đến được tiệm phong thủy duy nhất ở Thái Hòa trấn.

Ông chủ đang ngồi phía sau quầy khay bàn tính ngẩng đầu lên nhìn thấy người vừa bước vào là ba đứa trẻ choai choai, lại còn có hai trong số đó ăn mặc đơn giản, nên cũng chỉ nói một câu: “Cứ xem thoải mái, có gì cần hãy bảo với lão già ta một tiếng là được.”

Thái độ mặc dù không nhiệt tình, nhưng đối với mấy đứa trẻ bị tưởng nhầm là vào tiệm vì tò mò thì đã là rất khách sáo.

Trong tiệm có sáu la bàn, kiểu dáng và chất liệu cũng khác nhau, Dạ Dao Quang nhìn một lượt thấy đều không phải loại cô thích, la bàn thời này hầu như đều là la bàn tam hợp và la bàn tam nguyên, loại cô cần là la bàn tổng hợp.

La bàn tam hợp chủ yếu do ba tầng, hai mươi bốn phương hướng tạo thành. La bàn tam nguyên chủ yếu là có quẻ Dịch sáu mươi bốn quẻ ở tầng lớn nhất, chỉ có một tầng hai mươi bốn phương hướng. Còn la bàn tổng hợp kết hợp ưu điểm của cả hai loại, tinh vi hơn, nội dung phức tạp, nếu không phải là người vô cùng tinh thông huyền học thì nhìn vào đều thấy choáng váng.

Vì vậy, Dạ Dao Quang hỏi ông chủ: “Ông chủ, la bàn ở đây chỉ có sáu cái, có cái nào tốt hơn một chút không?”

“La bàn tốt còn có hai cái, nhưng cô nương xác định là cô nương muốn mua?” Ông chủ tò mò nhìn Dạ Dao Quang, còn nhỏ như vậy đáng lẽ không phải là người hiểu những thứ này mới đúng, nhưng trông lại không giống những đứa trẻ nhà giàu vì hứng thú nhất thời mà đi mua về chơi.

“Phương vị căn tiệm của ông chủ cực tốt, cửa lớn này vốn dĩ đặt ở phương vị cát tinh sinh khí.” Dạ Dao Quang chỉ vào cánh cửa cũ: “Ông chủ đích thực đã chọn thiên y môn, đây không phải là cầu tài mà là cầu sức khỏe.”

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến ông chủ kinh ngạc, ánh mắt nhìn Dạ Dao Quang lập tức thay đổi: “Thứ lỗi cho ta mắt kém, lại không nhìn ra cô nương là người trong nghề, cô nương mới từng tuổi này mà đã có thể vừa nhìn là thấy ngay điểm này, ta vô cùng khâm phục. Tiệm ta quả thật có hai la bàn tốt, cô nương hãy chờ một chút, ta đi lấy ra ngay.”

Nói xong, ông chủ chạy vào khu vườn phía sau căn tiệm, nhanh chóng ôm ra hai chiếc la bàn. Hơn nữa hai la bàn này đều là la bàn tổng hợp, một trong số đó chỉ có bốn tấc (1), thường thì la bàn tám tấc là tốt nhất, như vậy khi định hướng mới dễ dàng nhìn được chính xác, không dễ bị sai chệch.

“La bàn này là do ta sưu tầm về, vì quá nhỏ nên người xem nó thì nhiều, nhưng lại không ai chịu mua, khắc độ tuy không có bất kỳ vấn đề gì

nhưng quá nhỏ.” Ông chủ thấy Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm vào la bàn nhỏ bốn tắc, bất chợt mỉm cười, giới thiệu la bàn còn lại cho Dạ Dao Quang: “Cô nương là người trong nghề, hay là xem thử chiếc này.”

Ánh mắt Dạ Dao Quang đã rơi trên chiếc la bàn nhỏ bốn tắc đó, chất liệu chắc là gỗ long não trăm năm, nhưng trên đó lại có một luồng khí từng trải. Nếu ở thời hiện đại Dạ Dao Quang sẽ không hề cảm thấy kỳ lạ, trước triều Tống không nên có sự xuất hiện của la bàn tổng hợp, hơn nữa trông nhỏ nhắn tinh xảo như đồ chơi, luồng khí từng trải đó từ đâu đến? Điều khiến Dạ Dao Quang động lòng nhất vẫn là chiếc la bàn nhỏ bé lại tràn ngập khí sinh cát, đã trở thành pháp khí thuần túy rồi. Đây rõ ràng chính là chí bảo!

Ông chủ tuy có học thức nhưng hiển nhiên là không tinh thông, nếu không cũng không thể nhìn không ra, mà ở nơi hẻo lánh này đoán chừng người đến xem cũng không phải nhân vật lợi hại gì, nên đã bỏ sót một món bảo bối quý báu như vậy cho cô. La bàn này tuy rất nhỏ, nhưng thị lực của cô đã được mở rộng, nhìn vào hoàn toàn không có áp lực gì, chờ đến khi tu vi cô cao hơn thì lại càng không phải là vấn đề.

“Ông chủ, ta lấy la bàn này, ông cứ ra giá.” Dạ Dao Quang lập tức lên tiếng, pháp khí như vậy làm sao có thể vượt khỏi tầm tay chứ? Nếu không phải đúng lúc thị lực của cô vừa được tăng lên, cô sẽ mua cả hai, một để làm pháp khí, một để làm công cụ, bây giờ không cần làm như vậy nữa.

“Cô nương không suy nghĩ kỹ lại sao?” Ông chủ vẫn muốn khuyên.

“Ông chủ yên tâm, thứ này rất thích hợp với ta.” Dạ Dao Quang kiên trì. “La bàn này ba trăm lượng.” Ông chủ ra giá, mặc dù ông không nhìn ra là pháp khí, nhưng mỗi lần cầm lên tay đều cảm thấy vô cùng thoải mái, nếu không phải do bản thân không biết dùng, và mong muốn nó có thể phát huy tác dụng lớn hơn thì ông cũng không mang ra bán, nhưng bao nhiêu

người qua kẻ lại, chưa từng có người nào thích nó, vì nó quá nhỏ, dùng không tiện.

“Được, ba trăm lượng.” Dạ Dao Quang lập tức lấy ra ba tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa cho ông chủ.

Ba trăm lượng tương đương chín chục ngàn Nhân dân tệ, la bàn thời hiện đại bán được giá này chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng pháp khí thì không phải chỉ vài chục ngàn là có thể mua được.

Khi thực sự cầm chiếc la bàn nhỏ trong tay, trái tim thấp thỏm của Dạ Dao Quang mới yên ổn trở lại, không ngờ cô cũng có lúc phải lo lắng vì một món báu vật.

“Doãn Hòa, cậu có muốn khuyên Dạ cô nương không? Một chiếc la bàn nhỏ như vậy làm gì đáng ba trăm lượng?” Dương Tử Quân kéo Ôn Đình Trạm về một bên thấp giọng hỏi.

Doãn Hòa, là tên chữ của Ôn Đình Trạm. Người ở đây, nữ nhi đến tuổi cập kê, nam nhi làm lễ đội mũ (2) mới được trưởng bối đức cao vọng trọng ban tên chữ. Nhưng do Ôn Đình Trạm song thân đã không còn, năm sau đó đến trường, thầy giáo nói cậu đã là chủ của một gia đình, nên đã đặt tên chữ cho cậu là Doãn Hòa.

“Tử Quân, nếu như Dao Dao đã muốn mua, thì nhất định có lý do của cô ấy.” Ôn Đình Trạm mặc dù cũng cảm thấy mắc, nhưng tiền đều do Dạ Dao Quang kiếm, nên cô thích tiêu thế nào cũng được, chỉ cần cô vui, hơn nữa, cậu lại càng tin tưởng thần phục bản lĩnh của Dạ Dao Quang hơn, những thứ này họ hoàn toàn không hiểu, không chừng Dạ Dao Quang đã nhìn ra giá trị không tầm thường trong đó.

Hai người tưởng rằng trốn về một bên nói thì thầm thì Dạ Dao Quang không nghe thấy, nhưng nghe được câu trả lời của Ôn Đình Trạm, trong

lòng Dạ Dao Quang cảm thấy rất thoải mái, cũng may ông trời đối xử với cô không tồi, tiểu tướng công này tấm lòng rộng rãi, có tầm nhìn.

Giả vờ không nghe thấy, Dạ Dao Quang lại chọn thêm một vài món đơn giản trong tiệm, như giấy vàng dùng để vẽ bùa, giấy chu sa, chu sa...

Cuối cùng ông chủ đã hỏi địa chỉ của cô, Dạ Dao Quang cũng trả lời đúng sự thật, không chừng sẽ kiếm được mối làm ăn, ông chủ hỏi như vậy, còn không phải là để khi có việc gì có thể tìm đến sao!

Đi một vòng, bao gồm lương thực và bút mực giấy nghiên mua trước đó, tổng cộng đã tốn hết năm trăm lượng bạc, mặc dù không đau lòng, nhưng không thể không nói rằng tiền quả thật tiêu quá dễ, cô vẫn còn một nơi cần tiêu tiền chưa đi nữa chứ!

Cô chuẩn bị mua vài miếng ngọc, bố trí một trận phong thủy trong nhà để nuôi dưỡng, mặc dù hiện tại tu vi cô còn thấp, trận cô bày nuôi dưỡng cũng chậm, nhưng nhờ giao kết của Dương gia thì khách hàng sẽ càng ngày càng nhiều, nếu không có vài món đồ sẽ không tiện, đây là thứ không thể không mua.

Sờ vào chiếc ví đã nhẹ đi không ít, nhưng cô vẫn nhờ Dương Tử Quân dẫn đường đến một tiệm ngọc có quan hệ thân thiết với Dương gia.

(1) Tấc: 1 tấc = 3.333 cm.

(2) Lễ đội mũ: Thời xưa khi con trai đến tuổi hai mươi sẽ tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tiền Không Đủ Tiêu

Tiệm ngọc có sáu mặt tiền, hai tầng, ông chủ có lẽ quen biết Dương Tử Quân, vừa nhìn thấy Dương Tử Quân bèn lập tức nhiệt tình ra nghênh đón: “Dương nhị công tử sao lại đến đây? Công tử cần gì cứ phái người đến báo, tiểu nhân cho người đưa đến phủ là được.”

“Không phải bốn công tử cần, bốn công tử phụng mệnh mẫu thân, dẫn vị cô nương này đến.” Dương Tử Quân làm dáng nói với ông chủ.

Khả năng đánh giá bằng mắt của vị ông chủ này đương nhiên rất tốt, vừa nhìn đã có thể đoán ra ngay giá trị trên người Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, nhưng nhờ Dương Tử Quân đã có nói từ đầu. Dạ Dao Quang là khách của mẫu thân cậu, ông chủ nhất định không dám sơ suất: “Tiểu nhân họ Tống, cô nương và công tử mời lên lầu.”

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm khách sáo gọi một tiếng ông chủ Tống, sau đó theo ông chủ Tống lên lầu hai. Lầu hai trang trí rất tao nhã lịch sự thoáng đãng, đều là phòng riêng, ông chủ Tống dẫn họ vào một căn phòng, lập tức có người mang trà và điểm tâm đến.

Đi xong một vòng, Dạ Dao Quang cảm thấy đói, nên cũng không khách sáo bốc một miếng bánh hoa quế bỏ vào mồm, bánh thời cổ đại tuyệt đối là tay nghề đã thất truyền của thời hiện đại, bánh hoa quế này thơm nhưng không ngán, rất xốp và ngon.

“Chẳng hay hai vị cần ngọc gì?” Ông chủ Tống khách sáo hỏi.

Dạ Dao Quang nuốt miếng bánh, nói ra hai chữ: “Ngọc tốt.”

Loại gì cũng được, hình gì cũng được, chỉ cần là ngọc tốt.

“Công tử và cô nương hãy dùng trà bánh, tiểu nhân đi một lúc quay lại ngay.” Ông chủ Tổng đã hiểu ý.

“Dao Dao, nàng mua ngọc làm gì?” Chờ ông chủ Tổng đi khỏi Ôn Đình Trạm mới hỏi, mặc dù không quan tâm Dạ Dao Quang tiêu tiền như thế nào, nhưng họ đều không cần ngọc, thứ này quá đắt.

“Làm pháp khí.” Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm: “Sắp tới nhà mình sẽ bày trận nuôi pháp khí, những thứ này đều là để nuôi dưỡng xong xuôi bán cho người cần, muội sẽ khiến giá trị của nó tăng gấp đôi trở lên.”

“Tỷ tỷ muốn bày trận ở nhà sao? Có thể cho đệ qua xem thử không?” Dương Tử Quân chưa từng cảm thấy những thứ này là lừa đảo, hơn nữa Dạ Dao Quang do mẫu thân dẫn về, ngay cả người tinh anh như mẫu thân cũng tin tưởng Dạ Dao Quang, cậu tất nhiên cũng sẽ tin.

“Tất nhiên có thể, đệ và Trạm huynh là đồng môn, có thể đến nhà bọn ta ở vài ngày bất cứ lúc nào.” Dạ Dao Quang rất hoan nghênh, giao thiệp của người kinh doanh không thể xem thường, người của Dương gia cũng tốt, giao hảo với họ sẽ có lợi cho cả hai, cô tin rằng Dương đại thái thái cũng sẽ không từ chối.

“Được, để đệ về nói với mẫu thân, đệ sẽ đi cùng hai người.” Dương Tử Quân và Ôn Đình Trạm sinh cùng năm, nhưng lớn hơn Ôn Đình Trạm nửa tuổi, mặc dù vậy nhưng do hoàn cảnh trưởng thành khác nhau, tâm tính của Dương Tử Quân không chín chắn như Ôn Đình Trạm, vừa nghe được đi chơi là vô cùng vui mừng.

Một lúc sau, ông chủ Tổng đã dẫn vài người đi vào, trên tay mỗi người đều bưng một chiếc mâm, trên mâm có phủ lụa đỏ, bày những mảnh ngọc nhiều kích cỡ và kiểu dáng.

“Cô nương và công tử hãy nhìn xem thích mảnh nào.”

Dạ Dao Quang nhìn lướt toàn bộ, chủng loại đầy đủ, có ngọc trắng, ngọc hòa điền, ngọc lam điền, còn có ngọc đen ngọc vàng, đều là thượng phẩm, không phải loại hiếm nhưng cũng khá tốt.

“Mấy mảnh ngọc bài (1) nhỏ này khá tốt.” Dạ Dao Quang nhìn thấy ngọc bài, gồm mười hai mảnh, mỗi mảnh đều được khắc hình con giáp, cao khoảng ba phân, rộng một phân rưỡi, rất tinh xảo.

Dạ Dao Quang vừa nhìn đã thích ngay bộ ngọc bài này, vì ngọc bài vốn dĩ màu trắng, nhưng góc phải bên dưới mỗi ngọc bài đều có vài đường xanh lục, tựa như lá liễu. Dạ Dao Quang biết đây là màu sắc pha lẫn vốn có của ngọc, được nhà thiết kế có tâm dày công thiết kế ra.

“Cô nương quả có con mắt tinh tường, số ngọc bài này vừa được chỗ thầy khắc ngọc giao đến, cô nương là vị khách đầu tiên nhìn thấy chúng, và chúng cũng là ngọc lam điền cực đẹp.” Ông chủ Tống nói: “Vốn dĩ tiểu nhân định đưa đến phủ thành, cô nương quả là may mắn.”

“Bộ ngọc này giá bao nhiêu?” Dạ Dao Quang hỏi, cô thật sự đã thích bộ ngọc này, hình khắc con giáp rất tinh xảo, sống động như thật, nuôi dưỡng thành pháp khí sẽ càng tốt hơn cho một số người đặc thù. “Cô nương là khách của Dương đại thái thái, tiểu nhân cũng không dám lừa gạt, bộ ngọc này ba ngàn lượng.” Ông chủ Tống nói.

Ba ngàn lượng bạc ở đây thực sự là giá cao, mà đưa đến phủ thành giá còn có thể nâng cao hơn nữa, ba ngàn lượng bạc tương đương chín chục ngàn Nhân dân tệ, thời hiện đại không thể nào mua được bộ ngọc này.

Tuy nhiên Dạ Dao Quang lại phải đau lòng, cô hiện chỉ còn một ngàn một trăm lượng, nhưng bộ ngọc này thật sự cô rất thích, thế là cô nói với ông chủ Tống: “Ông chủ Tống, hiện tại tiền của ta không đủ, ta đưa trước cho ông một ngàn lượng đặt cọc, ông hãy giữ giúp ta ba ngày, ba ngày sau

ta mang hai ngàn lượng còn lại đến lấy, nếu sau ba ngày ta không đến, ông cứ bán cho người khác, đến lúc đó ông chỉ cần trả lại tôi chín trăm lượng là được.”

Đây là cuộc mua bán không cần vốn mà lời chắc một trăm lượng, nếu mặt Dương đại thái thái, ông chủ Tống cũng đồng ý: “Được, tiểu nhân sẽ giữ lại giúp cô nướng ba ngày, chờ ba ngày sau cô nướng đến lấy.”

“Tỷ tỷ, đệ có mang ngân lượng, mẫu thân nói...”

“Tử Quân, chúng ta về thôi.” Dạ Dao Quang ngắt lời Dương Tử Quân.

Mặc dù Dương đại thái thái còn nợ tiền thù lao của cô, nhưng cô không có ý định nhận đến hai ngàn lượng của Dương đại thái thái, quyền kinh Phật của cô cũng chỉ bán được một ngàn lượng thôi!

Sau khi trở về Dương phủ, Dạ Dao Quang không nhắc đến chuyện tiền bạc mà nói với Dương đại thái thái rằng có lẽ họ cần phải ở lại Dương phủ thêm hai ngày, Dương đại thái thái vô cùng hoan nghênh.

Dạ Dao Quang định tìm một mối lớn trong hai ngày này, bây giờ cô đã có la bàn pháp bảo trong tay, rất nhiều vấn đề đều có thể giải quyết dễ như trở bàn tay.

Đêm đó Dương Tử Quân nói với Dương đại thái thái về việc cậu chuẩn bị sang nhà Ôn Đình Trạm ở vài ngày. Dương đại thái thái kéo nhi tử đến gần thì thầm hỏi chuyện xảy ra hôm nay, Dương Tử Quân cũng trả lời theo sự thật, cuối cùng lại trò chuyện phiếm một lúc, sau đó bảo cậu rời khỏi.

“Dạ cô nương có thể hỏi thái thái lấy thù lao mà, nếu như cô nương ấy đã thích bộ ngọc bài đó, tại sao lại không nhận tiền của Quân ca nhi chứ?” Sau khi Dương Tử Quân đi khỏi, Lưu ma ma - nữ nương của Dương đại thái thái - cảm thấy rất khó hiểu.

“Dạ cô nương mặc dù trông có vẻ là người yếu của, nhưng công tư phân minh, phẩm chất cao đẹp, Quân ca nhi qua lại với họ nhất định sẽ học được nhiều điều tốt.” Dương đại thái thái vừa được nha hoàn hầu tháo búi tóc, tháo trâm cài và hoa tai vừa nói.

“Dạ cô nương đó là người có bản lĩnh, Dung tử nhi nói hôm nay đã cảm thấy trong người khỏe nhiều, thái thái, chi bằng chúng ta mua bộ ngọc đó đền đáp.” Lưu ma ma đưa ra ý kiến.

“Dạ cô nương biết chuyện hôm nay sẽ không giấu được ta, cô nương ấy ngắt lời Quân ca nhi chính là để cho chúng ta biết, thù lao của chúng ta là thù lao, thứ cô nương ấy cần cô nương ấy sẽ tự nghĩ cách.” Dương đại thái thái nói.

“Vậy cô nương ấy làm cách nào trong hai ngày kiếm được hai ngàn lượng bạc?” Đó không phải là một con số nhỏ.

“Người quên rồi à? Bản lĩnh của cô ấy đâu?” Dương đại thái thái nói: “Có lẽ chúng ta nên kết giao sâu hơn với Dạ cô nương. Nếu như cô nương ấy không muốn chúng ta giúp đỡ bằng tiền tài, vậy thì ta sẽ giới thiệu mỗi làm ăn cho cô nương ấy.”

Lưu ma ma nghe xong, mắt mở to, thấp giọng nói: “Ý thái thái là muốn giới thiệu phu nhân Tiên gia cho Dạ cô nương?”

Dương đại thái thái gật đầu: “Ta cũng muốn xem thử vị Dạ cô nương này rốt cuộc còn bao nhiêu bản lĩnh, như vậy sau này ta cũng biết chừng mực hơn, những việc gì có thể giới thiệu cho cô nương ấy, những việc gì không thể.”

(1) Ngọc bài: Mảnh ngọc hình vuông hoặc hình chữ nhật, trên mặt có khắc các loại hoa văn hoặc chữ, có lỗ để làm mặt dây chuyền đeo.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ngọc Bài Trong Tầm Tay

Sáng hôm sau, Dạ Dao Quang vẫn dậy sớm nạp khí ngũ hành, sau đó đi dùng bữa sáng, dự tính dùng xong bữa sáng sẽ ra ngoài tìm mối làm ăn lớn, tích cóp đủ hai ngàn lượng bạc.

Dạ Dao Quang vừa định cất bước, Dương đại thái thái bèn gọi cô lại, nói là có chuyện muốn thương lượng với cô. Trong lòng Dạ Dao Quang cũng đoán được đôi chút, nhưng sau khi Dương đại thái thái dẫn cô đi gặp một người thì trong lòng vẫn không kìm được vui mừng, vì người này chính là khách hàng lớn của cô.

“Đây là Tiền thái thái, bọn ta vốn là tỷ muội thân thiết từ nhỏ, sau này lại có duyên được gả đến cùng một nơi, phu quân ta và Tiền viên ngoại giao tình cũng khá tốt.” Dương đại thái thái giới thiệu cho Dạ Dao Quang người phụ nữ rõ ràng nhỏ hơn Dương đại thái thái ba tuổi nhưng trông lại già hơn Dương đại thái thái đến mười tuổi trước mặt.

“Tiền phu nhân.” Dạ Dao Quang gật đầu, gọi một tiếng đơn giản.

“Dạ cô nương.” Dung mạo Tiền phu nhân mặc dù khổ sở tiều tụy, nhưng giọng nói lại rất hòa nhã hiền từ, cũng không vì tuổi tác của cô mà nghi ngờ cô, ắt hẳn Dương đại thái thái đã nói trước với bà ta. Ba người sau khi ngồi xuống thì nói thẳng vào vấn đề: “Dạ cô nương, bản lĩnh của cô nương Hàn tỷ tỷ đã nói cho ta biết, nếu như ngay cả Nguyên Ân đại sư cũng tin tưởng cô nương, thì ta sẽ nói thẳng vậy. Ta và phu quân thành thân đã mười hai năm, nhưng vẫn chưa có con cái, năm thứ hai sau khi thành thân từng có thai nhưng chẳng may bị sảy, từ đó không còn dấu hiệu gì nữa.

Ta vốn tưởng là do bản thân, từng khám vô số đại phu, đại phu đều nói cơ thể ta tuy yếu nhưng lại không ảnh hưởng đến việc mang thai. Sau khi thành thân năm năm, ta vẫn chưa sinh được đứa con nào, do đó đã nạp hai thiếp cho phu quân, năm sau hai người này đều lần lượt có mang nhưng lại cũng đều lần lượt bị sảy, sau đó phu quân tự tìm một nữ tử nhà lành nạp vào phủ, cũng vẫn không có con...” Nói đến đây, vành mắt Tiền phu nhân đỏ hoe: “Người bên ngoài hay chuyện đều nói do tổ tiên Tiền gia đã làm chuyện thất đức nên ông trời thấy chướng mắt, muốn Tiền gia tuyệt hậu...”

“Phu nhân.” Nha hoàn theo Tiền phu nhân đến đưa khăn cho bà.

“Muội muội đừng khóc nữa, hãy nghe thử Dạ cô nương nói như thế nào đã.” Dương đại thái thái họ Hàn.

“Để Hàn tỷ tỷ và Dạ cô nương chê cười rồi.” Tiền phu nhân lau mắt xong mới nói.

Dạ Dao Quang thấu hiểu, đừng nói là ở thời cổ đại chú trọng việc có con nối dõi này, cho dù là thời hiện đại, kết hôn mười hai năm mà vẫn chưa có con e rằng cũng sẽ sốt ruột đến bạc tóc. Do đó, Dạ Dao Quang nở nụ cười đầy thiện ý: “Tiền phu nhân có thể cho ta sinh thần bát tự của phu nhân không?”

Thật ra nghe xong những lời Tiền phu nhân nói, Dạ Dao Quang đã biết đây là vấn đề gia trạch chứ không phải vấn đề ở Tiền phu nhân, nhưng cũng nên xem thử bát tự của Tiền phu nhân, xem số mệnh của bà có con hay không, nếu không dù giải quyết xong vấn đề gia trạch, Tiền phu nhân cũng sẽ không thể vui vẻ yên ổn được.

Tiền phu nhân hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, nha hoàn cận thân của bà lập tức đưa ra sinh thần bát tự của bà.

Dạ Dao Quang xem kỹ, tính toán, gật đầu nói: “Bát tự của Tiền phu nhân là có con muộn.”

Có con muộn, ba chữ này khiến Tiền phu nhân vô cùng vui sướng, điều này có nghĩa là số mệnh của bà là có con, bà kích động đến nỗi không thể khống chế bản thân, ngay cả Dương đại thái thái cũng mừng thay bà.

“Tuy nhiên, theo những gì Tiền phu nhân nói, trong phủ không có con nối dõi e rằng vấn đề ở chỗ gia trạch.” Dạ Dao Quang nói thẳng: “Ta nghe nói nhà của phu nhân ở phủ thành, lần này đến Thái Hòa trấn chỉ là để khuây khỏa.”

“Đúng, cũng không sợ Dạ cô nương cười chê, ta vì một số chuyện nhà đã giận hờn với phu quân, lại nghe tin Hàn tử tử đang ở nhà cũ Thái Hòa trấn để tang, do đó trong cơn tức giận đã bỏ về đây, xem như bầu bạn với Hàn tử tử.” Có lẽ do Dạ Dao Quang nói số mệnh của bà là có con, nên thái độ của Hàn phu nhân đối với Dạ Dao Quang lại càng thân thiện hơn.

“Vậy ta theo phu nhân đến phủ thành một chuyến.” Dạ Dao Quang suy nghĩ, đến phủ thành đi và về cần mười ngày, còn chưa kể thời gian lưu lại phủ thành nữa, nghĩ đến ngọc bài của cô, thế là cô nói: “Hay là hai hôm nữa...” “Dạ cô nương, cô nương có vấn đề gì khó xử có thể nói thẳng, ta không thể chờ thêm một giây phút nào nữa.” Tiền phu nhân sốt ruột kéo tay Dạ Dao Quang. Phu thê họ vốn dĩ ân ái, nếu không việc nạp thiếp năm năm sau cũng sẽ không thể do Tiền phu nhân làm chủ, nhưng vì vấn đề nối dõi, phu thê họ đã càng ngày càng xa nhau, bà vẫn còn rất yêu phu quân, hy vọng có thể cứu vãn, nếu bà có thể có con sớm hơn...

Dạ Dao Quang vốn định trong hai ngày này tìm xem có thể tích cóp đủ hai ngàn lượng không, nhưng cô cũng hiểu được tâm trạng Tiền phu nhân, dù sao đã nhận rồi thì cũng không có lý do gì mặc kệ khách hàng.

“Được, ta về thu xếp đồ đạc, dọn dò một số việc sẽ theo phu nhân đi phủ thành ngay.” Dạ Dao Quang gật đầu, đối với ngọc bài thì chỉ có thể nói là không có duyên thôi.

“Đa tạ Đa cô nương.” Tiền phu nhân vừa nói vừa từ thắt lưng lấy ra một chiếc ví đưa cho Đa Dao Quang: “Cô nương xin hãy nhận lấy, chờ xong việc ở phủ sẽ hậu tạ tiếp.”

Đa Dao Quang cũng không từ chối, cô vừa giúp Tiền phu nhân xem bát tự. Số tiền này cô nhận mà không cần áy náy. Cô nhận tiền xong thì theo Dương đại thái thái về Dương phủ, dặn dò Ôn Đình Trạm ở lại Dương phủ, cùng Dương Tử Quân đi trường tư thực hàng ngày, trường tu thực của họ ở giữa Đỗ Gia thôn và Thái Hòa trấn, đón xe từ Thái Hòa trấn không cần đến nửa canh giờ.

“Dao Dao, nàng phải tự chăm sóc tốt cho bản thân.” Ôn Đình Trạm lần đầu tiên phải xa Đa Dao Quang lâu như vậy, xa như vậy, có chút không nở và lo lắng, nhưng lại không phản đối cô đi, chỉ là không ngừng bảo cô phải chăm sóc tốt bản thân.

Tiểu tướng công ngày càng thân mật, Đa Dao Quang tất nhiên cảm thấy rất vui, lấy ra vài tấm ngân phiếu lẻ, tổng cộng khoảng chừng năm mươi lượng đưa cho Ôn Đình Trạm: “Số tiền này chàng giữ lấy, mặc dù ở Dương phủ, nhưng cũng không phải cái gì cũng ngửa tay xin, cần gì cứ bảo người mua giúp, lúc muội không ở đây chàng không được một mình ra ngoài biết không? Chàng đã mấy ngày chưa đi trường tư thực rồi, khi đi nhớ nói rõ lý do cho thầy giáo biết, sau đó trả lại học phí hai năm nay, đừng để thầy giáo khó xử, muội đã nhờ Dương đại thái thái phái người chuẩn bị giúp chàng một món quà, sau khi trở về tặng cho thầy giáo.”

Lải nhải dặn dò một phen, Đa Dao Quang cũng không ngờ có một ngày cô lại có thể cảm râm đến mức này đối với một tên nhóc, đúng lúc này, đại quân sự của Dương phủ đến.

“Đa cô nương, đây là thù lao thái thái bảo tiểu nhân mang đến, thái thái nói cô nương phải đi phủ thành, trên người cũng không thể không có bạc.” Dương quân sự cũng đưa một chiếc ví.

Dạ Dao Quang biết đây là tâm ý của Dương đại thái thái nên cũng nhận lấy, chờ Dương quản sự đi khỏi, Dạ Dao Quang mới mở ví ra, Dương đại thái thái cho cô một ngàn năm trăm lượng ngân phiếu! Sau đó vội vàng mở chiếc ví Tiền phu nhân cho, trong đó không ngờ cũng đến một ngàn lượng.

Quả thật khiến Dạ Dao Quang vô cùng vui sướng, lập nhớ từ số tiền của Dương đại thái thái rút ra ba trăm lượng, tìm Dương quản lý vừa rời khỏi không lâu nhờ ông phái người mang đến Vĩnh An Tự, đây là tiền nhang đèn đã đồng ý trả Nguyên Ân!

Sau đó cô còn hai ngàn hai trăm lượng, trong đó hai ngàn lượng mang đi mua ngọc bài đưa cho Ôn Đình Trạm giữ, cộng thêm một trăm lượng trước đó cô còn đã cho Ôn Đình Trạm năm mươi lượng, cô còn lại hai trăm năm mươi lượng.

Hai trăm năm mươi (1), con số này Dạ Dao Quang không thích lắm, nhưng vẫn mang chúng theo Tiền phu nhân đi phủ thành.

(1) Hai trăm năm mươi: Trong tiếng Trung, con số này dùng để chỉ người khờ khạo, ngốc nghếch.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Quẻ Khốn, Hung Trạch

Buổi chiều năm ngày sau, nhóm người Dạ Dao Quang cuối cùng đã đến Tiền phủ ở phủ thành, trong những cuộc đối thoại dọc đường mấy ngày nay, Dạ Dao Quang biết được Tiền phủ là phú hộ giàu bậc nhất nhì ở Dự Chương quận, chủ yếu làm nghề gốm sứ, nghe nói mấy năm gần đây còn lấn sang nghề đóng thuyền ra khơi.

Nói đến đồ gốm sứ, người hiện đại nhất định nghĩ đến Cảnh Đức trấn đầu tiên, mà Cảnh Đức trấn vừa hay ở Giang Tây, cũng chính là Dự Chương quận. Còn đồ gốm sứ của Tiền phủ cung cấp cho cả hoàng cung, đây chính là cái gọi là hoàng thương (1). Nhưng hai năm nay Tiền gia vẫn không tung ra được món đồ gốm sứ nào nổi bật, có nguy cơ bị Lăng gia cùng nghề dần vượt qua, con cái nổi dỗi không thuận lợi, việc buôn bán không đắt đỏ, đây tuyệt đối là vấn đề về gia trạch.

Vừa xuống xe ngựa, Dạ Dao Quang cảm thấy ngay phong thủy căn nhà của Tiền Phủ có vấn đề, nhưng nhà thời cổ đại chiếm diện tích vô cùng lớn, không như thời hiện đại vừa nhìn đã có thể nhìn ra ngay manh mối, cần phải dùng la bàn xem xét cẩn thận các phương hướng và vị trí cát hung mới có thể xác định được vấn đề nằm ở đâu.

“Phu nhân...” Vừa vào cổng, vòng qua bức tường bình phong, Dạ Dao Quang nhìn thấy ngay một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, người này khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, để râu, nhìn thấy Tiền phu nhân vừa vui mừng vừa chần chừ.

Chủ một gia đình đích thân ra đón, hơn nữa còn lộ ra vẻ mặt này trước mặt bao nhiêu người, đủ để thấy rằng vị Tiền viên ngoại này xem trọng Tiền phu nhân đến mức nào.

Tiền phu nhân không thèm để ý đến Tiền viên ngoại mà nghiêng đầu khách sáo nói với Dạ Dao Quang: “Dạ cô nương, dọc đường vất vả, ta đã phái người chuẩn bị cho cô nương một căn phòng, cô nương hãy đi nghỉ ngơi trước, mọi việc để ngày mai hẵng tính.” Nói xong bà lại dặn dò một nha đầu trong phủ: “Bích Ngọc, từ hôm nay người hầu hạ Dạ cô nương.”

“Vâng, phu nhân.” Nha hoàn Bích Ngọc này vừa nhìn đã biết là nha hoàn cấp cao của Tiền phu nhân, cô cúi đầu khom người, sau đó đi đến trước mặt Dạ Dao Quang: “Dạ cô nương mời đi theo nô tỳ.”

“Đây là vườn lan, ba ngày trước phu nhân đã cho người đưa tin về, là do nô tỳ bố trí đó, cô nương xem có chỗ nào không vừa ý không.” Nơi ở chuẩn bị cho Dạ Dao Quang là một khu nhỏ độc lập, Tiền phủ bao la, vừa đi Dạ Dao Quang vừa đoán chừng ít nhất cũng phải khoảng hai mươi mẫu.

Một mẫu đến sáu trăm sáu mươi sáu mét vuông, có thể thấy Tiền phủ rộng đến mức nào.

“Đã làm phiền Bích Ngọc cô nương.” Dạ Dao Quang xem xét một phen, tươi mát tao nhã, có cảm giác thoải mái như về nhà: “Đẹp lắm, ta rất thích.”

“Nô tỳ không dám nhận tiếng gọi cô nương của Dạ cô nương, cô nương cứ gọi nô tỳ là Bích Ngọc được rồi.” Bích Ngọc nở nụ cười khiêm tốn nhưng không tự ti: “Mấy ngày sắp tới sẽ do nô tỳ chăm sóc Dạ cô nương, cô nương có gì cứ dặn dò nô tỳ.”

Bích Ngọc đang nói, đã có người xách hộp thức ăn đến, Bích Ngọc đích thân bưng từng đĩa ra: “Cô nương hãy dùng ít thức ăn trước, nô tỳ đã

dặn dò hạ nhân nấu nước, cô nương dùng xong cơm có thể tắm bất kỳ lúc nào.”

Đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang được hầu hạ tận tình như vậy, con người ai cũng có tính lười, Dạ Dao Quang cũng không ngoại lệ, cô không cảm thấy do bản thân sống ở thời đại bình đẳng mà có cảm giác không quen khi được hầu hạ, trước đây nhà cô cũng có người làm theo giờ, cũng có bảo mẫu, thật ra tính chất cũng không khác nhau mấy.

Dạ Dao Quang sau khi ăn một ít, cơm canh của Tiền phủ rất ngon, nghỉ ngơi nửa canh giờ bèn đi tắm, sau đó nằm lăn ra ngủ. Năm ngày ngồi xe ngựa, mặc dù ban đêm cũng ngủ ở nhà trọ hoặc điền trang, nhưng Dạ Dao Quang vẫn cảm thấy mệt nên ngủ thiếp đi rất nhanh.

Hoàng hôn, Dạ Dao Quang tỉnh dậy, sau đó tắm rửa thay quần áo dưới sự hầu hạ của Bích Ngọc, dùng hai cây trâm ngọc mai và lan Mạnh Bát cô nương tặng búi một kiểu tóc đơn giản, rồi đi theo Bích Ngọc đến chính viện dùng bữa.

Dạ Dao Quang là người cuối cùng đến, hiển nhiên là hai phu thê Tiền phu nhân đều đang chờ cô, cô cảm thấy hơi xấu hổ. Nhưng Tiền viên ngoại lại không nói câu nào, càng không dùng ánh mắt lạnh lẽo quan sát Dạ Dao Quang. Sau bữa cơm, Dạ Dao Quang tưởng rằng chỉ ít Tiền viên ngoại cũng phải thăm dò đôi chút, nhưng ông dùng xong bữa là rời khỏi ngay, Dạ Dao Quang cùng Tiền phu nhân trò chuyện với nhau một khắc rồi về viện nhỏ của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dạ Dao Quang dậy thật sớm nạp khí ngũ hành, khác với Dương phủ, khí kim và thổ của Tiền phủ đều rất dồi dào, vì Tiền phủ nghề chính là gốm sứ, cũng tức là thổ, còn về kim, tất nhiên là do Tiền phủ giàu!

Dạ Dao Quang không muốn trì hoãn thêm, nên vừa dùng xong bữa sáng là bảo phải xem nhà cho Tiền phu nhân, điều bất ngờ là Tiền viên ngoại không rời khỏi nhà mà định theo Tiền phu nhân đi cùng Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang lúc này mới hiểu, Tiền viên ngoại học rộng hiểu nhiều, lo sợ Dạ Dao Quang là kẻ lừa đảo!

Trước tiên, Dạ Dao Quang ra khỏi cửa chính để xem phương hướng của Tiền phủ. Cửa chính cũng giống tập tục của đa số người xưa mở ở hướng bắc. Sau khi xác định được điểm này, Dạ Dao Quang không xem thứ khác nữa, trực tiếp đến bếp chính của Tiền phủ, vì phủ đệ lớn, những viện nhỏ đều có xây bếp nhỏ, nhưng người bị ảnh hưởng không chỉ một mình Tiền phu nhân, vậy tức là vấn đề không ở bếp nhỏ.

Bếp, ngụ ý chỉ người nội trợ.

Quả nhiên, vấn đề xuất hiện ngay. La bàn của Dạ Dao Quang hiển thị quẻ thứ bốn mươi bảy trong sáu mươi bốn quẻ - quẻ Khốn! Đúng như những gì Dạ Dao Quang dự đoán.

Phòng bếp xây ở vị trí Đoài, cũng chính là hướng tây, đây chính là một căn nhà bếp Đoài của Khảm điển hình, hung trạch! Sống trong căn nhà như vậy, nữ giới đa số sinh non, nam giới ứ nước di tinh, nhân khẩu hiếm hoi.

“Tiền phu nhân, phòng bếp này chắc không phải có từ lúc vừa xây căn nhà này, có phải được xây lại trước hoặc sau khi phu nhân và viên ngoại thành thân?” Dạ Dao Quang thấy phòng bếp rõ ràng trông mới hơn những nơi khác, hơn nữa đây là căn nhà lớn của Tiền phủ, đã xây mấy chục năm, nếu như Tiền viên ngoại ra đời được, chứng minh trước đó chưa có.

“Được xây xong trước khi thành thân một tháng.” Tiền phu nhân lập tức hiểu ra mấu chốt, liền hỏi: “Có phải phòng bếp này có vấn đề?”

“Có vấn đề? Không phải có vấn đề, mà là có vấn đề lớn, chính vì phòng bếp này mà đại cát trạch đã trở thành hung trạch, phu nhân cảm thấy

vấn đề có lớn hay không?” Dạ Dao Quang nói cặn kẽ cho phu phụ Tiền phu nhân nghe về bếp Đoài cửa Khảm.

Nghe xong hai người đều vô cùng hốt hoảng, hơn nữa lại không thể không tin, vốn dĩ Tiền phủ vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, mọi thứ đều có vẻ như sau khi xây lại phòng bếp này mới trở nên không thuận lợi, nhất là vấn đề con nối dõi, vì vấn đề này xảy ra sau khi Tiền phu nhân gả vào, nên người trong tộc đều nói do Tiền phu nhân mệnh xấu khắc phủ, nếu không phải nhờ Tiền viên ngoại ngăn cản, và ông cũng là chủ nhân Tiền gia, chỉ e rằng Tiền phu nhân đã sớm bị thôi.

(1) Hoàng thượng: Thương nhân hoàng gia.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Cửa Cấn Nhà Chính Khôn

“Dạ cô nương, năm xưa khi phủ đệ xây phòng bếp này, kẻ hèn này cũng đã tốn rất nhiều tiền mời người đến xem, nhưng người đó nói với kẻ hèn này phòng bếp xây ở hướng tây sẽ vượng cho cả người và tài!” Người xưa xem trọng phong thủy hơn cả thời hiện đại, Tiền viên ngoại không kìm được nhớ đến người năm xưa ông đã tốn mấy ngàn lượng mời đến xem phong thủy, lúc đó hẳn ba hoa chích chòe đủ thứ, không ngờ ông bị gạt mूर्i mấy năm nay, hơn nữa còn phải trả một cái giá quá thê thảm.

“Người Tiền viên ngoại mời có lẽ là một tên gà mờ.” Dạ Dao Quang nói: “Phòng bếp ở hướng tây đúng là có thể vượng cho người và tài, nhưng tiền đề là cửa chính mở ở vị trí Cấn, cũng chính là hướng đông bắc, còn cửa chính của quý phủ mở ở vị trí Khảm, đó là hướng bắc, chỉ một chút sai lệch này lại biến cát thành hung.”

“Vậy xin hỏi cô nương, phủ của kẻ hèn này cần phải sửa cửa chính hay sửa phòng bếp?” Tiền viên ngoại nghe xong cảm thấy toàn thân bất an, nghĩ đến nỗi ấm ức mूर्i mấy năm nay, hận không thể bắt ngay tên chỉ điểm cho ông lúc đó ra băm thành trăm mảnh, đã từng chịu khổ nên nay ông cần thận hơn.

“Cần sửa cửa hay sửa bếp, ta phải xác định vị trí của viện chính mới có thể kết luận được.” Dạ Dao Quang nói: “Nhà chính nếu tương khắc với cửa, cũng không thể đổi sang hướng đông bắc, nếu không giải trừ được hung này, lại gây ra một hung khác.”

“Dạ cô nương mời đi hướng này, mời đi hướng này.” Tiền viên ngoại vội đích thân dẫn Dạ Dao Quang đi về phía nhà chính.

Tối hôm qua Dạ Dao Quang từng đi nhà chính, nhưng không phải nội viện, thật ra cũng không cần đi nội viện, chỉ cần đứng ở bên ngoài vườn nhà chính, dùng la bàn kiểm tra là biết được ngay phương hướng, không ngờ nhà chính là vị trí Khôn, không thể phủ nhận rằng chủ nhân căn nhà năm xưa xây dựng Tiền phủ này đã gặp được một thầy phong thủy lợi hại.

Nếu cửa mở ở vị trí Cấn, nhà chính ở vị trí Khôn, vậy tức là cửa Cấn (nhà) chính Khôn: tiền tài lợi nhuận dồi dào! Căn nhà này nhìn từ tổng thể chính là bố cục phong thủy chiêu tài.

Dạ Dao Quang vừa nói xong, phu phụ Tiền viên ngoại lập tức vui mừng, sau đó Tiền viên ngoại lại hơi lo lắng hỏi: “Nếu sửa cửa, nhà chính với cửa, bếp với cửa đều hợp nhau, chẳng hay nhà chính và bếp...”

“Tiền viên ngoại yên tâm, người làm nghề như bọn ta, đều sẽ sắp xếp ổn thỏa các bề. Nếu vì phong thủy ta xem cho viên ngoại dẫn đến việc gia đình viên ngoại xảy ra mầm móng tai vạ, ta cũng sẽ gặp nghiệp chướng, cũng có hại cho bản thân ta.” Dạ Dao Quang nói tiếp: “Cửa Cấn chính Khôn, tuyệt đối kỵ đặt bếp ở vị trí Chấn, khắc cửa khắc nhà chính, ắt sinh tai vạ bất ngờ. Vị trí Tốn, mộc thổ tổn thương lẫn nhau, tuyệt hậu. Vị trí Ly tuy lợi cửa lợi chính, nhưng lại mất khí, khiến phụ nữ đánh đá. Vị trí Khảm, đại hung. Do đó, phòng bếp của quý phủ không thể xây ở hướng tây vị trí Chấn, hướng nam vị trí Ly, hướng bắc vị trí Khảm. Những hướng khác đều là cát, và hướng tây vị trí Đoài của quý phủ vừa hay tương sinh với gia chủ, đại lợi!”

“Tốt, quá tốt!” Tiền viên ngoại nghe xong vô cùng vui mừng, sau đó hỏi: “Dạ cô nương có thể giúp kẻ hèn này xem ngày luôn không? Lúc nào động thổ tốt nhất?”

“Được, sau khi xem xong ta sẽ nhờ Bích Ngọc giao cho viên ngoại và phu nhân.” Xem ngày cũng phải rất kỹ càng, sau đó Dạ Dao Quang nói với phu phụ Tiền viên ngoại: “Nếu như việc trong phủ đã giải quyết xong, ngày mai ta sẽ quay về, ta ở đâu Tiền phu nhân đã biết, nếu có chuyện gì bất ổn cứ phái người đến tìm ta.”

“Cô nương không lẽ không thể...”

“Cô nương yên tâm, tối nay ta sẽ sắp xếp người ngày mai tiễn cô nương về.” Vốn dĩ Tiền viên ngoại muốn giữ Dạ Dao Quang ở lại, chờ đến khi căn nhà sửa xong nhờ cô xem lại, nhưng đã bị Tiền phu nhân ngăn cản, vì Tiền phu nhân hiểu rõ Dạ Dao Quang hơn, nhất định cô đang lo lắng cho gia đình.

“Đa tạ phu nhân.” Dạ Dao Quang gật đầu rồi về phòng nghỉ ngơi.

Sau chuyện này, Bích Ngọc và những người khác đã biết Dạ Dao Quang làm nghề gì, ánh mắt nhìn Dạ Dao Quang có phần kính nể hơn. Dạ Dao Quang đã chọn được một thời gian có thể động thổ gần nhất đưa cho Bích Ngọc, bảo cô giao cho phu phụ Tiền viên ngoại, đồng thời dặn dò bữa trưa dùng ở phòng, sau đó đi nghỉ ngơi.

Sau khi dùng xong cơm trưa, Dạ Dao Quang định đi ra ngoài dạo một vòng, đến đây rồi thì cũng nên mua một ít quà về cho Ôn Đình Trạm, và cả những người đã chiếu cố hai người họ. Nhưng trong túi cô không có nhiều tiền, hơn nữa đồ ở phủ thành cũng mắc hơn Thái Hòa trấn nhiều, do đó cô cũng chỉ là đi dạo.

Cuối cùng cô đến hiệu bút định mua cho Ôn Đình Trạm vài cây bút tốt.

“Cô nương xem bút hả? Bút của hiệu ta tốt nhất phủ thành đó.” Dạ Dao Quang dẫn theo Bích Ngọc vừa bước vào hiệu bút, tiểu nhị đã nhiệt

tình ra đón, thấy Dạ Dao Quang đi về phía khu bút, vội hỏi: “Cô nương cần bút lông mềm hay bút lông cứng, dùng để vẽ hay dùng để viết chữ?”

“Có loại bộ ba cây bút lông mềm, bút lông cứng, bút lông trung tính không?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Có, cô nương vui lòng chờ một chút.” Tiểu nhị lập tức lấy ra một bộ bút: “Cô nương xem, những cây bút này đều làm từ cùng một cây trúc tía, lông cũng là lông thỏ lông dê cực tốt, còn cây bút lông trung tính này là năm phần lông thỏ, năm phần lông dê.”

Dạ Dao Quang cầm lên xem kỹ, quả thật là một bộ bút đẹp: “Chẳng hay giá tiền như thế nào?”

“Cô nương, bộ bút này hai trăm lượng.” Tiểu nhị giơ hai ngón tay ra.

Sớm đã biết bút mực đắt, ba cây bút sáu vạn tệ, nhưng bộ bút này dù nhìn từ góc độ nào cũng rất tốt, là một bộ bút hiếm có.

“Bộ bút này khá tốt, gói lại cho bốn thiếu gia.” Dạ Dao Quang vừa định lên tiếng, một giọng nói có chút ngông cuồng đã vang lên bên tai.

“Ồ, thì ra là Liễu tứ thiếu gia, tứ thiếu gia cũng đến mua bút?” Tiểu nhị rõ ràng quen biết người vừa đến, liền cười nói: “Tứ thiếu gia, bốn hiệu còn một bộ tốt hơn, để tiểu nhân lấy cho thiếu gia xem!”

“Sao? Bộ bút này bốn thiếu gia không mua được sao?” Liễu tứ thiếu gia không vui hỏi.

“À... Tứ thiếu gia, vị cô nương này xem bộ bút này trước, ông chủ đã sớm có quy định, nếu tiểu nhân vi phạm quy định sẽ mất việc ngay.” Tiểu nhị nói với bộ dạng tội nghiệp.

Họ Liễu? Dạ Dao Quang rất nhạy cảm với họ này, vừa hay lại là phủ thành, cô nhìn về phía Liễu tứ thiếu, tướng mạo trông cũng khá ổn, có chút khôi ngô, nhưng ánh mắt phù phiếm, vừa nhìn vào đã biết là người ham mê tửu sắc.

“Ông chủ các người đâu? Bảo ông ta ra đây, bốn thiếu gia muốn xem thử có phải ông ta dám đắc tội với bốn thiếu gia không! Có phải không xem Liễu gia Dự Chương quận ra gì không!” Liễu tứ thiếu gia lạnh lùng nói.

Liễu gia Dự Chương quận, mắt Dạ Dao Quang ánh lên sắc lạnh, Thiên Lân từ tay áo trượt xuống lòng bàn tay, vì nhỏ nên bàn tay Dạ Dao Quang hoàn toàn che khuất con dao, ở nơi không ai nhìn thấy, Dạ Dao Quang vận khí ngũ hành, ngón tay búng lên lưỡi dao, một luồng khí âm sát bay vào trong cơ thể Liễu tứ thiếu.

Liễu tứ thiếu đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh toát, run rẩy, sau đó khó chịu chau mày: “Thôi thôi, bốn thiếu gia không thích bộ bút này nữa.”

Nói xong hần bỏ đi.

“Cô nương, lúc này thật xin lỗi...” Liễu tứ thiếu vừa đi khỏi, tiểu nhị vội xin lỗi Dạ Dao Quang.

“Không sao, ta mua bộ bút này.” Dạ Dao Quang nói rồi đưa rút ra hai tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị gói gọn gàng, còn tặng cho cô đồ rửa bút. Bích Ngọc cầm đồ đi theo Dạ Dao Quang ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa đã nghe mọi người bàn tán: “Liễu tứ thiếu gia thật xui xẻo, đang yên đang lành không biết tại sao lại đụng vào sạp hàng của người ta, không những đụng hư sạp, còn bị một nồi canh sôi đổ ướt hết người.”

Dạ Dao Quang nghe vậy khóe môi liền nhếch lên, sát khí vào người mà không xui thì ai xui?

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Quê Lôi Thiên Đại Tráng

Mua xong bộ bút lông, trên người Dạ Dao Quang chỉ còn lại năm mươi lượng, không còn tâm trạng đi dạo nữa, cảm giác thích mà không mua được quá bức bách khó chịu, do đó Dạ Dao Quang chuẩn bị quay về phủ.

Vừa về đến Tiền phủ đã nhìn thấy Tiền quản gia chỉ huy vài người bày mấy cây mai, hơn nữa còn là “Biển Lục Ngạc” hiếm có, tức mai màu xanh lá, hiện chưa đến trung thu, nên cây mai ngay cả nụ hoa cũng không có, nhưng do Dạ Dao Quang kiếp trước từng thấy nên vừa nhìn vào đã nhận ra ngay.

“Dạ cô nương về rồi à, mau tránh ra, đừng cản đường cô nương.” Tiền quản gia vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang liền chào hỏi rồi vẫy tay ra hiệu bảo người đang chuyển mai tránh sang một bên.

Dạ Dao Quang nhìn thấy cây mai, ánh mắt liền sáng lên như sao trên trời, bước về phía trước khỏi Tiền quản gia: “Chẳng hay quý phủ mua ‘Biển Lục Ngạc’ này ở đâu?”

“Hoa này do người khác tặng cho lão gia.” Tiền quản gia đáp: “Nhưng ‘Biển Lục Ngạc’ này Dự Chương quận cũng có, cô nương cần?”

“Đúng, ta cần, ta cần năm loại, Tiền quản gia biết chỗ mua đúng không?” Dạ Dao Quang cố kìm nén kích động hỏi.

Hoa mai ngoài mang ngụ ý tốt lành, đối với cô còn có một tác dụng lớn, kiếp trước cô đã sở hữu một đại trận hoa mai ngũ hành, dùng hoa mai

năm màu bố trí, có thể nạp khí ngũ hành giữa trời đất tốt hơn và nhanh hơn, hơn nữa đại trận ngũ hành có thể thay đổi khí trường, khiến hoa mãi mãi không tàn.

Trong “Mai hoa dịch số” (1), năm màu đại diện cho ngũ hành chính là trắng, đen và tím, lục và xanh, vàng, đỏ. Hoa mai vừa hay có năm màu trắng, tím, lục, vàng, đỏ. Nếu tìm đủ và chuyển về nhà trồng, bố trí được đại trận, không những có ích cho việc tu luyện, nuôi dưỡng pháp khí của cô, mà còn có thể giúp cho nhà cửa đẹp hơn.

“Dạ cô nương cần những loại nào cứ nói cho kẻ hèn này nghe, kẻ hèn này nhất định cố gắng hết sức tìm giúp cô nương.” Lúc này Tiền viên ngoại vừa hay đi ra.

Dạ Dao Quang cũng không khách sáo, cô quả thật rất cần, do đó đã liệt kê năm loại hoa ra: “Năm loại hoa này gồm năm màu, ta dùng để bố trí trong nhà, phiền Tiền viên ngoại tìm giúp, dù giá tiền bao nhiêu, chỉ cần có hàng là được.”

Nếu như có người tặng hoa mai cho Tiền viên ngoại, chứng tỏ Tiền viên ngoại là người thích hoa mai, như vậy việc tìm kiếm sẽ càng tiện hơn, mà Tiền viên ngoại là thương nhân, mối quan hệ về mặt này rất rộng.

“Kẻ hèn này đã nhớ, cô nương yên tâm, nếu có thông tin nhất định sẽ gửi thư báo cho cô nương biết.” Tiền viên ngoại hứa: “Kẻ hèn còn có việc, cô nương nếu còn việc gì trong phủ cứ tìm phu nhân.”

Nói xong ông chấp tay rồi rời khỏi. Dạ Dao Quang cũng trở về phòng của mình, vẫn dùng cơm tối trong đó, sau đó tiêu thực, tắm rửa xong xuôi, chuẩn bị ngồi thiền tu luyện một lúc rồi ngủ, nhưng không ngờ bên ngoài lại có động tĩnh.

“Bích Châu sao người lại đến lúc này?”

Giọng Bích Ngọc rất nhỏ ở ngoài vườn vẫn truyền đến tai Dạ Dao Quang, tương tự Bích Ngọc, Bích Châu cũng là đại nha hoàn của Tiền phu nhân, đến vào lúc này chắc chắn có việc quan trọng, Dạ Dao Quang vênh tai lắng nghe.

“Là lão gia đã dẫn Hà tam gia về, nói là có việc cần nhờ Dạ cô nương giúp đỡ.”

Dạ Dao Quang lập tức tỉnh táo ngay, đây không phải lại có mối làm ăn tìm đến cửa sao? Sau đó cô nhảy xuống giường, tự đi mở cửa, vừa đúng lúc Bích Ngọc dẫn Bích Châu bước lên bậc thềm, Dạ Dao Quang thấy Bích Ngọc liền lên tiếng: “Ta nghe thấy rồi, đi thôi.”

Bích Ngọc và Bích Châu đều kinh ngạc quay mặt nhìn nhau, họ chỉ nói hai câu với giọng cực nhỏ nơi cửa thùy hoa (2) trong vườn, vậy mà vị cô nương này lại nghe thấy, tại cô có phải quá thính không? Trong lòng thầm sợ hãi, hai người cúi đầu cung kính dẫn Dạ Dao Quang đi về phía chính đường.

“Dạ cô nương, đêm khuya làm phiền, quả thật do sự việc đột xuất, lại vô cùng cấp bách, mong Dạ cô nương lượng thứ.” Tiền viên ngoại vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang đến liền thở phào, vì trong mắt Tiền viên ngoại, nhân vật phương diện này tính tình hầu hết đều rất kỳ lạ, chỉ sợ Dạ Dao Quang không chịu đến.

“Không sao, dù sao ta vẫn chưa ngủ, thời gian vẫn còn sớm.” Dạ Dao Quang cười nói: “Chẳng hay Tiền viên ngoại tìm ta đến có việc gấp gì?”

“Vị này là bằng hữu thân nhất của kẻ hèn này, Hà tam gia của Kim Lũ Các.” Tiền viên ngoại vội giới thiệu với Dạ Dao Quang một nam tử trông khoảng ba chục tuổi, ngũ quan đầy đặn: “Là gia đình Hà tam gia có việc gấp.”

“Nếu là xem nhà, cần chờ sáng mai.” Dạ Dao Quang mở lời trước: “Tối nay quá trễ rồi.”

“Không phải xem nhà, mà là tìm người.” Tiền viên ngoại cũng vội vàng nói, sau đó nói với Hà tam gia: “Vị Dạ cô nương này, là cao nhân Nguyên Ân đại sư giới thiệu cho Dương đại thái thái.”

Vốn dĩ Hà tam gia thấy Dạ Dao Quang vẫn còn là một cô bé, trong lòng liền cảm thấy không tin tưởng, đang thắc mắc tại sao bằng hữu của mình lại bị một đứa trẻ ranh nhỏ xíu lừa gạt, nhưng nghe đến đoạn do Nguyên Ân đại sư giới thiệu mới thu lại ánh mắt nghi ngờ, nhìn Dạ Dao Quang chấp tay hành lễ: “Dạ cô nương, nhà kẻ hèn này đêm khuya bị trộm, trộm mất một vật liên quan đến tính mạng cả nhà, nha phủ phái người tìm cả ngày cũng không có tin tức gì, kẻ hèn sợ rằng vật đó rơi vào tay kẻ bất lợi cho gia đình, bèn tìm Tiền huynh giúp thăm dò, Tiền huynh bảo kẻ hèn đến nhờ Dạ cô nương chỉ bảo.”

“Vậy thì ta sẽ bói cho Hà tam gia một quẻ.” Thấy Hà tam gia vô cùng sốt ruột, Dạ Dao Quang bèn lấy ra ba đồng tiền mang theo bên người, tìm một chỗ ngồi xuống, bảo Hà tam gia ngồi đối diện cô, đưa đồng tiền cho Hà tam gia, dạy Hà tam gia cách lắc và rải đồng tiền rồi nói: “Hà tam gia, phải tâm tịnh khí hòa, tâm thành sẽ linh.”

Hà tam gia vội hít sâu một hơi, sau khi cảm thấy bản thân đã bình tĩnh rất nhiều, mới làm theo lời dặn của Dạ Dao Quang, liên tục rải đồng tiền sáu lần, không có khống hào, tức ba mặt đều giống nhau. Quẻ lắc ra là thượng Trấn hạ Càn, cũng có nghĩa là hai hào đầu là âm hào, tức hai nét gạch ngang nhỏ, liên tục bốn hào sau đó là dương hào, tức một đường thẳng.

Đây chính là quẻ thứ ba mươi bốn trong sáu mươi bốn quẻ của Chu Dịch: Quẻ lôi thiên đại tráng.

“Quẻ này về thê tử và tiền tài là ứng hào, cũng chính là thượng lục.” Dạ Dao Quang chỉ hào cuối cùng nói: “Tức là giáp tử thủy, đồ mất vào giờ tuất tối hôm qua đúng không? Quẻ này tuất kỷ là Huyền Vũ nắm giữ thế gian, cần cẩn thận trộm cắp, ông hãy tìm về hướng đông bắc bên bờ dòng nước đầu tiên, không thể đi một mình, nếu không sẽ bị thương.”

Dạ Dao Quang không nói nhiều, giải thích họ cũng chưa chắc hiểu, trực tiếp nói ra kết quả của quẻ bói. Hơn nữa Hà tam gia đang sốt ruột như vậy, con người có thể biến động bất cứ lúc nào, nên không trì hoãn thời gian của ông.

“Đa tạ Dạ cô nương, kẻ hèn này dẫn người đi tìm ngay, chờ khi bắt được trộm ắt trọng tạ.” Không phải do Hà tam gia lo Dạ Dao Quang lừa ông, mà là ông vốn dĩ là muốn tìm Tiền viên ngoại giúp, trên người không mang nhiều ngân lượng. Hơn nữa nếu thật sự tìm được, tạ lễ không thể quá ít.

Dạ Dao Quang không để tâm nên đã gật đầu, sau đó cáo từ phu phụ Tiền viên ngoại, trở về phòng cũng không tu luyện nữa mà trực tiếp ngủ một giấc ngon lành.

(1) Mai hoa dịch số: Một trong những cách bói toán cổ đại của Trung Quốc.

(2) Cửa thù hoa: Một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mỹ Nam Và Nguyệt Thần

Ngày hôm sau, Dạ Dao Quang vẫn dậy sớm theo thói quen, vừa dùng xong bữa sáng, Hà tam gia đã mang đến một chiếc xe chất đầy đồ.

“Dạ cô nương, cô nương quả thật thần kỳ, kẻ hèn này dẫn người đi theo hướng cô nương chỉ, quả đúng tìm được tên trộm đó ở bên bờ sông trong rừng phía tây bắc, cũng đã lấy lại được thứ cần.” Hà tam gia gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, vừa bước vào đã vỗ tay với Dạ Dao Quang, hành một lễ lớn, sau đó đưa cho Dạ Dao Quang một chiếc rương báu nhỏ: “Dạ cô nương, đa tạ cô nương chỉ điểm, nếu không phủ hèn chắc chắn gặp đại họa, một chút lòng thành, mong cô nương hãy nhận lấy, ngoài ra, phủ hèn lập nghiệp từ tư lự, kẻ hèn đã chuẩn bị cho Dạ cô nương một ít vải do phủ tự sản xuất, còn có một số vật dụng nhỏ, mong Dạ cô nương không chê.”

Rương báu nhỏ này lớn hơn chiếc của người mua kinh Phật, nếu bên trong là vàng thì tuyệt đối không dưới một ngàn lượng, mà trên rương báu nhỏ có một tờ đơn đỏ, hiển nhiên là ghi chép những món quà Hà tam gia chuẩn bị cho cô, xem ra món đồ mà Hà tam gia sơ ý bị mất tuyệt đối không tầm thường, nhưng diện tướng Hà tam gia không phải người gian ác, Dạ Dao Quang cũng lười hỏi, do đó cô đã nhận hết những món quà này.

Vì Dạ Dao Quang là nữ nhi, đã mười hai tuổi, Hà tam gia tuy muốn bắt chuyện nhưng cũng không dám nói nhiều, do đó đã mời Dạ Dao Quang sang phủ làm khách, Dạ Dao Quang lấy lý do hôm nay chuẩn bị khởi hành về nhà để từ chối, Hà tam gia cảm thấy rất tiếc, chỉ đành hỏi nơi ở của Dạ Dao Quang rồi cáo từ.

Phu phụ Tiền viên ngoại năm lần bảy lượt cố tình giữ lại, nên Dạ Dao Quang đành ở lại dùng thêm bữa trưa, sau đó rời khỏi. Khi đi, Tiền phu nhân cho Dạ Dao Quang một chiếc ví khá lớn, chiếc ví nhẹ tênh, còn Tiền viên ngoại thì tặng thêm Dạ Dao Quang một bộ đồ sứ thượng hạng, còn một số rượu trà văn phòng tứ bảo... Do đó, Dạ Dao Quang trở về mới bốn cỗ xe ngựa khí thế hào hùng.

Là người mê tiền, đương nhiên là xe ngựa vừa khởi hành, Dạ Dao Quang liền xem ngay chuyến đi này của mình kiếm được bao nhiêu. Trước tiên cô mở rương báu nhỏ của Hà tam gia, bên trong quả nhiên là vàng, mỗi đĩnh mười lượng, tổng cộng hai mươi đĩnh, tức hai ngàn lượng bạc trắng. Còn chiếc ví Tiền phu nhân cho Dạ Dao Quang, không ngờ bên trong lại là hai tấm ngân phiếu năm ngàn lượng! Quả thật khiến Dạ Dao Quang giật mình run tay!

Một vạn lượng bằng ba triệu Nhân dân tệ, Tiền gia không hổ danh họ Tiền, giàu thật!

Từ phủ thành đến Thái Hòa trấn, cần đi ngang ba huyện thành, mười trấn. Đi đường ba ngày, ra khỏi Phong thành, sắp đến địa giới Lô Lăng huyện, trời nhá nhem tối, cách nơi có thể dừng chân nghỉ ngơi ba canh giờ đi đường, Dạ Dao Quang bèn bảo nhị quản sự của Tiền gia nghỉ chân ở Hòa Phong trấn.

Vì là trấn qua đường, Hòa Phong trấn cũng được gọi là người ra người vào tấp nập, dù trời đã tối, nhưng có người khởi hành, cũng có người vừa đến. Buổi tối Dạ Dao Quang không bảo tiểu nhị mang thức ăn đến phòng mà tự đến đại đường, nhị quản sự họ Lý của Tiền phủ đối xử với cô rất khách sáo, tựa như cô chính là chủ nhân của ông vậy.

Nghĩ đến đây, Dạ Dao Quang nghĩ đến việc sắp tới về nhà cô cũng phải mua vài người hầu, trong nhà cần dọn dẹp, sau này khách sẽ ngày càng nhiều, không thể ngay cả một người tiếp đón, bưng nước rót trà cũng

không có chứ? Còn nấu cơm nữa! Dạ Dao Quang quả thật căm thù nấu nướng, mùi vị bình thường thì cũng không nói làm gì, quan trọng là quá khó, nhất định phải mua một người nấu ăn giỏi!

“Mời Lý quản sự ngồi, ở bên ngoài không cần câu nệ quá, ông gọi nhiều như vậy một mình ta cũng ăn không hết.” Dạ Dao Quang nhìn Lý quản sự đứng bên cạnh, chỉ vào vị trí đối diện mình nói.

Lý quản sự vội khoát tay: “Không dám không dám, tiểu nhân đi xem họ đã sắp xếp ổn thỏa đồ của Dạ cô nương chưa.”

Nói xong Lý quản sự lập tức rời khỏi, sợ rằng Dạ Dao Quang lại bảo ông ngồi xuống cùng dùng bữa.

Dạ Dao Quang thấy vậy cũng không miễn cưỡng, cầm đũa lên bắt đầu ăn. Món ăn nơi này kém xa so với Dương phủ và Tiền phủ, không phải do nguyên liệu mà là do tài nghệ nấu nướng, nhưng so với món cô nấu thì cũng không tồi, do đó, một Dạ Dao Quang xưa nay vẫn không quá khắt khe việc ăn uống bèn không soi mói nữa.

Đang ăn vui vẻ, Dạ Dao Quang vừa ngẩng đầu lên, ngay sau đó lập tức ngăn người, đũa cắn trong mồm nhưng mắt lại không thể chuyển động, vì một nam tử người trần ngập ánh trăng vừa bước vào.

Nam tử khoảng hai chục tuổi, ngũ quan đẹp không tì vết, đôi mày mỏng dài hếch về phía tóc mai, cặp mắt sinh động, mũi thẳng thanh tú, cặp môi hơi nhợt nhạt nhưng không dày không mỏng. Thân hình cao rắn rỏi, làn da trắng nõn khỏe mạnh, dù dưới ánh đèn hoàng hôn cũng có thể ánh lên tia sáng như ngọc.

Gần trung thu, trời mặc dù đã hơi lạnh, nhiều người đã mặc áo kép, nhưng nam tử này chỉ khoác một chiếc áo khoác da cáo lông lầy màu tím nhạt, nam tử từ ngoài cửa bước vào, dưới sự đan xen giữa ánh trăng và ánh

đèn, tỏa ra từng vòng sáng dập dờn, khiến nam tử trông như Nguyệt Thần hiện thế.

“Nhìn nữa ta sẽ móc mắt người ra!”

Dạ Dao Quang đang ngăm nhìn say đắm, đột nhiên có một thanh kiếm đặt trên cổ cô, một nữ tử mặc y phục đen, gọn gàng sạch sẽ, trông cũng khá oai phong nhúu mày lạnh lùng nhìn cô.

Dạ Dao Quang cúi đầu nhìn thanh kiếm kề trên cổ, hai ngón tay dòn khí ngũ hành, búng nhẹ, lưỡi kiếm vang lên tiếng ong ong, cổ tay nữ tử đột nhiên tê rần, thanh kiếm từ trên tay rơi xuống đất.

Dạ Dao Quang giơ chân ra, cẳng chân vừa hay đón được thanh kiếm đang rơi, cô đá nhẹ, thanh kiếm bay ngược trở lên, bay về phía nữ tử, sức lực ẩn chứa trong đó khiến nữ tử sợ hãi lùi về phía sau.

Lúc này, một cánh tay trần cơ bắp cuồn cuộn giơ đến, nắm lấy thanh kiếm, trên khuôn mặt kiên nghị, đôi mắt có thần khiến người ta cảm thấy có áp lực nhìn Dạ Dao Quang: “Cô nương còn nhỏ tuổi mà võ công quá tuyệt.”

“Tam ca, cô ta mạo phạm công tử...”

Hắc y nữ tử chưa dứt lời đã bị nam tử cường tráng ngăn lại, sau đó nam tử chấp tay nói với Dạ Dao Quang: “Muội muội ta còn nhỏ, mong cô nương lượng thứ.”

“Còn nhỏ? Còn nhỏ thật, chẳng qua chỉ lớn hơn ta sáu bảy tuổi thôi.” Dạ Dao Quang gật đầu giả vờ như sự thật đúng là như vậy, sau đó không thèm quan tâm bộ dạng xám xịt của nữ tử, cười híp mắt nói: “Nói ta mạo phạm công tử của các người, là ta đã chọc ghẹo hay thất lễ với công tử các người?”

“Người!”

“Mục Tứ.”

Nữ tử nghe xong những gì Dạ Dao Quang nói vừa định động thủ, một giọng nói mát lạnh như dòng nước chảy xuống từ núi cao vọng đến, giọng nói đó chứa đựng tia sáng trên núi cao, còn có sự mượt mà của dòng nước, xuyên thấu tâm hồn.

Dạ Dao Quang bản tính... mê trai lại nổi lên, cánh tay đang cầm đũa chống cằm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mỹ nam trong sáng như ánh trăng đó.

Nguyệt Thần! Nguyệt Thần! Tại sao chàng lại rơi xuống phàm trần chứ? Thật khiến người ta khó có thể kiềm chế!

“Công tử...”

Thì ra hắc y nữ tử tên Mục Tứ, cô ta muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt nhàn nhạt của mỹ nam Nguyệt Thần, cô ta liền nhanh chóng lùi về phía sau, tất nhiên trước khi đi không quên hung hăng liếc Dạ Dao Quang một cái. Điều đáng ghét nhất là, cô ta còn đứng trước mặt Dạ Dao Quang, che mất tầm ngắm mỹ nam của cô.

Quả thật không thể tha thứ!

Dạ Dao Quang lập tức cầm chén ngồi về bên trái, tiếp tục nhìn ngắm mỹ nam Nguyệt Thần, cảm nhận được ánh mắt của đối phương, cô không quên nháy mắt một cái. Tin hot

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Làn Tốt Bụng Hiếm Có

Hành động của Dạ Dao Quang, ngoài Mục Tứ ra, không ai cho rằng là tùy tiện, ngược lại còn có vài nét bướng bỉnh, khiến người ta không những không cảm thấy phản cảm mà còn phải bất chợt bật cười, ngay cả Nguyệt Thần công tử cũng kìm không được khẽ nhếch môi lên.

Nụ cười của mỹ nam, quả nhiên khuynh quốc khuynh thành!

Đôi mắt của Dạ Dao Quang suýt nữa biến thành hình trái tim!

Tất nhiên Dạ Dao Quang cũng không chọc ghẹo, vừa nhìn đã biết đối phương là người có địa vị, ở đây không phải thời hiện đại, nếu không cô nhất định bước đến hỏi cách liên lạc. Do đó, cô nhìn chăm chăm vào mỹ nam rồi bắt đầu ăn cơm, không hề vì sự có mặt mỹ nam mà chú ý hình tượng, ngón nga ngón ngiến ăn hết một chén cơm, đặt chén đĩa xuống, đôi tay đan lại với nhau, chống cằm ngắm mỹ nam.

Nguyệt Thần công tử đối diện có vẻ như hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt cháy bỏng của Dạ Dao Quang, ăn từ tốn chậm rãi, nho nhã cao quý. Sau khi ăn xong, không ngờ bọn họ không có ý định ở trọ lại mà thanh toán xong liền rời khỏi.

Bọn họ vừa đi đến cửa, một luồng gió khiến người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái dễ chịu lướt qua tai họ, sau đó liền nhìn thấy Dạ Dao Quang đang chống nạnh dựa bên cánh cửa.

“Cô nương có chuyện gì sao?” Mục Tam, người vừa cứu Mục Tứ khỏi tay Dạ Dao Quang lên tiếng hỏi.

“Không phải ta có chuyện.” Dạ Dao Quang giơ một ngón tay ra lắc qua lắc lại, sau đó chỉ vào Nguyệt Thần công tử: “Mà là người này có chuyện.”

Sắc mặt bọn họ khẽ thay đổi, Mục Tam thấp giọng hỏi: “Cô nương có ý gì?”

Thấy những người đang vây quanh Nguyệt Thần công tử đều đã vào tư thế chuẩn bị động thủ, Dạ Dao Quang khẽ nhếch môi: “Công tử nhà các người đêm nay có tai họa đổ máu, nếu ở trọ lại, địa bàn của bốn cô nương sẽ đảm bảo công tử các người thoát khỏi kiếp nạn này, nếu không...” Dạ Dao Quang buông lỏng tay tỏ vẻ bất lực: “Bốn cô nương cũng không thể nào phá hỏng phép tắc, chỉ đành lực bất tòng tâm.”

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến sắc mặt những người đó khẽ chùng xuống, Mục Tam thấp giọng gọi một tiếng: “Công tử, công tử xem...”

“Nói bậy, người nói công tử bọn ta có tai họa đổ máu, vậy người nói thử sao công tử bọn ta lại gặp tai họa đổ máu, lúc nào sẽ gặp tai họa đổ máu?” Mục Tứ không thể chấp nhận một nữ tử còn nhỏ như Dạ Dao Quang lại có lòng háo sắc, trong mắt cô ta, Dạ Dao Quang vì muốn được công tử của bọn họ chú ý nên mới nói bừa.

“Thiên cơ bất khả lộ.” Dạ Dao Quang không thèm nhìn Mục Tứ, sau đó khẽ nghiêng người, tránh khỏi cánh cửa: “Hôm nay nhắc nhở các người, chẳng qua chỉ do ta không muốn nhìn thấy một đóa hoa đẹp cứ vậy mà lụi tàn, như vậy đã gọi là phá lệ rồi, tin hay không tin tùy các người tự quyết định.”

Hành động này của Dạ Dao Quang ngược lại còn khiến bọn người đó không biết nên làm sao, thậm chí quên luôn cả bộ dạng khiến người ta nổi điên của cô.

“Đi thôi.” Nguyệt Thần công tử chỉ liếc nhìn Dạ Dao Quang với ánh mắt đầy ầm ỹ rồi rời khỏi.

Ngoài cửa đã có người kéo ngựa của họ đến, bọn người đó nhảy lên lưng ngựa, Nguyệt Thần công tử còn quay đầu lại liếc nhìn Dạ Dao Quang thêm một lần nữa, thấy ánh mắt Dạ Dao Quang tràn ngập nỗi luyến tiếc và liên tục lắc đầu, cánh tay đang cầm dây cương hơi khựng lại, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì và quất ngựa đi.

“Dạ cô nương, cô nương ở đây sao, tiểu nhân có một việc muốn hỏi cô nương.” Lý quản sự tìm Dạ Dao Quang này giờ, nhìn thấy Dạ Dao Quang bèn lập tức chạy đến: “Tiểu nhân dẫn theo ba người, vốn dĩ đã đặt ba căn phòng cấp hai, bên đó có một tiêu đầu tiểu nhân quen biết, hỏi có thể nào nhường cho họ một căn không.”

Dạ Dao Quang nhìn theo hướng ngón tay chỉ của Lý quản sự, mấy người ăn mặc kiểu tiêu sư nhìn Dạ Dao Quang chớp tay, đoán chừng là do thấy Dạ Dao Quang đơn độc một thân nữ nhi nên không dám đến gần.

“Chỉ cần các ông đủ chỗ ở là được.” Lý quản sự đến hỏi cô, là do tôn trọng cô, Dạ Dao Quang không có lý do gì nhúng tay vào, dù sao cũng không bao gồm phòng cô trong đó.

“Đủ chỗ, đủ chỗ.” Lý quản sự nói: “Tiểu nhân dẫn họ đi thu xếp đây.”

Dạ Dao Quang vẫy tay, không nói gì, hai tay đặt sau lưng đi về phòng của mình. Sau đó cô cởi áo nằm lên giường, không kìm được thở dài. Vị công tử đó và thuộc hạ của hắn đêm nay đều gặp đại kiếp, có thể nói là cử tử nhất sinh. Dạ Dao Quang đích thực không lừa họ, làm nghề như cô, chủ động nhắc nhở đã là giới hạn, xem như có ý định thay đổi ý trời, hiểm lắm cô mới tốt bụng một lần, tiếc là người ta lại không tiếp nhận. Do đó, Dạ Dao Quang chỉ có thể than thở luyến tiếc, nếu cô cứ cố chấp làm loạn thiên

cơ, kẻ phải chịu tội chính là bản thân cô. Ngân lượng khả quý, mỹ nam càng quý, nếu vì bản thân, có thể bỏ cả!

Cô không có tinh thần hy sinh, không thân không thích, nếu không phải vì tên đó khá khôi ngô, cô còn chẳng thèm mở lời, híp mắt lại, Dạ Dao Quang bảo tiểu nhị mang nước nóng đến, tắm sáng khoái một phen. Sau đó cô sắp xếp đồ đạc liền đi ngủ, chìm vào giấc mộng đẹp.

Nửa đêm, Dạ Dao Quang bị một tràng tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, vừa mở mắt ra cô đã ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt, mơ màng hỏi: “Ai đó?”

“Cô, cô nương... là tiểu nhân...”

Không ngờ là giọng nói của Lý quản sự, nghe giọng nói run rẩy của ông là biết ngay ông đang bị uy hiếp, hướng hồ theo bóng ánh trăng soi lên cửa sổ, có một thanh kiếm đang kề trên cổ ông.

Cô búng ngón tay, một luồng khí bay đến chốt cửa, Dạ Dao Quang nhanh chóng mặc quần áo, vòng qua bức bình phong đi ra: “Đẩy cửa vào đi, ông ta chẳng qua chỉ là người hầu, đừng làm khó ông ta.”

Ngay sau đó đã có người mở cửa, người đi vào là Mục Tam và Mục Tứ, Mục Tam toàn thân đầy máu, đang còng còng tử đã hôn mê của họ, còn Mục Tứ thì toàn thân nhếch nhác, chỉ có ba người trốn thoát, Dạ Dao Quang biết những người còn lại đi theo họ đã không thể trở về.

“Đặt công tử các người lên giường đi.” Cô âm thầm thở dài, thắp đèn dầu: “Lý quản sự, ông hãy đi mời đại phu giỏi nhất trong trấn về, bảo đại phu mang nhiều thuốc trị thương.”

“Không được đi!” Lý quản sự vừa định xoay người, Mục Tứ lại giữ kiếm lên.

Ánh mắt Dạ Dao Quang sắc lại, búng ngón tay, một luồng khí bay thẳng đến cổ tay Mục Tứ, lần này không giống lúc chạng vạng, xuyên thẳng qua bàn tay cô ta, hơi máu bắn ra, thanh kiếm rơi xuống đất.

Dạ Dao Quang lạnh lùng: “Bốn cô nương ghét nhất có người động đao thương trước mặt mình.”

“Tứ Nhi, không được phép vô lễ với cô nương.” Mục Tam đặt công tử của mình xuống, lên tiếng mắng.

“Tam ca, ai biết được ả với người đó có phải...”

“Im miệng!” Không chờ Mục Tứ nói xong, Mục Tam đã lớn tiếng quát: “Tạ tội với cô nương đi!”

Mục Tứ nghe xong nghển cổ lên, nắm chặt bàn tay vừa bị Dạ Dao Quang đả thương, không chịu cúi đầu.

Dạ Dao Quang cũng không thèm quan tâm: “Lý quản sự, đi ngay đi.”

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân đi ngay đây!” Lý quản sự vội vàng rời khỏi.

“Cô nương tha tội, muội muội vô lễ, Mục Tam thay muội muội tạ tội với cô nương.” Mục Tam bước ra, chuẩn bị quỳ xuống trước mặt Dạ Dao Quang.

Nhưng rõ ràng Mục Tam vẫn còn cách Dạ Dao Quang ba bước chân, hai chân đang khuỷu xuống bị một luồng khí vô hình ngăn lại, làm thế nào cũng không thể quỳ xuống, Mục Tam hoảng hốt, ánh mắt ngược lên nhìn Dạ Dao Quang ẩn chứa nỗi kinh hoàng.

Mục Tứ cũng nhìn thấy cảnh tượng này, họ là người luyện võ, không biết rằng là do Dạ Dao Quang đã khơi dậy khí ngũ hành đang lan tỏa khắp

phòng, chỉ tưởng rằng Dạ Dao Quang là cao thủ tuyệt thế họ không thể nào tưởng tượng được.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ta Chỉ Hào Phóng Với Mỹ Nam

“Mục Tứ vô lễ, mạo phạm cô nương, mong cô nương thứ tội.” Mục Tứ lập tức quỳ phịch xuống đất, vì cô ta không phải người ngu ngốc, Dạ Dao Quang có năng lực này, nếu quả thật cùng một giuộc với đám người kia, chỉ e rằng họ chưa ra khỏi nhà trọ đã bỏ mạng.

Dạ Dao Quang không quan tâm cô ta mà đi vào gian phòng bên trong, nhìn thấy bụng trái của vị Nguyệt Thần công tử có một lỗ lớn đầy máu, e rằng đã tổn thương lá lách và dạ dày.

“Vết thương này... trong số bọn người các người có kẻ phản bội sao?” Dạ Dao Quang vừa nhìn đã biết đây là vết thương gây ra từ một con dao găm ở cự ly gần, nhưng lúc hoàng hôn cô không nhìn ra người nào trong số bọn họ là nội gián. Do đó cô hỏi: “Người tiếp ứng các người phản bội?”

Không phải kẻ đã ở trong số họ từ trước thì là người đến tiếp ứng và khá đáng tin, nếu không làm sao có thể gây ra vết thương như vậy cho Nguyệt Thần công tử chứ?

“Cô nương quả có con mắt tinh tường.” Mục Tam tuy không biết tại sao Dạ Dao Quang biết, nhưng cũng không hỏi, chỉ nói rằng: “Cô nương có thể cứu công tử không, Mục Tam bằng lòng làm trâu làm ngựa báo đáp.”

“Có lẽ đây là ý trời, chờ bên ngoài đi.” Nói xong Dạ Dao Quang bước về phía trước, ngồi bên mép giường.

Tên này nếu không phải gặp cô thì dù là có gặp được thần y cũng chỉ đành trơ mắt nhìn. Lá lách và dạ dày đã bị đâm lủng. Chờ Mục Tứ rời khỏi,

Dạ Dao Quang dùng lòng bàn tay vận cực nhiều khí ngũ hành, từng chút một từ vết thương truyền vào cơ thể Nguyệt Thần công tử.

Luồng khí vô hình, vừa mát rượi vừa ôn hòa, khiến vết thương đau nhói dần dịu đi, cặp mày dù đang hôn mê vẫn nhúu chặt cuối cùng cũng giãn ra, sắc mặt vẫn trắng bệch, nhưng không toát mồ hôi lạnh nữa.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang ngừng lại. Khí ngũ hành của cô rất quý, không thể tùy tiện lãng phí, giữ được tính mạng của hắc là đã tốt lắm rồi.

Lúc đang lau mồ hôi trên trán, Dạ Dao Quang nghe thấy tiếng bước chân vội vang đang đến gần, rất nhanh sau đó Lý quản sự đã dẫn một người bước vào, mà người này khiến sự mệt mỏi do vừa hao tổn khí ngũ hành của Dạ Dao Quang lập tức biến mất.

Vì người vừa đến, là một mỹ nam thật thụ!

Nam tử mặc một bộ trang phục vải thường màu trắng viền xanh, cũng khoảng chừng hai chục tuổi, hắc có một mái tóc bạc trắng khiến người ta đau lòng, nhịp bước chân nhẹ nhàng bay bổng của hắc tựa như từng sợi tơ tằm đang đan trong lòng, khiến lòng người rung động không thôi, ngũ quan không phải vô cùng tinh tế, nhưng đường nét mềm mại, con ngươi đen láy như sơn thần bí lấp lánh như bầu trời đêm đầy sao, làn da trắng hơn người bình thường, sáng long lanh mịn màng, kết hợp với đôi môi đỏ mọng, khiến người ta nảy ra vô số suy nghĩ viển vông.

Bầu trời bên ngoài rất tối, nam tử bước vào căn phòng sáng ánh đèn, tựa như một tinh linh từ trong đen tối khoác lên một lớp thánh quang chậm rãi bước đến, đây là một nam tử đẹp tựa tinh linh nhưng lại thoát tục. Dù là quần áo vải thô cũng khó che khuất được phong thái tuyệt thế của hắc.

“Người bệnh đâu?” Nam tử vừa bước vào liền lên tiếng hỏi.

Giọng nói của nam tử sáng long lanh như pha lê, giọng nói đó chứa đựng một sự trong sáng khó diễn đạt nên lời.

“Người là thần y Mạch Khâm!” Mục Tam lập tức kích động, vội vàng bước ra hành lễ: “Mạch thần y xin mời vào, công tử nhà tại hạ ở bên trong.”

“Mục đồng, hãy giúp cô nương này băng bó vết thương trước.” Mạch Khâm lướt nhìn Mục Tứ, dặn dò thiếu niên khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi đeo rương thuốc theo sau, sau đó theo Mục Tam đi vào, khi lướt ngang Dạ Dao Quang, bước chân chợt ngập ngừng.

Thần y đó sao! Thần y trẻ trung khôi ngô như vậy sao, quả nhiên chỉ có cổ đại mới có!

Dạ Dao Quang nhìn Mạch Khâm say đắm, đi theo sau lưng họ.

“Công tử các người đã được trị thương.” Mạch Khâm nhìn sơ vết thương rồi nói.

“Vị cô nương này đã giúp công tử xử lý vết thương.” Mục Tam có chút thấp thỏm, không ngờ họ lại có thể may mắn gặp được thần y Mạch Khâm, Mạch Khâm danh chấn thiên hạ, nhưng tính tình kỳ lạ, nếu trước hắn có ai đó đã động vào bệnh nhân, hắn thấy chết cũng sẽ không cứu.

Kỳ lạ là, không ngờ Mạch Khâm chỉ liếc nhìn về phía Dạ Dao Quang một cái, rồi giơ tay ra bắt mạch. Hắn rút tay về rất nhanh: “Các người phải cảm tạ vị cô nương này, nếu không có vị cô nương này thì ta cũng không thể nào cứu được công tử của các người, bây giờ công tử đã không còn gì nghiêm trọng nữa, ta kê ba thang thuốc, cách sắc hãy hỏi mục đồng.”

Hắn nói xong liền bỏ ra ngoài, và mục đồng đó cũng rất nhanh tay, đã giúp Mục Tứ băng bó xong vết thương, sau đó nhanh chóng từ trong rương thuốc lấy ra bút mực giấy, trải giấy bày nghiên.

Mạch Khâm xoay xoay viết xong toa thuốc, không ngờ trên toa chỉ có bốn vị.

Nhưng không ai nghi ngờ gì, Mục Tam vui mừng cầm toa thuốc theo mục đồng đi bốc thuốc, để Mục Tứ ở lại chăm sóc công tử của họ. Còn Dạ Dao Quang ngồi ở một bên, một tay chống đầu, nghiêng đầu nhìn về phía Mạch Khâm đang lặng lẽ uống trà bên cạnh cô.

Vì Mạch Khâm cũng trùng hợp đến đây ở trọ, nửa đêm nửa hôm Lý quản sự chạy hết hai hiệu thuốc gỗ cửa cũng không tiệm nào mở, vừa hay nhìn thấy mục đồng đang đeo rương thuốc đi sau Mạch Khâm bèn chạy đến hỏi thăm, nhận được đáp án chính xác mới dẫn hai người chủ tớ Mạch Khâm về, nhà trọ đã đầy, Lý quản sự đã sắp xếp dành ra một căn phòng, định sang ở ba người, để dành một căn cho Mạch Khâm.

“Cô nương có vẻ rất hài lòng với thân hình của tại hạ.” Ánh mắt của Dạ Dao Quang quá chói bỏng và chăm chú, đến nỗi Mạch Khâm xưa nay lòng vẫn lặng yên cũng không thể không quan tâm.

Dạ Dao Quang khẽ cười dịu dàng, gật đầu như già tỏi: “Mạch thượng vô song, bạch phát tam thiên canh tỉ thanh ti diệm; Khâm tứ vu thiên, châu ngọc vạn hoa chấm địch quân triển nhan.” (1)

Mạch Khâm nghe xong khẽ ngẩn người, nghiêng đầu nhìn về phía Dạ Dao Quang, đôi mắt sáng như ánh sao lấp láy di chuyển: “Chẳng hay cô nương xưng hô thế nào?”

“Dạ Dao Quang.” Dạ Dao Quang trả lời đơn giản dứt khoát.

“Dạ cô nương, chẳng hay cô nương đã trị thương bằng cách nào mà có thể chữa lành lá lách dạ dày bị tổn thương trong thời gian ngắn?” Mạch Khâm hỏi tiếp.

“Bí mật.” Dạ Dao Quang không nói, mà chỉ làm khẩu hình của hai chữ này.

“Tại hạ đã đường đột.” Mạch Khâm tưởng có lẽ đây là tuyệt học gia truyền của Dạ Dao Quang nên hỏi: “Gia đình cô nương cũng hành nghề y?”

“Không.” Dạ Dao Quang lắc đầu: “Ta là địa sư.”

Đôi mắt trầm tĩnh của Mạch Khâm cuối cùng cũng lộ ra một ít ngạc nhiên, nhưng đã nhanh chóng được che giấu: “Cô nương là nhân sĩ huyền học đó sao, thất kính thất kính!”

“Có phải công tử vừa mới nhìn thấy người chết không lâu trước đó?” Dạ Dao Quang híp mắt.

Mạch Khâm im lặng, không nói gì.

“Trên người công tử đã nhiễm phải sát khí.” Nói xong, Dạ Dao Quang từ thắt lưng lấy ra một lá bùa hình tam giác: “Hôm nay ta đã tiêu hao không ít nguyên khí, không giúp công tử trừ khử sát khí được, lá bùa này công tử hãy mang bên người, vài ngày sau sát khí trên người sẽ tự giảm đi.”

Mạch Khâm nhìn Dạ Dao Quang, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Tại hạ từng gặp không ít nhân sĩ huyền học, nhưng hào phóng như cô nương đây thì quả là người đầu tiên.”

“Ta chỉ hào phóng với mỹ nam.” Dạ Dao Quang nháy mắt với hắn.

Mạch Khâm toàn thân khẽ rung, sau đó vẻ mặt không biểu lộ gì, nhưng không ai phát hiện tai hắn đã đỏ ửng lên, hắn giơ tay nhận lá bùa từ tay Dạ Dao Quang, rồi từ tay áo lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ: “Nhận mà không cho thật thất lễ, vật này tặng cô nương.”

Mạch Khâm không nói là gì, nhưng thuốc mang theo bên người nhất định không phải thuốc thường, cô đã dần luyện được cơ thể bách bệnh bất xâm, nhưng trong nhà cô vẫn còn một tên nhóc, thuốc của thần y, không lấy thì thật lãng phí!

(1) Dịch nghĩa: Người đẹp tuyệt trần, tóc bạc so với tóc đen càng có phần điểm lệt; Được trời ban, châu báu ngọc ngà cũng không bằng vẻ đẹp của quân tử.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cứu Một Con Khi

Mục Tam và mục đồng nửa canh giờ sau cuối cùng đã bốc thuốc trở về, Mạch Khâm cũng đã đến phòng do Lý quản sự sắp xếp nghỉ ngơi, nhưng trời chưa sáng, trong phòng có một người đang nằm, Dạ Dao Quang từ chối Lý quản sự bảo người sắp xếp căn phòng cuối cùng cho mình, cô lên mái nhà ngồi xếp bằng tu luyện.

Trời chưa sáng chút nào, đang lúc bốn bề lặng lẽ tĩnh mịch, Dạ Dao Quang hấp thu từng tia khí ngũ hành từ bốn phương tám hướng, do đã tiêu hao hết hơn một nửa số khí ngũ hành để cứu người, lực phủ ngũ tạng của cô lúc này hấp thu một cách đói khát, tốc độ rõ ràng nhanh hơn trước đó rất nhiều. Ban đầu Dạ Dao Quang còn tưởng rằng do cần bổ sung, nhưng sau khi cô đã bổ sung đủ khí ngũ hành, vẫn có rất nhiều khí ngũ hành cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể cô, hiện tượng như vậy không hề khiến Dạ Dao Quang vui mừng, cô vội vàng đứng dậy, ngừng tu luyện.

Đây là sự cảm dỗ trong tu luyện, cô rõ ràng không thể khống chế lượng khí ngũ hành lớn như vậy chảy vào cơ thể, nếu không cưỡng lại được sự cảm dỗ, hậu quả sẽ khiến kinh mạch bị vỡ do quá đầy. Đối với người tu luyện, lúc nào cũng phải đối mặt với những sự cảm dỗ bất ngờ, chỉ có cách kiềm chế lòng tham mới có thể chống lại được.

Mở mắt, Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, trời cũng đã tờ mờ sáng. Nhìn xung quanh cô thấy phòng bếp của nhà trọ đã có khói bốc lên, Dạ Dao Quang nhún người nhảy xuống, đi tìm Mục Tứ, bảo Mục Tứ nói với Lý quản sự rằng hãy chờ cô ở đây, bản thân cô rời khỏi nhà trọ.

Thị trấn nhỏ này phía sau là một ngọn núi lớn, Dạ Dao Quang đột nhiên nổi hứng lên núi chạy một vòng, do việc tu luyện của cô đã có một chút thành quả, bước chân của cô vô cùng nhẹ nhàng, vòng qua thôn làng cuối thị trấn, thoáng chốc cô đã đến lưng chừng núi, hơn nữa còn không bị thở dốc, trên núi đã có nông hộ cần cù đến xem xét những thửa ruộng sắp thu hoạch.

“Cô nương, đừng đi vào rừng sâu, có cạp.” Một lão nông đang cuốc đất nhìn thấy một cô nương đột nhiên xuất hiện, cũng hơi ngạc nhiên, nhưng nhìn hướng đi của cô nương, bất chợt nảy sinh lòng tốt nhắc nhở một câu.

“Đa tạ lão bá.” Dạ Dao Quang nhìn lão nông mỉm cười đầy thiện ý.

Bước chân vẫn không ngừng chạy tiếp vào sâu trong rừng.

“Phụ thân, cô nương đó...” Thanh niên bên cạnh lão nông nhìn Dạ Dao Quang vẫn tiếp tục chạy vào rừng sâu liên tục to mắt: “Hay là con đi tìm thêm người cùng vào dẫn cô nương đó ra?”

Hậu sơn của họ nổi tiếng nhiều mãnh thú, nên trong thôn chỉ có khoảng mười hộ, những hộ có khả năng đều đã dọn đến thị trấn phía trước.

“Cô nương đó chạy nhanh quá, nhất định không phải người bình thường.” Do thôn rất gần thị trấn, lão nông lại thường đến thị trấn mua đồ dùng trong gia đình nên cũng từng gặp không ít người.

Dạ Dao Quang cũng không biết tại sao mình phải chạy vào rừng sâu, chỉ là trực giác, dường như cảm thấy phía trước có cái gì đó đang chờ cô, khiến cô có hơi hưng phấn có hơi mong chờ.

Nhưng khi cô vào đến rừng sâu, sau khi nghe thấy một tiếng cạp gầm, toàn thân cô cứng đờ.

“Trời ạ, chơi mình sao? Thứ chờ mình là nó sao? Ông trời cảm thấy bốn cô nương cuộc sống vui vẻ quá mức này sinh lòng ganh tị, nên kiểm chuyện cho mình nếm mùi đây mà?” Dạ Dao Quang không kìm được mĩa mai vài câu.

Sau đó, lập tức quay đầu trở về, mặc dù bây giờ cô cũng đã có một chút căn bản, nhưng đối phó với loài khổng lồ đó thì vẫn chưa đủ bản lĩnh.

Nhưng cô vừa quay người đã nghe thấy hòa lẫn với tiếng cộp găm là tiếng kêu la hỗn loạn và kinh hoàng, tiếng này rất kỳ lạ, vừa giống khi vừa không giống khi, nhưng một Dạ Dao Quang ích kỷ khi nghe thấy tiếng này, không ngờ đã động lòng trắc ẩn. Cô cúi người, rón rén đi về phía tiếng cộp găm, cô trốn trong lùm cây nhìn thấy một con cộp trưởng thành khổng lồ đang nhảy lên một nhánh cây thấp, nhìn lên một đốm màu vàng óng trên đỉnh cây, đốm vàng đó còn chói mắt hơn cả vàng thỏi, nếu không phải nó động đậy thì Dạ Dao Quang sẽ tưởng đó chính là một thỏi vàng.

Đó là một con khi chủng loài cô chưa từng nhìn thấy, con khi đó không những bị tách bầy, mà còn xui xẻo đến nỗi bên cạnh nó không có cành cây để nhảy, những cây gần đó đều rất thấp, nên con cộp mới có thể nhảy lên. Nếu con khi này nhảy xuống cũng chưa chắc thoát được miệng cộp, gần đó đều không có cây cao.

Mà lúc này con cộp đã nhảy lên thân cây, đang từng bước đi theo thân cây đến gần con khi vàng. Nhưng do cành cây ngày càng nhỏ, không thể nào chịu đựng được thể trọng của con cộp, nên con cộp cũng không dám tiến thêm nữa, thế là cộp và khi giằng co ở đó.

“Ô ô ô...” Đột nhiên con khi này một tay vịn lên một cành cây cực nhỏ, cơ thể hướng về phía Dạ Dao Quang ẩn nấp, liên tục vẫy tay van xin cầu cứu.

“Sặc, vậy mà cũng cảm nhận được sự tồn tại của mình sao?” Dạ Dao Quang hơi kinh ngạc, con khỉ chủng loài chưa từng thấy này có vẻ sự cảm nhận của nó hơi bị quá mạnh.

Dạ Dao Quang sờ cằm, nghĩ cách làm thế nào để cứu con khỉ khỏi miệng cạp.

Trong lúc Dạ Dao Quang đang trầm tư, tai phải cô chợt động đậy, nghe tiếng “khè khè”, nghiêng đầu nhìn thấy ngay trên một thân cây thấp cách hơn mười mét có một con rắn to hơn cổ tay cô, có vẻ đang bò đến chỗ cô. Được thôi, vừa đúng lúc cô đã trở thành vật săn của con rắn này, đã vậy cô sẽ không khách sáo nữa.

Dạ Dao Quang giả vờ không nhìn thấy con rắn, nhưng tai lại dựng đứng lên, lắng nghe tiếng con rắn bò vào lùm cây, rồi nhanh chóng bò đến chỗ cô. Năm ngón tay của Dạ Dao Quang cong lại thành hình móng vuốt, đã vận đủ khí ngũ hành.

Ngay lúc con rắn nhảy lên từ phía sau Dạ Dao Quang định tấn công cô, Dạ Dao Quang linh hoạt xoay người, sau đó mũi chân nhón lên xoay nhanh một vòng, bàn tay bắt chính xác vào vị trí thất thốn của con rắn.

Con rắn quá to, tay Dạ Dao Quang không thể nào giữ chặt, nếu không nhờ khí ngũ hành ở ngón tay cô đã đâm vào da rắn, khóa xương ở vị trí thất thốn của nó, e rằng Dạ Dao Quang không thể nào bắt được con rắn này. Nhưng mặc dù đã bị Dạ Dao Quang nắm chặt thất thốn, đuôi của nó vẫn linh hoạt cuộn lại định quấn lấy Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang không cho nó có cơ hội này, kéo nó xông thẳng ra phía trước, sau đó ném về phía con cạp đang gầm thét cảnh giác trên cây: “Tên khổng lồ, tặng quà cho người đây.”

Con rắn bị Dạ Dao Quang dùng hết sức ném về phía con cạp, rơi chính xác lên người nó, sau đó con cạp gào thét rồi nhảy từ trên thân cây

xuống, và con rắn bị Dạ Dao Quang làm tức giận không ngờ đã cắn con cạp một cái, cả hai cùng rơi xuống, bàn tay to khỏe của con cạp đập thẳng vào con rắn khiến xương sống của nó bẹp dí.

Dạ Dao Quang không có tâm trạng xem kịch, vội vàng quay đầu chạy nhanh rời khỏi chỗ đó, không biết con rắn có phun độc cho con cạp khỏe mạnh đó không, nếu không thì đến khi con cạp xử lý con con rắn, có lẽ sẽ đến lượt xử lý cô.

Dạ Dao Quang vận dụng sức mạnh lớn nhất bình sinh, chạy một mạch ra khỏi rừng sâu, nhìn thấy nhà dân mới dừng bước, tim vẫn đập thình thịch liên tục.

Sau đó cô chưa kịp bình tâm trở lại đã cảm nhận được một luồng khí bay nhanh đến chỗ cô, Dạ Dao Quang linh hoạt nghiêng người, giơ tay ra bắt, bắt được một cái đuôi màu vàng kim với bộ lông mềm mượt.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Con Khỉ Đáng Giá

“Ô ô.” Không ngờ là con khỉ đó.

Nhìn gần Dạ Dao Quang mới thấy rõ con khỉ này thật sự rất đẹp. Bộ lông toàn thân mượt mà bóng loáng, khuôn mặt cũng có màu vàng nhạt, đôi mắt cũng là màu vàng kim, chiếc đuôi còn dài hơn cơ thể nó, phía cuối đuôi là một nhúm lông màu trắng như tuyết, phần lông trước ngực vàng nhạt, những nơi khác vàng óng lấp lánh, tuyệt đối là loài cả hai kiếp Dạ Dao Quang chưa từng nhìn thấy cũng như chưa từng nghe nói đến.

“Được rồi, nhóc con, bây giờ người đã an toàn rồi, mau đi tìm đồng loại của người đi.” Dạ Dao Quang giơ tay sờ lông chú khỉ này, quả thật vừa bóng mượt vừa mềm mại.

Không ngờ con khỉ đột nhiên vươn hai cánh tay dài ôm chặt lấy cánh tay cô, còn dùng đôi mắt vàng kim của nó tỏ vẻ đáng thương nhìn Dạ Dao Quang, trông y như một cô vợ sắp bị bỏ rơi.

Dạ Dao Quang trợn mắt nhìn trời: “Người bám theo ta luôn rồi sao?”

Khỉ con dường như nghe hiểu những gì Dạ Dao Quang nói, một tay xấu hổ che mặt, tay còn lại vẫn ôm chặt cánh tay Dạ Dao Quang.

Cả hai kiếp, Dạ Dao Quang đều chưa từng nuôi thú cưng, vì nghề này rất chú trọng nhân quả báo ứng, động vật hoặc thực vật nuôi trong nhà nếu vì chăm sóc không chu đáo mà xảy ra sự cố ngoài ý muốn, đó cũng sẽ trở thành một phần nghiệp chướng, cản trở việc tu luyện của cô, do đó cô sẽ không nuôi vật sống.

Nhưng nhìn bộ mặt ăn vạ của nhóc khỉ này, Dạ Dao Quang lại nghĩ dù sao trong nhà người ít cũng buồn, hơn nữa chú khỉ này cũng có duyên với cô, cũng rất lanh lợi, chi bằng cứ nuôi nó vậy.

“Được rồi, ta nuôi người.” Nghĩ thông suốt, Dạ Dao Quang giơ tay vỗ vỗ chú khỉ: “Sau này người sẽ có tên là Kim Tử.”

Kim Tử cảm thấy rất vui, vì Dạ Dao Quang đồng ý cho nó theo. Nó nhảy lên vai Dạ Dao Quang, ôm lấy khuôn mặt của cô, thân mật cọ sát.

“Người có bộ chết không vậy?” Dạ Dao Quang liếc nhìn Kim Tử với vẻ mặt chán ghét.

Kim Tử dường như nghe hiểu, sau đó lập tức lắc đầu, dùng tay liên tục múa may động tác mức nước dội vào mặt và cơ thể.

“Ý người là, người ngày nào cũng có tắm rửa đúng không?” Dạ Dao Quang nhướn mày.

Kim Tử kích động gật đầu, chủ nhân của nó quả thật thông minh!

“Được rồi, vậy chúng ta về.” Dạ Dao Quang cầm tay chân Kim Tử kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, phát hiện người nó quả thật rất sạch sẽ, mới để mặc nó ngồi trên vai mình, sau đó dẫn Kim Tử trở về.

Lúc này trời đã sáng hẳn, đến khi Dạ Dao Quang về đến nơi, trong quán trọ đã có rất nhiều người rời khỏi. Lúc này quán trọ rất trống trải, vì chưa đến lúc khách mới đến, quán trọ chỉ còn lại chủ tớ Mạch Khâm và nhóm người của cô, cùng với chủ tớ Mục Tứ.

Lý quản sự đứng ở cổng chờ Dạ Dao Quang, vừa nhìn thấy con khỉ trên vai Dạ Dao Quang lập tức ánh lên một tia kinh ngạc, nhưng lại không nói gì: “Dạ cô nương, chúng ta khởi hành lúc nào?”

“Nửa canh giờ nữa, giúp ta chuẩn bị ít đồ ăn.” Dạ Dao Quang nói xong liền đi về hướng phòng mình, cô có một ít đồ đạc đơn giản để trong phòng.

Căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, chủ tớ Mục Tứ chắc hẳn đã thuê một căn phòng khác. Đồ đạc của cô không ai động đến, sau khi tắm rửa sơ, Dạ Dao Quang thay một bộ y phục, mang theo hành lý rời khỏi phòng.

“Cô nương, công tử nhà tại hạ muốn gặp cô nương, trực tiếp nói lời đa tạ...” Mục Tam đã đứng sẵn ngoài cửa, nói đến nửa chừng thì nhìn thấy con khỉ trên vai Dạ Dao Quang, bất chợt đôi mắt trợn to, lưỡi cũng cứng đờ không nói nên lời: “À... à...” À hết nửa ngày cũng không nói được chữ tiếp theo, ngược lại mục đồng đến sau lại lên tiếng kinh ngạc nói trước: “Thần hầu!”

Dạ Dao Quang nghe xong nghiêng đầu nhìn con khỉ đang ngồi trên vai mình, sau đó con khỉ này liền hống hách khoanh tay trước ngực, hếch cằm lên, tỏ vẻ xem như loài người nhỏ bé các người cũng có chút kiến thức.

Tiếng la thất thanh của mục đồng khiến Mạch Khâm phòng bên mở cửa ra, ánh mắt rơi vào chú khỉ trên vai Dạ Dao Quang cũng vô cùng kinh ngạc, Mạch Khâm bước đến hỏi: “Dạ cô nương, con khỉ này cô nương từ đâu mà có?”

“Vừa mới cứu được từ miệng một con cọp trên núi.” Cô vừa nói vừa dùng ánh mắt khôi hài nhìn Kim Tử cùi bắp, người là thần hầu gì cứ, chẳng phải cũng bị cọp dồn ép đến mức đáng thương như vậy sao.

Kim Tử vô cùng bất mãn khi chủ nhân nhắc đến chuyện xấu hổ của nó, quay người hướng mũi về phía mọi người: “Hừ hừ, thiệt tình, người ta vừa mới ra đời mà, nếu không phải do cảm thấy người hữu duyên là cô nương sẽ xuất hiện, người ta sẽ tùy tiện chạy ra sao? Hừ hừ, chờ khi người ta lớn lên, nhất định sẽ tóm cổ con cọp thấp bé đó ra để rửa nỗi nhục này!”

“Từ miệng cộp cứu?” Mục Tam và mục đồng nhìn Dạ Dao Quang, cô chỉ có một thân hình nhỏ bé, rồi hai người nuốt nước bọt, thầm nghĩ cô nương này quả thật dũng mãnh!

Chỉ có Mạch Khâm vẫn còn bình tĩnh, dù sao hắn cũng từng tiếp xúc một vài người như Dạ Dao Quang, loại người này có những thủ đoạn khó lường, có một số là người tu luyện, đối phó một con cộp nhất định chỉ là chuyện nhỏ.

“Dạ cô nương, có thể cho tại hạ năm sợi lông trên đầu của thần hầu không?” Mạch Khâm lên tiếng, sau đó từ trong người lấy ra một cây kim bạc, cây kim đó tỏa ra ánh sáng bảy màu dưới ánh nắng ban mai: “Đây là tín vật chỉ tại hạ mới có, ngày sau nếu cô nương có việc cần, chỉ cần mang cây kim này đến, dù là núi đao biển lửa, tại hạ cũng không từ.”

“Dù ta bảo công tử phải làm trái y đạo, gây hại chúng sinh cũng không sao ư?” Dạ Dao Quang cầm cây kim, nghiền ngẫm nói.

“Thiện và ác trên thế gian này, mỗi người đều có cách nhìn khác nhau, tại hạ chỉ biết tại hạ đang thực hiện lời hứa với cô nương, Mạch Khâm vốn dĩ không phải người nhân ái lương thiện, càng không nói đến cô nương cũng không phải là người có tâm địa độc ác.” Mạch Khâm mỉm cười nói.

Dạ Dao Quang nghe xong không nói thêm gì, nhận lấy cây kim, sau đó vỗ vào người chú khi đang vẽ vòng tròn: “Mau, nhổ năm sợi lông trên đầu của người cho ta.”

Kim Tử vô cùng không vui quay người lại, nhìn Dạ Dao Quang hươ tay múa chân, những người khác đều nhìn không hiểu, chỉ có Dạ Dao Quang hiểu, sau đó cô cố nhịn cười nhìn Mạch Khâm: “Kim Tử nhà ta nói, lông đầu của nó rất quý báu, công tử chỉ dùng một cây kim không ra gì để đổi năm sợi lông đầu của nó, không thể nào, nó thà chết cũng không chịu!”

Dạ Dao Quang dám đảm bảo, cô không hề thêm mắm thêm muối câu nào.

Mạch Khâm ngẩn người, sau đó thấy Kim Tử không ngừng gật đầu, khẳng định những gì Dạ Dao Quang nói chính là ý của nó, suy nghĩ một lúc, hần lấy ra một chiếc ví từ thắt lưng, từ trong ví lấy ra một bình ngọc nhỏ tinh xảo, mở bình ngọc ra, đưa thẳng cho Kim Tử.

Đôi mắt vàng kim của Kim Tử lập tức chói sáng đến mức không thể nhìn thẳng vào, giật ngay chiếc bình từ tay Mạch Khâm, người kỹ, sau đó toét miệng cười, giơ tay lên đỉnh đầu, vùng có màu vàng kim đậm nhất, nhổ năm sợi cực dài ném cho Mạch Khâm, sau đó ngẩng đầu đổ hết đồ trong bình vào miệng.

Xong xuôi Kim Tử còn liếm liếm môi, sau đó nhìn Mạch Khâm múa tay ra dấu.

Dạ Dao Quang giật giật khóe môi: “Nó nói, sau này công tử còn có thì cứ đến tìm nó, nó sẽ cho lông đầu cho công tử.”

Được thôi, lông Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hóa, lông của tên này không ngờ cũng đáng giá như vậy, sau này lỡ nghèo thì nhổ lông nó đem bán cũng được.

Ừm, cứ quyết định như vậy đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Quẻ Thiên Cầu

Từ biệt Mạch Khâm, Dạ Dao Quang theo Mục Tam đi gặp chủ tử của họ.

Vị công tử Nguyệt Thần này có thể tỉnh lại nhanh như vậy, y thuật của Mạch Khâm quả nhiên đáng nể, hơn nữa ngoài vẻ mặt nhợt nhạt, trông còn hơi yếu ra thì tinh thần có thể xem là rất ổn.

“Dạ cô nương, mời ngồi.” Nguyệt Thần công tử dựa vào giường, nhìn Dạ Dao Quang nói: “Tại hạ họ Minh, xếp thứ năm trong gia đình, tên một chữ Nặc.”

“Dạ Dao Quang.” Mặc dù Minh Nặc đã biết tên cô, nhưng Dạ Dao Quang vẫn giới thiệu đơn giản.

Minh Nặc nghe xong chỉ mỉm cười, nụ cười mỉm đó dù là trên vẻ mặt trắng bệch cũng không che giấu nổi phong thái lạnh lạnh tựa ánh trăng: “Tối hôm qua đa tạ Dạ cô nương đã ra tay cứu giúp, đây là một ít lòng thành, mong Dạ cô nương nhận lấy.”

Minh Nặc chỉ đưa mắt ra dấu, Mục Tứ đứng bên cạnh từ lâu liền đưa ngay chiếc hộp đã cầm trên tay từ trước cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng không từ chối, đây là thứ cô xứng đáng được nhận, nhưng ngoài miệng vẫn khách sáo một câu: “Công tử khách sáo rồi.”

“Tại hạ có một điều muốn hỏi, chẳng hay cô nương làm thế nào biết được rằng tại hạ sẽ gặp nạn và còn lên tiếng nhắc nhở?” Minh Nặc thấy Dạ

Dao Quang thần nhiên nhận quà tạ lễ, liền lên tiếng hỏi.

“Minh công tử, ta là địa sư.” Dạ Dao Quang cong mắt đáp.

Minh Nặc đã suy nghĩ vô số giả thiết, nhưng lại không nghĩ tới khả năng này. Khuôn mặt Dạ Dao Quang rất nhỏ, dù sao tuổi mộ cũng chỉ mới mười hai tuổi, mặc dù cử chỉ hành động của cô đều ẩn chứa vẻ thoải mái tự nhiên chỉ người thành niên mới có, nhưng vẫn không thể che giấu ngoại hình của cô, phong thủy địa sư, là một nghề rất nổi tiếng ở triều Đại Nguyên. Minh Nặc xuất thân từ gia đình giàu có, những phong thủy địa sư từng gặp không một ai không quá ngũ tuần, còn những kẻ theo dịch học còn trẻ, nếu không có chút ít bản lĩnh đều không dám tự xưng là “sư”, tiểu cô nương nhỏ tuổi này không ngờ lại dám thẳng thừng tự xưng là phong thủy địa sư, còn Mạch Khâm không ngờ lại không hề có chút nghi ngờ.

“Không ngờ cô nương còn trẻ mà lại là nhân vật như vậy, Minh mỗ thất kính.” Minh Nặc nhanh chóng điều chỉnh được tâm trạng, trên mặt vẫn rất bình thản: “Nếu như cô nương có bản lĩnh như vậy, có thể nào bói giúp Minh mỗ một quẻ không? Chuyển đi này của Minh mỗ có thuận lợi không?”

“Nhận tiền của người, thay người giải nạn.” Dạ Dao Quang cười, nói: “Nhìn diện tướng của công tử đã không còn nạn kiếp gì nữa, nếu như công tử muốn thận trọng hơn, vậy thì cứ bói một quẻ.”

“Vậy phiền Dạ cô nương bói giúp một quẻ.” Minh Nặc dường như không hề do dự.

Còn Dạ Dao Quang cũng không ngại ngần gì, lập tức giúp Minh Nặc bói một quẻ, không ngờ quẻ tượng lại là quẻ thứ bốn mươi bốn trong sáu mươi bốn quẻ của Chu Dịch: Quẻ hậu.

“Chẳng hay là lành hay dữ?” Minh Nặc thấy đã có kết quả bèn hỏi.

“Quẻ này không phân biệt hung cát, ‘hậu’ có ý nghĩa ‘gặp gỡ bất ngờ’, chỉ một cuộc gặp không nằm trong dự đoán, chuyển đi này của công tử sẽ gặp chuyện bất ngờ, có thể là chuyện vui bất ngờ, cũng có thể là tai họa bất ngờ.” Dạ Dao Quang giải thích: “Nhưng kết hợp với tình hình thực tế của công tử, công tử ắt hẳn đang phiền muộn vì nữ nhân, quẻ này báo với công tử rằng, gặp phải tiểu nhân phải cương nghị quyết đoán, nếu phía trước có chướng ngại, công tử cần phải tránh né mũi nhọn của nó.”

Minh Nặc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Dạ Dao Quang: “Nếu Minh mỗ vẫn cố chấp đối chọi, cho dù ngọc nát đá tan, thì kết quả sẽ ra sao?”

“Nếu công tử vẫn khăng khăng, kết quả cuối cùng sẽ diễn biến thành cục diện có lợi cho tiểu nhân.” Dạ Dao Quang nói với Minh Nặc một cách chắc chắn: “Lùi bước cũng là một cách chính đáng, không phải hèn nhát, chẳng qua chỉ là nhẫn nhịn để chờ thời cơ thôi, cố chấp đối chọi, chỉ gây ra thương vong, không có ý nghĩa gì. Nên lùi cứ lùi, không manh động, không do dự, không lưu luyến, cũng là hành vi của đại trượng phu.”

Nói xong, Dạ Dao Quang đứng dậy: “Ta đã nói xong, phí bói quẻ phiền công tử một khắc sau mang đến, vì bốn cô nương phải khởi hành về nhà rồi.”

Minh Nặc nhìn bóng lưng Dạ Dao Quang rời khỏi, rơi vào trầm tư.

Dạ Dao Quang dặn dò Lý quản sự chuẩn bị lên đường, bản thân đi dùng bữa sáng, vừa ăn xong, Mục Tứ đã mang một chiếc hộp gỗ đàn hương cao một tấc rưỡi đến cho cô, sau khi nhận lấy, Dạ Dao Quang cầm chiếc hộp rồi lên xe ngựa ngay, trước khi vào toa xe đã cảm nhận được một tia nhìn, do đó cô ngẩng đầu nhìn về hướng đó, vừa hay đó chính là Mạch Khâm đang đứng trên hàng hiên, Dạ Dao Quang liền toét miệng cười rồi nhép miệng nói: “Hẹn gặp lại.”

Sau đó cô lại gọi Lý quản sự đến, thì thầm vào tai Lý quản sự địa chỉ của mình, bảo Lý quản sự chuyển lời cho Mạch Khâm, sau đó bước vào toa xe.

Việc đầu tiên tất nhiên là kiểm kê tài sản, cô hiện tại đã là phú bà sở hữu một vạn hai ngàn lượng bạc. Chiếc hộp đầu tiên Minh Nặc cho cô có chứa ngân phiếu một ngàn lượng và một bộ đồ trang sức vàng ròng bảo thạch. Đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang nhìn thấy một bộ trang sức trọn vẹn, đoán chừng ắt hẳn cũng đáng một hai ngàn lượng bạc, chiếc hộp đẹp nhỏ mang đến sau bên trong toàn ngân phiếu, năm tờ một ngàn lượng.

Tổng cộng Minh Nặc đã cho cô sáu ngàn lượng, một triệu tám trăm ngàn Nhân dân tệ. Tính ra hiện tại cô có một vạn tám ngàn lượng bạc, đủ để nuôi lớn cô và Ôn Đình Trạm trong cuộc sống sung túc.

Sau chuyến đi này, Dạ Dao Quang dự định sẽ không tùy tiện nhận mỗi nữa, hiện tại tu vi của cô còn quá thấp, vì luôn quanh quẩn ở thôn trấn nên không gặp phải cao thủ, đây cũng là một trong những lý do cô vừa đi huyện thành là vội vàng trở về. Chờ đến khi cô đủ tu vi cô sẽ đi xông pha thiên hạ cổ đại này một phen.

Cất xong ngân phiếu, Dạ Dao Quang lại lấy thuốc của Mạch Khâm ra, mở nắp bình, chỉ vừa ngửi nhẹ, hai mắt Dạ Dao Quang lập tức sáng rực lên, không ngờ đây lại là một viên đan dược cổ bản bồi nguyên (1), cực kỳ có ích cho việc tu luyện của cô. Thật không ngờ Mạch Khâm lại có bản lĩnh này, cũng may cô đã để lại địa chỉ cho Mạch Khâm, không lo Mạch Khâm không đến tìm cô, vì cô có cảm giác rằng, duyên phận giữa cô và Mạch Khâm còn rất dài.

Lý quản sự trở về, xe ngựa bắt đầu khởi hành, Dạ Dao Quang đổ thuốc viên trong bình ra, một viên thuốc tròn nhỏ, trông giống hạt đậu, Dạ Dao Quang nuốt nước bọt, vẫn quyết định bỏ vào bình trở lại.

Uống viên thuốc, tu vi của Dạ Dao Quang sẽ tăng một ít, nhưng không có nó, sớm muộn gì cô cũng tu luyện được. Tiểu tướng công của cô luyện võ bất kể ngày đêm, mặc dù đã sớm rèn luyện cơ thể với Ôn Đình Trạm, nhưng dù sao hai năm phụ thân mẫu thân qua đời vẫn đã gián đoạn, bỏ lỡ thời gian tập võ tốt nhất, viên thuốc này vừa hay có thể bù đắp vào hai năm đã mất đó.

Nếu không có sự cố gì, cô và tiểu tướng công định sẵn sẽ phải bên nhau suốt đời, không thể không suy nghĩ cho cậu ta. Dược liệu của viên thuốc này vô cùng quý hiếm, e rằng ngay cả Mạch Khâm cũng không thể có viên thứ hai.

Khê thở dài, Dạ Dao Quang cất viên thuốc trở lại, dứt khoát nhắm mắt ngủ một giấc thật đã.

Giấc ngủ này kéo dài tận bốn canh giờ, giữa đường nghỉ ngơi Lý quản sự gọi cô dậy để ăn lương khô cũng không thể nào đánh thức được cô. Kim Tử cũng là một tên lười biếng, nằm bên cạnh Dạ Dao Quang cùng ngủ ngáy khò khò, cho đến khi Dạ Dao Quang thức dậy, Kim Tử mới mơ màng mở mắt.

Họ đã đến Vĩnh Phong trấn, còn quãng đường bốn canh giờ nữa là đến Thái Hòa trấn. Sắp hoàng hôn, Lý quản sự dừng lại hỏi Dạ Dao Quang muốn tiếp tục lên đường hay nghỉ ngơi một đêm.

(1) Cổ bản bồi nguyên: Cung cố căn bản, bồi dưỡng nguyên thần.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Trở Về

“Còn hai ngày nữa đến Trung Thu, đêm nay cứ nghỉ ngơi ở Vĩnh Phong trấn.” Những người này phụng mệnh tiễn cô về đã không thể trở về kịp cùng người nhà ăn Tết Trung Thu, cô không nên bóc lột người ta thêm nữa.

Dạ Dao Quang là người không thể ngồi yên, dùng xong bữa tối từ sớm, mặt trời còn chưa lặn hẳn, ban ngày cô đã ngủ cả ngày, do đó cô dẫn theo Kim Tử đi dạo phố. Vĩnh Phong Trấn là một trấn lớn, là khu kinh tế đứng nhất nhì của Lô Lăng huyện. Dạ Dao Quang không ngờ lại nhìn thấy một cửa hàng tây dương ở nơi này. Lúc ở phủ thành do tiền không còn bao nhiêu nên Dạ Dao Quang đã quyết định không vào.

Nguyên Thái Tổ không cấm hàng hải, từ khi triều Nguyên được lập nên, thương mại trên biển đã rất được xem trọng, bây giờ đã hình thành quy mô, nhìn thấy cửa hàng tây dương ở các nơi đều rất bình thường. Bây giờ đã có tiền, Dạ Dao Quang tất nhiên không thể bỏ lỡ. Nhưng sau khi đi dạo một vòng, cũng không có thứ gì thu hút được cô.

Cuối cùng cô lại đi đến một tiệm ngọc, tiệm ngọc này lớn hơn một chút so với tiệm ở Thái Hòa Trấn, chủng loại cũng đầy đủ, điều khiến Dạ Dao Quang không ngờ đến chính là có cả trang sức pha lê.

Thật ra pha lê đã có lịch sử lâu đời ở thời cổ đại của Trung Quốc, chẳng qua do cổ nhân gọi là thủy ngọc, thủy bích, thủy tinh... Nhà thơ đời Đường Ôn Đình Quân từng viết: “Thủy ngọc trầm đầu bạch giác cân, dao

cầm tịch lịch phát kinh trần”, ngoài ra “Sơn Thủy Kinh” cũng đề cập đến rất nhiều.

“Cô nương xem thủy ngọc đó sao? Cô nương muốn dùng để trưng bày, làm trang sức hay trầm cài?” Ông chủ vốn đã định đóng cửa nhìn thấy lại có một vị khách đến liền dẫn dò tiểu nhị tiếp tục dọn dẹp, bản thân đích thân đi đón tiếp.

Pha lê là một loại vật phẩm hóa giải sát khí cực tốt, đặt vào vị trí Bệnh Sát Tinh, vừa có thể hóa giải bệnh tật trừ khử tai họa, vừa có thể biến bệnh tật thành tiền tài.

“Vòng tay này thủ công quả thật tinh xảo.” Dạ Dao Quang nhắm ngay vào một vòng tay, vòng tay xen kẽ giữa ngọc và pha lê, năm viên pha lê khác màu và bảy viên ngọc châu, với quan điểm thẩm mỹ thời này có lẽ sẽ cảm thấy vòng tay này có chút lòe loẹt, nhưng năm màu trắng, tím, lục, vàng, đỏ lại khiến cặp mắt Dạ Dao Quang suýt chút nữa ánh lên màu lục (1).

Vừa hay là màu của ngũ hành, pha lê đỏ là thứ cực kỳ hiếm có.

“Cô nương thích vòng tay này đúng không?” Vòng tay này được đưa đến từ phủ thành, vì phủ thành bán không được, đúng như những gì Dạ Dao Quang nghĩ, vòng tay này trông rất độc đáo, nhưng thật ra cực hiếm người sẽ đeo nó.

“Giá bao nhiêu?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Ba trăm năm mươi lượng bạc.” Đây là giá ghi trên đó.

Tương đương hơn một trăm ngàn Nhân dân tệ, Dạ Dao Quang cảm thấy hơi đắt, nhưng ngàn vàng khó mua được thứ yêu thích: “Ba trăm lượng, nếu ông chủ cảm thấy hợp lý, ta sẽ mua.”

Ông chủ nhìn vẻ mặt Dạ Dao Quang liền biết ngay đây chính là mức cao nhất cô có thể chấp nhận, dù sao so với giá tiền thấp nhất bên trên đưa ra vẫn còn cao hơn hai mươi lượng, ông chủ bèn tỏ ra lưỡng lự, sau đó gật đầu.

Dạ Dao Quang nhìn ra ngay nét vui mừng ẩn chứa trên mặt ông chủ, biết ông chắc chắn đã lời, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng, thứ này cô đeo sẽ có ích cho việc tu luyện của cô, khi tu vi không đủ, cô có thể trữ khí ngũ hành vào vòng tay này, để dành cho những lúc cấp bách.

Sau đó cô lại mua thêm một ít trang sức pha lê, tổng cộng tốn năm trăm lượng bạc, Dạ Dao Quang mang những thứ đã mua trở về quán trọ. Tiểu Kim vẫn rúc trên vai cô, thu hút sự chú ý của rất nhiều người, đoán chừng họ sẽ tưởng cô là người biểu diễn xiếc khi.

Ban đêm Dạ Dao Quang hơi khó ngủ, cô liền tu luyện nửa buổi mới nằm nghỉ, sáng sớm thức dậy tiếp tục tu luyện, dùng bữa sáng rồi khởi hành, ba canh giờ sau họ chuẩn bị vào địa giới Thái Hòa trấn, nửa canh giờ sau nữa họ đã đến Dương phủ.

Dương phủ rất từng bừng, ắt hẳn đang chuẩn bị cho Tết Trung Thu. Dạ Dao Quang trở về khiến Dương phủ càng thêm náo nhiệt.

“Nhìn xem, muội mua cho chàng món gì này?” Sau khi dùng xong bữa tối, Dạ Dao Quang mang những món quà chuẩn bị cho các vị thiếu gia tiểu thư Dương phủ ra tặng, đó đều là những thứ lấy ra từ lễ vật do Tiên gia tặng, sau đó cô kéo Ôn Đình Trạm về phòng cô.

Nhìn thấy một bộ bút tuyệt đẹp, khuôn mặt vẫn đang nhăn nhó của Ôn Đình Trạm cuối cùng cũng lộ ra một chút vui vẻ, nhưng rất nhanh sau đó lại nhăn nhó trở lại: “Dương đại thái thái nói nàng sáu ngày trước đã khởi hành trở về, tại sao hôm nay mới đến?”

Thì ra để đề phòng sự cố ngoài ý muốn, Tiền phu nhân đã phái người đưa thư cho Dương đại thái thái vào ngày Dạ Dao Quang rời khỏi, ba ngày trước Dương đại thái thái đã nhận được thư, Ôn Đình Trạm không đến trường nữa mà cứ ở nhà trông chờ Dạ Dao Quang, tiếc rằng không thấy Dạ Dao Quang về, trong lòng bắt đầu bức bối.

Thiếu niên nhỏ tuổi, tỏ ra đáng vẻ nghiêm túc gặng hỏi khiến Dạ Dao Quang không nhịn được cười: “Sao? Trạm huynh nhớ muội rồi sao?”

“Nói vậy.” Ôn Đình Trạm đỏ bừng mặt, khẩu khí phản bác cũng vô cùng yếu đuối.

Dạ Dao Quang “phì” một tiếng bật cười, thấy Ôn Đình Trạm giận dỗi giảm chân, cô vội vàng nén lại: “Chỉ là trên đường gặp chuyện nán lại thêm một ngày, chẳng phải muội đã trở về an toàn sao?”

“Từ nay về sau nàng không được một mình đi chỗ xa như vậy nữa!” Ôn Đình Trạm giận dữ nói.

“Được rồi, sau này dù đi đâu cũng đi cùng chàng, được chưa?” Dạ Dao Quang lập tức gật đầu. Lại dỗ dành thêm một lúc nữa mới dỗ được tên nhóc thông minh này. Sau đó nghiêm túc nói: “Chuyến đi này, muội đã gặp rất nhiều chuyện...”

Dạ Dao Quang không giấu giếm bất kỳ chuyện nào, kể xong cô nói: “Trạm huynh, bây giờ chúng ta đã có tiền, ý muội là mua vài người hầu giúp việc thường ngày cho chúng ta, muội phải tu luyện, không có thời gian để quan tâm những việc nhỏ nhặt, sau đó chúng ta mua thêm một ít cơ nghiệp, ruộng nương cứ đứng tên của chàng, chàng sau này còn phải thi công danh, sẽ được miễn giảm thuế má, cửa tiệm và điền trang đứng tên muội, người làm quan không được kinh doanh.”

“Nàng cứ quyết định đi.” Đối với việc Dạ Dao Quang thương lượng kiểu này với mình, trong lòng Ôn Đình Trạm cảm thấy rất thoải mái.

“VẬY CỨ QUYẾT ĐỊNH NHƯ VẬY. CHÀNG ĐI NGHỈ NGƠI ĐI, NGÀY MAI LÀ TRUNG THU, CHÚNG TA ĐI CHƠI.”

Trung Thu được nghỉ học một ngày, vừa hay Dạ Dao Quang có thể dẫn tiểu tướng công đi dạo một chuyến, xem cách ăn mừng của thời cổ đại.

Tết Trung Thu, Dương phủ cũng rất bận rộn, vì Dương đại thái thái dẫn theo con cái về chịu tang cho ông ngoại, rất nhiều lễ vật đều được đưa đến đây. Dạ Dao Quang được Dương Tịch Hà dẫn đi chơi, hội thơ, hội hoa, về Dương phủ cùng dùng bữa tối rồi đi hội hoa đăng.

“Dao Dao, nàng thích lồng đèn nào? Để ta đoán cho nàng.” Nhóm người đi đến chỗ đồ đèn, Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân, ngay cả Dương Tịch Hà cũng nôn nao muốn thử, nhưng đây không phải là sở trường của Dạ Dao Quang, cô nói không tham gia, nhưng Ôn Đình Trạm lại cứ hỏi cô.

“Muội thích cái kia.” Dạ Dao Quang chỉ chiếc lồng đèn cao nhất.

Đế đèn và bốn cạnh đều làm bằng pha lê, bốn mặt cũng không phải giấy, mà làm bằng lưu ly, trông cực lộng lẫy.

“A, đó là ‘đăng vương’, phải là người đầu tiên đoán đúng tất cả mới lấy được.” Dương Tử Quân nhìn sang, vội nói: “Ở đây có chín mươi chín câu đố, ta mỗi năm tối đa chỉ đoán trúng mười một mười hai câu.”

Ôn Đình Trạm lần này không ngông cuồng nữa, dù sao người tham gia cũng không ít, cho dù cậu có thể đoán đúng hết thì cũng chưa chắc là người nhanh nhất, do đó cậu thận trọng nói với Dạ Dao Quang: “Ta sẽ cố gắng.”

(1) Mắt ánh lên màu lục: Chỉ sự thèm muốn cực độ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bể Nhóm Gây Án

Dương gia và Đỗ gia có quan hệ mua bán qua lại, Dương đại thái thái đã sớm đặt một vị trí ở tửu lâu Đỗ gia, vị trí này gần cửa sổ, có thể quan sát toàn bộ hội hoa đăng. Hội hoa đăng người đông như kiến, đa số là nam, cũng có nữ giả nam trang dẫn theo nha hoàn đến tham gia.

“Dạ cô nương, tuổi mụ của ta lớn hơn cô nương hai tuổi, không biết có thể gọi cô nương là muội muội không?” Mọi người ngồi xuống, nha hoàn của Dương Tịch Hà rót trà, Dương Tịch Hà lên tiếng hỏi.

“Vậy muội sẽ gọi tỷ là Hà tỷ tỷ.” Dạ Dao Quang cười đáp.

“Dao muội muội còn nhỏ như vậy mà đã có bản lĩnh này, tỷ tỷ vô cùng kính phục.” Dương Tịch Hà lập tức nở nụ cười thân thiện: “Sức khỏe Dung tỷ nhi mấy hôm nay đã có chuyển biến tốt, ban đầu đại phu cứ không thể chữa trị dứt được, uống thuốc mười mấy ngày nay, hôm qua đại phu nói Dung tỷ nhi đã có thể ngưng thuốc.”

“Hà tỷ tỷ không cho rằng tiểu muội giả thần giả quỷ là được.” Nói xong, Dạ Dao Quang tiện tay lấy một miếng bánh trung thu tinh xảo, bỏ hết vào mồm, phồng miệng nhai ngồm ngoàm.

“Không giấu Dao muội muội, ban đầu tỷ có nghĩ như vậy thật.” Dương Tịch Hà ái ngại cười và nói.

Dạ Dao Quang nuốt bánh, sau đó uống một ngụm trà, rồi nói: “Tuổi tác đúng là hại người.”

“Xưa có Cam La báii tướng năm mười hai tuổi, có thể thấy thiếu niên anh tài từ xưa đã có, Dao muội muội năm nay chẳng phải cũng mười hai...” Dương Tịch Hà đang nói đột nhiên ý thức được rằng mặc dù Can La là thiếu niên anh tài nhưng lại chết sớm, nên giọng nói càng ngày càng nhỏ đi.

Dạ Dao Quang vẫn còn nghi hoặc, tại sao nói đến nửa chừng lại không nói tiếp? Thấy nét mặt ngượng ngùng của Dương Tịch Hà, cô biết cô ta đang nghĩ tới điều gì, bèn an ủi: “Hà tỷ tỷ không cần để tâm, sinh tử đã có trời định, nếu muội là người đoán mệnh, cho dù Hà tỷ tỷ ngày ngày chúc muội sống lâu trăm tuổi thì muội cũng không tránh được, ngược lại cũng tương tự.”

“Dao muội muội đúng là người phóng khoáng thẳng thắn.” Dương Tịch Hà nhìn Dạ Dao Quang với ánh mắt có đôi phần ngưỡng mộ: “Dao muội muội có bản lĩnh như vậy, Trảm ca nhi lại là kỳ tài hiếm có, Dao muội muội hậu phúc vô biên.”

“Để đèn sụp rồi, chạy mau!”

Dạ Dao Quang đang định nói gì đó, bên ngoài vọng đến một tiếng hô chói tai, ngay sau đó những tiếng la thất thanh khác, tiếng kêu cứu, tiếng đồ vật rơi. Dạ Dao Quang quay đầu lại, không ngờ là để đèn treo hoa đăng đã sụp, chiếc đế đèn đó ở ngay chính giữa, cao khoảng ba mét, xung quanh treo đầy phần thưởng của hội hoa đăng lần này, từng chiếc lồng đèn rơi xuống, sau đó tấm lụa kế bên trụ đèn nhanh chóng bị cháy, quần chúng càng hoang mang bỏ chạy, các sạp hàng gần đó cũng bị đụng đổ, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

“Trời ơi, Quân ca nhi và Trảm ca nhi!” Dương Tịch Hà cũng đột nhiên đứng dậy, sắc mặt trắng bệch.

Dạ Dao Quang sớm đã xông về hướng đó, đây là lần hai, nếu là tu vi kiếp trước thì cô đã sớm bay qua đó, còn bây giờ...

Cơ thể Dạ Dao Quang nhẹ nhàng, bước chân lạ lùng, dù trong cảnh tượng người đụng người hỗn loạn nhưng Dạ Dao Quang không hề đụng bất kỳ người nào, ánh mắt của cô sớm đã khóa chặt vào Dương Tử Quân và Ôn Đình Trạm đang bị dòng người chen lấn. Ngay lúc sắp đến gần hai người, Dạ Dao Quang nhìn thấy một người rải bột trắng về phía hai người đó, Ôn Đình Trạm vì dẫn theo Kim Tử, lúc người đó rải đến thì Kim Tử đã thổi một hơi, bột trắng bay ngược trở lại và bị người ra tay hít vào.

“Hài nhi của ta, hài nhi của ta đi đâu rồi!”

“Thiếu gia, không thấy tỷ nhi nữa!”

“Đệ đệ, đệ đệ của ta đâu?”

Đúng lúc này, bốn bề không hện mà cùng vang lên tiếng gào thét khốc lóc của rất nhiều người, đều bị mất con, Dạ Dao Quang chen đến trước mặt Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân, mỗi tay nắm một người, vừa kéo họ nhanh chóng rời khỏi hiện trường, vừa dùng ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua dòng người hỗn loạn, quả nhiên nhìn thấy có hai người ôm trẻ em đang hôn mê gục đầu biến mất trong màn đêm.

Lúc này, lại có hai tên nhắm vào Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân, bàn tay đang nắm lấy hai người của Dạ Dao Quang chột khựng lại, cổ tay xoay lại bóp chặt cánh tay hai người, nắm hai người xoay một vòng, hai người bỗng bay lên, cẳng chân đang giơ ra đá bay hai tên đó.

Tiểu Kim Tử cũng nhảy phóc lên, tung một cú soạt ngang tuyệt đẹp, những chiếc móng để lại vết hằn sâu trên người hai tên đó, khuôn mặt hai tên đó đều bôi đen, nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức xoay người bỏ chạy, Dạ Dao Quang không thừa thắng xông lên, đây là một vụ án hành động theo băng nhóm đã được âm mưu từ trước.

“Dao Dao, có kẻ bắt cóc!” Ôn Đình Trạm vẫn còn sợ hãi nói.

“Ừ, mọi người nhìn thấy rồi.”

Dương Tử Quân đã đi đến dưới lầu tử lâu Đỗ gia, Dương Tịch Hà dẫn theo người lập tức đến đón: “Nơi này không an toàn, chúng ta phải về ngay.”

“Ở lại đây mới an toàn.” Dạ Dao Quang ngăn cản: “Bây giờ xung quanh đang hỗn loạn, chúng không thể nào lại dám đến tử lâu bắt người, về Dương phủ còn phải đi một đoạn đường, chúng ta nếu gặp phải mai phục, e rằng sẽ ứng phó không nổi, người của quan phủ sẽ đến ngay thôi.”

Dương Tịch Hà và Dương Tử Quân chưa từng gặp phải trường hợp này, nhất thời mất đi chủ kiến, lời nói của Dạ Dao Quang khiến họ lập tức tỉnh táo lại, do đó họ đã nghe theo Dạ Dao Quang, trở về gian phòng trước đó của họ.

“Dao Dao, cái này cho nàng.” Ôn Đình Trạm đang cầm một chiếc lồng đèn, chính là chiếc “đăng vương” đó, nhưng có một góc pha lê đã bị vỡ: “Ta đã chậm một bước, lúc đón được thì chỗ đó đã chạm đất.”

“Dao tỷ tỷ, tỷ biết không, khi đế đèn bị sụp, tất cả mọi người đều chạy ra ngoài, chỉ có Trạm ca nhi lại quay ngược trở vào, nếu không thì bọn đệ đã sớm chạy ra rồi, Trạm ca nhi đều là vì chiếc lồng đèn này hết, nhìn thấy nó rơi xuống nên vội đến đó ngay, tỷ nhìn xem, tay Trạm ca nhi bị trụ đèn đè bầm tím luôn rồi!” Dương Tử Quân kéo tay Ôn Đình Trạm, giơ mu bàn tay cho Dạ Dao Quang xem.

Bị bất ngờ kéo tay, Ôn Đình Trạm lập tức rút về, nhưng đâu thể nhanh hơn Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang đã nắm lấy tay cậu: “Chàng bị điên sao? Chiếc lồng đèn đó hư thì cứ mặc nó, nếu chàng muốn tặng cho mọi người, chờ sau này khi chàng có khả năng cố tình làm cho mọi người một chiếc độc nhất vô nhị chẳng phải là được sao? Nếu đế đèn đó đè trúng chàng thì sao? Nếu lửa trong lồng đèn bắn trúng chàng thì phải làm sao? Nếu mọi người đến

chậm một bước, chàng không những bị người ta bắt đi, còn liên lụy Quân ca nhi nữa, chàng có biết lỗi chưa?”

Dương Tử Quân không ngờ Dạ Dao Quang không những không cảm động, ngược lại còn giáo huấn té tát Ôn Đình Trạm một phen, cậu mở miệng định giúp Ôn Đình Trạm giải thích nhưng bị tỷ tỷ của mình ngăn lại.

Ôn Đình Trạm cúi đầu, rất lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Là ta đã không suy nghĩ chu toàn.”

“Chàng chỉ là một đứa trẻ chín tuổi, chàng không cần chu toàn, chỉ cần chuyện gì cũng suy nghĩ cho an nguy của bản thân mình đầu tiên là được, không có bất kỳ thứ gì quan trọng hơn tính mạng, chàng biết chưa?” Dạ Dao Quang thấp giọng nói.

“Ta biết rồi, Dao Dao, sẽ không có lần thứ hai đâu.” Ôn Đình Trạm ngẩng đầu lên, phượng nhãn đen láy chứa đầy day dứt nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhận lấy chiếc lồng đèn từ tay Ôn Đình Trạm, thẳng thừng vứt ra khỏi khung cửa sổ, sau đó nói với Ôn Đình Trạm: “Chiếc lồng đèn đó muội không cần, vì nó suýt chút nữa đã mang đến tai họa cho chàng.”

Ôn Đình Trạm không những không vì chuyện này mà đau lòng, ngược lại trong lòng càng cảm động hơn, ánh mắt cũng càng kiên định hơn: “Dao Dao, ta nhất định sẽ làm cho nàng chiếc lồng đèn đẹp nhất thế gian.”

Dạ Dao Quang khẽ mỉm cười, sắc mặt dịu dàng: “Muội chờ chàng.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ngũ Hành Suy Đoán Thân Hình, Lục Thần Suy Đoán Tướng Mạo

Không bao lâu sau, Dương đại thái thái dẫn theo người đích thân đến, thấy hai người con của mình đều vẫn yên lành mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức đón cả nhóm về phủ, trên đường về nghe Dương Tử Quân kể rằng Dạ Dao Quang đã cứu họ, bà lại càng cảm kích Dạ Dao Quang hơn.

Trận biến cố này, khiến tất cả mọi người đều hoảng hốt, về đến Dương phủ mọi người liền đi tắm rửa nghỉ ngơi, Dạ Dao Quang cũng sớm lên giường, nhưng nửa đêm bị Dương đại thái thái đích thân đến đánh thức.

“Lưu ma ma, xảy ra việc khẩn cấp gì sao?” Dạ Dao Quang khoác vội chiếc áo, vẫn còn mơ màng.

“Dạ cô nương, quả thật xin lỗi, nửa đêm làm phiền giấc ngủ của cô nương, nhưng thật sự việc này chỉ có thể nhờ cô nương, lão nô bảo Xuân Tú, Xuân Lệ hầu cô nương mặc quần áo, phiền cô nương theo lão nô đi một chuyến.” Lưu ma ma vừa áy náy vừa khẩn cầu nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nghe xong cũng trở nên tỉnh táo, đoán chừng là vì chuyện bắt cóc trẻ em ở hội hoa đăng, nếu như Tiên phu nhân đã đưa thư đến trước, ắt hẳn cũng có nhắc đến chuyện của Hà tam gia, đêm khuya đến tìm, nhất định là gia đình nào đó có quan hệ cực tốt với Dương phủ đã bị bắt mất con.

“Được, cho ta thời gian một nén nhang.” Dạ Dao Quang không để hai nha hoàn phải ra tay, bảo họ đặt nước nóng xuống, nhanh chóng rửa mặt,

dùng hai cây trâm bạch ngọc đơn giản bới tóc lên rồi lập tức theo Lưu ma đi chính đường dùng để tiếp khách ở tiền viện.

Vừa đến nơi không ngờ tất cả mọi người đều đã có mặt, ngay cả Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân đang ngủ lơ mơ cũng đã ở đây. Ngoài ra còn có hai người nam nhân, một khoảng bốn chục tuổi, người này tướng mạo không đẹp, nhưng ánh mắt sáng long lanh, ẩn chứa nét tinh anh. Dạ Dao Quang biết đây là phụ thân của Dương Tử Quân. Người còn lại khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tướng mạo nho nhã tuấn tú, vừa nhìn biết ngay là người trí thức, nhưng sắc mặt lo lắng, thần sắc tiêu tụy.

“Đây là phu quân của ta, còn đây là tứ gia của Mạnh gia.” Dương đại thái thái giới thiệu.

“Dương đại gia, Mạnh tứ gia.” Dạ Dao Quang gật đầu theo phép lịch sự.

“Dạ cô nương, kẻ hèn này nhận được thư của Tiền lão đệ, Tiền lão đệ tán dương Dạ cô nương hết lời, hôm nay xin nhờ Dạ cô nương một việc.” Dương đại gia Dương Trác lên tiếng.

“Mạnh tứ gia bị bắt cóc hài nhi ư? Chẳng hay Mạnh tứ gia và Mạnh gia ở Lô Lăng có quan hệ gì?” Trong lòng Dạ Dao Quang sớm đã hiểu rõ, lên tiếng hỏi.

Mọi người đều không ngờ Dạ Dao Quang lại hỏi như vậy, nhưng Mạnh tứ gia rất biết kiềm chế: “Tại hạ Mạnh Bác, là trưởng tử đích tôn của nhị phòng Mạnh gia Lô Lăng.”

“Là đường huynh của Mạnh Bát cô nương?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Dạ cô nương quen Đình tử nhi?” Mạnh tứ gia lập tức hiểu ra: “Mười ngày trước Đình tử nhi trên đường từ Vĩnh An Tự về từng đến gặp tại hạ, Đình tử nhi đã thay đổi chấp niệm trước đó, tại hạ không kèm được hỏi một

câu, Đình tỷ nhi nói được cao nhân chỉ điểm, không lẽ chính là Dạ cô nương?”

“Không dám nhận hai chữ cao nhân, quả thật chỉ giúp Mạnh Bát cô nương đoán mệnh thôi.” Dạ Dao Quang cười, nói.

“Dạ cô nương, vậy thì xin hãy giúp tại hạ tìm lại nhi tử, tại hạ ắt hậu tạ.” Mạnh tứ gia vội nói.

“Vậy ta sẽ giúp Mạnh tứ gia bói một quẻ.” Dạ Dao Quang giúp Mạnh tứ gia bói một quẻ, không ngờ đó chính là quẻ thứ năm mươi bảy trong sáu mươi bốn quẻ: Quẻ Tốn.

“Cô nương, kết quả thế nào?” Mạnh tứ gia vội hỏi.

Ông và thê tử là đôi phu thê tình thâm, thành hôn bốn năm mới có được một nhi tử, nhi tử năm nay mới bốn tuổi, vừa nghe tin nhi tử bị bắt cóc, thê tử lập tức ngất đi, khi tỉnh lại thì ra sức tự trách móc bản thân, khóc sưng húp hai mắt, quan phủ đã phái người đi điều tra, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, nhi tử của mình từ nhỏ đã được nâng niu, lọt vào tay bọn bắt cóc, không biết sẽ phải chịu bao nhiêu khổ, ông không thể chờ thêm giây phút nào, toàn phủ đều được huy động, ngay cả bốn gia ở huyện thành cũng đang phái người tìm, nhưng nhất thời vẫn chưa tìm thấy, thê tử nước mắt rơi không ngừng, ông quả thật không thể trơ mắt nhìn nữa, khi đi tìm người đã gặp Dương Trác đang trên đường về, vốn dĩ chỉ là hàn huynh đôi lời, nhưng sau đó Dương Trác nhắc đến Dạ Dao Quang, nên ông bèn theo đến đây.

“Mạnh tứ gia, đây là quẻ Tốn, dùng cách giải tam sơn thủy, ta sẽ vẽ cho ông một bức hình.” Dạ Dao Quang dùng ngón tay chấm nước trà vẽ lên mặt bàn: “Thìn sơn Tuất hướng; Tốn sơn Càn hướng, Tỵ sơn Hợi hướng, ông xem vụ án bắt cóc này ứng với Càn vị, cũng chính là hướng tây bắc, ông đi tìm theo hướng tây bắc gần nghĩa trang hoặc miếu tự, vào ngày

Mão, Hợi chắc chắn bắt được bọn bắt cóc, hôm nay là ngày Tân Sửu, ngày mai là ngày Nhâm Dần, ngày mốt chính là ngày Quý Mão, do đó không cần sốt ruột, nhi tử của ông chắc chắn đang bị nhốt ở nơi gần hương hỏa.”

“Dạ cô nương, tại hạ từng quen biết một thuật sĩ Dịch học, người đó từng nói từ quẻ tượng có thể suy đoán ra tướng mạo, chẳng hay Dạ cô nương...” Mạnh tứ gia cũng hơi sốt ruột, nếu như quẻ tượng đã nói phải chờ đến ngày mốt mới tìm được, ông muốn biết thêm thông tin.”

“Ngũ hành suy thân hình, lục thần suy tướng mạo.” Dạ Dao Quang mỉm cười nói: “Quả thật có thể. Bây giờ ta sẽ giải quẻ cho Mạnh tứ gia, phiến Dương đại thái thái chuẩn bị bút mực.”

Dương đại thái thái nhanh chóng cho người chuẩn bị xong xuôi, Ôn Đình Trạm đích thân mài mực cho Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang cầm bút chấm mực vừa vẽ vừa nói: “Người khắc ta là quan quý, trong lục hào, đạo tặc đều xem hào quan quý, hào quan quý của quẻ Tốn là hào thứ tư, hào dương cho thấy người bắt lệnh công tử là nam tử, hào thứ tư thuộc tính Kim, hôm nay là ngày Tân Sửu, lục thần bắt đầu từ Bạch Hổ, vị trí thứ tư là Chu Tước...”

Quẻ tượng có thể suy đoán ra tướng mạo đại khái của con người, người khác nhau lục thần cũng khác, khác thuộc tính khác thân hình, khác lục thần khác vẻ ngoài, cộng thêm cửu diệu phán đoán tính cách, còn những chi tiết nhỏ như tuổi tác thì chỉ có phong thủy sư có thể phỏng đoán. Khả năng vẽ của Dạ Dao Quang từ kiếp trước đã khá tốt, tất nhiên chỉ về mặt vẽ bùa, nhưng kiếp này nhân vật có thêm một chút căn bản, cô vẽ hình phác họa đơn giản nhưng lại rất hình tượng.

“Bức hình này có thể dùng để tham khảo.” Dạ Dao Quang đưa bức hình cho Mạnh tứ gia, lại nhắc nhở vài câu: “Bọn bắt cóc này rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước, lúc đó để đèn bị sụp là do bị rắp tâm gây nên, dùng để phân tán những người trông coi, bọn bắt cóc thừa lúc loạn lạc ra tay, số

người bị bắt cóc không ít, có thể thấy rằng sẽ không bán ra ngoại thành, do đó Mạnh tứ gia hãy nhớ tuyệt đối không được đánh răn động cỏ, chờ thêm một ngày không hãn là không thể.”

“Đa tạ Dạ cô nương, khi nào tại hạ tìm lại được nhi tử, nhất định sẽ đích thân đến nhà hậu tạ.” Mạnh tứ gia xúc động rơi lệ, cầm bức hình rời khỏi.

Xong việc, trời cũng sắp sáng, Dương đại thái thái vội dặn dò người hầu đi làm bữa sáng, Dương Tử Quân trở về phòng chợp mắt thêm một lúc, còn Dạ Dao Quang thì dẫn Ôn Đình Trạm về gian viện của cô.

“Bộ quyền pháp đó chàng không cần luyện nữa, hôm nay hãy uống viên đan dược này.” Dạ Dao Quang kiểm tra xương cốt của Ôn Đình Trạm, bộ quyền pháp đó là để Ôn Đình Trạm thư giãn gân cốt, sau đó mới có thể luyện võ, cho dù không thể ngưng tụ khí ngũ hành, nhưng vẫn có thể ngưng tụ chân khí.

Viên đan được Mạch Khâm cho, sẽ giúp Ôn Đình Trạm bù đắp lại những năm bị gián đoạn.

Ôn Đình Trạm không hề nghi ngờ Dạ Dao Quang, nuốt viên đan dược Dạ Dao Quang đưa, sau đó làm theo phương pháp Dạ Dao Quang hướng dẫn để tiêu hóa đan dược, Dạ Dao Quang không ngồi không chờ đợi, cũng bắt đầu việc tu luyện thường lệ của cô.

Hai người đều dùng hơn một canh giờ, trời sáng hãn bèn đến chính đường dùng bữa sáng.

“Dương đại thái thái, ắt hẳn hoàn cảnh của ta và Ôn Đình Trạm thái thái cũng hiểu rõ, ta muốn mua vài hạ nhân về trông nom nhà cửa, còn muốn mua một ít điền trang cửa tiệm để làm cửa, nhờ Dương đại thái thái giới thiệu cho vài người trung gian tốt.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Số Mệnh Phạm "Hình"

Hiệu suất làm việc của Dương đại thái thái cực cao, sau khi hỏi về yêu cầu của Dạ Dao Quang đối với điền sản và hạ nhân thì lập tức bảo Dương quản sự đi làm, khoảng một khắc sau, Dương quản sự đã dẫn theo hai người ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, chất vải trung đẳng trở về, một người thân hình lùn mập, một người thân hình tầm trung.

“Dạ cô nương, vị này là nhân nha tử (1) Ngưu Dương, còn vị này là điền sản nha tử Đỗ Hải.” Dương quản gia chỉ vào hai người họ lần lượt giới thiệu, người lùn mập môi giới ruộng đất, còn người có thân hình tầm trung môi giới người.

“Dạ cô nương, cứ gọi tiểu nhân Ngưu Nhị là được.” Ngưu Dương vội mỉm cười nói, nụ cười khiêm tốn nhã nhặn nhưng không nịnh hót: “Dương quản gia đã nói rõ, tiểu nhân đã dẫn một đám người đến, đang chờ trong sân, Dạ cô nương bây giờ có thể đi chọn ngay.”

Đừng tưởng Ngưu Nhị là nhân nha tử, trong mắt Dạ Dao Quang, diện tướng của hần nhân từ nhã nhặn hơn Đỗ Hải, thái độ của Dạ Dao Quang đối với hần cũng tốt hơn, gật đầu rồi theo hần ra sân, Dương đại thái thái còn việc khác cần làm, nên bảo Dương quản gia đi cùng họ.

Đầu tiên Dạ Dao Quang cần mua một đầu bếp nữ, cô thật sự ghét cay ghét đắng nấu cơm. Do đó cô đã đi xem đầu bếp trước. Được Dương quản gia dẫn dò, Ngưu Nhị dẫn đến khoảng hai mươi phụ nhân, độ tuổi từ hai mươi lăm, hai mươi sáu đến hơn bốn chục, nhưng hơn một nửa trong đó số đều mặt mày xanh xao.

Có lẽ nhờ Dương quản sự nhắc nhở, Ngưu Nhị không giới thiệu bất kỳ ai mà để Dạ Dao Quang tự xem, diện tướng của những người này mỗi người mỗi vẻ, đa số là bình thường cần cù mặc mắng mặc chửi, cũng có một hai người khuôn mặt ẩn chứa vẻ gian xảo. Dạ Dao Quang chỉ đi một vòng, lật xem sinh thần bát tự cô cố tình bảo Dương quản gia dặn dò Ngưu Nhị mang đến.

Giữa người và người có tồn tại sự tương khắc, cô không thể nào dẫn một người tương khắc với cô và Ôn Đình Trạm về nhà, sau khi lật xem một lượt, Dạ Dao Quang đóng cuốn sổ lại, giơ ngón tay ra: “Chính là người.”

Đây là một phụ nhân trông khoảng ba chục tuổi nhưng thực chất chỉ mới hai mươi sáu tuổi. Biểu cảm trên khuôn mặt của cô hơi cứng nhắc, Dạ Dao Quang chỉ vào cô, cô cũng ngơ ngẩn rất lâu.

“Còn ngẩn ngơ gì đó? Còn không mau bước ra, được Dạ cô nương chọn là phúc phần của người.” Ngưu Nhị vội lên tiếng.

Phụ nhân đó mới chột hoàn hồn, bước lên phía trước một bước, trong mắt long lanh những giọt lệ vui mừng bất ngờ: “Cô... cô nương, cô nương thật sự, thật sự muốn mua tiểu phụ nhân?”

“Đúng, chính là người. Khả năng nấu nướng của người thế nào?” Dạ Dao Quang cười hỏi.

Nụ cười của Dạ Dao Quang dường như có sức cảm hóa vô hình, phụ nhân đó bất chợt cảm thấy trong lòng đột nhiên nhẹ nhõm hẳn ra: “Phụ thân và huynh trưởng của tiểu phụ nhân đều là đầu bếp, bản lĩnh khác thì không có, chỉ có duy nhất tay nghề nấu nướng.”

Dạ Dao Quang hài lòng gật đầu: “Người hãy đứng sang bên đó.”

Nhưng phụ nhân vẫn đứng yên, thấp thỏm liếc nhìn Ngưu Nhị một cái mới nói: “Cô nương, tiểu phụ nhân là một người xui xẻo, cô nương...”

“Ta biết, người khắc người thân.” Phụ nhân đó chưa dứt lời, Dạ Dao Quang đã nói: “Người vừa ra đời đã mất mẫu thân, ba tuổi mất phụ thân, mười bốn tuổi mất huynh trưởng, mười tám tuổi mất phu quân, hai mươi một tuổi mất nhi tử.”

Trong mười hai địa chi ngoài lục hợp lục hại, ví dụ như Mạnh Bát cô nương và người trong mộng của cô ta phạm vào lục hại, còn có tam hình: Túc vô lễ chi hình, vô ân chi hình, đãi thế chi hình.

Số mệnh của phụ nhân này có “hình”, nhưng lại có Cát Thần giúp đỡ, do đó không phải là mệnh đại hung, chẳng qua phụ, huynh, phu, tử của cô đều nằm trong hình khắc của cô, nhưng mệnh của cô vừa hay lại có lợi cho Ôn Đình Trạm, hiện tại Ôn Đình Trạm là chủ của gia đình, lợi cho Ôn Đình Trạm chính là lợi cho gia trạch. Dạ Dao Quang nói ra, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, Ngưu Nhị là một người nhân từ, phụ nhân này chỉ có hăn vẫn luôn thu nhận và giúp đỡ, tài nấu nướng của cô cực giỏi, nhưng lần nào có người cần người, sau khi chọn cô không lâu sau liền thay đổi ý định ngay, những người bên cạnh cô vẫn luôn tò mò nguyên nhân, đây là lần đầu tiên họ được biết.

Vừa nghe những gì Dạ Dao Quang nói, những người đứng xung quanh phụ nhân vừa bất giác lùi xa khỏi cô.

Phụ nhân đó cúi gầm mặt, thấy vậy Dạ Dao Quang liền nghiêm mặt nói: “Ngẩng đầu lên, đây không phải là lỗi của người, chỉ là do người sinh không đúng giờ thôi, sinh lúc nào đều do trời quyết định, không phải là điều người được chọn lựa, do đó, người không phải là người xui xẻo, hạ nhân của ta dù đối diện với bất kỳ ai, bất kỳ việc gì cũng không thể cong lưng cúi đầu!”

Câu cuối cùng của Dạ Dao Quang rất có khí phách, những người đang đứng chờ Dạ Dao Quang chọn không ngờ cũng bất giác đứng thẳng người.

“Cô nương...” Phụ nhân đó khóc rồi quỳ xuống đất, bao nhiêu năm nay cô vẫn luôn phải gánh lấy vô số tội danh, bị đuổi khỏi quê hương, bị người đời tránh né như tránh rắn rết, cô có nỗi khổ mà không nói nên lời, ngay cả bản thân cô cũng dần dần thật sự cảm thấy bản thân là sao chổi, nếu không phải nhờ cơ duyên tình cờ cô đã giúp đỡ bà của Ngưu Dương, Ngưu Dương biết ơn thu nhận cô thì không biết cô đã đói chết hay lạnh chết từ lúc nào. Đây là lần đầu tiên có người lời nghiêm nghĩa chính nói với cô rằng, đây không phải là lỗi của cô, cô không có lỗi.

Dù là người lạnh lùng như Dạ Dao Quang, nhưng nhìn phụ nhân đang khóc lóc như một đứa trẻ này, trong lòng cũng cảm thấy hơi lúng túng, cô chỉ có thể dịu giọng nói: “Người yên tâm, người chỉ khắc người thân, không những không khắc chủ mà ngược lại còn lợi chủ, mua người là ta hời, người thử nghĩ kỹ xem, từ khi người đến chỗ Ngưu nha tử, có phải việc kinh doanh của ông ta ngày càng tốt không?”

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến Ngưu Nhị kinh ngạc, hần suy nghĩ một lúc cảm thấy đúng thật, từ khi nhận phụ nhân này về, rất nhiều việc của hần đều trở nên thuận lợi, nghĩ vậy ánh mắt nhìn vị phụ nhân này của hần cũng ẩn chứa đôi phần cảm kích. Hần và quản gia Dương phủ có giao tình, Dương đại quản gia đã nhắc nhở hần vị Dạ cô nương trông vẫn còn nhỏ tuổi này có lai lịch như thế nào, do đó hần tuyệt đối tin tưởng những lời Dạ Dao Quang nói.

“Cô nương nói cực đúng, sau khi Điền tẩu đến, lợi nhuận của tiểu nhân đã tăng lên không ít.” Ngưu Nhị vội nói.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Điền tẩu đã khác hẳn, cuối cùng họ đã hiểu ra, nghe nói Điền tẩu đã ở Ngưu gia hơn ba năm, nhưng lại không thấy Ngưu gia có ai xảy ra sự cố gì.

Dạ Dao Quang khẽ gật đầu, sau đó ra hiệu cho Ngưu Nhị, Ngưu Nhị lập tức hiểu ngay, sau khi Dương quản gia phái người đỡ Điền tẩu đứng

sang một bên, hẳn liền bảo những người phía sau bước lên.

Dạ Dao Quang ngoài việc cần mua đầu bếp, còn cần mua một thư đồng cho Ôn Đình Trạm, và một nữ nhi phụ trách bưng nước rót trà tiếp khách.

Sau biểu hiện vừa rồi của Dạ Dao Quang, những người vốn dĩ còn hơi chần chừ đều nóng lòng mong muốn được Dạ Dao Quang chọn mua, một người chủ biết xem số, theo cô họ có thể không giàu sang theo sao?

Số người đợt này khoảng ba chục, đều là nam nữ nhỏ tuổi, nam từ năm đến mười một tuổi, nữ từ tám đến mười chín tuổi, không thể phủ nhận Ngưu Nhị rất biết chọn người, Ôn Đình Trạm chín tuổi, thư đồng của cậu ta thấp nhất phải năm tuổi, và mười một tuổi cũng có thể xem là cao nhất, cô cần nha đầu có thể tiếp khách, tám đến mười chín tuổi cũng là hai mức giới hạn.

Sau khi xem một lượt, Dạ Dao Quang nghĩ lại sinh thần bất tự của họ trước đó cô đã xem, nhanh chóng loại bỏ những người tương khắc và không lợi cho cô và Ôn Đình Trạm. Số người còn lại không nhiều nữa, ngay lúc đang cần đưa ra lựa chọn, một nữ nhi mười một tuổi bỗng nhào ra: “Cô nương, xin cô nương hãy mua cả gia đình tiểu nữ.”

(1) Nha tử: Người môi giới.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Uy Lực Của Bạch Hổ Sat

Dạ Dao Quang ngẩn ngơ nhìn cô gái đang quỳ bên chân và nín vạt áo của cô, không phải vì sự việc xảy ra đột ngột, mà là nha đầu này lúc này nhìn vẫn chưa cảm thấy gì, bây giờ dường như lại thấy hơi quen, cô suy nghĩ một lúc bèn nghĩ ra ngay: “Người không phải là nha hoàn của Sở gia hay sao?”

“Dạ cô nương nhận ra nô tỳ sao?” Cô gái nhìn Dạ Dao Quang với ánh mắt vừa kích động vừa mong chờ.

Ngưu Nhị vốn định lôi nha đầu này xuống, nhưng thấy tình thế có biến chuyển liền thở phào nhẹ nhõm, do đó hắng vội bước ra nói: “Dạ cô nương, nha đầu này đúng là của Sở gia bán cho tiểu nhân, vốn dĩ được sinh ra ở Sở gia, nhưng phụ thân của nha đầu này đã phạm lỗi nên bị Sở lão gia đánh gãy chân, rồi bán cả gia đình.”

“Không, không phải đâu. Dạ cô nương, phụ thân của nô tỳ không ăn trộm, thật sự không có...” Cô gái liên tục lắc đầu khóc lóc.

Nhân phẩm của chủ cũ Sở gia ấn tượng sâu sắc, diện tướng của cô gái này lạnh lợi lương thiện, phụ mẫu vẫn còn sống, còn có một huynh hai đệ, là một đại gia đình. Với tính cách của người Sở gia, nếu không phải do trong lòng cảm thấy hổ thẹn, tuyệt đối sẽ không bán cả gia đình này cho Ngưu Nhị, nhân nha tử có vô số, nhưng người có phẩm hạnh như Ngưu Nhị thì cực hiếm. Do đó, trên cơ bản Dạ Dao Quang có thể nhận định theo sự hiểu biết của bản thân đối với người Sở gia rằng gia đình này chỉ do gặp xui xẻo mà thôi.

“Năm người còn lại phụ mẫu huynh đệ của cô nương này đâu?” Dạ Dao Quang nghiêng đầu nhìn Ngưu Nhị.

Ngưu Nhị lại kinh ngạc, như vậy đã biết là năm người sao? Mặc dù nha đầu này quen biết Dạ Dao Quang, rõ ràng biểu hiện của Dạ Dao Quang cho thấy rằng ấn tượng của cô đối với nha đầu này không sâu sắc lắm, do đó Ngưu Nhị tuyệt đối tin rằng Dạ Dao Quang biết nha đầu này có năm người thân và không có tỷ muội là nhờ bói mà ra.

Thế là Ngưu Nhị cung kính nói: “Phụ thân của nha đầu này hiện tại chưa thể xuống giường nên mẫu thân của cô bé không đến, chỉ đưa bốn hài nhi đến để mong tìm được một lối thoát.”

“Vậy hãy gọi luôn ca ca và đệ đệ của cô ấy ra đi.” Nha đầu này rất may mắn, mệnh của cô bé nằm trong số những người còn lại sau khi Dạ Dao Quang đã loại trừ phần lớn, hơn nữa Dạ Dao Quang rất ghét người Sở gia nên cô rất sẵn lòng cho gia đình này cơ hội, chỉ cần mệnh của huynh đệ họ không có vấn đề gì, cô cũng sẵn sàng mua họ đi.

Rất nhanh sau đó, ba cậu bé đã đứng trước mặt Dạ Dao Quang.

“Vương Mộc, Vương Lâm, Vương Sâm.” Tên của ba huynh đệ từ lớn đến nhỏ rất đơn giản dễ nhớ, Dạ Dao Quang vừa đọc vừa nhanh chóng xem diện tướng của họ, sau khi xác định không có vấn đề gì, cô nhớ lại sinh thần bát tự của họ, sau đó mỉm cười: “Được rồi, bốn người các người ta mua hết.”

Sở gia mặc dù không phải gia đình hiển quý gì, nhưng nhưng sau khi trở nên giàu có, Sở địa chủ đã rất dồn sức bắt chước phong cách đại gia, do đó những hạ nhân gia đình hẳn dạy dỗ ra đều có tố chất khá tốt, mua những đứa trẻ này, cô không cần phí sức dạy dỗ, không phải đỡ tốn công sao?

“Cô nương, phụ thân...”

Vương Sâm nhỏ tuổi nhất chỉ mới tròn năm tuổi, cậu bé muốn lên tiếng cầu xin giúp phụ mẫu, lập tức bị người anh lớn nhất mười bốn tuổi là Vương Mộc che miệng lại, Vương Lâm - đệ đệ song sinh với Vương ni nhi (1) - vội vàng quỳ xuống: “Cô nương, đệ đệ còn nhỏ chưa hiểu chuyện, xin cô nương tha cho đệ ấy một lần.”

Chúng không phải không quan tâm đến phụ mẫu, mà vì hiện tại mặc dù Ngưu nha tử cho chúng ăn một bữa cơm, còn gọi đại phu cho phụ thân chúng một lần, nhưng tiền thuốc chữa chân quá đắt, chúng muốn cứu phụ thân thì chỉ còn cách nhanh chóng tìm được chủ nhân, nhận được tiền tháng, lúc này nếu chúng bị trả lại thì quả thật phụ mẫu chúng không còn đường sống.

Dạ Dao Quang nhìn những đứa trẻ này, không thể không cảm thán chúng đều là những mầm non lanh lợi, cô bèn nói với Ngưu Nhị: “Phụ mẫu của chúng, ta cũng mua luôn.”

“Cô nương quả có lòng nhân từ.” Ngưu Nhị rất vui, lần này đã bán được hai người khó bán nhất. “Đa tạ cô nương! Đa tạ cô nương!” Bốn đứa trẻ lập tức quỳ xuống, khấu đầu cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhìn xuống: “Điều ta cần không phải là cảm kích bằng hành động.”

Một câu nói, ngoài cậu bé nhỏ nhất, ba huynh muội đều hiểu, chúng không khấu đầu nữa mà kéo tiểu đệ đứng dậy, đi sang bên Điền tẩu.

Dạ Dao Quang thanh toán cho Ngưu Nhị, cô đã mua bảy người, hiện tại rất nhiều nơi gặp nạn hạn hán, người tự bán thân cũng ngày càng nhiều, do đó giá cả cũng giảm xuống rất nhiều, Ngưu Nhị tính mỗi người năm lượng bạc, phụ thân của Lâm Ni Nhi không tính, tổng cộng là ba mươi lượng, Dạ Dao Quang vẫn đưa ba mươi lăm lượng, sau đó nhờ Dương quản gia làm chứng, lần lượt ký khế ước bán thân với họ, mỗi khế ước ba bản, cô

một bản, Ngưu Nhị một bản, bản còn lại giao cho Ngưu Nhị mang đến nha môn lưu hồ sơ, thời này mua bán nhân khẩu đều phải lưu hồ sơ ở phủ nha.

Sau khi mua xong người giúp việc, Ngưu Nhị mang khế ước bán thân về cho phụ mẫu của Lâm Ni Nhi ký. Dạ Dao Quang bắt đầu trò chuyện với Đỗ Hải: “Chẳng hay hiện nay giá ruộng nương như thế nào?”

Đỗ Hải cực niềm nở với Dạ Dao Quang: “Cô nương, năm ngoái mùa màng không tốt, năm nay cũng hạn hán, bây giờ đất rẻ, ruộng thượng đẳng đều là bảy lượng bạc một mẫu, ruộng trung đẳng năm lượng bạc, đất bốn lượng bạc, ruộng hạ đẳng đều là ba lượng bạc, cô nương cần bao nhiêu?”

Quả thật rẻ, trong trí nhớ của cô, thời điểm cô và Ôn Đình Trạm bán ruộng nương do Ôn Trường Tùng để lại, loại thượng đẳng đều là mười hai lượng một mẫu.

“Chủ yếu lấy thượng đẳng, tốt nhất là liền một mảnh với nhau, chừng năm trăm mẫu có không?” Nhân lúc hiện nay đất đang rẻ mua nhiều, rồi giảm tiền thuê cho tá điền, như vậy cũng xem như là tạo phúc cho người khác.

Hai mắt Đỗ Hải tròn tròn, từ khi mùa màng không tốt, hai năm nay chưa gặp được khách hàng lớn như vậy, hấn gật đầu lia lịa: “Có, có, Dạ cô nương, tiểu nhân vừa hay có một mảnh ruộng tốt năm trăm mẫu, ở gần ngay Đỗ Gia thôn.”

“Vậy càng tốt.” Dạ Dao Quang suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Mảnh ruộng tốt lớn như vậy gần Đỗ Gia thôn hình như đều là của Sở gia.”

“Không có chuyện gì giấu được Dạ cô nương, đúng là mảnh ruộng tốt gần ngay Đỗ Gia thôn Sở gia vừa bán bảy ngày trước, Sở gia cần tiền gấp, nói là tiền thuê số ruộng đó cũng không cần nữa, để cho người mua, nhưng điều kiện là phải mua toàn bộ.”

“Vậy sao?” Dạ Dao Quang đảo mắt: “Sở gia tại sao lại đến nước phải bán ruộng?”

“Cô nương không biết đó thôi, Sở gia không biết đã gặp phải vận đen gì, từ một tháng trước bắt đầu liên tục gặp tai họa. Đầu tiên là thu địa tô gây ra án mạng bị kiện cáo, sau đó lại bị kiện là chiếm ruộng của dân, đây là tội lớn. Chuyện đăng này còn chưa xong, đăng kia nhị gia của Sở gia lại tranh giành kỹ nữ với người khác ở thanh lâu, không ngờ đã đánh chết người trước mặt bàn dân thiên hạ! Vẫn chưa xong, đồ phường của tam gia Sở gia bị cháy, giấy nợ cháy hết thì thôi, còn chết mất mấy người. Sở gia... e rằng không ổn nữa rồi.” Đỗ Hải lắc đầu thốn thức.

Dạ Dao Quang không kiềm được mỉm cười, chỉ hơn một tháng, Sở gia quả thật đã long trời lở đất, uy lực của Bạch Hổ Sát không khiến cô thất vọng, cô bắt đầu nhòm ngó Sở gia: “Vậy ngoài ruộng nương, Sở gia không bán điền trang sao?”

(1) Ni nhĩ: Phương ngôn vùng Hà Nam, Hà Bắc, Sơn Đông, Sơn Tây Trung Quốc, chỉ con gái, thường được dùng cho người lớn gọi bé gái để tạo sự thân mật.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Người Mạnh Gia Đến

“Có, Sở gia có hai điền trang đang cần bán, vừa hay giao cho tiểu nhân làm môi giới.” Đỗ Hải gật đầu lia lịa: “Một điền trang ở ngoại ô phủ thành, một ở ngoại ô Thái Hòa trấn. Điền trang ở ngoại ô phủ thành có một vườn trái cây và ba trăm mẫu đất, nhà gồm ba gian, năm ngoái Sở gia mới xây. Sở gia ra giá một ngàn năm trăm lượng, rất nhiều người thích, nhưng do Sở gia đang suy sụp nên họ đều đang chờ hạ giá. Còn điền trang ở ngoại ô Thái Hòa trấn có bốn trăm mẫu đất, nhà hai gian, có một hồ nước lớn, do xây dựng đã lâu nên ra giá sáu trăm lượng bạc, thu hoạch năm nay của điền trang bán ra đều thuộc về người mua.”

“Hai điền trang này ta mua hết. Đây là năm ngàn sáu trăm lượng, mảnh ruộng tốt kia ta cũng mua luôn.” Dạ Dao Quang rút thẳng ra một tấm ngân phiếu năm ngàn lượng và sáu tấm ngân phiếu một trăm lượng đưa cho Dương quản gia: “Ta và Trạm ca nhi đều không tiện ra mặt, việc này phiền Dương quản gia giúp cho.”

“Cô nương yên tâm, tiểu nhân nhất định xử lý ổn thỏa.” Dương quản gia cung kính nói.

Mặc dù đã tiêu tốn hết gần một phần ba tài sản, nhưng mua được hai điền trang, năm trăm mẫu ruộng tốt, bảy trăm mẫu đất cũng là chuyện hay, nhất là lại kiếm được của hồi, Sở gia đang cần tiền gấp, nên nông sản trên ruộng đất đều cho cô, như vậy, cộng thêm những thứ trước đó đã mua e rằng cô và Ôn Đình Trạm sau này không cần tốn tiền mua lương thực nữa!

Hiện tại, trong tay cô còn khoảng một vạn hai ngàn lượng, Mạnh Tứ gia chậm nhất là vào ngày mốt sẽ đưa thù lao cho cô, do đó cô vẫn rất dư dả. Cô ở lại Dương phủ thêm một đêm, xử lý xong xuôi mọi chuyện, ngày hôm sau dẫn theo Ôn Đình Trạm và nhóm người vừa mua về nhà.

Dương Tử Quân một mực đòi theo họ, Dương đại thái thái đành phải hai tiểu đồng cận thân đi theo. Thế là cộng thêm đồ của Dạ Dao Quang, đoàn của họ gồm bảy chiếc xe ngựa hoành tráng, Đỗ Gia thôn chưa từng nhìn thấy nhiều xe ngựa chở theo nhiều đồ như vậy, bỗng chốc chấn động cả lên.

Rất nhiều người vây đến xem, khi biết được không ngờ những thứ này chính là do Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đã rời khỏi nhà hơn một tháng mang về thì vô cùng kinh ngạc. Dạ Dao Quang bảo Lâm Mộc và Lâm Nhi tiếp đón dân làng, hạ nhân do Dương gia phái đến cũng giúp đỡ sắp xếp, những gia đình có quan hệ khá tốt với Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm như Lâm gia và Đỗ gia cũng đến giúp.

“Dao nha đầu, từ đâu mà có những thứ thượng hạng này thế? Nhìn xấp vải này xem, tay thím thô cũng sợ sờ vào làm xước nó.” Gia cảnh thím Lâm ở Đỗ Gia thôn cũng thuộc loại sung túc, nếu không khi Dạ Dao Quang vừa đến, Ôn Đình Trạm cũng không thể xin được cơm cháo từ chỗ bà. Nhưng khi nhìn thấy những thứ Dạ Dao Quang mang về, bà cũng vẫn e sợ.

“Thím đừng lo, thím chọn xem có thích xấp nào không rồi mang về may cho người nhà mỗi người một bộ y phục.” Dạ Dao Quang rộng rãi nói: “Những xấp vải này đều do Kim Lũ các của Hà gia ở phủ thành tặng, nhiều như vậy nha đầu và Trạm ca nhi cũng không thể dùng hết được, thím đừng khách sáo.”

“Vậy làm sao được?” Thím Lâm liền khoát tay, không dám động vào nữa: “Kim Lũ các sao, đó là tiệm vải lớn nhất Dự Chương quận của chúng ta, nghe nói chi nhánh đã mở đến tận kinh thành!”

Dạ Dao Quang thấy vậy không nói gì thêm mà chọn luôn hai xấp nhét vào tay thím Lâm: “Sắp đến mùa đông rồi, bây giờ chuẩn bị đồ đông cho chú Lâm, Lâm Miêu vừa đúng lúc.”

Cha mẹ chồng thím Lâm đều đã qua đời, còn chồng bà, Lâm Giang, là thợ mộc trong thôn, tay nghề khá tốt nên gia cảnh cũng khá tốt, về vấn đề nối dõi, Lâm gia cũng gặp chút khó khăn, hai vợ chồng chỉ có một người con là Lâm Miêu.

Thấy thím Lâm định từ chối, Dạ Dao Quang bèn nói: “Nếu thím Lâm không nhận, sau này có việc gì, nha đầu và Trạm ca nhi sẽ không dám tìm thím Lâm và chú Lâm nữa.” Thấy thím Lâm do dự, Dạ Dao Quang lại nói: “Thím yên tâm, lát sau nha đầu sẽ tặng cho lán giềng nữa, mọi người đều có.”

“Vậy cũng không cần nhiều như vậy.” Thím Lâm bỏ lại một xấp.

Xấp vải này đại khái ba bốn chục mét, một bộ y phục cần khoảng ba mét là đủ, nếu cả trong lẫn ngoài, cần tối đa cũng không quá năm mét, một xấp đã đủ cho cả nhà họ mỗi người may hai bộ.

“Không nhiều, Miêu oa đang trong giai đoạn phát triển mà!” Sau khi ngăn thím Lâm lại, Dạ Dao Quang gọi với ra bên ngoài: “Vương Lâm, hãy giúp thím Lâm mang đồ qua bên đó.” Dạ Dao Quang đã sắp xếp ra một ít lương thực, bánh, và cả hai xấp vải, sau đó bảo Vương Lâm mang đi. Không chờ thím Lâm có cơ hội từ chối, Dạ Dao Quang xoay người rời khỏi, ra ngoài giám sát việc sắp xếp đồ đạc.

Dưới sự giúp đỡ của chị Điền và mẹ của Lâm Ni Nhi, tất cả đồ đạc sắp xếp xong cũng mất cả buổi sáng, trong đó cũng đã phân chia những món cần tặng cho mỗi nhà. Buổi chiều, Dạ Dao Quang đích thân mang đến tặng nhà lý chính và Đỗ Hạnh, những người khác đều bảo Vương Mộc mang đi, đa phần tặng vải và lương thực, đây là những thứ họ cần nhất, còn Đỗ Hạnh

thì tặng rất nhiều được liệu Tiên phủ chuẩn bị cho họ, chỗ lý chính thì thêm rượu bánh.

Về nguồn gốc của những thứ này, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đã thương lượng xong, sẽ nói là phụ thân Dạ Dao Quang là địa sư, cô được học từ nhỏ, trước đây chưa nghiên cứu rèn luyện kỹ càng nên chưa dám cho ai biết, bây giờ do hoàn cảnh khốn khó, họ mới đến Vĩnh An Tự tìm Nguyên Ân đại sư chỉ điểm, Nguyên Ân đại sư cho rằng bản lĩnh của Dạ Dao Quang đã đủ, do đó họ mới bắt đầu giúp đỡ người khác.

Nhờ tên tuổi của Nguyên Ân và sự ủng hộ của Dương gia, người của Đỗ Gia thôn đều rất tin tưởng, ánh mắt nhìn Dạ Dao Quang đã có thêm đôi phần kính nể.

Sáng sớm hôm sau, Dạ Dao Quang sau khi tu luyện và tắm rửa xong thì đã có khách đến. Người này không ai khác ngoài Mạnh Tứ gia, điều khiến Dạ Dao Quang ngạc nhiên chính là Mạnh Tứ gia không ngờ còn dẫn thêm Mạnh Bát cô nương đến.

“Dạ cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Mạnh Bát cô nương mỉm cười dịu dàng nhìn Dạ Dao Quang.

Có lẽ biết Dạ Dao Quang ở dưới quê nên Mạnh Bát cô nương không ăn mặc xa hoa mà chọn mặc một bộ váy xanh lam nhạt đơn giản, bên ngoài khoác một lớp lụa trắng, chỉ có nơi cổ áo và tay áo thêu hai đóa hoa đào, trang sức đều là trân châu nhỏ, không hề chói mắt.

“Mạnh Tứ gia, Bát cô nương, mời vào.” Đối với một cô gái hiền lành dễ thương như Mạnh Bát cô nương, Dạ Dao Quang thật sự rất thích, do đó nụ cười của cô cũng chân thành hơn rất nhiều.

Nhưng phía sau Mạnh Tứ gia còn một phụ nhân búi tóc, ăn mặc cũng đơn giản nhưng vẫn không che đậy được khí chất điềm đạm nhu mì, nữ tử dắt theo một hài nhi có đôi mắt trong trẻo.

“Đây là Tứ tẩu của ta.” Mạnh Uyển Đình giới thiệu.

“Tứ phu nhân.” Dạ Dao Quang gật đầu chào, sau đó giơ tay làm tư thế mời.

Nhóm người đi theo Dạ Dao Quang đến nội đường, thê tử Lư Thị của Mạnh Tứ gia nhẹ nhàng đẩy nhi tử của mình: “Hằng ca nhi, mau khấu đầu chào dì Dao.”

Không ngờ cậu bé mới bốn tuổi đã hiểu được, nghiêm chỉnh quỳ trước mặt Dạ Dao Quang, ngoan ngoãn khấu đầu, sau đó dùng cặp mắt long lanh nhìn Dạ Dao Quang.

“Không cần làm vậy.” Dạ Dao Quang giơ tay đỡ cậu bé dậy.

“Nên làm. Nếu lần này không nhờ Dạ cô nương giúp đỡ, e rằng Hằng ca nhi không thể tìm lại được.” Lư Thị vừa nói ánh mắt vừa trở nên đỏ hoe: “Bọn người đáng chết đó không ngờ lại dám nhốt bọn trẻ nhỏ như vậy vào mộ thất...”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cái Gọi Là Thiên La Địa Vĩng (*)

Thật ra từ quẻ tượng, Dạ Dao Quang đã sớm biết những đứa trẻ bị bắt cóc rất có khả năng bị nhốt trong ngôi mộ trống, nhưng đây là những lời cô không nên nói nhiều, vì vậy đã không nhắc tới.

“Phu nhân, đã tìm được Hằng nhi về rồi.” Mạnh Tứ gia đưa tay vỗ nhẹ tay của thê tử.

Lữ Thị dùng khăn tay lau lau mắt, sau đó mới ngại ngùng cười nói: “Để cô nương chê cười rồi.”

“Tình yêu thương nhi tử của phu nhân, ta có thể hiểu được.” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Tứ tẩu, Dạ Dao Quang tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất thông minh khôn khéo.” Mạnh Uyển Đình khen ngợi Dạ Dao Quang trước mặt Lữ Thị, sau đó nói với Dạ Dao Quang: “Thật ra ngày hôm nay đến đây, ngoại trừ việc cảm ơn cô nương ra, còn có một việc mong cô nương giúp đỡ.”

Dạ Dao Quang sớm đoán được bọn họ hôm nay mang nhiều người đến đây như vậy, chắc chắn không chỉ đơn giản là cảm ơn, vì vậy liền hỏi: “Vẫn là câu nói đó, chỉ cần có tiền thì mọi chuyện đều dễ thương lượng.”

“Dạ cô nương quả thật là rất rõ ràng.” Mạnh Uyển Đình cười nói: “Cô nương yên tâm, tứ ca ta chuyên quản lý những việc trong nhà, cả Mạnh gia to lớn huynh ấy là người có tiền nhất.”

“Nếu đã như vậy thì xin mời Mạnh Tứ gia nói đó là việc gì?” Dạ Dao Quang hỏi thẳng.

“Ta muốn nhờ Dạ cô nương xem mệnh giúp khuyến tử (1), khuyến tử từ lúc sinh ra đời đến nay gặp phải rất nhiều nạn tai, tại hạ và nội tử cứ nghĩ rằng do khuyến tử không hợp sống ở kinh thành, nhưng khi chuyển về sống ở quê nhà thì vẫn như vậy, không cải thiện gì hơn.” Mạnh Tứ gia rút một cuộn giấy nhỏ từ túi áo ra đưa cho Vương Ni Nhi vẫn luôn đứng bên cạnh Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang biết đó là sinh thần bát tự của Mạnh Hằng, cô nhận từ tay Vương Ni Nhi và mở ra xem, trên đó viết ngày giờ cụ thể là: ngày Đinh Mão tháng Giáp Tuất năm Giáp Ngọ.

Dạ Dao Quang chăm chú nhìn sinh thần bát tự, rồi nhìn sang tướng mạo của Mạnh Hằng, cô liền cau mày.

Cái cau mày này khiến phu phụ Mạnh Tứ gia sốt ruột lo lắng, Mạnh Uyển Đình cũng thận trọng dè dặt hỏi: “Dạ cô nương, có phải là mệnh cách Hằng nhi không được tốt?”

“Không, mệnh của quý công tử rất tốt.” Dạ Dao Quang lắc đầu nói: “Tháng Giáp Tuất tức là tháng mười một, tháng này còn được gọi là Tử Nguyệt, phàm là những người con trai sinh trong tháng Tử Nguyệt, nếu như sinh vào ngày Bính hoặc Đinh đều có quan mệnh.”

Ba người Mạnh Gia đều tỏ ra vui mừng, Mạnh Tứ gia thận trọng hỏi: “Vậy mệnh cách khuyến tử không ổn ở chỗ nào?”

Dạ Dao Quang nhìn ông, ông không vì quá vui mừng mà hồ đồ, liền nói: “Đinh hỏa gặp quan chính là âm âm tương khắc, điều tốt chính là cả đời thịnh vượng, còn xấu chính là sức khỏe yếu ớt. Từ sinh thần bát tự của quý công tử có thể thấy cậu ấy vốn dĩ không gặp nhiều nạn tai, diện tướng

tuy chưa mở, nhưng cũng không phải là diện tướng gặp nhiều tai bay vạ gió. Đó chính là điểm khiến ta không hiểu.”

Mạnh Tứ gia và Lữ Thị đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết phải nói thế nào.

“Nếu như không phải do mệnh cách của cậu ấy mang đến xung khắc, mệnh sát, thì chính là do phụ mẫu mang tới.” Dạ Dao Quang quay đầu nhìn phu phụ Mạnh Tứ gia.

Mạnh Tứ gia và Lữ Thị đều lập tức hoảng sợ, sau đó đưa mắt nhìn nhau, nói ra sinh thần bát tự của mình.

“Mạnh Tứ gia xin ghi nhớ, ta đây chính là đang xem mệnh cho cả nhà ba người.” Tuy là một chuyện, nhưng mỗi lần xem một bát tự, thì đó chính là nhìn lên thiên cơ, không thể nói nhập lại thành một.

“Dạ cô nương yên tâm, tại hạ hiểu.” Mạnh Tứ gia vội gật đầu.

Dạ Dao Quang liền nói: “Là do bát tự của phu nhân có vấn đề.” Gương mặt Lữ Thị trắng bệch, Mạnh Tứ gia không vì lý do đó mà trách móc thê tử, ngược lại ông còn đưa tay nắm lấy đôi tay đang run rẩy của Lữ Thị, tiếp thêm sức mạnh cho bà ấy, sau đó mới nói với Dạ Dao Quang: “Mong cô nương giải nghĩa tường tận.”

Dạ Dao Quang gật đầu nói: “Trong ‘Mệnh Lý’ có một thuyết gọi là Thiên La Địa Võng, Tuất Hợi trong mười hai địa chi gọi là Thiên La, bởi vì trời lệch về hướng tây bắc, Tuất Hợi là điểm cuối cùng của lục âm; Thìn Tỵ được gọi là Địa Võng, bởi vì địa rơi vào đông nam, Thìn Tỵ là điểm cuối cùng của lục dương. Mười hai địa chi tương ứng với mười hai con giáp, Thìn là rồng, Tỵ là rắn, rồng rắn hỗn tạp, không có lợi cho ngày sinh. Thìn nhân gặp Tỵ, Tỵ nhân gặp Thìn, ý nói người tuổi rồng sinh vào giờ Tỵ ngày Tỵ, người tuổi rắn sinh vào giờ Thìn ngày Thìn, chính là rồng rắn hỗn tạp. Phu nhân tuổi rắn sinh vào giờ Thìn thuộc trường hợp này, nếu như là nam

tử có mệnh rỗng rảnh hỗn tạp thì không sao cả, nhưng nữ nhân thuộc mệnh này thì sẽ làm hại đến con trai, may phu nhân là Ty nhân gặp Thìn nên sự tổn hại không lớn, nếu là Thìn nhân gặp Ty thì e rằng lệnh công tử đây sớm đã chết yếu trong bụng mẹ.”

“Nếu là như vậy thì làm sao có thể hóa giải?” Mạnh Tứ gia ôm chặt thể tử toàn thân đang run rẩy vào lòng, gương mặt vừa có chút tuyệt vọng nhưng cũng vừa có chút hy vọng nhìn Dạ Dao Quang, thể tử khắc nhi tử, cũng không thể đưa nhi tử đi nơi khác, điều này há chẳng phải sẽ lấy mạng thể tử hay sao?

“Cũng đâu thể cho Hằng nhi làm con thừa tự (2)?” Mạnh Uyển Đình nghĩ đến tam phòng đang lăm le nhận một đứa con thừa tự của mấy người huynh đệ, nếu như không phải Tứ ca và Tứ tẩu cũng chỉ có một nhi tử độc đinh này, e rằng sớm đã làm loạn rồi, tin tức này một khi truyền ra ngoài, Mạnh gia đừng mong có ngày yên ổn.

“Đâu cần phải như vậy?” Dạ Dao Quang có chút sững sờ, cô chỉ là nói rõ sự thật, không ngờ lại khiến những người này sợ hãi đến vậy, bèn nói: “Ta đã nói rồi, phu nhân là Ty nhân gặp Thìn, gây tổn hại nhẹ, nếu không thì lệnh công tử đã không thể sống đến bây giờ, ta vẽ cho tiểu công tử một lá bùa ngũ hành âm dương dùng để hộ thân, nếu như tiểu công tử sống ở đây thì xếp lại đặt ở đầu giường, nếu như cậu ấy về sau muốn rời khỏi nơi đây, tốt nhất là luôn mang theo bên mình, tuyệt đối không được làm mất.”

“Đơn giản như vậy là có thể hóa giải sao?” Lữ Thị có cảm giác như mình vừa bị đẩy xuống vách núi lại vừa được kéo lên, tâm trạng lúc lên lúc xuống sắp chịu đựng không nổi nữa.

“Đơn giản?” Dạ Dao Quang nhướn mày, sau đó gật đầu nói: “Đối với phu nhân mà nói thì tất nhiên là đơn giản.”

Câu nói của cô khiến Lư Thị và Mạnh Tứ gia đều cảm thấy ngại ngùng, Mạnh Tứ gia đứng dậy chấp tay hành lễ rồi nói: “Đã làm phiền cô nương rồi.”

Dạ Dao Quang cũng không tránh né mà坦然 nhận một lễ này của ông: “Lá bùa âm dương ngũ hành mà bây giờ ta vẽ có thể bảo vệ lệnh công tử bình an trong vòng ba năm, ba năm sau hãy đến tìm ta, ta sẽ vẽ lại một lá khác.”

Tu vi cô không đủ đúng là thấy bức bội khó chịu, Dạ Dao Quang cực kỳ không muốn nói câu này, nếu như không phải do thái độ thành khẩn của phu phụ Mạnh Tứ gia, thì cô đã làm lơ chuyện này rồi, những gì cần làm cô đều đã làm.

“Tại hạ sẽ luôn ghi nhớ.” Mạnh Tứ gia liền nói.

“Hôm nay ngày giờ không hợp, nếu mọi người không vội, có thể ở đây nghỉ lại một đêm, ngày mai ta sẽ vẽ bùa hộ thân cho lệnh công tử.”

Vẽ bùa cũng là một chuyện có rất nhiều yêu cầu, nhất là đối với loại bùa hộ thân trấn giữ gia trạch hóa sát, đó chính là phải tịnh thân, tịnh tâm, tịnh đàn, bút sắc, mực sắc, giấy sắc (3). Không phải là chỉ cần trải một tờ giấy bùa, dùng bút chấm chu sa tùy tiện vẽ là có thể được.

Lúc này người Mạnh gia tất nhiên nghe theo lời của Dạ Dao Quang, quyết định ở lại một đêm, vừa hay họ có một điền trang ở gần Đỗ Gia thôn, cũng tránh được việc phải chen chúc ở chỗ Dạ Dao Quang. Ngôi nhà một gian, nếu chỉ bọn người Dạ Dao Quang ở thì cũng được xem là rộng rãi, nhưng nếu tiếp nhiều người như vậy thì e rằng sẽ chật chội.

Mạnh Tứ gia đem đến rất nhiều lễ vật, sớm đã có một chiếc xe ngựa chuyển đồ vào, Lư Thị đi về phía trước đích thân đưa cho Dạ Dao Quang một chiếc hộp ba tầng bên ngoài chạm trổ hoa mẫu đơn.

(*) Thiên la địa võng: Lưới trời lồng lộng, bủa vây khắp nơi.

(1) Khuyến tử: Ý chỉ con trai

(2) Con thừa tự: Ý chỉ đem con trai của mình cho anh em ruột hoặc anh em họ hàng không có con nối dõi làm con.

(3) Bút sắc, mực sắc, giấy sắc: Những đồ vật dùng để vẽ bùa ngày xưa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thiếu Niên Nhìn Xa Trông Rộng

Chiếc hộp khá nặng tay, Dạ Dao Quang ước lượng đôi chút sau đó vui vẻ mở ra. Chiếc hộp này không lớn lắm, nếu như dùng để đựng vàng thì có thể chứa được khoảng ba ngàn lượng, tức ba vạn lượng bạc, vừa nghĩ tới đó, Dạ Dao Quang đã vui đến híp mắt giống như một chú chuột vui vẻ.

Dạ Dao Quang mở ra, tầng đầu tiên quả nhiên là một xấp ngân phiếu dày, cộng lại vừa đúng một ngàn lượng. Sau đó Dạ Dao Quang mở tầng thứ hai, đôi mắt cô liền mở to, không ngờ bên trong chứa đầy trân châu, mà hạt nào hạt nấy to như quả nhãn, tổng cộng chín hạt, chín hạt trân châu như thế này cho dù một vạn lượng cũng chưa chắc đã mua được!

Dạ Dao Quang sờ một lượt những hạt trân châu tròn nhẵn, cô cảm thấy dường như mỗi tế bào trên người đều đang reo hò sung sướng, cô không chỉ yêu tiền, cô vẫn là nữ nhân, nên cô vẫn thích trân châu như bao nữ nhân khác! Hí hửng mở ra tầng thứ ba, những tia sáng chói mắt trong phút chốc tỏa ra.

Dạ Dao Quang thấy bên trong có ba mảnh bảo thạch to bằng trứng bồ câu, một mảnh màu đỏ, một mảnh màu xanh, còn có một mảnh màu lục, ngay cả kiếp trước Dạ Dao Quang cũng chưa cầm trên tay mảnh bảo thạch to đến như vậy, viên màu xanh và màu đỏ cũng từng thấy, còn viên màu lục hầu như chưa từng thấy bao giờ.

Sau khi Nguyên Thái Tổ khai quốc, việc đầu tiên ông làm chính là bãi bỏ lệnh cấm biển, đồng thời còn để lại di huấn con cháu triều Nguyên sau này không được ban bố lệnh cấm biển, trải qua hai trăm năm phát triển,

hiện nay việc buôn bán giao dịch trên biển của triều Nguyên vô cùng phát triển, mảnh lục bảo thạch này rất có thể là hàng nhập từ hải ngoại, Mạnh Tử gia nhìn thì nho nhã lịch sự nhưng thủ đoạn trên thương trường e rằng không đơn giản, nếu không cũng không thể kết giao với Dương phủ.

“Dao Dao, sao hôm nay nàng vui như vậy?” Có được tiền thù lao hơn ba vạn lượng, Dạ Dao Quang cười suốt cả ngày, Ôn Đình Trạm vừa mới tan học cùng Dương Tử Quân trở về nhà liền phát hiện ngay tâm trạng vui vẻ của Dạ Dao Quang.

“Nhặt được bảo vật.” Dạ Dao Quang phấn khởi nói.

“Hôm nay Mạnh Tử gia dẫn Mạnh Tử thái thái và Mạnh Bát cô nương đến nhờ cô nương đoán mệnh.” Thấy ánh mắt của Ôn Đình Trạm, Vương Ni Nhi lập tức trả lời, lúc nói, ánh mắt của cô nhìn Dạ Dao Quang vô cùng kính nể, cô là người theo bên cạnh Dạ Dao Quang nên biết hết được toàn bộ quá trình. Đối với bản lĩnh của cô nương cô vô cùng kính phục.

“Tỷ tỷ kiếm tiền dễ thật.” Dương Tử Quân không kiềm được cảm thán, nhà họ không thiếu tiền, nhưng cha mẹ kinh doanh rất vất vả, không giống Dạ Dao Quang nhẹ nhàng dễ dàng đến thế.

“Đệ có ngưỡng mộ cũng không được.” Dạ Dao Quang nhướn mày.

Dương Tử Quân nghe thấy thế sờ sờ mũi, ở cùng Dạ Dao Quang lâu ngày nên biết cô ấy tính tình thoải mái tùy hứng, thực ra không hề có ý khoe mẽ gì cả.

“Đúng rồi, Dao Dao, ngày mai ta được nghỉ.” Ôn Đình Trạm đột nhiên nói.

“Không phải chàng vừa mới nghỉ tết Trung Thu sao, vừa mới đi học được mấy ngày sao lại nghỉ tiếp rồi?” Dạ Dao Quang không hiểu hỏi.

“Vì sắp tới thu hoạch vụ thu rồi.” Dương Tử Quân nói.

“Thu hoạch vụ thu? Không lẽ hai huynh đệ xuống ruộng thật sao?” Dạ Dao Quang nhìn nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ.

Mỗi năm cứ đến cày bừa vụ xuân và thu hoạch vụ thu thì học đường toàn quốc đều nghỉ học, để tiện cho những đệ tử hàn môn phụ giúp gia đình, quy định này là do Thái Tổ hoàng đế quy định, hai vị hoàng đế Thái Tổ và Thánh Tổ còn nhân cơ hội dẫn dắt con cháu hoàng tộc cày bừa vụ xuân và thu hoạch vụ thu, đích thân thị sát dân tình, chủ động gieo hạt thu hoạch, nhưng từ đời thứ ba Thánh Tông hoàng đế trở đi, lớp học vẫn được nghỉ, nhưng những người xuống ruộng cày cấy cũng ngày càng ít đi.

“Chúng ta không phải đã mua ruộng nương rồi hay sao? Ngày mai ta và Tử Quân đích thân đi xem thử.” Ôn Đình Trạm nói với Dạ Dao Quang: “Tuy bọn huynh bây giờ sức vẫn còn yếu, chưa thể góp sức, nhưng cũng có thể tìm hiểu những công việc làm nông.”

Điều này Dạ Dao Quang rất đồng ý, cô không thích những một sách tay chân không có sức lực, ngũ cốc cũng không phân biệt nổi: “Ngày mai thì không cần đi đâu, hai huynh đệ nghỉ ngơi một ngày trước đi, ngày mai muội vẽ giúp Mạnh gia một lá bùa hộ thân, tiện thể chờ Dương quản gia trả lời muội, kế đất kế nhà vẫn chưa giao nhận xong xuôi, người bên dưới cũng chưa đến hỏi thời gian cụ thể thu hoạch vụ thu, à đúng rồi, hai huynh đệ chàng nghỉ học mấy ngày?” “Một tháng.” Ôn Đình Trạm trả lời: “Có một vị tiên sinh trong học đường chuẩn bị tham dự kỳ thi mùa thu năm nay.”

Thư viện của Ôn Đình Trạm chỉ có một vị cử nhân, ba vị tú tài, thư viện cũng không nhỏ, vị cử nhân kia cũng từng được vinh dự một thời, nếu như kỳ thi mùa thu này lại có thêm một vị cử nhân, thì danh tiếng của thư viện sẽ tăng thêm rất nhiều, nhưng đó chỉ là hy vọng của Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm hiện nay vẫn chưa tham gia khảo thí, thầy giáo tú tài có thể đủ khả năng dạy dỗ cậu, nhưng khả năng học tập của Ôn Đình Trạm lại nhanh và mạnh hơn người bình thường, tuy cô ủng hộ nên bước từng bước một, nhưng cô càng hiểu được sự đau khổ của một người học sinh khi khao khát tiếp thu tri thức nhưng lại không có để tiếp thu.

“Mạnh gia có truyền thống thi thư, chàng cảm thấy học đường Mạnh gia như thế nào?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Tộc học Mạnh gia ở Dự Chương quận cùng với Liễu gia luôn được mệnh danh là hai đại tộc học, hai năm gần đây thì thế lực của Thị Lang đại nhân có phần lấn nước Liễu gia, đương nhiên là Mạnh gia rất tốt.” Ôn Đình Trạm trả lời đúng trọng tâm.

Dạ Dao Quang thấy thái độ của Ôn Đình Trạm như vậy liền biết là cậu ta không mấy hứng thú gì với tộc học Mạnh gia, có Dương Tử Quân ở đây nên cô cũng không hỏi kỹ. Sau khi dùng bữa tối xong xuôi, Dương Tử Quân cũng đã nghỉ ngơi, Dạ Dao Quang thấy đèn thư phòng vẫn còn sáng liền đẩy cửa bước vào.

Tiếng mở cửa vang lên, Ôn Đình Trạm đang gục đầu trên án liền ngẩng đầu lên nhìn, lập tức thấy ngay cảnh tượng mà cả đời này cậu không bao giờ quên được, thiếu nữ ấy mặc y phục màu trắng với những sợi tơ màu xanh buông dài như thác rủ, từ trong màn đêm mở cửa bước chậm chậm về phía cậu, gió đêm vén nhẹ làn váy cùng mái tóc dài, nàng như tiên nữ từ trên trời lạc bước xuống phàm trần.

Lúc ấy, cây hoa quế bên ngoài cửa đang đung đưa trong gió, dưới ánh trăng lạnh lẽo những cánh hoa vàng óng rơi nhẹ trong tiếng gió thổi vi vu, cảnh vật sau lưng nàng trở thành bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ, nàng xinh đẹp đứng ở nơi đó, tựa như hóa thân từ hoa nguyệt quế, không thể phân biệt được rốt cuộc là nàng điểm tô cho cánh hoa rơi, hay cánh hoa rơi khiến nàng càng trở nên xinh đẹp.

“Chàng làm sao vậy?” Thấy Ôn Đình Trạm thần thờ nhìn mình, Dạ Dao Quang đến gần hỏi.

Ôn Đình Trạm lập tức hồi phục tinh thần, rất tự nhiên lắc đầu nói: “Lúc này ta mãi mê suy nghĩ.”

Dạ Dao Quang không hề hoài nghi, hỏi: “Tại sao chàng không muốn tới Mạnh gia học?”

“Học ở Mạnh gia thì ta chưa kịp trưởng thành đã bị mang danh hiệu Mạnh gia rồi.” Ôn Đình Trạm nói: “Ta muốn sau này sẽ học ở Bạch Lộc thư viện, ta sẽ không tùy tiện bái sư, cũng không dựa dẫm vào bất kỳ gia tộc thi hương nào cả.”

Gió thổi nhẹ nhẹ, lụa bay mềm mại, hoa rơi chậm chậm.

Giọng của cậu rất nhỏ rất nhẹ, nhưng Dạ Dao Quang lại từ cơ thể nhỏ bé và giọng nói nhẹ nhàng này, nghe ra được chí hướng của cậu, suy nghĩ của cậu, cùng với sự trưởng thành của cậu.

Một đứa trẻ mới chín tuổi, Ôn Đình Trạm đã hiểu rõ sự phân chia các phái trong triều đường, chỉ mới chín tuổi, cậu đã biết được có những món nợ ân tình không nên dây dưa tới, cho dù cậu có trả gấp trăm lần thì trong mắt người đời cậu cũng không thể cắt được danh phận đó, những dây dưa đó sẽ ảnh hưởng đến cả một đời về sau.

Ánh mắt của Dạ Dao Quang sáng lên, cô thật sự muốn bỏ cái đầu nhỏ này ra xem thử bên trong rốt cuộc có gì không giống với người thường!

Kiếp trước lúc cô chín tuổi, cô chỉ có mong muốn là mau chóng xuất sư, sau đó thoát ly khỏi sự ràng buộc, kiếm tiền thật nhiều, ăn hết món ngon trên thiên hạ, ngắm hết trai đẹp trên thiên hạ... à nhầm... cảnh đẹp trên thiên hạ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tứ Đại Thần Hầu

Buổi sáng ngày thứ hai, Dạ Dao Quang dậy sớm tu luyện, lúc cô ngồi xếp bằng thì Kim Tử cũng học xếp bằng theo động tác của cô, chú khỉ với tứ chi thon dài lông vàng óng mở to đôi mắt màu vàng chớp chớp trông cứ như có thể hóa thành một con người thật sự.

“Người cũng muốn tu luyện sao?” Dạ Dao Quang đưa tay nắm lấy chùm lông ở cằm của Kim Tử, dùng động tác như đang trêu chọc chú mèo nhỏ để trêu chọc nó.

“Ô ô ô...” Biểu hiện của Kim Tử trông như đang rất vui vẻ.

Dạ Dao Quang không hiểu tiếng thú nhưng không hiểu tại sao cô lại hiểu ngôn ngữ của Kim Tử, cô biết lúc này Kim Tử đang nói là nó đã quan sát Dạ Dao Quang tu luyện mấy lần rồi, mỗi lần khi khí ngũ hành lưu chuyển xung quanh cô thì nó cảm thấy rất thoải mái, nhưng nó lại không thể hấp thụ những luồng khí đó vào cơ thể. Mỗi lần như vậy nó đều cảm thấy rất đói, đều rất muốn ăn.

Dạ Dao Quang đưa tay xoa đầu Kim Tử nói: “Được thôi, ta sẽ dạy người khẩu quyết tâm pháp.”

Thật ra Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy thú vị nên mới dạy Kim Tử khẩu quyết, không hề nghĩ là Kim Tử có thể dẫn khí nhập thể, quả thật Kim Tử cũng không thể nào có được trình độ đó. Cứ mỗi lần thấy Kim Tử dẫn xuất khí ngũ hành, nhưng khi dẫn nhập vào cơ thể lại tan biến trong phút chốc, Dạ Dao Quang cười đến đau cả bụng.

Kim Tử cảm thấy tôn nghiêm của một thần hầu bị Dạ Dao Quang chà đạp, liền cúi rạp đầu rúc về một góc, quay lưng về phía Dạ Dao Quang, bày ra bộ dạng đang bị tổn thương.

Nhìn thấy thế, Dạ Dao Quang cũng không an ủi nó mà tiếp tục tu luyện, trong lúc dẫn khí ngũ hành liền cảm thấy khí ngũ hành xung quanh trở nên thuần khiết hơn rất nhiều, khi dẫn khí vào cơ thể liền cảm thấy toàn thân thư thái như được uống quỳnh tương ngọc lộ (1).

“Tiểu Kim Tử lại đây nào.” Dạ Dao Quang mở mắt lập tức gọi Kim Tử.

“Hừ!” Kim Tử kiêu ngạo hừ một tiếng.

Dạ Dao Quang híp mắt lại, sau đó rút ra một viên ngọc thủy tinh: “Ây da da, viên ngọc này vừa mát vừa lạnh chơi thiệt là vui quá đi, không biết là ai kia...”

Dạ Dao Quang ném viên ngọc thủy tinh đi, lời còn chưa nói hết, Kim Tử liền chạy vụt đi, viên ngọc không còn trong tay của Dạ Dao Quang nữa mà chuyển sang tay của Kim Tử đang ngồi bên cạnh. Kim Tử tò mò nhìn viên ngọc, đôi khi lại để viên ngọc ngay trước mắt muốn nhìn xuyên qua viên thủy tinh để thấy Dạ Dao Quang.

“Được rồi, vật này cho người, người hãy dẫn khí ngũ hành lại lần nữa cho ta xem.” Dạ Dao Quang nói.

“Hừ!” Kim Tử vừa nghe liền cảm thấy Dạ Dao Quang đang trêu chọc mình, lúc này vẫn còn chưa xem đủ trò hề của nó.

Dạ Dao Quang làm sao mà không hiểu tính xấu thích sĩ diện này của khí con, vì thế liền giải thích rằng: “Lúc này trong lúc hấp thụ khí ngũ hành, ta cảm thấy có nhiều khí ngũ hành không giống với những lúc bình thường còn sót lại, ta cảm thấy khí ngũ hành này thuần khiết hơn rất nhiều,

bình thường ta cũng ở đây tu luyện nhưng lại chưa từng thấy hiện tượng kỳ lạ ấy, ta đoán là do khí ngũ hành của người dẫn ra, vì vậy mới nhờ người dẫn khí lại lần nữa xem sao.”

Kim Tử vừa nghe xong liền ném viên thủy tinh trong tay sang một bên, hành động của Kim Tử khiến Dạ Dao Quang không kịp được giật giật khóe miệng, chợt nghĩ tới một câu chuyện vô cùng nổi tiếng “Hầu tử tề ngô” (2)

Kim Tử hất cằm tự đắc, bày ra bộ dạng kiêu ngạo bố thí cho Dạ Dao Quang sau đó dẫn khí lại lần nữa. Lần này, Dạ Dao Quang quan sát Kim Tử dẫn khí ngũ hành rất kỹ càng, những khí này trong mắt những người ngoại đạo là thứ nhìn không thấy, sờ không được, nhưng Dạ Dao Quang lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng, khí cô tự dẫn ra có màu trắng nhạt như những sợi tơ, nếu không có đôi mắt tinh tường thì sẽ không thấy được. Nhưng khí Kim Tử dẫn ra không phải là màu trắng mà như một làn khói trắng, giống như có nhiều sợi tơ đan lại với nhau, rõ ràng dày đặc hơn Dạ Dao Quang gấp mấy lần.

Nhưng Kim Tử không thể dẫn khí vào cơ thể, Dạ Dao Quang vội hít vào, dẫn nhập ngũ hành do Kim Tử dẫn xuất vào cơ thể, cô cảm thấy rõ ràng có một luồng khí xông thẳng vào cơ thể, sau đó thuận theo kinh mạch chạy khắp toàn thân, Dạ Dao Quang cảm nhận được tiếng âm âm giòn dã, đó chính là tiếng kinh mạch toàn thân cô được đả thông, khiến cho sức mạnh của cô tăng lên rất nhiều.

Lúc này Dạ Dao Quang nhìn sang Kim Tử liền thấy ánh mắt của nó phát ra ánh sáng xanh, lông của Kim Tử lập tức dựng thẳng lên, sau đó cứ như muốn chạy trốn nhưng đã bị Dạ Dao Quang nhanh một bước nắm lấy đuôi, Kim Tử đáng thương xoay một vòng cũng không thể thoát được tay Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang liền xách đuôi của nó treo ngược lên lắc qua lắc lại nói: “Người nói xem người là giống loài gì vậy?”

“Ô ô ô!” Kim Tử tức giận khoa tay múa chân.

“Thần hầu, ta biết người là thần hầu.” Đám người Mạch Khâm đã gọi người như vậy mà! Dạ Dao Quang buông tay thả Kim Tử xuống, sau đó chậm rãi nói: “Trong trời đất này có ngũ tiên, đó là thiên-địa-thần-nhân-quỷ; có ngũ trùng, là luy-lân-mao-vũ-côn (3). Lại có tứ đại thần hầu không thuộc mười loài, phi (4) thiên phi địa phi thần phi nhân phi quỷ, cũng phi luy phi lân phi mao phi vũ phi côn. Thần hầu thứ nhất là Linh Minh Thạch Hầu, tinh thông biến hóa, hiểu biết thiên thời địa lợi, có khả năng di tinh hoá đấu (5). Thần hầu thứ hai là Xích Khao Mã Hầu, thấu suốt âm dương, thông hiểu con người sự việc, thiện xuất nhập, tránh cái chết kéo dài sự sống. Thần hầu thứ ba là Thông Tí Viên Hầu, hái nhật nguyệt, thu gọn thiên sơn, biện giải cát hung thiện ác, trêu đùa càn khôn. Thần hầu thứ tư là Lục Nhĩ Di Hầu, chỉ nghe âm thanh là có thể biết được lý lẽ, biết được quá khứ tương lai, tinh tường vạn vật.” Đây là một đoạn trích của một trong những kiệt tác nổi tiếng trong kiếp trước của Dạ Dao Quang, đó là một cuốn sách nói về một thần hầu phá đá mà ra đời, cũng chính là thần hầu thứ nhất Linh Minh Thạch Hầu, Dạ Dao Quang đảo đôi mắt tinh anh, nhìn tiểu Kim Tử: “Người là loại nào? Nhìn hình dáng này của người thì chả giống loại nào cả.”

Không ngờ Kim Tử vừa nghe xong những lời Dạ Dao Quang nói liền đắc ý giơ ngay hai ngón tay.

Dạ Dao Quang khó khăn lắm mới kiềm nén không cười phá lên, tuy là nói Linh Minh Thạch Hầu đầu tiên là bởi vì nhân vật chính của nguyên tác là Linh Minh Thạch Hầu, thật ra nếu muốn xếp hạng tứ đại thần hầu thì Linh Minh Thạch Hầu chỉ có thể xếp thứ hai, vị trí đầu bảng chính là Xích Khao Mã Hầu thấu suốt âm dương, thông hiểu con người sự việc, thiện xuất nhập, tránh cái chết kéo dài sự sống.

Cái gọi là thấu suốt âm dương, thông hiểu con người sự việc, thiện xuất nhập, tránh cái chết kéo dài sự sống ý chỉ thông hiểu khuynh hướng biến hóa của thiên địa vạn vật, hiểu rõ nhân tình thế thái, nắm rõ trạng thái biến hóa của cơ thể người, có thể ra vào âm dương hai giới, cho nên có thể tránh được cái chết và kéo dài sinh mệnh.

Dạ Dao Quang ôm bụng cười, chỉ lên trán của Kim Tử nói: “Người khoác lác vừa thôi, người ta Linh Minh Thạch Hầu biết hàng yêu phục ma, đại náo thiên cung, người còn mạnh hơn người ta nữa sao?”

“Hứ!” Kim Tử bị coi thường nên vô cùng căm phẫn, nhe răng trợn mắt nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang thấy thế liền không cười nữa, nói: “Người đúng là hàng thiệt sao? Nhưng mà nhìn thế nào cũng không thấy giống lắm.”

“Hứ.”

Kim Tử bày ra bộ mặt không muốn nói nhiều nữa, làm cho Dạ Dao Quang dở khóc dở cười: “Thôi được rồi, chúng ta cũng có duyên phận, cho dù người là loại nào đi nữa ta cũng đều sẽ chăm sóc người chu đáo.”

Sau đó Dạ Dao Quang nắm lấy chân của Kim Tử, đầu ngón tay điểm vào lòng bàn tay của nó, truyền khí ngũ hành lúc này vừa hấp thụ được vào trong cơ thể của Kim Tử, luồng khí này truyền vào cơ thể liền được giữ lại trong cơ thể Kim Tử, Dạ Dao Quang thấy vậy rất vui mừng, dù Kim Tử thuộc loài nào thì việc nó có thể dẫn xuất khí ngũ hành thuần khiết nhất vẫn là sự thật, bọn họ nên giúp đỡ lẫn nhau để hai bên cùng có lợi, Kim Tử dẫn xuất khí, Dạ Dao Quang nạp vào, sau đó lại truyền cho Kim Tử.

(1) Quỳnh tương ngọc lộ: Rượu ngon, mỹ tửu

(2) Tễ ngô: Tách ngô.

Hầu tử tễ ngô: Một trong những câu chuyện ngày xưa của Trung Quốc.

(3) Luy: Loài không có lông và mai, ví dụ như: giun, ếch... (con người là loài vật cấp cao của hệ này)

Lân: Những loài có vảy ở dưới nước, rắn và những động vật có vảy, còn bao gồm những côn trùng có cánh (rồng là loài vật cấp cao của hệ này)

Mao: Chỉ những thú vật (kì lân là loài vật cấp cao của hệ này)

Vũ: Chỉ loài chim (phụng hoàng loài vật cấp cao của hệ này)

Côn: Chỉ những loài giáp xác và một số loài ở dưới nước, ví dụ như loài nhuyễn thể có vỏ cứng bên ngoài, cua, rùa... (linh quy loài vật cấp cao của hệ này).

(4) Phi: Không phải.

(5) Di tinh hoán đầu: chỉ pháp thuật kì diệu, bản lĩnh cao cường.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Khế Đất Đến Tay

Khí ngũ hành nồng đậm nhất đều có những màu sắc khác nhau, với sức lực của Dạ Dao Quang hiện tại không thể nào dẫn xuất được khí ngũ hành nồng đậm trong trời đất, Kim Tử có linh tính hơn cô, nếu tu vi của Kim Tử càng cao, cô tin là nó có thể dẫn xuất ra khí ngũ hành càng nồng đậm, như vậy thì sẽ gia tăng tốc độ tu luyện của Dạ Dao Quang.

“Ô ô ô...” Dạ Dao Quang không hề chiếm giữ riêng cho mình, cô đem phân nửa số khí ngũ hành dẫn vào cơ thể của Kim Tử, chính vì lý do này nên Kim Tử càng thích Dạ Dao Quang hơn nữa, không ngừng cọ cọ vào người cô, sau đó tiếp tục dẫn khí ngũ hành để Dạ Dao Quang bù đắp lại phần khí đã mất.

Một người một khí cùng nhau tu luyện theo cách đó hết cả buổi sáng, đến khi trên da của Dạ Dao Quang tiết ra một lớp dơ bẩn màu nâu, mùi chua bay ra khắp căn phòng thì Dạ Dao Quang mới không chịu nổi nữa gọi Vương Ni Nhi ở bên ngoài cho người mang nước vào.

Lúc Dạ Dao Quang tắm rửa, con khỉ háo sắc Kim Tử cũng không chịu đi, làm Dạ Dao Quang chỉ có thể dùng y phục che mắt nó lại, tắm rửa xong xuôi mới quăng nó vào bồn tắm, không biết có phải do hoa mắt hay không mà Dạ Dao Quang cảm thấy lông Kim Tử dường như chói mắt hơn.

“Này, lông của người mà nặng thêm tý thì có thể xem như là kim vàng mà bán đi.” Dạ Dao Quang vừa để cho Vương Ni Nhi giúp mình chải đầu, vừa thuận tay lau người cho Kim Tử.

“Ô ô ô!” Kim Tử vô cùng ra vẻ nói, kim vàng đầu thế nào quý bằng lông của nó.

Dạ Dao Quang chỉ cười cười, sau đó tỉ mỉ lau khô người cho nó.

“Da của cô nương dường như trắng hơn.” Sau khi giúp Dạ Dao Quang lau khô tóc, búi tóc xong xuôi, Vương Ni Nhi nhìn Dạ Dao Quang qua gương soi, người Dạ Dao Quang có ánh sáng rực rỡ như châu ngọc khiến cho cô phải kinh ngạc thán phục.

Dạ Dao Quang đưa tay sờ vào mặt mình, hôm nay là lần thứ hai bài trừ độc tố, thải ra hết những độc tố tích tụ ở bên dưới da, lỗ chân lông cũng không thấy đầu, làn da quả thật là mịn màng trắng sáng như trứng gà bóc, trơn nhẵn phát ra ánh sáng như trân châu.

“Mạnh Tứ gia đã đến hay chưa?” Dạ Dao Quang đứng dậy hỏi.

“Mạnh Tứ gia đã đến từ sớm, lúc này thiếu gia đang tiếp đãi ông ấy.” Thiếu gia ý chỉ Ôn Đình Trạm.

“Đồ hôm qua ta dặn đã bố trí xong chưa?” Dạ Dao Quang ôm Kim Tử đi ra ngoài.

Vương Ni Nhi đi theo sau nói: “Nô tỳ đã làm theo lời dặn của cô nương bố trí ổn thỏa hết rồi.”

Dạ Dao Quang gật đầu nói: “Đã trưa rồi, người hãy dọn cơm lên trước đi.”

“Vâng.” Vương Ni Nhi lập tức đi về phía nhà bếp.

Dạ Dao Quang ôm Kim Tử đi đến chính đường, vừa vào cửa thì ánh mắt của mọi người liền tập trung lên người cô, tất cả ngày người ra, mọi người đều cảm thấy Dạ Dao Quang hôm nay khác với ngày thường, nhưng

ngoại trừ Ôn Đình Trạm đang ngây người ra thì không ai nói được khác ở chỗ nào, bởi vì nhìn thì vẫn là con người đó, ăn mặc cũng giống như ngày thường, thậm chí trên đầu vẫn cài một đóa châu hoa và hai cây trâm ngọc.

“Thật thất lễ, hôm nay tu luyện đến quên cả thời gian, để hai vị đây chờ lâu rồi.” Dạ Dao Quang xin lỗi phu phụ Mạnh Tứ gia sau đó nói: “Bây giờ đã là giờ trưa, các vị nếu như không chê cơm canh đạm bạc thì xin mời dùng bữa trưa trước, sau đó ta sẽ về cho lệnh công tử bùa hộ thân.”

“Vậy thì làm phiền Dạ cô nương và Ôn công tử rồi.” Mạnh Tứ gia không từ chối lời mời.

“Mẫu thân, dì Dao còn đẹp hơn hôm qua nữa.” Mạnh Hằng vẫn luôn nhìn Dạ Dao Quang không chớp mắt ngây người nói.

“Dì Dao của con là mỗi ngày một đẹp hơn.” Thiếu nữ tuổi thanh xuân thay đổi từng ngày, Lữ Thị trêu ghẹo Dạ Dao Quang và nói dịu dàng với con trai.

Mọi người đều phá lên cười sau đó cùng nhau đi đến phòng ăn, chị Diên đã cùng với Lâm Thị và Vương Ni Nhi bày cơm ra, mọi người tự do ngồi vào chỗ. Mạnh gia tuy khá chú trọng phép tắc, nhưng nhập gia tùy tục, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang cũng không nói gì khác nên mọi người cùng nhau ăn cơm.

Tài nghệ nấu nướng của chị Diên làm cho Dạ Dao Quang có cảm giác âm thầm thích thú vì nhặt được bảo vật, kỹ thuật của chị Diên tuyệt đối có thể xếp đầu những món ngon mà Dạ Dao Quang từng nếm qua trong hai kiếp. Đến vợ chồng Mạnh Tứ gia và Mạnh Uyển Đình đã từng ăn qua rất nhiều món ngon vật lạ cũng ăn rất ngon miệng.

“Phủ của Dạ cô nương đúng là tàng long ngọa hổ (1).” Dùng cơm xong, Mạnh Tứ gia cảm thán sau đó hỏi: “Không biết Dạ cô nương từ đâu tìm được vị trù nương (2) này?”

Dạ Dao Quang biết là Mạnh Tứ gia ăn đến nghiện rồi nên muốn dò la thử xem chị Điền còn có sư huynh muội đồng môn hay đồ đệ gì không, bản thân cũng muốn mời một vị về phủ, Dạ Dao Quang liền kể lại hoàn cảnh của chị Điền.

Sau khi Dạ Dao Quang kể xong thì phu phụ Mạnh Tứ gia đều cảm thán: “Chị Điền này đúng là người mệnh khổ, cũng chỉ có Dạ cô nương mới có ánh mắt tinh tường biết nhìn người, gặp được Dạ cô nương đúng là phúc phần của chị Điền.”

“Gặp được chị Điền chẳng phải là phúc phần của ta sao?” Dạ Dao Quang tuy không phải là người xem trọng chuyện ăn uống, nhưng có thể được ăn ngon mỗi ngày ai lại không muốn chứ?

Phu phụ Mạnh Tứ gia nghe xong liền cười, sau đó bọn họ ngồi lại một lúc, Dạ Dao Quang cũng không trì hoãn nữa mà đi đến phòng sách, tối hôm qua cô đã bảo Vương Mộc sắp xếp lại phòng sách, Dạ Dao Quang chỉ cần rửa tay và miệng sạch sẽ liền bước vào phòng sách.

Trên án đã bày sẵn những vật cần thiết, Dạ Dao Quang không dùng bút mà ngưng tụ khí ngũ hành ở đầu ngón tay, chấm vào chu sa, ở trên tờ giấy màu vàng nhanh chóng viết, chỉ mất thời gian nửa tách trà liền vẽ xong lá bùa, lúc Dạ Dao Quang vừa thu lại tay thì hình vẽ chu sa trên bùa liền phát sáng, lập tức in vào mặt giấy, sau đó lại biến mất, vẫn là miếng giấy màu vàng ấy nhưng nay lại có thêm một luồng khí dày đặc khó diễn đạt bằng lời, ngón tay Dạ Dao Quang linh hoạt gấp tờ giấy vàng ấy lại thành hình tam giác.

Cuối cùng Dạ Dao Quang mở rộng lòng bàn tay vuốt nhẹ nhàng bên trên lá bùa, làm như vậy để phong ấn thêm một tầng khí ngũ linh, để phòng nhiều người tay không sạch sẽ tiếp xúc với lá bùa sẽ làm tiêu hao uy lực của nó.

Dạ Dao Quang đem lá bùa bỏ vào túi cầm nang mà Lư thị đã sớm cho người chuẩn bị, sau đó mang túi cầm nang ra khỏi phòng sách, bảo Vương Mộc vào thu dọn phòng sách cho sạch sẽ, Dạ Dao Quang đem túi cầm nang giao cho phu phụ Mạnh Tứ gia đang chờ ở bên ngoài.

Phu phụ Mạnh Tứ gia liền đeo lên người của Mạnh Hằng, cảm ơn Dạ Dao Quang thêm lần nữa, Lư thị đưa cho Dạ Dao Quang một hầu bao nhỏ, cô cũng không từ chối.

“Ôn công tử học hành giỏi giang thông minh tài trí, Mạnh gia có vài vị tiên sinh học vấn tương đối khá, nếu như Dạ cô nương và Ôn công tử không chê có thể đến Mạnh phủ làm khách.” Trước khi đi, Mạnh Tứ gia ngỏ ý mời Ôn Đình Trạm.

“Đa tạ ý tốt của Mạnh Tứ gia, bọn ta xin nhận, nhưng tiếc là mẫu thân đã có di nguyện, hy vọng Trạm ca nhi có thể theo học ở Bạch Lộc thư viện.” Dạ Dao Quang nói dối mà không chớp mắt.

Nhưng Mạnh Tứ gia hiểu đây là lời từ chối khéo léo của Dạ Dao Quang, học ở Mạnh gia không giống như thi ở Bạch Lộc thư viện, Bạch Lộc thư viện là một trong ba thư viện nổi tiếng nhất trong lịch sử tam triều, kể cả con cháu Mạnh gia có thể đỗ được Bạch Lộc thư viện thì đó cũng là niềm vinh dự to lớn.

Do đó Mạnh Tứ gia cũng không nói gì thêm, dẫn thê tử, nhi tử và muội muội rời khỏi Đỗ Gia thôn. Ngay sau khi Mạnh Tứ gia vừa rời khỏi thì Dương quản gia đến đưa cho Dạ Dao Quang khế đất.

Cầm trên tay mấy tấm khế đất, Dạ Dao Quang cười đến híp mắt nói với Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân rằng: “Ngày mai muội đi điền trang ở Thái Hòa trấn xem thử.”

Trạch viện đứng tên mình thì cũng nên xem thử phong thủy ra sao chứ.

***Tàng long ngọa hổ: Tiềm tàng nhân tài.Trù nường: Đầu bếp nữ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Dưới Nhà Có Xác

Sáng hôm sau, Dạ Dao Quang như thường lệ dậy sớm cùng luyện công với Kim Tử, tu luyện như vậy giúp tốc độ nhanh hơn trước nhiều, Dạ Dao Quang tu luyện xong liền rời khỏi phòng, quả nhiên là thấy Ôn Đình Trạm đã dậy từ sớm đang tập võ rèn luyện thân thể ở trong sân, Dạ Dao Quang liền nghiêng người dựa vào cột hành lang ở phía trước viện, âm thầm quan sát Ôn Đình Trạm với ánh mắt kiên định đang không ngừng luyện tập bộ quyền pháp mà Dạ Dao Quang dạy cho, không chỉ có cách thức mà còn có lực độ.

Ngay cả Dương Tử Quân từ trước đến nay quen ăn sung mặc sướng sau một thời gian dài bị Ôn Đình Trạm kích thích, cũng bắt đầu dựa theo động tác của Ôn Đình Trạm luyện quyền rất ra dáng, không cầu làm nên việc lớn, chỉ mong có thể rèn luyện cơ thể khỏe mạnh.

Khỏe miệng Dạ Dao Quang chột cong lên, cả người vụt đi như một ngọn gió, tập kích phía sau lưng của Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm chuyên tâm luyện công đang vun quây quyền thì cảm giác được có một luồng gió mạnh mẽ ập tới sau lưng, Ôn Đình Trạm lần đầu tiên bị tập kích nên theo bản năng muốn lẩn trốn, chân vừa xoay một vòng, thân thể nhanh chóng nghiêng sang một bên.

Chưa đợi cậu đứng vững thì một luồng cuồng phong nữa lại ập tới mặt cậu, Ôn Đình Trạm chưa nhìn rõ người tập kích là ai, nhưng lại ngửi được mùi hương rất quen thuộc, nên liền hiểu ra là Dạ Dao Quang đang chỉ dạy cho cậu, vì thế không dám buông lỏng, hai tay vận lực cản nhưng lại không

ngờ sức mạnh của Dạ Dao Quang lại lớn như vậy, vừa va chạm thì cậu đã bị đánh văng ra xa.

“Doãn Hòa!” Dương Tử Quân la lên hoảng sợ.

Rất nhanh sau đó một đạo kim quang chọt vọt đi, lúc Ôn Đình Trạm chuẩn bị té ngã xuống đất thì được cánh tay dài của Kim Tử giữ lại, Kim Tử dùng lực kéo, Ôn Đình Trạm liền đứng vững trở lại.

“Hạ bàn (1) đã đủ vững chắc, nhưng phản ứng vẫn chưa nhanh nhẹn lắm, đã vậy thì chàng hãy ngừng đọc sách trong một tháng đi, tất cả sách của chàng sẽ giao cho Kim Tử giữ, nếu chàng muốn xem sách thì hãy đến cướp từ tay Kim Tử.” Dạ Dao Quang bước chậm về phía Ôn Đình Trạm nói.

“Dao Dao, từ nay ta sẽ theo Kim Tử luyện tập, nàg đừng giao sách cho nó.” Kim Tử tuy rằng rất có nhân tính, nhưng trong mắt của Ôn Đình Trạm nó cũng chỉ là một con khỉ mà thôi, nếu như nó xé hết sách thì rất đáng tiếc.

“Không thương lượng.” Thái độ Dạ Dao Quang rất kiên quyết, “Chàng mau đi tắm đi, dùng bữa sáng xong, chúng ta cùng đi điền trang.”

Nói xong, Dạ Dao Quang cũng không để ý Ôn Đình Trạm liền mang Kim Tử rời khỏi.

Tuy điền trang ở vùng ngoại ô Thái Hòa trấn, nhưng cách Đỗ Gia thôn cả một Thái Hòa trấn, một cái thì ở phía đông Thái Hòa trấn, một cái lại ở phía tây, đoàn người Dạ Dao Quang xuất phát từ sáng sớm nhưng phải tới buổi chiều mới đến điền trang mà mình mua.

Điền trang nhìn thì không quá cũ, người trông coi điền trang là một nam tử tầm ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, dáng người ốm cao nước da rám

nắng trên mặt có một vết xẹo. Đỗ Hải đã đến trước cùng nam tử này đợi Dạ Dao Quang.

“Dạ cô nương đã đến rồi.” Đỗ Hải niềm nở tiến lên phía trước.

“Ừm.” Dạ Dao Quang trả lời.

Đỗ Hải vẫn giữ thái độ cung kính nói: “Đây là người trông coi điền trang, họ Lý.”

“Lý Thuyên kính chào chủ nhân.” Lý Thuyên nhanh chóng hành lễ.

“Cho người miễn.” Dạ Dao Quang phất tay.

Lần này Sở Gia vì đang cần tiền gấp, để có thể bán nhà nhanh hơn nên đã tặng hết nông sản ở trong nhà, hơn nữa còn tặng luôn người trong điền trang, Lý Thuyên cũng là một trong số ấy.

Dạ Dao Quang quan sát tướng diện của Lý Thuyên thấy ông là một người thật thà biết giữ bốn phận liền dặn dò: “Người hãy gọi tất cả người ở trong nhà ra tập hợp ở đây cho ta.”

“Dạ, tiểu nhân đi liền.” Lý Thuyên vội vàng làm theo lời dặn.

“Hôm nay trời nắng gắt, hay là cô nương nghỉ ngơi một chút, đợi tối một chút tiểu nhân đưa cô nương đi xem đất có được không.” Đỗ Hải kiến nghị. “Không làm lỡ việc của ngài chứ?” Dạ Dao Quang hí mắt nhìn mặt trời chói chang ở trên cao.

“Không việc gì, không việc gì, nhà cậu của tiểu nhân cũng khá gần đây, buổi tối ngủ ở đó một đêm cũng không sao cả.” Đỗ Hải liền nói.

“Vậy thì để trễ một chút rồi xem đất cũng được, Vương Mộc người đi dặn dò hạ nhân chuẩn bị cho Đỗ nha khoái (2) một gian phòng.” Dạ Dao Quang nói với Vương Mộc đi cùng.

“Đỗ nha khoái mời ngài theo tiểu nhân.” Vương Mộc tuy mới mười bốn tuổi nhưng làm việc không khác gì người trưởng thành.

Chỉ một lúc sau, Lý Thuyên đã gọi tất cả mọi người tập hợp ở trong sân lớn, đích thân dẫn đoàn người Dạ Dao Quang vào, ba anh em Vương Mộc và chị Điền bận rộn dọn dẹp, còn phu phụ Lâm Thị Dạ Dao Quang dặn dò ở lại trông coi mọi việc trong nhà, dù gì phụ thân của Vương Mộc cũng cần Đỗ Hạnh thăm khám chữa bệnh.

“Trong nhà có tổng cộng mười bốn người, tất cả đều ở đây.” Lý Thuyên nói.

Bởi vì đất điền trang trên cơ bản là đất lĩnh canh (3), bọn họ có mười bốn người nhưng thật ra chỉ có ba hộ gia đình ở lại đây để trông coi điền trang. Dạ Dao Quang quan sát từng người một, có người nhân phẩm không tốt như là chua ngoa, nhiều chuyện, cũng có người thì lòng dạ hẹp hòi, nhưng nhìn chung cũng không có thiếu sót gì lớn lắm, Dạ Dao Quang lười phải thay đổi người, trên thế gian này làm gì có nhiều người hợp ý mình như vậy?

“Ngày xưa tiền công các người được bao nhiêu một tháng?” Dạ Dao Quang hỏi thẳng.

“Dạ thưa chủ nhân, tiểu nhân một tháng năm tiền, những nam đinh còn lại đều một tháng ba tiền, nhà bếp một tháng hai tiền, trẻ con một tháng một tiền, ngoài ra mỗi năm mỗi người được cho thêm một bộ quần áo mới.”

Ở đây một lượng là một ngàn văn tiền, một tiền là tám mươi văn tiền. Cũng có nghĩa là người trông coi một tháng bốn trăm văn tiền, cũng không phải ít, vì việc bọn họ phải làm không nhiều lắm, chuyện ăn uống đều do chủ nhà lo, nam đinh trong nhà tranh thủ thời gian rảnh rỗi sau mùa vụ đi ra

ngoài làm công thời vụ thì một tháng có thể kiếm thêm được ba trăm văn tiền, như vậy cũng rất khá rồi.

“Tiền công tháng vẫn như cũ, về sau bốn mùa mỗi mùa đều được thưởng một bộ quần áo.” Dạ Dao Quang nhẹ nhàng gật đầu.

“Đa tạ cô nương, đa tạ cô nương.” Mọi người biết được về sau mỗi năm được thêm ba bộ quần áo liền vui mừng cực độ, họ đều là những người nghèo khổ, già trẻ lớn bé đều sống nương tựa lẫn nhau, ăn no mặc ấm là ước mong lớn nhất của bọn họ.

“Ta xưa nay đều không bao giờ bạc đãi những người trung thành tận tụy.” Dạ Dao Quang từ tốn nói: “Mọi việc ở đây về sau vẫn sẽ do Lý Thuyên làm chủ, nhà của ta ở Đỗ Gia thôn, ta họ Dạ, nếu có việc gì người cứ đến đó tìm ta.”

“Tiểu nhân đã hiểu.” Lý Thuyên vui mừng hơn hở, thái độ càng thêm nhún nhường.

“Cứ như vậy mà làm, mọi người đều quay về làm việc hết đi.” Dạ Dao Quang nhìn thấy Vương Ni Nhi đi về phía mình liền nói với Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân đang đứng phía sau mình rằng: “Mọi người đều nghỉ ngơi một lúc đi.”

Dương Tử Quân và Ôn Đình Trạm vẫn ở cùng một phòng, cả hai được Vương Lâm dẫn về phòng, còn Dạ Dao Quang cũng theo Vương Ni Nhi về phòng của mình. Phòng của Dạ Dao Quang ở trong nội viện, phải đi ngang một cái hồ lớn, hoa sen trong hồ lúc này đều đã tàn úa nhưng lại có củ sen, Dạ Dao Quang vừa lại gần hồ thì ngừng bước.

“Cô nương, có chuyện gì sao?” Vương Ni Nhi đang cầm ô che cho Dạ Dao Quang, thấy Dạ Dao Quang đột nhiên ngừng lại thì liền hỏi.

Dạ Dao Quang không nói lời gì, cứ nhìn chăm chăm vào hồ nước.

Vào mùa thu đầm sen vô cùng vắng lặng, những rế sen khô héo đều trôi lên mặt nước, nhiều lá khô trôi bập bềnh càng làm tăng thêm mùi tàn lụi, đó là những gì người ngoại đạo nhìn thấy. Nhưng Dạ Dao Quang lại có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không thấy được, đó chính là mùi tử khí (4)!

Bên dưới hồ nước này có xác chết!

***Hạ bàn: Chỉ bộ phận từ eo trở xuống, thường hay chỉ phần chân.Nha khoái: Cũng giống như nha tử, ý chỉ người môi giới.Lĩnh canh: Đất của địa chủ cho nông dân làm ruộng thuê.Tử khí: Mùi của cái chết.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bốn Phần Địa Tô

“Gọi Lý Xuyên đến đây.” Dạ Dao Quang hơi nheo mắt.

Biết thi thể bị chôn ở chỗ này quả nhiên là do hẩn giết, tử khí còn chưa biến thành oán khí, bởi vì còn chưa qua thất đầu (*), cô phải hỏi kỹ mấy ngày trước trong thôn trang đã xảy ra chuyện gì.

Lý Xuyên đã được gọi đến rất nhanh: “Đông gia tìm tiểu nhân có chuyện gì?”

“Trước khi Dương quản gia chưa đến, trong thôn trang có người ở không?” Ánh mắt của Dạ Dao Quang dừng lại trên mặt nước phẳng lặng, đôi mắt của cô cũng tĩnh lặng như hồ nước.

“Sáu ngày trước nhị gia... Sở nhị gia cùng Sở tam gia từng tới đây, ngày thứ hai Sở đại gia phái người tới thông báo thôn trang đã tìm được người mua, làm cho hai vị Sở nhị và tam gia phải trở về, ngày thứ ba sáng sớm nhị vị liền rời đi.”

Lý Xuyên không dám có chút giấu giếm nào: “Lúc sau Dương quản gia liền tới mở cửa để xem ruộng đất.”

“Người có tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ đã rời đi?” Dạ Dao Quang quay đầu nhìn về phía Lý Xuyên.

Nhìn chung Dạ Dao Quang có thể kết luận được trong hồ nước không phải Sở nhị thì là Sở tam, hạ nhân đều là ký khế ước chết, đã chết lại còn bị đánh chết, còn cần gì phải che giấu.

Lý Xuyên trong lòng đột nhiên hơi lo sợ, rõ ràng thần sắc của Đông gia vô cùng bình thường nhưng nghĩ kỹ lại thì y nghiêm túc gật đầu.

“Hôm bọn họ rời đi, hồ nước này có gì không giống như ngày thường?” Dạ Dao Quang hỏi ngược lại.

“Không giống...” Lý Xuyên suy nghĩ hồi lâu rồi chợt bừng tỉnh nói: “Sáng sớm cháu của Tôn bà bà nói một câu, đêm qua trời không mưa, cũng không biết là con nhà ai đã nghịch nước ở dưới đó.”

Dạ Dao Quang nghe vậy nhếch môi, nói: “Hai huynh đệ họ Sở sau khi đến đây có xảy ra tranh chấp?”

“Không hề có chuyện này, chỉ là hai người họ dường như không được vui cho lắm.” Lý Xuyên nghĩ lại nói.

“Người dẫn thêm một người đến huyện nha nói trong thôn trang có phát hiện thi thể.” Dạ Dao Quang nói.

Lý Xuyên sợ tới mức chân mềm nhũn, sau đó trừng lớn đôi mắt nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn hắn, dặn dò Vương Mộc: “Người cùng hắn đến huyện nha, dùng xe ngựa của ta, càng nhanh càng tốt.”

Vương Mộc cũng bị hù không nhẹ, nhưng cũng may ổn định được tâm lý, hắn ta nắm lấy tay Lý Xuyên nói với Dạ Dao Quang: “Cô nương yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ cùng Lý Xuyên trở về trong thời gian ngắn nhất.”

Dạ Dao Quang liền gật đầu, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Vương Ni Nhi, Vương Ni Nhi bị dọa đến gương mặt nhỏ bé trắng bệch ra nhưng vẫn có thể lập tức phản ứng lại được, lấy ra hai lượng bạc vụn đưa cho Vương Mộc, đi đến huyện nha cần không ít lộ phí, thời gian cấp bách

không kịp chuẩn bị lương khô, để tránh xảy ra chuyện gì khác, đem theo một ít bạc vẫn tiện hơn.

Chờ sau khi Vương Mộc và Lý Xuyên đi, Dạ Dao Quang quay về thì nhìn thấy Vương Ni Nhi không được khỏe, đi đường suýt ngã vài lần, vì thế nhíu mày nói: “Người sợ cái gì, cũng chỉ là một người chết. Những kẻ sống ở nơi có người chết mới đáng sợ!”

“Cô nương, người chết sẽ biến thành quỷ sao?” Giọng của tiểu cô nương hơi run rẩy.

“Tự nhiên sẽ vậy.” Dạ Dao Quang đuổi tay gỡ lấy Kim Tử đang quẩn quanh người cô xuống, sau đó để nó ấy nằm xuống giường còn mình đi đến chiếc bàn ngồi xuống.

“Cô nương...” Vương Ni Nhi sắp khóc.

“Người chết biến thành quỷ vẫn còn rất sớm, lúc này chỉ mới chết bốn ngày, qua thất đầu cũng chẳng qua sẽ nhiều thêm một chút oán khí, nhiễm vào không khí thì thật xui xẻo, muốn biến thành quỷ nào có dễ dàng như vậy, hơn nữa cô nương nhà người đang làm gì, há còn sợ quỷ hay sao?” Dạ Dao Quang liếc nhìn nói: “Rót cho ta ly nước.”

Vương Ni Nhi vẫn còn sợ hãi, nhưng cô rất thông minh, cô càng sợ bị Dạ Dao Quang ghét bỏ hơn, vì thế cố gắng kìm chế rót cho Dạ Dao Quang một ly nước, cố gắng làm ra kiểu như không hề sợ hãi.

Cô không hề biết cơ thể của cô lúc đó cứng đờ đến mức nào, bị chú khỉ Kim Tử đang nằm trên chiếc giường nọ lườm cho một phát, Dạ Dao Quang thật ra là cố ý nhưng không phải dọa Vương Ni Nhi, mà là Vương Ni Nhi đã lọt vào mắt Dạ Dao Quang, cô nương ta đang do thám thử xem Vương Ni Nhi có phải đang tiếp tay cho kẻ thủ ác không.

“Người cầm lá bùa này đi đi, dán vào nơi ta đã vẽ một cái vòng tròn.” Dạ Dao Quang bưng ly nước, sau đó lấy ra một lá bùa đưa cho Vương Ni Nhi. Khi này cô ở hồ nước lấy nước vẽ một cái vòng tròn, và cố ý ở chỗ này đợi Vương Ni Nhi, nhưng ánh nắng mặt trời lại quá chói chang, lúc này có lẽ vòng tròn đó bốc hơi hết rồi, việc này một phần là để khảo nghiệm thái độ chú tâm vào chủ tử là cô của Vương Ni Nhi và trí nhớ của cô ta.

Vương Ni Nhi sắc mặt trắng bệch, ngược lại không hề nói gì cả, nhận lá bùa từ tay của Dạ Dao Quang, sau đó chậm rãi rời khỏi phòng, đi đến phía hồ nước.

“Đi xem cô ta có dán lá bùa đúng chỗ chưa.” Dạ Dao Quang đi đến mép giường, nhắc Kim Tử đang ở trên chiếc giường xua ra bên ngoài, sau đó ngả mình nằm xuống giường.

“Á... Á... Á!” Kim Tử bị ném ra ngoài vô cùng oán giận, mắng nhiếc Dạ Dao Quang một hồi.

Đại ý là: Bên ngoài trời đang nắng gắt, khuôn mặt xinh đẹp của nó sẽ bị ăn nắng mất!

Dạ Dao Quang nghe xong vẻ mặt chán ghét ngáp một cái, sau đó xoay người quay lưng về phía nó.

Kim Tử cảm thấy những cô nương như thế này thật không biết điều, không hề biết thưởng thức vẻ đẹp của mình, hằm hừ bỏ đi. Đương nhiên là đi theo Vương Ni Nhi, lá bùa dán sai vị trí sẽ không xua được tử khí trên mặt hồ, người sống hít nhiều tử khí rất dễ bị bệnh.

Vương Ni Nhi tuy sợ hãi nhưng vẫn tìm ra được vị trí Dạ Dao Quang đã vẽ trước đó, làm hạ nhân cần phải quan sát nhất cử nhất động của chủ nhân, phải biết cách suy đoán suy nghĩ của chủ nhân, đây là những lời mà mẫu thân đã dạy, từ nhỏ cô đã hiểu được điều này.

Tiểu Kim Tử sau khi nhìn thấy tức tốc chạy về, sau đó giở trò đẩy Dạ Dao Quang xuống đất nhưng lại bị Dạ Dao Quang sớm đã chuẩn bị Ngũ Hành khí ngăn chặn móng vuốt của nó khiến nó không làm gì được, chỉ biết nổi giận ngồi trên mép giường.

Dạ Dao Quang ngủ vừa đúng nửa canh giờ, ngáp một cái ngồi dậy thấy cảnh này, không khỏi buồn cười: “Ta còn không biết cái đầu khỉ của người đang nghĩ gì?”

“Ác! Ác!” Kim Tử xoay người, nhấc cái môn khỉ lên hướng về phía Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang duỗi thẳng tay kéo nó đến bên cạnh: “Ta bảo chị Điền làm cá chua ngọt cho người.”

Lúc đó đôi mắt của Kim Tử sáng rực, nó liền đưa tay ôm lấy Dạ Dao Quang, làm nũng cọ cọ vào người cô.

Dạ Dao Quang bất lực lắc đầu, con khỉ thích ăn cá chua ngọt, thật là khiến người khác không biết nói gì.

Vương Ni Nhi nghe thấy giọng nói của Dạ Dao Quang, vội vàng đến hầu hạ cho Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang nhìn thấy gương mặt đã lấy lại vẻ bình thường của Vương Ni Nhi, không khỏi thầm gật đầu.

Đỗ Hải không biết gì cả đang đứng ở trong sân để đợi Dạ Dao Quang, chuẩn bị đưa Dạ Dao Quang đi xem đất.

“Dạ cô nương, bốn trăm mẫu đất này có hai trăm tám mươi mẫu thượng đẳng, tám mươi mẫu trung đẳng, bốn mươi mẫu hạ đẳng. Mẫu đất thượng đẳng đều đã được trồng lúa, trung đẳng cùng hạ đẳng thì đã được trồng bông. Năm nay mùa màng không tốt, một mẫu đất chỉ cho 10 đấu thóc, một mẫu bông chỉ có thể thu hoạch được hai trăm đến ba trăm cân.” Đỗ Hải đưa Dạ Dao Quang đến khu đất rộng ba trăm mẫu của mình.

Sản lượng thật sự rất thấp, vấn đề nằm ở kỹ thuật, cũng có vấn đề nằm ở điều kiện thời tiết.

“Có bao nhiêu tá điền?” Dạ Dao Quang nhìn hoàng hôn buông xuống, có rất nhiều dáng người đang khom lưng ở dưới ruộng nên cô không thể không hỏi.

“Trong đó bốn mươi mẫu vẫn là do người trong thôn trang của Lý Xuyên trồng, còn lại là hơn năm mươi hộ của Lý gia thôn, chỉ có khoảng 30 hộ trong làng.” Đỗ Hải trả lời.

“Sở gia thu mấy phần địa tô?” Dạ Dao Quang lại hỏi.

Đỗ Hải duỗi thẳng bốn ngón tay.

Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân trừng mắt, bốn phần, đây thực sự là giống như đánh cướp, Đỗ Gia thôn tương đối giàu có, người làm thuê không nhiều lắm nên bọn họ không hề biết Sở gia lại tàn nhẫn đến như vậy.

(1) Thất đầu: chết chưa quá 7 ngày.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nàng Là Nương Tử Của Ta

So với hai người Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang lại không có một chút kinh ngạc, xã hội phong kiến nông dân vẫn luôn là đối tượng bị áp bức bóc lột, ánh mắt nàng nhìn xa xăm.

Hoàng hôn ở xa xa nơi chân trời trải ra tầng tầng xuống dưới, từ đỏ tươi đến màu vàng ánh kim rồi vàng rực khi chiếu vào hạt thóc, lại cùng với màu vàng hạt thóc hòa hợp lại thành một mảnh, tia sáng màu vàng kia bao phủ hết sự cần lao của người nông dân, ẩn thành một đám hắc ảnh. Ruộng lúa bên cạnh còn có mấy đứa trẻ đang nghịch ngợm ngâm cọng lúa đi qua, hình ảnh mảnh mai đó bị kéo dài ra, phía trên có vài hạt thóc đọng đũa, khắc ra một bức họa ruộng đồng vào vụn thu hoạch làm xúc động lòng người.

Dạ Dao Quang lẳng lặng nhìn trong chốc lát, liền xoay người rời đi, trở về thôn trang. Mọi người đều dùng cơm chiều nhưng có một chút nặng nề, đặc biệt là Ôn Đình Trạm, đôi mắt thường ngày tịch mịch của cậu giống như viên trân châu đen cứ mãi thâm trầm không gợn sóng, không ai biết cậu đang suy nghĩ cái gì.

Vì trong nhà có người chết nên Dạ Dao Quang cũng không cho Đỗ Hải rời đi mà phải ở lại ngoại viện của thôn trang nghỉ ngơi, cũng không phải là vì chuyện đó, chỉ là ngày mai còn có việc cần hẩn xử lý.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dạ Dao Quang cùng Kim Tử tu luyện xong liền cho Kim Tử dẫn Ôn Đình Trạm chạy lên trên núi, mấy quyển sách mà

hôm nay Ôn Đình Trạm muốn xem đều bị Kim Tử mang đi hết rồi, Ôn Đình Trạm chỉ có thể dốc hết toàn lực mà đuổi theo.

Vào lúc chiều, huyện nha dẫn người tới, bộ đầu là một người có dáng dấp cường tráng, thoạt nhìn có chút hung thần ác sát, nhưng tướng mạo này thật ra lại là một người ngay thẳng, trung thành.

“Cô nương, đây là Nghiêm bộ đầu.” Vương Mộc giới thiệu người dẫn đầu với Dạ Dao Quang.

“Tiểu nhân là Nghiêm Lăng, chào Dạ cô nương.” Nghiêm Lăng vội vàng chấp tay, thái độ rất là tôn kính.

Dạ Dao Quang biết nàng đã từng giúp huyện nha phá một vụ đại án lừa bán người dân, lại cứu được đích tử của Mạnh Bác, huyện lệnh lại chính là người Mạnh gia, hình như là đường huynh đệ của Mạnh Bác, tất nhiên là Mạnh Bác đã có nói qua nên vị bộ đầu này mới có thể đến nhanh và có thái độ như vậy với nàng.

“Làm phiền Nghiêm bộ đầu rồi.” Dạ Dao Quang gật gật đầu, sau đó dặn Vương Mộc: “Dẫn Nghiêm bộ đầu cùng vài vị bộ khoái đi đến hồ nước.”

“Nghiêm bộ đầu, xin mời.” Vương Mộc lập tức hạ người cung kính dẫn Nghiêm Lăng đi vào.

“Dạ cô nương, ngài đây là...” Đỗ Hải cảm giác có chút gì đó bất thường.

“Trong ao có người chết.” Dạ Dao Quang nói xong những lời này liền đi theo vào.

Đỗ Hải sợ tới mức thân thể loạng choạng, sắc mặt có chút tái nhợt theo bọn họ đi vào.

Vì Vương Mộc và Lý Xuyên đã bàn giao rõ ràng nên Nghiêm Lăng dẫn người vào, đem theo dụng cụ cần thiết, vừa vào trong viện lập tức làm việc ngay, rất nhanh đã vớt lên được một thi thể đã trương phình, thi thể sở dĩ không nổi lên là vì trên thân thể hắn bị trói bằng xích sắt thô nặng.

“Đây là... Sở tam gia!” Mặt mũi thi thể hiện ra mơ hồ nhưng Lý Xuyên vẫn nhận ra được bộ quần áo kia.

Lập tức có ngũ tác (1) tiến lên kiểm tra, mùi của thi thể vốn dĩ không còn, nhưng cái xác vừa vớt đi lên thì mùi hôi kinh thiên, ngũ tác tuy đã dùng khăn bịt kín miệng mũi nhưng cũng không ngăn được, hắn nghiêm túc kiểm tra từng chỗ rồi mới đứng lên nói: “Là bị sợi xích sắt trên người siết cho đến chết.”

Nghe nói thế những người trong thôn trang đang vây quanh đây đều bất giác sờ vào cổ, sau đó rung mình một cái. Chuyện lớn như vậy, tự nhiên sẽ kinh động đến Ôn Đình Trạm cùng Dương Tử Quân nhưng Dạ Dao Quang đã sớm dặn dò Vương Lâm xem chừng hai bọn họ, không cho bọn họ đến gần.

“Chính là Sở Hải phải không?” Nghiêm Lăng hỏi ngũ tác.

“Vâng.” Ngũ tác ở huyện thành cùng ba huynh đệ Sở gia đều đã từng giao tế, tuy rằng thi thể này đã không còn như nguyên trạng nhưng bộ mặt cũng không đến nỗi bị thay đổi hoàn toàn, căn cứ kinh nghiệm nhiều năm của gã ta đủ để phán định. Hơn nữa trên ngón cái thi thể có một chiếc nhẫn ban chỉ (2), cái nhẫn ban chỉ này nửa tháng trước lúc hắn kiểm tra người bị thiêu chết ở sông bạc, tận mắt nhìn thấy Sở Hải đeo nó.

“Dạ cô nương, nếu tiện, bây giờ tiểu nhân xin dẫn theo người đến thăm viếng từng người một của quý thôn trang.” Nghiêm Lăng xoay người chấp tay nói với Dạ Dao Quang.

“Nghiem bộ đầu xin cứ tự nhiên.” Dạ Dao Quang quay đầu dặn dò Lý Xuyên: “Người đi triệu tập người trong thôn trang, nghe theo chỉ thị của Nghiem bộ đầu.” “Tiểu nhân xin đi ngay.” Lý Xuyên nào dám trì hoãn.

Nghiem Lăng cũng lập tức phân phó theo trình tự rõ ràng dẫn theo bộ khoái tiến hành làm việc.

Lúc đám người tản đi, thi thể cũng được dọn đi, Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân mới chạy đến: “Dao Dao, trong ao sao lại có thi thể?”

“Thi thể là Sở Hải, nếu muội đoán không nhầm, hung thủ hẳn là Sở Giang.” Dạ Dao Quang cười nói.

“Vị tiểu công tử này có chút quen thuộc.” Nghiem Lăng nhìn Ôn Đình Trạm: “Không biết tiểu công tử họ gì?”

“Tiểu tử họ Ôn.” Ôn Đình Trạm bình thản trả lời.

Nghiem Lăng ánh mắt sáng ngời: “Tiểu công tử chính là con của Ôn tam gia?”

“Gia phụ trong nhà thứ ba, tên húy là Trường Tùng.” Ôn Đình Trạm nói: “Bộ đầu biết gia phụ ta?”

“Biết chứ, biết chứ, làm sao mà không biết được chứ.” Nghiem Lăng có chút kích động: “Lúc trước ở phủ thành, nếu không phải tam ca chỉ điểm, nào có ta hôm nay, nói đúng ra thì tam ca còn từng cứu ta một mạng, chỉ là sau này ta tìm được cha mẹ ruột rồi mới rời quận Dự Chương này, năm nay thủ hiếu cho cha mẹ xong liền về lại huyện Lư Lăng, không biết tam ca bây giờ vẫn khỏe chứ.”

Nghiem Lăng cũng từng đi quận Dự Chương hỏi thăm qua tin tức của Ôn Trường Tùng, chỉ nghe được hiện đang ở huyện Lư Lăng, lúc trước ở cùng Ôn Trường Tùng nhưng chưa từng nghe Ôn Trường Tùng nói qua nhà

ở chỗ nào nên hẳn tới huyện Lư Lăng làm bộ khoái, chính là muốn tìm đến Ôn Trường Tùng. Nửa năm trước cơ duyên hảo hợp được huyện lệnh coi trọng, đề bạt làm tổng bộ đầu, do công vụ bận rộn mới không còn hỏi thăm về nơi ở của Ôn Trường Tùng, nghĩ rằng có duyên phận chắc chắn sẽ gặp được.”

“Gia phụ gia mẫu đều đã tạ thế.” Ôn Đình Trạm ánh mắt âm đạm nói.

Nghiêm Lăng vốn có đôi mắt to và có thần liên trường một cái, tức khắc có chút dọa người, đại hán tử thân cao tám thước có thừa thế nhưng hốc mắt đã đỏ: “Tam ca cùng tam tẩu sao lại như vậy... Bọn họ sao lại... mất thế?”

“Tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn.” Thấy Ôn Đình Trạm há mồm muốn nói, Dạ Dao Quang liền mở miệng, tuy rằng Dạ Dao Quang biết Nghiêm Lăng là người chân tình, nhưng Nghiêm Lăng là người có tính ghét cái ác như kẻ thù, nói cho Nghiêm Lăng biết chân tướng cũng không phải chuyện tốt, liền chặn lời Ôn Đình Trạm lại, rồi nói một lượt chuyện mà người ngoài biết về nguyên nhân cái chết của vợ chồng Ôn Trường Tùng.

“Tam ca...” Nước mắt Nghiêm Lăng đã rơi ra, hẳn nhanh chóng dùng ống tay áo lau mặt một cái: “Sau này Nghiêm thúc sẽ chiếu cố người.”

Khóe mắt Ôn Đình Trạm cũng có chút đỏ nhưng cậu đã dần dần học được cách kiềm nén lại cảm xúc bên trong nên đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thành khẩn nói: “Đa tạ Nghiêm thúc, diệt nhi (3) hiện tại rất tốt, diệt nhi cùng Dao Dao sống ở Đỗ Gia thôn, Nghiêm thúc nếu rảnh rỗi thì có thể tới nhà chơi.”

Nghiêm Lăng lau khô nước mắt, nhìn sắc mặt Ôn Đình Trạm cùng Dạ Dao Quang đều rất tốt mới yên tâm, gật đầu nói: “Chờ việc này xong xuôi, Nghiêm thúc sẽ đến thăm các người.” Dừng một chút rồi lại nói: “Tam ca

cùng tam tấu trên trời có linh thiên, thấy hai người tử đệ các người sống tốt như thế này nhất định sẽ rất vui mừng.”

Câu nói của Nghiêm Lăng làm Dạ Dao Quang không nhịn được liền phì cười ra tiếng, còn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Đình Trạm bỗng tái đi rồi mới nghiêm túc chỉnh lại cho đúng: “Nghiêm thúc, Dao Dao là nương tử của điệt nhi.”

(1) Ngõ tác: Pháp y - người kiểm tra thi thể người chết để tìm ra nguyên nhân dẫn đến cái chết đó.

(2) Nhẫn ban chỉ: Vốn là nhẫn ngọc đeo trên ngón cái lúc bắt tên, sau trở thành đồ trang sức của giới quý tộc hay kẻ có quyền thế, giàu có.

(3) Điệt nhi: cháu

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tai Ương Huyết Quang

“Hả?” Nghiêm Lăng sững sốt, sau đó có chút mờ mịt nhìn nhìn Dạ Dao Quang, gã vẫn luôn cho rằng Dạ Dao Quang là con gái mà Ôn Trường Tùng và Liễu thị nhận nuôi vì Dạ Dao Quang nhìn lớn hơn vài tuổi so với Ôn Đình Trạm, xưa nay không nghĩ tới điều này. Tuy rằng Huyện thái gia dặn dò phải khách sáo với vị Dạ cô nương này, nhưng cũng không thể nói rõ cho hẳn những cái khác, ví dụ như Dạ Dao Quang là con dâu nuôi từ bé chẳng hạn.

“Đại ca, chúng tôi đã hỏi qua tất cả mọi người rồi, cũng đã ghi lại lời khai, còn kêu bọn họ ấn dấu tay vào nữa.” Giữa lúc không khí có chút căng thẳng, một tên bộ khoái bê một chồng giấy chạy tới.

Nghiêm Lăng một chữ cũng không biết, bằng không cũng sẽ không đến nỗi cắt liên lạc với Ôn Trường Tùng, bèn quơ lấy xem một lần và cũng không làm bộ làm tịch, liền gom lấy gom để, sau đó nói với Ôn Đình Trạm: “Nơi này đã có người chết, ở lại cũng không may mắn, hay là các người trở về nhà đi, đợi Nghiêm thúc xử lý thỏa đáng việc này rồi sẽ đi tìm các người.”

“Nghiêm thúc đi làm chính sự đi, diệt nhi cùng Dao Dao sẽ nhanh chóng trở về nhà.” Ôn Đình Trạm gật đầu, trong mắt cậu chỗ có người chết cũng không may mắn gì.

“Đợi đã.” Lúc Nghiêm Lăng sắp đi, Dạ Dao Quang đột nhiên mở miệng, sau đó nhìn Nghiêm Lăng nói: “Nghiêm thúc ba ngày này hành sự phải cẩn thận, thúc có huyết quang tai ương.”

Mày dày và rậm, vượt thiên thương, đầu mày khẩn tỵ, đuôi mày to cung độ xẻ tà, đây là tướng mạo có huyết quang tai ương. Trong lần đầu tiên gặp Nghiêm Lăng Dạ Dao Quang đã phát hiện ra, chỉ là lần này không có liên quan gì đến nàng, thiên hạ này mỗi ngày đều có người chết do tai họa, nàng cũng không thể quản từng người được nhỉ? Nếu không phải có chuyện xen giữa việc Nghiêm Lăng và Ôn Đình Trạm nhận nhau, Nghiêm Lăng lại là người có phẩm đức không tồi, nàng tuyệt đối sẽ không mở miệng nhắc nhở.

Lời nói này của Dạ Dao Quang đã khiến cho Nghiêm Lăng nhảy dựng người lên.

Mà với Ôn Đình Trạm lời nói của Dạ Dao Quang lại rất đáng tin, vì thế vội nói: “Nghiêm túc, người nhất định phải nghe Dao Dao nói, Dao Dao nói có nhất định sẽ có.”

Nghiêm Lăng còn chưa mở lời, người bộ khoái bên cạnh gã liền kề sát vào bên tai gã nói: “Đại ca, ngày hôm trước ta cùng sư gia uống rượu, sư gia nói vị Dạ cô nương này là người biết được thiên cơ.”

Vốn là người không tin nhưng Nghiêm Lăng tức khắc cũng có chút kinh hãi, nhanh chóng thu tâm trí lại: “Ta vẫn chưa đắc tội gì với ai...”

“Nghiêm túc cho ta một đồng tiền.” Dạ Dao Quang đột nhiên nói.

Mọi người đều không hiểu chuyện gì, Nghiêm Lăng vẫn ngoan ngoãn lấy từ bên hông ra một đồng tiền đưa cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang tiếp nhận đồng tiền, lấy một lá bùa giấy từ bên hông ra: “Nghiêm túc trong ba ngày này, nhớ mang theo bên mình tờ giấy đạo phù này.”

Đây là bùa hóa sát, là do Dạ Dao Quang vẽ ra vào ngày thường khi có thời gian để chuẩn bị bất cứ lúc nào cần đến, trong phong thủy không chỉ là

gia trạch sẽ phạm sát, mà ngay cả trong mệnh cũng có không ít hung thần ác sát, đạo phù này có thể giúp cho Nghiêm Lăng vượt qua tử kiếp, nhưng vì nàng tu vi chưa đủ, lá bùa uy lực hữu hạn, Nghiêm Lăng thế nào cũng phải nếm chút khổ sở.

Những lời này Dạ Dao Quang không nói cho Nghiêm Lăng biết, Nghiêm Lăng đã dẫn người đi rồi.

“Dao Dao, Nghiêm thúc không phải sẽ gặp chuyện gì chứ?” Ôn Đình Trạm hỏi.

“Chàng rất quan tâm lão?” Dạ Dao Quang liếc xéo Ôn Đình Trạm: “Chẳng qua là mới gặp mặt một lần, lão thiện hay ác muội đều không biết được, sao chàng còn tin nhiệm lão như vậy?”

“Ta có thể cảm thấy được lão không có ác ý.” Ôn Đình Trạm nghĩ một chút rồi mới nói.

Dạ Dao Quang nhướn mày không phủ nhận.

Ôn Đình Trạm mím môi nói tiếp: “Được rồi, cứ cho là ta cảm nhận sai đi, thế còn muội, muội sẽ không để ta bị người khác lừa gạt, chỉ có một văn tiền muội đã cho lão lá bùa thì chắc đã biết lão không phải là người làm chuyện xấu.”

Dạ Dao Quang cười nhẹ nhàng: “Muội đã cho lão một lá bùa, thế sao huynh còn lo lắng cho lão?”

“Bởi vì thần sắc vừa rồi của muội...” Ánh mắt sâu thẳm của Ôn Đình Trạm dừng trên người Dạ Dao Quang: “Lúc muội đưa cho Nghiêm thúc lá bùa, đỉnh mày có hơi hơi giật, mỗi lần khi muội có nghi ngờ điều gì, sẽ có biểu hiện này, e là chính muội cũng không biết.”

Dạ Dao Quang kinh hãi, biểu hiện này chính nàng cũng biết, nhưng đây là thói quen, hơn nữa hành động này dường như là không có gì thay đổi. Kiếp trước nàng có một người chị em quen biết mười mấy năm, phải mất mười năm mới phát hiện ra bí mật nhỏ này của nàng và nhịn không được nên mới nói cho nàng biết. Nhưng nàng vừa đến nơi này chưa bao lâu, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, việc này đã bị một cậu bé chỉ mới chín tuổi phát hiện ra.

“Đôi mắt thật tinh!” Dạ Dao Quang liếc mắt qua Ôn Đình Trạm một cái, rồi cất bước đi ngay.

“Dao Dao, muội đừng đi, khi nào chúng ta về nhà?” Ôn Đình Trạm chạy đuổi theo.

“Tại sao lại bỏ đi? Nơi này cũng là nhà của chúng ta.”

“Nơi này đã có người chết...”

“Từ hằng cổ tới nay, thời đại biến thiên, triều đại thay đổi, ta hỏi huynh có nơi nào không có người chết? Trăm ngàn năm trước ai biết được dưới chân chúng ta mảnh đất này có thi hài khắp nơi hay không?” Dạ Dao Quang dừng bước.

Ôn Đình Trạm nghe vậy liền nghẹn lời, không tìm được câu trả lời.

“Oan có đầu nợ có chủ, chưa nói việc này không liên quan với chúng ta, mà là có liên quan, có muội đây, huynh có gì phải sợ?”

Lời nói của thiếu nữ tuy có nữ tính nhưng ít từ tính, thanh âm của nàng tuy nhẹ như vậy nhưng lời nói lại có sức nặng, đâm thật mạnh vào ngay tim cậu, trong đầu cậu không ngừng xoay chuyển sáu chữ kia.

Có muội đây, huynh sợ gì.

Ngơ ngác nhìn thân hình thiếu nữ mặc váy tơ vàng đang đi xa dần, nàng đi qua đình viện nơi hoa quế nở rộ, đến nơi nàng rẽ tà váy trong nháy mắt bước chân đi xiêu vẹo rồi bỗng tung lên không vài cánh hoa rơi vụn nhỏ.

Mặt trời đã ngả về tây, Ôn Đình Trạm nhìn ánh nắng vàng rực rỡ ửng lên sắc đỏ, cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Cậu nghĩ rằng có một ngày, cậu sẽ nói với nàng lời tương tự, cậu sẽ trưởng thành đến mức có thể đủ để cho nàng an tâm cả đời.

Trước bữa tối, Dạ Dao Quang kêu Lý Xuyên tới: “Bây giờ người đi triệu tập tá điền, nói cho bọn họ sau này thu hoạch lương thực, toàn bộ địa tô năm nay chỉ cần nộp hai phần mười.”

Hai phần mười không nhiều nhưng cũng không gọi là ít, Dạ Dao Quang không phải thánh mẫu, cô rất thương những người nông dân bị áp bức nên cô không áp bức họ, cũng không thể hiện là muốn tiếp tế, cô hiểu đạo lý lon gạo ân, gánh gạo thù, lại nói thời đại nào có quy củ của thời đại đó, cô không thể phá vỡ được.

Sau khi Lý Xuyên nghe xong chuyện kinh hãi là chuyện đại hi: “Tiểu nhân xin đại diện hương thân quê nhà cúi đầu lạy chủ nhân.”

“Không cần như thế, người đi đi, ta sẽ ở tại đây cho đến khi lương thực được giao xong.” Dạ Dao Quang nói.

Lý Xuyên vội đứng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài, cả người đều tràn ngập vui sướng, thấy vậy Dạ Dao Quang gật gật đầu, chắc chắn lần này Lý Xuyên cũng không có tiền lời, nhưng nếu như ngay cả loại người chuyên nhận lợi ích cũng cảm thấy vui mừng, điều đó chứng tỏ y là người tri ân báo đáp. Vì người của Lý gia thôn từng có ân với y nên y cũng vui mừng thay cho họ.

Rất nhanh tin tức này đã lan ra ngoài, sau đó lý chính cùng tộc trưởng của Lý gia thôn cùng nhau đến, nói là muốn đích thân cảm tạ Dạ Dao Quang. Nàng biết bọn họ tới bày tỏ lòng biết ơn chỉ là cái cớ, chuyện chính chỉ sợ là bọn họ đang lo lắng chuyện thi ân là muốn thu hồi đất đai, nàng sẽ không để cho bọn họ tiếp tục thuê trồng nên tới để hỏi thăm tin tức nên cũng không muốn gặp bọn họ, mà cho Ôn Đình Trạm đi gặp. Ôn Đình Trạm đã muốn hiểu biết hơn về nông vụ thì tiếp xúc với những người này là điều phải làm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đấu Pháp

Không biết Ôn Đình Trạm nói thế nào với tộc trưởng và lý chính của Lý gia thôn mà hai ông lão khó tính kia lại ra về với tâm trạng tràn ngập lòng biết ơn. Ngày thứ hai yên bình trôi qua, ngày thứ ba toàn bộ mọi người trong Lý gia thôn đều hành động, những tiếng nói cười vui mừng trong lúc thu hoạch mùa màng truyền đi rất xa.

Ôn Đình Trạm nhìn thấy những người nông dân cần cù, chịu khó mà ăn uống kham khổ quá thì cũng không tốt nên đã bảo Lý Xuyên cầm tiền đi mua một ít thịt, nấu ở trong thôn đến giữa trưa chia cho mỗi hộ một bát. Để đổi lấy một lời khen ngợi, Ôn Đình Trạm cũng không làm gì quá đáng, chỉ là giữa trưa mang cho mỗi nhà một bát nên Dạ Dao Quang cũng không ngăn cản.

Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân đều chân trước chân sau chạy ra ngoài ruộng, Dạ Dao Quang cũng không nhàn rỗi, cô xem lại phong thủy của tòa nhà một lần nữa, thấy không có vấn đề gì lớn liền cải tạo đơn giản một chút, đào hết ngó sen trong hồ nước lên, Dạ Dao Quang vẽ thêm vài đạo phù pha thành nước, tẩy sạch tử khí, sau đó bảo Lý Xuyên kéo đến thị trấn, chọn những nhà giàu, gia tộc lớn mà bán.

Đối với hành động này Ôn Đình Trạm có phần phê phán kín đáo vì từ trước đến nay cổ nhân luôn có phần kiêng kỵ với thi thể. Nhưng Dạ Dao Quang đã nói một câu: “Cá chết trong bùn cũng là sinh mệnh, sao không thấy chàng ngăn lại để kiêng kỵ”. Dạ Dao Quang không muốn lãng phí lương thực, ở thời cổ đại này ngó sen là một thực phẩm rất quý giá, hơn nữa là đồ tốt, tại sao lại không bán chứ?

Qua mấy ngày, nguyên nhân cái chết của Sở Hải đã được điều tra rõ, lý do là Sở Hải không muốn bỏ tiền cho Sở Giang bù vào chỗ thiếu hụt. Trong cơn giận dữ Sở Giang đã ra tay rất tàn nhẫn, Sở gia vốn dĩ đã không ổn định, mấy hôm trước Sở Giang còn đánh chết người nhưng Sở Hà đã lấy tiền đưa cho gia đình người chết để thay đổi khẩu cung nên mới được thả ra.

Mặc dù mọi việc đã êm đẹp nhưng Sở Hà vẫn rất đau đớn vì cùng lúc lại mất đi hai người em trai nên cũng đổ bệnh nằm liệt ở trên giường. Những kẻ vốn có quan hệ tốt với Sở gia bây giờ cũng nhanh chân tránh xa, phân rõ giới hạn, một số ít thì nhân cơ hội này đập cho Sở gia thêm hai cái.

Lý Xuyên và Vương Mộc đi bán ngó sen trong thị trấn nghe được những việc này, sau khi trở lại đã tường thuật lại một cách sinh động như thật cho Dạ Dao Quang nghe.

“Người nói Sở gia muốn bán tòa nhà trên trấn?” Nghe đến đó Dạ Dao Quang đột ngột hỏi một câu.

“Đúng vậy. Một tòa nhà lớn như vậy bây giờ chỉ bán có một trăm năm mươi lượng”. Vương Mộc trả lời.

“Người đi tìm người môi giới nói là ta muốn mua tòa nhà đó”. Dạ Dao Quang lấy ra một trăm sáu mươi lượng đưa cho Vương Mộc.

Không phải cô thích tòa nhà đó mà vì tòa nhà của Sở gia đã bị cô động tay động chân, ai ở đó đều sẽ gặp xui xẻo. Trước đó, Sở gia hãm hại cô nên cô mới hành động như vậy, còn những người khác với cô không có thù oán cô không muốn bọn họ gặp chuyện không may.

“Tòa nhà của Sở gia này không có người môi giới đứng sau”. Vương Mộc trả lời Dạ Dao Quang.

Vì trong thôn xuất hiện thi thể nên người môi giới đã đi tìm Sở Hà đòi bồi thường, muốn lấy hai trăm lượng về, đương nhiên số tiền này đều đưa hết cho Dạ Dao Quang, nhưng cũng chính vì thế đã trở mặt với Sở gia. Bây giờ, Sở gia bị đòi nợ khắp nơi nên phải bán của cải, đồ vật để lấy tiền mặt, nhưng cũng từ chối không đi tìm Đỗ Hải.

“Không cần biết phải tìm ai, phải lấy cho bằng được nhà lớn của Sở gia”. Dạ Dao Quang lại rút thêm một trăm lượng. Một khi có thêm đối thủ cạnh tranh thì giá cả có thể ngoài ý muốn nhưng hai trăm năm mươi lượng đã là cái giá cao nhất của cô rồi. Nhất định sẽ có người ra giá cao để mua tòa nhà của Sở gia, nếu như vậy thì cô sẽ tìm cơ hội đào viên Thạch Ma Cấp kia đi là được.

Vương Mộc đi một chuyến lên thị trấn nhưng rất nhanh đã trở về, bởi vì không mua được tòa nhà đó.

“Cô nương, trên trấn đột nhiên có một vị ngự sử đại nhân cáo lão về quê, trở về trấn Thái Hòa, vị ngự sử này lúc còn nhỏ nhà rất nghèo, đất đai của tổ tiên đã bán từ lâu, bây giờ vừa hay gặp được tòa nhà của Sở gia nên đã mua với giá ba trăm lượng, lúc tiểu nhân đến, tòa nhà của Sở gia đã bị mua rồi”.

“Không trách người được, người đi một ngày đã mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi”. Dạ Dao Quang cầm lại tiền, an ủi Vương Mộc một câu rồi mới hỏi: “Vị ngự sử đó lúc nào thì dọn đến ở?”

“Ngày mai.” Vương Mộc trả lời. “Dường như Sở gia đã nghe thấy chuyện này từ trước nên đã sớm đánh tiếng, trước đó đã bàn bạc với người của Hàn gia, hôm nay người hầu của Hàn gia đã bố trí lại nhà cửa, vì cô nương đã đặc biệt dặn dò nên tiểu nhân đã hỏi thăm một chút, vì thế mới biết người của Hàn gia ngày mai sẽ gấp rút quay về”.

“Nhanh vậy sao?” Dạ Dao Quang có chút ngạc nhiên, cô còn đang nghĩ sẽ giả vờ đi thăm thím Dương rồi lặng lẽ lên thị trấn nhưng không nghĩ người của Hàn gia sẽ đến sớm như thế.

Đêm đến, Dạ Dao Quang dặn dò Ôn Đình Trạm một chút rồi mang theo tiền, nhân lúc đêm tối đi lên thị trấn. Lần này và lần trước không giống nhau, cô không cần dùng xe, cô đã hai lần bài độc nên lúc này bước đi rất nhẹ nhàng, tuy chưa đến trình độ vượt nóc bằng tường nhưng so với người bình thường cũng đã là cực khó, cô cùng với Kim Tử tu luyện cùng nhau nên tu vi đã rất mạnh. Chỉ mất khoảng 2 khắc, cô đã nhanh chóng xuất hiện ở trước cổng lớn của Sở gia.

Dạ Dao Quang không vào trong nhà lớn của Sở gia mà tập trung vào việc chính.

“Sở gia gặp vận độc vào thân, hóa ra là do một tiểu nha đầu hạ độc thủ”. Một giọng nói có phần khinh thường vang lên từ phía sau Dạ Dao Quang.

Thân thể Dạ Dao Quang cứng đờ, cô xoay người nhìn thấy một thân hình mặc áo màu lam nhạt, một khuôn mặt thanh niên khoảng chừng hai mốt, hai hai tuổi, tay cầm phát trần, tư thế hất cằm, hếch mũi quan sát cô.

“Không cùng đường, chẳng cầu giúp đỡ, việc của ta không liên quan gì tới người”. Dạ Dao Quang vận hết ngũ hành chi khí vào đầu ngón tay, đánh vào Thạch Ma ở phía trên, ngay lập tức Thạch Ma tan thành tro bụi.

Động tác của cô làm cho sắc mặt của người kia ngừng trệ một chút, đôi mắt giật giật.

“O! O! O!” Lúc này Kim Tử cảm nhận được không khí có chút không đúng nên không muốn động thổ, chú ta bò từ trên cây xuống ngồi xổm trên vai Dạ Dao Quang, nhe răng trợn mắt với người thanh niên kia.

Ánh mắt của vị đạo sĩ kia khi nhìn thấy Kim Tử so với ánh mắt của Kim Tử còn sáng hơn, trong mắt xẹt qua một tia tham lam không dễ phát hiện: “Tuổi còn nhỏ mà đã tàn nhẫn, độc ác như thế, tàn sát một nhà, nếu để người lớn lên chẳng phải còn hại nhiều người hơn? Hôm nay bản đạo thay trời hành đạo, thu thập tiểu yêu nghiệt này”.

“Xì!” Dạ Dao Quang châm biếm: “Muốn giết người đoạt bảo vật còn ăn nói đàng hoàng như thế, thật là không biết xấu hổ là gì”.

Ngay lập tức, đạo nhân kia vô cùng tức giận, chỉ thấy hần bước lên một bước, nhanh như chớp đánh úp về phía Dạ Dao Quang, năm ngón tay tạo thành móng vuốt, mang theo luồng gió rất mạnh, ánh nến trong hai cái đèn lồng treo ở trước cổng lớn của Sở gia bị đánh tắt, sau đó lại nhanh chóng cháy bùng lên.

Dạ Dao Quang ngưng tụ khí vào đầu ngón tay, thân thủ nhẹ động, trong nháy mắt khi gã đạo sĩ đánh úp lại đã biến mất không còn dấu vết.

Đạo sĩ kia sắc mặt không đổi: “Một thủ thuật che mắt nho nhỏ mà cũng dám đem ra khoe khoang”.

Gã nhấc lòng bàn tay, tạo thành nhiều ngọn lửa, đầu ngón tay hất mạnh ra, bốn ngọn lửa nhỏ dừng ở bốn phía giữa không trung sau đó đan chéo tạo thành một luồng ánh sáng vô hình, chiếu sáng toàn bộ cửa lớn của Sở gia, Dạ Dao Quang cũng bị chiếu tới.

Trong nháy mắt lúc thân ảnh Dạ Dao Quang xuất hiện, gã đạo sĩ đảo phất trần, một luồng gió mạnh và sắc như đao đánh về phía Dạ Dao Quang đang đứng.

Dạ Dao Quang nhanh chóng tránh thoát, đạo sĩ kia lại xoay phất trần tạo ra một luồng khí, theo sát Dạ Dao Quang, không cho cô có cơ hội thở dốc. Kim Tử nhìn thấy Dạ Dao Quang không có khe hở để đánh trả bèn

nhảy lên một cái, bổ một chân đá về phía gã tạo như một tia sét đẹp quét thẳng qua.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Gặp Lại Mạch Khâm

Bản lĩnh của gã đạo sĩ kia cũng không cao nên khi đối phó với Dạ Dao Quang luôn hết sức tập trung, hẳn nhận ra Kim Tử chính là khí thần, hẳn cho rằng khí thần còn nhỏ như vậy thì vốn không có chút lực tấn công nào, hẳn không đề phòng nó nên mới bị Kim Tử dùng tốc độ nhanh và chuẩn xác đánh lén như vậy.

Bị Kim Tử đá vào mặt, còn chảy máu, gã bèn nổi giận lôi đình, rút một lá bùa giấy từ bên hông ra, phi thẳng về phía Kim Tử. Dạ Dao Quang cảm nhận được sức mạnh của lá bùa liền hoảng sợ, gã đạo sĩ nay không thể vẽ được lá bùa mang sức mạnh như vậy, chắc hẳn nó phải là pháp bảo của sư môn.

Kim Tử là khí thần nên tự nhiên sẽ cảm giác được nguy hiểm, lông cả người đều dựng lên nhưng nó cố tình không động đậy, như bị cái gì đó giữ chặt lấy.

Thấy vậy Dạ Dao Quang nhanh chóng lách mình đến chắn trước mặt Kim Tử, hai tay vận khí đan chéo vào nhau, miễn cưỡng cản lại được sức mạnh đó, nàng cảm giác như trước mặt có một luồng gió lốc làm nàng nhọc nhằn vật lộn như sắp chết.

“Không biết tự lượng sức mình”. Gã đạo sĩ đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt ác độc, vận khí vào đầu ngón tay đánh về phía lá bùa.

Luồng sức mạnh kia giống như lạc đà vượt qua rãnh cỏ cuối cùng, Dạ Dao Quang và cả Kim Tử đều bị sức mạnh kinh khủng đó đánh bay ra xa

nhưng phần lớn sức mạnh đã bị Dạ Dao Quang ngăn trở nên Kim Tử cũng không bị thương. Vừa rơi xuống đất, nó liền ôm lấy Dạ Dao Quang nhanh chóng chạy trốn.

Thương thể của Dạ Dao Quang cũng không nặng, Kim Tử cũng đã tu luyện được nửa tháng nên cũng có đủ sức mạnh, nếu không thì cũng không thể dùng một chân mà đá gã đạo sĩ kia học máu mồm, Dạ Dao Quang lớn hơn nó khá nhiều nên khi bế Dạ Dao Quang nó cũng có chút quá sức. Thế nhưng trong tình thế nguy hiểm nó cũng chạy rất nhanh, thân ảnh dường như biến mất trong nháy mắt.

Gã đạo sĩ tức đến học máu, sắp đến đại lễ mừng thọ của sư tổ, vì lễ mừng thọ này gã đã đi qua rất nhiều nơi nhưng vẫn chưa tìm được lễ vật nào thực sự xuất sắc. Nếu không phải do gã biết Hàn Lỗi có một bảo vật thì gã cũng không tìm đến đây. Sau đó Hàn Lỗi lại nhờ gã xem giúp tòa nhà này nhưng vừa đến đây đã gặp phải Dạ Dao Quang, có thứ nào quý giá hơn khi thần kia chứ? Nếu hãn mang được khi thần kia về thì tất nhiên đó chính là công lao rất lớn.

Cho nên gã tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện miếng ngon đến miệng mà vẫn còn chạy mất như thế.

Gã gấp rút theo sát phía sau, Dạ Dao Quang bị thương nhưng vẫn cảm giác được vì mang theo nàng nên tốc độ của Kim Tử càng ngày càng chậm, cố gắng chịu đựng đau nhức nàng lấy la bàn ra.

Hôm nay là ngày Tân Hợi, tháng Tân Hợi, theo bản đồ sao thì hướng đông khá xấu, sao Kim Long đại hung, chắc chắn đó là cửa tử, về xung sát thì xung Tỵ sát tây, đông bắc, tây bắc tuy không xung khắc hình sát nhưng cũng không giúp được gì, Hỷ thần, Phúc thần và đường sống lại đều nằm hết ở hướng tây nam.

“Hướng... khụ... khụ... khụ... Hướng tây nam.”

Sau khi dùng la bàn xác định hướng tây nam, nàng lập tức bảo Kim Tử chạy theo. Nói xong nàng cảm thấy cổ họng mình giống như bị lửa đốt xé rách, nóng bỏng; đau đớn truyền đến từ lục phủ ngũ tạng, trước mắt tối sầm. Kim Tử đột nhiên chuyển hướng khiến nàng không chịu nổi lực tác động vào, rốt cuộc cũng hôn mê bất tỉnh.

Kim Tử liều mạng chạy theo hướng Dạ Dao Quang chỉ, không cần thận giẫm lên một con mãng xà đang ngủ say mà cũng không biết, Kim Tử biến mất như tia chớp nên mãng xà không hề hay biết, lúc nó ngẩng đầu vừa vận công thấy đạo sĩ đang đuổi theo, tức thì nó tấn công thẳng vào gã đạo sĩ.

Bởi vì có “khúc nhạc đệm” này nên Kim Tử có thời gian nghỉ ngơi nhưng dù sao thì con mãng xà kia cũng không có độc, dù đánh nhau với Dạ Dao Quang suốt đêm và đã bị thương nhưng gã đạo sĩ kia cũng không mất nhiều công sức đã giải quyết được nó.

“Thiếu gia, Tử Đàm này khi nào thì nở hoa vậy?” Mục đồng đang chống lại cơn ngủ gật, mí mắt dính vào nhau, bộ dạng mơ màng, oán giận hỏi.

Trong đêm tối, một nam tử mặc bộ quần áo bằng vải thô màu lam nhạt, hắt đứng bên trong một bụi cây, tóc dài màu trắng bạc nhẹ nhàng bay múa trong gió đêm, thỉnh thoảng có những con đom đóm lác đác bay lên, tô điểm thêm cho hắt, trong đêm tối nhìn hắt giống như một vị trích tiên của thế giới xa lạ. Xa xa trong không trung vầng trăng chiếu sáng nửa bên mặt, phác họa nên một hình dáng trắng nõn, ôn nhuận mà còn thêm phần thanh nhã, nhu hòa, mi mắt hắt khép hờ, lông mi dài như cánh bướm đang giương cánh muốn bay, ánh mắt như một ngôi sao thần bí mà thâm thúy, ngón tay nắm chặt một chiếc rễ cây hoa quỳnh, một đóa hoa màu trắng nở rộ bên môi hắt.

Hắn cúi thấp người ngửi đóa hoa quỳnh, ánh trăng rơi trên mỹ nhân, mỹ nhân dưới ánh trăng khiến cho hoa cũng e thẹn. Dạ Dao Quang bị Kim Tử xóc nảy mà tỉnh lại, mở to đôi mắt mông lung vừa hay nhìn thấy một hình ảnh tuyệt đẹp như vậy.

“Là ai?” Ánh mắt của công tử thanh nhã, ôn nhuận trong nháy mắt trở nên sắc bén.

“Ô! Ô! Ô!” Kim Tử nhận ra Mạch Khâm vội vàng chạy tới.

Thị lực của Mạch Khâm rất tốt, nhìn thấy người đang chạy tới nên thu lại khí thế.

Kim Tử vội vàng chạy tới bên cạnh, rốt cuộc không thể cố gắng được nữa, buông Dạ Dao Quang xuống, nằm lăn ra bốn chân hướng thẳng lên trời.

“Người sao lại bị thương nặng thế này?” Mạch Khâm ngồi xổm xuống xem mạch cho Dạ Dao Quang, sau đó lấy một cái bình ngọc trắng từ bên hông, đổ ra một viên thuốc như hạt châu màu trắng, đút cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang khó khăn nuốt xuống, sau đó thở hắt hễn một hơi nói: “Phía sau... có người.”

Ánh mắt Mạch Khâm trầm xuống: “Mục đồng, người mang cô nương này đi trước đi.”

Mục đồng vội vàng tiến lên nói một câu: “Cô nương, xin đặc tội!” rồi đặt Dạ Dao Quang lên lưng lôi Kim Tử đang nằm liệt vì mệt vội vàng rời đi, thoát nhìn mục đồng gầy yếu như vậy thế nhưng bộ dáng dường như không tốn hao một chút sức lực nào.

Thì ra là cao thủ! Dạ Dao Quang nghĩ vậy rồi yên tâm nhắm mắt ngủ.

Mục đồng cùng Dạ Dao Quang vừa biến mất ở chỗ rẽ thì gã đạo sĩ kia đuổi tới, gã truy tìm theo hơi thở nhưng đến đây bị mất dấu, chỉ nhìn thấy một nam tử khoanh tay đứng dưới bóng đêm.

“Các hạ là...” Gã đạo sĩ còn chưa nói xong, Mạch Khâm quay mặt ra, vừa lúc bị ánh trăng chiếu sáng. Khi thấy rõ dung nhan của Mạch Khâm, gã vô cùng hoảng sợ: “Mạch thiếu tông chủ!”

Mạch Khâm cũng không biết người này, đôi mắt sáng như sao khê neho lại: “Người là người nào?”

“Quy Nghi môn Bối Phục Xung tham kiến Mạch thiếu tông chủ.” Vừa rồi còn kiêu căng, không phục bây giờ nhìn thấy Mạch Khâm lại cung kính như thường dân gặp hoàng đế.

“Thì ra là người của Quy Nghi môn, người có chuyện gì mà vội vàng chạy tới đây?” Cả khuôn mặt, ánh mắt của Mạch Khâm đều không hề động, đầu ngón tay vẫn gảy nhẹ đóa hoa quỳnh trong tay.

“Sắp tới đại thọ của sư tổ, phụng mệnh xuống núi, thứ nhất là để rèn luyện, thứ hai là tìm lễ vật mừng thọ sư tổ, không ngờ lại có thể gặp được Mạch thiếu tông chủ.” Phục Xung cẩn trọng trả lời: “Vừa rồi đuổi theo một người đến đây, không biết Mạch thiếu tông chủ có nhìn thấy một vị nữ tử mặc áo trắng...”

“Thấy thì thế nào, mà không thấy thì thế nào?” Mạch Khâm lạnh lùng cắt đứt lời gã: “Bản thiếu chủ đang ở đây ngắm hoa nhưng đã bị người quấy nhiễu, người nói xem bản thiếu chủ làm thế nào để lấy lại tâm tình tốt đẹp đó?”

Sắc mặt Phục Xung trắng bệch, người ngoài có lẽ không biết thủ đoạn của vị này nhưng bọn họ thì không thể không biết một điều: tuyệt đối không thể đắc tội người này. Nếu tay không quay lại sư môn chỉ còn đường chết mà thôi.

“Phục Xung vô tình mạo phạm Thiếu tông chủ, xin Thiếu tông chủ tha thứ.” Phục Xung quỳ mọp xuống đất.

“Thôi, bản thiếu cung chủ xưa nay tính tình rộng lượng, người đem bồi nguyên đan trong tay đưa cho bản thiếu chủ để an ủi, việc này coi như xong.”

Nhìn bộ dạng như ban ân của Mạch Khâm, Phục Xung suýt nữa hộc máu, ở sư môn phải mười năm mới được ban bồi nguyên đan một lần, mỗi lần chỉ có mười người, năm nay vừa vặn đến lượt gã, nhưng bởi vì tu vi còn chưa đến thời kỳ tốt nhất nên gã vẫn để dành chưa ăn, không ngờ...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Sự Ấm Áp Khiến Người Ta Lưu Luyến

Dù có không nở đến mức nào, có đau lòng, hối hận ra sao, Phục Xung cũng không dám không đưa, trừ khi hắn không muốn sống nữa, chỉ có thể nói thầm trong bụng rằng bản thân gặp xui xẻo, gặp ai không gặp, lại cứ gặp trúng vị này!

Cuối cùng Phục Xung để lại Bồi Nguyên Đan rồi mới rời khỏi, Mạch Khâm hái được hoa quỳnh tím mà hắn đã muốn có từ lâu, sau đó hắn đem hoa quỳnh tím lên núi, trên núi có một căn nhà gỗ nhỏ, cũng là nơi hắn tạm dừng chân để nghỉ ngơi.

“Thiếu gia, chúng ta khi nào sẽ trở về?” Mục đồng canh giữ bên ngoài nhà gỗ, nhìn thấy Mạch Khâm mang hoa quỳnh tím về, gương mặt trẻ con trắng trẻo liền vui mừng.

“Ta có nói là sẽ trở về à?” Mạch Khâm lườm mục đồng, sau đó đi vào nhà, đi thẳng đến gian phòng chính, bỗng nhiên thấy Dạ Dao Quang gương mặt trắng bệch đang nằm trên giường.

“Thiếu gia, tại sao chúng ta lại không quay trở về?” Mục đồng kêu to giống như đang chịu đả kích to lớn, sau đó vẻ mặt như đưa đám nói: “Thiếu gia, hay là chúng ta quay trở về đi, chẳng lẽ người không nhớ Quân Nguyệt cô nương hay sao?”

“Ngày mai ta cho người về đó.” Mạch Khâm vén áo ngồi xuống mép giường, sau đó bắt mạch lại một lần nữa cho Dạ Dao Quang.

“Thiếu gia không cần tiểu nhân nữa sao? Hức hức hức...” Mục đồng gương mặt thống khổ.

Mạch Khâm không thèm để ý mục đồng, hần phát hiện cơ thể Dạ Dao Quang không còn đáng ngại như trước nữa mới quay người lấy từ trong sọt ra một ống trúc.

“Thiếu gia, thiếu gia muốn làm gì?” Mục đồng thấy thiếu gia mình mở ống trúc, hai mắt hần như muốn lọt ra ngoài nói: “Thiếu gia đây là Tuyết Tâm Thủy, chúng ta phải khó khăn lắm mới kiếm được có chút ít đó, thiếu gia không phải đang muốn cho Dạ cô nương uống đó chứ?”

Mạch Khâm chẳng thèm nhìn đến mục đồng, vừa mở nắp của ống trúc một luồng hàn khí băng lạnh liền phả ra, phảng phất trong không khí, Mạch Khâm lấy ra một ly trúc rót ra một ly Tuyết Tâm Thủy, bỏ thêm vào đó một viên Bồi Nguyên Đan lấy được của Phục Xung, động tác tao nhã lắc nhẹ ly nước, sau đó mới mang chiếc ly đi đến đầu giường, đỡ Dạ Dao Quang dậy, mớm từ từ cho Dạ Dao Quang uống.

Dạ Dao Quang đang ngủ say chỉ cảm thấy được một làn nước mát lạnh chảy vào miệng cô, sự khô khốc đau đớn trong cổ họng được làm dịu đi, mà làn nước ấy chứa một thứ gì đó không giải thích được đã chữa trị vết thương ở lục phủ ngũ tạng của cô, cảm giác dễ chịu ấy làm cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Dạ Dao Quang hôn mê hai ngày, nói là hôn mê, nhưng cô biết rất rõ bản thân đã hôn mê bao lâu. Lúc tỉnh lại tuy là vẫn chưa điều động được khí tức, nhưng đã không có gì khó chịu nữa, nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của Kim Tử, Dạ Dao Quang chán ghét đẩy nó ra sau đó ngồi dậy rồi xuống giường rời khỏi phòng, Mạch Khâm và mục đồng đều không có ở nhà.

Dạ Dao Quang tự tìm được nguồn nước, tắm rửa sạch sẽ xong vẫn chưa thấy bóng dáng của Mạch Khâm đâu, cô bắt đầu xem xét căn phòng

một lượt, không xem không biết, vừa nhìn kinh ngạc ngay lập tức. Chỉ có căn phòng nhỏ xíu lại bày đến ba trận pháp.

Dạ Dao Quang đột nhiên cảm thấy thú vị, liền mang la bàn xông vào trận pháp, Dạ Dao Quang tính toán, ngày Quý Sửu, trực phù Thiên Xung tinh ở quẻ Trấn tam cung, vì vậy cô liền bước ba bước về phía đông bắc, Cửu Thiên ở quẻ Tốn tứ cung... Cứ như vậy tính ra từng bước một, trán cô lấm tấm mồ hôi, mới phá được hai trận, trận pháp cuối cùng, mắt của Dạ Dao Quang hí lại, nhìn ánh mặt trời trên cao, liền không đụng đến nữa.

Cây kim trên la bàn đột nhiên chuyển động, Dạ Dao Quang nhìn ánh mặt trời chiếu xuống, khước miệng cong lên liền đi theo hướng kim chỉ, trận pháp nguyên bản bị phá vỡ, sau đó liền có một luồng gió mạnh ập tới, sức mạnh không thể cản phá nổi như thần long vẩy đuôi, Dạ Dao Quang bị luồng sức mạnh đó đánh văng ra xa.

Sau khi cô văng ra khỏi nhà gỗ, một bóng dáng xanh nhạt chợt bay lướt tới, cánh tay dài nhanh chóng ôm cô vào lòng, cô ngửi thấy một mùi hương thảo dược dễ chịu, nhìn sang bên cạnh liền thấy dung nhan tuấn mỹ của Mạch Khâm.

“Ta đã bố trí cạm bẫy ở bên ngoài trận pháp, cho dù phá được trận của ta thì cũng sẽ bị thương.” Mạch Khâm ôm Dạ Dao Quang từ từ hạ xuống đất, sau đó đưa tay bắt mạch cho cô, phát hiện Dạ Dao Quang không bị chấn thương gì, bất giác cau mày.

“Ta vẫn luôn nghĩ ngươi là một thần y tay trời gà không chặt.” Dạ Dao Quang nhìn Mạch Khâm. “Ta là một thầy thuốc.” Mạch Khâm gật đầu, còn việc tay trời gà không chặt thì do hãn nén khí tức của mình, trừ khi tu vi cao hơn hãn, nếu không thì không thể nhìn thấu được thực lực của hãn.

Dạ Dao Quang co rút khước miệng, cô nhớ lại lúc ở khách điểm, cô tặng cho Mạch Khâm một lá bùa, đúng là mất mặt hết sức, dựa vào khả

năng của Mạch Khâm, chỉ có chút khí âm sát đó, cơ bản không thể làm hấn bị thương được.

“Sơn Y Mệnh Bốc Tướng (1), ta chỉ tinh thông Sơn Y.” Mạch Khâm là loại người như thế nào, có thể nói là người cực kỳ từng trải cũng không quá đáng, dường như vừa nhìn liền biết được những suy nghĩ của Dạ Dao Quang: “Ngày hôm đó phải đa tạ lá bùa hóa sát của cô.”

Đây không phải là an ủi Dạ Dao Quang, hấn từ nhỏ đã có một loại độc trong cơ thể, không thể bị nhiễm ba thứ đó là sát khí, tử khí và âm khí, nếu như không cẩn thận để bị nhiễm thì hậu họa khôn lường.

Dạ Dao Quang nhếch mép nói: “Ta đã rời khỏi nhà hơn hai ngày rồi, nếu như còn không chịu về, những người trong nhà sẽ rất lo lắng, ta thiếu người một ân tình ta sẽ ghi nhớ, nếu như người cần ta giúp gì thì cứ đến tìm ta.”

“Được.” Mạch Khâm trả lời ngắn gọn.

Dạ Dao Quang cũng không lưu luyến gì nên liền đem Kim Tử rời khỏi, tuy là mỹ nam rất quý, nhưng tiểu tướng công ở nhà vẫn đang lo lắng. Khi Dạ Dao Quang về tới phủ Lý gia thì mặt trời đã xuống núi.

“Cô nương, cuối cùng cô nương cũng đã quay về rồi, thiếu gia rất lo lắng cho người.” Vương Ni Nhi đang canh giữ trước cửa, nhìn thấy Dạ Dao Quang từ xa liền chạy đến nghênh đón.

“Trạm ca đâu?” Dạ Dao Quang cũng có chút lo lắng.

“Thiếu gia đã đến Mạnh gia ở trên trấn, chắc là...”

“Dao Dao!” Vương Ni Nhi vẫn chưa nói hết câu thì một tiếng kêu gọi từ phía xa truyền tới.

Dạ Dao Quang quay đầu, nhìn thấy trên con đường đất vàng ánh chiều tà đã cách chỗ cô rất xa, Ôn Đình Trạm nhảy xuống xe ngựa, chạy về hướng cô, trên mặt của cậu tràn đầy sự vui mừng sau khi đã gỡ bỏ được những lo lắng bất an, vui mừng đến nỗi quên mất xe ngựa sẽ chạy nhanh hơn bước chân của cậu...”

“Dao Dao.” Ôn Đình Trạm chạy đến trước mặt của Dạ Dao Quang, hai tay liền nắm lấy cánh tay cô: “Dao Dao, nàng không sao chứ, hai ngày nay nàng đã đi đâu? Ta rất lo lắng cho nàng.”

Dạ Dao Quang cảm thấy ấm áp, ở kiếp trước chưa có người nào chờ đợi cô như vậy, cho dù cô nhiều năm không về nhà thì người nhà cũng không hề lo lắng, nói dễ nghe thì đó là tin tưởng năng lực của cô, thật ra đó chỉ là sự vô tình của một gia đình lạnh nhạt thôi. Những người đó không hề biết cô đấu pháp mà chết, người gọi là cha mẹ của cô cũng không vì cô mà rơi một giọt nước mắt nào, hoặc là sau khi nghe tin cô chết, chỉ hừ lạnh, Dạ gia không có đứa con gái vô dụng như vậy.

Ánh sáng chiều tà rất ấm áp, ánh mắt của thiếu niên còn ấm áp hơn ánh chiều tà ấy, từng tia từng tia ấm áp từ ánh tịch dương yếu ớt ấy chiếu rọi vào đáy mắt của Dạ Dao Quang, sau đó lan tràn khắp cơ thể của Dạ Dao Quang, lần đầu tiên cô cảm nhận được sự ấm áp khiến con người ta quyến luyến như vậy của thế gian, mà cô là một người rất cần sự ấm áp ấy.

(1) Sơn Y Mệnh Bốc Tướng: Ngũ thuật trong huyền học.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đi Săn Cắn Gì Cung Tên

Những việc đã xảy ra trong hai ngày mất tích Dạ Dao Quang không hề kể cho Ôn Đình Trạm nghe, chỉ nói là bất ngờ gặp chút việc, còn phải nhiều lần đảm bảo sau này không để những việc tương tự như vậy xảy ra mới khiến Ôn Đình Trạm an tâm. Vì cơ thể còn yếu ớt nên Dạ Dao Quang ngoan ngoãn ở điền trang tịnh dưỡng, Ôn Đình Trạm theo Kim Tử chạy tới chạy lui làm cho đáng vẻ cậu nhanh nhẹn khỏe khoắn ra.

Vào hạ tuần (1) tháng mười, bọn người Ôn Đình Trạm sắp phải quay lại trường học, những việc cơ bản trong điền trang đều được sắp xếp ổn thỏa, tiền thuê thu được Dạ Dao Quang giữ lại ở điền trang ba phần, số còn lại cô đem về Đỗ Gia thôn. Lúc này người trông coi điền trang ở phủ thành cũng đến bái kiến Dạ Dao Quang, người trông coi này tên Hoàng Đại Lực, tầm bốn mươi tuổi, tuy hăn rượu chè háo sắc, nhưng cũng rất trung thành với chủ nhân, vì vậy Dạ Dao Quang vẫn dùng hăn như cũ.

Tiền thuê ở phủ thành cũng chỉ thu hai phần, trong vườn trái cây trồng ba loại trái cây, cây hồng, nho và châu nài, nài là cách cổ nhân gọi quả táo, táo đã có lịch sử lâu đời ở Trung Quốc, triều Tống đã xuất hiện một câu thơ vịnh về quả táo: Ngu phiên trách lý khởi thu phong, thúy diệp linh lung tiền vị công, thác nhận như hoa chi thượng điểm, bất tri giáp tử tuyết tình hồng.

Điều này làm cho người thích ăn trái cây như Dạ Dao Quang vui mừng không ngớt, vung tay thưởng cho Hoàng Đại Lực mười lượng bạc, sau đó lệnh cho bọn hăn cấp tốc chuyển trái cây đến Đỗ Gia thôn, mỗi nhà tặng một ít, mỗi hộ trong thôn cũng tặng một ít, số còn lại Dạ Dao Quang đưa cho chị Điền làm thành những món ngon dựa theo kiến nghị thay đổi

cách làm của cô. Ruộng đất điền trang ở phủ thành cũng trồng lúa, năm trăm mẫu đất tốt mà Dạ Dao Quang vừa mua đều trồng loại lúa nước này, tuy chịu ảnh hưởng của thời tiết, mùa màng không được tốt lắm, cộng lại cũng chỉ có mười mấy thạch (2), Dạ Dao Quang không hề có ý định đem đi bán, toàn bộ đều đem chứa trong kho lương thực, làm cho kho lương thực trong nhà lúc nào cũng đầy ắp.

“Dao Dao, chúng ta lên núi săn thú đi.” Ôn Đình Trạm mặc trên người bộ đồ khỏe khoắn do Lâm Thị tranh thủ may, cầm theo bộ cung tên định chế vừa mới đem về, bộ dạng nóng lòng muốn thử.

Từ khi về đến Đỗ Gia thôn, Ôn Đình Trạm theo Kim Tử chạy một vòng trên núi phát hiện ra nhiều dã thú mập mạp xinh đẹp nên vẫn luôn nhắc tới muốn đi săn, Dương Tử Quân cũng cầm lòng không đậu, nếu không phải do Dạ Dao Quang ngăn cản, chỉ sợ hai người bọn họ đã đi săn từ lâu rồi, bây giờ y phục cung tên đều đã chuẩn bị tươm tất, hôm nay cũng là ngày nghỉ, Dạ Dao Quang cảm thấy bây giờ đã sang đầu tháng mười một, nửa tháng nữa thời tiết sẽ chuyển lạnh, đa số động vật sẽ ngủ đông, nếu như không đi săn thì phải đợi sang năm, hơn nữa thân thủ của Ôn Đình Trạm cũng đã tiến bộ cực nhanh, vì vậy cô không ngăn cản nữa.

“Hôm nay muội cũng không có việc gì làm, nên sẽ đi cùng bọn huynh.” Dạ Dao Quang gật đầu.

Ánh mắt Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân sáng lên, chỉ thiếu hoan hô thành tiếng.

Ba người đi được nửa đường thì gặp Đỗ Hạnh, Đỗ Hạnh trên lưng đeo sọt thuốc, nhìn thấy trang phục của Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân, lướt mắt thấy cung tên trong tay bọn họ liền hỏi: “Các cháu đang... muốn đi săn ư?”

“Vâng, Tứ thúc.” Ôn Đình Trạm mỉm cười gật đầu.

“Thời điểm này mãnh thú tìm kiếm thức ăn, các cháu nhất định phải cẩn thận.” Thời gian gần đây, Đỗ Hạnh đã biết khá nhiều bản lĩnh của Dạ Dao Quang, vì vậy cũng không ngăn cản, chỉ ân cần dặn dò.

“Tứ thúc người yên tâm, bọn cháu sẽ chú ý.” Ôn Đình Trạm nói.

Nói xong đoàn người mới đi sâu vào trong núi, thời gian gần đây Ôn Đình Trạm theo Kim Tử mỗi ngày trời vừa sáng liền chạy băng vào rừng, sớm đã tìm được vị trí mà thú săn thích tụ tập.

“Bước nhẹ thôi.” Ôn Đình Trạm nhìn thấy hai con hươu đực đang cúi đầu uống nước, lập tức dặn dò bên tai của Dương Tử Quân.

Dương Tử Quân gần như nín thở, nhưng không biết thế nào mà Ôn Đình Trạm vừa giương cung chưa kịp bắn thì Dương Tử Quân giẫm phải một cành cây khô, âm thanh lạnh lạnh vang lên làm hai con hươu giật mình, co chân chạy thoát thân.

“Doãn Hòa, ta...”

“Đuổi theo trước!” Ôn Đình Trạm tóm lấy Dương Tử Quân chạy đuổi theo con hươu, vừa đuổi vừa giương sẵn cung tên nhắm chuẩn con hươu, chỉ đợi lại gần thêm chút nữa sẽ bắn ngay.

Nhưng cậu bắn liền hai phát đều không trúng, ngược lại làm thú săn chạy mất. “Chàng chưa từng học kỹ xạ, có thiếu sót là chuyện bình thường, chàng không cần phải sầu não, rừng này lớn như vậy, mất đi hươu rừng thì còn những thú săn khác, trời vẫn còn sáng, chúng ta tiếp tục tìm kiếm là được.” Dạ Dao Quang nhìn thấy bộ dạng Ôn Đình Trạm cúi đầu thất vọng không kiếm được nên an ủi.

Tuy Ôn Đình Trạm đã có căn cơ võ thuật, nhưng giương cung xạ tiễn cần có bí quyết riêng, Dạ Dao Quang không biết, Ôn Đình Trạm không biết, đương nhiên việc này không khó, Dạ Dao Quang đưa Ôn Đình Trạm

đi săn muốn nhân cơ hội này để cậu mài giũa nhiều một chút, đồng thời trải nghiệm quy luật sinh tồn ở trong rừng.

Ôn Đình Trạm nhanh chóng lấy lại tinh thần, cùng Dương Tử Quân đi về hướng khác tìm kiếm, Dạ Dao Quang bảo Kim Tử đi theo bọn họ, phòng hờ xảy ra việc ngoài ý muốn thì Kim Tử cũng có thể lập tức thông báo cho cô, Dạ Dao Quang tự kiếm một cây đại thụ, nhún người bay lên, tìm một chỗ thoải mái kê tay ngả lưng nằm xuống.

Ước chừng không quá một canh giờ, Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân đã quay về, trên tay chỉ cầm một con thỏ rừng nhỏ xúu ốm tong teo, khí thế hùng hực của hai người lúc đi vào núi sớm đã không thấy đâu nữa, chỉ thấy dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

Kim Tử nhảy đến bên cạnh Dạ Dao Quang thì vội vã khoa chân múa tay, kể rõ hai người bọn họ thâm hiểm ngốc nghếch cỡ nào, nói xong còn đưa hai tay che mặt của mình, bộ dạng như thể nó không hề quen biết hai người đó.

Dạ Dao Quang dờ khóc dờ cười đưa tay búng đầu Kim Tử, nói với hai người: “Những thợ săn trong núi lấy săn bắt làm kế sinh nhai chưa chắc ngày nào cũng có thu hoạch, ngày hôm nay không được, ngày mai chúng ta thử lại.”

“Ta chỉ muốn thay đổi khẩu vị cho Dao Dao.” Ôn Đình Trạm buồn bã nói.

Dạ Dao Quang ngăn người, cô chợt nhớ lại, mấy hôm trước cô vô ý nói một câu ngày nào cũng ăn những món thịt này, thấy có chút ngán, không ngờ được chỉ một câu buột miệng nói ra thôi, nhưng Ôn Đình Trạm lại để tâm đến như thế.

Dạ Dao Quang cảm thấy ấm áp nhảy xuống khỏi cây nói: “Muốn ăn thú hoang, rất đơn giản.”

Nói xong, Dạ Dao Quang đầu ngón tay giương ra, dùng khí ngũ hành phán đoán vị trí của thú săn, không thể không kể đến việc Mạch Khâm đã cho cô ăn linh đan diệu dược gì, lúc quay trở về cô tu luyện ngày càng nhanh, nhanh giống như được người khác đả thông hai mạch Nhâm - Đốc, bây giờ cô đã có thể dựa theo sự dao động của khí ngũ hành để phán đoán vị trí những vật khác nhau.

Thu lại khí tức, Dạ Dao Quang nhìn về phía trước bên phải rồi bay vọt đi, bỏ lại Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân, còn có Kim Tử ở phía sau, nhanh chóng tìm được vị trí của đàn hươu, Dạ Dao Quang lập tức trở mình, không hề phát ra bất cứ âm thanh nào ẩn nấp phía sau chày đá, ngón tay cử động nhẹ, từng sợi từng sợi khí ngũ linh vô hình phiêu tán.

Đàn hươu ngửi được khí ngũ hành đồng loạt đứng dậy giống như được tiêm thuốc kích thích, liền chạy về hướng của Dạ Dao Quang, sau khi bị Dạ Dao Quang làm cho chạy vài vòng, cả đàn chạy đâm vào chày đá ầm một tiếng, lắc lư ngất đi.

Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân vừa đuổi đến liền trợn mắt há mồm khi nhìn thấy cảnh đó, chỉ đơn giản như vậy sao? Nhất thời cảm thấy lúc này hai người bọn họ điên cuồng đuổi theo đàn hươu thật ngu ngốc.

“Ừ, đi săn cần gì cung tên?” Dạ Dao Quang dẫu môi về chỗ những con hươu đực đang nằm nói.

(1) Hạ tuần: Mười ngày cuối cùng của một tháng.

(2) Thạch: Mười đầu bằng một thạch.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chạm Trán Gấu Đen

Cuộc đi săn này làm cho Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân đều thương tích đầy mình. Nhưng do hai người đã quen nên bất quá chỉ uể oải trong chốc lát, ngay lập tức có thể ăn món ăn thôn quê một cách vui vẻ.

Cũng không biết có phải nhờ màn khởi đầu tốt đẹp của Dạ Dao Quang hay không, một canh giờ sau, Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân cũng săn được một con hoẵng, hoẵng cũng là một loại hươu.

Con hươu Dạ Dao Quang đã hạ gục là một con đực trưởng thành, nặng khoảng 150kg, nhưng con hoẵng Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân hợp lực săn được, xem hình dáng cũng chỉ được chừng 100kg, Ôn Đình Trạm nhìn ba người bọn họ nói: “Các người ở chỗ này chờ ta, ta đi tìm người đến giúp khiêng về.”

Dạ Dao Quang tiến tới, một tay nhắc sừng con hươu đực, một tay xách chân con hoẵng lên, không gắng chút sức nào đã nhắc bổng được hơn hai trăm cân, thấy vậy tròn mắt Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân thiếu điều muốn rơi ra.

“Duẩn Hòa, có phải sức lực tỷ tỷ quá lớn rồi chẳng.” Dương Tử Quân kéo Ôn Đình trạm, kề tai nói nhỏ. Hắn đã có thói quen gọi Dạ Dao Quang là tỷ tỷ, bội phục Dạ Dao Quang tận đáy lòng.

Ôn Đình trạm nhanh chóng thu lại ánh nhìn kinh ngạc: “Dao Dao là người tu luyện.”

Ôn Đình Trạm nói không sai, ở nơi bọn họ không nhìn thấy được, Dạ Dao Quang đã khống chế cho khí ngũ hành phân tán ra bốn phía, nâng hai con vật lên, kỳ thực bản thân nàng không dùng quá nhiều sức lực, nếu không vì sợ có người nhìn thấy xác chết hai con vật lơ lửng giữa không trung, bị dọa đến chết khiếp, tay Dạ Dao Quang cũng không định vươn ra.

Vừa bước được vài bước, Dạ Dao Quang bỗng nhiên dừng lại.

“Sao vậy Dao Dao?” Ôn Đình Trạm theo ở phía sau suýt nữa tông vào người con hươu, đứng lại hỏi.

Dạ Dao Quang chưa kịp trả lời, Kim Tử toàn thân cứng đờ, lông trên người nó đều dựng đứng.

Ôn Đình Trạm thoáng chốc kinh hãi, phản ứng đầu tiên là xoay người đẩy Dạ Dao Quang ra sau lưng.

Dạ Dao Quang thấy vậy ánh mắt ấm áp, nghiêng người nhường đường: “Hai người bọn chàng đi trước đi.”

“Không được, chúng ta...”

Lời phản bác của Dương Tử Quân còn chưa dứt, đã bị Ôn Đình Trạm nhanh chân lôi đi: “Dao Dao, người phải cẩn thận.”

“Duẩn Hòa, người sao có thể...”

Dương Tử Quân lời còn chưa nói xong, đã bị Ôn Đình Trạm bước nhanh lôi đi, Ôn Đình Trạm trong lòng lo lắng hơn ai hết, nhưng hiện tại bọn họ người ít lực yếu lưu lại có thể chỉ gây thêm phiền phức cho Dạ Dao Quang, ngược lại còn làm Dạ Dao Quang vì bảo vệ bọn họ mà phân tâm, hơn nữa hẳn tin tưởng Dạ Dao Quang sẽ không làm những chuyện không chắc chắn.

Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân mới đi chưa được bao lâu, một bóng đen to lớn, đột nhiên từ trong rừng nhảy ra, thân cao ước chừng khoảng 1,7 mét, cả tay và chân rắn chắc cũng không làm tốc độ của nó chậm lại, nó chạy như điên tới Dạ Dao Quang gần như chỉ trong nháy mắt.

Chắc chắn đây là một con gấu đen trưởng thành, gấu là một loại động vật rất thông minh và nhạy bén, hẳn nơi này là nơi nó hay đến hàng năm, cho nên mới không có bóng dáng của các loại động vật như hổ, sư tử... “Rừng nào cọp nấy” đây là qui tắc rừng xanh. Ất hẳn mấy người Dạ Dao Quang đã xâm nhập lãnh địa, kích phát bản năng tự vệ của nó.

Tốc độ gấu có nhanh hơn, cũng không thể nhanh hơn Dạ Dao Quang, nàng nhảy lên một phát, vọt qua bên trên thân thể gấu đen mềm mại như hồ điệp, đồng thời đá một cước vào trên lưng gấu đen. Gấu đen bị đá cho lộn vài vòng, nhanh chóng dùng hai tay cào cào mặt đất, lại lao như điên tới Dạ Dao Quang, bộc phát sức mạnh cực lớn, hầu như mỗi một lần tứ chi của nó chạm đến mặt đất, mặt đất đều rung lên.

“Ồ, tức rồi?” Dạ Dao Quang thấy vậy, một tay vịn thân cây, thân thể mềm mại như rắn, linh hoạt, nhanh chóng đu đưa người rồi phóng lên: “Đầu to, ta không muốn tổn thương tính mệnh của người, mau rời đi đi.”

Gấu đen dường như nghe hiểu lời Dạ Dao Quang nói, lại cho rằng Dạ Dao Quang thật sự coi khinh nó, lập tức phẫn nộ lạ thường, hai tay ôm lấy gốc cây rồi gắng sức lay. Con gấu đen dùng cả hai chân trước ôm lấy thân cây lay như điên, có thể thấy được sức mạnh con vật này lớn biết nhường nào, một tát giáng xuống phồng chùng như sẽ tước lấy sinh mệnh nhỏ bé của nàng ngay tức thì.

Rung một hồi không làm Dạ Dao Quang rơi xuống, gấu đen quyết định bò chậm chậm lên cây. Dạ Dao Quang thấy vậy không biết làm gì hơn. Chỉ có thể chường một phát lên cây khô, khí ngũ hành theo cành cây từng tầng, từng tầng dao động xuống phía dưới, gấu đen ở trên cây khô, thân

mình từng đột run rẩy giống như bị điện giật, không bám nổi than cây nữa, buông lỏng ra, rớt xuống thật mạnh, phát ra tiếng kêu kinh người.

Các loài chim trong cánh rừng này đều sợ đến mức nhanh chóng tung cánh bay lên không trung, gấu đen cũng kèn té ngựa xuống mặt đất, nhìn như bất tỉnh, sau một lúc cũng chưa lật người lại, Dạ Dao Quang nhảy xuống, đúng lúc gấu đen muốn phản công, nàng đánh một chưởng vào đầu nó.

Lần này gấu đen hoàn toàn bất động, tuy không bị hôn mê, nhưng lại ngây ngô như kẻ ngốc, Dạ Dao Quang thấy vậy lắc đầu nói: “Nhất định phải chịu đòn mới biết ngoan.”

“Ngao... ngao...” Gấu đen phát ra âm thanh bi thương.

Dạ Dao Quang nhìn đôi mắt đen nhánh, có vết ướm dầm dề kia nhưng không một chút mềm lòng, nàng cũng không có ý giết con gấu đen này, bởi vì gấu đen này có linh tính nhất định, đối với việc ăn tay gấu nàng cũng không có hứng thú, duỗi tay ra gõ gõ đầu nó: “Hôm nay tạm tha người một mạng.”

Nói xong, lập tức bỏ đi.

Ở sườn núi, Ôn Đình Trạm vẫn căng mình chờ đợi, khi nghe thấy tiếng gấu rống giận thiếu chút nữa không nhịn nổi định chạy lên, nhưng bị Kim Tử kéo lại, mãi đến tận lúc nhìn thấy Dạ Dao Quang hoàn toàn không bị tổn thương gì, thông thả kéo con hươu và con hoẵng đi ra, mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

“Đi thôi, chúng ta quay về nướng thịt hươu!” Dạ Dao Quang trông thấy hai bộ mặt nhỏ trắng bệch ra thế kia, biết ngay là do bị tiếng gấu rống dọa cho khiếp sợ.

“Tỷ tỷ, gấu đâu?” Dương Tử Quân trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn lui về phía sau.

“Sao? Muốn ăn tay gấu hả?” Dạ Dao Quang nhú mày.

“Đệ đâu dám, chỉ là đệ muốn hỏi một chút, con gấu kia thế nào rồi?” Dương Tử Quân giọng yếu ớt hỏi.

“Thả rồi.” Dạ Dao Quang nói dứt khoát: “Con gấu kia tuy rằng tuổi chưa lớn lắm, nhưng do cơ duyên, có chút linh tính, vạn vật tu hành không dễ, có thể tha được thì tạm tha đi.”

Người tu luyện còn gian nan đến vậy, huống chi dã thú cấp thấp, đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang gặp phải dã thú có linh tính, kiếp trước căn bản chưa từng thấy qua, riêng Kim Tử tu luyện không đạt được linh tính, mà là trời sinh thần hầu, vì lẽ đó Dạ Dao Quang sẽ khó cảm nhận được.

Đối với sự việc lần này, Ôn Đình Trạm không có ý kiến gì, chỉ cần Dạ Dao Quang vui vẻ là được, nhưng Dương Tử Quân cảm thấy hình tượng Dạ Dao Quang ở trong lòng hẫng lại vĩ đại hơn nhiều, càng ngày càng làm người khác ngưỡng mộ.

Đêm đó, không phải chỉ bọn họ được thưởng thức một bữa ăn thôn dã, mà cả thôn cũng được hưởng lây, Dạ Dao Quang đem các bộ phận có thể bào chế thuốc từ con hươu, bao gồm cả nhung hươu quý báu, tất cả đem tặng cho Đỗ Hạnh, ngoài ra tặng mỗi nhà khoảng một cân thịt, làm cho người trong thôn Đỗ Gia ngày càng yêu thích bọn họ, những người lúc trước cho rằng mệnh bọn họ xung khắc với người thân cũng ngầm đồng ý cho con cái của nhà mình sang nhà chơi, giúp bọn họ dần dần hòa nhập vào trong thôn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cửu Trùng Ngũ Hành Đại Trận

Ngày thứ hai xảy ra một việc khiến Dạ Dao Quang vô cùng vui mừng, buổi sáng sau khi cô tu luyện xong, vẫn chưa kịp ăn sáng thì đã có người kéo theo một xe đồ tì đến cửa, người này Dạ Dao Quang rất quen, chính là Lý quản sự lúc đầu đã đưa cô từ Tiền phủ trở về nhà.

“Mau dọn đồ chị Điền chuẩn bị vài món ăn.” Trời vẫn còn sớm như vậy mà đến đây, rõ ràng tối hôm qua đã bốn ba cả một đêm, Dạ Dao Quang vội vã dọn đồ Vương Ni Nhi.

“Đa tạ cô nương, tiểu nhân phụng mệnh chủ nhân đem hoa mai đến tặng cô nương.” Lý quản sự nói xong liền ra lệnh hai người tùy tùng cẩn thận chuyển hoa mai từ trên xe xuống.

Tuy đoán được lý do, nhưng nghe Lý quản sự nói ra, Dạ Dao Quang vẫn có chút kinh ngạc: “Lại có thể nhanh đến vậy sao!”

Chỉ mới ba tháng, Tiền viên ngoại đã thu thập đầy đủ những loài hoa cô yêu cầu, Dạ Dao Quang nhìn hai người tùy tùng chuyển hoa mai xuống, có những cây đã ra nụ, tất cả đều là cây cực kỳ toàn vẹn, trên đường chuyển đến đây được bảo vệ nên không hề bị hư tổn gì.

“Phu nhân muốn gửi tặng cô nương sớm một chút, cô nương bây giờ bắt đầu trồng, lúc vào đông thì không chừng có thể ngắm hoa.” Lý quản sự trả lời: “Tiểu nhân lần này đến đây, ngoài việc tặng hoa, phu nhân còn bảo tiểu nhân báo cho cô nương một tin vui, phu nhân người đã mang thai một

tháng, sang năm trong Dương phủ sẽ có thể nghe thấy tiếng cười đùa của tiểu thiếu gia rồi, tất cả đều phải cảm tạ cô nương.”

Tiền phu nhân sắp ba mươi tuổi rồi, ở thời đại này thì đây đã là quá tuổi, lại có thể có con không biết vui mừng cỡ nào, Dạ Dao Quang đã xem qua bát tự của Tiền phu nhân, số mệnh của bà ấy là có con.

“Đây chính là phúc của phu nhân.” Dạ Dao Quang khiêm tốn nói.

“Cô nương, cơm đã chuẩn bị xong.”

Lúc này Vương Ni Nhi đi vào, Dạ Dao Quang liền nói: “Lý quản sự cùng với hai vị tiểu ca đây hãy đi dùng bữa trước, những việc còn lại chờ ba vị dùng bữa xong rồi hẵng tính.”

“Cô nương đã thông cảm, tiểu nhân cung kính không bằng tuân lệnh.”

Đợi bọn người Lý quản sự đều lui xuống, Dạ Dao Quang mới tiến lên phía trước kiểm tra hoa mai, điều khiến cô vui vẻ chính là Tiền viên ngoại đã kiểm giúp cô mỗi loại chín cây, mà còn là chín cây vô cùng nguyên vẹn.

Con số cũng phân âm dương, mà cửu là con số chí dương, ngũ đứng giữa, vì vậy mà cổ nhân đã dùng Cửu Ngũ Chí Tôn để miêu tả bậc đế vương, bốn mươi lăm cây hoa mai, cô có thể dàn trận Cửu Trùng Ngũ Hành Đại Trận! Không chỉ có thể tăng gấp đôi tốc độ hấp thu khí ngũ hành giữa trời đất, mà còn thông qua Cửu Trùng Đại Trận từng tầng ngưng tụ, cuối cùng có thể cô đọng thành khí tu luyện thuần khiết nhất, người có thể sống quanh năm trong Cửu Trùng Ngũ Hành Đại Trận còn có thể kéo dài thọ mệnh.

Dạ Dao Quang vừa nghĩ tới tâm trạng liền kích động, vội vàng gọi Vương Ni Nhi: “Gọi phụ thân người tới đây.”

Phụ thân Vương Ni Nhi tên Vương Đông, vốn dĩ là thợ chăm sóc cây cảnh của Sở gia, đã tình duyên ở đây hai tháng, cũng đã khỏe hẳn, tuy bị tàn tật, nhưng vẫn có thể cử động như thường.

“Cô nương, người gọi tiểu nhân có gì dặn dò?” Vương Đông rất nhanh được Vương Sâm dìu đến, vẫn luôn cảm kích chủ nhân đã cho cả nhà bọn họ cuộc sống mới, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thể tận lực vì chủ nhân, trong lòng vẫn luôn cảm thấy áy náy, vừa nghe chủ nhân cho gọi, liền không dám chậm trễ.

“Người hãy nhìn những cây mai này đi, người có thể trồng toàn bộ những cây này trong viện của ta chứ?” Dạ Dao Quang chỉ những cây mai hỏi. Hoa mai nhất định phải đảm bảo trồng được, như vậy mới có thể dàn trận.

Vương Đông ngồi xổm xuống, tỉ mỉ cẩn thận kiểm tra từng cây mai một lượt, rồi mới nói với Dạ Dao Quang: “Cô nương yên tâm, những cây hoa mai này có thể trồng trong viện, nhưng nhiều cây như vậy, không biết cô nương muốn trồng ở đâu trong nhà?”

“Bên ngoài nhà, tứ phương tám hướng đều trồng, mỗi hướng năm cây, ở giữa viện trồng năm cây.” Cô muốn trong Cửu Trùng Ngũ Hành Đại Trận phối hợp từ xa với Bát Quái Cửu Cung Trận.

Nếu như vậy thì nhà của cô sẽ kiên cố vững chắc như thùng sắt, cho dù ngày ngày mở rộng cửa lớn, cũng không có mấy người có thể xông vào.

“Nếu như vậy, e rằng cô nương phải xây lại nhà.” Vương Đông nói: “Tiểu nhân lập tức ra ngoài kiểm tra đất, xem thử có chỗ nào thiếu sót để sớm chuẩn bị.”

Căn nhà này của Dạ Dao Quang, vừa vào cửa lớn liền thấy hành lang, bên trái hành lang là nguyệt lượng môn (1), đi vào rẽ phải sẽ thấy cửa lớn

của nội viện, bên phải hành lang viện này vừa hay cùng với nội viện đứng bên trái và phải của cả viện, hoa mai cơ bản không thể nào trồng ở giữa.

“Người đi đi.” Dạ Dao Quang gật đầu.

Dạ Dao Quang vốn không có dự định mở rộng gia trạch, nhưng không dễ gì có thể dàn Cửu Trùng Ngũ Hành Trận, cô không muốn bỏ qua cơ hội này, vì vậy quyết định chờ Ôn Đình Trạm tan học trở về sẽ cùng nhau thương lượng.

Lý quản sự không ở lại lâu, dùng xong bữa trưa lập tức lên đường, Dạ Dao Quang hỏi hẵn những cây mai đó mất bao nhiêu ngân lượng, Lý quản sự chỉ nói do phu phụ Tiền phu nhân cảm tạ cô, đây là quà tặng cho cô.

Dạ Dao Quang cũng không làm khó Lý quản sự, dự định chờ sau khi Tiền phu nhân sinh hài tử sẽ tặng một đại lễ.

Ôn Đình Trạm tan học trở về, chưa kịp chờ Dạ Dao Quang hỏi, thấy trong viện nhiều cây mai như thế, bèn chủ động hỏi: “Dao Dao, nàng kiếm đâu ra nhiều hoa mai thế?”

“Đúng vậy tỷ tỷ, đây đều là những loại hoa hiếm thấy, loại hoa Lục Ngạc tốt như thế không dễ tìm đâu.” Dương Tử Quân cũng hòa theo, vẻ mặt hiếu kỳ.

“Đây là những cây dùng để bố trận.” Thế là Dạ Dao Quang giảng giải tỉ mỉ về khí ngũ hành cho bọn Ôn Đình Trạm, sau đó nói: “Trạm ca, muội dự định mở rộng gia trạch.”

Ôn Đình Trạm nghe sự bố trí của Dạ Dao Quang, hiểu rằng gia trạch hiện nay không đủ rộng để Dạ Dao Quang bố trận, nhưng gia trạch do phụ mẫu truyền lại, cậu không muốn phá hủy nó.

“Chỗ mà chúng ta đang sống bây giờ sẽ duy trì hiện trạng cũ, muội chỉ mở rộng phần xung quanh, chỉ là muốn để trống vị trí chính giữa thì phải mở rộng một chút, ít nhất cũng phải bốn gian.” Buổi chiều Dạ Dao Quang đã vẽ xong sơ đồ phân bố đơn giản, bày ra trước mặt hai người.

“Lớn như vậy sao?” Ôn Đình Trạm có chút giật mình, bốn gian quá lớn rồi.

“Tuy có hơi lớn, nhưng dựa theo cách bố trí của muội thì vừa vặn.” Dạ Dao Quang chỉ vào bản vẽ: “Muội đã bảo Vương Mộc tìm người đến đo đạc đất bên ngoài nhà của chúng ta rồi, những chỗ ký hiệu muội sẽ trồng hoa mai, chỗ cha mẹ chọn là chỗ cực tốt, dựa theo bố cục này để xây, nhà chúng ta vốn dĩ đã là một trạch viên phong thủy cực tốt, phối hợp với trận đồ muội bày bố, ngoại trừ khi thiên tai không thể tránh thì sống trong trạch viên này về cơ bản sẽ vạn sự tốt lành.”

“Hay đến vậy sao, vậy thì sau này có đệ sẽ ở nhà tỷ tỷ luôn.” Dương Tử Quân nghe nói tâm trạng kích động không thôi, liền động viên Ôn Đình Trạm: “Chỉ mở rộng bên ngoài gia trạch, chúng ta vẫn có thể sống ở bên trong, đừng làm lỡ việc nữa.”

“Ừ, bây giờ vừa đúng lúc sau vụ thu hoạch mùa thu, người trong thôn rất nhiều, chúng ta thuê nhiều người một chút, tranh thủ hoàn công trong vòng một tháng, có thể đón tết trong nhà mới.” Dạ Dao Quang nói.

Ôn Đình Trạm thấy ánh mắt của Dạ Dao Quang sáng lên, dường như đang tưởng tượng cảnh được sống trong trạch viên mới, cậu cũng không phải là người bảo thủ, cậu hiểu nếu như không phải Dạ Dao Quang muốn bảo vệ gia trạch của phụ mẫu để lại hoàn toàn không đụng đến, thực ra cũng không cần xây lớn như vậy, do đó cậu cũng đã gật đầu đồng ý.

(1) Nguyệt lượng môn: Cổng tròn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mở Rộng Gia Trạch

Có được sự đồng ý của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang tất nhiên không trì hoãn phút giây nào, cô lập tức đem theo lễ vật đến bái kiến lý chính Đỗ Hậu Lâm. Đỗ Hậu Lâm tuổi ngoài bốn mươi, thân thể tráng kiện, gia đình cũng thuộc loại trung nông (1), con người hiền hậu thành thật, luôn chiều cố Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang rất kính trọng ông.

“Sao lại tặng lễ vật nữa rồi, mau đem về đi, có việc gì cháu cứ nói một tiếng được rồi.” Đỗ Hậu Lâm nhìn thấy Vương Mộc đặt lễ vật xuống vội vàng nói.

“Bác Đỗ, đây đều là những thứ người khác tặng cho cháu, lễ nào bá lại không cho phép cháu và Trạm ca nhi đem chút đồ tốt đến hiếu kính bác sao?” Dạ Dao Quang nói: “Chưa kể hôm nay cháu đến đây, còn có việc làm phiền bác.”

“Bác biết cháu rất có bản lĩnh, nhưng cháu và Trạm ca nhi vẫn còn nhỏ, ngày tháng của các cháu còn dài, Trạm nhi là một nhân tài học hành, vừa học hành, vừa khảo thí, những thứ đó đều tốn không ít tiền, các cháu có thành ý được rồi.” Đỗ Hậu Lâm lời nói thành khẩn.

Dạ Dao Quang nghe xong gật đầu nói: “Xin bác yên tâm, cháu đã tính toán hết rồi, hôm nay đến đây vì cháu muốn mua phần đất ở phía ngoài viện, cháu và Trạm ca nhi dự định mở rộng gia trạch.”

“Gia trạch của các cháu còn muốn mở rộng sao?” Đỗ Hậu Lâm hoảng hốt.

“Thật ra cháu sớm đã có suy nghĩ này, chỉ vì chưa có cơ hội, đại bá cũng biết nhà cháu có nguồn gốc học thức, nên muốn bố một trận pháp dưỡng sinh, nhưng với gia trạch hiện nay thì không thể bố trận được.” Nhìn thấy Đỗ Hậu Lâm có những biểu tình không tán đồng, Dạ Dao Quang liền nói: “Bác cũng có nói Trạm ca nhi chắc chắn phải theo con đường khoa cử, nếu như trong nhà không có chút tiền dư, cháu cũng không tranh chút thể diện này, nếu nhà đã có dư giả, thì tất nhiên cũng phải ra dáng một chút. Vừa hay hiện nay nhà nào cũng đang rảnh, nhiều năm qua cháu và Trạm ca đều sống nhờ sự chiếu cố chăm sóc của bà con lối xóm, nên hôm nay muốn báo đáp chút ân tình của mọi người, cũng không kiếm được cơ nào thích hợp, vừa hay nhân cơ hội này mời bà con đến giúp đỡ mở rộng gia trạch, cũng xem như báo đáp bà con.”

Những lời nói này Dạ Dao Quang đã hoàn toàn làm lay động Đỗ Hậu Lâm, Đỗ Gia thôn vẫn luôn được xem là một thôn giàu có, nhưng năm nay mùa màng quả thật không được tốt lắm, thu hoạch của mọi người miễn cưỡng chỉ đủ ăn, nhiều nhà đã cày xới đất trồng lúa mì vụ đông (2) dự định ra ngoài làm công ngắn hạn, những vất vả đó thì không nói, nhưng vẫn không kiếm được bao nhiêu tiền, ông cảm động vì Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đã phát tài nhưng lại chưa hề quên người trong thôn.

“Nếu đã như vậy, đại bá sẽ dẫn người trong thôn đến giúp đỡ.” Đỗ Hậu Lâm cười hiền hòa: “ Các cháu tính mua bao nhiêu đất, muốn bao nhiêu người?”

“Chúng cháu dự định mua hết khoảng đất trống từ ngoài viện đến nhà chú thím Lâm, mặt còn lại cũng mua như vậy.” Dạ Dao Quang nói.

“Như vậy thì cần một mảnh đất lớn, không ít hơn năm mẫu đâu!” Đỗ Hậu Lâm một lần nữa kinh ngạc: “Cháu muốn làm gia trạch rộng bao nhiêu?”

“Cháu tính xây trạch viện bốn gian, thêm mấy khu hoa viên.” Dạ Dao Quang hiểu được tại sao Đỗ Hậu Lâm kinh ngạc như vậy, một mẫu đất ước chừng khoảng sáu trăm sáu mươi sáu mét vuông, trong thôn tuy không thiếu đất, bình thường đều mua nhiều nhất một mẫu đất để mở rộng nhà cửa, nhưng là một đại gia đình ở cùng với nhau.

Đỗ Hậu Lâm muốn khuyên bảo, nhưng thấy Dạ Dao Quang dường như không muốn thương lượng thì nuốt những lời khuyên bảo xuống nói: “Bác lập tức cho tìm người đo đạc đất, giá đất hiện nay là tám lượng bạc một mẫu, cháu mở rộng nhà vào lúc này, tất nhiên mong muốn sẽ xây xong trước năm mới, nếu vậy thì cần không ít nhân công, nhưng thôn của chúng ta thứ không thiếu nhất chính là nhân công, bác giúp cháu mượn người, một ngày mỗi người mười văn tiền, một bữa cơm, cháu thấy như vậy được không?”

Dạ Dao Quang thật lòng cảm động, liền nói: “Cháu và Trạm ca nhi đã thảo luận ổn thỏa, mỗi người mỗi ngày hai mươi văn tiền, một bữa cơm, bác xem mượn người giúp cháu, mượn bao nhiêu người cũng được, chúng cháu muốn sớm ngày sửa xong gia trạch. Sẵn tiện, làm phiền bác gái tìm giúp vài người cần cù nhanh nhẹn, giúp đỡ phụ bếp, mỗi người mỗi ngày mười lăm văn tiền, một bữa cơm.”

Mỗi ngày hai mươi văn tiền, một tháng là sáu trăm văn tiền, có đi làm công ở ngoài cũng không tìm đâu ra công việc tốt như vậy, Đỗ Hậu Lâm lại khuyên Dạ Dao Quang vài câu, cuối cùng không làm Dạ Dao Quang thay đổi quyết định. Vì vậy, Đỗ Hậu Lâm làm việc càng có tâm hơn, lập tức tìm người đo đạc đất, đo được sáu mẫu một phân đất, cuối cùng tính là sáu mẫu, Dạ Dao Quang đưa ngay năm mươi lượng bạc, phần dư để Đỗ Hậu Lâm thu xếp với bên quan phủ, việc làm này lập tức thu hút sự chú ý của người trong thôn, những người thân quen đều đến hỏi Dạ Dao Quang, ví dụ như chị Mạc và thím Lâm.

Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm, tin tức cô muốn xây gia trạch truyền ra ngoài rất nhanh chóng, buổi chiều ngày hôm đó Đỗ Hậu Lâm cũng tìm một trăm người lại giúp Dạ Dao Quang xây gia trạch, mỗi nhà hai người, không thiên vị ai, có những nhà không có lao động, bác Triệu vợ của Đỗ Hậu Lâm nhanh chóng mượn những người phụ nữ cần cù nhanh nhẹn thật thà từ những nhà đó đến giúp đỡ nấu ăn, trong thoáng chốc cả thôn không có bất kỳ người nào oán trách, sau khi nghe đái ngộ của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm thì làm việc càng hăng hái hơn.

Ôn Đình Trạm còn phải đến lớp, nên việc sửa nhà toàn bộ đều giao cho Dạ Dao Quang xử lý, Vương Đông cũng khỏe hơn nhiều, đa phần đều do Vương Đông và Vương Mộc bận tới bận lui. Dạ Dao Quang nhờ bác Mạnh tìm một người thợ xây nhà giỏi, sau khi giải thích kỹ càng rõ ràng yêu cầu của mình, cô hầu như đã trở thành bà chủ vung tay bỏ mặc, nhưng vì Dạ Dao Quang ra tay hào phóng, hơn nữa mỗi bữa cơm nước đều rất ngon, lại có Vương Đông và Đỗ Hậu Lâm đích thân giám sát, dường như không có bất kỳ vấn đề gì.

Sức lực của một trăm người tuyệt đối không thể xem thường, mỗi ngày lượng công việc cũng không nhiều, trong một tháng đã xây xong gia trạch bốn gian, Dạ Dao Quang chọn một ngày tốt làm lễ thượng lương (3), ngày hôm đó giống như đại yến tiệc của toàn thôn, mọi người đều vui vẻ náo nhiệt dùng cơm, nhìn ngắm ngôi hào trạch của Dạ Dao Quang.

Vì Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang vẫn sống trong gia trạch cũ ở trong cùng nên cũng không lượng phòng (5), sau khi hoàn công, kết toán tiền công xong xuôi, cũng không có người nào ở lại, thấy còn mấy ngày nữa là qua năm mới, kinh tế trong nhà khá giả tất nhiên phải đi mua sắm đồ dùng năm mới.

Còn Dạ Dao Quang liền nhân cơ hội này cùng Vương Đông hai người đem bốn mươi lăm cây hoa mai trồng xuống đất, lần này không thể không

biểu dương Vương Đông, nếu không Dạ Dao Quang cũng không biết phải làm sao bảo vệ những cây hoa mai này cả tháng nay.

Dạ Dao Quang dùng la bàn xác định tám phương hướng Trấn (Đông), Đoài (Tây), Ly (Nam), Khảm (Bắc), Cấn (Đông Bắc), Càn (Tây Bắc), Khôn (Tây Nam), Tốn (Đông Nam), sau đó tìm vị trí sinh khí cát địa mỗi phương hướng, mỗi chỗ trồng năm cây hoa mai. Dạ Dao Quang đến mỗi chỗ trồng cây, trước tiên vận khí ngũ hành cảm ứng phương hướng vị trí ngũ hành, sau đó bảo Vương Đông dựa theo chỉ dẫn của cô trồng một cây hoa mai.

Phải mất ba ngày mới có thể trồng hết số cây, lúc trồng xuống cây hoa cuối cùng ngoài Dạ Dao Quang ra không ai nhìn thấy, cả một trạch viên có một luồng không khí cuộn xoắn chuyển động sau đó cả vùng trời của gia trạch hình thành một bức màn che chở bằng khí trong suốt, bỗng chốc liền mất tích không thấy đâu.

“Ồ, lúc này hình như có một luồng khí ấm áp.” Vương Ni Nhi mở to mắt nhìn ca ca, xác nhận bản thân không cảm giác sai.

(1) Trung nông: Một địa vị kinh tế ngày xưa, nằm giữa phú nông và bần nông.

(2) Lúa mì vụ đông: Gieo hạt vào mùa thu, mùa hè năm sau thu hoạch.

(3) Thượng lương: Một trong những nghi thức được cử hành trong quá trình xây dựng một ngôi nhà hoặc một công trình. Lễ thượng lương còn có những cái tên khác như lễ cất nóc, gác đòn dông.

(4) Lượng phòng: Để trống nhà một khoảng thời gian sau đó mới vào ở.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Nghịch Thiên Chi Thuật

Cùng một cảm giác, những người trong cả trạch viện đều đồng thời cảm thấy, Vương Đông và Vương Mộc đều cảm thấy vô cùng chấn động và bối phục.

Dạ Dao Quang nhếch khóe miệng, đừng chỉ nghĩ đơn giản là trồng cây, Dạ Dao Quang đã tốn không ít công sức, trước tiên cần tìm ba ngày liên tiếp cát lành, đồng thời mỗi ngày chỉ có một canh giờ thích hợp khai quang bố trận, sau đó mỗi một ngày bày bố phù tinh ở vị trí nào của cửu cung, trong vòng ba ngày nếu như có hình khắc (1) đều phải chọn lựa kỹ càng, cuối cùng định ra phương hướng sinh môn sinh khí, tám vị trí này có phương hướng sinh môn khác nhau, mà nhãn trận luân chuyển ở gian chính giữa sẽ phối hợp chặt chẽ với tám phương hướng bên ngoài, mỗi ngày luân chuyển, lúc luân chuyển sinh môn sẽ xếp đan chéo nhau với tám phương hướng bên ngoài, như vậy mới tạo nên liên kết không hề sơ hở.

Bố được trận, Dạ Dao Quang có cảm giác sức cùng lực kiệt, nhưng trận này vẫn chưa bố xong, bước cuối cùng phải thực hiện vào rạng sáng mai.

“Được rồi, ngày hôm nay mọi người đều mệt cả rồi, mau ăn cơm rồi nghỉ sớm cả đi.”

Mặt trời đã ngả bóng về tây, Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân rất nhanh trở về nhà, bây giờ vừa vào trung tuần tháng mười một, tuy ở phương nam, nhưng tiết trời đã chuyển lạnh, nhưng khi hai người từ ngoài

bước vào phòng thì khác biệt giống hai thế giới, một luồng không khí ấm áp phả vào mặt họ.

“Doãn Hòa, ta có phải bị bệnh rồi không? Sao ta có cảm giác như ta đang đi từ đầu đông sang mùa xuân vậy?” Dương Tử Quân gương mặt ngạc nhiên thán thốt.

Ôn Đình Trạm nhìn một lượt từng cây hoa mai xung quanh, trong lòng suy đoán được phần nào, cậu cởi áo khoác ngoài đưa cho Vương Lâm thư đồng của mình, sau đó nhanh chân bước xuyên qua đại hoa viên ở gian giữa đi vào viện thứ ba, cũng chính là phòng ăn trong viện cũ của bọn họ, cơm canh nóng hổi được bày biện ra bàn, Dạ Dao Quang hôm nay không đợi bọn họ, mà đang ăn như hổ đói trên bàn.

Dạ Dao Quang đã tiêu hao không ít tinh lực sức lực nên đang rất đói, mà buổi tối còn một trận đánh ác liệt cần đánh, không ăn no trước thì làm sao mà được? Nhìn thấy Ôn Đình Trạm, cô liền dùng ánh mắt ra hiệu Vương Ni Nhi xới cơm cho Ôn Đình Trạm, sau đó cũng không quan tâm đến Ôn Đình Trạm mà cứ tiếp tục ăn hết bát này tới bát khác, ăn liên năm bát, khiến Dương Tử Quân hốt hoảng suýt chút nữa rút cả cầm ra bàn.

“Cuối cùng cũng thấy thoải mái rồi.” Sau khi ăn năm bát cơm, Dạ Dao Quang mãi nguyện gác đũa xuống.

“Ăn no rồi sao?” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng hỏi.

Mỗi lần thi triển pháp thuật xong Dạ Dao Quang đều rất đói, Ôn Đình Trạm sớm đã quen.

Dương Tử Quân nghe vậy tròn mắt mở to, lần đầu tiên cậu thấy trận pháp lớn như vậy của Dạ Dao Quang.

“Tạm tạm.” Dạ Dao Quang đón lấy bát canh bồi bổ nguyên khí mà Vương Ni Nhi đưa tới.

Dương Tử Quân lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, sau đó nói: “Tỷ tỷ, trận pháp này đã bày bố xong rồi phải không? Ngày đông giá lạnh có phải cũng sẽ ấm áp như vậy?”

“Còn thiếu một bước, phải rạng sáng mai mới hoàn thành.” Dạ Dao Quang gật đầu nói, “Sau khi hoàn thành thì gia trạch bốn mùa sẽ ấm áp như mùa xuân, không chịu ảnh hưởng thời tiết của bốn mùa.”

“Thật sao?” Dương Tử Quân hai mắt sáng lên: “Về sau ta có thể mời tỷ tỷ giúp ta bố một trận như thế?”

Dạ Dao Quang nhếch mép nói: “Đệ có cho ta bao nhiêu ngân lượng thì cũng đừng mong có một trận pháp y hệt thể này, nhưng ta có thể giúp đệ bày một trận pháp dưỡng sinh.”

Trận pháp lớn như vậy đến bây giờ Dạ Dao Quang vẫn chưa phạm quy chỗ nào, đợi đến bước cuối cùng sẽ vướng kiêng kỵ nghịch thiên, cô không dám làm tùy tiện, cho dù sau này cô và Ôn Đình Trạm rời khỏi Đỗ Gia thôn, chọn một nơi khác để sinh sống, cũng sẽ không bày bố trận pháp này, nếu như nơi đây không phải là nhà tổ, nơi cội nguồn nhất, thì Dạ Dao Quang cũng không bỏ vốn lớn như vậy.

“Vậy về sau làm phiên tỷ tỷ rồi.” Dương Tử Quân rất dễ hài lòng, lại hỏi tiếp: “Tỷ tỷ tối nay vẫn phải bố trận hay sao, ta có thể đến xem không?”

“Bố trận vào giờ Dần (ba giờ đến bốn giờ năm mươi chín phút sáng), chỉ cần đệ dậy nổi.” Dạ Dao Quang cũng không phản đối. “Để xem tỷ tỷ bố trận, ta nhất định sẽ dậy nổi!” Dương Tử Quân bày ra bộ dạng ý chí chiến đấu bừng bừng.

“Vậy thì tối hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai vừa hay được nghỉ.” Ôn Đình Trạm cũng có ý muốn dậy sớm.

Dạ Dao Quang cũng không ngăn cản, mà cho dù Ôn Đình Trạm không dậy nổi, cô cũng kéo cậu dậy, không có người mệnh cách đại quý như Ôn Đình Trạm ở bên cạnh, cô quả thực sẽ gặp xui xẻo.

Vì vậy cả nhà cùng đi nghỉ ngơi sớm, giờ Sửu vừa qua một nửa (hai giờ sáng) Dạ Dao Quang đã thức dậy, còn Vương Ni Nhi đã theo dẫn dò dậy sớm hơn nửa canh giờ, sớm đã nghe lời dẫn dò của Dạ Dao Quang, bày ra một loạt những đồ vật cần dùng, thấy Dạ Dao Quang thức dậy, lập tức hầu hạ Dạ Dao Quang tắm gội.

Đợi đến khi Dạ Dao Quang chuẩn bị ổn thỏa, Ôn Đình Trạm mặc y phục chỉnh tề sạch sẽ đứng ở giữa viện trong gia trạch, cậu đứng dưới năm cây hoa mai sắp nở hoa, ánh đèn vàng nhạt dưới hành lang ánh lên gương mặt xinh đẹp của cậu, dong đưa nhẹ nhàng, càng tôn thêm vẻ xuất thế (2) vô cùng của cậu.

“Quân ca nhi đâu?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Đang ngủ, không gọi dậy nổi.” Ôn Đình Trạm trả lời.

Khóe môi Dạ Dao Quang giật giật, tuổi này đúng tuổi tham ngủ, Ôn Đình Trạm bây giờ có thể tỉnh táo như vậy, thật khiến Dạ Dao Quang khâm phục, ngay cả cô thì cũng còn mờ mịt mới ngủ, tất cả sự tỉnh táo đều dựa vào khí ngũ hành trong cơ thể, nhưng Ôn Đình Trạm thì dựa vào khả năng tự chủ mạnh mẽ của bản thân.

Dạ Dao Quang cũng không nói nhiều, thời gian có hạn, nhìn thấy sắp tới giờ làm lễ, cô lấy la bàn ra, nhanh chóng tìm một vị trí, ở vị trí đó vẽ một vòng, sau đó kéo Ôn Đình Trạm vào trong vòng rồi nói: “Chàng đứng ở đây nhé, cho dù xảy ra việc gì cũng không được rời khỏi vòng này, nếu không muội sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

“Được, ta sẽ không rời vòng này nửa bước.” Ôn Đình Trạm sắc mặt căng thẳng, nhận lời một cách nghiêm túc.

Dạ Dao Quang cũng không làm lỡ thời gian, nhanh chóng đứng vào giữa năm cây hoa mai, khí ngũ hành từ hai tay cô phân tán, la bàn lơ lửng trước mặt của cô, dựa theo khí ngũ hành cô thổi vào, la bàn phát ra những tia sáng màu vàng, vòng sáng không ngừng mở rộng, bỗng nhiên hiện thành hình bát quái, cổ tay Dạ Dao Quang lật ngược, sau khi cô niệm thuật ngũ thì hình bát quái màu vàng kim trong suốt ấy chìm xuống dưới chân của Dạ Dao Quang, lúc ẩn lúc hiện.

Vào lúc này, sao trời trên cao ở nơi mà người phàm không thấy được bỗng nhiên ngưng tụ, bỗng nhiên lại phân tán, bầu trời tựa như một tấm vải, thỉnh thoảng lại bị kéo giãn.

Trong phong thủy có một môn học bắt nguồn từ xa xưa nhưng đã bị sa sút suy tàn: Tinh Tượng Học. Trong Tinh Tượng Học có thất chính hoặc là thất diệu: nhật nguyệt và ngũ tinh kim mộc thủy hỏa thổ, chính là âm dương ngũ hành. Là chủ tinh trong tinh mệnh, không thể đồng thời cùng khổng chế, bởi vì nhật nguyệt chỉ giao thoa trong khoảng thời gian rất ngắn.

Nhưng ngày hôm nay, Dạ Dao Quang muốn đồng thời khổng chế, nguyệt và ngũ tinh đều có, hôm nay là năm Nhâm Dần tháng Nhâm Tý ngày Nhâm Ngọ giờ Nhâm Dần, mười ngày trong Can Chi thì Nhâm là dương, vì vậy cô chọn ngày giờ chí dương này để thâm thiên hoán nhật (3), hợp nhất với lục diệu khác dàn ra đại trận kinh thiên vô cùng kiên cố.

Chỉ cần trận pháp này hoàn thành, trừ khi người thực sự phi thăng thành tiên, nếu không cho dù tu vi của hắc có cao cường thế nào, cũng đừng mong ở đây gây thương tổn cho cô tý nào.

(1) Hình khắc: Xung khắc, trong Mệnh Lí Học gọi là hình khắc, chưa chắc là khắc tử, tùy theo mức độ không giống nhau. Ví dụ như: phu thê tình

cảm không tốt, tranh cãi không ngừng; phu thê tình cảm sút mẻ, li thân li hôn; hôn phối nhiều bệnh, gặp nhiều thương tật, tàn tật, yếu mệnh, không thể bách niên giai lão...

(2) Xuất thế: Vượt ra khỏi thế gian.

(3) Thâu thiên hóa nhật: Đổi trắng thay đen, ngấm ngấm đánh tráo.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Trợ Giúp

Màn sao dày đặc trên bầu trời càng ngày càng trở nên rõ ràng, giống như một tác phẩm tuyệt vời trong màn đêm điểm thêm từng hạt óng ánh, ở mặt đất hình bát quái màu vàng kim ngay dưới chân Dạ Dao Quang bắt đầu xoay tròn, từng sợi ánh sáng vàng từ từ lên cao, bao bọc Dạ Dao Quang ở bên trong.

Gió rít gào vu vu, thổi cuồn cuộn từ đường chân trời nối liền giữa trời và đất, thổi đến mức làm cho tinh tú trên bầu trời đêm lung lay chực đổ. Hình bát quái kim quang lấp lánh chuyển động càng ngày càng nhanh, từng tia kim quang tung bay ngày càng dày đặc, cuối cùng đan chéo nhau thành một cột ánh sáng, Dạ Dao Quang tóc đen nhảy múa ở giữa cột ánh sáng, cô đã cố ý mặc y phục luyện công tay áo hẹp nhưng cũng bị gió thổi bay phần phật. Ánh sáng vàng xông thẳng lên trời, trắng sáng đang rung nhẹ dường như chịu sự lôi kéo nào đó.

Dạ Dao Quang nhanh chóng thi triển pháp thuật, hai tay mang khí ngũ linh nhanh như tia chớp, ngay cả hư ảnh cũng không bắt được, đợi đến khi ngón trỏ và ngón giữa của hai tay cô chạm vào nhau, một chùm ánh sáng đỏ xinh đẹp sáng rực trên bốn ngón tay, hình thành một quả cầu ánh sáng đỏ, quả cầu ánh sáng càng ngày càng to, hấp thụ những tia sáng vàng đang bay tán loạn, giữa sự xoay chuyển thật giống như một vòng ánh dương vừa rạng.

“Sư tôn, người mau đến xem, tinh tượng dị biến!” Tiên môn Tinh Tú Chi Điên (1) trong truyền thuyết, có một vị sư phụ đang chỉ điểm cho đệ tử

nhập môn mới cách quan sát thiên tượng ban đêm, đang giảng vô cùng hăng say, đột nhiên có một tiểu đệ tử la thất thanh.

Sư phụ nhíu mày đưa mắt lên nhìn, hai mắt suýt chút nữa lọt ra ngoài, ông nhanh chóng đưa bàn tay bấm đốt tính toán, cuối cùng tức đến bộ râu trắng phiêu dật phải vểnh hết lên, gương mặt đỏ bừng, miệng không ngừng lặp lại hai từ: “Khốn kiếp, khốn kiếp, quả thật khốn kiếp!”

Nói xong ba tiếng thì hai mắt trợn ngược, ngất đi một cách hoa lệ, để lại mấy người đệ tử đưa mắt nhìn nhau, gãi gãi đầu, bắt đầu hoài nghi có phải bọn họ đã bái nhầm thầy rồi không?

Không chỉ một mình Tất Nguyệt Tiên của Tinh Tú Chi Điên, mà còn kinh động đến nhiều người tu đạo và những môn phái tu tiên khác, ngay cả Mạch Khâm vẫn ở Dự Chương quận cũng nhìn chăm chú vào bầu trời đêm đang không ngừng nhanh nhóng sắp xếp.

“Ồi trời ơi, thiếu gia, vị đại tiên nào đang thi pháp sao?” Thân là tùy tùng thân cận thiếu tông chủ môn phái tu tiên, tầm mắt của mục đồng so với những người tu luyện bình thường rộng lớn hơn nhiều, trong tuổi đời ngắn ngủi của mình, hắn đã từng thấy qua sáu bảy lần thiên sinh dị tượng, sao trời biến đổi thất thường, nhưng đây là lần điên cuồng nhất! Vì vậy cả người hóa đá, ngây ngốc hỏi thiếu gia mình: “Thiếu gia, có người muốn nghịch chuyển tất cả sao trời ư?”

Phàm nhân nhìn không thấy, nhưng mục đồng có thể thấy được, sao trời không ngừng xoay chuyển, không chỉ xoay chuyển một hai ngôi sao, mà cả bầu trời, nơi mà mắt hắn nhìn thấy được tất cả đang thay đổi, giống như trên cao có một cái miệng lớn không đáy, đáng sợ muốn nuốt chửng tất cả sao trời.

“Không, là Phi Thiên Tinh La Đại Trận.” Ánh mắt Mạch Khâm trở nên thâm sâu.

“Phi Thiên Tinh La Đại Trận!” Mục đồng hốt hoảng run rẩy cả người, suýt chút nữa té nhào xuống đất.

Phi Thiên Tinh La Đại Trận, tổ tiên mục đồng đời này qua đời khác đều đã từng nghe, nhưng ngàn năm trở lại đây, từ đời tổ tiên của hắn đều đã không còn thật sự nhìn thấy nữa, tương truyền chỉ người phi thăng thành tiên mới có thể bày bố được đại trận, hắn có thể nhìn thấy trong những năm của cuộc đời mình, mà còn ở một nơi nhỏ như vậy trong thế tục!

“Ta nhất định đang nằm mơ...” Mục đồng ngơ ngác lú lú.

Mạch Khâm không thèm để ý đến hắn, thu lại ánh mắt đang nhìn bầu trời, chuyển sang hướng Thái Hòa trấn. Vào đúng lúc này một luồng ánh sáng đỏ từ từ bay lên từ nơi đó, giống như một vầng thái dương thu nhỏ, đồng tử hắn co lại: “Không, đây không phải là Phi Thiên Tinh La Đại Trận!”

“Không phải ư? Vậy đó là gì?” Ánh mắt mịt mờ khó hiểu.

“Chu Thiên Thất Diệu Trận.”

“Àm!”

Lời Mạch Khâm vừa dứt, mục đồng không chịu được đả kích ngã sòng soài xuống đất, Phi Thiên Tinh La Đại Trận cho dù có mạnh cỡ nào cũng sẽ không có bước nghịch thiên, Chu Thiên Thất Diệu Trận, cần Thất Diệu tụ hợp, thứ gọi Thất Diệu là gì? Nhật Nguyệt Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, thử hỏi làm sao Nhật và Nguyệt có thể đồng thời song song trên bầu trời, Chu Thiên Thất Diệu Trận muốn thành công thì Thất Diệu nhất định phải nổi thành một đường thẳng, đây quả thật là việc không thể nào!

Mạch Khâm nhìn thấy quả cầu đỏ nhỏ xíu bay lên bầu trời tốc độ càng lúc càng chậm, mà tinh tú vốn đang ngưng tụ trên bầu trời cũng từ từ tản ra, đầu mây cau nhẹ, cuối cùng xoay người ngồi bệt xuống đất, ngón tay thon

dài bấm tay niệm quyết, bố y hần nhẹ bay, tóc trắng phiêu dật, vô số ánh sáng màu bạc ngưng tụ ở ngón tay hần, hai tay phát phối, ngón tay bỗng chốc vung về hướng ánh sáng đỏ, ánh sáng trắng giống như sấm sét xé rách đêm đen, thẳng tiến đến bầu trời phía trên quả cầu đỏ.

Dạ Dao Quang trong nhà lúc này đã có chút mệt mỏi, ánh sáng la bàn ở dưới chân xoay chuyển càng chậm dần, khí ngũ hành từ đầu ngón tay giờ cao càng yếu, nhìn thấy vẫn còn cách xa một đoạn, Dạ Dao Quang sắc mặt trắng xanh chịu đựng những cơn đau đớn trong cơ thể cạn kiệt của cô, tiếp tục phát lực.

Thật ra cô biết lần này có hơi miễn cưỡng, bởi vì tu vi của cô không đủ, vốn dĩ cô không tính bày ra trận này, trong lúc tính toán ngày thưởng lương cho nhà mới xây, vừa hay cô tính được ngày hôm nay là thời cơ sáu trăm năm có một, vì vậy cô muốn thử một phen, thất bại thì cùng lắm là tu vi bị phế, tu luyện lại từ đầu là được, nếu như thành công thì lợi ích nó mang tới sẽ vô cùng vô tận.

Tuy nhiên, cô cuối cùng cũng gặp may.

Cảm thấy cơ thể mình đã đạt tới cực hạn, lúc cô chuẩn bị thu tay, vừa hay có một luồng sức mạnh ập tới khí chính dương cô ngưng kết được, cô ngẩng đầu, nhìn thấy ánh sáng trắng không biết từ đâu đến bao bọc lấy khí chính dương của cô, sau đó nhanh chóng đưa nó lên tinh không, Dạ Dao Quang ngạc nhiên đến mức ngây người.

“Ô ô ô!” Kim Tử nhìn thấy Dạ Dao Quang ngây người ra thì sốt ruột không thôi, chỉ là Dạ Dao Quang đang đứng trong nhãn trận, nó không thể nào đến gần, chỉ có thể sốt ruột rống to.

Đây là cơ hội sáu trăm năm mới gặp một lần đó, chủ nhân của ta ời, người đừng ngần ra đó nữa!

“Dao Dao!” Ôn Đình Trạm cảm nhận được tâm trạng của Kim Tử, cậu lập tức hô to một tiếng.

Dạ Dao Quang mới hoàn hồn, sau đó ngưng thần tĩnh khí, hai tay tách ra hạ xuống, quang ảnh bát quái càng chuyển càng chậm đột nhiên chuyển nhanh trở lại.

Xoay người, tỏa sáng, ảnh động.

“Trú dạ bính kiên, chu thiên bất đình, thất diệu chủ mệnh, trường minh bất vẫn!”

Trên bầu trời, tất cả tinh tú phân tán, duy chỉ sau chút ánh sáng đỏ đỏ dần ra minh nguyệt và năm ngôi sao, chúng từ từ chuyển động, dần dần xếp thành một đường thẳng, đợi đến sau khi xếp thành một đường thẳng, năm ngôi sao đột nhiên tản ra, từng chùm từng chùm ánh sáng bắn ra, liên kết với ánh đỏ và nhật nguyệt, bảy ngôi sao lần lượt lấy ánh đỏ và nhật nguyệt làm trung tâm, liên kết với nhau, hình thành một tinh đồ rực rỡ tươi đẹp.

Một chùm điện quang mang theo sức mạnh khó bề chống đỡ từ giữa tinh đồ đánh xuống, nhưng không đánh tới chỗ Dạ Dao Quang đang đứng, mà đánh tới chỗ Ôn Đình Trạm!

“Trạm ca, giữ vững tinh thần, làm theo khẩu quyết tâm pháp mà muội đã dạy cho chàng!” Dạ Dao Quang mặt mày hết lớn với Ôn Đình Trạm.

(1) Diên: Đỉnh (núi).

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cho Nàng Tất Cả Những Gì Nàng Muốn

Sợ hãi không? Tất nhiên sợ hãi.

Nhưng cậu tin tưởng cô, cậu biết cô vào thời điểm nào cũng sẽ không vì lợi ích mà vứt bỏ cậu, cho nên đối diện hình phạt nghịch thiên còn đáng sợ hơn cả thiên lôi, cậu vẫn đứng sừng sững như núi. Cậu khắc ghi từng chữ dặn dò của cô, chuẩn bị tiếp nhận cho dù là nhắm mắt, vẫn cứ chiếu rọi ánh sáng nhợt nhạt lên linh hồn cậu.

Lúc luồng sức mạnh ập lên người, Ôn Đình Trạm thật ra không hề cảm thấy đau đớn gì, thậm chí cả người cậu phút chốc mất đi tri giác, đó là cảm giác đến cả linh hồn cũng trống rỗng, đến sợ hãi cũng không biết là gì.

Nhìn Ôn Đình Trạm đang chịu trời phạt, Dạ Dao Quang lần đầu tiên xúc động hồi hận, cậu mới chín tuổi, cậu còn thấp hơn cô cả cái đầu nhỏ mà đang phải đứng ở đó, tiếp nhận hình phạt trời giáng mà cho dù người tu hành cũng phải khiếp sợ, cô chỉ nghĩ cậu nhận mệnh từ trời, tuyệt đối sẽ không nguy hại đến tính mạng, cũng không nghĩ tới cậu có sợ hãi hay không, trải qua việc đáng sợ như vậy, cậu có bị ám ảnh tâm lý hay không...

Kiếp trước cô độc lai độc vắng quen rồi, chưa từng có ai thật tâm thật ý đối xử với cô, nên cô không biết cách thành tâm thành ý đối xử một người, phạm những việc cô suy nghĩ luôn là lợi và hại, chỉ cần lợi nhiều hơn hại, mạo hiểm cỡ nào cô cũng đồng ý thử, dù phải lợi dụng người thân cô cũng không để tâm tới.

Tình thân, đó là thứ gì?

Tình yêu, đó lại là thứ gì?

Cô không hiểu, cũng không cần hiểu, cô chỉ cần bản thân sống tự tại tiêu dao, cho dù sự vui vẻ của cô được xây trên sự đau khổ của người khác thì cũng không hề gì, cô nghĩ đối phương phải chịu đau khổ, bởi vì hẳn cần trở sự vui vẻ của cô.

Đó là tư tưởng cố hữu của cô, cô từng cứu rất nhiều người, cũng bị thương nhiều lần, cô từng bảo vệ nhiều người, cũng lợi dụng nhiều người, cô chưa từng hối hận hay tự trách.

Nhưng lần này, lần này!

Cô hối hận rồi, cô muốn nuốt lời, cô nghĩ rằng bản thân sẽ không thể đau lòng vì một người, nhưng khi nhìn thấy hình dáng nhỏ bé như vậy, lại đứng thẳng tắp giữa ánh điện trắng mét có thể chiếu sáng cả đất trời, dường như ngay cả khi trời có sập xuống cũng không thể nào đè ép được sống lưng cậu, trái tim cô đau đớn không biết vì sao.

Thân thể trống rỗng, ý thức trống rỗng, linh hồn trống rỗng, Ôn Đình Trạm nghĩ đây có lẽ là cảm giác chết đi cũng nên, nhưng lúc này bên tai cậu vang lên giọng nói thiếu nữ trầm ấm, người đấy đang nói gì, cậu cũng không biết, vì giọng nói của cô, ý thức rời rạc của cậu ngưng tụ lại từng chút một, theo sau đó một sự đau buốt kinh khủng như bị kim châm, đau đến mức cậu hận không thể lập tức chết đi.

Chết? Không, cậu không thể chết, cậu chết rồi, thế gian chỉ còn lại một mình Dao Dao, không còn người thân nữa, chỉ còn mình cô đơn độc trên thế gian này, cậu không thể chết, bởi vì đã từng nói sẽ trưởng thành bảo vệ cô, che chở cho cô, vì cô chống đỡ cả bầu trời.

Ý chí mạnh mẽ, kéo cậu quay trở về trong cơn đau đớn, cậu nhanh chóng dựa theo tâm pháp mà Dạ Dao Quang đã dạy cho cậu ngưng tụ sức mạnh, sức mạnh ngưng tụ từng chút một, từ thân thể cậu có ba tầng ánh

sáng đỏ tím xanh bùng nổ ra, cuộn tròn giống cự long chiếm đoạt ánh sáng trắng.

Ba tầng ánh sáng đỏ tím xanh chính là sự bảo hộ của tam cát thần Phúc Lộc Thọ, Dạ Dao Quang sớm đã biết Ôn Đình Trạm có mệnh cách tam cát thần bảo hộ, nên mới dám làm chuyện này, nhưng thiên cơ một khi bị đảo lộn, lúc nào cũng có thể thay đổi, có một số người trời ban phúc trạch, bản thân lại không giữ được cũng uổng phí. Nhưng Ôn Đình Trạm giữ được, trải qua việc này, khí tam cát thần trong cơ thể cậu được kích phát, từ nay thuận buồm xuôi gió, vạn sự như ý, cũng không gặp kiếp nạn không tránh khỏi.

Vì vậy, tâm trạng thấp thỏm của Dạ Dao Quang mới từ từ bình ổn, Dạ Dao Quang chỉ chống đỡ bằng ý chí cuối cùng không chịu được nữa ngắt đi.

Toàn bộ ánh sáng tản đi, sắc trời dần sáng, Đỗ Gia thôn đã có vài gia đình thắp đèn, dù vừa nãy có động tĩnh lớn như vậy, nhưng thiên đạo tự có bức màn bảo vệ mà người thường không thể nào nhìn trộm được, vì vậy họ không hề biết gì, nhưng họ vừa tỉnh dậy liền cùng lúc phát hiện dường như có gì đó khác biệt, nhưng lại nói không được khác ở chỗ nào, giống như mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn, ngay cả không khí hít thở cũng thanh ngọt hơn, cứ như vậy, tâm trạng tất cả mọi người đều tốt hơn. Trong Ôn trạch, Ôn Đình Trạm cất bước giữa những cây hoa mai. Hoa mai trong viện trong một đêm toàn bộ đều nở rộ, hoa mai vô cùng sum sê tươi tốt lắc lư trong gió sớm, thân thể thiếu nữ dưới gốc cây đã được phủ một tấm chăn hoa, cô yên lặng nằm đó, dường như không phải thiếu nữ nhân gian, mà do hoa mai hóa thân.

Mãn đình linh lạc phong phi hoa,

Thiền thượng điện phương di mạn thiên;

Chăm hoa thiên miên túy lưu hà,

Phúc hương nhập mộng yên lung noãn.

Trong đầu chợt nghĩ tới bốn câu thơ này, Ôn Đình Trạm không muốn quấy nhiễu cô, mà ngồi bệt xuống đất, cậu đưa tay nhẹ nhàng nâng đầu cô gối lên chân mình, nắm bàn tay mềm mại ấm áp của cô, cậu cứ như vậy yên tĩnh ở bên cạnh cô.

Vương Ni Nhi lấy áo lông hồ ly từ trong phòng bước ra, từ xa thấy cảnh đó liền ngừng lại, bởi vì cô nhìn thấy dưới gốc mai nở rộ, vị thiếu niên rõ ràng còn nhỏ tuổi đang ngồi đó, nhưng có một khí thế đỉnh thiên lập địa, cũng rõ ràng là vị cô nương cao không với tới được, giờ khắc này yên bình gối đầu lên chân thiếu niên ngủ say, có một sự thần nhiên bình yên không nói nên lời. Hoa rơi phủ lên hai người họ, họ cứ như vậy dựa lẫn nhau, cũng trong giây phút đó, Vương Ni Nhi cảm thấy trên thế gian này chỉ có thiếu gia nhà cô mới xứng đôi với cô nương nhà cô nhất.

Dạ Dao Quang lần này ngủ rất say, giống với tất cả những người mệt mỏi quá độ, cô có thể ngủ rất ngon lành, Dạ Dao Quang cũng như vậy lúc tỉnh lại tuy tinh thần rất tốt, nhưng cơ thể cực kì mệt mỏi. Nhưng chuyện làm cô thấy an ủi là Ôn Đình Trạm không sao.

“Trạm ca, chàng có sợ hay không?” Dạ Dao Quang cố chống đỡ đôi mắt mệt mỏi nhìn Ôn Đình Trạm hỏi.

“Sợ.” Ôn Đình Trạm thành thật trả lời, lúc ánh mắt của Dạ Dao Quang càng lúc càng lộ ra sự áy náy, cậu liền nắm chặt tay cô: “Nhưng ta càng sợ Dao Dao không vui.”

Trời phạt, ta sợ; nhưng còn đáng sợ hơn trời phạt, ta sợ nàng không vui.

Cậu và cô đều hiểu, nếu để lỡ cơ hội sáu trăm năm mới gặp một lần này, nàng sẽ buồn rầu không vui.

Câu nói này sâu sắc gõ vào trái tim Dạ Dao Quang, cô lặng lẽ nhìn người thiếu niên đang ngồi trước mặt, thân thể cậu vẫn còn nhỏ, nhưng Dạ Dao Quang đột nhiên cảm thấy linh hồn cậu đã trưởng thành hơn rất nhiều, vẫn gương mặt trẻ con non nớt, nhưng sự non nớt bên trong đã hoàn toàn cởi bỏ.

“Dao Dao, ta rất vui, ta có thể giúp nàng làm những việc mà ta làm được, chúng ta là người thân thiết nhất trên thế gian này. Vì vậy, Dao Dao ta muốn cho nàng tất cả những gì nàng muốn trên thế gian.”

Muốn cho nàng tất cả những gì nàng muốn trên thế gian, mà không phải những gì tốt nhất trên thế gian.

Dạ Dao Quang đã không chống lại được sự mệt mỏi nhắm mắt, nhưng những lời Ôn Đình Trạm nói vẫn khắc vào trong trái tim cô, cô không có cách nào nẩy sinh tình cảm với một đứa trẻ như Ôn Đình Trạm, nhưng cô biết Ôn Đình Trạm sẽ hoà nhập vào huyết mạch của cô, khắc sâu vào xương tủy cô, vĩnh viễn không thể nào vứt bỏ được.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Kính Thần Bất Thành

Nguyên khí Dạ Dao Quang lần này bị hao tổn rất nhiều, mỗi ngày chỉ có hai ba canh giờ tỉnh táo để tắm rửa ăn cơm, thời gian còn lại hoàn toàn hôn mê, nếu không phải mỗi lần Dạ Dao Quang tỉnh lại tinh thần đều khá tốt, sắc mặt hồng hào khỏe mạnh thì e rằng Ôn Đình Trạm sẽ lo đến chết.

Nhưng Ôn Đình Trạm có điềm tỉnh cỡ nào thì sau khi cậu nghỉ học tháng chạp, thấy Dạ Dao Quang vẫn duy trì trạng thái như vậy, cũng không kìm nén được tâm trạng sốt ruột lo âu, cứ phải mời Đỗ Hạnh đến xem bệnh cho cô mấy lần, kết quả đều nói Dạ Dao Quang không có gì đáng ngại, cũng không hỏi tại sao xuất hiện tình trạng như vậy.

Không cần nói Đỗ Hạnh, ngay cả Dạ Dao Quang cũng không biết rốt cuộc bản thân cô không khỏe chỗ nào, cô biết rõ cơ thể cô rất khỏe, nhưng mỗi ngày đều ngủ mê mệt không ngăn cản được, mà loại ngủ say như vậy rất đáng sợ, thần thức và nhận biết của cô hoàn toàn biến mất theo việc ngủ mê mang đó, cũng có nghĩa là khi cô ngủ, nếu như có người muốn giết cô, ngay cả thuốc mê cũng không cần dùng đến.

“Cô nương, Tiền gia, Hạ gia, Mạnh gia, Dương gia đều tặng quà mừng năm mới, người xem năm nay chúng ta nên tặng quà gì trả lễ?” Lâm Thị đưa cho Dạ Dao Quang danh sách lễ vật của bốn nhà.

Dạ Dao Quang vẫy tay: “Qua mấy ngày nữa, ta sẽ chuẩn bị quà năm mới, người hãy đi xem chọn thêm một ít những thứ trong nhà chúng ta tự sản xuất, đến lúc đó bảo Vương Thúc và Vương Mộc cùng đem tặng là được.”

Nói xong, Dạ Dao Quang đưa tay xoa xoa huyết thái dương, cảm thấy có chút buồn ngủ, hạ nhân trong nhà đều biết Dạ Dao Quang đột nhiên mắc một căn bệnh lạ, Lâm Thị thấy vậy cũng không nói nữa, “dạ” một tiếng rồi lặng lẽ lui xuống.

Lâm Thị đi đến cửa thì gặp Ôn Đình Trạm, cậu đang mặc một áo khoác xanh nhạt cổ viền lông thỏ màu xám, bà chuẩn bị hành lễ thì Ôn Đình Trạm vẫy tay ngăn cản, sau đó Ôn Đình Trạm mặt không biểu cảm bước qua bậc cửa.

Một người cảnh giác như Dạ Dao Quang, nhưng hoàn toàn không phát hiện có người đến gần, đến khi bàn tay cô đang đặt trên đùi bị một đôi tay chai nhẹ mang theo hơi lạnh bao bọc lấy, đại não hơi mê mang của cô mới tỉnh táo được một chút.

“Trạm ca, tại sao chàng về sớm vậy?” Dạ Dao Quang cười hỏi.

Sau khi nghỉ lễ, Ôn Đình Trạm ngoại trừ việc duy trì luyện tập võ nghệ mỗi ngày thì còn làm một việc khác, đó là ở trong viện dạy chữ cho những đứa trẻ không có điều kiện đi học trong thôn, Dạ Dao Quang cũng vui vẻ vì có việc chuyển dời chú ý của Ôn Đình Trạm, hơn nữa Ôn Đình Trạm quá chín chắn, vượt xa tâm trí ở tuổi này, nên Dạ Dao Quang khuyến khích cậu chơi cùng những đứa trẻ ở trong thôn.

“Dao Dao, hôm nay nghỉ ngơi một ngày.” Ôn Đình Trạm nhú mày, sáng hôm nay cậu luyện công xong thì bị kêu ra ngoài, cô không nhìn thấy cậu, đến cả việc tối qua cậu nói với cô sáng nay không lên lớp cô cũng quên bống đi.

Nghe vậy, Dạ Dao Quang đột nhiên có chút ngại ngùng, trước đó không lâu cô mới phát hiện cô dường như không nhớ nổi một số việc, những việc quá khứ cô đều ghi nhớ rất rõ ràng, nhưng từ khi bày bố đại

trận thành công, kể từ ngày đó trí nhớ cô có vấn đề, cô vẫn luôn cố gắng che giấu, nhưng hôm nay cuối cùng cũng bị bại lộ.

“Dao Dao, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Ôn Đình Trạm nhìn ra nỗi ưu tư của Dạ Dao Quang, cậu không muốn truy hỏi để khiến cô đã cảm thấy khó khăn lại càng tăng thêm sự lo lắng, chỉ xem như không phát hiện.

Dạ Dao Quang có chút áy náy nên không cần suy nghĩ đã gật đầu đồng ý ngay, đương nhiên cô không biết Ôn Đình Trạm cố ý không vạch trần cô, cũng nghĩ cô trong lòng áy náy, sau đó kiềm chế cơn buồn ngủ cùng cậu ra ngoài đi dạo.

Không phải Ôn Đình Trạm không muốn cho cô nghỉ ngơi, sáng nay cậu đã đi tìm Đỗ Hạnh thảo luận xem nên làm thế nào để cải thiện bệnh tình Dạ Dao Quang, Đỗ Hạnh đề nghị cố gắng không để cô ngủ nhiều, một khi cô thấy buồn ngủ thì phải ngăn cản.

Ra khỏi cửa, cô khoác áo lông hồ ly do Vương Ni Nhi đưa cho, sau đó để Ôn Đình Trạm kéo tay bước đi. Trên con đường làng, đưa mắt nhìn ra xa liền thấy một mảng xanh mướt, Dạ Dao Quang nhìn thấy lúa mì mùa đông đã bước vào giữa kì đâm chồi ở thân cây liền không nén được kinh ngạc.

“Lúa mì lớn nhanh như vậy sao?” Tuy Dạ Dao Quang không hiểu nông vụ, nhưng lần trước ở điền trang, sau khi thu hoạch vụ thu mọi người đều đến hỏi Dạ Dao Quang nên trồng gì tiếp theo, Dạ Dao Quang đương nhiên không can thiệp vào, chỉ nghe bọn họ kiến nghị trồng lúa mì mùa đông, cũng nhờ đó mà biết được vài điều về lúa mì mùa đông.

Lúa mì mùa đông tháng mười gieo hạt, tháng mười một đến tháng hai là thời kì đâm chồi ở thân cây, nhưng bình thường trước tháng mười hai là thời gian đâm chồi, mà trong ruộng rõ ràng không phải như vậy, lúa mì sinh trưởng đầy đủ, nhanh hơn so với bình thường một tháng.

“Sau khi nàng bố trận, tất cả hoa màu trong thôn đều thành thể này, tất nhiên không bằng hoa màu trong nhà chúng ta, toàn thôn đều như vậy nên mọi người đều thờ phụng Hậu Tắc (1) trong nhà.” Dạ Dao Quang đã ngủ mê trong thời gian quá dài, sau đó cũng không hề ra cửa, Ôn Đình Trạm bèn giải thích cho cô.

Hậu Tắc chính là Thần Nông, được nhân gian thờ phụng. Có lẽ nếu là trước đây sẽ không gây ra phản ứng lớn như vậy, nhưng đã liên tục ba năm mùa màng thất bát, Đỗ Gia thôn xảy ra chuyện này, tất nhiên sẽ khiến tất cả mọi người đều vui vẻ, Dạ Dao Quang đột nhiên hiểu ra tại sao cô lại bị như vậy.

“Chàng nói nhà nhà đang thờ phụng Thần Nông?” Dạ Dao Quang sắc mặt có chút không tốt.

“Sao vậy Dao Dao?” Ôn Đình Trạm lập tức phát hiện Dạ Dao Quang thay đổi nên sốt ruột hỏi.

“Không thể để bọn họ tiếp tục thờ phụng nữa, nếu không muội sẽ ngủ vùi không tỉnh.” Dạ Dao Quang nghiêm túc trả lời Ôn Đình Trạm.

“Tại sao?” Sắc mặt Ôn Đình Trạm lập tức trở nên nghiêm túc.

“Kính thần bất thành.” Dạ Dao Quang nói ra bốn chữ.

Người như bọn họ tuyệt đối kiêng kỵ quỷ thần, trên thế gian này có quỷ đương nhiên sẽ có thần, nếu không sẽ không có việc bắt quỷ mời thần. Cô bày bố đại trận ban ơn cho thôn làng cũng hợp tình hợp lý, người cả thôn mời Thần Nông đến, nhưng người họ cảm tạ thật sự lại không phải là ông, mà cả thôn được đại trận của cô hộ pháp, Thần Nông đương nhiên sẽ không nghịch thiên phá vỡ trận, vì vậy tai ương này người phải chịu chính là cô.

Vừa nghĩ đến đó, Dạ Dao Quang liền nắm chặt tay Ôn Đình Trạm, cô đang nghĩ nếu như không phải sau khi cô ngủ mê Ôn Đình Trạm dành nhiều thời gian ở cùng cô hơn, chỉ sợ cô bây giờ đã ngủ mê rồi, bởi vì Ôn Đình Trạm mệnh cách đặc biệt, nên cô mới không phải chịu thần phạt nhanh như vậy.

Dạ Dao Quang tỉ mỉ giải thích cho Ôn Đình Trạm nghe, sắc mặt Ôn Đình Trạm trở nên trắng bệch: “Vậy để ta đi tìm đại bá, để đại bá nghĩ cách...”

“Chàng đừng đi.” Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm lại: “Thần đã mời tới, không thể nói bỏ là bỏ, nếu không sẽ gây họa cho toàn thôn.”

Mời thần không dễ, không phải tùy tiện thờ cúng thì có thể mời được, nếu không thế gian này đâu có nhiều thiên tai nhân họa như vậy? Cần dùng đúng cách đúng thời điểm, cũng không biết tại sao người Đỗ Gia thôn lại đã gặp ngay phải thời cơ, quả nhiên đã mời được thần.

“Vậy nên làm thế nào?” Không thể bỏ? Cũng không thể tiếp tục thờ cúng, mắt Ôn Đình Trạm sáng lên: “Chẳng lẽ mời người tiền thần sao?”

Dạ Dao Quang không ngờ Ôn Đình Trạm lại nghĩ ra được cách này, vì vậy cô mỉm cười gật đầu.

(1) Hậu Tắc: Họ Cơ, danh Khí, con trai của Thiên Đế, giỏi về trồng trọt các loại lương thực hoa màu, từng làm quan nông dưới thời vua Nghiêu Thuấn, dạy dân trồng trọt, được mệnh danh là người trồng tằm và lúa mạch đầu tiên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mạch Khâm Đến Thăm

“Dao Dao nàng làm không được sao?” Ôn Đình Trạm thấy vậy lại hỏi.

“Muội không được, sức khỏe của muội hiện giờ không cho phép, không thể thi pháp được.” Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Để ta viết cho Mạnh Tứ gia một lá thư.” Nói xong Ôn Đình Trạm liền kéo tay Dạ Dao Quang quay về.

Mạnh Phó là người có khả năng giúp đỡ họ nhất, nhưng Dạ Dao Quang cũng không ôm hi vọng quá lớn, bởi vì người không đủ tu vi vừa nghe đến việc này đoán chừng sẽ tránh xa ngay, người có tu vi cao đâu dễ gì tìm đến? Nhưng mà, Dạ Dao Quang bây giờ cũng không nghĩ ra được cách nào khác nên không ngăn cản Ôn Đình Trạm.

Thư gửi đi ngày thứ hai, Dạ Dao Quang từ mỗi ngày tỉnh táo hai ba canh giờ chỉ còn lại một hai canh giờ, biết bản thân có thể bảo vệ Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm dứt khoát chuyển đến phòng của Dạ Dao Quang, từng giây từng phút canh giữ cho cô, tuy trên người Ôn Đình Trạm khí tam cát thần đã tỉnh, nhưng cậu vẫn chưa trưởng thành, uy lực không đủ, có thể kéo dài thời gian, nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn chặn.

Chỉ còn mấy ngày nữa sẽ qua năm mới, nhưng trong Ôn Trạch không ai vui vẻ, bởi vì Dạ Dao Quang bây giờ mỗi ngày chỉ tỉnh táo một canh giờ.

Một ngày, Dạ Dao Quang ngủ từ trưa hôm qua đến bây giờ đã mười hai canh giờ nhưng vẫn chưa tỉnh, có thể nói Dạ Dao Quang bây giờ đến

mỗi ngày một canh giờ tỉnh táo cũng không có, Ôn Đình Trạm giống như đã thú muốn bùng nổ, cả người lo lắng.

“Thiếu... thiếu gia, bên ngoài có người cầu kiến...”

Vương Mộc chưa nói hết thì bị tiếng nói lạnh băng của Ôn Đình Trạm ngắt lời: “Không gặp.”

“Ô ô ô!” Lúc này một đạo kim quang từ bên ngoài chạy bắn vào phòng, đưa tay nắm lấy tay Ôn Đình Trạm kéo cậu ra bên ngoài.

Lông vàng của Kim Tử cực kì lộn xộn, thậm chí ướt nhẹp như vậy vừa nhìn liền nhận ra vết tích băng tuyết tan để lại trên người nó, nó đã rời nhà mười ngày, tâm tư của tất cả mọi người đều đặt trên Dạ Dao Quang ngày càng khó tỉnh táo, thậm chí đã lơ đi sự tồn tại của nó.

Ôn Đình Trạm lần đầu tiên nhìn thấy một Kim Tử luôn rất thích đẹp và sạch sẽ lại trông mệt mỏi và nhếch nhác như vậy, nhưng Kim Tử là Thần Hầu, vào lúc này Kim Tử nắm tay kéo cậu ra ngoài, trong lòng cậu liền có chút hi vọng.

“Thiếu gia, đây chính là Chu Thiên Thất Diệu Trận sao?” Mục đồng đứng bên ngoài Ôn Trạch, mắt đầy sự kinh ngạc nhìn lên bầu trời ngôi đại trạch hoa lệ, từng làn khí ngũ hành giao thoa chập chờn, mắt đầy sự ngưỡng mộ và khát vọng, “Thiếu gia, nếu như tông... gia chúng ta cũng bày bố trận pháp như vậy, thì tốt biết mấy!”

“Thất Diệu Trận, Thất Diệu cùng tồn tại, ngũ hành phi tinh, cần phải tránh được trời phạt, người thật sự cho rằng bố được trận này dễ lắm hay sao?” Mạch Khâm đứng ở bên ngoài gia trạch, một thân áo ngoài màu xanh lơ, bên trong vẫn là bố y sạch sẽ, hăn ăn mặc rất mỏng manh, tóc trắng bay bay trong tuyết, nhưng khi thật sự nhìn kỹ mới có thể nhìn thấy trên người hăn dường như có một lớp bảo vệ vô hình, gió tuyết không hề chạm tới hăn.

“Vị Dạ cô nương ấy tu vi không cao, sao có thể bố ra trận pháp này?” Mục đồng nhìn gương mặt trẻ con của mình, đừng nói tu vi, vị Dạ cô nương đó còn không phải đối thủ của hắn, nhưng bảo hắn bố trận pháp này, nằm mơ thì may ra làm được.

Thất Diệu Đại Trận, bình thường đều do năm đến bảy vị tu vi khác nhau hợp sức, bởi vì cần khí ngũ hành không cùng nguyên tố, cho nên cần ít nhất năm vị, nếu vị Dạ cô nương này có hơn bốn người bạn giúp sức thì hiện tại cũng không rơi vào cảnh khốn cùng, để Kim Tử phải trèo đèo lội suối đến tìm thiếu gia bọn họ. Cho nên, vị Dạ cô nương này đã dựa vào sức lực một mình cô tu được khí ngũ linh.

“Trên thế gian này có lẽ quả thật có biện pháp tu luyện khí ngũ hành.” Ánh mắt Mạch Khâm xuyên qua làn tuyết trắng nhìn vào trong viện có hoa mai đang bay, tuyết và hoa tiếp xúc, khắp nơi một cảnh băng hàn, nhưng nơi này lại đẹp như tranh.

Lúc này, cửa lớn mở ra, lần đầu tiên Mạch Khâm gặp Ôn Đình Trạm, hai nam tử sau này mỗi người hùng bá một phương, trái tim cùng có hình bóng một người lần đầu tiên gặp nhau. Mạch Khâm chỉ cảm thấy người thiếu niên đạp tuyết chậm rãi bước tới tuyết đối không phải người tầm nhìn hạn hẹp nông cạn, mà Ôn Đình Trạm cũng lần đầu tiên nhìn thấy trên thế gian lại có một nam tử tao nhã độc nhất vô nhị như vậy.

Hắn có lẽ không phải một nhân vật kinh diễm (1), mà là tuyệt đại phong thái vừa nhìn đã động lòng, chỉ cần một ánh mắt đã có thể khắc ghi ngay vào tâm trí, khó có thể quên được.

“Tại hạ Mạch Khâm.”

“Tiểu tử Ôn Đình Trạm.” Hai người đều rất khiêm tốn, Ôn Đình Trạm nói: “Đã từng nghe danh thần y Mạch Khâm ở thư viện, thần y mời vào.”

Mạch Khâm đi theo Ôn Đình Trạm vào đại trạch, người ngoài nhìn thấy bên ngoài, chỉ người tinh thông mới có thể nhìn được bản chất bên trong, trên đường vào đây làm cho hẩn chấn động.

Thân là mục đồng bên cạnh thiếu chủ tông môn lại lạ lắm giống như nhà quê mới lên kinh thành: “Ôi trời ơi, ở đây còn có Ngũ Hành Đại Trận và Bát Quái Cửu Cung phối hợp chặt chẽ với nhau, phòng thủ vô cùng kiên cố.”

Tuy tiếng của mục đồng tương đối nhỏ, thêm tiếng hoa bay trong gió cản lại, nhưng Ôn Đình Trạm vẫn nghe thấy, hi vọng trong lòng lần nữa được thắp lên, chỉ là người hầu mà có thể vừa nhìn liền biết hai trận pháp, như vậy người chủ Mạch Khâm nhất định có thể chữa trị cho Dao Dao.

“Thần y có thể đi cùng ta đến xem bệnh cho Dao Dao trước được không?” Ôn Đình Trạm có chút nóng vội.

Mạch Khâm từ tay áo lấy ra một bình thuốc màu xanh lá đưa cho Ôn Đình Trạm nói: “Chuyện của Dạ cô nương tại hạ đã biết, Ôn công tử đem nước thuốc này cho Dạ cô nương uống, tại hạ không thể cứu Dạ cô nương, người có thể cứu Dạ cô nương trong hai ngày nữa sẽ đến.”

“Đa tạ thần y.” Ôn Đình Trạm thi lễ với Mạch Khâm.

Cậu biết người đó chắc chắn không phải là cao nhân bình thường, mà vị cao nhân như vậy có lẽ chỉ Mạch Khâm mới mời đến được, hơn nữa chiếc bình mà Mạch Khâm đưa cho cậu, chỉ cầm trong tay thôi, cơ thể cậu cảm giác nóng nảy đói khát, có thể thấy vật này không phải là vật quý bình thường.

“Ôn công tử không cần đa lễ, tại hạ cũng có việc cần người giúp.” Mạch Khâm mỉm cười nói.

“Mời thần y nói.” Ôn Đình Trạm nói.

“Tại hạ muốn sống ở đây, thời gian chưa biết.” Mạch Khâm nói thẳng.

Nghe thiếu gia nói, mục đồng hai mắt sáng lên, ở lại nơi này, không tới một năm thì tu vi của hắn nhất định sẽ tăng thêm một bậc, lúc về có thể khoe khoang khắp nơi, cho những người vừa nghe chuyện nhập tục thể thì lo sợ ảnh hưởng việc tu luyện thì tránh không kịp kia phải tiếc hận đến chết.

Mục đồng hưng phấn quá mức lộ liễu, khiến cho Ôn Đình Trạm không thể xem thường, nhưng Ôn Đình Trạm bây giờ tất cả đều lấy Dạ Dao Quang làm trọng cũng không có lí do gì từ chối, đại trạch lớn như vậy, hắn và Dao Dao là phu thê chưa thành thân, không phải là tỷ đệ, không vì có nam tử bên ngoài ở cùng mà ảnh hưởng danh tiếng khuê nữ của Dao Dao.

“Thần y không cần lo lắng cứ ở tại hàn xá (2), đến đi tùy người quyết định.” Ôn Đình Trạm đồng ý, sau đó dặn dò Vương Mộc: “Người đi nói mẫu thân người dọn dẹp hai gian phòng, tiếp đãi thần y.”

“Làm phiền rồi.”

Tiếp đãi Mạch Khâm thêm một lúc đến khi phòng ở dọn dẹp xong, Ôn Đình Trạm bảo Vương Đông dẫn chủ tớ Mạch Khâm về phòng nghỉ ngơi, cậu mới chạy đến phòng của Dạ Dao Quang, bón thuốc của Mạch Khâm đưa cậu cho Dạ Dao Quang.

Nhìn thấy Dạ Dao Quang tuy rằng đang ngủ mê, nhưng mấy ngày nay gương mặt đã từ từ khôi phục một chút hồng hào, cậu mới thả lỏng người. Cậu càng mong thời gian trôi nhanh, mong đợi vị cao nhân đó đến thăm.

(1) Kinh diễm: Ý nói nhìn thấy nhan sắc xinh đẹp cảm thấy ngạc nhiên, giật mình.

(2) Hàn xá: Tệ xá, từ ngữ khiêm tốn để nói nhà mình.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Mỹ Nhân Tuyệt Sắc

Thời gian thấm thoắt trôi nhanh, vừa chớp mắt đã sang ngày thứ ba, Ôn Đình Trạm ngóng dài cổ chờ từ sáng sớm, đến buổi trưa vẫn chưa thấy ai đến, tuy trong lòng sốt ruột, nhưng Ôn Đình Trạm cũng không chạy đi hỏi Mạch Khâm, dù sao thì bây giờ vẫn chưa tới buổi tối.

Đến khi hoàng hôn buông xuống, lúc ngồi dùng bữa cùng nhau, Ôn Đình Trạm mở lời muốn hỏi, nhưng nhìn thấy Mạch Khâm vẫn dửng dưng hờ hững, giống như đã có tính toán trong lòng, Ôn Đình Trạm nuốt lại những lời định nói, cậu nghĩ rằng người giống như Mạch Khâm, nếu như có việc ngoài ý muốn, người đó không đến được tự khắc sẽ thông báo cho cậu biết.

“Ầm!” Cơm chỉ mới ăn được một nửa, đột nhiên một tiếng nổ vang lên giống như tiếng thuốc nổ vang bên tai, mặt đất lắc lư, Ôn Đình Trạm cuối đầu nhìn bát cơm trong tay đang nứt ra nhanh chóng.

“Đến rồi.” Mạch Khâm đặt đĩa xuống rồi lập tức đi ra khỏi phòng ăn.

Ôn Đình Trạm cũng gấp rút theo sau, vừa bước qua bậc cửa thì thấy một nữ tử y phục trắng như tuyết, cô đang bay lơ lửng trên không, dường như đang tấn công vào sân nhỏ, nhưng nhiều lần bị lớp khí ngũ hành bảo vệ trong sân ngăn cản, tiếng nổ rầm rộ bất thường lúc này là do sự tấn công quyết liệt của cô.

Ôn Đình Trạm lần đầu tiên nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp đến như vậy, Dạ Dao Quang cũng rất đẹp, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, ngũ quan vẫn chưa

phát triển hết, còn thiếu nữ tuổi tác khoảng chừng hai mươi tám trước mặt thì đẹp như băng tuyết, cả người tràn đầy một luồng tiên khí bông bành thể tục, gương mặt không đánh phấn, mái tóc đen như mực được buộc bằng dây lụa trắng phiêu dật sau đầu, đôi mắt có sự lạnh đậm cốt cách tiên nhân, dường như chỉ cần một ánh nhìn thì có thể đóng băng người đối diện.

Tuyết bay vô thanh, bạch y phiêu dật, tóc đen tung bay, ánh sáng xanh băng lãnh nhảy múa, tất cả đều không bị được dung nhan tuyệt sắc làm cho người ta kinh tâm động phách của cô.

Ôn Đình Trạm thấy nữ tử gương mặt như sương tuyết cố gắng tấn công, cuối cùng bị sức mạnh vô hình vô sắc đánh văng ra, trong lòng Ôn Đình Trạm có chút lo lắng, nữ tử này đến để cứu Dao Dao, nếu như cô bị thương thì sẽ không cứu được Dao Dao? Vì vậy gấp rút đi ra khỏi sân, chạy thẳng đến mở rộng cửa lớn.

Liền thấy thân ảnh lơ lửng trong trời tuyết, thật giống tuyết bay, bay một vòng trong gió, tư thế vừa hay đáp xuống ngay cửa lớn.

“Chu Thiên Thất Diệu Đại Trận quả thật danh bất hư truyền.” Giọng nói của nữ tử đó cũng băng lãnh giống như con người cô, làm cho người nghe không chịu được phải lạnh run.

“Vị đây là người tại hạ mời đến cứu Dạ cô nương.” Lúc này Mạch Khâm từ từ bước đến, sau đó giới thiệu: “Cô ấy họ Qua, tên Vô Âm.”

“Qua cô nương.” Ôn Đình Trạm chào hỏi rất lễ phép.

Qua Vô Âm mặt không biểu cảm gật đầu, quay đầu nói với Mạch Khâm: “Ngày mai là ngày đưa ông Táo, cũng là ngày mọi việc đều thích hợp, không gì kiêng kỵ, người hãy dặn dò bọn họ chuẩn bị mọi thứ.”

Nói xong, Qua Vô Âm biến mất không thấy đâu, Ôn Đình Trạm trước mắt chỉ nhìn thấy hoa tuyết đang bay đầy trời ở bên ngoài, bên tai nghe

tiếng gió rít gào, cậu có ảo giác lúc này chưa từng có ai đến đây vậy.

“Thần y, chúng tại hạ chuẩn bị gì?” Ôn Đình Trạm nhanh chóng hỏi.

“Ngày mai là ngày đưa ông Táo, Vô Âm muốn nhân dịp này cùng tiền Thần Nông đi.” Mạch Khâm đưa tay bấm đốt rồi nói, “Cửa Sinh ở phía tây, cần phải lập đàn ở phía tây của quý viện, ngũ hành kỵ trung hỏa, trước khi Vô Âm thi triển xong pháp thuật, trong phủ bất kì người nào cũng không được nhóm lửa, ngoài ra ngày mai Xung Kê Sát Tây, những người sinh vào năm Dậu trong phủ bắt buộc không được lại gần pháp đàn, còn việc lập đàn như thế nào... Dạ cô nương có từng lập đàn thi pháp trong nhà bao giờ chưa?”

“Chỉ có một lần vẽ bùa trong nhà.” Ôn Đình Trạm trả lời.

Mạch Khâm rút một cuộn giấy trong tay áo ra đưa cho Ôn Đình Trạm: “Cậu hãy cho người chuẩn bị đầy đủ những món được viết trong giấy, việc lập đàn giao cho mục đồng.”

“Vậy thì làm phiền thần y và mục đồng tiểu ca rồi.” Ôn Đình Trạm nhận lấy cuộn giấy Mạch Khâm đưa, sau đó mở ra nhìn qua mười hàng chữ, trí nhớ của cậu rất tốt, lập tức nói: “Những món này trong nhà đều có sẵn, nếu như có việc gì cần sai bảo, mục đồng tiểu ca xin cứ dặn dò Vương Mộc.” “Ôn công tử yên tâm, ta nhất định làm mọi việc ổn thỏa.” Mục đồng lập tức trả lời.

Sau đó Mạch Khâm và Ôn Đình Trạm vào đình bát giác trong viện đánh cờ, việc sắp xếp bố trí giao cho mục đồng cùng với phụ tử Vương Đông mấy người bận rộn chuẩn bị, nhân khẩu của Ôn Gia không nhiều, cũng không có ai sinh năm Dậu, cũng tức là tuổi gà.

Ôn Đình Trạm đợi sang ngày thứ hai Qua Vô Âm tới, tối hôm đó cậu ở cùng Dạ Dao Quang một lúc chuẩn bị về phòng mình nghỉ ngơi, bởi vì Mạch Khâm dọn vào ở, dù gì cũng có người ngoài, nam nữ tám tuổi khác

biệt, nên cậu chuyển ra ngoài, mỗi tối đều không đọc sách mà đến nói chuyện với Dạ Dao Quang, nhưng không nghĩ tới vừa bước ra liền nhìn thấy bóng dáng của Mạch Khâm.

Mạch Khâm nhanh như tia chớp đến trước mặt Ôn Đình Trạm: “Cùng ta đến một nơi.”

Dường như có việc rất gấp, Mạch Khâm nói chuyện cũng không uyển chuyển như ngày thường, nói xong liền bắt lấy cánh tay Ôn Đình Trạm, kéo cậu nhanh chóng rời khỏi Ôn Trạch.

Tuy trời rất tối, nhưng Ôn Đình Trạm không nhìn rõ được gì, tốc độ nhanh của tuyết bay đều đã không còn tồn tại nữa, không biết qua bao lâu, đến khi Mạch Khâm buông tay Ôn Đình Trạm ra, bọn họ đã rời khỏi phạm vi Thái Hòa trấn, Ôn Đình Trạm nhìn lên sắc trời vẫn còn tối đen thì kinh ngạc không thôi.

“Thần y sao ngài lại dẫn ta đến đây?” Ôn Đình Trạm nhìn cánh cửa lớn tinh xảo đóng chặt trước mặt, bức hoành phi treo trên cửa viết là Trần phủ.

“Bên trong có người đang thi pháp đối phó Dạ cô nương.” Mạch Khâm nhìn vào cánh cửa đóng chặt.

“Bọn ta không quen ai họ Trần...” Nói đến đây thì Ôn Đình Trạm chợt ngừng lại, cậu quay sang nhìn Mạch Khâm: “Đây có phải là Vĩnh Phong Trần gia? Đích trưởng tử (1) trong nhà lấy con gái thứ ba của Thái Hòa Sở gia?”

Trước phản ứng nhanh lẹ của Ôn Đình Trạm, Mạch Khâm có chút tán thưởng, vì vậy gật đầu rồi nói: “Các người có ân oán với Sở gia?”

Mạch Khâm chỉ biết Dạ Dao Quang là thê tử nuôi từ nhỏ của Ôn Đình Trạm, việc này đến khi hãm vào Đỗ Gia thôn mới biết, hãm không hề đi điều

tra một người khiến hấn tôn trọng, cho nên đối với ân oán của Dạ Dao Quang và Sở gia hấn không hề biết gì.

“Chẳng qua là nuôi một con sói mắt trắng (2).” Ôn Đình Trạm hừ lạnh, sau đó kể sơ lượt ân oán giữa Sở gia và mẫu thân của cậu, đối với việc của Dạ Dao Quang, cũng kể bọn họ đã nhiều lần nhường nhịn thân, Sở gia lại ra tay tàn nhẫn, Dạ Dao Quang mới quyết định phản kháng.

Những gì Ôn Đình Trạm kể không hề có sơ hở, nhưng Mạch Khâm lại không tin lắm, trong mắt hấn Dạ Dao Quang không phải là người ngậm bồ hòn làm ngọt, nhưng hấn cũng không truy hỏi.

“Đúng là một con sói mắt trắng.” Mạch Khâm gật đồng đồng ý.

Sở Tam Nương nếu như không nhờ sự dạy dỗ của Liễu Thị, thì làm sao được một gia đình thư hương như Trần gia để mắt tới, lúc Sở gia sa sút Sở Hà lập tức dùng nhiều của hồi môn gả đứa con gái này đi, ý muốn chừa lại một đường lui, nhưng không ngờ Sở gia lại lụn bại nhanh chóng như vậy, càng không ngờ Sở Tam Nương sau khi biết được năng lực của Dạ Dao Quang, liền cho rằng do Dạ Dao Quang giở trò.

(1) Đích trưởng tử: Con trai trưởng do đại phu nhân sinh ra.

(2) Sói mắt trắng: Chỉ những người vong ân phụ nghĩa, lấy ân báo oán.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Thủ Đoạn Của Ôn Đình Trạm

Gả về nhà chồng tuy dựa vào thủ đoạn như cá gặp nước, nhưng Sở Tam Nương vẫn canh cánh trong lòng những việc xảy ở nhà mẹ, lúc ả ta nghe được những kì tích của Dạ Dao Quang, liền cảm thấy việc xảy ra với nhà mình quả thật kì quặc. Sau khi tìm hiểu khắp nơi, cuối cùng cũng gặp được một đệ tử kì môn háo sắc, ả lợi dụng nhan sắc biết được phong thủy nhà mình bị người ta giở trò, liền đổ món nợ này lên đầu Dạ Dao Quang.

Lúc ả bất chấp mọi thứ bán rẻ thân thể mình, vị cao nhân đó cuối cùng cũng đồng ý giúp ả nghĩ cách báo thù diệt trừ Dạ Dao Quang, nhờ vài người nói ả biết dị tượng ở Đỗ Gia thôn, phỏng đoán có liên quan đến đại trạch của Dạ Dao Quang, bởi vì hắc căn bản không thể nào đến gần, vì vậy kiến nghị Sở Tam Nương mua chuộc những người họ hàng thân thích với Đỗ Gia thôn xúi giục người Đỗ Gia thôn tạ ơn thần thánh, đồng thời dạy họ cách làm sao thỉnh thần về.

Người đệ tử kì môn này trước nay giết người trong vô hình, hắc chỉ đơn giản nói ngọt ngào vài câu, còn Sở Tam Nương là người thực hiện tất cả, cho dù Dạ Dao Quang bởi vì thế mà chết, thì nghiệp chướng này hắc cũng không cần phải gánh chịu, hơn nữa hắc để mắt tới ngôi đại trạch của Dạ Dao Quang, chỉ cần Dạ Dao Quang chết, trận pháp cũng sẽ được hóa giải, bảo địa phong thủy ấy cuối cùng sẽ thuộc về hắc.

“Người không phải đã nói Dạ Dao Quang sẽ không sống nổi đến tháng mười hai sao? Bây giờ đã sắp qua năm mới, tại sao nó vẫn còn sống?” Sở Tam Nương cực kì tức giận, ả đã hi sinh nhiều như vậy, không muốn phải tốn công vô ích.

“Cái này còn trách được ai?” Một giọng nam lạnh lẽo vang lên, “Các người không chịu nói sớm tiểu tử Ôn gia có mệnh cách cực quý? Nhận mệnh của trời được cát thần bảo vệ, nếu không phải như vậy thì con nha đầu đó sao có thể sống đến hôm nay?”

“Ta làm sao biết tiểu tử Ôn gia đó có mệnh cách gì?” Sở Tam Nương phiến não trả lời, “Nghe nói Ôn gia mời một vị thần y về, tên đó sẽ không làm hỏng chuyện của chúng ta chứ?”

“Thần y?” Giọng nam khinh khỉnh nói: “Phàm nhân thế tục có bản lĩnh cứu sống người chết cũng đừng mong có thể cứu được con nha đầu đó, cho dù có tên tiểu tử Ôn gia đó, thì mạng của nó cũng chỉ được hai ngày.”

“Thật sao?” Sở Tam Nương vui mừng hỏi.

“Ta gạt ai đi nữa cũng không thể gạt nàng, nàng là tâm can bảo bối của ta, nàng phải suy nghĩ kỹ xem làm sao cảm ơn ta nữa đó...”

Không lâu sau bên trong vang lên những âm thanh ô uế, mà Ôn Đình Trạm ở góc tường lần đầu tiên nghe thấy cả người tức giận đến run rẩy.

“Tức giận vì đám người xấu này thật không đáng.” Mạch Khâm lạnh nhạt nói: “Muốn lấy mạng bọn chúng, rất dễ dàng nhanh chóng.”

Ôn Đình Trạm nhìn ngón tay Mạch Khâm lơ mờ ánh sáng sao trời màu trắng, giống như mũi tên lạnh lẽo khiến người ta khiếp sợ, Ôn Đình Trạm đưa tay ngăn cản: “Những người này, giết thật quá dễ dàng cho bọn chúng, ngài có thể khiến bọn chúng không nghe thấy âm thanh bên ngoài viện được chứ?”

“Cậu muốn làm gì?” Mạch Khâm gật đầu rồi hỏi.

“Giết bọn chúng chỉ làm bẩn tay chúng ta, làm phiền ngài ngăn chặn bọn họ nghe được âm thanh bên ngoài.” Nói xong, Ôn Đình Trạm nhanh

chóng biến mất khỏi viện.

Nửa năm nay chăm chỉ luyện tập võ công, thân thể Ôn Đình Trạm bây giờ cực kì nhanh nhẹn, rất mau chóng đã phán đoán vị trí tìm được thư phòng của Trần Phủ. Cậu nhảy thẳng lên cột nhà trước cửa thư phòng, cột nhà trơn truột nhưng cậu lại trèo lên như bay, vịn vào xà nhà đưa tay lấy xuống một cây đèn lồng chiếu sáng, sau đó cậu nhảy vào thư phòng từ cửa sổ, lấy ánh nến từ trong đèn lồng ra, đổ toàn bộ thư tịch trên kệ xuống chất thành đống dưới đất, cuối cùng ném ánh nến vào trong đống sách.

Lửa rất nhanh bốc cháy trên giấy, vì để bảo vệ thư tịch, thư phòng vẫn luôn để khô ráo, thời khắc này càng dễ bị đốt cháy, nhìn ngọn lửa càng lúc càng lớn, Ôn Đình Trạm kiếm một chỗ ẩn nấp dễ dàng chạy trốn, rất nhanh đã có người phát hiện ánh lửa, liền hét to làm tất cả mọi người tỉnh giấc, Mạch Khâm ở trong viện của Sở Tam Nương cũng nhìn thấy ánh lửa, nhú mày không nói, lập tức đưa tay bắt quyết làm cách biệt viện này với thế giới bên ngoài.

Hạ nhân đều đem nước tới dập lửa, lúc này Ôn Đình Trạm dùng tốc độ quỷ dị nhảy qua trước mặt mọi người.

“Người nào đó!”

“Nhất định là tặc tử phóng hỏa, mau đi bắt hẩn lại!”

Một đám người đuổi theo hướng Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm tất nhiên sẽ chạy về hướng viện Sở Tam Nương, vào lúc này phòng của Sở Tam Nương tràn đầy cảnh xuân, một đám người xông vào, hai người bọn họ đã bị Mạch Khâm giở trò nên vẫn đang làm vô cùng sung sướng, nhập tâm đến quên tất cả mọi người xung quanh, cơ bản không biết gì.

Trong viện Sở Tam Nương lúc này không có nha hoàn, đám người xông vào gây tiếng động lớn như vậy nhưng không một ai xuất hiện, không có động tĩnh gì, tất cả mọi người lập tức nghi ngờ, quản gia dẫn đầu đuổi

tới đây còn lớn tiếng hô to mấy tiếng thiếu nãi nãi, cũng chẳng có phản ứng gì.

“Thiếu nãi nãi chẳng lẽ bị tặc tử bắt đi rồi?”

“Nha hoàn cận thân của thiếu nãi nãi đâu?”

“Có chuyện gì vậy?” Lúc này một thanh niên quần áo không chỉnh tề dẫn theo một nữ tử thanh tú đầu tóc rối tung vội vàng đuổi đến.

“Thiếu gia, lúc này thư phòng lão gia bốc cháy, chúng nô tài đuổi theo một người khả nghi, đến đây liền mất dấu, nha hoàn trong viện của thiếu nãi nãi một người cũng không thấy bóng, lão nô đã hô to mấy tiếng nhưng không thấy động tĩnh gì.”

“Còn đứng ngây ra đó, không mau vào xem thiếu nãi nãi có đó không!” Thanh niên gấp rút, hăn rất vừa lòng thê tử vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện này.

Có được sự cho phép của Trần thiếu gia, quản gia không do dự nữa, dẫn theo một đám người tông cửa xông vào.

“Mau, dùng lực, dùng lực đi a...”

Một đám người xông vào liền nghe thấy âm thanh không nên nghe.

Trần thiếu gia vừa bước vào sau mặt tức khắc xanh cả lên, đưa tay đẩy đám người tông ngã bức bình phong, thấy thê tử của mình cả người lỏa thể ngồi dạng chân lắc lư trên người đàn ông xa lạ.

Tiếng động lớn như vậy làm hai người trên giường bừng tỉnh, Sở Tam Nương mặt mày trắng bệch, không đợi ả mở miệng nói, Trần thiếu gia đã bước lên trước hai mắt đỏ ngầu nắm lấy mái tóc ẩm ướt lúi ả xuống đất, tát một bạt tai dữ tợn nói: “Tiện phụ! Tiện phụ! Tiện phụ...”

Trần thiếu gia phát tiết từng bạt tai một, đến khi Sở Tam Nương hôn mê bất tỉnh, sau đó đem một bình hoa cổ dài bụng to từ phòng trong ra chuẩn bị đập về tên gian phụ ở trên giường, thì bị lão quản gia ở phía sau đánh ngất.

Tên nam nhân không biết làm sao bị cố định ở trên giường hai mắt muốn lồi ra ngoài, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đám người thô lỗ xông tới lôi hắt từ trên giường xuống, sau đó bị hai người đàn ông lực lưỡng kẹp chặt.

“Chúng ta đi thôi.” Xem đến đây, Ôn Đình Trạm không còn tâm trạng xem tiếp nữa.

“Cậu không sợ sau khi chúng ta đi, những người đó đối phó không nổi tên đó sao?” Mạch Khâm hỏi.

“Ngài sẽ cho hắn có cơ hội này sao?” Ôn Đình Trạm nhìn thấy người đàn ông bị cố định trên giường, cả gương mặt kìm nén đỏ hết lên cũng không động đậy được nửa phân, liền biết người này đã không thể phản kháng gì được.

Cậu không có nhiều thời gian hao phí ở chỗ này, xảy ra sự việc như vậy, Sở Tam Nương và người đàn ông đó chắc chắn không có kết cục tốt, nếu bọn họ đối phó Dao Dao của cậu, thì cũng nên giác ngộ thế nào là sống không bằng chết.

Cậu bây giờ chỉ muốn trở về bên cạnh Dao Dao, để khi cô tỉnh dậy người nhìn thấy đầu tiên là cậu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Sự Bảo Vệ Của Mạch Trâm

Lúc Ôn Đình Trạm và Mạch Khâm trở về sắc trời vẫn tối, bởi vì Ôn Đình Trạm đã đặc biệt dặn dò trong phủ những ngày này không được đốt lửa, lúc thấy trong gia trạch có ánh lửa thì sắc mặt cậu trầm xuống.

“Chờ đã.” Ôn Đình Trạm chuẩn bị đi vào, Mạch Khâm đưa tay ngăn cản: “Vô Âm đang thi pháp ở bên trong.”

Ôn Đình Trạm lúc này mới an tâm, sau đó không nói gì thêm chỉ ngồi xuống bậc thang ngay cửa lớn. Mạch Khâm đứng ở cửa đưa mắt nhìn xa xăm, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Đến khi mặt trời mọc, Ôn Đình Trạm cảm thấy thế gian đột nhiên tĩnh lặng, cậu nhìn thấy rõ ràng hoa tuyết tung bay giữa trời trong nháy mắt bất động, nhưng sự bất động ấy nhanh đến nỗi khiến con người ta khó mà nắm bắt được, bầu trời lập tức sáng lên, Ôn Đình Trạm đứng ở ngoài cửa cảm giác được gia trạch dường như được giải thoát khỏi một loại trói buộc nào đó không nói nên lời, cậu quay người đẩy cửa bước vào, sau đó chạy thẳng về phòng của Dạ Dao Quang.

Hai tay Ôn Đình Trạm đặt trên cửa, lúc dùng lực đẩy thì phát hiện cửa phòng dường như được một sức mạnh vô hình bảo vệ, đẩy như thế nào cũng không thể mở ra. Cậu đưa mắt nhìn thì thấy phía bên trên cửa phòng dán một lá bùa, cảm nhận được có người đến gần, Ôn Đình Trạm bỗng dừng quay đầu lại, bắt gặp gương mặt băng lãnh của Qua Vô Âm.

Đáy mắt Qua Vô Âm hờ hững xoẹt qua một tia quý dị, người như Ôn Đình Trạm theo lí bình thường không thể nào phát giác được khi cô đến gần, tuy có chút kinh ngạc, nhưng Qua Vô Âm cũng không nói gì mà giơ tay lên, ngón tay thon dài như được điêu khắc từ sương tuyết động tác đẹp dễ xoay chuyển một vòng, ngay lập tức lá bùa dán bên trên cửa phòng bốc cháy không để lại vết tích nào.

“Ngày mai cô ta sẽ tỉnh.” Qua Vô Âm nói ngắn gọn, sau đó quay người rời khỏi.

Ôn Đình Trạm tính nói lời cảm ơn, nhưng cậu chưa kịp lên tiếng thì Qua Vô Âm đã rời khỏi viện, vì vậy cậu cũng không nói nữa mà đẩy cửa bước vào phòng, nhanh chân bước tới bên giường.

Tuy nhìn thấy Dạ Dao Quang vẫn ngủ mê như cũ nhưng hô hấp đều đặn hơn trước, bao nhiêu tức giận, tâm trạng mới nhẹ nhõm được một nửa, nửa sợ hãi còn lại chỉ có thể chờ tận mắt thấy Dạ Dao Quang tỉnh lại mới có thể buông xuống.

Không ở cạnh Dạ Dao Quang lâu, Ôn Đình Trạm đã đi thay y phục đến sân trong luyện công.

“Tuổi còn nhỏ, nhưng ý chí kiên định, không hổ là người gánh vác thiên mệnh.” Ôn Đình Trạm không hề biết trong lúc cậu luyện công âm thanh cực nhỏ nhưng vẫn bị Qua Vô Âm và Mạch Khâm ở cách đó một viện nghe được.

“Muội muốn ở lại sao?” Mạch Khâm động tác chậm rãi rót cho Qua Vô Âm một tách trà.

“Không được sao?” Qua Vô Âm ánh mắt hờ hững nhìn Mạch Khâm.

“Có vài việc ngoài ý muốn.” Mạch Khâm đẩy tách trà đến trước mặt Qua Vô Âm.

“Ta muốn gặp người đã bố ra trận pháp to đến vậy.” Qua Vô Âm bây giờ vẫn chưa gặp Dạ Dao Quang, cô vô cùng có hứng thú với người chỉ dựa vào sức lực của mình bố được Chu Thiên Thất Diệu Đại Trận.

“Cô ấy vẫn chưa Kiến Cơ (1).” Mạch Khâm nói.

Qua Vô Âm vẫn luôn bình lặng như nước lại thất lễ mắt mở to nói: “Người nói cô ta vẫn chưa Kiến Cơ?”

Mạch Khâm bưng tách trà nhâm nhi, không nói tiếng nào.

“Thế cô ta bố trận bằng gì?” Qua Vô Âm khước miệng giật giật.

“Thiên thời, địa lợi, nhân hòa.” Tách trà nhẹ nhàng chuyển động, Mạch Khâm khước môi nhẹ cong nói: “Gia trạch của cô ấy vốn đã được bày bố Cửu Trùng Ngũ Hành Trận, cộng thêm cô là người tu luyện khí ngũ hành, có sự hỗ trợ của Cửu Trùng Đại Trận lúc thi triển pháp thuật tu vi sẽ tăng cao, đúng lúc gặp thời điểm cực dương, lại có thêm người mệnh cách cực quý thay cô ấy chống đỡ thiên phạt, trận này cũng vì thế mà thành.”

“Người tu luyện khí ngũ hành? Làm sao có thể!” Qua Vô Âm kích động đứng dậy: “Trên thế gian làm sao có người tu luyện khí ngũ hành!”

“Thế gian này quá rộng lớn, chúng ta tự xưng người tu tiên, nhưng dù gì chúng ta cũng không phải là tiên thật, sự hiểu biết của chúng ta không thể bao quát tất cả mọi thứ trong thiên hạ, vậy thì có người tu luyện khí ngũ hành cũng không phải chuyện kì lạ.” Mạch Khâm nhẹ nhàng nói.

“Vậy huynh ở lại nơi này chẳng lẽ là vì muốn đạt được tâm pháp tu luyện khí ngũ hành sao?” Qua Vô Âm hỏi.

“Ta có tu vi như hôm nay không dễ dàng gì, huống hồ thân thể của ta không thể nào phế đi tất cả tu vi bắt đầu tu luyện lại từ đầu.” Mạch Khâm

cười nhẹ, có chút tự giễu: “Có bày tâm pháp tu luyện ngũ hành trước mắt ta cũng uống công.”

“Vậy thì tại sao huynh...” Qua Vô Âm thắc mắc.

Cô và Mạch Khâm cùng thuộc dòng chính tông của hai đại môn phái tu tiên, bởi vì hai phái luôn giao hảo, bọn họ cũng được xem là thanh mai trúc mã cùng lớn lên bên nhau, không ai có thể hiểu được tình trạng sức khỏe của Mạch Khâm rõ hơn cô, điều quan trọng nhất trong cuộc đời của Mạch Khâm là tìm được cách giải kịch độc trên người, từ trước đến nay không gì có thể làm Mạch Khâm ngừng bước, trừ phi hẳn cần được liệu, cho nên đối với việc Mạch Khâm ở lại nơi đây khiến cho Qua Vô Âm nghi hoặc.

“Thế gian người tu luyện khí ngũ hành rất khó tìm, ta không muốn cô ấy chết đi như thế.” Ánh mắt như sao trời làm người ta say mê của Mạch Khâm nhìn về những hoa tuyết tung bay trong sân: “Ta từng lên giúp cô ấy, nhưng động tĩnh lần này quá lớn, ta ở lại đây chỉ để phòng bất trắc.”

Dạ Dao Quang cơ bản không biết được đại trận pháp này của cô đối với những người tu luyện trong thế gian này mang ý nghĩa gì, càng không biết rằng tâm pháp tu luyện ngũ hành của cô một khi bị bại lộ sẽ dẫn đến sóng to gió lớn như thế nào, ở trong gia trạch cô đương nhiên sẽ không cần lo lắng gì hết, nhưng một khi bị các đại môn phái tu tiên chú ý đến thì sẽ có một vạn cách khiến Dạ Dao Quang phải chết, bởi vì đôi cánh của cô vừa mới giương ra nên cực kì yếu ớt. Ngày hôm đó Mạch Khâm ra tay, thứ nhất là vì giúp đỡ cô, hai là để cho những người chú ý đến Dạ Dao Quang hiểu rõ, cô có thiếu tông chủ Mạch Khâm chống lưng.

Báo hiệu như vậy đúng thực là khiến cho nhiều người chùn chân do dự, nhưng vẫn có một số người ôm hi vọng may mắn, Mạch Khâm vào ở mấy ngày đã đuổi đi mấy người, sự việc của Sở Tam Nương hẳn biết từ miệng một tên hăn bắt sống được tối qua.

“Huynh gọi ta đến đây, không phải là do huynh muốn tạo thanh thế cho cô ta chứ?” Qua Vô Âm không ngốc, Mạch Khâm không có ý gì tốt lành, muốn tìm một người tiền thân quá dễ dàng, cô vẫn đang bức bối vì sao Mạch Khâm lại gọi cô từ xa xôi ngàn dặm đến, vốn cho rằng Mạch Khâm vì muốn cho cô mở rộng tầm mắt thấy Chu Thiên Thất Diệu Đại Trận.

Cô và Mạch Khâm thuộc hai đại môn phái tu tiên, bất kể Cửu Mạch Tông của Mạch Khâm hay Qua Vụ Hải của cô đều xếp năm hạng đầu trong mười đại tông môn, có thể nói hai người bọn họ liên thủ, ngoại trừ tiên giới, họ đều có thể tung hoành khắp các nơi tu tiên, cho dù là xếp đầu như Phiêu Mạc Tiên Tông họ cũng không cần e sợ, ngày hôm nay cô xuất hiện ở đây, chỉ cần có tin tức về mối quan hệ thân thiết của chủ nhân nơi này với hai đại môn phái bọn họ lan truyền nhanh chóng, sẽ không còn những người chán sống đến thăm dò căn nguyên của Dạ Dao Quang.

“Ta chưa thấy huynh vì người nào mà lao tâm khổ tứ như vậy.” Qua Vô Âm không hiểu nhìn Mạch Khâm, cô nhìn thì lãnh đạm nhưng lại trọng tình nghĩa hơn cả Mạch Khâm, Mạch Khâm nhìn thì ôn hòa đoan chính, thực chất là người máu lạnh vô tình.

“Trên thế gian, tất cả đều phải xem chữ duyên, ta và cô ấy có duyên với nhau.” Mạch Khâm nhẹ nhàng đáp.

“Từ lúc nào Cửu Mạch thiếu tông chủ biết xem duyên pháp vậy?” Qua Vô Âm liếc xéo hắn một cái.

Mạch Khâm không trả lời câu hỏi này của Qua Vô Âm, bản thân hắn cũng không biết, từ lần đầu tiên gặp mặt ở khách điểm, đối phương chỉ là một cô gái tuổi còn nhỏ nhưng lại khiến hắn vừa nhìn đã ghi nhớ, đối với loại người giống hắn mà nói, đó chính là duyên.

***Kiến Cơ: quá trình quan trọng trong tu luyện, cũng chính là nền tảng cơ bản cho tất cả quá trình sau này, chỉ khi hoàn thành được kiến cơ mới thực sự bắt đầu con đường tu tiên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Dao Quan Tỉnh Dậy

Rất ít người biết rằng Mạch Khâm không thể ghi nhớ được hình dáng của một ai, đặc biệt là nữ nhân, nếu như Dạ Dao Quang biết được thì cô sẽ biết đây là hội chứng mù mặt bẩm sinh (1). Những người mắc bệnh này nặng thì khi nhìn một người sẽ không nhìn thấy được ngũ quan mà chỉ thấy đường nét gương mặt, Mạch Khâm nằm trong trường hợp này.

Một người từ nhỏ nhìn thấy bất kì ai cũng chỉ một gương mặt không có mắt mày miệng mũi, đó là một việc vô cùng kinh khủng, vì vậy sớm tôi luyện một Mạch Khâm vô tình lãnh đạm, nhưng một ngày nọ người ấy xuất hiện, hẳn có thể nhìn rõ ràng dung mạo của đối phương, cảm giác ngạc nhiên và sức hấp dẫn đó không người nào có thể lí giải được, vì hẳn cảm thấy Dạ Dao Quang có duyên với mình nên tình nguyện bảo vệ cho cô, trên thế gian này Dạ Dao Quang là người duy nhất hẳn có thể nhìn rõ ràng.

Buổi sáng ngày thứ hai, Dạ Dao Quang quả thật tỉnh lại, Kim Tử vẫn luôn nằm sấp bên cạnh lập tức đu bám lên người cô như con bạch tuộc, sau khi nó ra sức cọ sát người Dạ Dao Quang còn chuẩn bị dâng hiến cho cô nụ hôn cao quý của thần hầu thì bị Dạ Dao Quang không hiểu phong tình lạnh lùng cự tuyệt.

“Mới sáng sớm chưa súc miệng rửa mặt, người không chê bản thân người thối nhưng ta chê!” Dạ Dao Quang đưa bàn tay ngăn cản miệng của Kim Tử, ngón tay nắm lấy khuôn mặt Kim Tử đẩy về sau một cái.

“Ô ô ô!” Kim Tử cảm thấy trái tim bị sự lạnh lùng đó làm tan nát, tức giận nhìn Dạ Dao Quang xuống giường gào lên.

Dạ Dao Quang thoải mái ưỡn người vặn eo, sau đó chán ghét liếc Kim Tử đang nhe răng trợn mắt trên giường ung dung đến mở cửa phòng, bên ngoài tuyết trắng tung bay, trời vẫn tờ mờ sáng.

“Cô nương, người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!” Vương Ni Nhi nha hoàn cận thân của Dạ Dao Quang luôn ngủ ở gian ngoài khuê phòng Dạ Dao Quang nghe thấy tiếng động bước ra thì thấy Dạ Dao Quang đang đứng ở cửa phòng, sau khi vui mừng gọi một tiếng cô phát hiện Dạ Dao Quang vẫn đang mặc bộ đồ ngủ mỏng manh liền lập tức quay người đi vào trong, cuối cùng lấy ra một chiếc áo lông hồ li khoác lên người Dạ Dao Quang: “Cô nương, bên ngoài trời tuyết đang rơi, gió rất lớn, người phải chú ý thân thể.”

Thật ra Dạ Dao Quang không cảm thấy lạnh, tuy rằng trời đổ tuyết, nhưng vì trận pháp cô bày bố khiến cho gia trạch vẫn ấm áp như cũ, Vương Ni Nhi có lòng quan tâm nên cô cũng không từ chối đưa tay kéo áo hỏi: “Hôm nay là ngày mấy?”

“Dạ cô nương, còn bốn ngày nữa là tới giao thừa rồi ạ.” Vương Ni Nhi trả lời: “Cô nương, người đợi một lát, nô tì đi chuẩn bị nước nóng.”

Nói xong Vương Ni Nhi lấy một cây dù từ trong phòng, nhanh chóng rời khỏi viện.

Lúc này Kim Tử nhảy từ trong ra, ngồi trên vai Dạ Dao Quang.

“Ta đã hôn mê nửa tháng rồi à.” Dạ Dao Quang có chút ngây người, xoay đầu thấy Kim Tử đang giả làm bức tượng, mắt không chớp nhìn tuyết bay bên ngoài, cô đưa tay đánh đầu nó: “Cả nửa tháng nay không tu luyện rồi chứ gì, chúng ta mau chóng bù đắp lại.”

Kim Tử không có cách nào tách rời Dạ Dao Quang tu luyện một mình, cô nắm lấy Kim Tử đi vào trong, vừa xoay người áo lông hồ li tung bay về nên một tia sáng tuyết trắng, sau đó cửa tự động khép lại.

Dạ Dao Quang ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện sau một tháng trời, cô phát hiện một lượng khí ngũ hành lớn ập tới người cô, đây là lần đầu tiên cô tu luyện sau khi bố được đại trận, cô sớm đã biết khí ngũ hành sẽ vô cùng nồng đậm, nhưng lại không ngờ được sẽ nồng đậm như thế này, từng luồng khí trắng bện vào nhau thành sợi dây thừng, vừa nhập vào người Dạ Dao Quang liền bị cơ thể giống như một đứa trẻ đang rất đói của cô nuốt chửng từng ngụm lớn.

Sau khi vận khí mất một buổi Dạ Dao Quang ngừng tu luyện, cô đưa tay vò đầu của Kim Tử nói: “Làm sao đây, bây giờ ta không cần người cũng có thể hấp thu được khí ngũ hành tinh thuần...”

Hai hàng lông mày Kim Tử lập tức dựng ngược lên, đôi mắt sáng rực vô cùng phần nộ nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhìn bộ dạng đó của Kim Tử không hiểu sao lại vui vẻ, sau đó cô nắm lấy Kim Tử truyền một nửa khí ngũ hành trong cơ thể cho nó, khí ngũ hành tinh thuần được độ vào trong cơ thể Kim Tử, hai mắt nó bắn ra những tia sáng vàng, tuy chỉ trong phút chốc nhưng làm chói mắt Dạ Dao Quang.

“Tu vi người tăng cao rồi phải không?” Dạ Dao Quang nhú mày.

Kim Tử cực kì vui mừng ngồi xuống, chiếc đuôi thon dài lông xù không ngừng đong đưa.

Dạ Dao Quang nghĩ tới hành động Kim Tử xông tới khi cô tỉnh dậy, lại thấy thêm động tác này của nó, Dạ Dao Quang ôm trán nói: “Người không phải thần hầu ư? Sao lại học theo điệu bộ của loài chó thế này?”

Thần hầu cao quý bị so sánh với chó, Kim Tử lập tức xù lông, lông của nó liền dựng hết lên, lúc chuẩn bị nổi giận thì bị Dạ Dao Quang tóm lấy đuôi vô tình ném ra ngoài.

“Trạm ca sắp dậy rồi, người mau đi luyện võ với huynh ấy đi.”

Kim Tử cào lên cánh cửa đóng chặt, sau đó bực bội dẫm xuống đất, lồm bồm mấy tiếng mới chạy về hướng phòng Ôn Đình Trạm.

Vương Ni Nhi và Vương Mộc rất nhanh đã bê mấy thùng nước nóng tới đổ vào trong bồn tắm lớn, Dạ Dao Quang ngủ nửa tháng, tuy mỗi ngày Vương Ni Nhi đều lau người cho cô, nhưng một người mắc bệnh sạch sẽ như Dạ Dao Quang vừa nghỉ tới bản thân nửa tháng không tắm rửa thì ngay tức khắc nhảy vào bồn tắm.

Dạ Dao Quang thoải mái tắm rửa, sau khi thu xếp ổn thỏa thì rời khỏi phòng đi về phía nhà ăn. Trong lúc đó cô đã nghe Vương Ni Nhi thuật lại một lượt những sự việc phát sinh sau khi cô hôn mê, tất nhiên Vương Ni Nhi không biết vụ việc Sở Tam Nương.

Lúc Ôn Đình Trạm nhìn thấy Kim Tử thì biết Dạ Dao Quang đã tỉnh lại, trong lòng vui vẻ chạy đi tìm Dạ Dao Quang ngay lập tức, nhưng lúc ấy Dạ Dao Quang đang tắm gội, Ôn Đình Trạm chỉ có thể ngoan ngoãn chạy một vòng cùng với Kim Tử, sau khi cậu quay về tắm rửa xong xuôi thì Mạch Khâm và Qua Vô Âm đã thức dậy, thân là chủ nhà cậu không thể vứt bỏ hai vị khách quý nên chỉ có thể đến phòng ăn sớm một bước tiếp đãi, vì vậy lúc nhìn thấy Dạ Dao Quang bước vào phòng ăn, hai mắt cậu liền sáng lên.

“Mạch công tử, Qua cô nương.” Dạ Dao Quang gật đầu chào hỏi.

“Không ngờ cô nương còn nhỏ tuổi như vậy...” Qua Vô Âm kinh ngạc.

“Qua năm theo tuổi mụ đã được mười ba rồi.” Dạ Dao Quang cười đáp sẵn tiện ngồi xuống. Trên bàn đã bày sẵn bữa sáng, Dạ Dao Quang nhắc tay nâng chén sữa bò mà cô đặc biệt dặn dò Điền Tẩu chuẩn bị ở trước mặt nói: “Tự cổ có lấy trà thay rượu, vào lúc này không có trà chỉ có thể

kính hai vị một chén, thể hiện chút tâm ý, ơn cứu mạng xin khắc ghi trong tim.”

Mạch Khâm đã ở đây vài ngày nên biết đó là sữa bò, còn Qua Vô Âm lần đầu tiên nhìn thấy loại thức uống màu trắng như thế thì ngây người, hương thơm sữa nồng đậm làm cho cô có chút không thoải mái.

“Nghe nói đây là món ngon, nữ tử càng nên uống nhiều một chút.” Mạch Khâm hiềm khi thấy bộ dạng mờ tịt ngơ ngàng như vậy của Qua Vô Âm kìm nén không bật cười nâng chén: “Dạ cô nương đã bày tỏ thành ý như vậy, ta sẽ cạn hết.”

Nói xong, Mạch Khâm sáng khoái uống cạn giống như đang uống mỹ tửu.

Qua Vô Âm nhìn thấy cũng rất thoải mái nâng chén kính Dạ Dao Quang, sau đó ngẩng đầu uống cạn, hương vị đậm đà trái lại làm cho Qua Vô Âm có chút bất ngờ, mà dư vị còn kéo dài về sau.

***Hội chứng mù mặt: Người mắc bệnh này thường không thể nhớ được gương mặt của người họ vừa được giới thiệu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Người Giữ Ngọc Có Tội

Bữa sáng này ăn cực kỳ thoải mái, nhất là Qua Vô Âm, lần đầu tiên được nếm thử tay nghề nấu ăn tuyệt vời như vậy nên cũng ăn một cách không ngại ngùng. Người tu tiên cũng không phải thực sự thành tiên nên tất nhiên vẫn muốn ăn ngũ cốc, hoa màu, chỉ có điều so với người thường mà nói thì nhu cầu không lớn như vậy, bị đói một hai ngày là chuyện hoàn toàn bình thường, tất nhiên tu vi càng cao thì khả năng chống lại nhu cầu ăn uống càng lớn.

Dùng bữa xong, Mạch Khâm và Qua Vô Âm đều để lại cho Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm một chút thời gian ở riêng một mình, tất nhiên Ôn Đình Trạm nói hết đầu đuôi sự việc cho Dạ Dao Quang một cách tỉ mỉ, cặn kẽ. Thậm chí bao gồm cả biện pháp đối phó và xử lý Thập Tam Nương cũng nói hết ra, không hề giấu giếm.

Nói xong, tâm tình của Ôn Đình Trạm hơi thấp thỏm, chỉ là cậu không muốn giấu giếm Dao Dao, cậu chính là người như vậy, không muốn giấu giếm, không muốn né tránh, bởi vì giữa bọn họ còn một khoảng thời gian rất dài, coi như hôm nay có thể giấu giếm, ngày sau mà cũng thế sẽ làm Dạ Dao Quang biết được cậu là loại người gì, như vậy không bằng sớm để cho Dạ Dao Quang nhìn thấu. Đối với việc cậu còn nhỏ tuổi như vậy mà đã suy nghĩ phức tạp như thế, e là Dạ Dao Quang sẽ vì lo lắng cho cậu mà sinh ra tâm tình không vừa lòng.

“Sao lại nhìn muội như thế?” Dạ Dao Quang có chút không hiểu ánh mắt lo lắng này, lập tức hé mắt hỏi: “Chẳng lẽ đã làm việc gì có lỗi với muội?”

Nói xong, phản ứng đầu tiên là liếc một cái về phía giữa hai chân của Ôn Đình Trạm, sau đó mới xấu hổ phát hiện Ôn Đình Trạm vẫn còn là đứa trẻ chín tuổi, ngay lập tức cô cảm thấy tư tưởng của mình thực sự quá đen tối rồi.

Tất nhiên Ôn Đình Trạm không nghĩ rằng Dạ Dao Quang lại thô tục như vậy, cũng không chú ý ánh mắt của Dạ Dao Quang, nghe Dạ Dao Quang nói xong cũng biết Dạ Dao Quang không xa lánh cậu vì cậu có tâm cơ kín đáo, cậu liền nhẹ giọng, sau đó nói: “Chỉ lo lắng Sở Tam Nương tro tàn lại cháy.”

“Tro tàn lại cháy?” Dạ Dao Quang cười nhạt: “Chờ sang năm, nếu như cô ta thực sự cho là bản thân cô ta vẫn có thể trở mình, muội sẽ hết lòng tặng cho cô ta một phần đại lễ.”

“Dao Dao, sau này nàng phải cẩn thận.” Nhìn thấy Mạch Khâm, thấy Qua Vô Âm, Ôn Đình Trạm bỗng nhiên cảm thấy trên thế gian này có một loại đám đông mà không có cách nào động chạm đến đám người đó, đám người này có bản lĩnh quý thần, sâu xa khó lường.

“Yên tâm đi, lần này là muội sơ ý. Không ngờ Sở Tam Nương còn có thủ đoạn và thời cơ như vậy, sau này muội nhất định cẩn thận gấp bội.” Dạ Dao Quang gật đầu cam đoan.

Ở kiếp trước, thuận buồm xuôi gió riết quen rồi, làm việc cũng không chu đáo như vậy, căn bản ở kiếp trước không có nhiều khả năng biết được nhiều người sở hữu kỹ thuật hiếm có như vậy. Giống như Sở Tam Nương, người như vậy muốn gặp gỡ một lần đơn giản là khó như hái sao trên trời, còn nhóm người có bản lĩnh thật sự không nhiều lắm, cho nên trên đường có phép tắc trên đường, đâu có chuyện không chào hỏi gì đã hạ độc thủ với cô? Cho dù là kiếp trước cô có ngăm đầu đá, tuy rằng bị tính kế nhưng người ta cũng gửi thư khiêu chiến trước.

Vào lúc này, Dạ Dao Quang đã sâu sắc cảm nhận được phạm vi tu luyện ở cổ đại sâu bao nhiêu, sau này tự nhiên sẽ cẩn thận hơn gấp bội, chịu thiệt thòi một lần đến mức suýt bỏ mạng là đủ rồi. Cô chắc chắn sẽ không dễ dàng dâng hiến cơ hội này cho người khác.

Nói chuyện với Ôn Đình Trạm trong chốc lát, Dạ Dao Quang gọi Vương Đông tới, lúc cô bày binh bố trận đã phân công Vương Đông đào vò rượu đã được chôn lên, vò rượu này được chôn ở giữa trận pháp, mỗi ngày đều được khí ngũ hành bồi dưỡng, mặc dù mới hơn một tháng nhưng đã không phải là một vật tầm thường.

Tổng cộng chỉ có thể đóng năm vò hai mươi cân, trong đó cô tháo dỡ phong ấn của hai vò, chia ra làm bốn phần, bảo Vương Đông và Vương Mộc dẫn theo thị nữ họ Lâm đi kiểm kê lễ vật hàng năm cùng đi tặng cho bốn nhà Tiền, Hạ, Dương, Mạnh, bởi vì thời gian có hạn nên đều đưa đến nhà tổ trên trấn Thái Hòa. Minh thì ôm trước một vò đi tìm Mạch Khâm.

Mạch Khâm đang đọc sách trong sân đình, trên bàn có một lò sưởi, bên cạnh bày một ít bánh ngọt, nhìn thấy Dạ Dao Quang đến liền vội vã đứng dậy, mục đồng bước nhanh lên phía trước giúp Dạ Dao Quang đỡ cái vò lớn.

“Dạ cô nương, đây là...?” Vốn dĩ Mạch Khâm không thích rượu, nhìn thấy mục đồng ôm cái vò liền hỏi ngay. “Lễ vật cảm ơn, Mạch công tử không ngại xin mời nếm thử một ngụm.” Dạ Dao Quang nhướn mày, đáng vẻ rất tự tin về rượu của mình, tin chắc rằng Mạch Khâm sẽ thích.

Đương nhiên Mạch Khâm cũng chẳng buồn để ý đến sự hứng thú của Dạ Dao Quang, gật đầu với mục đồng, mục đồng liền mở niêm phong vò rượu, chỗ dán vừa mở ra, một luồng khí thơm ngào ngạt khiến cho con người ta sáng khoái, một sự khoan khoái lan ra, lập tức ánh mắt mục đồng tỏa ánh sáng xanh, sau đó theo bản năng lại đập nó lại.

Nhìn ánh mắt của thiếu gia nhà mình, mục đồng đỏ mặt cười cười: “Thiếu gia, trong rượu này có tinh hoa khí ngũ hành tinh khiết, chúng ta uống vào có thể giúp cho việc tu luyện, người phạm trần uống trong thời gian dài có thể kéo dài tuổi thọ.”

Mạch Khâm liếc về phía mục đồng bằng ánh mắt có ý nghĩ sâu xa, lập tức mục đồng thầm mắng mình đần độn, việc đó hẳn biết thì làm sao thiếu gia lại không biết, sau đó nhanh chóng rót cho Mạch Khâm một ly, cẩn thận từng ly từng tí sợ nhỏ ra một giọt, sau đó lại trở mắt nhìn ly rượu trong suốt nuốt nước bọt.

“Cố gắng đẩy kỹ cho thiếu gia ta!” Mạch Khâm bưng ly rượu lên, cứ nhìn cái vò còn chưa đầy chặt lại, sau đó phát huy trọn vẹn bản sắc của một chủ tử vô lương tâm, không nhìn ánh mắt thèm khát của mục đồng, từ từ thưởng thức.

Mục đồng lộ ra vẻ mặt muôn phần đau khổ, một tay ôm cái vò, một tay ôm cột đình, liên tiếp đụng đầu vào cột như lên cơn nghiện ma túy, rất khó chịu.

Dạ Dao Quang thấy vậy đang muốn mở miệng, lại bị Mạch Khâm nhìn thấy đi trước một bước: “Rượu ngon, rượu này chưng cất bằng trái cây?”

“Dùng táo tây đỏ kết hợp cùng quả nho.” Dạ Dao Quang gật đầu: “Trái cây nhiều lắm, ta vốn dĩ chỉ là không muốn lãng phí trái cây, sau đó trong lúc bài trí trận lại suy tính đến ngày cực dương, bèn đem chôn cái này ở sinh môn.”

“Căn nhà của Dạ cô nương đúng là báu vật.” Mạch Khâm không nhịn được tán dương, sau đó nói: “Không biết sau này mỗi năm có thể xin cô nương một vò hay không?”

“Điều này có gì khó khăn? Vào dịp cuối năm Mạch công tử chỉ cần phái người tới hoặc báo cho ta nơi ở của công tử, ta sẽ cho người mang tới.” Mạch Khâm có ơn lớn với cô, tuy rượu này rất quý nhưng Dạ Dao Quang cũng không bủn xỉn.

Rượu này phải cất kỹ một năm, hơn nữa trận pháp của cô không thể chuyển chỗ quá nhiều, nơi có thể chôn rượu cũng chỉ có ở chỗ đó, cho nên mỗi năm chỉ có thể xuất ra năm vò, nguyên do bây giờ mới có hơn một tháng mà đã có thể đào lên là do lúc bố trí trận pháp cũng là lúc khí ngũ hành của trời đất bất ngờ hội tụ, về sau cũng chỉ có thể từ từ bồi dưỡng, nếu là người khác có thể Dạ Dao Quang cũng không rộng lượng như vậy, ngay cả bốn phủ Tiền, Dương, Mạnh, Hạ cũng cô dự định chỉ tặng một lần như thế mà thôi.

“Dạ cô nương, nếu sau này gặp người tu luyện, không thể dễ dàng để lộ ra cô là người tu luyện ngũ hành như vậy.” Mạch Khâm đặt chén rượu đã uống cạn xuống, sau đó nói: “Người tu luyện ngũ hành được gọi là chuẩn tiên, tâm pháp tu luyện ngũ hành đã bị thất truyền từ hơn nghìn năm trước, đã là người tu luyện thì đều muốn giữ làm của riêng.”

Hắn nói mấy câu ngăn ngại làm cho Dạ Dao Quang lạnh cả sống lưng, kiếp trước cô vô ý có được phương pháp tu luyện ngũ hành, hơn nữa không phải vật sở hữu của Dạ gia, ngay cả ông nội của cô cũng không thể tu luyện, sau đó cô mang về truyền cho mấy người trong nhà nhưng đều không thể tu luyện, cô chỉ biết là phương pháp tu luyện này nhanh hơn các phương pháp tu luyện khác, nếu không dựa vào đó thì cô cũng không thể tuổi còn trẻ mà đã ngưng tụ được kim đan đến mức bị bạn đồng hành ghen ghét, đố kỵ, dẫn tới tai họa bất ngờ.

Mặc dù kiếp trước bị hãm hại mà chết, cô chỉ coi là do bản thân mình thiên tư vượt trội nên bị những người đó kiêng kỵ, cô chưa từng nghĩ rằng tâm pháp tu luyện có vấn đề, bây giờ cũng như vậy, nếu như không có Mạch Khâm nhắc nhở, cô cũng không hề nghĩ đến phương diện này.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Quan Tài Chi Sát

Dạ Dao Quang nhân cơ hội ở cùng với Mạch Khâm đã thực sự hiểu rõ về người tu luyện, thế mới biết những người tu luyện đều tu luyện ngũ hành linh căn, trong đó một linh căn rất khó đạt được, hai linh căn là hiếm có, ba linh căn thì nghìn năm qua đến bây giờ đã xuất hiện năm người, bốn linh căn xuất hiện hai người, trong đó một người vì bị hai môn phái lớn tranh đoạt nên đã chết bất đắc kỳ tử, một người vừa mới sinh ra đã gặp nạn sát thủ, chưa từng có ai đạt được toàn bộ ngũ hành linh căn.

Hơn nghìn năm trước đã từng có tâm pháp tu luyện theo ngũ hành nhưng cũng không tồn tại lâu như phù dung sớm nở tối tàn, thậm chí nhiều người nghi ngờ đây là chuyện bịa đặt, từ trước đến giờ chưa từng tồn tại.

Dạ Dao Quang nghe xong liền cảm thấy kinh hoàng. Chỉ là có thể tu luyện được bốn loại nguyên tố đã trở thành mục tiêu công kích, nếu như tin tức cô có được phương pháp tu luyện ngũ hành bị truyền ra ngoài thì e là cô gặp tai vạ đến nơi rồi. Cô không phải không biết mức độ đáng sợ của người tu luyện ở thời kỳ cổ đại, thế nhưng đến bây giờ rốt cuộc cô cũng biết được nó thực sự đáng sợ đến mức nào.

Tạm biệt Mạch Khâm, Dạ Dao Quang quay về phòng mình, cô cần suy nghĩ kỹ càng về vấn đề làm thế nào để giấu mình thật kỹ. Lần này có Mạch Khâm giúp đỡ nên cô mới tránh được tai họa nhưng Mạch Khâm không thể che chở cho cô mãi mãi, mà Dạ Dao Quang cũng không phải là một nữ nhân cần người khác phải bảo vệ.

Đến buổi tối mà vẫn không thấy bóng dáng Qua Vô Âm đâu, còn Mạch Khâm đã nói sẽ ăn tối trong viện của mình nên Dạ Dao Quang ăn tối với Ôn Đình Trạm, ăn cơm xong Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm bàn bạc một chút về việc đón tết thế nào, rồi mới về phòng riêng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi ngủ dậy Dạ Dao Quang tu luyện rồi ăn sáng, cũng chưa thấy bóng dáng của Qua Vô Âm, cô đành ôm một vò rượu trái cây sang phòng Qua Vô Âm tìm cô ấy. Nhưng thật không ngờ, mới không gặp có một ngày mà sắc mặt Qua Vô Âm rất không tốt, vốn dĩ dung nhan của cô ấy tựa như được điêu khắc từ băng sương tuyết trắng nhưng bây giờ nhìn qua có phần tái nhợt như bị bệnh.

“Qua cô nương, người đây là...” Qua Vô Âm đã là tu vi Kết Đan, so với kiếp trước của cô còn thâm hậu hơn một chút, bây giờ lại xuất hiện dưới tình huống thế này gần như là sự việc làm cho Dạ Dao Quang kinh hãi.

“Không đáng ngại, hôm qua trong lúc tu luyện không chế không tốt nên bị phản tác dụng một chút, Mạch Khâm đã xem qua rồi, uống thuốc trị thương rồi, mấy ngày nữa sẽ tốt hơn.” Qua Vô Âm giải thích với vẻ mặt không cảm xúc, sau khi nhìn thấy Dạ Dao Quang ôm một cái vò lớn bèn nói lảng: “Đây là loại rượu đêm hôm qua ta đã gửi thấy ở chỗ của Mạch Khâm?”

Hôm qua, lúc đầu Qua Vô Âm tu luyện trong đại trận Cửu Trọng Ngũ Hành, bởi vì cô là Thủy Mộc Linh Căn song song nhưng trong lúc tu luyện, cơ thể đã vô ý hấp thu thêm hai nguyên tố Kim và Thổ, mà thân thể của nàng không có cách nào có thể dung hợp, Kim khắc Mộc, Thủy khắc Thổ đã khiến cho nàng suýt chút nữa bị tẩu hỏa nhập ma, cũng may tu vi của nàng cao nếu không thì thực sự đã mất mạng ở đây, ngay lập tức đi tìm Mạch Khâm, vừa lúc gửi thấy mùi rượu này ở chỗ Mạch Khâm, nhưng Mạch Khâm là một nam nhân keo kiệt, sau khi chữa thương cho cô cũng không chia cho cô nửa chén.

Ở Tu Tiên môn, cực kỳ ít người biết danh tiếng lan xa của vị mỹ nhân thanh khiết Qua Vô Âm thực chất là một con ma rượu.

“Qua cô nương, ơn cứu mạng mà không cần báo đáp, bây giờ trong tay ta cũng chỉ có thể đưa ra những vật này, mong rằng Qua cô nương không chê.” Qua Vô Âm vẫn lạnh lùng như băng, đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang nhìn thấy nàng lộ ra ánh mắt thiết tha, ngay lập tức ôm vò rượu vào trong phòng, tự cô rót ra một ly.

Qua Vô Âm nhận lấy rồi ngửa đầu uống vào, sau đó ánh mắt ngưng đọng: “Rượu này....”

“Do khí ngũ hành nuôi dưỡng thành.” Dạ Dao Quang nói, không có chút đặc biệt nào, cô dừng cảm đem tới cho Qua Vô Âm, đại tiểu thư vụng về, kém cỏi trước mặt sao có thể được sinh ra từ môn phái lớn như thế?

“Rượu ngon, rượu ngon.” Ngay lập tức ánh mắt Qua Vô Âm sáng rực lên, một phát ôm lấy chiếc vò trên bàn, ngửa đầu há to miệng uống một ngụm lớn.

Dạ Dao Quang thấy nàng uống liền mấy ngụm mới ngăn cản: “Qua cô nương, thân thể cô vừa mới bị thương, không thể uống một lúc quá nhiều.”

Qua Vô Âm cũng cảm giác được huyết đàn điền vốn ấm áp đã có chút nóng rát, vẻ mặt của nàng lộ ra vẻ khó khăn và xấu hổ:

“Trên thế gian này, ngoại trừ Mạch Khâm thì cô là người thứ hai biết được ta chính là loại người mê rượu.”

Dạ Dao Quang bất đắc dĩ cười cười: “Ta rất vinh hạnh, về sau mỗi năm ta sẽ tặng cho cô một vò.”

“Tốt.” Qua Vô Âm vỗ tay một cái: “Chuyến này ta tới đây không uống phí, cô đúng là một cô nương khiến người ta yêu thích.”

Dạ Dao Quang hai tay bưng mặt nói: “Ta cũng cảm thấy vậy, giống như ta đây trời sinh đoan trang, là một nữ tử xinh đẹp, phóng khoáng, ai gặp rồi mà không yêu thích cũng khó.”

“Xì...” Qua Vô Âm không hề nghĩ rằng ngày thường Dạ Dao Quang cố gắng tỏ ra đoan trang ấy vậy mà bản tính lại thế này, nhin không được mà bật cười: “Nói rất đúng, đã như vậy thì cô cũng không nên gọi ta là Qua cô nương nữa, con người ta không thích nữ tử khác gọi ta là tỷ tỷ, người gọi ta là Vô Âm đi, ta gọi người là Dao Quang được không?”

“Tốt, Vô Âm.” Cái gì mà tỷ tỷ, muội muội chứ, cô cũng rất chán ghét.

Hai người nhìn nhau cười, đột nhiên lập nên tình bạn suốt cả cuộc đời.

“Vô Âm, cô phải nghỉ ngơi nhiều...” Dạ Dao Quang thấy sắc mặt Qua Vô Âm không tốt, đang muốn cáo từ, đột nhiên giật mình thấy gân xanh trên sống mũi Qua Vô Âm, mặc dù lóe lên rất nhanh rồi biến mất nhưng cô chắc chắn mình không hề nhìn lầm. Đây là điềm rất xấu, nhưng cô đã nhìn Qua Vô Âm rất kỹ, không biết có phải do tu vi của Qua Vô Âm cao hơn cô quá nhiều hay do nhiều nguyên nhân khác mà cô không nhìn ra được cái gì.

Nếu như sự thay đổi này ở những người khác, Dạ Dao Quang cũng không thèm để ý tới, có thể do Qua Vô Âm rất hợp với cô, để cho an toàn cô nói: “Vô Âm, ta bói một quẻ cho cô nhé!”

Qua Vô Âm bị câu nói không rõ ràng của cô làm cho sững sốt nhưng nhìn sắc mặt nghiêm túc của Dạ Dao Quang, liền gật đầu.

Dạ Dao Quang lập tức lấy ra ba đồng tiền, hai người đều tập trung tinh lực, cuối cùng tung ra quẻ thứ ba mươi hai: Lôi Phong Hằng quẻ.

“Hằng quẻ.” Vô Âm không tinh thông bói toán, tuy nhiên cô cũng từng đọc lướt qua, biết rằng Hằng quẻ là quẻ trung thượng, thế nhưng khi

cô ngẩng lên đã thấy sắc mặt Dạ Dao Quang rất không tốt, trong lòng liền nghi ngờ hỏi: “Có chỗ nào không ổn hay sao?”

“Vốn dĩ quẻ này không có chỗ nào không ổn, Hằng quẻ chính là quẻ trung thượng, quẻ này thường có may mắn, giúp đỡ lẫn nhau, âm dương tương ứng, ra ngoài có lợi, mọi việc thuận lợi, suôn sẻ.” Sắc mặt Dạ Dao Quang hơi trầm xuống nói ra.

“Như thế không tốt sao?” Qua Vô Âm càng thấy khó hiểu.

“Không tốt, đương nhiên không tốt.” Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Không tốt chỗ nào?” Người hỏi câu này không phải là Qua Vô Âm mà là Mạch Khâm đang chậm rãi đi tới. Tu vi của Mạch Khâm cao hơn Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm, nên hần tới gần mà Qua Vô Âm không phát hiện ra, nhưng Dạ Dao Quang ở trong nhà thông qua sự dao động của khí ngũ hành, biết là Mạch Khâm nên cũng không ngăn cản.

Nhìn thấy nam tử quần áo vải thô, tóc trắng đang chậm rãi tới, Dạ Dao Quang trầm giọng nhả ra bốn chữ: “Quan tài chi sát!”

Thân thể Mạch Khâm và Qua Vô Âm đều chấn động, bọn họ chưa từng nghe qua thể nào là quan tài chi sát, nhưng chỉ riêng bốn chữ này, thì cũng nghe ra ngụ ý sâu xa không có gì tốt.

“Quan tài chi sát là cái gì?” Mạch Khâm trấn tĩnh hỏi lại.

“Nếu như người khác bốc phải quẻ này thì không đáng ngại, có thể lúc này thân thể Vô Âm đang mang bệnh, người bệnh xem bói nếu xuất hiện tình huống Tam Nhạc Ngũ Mộ Đồng Cung thì không thích hợp, cũng không thể xuất hiện Lô Phong Hằng quẻ. Bởi vì gió sấm làm quan tài giết thần, Chấn đại diện cho Quan, Tốn đại diện cho Quách, một khi xuất hiện chắc chắn phải chết.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tạ Lễ Của Qua Vô Âm

Bốn chữ “chắc chắn phải chết” đã khiến Mạch Khâm và Qua Vô Âm rung động, bọn họ không hề nghi ngờ lời nói của Dạ Dao Quang. Quẻ bói rút được là trên Chấn dưới Tốn, cũng chính là tử mệnh trong miệng Dạ Dao Quang.

“Có phương pháp phá giải không?” Mạch Khâm vội hỏi.

Hắn và Qua Vô Âm đã lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình cảm của bọn họ cũng giống người thân ruột thịt.

Dạ Dao Quang mệt mỏi lắc đầu: “Tu vi của Vô Âm cao hơn nhiều so với ta, ta chỉ có thể suy đoán từ quẻ bói ra thôi, chuyện khác cũng không tính được!”

“Ta vốn định ngày mai khởi hành...” Qua Vô Âm khẽ nhú mày.

“Ta đi cùng cô!” Mạch Khâm vội vã.

Qua Vô Âm vốn dĩ là do hắn mời đến, nếu không phải vì hắn Qua Vô Âm sẽ không rời khỏi Qua Vụ hải, cũng sẽ không để cho mấy kẻ xấu có cơ hội ra tay... Nếu như Qua Vô Âm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nhất định hắn sẽ cảm thấy áy náy cả đời.

“Ta có thể vẽ cho Vô Âm một lá bùa độ kiếp.” Dạ Dao Quang khẽ nói.

Với tu vi hiện giờ của Dạ Dao Quang thì bùa độ kiếp này cô không thể vẽ ra được, nhưng cũng may có Cửu Trọng Ngũ Hành Đại Trận giúp đỡ

nên khi cô vẽ bùa, công lực cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Dạ Dao Quang cảm thấy bản thân nắm chắc được bảy phần...

Mạch Khâm không biết vẽ bùa, tình trạng của Qua Vô Âm bây giờ càng không thể vẽ, cuối cùng chỉ còn lại Dạ Dao Quang. Mạch Khâm suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta hộ pháp giúp cô.”

Dạ Dao Quang gật đầu: “Hôm nay là tháng Quý Sửu, ngày Ất Sửu, giờ Tỵ, giờ Thân là giờ tốt. Giờ Tỵ hiện tại đã qua, ta đi chuẩn bị một chút, giờ Thân...”

“Dao Quang, ta sinh năm Dần.” Vô Âm cũng bấm ngón tay tính toán lại.

Dạ Dao Quang sửng sốt. Năm nay chính là năm Dần, chẳng trách cô nhìn Qua Vô Âm không giống như mười hai tuổi, thì ra tuổi thật của nàng lại hai mươi bốn! Cô còn tưởng rằng Qua Vô Âm cũng chỉ khoảng mười sáu tuổi...

Nghe xong lời nói của Qua Vô Âm, Dạ Dao Quang mới dần dần phản ứng lại, giờ Thân là giờ xung khắc với tuổi Dần, tính toán lại một chút Dạ Dao Quang nói: “Vậy thì chỉ còn lại giờ Tuất, cũng coi như là giờ tốt.”

“Đổi giờ Hợi thì hơn...” Mạch Khâm ho nhẹ một tiếng: “Ta sinh năm Thìn.”

Năm Thìn chính là cầm tinh con rồng, Mạch Khâm năm nay hai mươi hai tuổi nhưng nhìn qua vẫn tương đối trẻ. Dạ Dao Quang không ngờ hẳn lại chỉ kém Qua Vô Âm hai tuổi...

Giờ Tuất xung khắc với tuổi Thìn nên Mạch Khâm không hộ pháp giúp cô được. Dạ Dao Quang đành gật đầu đổi sang giờ Hợi, dù sao cũng là giờ khá tốt, vì vậy Dạ Dao Quang rời đi chuẩn bị.

Sắc mặt từng người đều rất nghiêm trọng, nhất là Mạch Khâm. Dạ Dao Quang vừa mới tỉnh lại, thật ra cũng chưa khôi phục được thời kì mạnh nhất. Cho dù ở lúc mạnh nhất Dạ Dao Quang cũng chưa chắc có thể vẽ được lá bùa độ kiếp này nên hiện giờ Mạch Khâm rất lo lắng, nhưng hẳn cũng không hy vọng Qua Vô Âm xảy ra chuyện gì.

Ăn cơm tối xong Dạ Dao Quang đi tắm rửa chuẩn bị. Vừa đến giờ Hợi, Dạ Dao Quang khẽ vỗ bàn trà một cái, la bàn ở giữa bàn bay lượn lên trên không trung, nhanh chóng chuyển động đẩy ra từng vòng ánh sáng màu vàng kim lấp lánh.

“Pháp khí nghìn năm sao?” Lúc Dạ Dao Quang lấy ra cái la bàn này Qua Vô Âm cũng đã biết nó là pháp khí có năng lượng rất mạnh, nhưng khi nhìn thấy Dạ Dao Quang sử dụng la bàn này nàng liền mở to mắt:

“Vị Dạ cô nương này rốt cuộc thâm sâu bao nhiêu...” Pháp khí nghìn năm như thế này toàn bộ Qua Vụ hải của nàng cũng chỉ có một chiếc, đó chính là bảo vật trấn môn. Mười đại môn phái tu tiên chỉ có ba môn phái may mắn được sở hữu pháp khí nghìn năm, pháp khí nghìn năm vừa xuất hiện nhất định có thể khiến cho các môn phái nổi lên tranh đoạt.

Mạch Khâm luôn bình tĩnh ung dung nhưng thấy cảnh này cũng không nhìn được hơi run rẩy, trên người nha đầu kia cũng không phải chỉ có mỗi tâm pháp tu luyện khí ngũ hành nha...

Dạ Dao Quang ngưng tụ khí trên đầu ngón tay chấm vào mực chu sa, bắt đầu vẽ một lá bùa trên giấy vàng. Nhưng vừa vẽ được vài nét bút đã bị một luồng sức mạnh vô hình ngăn cản, mà vết mực chu sa cô vừa chấm xuống cũng bị cản lại không cách nào ngưng tụ được. Dạ Dao Quang thấy vậy liền nhanh chóng biến ra một cây hoa mai nở rộ lắc lư trong gió, từng vòng khí ngũ hành có quy luật tản ra bốn phương tám hướng, tụ tập lại ở chỗ Dạ Dao Quang tạo thành một vòng sáng không màu trong suốt.

Ngoại trừ Dạ Dao Quang, chỉ có Mạch Khâm và Qua Vô Âm nhìn thấy vòng sáng này. Ôn Đình Trạm chỉ cảm giác được có một luồng khí đang chuyển động, đám người Vương Ny Nhi thì càng không nhìn thấy gì, chỉ thấy một cây hoa đang lay động, cánh hoa bay dập chồn xung quanh.

“Đây chính là uy lực của Cửu Trọng Ngũ Hành Đại Trận sao?” Qua Vô Âm nhìn thấy từng vòng khí ngũ hành bị ngưng tụ lại ở đầu ngón tay Dạ Dao Quang, sau đó Dạ Dao Quang lại chấm ngón tay vào mực chu sa, nhanh chóng thuần thực vẽ một lá bùa.

Thật ra người khác nhìn qua đều cảm thấy tốc độ của Dạ Dao Quang rất nhanh nhưng chỉ có mình cô biết bản thân miễn cưỡng lắm mới có thể ngưng tụ được nét vẽ bằng mực chu sa này. Có một luồng sức mạnh cản trở cô từ đầu đến cuối, càng về sau càng mạnh nhưng Dạ Dao Quang nhìn thấy lá bùa đã sắp hoàn thành nên hạ quyết tâm cắn đầu lưỡi một cái, ngăn không cho mình ngắt xiu. Cuối cùng cô cũng hoàn thành xong tấm bùa độ kiếp. Sau khi vẽ xong Dạ Dao Quang cảm thấy một vị tanh ngai ngái trong cổ họng, cô nhanh chóng nghiêng người sau đó phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu này cũng không phải do cô cắn lưỡi mà chính là do nguyên khí trong cơ thể bị tổn thương tích tụ lại...

“Dao Dao!”

Ôn Đình Trạm chạy như bay đến chỗ Dạ Dao Quang nhưng vẫn không nhanh bằng Mạch Khâm. Mạch Khâm nhẹ nhàng đỡ được thân thể đang ngã xuống của Dạ Dao Quang, sau đó lấy thuốc đã sớm chuẩn bị ra đút cho Dạ Dao Quang uống.

Chất dịch lỏng lạnh như băng chảy vào trong cổ họng khiến cổ họng nóng rát của Dạ Dao Quang giảm bớt đau đớn. Dạ Dao Quang chậm rãi mở mắt nhìn rõ cảnh vật xung quanh, thấy Ôn Đình Trạm đứng cạnh, cô khẽ mỉm cười: “Muội không sao!”

Dạ Dao Quang đúng là không có chuyện gì, chỉ cảm thấy mệt mỏi muốn chết, không còn chút sức lực nào. Vương Ny Nhi đỡ Dạ Dao Quang đi ngủ, Ôn Đình Trạm lại thức cả đêm không ngủ được, cậu sợ Dạ Dao Quang gặp phải chuyện không may. Đến sáng hôm sau nhìn thấy Dạ Dao Quang không sao, chỉ là sắc mặt hơi có chút suy nhược cậu mới dám buông lỏng sự căng thẳng trong lòng.

“Ngày mai ta phải rời đi.” Sau khi ăn xong, Qua Vô Âm nói với Dạ Dao Quang.

“Ngày kia đã là năm mới rồi, sao phải vội vã rời đi như vậy?” Dạ Dao Quang còn định cùng nhau đón năm mới với Mạch Khâm và Qua Vô Âm.

“Ở chỗ chúng ta chỉ có ngày sinh nhật được tính là ngày đặc biệt, những ngày khác đều là ngày bình thường. Năm ngày sau là sinh nhật mẹ ta nên ta muốn về sớm một chút để kịp dự sinh nhật.” Qua Vô Âm giải thích:

“Ngày mai ta xuất phát có thể kịp trở về nhà một ngày trước sinh nhật của mẹ.”

Lí do chính đáng như vậy nên Dạ Dao Quang cũng không tiện giữ lại: “Nơi này là chỗ của ta, nếu cô muốn tìm ta thì quay lại đây là được.”

“Được!” Qua Vô Âm gật đầu, sau đó lấy ra một chiếc hộp vuông vô cùng tinh xảo. Chiếc hộp này chỉ lớn bằng bàn tay, trên hộp điêu khắc hình trúc xanh bình thường nhưng lại sở hữu một năng lượng kì lạ. Qua Vô Âm đưa cho Dạ Dao Quang: “Cô bói cho ta, còn giúp ta chế tạo một lá bùa, đây coi như là chút thành ý của ta.”

“Nhưng cô có ân với ta...”

“Vậ này rất thích hợp với cô, sau này muốn báo ân thì có đồ ngon chỉ cần nhớ đến ta là được!” Qua Vô Âm mở hộp ra, một chùm sáng mát lạnh màu bạc lóe lên.

Dạ Dao Quang nhìn thấy bên trong có một bầu bao nhỏ trong suốt sáng lấp lánh dài khoảng hai tấc.

“Nghìn năm trước ở Qua Vụ hải có một vị lão tổ tiên độ kiếp phi thăng thành tiên. Đây là bảo vật do lão tổ tiên để lại, cha ta truyền cho ta, hôm nay ta tặng nó cho cô. Đây là bầu bao công đức, nó có thể tích lũy được công đức. Cô lại đi ngao du trong nhân gian nên có thể dùng nó làm chút việc hành thiện tích đức, bất kể sau này cô sử dụng phép thuật nghịch thiên hay phi thăng độ kiếp thì công đức tích lũy trong này cũng sẽ trở thành trợ lực lớn cho cô.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Năm Mới Đầu Tiên

Hầu bao công đức vốn là vật trong truyền thuyết.

Người ta thường nói chỉ cần làm việc thiện tích đức thì sẽ có phúc báo nhưng nếu trời xanh thực sự có mắt thì cũng không có chuyện con rắn và người nông dân (*). Chờ mong sự công bằng của thiên đạo chẳng bằng thu thập công đức của chính mình bỏ vào trong hầu bao này, vừa đáng tin lại vừa có thể tùy ý sử dụng.

“Vô Âm, cảm ơn cô.” Dạ Dao Quang đúng là rất cần thứ này, bởi vì cô không giống với Vô Âm. Qua Vô Âm là dòng chính của đại môn phái tu tiên nên không có nhiều thời gian du ngoạn nhân gian tích lũy công đức, mà cô lại phải ở lại nhân gian rèn luyện với Ôn Đình Trạm nên lễ vật này cô không khách sáo nữa mà trực tiếp nhận lấy.

Cầm hầu bao công đức trong tay, Dạ Dao Quang trích máu nhận chủ ở trước mặt Qua Vô Âm. Giọt máu rơi trên hầu bao, đan xen vào trong những sợi tơ mỏng manh, màu bạc trên sợi tơ nhanh chóng biến thành màu đỏ chói mắt, sau đó lại khôi phục lại nguyên dạng ban đầu. Qua Vô Âm tự tay đeo hầu bao công đức vào bên hông Dạ Dao Quang.

Hầu bao công đức vừa được đeo lên người Dạ Dao Quang liền lóe lên ánh sáng màu bạc sau đó nhanh chóng biến thành hình dạng trong suốt, biến mất không để lại dấu vết gì. Từ nay về sau, chỉ có một mình Dạ Dao Quang nhìn thấy được hầu bao công đức đeo bên hông mình.

Ngày hôm sau, Qua Vô Âm và Mạch Khâm cùng nhau rời đi. Mạch Khâm hộ tống Qua Vô Âm trở về. Mặc dù Dạ Dao Quang đã làm bùa độ kiếp cho Qua Vô Âm nhưng Mạch Khâm vẫn lo lắng sẽ xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn nên cũng đi theo Qua Vô Âm.

Căn nhà khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có. Ngoại trừ mấy người hạ nhân như Vương Đông, trong nhà cũng chỉ còn lại Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm.

Dương Tử Quân từ lúc được nghỉ học ở học viện cũng quay trở về phủ nhà họ Dương.

Ngày mai là năm mới, mọi chuyện đều đã được Lâm thị chuẩn bị tốt.

Buổi tối, trưởng thôn của hai thôn trang cùng lúc đến chúc tết Dạ Dao Quang.

“Cô nương, chắc cô nương cũng biết tin tức Nghiêm bồ đầu đã mất tích hai tháng chứ?” Lúc gần đi, Lý Xuyên do dự thật lâu mới nói tin tức này cho Dạ Dao Quang, bởi vì hắn nghe trộm được hai tháng gần đây Ôn gia dường như không bình yên như vẻ bề ngoài. Hắn lo lắng bọn họ sẽ bận chuyện gia đình mà không quan tâm chuyện bên ngoài nữa, dù sao ngày trước quan hệ giữa Nghiêm Lăng và bọn họ cũng khá tốt nên đành mở miệng nói một câu.

“Nghiêm thúc mất tích sao?” Sắc mặt Ôn Đình Trạm trở nên nghiêm túc:

“Vì sao lại mất tích?”

Từ lần trước vội vã từ biệt ở thôn trang, Ôn Đình Trạm chăm chú vào việc học, sau đó lại lo lắng cho Dạ Dao Quang nên căn bản không có thời gian để ý đến chuyện khác. Hôm nay mới có chút thời gian thì lại nghe được tin tức này.

“Nghe nói ba tháng trước Nghiêm bố đầu đi bắt một tội phạm vượt ngục, hai tháng trước bắt đầu mất liên lạc.” Bởi vì Lý Xuyên có một người anh em tốt làm sai dịch ở trên huyện nên mới biết được mấy chuyện này. Vài ngày trước Lý Xuyên lên huyện tặng lễ mừng năm mới, người anh em kia chỉ buột miệng nói ra vài câu cho nên hẳn cũng không hiểu rõ ràng lắm.

“Ta biết rồi, Vương Đông đã chuẩn bị xong quần áo mùa đông cho các người, mau mang về phân phát đi. Năm nay mùa màng không tốt nên thưởng cho mỗi người ba trăm đồng tiền coi như quà mừng năm mới.” Dạ Dao Quang hào phóng nói.

Đuổi được hai người kia đi, Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm đang nhíu mày liền đuổi tay ra đề chặt ấn đường của cậu: “Tuổi còn nhỏ mà đã học thói xấu của mấy ông già rồi, hơi một chút là nhăn mặt nhíu mày, sau này sẽ thành nếp nhăn rất xấu!”

Ôn Đình Trạm nghe thấy vậy lập tức giãn lông mày ra, bởi vì cậu phát hiện Dao Dao nhà cậu rất yêu thích cái đẹp, người nào có dung mạo xinh đẹp sẽ được Dao Dao yêu thích. Cậu rất sợ nếu mình xấu xí sẽ bị Dao Dao vứt bỏ không thèm để ý nữa.

Dạ Dao Quang thấy vậy khẽ cười: “Chàng rất lo lắng cho Nghiêm thúc sao?” “Ừ, sau khi ta trở về đã đọc thư của cha ta, cha không viết nhiều lắm nhưng lại có nhắc qua chuyện của Nghiêm thúc, có thể thấy được tình cảm của cha và Nghiêm thúc không tầm thường.” Ôn Đình Trạm gật đầu nói.

Ôn Trường Tùng là người ít học, sau đó cưới Liễu thị mới bắt đầu được học viết. Vì giúp Ôn Trường Tùng học tập nên Liễu thị đã cố vũ ông viết thư tay và nhật kí, ghi chép những sự việc có ấn tượng trong ngày bình thường. Bởi vì chữ không đẹp, văn không tốt nên Ôn Trường Tùng sẽ không viết quá nhiều chuyện, nhưng với khả năng như thế mà ông ấy vẫn

nhắc đến Nghiêm Lăng có thể thấy được giao tình sâu sắc giữa Ôn Trường Tùng và Nghiêm Lăng.

“Chàng không cần lo lắng, tuy chuyến này Nghiêm thúc gặp nạn nhưng tính mạng cũng không có vấn đề gì.” Dạ Dao Quang đã sớm nhìn ra được Nghiêm Lăng có họa sát thân, nhưng có bùa hộ thân của cô chế tạo thì cùng lắm cũng chỉ là tổn thương gân cốt một chút mà thôi.

Nghe được lời nói của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm không lo lắng nữa, cậu đi ngủ từ sớm để chuẩn bị thức đêm giao thừa ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, Dạ Dao Quang tu luyện xong lập tức đi vào trong bếp giúp Điền tẩu và Lâm thị làm bánh mật và cháo. Đây là phong tục của người ở tỉnh Dự Chương. Bánh mật tượng trưng cho thăng quan tiến chức, cháo tượng trưng cho mùa màng bội thu. Dù Dạ Dao Quang không thích xuống bếp nhưng mà dù sao tài năng nấu ăn của cô cũng không tệ, thỉnh thoảng xuống bếp một lần cho đỡ mai một cũng không đáng ngại.

Ôn Đình Trạm bắt đầu viết câu đối, tự mình giúp mấy người Vương Đông treo đèn lồng, dán câu đối, cắt hoa, vẽ tranh tết...

Năm mới sắp đến nên ai cũng cảm thấy vui vẻ, khắp nơi đều tràn ngập nụ cười. Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đã lâu không có dịp đón lễ mừng năm mới náo nhiệt như thế, mà cả nhà Vương Đông và Điền tẩu thì luôn cảm kích vì đã gặp được một chủ nhà tốt.

Buổi trưa, tất cả mọi người đều đi đến phòng chính để ăn cơm. Tuy là ăn chung một nơi nhưng mỗi bên lại ăn riêng bàn, chỉ là thỉnh thoảng giữa bữa ăn sẽ chúc rượu lẫn nhau.

Vương Đông đưa hai con trai lớn sắp xếp bàn trong phòng, sau đó cùng bọn trẻ quay về xách theo hộp đựng thức ăn bày từng món ăn lên. Vì cùng ngồi ăn ở trong phòng chính nên ăn món gì đều có thể nhìn thấy ngay,

từ những món ăn trên bàn cơm cũng có thể biết được một năm này trong nhà có dư dả tiền bạc hay không...

Đến khi món ăn được bưng lên đầy đủ, Ôn Đình Trạm cũng theo tộc trưởng đi cúng tế tổ tiên trở về, cậu ngồi xuống vị trí của mình ở bên trên. Thời cổ đại rất khắt khe với cấp bậc lễ nghi nên con dâu không thể lên phòng chính ăn cơm, trừ chủ mẫu trong nhà là ngoại lệ.

Lúc này thấy Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang ngồi cùng nhau cũng không ai cảm thấy không hợp quy củ, mặc dù chưa thành thân nhưng mọi người cũng đã coi Dạ Dao Quang giống như chủ mẫu, hơn nữa mọi người đều biết bản lĩnh của Dạ Dao Quang nên đều rất khách khí.

Tộc trưởng đang chuẩn bị lên tiếng bảo mọi người dùng bữa thì thấy Vương Đông mang sủi cảo vẫn còn nóng hôi hôi lên, để trên mỗi bàn một đĩa lớn.

“Hôm nay là năm mới, ta và Trạm ca đã làm phiền các thúc, các thím đã chăm sóc nên cố ý xuống bếp làm một ít sủi cảo, hy vọng thôn chúng ta năm sau mùa màng bội thu.” Dạ Dao Quang đứng lên nói với mọi người.

“Mỗi đĩa sủi cảo đều có một cái chứa tiền xu, mọi người mau ăn thử đi, xem năm sau ai sẽ là người có phúc khí nhất.”

Mấy năm nay mùa màng không tốt nhưng sủi cảo lại là phong tục ở chỗ bọn họ, có thể không có thịt, cá, gà, vịt nhưng lại không thể không có sủi cảo. Vốn dĩ mọi người dự tính buổi tối ở nhà sẽ làm tượng trưng vài cái, thật không ngờ Dạ Dao Quang lại tự tay làm cho mỗi nhà một đĩa.

Mọi người cũng không khách khí nữa, tộc trưởng cũng đại diện mọi người lên tiếng, sau đó mọi người bắt đầu ăn sủi cảo trước tiên. Bởi vì đồ ăn khác bưng lên đã lâu nên đều nguội lạnh cả, chỉ còn sủi cảo là món nóng hôi hôi nhất.

(*) Chuyện con rắn và người nông dân: Người nông dân lên núi hái củi gặp một con rắn bị thương nên đem về nhà cứu chữa, sau khi vết thương khỏi hẳn con rắn cắn chết người nông dân rồi rời đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Quà Năm Mới

Tiếng cười nói vui mừng từ các bàn không ngừng truyền vào tai. Lắc đắc vang lên âm thanh cấn trúnɡ tiền xu, có người không cấn trúnɡ cũng vô cùng vui vẻ. Có tên nhóc đang thay răng cấn trúnɡ tiền đồng thì rụng xuống một cái răng khiến mọi người cười vang.

Ánh mắt Ôn Đình Trạ́m trùu mến nhìn cảnh này. Dạ Dao Quang là lần đầu tiên trong hai kiếp ăn bữa cơm đoàn viên đông người như vậy cũng cảm thấy bầu không khí này thật không tệ. Sau khi ăn xong mọi người trở về nhà mình, bữa tối cũng dùng bữa ở chính nhà mình.

Dạ Dao Quang bảo Điền tẩu và Lâm thị làm thêm vài món ăn để buổi tối mọi người cùng ngồi ăn. Đám người Vương Đông nghe vậy đứng ngồi không yên nên cuối cùng cô đành lùi một bước bảo mọi người cùng ngồi ăn chung tại phòng nhưng chia bàn ra. Sau khi mọi người vui vẻ náo nhiệt ăn cơm xong, Dạ Dao Quang móc ra vài bao lì xì phát cho đám trẻ, ngay cả Vương Mộc lớn hơn Ôn Đình Trạ́m cũng có phần.

"Dao Dao, còn ta thì sao?"

Ôn Đình Trạ́m thấy Vương Mộc đều nhận được lì xì thì vội tiến lên đòi.

"Muội có quà năm mới cho chàng."

Dạ Dao Quang dẫn Ôn Đình Trạ́m đến phòng mình, móc ra một bộ quần áo từ tủ của mình.

"Thử xem có vừa không."

Ôn Đình Trạm nhìn thấy bộ y phục gấp chỉnh tề thì ánh mắt như phát sáng dưới ánh nền mờ ảo. Cậu giơ tay nhận lấy áo rồi vội vàng trốn ra sau màn che mặc thử.

Gấm Tứ Xuyên màu bạc là loại vải tốt nhất mà Hạ phủ đưa tới, mềm nhẹ ấm áp vô cùng. Dạ Dao Quang không có thiên phú thiết kế chỉ phỏng theo kiểu dáng đang lưu hành, cổ chéo, tay áo rộng, thắt eo. Đường viền dùng gấm màu xanh lục thêu lá trúc tinh tế, đai lưng màu lục khảm ngọc khắc mây. Bộ y phục này mặc trên người Ôn Đình Trạm càng làm nổi bật gương mặt xinh đẹp không phân biệt nam nữ của cậu.

"Rất vừa nha."

Dạ Dao Quang rất hài lòng với bộ y phục đầu tiên mình làm trong suốt hai kiếp.

Ôn Đình Trạm cảm thấy bộ y phục này tuy mỏng manh nhưng lại vô cùng ấm áp, vuốt ve ngọc bội trên đai lưng không nhận được nói:

"Dao Dao, ngọc này thật ấm áp."

"Ngọc này muội đã khai quang, hơn nữa từng đặt ở vị trí đại cát trong đại trận, có thể xem như một pháp bảo bảo vệ chàng bình an."

Dạ Dao Quang cũng vuốt ve ngọc bội, đây cũng không phải là mười hai khối ngọc bài đó mà là miếng ngọc bình thường mua sau đó. Tuổi tác của Ôn Đình Trạm bây giờ còn nhỏ, không thích hợp khoe khoang quá mức.

"Muội mua không ít ngọc bội thông thường làm trang sức cho chàng, chàng có thể thay đổi mà dùng."

Nam tử cổ đại bất kể tuổi tác gì đều yêu thích ngọc bội đeo bên hông. Đây là thẩm mỹ của thời đại nên Dạ Quang Dao cũng thuận theo tự nhiên, nuôi dưỡng rất nhiều pháp khí đơn giản cho Ôn Đình Trạm. Bởi vì đối phương còn là đứa trẻ đang đọc sách nên sẽ không gặp nhiều nguy hiểm quá lớn, bởi vậy cô cũng không có yêu cầu quá cao đối với trang sức của cậu.

“Dao Dao, ta cũng có quà năm mới cho nàng.”

Ôn Đình Trạm cảm thấy trong lòng ấm áp, vội chạy ra sau bình phong lục lợi một lúc rồi nhét vào tay Dạ Quang Dao một tấm mộc điêu.

Tấm mộc điêu này làm từ gỗ tử đàn, hai đóa hoa mai nở rộ được điêu khắc bằng thủ pháp non nớt lộn xộn. Dạ Dao Quang vừa nhìn đã biết là tác phẩm của người mới học, hơi cân nhắc một chút nói:

“Là chàng làm sao?”

“Ừ!”

Ôn Đình Trạm xấu hổ gật đầu, sau đó vội vàng cam đoan. “Ta học từ Lâm thúc thúc mới được một tháng. Tuy rằng vẫn chưa quen tay nên hơi xấu chút nhưng đều do ta khắc cả. Ta sẽ chăm chỉ học để làm cho nàng cái đẹp hơn.”

Dạ Dao Quang vuốt ve tấm mộc điêu cười khẽ:

“Rất đẹp, muội rất thích.”

Đây là lần đầu tiên có người cẩn thận chuẩn bị lễ vật cho cô, Dạ Dao Quang nắm chặt nó trong tay. Ôn Đình Trạm thấy vậy thì vô cùng vui vẻ, cậu biết Dao Dao sẽ không chê mà!

“Chàng lấy tử đàn từ đâu ra?”

Dạ Dao Quang tò mò hỏi, tử đàn là loại gỗ hiếm, giá cả không thấp chút nào.

“Khi nàng đi phủ thành có cho ta năm mươi lượng, sau đó có một phú hộ chuẩn bị của hồi môn cho con gái, Lâm thúc thúc có đi trợ giúp. Ta đã bảo thúc ấy dùng mười lượng mua chút gỗ thừa.”

Ôn Đình Trạm giải thích. Kỹ thuật điêu khắc của cậu đã rất kém rồi, nếu lại dùng một loại gỗ tầm thường nào đó thì cậu quả thật không có mặt mũi nào để tặng. Tuy rằng bạc là do Dao Dao cho nhưng hai bọn họ tuy hai mà một, không cần phân rõ cái này.

“Đi thôi, chúng ta đi xem pháo hoa nào.”

Dạ Dao Quang cười tươi không hỏi tiếp nữa mà kéo Ôn Đình Trạm chạy ra sân. Cô đã dặn Vương Đông mua rất nhiều pháo hoa, tạo cơ hội vui đùa cho đám trẻ trong thôn. Lúc này Vương Đông đang dẫn mọi người đi đốt pháo hoa bên ngoài.

Từng bông pháo hoa nổ tung trên bầu trời, ánh sáng rực rỡ chiếu lên bóng dáng hai người đang kề vai trên thềm đá. Hoa mai trong viện đã nở rộ ngát hương, cánh hoa nhẹ bay trong gió tạo nên một bức tranh đẹp dễ động lòng người.

“Dao Dao rất thích pháo hoa sao?”

Ôn Đình Trạm ngồi bên đột nhiên lên tiếng hỏi.

Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Hoa quỳnh sớm nở tối tàn, pháo hoa vừa nở chợt tắt, cảnh đẹp chỉ trong chớp mắt, ta cũng không hề thích. Có điều ta nghe nói ở phủ thành đón năm mới đều đốt pháo hoa mà mọi người trong thôn đều chưa từng

nhìn thấy nên mua chút về thôi. Một đêm dài thế đành xem pháo hoa giết thời gian vậy.”

“Vậy hàng năm ta đều cùng nàng xem pháo hoa. Tuy rằng pháo hoa vừa nổ đã tàn nhưng ta sẽ ở bên nàng mãi mãi.”

Ôn Đình Trạm khẽ nói.

Lời cậu không chứa chút tình yêu nam nữ nào vì dù sao tuổi cậu còn nhỏ. Tuy rằng cậu trưởng thành sớm nhưng chưa từng nghĩ đến phương diện này, chỉ lấy thân phận người thân duy nhất để nói thôi.

Dạ Dao Quang hiểu, gật đầu nói:

“Được, vậy hàng năm chúng ta cùng xem pháo hoa.”

Cô chưa từng dễ dàng hứa hẹn với ai nhưng lúc này lại tự nhiên đáp ứng. Cô không hề cảm thấy kỳ quái mà không hề do dự đáp lời.

Năm đầu tiên khi tới thời khắc chuyển giao, Dạ Dao Quang cứ thế cùng Ôn Đình Trạm xem pháo hoa, trò chuyện vài câu trải qua đêm giao thừa. Thức đêm với cô mà nói là chuyện bình thường, hôm sau trời chưa sáng đã thức dậy luyện công. Ôn Đình Trạm tuy rất mệt mỏi nhưng vẫn kiên trì luyện võ, cậu dùng bữa sáng xong xem sách một lúc rồi bị Dạ Dao Quang bắt đi nghỉ ngơi.

Ngày mừng một không phải đi chúc tết họ hàng nên Dạ Dao Quang đã ở nhà mượn dịp vạn vật đang thay da đổi thịt khai quang cho chuỗi thủy tinh ngũ sắc của mình, sau đó nuôi dưỡng tại một vị trí đẹp trong viện. Cô định dùng cái này để bảo tồn khí ngũ hành tạo đường lui khi gặp kẻ địch mạnh, biết đâu có thể trở thành lá bài tẩy của mình. Tin hot

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Lần Đầu Thấy Âm Trạch

Mùng hai là ngày nữ nhi xuất giá về nhà mẹ đẻ nhưng Dạ Dao Quang không có nhà mẹ đẻ nên bọn họ vẫn vui vẻ trốn trong nhà không ra khỏi cửa. Mãi đến khi Nguyên Tiêu trôi qua, nhận được thiệp mời của Dương phủ và Mạnh phủ, Dạ Dao Quang mới cùng Ôn Đình Trạm đi chúc tết.

“Cuối cùng cũng mời được Dạ cô nương và Ôn công tử đến đây.”

Dạ Dao Quang thấy Mạnh Uyển Đình tự mình đến nghênh tiếp thì có chút ngạc nhiên.

Cô vốn cho rằng qua Nguyên Tiêu thì Mạnh phủ chẳng còn khách nữa nhưng khi đi theo Mạnh Uyển Đình vào đại sảnh thì thấy Lữ thị và Mạnh Bác đang tiếp đãi một đôi vợ chồng tầm ba mươi tuổi. Tuy họ ăn mặc tinh tế nhưng lại không che giấu được vẻ mặt uể oải.

“Nếu Chiêu Tự có khách vậy ngu huynh xin cáo từ trước.”

Đôi vợ chồng đó nhìn thấy đám người Dạ Dao Quang thì đứng dậy cáo từ. Chiêu Tự là tên chữ của Mạnh Bác, hai người gọi thẳng tên chữ như vậy cho thấy bọn họ có quan hệ không tầm thường chút nào.

“Hàn đại ca không cần vội. Dạ cô nương và Ôn công tử là khách tiểu đệ mời tới, họ đều là người hiền hòa. Đại ca và đại tẩu đã đến thì mời ở lại dùng bữa cơm đã.”

Thực ra Mạnh Bác chỉ mời hai người Dạ Dao Quang nhưng không ngờ bọn cũ lại tới chơi nên đành giới thiệu với Dạ Dao Quang:

“Ôn tiểu công tử, Dạ cô nương, đây là Hàn Tân đại ca, đồng niên của tại hạ. Huynh ấy là Tri phủ Trạch Châu, lúc này nhà đang có tang, ở tạm trạch viện của Sở gia lúc trước.”

“Hàn đại nhân.”

Ôn Đình Trạm quy củ hành lễ.

Dạ Dao Quang nhượng nhượng mày, thật không ngờ gặp được người của Hàn gia tại nơi này.

Hàn Tân được Mạnh Bác nhiệt tình giữ lại cùng Ôn Đình Trạm. Còn Mạnh Uyển Đình và Lữ thị thì chiêu đãi Dạ Dao Quang cùng thê tử của Hàn Tân - Thái thị.

Mọi người bắt đầu trò chuyện với nhau. Lữ thị và Mạnh Uyển Đình không ngừng khen ngợi bản lĩnh của Dạ Dao Quang. Lúc đầu Thái thị vẫn còn chút hoài nghi sau đó bắt đầu tin tưởng, cuối cùng ánh mắt nhìn Dạ Dao Quang cũng trở nên nóng rực.

“Dạ cô nương, nếu trong nhà liên tiếp gặp tai họa liệu có phải do gia trạch bất ổn hay không?”

Thái thị do dự thật lâu mới mở miệng hỏi.

“Có lẽ.”

Dạ Dao Quang gật đầu.

“Mọi tai họa trên thế gian này đều có nguồn gốc cả. Không biết trong nhà Hàn phu nhân đã xảy ra chuyện gì?”

Vành mắt Thái thị lập tức đỏ ửng, nha hoàn vội vàng dâng khăn an ủi. Lữ thị cũng vỗ nhẹ tay Thái thị an ủi rồi mới nói với Dạ Dao Quang:

“Thân thể Hàn lão gia vốn khỏe mạnh nhưng vừa về chưa được một tháng đã bị nghẹn bánh dày, khi đại phu đến thì đã không kịp. Hàn đại nhân vì vậy mới về chịu tang. Trong ba tháng này Hàn gia đã mất hai vị đương gia, nhị lão gia ngã ngay trước cửa nhà, ngũ lão gia bất cẩn ngã xuống từ lưng ngựa...”

Lữ thị nói đến đây cũng nghẹn ngào, Thái thị đã khóc không thành tiếng, khoé mắt của Mạnh Uyển Đình cũng rưng rưng, lúc lâu thì ba người mới bình thường trở lại.

“Nếu Hàn phu nhân đã cho rằng gia trạch không ổn sao không chuyển ra ngoài?”

Dạ Dao Quang hỏi.

Thái thị nghĩ một lúc rồi mới nói:

"Không đối gặt Dạ cô nương, cha chồng lúc sinh thời gặp được một vị kỳ nhân, nhờ ông bố trí đại trận cầu phúc trong nhà, từ đó nghiêm cấm người nhà dọn ra ngoài."

Dạ Dao Quang lập tức biết là kẻ nào bố trí trận pháp cho nhà họ, lập tức từ chối:

“Hàn phu nhân, nghề này của chúng tôi có quy tắc một việc không nhờ hai người, nếu quý phủ đã quen biết cao nhân sao không nhờ cậy lần nữa?”

“Nếu có thể tìm được thì trong nhà đã không sầu khổ thế này. Hôm nay tôi và lão gia có tang trong người vốn không nên đến thăm nhưng chúng tôi nghe nói thời gian trước Mạnh tứ gia tìm được cao nhân nên đành mạo muội đến hỏi thăm.”

Thái thị lau khéo mắt nói:“Người nọ hành tung thần bí, cha chồng từng nói với lão gia đối phương chỉ vì lấy một món đồ trong tay ngài mới tìm đến.”

Dạ Dao Quang không đáp lời, cô có thể xác định Bạch Hồ sát đã bị bản thân xóa sạch, việc của Hàn gia không có quan hệ gì với cô cả. Hơn nữa cô chẳng muốn dính dáng gì tới Phục Xung, càng không muốn nhúng tay vào việc hăn đã nhận. Dạ Dao Quang vốn tưởng việc đến đây là xong nhưng lại thấy Mạnh Bác dẫn Hàn Tân và Ôn Đình Trạm qua đây. Cô lập tức biết Mạnh Bác muốn giúp đối phương làm thuyết khách.

“Dạ cô nương, Hàn đại ca nhờ tại hạ tìm cao nhân giúp nhưng tại hạ cũng chỉ tin tưởng được mình cô nương. Hàn đại ca làm quan thanh liêm, tạo phúc cho bách tính, mong Dạ cô nương có thể giúp huynh ấy xem gia trạch.”

Mạnh Bác gần như cầu xin nói.

Dạ Dao Quang nghĩ đến Mạnh Bác lúc trước tận tâm tận lực giúp cô tìm người, lại nhìn tướng mạo Hàn Tân, tuy không phải công chính liêm minh như Mạnh Bác nói nhưng cũng là người không tệ đành mở miệng:

“Ta vừa nghe Hàn phu nhân nhắc đến chuyện này, tiện đây muốn hỏi Hàn đại nhân vài câu, trước khi Hàn lão gia xảy ra chuyện thì trạch viện trên trấn có bao nhiêu phòng?”

Hàn ngự sử cáo lão hồi hương không thể dẫn tất cả con cháu trở về. Dù sao thì trong nhà vẫn còn người làm quan không thể cắt đứt nhân mạch. Nếu nhị phòng, ngũ phòng không có người ở đó nhưng đương gia lại xảy ra chuyện thì vấn đề không phải ở gia trạch rồi. Gia trạch thường chỉ khắc chủ nhân, thế tử con cái của chủ nhân chứ không liên lụy đến huynh đệ, cháu chắt.

“Gia phụ chỉ dẫn theo vợ góa con cô tam phòng.”

Hàn Tân trả lời.

Dạ Dao Quang nghe vậy thì có thể xác định tai họa của Hàn gia nằm ở âm trạch. Chỉ có âm trạch mới ảnh hưởng đời sau. Bởi vì bọn họ có cùng tổ tiên, tổ tiên không yên thì đời sau yên được sao?

Sau đó lại hỏi:

"Sau khi Hàn ngự sử trở về Hàn gia có từng di dời phần mộ tổ tiên?"

Hàn gia lúc trước vẫn êm đẹp lúc này đột nhiên xảy ra chuyện thì nếu không phải phần mộ tổ tiên bị phá hủy phong thủy thì là bị di dời. Căn cứ vào hiểu biết của cô với Phục Xung thì khả năng sau có vẻ lớn hơn.

Ánh mắt Hàn Tân trở nên căng thẳng:

"Không dối gạt Dạ cô nương, gia phụ sau khi trở về không lâu quả thực đã di dời phần mộ tổ tiên. Chẳng lẽ là phần mộ tổ tiên xảy ra vấn đề? Nhưng cao nhân mà gia phụ mời đã chọn vị trí đại cát mà."

"Có phải vị trí đại cát hay không thì phải xem mới biết được."

Dạ Dao Quang nhếch môi cười.

Hàn Tân vội vã dẫn Dạ Dao Quang đi xem phần mộ tổ tiên. Trong nhà không ngừng xảy ra chuyện, con cháu đều trở về chịu tang, thế lực Hàn gia đã bị tổn hại một nửa chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi khiến lòng hân vô cùng sốt ruột.

Dạ Dao Quang đứng trước phần mộ tổ tiên Hàn gia không thể không chặc lưỡi khen ngợi. Không ngờ trấn Thái Hòa còn có một nơi như vậy.

"Dạ cô nương, nơi này có gì không ổn sao?"

Hàn Tân hỏi.

“Không ổn?”

Dạ Dao Quang lắc đầu cười.

“Không, không phải không ổn. Nơi này tụ khí tám phương, nhìn về bốn phía, thế như phượng hoàng giương cánh, một tinh dẫn dắt, quả thật là vị trí vô cùng tốt.”

Ánh mắt Hàn Tân sáng ngời, chợt nghi ngờ hỏi:

“Nếu đã như vậy thì sao...”

“Vì sao ư?”

Dạ Dao Quang cười lạnh nói:

“Nhỏ mà tham lớn, người có phúc mỏng mà tham địa thế vương hầu, không tự lượng sức mình, sao có thể không gặp tai họa đây?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nhớ Kỹ Điểm Tốt Của Nàng

Dạ Dao Quang lời nói sắc bén lại thẳng thắn làm người ta giận sôi người, sắc mặt Hàn Tân có chút khó coi, cho dù bất cứ ai bị nói tổ tiên là người phúc đức mỏng, tâm trạng sẽ không thấy thoải mái gì.

Cùng nhau theo tới, Mạnh Bác lập tức phát hiện bầu không khí hơi lúng túng, không biết chỗ nào của Hàn gia không lọt vào mắt Dạ Dao Quang, dù sao cũng đã chung sống với Dạ Dao Quang một khoảng thời gian, hẳn không cảm thấy Dạ Dao Quang là một con người không nề mặt người khác, liền đổi chủ đề hỏi: "Dạ cô nương, cần phải hóa giải như thế nào?"

Đây là mấu chốt của vấn đề, Hàn Tân và phu nhân đều đưa ánh mắt tới, Thái thị hỏi thêm: "Chẳng lẽ còn phải dời mộ phần?"

Dạ Dao Quang nghe xong liếc mắt: "Âm trạch chính là chỗ yên ổn tổ tiên, há có thể thỉnh thoảng quấy rối?"

Mỗi một lần dời phần mộ tổ tiên là một lần quấy rối sự an bình của người đã chết, tổ tiên không bình yên, làm thế nào phù hộ cho hậu nhân?

"Nếu không dời mộ phần, phải nên làm như thế nào?" Hàn Tân hỏi vội, kỳ thực sau khi nghe xong lời Dạ Dao Quang nói, hẳn không muốn dời mộ phần thêm nữa, chỗ này đã tốt như vậy rồi, chỉ cần hóa giải, con cháu đời sau còn có gì có thể buồn? Còn làm sao hóa giải, hẳn không nghĩ qua, tốt nhất là tăng phúc đức tổ tiên, thế là có thể thừa hưởng được nơi của vương hầu, như vậy Hàn gia chẳng phải là muốn cho ra một vương hầu?

Tâm tư của Hàn Tân, chỉ một con mắt của Dạ Dao Quang là có thể hiểu được. Nàng không phải là không thể khiến người trong phần mộ yên ổn hưởng thụ nơi của vương hầu này, có thể người của Hàn gia trọng quyền cậy thế, nếu như người của Hàn gia lũng đoạn triều đình, thịt cá bách tính, một phần nghiệp chương cũng sẽ rơi vào trên người của nàng.

"Tự ta có thể hóa giải, nhưng mà chỉ có thể đảm bảo quý phủ một phủ an khang, phú quý thấy rõ hậu nhân tạo hóa." Dạ Dao Quang nói.

Hiển nhiên Dạ Dao Quang cho ra đáp án khiến Hàn Tân có vài chỗ không thể tiếp thu, kỳ thực đây là chuyện thường tình của con người, bất cứ ai sở hữu một kho báu nhưng lại không thể lấy ra bảo vật ở bên trong đó, trong lòng đều sẽ rất thống khổ.

Mạnh Bác thấy Hàn Tân do dự, liền kéo qua một bên nhỏ giọng bàn bạc, quan điểm của Mạnh Bác không có gì so với người một nhà mạnh khỏe vui vẻ là quan trọng hơn, có thể Hàn Tân hiển nhiên không muốn buông tha một cơ hội lên như điều gặp gió như vậy, cuối cùng làm cho Mạnh Bác tức đến mức phẩy tay áo bỏ đi.

"Đã phiền Dạ cô nương vì chuyện trong nhà bên ba một chuyến, Hàn mỗ mong muốn về nhà bàn lại với những người trong nhà, chuyện liên quan đến việc của đại gia đình, Hàn mỗ cũng không thể tự ý làm chủ." Hàn Tân tiến lên biểu đạt rất uyển chuyển ý nghĩ của hắn, sau đó từ trong tay áo lấy ra hai tấm ngân phiếu, hai tay đưa cho Dạ Dao Quang: "Một chút nhỏ tâm ý, mong Dạ cô nương không chê cười."

Hai tấm ngân phiếu ba ngàn lượng là sáu ngàn lượng, cũng là một trăm tám mươi vạn nhân dân tệ, Dạ Dao Quang cũng không nói gì, liền tiếp nhận từ trong tay Hàn Tân: "Cáo từ."

"Dao Dao, chỉ sợ là Hàn Tân đã có tâm tư khác." Sau khi rời khỏi hai người, trên đường về nhà, Ôn Đình Trạm nói.

"Chàng đã nhìn ra?" Dạ Dao Quang biết tâm tư Ôn Đình Trạm luôn luôn mẩn cảm.

"Ừ, gã nổi lên tham niệm." Ôn Đình Trạm gật đầu.

"Chẳng qua là tự tìm đường chết." Dạ Dao Quang cười nhạt, thấy ánh mắt Ôn Đình Trạm lộ ra nghi hoặc, nhân tiện nói: "Hàn gia cũng không có mệnh vương hầu, bằng không tổ tiên gã cũng sẽ không hưởng thụ nổi mảnh phong thủy bảo địa này, nếu gã nhất định muốn cái mạng này cũng không phải là không có cách, chỉ là mệnh cách thiên định, cái giá của nghịch thiên cái mệnh sẽ là nỗi đau gã khó mà chịu nổi."

Ôn Đình Trạm tin tưởng lời nói của Dạ Dao Quang vững chắc không nghi ngờ, liền hỏi: "Nếu như Hàn gia sau này sơn cùng thủy tận sẽ tìm nàng, nàng còn nhúng tay vào sao?"

"Hôm nay nếu không phải Mạnh Bác làm thuyết khách, Mạnh Bác là thâm giao, chắc chắn muội sẽ không tới đây." Dạ Dao Quang nói.

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến Ôn Đình Trạm trầm mặc sau một hồi mới mở miệng hỏi: "Dao Dao, nàng là vì ta mới nhúng tay vào đúng không?"

Đôi mắt Ôn Đình Trạm nhắm thẳng vào lòng người, Dạ Dao Quang không còn cách nào giấu giếm: "Trạm ca, chúng ta còn có Liễu gia, địch nhân này còn đang ở ẩn, Liễu gia còn quen biết người của kỳ môn, hiện tại có khả năng là bọn họ đã sớm lãng quên chúng ta rồi, chỉ khi nào một ngày kia huynh đi phủ thành tham gia kì thi, bọn họ chưa chắc sẽ không động thủ, mặc dù muội không sợ bọn họ nhưng suy cho cùng thì muội không thể liên lụy người vô tội, lúc hành sự khó tránh khỏi sẽ có cản trở, thực lực ở quận Dự Chương của Mạnh gia cũng không yếu so với Liễu gia."

Cho Mạnh Bác thể diện tất nhiên không phải là không có suy tính, nguyên nhân do Mạnh Bác là thâm giao, nguyên nhân khác là vì sau này lột

đường cho Ôn Đình Trạm. Mạnh Bác chính là con trai trưởng trong nhà, xuất thân tiến sĩ lại vì gia tộc mà từ bỏ con đường làm quan, một lòng một ý xử lý những việc lặt vặt, thì dựa vào một sự nhường nhịn này cũng đủ để gia chủ Mạnh gia bây giờ khắc trong tâm khảm, theo đó giúp địa vị Mạnh Bác ở Mạnh gia thêm vững chắc. Mạnh gia hiểu được già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, không chỉ có thể mượn để gây uy hiếp cho Liễu gia, sau này Ôn Đình Trạm tiến vào quan trường cũng cần Mạnh gia hỗ trợ.

Ôn Đình Trạm nghe vậy trầm mặc không nói.

Dạ Dao Quang thấy vậy liền nói: "Muội cũng không vì vậy mà vi phạm nguyên tắc xử sự của muội, một chuyện không thể làm phiền hai chủ, kỳ thực là muội đã suy nghĩ có nên từ chối hay không. Mặt khác chuyện này xem như đến là đúng rồi, không hao phí sáu ngàn lượng ngân phiếu, còn để cho muội tìm được một chỗ tốt có thể hình thành chỗ của vương hầu, tất nhiên khoảng cách long mạch không xa, muội đang muốn tầm long."

Thấy Dạ Dao Quang khuyên mình như vậy, Ôn Đình Trạm cũng không muốn không tự nhiên, hẳn hiện tại chỉ cần đối xử tốt với Dao Dao, khắc ghi lại tất cả trong lòng, về sau đối xử cô tốt hơn gấp bội.

Đúng với Dạ Dao Quang dự tính, qua ba ngày không thấy người của Hàn gia tới mời cô, cô cũng biết người Hàn gia chuẩn bị mưu cầu phú quý trong nguy hiểm, trong lòng cũng không có ý kiến gì, loại chuyện như vậy cô đã thấy rất nhiều, không có mấy người có thể chống lại được danh lợi mê hoặc.

Qua mấy ngày chuẩn bị nữa, Dạ Dao Quang dự định lại đến đó tìm kiếm long mạch, còn chưa kịp ra ngoài thì Dương Tịch Hà đã tìm tới cửa rồi.

"Giương mặt Dương đại cô nương có vẻ mệt mỏi, hay là gặp phải việc khó gì rồi?" Sau khi mấy người ngồi xuống, Dạ Dao Quang thấy Dương Tịch Hà mấy lần muốn nói nhưng vẫn không nói ra, liền chủ động hỏi đến.

Dương Tịch Hà giương mắt nhìn Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân, liền nói: "Quân ca, không phải đệ đòi đến tìm Trạm ca sao?"

Dương Tử Quân cũng là một người nhanh trí, lập tức hiểu ý của tỷ tỷ, vì vậy nói với Ôn Đình Trạm: "Doãn Hòa, những bài tập mà tiên sinh giao cho, có rất nhiều chỗ ta không hiểu, người luôn là người thông minh hơn ta, giảng bài cho ta được không."

Ôn Đình Trạm nhìn Dạ Dao Quang, thấy Dạ Dao Quang gật đầu, liền đứng lên: "Đi thôi, chúng ta đi vào thư phòng."

Sau khi Ôn Đình Trạm và Dương Tử Quân đi rồi, Dạ Dao Quang liền dặn dò Vương Ny Nhi, nói: "Người dẫn nha đầu của Dương cô nương đi đến nhà bếp xem xem có món ăn nào mà Dương cô nương thích, kêu Điền tẩu chuẩn bị."

Đối với lần này, Dương Tịch Hà đặc biệt cảm kích nhìn Dạ Dao Quang, sau khi đợi trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Dương Tịch Hà mới mở miệng nói: "Không đối gạt gì Dao muội, hôm nay ta đến đây là có một chuyện khẩn cầu Dao muội tương trợ."

"Dương tỷ tỷ cứ nói đừng ngại." Dạ Dao Quang gật đầu.

"Việc này phải nói từ hôn sự của ta..."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Trong Nhà Có Ma

Dương Tịch Hà năm nay đã mười bảy tuổi, nàng được định sẵn hôn ước hai năm trước, nhưng bởi vì là trưởng nữ, cho nên Dương đại phu nhân muốn giữ Dương Tịch Hà ở lại thêm một năm nữa, ban đầu dự định mười sáu mới để cho nàng xuất giá, nhưng thật không ngờ nội tổ mẫu của Dương Tịch Hà đã qua đời vào cuối năm ngoái, là cháu nữ đích tôn Dương Tịch Hà phải giữ tròn đạo hiếu một năm.

Bây giờ đã xả tang, có lẽ sẽ chuẩn bị hôn sự, nhưng Dương viên ngoại là người quan tâm đến nữ nhi của mình, ông tìm hiểu ra được trong nhà trai có sự khác thường, sáu bảy hạ nhân liên tiếp có những cái chết kỳ quặc. Mặc dù không biết nguyên nhân là do đâu, nhưng nhà trai trong khoảng thời gian hai tháng gần gũi trở lại đây chẳng biết thế nào lại chết nhiều người đến như vậy, chuyện này thật sự có vấn đề. Dương viên ngoại điều tra không ra, liền đi sang bên đó để hỏi cho rõ, không thể nào đẩy nữ nhi của mình vào hố lửa.

Nhà trai bên kia cứ che giấu, Dương viên ngoại nghĩ cho con gái mặc dù không đưa ra lời từ hôn, nhưng lại không dễ dàng hứa hôn, cuối cùng Ngụy Lâm vị hôn phu tương lai của Dương Tịch Hà đến tận nhà nói rõ sự việc, đồng thời đưa ra đề nghị giải trừ hôn ước với Dương Tịch Hà. Nhưng hai người đã sớm tình chàng ý thiếp, Dương Tịch Hà nghe nói người trong lòng mình đến để từ hôn, lúc này chỉ muốn đuổi theo để ngăn đối phương lại, muốn chàng nói ra nguyên do để thuyết phục nàng.

Đối phương dưới sự ép buộc của Dương Tịch Hà cuối cùng cũng đã nói ra sự tình, sự thật là trong nhà họ từ mấy tháng trước đã bắt đầu có ma,

lúc đầu vì là người đọc sách nên hẳn không hề tin vào chuyện này, sau đó sau khi tận mắt hẳn chứng kiến việc này liền ngã bệnh nặng. Họ lập tức chuyển nhà, nhưng con ma kia cứ bám theo họ, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi, Ngụy Lâm - hôn phu tương lai của Dương Tịch Hà không muốn người mình yêu thương cùng mình đi vào cái nơi đáng sợ này, cho nên bệnh vừa khỏi liền đến đây từ hôn.

“Nhà có ma?” Dạ Dao Quang nhướn mày: “Ngụy gia không mời người làm pháp thuật trừ ma sao?”

“Đã ba lần mời đến, đạo sĩ hai lần đầu đều bị dọa chạy mất. Vị đạo sĩ sau đó cũng bại trong tay của ma nữ, suýt nữa mất mạng. Vốn định đi mời Nguyên Ân đại sư, nhưng Nguyên Ân đại sư đã đi vân du. Dao muội muội, bây giờ người mà ta có thể cầu xin chỉ có mình muội.” Dương Tịch Hà khẩn cầu nhìn Dạ Dao Quang.

“Theo như Dương tỷ tỷ nói, chỉ sợ thật sự là do ma quỷ quấy phá.” Nghe xong Dương Tịch Hà thuật lại. Dạ Dao Quang cảm thấy khả năng có người giả thần giả quỷ cũng không lớn.

“Nhưng tình hình cụ thể, ta phải tự mình đi gặp rồi mới biết, nếu thật là quỷ mị thì tiền thù lao sẽ không ít.”

Cái này không thể nào so sánh với việc bói toán xem nhà.

“Dao muội muội yên tâm, những thứ này ta sẽ báo lại với người nhà họ Ngụy.” Dương Tịch Hà gật đầu.

Ngụy gia cũng là thương hộ, nhưng lại có Ngụy Lâm là một người học hành, địa vị không hề như những người bình thường khác, chỉ cần Ngụy Lâm đồng ý thì không có vấn đề gì cả.

Dạ Dao Quang vốn định một mình đi vào đó, bởi vì ngày mai Ôn Đình Trạm sẽ phải đi học, Ngụy gia lại ở Vạn An huyện, đi xe ngựa cũng phải

hai ngày mới có thể đến nơi. Ôn Đình Trạm theo cô đi, đi đi về về cũng cần khoảng bảy ngày, nhưng Ôn Đình Trạm kiên quyết muốn đi theo Dạ Dao Quang. Chiều hôm đó cậu liền đến học viện tìm thầy để xin phép. Dạ Dao Quang chỉ đành đưa Ôn Đình Trạm cùng đi, đi theo còn có Dương Tử Quân và Dương viên ngoại.

Hai ngày sau, Dương viên ngoại mang theo người cùng nhau tiến vào Ngụy gia, căn nhà của Ngụy gia không lớn bằng Dương gia, có thể thấy được của cải cũng không bằng Dương gia, thảo nào Ngụy gia nguyện ý bắt hạt giống của nhà mình lấy nữ nhi của một thương hộ.

“Thân gia, vị Dạ cô nương nhìn có vẻ vẫn là một đứa bé...” Nghênh tiếp bọn họ đương nhiên là chủ nhân của Ngụy gia, nhìn thấy dáng dấp Dạ Dao Quang, lúc đó có hơi muốn khóc, còn tưởng rằng thân gia tìm tới một cao nhân nào đó, thật không ngờ lại là một bé gái.

“Ngụy huynh từ trước đến giờ đều mời những kẻ đứng tuổi nhưng liệu có giúp huynh giải quyết được việc?” Dương viên ngoại nói với phụ thân của Ngụy Lâm là Ngụy Hùng, ông nói tiếp: “Hơn nữa, huynh còn không tin ta? Hà nhi nhà ta phải gả đến nhà huynh, sao ta có thể hại nữ nhi của mình chứ?”

Ngụy Hùng suy nghĩ và cũng cảm thấy có lý, thế là len lén liếc mắt nhìn Dạ Dao Quang, bán tín bán nghi hạ giọng hỏi: “Vị Dạ cô nương này đúng thật là kỳ nhân?”

“Không phải kỳ nhân, mà là cái này.” Dương viên ngoại len lén hướng về phía Ngụy Hùng giơ ngón tay cái lên, nói tiếp: “Là cao nhân, huynh phải cung kính hơn chút.” “Dạ cô nương, hôm nay trời không còn sớm nữa, xin mời ở lại hàn xá nghỉ tạm một đêm.” Ngụy Hùng vội vã ân cần tiễn họ: “Hai vị xin mời nghỉ ngơi trước, ban đêm Ngụy mỗ đã kịp chuẩn bị rượu nhậu, xin mời hai vị cùng thưởng thức.”

Dạ Dao Quang không phản đối, tất cả đều do Ngụy Hùng an bài, tắm xong liền đi nghỉ ngơi. Lúc trời gần tối, Dạ Dao Quang cùng với Ôn Đình Trạm còn có cha con nhà Dương gia tập trung lại chuẩn bị ăn tối tại nhà Ngụy Hùng. Cơm nước thịnh soạn, trong bữa ăn người ít giao tiếp như Ngụy Hùng không ngừng bắt chuyện cùng Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, trò chuyện mặc dù nhiều, cũng không làm người ta sinh chán ghét, tướng mạo của Ngụy Lâm không phải là người gian ác người, thái độ của Dạ Dao Quang đối với hắn cũng hiền hòa hơn.

Sau khi ăn xong, Ngụy Hùng mới chỉ kể được một nửa những chuyện mà Ngụy gia gặp phải, Dạ Dao Quang liền cảm giác được Thiên Lân trên người nàng phát ra một luồng khí tức âm lãnh, có nghĩa là có âm khí đang tiến đến gần một cách mạnh mẽ.

Nhưng không đợi Dạ Dao Quang có phản ứng, Thiên Lân lại yên tĩnh trở lại.

“Dạ cô nương...” Ngụy Hùng đang có một vấn đề muốn hỏi Dạ Dao Quang, lại thấy sắc mặt Dạ Dao Quang không tốt, hơn nữa ánh mắt lạnh lẽo nhìn phía ngoài cửa, Ngụy Hùng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy ngọn đèn dưới mái hiên yếu ớt, đèn lồng đang nhẹ nhàng lắc lư, chẳng có gì cả.

Dạ Dao Quang lấy lại tinh thần, mới nói với Ngụy Hùng: “Ngụy lão gia hãy phái một người đi theo đến căn nhà bị ma quỷ quấy phá kia.”

“Sao? Lúc này sao?” Ngụy Hùng chẳng biết tại sao Dạ Dao Quang lại đột nhiên nói ra câu này.

“Chính là lúc này, không nên quá nhiều người, chỉ cần một người, tốt nhất là người có gan lớn một chút.” Dạ Dao Quang nghiêm túc gật đầu.

“Ta đi theo Dạ cô nương.” Ngụy Lâm đứng lên.

Dạ Dao Quang tán thưởng liếc mắt nhìn Ngụy Lâm, có trách nhiệm có dũng khí lại bảo vệ tình yêu của mình, ở thời đại này thuộc loại cực phẩm quý hiếm.

Dạ Dao Quang bước ra khách đường, đứng ở dưới bậc thang, xoay xoay cổ tay, hất tay áo, một chùm ánh sáng màu vàng óng ánh bay ra, đánh vào phía trên cùng của cánh cửa chính, mọi người vừa đưa mắt nhìn, mới phát hiện là ba tấm bùa.

“Để đề phòng bất trắc, Ngụy lão gia tốt nhất triệu tập tất cả những người trong phủ lại chỗ này, trước khi ta cùng với Ngụy công tử chưa trở về, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được bước khỏi gian phòng này.”

Dạ Dao Quang đưa ra cách này khiến Ngụy Hùng vui mừng, vội vã nghe theo. Dạ Dao Quang vẫn chưa đi, chỉ thấy Ôn Đình Trạm theo lên, cô mở lời muốn khuyên bảo cậu, đã thấy cậu không nói một lời, ánh mắt kiên định không cần bước đến cũng biết không thể khuyên nổi.

Hai người theo Ngụy Lâm trước khi đi đến nhà Ngụy gia chỉ đứng ở bên ngoài, Dạ Dao Quang thấy dưới bầu trời đêm, căn nhà phía trên lẫn quần nồng nặc âm khí, mà la bàn nàng đang cầm trên tay đang xoay tròn với tốc độ rất nhanh.

“Dao Dao, chỗ này lạnh quá.” Một luồng gió lạnh thổi qua, Ôn Đình Trạm ho một cái.

Dạ Dao Quang vội vã lấy ra hai lá bùa trên người, đưa cho Ngụy Lâm và Ôn Đình Trạm, đồng thời thận trọng căn dặn: “Quý ma trong nhà không giống bình thường, mọi người nắm chặt lá bùa này, đừng làm mất, sau khi đi vào tuyệt đối không được rời khỏi ta nửa bước!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ma Nữ Lợi Hại

Gió lạnh thổi từng luồng hiu hiu, gian nhà lớn không có dương khí của người sống, âm khí được sinh ra mạnh mẽ, dương khí trong nhà nhanh chóng suy yếu, tất cả hoa cỏ trong nhà đều rơi vào tình trạng khô héo, ngay cả mấy gốc cây cũng rụng sạch cả lá, cành cây trụi lủi lá trong đêm tối dương nanh múa vuốt, căn nhà thoát nhìn tăng thêm sự kinh khủng như nhà ma.

Bầu trời lơ lửng mấy đám mây trong màn đêm che lấp ánh trăng, căn nhà vốn đã tối tăm càng khiến người khác sợ hơn, trong lòng Nguy Lâm và Ôn Đình Trạm đều bởi vì sự đột nhiên này mà thầm giật mình.

Sắc mặt Dạ Dao Quang sa sầm xuống, hôm nay không phải ngày cực âm, cũng không phải là ngày quỷ môn mở ra nhưng oán khí và lệ khí của con ma nữ này lại vượt khỏi phạm vi bình thường, như vậy chỉ có một khả năng, hôm nay có lẽ là ngày chết của ma nữ, bởi vì không biết hôm nay của bao nhiêu năm trước nó hoặc là bị hàm oan hoặc là chịu sự hành hạ của người khác mà chết ở chỗ này, cho nên hôm nay mới có thể bùng phát sức mạnh đáng sợ đến như vậy.

Đôi giày thêu mềm của Dạ Dao Quang đạp lên lá khô đầy trên mặt đất ở đình viện, đi về hướng phía âm khí được phát tán ra, bước đi mềm mại trên mặt đất không có một chút thanh âm nào. Nguy Lâm và Ôn Đình Trạm một trái một phải đi sát bên cạnh cô, tim đập mạnh hơn, trong lúc lạnh lẽo vắng vẻ phía bọn họ chỉ nghe thấy tiếng nhịp tim của mình đập.

Bỗng nhiên, bước chân của Dạ Dao Quang dừng lại, ánh mắt trở nên lạnh, cô nhanh chóng đưa tay nắm chặt lấy bả vai thô thô của Ngụy Lâm kéo về phía sau mình, sức lực mạnh mẽ, tên Ngụy Lâm thư sinh yếu đuối nếu không phải có Ôn Đình Trạm đỡ lấy, chỉ sợ hẵn đã bay ra ngoài.

Mà sau khi Dạ Dao Quang kéo Ngụy Lâm ra, một chương chứa khí ngũ hành đánh về hướng hư không, tựa hồ đánh trên một bức bình phong trong hư không, có một đám âm khí tối đen mà Ôn Đình Trạm và Ngụy Lâm không nhìn thấy đã bị Dạ Dao Quang đánh tan.

Dạ Dao Quang thấy trong hư không có một ngọn sóng lay động, lúc này cô xoay đầu ngón tay điểm vào người của Ngụy Lâm và Ôn Đình Trạm, hai người lập tức thân thể cứng đờ sau đó nhắm hai mắt lại như hai tượng điêu khắc đứng ở đó. Sau đó Dạ Dao Quang hất ống tay áo, Thiên Lân từ trong đó bay ra. Dưới sự chỉ huy của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm và Ngụy Lâm đứng yên trong hình tròn đã được vẽ trên mặt đất, lửa hoa trên mặt đất sáng lên, đợi đến khi Thiên Lân trở lại trong tay của Dạ Dao Quang, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt với sắc mặt nhợt nhạt.

“Thật không ngờ lại là một con ma nữ!” Tóc dài phất phới, giọng nói quỷ dị không phân biệt được nam nữ, không có sự sống và huyết sắc trên khuôn mặt trắng như bột mì, cộng thêm biểu cảm dữ tợn khiến người ta trông thấy rất khó chịu.

Thế nhưng điều khiến Dạ Dao Quang không nghĩ tới là một con ma thoát nhìn hung ác độc địa toàn thân đầy lệ khí lại là một con ma sạch sẽ. Cái gọi là con quỷ sạch sẽ, cũng chính là không có mạng người ở trên người, không hút dương khí của con người, rõ ràng Ngụy phủ chết sáu bảy hạ nhân, con ma này không thể nào sạch sẽ mới đúng.

Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc, con ma kia quả nhiên đã ra tay với Dạ Dao Quang, ma khí như một luồng gió bao trùm lấy Dạ Dao Quang. Dạ

Dao Quang nhẹ nhàng cười nhạt một tiếng, khí ngũ hành nhanh chóng chảy ra trong người cô, hóa thành một ngọn lửa chớp mắt đã đốt sạch ma khí. Dạ Dao Quang phất tay một cái, Thiên Lân lượn một vòng, sau đó hạ xuống lơ lửng ở trước ngực của cô. Cô giơ Thiên Lân lên, Thiên Lân nhanh chóng xoay tròn, tỏa ra một luồng lực hút mạnh mẽ, tất cả ma âm khí ở bốn phía đều bị hút lại.

Hắc khí người phạm không thấy được tạo thành một luồng gió xoáy không ngừng bị hút vào trong Thiên Lân, ma nữ kia phản kháng hết sức cuối cùng vẫn không đỡ được liền bị Thiên Lân hút qua, khoảnh khắc ma nữ bị Thiên Lân hút vào, Dạ Dao Quang nắm chặt tay, thu Thiên Lân lại, mà ma nữ ở gần ngay trước mắt rồi cuộc cũng phát hiện người này không giống với những đạo sĩ trước, lập tức muốn trốn.

Ta coi người có thể trốn được đi đâu? Chỉ thấy Dạ Dao Quang chỉ tay một cái, khí thể vô hình như dây thừng buộc ma nữ lại, sau đó bị Dạ Dao Quang kéo đến gần: “Những người ở Ngụy phủ vì ai mà chết, rốt cuộc vì sao mà chết?”

Ma nữ vốn vẫn còn muốn giãy giụa nhưng thật không ngờ câu hỏi đầu tiên của Dạ Dao Quang lại là như vậy, lập tức ngừng giãy giụa, giống như những con quỷ khác rất khó có tri giác, cho nên không thể cảm giác được sự thiện ác của Dạ Dao Quang nhưng rõ ràng đôi mắt của Dạ Dao Quang không mang theo bất kỳ cảm tình gì nhưng lại khiến cho ma nữ có cảm giác an tâm, ma nữ liền trả lời: “Bọn họ không phải do ta hại chết.”

“Nếu không phải ta biết được bọn họ không phải do người hại chết thì người sớm đã tan thành mây khói.” Dạ Dao Quang nói.

“Trong nhà này không chỉ có một mình ta...”

Ma nữ kia vẫn chưa nói hết câu, có một luồng lãnh khí như một thanh kiếm phóng về phía nữ quỷ, xác thực mà nói là xuyên qua người của ma nữ

nhưng lại hướng về phía Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang nắm lấy người của ma nữ nhanh chóng xoay người, trong tay nắm một nắm lửa công kích về phía trước.

Đánh tan khí âm quỷ, Dạ Dao Quang định thần nhìn lại, vốn dĩ giới hạn bảo vệ Ôn Đình Trạm và Ngụy Lâm được cô hạ xuống đã không thấy đâu nữa!

“Chết tiệt!” Biến cố này đã hoàn toàn chọc giận đến Dạ Dao Quang, cô đã đánh giá thấp sức mạnh của con ma này, lại có thể không sợ đường giới hạn cô vẽ ra, bắt hai người mà cô bảo vệ đi, lòng bàn tay cô mang theo hỏa diệm bắt lấy con ma nữ kia, không để ý đến sự đau đớn của nó lạnh giọng ra lệnh: “Đưa ta đi gặp con ma dẫn đầu của các người!”

Con ma nữ này nào dám không làm theo, ngoan ngoãn đưa Dạ Dao Quang đi khiến Dạ Dao Quang không thể nào ngờ là những quỷ mị đó lại vui trong phạt đường, phạt đường thờ phụng tượng phạt làm sao có thể dễ dàng chứa chấp những thứ không sạch sẽ này được!

Dạ Dao Quang bước vào phạt đường liền nghe được vô số tiếng cười vừa âm lãnh vừa kinh khủng, những âm thanh này nói rất nhiều thứ khác nhau, có uy hiếp, có mê hoặc, có trêu đùa, có trêu chọc, Dạ Dao Quang bịt tai lại và không nghe. Cô nhìn phạt đường đồ nát, có một tượng phạt ngả ngửa trên mặt đất, bốn phía rách nát cộng thêm bụi bặm bám vừa dày vừa nặng, xem ra đã ở đây rất lâu rồi.

“Thả người của ta ra, bằng không ta sẽ khiến cho hai con ma các người vĩnh viễn không thể nào đi về cõi luân hồi.” Giọng nói của Dạ Dao Quang rất bình thường, nhưng lại ẩn chứa sự uy hiếp âm thầm mạnh mẽ.

Những âm thanh kia lập tức thu lại, bốn phía đều bỗng nhiên tĩnh lặng, sau đó cảnh vật bốn phía thay đổi, vị trí cũ của tượng phạt tượng phạt có một cô gái nằm ở trên, một nữ nhân khóa thân, tóc xanh như dòng suối,

lông mi như tơ, mặc dù cô ta là một con ma thông thường trắng như một tờ giấy, tuy khó có thể ngăn cản được những âm thanh gọi tình được phát ra nhưng cũng may Dạ Dao Quang là một nữ nhân, đổi thành một nam nhân chắc chắn sẽ bị ả ta mê hoặc.

“Tiểu nha đầu, người thật sự cũng có chút bản lĩnh, người và ta không giống nhau, ta thả người của người, người mang họ rời khỏi nơi này, chúng ta nước giếng không phạm nước sông.” Ma nữ kia khẽ phất tay, Ôn Đình Trạm và Nguy Lâm ngồi ở cửa phật đường, họ vẫn đang hôn mê và chìm vào giấc ngủ say.

“Trong lòng người hiểu rõ, người không phải là đối thủ của ta, người có thể bắt bọn họ đi nhưng lại không thể làm tổn thương họ, người dựa vào cái gì nói điều kiện với ta?” Dạ Dao Quang giọng mỉa mai nói, cũng may cô sớm có phòng bị để cho hai người cầm lá bùa, nếu không lúc này còn phải chịu sự khống chế của ma nữ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tội Ác Nơi Phật Đường

“Không ngờ người cũng cùng một duộc với đám ngụ quân tử đạo đức giả kia!”

Nữ quý lỏa thể hung ác lao đến trước mặt Dạ Dao Quang, dữ tợn trừng cô.

Dạ Dao Quang chẳng thềm chớp mắt nói:

“Thiên đạo tự có luật của thiên đạo. Sự tồn tại của các người vốn đã trái với thiên đạo, người lại giết hại bảy người càng gia tăng tội nghiệt. Nếu người còn không chịu tỉnh ngộ thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.”

“Ha ha ha...”

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến nữ quý cười điên cuồng, mái tóc dài rối tung bay lên khiến người ta sợ hãi không thôi. Sau khi cười đủ mới châm biếm nhìn Dạ Dao Quang:

“Thiên đạo? Nếu thiên đạo có mắt sao ta bị nhốt ở nơi này? Gia tăng tội nghiệt? Kẻ đây tội nghiệt không phải vẫn ung dung tự tại đó sao? Hậu quả? Ta còn sợ hậu quả gì đây? Ta đã phải chịu đựng sự đau khổ nhất còn sợ cái gì đây? Các người nam nữ già trẻ đều chẳng hỏi đúng sai chỉ biết dùng danh nghĩa trăm yêu trừ ma che giấu sự ích kỷ xấu xa của bản thân. Nếu không có lợi ích người còn để ý ta giết bao nhiêu người à?”

Hận ý của nữ quý khiến người ta sợ hãi, Dạ Dao Quang cũng không phản bác bởi vì lời ả ta nói không hề sai. Nếu không có lợi ích hoặc nhân

tình thì cô cũng chẳng quản hết được những chuyện bất công trên đời này.

Dạ Dao Quang vốn muốn trò chuyện với nữ quý nhưng đối phương đột nhiên ra tay tấn công, thổi một luồng quý khí về phía cô. Cô phản xạ nhanh chóng tạo ra một tấm bình phong chặn lại, sau đó ném Thiên Lân trong lòng bàn tay về phía nữ quý. Thiên Lân xuyên qua người ả ta tạo thành một lỗ hổng lớn.

Năm ngón tay Dạ Dao Quang co lại thành hình móng vuốt, đầu ngón tay bay ra khí ngũ hành, hơn nữa trong đó còn cuốn một là bùa giấy. Khí ngũ hành bay về phía nữ quý nhưng cuối cùng lại bị nữ quý lúc trước chặn lại. Nữ quý thét lên đau đớn, cơ thể bị đốt cháy một nửa trong nháy mắt.

“A Tú!”

Nữ quý lửa thể nhào về phía nữ quý đang giãy giụa đau đớn.

Đầu ngón tay Dạ Dao Quang chợt dừng lại. Nữ quý lửa thể lại nhào lên giống như muốn liều mạng với cô. Đúng lúc này cô ta bị A Tú cản lại:

“A Lâm tử, đừng...”

Dạ Dao Quang thấy vậy thì hơi động lòng, thu hồi Thiên Lân. Ngón tay cô khẽ chạm lưỡi dao, máu tươi nhanh chóng thấm thấu vào đó. Sau đó cô búng nhẹ lên lưỡi dao, chớp mắt A Tú đã bị hút vào trong Thiên Lân.

“Người đã làm gì A Tú?”

A Lâm điên cuồng nhào về phía Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhanh chóng tránh được.

“Nếu không muốn cô ta hồn phi phách tán thì đừng làm chuyện ngu ngốc.”

A Lâm nghe vậy thì bình tĩnh lại, không dám tin nhìn Dạ Dao Quang:

“A Tú không sao? Ta không tin!”

Dạ Dao Quang lười phí lời với nàng, búng nhẹ Thiên Lân, giọng A Tú lập tức truyền ra:

“A Lâm tử, muội không sao. Muội ở trong này không thấy đau.”

A Lâm nghe vậy mới thật sự tin tưởng, nàng nhìn Dạ Dao Quang cầu khẩn:

"Người thả A Tú ra đi! Muội ấy là một cô nương hiền lành, ta đã hại chết muội ấy càng không thể lại hại muội ấy thêm nữa. Chỉ cần người thả muội ấy ra thì chuyện gì ta cũng đồng ý với cô."

“Nói xem nguyên nhân người chết là gì?”

Dạ Dao Quang vốn không phải người hay tò mò, cũng chẳng phải kẻ thích nghe chuyện xưa. Thế nhưng A Lâm trước khi chết không có đến mảnh vải che thân, đồng thời không có bất kỳ người nào đến cúng tế, nếu không cũng không giữ nguyên bộ dạng này đến giờ. Dạ Dao Quang có nguyên tắc của mình, tuy cô không quản được A Lâm, nhưng cô muốn biết A Tú có đáng để mình siêu độ hay không.

Gương mặt A Lâm bỗng trở nên vặn vẹo dữ tợn. Hàng loạt các cảm xúc căm hận, đau khổ, nhục nhã thi nhau xuất hiện. Cuối cùng nàng ta bình tĩnh kể:

“Ta vốn là người hầu của Ngụy gia...”

Năm mươi năm trước, A Lâm là người hầu của Ngụy gia. Từ nhỏ nàng đã xinh đẹp trắng trẻo được lão phu nhân vô cùng yêu thích. Mười một tuổi đã trở thành nha hoàn nhị đẳng bên người lão phu nhân, vô cùng

nổi bật. Mười bốn tuổi đã trở thành đại nha hoàn. Tuy nàng xinh đẹp quyến rũ nhưng luôn giữ khuôn phép. Lão gia, thiếu gia trong phủ đều dòm ngó nhưng có lão phu nhân ở đó nên vẫn tuân thủ lễ nghĩa. A Lâm vẫn luôn chờ đợi đến tuổi được lão phu nhân gả cho gia đình trong sạch.

Nhưng năm mười lăm tuổi đã có chuyện xảy ra thay đổi cuộc đời nàng. Con gái duy nhất của lão phu nhân cùng phu quân gặp thổ phỉ trên đường về nhà, hai người đều mất mạng. Lão phu nhân bị đả kích nặng nề, đón cháu ngoại, cũng chính là biểu thiếu gia của Ngụy phủ về. Vị công tử này lớn lên giống hệt mẫu thân mình nên được lão phu nhân vô cùng yêu thương.

Mà vị công tử này không chỉ thông minh khéo léo mà còn vô cùng biết cách nịnh nọt lão phu nhân. Hắn ta luôn giữ dáng vẻ đường hoàng khiêm tốn trước mặt mọi người nhưng sau lưng thì âm trầm háo sắc, ba lần bốn lượt quấy rối A Lâm. Lúc đầu A Lâm còn nói với lão phu nhân nhưng lần nào cũng bị mắng, cuối cùng cũng đành cam chịu. Vì trốn tránh sự quấy nhiễu của hắn ta, khi A Tú không cẩn thận làm vỡ món đồ lão phu nhân yêu thích, nàng đã đứng ra chịu tội thay. Dù sao cũng là nha hoàn mà bản thân yêu mến bao năm nên lão phu nhân cũng không trách phạt nặng nề mà chỉ bắt A Lâm đã mười sáu tuổi chuẩn bị được hứa gả cho người đến dọn dẹp phật đường. A Lâm từ đó thả lỏng cho rằng dù biểu công tử có không đàn ông cũng sẽ không làm gì mình ở nơi thờ phụng thần thánh này.

Nhưng A Lâm đã xem nhẹ lòng dạ kẻ ác rồi. Vị biểu công vì muốn đạt được cô mà không tiếc liên kết với người ngoài ra tay với lão phu nhân khiến bà ăn ngủ không yên. Sau đó hắn ta giả vờ tiến cử một cao nhân làm phép trừ tà. Lão phu nhân cảm động trước lòng hiếu thảo của hắn ta cũng đành thuận theo.

Ngày đó, tất cả mọi chuyện đều tiến hành dựa theo kế hoạch của gã. Đầu tiên hắn ta hối lộ nha hoàn mà A Lâm tín nhiệm hạ mê dược cô, sau đó bảo đạo sĩ nói phật đường không sạch sẽ đuổi tất cả mọi người ra khỏi phật

đường để làm phép. Cái gọi là làm phép chính là hai tên khốn kiếp cùng nhau làm nhục A Lâm.

Mê được cũng không có hiệu quả quá lâu, A Lâm nhanh chóng tỉnh lại rồi liều mạng giãy giụa. Cuối cùng A Tú vì không thấy A Lâm nên chạy đi tìm đã xông vào nhìn thấy cảnh này và bị bọn chúng sát hại tại chỗ. A Lâm cũng bị bọn chúng làm nhục đến chết.

Đến khi đạo sĩ rời đi thì biểu công tử mới khóc lóc tìm lão phu nhân nói bản thân tin nhầm kẻ mặt người dạ thú, không chỉ cường bức A Lâm còn sát hại A Lâm và A Tú.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Siêu Độ Và Công Đức

Lão phu nhân đương nhiên tin tưởng lời biểu công tử, thậm chí còn nghe hẳn ta châm ngòi thổi gió cho rằng A Lâm không nghe lời rời khỏi phật đường, còn làm việc bẩn thỉu trong phật đường. Cuối cùng bà giận dữ đóng cửa phật đường, không cho phép bất cứ ai nhắc đến tên hai người A Lâm và A Tú.

Cứ như vậy, vị này biểu công tử cứ nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật, mà tượng phật tại nơi này đã nhiễm máu tươi của A Tú lúc nàng bị bọn chúng sát hại nên A Lâm và A Tú mới trở thành quỷ hồn ở nơi này.

Tuy biến thành quỷ nhưng các nàng không thể rời khỏi chỗ này. Mỗi khi muốn ra ngoài đều bị một luồng sức mạnh trời buộc tựa như quỷ sai câu hồn cũng không có cách nào tiến vào vậy. Mãi cho đến nửa năm trước một hồi gió to thổi vào khiến cho bức tượng phật trong từ đường cũ nát bị đổ, hai nàng mới được tự do ra vào.

Oan hận chất chứa nhiều năm, A Lâm vội vã đi tìm cha mẹ Ngụy Lâm báo thù nhưng hai người luôn mang ngọc bội được cao tăng đắc đạo khai quang bên mình nên nàng chẳng làm gì được họ. A Lâm luôn trốn ở thư viện nên nàng cũng chỉ có thể trút giận lên đám người hầu nhằm hù dọa phu thê Ngụy Hùng.

Tuy các nàng có thể rời khỏi chỗ này nhưng chưa từng giết hại bất kỳ ai ngoài người của Ngụy phủ, đặc biệt là A Tú chưa từng dính vào bất cứ tội nghiệt gì.

Dạ Dao Quang sau khi nghe xong cũng không biết nên nói gì. Bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi, bảo A Lâm từ bỏ thù hận? Như vậy cô có khác gì những kẻ giả nhân giả nghĩa trong miệng A Lâm? Bất kỳ một người con gái nào gặp phải chuyện như vậy đều sẽ như A Lâm mà thôi nhưng may nhờ có A Tú mà nàng ấy không hoàn toàn mất đi lý trí lạm sát người vô tội để giải mối hận trong lòng.

Khi A Lâm bị phạt tượng khóa lại đã học được cách lợi dụng phạt lực tu luyện. Thực lực của nàng ấy đã không chỉ là do oán khí và lệ khí tạo nên mà đã có chút đạo hạnh. Một con quỷ như vậy nếu muốn ra ngoài gây họa cũng không phải chuyện khó.

“Người muốn thế nào?”

Dạ Dao Quang im lặng suy nghĩ một lúc mới hỏi.

“Ta muốn gì ư?”

A Lâm cười khổ sở.

“Ta còn có thể thế nào đây? Kẻ hại ta đã sớm biến thành cát bụi, hơn nữa ta cũng biết được hãn ta chết trong tay nữ nhân, liên lụy đến cả vợ con, ngay cả một hậu nhân cho ta báo thù cũng không có. Nhưng nếu không báo thù thì ta có thể làm gì? A Tú vẫn luôn khuyên ta vứt bỏ thù hận nhưng nếu không có thù hận thì ta tồn tại có nghĩa lý gì?”

Dạ Dao Quang nghe vậy thì tảng đá trong lòng rơi xuống:

“A Tú là phúc nguyên của ngươi. Nếu không có nàng ấy ngươi đã phải chịu càng nhiều hệ lụy. Với tội nghiệt ngươi phạm phải thì hồn phi phách tán vẫn chưa đủ, người thân của ngươi cũng sẽ bị liên lụy. Đừng kêu bất công, trên thế gian này vốn lấy đâu ra công bằng tuyệt đối.”

Cha mẹ A Lâm năm đó phạm lỗi bị lão phu nhân đuổi đi, rời khỏi nơi này. Nàng không phải con gái một, có ca ca đệ đệ nên tất nhiên vẫn còn người thân.

A Lâm nghe Dạ Dao Quang nói vậy thì cười càng thê lương:

“Ta chưa từng nghĩ thế gian này công bằng. Nếu là có công bằng thì sao ta sinh ra đã là nô tỳ? Nếu không phải là nô tỳ, sao ta lại có kết cục như vậy?”

“Người đã hại chết bảy mạng người nên ta không thể siêu độ cho người. Tuy nhiên ta có thể cho người thời gian bảy ngày hoàn thành nguyện vọng không vi phạm lễ giáo đạo đức.”

Dạ Dao Quang nhẹ giọng nói.

A Lâm vừa vui mừng vừa cẩn thận nhìn Dạ Dao Quang:

"Ta thực sự có thể có bảy ngày sao? Có thể đứng giữa ban ngày?"

"Có thể, thế nhưng ngoại trừ những người như ta, những người khác sẽ không nhìn thấy người."

Dạ Dao Quang gật đầu. "Có điều chuyện này còn cần người Ngụy gia giúp người."

Dạ Dao Quang thấy đối phương thay đổi sắc mặt bèn giải thích:

“Nếu người muốn đứng giữa ban ngày thì phải có một chiếc ô Bách Thiện làm từ thiện ý của một trăm người. Mà vừa rồi người bị Thiên Lâm gây thương tích, thời gian đã không còn nhiều. Ở nơi này mà muốn tụ tập được một trăm người trong thời gian ngắn thì chỉ có thể nhờ cậy Ngụy gia, gia tộc đã cắm rễ ở đây cả trăm năm.”

"A Lâm tỷ tỷ, tỷ mau đồng ý đi! Những gì Ngụy gia nợ tỷ giờ bắt họ trả lại. Năm đó lão phu nhân bị tên cầm thú đó che mắt mới làm như vậy. Oan có đầu nợ có chủ, tỷ đã bị hắn ta hủy một đời chẳng lẽ biến thành quỷ cũng muốn bị hắn ta liên lụy sao? Lẽ nào tỷ không muốn gặp lại cha mẹ, người thân của mình?"

Câu nói cuối cùng của A Tú đã thuyết phục được A Lâm, nàng đồng ý xóa bỏ ân oán với Ngụy gia từ đây. Dạ Dao Quang cũng không dẫn A Lâm đi theo mà chỉ bảo nàng chờ ở chỗ này.

Sau khi trở lại trạch viện mới của Ngụy gia, Dạ Dao Quang cũng không vì chuyện của A Lâm mà liên lụy người của Ngụy gia. Cô vốn chẳng phải là người dễ dàng bị cảm xúc khống chế. Ngụy gia lão phu nhân chẳng qua là có chút bất công mà thôi, cái này ai cũng khó tránh được. Tuy nhiên cô vẫn kể toàn bộ câu chuyện cho người nhà họ Ngụy biết. Phu thê Ngụy Hùng là những người đầu tiên không dám tin rồi trầm mặc xấu hổ, lập tức làm theo lời Dạ Dao Quang căn dặn, vừa cho người đi hỏi thăm tin tức của cha mẹ A Lâm vừa triệu tập người đi làm ô Bách Thiện. Dạ Dao Quang thấy bọn họ cũng không phải vì thoát khỏi sợ hãi mà thật lòng sám hối cần thận làm thì hài lòng gật đầu.

"Dao Dao, A Lâm thật sự không có lựa chọn khác sao?"

Sau khi Ôn Đình Trạm tỉnh lại biết được toàn bộ chân tướng thì rất đồng tình với A Lâm.

"Trên tay nàng ấy dính mạng người, nhân quả tự có luân hồi, thiên đạo phán quyết như thế nào muội không thể thay đổi được."

Sao Dạ Dao Quang không biết A Lâm từ đầu đến cuối cũng chỉ là một kẻ đáng thương cơ chứ? Cho nên cô mới tận lực tranh thủ cho nàng ấy thời gian bảy ngày.

"Còn A Tú thì sao?"

Ôn Đình Trạm lại hỏi.

"Ngày mai chính là một ngày tốt, muội sẽ giúp nàng ấy siêu độ, đưa nàng ấy vào luân hồi. A Tú chưa từng làm hại người vô tội, hơn nữa còn vì A Lâm mà chết, chắc hẳn sẽ có một kiếp sau tốt đẹp."

Dạ Dao Quang than thở đáp. Luân hồi chuyển thế, dù cho có khởi đầu tốt đẹp đến đâu nhưng kết quả khó mà nói trước được, tất cả đều dựa vào vận mệnh của mỗi người sẽ dịch chuyển ra sao.

Đêm hôm sau, Dạ Dao Quang siêu độ cho A Tú, làm phép mở ra một khe hở tại quỷ môn.

"Người mau đi nhanh lên, tu vi của ta cũng không thể duy trì lâu lắm, nếu như quỷ quái nhân cơ hội chạy ra sẽ tạo thành tội nghiệt cho hai ta."

Dạ Dao Quang thấy A Tú quyến luyến nhìn phật đường thì không khỏi thúc giục. A Tú nghe vậy không dám chậm trễ, bay vào khe hở. Ngay khi tiến vào, nàng ấy vội quay đầu cúi người thật sâu vái tạ Dạ Dao Quang. Một vái này hàm chứa tất cả lòng chân thành cùng cảm ơn vô hạn của nàng, cho nên sau khi A Tú vào cửa, quỷ môn chuẩn bị khép lại thì một ngôi sao màu trắng tinh khiết bay ra.

Ôn Đình Trạm trừng mắt nhìn ngôi sao kia biến mất tại eo của Dạ Dao Quang.

"Dao Dao, đó là cái gì thế?"

"Công đức."

Đây quả thật là một niềm vui ngoài ý muốn. Dạ Dao Quang chỉ tuân thủ thiên đạo, thấy A Tú không có tội nghiệt gì bèn ra tay giúp nàng ấy siêu độ, không ngờ lại nhận được một phần công đức trần quý!

Công đức kiếm được không dễ dàng chút nào. Không phải cứ làm việc thiện sẽ nhận được công đức. Việc thiện nhất định phải tạo ân huệ cho người khác và phải nhận được sự biết ơn từ đáy lòng người nhận. Ba thứ này không thiếu thứ gì thì mới có thể nhận được công đức.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Chế Tạo Ô Bách Thiện

Siêu độ cho A Tú xong, Dạ Dao Quang bắt đầu chuyên tâm chế tạo ô Bách Thiện, cô lợi dụng khí ngũ hành chế tạo một chiếc ô, sau đó đưa chiếc ô này cho Ngụy Hùng: “Người làm trăm việc nhưng chưa từng làm việc xấu, chưa từng tổn thương đến người khác, thành tâm hướng thiện có thể kí tên mình hoặc in dấu vân tay lên, lúc kí tên trong lòng phải gọi tên A Lâm, ta phải nhắc nhở Ngụy lão gia một chút, chiếc ô này đã được ta phù phép, nếu không phải người lương thiện tuyệt đối không thể kí tên.”

Dạ Dao Quang nói xong liền bắt đầu chấm chút mực đỏ hạ bút như mây bay nước chảy kí xuống tên của chính mình, khi tên vừa viết xong liền có ánh sáng màu vàng kim lóe lên sau đó bút tích kia như bị gió thổi đi mất, hoàn toàn không để lại dấu vết gì.

Người được coi là thành tâm hướng thiện chẳng những trong lòng phải luôn nghĩ điều thiện mà còn phải hành thiện tích đức nữa, tuyệt đối không được chủ động có ý hãm hại người khác dù là lợi ích hay tính mạng.

Dạ Dao Quang kiếp trước không làm điều xấu nhưng đời này cô lại có một lần, cô để cho Ôn Đình Trạm gánh thay thiên kiếp, tuy Ôn Đình Trạm cũng không có tổn thương gì nhưng tâm lý của cậu lúc đó sợ hãi vô cùng cho nên cô không thể ký tên.

Đối với ánh mắt kinh ngạc của mọi người Dạ Dao Quang cũng thản nhiên không để trong lòng, cô cầm bút đưa cho Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm cũng không có chút luống cuống nào, cậu cầm bút viết tên, tên cậu vừa xuất hiện trên giấy cũng xuất hiện ánh sáng màu vàng kim nhưng mực

đỏ lại không hề bị bay màu đi, ngược lại còn ngưng tụ thành một dấu vết màu vàng kim sắc nét.

“Kí hiệu này nghĩa là trên ô còn thiếu chín mươi chín người nữa.” Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm, đến bây giờ cậu vẫn chưa từng chủ động gây tổn thương cho bất cứ người nào.

“Tại hạ cũng muốn thử một lần!” Ngụy Lâm bước lên phía trước thành khẩn nói với Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm liền đưa bút cho hắn, Ngụy Lâm thầm nhắc tên A Lâm trong lòng, sau đó viết tên của chính mình lên. Giống như tình huống của Ôn Đình Trạm, trên ô cũng lưu lại một dấu vết màu vàng kim.

Ở Ngụy gia ngoại trừ Ngụy Lâm thì cũng chỉ có hai hạ nhân dám đi lên in dấu vân tay, từ đó hai hạ nhân này ở Ngụy gia cũng bắt đầu được trọng dụng, nhưng đó cũng là chuyện của sau này.

Ngụy Lâm tự mình dẫn theo người đến gõ cửa từng nhà, thế gian này có biết bao áp lực và bất đắc dĩ, ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy thì người một lòng hướng thiện có thể có được bao nhiêu người?

Rất nhiều người nghe xong điểm thần kỳ của chiếc ô này đều từ chối, cả ngày Ngụy Lâm cũng chỉ tìm được ba mươi người.

Ngày hôm sau Ngụy Lâm không có ý định tìm người ở trong huyện thành nữa mà ngược lại đi tìm ở các vùng nông thôn. Nông dân phần lớn đều là người chất phác nhưng Ngụy Lâm lại chỉ có thể tìm được mười người.

Bây giờ hắn mới hiểu được bất kể sống ở tầng lớp nào cũng đều có khó khăn riêng, có đôi khi vài người không phải không lương thiện nhưng cũng không dám đảm bảo bản thân chưa từng có tâm tư làm chuyện xấu.

Thời gian từng ngày trôi qua, ròng rã sáu ngày, nghĩ đủ mọi biện pháp cũng chỉ tìm được chín mươi chín người, còn một người cuối cùng thì Ngụy Lâm vẫn không tìm ra được.

“Vị thiếu gia này, người cậu muốn tìm trên thế gian này có quá ít. Lão nhân ta cả đời này cũng không làm việc gì trái với lương tâm, có lẽ năm đó phụ thân qua đời, lão nhân nghe lén được đại ca muốn cầm hết tiền bạc trong nhà bỏ trốn còn định bán ta làm nô lệ tha hương nên ban đêm hôm ấy ta liền đốt nhà, nếu lão nhân ta cả đời này có làm chuyện gì không có đạo nghĩa thì chính là chuyện này. Lúc ấy ta cũng không biết huynh trưởng thiếu nợ sòng bạc, nợ chưa trả hết nên đã bị người của sòng bạc chém đứt mất một cánh tay...” Một lão nhân hơn bảy mươi tuổi kể lể, ánh mắt đục ngầu chan chứa lệ, có mấy ai cả đời không thẹn với lương tâm chính mình, quả thật quá ít...

“Lão bá, cảm ơn ông, tổ tiên tôi đã phạm phải một chút chuyện sai lầm, hiện giờ có cao nhân chỉ điểm nhất định phải tìm được một trăm người lương thiện tuyệt đối mới có thể đủ chuộc tội nên có khó khăn đến mấy tôi cũng không ngại!” Mấy ngày nay bốn ba khắp nơi, trên mặt Ngụy Lâm tràn đầy mệt mỏi.

“Dao Dao, người được ông trời công nhận là lương thiện thật sự quá ít, điều kiện quá hà khắc!” Ôn Đình Trạm thở dài, câu chuyện của lão nhân này dù ai gặp phải cũng chắc chắn không ngồi chờ chết, chính tai nghe được mình bị người thân nhất vứt bỏ, lại còn muốn bán mình đi làm nô lệ, tuyệt vọng biết bao, nhưng bởi vì lão nhân ra tay trước nên mới biến thành chủ động hãm hại người khác...

“Thiên đạo đã an bài như vậy, chúng ta ngoại trừ nhận mệnh ra thì còn có thể làm gì được? Có thể chống lại vận mệnh sao?” Dạ Dao Quang cười lạnh, thế gian này lạnh lùng nhất, vô tình nhất chính là thiên đạo.

“Người có một tấm lòng hiếu thảo như vậy là rất tốt!” Lão nhân cầm tay Ngụy Lâm chỉ lên ngọn núi cao: “Những người khác lão nhân không biết, nhưng người sống ở trên đỉnh núi kia thì nhất định có thể.”

Ánh mắt Ngụy Lâm sáng lên, nhưng khi hắn nhìn theo hướng tay của lão nhân thấy một ngọn núi cao trùng trùng điệp điệp gương mặt liền ảm đạm, nhưng vẫn kiên định trước sau như một: “Cảm ơn lão bá đã chỉ điểm!”

Ngụy Lâm cũng không lập tức đi lên núi mà xoay người trở về nhà, hắn tự mình lên núi tìm kiếm phải chuẩn bị đầy đủ đồ đạc, mang theo ô giấy dầu, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm dẫn theo Kim Tử đi cùng với Ngụy Lâm.

Sơn đạo vô cùng gồ ghề, Ngụy Lâm dẫn theo năm đại hán thân thể khỏe mạnh, đây là những hộ vệ hắn đã tốn rất nhiều tiền mời về, những người này cũng chỉ vì tiền tài nên mới chấp nhận liều mạng, nếu như bọn họ cũng không vượt qua nổi thì không biết còn có ai nguyện ý tiếp nhận công việc này.

Ngũ Chỉ Phong là ngọn núi cao và hiểm trở nhất, trên núi có dã thú hoành hành, không phải nơi người bình thường có thể sống sót được, Ngụy Lâm đi tới đây cũng giấu không cho vợ chồng Ngụy Hùng biết.

Bây giờ là đầu mùa xuân, cũng chính là lúc dã thú bắt đầu thức tỉnh sau khi ngủ đông. Nhịn đói cả một mùa đông, mùa xuân chính là thời điểm tốt nhất để kiếm ăn cho nên đám người Ngụy Lâm chỉ mới đi được đến giữa sườn núi đã gặp phải ba con sói.

“Dao Dao, chúng ta phải làm sao?” Ôn Đình Trạm được Dạ Dao Quang đưa lên trên cây nhìn ba con sói và năm người hộ vệ kia đang đánh nhau ở phía xa, trong đó có hai người đã bị thương.

“Không đến thời khắc sinh tử muội sẽ không ra tay.” Dạ Dao Quang khoanh tay nằm trên tàng cây.

“Đây là do tổ tiên Ngụy gia làm việc xấu, bây giờ đời sau của Ngụy gia phải hoàn trả lại, Ngụy Lâm nhất định phải có đủ lòng thành, còn những người đi theo hộ tống này cũng không phải là vô duyên vô cớ bị thương, bọn họ đều là vì tiền tài mà đến đây liều mạng.”

“Nhưng Dao Dao, rõ ràng chúng ta có thể...” Ôn Đình Trạm có chút mơ hồ.

Nếu như đổi lại là người khác, nhất định Dạ Dao Quang sẽ lấy tay đẩy hẳn xuống cho hẳn đi thử một chút hành động nghĩa hiệp cứu người, nhưng với Ôn Đình Trạm cô lại có một sự kiên nhẫn kì lạ: “Trạm ca, muội đúng là có năng lực này nhưng muội cũng không nợ Ngụy gia cái gì, muội không muốn cứu thì có gì là sai? Nơi nào có quy định người khác gặp khó khăn thì muội phải ra tay trợ giúp?”

Ôn Đình Trạm há hốc miệng không phản bác, cậu cảm thấy Dạ Dao Quang nói rất đúng nhưng vẫn có cảm giác không cam lòng, dù sao thì tuổi của hẳn cũng còn nhỏ.

Nhìn thấy bộ dạng gấp gáp của hẳn, Dạ Dao Quang nói: “Trạm ca, Ngụy Lâm phải dựa vào chính mình hoàn thiện chiếc ô này, nếu muội nhúng tay vào thì uy lực của nó sẽ giảm đi rất nhiều, thế gian này không chịu bỏ ra thì không có thu hoạch, không thành tâm thì không có phúc báo.”

Ôn Đình Trạm nghe xong, trong lòng dần dần yên tĩnh trở lại. Đã một năm trôi qua, tuy chưa tới sinh nhật nhưng cậu cũng đã mười tuổi, rất nhiều chuyện chỉ cần chỉ điểm một chút là cậu có thể suy nghĩ thấu đáo.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nguy Hiểm Trùng Điệp

Ba con sói cuối cùng cũng bị đánh bại, chỉ có điều ngoại trừ Ngụy Lâm ra thì ai cũng bị thương. Dạ Dao Quang dẫn theo Ôn Đình Trạm lặng lẽ đi đến, Kim Tử ở trên không trung nhảy qua các cành cây đi lên phía trước tìm hiểu đường.

Buổi chiều, mấy người Ngụy Lâm lại gặp phải nguy hiểm lần thứ hai, lần này là hai con báo hoa trưởng thành.

Trận chiến này còn kịch liệt hơn trận chiến vừa nãy, khi báo hoa tấn công, bọn họ nhận ra tốc độ và sức mạnh của báo hoa đều mạnh mẽ vô cùng, mấy con sói vừa nãy không thể nào so sánh được, chẳng trách báo hoa lại được đứng trên đỉnh tháp của chuỗi động vật ăn thịt, ngang hàng với chúa sơn lâm.

Mùi máu tươi tỏa ra khắp nơi, ánh mắt Dạ Dao Quang lạnh lùng, đầu ngón tay hơi động, khí ngũ hành vô hình bắn về phía báo hoa, không phải trói buộc hai chân chúng thì cũng là đánh trúng đầu hai con báo. Có cô âm thầm giúp đỡ, mấy người kia đều giữ được tính mạng nhưng có hai người đã bị thương nặng không thể đi tiếp được.

Sáu người chỉ còn lại bốn người, càng lên cao thì sườn núi càng dốc đứng hiểm trở hơn. Tuyết đầu mùa vừa mới tan, đường núi vốn gập ghềnh nay lại càng trở nên trơn trượt, Ngụy Lâm sợ ý bị trượt chân lăn từ trên vách đá dựng đứng xuống, Dạ Dao Quang thờ ơ lạnh nhạt nhìn theo, không có ý định giúp đỡ, chỉ là khi cô thấy phía dưới chỗ Ngụy Lâm rơi xuống có một tảng đá nhọn thì liền đánh nát tảng đá đó.

“Ngụy thiếu gia, ngài có sao không?” Ba tên hộ vệ vội vã chạy xuống dưới.

“A...!” Cánh tay của Ngụy Lâm bị đau, mặt hắc nhần nhó.

“Không phải là ngã gãy tay chứ?” Trong ba tên có một người am hiểu xoa bóp bấm huyệt, hắc kiểm tra một lúc rồi nhẹ nhàng thả lỏng: “May là chỉ bị trật khớp, Ngụy thiếu gia chịu khó một chút tôi chỉnh lại giúp ngài... Răng rắc!”

Hắc vừa nói vừa ra tay bất ngờ khiến Ngụy Lâm đau đến trợn mắt ngất đi, một lúc lâu sau mới tỉnh lại.

“Ngụy thiếu gia, hay là ba người chúng tôi đi tìm người đó giúp cậu...”

“Không, ta nhất định phải tự mình đi!” Ngụy Lâm cắn răng đứng lên, bởi vì Dạ Dao Quang đã đánh nát hết những thứ có thể gây tổn thương hắc khi hắc lăn xuống núi nên hai chân của hắc chỉ bị xước da một chút.

Không lay chuyển được sự kiên trì của Ngụy Lâm, bốn người lại lần nữa bắt đầu leo núi vượt đèo, đến tối muộn mới tìm được một nơi trống trải khá an toàn để nghỉ ngơi.

“Ngủ cái gì mà ngủ, ngồi canh gác đi, đừng để lại có thêm người chết nữa!” Dạ Dao Quang tìm một tán cây rộng lớn, cùng Ôn Đình Trạm ngồi xuống, sau đó cầm một cành cây khô gõ một cái vào đầu Kim Tử.

“A...!” Kim Tử vô cùng tức giận, tại sao nó lại phải gác đêm?

“Bởi vì ngươi là một con khỉ!” Dạ Dao Quang nhẹ nhàng đáp.

“A...!” Ngươi đang bắt nạt một con khỉ, bắt nạt một con khỉ đó!

“Chính là ta muốn bắt nạt một con khi đó, người có thể làm gì ta sao?”
Dạ Dao Quang nheo mắt âm trầm cười.

Kim Tử rút cổ một cái, lập tức đánh đu lên cành cây khô cao nhất, cuộn đuôi vào im lặng ngồi ở đó, không biết là vô tình hay cố ý, Kim Tử ngồi đúng ở chỗ chạc cây có nhiều tầng lá, bên trên đầu là một vầng trăng sáng, ánh trăng lạnh lẽo bao phủ lên người nó, trông có vẻ cô đơn và thê lương vô cùng.

Ôn Đình Trạm đột nhiên cũng có chút thương cảm với nó, đang muốn nói gì đó thì thấy Dạ Dao Quang đuổi người ra ngáp ngủ, sau đó liền nhắm mắt lại trông như đang ngủ bình thường.

Ôn Đình Trạm lại nhìn lên bóng dáng nhỏ bé của Kim Tử, đúng lúc Kim Tử quay đầu lại nhìn cậu bằng ánh mắt đằm đằm đáng yêu, cậu vui vẻ cười, cũng vô cùng sáng khoái nhắm hai mắt lại.

Trong tích tắc ánh mắt của Kim Tử bỗng tràn đầy giận dữ, hai kẻ xấu bụng này thật sự không biết yêu thương nó chút nào. Dù sao nó cũng thuộc dòng tộc Mỹ Quan Hầu đệ nhất thiên hạ, nó lại chính là Thần Hầu vô cùng quý giá, tao nhả vô song. Hừ hừ, nó quyết định sẽ không thềm để ý đến hai người bọn họ trong vòng một tháng!

Một đêm này ngủ thật là ngon!

Dạ Dao Quang tỉnh lại liền nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo ngẩng cao đầu của Kim Tử, nó vẫn giữ nguyên tư thế như buổi tối hôm qua, trông giống như hóa đá...

Dạ Dao Quang cũng chỉ liếc mắt một cái rồi đứng lên đi tìm nguồn nước để rửa mặt, sau đó trở về bắt đầu tu luyện.

“A...!” Kim Tử vươn dài cổ ra nhìn về phía Dạ Dao Quang, đến khi Dạ Dao Quang trở về nó mới cố tình tạo ra một vài tiếng động, nhưng Dạ

Dao Quang lại không thèm để ý đến nó, nó vô cùng ủ rũ cúi đầu xuống.

Đây là lần đầu tiên trong kiếp này Dạ Dao Quang tu luyện ở ngoài trời, khí ngũ hành nồng đậm xung quanh vội vã lao về phía cô.

Mặt đất đầu xuân khiến cho khí ngũ hành ở nơi này rất tinh túy, Dạ Dao Quang cảm thấy thân thể của cô bỗng xuất hiện cảm giác đói khát giống như ăn được một món ăn ngon, càng ăn càng đói, không thể dừng lại được. Khí ngũ hành xung quanh cũng thuận theo đó bị Dạ Dao Quang hấp thụ không ngừng, kinh mạch trong cơ thể cô có vẻ giãn ra. Dạ Dao Quang vui mừng, chẳng lẽ cơ thể cô lại bắt đầu tiến hành thải độc lần thứ ba sao?

Dạ Dao Quang cẩn thận từng li từng tí, lần này có lẽ sẽ là thải độc trong lục phủ ngũ tạng, một khi bài tiết ra toàn bộ thì tu vi của cô sẽ tăng mạnh cho nên cô rất cẩn thận chậm rãi hấp thụ từng sợi khí ngũ hành.

Kim Tử vốn đang làm dáng vẻ kiêu ngạo cũng phát hiện ra có gì đó không thích hợp, đôi mắt màu vàng của nó sáng lên, lập tức chạy đi gọi Ôn Đình Trạm dậy.

Sau khi Ôn Đình Trạm tỉnh dậy, nó vô cùng hưng phấn đứng trước mặt hằm khoa tay múa chân.

Ôn Đình Trạm tất nhiên không thể nói chuyện với Kim Tử, thế nhưng hằm lại rất thông minh, nhìn thấy Kim Tử chỉ chỉ vào Dạ Dao Quang khoa tay múa chân lần nữa, cộng với tình trạng hiện tại của Dạ Dao Quang hằm liền hỏi dò: “Người nói là Dao Dao đang đột phá tu vi sao?”

“A...!” Kim Tử vội vã gật đầu.

Ôn Đình Trạm lập tức cảnh giác nhìn bốn phía, cảm giác được không có nguy hiểm nào ảnh hưởng đến Dạ Dao Quang nhưng lại có nguy hiểm lại nhắm vào đám người Ngụy Lâm.

Một tiếng hổ gầm hung ác vang lên khiến đám người Ngụy Lâm đang ngủ say cũng giật mình thức dậy, bọn họ trợn to hai mắt nhìn lên sơn cốc đối diện đã thấy mãnh hổ nhanh chóng chạy thẳng về phía bọn họ.

“Mọi người mau đi đi, không cần lo cho ta!” Còn cách mãnh hổ một đoạn, Ngụy Lâm biết mình chắc chắn không chạy nổi, đồng thời nếu mang theo hãn sẽ làm giảm tốc độ của ba người kia, nếu có hãn ở lại làm vật hi sinh nên con hổ này cũng có thể không tấn công ba người kia nữa.

Nghĩ vậy, hãn liền đưa ô giấy dầu trên người cho ba người đó: “Nhất định phải giúp ta tìm được người kia, bảo hãn giúp ta đọc tên Tôn Lâm Nhi và kí tên vào đó! Đi mau đi!”

Trong lúc khẩn cấp, ba người nhanh chóng cầm ô giấy dầu chạy đi, Ngụy Lâm nhìn thấy cảnh này cũng không có cảm giác tuyệt vọng hay bi thương, ngược lại hãn tràn đầy hi vọng, hi vọng bọn họ có thể sống sót để hoàn thành nhiệm vụ này.

Lúc con hổ to lớn chỉ còn cách Ngụy Lâm chưa đến một trăm mét, đột nhiên có một người quay trở lại khiêng Ngụy Lâm lên vai, bỏ chạy...

“Tiết Đại, người buông ta xuống, nếu không... chúng ta đều phải chôn thân ở nơi này. Người yên tâm cho dù ta có chết thì tiền thù lao của các người vẫn có thể nhận bình thường, người đi mau đi!”

Ngụy Lâm lớn tiếng hét to, bị khiêng trên vai người kia nên hãn có thể nhìn thấy rõ ràng con mãnh hổ càng lúc càng tới gần bọn họ.

Ôn Đình Trạm đứng trên tàng cây nhìn thấy rõ tình hình, hơi do dự một chút rồi nói với Kim Tử: “Người trông chừng Dao Dao, không được để cho bất kì chuyện gì quấy rối nàng, ta sẽ không sao đâu!”

Nói xong cậu nhảy xuống từ cây đại thụ cao chừng mười mét, ở cùng Kim Tử lâu như vậy cậu cũng nhanh nhẹn hơn những người tập võ thông

thường. Lúc Ôn Đình Trạm nhảy xuống liền bẻ một cành cây to, cầm theo cành cây tăng tốc phi như bay về phía con hổ.

Con hổ kia đang rùn người chuẩn bị vồ vào người Tiết Đại và Ngụy Lâm thì đột nhiên bị Ôn Đình Trạm dùng cành cây bén nhọn tấn công, đâm thẳng vào thân thể nó.

Dù sao sức mạnh của Ôn Đình Trạm vẫn chưa đủ, cậu bất ngờ đánh lén gây thương tích cho con hổ nhưng cũng chính thức chọc giận nó!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bị Nhìn Thấy

Con hổ trưởng thành bị đâm trúng, thân thể bị thương. Nó không để ý máu tươi đang trào ra, há miệng lớn gầm thét rồi nhào tới Ôn Đình Trạm, thân thể của lão hổ cao gấp hai lần Ôn Đình Trạm.

Đây là lần đầu tiên Ôn Đình Trạm trực diện độ sức như vậy, dĩ nhiên là cậu không đánh lại vua của rừng rậm, tim của cậu đập rất nhanh, nhưng vào mỗi thời khắc hẳn vẫn luôn duy trì tỉnh táo và thanh tĩnh, trong nháy mắt lão hổ nhào lên, chân của cậu chuẩn xác, thân thể mềm mại và nhỏ nhắn hơi nghiêng qua, suýt chút nữa đã ngã xuống đất, cậu xoay nửa vòng và tránh được móng vuốt bén nhọn của lão hổ. Còn chưa đợi Ôn Đình Trạm đứng vững thì lão hổ liền quay mình lại nhào tới tiếp tục cắn xé.

"Đi mau!" Tạo ra một khe hở, Ôn Đình Trạm hét lên một tiếng với hai người Ngụy Lâm, lập tức dẫn lão hổ đi theo hướng ngược lại với bọn họ.

Ôn Đình Trạm không hề có bất kỳ kinh nghiệm nào về thực chiến. Cậu nhanh chóng tránh né, cánh tay bị móng vuốt sắc bén của lão hổ lướt qua, y phục bị rách ra một vết rách thật dài, trên da thịt có chút rướm máu. Ôn Đình Trạm chỉ nghe nói qua vua của rừng rậm rất mạnh, lần đầu tiên chính diện giao phong mới thực sự cảm nhận được điều này, thân thể của nó to lớn như thế, bất luận là sức mạnh hay tốc độ đều khiến cho người ta cảm thấy hoảng sợ, càng cẩn thận né tránh thì lão hổ càng mạnh mẽ nhào tới cắn xé, trong đầu cậu lúc này toàn là bóng dáng linh hoạt và nhanh nhẹn của Kim Tử trước đây. Lúc này con hổ lại một lần nữa nhào tới, cậu lập tức đứng lên rồi xoay người nhảy lên lưng của lão hổ.

Lão hồ cảm nhận được sức nặng trên lưng, đột nhiên dừng lại rồi mạnh mẽ dùng sức hất lên, Ôn Đình Trạm đang chờ đợi thời cơ này, nương theo lực hất cả người liền nhảy lên, thân thể bay lên trên không đồng thời bắt lấy thật chặt thân cây đã sớm chọn từ trước, cậu nhanh chóng trèo lên, khi lão hồ nhảy đến thì cậu đã trèo lên chỗ cao.

Nhào hụt và vì nhảy lên cao đụng mạnh vào thân cây nên ngã xuống nằm sấp dưới đất, lão hồ vô cùng tức giận gào thét. Nhiều lần muốn leo lên cây, nhưng thân cây lại rất trơn, cách hơn hai thước chỉ có một nhánh cây khô nhỏ, lão hồ ngã xuống mấy lần cuối cùng cũng từ bỏ không leo lên nữa, lại càng không muốn buông tha cho Ôn Đình Trạm, người khiến cho nó bị thương.

Ôn Đình Trạm đang ở trên cây nhìn thấy Tiết Đại đã đưa Ngụy Lâm chạy đi rất xa, nên không định lưu lại tiếp tục đánh lạc hướng lão hồ nữa, nương theo nhánh cây đan xen vào nhau, mặc dù cách xa nhau khoảng ba đến bốn mét, nhưng Ôn Đình Trạm vẫn có thể dễ dàng nhảy qua và đồng thời bắt được cành cây.

Lão hồ có chút tức giận đuổi theo, cuối cùng thể lực cạn kiệt, miệng vết thương càng lúc càng nghiêm trọng nên nó liền thông minh lựa chọn buông tha, vì thế Ôn Đình Trạm dễ dàng chạy về gặp Dạ Dao Quang.

Lúc này, Dạ Dao Quang đã tiến vào thời khắc quan trọng nhất, xung quanh nàng có luồng khí chạy ngược chiều, trong cơ thể xuất hiện một luồng nhiệt khí có chút tăng nhanh, cô thu luồng nhiệt khí vào khí ngũ hành sau đó kết tụ lại nhập vào đan điền. Cứ như vậy vòng đi vòng lại, trong đan điền vốn trống rỗng nay đã được rót đầy, tựa như một đóa hoa nở rộ, thông thả cầm lấy cánh hoa, tất cả những hương thơm đều lan tỏa vào mỗi sợi kinh mạch, tạo ra từng sợi kinh mạch nhu hòa.

Đùng đùng, dường như tại Thần Lộ có âm thanh của nhiều loài hoa đua nở vang lên bên tai của Dạ Dao Quang, ngược lại có mùi hôi tanh tươi

theo người của Dạ Dao Quang chảy ra, một luồng khí thể lan ra khiến tất cả những động vật quanh đó đều chạy như điên.

Kim Tử vẻ mặt đau khổ, dùng móng vuốt bịt lấy mũi của nó, rất nhanh khuôn mặt nghẹn đến đỏ bừng, đến khi nhịn không được nữa mới buông cái mũi ra hít lấy một hơi, chỉ trong phút chốc Kim Tử bị ngạt đến hai mắt khê đảo, một tiếng trống vang lên trong đầu rồi ngã xuống đất.

Âm thanh ngã xuống của Kim Tử khiến cho Dạ Dao Quang giật mình mở mắt ra, cô không nói gì, lập tức cầm lấy đồ đạc chạy đến nơi mà mình đã rửa mặt vào sáng nay.

Ôn Đình Trạm vừa mới vội vã trở về chỉ thấy được bóng lưng của Dạ Dao Quang, nhìn thấy Kim Tử đang lè lưỡi tê liệt ở dưới cây, liền nắm nó xách lên lắc vài lần: "Nhanh tỉnh lại, đừng tham ngủ, chúng ta đi tìm Dao Dao."

Mặc dù biết hướng đi của Dạ Dao Quang, nhưng tự hiểu rõ tốc độ của mình kém quá xa so với Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm chỉ có thể gửi hy vọng vào Kim Tử.

"A...!" Bị chủ nhân làm ngạt đến chóng mặt, lúc này lại bị ngược đãi như thế, Kim Tử tức giận đến mức nhe răng trợn mắt với Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm không để ý tới nó, dẫn nó đi theo hướng của Dạ Dao Quang lúc nãy: "Nhanh, mang ta đi tìm Dao Dao."

"A...!" Kim Tử vừa ngửi tới mùi vị vừa rồi thì nó liền lăn mình vài vòng dưới đất ngay khi Ôn Đình Trạm dùng lực, sau đó nó khoanh tay bất động ở dưới đất. "Hôm nay tu vi của Dao Dao tăng mạnh, người không đi tìm nàng, chẳng lẽ người muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy." Ôn Đình Trạm rất giỏi về việc mê hoặc lòng người, cho dù là tâm hầu (*) cũng giống như thế.

Trong lòng của Kim Tử quả nhiên bị dao động, Dạ Dao Quang vừa mới đột phá tu vi, hiện tại khí ngũ hành tinh thuần nhất vẫn còn quanh quẩn ở bên nàng, những khí này đều là khí thể dư thừa mà nàng không thể hấp thu, theo thời gian trôi qua sẽ tản đi, vừa nghĩ như thế, Kim Tử lại nghĩ đến mùi vị tanh tươi và tu luyện liền quyết định lựa chọn thứ hai, sau đó vội vàng chạy đi tìm Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm đâu có ngờ Kim Tử ngay cả một phản ứng cũng không có đã nhanh như chớp không thấy bóng dáng đâu cả, cũng may cậu đã quen chạy theo Kim Tử, cũng hiểu một chút đối với dấu vết của Kim Tử lưu lại nên rất nhanh hẳn đã đuổi đến.

Dạ Dao Quang đã tắm sạch sẽ đến ba lần, vốn ao nước trong veo giờ đã có chút đục ngầu, nhưng nàng vẫn cảm thấy chưa sạch nên vẫn còn thoải mái tắm dưới ao, một tiếng phù phù phát ra, bọt nước văng khắp nơi, sau đó nhìn thấy một chòm lông màu vàng, Kim Tử còn chưa kịp liều lĩnh chạy đến thì rất nhanh đã bị Dạ Dao Quang bắt lấy, tay vừa chuyển nó đến vị trí sau lưng mình.

"Ta đã nói biết bao nhiêu lần, ngươi là con khỉ đực, không được xuất hiện trong lúc ta đang tắm!" Nhéo lỗ tai của Kim Tử, Dạ Dao Quang tức giận nói.

"A..." Kim Tử đưa tay lên che lấy lỗ tai, phát ra tiếng cầu xin.

Dạ Dao Quang mới thu tay lại: "Đến ngồi bên cạnh ao đi."

Sau đó cô nâng một bàn chân trắng nõn lên đập một cước vào hông của Kim Tử, thành công đá bay Kim Tử đập vào hồ nước bên cạnh.

"Ô a..." Kim Tử méo miệng vuốt hông nhỏ đau nhức của mình.

Dạ Dao Quang mặc kệ nó, tiếp kì cọ thân thể, đã có Kim Tử ở đây, Dạ Dao Quang liền buông lỏng cảnh giác, một lòng chuyên tâm vào tắm rửa,

bởi vì Kim Tử nhạy cảm không hề thua kém nàng, có người đến tự nhiên sẽ nhắc nhở nàng, có thể thoải mái tắm rửa nên Dạ Dao Quang liền cao hứng khẽ hát.

Nhưng Dạ Dao Quang tính lắm rồi, nếu như người xa lạ tới gần, Kim Tử tự nhiên sẽ phát ra tiếng cảnh giác, nhưng Ôn Đình Trạm tới gần thì Kim Tử chỉ liếc mắt một cái sau đó lại cúi đầu tiếp tục vuốt mông nhỏ của mình.

Cho nên khi Ôn Đình Trạm đi theo dấu vết của Kim Tử chạy đến, vừa vặn bắt gặp Dạ Dao Quang đã tắm xong, không một mảnh vải che thân từ trong nước đứng lên.

Đầu mùa xuân, ánh mặt trời vào lúc giữa trưa vô cùng đẹp, Ôn Đình Trạm trừng to mắt nhìn xem dáng dấp của thiếu nữ, linh lung hấp dẫn, đường cong mềm mại tuyệt mỹ, thân thể trắng nõn, ngay lập tức cậu nhanh chóng xoay người lại.

Động tác quá lớn đã kinh động đến Dạ Dao Quang, cô nhảy lên và cùng xoáy theo vô số bọt nước, đưa tay bắt lấy y phục sạch để ở cạnh ao, bọt nước vẫn đang văng khắp nơi không thể nhìn thấy rõ hình dáng của nữ tử giữa không trung được bao vây bởi bọt nước.

(*) Tâm hầu: Ý muốn nói là lòng của con khi cũng giống như lòng người vậy.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tìm Thức Ăn Cho Dao Dao

Khi mặt nước đã tĩnh lặng, bỗng xuất hiện một bóng người bay vút qua, đứng trước mặt Ôn Đình Trạm, ngược mắt lên liền thấy mặt Ôn Đình Trạm đỏ ửng giống như vỏ cua luộc vậy.

“Dao Dao, ta chỉ nhìn thấy phía sau thôi”. Ôn Đình Trạm nhìn thiếu nữ trước mắt duyên dáng yêu kiều, dường như dáng vẻ ấy càng tô đậm nét đẹp của cô, cậu vội vàng giải thích.

“Sao vậy, chàng cảm thấy tiếc vì chỉ nhìn được sau lưng thôi sao?” Dạ Dao Quang nheo mắt, sau đó từ từ buộc lại dây đai lưng.

“Không! Không! Không! Ta không có...” Ôn Đình Trạm lắc đầu lia lịa.

Dạ Dao Quang thấy dáng vẻ hốt hoảng, đôi mắt bất an của cậu, không nhìn được cười, không để ý gì liền nói: “Nhìn thấy thì nhìn thấy, có gì mà phải ngại...”

Câu nói đó khiến cho mặt Ôn Đình Trạm biến sắc liền véo khuôn mặt xinh đẹp kia một cái: “Dao Dao, nàng nói bậy bạ gì vậy!”

Dạ Dao Quang cho rằng nhìn thấy sau lưng một người không mặc gì cũng bình thường thôi, bởi vì khi đi trên bãi biển, có vài người chỉ che đi ba chỗ quan trọng trên cơ thể, khi tắm nắng trên bãi biển nhưng lại không mặc áo tắm che hết cả lưng, điều này có gì là quá đáng đâu.

Nhưng Ôn Đình Trạm lại không nghĩ như vậy. Thân thể của người con gái khi bị người khác giới nhìn thấy thì không thể chấp nhận được, huống chi là nhìn thấy hết phía sau, cách nghĩ của Dạ Dao Quang khiến cho Ôn Đình Trạm cảm thấy có gì đó không đúng, đây có phải là người cậu quen không, lẽ nào nàng ấy cũng như vậy?

“Nếu là người khác thì ta đã sớm móc mắt hăn ra rồi”. Dạ Dao Quang liếc Ôn Đình Trạm một cái.

Mặc dù cô không để ý những chuyện đó, nhưng sau lưng của cô có một cái bớt, thời đại này là như vậy, nếu đổi lại là một người xa lạ, hăn sẽ thấy thế nào khi nhìn thấy cái bớt sau lưng cô rồi nói hết cho người khác biết, đến lúc đó thì cô cũng không thể chối cãi đi đâu được, những hạn chế của lúc đó khiến cô không thể không đề phòng trước, đương nhiên nói móc mắt chỉ là thuận miệng nói mà thôi, cô sẽ khiến cho người đó quên hết sạch, chỉ cần nghĩ đến ngày hôm nay thôi là liền nghĩ đến vô vàn những cơn ác mộng và nỗi sợ hãi.

Sắc mặt Ôn Đình Trạm lúc này mới giãn ra, sau đó liền cảm thấy xấu hổ, ngại ngùng.

Dạ Dao Quang mặc kệ hăn, cô vận khí để làm cho tóc khô, sau đó dùng trâm cài tóc lên cho gọn, đi giày vào rồi hong khô bộ y phục vừa thay ra, may mà Dạ Dao Quang đã lường trước được, cô biết lên núi không phải chỉ một hai ngày là có thể xuống núi nên đã mang theo một vài bộ y phục để thay, nếu không thì rắc rối to rồi. Cô truyền số khí ngũ hành còn lại cho Kim Tử xong mới cùng với Ôn Đình Trạm và Kim Tử đuổi theo đám người Ngụy Lâm.

“A!” Kim Tử đi phía sau gọi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đang đi ở phía trước lại, cái túi nhỏ treo trên người cũng đủ để nó chui vào.

Kim Tử có khả năng lần theo dấu vết rất giỏi, nên chẳng mấy chốc Dạ Dao Quang đã đuổi kịp Ngụy Lâm, vì gặp không ít phiền phức nên bây giờ bọn họ đều đã kiệt sức hết cả rồi.

“Sắp phải lên đường rồi, chúng ta tranh thủ ngồi nghỉ tạm một chút rồi lại tiếp tục đi”. Tiết Đại vừa gặm lương khô vừa khích lệ tinh thần hai người bạn của mình.

Cả hai người đều im lặng không nói năng gì, chỉ có điều Tiết Đại bằng lòng dù có chui vào hang cọp cũng phải cứu bằng được Ngụy Lâm trở về, hai người họ rất khâm phục Tiết Đại nên đều lặng lẽ gật đầu.

Ngụy Lâm ngồi một bên, cau mày.

“Ngụy thiếu gia, ngài đang lo lắng cho vị công tử kia sao?” Tiết Đại đến bên cạnh rồi đưa nước cho Ngụy Lâm, “Ngụy thiếu gia không cần lo lắng, vị công tử kia thân thủ phi phạm. Một khi hắn xuất hiện, chắc chắn là sẽ bắt tay ngay vào hành động.” Câu nói đó khiến Ngụy Lâm chợt nhận ra rằng hắn biết rất rõ Ôn Đình Trạm, nếu như Ôn Đình Trạm ở đây thì Dạ Dao Quang chắc chắn cũng ở đây, có Dạ cô nương ở đây, hắn tất nhiên sẽ không xảy chuyện gì ngoài ý muốn.

“Tiết Đại là một nhân tài”. Dạ Dao Quang ở phía xa cũng đang ăn uống điên cuồng, ăn hết số lương khô mà họ mang theo, nuốt đến miếng cuối cùng, cô mới mở miệng nói.

Ôn Đình Trạm không nói gì, mà chỉ nhìn vào túi lương thực không còn gì, trong lòng có chút hối hận vì quên mất mỗi lần tu vi của Dao Dao tăng mạnh, hoặc là mất quá nhiều sức lực thì khẩu vị cực kỳ tốt, nếu không thì nên bỏ đói con hổ to kia đến chết rồi nướng thành thịt khô, thế thì khỏi cần lo Dao Dao ăn không đủ no rồi.

Cách đó một đỉnh núi, có một con hổ đang liếm vết thương, bỗng cảm thấy lạnh lạnh sống lưng.

“Kim Tử đi hái quả dại rồi, tẹo nữa cố mà ăn một ít”. Dạ Dao Quang có chút ái ngại, khẩu phần thức ăn trong ba ngày, Ôn Đình Trạm ngay cả một miếng cũng không dám ăn, vậy mà một mình mình lại ăn hết chỗ đó, thấy Ôn Đình Trạm nhìn chăm chăm vào cái túi trống rỗng kia, cô cảm thấy mình thật có lỗi, liền vội vã nói sang chuyện khác: “Chàng cảm thấy Tiết Đại là người như thế nào?”

“Rất trung thành”. Có thể nhìn thấy qua việc Tiết Đại nguyện vào hang cọp để cứu Nguy Lâm trở về, việc làm đó đã chứng tỏ hẳn là một người trọng tình trọng nghĩa.

“Đưa hẳn về bảo vệ chàng nhé”. Dạ Dao Quang xét tướng mạo của Tiết Đại, hẳn là một người rất hiếm gặp, kẻ không nơi nương tựa, cũng không có cái gì ràng buộc, thân thủ tốt, hơn nữa hẳn mới mười tám tuổi, có thể bồi dưỡng thêm, bên cạnh Ôn Đình Trạm chỉ có một Vương Lâm hầu hạ thì không đủ dùng.

“Nếu như hẳn đồng ý theo chúng ta, thì theo chúng ta về”. Ôn Đình Trạm không phải là loại người thích ép buộc người khác, hơn nữa con người Tiết Đại đáng để cho hẳn tôn trọng.

“A!” Lúc này Kim Tử chạy về, hái được rất nhiều hoa quả dại, phần lớn là cây sơn trà và dâu tây dại.

“Không tồi nha, nuôi Kim Tử vẫn là có tác dụng nhất”. Dạ Dao Quang cầm lên một quả dại vẫn còn ươn ướt, rửa sạch quả dâu tây dại kia đi rồi bỏ vào miệng nhai, nhìn về phía Kim Tử cười nói.

“Hừ hừ!” Cô đã học được hai tiếng hừ của Kim Tử khi không vui thường làm, sau đó đưa quả dâu tây dại và cây sơn trà cho Ôn Đình Trạm.

“Người không ăn sao?” Ôn Đình Trạm bóc một quả của cây sơn trà đưa cho Kim Tử.

“Đừng để ý tới nó, nó chắc chắn là ăn no rồi mới mang về”. Dạ Dao Quang không chút khách khí liền lấy quả sơn trà trong tay đưa Ôn Đình Trạm ăn, sau đó gật đầu nói: “Cũng không tệ lắm, lúc chín ăn rất ngọt”.

Thế là có bao nhiêu quả đại vừa hái về lại một lần nữa bị ăn sạch, bên kia mấy người Ngụy Lâm cũng chuẩn bị đứng dậy, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nghỉ ngơi một lát, đang định đi tiếp thì Ôn Đình Trạm nói: “Dao Dao, nàng đi với bọn họ đi, ta với Kim Tử đi săn một ít thú hoang, sau đó sẽ đi tìm nàng”.

Dạ Dao Quang mới no được một nửa, Ôn Đình Trạm cũng biết là vậy, hôm nay chắc chắn là không xuống núi được rồi, nhân lúc trời còn chưa tối, săn một ít thú hoang rồi tìm một ít quả đại, để tránh buổi tối Dạ Dao Quang lại thấy đói bụng, đặc biệt là lại vừa đánh nhau với một con hổ, Ôn Đình Trạm thuộc diện người đàn ông có tâm huyết bị kích động nên giờ cảm xúc đang sôi trào, muốn tìm cái gì đó để giải tỏa nỗi niềm.

Dạ Dao Quang không đắn đo gì liền đồng ý luôn, phần lớn là giúp cho Ôn Đình Trạm học được khả năng sinh tồn nơi hoang dã, đây là một việc tốt, nó cũng là một cơ hội khó tìm, ngược lại có Kim Tử đi cùng, bây giờ tu vi của cô cũng tăng mạnh, sẽ nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Ôn Đình Trạm nên sẽ không xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Từ đó hai người chia nhau ra, Dạ Dao Quang đi theo đám người Ngụy Lâm, còn Ôn Đình Trạm mang theo Kim Tử đi sâu vào trong rừng. Nhờ có Kim Tử giúp đỡ, Ôn Đình Trạm đã tìm được rất nhiều hoa quả đại tươi, ví dụ như quả dương châu và quýt đại, bỏ hết vào túi, cậu và Dạ Dao Quang giống nhau, toàn bộ những việc khó khăn đều do Kim Tử làm, hẳn và Kim Tử chia nhau mỗi người làm một nửa, hái xong hoa quả thì bắt đầu đi săn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Ôn Công Tử Học Rộng Tài Cao

Ở bên kia, Dạ Dao Quang đi theo Ngụy Lâm cả một đường bình yên, rất nhanh đã vượt qua ngọn núi cao nhất, quả nhiên nhìn thấy ở phía dưới có một căn nhà gỗ. Bởi vì bây giờ là buổi chiều, mặt trời đã ngả về phía tây, trong căn nhà gỗ có khói bếp đang bay lên, cảnh tượng này chứng tỏ bên trong có người ở. Hốc mắt của Ngụy Lâm hơi hồng lên, nghĩ đến cả một đoạn đường dài đầy gian khổ suýt nữa mất mạng, bây giờ hy vọng lại đang ở trước mắt, trong lòng vui sướng vô cùng.

Mấy người bước nhanh về phía căn nhà gỗ, Dạ Dao Quang nhảy lên một cây đại thụ, thu toàn bộ hình ảnh của căn nhà gỗ vào trong mắt.

Hắn nhìn thấy hai người, một nam một nữ, dáng vẻ bên ngoài của hai người này chênh nhau khoảng mười mấy tuổi. Nam nhân trông khôi ngô khỏe mạnh, hung thần ác sát. Nữ nhân thân hình lại rất gầy yếu, trên mặt bị một tấm vải che lại. Nam nhân đang ngồi tước cọc gỗ giống như đang làm một vật gì đó, nữ nhân ngồi ở ven sông rửa rau, thỉnh thoảng hai người sẽ nhìn nhau cười một cái.

Bầu không khí ấm áp ngọt ngào này rất nhanh bị phá vỡ.

Chủ nhân của căn nhà gỗ này lại nuôi một con sói xám rất lớn. Con sói xám cảm giác được hơi thở của hai người Ngụy Lâm đang ở gần đó, lập tức phát ra tiếng gầm nhẹ cảnh cáo. Nam nhân cũng đứng dậy cầm cung tiễn, bảo vệ nữ nhân kia phía sau lưng.

Khoảng cách quá xa, Dạ Dao Quang không nghe được hai người bọn họ nói chuyện gì, chỉ biết được người nam nhân kia không cho phép hần và Ngụy Lâm tới gần. Ngụy Lâm càng giải thích càng khiến cho nam nhân kia khó chịu. Dạ Dao Quang nhạy cảm phát hiện trong mắt nam nhân kia lóe lên một tia khát máu, gương cung tiễn bắn về phía Ngụy Lâm. Chân Dạ Dao Quang đạp mạnh vào cành cây, thân thể giống như tiên hạc vẩy cánh bay ra ngoài, vừa phất tay một cái đã bắn ra khí ngũ hành tấn công lại nam nhân kia.

Tốc độ của mũi tên rất nhanh, Ngụy Lâm vẫn đang sững sờ chưa kịp phản ứng thì mũi tên đã nhắm thẳng về ấn đường của Ngụy Lâm.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, ngay ở thời khắc nghìn cân treo sợi tóc thì mũi tên kia lại bị chế ngự, khoảng cách của mũi tên chỉ cách ấn đường của Ngụy Lâm hai tấc.

Bỗng nhiên có một luồng sức mạnh vô tình tác động vào mũi tên. Mũi tên quay đầu bắn trở lại căn nhà gỗ, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt mũi tên đã bay xoẹt qua tai của nam nhân kia đâm thẳng vào phòng ốc bên trong căn nhà gỗ.

Nam nhân kia hét lớn một tiếng khiến Dạ Dao Quang sững sờ, lại là tiếng Mông Cổ! Kiếp trước Dạ Dao Quang đã nghe qua rất nhiều thứ tiếng, nhưng do cô lười, trừ tiếng Hán ra thì những thứ tiếng khác cô cũng không học, đều đi tìm phiên dịch, dù sao cũng không có bất kỳ phiên dịch nào qua mắt được cô. Trí nhớ của cô tốt vô cùng nhưng chỉ nghe ra được đối phương nói tiếng Mông Cổ lại không hiểu là nói cái gì, cô cau mày một cái, chậm rãi hiện thân.

Nam nhân kia cảnh giác vô cùng với sự xuất hiện của Dạ Dao Quang, cho dù trên người Dạ Dao Quang tỏa ra một chút khí ngũ hành vô cùng ôn hòa khiến nam nhân kia cảm giác được cô có thiện ý nhưng hần cũng không buông lỏng chút nào.

“Vị tỷ tỷ này, thật sự chúng tôi không có ác ý đâu!”

Nam nhân kia là người Mông Cổ, hai người Dạ Dao Quang cũng không am hiểu tiếng Mông Cổ cho nên Dạ Dao Quang chỉ có thể lựa chọn nói chuyện với nữ nhân đang đứng sau nam nhân Mông Cổ kia.

Nữ nhân kia mở to mắt nhìn Dạ Dao Quang, có lẽ nàng biết được Dạ Dao Quang đang nói chuyện với mình nên đưa tay vỗ vào người nam nhân Mông Cổ kia một cái, sau đó mới khoa tay múa chân chỉ trỏ vào miệng và tai mình.

Dạ Dao Quang hiểu được ý tứ của nữ nhân kia biểu đạt rằng nàng là một người câm điếc. Dạ Dao Quang thầm mắng trong lòng, hai cái người này một người thì có trở ngại ngôn ngữ, một người thì vừa câm vừa điếc, như vậy thì có thể nói được chuyện gì?

“Cô biết chữ không?” Dạ Dao Quang có chút tuyệt vọng làm động tác viết chữ với nữ nhân kia.

Nữ nhân có vẻ hiểu rõ ý tứ của cô, hơi xấu hổ lắc đầu.

Dạ Dao Quang đưa tay vỗ trán một cái, thần linh ơi, như thế này thì phải làm sao? Đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang cảm thấy bản thân bất lực như vậy.

Dạ Dao Quang bắt đầu khoa tay múa chân với nữ nhân kia, nhưng động tác quá phức tạp nên nữ nhân kia chỉ có thể dùng ánh mắt áy náy nhìn cô, ngụ ý là nhìn không hiểu.

Ngay lúc Dạ Dao Quang sắp phát điên, Ôn Đình Trạm dẫn theo Kim Tử chạy đến, còn kéo theo hai con dê núi, trên thân chúng treo hai cái bao vải to đầy căng.

“Dao Dao, tối nay chúng ta có đồ ăn rồi!” Ôn Đình Trạm đưa cho Dao Dao, cũng không để ý tới bốn phía đang giương cung bạt kiếm.

Vẻ mặt Dạ Dao Quang đau khổ hơi giật nhẹ khóe môi.

Ôn Đình Trạm lúc này mới hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô đưa tay chỉ về nam nhân Mông Cổ đang tràn đầy phòng bị kia: “Đó là một nam nhân người Mông Cổ chỉ có thể nói được tiếng Mông, nữ nhân đằng sau thì lại vừa câm vừa điếc!”

“Bọn họ cũng là người Ngụy huynh muốn tìm sao?” Ôn Đình Trạm và Ngụy Lâm đều là hạt giống tốt, mới ở chung một thời gian ngắn ngủi đã kịp xưng huynh gọi đệ.

“Đúng thế!” Ngụy Lâm cười chua chát.

Ôn Đình Trạm lúc này mới bỏ dây leo đang dắt hai con dê núi ra đi đến trước mặt nam nhân Mông Cổ kia ôm quyền hành lễ, sau đó nói một câu tiếng Mông không ai nghe hiểu.

Dạ Dao Quang trừng to mắt nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm. Mẹ kiếp, tên tiểu tử này học tiếng Mông từ bao giờ, sao cô lại không biết cậu ấy có thể nói tiếng Mông lưu loát trôi chảy như vậy, chuẩn như vậy? Ngay cả Dạ Dao Quang ở kiếp trước đã ở Nội Mông nửa năm được nghe qua rất nhiều tiếng Mông nhưng cô vẫn có chút không tin được đây là sự thật.

Nam nhân Mông Cổ kia cũng lộ ra vẻ kích động, hình như đã rất lâu rồi hẳn cũng không được nói chuyện với người khác, chưa nói được mấy câu đã bước lên phóng khoáng thoải mái vỗ vai Ôn Đình Trạm, bày ra dáng vẻ một nhị ca tốt. Người Mông Cổ xưa nay vô cùng nhiệt tình phóng khoáng, lại có thêm một cái máy phiên dịch Ôn Đình Trạm ở đây nên nam nhân Mông Cổ kia rất nhanh liền đón nhận bọn họ, mời bọn họ vào nhà.

“Dao Dao, đây là Cổ Ma Nhĩ, đây là A Ni Á vợ hăn.” Sau khi mấy người đi vào ngồi xuống, Ôn Đình Trạm mới giới thiệu với Dạ Dao Quang, sau đó lại cùng Cổ Ma Nhĩ nói chuyện.

A Ni Á rót cho bọn họ và Cổ Ma Nhĩ một chút rượu sữa, sau đó giống như chim non nép vào người Cổ Ma Nhĩ. Ngụy Lâm nhìn Cổ Ma Nhĩ đang trò chuyện vui vẻ với Ôn Đình Trạm với vẻ mặt ngưỡng mộ. Hăn ăn đồ ăn nóng A Ni Á mang lên. Dạ Dao Quang và Kim Tử ăn hoa quả Ôn Đình Trạm mang về. Ngồi ở trong phòng không ai hiểu hai bọn họ nói gì, thỉnh thoảng chỉ vang lên tiếng cười sang sảng của Cổ Ma Nhĩ.

Tận đến khi trời tối, Cổ Ma Nhĩ vẫn còn có chút chưa được thỏa mãn đã bị A Ni Á kéo hăn đi chuẩn bị bữa tối, bởi vì Cổ Ma Nhĩ nói muốn làm món dê nướng cho bọn họ ăn cho nên A Ni Á chỉ có thể ngồi bên hỗ trợ.

“Chàng học tiếng Mông từ bao giờ?” Đợi đến khi Cổ Ma Nhĩ và A Ni Á đều đi xuống chuẩn bị bữa tối, Dạ Dao Quang mới híp mắt cười nhạt nhìn Ôn Đình Trạm.

Vừa nói, Ôn Đình Trạm vừa cẩn thận nhìn Dạ Dao Quang: “Năm trước có một người bạn tốt của tiên sinh đến đây chơi, lại là người thông thạo tiếng Mông, tiên sinh dẫn ta ra giao lưu cùng, trong bữa tiệc nghe thấy ông ấy nói vài câu bèn nổi lên tâm tư học tập, ông ấy ở lại học viện một tháng, ta thường xuyên tìm đến hỏi, sau khi ông ấy đi ta lại tìm được rất nhiều sách tiếng Mông trong thư viện nên tự học thêm một chút.”

Dạ Dao Quang dùng ánh mắt biến thái nhìn Ôn Đình Trạm, trời đất ơi, có những người trời sinh vốn không phải người mà chính là biến thái, cô ở Nội Mông nửa năm cũng không học nổi một câu thể mà người này học một tháng liền năm giữ căn bản sau đó tự học thành tài!

Người so sánh với người đúng là tức chết người mà!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Giao Lưu Thần Thức

“Hai mươi năm trước, Cổ Ma Nhĩ do chiến tranh hỗn loạn nên đã bị lưu lạc vào vùng Trung Nguyên...”

Nhân lúc Cổ Ma Nhĩ và A Ni Á đi nướng thịt dê, Ôn Đình Trạm nói cho Dạ Dao Quang và đám người Ngụy Lâm nghe những tin tức cậu vừa lấy được từ Cổ Ma Nhĩ.

“Khi đó Cổ Ma Nhĩ mới chỉ có mười mấy tuổi, bị trọng thương được một đôi vợ chồng cứu sống, sau đó đôi vợ chồng này đưa Cổ Ma Nhĩ về quê. Nửa năm sau họ lần lượt bị bệnh mà chết, Cổ Ma Nhĩ cũng không nhớ rõ lắm chuyện này, có vẻ như lúc đó đầu hắn bị chấn thương, hơn nữa lúc đó đang có chiến tranh, Trung Nguyên và Mông Cổ trở mặt với nhau, thôn dân chỗ đó đều không đồng ý tiếp nhận Cổ Ma Nhĩ. Cổ Ma Nhĩ đành sống một mình ở nơi thâm sơn cùng cốc, rất ít khi xuống núi. Năm năm trước hắn đem da thú xuống núi đổi một ít đồ gia dụng, lúc đó A Ni Á bị người nhà vứt bỏ nên hắn cứu về đây.”

“Bị người nhà vứt bỏ sao?” Dạ Dao Quang biết A Ni Á là người Hán, không ngờ rằng lí do nàng ấy sống cùng Cổ Ma Nhĩ lại là như vậy.

“A Ni Á vốn câm điếc, năm năm trước lại bị độc trùng hủy dung, lúc đó có một thầy lang đi qua nói rằng A Ni Á bị bệnh truyền nhiễm nên người nhà A Ni Á liền vứt bỏ nàng.”

Dạ Dao Quang nghe xong ngẩng đầu nhìn ra phía bên ngoài, cánh cửa rộng lớn có thể nhìn được cả mặt sân bên kia, Cổ Ma Nhĩ đã xử lí xong con

dê, bắt đầu đốt lửa trong lò, A Ni Á ngồi cạnh thỉnh thoảng dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán hần, bọn họ vốn bất đồng ngôn ngữ, một người lại là người câm điếc không thể nói chuyện nhưng bọn họ chỉ cần nhìn vào mắt đối phương, dùng ngôn ngữ tâm hồn để trao đổi, không cần bất cứ loại ngôn ngữ nào khác.

Khoảng nửa canh giờ sau, cũng không biết Cổ Ma Nhĩ dùng biện pháp gì nhưng mùi thịt dê nướng thơm lừng theo gió bay vào trong, căn nhà gỗ nhỏ nhỏ tràn ngập mùi thịt dê nướng. Dạ Dao Quang nuốt nước bọt, ánh mắt Kim Tử cũng lấp lánh nhìn chăm chăm cánh tay Cổ Ma Nhĩ đang lật thịt dê nướng vàng ươm, Cổ Ma Nhĩ còn rắc lên đó một loại gia vị đặc biệt khiến mấy người bọn họ thèm đến mức bụng kêu ùng ục.

Thấy dê đã sắp được nướng chín, A Ni Á vội vã đi xếp ghế xung quanh lò lửa lớn, mấy người Tiết Đại thấy vậy có chút ngại ngùng, chủ động đi ra giúp đỡ A Ni Á.

A Ni Á lại bưng từ trong bếp ra một chồng bánh nướng áp chảo, bánh nướng áp chảo cũng được nướng vàng ươm thơm lừng ngon mắt vô cùng, sau đó rót cho mỗi người một cốc rượu sữa lớn.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, Cổ Ma Nhĩ lấy ra một thanh đoản đao, thủ pháp thuần thục nhanh chóng cắt phần thịt trên đùi con dê, thả vào bát mỗi người một tảng thịt lớn, sau đó đặt vỉ nướng qua một bên, lấy cho mình và A Ni Á một miếng rồi ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống Cổ Ma Nhĩ lại nói thêm một câu, Ôn Đình Trạm phiên dịch lại: “Cổ Ma Nhĩ bảo chúng ta không cần khách khí, mọi người hãy nếm thử tay nghề của hần, đây là món hần am hiệu nhất.”

Mọi người đã hai ngày một đêm chưa được ăn thức ăn nóng hổi, nghe xong lời này cộng thêm hương thơm ngào ngạt của thịt dê nên không còn vẻ rụt rè nữa. Dạ Dao Quang cắt mấy miếng thịt dê trong khay, cắt hơn

phân nửa chỗ thịt, còn dư lại một ít đùi dê và khớp xương liền ném qua chỗ Kim Tử.

Mùi vị của món thịt dê nướng này tuyệt đối là món thịt nướng ngon nhất Dạ Dao Quang đã từng được ăn trong cả hai kiếp. Kiếp trước rất nhiều nơi đều có thịt dê nướng, Dạ Dao Quang đã từng ở lại Mông Cổ khá lâu cũng chưa từng được ăn qua món thịt dê nướng ngon như vậy, khiến người ta hận không thể cắn luôn đầu lưỡi của chính mình. Tuy là ở cổ đại không có nhiều loại gia vị bằng hậu thế nhưng lại bảo toàn được mùi vị thịt nguyên chất nhất, hơn nữa không có một chút mùi tanh nào.

Cổ Ma Nhĩ nâng một chén rượu sữa lên mời mọi người. Dạ Dao Quang miệng đầy dầu mỡ nên không muốn uống rượu sữa, cô cũng lấy lệ nâng chén lên sau đó nhấp một ngụm rồi tiếp tục chiến đấu với món thịt dê nướng. Cổ Ma Nhĩ thấy vậy cũng không cảm thấy Dạ Dao Quang thất lễ, ngược lại còn thấy Dạ Dao Quang yêu thích tay nghề nấu nướng của hãn nên hãn rất vui, tiện tay cắt cho Dạ Dao Quang thêm một tảng thịt lớn. Thấy người khác ăn gần xong hãn cũng cắt thêm cho họ một tảng, cứ như vậy con dê béo lúc đầu đã bị ăn hơn phân nửa.

Thịt dê ngon như vậy nhưng Ôn Đình Trạm lại cảm thấy quá nhiều dầu mỡ. Cậu thích ăn bánh thịt nai nướng áp chảo hơn, Cổ Ma Nhĩ lại chia cho cậu một miếng thịt dê, cậu lấy dao cắt một miếng không lớn không nhỏ bỏ vào đĩa của Dạ Dao Quang, vì vậy Dạ Dao Quang cũng không cần hoạt động gì nhiều, chỉ chăm chú ngồi ăn. Cuối cùng cũng ăn xong bữa, Dạ Dao Quang ăn quá no nên ngồi ở trong sân chờ tiêu thực, mà Ôn Đình Trạm cũng nói với Cổ Ma Nhĩ nguyên nhân bọn họ đến đây, Cổ Ma Nhĩ lắc đầu, nói gì đó, Ôn Đình Trạm phiên dịch lại cho Ngụy Lâm: “Cổ Ma Nhĩ nói hãn đã từng giết người.”

Đã từng giết người thì không cần biết vì lí do gì, cho dù là người giết người tự vệ cũng không được thiên đạo tính là người lương thiện nữa. Ngụy Lâm nghe xong ánh mắt có chút buồn bã.

Ôn Đình Trạm nhìn về phía A Ni Á, biết Cổ Ma Nhĩ vô cùng bảo vệ A Ni Á nên cậu dùng giọng ôn hòa hỏi thử xem có thể mời A Ni Á giúp đỡ được không, hẳn chỉ nói với Ôn Đình Trạm một câu rằng nếu Ôn Đình Trạm có thể làm cho A Ni Á tự mình gạt đầu thì mới được, chuyện này hẳn không thể thay A Ni Á làm chủ.

Nhưng không ai nghĩ ra cách gì để nói chuyện cho A Ni Á hiểu. Ngụy Lâm đã thử rất nhiều lần nhưng A Ni Á không rõ ý tứ của hẳn, chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Cổ Ma Nhĩ. Cổ Ma Nhĩ đã nói không tham dự vào nên hẳn cũng không cho A Ni Á bất cứ gợi ý nào.

Ngay lúc Ôn Đình Trạm và Ngụy Lâm đang vò đầu bứt tai, sắp không chống đỡ được nữa thì Dạ Dao Quang chậm rãi đi tới, nói với Ôn Đình Trạm: “Chàng nói cho hẳn biết ta có thể khiến cho A Ni Á hiểu được ý định của chúng ta, nhưng ta muốn nói chuyện một mình với A Ni Á, mọi người chỉ có thể canh giữ ngoài cửa.”

Ôn Đình Trạm thuật lại cho Cổ Ma Nhĩ nghe, đối với Dạ Dao Quang thì Cổ Ma Nhĩ vô cùng kiêng kỵ nhưng không tỏ thái độ gì.

Dạ Dao Quang trực tiếp lướt qua hẳn nhìn về phía A Ni Á. Cô không nói gì nhưng ánh mắt vô cùng hiền lành, khí ngũ hành nhu hòa tràn ngập trong ánh mắt cô giống như có dòng nước chảy qua, đánh thẳng vào thần kinh của A Ni Á khiến A Ni Á như bị ma xui quỷ khiến bước tới trước mặt Dạ Dao Quang.

Cổ Ma Nhĩ muốn ngăn cản lại bị Ôn Đình Trạm giữ lại. Ôn Đình Trạm nói vài câu tiếng Mông Cổ với Cổ Ma Nhĩ, sắc mặt Cổ Ma Nhĩ có chút nghiêm trọng nhưng lại dừng bước, không có ý định ngăn cản nữa.

Dạ Dao Quang nắm tay A Ni Á đi vào trong phòng, dùng la bàn tìm được một vị trí thích hợp, cô để cho A Ni Á ngồi khoanh chân ở đó còn cô ngồi ở phía đối diện với A Ni Á, đầu ngón tay của cô thì triển thủ quyết,

khí ngũ hành vô hình tràn ra khắp nơi khiến cho đôi tay đang rũ xuống của A Ni Á cũng từ từ giơ lên theo sự điều khiển của Dạ Dao Quang.

“A Ni Á, người có thể nghe được giọng nói của ta không?”

Trong đầu óc đang hỗn loạn của A Ni á bỗng xuất hiện một chuỗi âm thanh mơ hồ, âm thanh càng ngày càng rõ ràng, âm thanh đó hỏi nàng có nghe thấy hay không...

A Ni Á giật mình, cô muốn giãy giụa nhưng chỉ nghe được giọng nói của Dạ Dao Quang: “Đừng sợ, ta sẽ không làm tổn thương người, ta chỉ là tiến vào trong mộng của người mà thôi, thời gian của ta có hạn, hãy chú ý nghe ta nói...”

Dạ Dao Quang dùng thần thức để giao lưu, chỉ cần không phải có chương ngại gì về đầu óc thì đều có thể dùng thần thức giao lưu, chỉ có điều tu vi Dạ Dao Quang vừa mới đột phá nên thời gian duy trì thần thức cũng không dài, cô liền tóm tắt nói ra ý định của bọn họ.

“A Ni Á, người nghe hiểu không? Hiện giờ ta cần người ấn dấu tay xuống, trong lòng thầm gọi tên Tôn Lâm Nhi, giúp nàng ấy hóa giải thù hận trong lòng.” Tin hot

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Lại Thấy Ánh Mặt Trời

Nói xong, Dạ Dao Quang cũng kết thúc việc giao lưu thần thức, chuyện này tiêu hao tu vi thật kinh khủng, chỉ mới có thời gian nửa nén nhang ngắn ngủi mà trên trán của cô và trên lưng đều rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, đôi mắt cũng toát ra vẻ mệt mỏi.

A Ni Á đã tỉnh táo lại, trong mắt của nàng tràn ngập sự tiếc nuối. Nàng cứ nghĩ rằng cả đời này nàng sẽ không được nghe bất kì âm thanh gì, thì ra nàng cũng có cơ hội nghe được âm thanh, hơn nữa giọng nói của cô nương này dễ nghe vô cùng, đột nhiên nàng lại muốn nghe thử giọng nói của chính mình, nghe thử giọng nói của Cổ Ma Nhĩ, nghe tiếng chim hót, nghe âm thanh của toàn bộ đất trời...

“Ta quen một đại phu rất lợi hại, nếu như người đồng ý có thể bảo Cổ Ma Nhĩ dẫn người đến tìm ta!” Thấy ánh mắt của A Ni Á tràn đầy mong chờ, Dạ Dao Quang chậm rãi khoa tay múa chân với A Ni Á.

A Ni Á hiểu ý tứ của Dạ Dao Quang, vui vẻ bước tới ôm chầm lấy cô một cái, đi theo sau Dạ Dao Quang ra ngoài, gật đầu với mấy người đứng phía sau Cổ Ma Nhĩ.

Dạ Dao Quang ra hiệu cho Ngụy Lâm, Ngụy Lâm quá đổi vui mừng vội vàng lấy ô và mực chu sa ra.

A Ni Á nhìn Dạ Dao Quang một chút, trước ánh mắt khích lệ của Dạ Dao Quang, A Ni Á đưa tay chấm vào mực, trong lòng nhớ lời dặn của Dạ Dao Quang, thầm đọc tên Tôn Lâm Nhi rồi chậm rãi in dấu tay xuống. Vết

mực ngừng tụ thành một dấu tay màu vàng mỏng, tất cả sắc vàng thu lại rồi biến mất toàn bộ, sau đó một ánh sáng vàng nhạt lóe lên từ trên giấy, toàn bộ mặt chiếc ô đều biến thành màu vàng kim, nhìn qua trông đẹp đẽ quý giá vô cùng.

“Thành công rồi!” Dạ Dao Quang gật đầu với Ngụy Lâm.

Ngụy Lâm kích động suýt khóc. Hắn cúi đầu thi lễ với Cổ Ma Nhĩ, A Ni Á, Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang... một lúc lâu sau mới có thể hồi phục lại tâm tình.

“Chàng nói cho Cổ Ma Nhĩ biết ta quen một vị thần y, có thể xin hắn chữa bệnh cho A Ni Á.” Dạ Dao Quang nói với Ôn Đình Trạm.

Sau khi Ôn Đình Trạm chuyển lời cho Cổ Ma Nhĩ, Dạ Dao Quang nói tiếp: “Trở về ta sẽ liên hệ với hắn, khi nào hắn đến nơi ta sẽ dẫn hắn đến tìm các người.”

Dạ Dao Quang suy nghĩ cảm thấy nếu để Cổ Ma Nhĩ và A Ni Á ra ngoài tìm cô thì sẽ xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa Dạ Dao Quang cũng không xác định được khi nào mới có thể liên lạc được với Mạch Khâm, có lẽ phải đến tận cuối năm cho nên Dạ Dao Quang mới bảo Ôn Đình Trạm chuyển lời lại. Cho dù như thế Cổ Ma Nhĩ cũng kích động vô cùng, hắn luôn hi vọng mình và A Ni Á có thể nói chuyện với nhau.

Đêm đến, Cổ Ma Nhĩ và A Ni Á muốn dọn dẹp một gian phòng cho bọn họ ở nhưng nhà gỗ nhỏ chỉ có ba gian phòng mà bọn họ lại có quá nhiều người, cuối cùng chỉ có thể dọn dẹp một gian cho mấy người Ngụy Lâm ở trong đó. Dạ Dao Quang dẫn theo Ôn Đình Trạm và Kim Tử tiếp tục tìm một cây đại thụ ngủ lại, chấp nhận màn trời chiếu đất thêm một đêm.

Sáng sớm hôm sau tu luyện xong, ăn bữa sáng do A Ni Á chuẩn bị, mọi người cũng vội vã cáo từ. A Ni Á không nỡ để bọn họ đi nên tiễn bọn

họ cả một đoạn đường dài, đến tận khi Cổ Ma Nhĩ ngăn cản mới dừng lại, im lặng đứng đó nhìn bọn họ đi xa.

Xuống núi không gặp trắc trở gì nên đi rất nhanh, còn có Dạ Dao Quang bên cạnh nên trước khi trời tối bọn họ đã đi ra khỏi Ngũ Chỉ Phong, đi xuyên đêm quay về Ngụy gia. Vợ chồng Ngụy Hùng nhìn thấy con trai lành lặn trở về liền thở dài một hơi, vội vã sai người chuẩn bị đồ ăn, phái người hầu hạ bọn họ rửa mặt mũi.

“Dạ cô nương tìm tiểu nhân có gì sai bảo?” Buổi tối, Dạ Dao Quang gọi Tiết Đại đến.

“Ta và Trạm ca nhìn trúng người, muốn hỏi người một chút, người có nguyện ý đi theo chúng ta không?” Dạ Dao Quang nói với Tiết Đại.

Tiết Đại có chút động lòng, vị Dạ cô nương này trong mắt hắc có thể coi như thần linh, nhưng dù sao hắc cũng không phải là người dễ xúc động: “Tiểu nhân không bán mình làm nô!”

Đây là sự kiên trì của hắc, bằng không với dáng vẻ khỏe mạnh, thân thủ nhanh nhẹn của hắc căn bản cũng không lưu lạc đến mức bán mạng kiếm tiền, có lẽ đã sớm làm nô tài cho nhà giàu rồi. “Bán mình chẳng qua là một loại thủ đoạn ràng buộc người khác. Người không bán mình cũng được, ta cam kết cho người làm hộ vệ của Trạm ca, không phải bán mình nên cũng không cần ký khế ước.” Nhìn vẻ mặt không thể tin nổi của Tiết Đại, Dạ Dao Quang cười cười: “Một tờ khế ước có thể ràng buộc người nhưng lại không thể ràng buộc tâm, một người nếu có hai lòng thì càng mạnh mẽ áp chế sẽ càng có tác dụng ngược lại. Nếu như có ngày người muốn rời đi chỉ cần thông báo một tiếng, chỉ cần người không bất trung bất nghĩa với chúng ta là được, cuộc đời này có hợp ắt có tan, ta cũng không cưỡng cầu!”

“Tiết Đại đa tạ Dạ cô nương và Ôn công tử, ăn cơm của người phải biết báo đáp, đương nhiên ta sẽ toàn lực bảo hộ an nguy của công tử.” Tiết Đại vội vã ôm quyền nói.

“Ta còn cần phải ở lại chỗ này mấy ngày, mấy ngày này người cứ về xem trong nhà còn việc gì cần thu xếp, sau bảy ngày tới Ngự gia tìm ta.” Dạ Dao Quang gật đầu nói.

Sau khi nói chuyện xong, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang mỗi người tìm một chỗ để ngủ, đã hai buổi tối không được ngủ trên giường nên Dạ Dao Quang ngủ ngon hơn mọi ngày, nhưng sáng hôm sau cô vẫn dậy sớm tu luyện.

Ăn xong bữa sáng do Kim Tử đưa tới, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm mang theo ô Bách Thiện đi cùng mấy người Ngự Lâm đến căn nhà cũ.

“Người đã đến rồi!” Mặc dù là ban ngày nhưng chỗ phật đường đổ nát vẫn âm u như cũ, đợi lâu như vậy A Lâm mới lại nhìn thấy Dạ Dao Quang nên có vẻ hơi kích động.

Dạ Dao Quang không nói gì chỉ mở ô Bách Thiện ra, ô tự động bay về phía A Lâm.

A Lâm nhìn chiếc ô đang lơ lửng trước mắt, ngửa đầu nhìn màu vàng kim nhàn nhạt ở trên, tay nàng có chút run rẩy, chậm rãi tới gần nhẹ nhàng chạm thử, cảm giác lạnh lẽo cứng rắn khiến cho nàng cảm thấy kích động vô cùng, nàng nắm lấy cán ô, khẽ vuốt từ dưới lên trên, vuốt đi vuốt lại.

“Ta có thể đi ra sao?” A Lâm cẩn thận hỏi.

Dạ Dao Quang nhường đường: “Thử một lần đi!”

A Lâm lúc này đang mặc bộ quần áo do Dạ Dao Quang cúng tế cho nàng, bộ quần áo màu hồng nhạt có hoa văn trắng làm từ lụa mỏng mềm mại. Một đầu tóc đen của nàng cũng dùng mấy đóa hoa lụa màu hồng nhạt cài lên khiến gương mặt xinh đẹp tái nhợt của nàng như có thêm vài phần sức sống, dưới chân đi một đôi giày thêu, bước chân của nàng rất nhẹ nhưng không phải bay mà là thật sự chậm rãi bước tới. Nàng rốt cục cũng cảm nhận được sự tồn tại của mặt đất.

Nàng đứng ở dưới mái hiên, nhìn ánh nắng sớm bên ngoài đã dịu bớt. A Lâm chần chừ rất lâu, lấy hết dũng khí chậm rãi bước ra nửa bước. Làn váy bằng lụa mỏng của nàng nhẹ nhàng lướt qua đám lá khô trên mặt đất và bậc thang đầy bụi bặm, ô trong tay che phủ từng tắc trên cơ thể nàng, nàng đứng ở trong sân dưới ánh mặt trời rực rỡ mà cũng không cảm nhận được một tia đau đớn nào...

Nếu như quý cũng có thể rơi lệ thì nàng nhất định sẽ lệ rơi đầy mặt. Mấy chục năm trôi qua, cuối cùng nàng cũng có thể thấy được ánh mặt trời một lần nữa, cảm giác hạnh phúc và vui sướng này không phải ai cũng có thể cảm nhận được.

“Tôn cô nương, ta đã tra được tung tích của lệnh tôn!” Lúc này Ngụy Lâm đi lên phía trước, hẳn không nhìn thấy Tôn Lâm Nhi nhưng hẳn có thể nhìn thấy ô Bách Thiện: “Dạ cô nương nói người không thể đi ra ngoài như vậy, nếu không mọi người sẽ chỉ có thể nhìn thấy một chiếc ô trôi lững lờ giữa đường cho nên ta tới hộ tống cô.”

Tôn Lâm Nhi nhìn Ngụy Lâm. Nàng suýt chút nữa thì giết chết nam tử này nhưng nam tử này dường như không hận nàng, cũng không sợ nàng, ngược lại hoàn toàn nguyện ý cầm ô che chở cho nàng, thế gian này có mấy người có dũng khí như vậy dám che chung một tán ô cùng với quý?

“Làm phiền Ngụy công tử!” Tôn Lâm Nhi nói ra những lời này Ngụy Lâm cũng không nghe được, nhưng Dạ Dao Quang lại biết nàng đã thật sự

buông bỏ oán hận đối với Ngụy gia.

Dạ Dao Quang gật đầu ra hiệu. Ngụy Lâm tiến lên cầm lấy cán ô, sau đó dẫn theo Tôn Lâm Nhi đi tìm cha mẹ nàng. Cha mẹ nàng mặc dù đã bảy mươi tuổi nhưng vẫn còn sống khỏe mạnh, đây có lẽ là bồi thường lớn nhất của ông trời giành cho Tôn Lâm Nhi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Song Gió Lại Nổi Lên

"Đi thôi, người chỉ có thời gian mấy ngày." Dạ Dao Quang nhìn A Lâm đã ra khỏi cửa nhà cũ Ngụy gia lại đột nhiên quay đầu trước xe ngựa, nhẹ giọng dặn dò cô.

Ô Bách Thiện có thể giúp A Lâm tránh được ánh sáng mặt trời mỗi ngày nhưng cũng sẽ để lộ sự tồn tại của nàng. Sau bảy ngày, nàng đương nhiên sẽ phải nhận sự xét xử của lễ trời, rốt cuộc là kết cục như thế nào Dạ Dao Quang cũng không biết, cũng may cha mẹ của A Lâm không hề rời khỏi huyện Vạn An nhưng là lại chuyển đến trấn Phù Dung, cách Ngụy gia cũng phải một ngày đi đường, thời gian dư dả.

"Dao Dao, nàng kêu ta thu dọn hành lý làm gì?" Vừa tiễn Ngụy Lâm và A Lâm xong, Ôn Đình Trạm đi một chiếc xe ngựa tới, vén rèm xe hỏi Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhảy lên xe ngựa, chỉ nói với Tiết Đại đang đánh xe: "Theo Ngụy Lâm đến trấn Phù Dung."

Tiết Đại không có người thân cũng chẳng có quê hương, hẳn quay về dọn dẹp một số đồ cần thiết, chào hỏi mọi người, vừa hay nhìn thấy Ôn Đình Trạm mang theo Kim Tử đi thuê xe ngựa bèn tiến đến hỏi han, biết đó là sự phân phó của Dạ Dao Quang liền đi cùng, lại đúng lúc hẳn biết đánh xe ngựa nên Ôn Đình Trạm chỉ thuê xe.

"Chúng ta cũng đi trấn Phù Dung?" Ôn Đình Trạm nghi hoặc.

"Đã vậy thì sao không đi cùng Ngụy huynh luôn?"

"Việc còn chưa xong, sao muội có thể không đi theo?" Dạ Dao Quang nằm nghiêng trên xe ngựa, một tay chống đầu, tay kia cầm một miếng bánh ngọt từ đĩa điểm tâm lên: "Chúng ta tự đi không phải càng thuận tiện, càng tự do hơn hay sao?"

Chuyện của A Lâm cô đã không nhúng tay vào nữa thì cũng không có lý nào mà trước khi mọi chuyện kết thúc cô không đi theo, đây không phải cách làm việc của cô, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì làm thế nào? Cô không đi theo nhóm người Ngụy Lâm chỉ vì muốn có thêm chút không gian mà thôi, cùng nhau hành sự khó tránh khỏi phải bận tâm nhiều điều, ví dụ như cô muốn dừng lại hoặc đi dạo chẳng hạn, cũng đều phải chào hỏi nhau, hà tất gì phải trì hoãn hành trình của bọn họ?

Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang nói như vậy cũng không truy hỏi nữa mà cầm một quyển sách lên, dựa vào cửa sổ trong xe ngựa lẳng lặng lật xem. Dạ Dao Quang lại nhắm mắt nghỉ ngơi, Kim Tử gần đây rất mê bắt chước, nó cũng tìm một vị trí bắt chước động tác của Dạ Dao Quang.

Sau một ngày lắc lư, hai nhóm người đều gió yên sóng lặng lần lượt tiến vào trấn Phù Dung. Trấn Phù Dung mặc dù chỉ là một trấn nhưng cũng thuộc huyện Vạn An, suy cho cùng là một thị trấn, sự phồn hoa của nó đương nhiên có thể so sánh được với những thành trấn khác.

"Dạ cô nương, thiếu gia đã chuẩn bị phòng cho cô nương và Ôn công tử rồi, mời hai vị đi theo tiểu nhân." Hai người vừa vào cổng thành đã có người cầm đèn lồng của Ngụy gia tiến lên nghênh đón.

Dạ Dao Quang nghĩ Ngụy Lâm cũng không phải là tên ngốc chỉ biết đọc sách. Hắn ta vẫn rất thông thạo đạo lý đối nhân xử thế, đặc biệt là việc đưa bọn họ đến một biệt viện. Đây là một biệt viện nhỏ đơn độc, hơn nữa vừa vào cửa Dạ Dao Quang liền phát hiện phong thủy ở đây cũng khá tốt. Trong biệt viện có hai a hoàn và ba đầy tớ hầu hạ, bọn họ rửa tay là có thể ăn cơm.

Sau khi ăn no, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm trò chuyện một lát, lại trêu chọc Kim Tử một chút rồi mới tắm rửa chuẩn bị nghỉ ngơi. Ngay lúc cô định thối tắt nển lên giường nằm, cô liền nhìn thấy ngọn lửa sau khi bị cô nhấc cái chao đèn ra không hiểu sao lại đỏ, nó biến thành một màu xanh lam kỳ dị khiến người ta khó nắm bắt, khiến ánh mắt Dạ Dao Quang bỗng nhiên ngưng lại.

“A!” Kim Tử vốn nằm trên giường nhìn thấy Dạ Dao Quang nhảy ra từ cửa sổ bèn lập tức xốc chăn lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Ôn Đình Trạm vừa để sách xuống định đi ngủ, mặc dù không thấy Dạ Dao Quang nhưng lại nhìn thấy bóng dáng của Kim Tử, ngay lập tức chạy theo ra ngoài.

Đã canh hai rồi (từ hai mươi một giờ đến hai mươi ba giờ), ngoài đường đã rất vắng vẻ. Ở thời cổ đại, trừ khi là ngày hội đèn lồng, nếu không thì cơ bản là không có người sống về đêm, trừ các thanh lâu ra thì vào canh hai ai cũng đều đã đi ngủ cả.

Dạ Dao Quang đứng trong con phố dài, hầu hết các khách trạm đều đã đóng cửa, chỉ còn vài cái khách trạm còn mở cửa. Thiên Lân trên người cô đã bắt đầu chuyển động liên tục, điều này cho thấy suy nghĩ của cô không hề sai, quanh đây chắc chắn có chỗ không sạch sẽ, chỉ có điều thứ này ẩn núp không giống bình thường.

Cô đi chậm lại, mặc dù không khoác áo khoác ngoài nhưng quần áo vẫn chỉnh tề, có thể che được làn váy bông bênh như cánh hoa trong nước khi cô đi lại, làn váy vốn lay động nhẹ nhàng đột nhiên bị một trận gió thổi tới, gió thổi khiến làn váy cô tung bay.

Dạ Dao Quang lập tức nhảy lên, tức khắc cảm nhận được một cơn gió lạnh quét qua người. Cô vung tay lên bắn chùm tia sáng mờ trong tay ra ngoài, Thiên Lân phát ra tiếng kêu lạnh lốt giữa không trung, bay về phía

làn sương mù bất thường chỉ cô nhìn thấy được trong hư không, trong nháy mắt khi xuyên qua làn sương mù kia, nơi đó rõ ràng xuất hiện một hình bóng dữ tợn. Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm con quỷ có hình dáng tương đương một đứa trẻ năm sáu tuổi, khuôn mặt trắng xanh, mắt màu đỏ máu.

Con tiểu quỷ bị Thiên Lân của Dạ Dao Quang đè xuống đất. Dạ Dao Quang bước nhanh về phía trước. Nhưng khi cô sắp đến gần lại nhạy cảm bắt được nụ cười quái dị xẹt qua đôi mắt màu đỏ máu của con tiểu quỷ, cô dừng chân lại. Nhìn thấy người con tiểu quỷ bỗng nhiên bị xé thành hai mảnh, sau đó một móng vuốt quỷ nhanh chóng vươn ra từ người con tiểu quỷ, tấn công về phía Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhanh chóng nghiêng người, lật cổ tay lại, một lá bùa đã trượt vào lòng bàn tay cô, khi cô định dán nó lên người con tiểu quỷ thì có hai người từ trong khách trạm đi ra, cả hai người đều mặc y phục gấm hoa, một người say bí tỉ dựa vào người người kia.

“Thuấn Vũ, người xem, nha đầu đứng trên đường kia còn say hơn ta...” Người đàn ông say rượu nhìn Dạ Dao Quang đứng trên đường thể hiện võ nghệ như đang làm xiếc, không khỏi cười ra tiếng. Người không nhìn thấy quỷ là hẳn lại tránh khỏi sức nâng đỡ của người đàn ông, bước những bước chân lảo đảo về phía Dạ Dao Quang: “Tiểu nha đầu, muện thế này rồi cũng không có ai xem người biểu diễn, ta tới cổ vũ cho người...”

Nhìn thấy móng vuốt quỷ trước mặt mình tung chiêu nhanh chóng đánh về phía người đàn ông say, Dạ Dao Quang tung người một cái bay vọt đi. Dạ Dao Quang tức giận trong lòng, căn bản không ngăn móng vuốt quỷ kia mà là vung tay áo lên, dán tấm bùa vào eo người đàn ông say, khi Dạ Dao Quang niệm thần chú, tấm bùa lóe sáng lên, móng vuốt quỷ kia dường như bắt phải lửa, bị hòa tan rồi mạnh mẽ rứt lại.

Lúc này Dạ Dao Quang đã bay vọt đến trước mặt người đàn ông say rượu. Nhìn thấy móng vuốt quỷ lại duỗi ra từ phía sau người đàn ông, Dạ

Dao Quang không chút suy nghĩ định đá bay người đàn ông say rượu, chân vừa đưa ra lại bị một chân khác duỗi ra cản lại.

Dạ Dao Quang không kịp nhìn xem ai quấy rối, lòng bàn tay cô chứa đầy khí ngũ hành, một phát đã bắt được người ngăn cản mình, cứng rắn không chế rồi đánh bay hắn ta, người đàn ông say rượu được cô bảo vệ sau lưng cũng theo hắn ta bay ra ngoài làm đệm lưng cho hắn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thịnh Thế Mỹ Nhân

Một lần nữa móng vuốt quỷ lại nhào hụt nên khi nó chuẩn bị hạ thủ lần thứ hai với hai người. Dạ Dao Quang đâu dễ dàng cho nó cơ hội như vậy, cô cảm nhận được Kim Tử đang tới gần nên hoàn toàn không để ý tới móng vuốt quỷ, thủ quyết tung bay, một lá bùa liền bay ra sau đó bao vây xoay chuyển mấy vòng trên đầu ngón tay của cô rồi bay về hướng móng vuốt quỷ.

Hai người đứng dậy sau khi bị Dạ Dao Quang đá bay. Thấy một cô nương trưởng thành với dáng dấp vô cùng xinh đẹp như vậy lại ném lá bùa về phía bọn họ, chẳng khác nào xem hai người bọn họ còn đang sống sờ sờ như là quỷ quái, trong lòng giận dữ. Một nam tử đang say vô cùng chóng mặt, còn tên kia không say đang muốn nhảy lên, đột nhiên trên trời có một con thú trên mình đầy lông nhảy xuống tung chân đạp hẳn bay qua một bên. Kim Tử rơi xuống đất ngăn chặn hướng đi của móng vuốt quỷ. Lúc này lá bùa trên tay của Dạ Dao Quang bay đến vừa lúc bao vây lấy móng vuốt quỷ.

Nam tử bị đá bay trong lòng vô cùng tức giận, vừa quay đầu lại sắc mặt liền tái nhợt, vì móng vuốt quỷ bị lá bùa dán lên liền hiện ra thực thể, trên mặt đất bằng phẳng một bộ xương trắng dày đặc tựa như trên móng vuốt được tô lên thêm một chút máu thịt vậy, móng vuốt quỷ ở trong lá bùa không ngừng run run.

Con quỷ hòa tan và hóa thành một vũng máu, sau khi bị lá bùa thiêu đốt liền hóa thành tro tàn, cuối cùng biến mất không chút dấu vết.

Nam tử say rượu trợn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy cảnh này, sau đó hần tỉnh rượu hần, một cơn gió lạnh thổi tới, hần nhanh chóng bò đến bên cạnh người bạn thân: "Thuấn... Thuấn... Thuấn... Thuấn Vũ. Ta... ta... ta... ta... Ta không nhìn lầm chứ... ".

Nam tử được gọi là Thuấn Vũ cũng bị dọa sợ không nhẹ, lại nhớ đến cử chỉ vừa rồi của Dạ Dao Quang, giờ mới hiểu được suýt chút nữa bọn họ đã gặp tai họa, ở trong mắt hần Dạ Dao Quang chính là người gây bất lợi cho bọn họ, vậy mà lúc này người cứu sống bọn họ lại chính là cô!

Nam tử say rượu nhìn thấy sắc mặt của người bạn thân tái nhợt liền vô cùng hoảng sợ, cũng biết được mới vừa rồi hần không phải bị hoa mắt.

"Mẹ ơi!" Một tiếng thét lên, đôi mắt khê đảo liên té xiu trên người của bạn thân.

"Dao Dao!" Vào lúc này Ôn Đình Trạm chạy tới, tuy Ôn Đình Trạm chẳng biết chuyện gì, nhưng cậu có thể cảm nhận được bầu không khí không đúng, vì vậy cậu đến trước mặt Dạ Dao Quang hỏi: "Dao Dao, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có chuyện gì, chỉ là vừa đụng phải một thứ không sạch sẽ lắm giờ đã bị muối tiêu diệt rồi." Dạ Dao Quang nói, không hề nhìn đến hai người bên cạnh được cô cứu lúc nãy mà trầm tư đi trở về.

"Cô nương xin dừng bước." Phía sau có âm thanh trầm lắng vang lên khiến cho Dạ Dao Quang hoàn hồn lại.

Quay người nhìn lại, dưới ánh trăng một dung nhan thanh nhã vô song ánh vào mắt của Dạ Dao Quang. Nam tử mặc y phục trường bào màu xanh khói mềm mại, dáng người cao ngất, đôi mắt tựa như hắc diệu thạch có một làn mây mỏng lượn lờ trong sương mù, đầy thâm thúy và ẩn chứa một khí chất quyến rũ mị lực, có lẽ vì đã uống mấy chén nên giờ đây trên khuôn mặt có màu da mạnh mẽ có chút đỏ ửng, càng tôn thêm vẻ mị hoặc. Hần

đứng ở nơi đó, mặc dù trên người còn đỡ lấy một người béo nhưng vẫn không làm thay đổi được dáng vẻ thanh nhã của hẳn.

Dung mạo của nam tử này còn hơn một bậc so với Minh Nặc. Thịnh thế mỹ nhan vô song như vậy, Dạ Dao Quang cảm thấy ngoại trừ người ở bên cạnh cô chính là Ôn Đình Trạm sau khi trưởng thành, bằng không với nhan sắc này, trên thế gian e rằng không có ai có được dung nhan tuyệt sắc như thế.

Đối với mỹ nam vô cùng đẹp mắt này, thái độ của Dạ Dao Quang cũng nhu hòa một chút: "Có việc gì sao?"

"Mới vừa rồi đa tạ cô nương đã ra tay cứu giúp." Vị mỹ nam này tên gọi là Thuấn Vũ, bởi vì phải đỡ bạn thân nên vô cùng cẩn thận gật đầu với Dạ Dao Quang.

Ánh mắt vô cùng nóng bỏng và lộ liễu của Dạ Dao Quang quan sát Thuấn Vũ từ trên xuống dưới. Thuấn Vũ thấy đối phương nhìn mình như vậy liền không hiểu chuyện gì, chợt nghĩ đến bản lĩnh của vị cô nương này, lại cho rằng trên người mình có thứ gì đó không tốt liền có chút sồn gai ốc, lúc này Dạ Dao Quang mới thu lại ánh mắt, khéo môi nhếch lên: "Nhìn người như vậy chắc là sống trong phú quý, con người của ta thích lời cảm ơn thực tế, hai người các người trị giá bao nhiêu, ngày mai đưa đến Ngụy gia ở đường Liễu Hoa là được." Dạ Dao Quang nói xong liền phóng khoáng xoay người rời đi cùng với Ôn Đình Trạm và Kim Tử.

"Dao Dao, nàng có tâm sự." Vừa trở lại Ngụy gia, Ôn Đình Trạm không đi nghỉ ngơi mà đến trò chuyện với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang xoay lại liếc mắt nhìn cậu. Người này càng lúc càng nhìn thấu tâm tư của cô, ngay sau đó cũng không giấu giếm nữa, kể lại cặn kẽ về chuyện hôm nay đã gặp phải cho Ôn Đình Trạm, bản thân đã trải qua

thiên phạt cùng với sự tình của A Lâm, Ôn Đình Trạm đã không còn e ngại đối với chuyện này nữa.

Nghe xong lời nói của Dạ Dao Quang, sau đó cậu trầm ngâm nói: "Nàng đang lo lắng chuyện gì?"

"Hôm nay kẻ bị muội tiêu diệt không phải là cô hồn dã quỷ." Dạ Dao Quang nhú mày.

"Không phải cô hồn dã quỷ?" Ôn Đình Trạm nghe vậy kinh ngạc nói: "Quỷ đó đã bị khống chế? Quỷ còn có thể bị khống chế sao?"

"Con người còn có thể bị khống chế, vì sao quỷ lại không thể?" Dạ Dao Quang nói: "Quỷ có thể bị người khống chế, ví dụ muội có thể diệt nó, cũng có thể thu nó về làm việc cho muội, cũng có thể quỷ sẽ bị ép buộc, thế gian này quỷ cũng có mạnh và yếu giống như con người vậy, cường giả tự nhiên sẽ là người thống trị."

"Vậy con quỷ hôm nay bị người khống chế hay là bị quỷ khống chế?" Ôn Đình Trạm vội hỏi, nếu như là về trước, vậy chẳng lẽ ở đây có người còn lợi hại hơn cả Dạ Dao Quang và hẳn có thể làm hại đến Dạ Dao Quang hay không? Nếu như là về sau, con quỷ này lợi hại như vậy có thể sẽ uy hiếp đến Dạ Dao Quang không?

"Là người." Dạ Dao Quang nói rất chắc chắn. "Nếu như là quỷ, vậy thì quỷ quái ở trấn Phù Dung này cũng không hề tầm thường, ban đêm không chỉ có âm khí yếu, chỉ có người trong đồng đạo như muội mới có thể che lấp đi âm khí, để mọi người không nhận ra được thủ đoạn."

"Người này muốn làm gì?" Vì sao phải dùng quỷ, trực giác của Ôn Đình Trạm cảm thấy rằng người này không phải là người tốt.

"Thế gian này bất luận là quỷ hình thành như thế nào, cũng giống như muội khi gặp phải quỷ, nếu như là thứ sạch sẽ thì chỉ cần siêu độ, nếu như

không sạch sẽ thì phải tiêu diệt, quỷ quái tồn tại sẽ nhiễu loạn đến trật tự nhân gian, nuôi quỷ hay là bắt quỷ đều là trái ý trời, con đường tu luyện sẽ bị cản trở, có nhiều chuyện hãn không thể tự mình ra tay, có thể lợi dụng quỷ quái vì hãn mà bán mạng, có lẽ có một kẻ tu luyện tà đạo đang ở trấn Phù Dung này."

"Nàng muốn đối phó với hãn sao?" Ôn Đình Trạm càng quan tâm đến điều này hơn.

Dạ Dao Quang lắc đầu: "Muội chưa chắc là đối thủ của hãn, nhưng hôm nay muội giết đi một móng vuốt quỷ của hãn, hãn cũng đã cảnh giác, hãn có thể sẽ chủ động tới tìm muội hay không, muội cũng không biết, còn có A Lâm, muội sợ rằng cho dù hãn không tới tìm muội thì hãn cũng sẽ không buông tha cho A Lâm, tu vi của A Lâm đã hơn phân nửa là ác quỷ, đúng như hãn mong muốn..."

Đây mới chính là điều mà Dạ Dao Quang đang lo lắng, trong lòng cô không hề nghĩ qua sẽ cùng đánh nhau với kẻ tà đạo kia, đối phương đang ẩn núp ở đây, chắc là có điều cấm kỵ, vì vậy cũng sẽ không tự lộ hành tung của mình để đi tìm cô, dù sao cũng không biết tu vi của cô ra sao. Chỉ khi nào đối phương gặp được A Lâm, hãn tuyệt đối sẽ không buông tha cho một trợ thủ tốt như vậy. Cô đã nhúng tay vào chuyện của A Lâm, vậy thì sẽ không có đạo lý bỏ dở nửa chừng. Nếu có một ngày A Lâm gặp chuyện không may, tất nhiên cô sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hiện tại chỉ có thể nói là hôm nay cô đã may mắn cảnh giác được và bắt được tiểu quỷ, đã biết sự tồn tại của đối phương nên cô có thể sớm phòng bị và sẽ không bị hãn ẩn núp trong bóng tối đánh úp cô và A Lâm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Dung Mạo Tuyệt Sắc

Bởi vì lo lắng cho A Lâm nên sáng sớm ngày tiếp theo tu luyện xong Dạ Dao Quang liền dẫn theo Ôn Đình Trạm và Kim Tử đi tìm Ngụy Lâm. Chỗ Ngụy Lâm chỉ cách chỗ bọn họ một con hẻm nhỏ, rất nhanh đã đến nơi.

“Đang chuẩn bị ăn sáng, vốn định sai người đi mời các người thật không ngờ các người đã tới rồi!” Sau khi ở chung, bởi vì Ngụy Lâm và Ôn Đình Trạm có giao tình cho nên nói chuyện cũng thân thiện dễ gần hơn không ít.

“Chính là muốn qua đây sớm để kịp ăn sáng đó!” Dạ Dao Quang cũng rất tùy ý ngồi xuống bàn cơm, sau đó ngược mắt lên hỏi: “Mọi người định lúc nào thì đi Hà Hoa Bá?”

Hà Hoa Bá chính là nơi ở hiện giờ của cha mẹ A Lâm.

Đang nói chuyện thì cơm nước đã được bưng lên, Ngụy Lâm mời Ôn Đình Trạm ngồi xuống: “Dùng xong đồ ăn sáng sẽ xuất phát, Tôn cô nương rất nhớ cha mẹ của mình.”

“Một lát nữa ta sẽ đi theo các người!” Dạ Dao Quang nghe xong gật đầu nói một câu, tự tay gấp một viên sủi cảo bắt đầu ăn sáng.

Ngụy Lâm hơi kinh ngạc, tuy Dạ Dao Quang vẫn đi theo mấy người bọn họ nhưng đều là nấp ở một nơi bí mật gần đó quan sát, lúc này đột nhiên thay đổi phương thức khiến hẳn có chút ngoài ý muốn, nhưng Dạ

Dao Quang cũng có cách thức làm việc riêng của mình, Ngụy Lâm cũng không hỏi gì thêm, ba người tập trung ăn sáng.

Sau khi ăn xong đang chuẩn bị ra cửa thì thấy quản gia nhà Ngụy Lâm vội vã chạy đến, trong tay hắn còn cầm một chiếc thiệp mời màu vàng kim vui mừng đưa cho Ngụy Lâm, giọng nói không che giấu được kích động: “Thiếu gia, là Trọng nhị gia gửi thiệp mời!”

Ngụy Lâm hơi chấn động, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc: “Trọng nhị gia sao lại đưa thiệp mời cho ta?”

Dạ Dao Quang cũng không biết Trọng nhị gia là ai. Có thể nói toàn bộ vương triều Đại Nguyên ngay cả người bán hàng rong cũng nghe qua danh hào của Trọng nhị gia, đó là nhân vật phú khả địch quốc (*), tài phú của hắn có thể coi như đứng đầu ở Đại Nguyên. Ngụy gia cũng coi như là nhà có tiền, nhưng đứng ở trước mặt Trọng nhị gia chẳng khác nào hạt cát trong sa mạc.

“Trọng nhị gia chỉ ở ngoài cửa, hắn nói là tới thăm Dạ cô nương.” Quản gia lúc này mới tỉnh táo một chút.

“Mau mở cửa chính ra nghênh đón!” Ngụy Lâm vừa phân phó, vừa quay đầu lại hỏi Dạ Dao Quang: “Dạ cô nương quen biết Trọng nhị gia sao?”

“Không biết!” Dạ Dao Quang thành thật lắc đầu.

Nhưng ánh mắt của Ôn Đình Trạm lóe lên, hắn nghĩ đến người đêm qua đã gặp phải.

Trên thực tế, đúng như Ôn Đình Trạm đoán. Ngụy Lâm đón vào là một vị công tử toàn thân áo gấm lộ ra vẻ phong hoa tuyết đại, dung mạo vô cùng tuấn tú, cũng chính là nam tử đêm qua được Dạ Dao Quang cứu, là

mỹ nam có thanh danh đệ nhất phú hào vương triều Đại Nguyên - Trọng Nghiêu Phàm.

Dạ Dao Quang mặc dù đã biết dung mạo của người nam nhân này có thể coi như là có một không hai trong thiên hạ, nhưng khi nhìn lại lần nữa cô vẫn bị chấn động mạnh mẽ.

Cả người hấn mặc áo choàng màu xanh nhạt, đường chỉ tơ vàng viền quanh thân áo, trên áo choàng có hoa văn cổ xưa tạo ra khí chất nho nhã, bên ngoài là một lớp áo màu xanh lam, ống tay áo cũng viền chỉ tơ vàng. Bên hông là một đai lưng bằng vàng khảm ngọc, dưới đai lưng đeo một khối ngọc bội song ngư giá trị không nhỏ, trong lúc hấn đi tay áo bào hơi lay động, mái tóc dài đen như mực. Đỉnh đầu có một ngọc quan màu xanh, nhìn qua vô cùng tinh xảo giống như ngũ quan của hấn vậy.

Đây là một nam tử có gương mặt trái xoan, hàng mi dài cong vút, lông mày lại nghiêm nghị hàm chứa sự sắc bén, sống mũi cao, đôi mắt thâm thúy như có làn sương mỏng bao quanh khiến người ta nhìn không thấu. Khuôn mặt của hấn vô cùng xinh đẹp nhưng lại không có sự nhu nhược của nữ tử, ngược lại tạo ra một vẻ đẹp cương nhu dung hòa tuyệt mỹ.

Hấn từ chính đường chậm rãi ưu nhã bước tới, ống tay áo phất qua đám hoa đào đang nở trong đình viện, cuốn theo màu hồng của cánh hoa, giống như hoa đào kia bay theo hấn mà đến, cảnh tượng diễm lệ vô cùng.

“Dạ cô nương, Trọng mỗ đến đây cảm tạ ơn cứu mạng!” Trọng Nghiêu Phàm đứng trước mặt Dạ Dao Quang, khóe môi hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười ngại ngùng yếu ớt, tao nhã mà lễ độ nói.

Dạ Dao Quang hơi ngẩn ngơ, thật đẹp, đẹp quá, yêu nghiệt này lại không phải là yêu nghiệt thật sự, nếu không nhất định cô sẽ mượn cớ bắt đi...

“Dao Dao!” Ôn Đình Trạm nhìn thấy vị hôn thê từ nhỏ của mình lại bị sắc đẹp làm cho mê hoặc không khỏi nhú mày một cái, nhẹ giọng gọi Dạ Dao Quang, sau đó theo bản năng sờ sờ mặt mình, cậu không thích người nam nhân tuyệt sắc trước mắt này!

Lúc này Dạ Dao Quang mới lấy lại tinh thần, cố gắng bình tĩnh nhìn Trọng Nghiêu Phàm: “Nghe nói Trọng công tử phú khả địch quốc?”

Cũng không nên trách cô tham tiền tài nha, bây giờ nếu muốn cô không ham mê sắc đẹp thì cũng chỉ có tiền tài.

Đại quân gia đi theo Trọng Nghiêu Phàm đến đây nghe thấy câu nói của Dạ Dao Quang lập tức nhìn Dạ Dao Quang bằng ánh mắt mịt mờ. Ngay cả Ngụy Lâm cũng không hiểu vì sao Dạ Dao Quang bình thường thông minh như vậy lại có thể nói ra lời này, phải biết rằng Trọng Nghiêu Phàm cũng không phải người bình thường, nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được một ân tình của Trọng Nghiêu Phàm. Nếu để cho Trọng Nghiêu Phàm thiếu nợ một ân tình, nhất là ân cứu mạng thì đúng là không tiền tài nào có thể so sánh được, bởi tiền đối với Trọng Nghiêu Phàm cũng chỉ là một con số mà thôi nhưng ân tình thì lại khác!

“Tài phú cũng có chút khả quan!” Trọng Nghiêu Phàm mỉm cười trả lời.

Dạ Dao Quang cười híp mắt, đưa bàn tay trắng nõn mềm mại của mình đến trước mặt Trọng Nghiêu Phàm.

Trọng Nghiêu Phàm sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp.

Dạ Dao Quang nhú mày: “Người không phải đến tặng quà cảm ơn sao? Mau đem ra đi!”

Cho dù là Ngụy Lâm hay Trọng Nghiêu Phàm cũng chưa từng thấy cô nương nào giống như Dạ Dao Quang, trực tiếp như vậy đòi tiền đòi quà

cảm ơn...

Ngụy Lâm mở to mắt nhìn. Trọng Nghiêu Phàm cũng chỉ là kinh ngạc trong nháy mắt, rất nhanh hần khôi phục lại sự bình tĩnh, gỡ xuống ngọc bội song ngư đang treo bên hông. Ngọc bội có một sợi dây rút có thể chia ra làm hai con cá, một con màu tím mắt màu xanh lục, một con màu xanh lục mắt màu tím. Hần đưa cho Dạ Dao Quang một con: “Đây là tín vật của ta, thứ này có thể điều động tất cả nhân tài của Trọng gia ta một lần.”

Dạ Dao Quang thấy một đôi tay dài mảnh khảnh nâng ngọc bội lên trước mắt của cô. Cô cảm giác có một luồng sức mạnh truyền đến.

Thì ra ngọc bội này không phải vật phàm, chẳng những có giá trị không nhỏ lại còn là pháp khí, mặt trên của miếng ngọc tràn đầy sinh khí khiến tim Dạ Dao Quang đập thành thịch.

Cô cũng không nhận lấy mà ngược mắt nhìn Trọng Nghiêu Phàm: “Tất cả nhân lực và tài lực?”

“Tất cả!”

“Người cũng không sợ ta lấy hết tiền tài của Trọng gia về làm của riêng sao?”

“Nếu cô nường nguyện ý vì Trọng mỗ tiếp nhận cái gánh nặng ngàn cân này, Trọng mỗ cầu còn không được!” Trọng Nghiêu Phàm không hề miễn cưỡng do dự, thản nhiên đáp lại.

“Ngọc bội kia ta không cần, song ngư chia lìa sẽ tạo thành kiếp nạn cho người!” Dạ Dao Quang sờ dĩ không nhận cũng bởi nhận ra ngọc bội này đã có gắn kết với sinh mệnh của Trọng Nghiêu Phàm, nếu có một ngày ngọc bội bị tách ra thì Trọng Nghiêu Phàm sẽ có đại nạn sinh tử.

(*) Phú khả địch quốc: Nôm na là vô cùng giàu có, có thể sánh được với cả một quốc gia.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Nối Giáo Cho Giặt

Lời nói của Dạ Dao quang khiến Trọng Nghiêu Phàm kinh ngạc, hẳn nghiêm nghị nói: “Cảm ơn cô nương đã chỉ điểm!”

“Lòng biết ơn dùng hành động thực tế để biểu đạt thì tốt hơn!” Dạ Dao Quang đưa tay ra.

“Lúc đầu cũng chỉ chuẩn bị một phần lễ này nhưng cô nương lại vừa chỉ điểm Trọng mỗi một lần, Trọng mỗi tất nhiên phải chuẩn bị thêm quà cảm ơn, xin cô nương đợi ta thêm mấy ngày.” Trọng Nghiêu Phàm đột nhiên nói.

“Người có sáu ngày nữa.” Dạ Dao Quang mạnh mẽ gật đầu: “Nếu người không còn chuyện gì thì ta đi trước một bước, ta còn có việc.”

Dạ Dao Quang cũng không cho Trọng Nghiêu Phàm cơ hội nói chuyện, cô cầm ô giấy dầu có A Lâm đi ra khỏi nhà, Ôn Đình Trạm đi theo Dạ Dao Quang, Ngụy Lâm ôm quyền thi lễ với Trọng Nghiêu Phàm sau đó nhanh chóng đuổi kịp.

“A Lâm, chỉ có thể để người chịu uất ức trong ô này thôi, ở trấn Phù Dung có một kẻ tu tà đạo chuyên bắt quỷ, ta không thể khinh thường được, chờ đến Hà Hoa Bá ta lại thả người ra.”

Lên đến xe ngựa, Dạ Dao Quang cũng không thả A Lâm ra, cô biết A Lâm hy vọng được nhìn ngắm phong cảnh thế gian này biết chừng nào, nhưng hôm nay không thể lơ là được.

“Dạ cô nương yên tâm, A Lâm ở chỗ này cũng không sao!” A Lâm bằng lòng thuận theo, tuy rằng nàng rất khát vọng nhìn thấy thế giới bên ngoài, nhưng nàng càng khát vọng gặp được cha mẹ hơn.

Xe ngựa đi về phía trước, Dạ Dao Quang tập trung đề phòng, không có tâm tư ngắm phong cảnh bên ngoài.

Bên ngoài có một đôi nam nữ trẻ tuổi ăn mặc giống nhau, nữ tử khuôn mặt yêu kiều đang lật tìm gì đó trong gian hàng, từ quầy hàng này chạy sang quầy hàng khác, nhìn chỗ nào cũng có cảm giác mới lạ, ăn mặc cũng không phải là dạng người nghèo hèn nhưng trông chẳng khác gì một nông dân mới lần đầu được lên thành phố. Bên cạnh là một công tử trẻ tuổi ôm một thanh kiếm lặng lẽ đi theo sau nàng.

“Tiểu sư muội, muội muốn mua gì thì cứ mua, sư huynh tặng cho muội!” Công tử trẻ tuổi nhìn nữ tử đang chớp đôi mắt trong veo như nước nhìn mình, nhiệt tình nói.

“Mấy thứ này ta đều thích, nếu ta đều muốn mua huynh sẽ mua hết sao?” Ánh mắt thiếu nữ linh động tinh quái liếc nhìn vị công tử trẻ tuổi.

Công tử trẻ tuổi có chút lúng túng đưa tay sờ trên người một cái, sau đó hắn đau khổ lắc đầu.

“Được rồi, ta sẽ lựa chọn cẩn thận một chút!” Thiếu nữ cười cười nhìn hắn.

Đúng lúc này, xe ngựa Dạ Dao Quang đi qua, trong nháy mắt chiếc chuông đeo bên hông người thiếu nữ bỗng phát ra âm thanh.

Thiếu nữ sờ cái chuông bên hông, trừng mắt nhìn sư huynh của mình: “Chuông chiêu hồn vang lên, lại còn vang lên giữa ban ngày!”

Nói xong hai người nhanh chóng đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không phát hiện một chút khác thường nào, ánh mắt thiếu nữ chuyển động nhìn chăm chăm vào xe ngựa: “Trên xe có quý, chúng ta đuổi theo đi!”

Chuông chiều hồn không có tâm chuông, chỉ khi nào quý hồn có âm khí đi qua nó mới có thể phát ra tiếng kêu, mà âm thanh của nó cũng chỉ có những người như bọn họ mới có thể nghe được, cho nên thiếu nữ lập tức kết luận trên xe ngựa vừa đi qua có quý!

Tất cả những chuyện này Dạ Dao Quang cũng không biết.

Lộ trình đi Hà Hoa Bá không quá một canh giờ, Hà Hoa Bá cũng không được tính là giàu có gì nên khi có một cỗ xe ngựa đi vào đều khiến mọi người chú ý, trẻ con trực tiếp vây quanh đi theo xe ngựa, Ngụy Lâm thuận tiện hỏi những đứa bé này vị trí nhà họ Tôn, dù sao trong thôn này cũng chỉ có một nhà họ Tôn.

Nhà của Tôn gia làm bằng gỗ, gian nhà rất rộng lớn, sân cũng không nhỏ, còn có một nửa sân để trồng rau, có chỗ nuôi gà vịt, có thể thấy được Tôn gia tuy không giàu có nhưng cũng không nghèo khó. Nghe nói có khách quý đến nhà, Tôn lão gia vừa ra đồng chuẩn bị làm việc liền dẫn theo người con lớn hơn năm mươi tuổi, người con trai út hơn bốn mươi tuổi và cháu đích tôn đến tuổi thành gia lập thất vội vã chạy về nhà.

“Người là... thiếu gia!” Tuy tuổi của Ngụy Lâm chỉ bằng tuổi với cháu trai của Tôn lão nhưng qua nhiều năm như vậy Tôn lão vẫn có thể nhận ra Ngụy Lâm vì dáng dấp bên ngoài của hắn giống hệt ông cố, nhìn thấy Ngụy Lâm, Tôn lão cũng quỳ xuống hành lễ.

“Lão bá không cần đa lễ!” Ngụy Lâm vội vã đưa tay đỡ lấy: “Hiện giờ ta tới là do bà cố báo mộng, bà bảo ông cố nhớ cả nhà lão bá nên muốn ta tới đây thăm mọi người một chút!”

Lời này có chút trái lương tâm, Ngụy Lâm nói xong hơi chột dạ nhưng hẳn cũng không thể làm bại lộ thân phận của Tôn Lâm Nhi, sau khi thương lượng với Tôn Lâm Nhi hai người đã quyết định lấy cớ này.

Vừa nghe đến tiểu thiếu gia đã quá cố vẫn nhớ cả nhà của mình, còn báo mộng cho tiểu thiếu gia đến thăm bọn hắn, Tôn lão kích động rơi nước mắt: “Được, được! Chúng ta đều rất khỏe mạnh, mời tiểu thiếu gia vào nhà!”

Ngụy Lâm che ô đi vào, mặc dù đã vào đến Tôn gia nhưng ô vẫn không rời khỏi tay hắn, tuy hắn không nhìn thấy Tôn Lâm Nhi nhưng hắn có thể cảm giác được Tôn Lâm Nhi bên cạnh tỏa ra một khí tức vô cùng bi thương.

“Tiểu thiếu gia, cái ô này...” Đã vào đến trong nhà mà Ngụy Lâm vẫn che ô khiến Tôn lão hơi nghi hoặc một chút.

“Gần đây ta được một cao nhân chỉ điểm, cao nhân ấy dặn ta không được rời xa chiếc ô này!” Trong khi Ngụy Lâm nói chuyện, Tôn Lâm Nhi đã thoát khỏi ô, Ngụy Lâm cảm giác được nên đem ô để sang một bên.

Ngụy Lâm rất kiên nhẫn nói chuyện cùng với vợ chồng Tôn gia, còn Tôn Lâm Nhi lúc này đang từng bước đi đến gần cha mẹ nàng, chậm rãi quỳ xuống trước mặt mẹ, gối đầu lên đầu gối của mẹ, tuy nàng không có cảm giác gì nhưng trong lòng lại rất ấm áp.

“A Lâm, người không thể ở bên cạnh mẹ người quá lâu, âm khí trên người người sẽ làm tổn hại thân thể của bà ấy!” Dạ Dao Quang không đi theo đám người Ngụy Lâm vào phòng, cô chọn một vị trí có thể nhìn rõ mọi tình huống bên trong nhà, thấy Tôn Lâm Nhi không có ý định rời khỏi mẹ của mình nên đành phải truyền âm nhắc nhở.

Tôn Lâm Nhi được nhắc nhở vội vã ngẩng đầu, nhìn thấy mẹ đang tự tay chà xát thân thể của mình, chắc do bà cảm thấy hơi lạnh, nàng đành lưu luyến rời khỏi mẹ đi tới trung tâm chính đường, hướng về phía cha mẹ quỳ

xuống dập đầu mấy cái, sau đó đứng bên cạnh ô Bách Thiện chậm rãi nhìn dáng vẻ mạnh khỏe của cha mẹ.

“Dao Dao, hai người kia cầm một cái chuông đi về phía Tôn gia!” Dạ Dao Quang đang tập trung để ý tình hình trong nhà, Ôn Đình Trạm nhìn thấy hai nam nữ trẻ tuổi đuổi theo đến Tôn gia liền lập tức nhắc nhở.

“A!” Chuông chiêu hồn, chuông chiêu hồn, Kim Tử nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang biến sắc, nhón chân bay vút đi.

“Sư huynh, ban ngày ban mặt mà ở đây có quỷ quái dám nhảy vào nhà dân, thật sự rất to gan!” Hai người đứng ở cửa Tôn gia, xung quanh còn có một số thôn dân vì tò mò với mấy người Ngụy Lâm mà đến, lúc này lại thấy hai nam nữ trẻ tuổi quần áo gọn gàng đi tới liền hiếu kỳ quan sát.

“Chúng ta đi vào...”

Đôi nam nữ trẻ tuổi đang định đi vào, Dạ Dao Quang từ trên không trung nhảy xuống trước cửa. Dung mạo của Dạ Dao Quang vốn rất đẹp, lúc này cô còn đột nhiên xuất hiện, tay áo tung bay giống như tiên tử khiến những thôn dân kia kính phục trong lòng.

“Người là người phương nào?” Thiếu nữ cảnh giác hỏi Dạ Dao Quang.

“Người ở bên trong hai người không thể động vào!” Dạ Dao Quang lạnh nhạt nói.

“Là người hay là quỷ trong lòng người rõ nhất, bảo sao ban ngày ban mặt quỷ cũng dám trắng trợn như vậy hóa ra là có người nổi giáo cho giặc!” Thiếu nữ rút ra một cây kiếm bên hông nhắm thẳng vào Dạ Dao Quang.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Đạo Có Quy Tắc Của Đạo

“Sư môn của người không dạy rằng đạo cũng có quy tắc của đạo sao?” Trường kiếm lạnh lẽo xuất hiện dưới ánh mặt trời, khúc xạ phản chiếu vào đôi mắt xinh đẹp của Dạ Dao Quang khiến người ta sợ hãi.

Thân thể hai người đều khẽ chấn động, đạo có quy tắc của đạo chính là bài học đầu tiên khi vào sư môn, từng người đệ tử vào tu luyện sẽ được sư phụ của môn phái dạy dỗ quy tắc để cho bọn họ hiểu rõ cách thức tu đạo. Tuy bọn họ không phải người tài giỏi nhưng khi đạt đến một tu vi nhất định sẽ phải đi rèn luyện ở nhân gian, ở trong nhân gian nếu gặp chuyện bất bình mà có những đạo hữu khác nhúng tay vào thì bọn họ không thể nhúng tay nữa, trừ khi đối phương gây họa cho dân chúng, bằng không bọn họ cũng bị coi như phá hỏng quy củ khiến hai môn phái trở mặt.

“Tại hạ Lăng Lãng và sư muội Lăng Linh của Bách Lý môn, không biết cô nương là người của môn phái nào?” Dù sao hãn cũng lớn tuổi hơn, Lăng Lãng lập tức thu lại khí thế cung kính nói với Dạ Dao Quang.

“Ta tự thành lập một phái thì có phải các người không để ta vào mắt nên muốn làm hỏng việc của ta sao?” Dạ Dao Quang nheo mắt nhìn hai người kia, hai người tu vi cũng không cao, Lăng Lãng mới đạt Trúc Cơ, Lăng Linh còn có tu vi thấp hơn, trong cơ thể Lăng Lãng chính là nguyên tố hỏa, hai người cộng lại cũng không phải là đối thủ của nàng.

Nhưng nếu không phải người ở trong sư môn thì không thể cho hai người có tu vi thấp như vậy ra ngoài rèn luyện được, có lẽ phải là người

được sủng ái hoặc có thân phận đặc biệt, đi theo sư huynh, sư thúc... ra ngoài, cũng chính bởi vậy Dạ Dao Quang mới không lập tức động thủ.

Nếu như là kiếp trước có người dám đứng trước mặt nàng động dao động kiếm thì người đó đã sớm thành một thi thể rồi!

Một mình một phái, đó chính là tán tu, tán tu giống như lục bình không rễ, người như vậy đương nhiên sẽ bị người trong môn phái lớn khinh thường. Thế nhưng trước sự chất vấn trực tiếp của Dạ Dao Quang, hai người kia có chút xấu hổ, bọn họ mặc dù không đánh khói lửa nhân gian, cũng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế nhưng suy cho cùng phẩm hạnh cũng không xấu, từ xưa tới nay, sư tổ của các môn phái chẳng phải cũng là tán tu đó sao, nào có ai dám khinh thường!

Lăng Linh thu kiếm hất cằm hỏi: “Được rồi, ta hỏi người vì sao phải giúp...”

“Chúng ta đi ra chỗ khác nói!” Dạ Dao Quang nhìn Lăng Linh một cái, sau đó nhảy về rừng cây phía sau.

“Người đừng chạy!” Lăng Linh vội vã đuổi theo.

Dạ Dao Quang đạp lên từng tán lá, rất nhanh đã ở trong rừng cây, quay người nhìn lại thấy Lăng Linh và Lăng Lăng đã đuổi kịp.

“Thứ các người cảm ứng được chính là nữ quỷ, tên nàng là Tôn Lâm Nhi, là con gái đã khuất của gia đình đó!”

Lăng Linh vừa hùng hổ đuổi theo đến nơi, nghe xong lập tức sững sờ: “Người và quỷ vốn khác biệt, cho dù nàng ta là con gái của nhà đó người cũng không thể đưa nàng tới, đây là làm trái với thiên đạo!”

“Thiên đạo?” Dạ Dao Quang cười nhạt: “Thiên đạo bất công như thế ta cũng phải thuận theo sao?”

“Người...” Lời nói của Dạ Dao Quang khiến Lăng Linh trừng to mắt, kinh ngạc đến mức không biết nói gì, cô gái này thật sự là điên cuồng, nếu lời này nói ra ở trong sự môn của bọn họ nhất định đã sớm bị sư phụ đánh chết! Lăng Lăng nhú mày, hẳn không phải lần đầu tiên ra ngoài rèn luyện, suy nghĩ cũng thấu đáo hơn: “Cô nương của Tôn gia đó là do oan ức mà chết sao? Người muốn hóa giải oán khí của nàng nhưng trong lòng nàng còn có tâm nguyện đoàn tụ gia đình, cho nên người muốn giúp nàng và người nhà nàng đoàn tụ?”

Dạ Dao Quang cũng không ngờ nam nhân nhìn trẻ tuổi này lại có tâm tư tinh tế như vậy, mới chỉ điểm đã có thể nghĩ thông suốt, vì vậy sắc mặt cũng ôn hòa hơn nhiều: “Đâu chỉ chịu oan mà chết...”

Không giấu giếm chút nào, Dạ Dao Quang kể toàn bộ chuyện của Tôn Lâm Nhi kể cho hai người bọn họ, Lăng Linh nghe xong vô cùng ngạc nhiên, lúc thì trợn mắt, lúc thì há hốc miệng, lúc thì hai mắt tràn đầy phần nộ, lúc sau lại nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt phong phú vô cùng.

“Vô sỉ, vô sỉ, quá vô sỉ! Thế gian vì sao lại có loại súc sinh như vậy?” Sau khi nghe xong, Lăng Linh tức giận giậm chân, hận không thể giết người gây họa chặt làm tám khúc.

“Vị Tôn cô nương này là một người đáng thương!” Lăng Lăng thở dài một cái, sau đó lại bình tĩnh như trước, hoặc do hẳn tâm chí kiên định, hoặc do hẳn không biểu lộ tâm tình ra ngoài, nhưng cho dù là loại nào thì hẳn cũng không phải là người đơn giản.

Lăng Lăng ôm quyền với Dạ Dao Quang: “Vừa nãy là do ta và sư muội quá lỗ mãng, xin cô nương thứ lỗi!”

Lăng Lăng vừa nói, Lăng Linh cũng xấu hổ mặt đỏ bừng, dù sao bọn họ cũng không phải là người ngang ngược không biết lý lẽ, Lăng Linh nhẹ giọng nói: “Ta... ta cũng không phải là có ý định, ta...”

Lăng Linh vừa nhìn đã biết là tiểu cô nương được nuôi trong nhà tù nhỏ, vốn là người không hiểu rõ thế sự, người như vậy mà có thể biết sai nhận sai, không cần quấy ngang bướng cũng là rất hiếm có. Dạ Dao Quang cũng không có ý định gây khó dễ cho bọn họ.

“Mọi người đi đi, ta nghĩ không phải ai cũng giống như hai người, không phải tất cả mọi người đều cho rằng Tôn Lâm Nhi đáng thương. Ta cũng không hi vọng mọi người dẫn những người khác đến đây gây bất lợi cho nàng, nàng chỉ còn lại năm ngày, sau năm ngày này nàng sẽ như thế nào cũng chỉ có thể để cho thiên đạo quyết định!”

“Sao người biết được không chỉ có mỗi ta và sư huynh?” Lăng Linh mở to đôi mắt còn ươn ướt nước mắt: “Người yên tâm, sư thúc của ta tu vi rất cao, hơn nữa sư thúc cũng là người thiện tâm, nói không chừng nếu biết được cũng sẽ trợ giúp Tôn Lâm Nhi một chút!”

“Không cần mọi người giúp đỡ, ai cũng phải trả giá cho những việc làm của mình!” Dạ Dao Quang nói xong những lời này liền xoay người bước đi.

Người bị tổn thương cũng không thể bởi vì tổn thương của mình mà đi oán hận người vô tội, cô đồng tình với Tôn Lâm Nhi, lại đúng lúc người Ngụy gia nhờ cô giúp đỡ nên cô cũng để Ngụy Lâm cố hết sức đi hóa giải thù hận trong lòng Tôn Lâm Nhi. Nếu như Tôn Lâm Nhi vì sự tổn thương của mình mà đi hại người vô tội thì cô sẽ đồng ý cho Lăng Linh nhúng tay, nhưng Tôn Lâm Nhi không như vậy. Ngụy gia nuôi Tôn Lâm Nhi lớn, lão thái thái bất công với cháu ruột mình, đây cũng là chuyện thường tình, nhưng nàng vì vậy mà bị người ta hãm hại, lão thái thái cũng trực tiếp trở thành đồng lõa làm tổn thương nàng, chẳng qua là được che đậy rất khéo mà thôi. Nàng dựa vào thù hận đối với Ngụy gia mà cố gắng báo thù cũng là chuyện thường tình, tuy vậy những người bị chết kia cũng là do liên lụy. Có bảy người chết đi, người nhà Tôn Lâm Nhi chịu nỗi đau sinh ly tử biệt

đều là do Tôn Lâm Nhi tạo ra nghiệp chướng, chỉ có thể để chính bản thân Tôn Lâm Nhi trả giá cho hành động của mình.

“Ai da...” Lăng Linh đuổi theo Dạ Dao Quang hai bước, thấy Dạ Dao Quang không có ý ngừng lại, không khỏi tức giận, sau đó nhẫn nhịn nói với Lăng Lăng: “Cái con người này có phải rất xấu tính hay không, người giúp Tôn Lâm Nhi chính là nàng, người không giúp Tôn Lâm Nhi cũng chính là nàng! Chẳng lẽ nàng ta không biết giúp người phải giúp đến cùng hay sao? Tính tình này còn xấu hơn cả tính tình của đại sư huynh nữa, thế gian này sao lại có người mâu thuẫn như vậy...”

Lăng Lăng nghiêm túc nghe người mình thích nói ra oán giận đối với cô nương kia, nhưng hắn cũng không mở miệng nói câu nào bởi vì hắn hoàn toàn tán thành cách làm của Dạ Dao Quang, chuyện nên giúp thì giúp, chuyện không nên giúp thì tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào. Sư muội hắn chưa bao giờ được tiếp xúc với nhân gian nên chỉ nhớ chuyện Tôn Lâm Nhi phải chịu, lại quên mất Tôn Lâm Nhi đã hại chết bảy người, chuyện này cho dù sư thúc biết thì cũng sẽ không ra tay giúp đỡ, ai cũng phải trả giá cho những chuyện mình đã làm, không phải ông trời không có báo ứng chỉ là báo ứng chưa tới mà thôi!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Mẫu Tử Liên Tâm

“Sư huynh, huynh thấy muội nói có đúng không?” Sau khi oán trách xong, Lăng Linh hỏi Lăng Lãng.

“Đúng, sư muội chính là người lương thiện nhất, sư muội nói gì cũng đều đúng cả!” Lăng Lãng cứng chiều cười một cái.

Kỳ thực trong lòng hắn biết như vậy là không biết phân biệt tốt xấu, cứ hòa theo ý sư muội như vậy cũng không phải là chuyện tốt, nhưng hắn đã tạo thành thói quen cứng chiều nàng nên không thể phủ nhận được, hắn không chịu nổi dáng vẻ u sầu của nàng, cũng không hi vọng nàng hiểu thấu thế gian tàn nhẫn này. Nàng nên được mọi người bảo hộ, yêu thương cứng chiều mới đúng.

“Đúng là sư huynh tốt nhất, vậy chúng ta đi tìm sư thúc đi, nhờ sư thúc tới giúp đỡ!” Lăng Linh vỗ tay nói.

“Hả?” Lăng Lãng đau khổ nhăn mặt nói: “Sư muội, không có tung tích của sư thúc, chúng ta biết đi đâu tìm? Hay là trở về chỗ cũ đi, nói không chừng sư thúc đang ở đó đợi chúng ta trở về.”

“Không được, chúng ta chờ ở chỗ này đi!” Ánh mắt Lăng Linh khế chuyển động: “Chúng ta không có cách nào tìm được sư thúc nhưng sư thúc lại có biện pháp tìm được chúng ta, nếu sư thúc trở về không thấy thì tất nhiên sẽ đi tìm chúng ta, sau đó chúng ta sẽ nhờ sư thúc giúp đỡ, nếu bây giờ trở về chỉ sợ sư thúc nhất định không giúp lại còn bắt chúng ta quay về sư môn!”

Lăng Lăng bất lực day day trán, tiểu sư muội của hắn đúng là thông minh vô cùng, nếu như nàng có thể nhìn thấu thế gian này thì sợ rằng không ai có thể giở trò được trước mắt của nàng. Cuối cùng hắn cũng không thể lay chuyển được, đành cùng với tiểu sư muội đi tìm một chỗ ngồi xuống, chờ đợi sư thúc.

Dạ Dao Quang cũng không biết rằng hai người kia không hề rời đi mà vẫn núp trong bóng tối, sau khi cô trở về, bởi vì đã lộ mặt trước thôn dân nên bây giờ không cần ẩn giấu nữa, cô dẫn theo Ôn Đình Trạm quang minh chính đại đi vào.

“Vị này là Dạ cô nương, chính là cao nhân đã chỉ điểm cho ta!” Ngụy Lâm vội vã giới thiệu.

Tuy Dạ Dao Quang thoát nhìn rất non nớt, nhưng chuyện Dạ Dao Quang bay từ trên trời xuống đã bị vài đứa trẻ con Tôn gia thấy được, cũng đã sớm được truyền đi khắp nơi, cộng thêm thái độ của Ngụy Lâm nên bây giờ bọn họ đối với Dạ Dao Quang đúng là vô cùng tôn kính.

“Trong nhà có cơm canh rau dưa đạm bạc, mong Dạ cô nương đừng chê...”

“Oa oa oa...” Tôn lão còn chưa nói xong, từ phía tây gian nhà đã truyền đến từng đợt tiếng khóc của trẻ nhỏ.

“Đại Lang, Thiết Tế hôm nay bị sao vậy, vẫn khóc không ngừng như thế có phải là bị bệnh rồi không, sao không đi mời lang trung tới?” Giọng nói của Tôn lão vô cùng bất mãn, cái đứa cháu trai này vẫn rất ít khóc, tự nhiên hôm nay có khách đến nhà thì lại khóc, từ lúc tiểu thiếu gia bước vào đến bây giờ đã khóc rất nhiều lần.

“Dạ, sẽ đi mời lang trung ngay bây giờ ạ...” Tôn Đại Lang cũng có chút ngượng ngùng, khuôn mặt đen nhẻm có chút đỏ hồng, nén giận đứng dậy vội vàng đi ra ngoài.

Ánh mắt Dạ Dao Quang vẫn nhìn theo hai mẹ con Tôn Lâm Nhi, thấy Tôn Lâm Nhi dùng ánh mắt quyến luyến hận không thể dính chặt vào người của mẹ mình, Dạ Dao Quang khóe môi hơi giật giật nhưng cũng không nói gì thêm. Trẻ con chưa tròn tuổi chính là lúc thuần khiết yếu ớt nhất, nếu xung quanh có sự mất thăng bằng về âm dương sẽ khiến chúng rất khó chịu, tự nhiên sẽ khóc không ngừng. Cũng may cổ đại nhiều quy củ, con dâu không được ôm trẻ nhỏ đến chính đường, nếu không đứa trẻ nhìn thấy Tôn Lâm Nhi có lẽ còn ầm ĩ hơn.

“Bam đêm người theo ta rời đi!” Dạ Dao Quang chỉ có thể truyền âm cho Tôn Lâm Nhi.

“Vâng!” Tôn Lâm Nhi cũng hiểu sự tồn tại của mình quấy rối mọi người trong nhà không yên, cho nên không phản đối.

Dạ Dao Quang thấy Tôn Lâm Nhi vẫn còn rất lí trí nên không nói gì nữa, cô theo người nhà họ Tôn đi ăn cơm.

Bữa cơm tối nay phong phú vô cùng. Ngụy Lâm mang đến rất nhiều gạo, rượu, thịt, người nhà họ Tôn cũng không hề tiếc rẻ đều lấy ra nấu cơm chiêu đãi bọn họ.

Cơm nước xong xuôi, Dạ Dao Quang chuẩn bị cáo từ nhưng không ngờ cô chưa kịp mở miệng đã nghe Tôn mẫu lên tiếng: “Cô nương, bà lão này có thể nói riêng vài câu với cô được không?”

Dạ Dao Quang hơi kinh ngạc, khẽ gật đầu, sau đó được Tôn mẫu dẫn về phòng của bà, Tôn lão vẫn đang ngồi lại nói chuyện với Ngụy Lâm và Ôn Đình Trạm.

“Nhà lão đại hôm nay đã bận bịu cả ngày rồi, hãy đi nghỉ ngơi sớm đi ngày mai còn dậy làm việc!” Vừa vào phòng, Tôn mẫu đã nhắc khéo đuổi con dâu lớn ra ngoài.

Bà đã lên tiếng, tự nhiên con dâu cũng phải tuân theo đi ra ngoài, gian phòng chỉ còn lại bà và Dạ Dao Quang, thật ra còn có Tôn Lâm Nhi đi theo, Tôn Lâm Nhi có lẽ rất yêu thương mẹ của mình.

Đến khi cửa phòng bị đóng lại, Tôn mẫu nghe được tiếng bước chân của con dâu đã đi xa, liền không nhịn được rơi nước mắt, Dạ Dao Quang nhìn thấy bà lão trước mặt mình khóc như mưa cũng sững sờ không hiểu chuyện gì xảy ra.

Dạ Dao Quang hàng yêu trừ ma dễ như trở bàn tay, nhưng nói về việc đỡ người, nhất là người già thì cô đứng là bó chân bó tay toàn tập, chân tay cô luống cuống cả buổi mới nói ra được vài câu: “Tôn bà bà, người đừng khóc...”

Tôn mẫu vẫn không kìm được, tiếp tục rơi lệ, một tay túm chặt vào ngực để ngăn không cho mình khóc thành tiếng, khóc lóc một lúc lâu Tôn mẫu mới nắm lấy tay Dạ Dao Quang: “Cô nương, Lâm Nhi nhà chúng ta có phải đã trở lại hay không...”

Dạ Dao Quang kinh hãi nhìn bà lão trước mặt, làm sao bà ấy có thể nhìn thấy được Tôn Lâm Nhi?

“Đó là nữ nhi bà lão này mang thai mười tháng mới sinh ra, cả đời này nó là đứa bà lão này yêu thương nhất, ta làm sao có thể, làm sao có thể... không cảm giác được...” Tôn mẫu dè nén nước mắt lưng tròng, giọng nói bi thương khiến Dạ Dao Quang cũng thấy đau lòng.

Còn không đợi Dạ Dao Quang kịp phản ứng, Tôn mẫu bỗng “Phịch!” một tiếng, quỳ gối trước mặt Dạ Dao Quang, cô giật mình: “Tôn bà bà, mau đứng lên đi...”

“Cô nương, cô nương là tiên nhân, bà lão hôm nay van xin cô nương có thể cho ta gặp mặt nữ nhi số khổ... Ta chỉ muốn nhìn thấy Lâm Nhi một chút, cho dù liếc mắt một cái đã tốt lắm rồi, ô ô ô...” Không biết Tôn mẫu

lấy đầu ra khí lực lớn như vậy, Dạ Dao Quang đỡ mãi cũng không đứng dậy, vẫn quỳ gối khóc lóc cầu xin.

Dạ Dao Quang cũng không phải người tâm địa thiện lương nhưng đối mặt với một bà lão đã hơn bảy mươi tuổi, thân thể già nua ốm yếu, cô thật sự không nhẫn tâm.

“Tôn bà bà, ta để cho bà gặp mặt con gái một lần.” Dạ Dao Quang nhắm hai mắt nói.

“Cảm ơn cô nương...” Tôn mẫu dập đầu tạ ơn.

“Tôn bà bà không cần như vậy, bà ngồi đây đợi một lát...” Dạ Dao Quang đỡ Tôn mẫu ngồi xuống một bên, sau đó ngồi xếp bằng, khẽ bấm thủ quyết.

Người bình thường trừ khi có mắt âm dương hoặc bát tự quá nhẹ, hoặc là trẻ em mới sinh, hoặc là người già sắp chết mới có thể thấy được người đã khuất. Trừ bốn loại người trên thì chỉ có mở ra thiên nhãn hoặc tu luyện giả mới có thể nhìn thấy, nếu không chỉ có cách lên đồng, khiến cho quỷ hồn nhập vào người, nhưng người bình thường làm vậy sẽ bị tổn hại âm khí, tạo thành nghiệp chướng. Nơi này chỉ có hai người, Dạ Dao Quang không thể làm cho Tôn Lâm Nhi nhập vào người mẹ nàng nên chỉ có thể hi sinh bản thân mình một chút, hướng hồ để cho Tôn Lâm Nhi nhập vào cũng không tạo thành tổn thương gì quá lớn đối với thân thể cô.

“A!” Dạ Dao Quang chỉ còn một bước cuối cùng nữa thì Kim Tử đột nhiên chạy vội tới, đứng trước mặt Dạ Dao Quang khoa tay múa chân. Tin hot

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Đại Quân Đột Kích

“Người nói người có thể khiến bà ấy nhìn thấy được Tôn Lâm Nhi?”
Dạ Dao Quang quả thật không dám tin mình có thể tiêu hóa được tin tức Kim Tử vừa mang đến.

Kim Tử rất tự tin vỗ ngực mình, sau đó ra vẻ gật đầu. Xích Khao Mã Hầu trong truyền thuyết thật sự hiểu âm dương, Dạ Dao Quang không khỏi rụt tay lại, nheo mắt nhìn về phía Kim Tử.

Kim Tử ngạo mạn vỗ vào ngực mình, sau đó đi đến gần Tôn mẫu, ngay lập tức ra dấu cho Tôn mẫu, Dạ Dao Quang bèn phiên dịch cho Kim Tử: “Người hãy nhìn vào mắt Kim Tử, đừng chớp mắt.”

Tôn mẫu vội vã lau vệt nước mắt còn đọng lại trong mắt, sau đó đối mặt với Kim Tử, con ngươi lóng lánh của Kim Tử liên từ từ thay đổi, đồng tử dần biến mất, cuối cùng biến thành một vùng ánh sáng vàng, Tôn mẫu nhìn thấy vậy thì hơi sợ hãi nhưng để có thể gặp được con gái, dù có sợ hãi đến mấy bà cũng cố không chớp mắt, đợi đến khi dường như có những hạt cát màu vàng trào ra từ trong mắt Kim Tử, hai luồng ánh sáng vàng nhanh chóng bắn thẳng vào trong mắt Tôn mẫu.

Mắt Tôn mẫu tối sầm, chỉ chực ngã xuống, Dạ Dao Quang nhanh tay lẹ mắt đỡ được. Tôn mẫu cũng không té xỉu mà là mắt có chút không khỏe, sau khi không ngừng chớp mắt một hồi lâu, cuối cùng Tôn mẫu cũng từ từ mở mắt ra, sau đó bà giương mắt lên muốn an ủi Dạ Dao Quang đang lo lắng một câu, ánh mắt lại dán vào thân hình bên cạnh Dạ Dao Quang, nhìn chăm chú hồi lâu, nước mắt lại trào ra một lần nữa.

“A...!” Kim Tử thấy vậy, nhanh chóng khua tay múa chân.

“Người muốn nhìn con gái lâu hơn một chút thì đừng khóc nữa, nếu không thì chẳng mấy chốc sẽ không nhìn thấy nàng ấy được nữa.” Dạ Dao Quang truyền đạt lại lời của Kim Tử cho Tôn mẫu.

Tôn mẫu nghe vậy cuống quýt cầm lấy khăn lau nước mắt, sau đó cố nén nước mắt, Dạ Dao Quang thấy vậy cũng không nói thêm nữa, mang theo Kim Tử lẳng lặng ra khỏi phòng. Bọn họ cần có không gian riêng.

“Ái chà, nhìn không ra đấy, người ấy à, ta thực sự đã xem thường người rồi.” Vừa ra khỏi phòng, Dạ Dao Quang đưa tay búng một cái lên đầu Kim Tử.

“A!” Kim Tử đắc ý ngẩng đầu, ta rất lợi hại, mau khen ta đi!

Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn nó một cái, cất bước đến tiền viện tìm Ôn Đình Trạm, chưa đi được mấy bước, cô bỗng nhiên dừng lại, Kim Tử đi sau lưng cô cũng ngay lập tức dừng đứng lông vàng lên.

Dạ Dao Quang ôm Kim Tử lên chạy như bay đến tiền viện, kéo Ôn Đình Trạm và Ngụy Lâm vào trong sân, nhanh chóng lấy la bàn ra, nhìn kim la bàn xoay tròn rất nhanh, cuối cùng ngón tay cô vận khí khống chế la bàn tìm được một vị trí rất tốt, cô để la bàn ở chỗ đó, dán thêm hai tấm bùa lên.

“Mọi người không được rời khỏi cái sân này biết chưa?” Sắc mặt Dạ Dao Quang nghiêm túc nói.

“Dao Dao, xảy ra chuyện gì vậy?” Ôn Đình Trạm vội vàng hỏi.

“Quý quân.” Dạ Dao Quang ngẩng đầu nhìn về phía ngôi nhà phía sau, ánh mắt cực kỳ nặng nề.

Đại quân ma quỷ, kiếp trước Dạ Dao Quang chưa từng gặp phải chuyện này, cô chăm chú nhìn khí âm quanh quẩn trong đêm tối không ngừng tụ tập lại, nhào về phía bọn họ, ngay lúc Dạ Dao Quang chuẩn bị chiến đấu, đám âm khí đó lại ngừng động, nhưng vẫn còn chấn động dữ dội.

"A!"

Không cần Kim Tử nói, Dạ Dao Quang cũng nhìn ra được là có người đang chiến đấu với quỷ quân, cô nhìn thấy giữa không trung có một chùm sáng tạo thành hình thái cực bắn ra từ trung tâm đám âm khí, dường như xông ra bao vây tầng tầng lớp lớp, hút khí của quỷ âm vào.

“Môn phái lớn chính là như vậy, trong tay không thiếu gì đồ tốt.” Dạ Dao Quang liếc thấy trong tay đối phương có một pháp khí không giống bình thường, lúc này Dạ Dao Quang đã biết người đang đánh nhau với quỷ quân chính là huynh muội Lăng Lăng, tuy không hiểu vì sao họ vẫn chưa đi nhưng trong lòng cô vẫn thở ra một hơi, hôm nay cô chỉ sợ phải quyết chiến một trận.

Dạ Dao Quang còn chưa hoàn toàn thả lỏng thì đã nhìn thấy một luồng sức mạnh màu xanh sẫm chứa đầy tà khí bay vụt đến, theo sự gia nhập của luồng sức mạnh này, khí của quỷ âm vốn dĩ đã có xu hướng lui tàn lại giống như được uống thuốc kích thích mà sống lại.

Cô không những có thể nhìn thấy mà còn có thể nghe được tiếng quỷ kêu chói tai, không phải vài con mà là hàng trăm con, từng làn sóng âm thanh tựa như vô số móng vuốt mèo cào vào tim khiến người ta khó chịu, cô cũng nhìn thấy Kim Tử nghe được những âm thanh kia bịt tai lại, nhắm mắt, nét mặt đầy đau khổ.

Dạ Dao Quang lập tức lấy ra một lá bùa dán vào gáy Kim Tử, lúc này Kim Tử mới bình tĩnh lại.

“Người giữ ở đây, bảo vệ bọn họ, ta sẽ quay lại nhanh thôi.” Dạ Dao Quang để Kim Tử lại, sau đó nghiêm mặt nói với Ôn Đình Trạm đang muốn tiến lên một bước: “Không phải chuyện đùa đâu, chàng cứ ở đây.”

Có thể mang theo thì Dạ Dao Quang nhất định sẽ mang theo, Ôn Đình Trạm cũng hiểu, cậu buông thông nắm tay đang nắm thật chặt trong tay áo, hơi hận sự yếu đuối bây giờ của mình.

“Muội sẽ không sao đâu.” Dạ Dao Quang rất vui vì sự lý trí của Ôn Đình Trạm, cô gật đầu với cậu, sau đó tung người rời khỏi sân.

Không phải cô muốn xen vào việc của người khác, cũng không phải cô không biết tự lượng sức mình, mà là đối phương tuyệt đối sẽ không tha cho cô, lần dốc toàn lực này chắc chắn là để mang Tôn Lâm Nhi đi, nếu không có sư huynh muội Lăng Lăng, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được, đương nhiên cô có thể nhân lúc Lăng Lăng cản bọn chúng lại mà nhanh chóng đưa Tôn Lâm Nhi rời đi, nhưng nguyên tắc của cô không cho phép cô làm như vậy, huống hồ trốn được một lần sao có thể thoát được những lần sau? Họa này do cô và Tôn Lâm Nhi gây ra, sẽ không có chuyện cô trốn tránh.

Thực lực của sư huynh muội Lăng Lăng không hề yếu, bọn họ tất nhiên vẫn còn con át chủ bài chưa lấy ra, nhân lúc này, ba người bọn họ hợp lực lại mới là thời cơ có phần thắng lớn nhất!

Thứ cô cũng như bọn họ đều nhìn thấy giữa không trung có thể coi là một đám quỷ đang múa loạn, đủ các loại quỷ đang điên cuồng tấn công về phía tấm bình phong bảo vệ mà sư huynh muội Lăng Lăng tạo ra, trong khi đó ánh sáng màu xanh thẫm đang chỉ huy quỷ quân như từ trên bầu trời vùng lên quét mạnh xuống tấm bình phong của bọn họ, cả tấm bình phong đều đang nhấp nháy.

“Sư muội, ta sắp không kiên trì nổi nữa rồi, ta sẽ mở một lỗ hổng cho muội, muội mau đi tìm sư thúc!” Lăng Lăng cắn răng, khó khăn ra lệnh cho Lăng Linh.

"Không, sư huynh, muội không thể bỏ huynh lại!" Lăng Linh có không hiểu chuyện đến mấy cũng biết một khi nàng rời khỏi, sư huynh chắc chắn sẽ bị cả trăm con quỷ kia cắn xé đến chết, nàng không làm được những chuyện như vậy.

“Sư muội, muội ở lại thì cả hai chúng ta đều bỏ mạng, muội mau đi tìm sư thúc báo thù cho ta!”

Lăng Lăng nói, hai mắt biến thành màu đỏ đậm, sau đó giơ tay lên, cắt đứt đầu ngón tay, máu bắn tung tóe vào thanh đoản kiếm pháp khí đang xoay tròn trong tay, kiếm quang quyện lại với máu tạo ra một ngọn lửa mạnh, ngọn lửa bị Lăng Lăng thổi ra, ngay lập tức đốt ra được một lỗ hổng, Lăng Lăng không quan tâm đẩy Lăng Linh từ trong đó ra.

"Sư huynh!" Lăng Linh đau lòng kêu lên.

Dạ Dao Quang tung người một cái, đỡ Lăng Linh lên, xoay người giữ vững thân thể, sau đó lòng bàn tay di chuyển, khí ngũ hành tỏa ra bốn phía trong lòng bàn tay của cô nhanh chóng ngưng tụ thành ánh sáng, theo cái vung tay của cô, ánh sáng ấy tạo thành một vòng xoáy đánh về phía hàng trăm con quỷ kia.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Kề Vai Chiến Đấu

“Xin người mau cứu sư huynh của ta!” Lăng Linh hốt hoảng túm góc áo của Dạ Dao Quang.

“Hiện tại chỉ có ba người chúng ta hợp lực mới có chút hi vọng sống!” Đại tiểu thư chưa từng trải chuyện đời như Lăng Linh gặp phải chuyện này vô cùng hoang mang lo sợ.

Tay Dạ Dao Quang vươn ra chỉnh lại áo bào, nhìn Lăng Linh nói: “Nếu người muốn sư huynh người bình yên vô sự thì đừng như vậy nữa!”

Nói xong Dạ Dao Quang không thèm nhìn lại, ngón tay dài mảnh khảnh bắt đầu hoạt động, nhanh chóng thu nạp khí ngũ hành.

Lăng Lăng vốn đã chuẩn bị đồng quy vu tận (*) thì lại cảm giác được hai quỷ hồn chạm vào cơ thể hắc, đang chuẩn bị xâm chiếm cơ thể thì đột nhiên hai quỷ hồn đó giống như bị kiềm hãm, sau đó hắc nhìn thấy Dạ Dao Quang xuất hiện, sự tuyệt vọng trong lòng hắc cũng từ từ tiêu tán đi.

Lúc này Lăng Lăng bất chấp vết thương trên người, hai cánh tay lập tức không ngừng giao thoa, thủ pháp mau lẹ không ai có thể nhìn rõ, sau đó một luồng sức mạnh từ thân thể hắc mạnh mẽ bộc phát.

Một hồ lô ngọc được Lăng Lăng treo bên hông giống như đồ trang sức bồng bay lên, ở trên cao biến lớn gấp vài lần, dùng mắt thường có thể nhìn thấy trên miệng hồ lô có một luồng khí lạnh lẽo tràn ra, sau đó quỷ hồn cũng bắt đầu xao động phát ra thanh âm the thé.

Hồ lô ngọc nhanh chóng xoay tròn, theo từng vòng xoay của nó quỹ hồn bị hồ lô ngọc hút vào, Dạ Dao Quang thấy vậy cực kì hâm mộ, bảo vật như vậy hiện giờ gần như đã không còn trên thế gian, cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bị Lãng Lãng kích thích, Lãng Linh cũng vội vàng gỡ chuông chiêu hồn xuống kẹp ở hai ngón tay, chuông phát ra từng đợt âm thanh, âm thanh này đối với đám người Dạ Dao Quang rất thanh thúy vui tai nhưng với quỹ hồn thì chính là khúc ca đòi mạng.

Hai huynh muội Lãng Lãng đồng lòng tập trung tấn công, quỹ hồn rất nhanh đã không còn chút sức phản kháng nào.

Tình thế hiện tại đang nghiêng về một phía, bỗng nhiên một ánh sáng xanh lục lóe lên, thoát khỏi sự ràng buộc của Dạ Dao Quang, bỏ chạy về phía Lãng Lãng.

Dạ Dao Quang nhón chân nhảy lên, tay áo tung bay, Thiên Lân từ trong tay áo ẩn chứa khí ngũ hành bay ra, đánh vào sau lưng Lãng Lãng ngăn chặn luồng sáng kia, Thiên Lân ma sát với nó tạo ra tia lửa trông rất chói mắt.

Ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn chăm chú, tạo một thủ quyết, Thiên Lân lập tức phân ra làm hai, một trái một phải bảo vệ Lãng Lãng. Lúc này Dạ Dao Quang bay thẳng lên trên cao, tu vi không đủ nên cô cũng không thể dừng lại trên không trung mà chỉ nhảy lên một tán cây cao nhất.

Năm ngón tay ngưng tụ khí ngũ hành kết thành thủ ấn, cánh môi hé mở, mỗi lần niệm chú một chữ, thủ quyết dần dần biến đổi: “Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiến!”

Mỗi chữ đều tạo thành một bóng màu trắng từ thủ ấn của cô bay ra, từng bóng trắng hiện ra bên cạnh cô, đến khi một chữ cuối cùng hình thành cô cúi xuống rạch một chút ở đầu ngón tay mình, một chuỗi văn tự hóa

thành một luồng sức mạnh, tạo thành một chùm ánh sáng trắng bay về phía luồng sáng xanh lục đang bị Thiên Lân vây khốn.

“Ầm!”

Hai luồng sức mạnh chạm vào nhau, quỹ hồn chưa bị Lãng Lãng thu vào trong hồ lô lập tức bị đánh cho hồn bay phách tán, mà luồng sức mạnh đối kháng với chùm sáng trắng kia cũng bị đánh tan.

Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói, vừa nhảy xuống mặt đất chân cô như mềm nhũn ra, suýt nữa thì không đứng vững được.

Lãng Lãng trông còn thảm hại hơn cả Dạ Dao Quang, ngay trong lúc quỹ hồn đang tiêu tán hẳn đã không chống đỡ được quỳ rạp xuống, hai tay miễn cưỡng gượng lại mới không ngã gục...

“Sư huynh!” Lãng Linh vội vã chạy tới quỳ gối bên cạnh Lãng Lãng, một tay đỡ lấy cánh tay của hắn, một tay móc một viên đan dược từ trong lồng ngực ra đưa đến miệng Lãng Lãng: “Sư huynh, mau ăn đi!” “Tiểu sư muội... ta không sao!” Lãng Lãng khó nhọc nói, đây là đan dược bảo toàn tính mạng sư phụ đưa cho tiểu sư muội, quý giá vô cùng, nếu hắn dùng mất thì sau này tiểu sư muội lại ít đi một tấm bùa hộ mệnh.

“Sư huynh, huynh mau ăn đi, ăn vào sẽ đỡ hơn nhiều đó!” Lãng Linh khóc nước mắt cầu xin.

“Sư huynh tỉnh dưỡng hai ngày là được rồi, thu lại đi...”

“Không được, bây giờ huynh phải ăn luôn, huynh không ăn sau này muội sẽ không để ý đến huynh nữa!” Lãng Linh vừa khóc vừa uy hiếp nói.

“Sư muội, ô...”

Lăng Lăng đang định tiếp tục cự tuyệt, Lăng Linh đã bỏ đan dược vào trong miệng chính mình, sau đó tới gần Lăng Lăng, dùng miệng đút đan dược cho hắn.

Lăng Lăng từ nhỏ đã rất thích tiểu sư muội của mình, hắn từng thề rằng cả đời này đều phải bảo vệ nàng, nàng chính là tất cả sinh mệnh của hắn nhưng trước giờ bọn họ chưa từng vượt quá giới hạn chứ đừng nói đến chuyện thân mật như vậy. Ngay cả tay nàng hắn cũng không dám chạm vào, sợ chọc giận tiểu sư muội, sau này nàng sẽ không bao giờ để ý đến hắn nữa. Không ngờ hôm nay tiểu sư muội gây thương yếu ớt ngày thường lại mạnh mẽ đến thế, hắn vẫn ngây ngốc không có một chút phản ứng nào, ngay cả việc tiểu sư muội đưa đan dược vào trong miệng của hắn, hắn cũng không phát hiện ra.

Dạ Dao Quang thật không ngờ cô lại được chứng kiến một màn hương diễm như vậy, bây giờ đi cũng không được, không đi cũng không được, đành phải nhìn lên hồ lô ngọc đang rơi xuống từ trên trời, đưa tay lên thu hồ lô đến gần.

Bên trong hồ lô là mười mấy con quỷ hồn đang nhảy nhót đập phá, muốn phá hồ lô chạy thoát. Thấy vậy, ánh mắt của Dạ Dao Quang trở nên lạnh lẽo, đầu ngón tay cô vừa vận khí lập tức phong ấn hồ lô lại, những quỷ hồn bên trong cũng dần dần yên tĩnh.

Mà ở bên kia, Lăng Linh đang đỏ bừng mặt vì xấu hổ, nàng biết mình không lay chuyển được quyết định của sư huynh, sư huynh lại chỉ ăn mềm không ăn cứng, hừm, nàng cũng chỉ là muốn cứu sư huynh...

“E hèm!” Dạ Dao Quang cầm hồ lô ngọc đi đến, nhìn thấy hai người một người thì đang trong trạng thái hóa đá, một người thì chống cằm xấu hổ hận không thể đào lỗ chui xuống đất, cô đành phải ho nhẹ một tiếng phá vỡ khung cảnh ngại ngùng này, tiến lên đưa hồ lô cho Lăng Lăng: “Vật về với chủ!”

Lúc này Lăng Lãng và Lăng Linh mới nhớ ra này giờ còn có Dạ Dao Quang ở đây, lập tức mặt của hai người đều đỏ bừng lên.

Dù sao Lăng Lãng cũng là nam nhân nên hăn liền giả bộ bình tĩnh đứng lên, đỡ Lăng Linh dậy, sau đó tiếp nhận hồ lô ngọc trong tay Dạ Dao Quang. Vừa tiếp nhận hăn liền cảm giác được trên hồ lô ngọc dao động một luồng khí khác lạ, sau đó hăn liền trừng mắt khiếp sợ, sức mạnh đang phong ấn hồ lô ngọc này chính là khí ngũ hành!

Dạ Dao Quang không nói gì, hồ lô ngọc này chỉ dựa vào tu vi của Lăng Linh thì không phong ấn được, mà Lăng Lãng thì đã bị thương rất nặng, nếu không phong ấn thì quỷ hồn bên trong sẽ phá nát hồ lô chui ra. Đến lúc đó coi như trận chiến cả ngày hôm nay đều uổng phí, hơn nữa cô tin tưởng cách làm người của Lăng Lãng nên cũng ra tay không chút do dự.

“Cảm ơn ân cứu mạng của cô nương, hai sư huynh muội chúng ta sẽ khắc cốt ghi tâm!” Lăng Lãng nhận lại hồ lô ngọc, trịnh trọng nói cảm ơn với Dạ Dao Quang.

“Không cần như vậy, lần này hai người cũng là vì ta nên mới bị liên lụy, xem như không ai nợ ai!” Dạ Dao Quang mở miệng nói, dù sao tai họa này cũng do cô và Tôn Lâm Nhi gây ra.

“Làm sao có thể không ai nợ ai, cô nương vốn đã để cho chúng ta rời khỏi đây, nhưng chúng ta lại không chịu đi, nếu không phải là cô nương ra tay cứu giúp có lẽ huynh muội chúng ta cũng không tránh được kiếp nạn này. Chúng ta đã nợ ân tình của cô nương, sau này nhất định sẽ báo đáp!” Lăng Linh tuy có chút kiêu căng nhưng nàng là người tâm tư thuần khiết, ân oán rõ ràng, nàng cũng hiểu được chuyện này chính là bọn họ đã nợ Dạ Dao Quang một ân tình lớn.

(*) Đồng quy vu tận: Cùng chết chung, ý nói hành động liều mạng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 86: A Lâm Bị Bắt

“Nếu không có hai người ở đây thì người kia cũng sẽ ra tay, ta chưa chắc đã đối phó được!”

Dạ Dao Quang lắc đầu: “Ta không thích thiếu nợ người khác, cũng không thích người khác thiếu nợ ta...”

Dạ Dao Quang nói đến đây bỗng nhiên ngực cô đau đớn vô cùng, mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, cô che ngực, xoay người nhìn phía sau cánh cửa Tôn gia, quả nhiên có một ánh sáng màu xanh lục lóe ra sau đó nhanh chóng biến mất ở phía chân trời.

“Yêu nhân chết tiệt!” Lăng Linh nhanh chóng đỡ Dạ Dao Quang, nhìn theo ánh mắt Dạ Dao Quang nàng cũng thấy được cảnh đó, lúc này hai người chạy về phía Tôn gia.

“Dao Dao, A Lâm bị bắt đi rồi!” Ôn Đình Trạm có chút chật vật chạy lên trước, nhìn thấy sắc mặt Dạ Dao Quang không tốt, lại đang được đỡ liền đi lên thay Lăng Linh đỡ lấy Dạ Dao Quang: “Dao Dao, nàng làm sao vậy?”

“Không sao đâu, chỉ là vài vết thương nhỏ thôi!” Dạ Dao Quang nhẹ nhàng nói, sau đó đi thẳng đến phòng của Tôn mẫu, cửa phòng rộng mở, Tôn mẫu đã ngắt xiêu bên trong, Tôn Lâm Nhi không biết đã đi đâu, ô Bách Thiện do nàng chế ra đã bị phá thành bảy, tám mảnh.

Bởi vì Tôn Lâm Nhi vô thanh vô tức (1) bị bắt đi, người nhà Tôn gia cũng không biết, chỉ thấy Ôn Đình Trạm kinh hoảng dẫn theo một con khi

đi đến gian nhà giữa nên bọn họ cũng đi theo, sau đó thấy Tôn mẫu ngất xỉu ở trên giường, tất cả mọi người cũng không biết chuyện gì xảy ra. Tôn lão định cho người đi mời đại phu nhưng Ngụy Lâm ngăn lại, hắn nói chờ Dạ Dao Quang đến là được.

Dạ Dao Quang tiến lên, đầu ngón tay ngưng khí đảo qua một lượt trên người Tôn mẫu, sau đó Tôn mẫu lập tức tỉnh lại, còn đang trong trạng thái yếu ớt hoảng loạn, vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang liền khóc lóc nhào đến trước mặt Dạ Dao Quang cầu xin: “Cô nương, cô nương, người mau cứu Lâm Nhi, bà lão này đập đầu với người...”

Tôn mẫu nói xong tất cả người Tôn gia đang đứng trong phòng đều giật mình, Tôn Lâm Nhi chẳng phải đã chết vài chục năm trước rồi sao? Nghe Tôn mẫu tự nhiên nói ra như vậy, Tôn lão trách mắng: “Bà nói bậy bạ cái gì đó?”

“Lão gia, ta gặp được Lâm Nhi, thực sự ta đã nhìn thấy Lâm Nhi, nó bị bắt đi rồi, ô ô ô...”

Tôn mẫu nắm chặt tay Tôn lão, cảm giác như tìm được một chiếc phao cứu mạng.

“Bà nằm mơ rồi sao? Tôn Lâm Nhi, nó... sao bà lại có thể thấy Lâm Nhi? Bà nên nghỉ ngơi cho tốt...” Tôn lão nhắc đến nữ nhi đã khuất khoe mắt cũng đỏ hồng, vỗ vỗ nhẹ tay của vợ mình an ủi bà.

“Lão gia, ta thật sự nhìn thấy Lâm Nhi mà, ông phải tin ta...” Tôn mẫu ra sức thuyết phục Tôn lão, sau đó vội vàng lôi kéo Dạ Dao Quang: “Chính là vị cô nương này mang theo Lâm Nhi tới gặp ta!”

“Tôn bà bà, đừng kích động!” Dạ Dao Quang nhìn Tôn mẫu đang quá khích, chỉ có thể an ủi: “Tôn bà bà yên tâm, ta sẽ cố gắng cứu con gái của bà trở về...”

Lời nói của Dạ Dao Quang làm cho người nhà Tôn gia ngoại trừ Tôn mẫu đều biến sắc, tất cả mọi người nhìn Dạ Dao Quang bằng ánh mắt nghi ngờ, Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm: “Tôn Lâm Nhi là bởi vì...”

Dạ Dao Quang cũng không biết nói dối, trong mắt nàng không có cái gọi là “lời nói dối thiện ý”, bởi vì bất cứ cái gì liên quan đến bản thân thì người trong cuộc đều có quyền được biết, cho dù tàn nhẫn đau khổ đi nữa thì cũng còn hơn ôm hi vọng một cách ngu ngốc.

Dạ Dao Quang nói xong, người nhà họ Tôn đều im lặng sững sờ, không tiếp thu được chuyện chính mình vừa nghe thấy...

“Là do Ngụy gia chúng ta có lỗi với Lâm Nhi!” Ngụy Lâm cũng không giấu giếm, đứng dậy thi lễ tạ lỗi với vợ chồng Tôn lão, thực ra ngay từ ban đầu hắn đã muốn thành thật nói hết mọi chuyện nhưng Tôn Lâm Nhi lại không muốn cha mẹ nàng khổ sở trong lòng nên đã ngăn cản Ngụy Lâm. Cũng không ai nghĩ được Tôn mẫu sẽ phát hiện ra sự tồn tại của Tôn Lâm Nhi, cũng không ngờ tự nhiên lại phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, hiện giờ Tôn Lâm Nhi lại rơi vào tay một kẻ tu tà đạo.

“Tiểu thiếu gia đừng như thế!” Tôn lão vội vã đỡ Ngụy Lâm dậy, nếu năm đó hắn biết được sự thật thì có lẽ sẽ oán hận Ngụy gia, nhưng chuyện đã trôi qua nhiều năm như vậy, hơn nữa cả nhà bọn họ được như ngày hôm nay đều là nhờ Ngụy gia chiếu cố, hưởng chi hiện tại hắn cũng đã tỉnh táo lại, hiểu rõ đầu đuôi chuyện này. Trong chuyện này thật ra Ngụy gia cũng không có sai lầm gì lớn, mà con gái của mình lại giết chết bảy người còn suýt nữa giết chết Ngụy Lâm, nên dù có oán hận Ngụy gia nhiều hơn nữa cũng đã tiêu tán triệt để.

Tôn mẫu không ngờ thì ra nguyên nhân cái chết của con gái mình lại là như vậy, bà cũng không oán hận Ngụy gia, chỉ là đau lòng quá độ không ngừng dấm vào giường, khóc lóc thảm thương. “Đây cũng là số mệnh, là số

mệnh!” Tôn lão lau nước mắt sau đó thành khẩn nhìn Dạ Dao Quang: “Cô nương có thể cứu Lâm Nhi trở về sao?”

“Ta sẽ cố gắng!” Dạ Dao Quang cũng không dám khẳng định.

Tôn lão run rẩy cảm kích nhìn Dạ Dao Quang không nói gì nữa, sau đó phân phó con trai mình: “Lão đại, người dẫn mấy vị khách quý đi nghỉ ngơi đi, ta ở lại với mẹ người là được rồi.”

Mọi người được đại ca Tôn Lâm Nhi dẫn đi, mỗi người một gian phòng riêng. Lúc đầu cũng không chuẩn bị phòng cho huynh muội Lăng Lăng, bây giờ nhà họ lại đang có việc bận không tiện dọn dẹp thêm phòng mới nên Dạ Dao Quang trực tiếp ngăn cản, cô để cho Lăng Lăng và Ôn Đình Trạm cùng nhau ở một gian, cô và Lăng Linh cùng ở một gian khác, nhà họ Tôn vốn dĩ cũng có chút khá giả, chần chệm cũng đầy đủ cả.

Hai huynh muội Lăng Lăng có chút ngại ngùng, nhưng hiện giờ bọn họ đều đang trong tình trạng kiệt sức nên chỉ đành mặt dày ở lại.

“Dao Dao, nàng nghỉ ngơi cho tốt!” Ôn Đình Trạm nhìn thấy Dạ Dao Quang có chút mệt mỏi nên cũng không hỏi gì nhiều, chỉ đưa cô đến gian nhà bên ngoài sau đó nhẹ giọng dặn dò một tiếng.

“Chỗ này của ta có chút thuốc trị thương...” Đến khi tất cả mọi người rời đi, Lăng Linh móc từ trong ví bên hông ra một cái bình nhỏ.

Thấy Lăng Linh đang chuẩn bị lấy thuốc, Dạ Dao Quang từ chối: “Ta có rồi!”

Lúc Mạch Khâm rời đi đã để lại cho Dạ Dao Quang rất nhiều thuốc, trong đó đa số là đan dược hỗ trợ tu luyện và đan dược chữa thương, vì vậy cô lấy từ trong bọc quần áo ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một viên thuốc nghiền đầu nuốt vào.

Đang chuẩn bị cất bình thuốc đi khoanh chân vận khí thì Lăng Linh ngăn cản: “Cho ta xem một chút, bình thuốc này...”

Dạ Dao Quang cũng không có ý kiến gì, để cho Lăng Linh tùy tiện rút bình thuốc trong tay cô ra, sau đó Lăng Linh cẩn thận xem xét, kinh ngạc giật mình nhìn Dạ Dao Quang: “Đây là đan dược của Mạch thiếu tông chủ Đan Dược tông, người quen với Mạch thiếu tông chủ sao?”

“Ừ!” Dạ Dao Quang khẽ gật đầu.

“Người gặp Mạch thiếu tông chủ rồi hả? Hẳn có phải giống như lời đồn ngũ quan như ngọc hay không? Hẳn mới chỉ hai mươi tuổi đã có thể kết kim đan thật sao? Người không biết trong mắt mỗi đệ tử môn phái như chúng ta Mạch thiếu tông chủ thật sự tồn tại như một vị thần vậy, ai cũng hi vọng được dùng đan dược của Mạch thiếu tông chủ nhưng tính tình Mạch thiếu tông chủ vô cùng cổ quái, không ai dám tới cửa cầu xin, ngay cả ta cũng chỉ mới nhìn qua Mạch thiếu tông chủ một lần ở chỗ của cha ta...” Lăng Linh bắt đầu nói thao thao bất tuyệt (2), giọng nói đầy sùng bái, giống với những fan cuồng trong kiếp trước của Dạ Dao Quang luôn dùng giọng nói mê luyến để nói về thần tượng, chỉ thiếu mỗi mắt chưa biến thành hình trái tim mà thôi.

Dạ Dao Quang không thèm để ý đến nàng, trực tiếp ngồi xếp bằng luyện hóa đan dược trong cơ thể. Mặc dù ô Bách Thiện bị phá vỡ không làm suy giảm tâm mạch của cô nhưng lại mang đến tổn thương không nhỏ.

Đan dược của Mạch Khâm quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là đan dược được tất cả tu luyện giả mơ ước, đúng là thứ tốt ngàn vàng khó cầu...

Dạ Dao Quang cả đêm không ngủ, sau khi luyện hóa đan dược xong thân thể của cô không những khỏe lại mà tinh thần cũng sáng khoái vô cùng.

- (1) Vô thanh vô tức: Im lặng không một tiếng động.
- (2) Thao thao bất tuyệt: Nói nhiều, nói mãi không ngừng. Tin hot

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Bách Quỷ Oán

Dạ Dao Quang nghiêng đầu nhìn Lăng Linh đang say sưa ngủ bên cạnh, khuôn mặt của Lăng Linh trắng bóc như con nít, lớn cỡ bàn tay, đôi mắt to, miệng nhỏ và mũi thanh tú, rất giống những cô gái trong thế giới ảo, đôi mắt đầy sức sống đang nhắm lại ấy cũng khiến người ta thương yêu. Dạ Dao Quang đưa tay kéo lại chiếc chăn bị tuột xuống giúp nàng rồi một mình đi ra khỏi phòng.

Trời còn chưa sáng, hôm nay Dạ Dao Quang đã tu luyện xong, cả người sáng khoái, vì sự gia nhập của Lăng Linh, Dạ Dao Quang đuổi Kim Tử đi ngủ với Ôn Đình Trạm, Kim Tử bình thường rất thích ngủ nướng vậy mà hôm nay lại nhanh nhẩu nhảy đến trước mặt Dạ Dao Quang, sau đó khua tay múa chân với Dạ Dao Quang: “A!”

Ánh mắt Dạ Dao Quang sáng lên: “Người nói người có thể tìm được người bắt Tôn Lâm Nhi đi?”

Cô đang lo không kịp tìm được đối phương, bây giờ tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống rồi.

“A.” Kim Tử đắc ý gật đầu, sau đó lại khua tay múa chân.

“Thật?” Dạ Dao Quang lập tức thận trọng hỏi.

Kim Tử nói với cô, người bắt Tôn Lâm Nhi đi muốn lợi dụng oán khí của ma quỷ để tu luyện, có một phương pháp tu luyện của tà môn được gọi là bách quỷ oán, tập hợp một trăm oan hồn khác nhau lại, hấp thụ oán khí

trên người chúng rồi chuyển thành sức mạnh, giống như cách cô tu luyện khí ngũ hành.

Dạ Dao Quang vẫn luôn không hiểu, vì sao người kia dù gây ra động tĩnh lớn như vậy cũng vẫn muốn bắt Tôn Lâm Nhi đi, Tôn Lâm Nhi có tu vi nhất định quả thật rất quý giá nhưng cũng không đáng phải tổn sức như thế, bị thương nặng, thể lực bị hao tổn cũng không tiếc, thì ra nguyên nhân của vấn đề nằm ở đây.

Một trăm hồn ma chết vì các nguyên nhân khác nhau quá khó khăn, quỹ quân hôm qua có hàng trăm con nhưng chưa chắc đã đáp ứng đủ yêu cầu của hắn ta, hơn nữa oán khí trên người Tôn Lâm Nhi đã sắp được cô hóa giải hết, hắn ta không còn thời gian để chờ đợi nữa mới phải vội vã bắt chấp hậu quả như vậy.

“Dạ cô nương dậy thật sớm.” Lăng Lăng và Ôn Đình Trạm cùng đi vào trong sân, nhìn thấy Dạ Dao Quang, Lăng Lăng liền bước đến chào hỏi, ánh mắt dừng ở người Kim Tử: “Dạ cô nương có phúc ở sau lưng, thần hầu có muốn cũng không cầu được, đối với người tu luyện mà nói thì đây đúng là bảo bối hạng nhất.”

"A!" Kim Tử nghe thấy liền ngạo mạn ưỡn ngực ra, sau đó ra dấu với Dạ Dao Quang, đại ý là muốn Dạ Dao Quang đối xử tốt với nó, chiều chuộng nó, bảo vệ nó, nếu không nó mà tức giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Dạ Dao Quang không chút do dự đánh một cái vào đầu Kim Tử: “Mới sáng sớm, chưa tỉnh ngủ à!”

“Ôi...” Kim Tử lập tức ỉu xiu, ôm đầu thút thít.

Dạ Dao Quang trợn mắt, sau đó nói với Lăng Lăng: “Kim Tử vừa mới nói với ta...”

Không chút giấu giếm, cô nói hết cho Lăng Lăng lời của Kim Tử, chuyện này một mình cô không thể giải quyết được, đương nhiên cô hi vọng Lăng Lăng có thể chung tay với mình.

“Ta chưa từng nghe nói đến bách quý oán nhưng thần hầu sẽ không nói dối, vậy thì chắc là thật rồi.” Lăng Lăng suy nghĩ, sắc mặt liền trở nên nặng nề: “Hắn ta đã vội vàng như vậy, sợ rằng Tôn cô nương chính là oán khí cuối cùng mà hắn ta cần!”

Cái giá tối hôm qua người kia phải trả quá lớn, cũng không sợ làm kinh động đến những người tu luyện có thể ẩn nấp xung quanh, chỉ có một khả năng, Tôn Lâm Nhi chính là nhân vật mấu chốt giúp hắn tu luyện thành công.

“Không thể để hắn thành công, nếu không thiên hạ tất sẽ đại loạn, một khi đã tu luyện bằng oán khí, để tăng tu vi hắn nhất định sẽ tạo ra oán khí lớn hơn.” Lăng Lăng nghĩ một lát rồi nói: “Tối hôm qua ta đã liên lạc với sư thúc, sư thúc bảo ta đợi thêm một ngày, ngày mai người sẽ tới, để ta thử liên lạc với bạn bè quanh đây xem có được không...”

“Tạm thời không cần.” Dạ Dao Quang ngăn cản nói, khí ngũ hành mà cô tu luyện được không thể để lộ trước mặt nhiều người thêm nữa, không phải tất cả mọi người đều quang minh lỗi lạc như Lăng Lăng.

“Tạm thời hắn ta sẽ không động đến A Lâm đâu, chúng ta chuẩn bị mọi thứ cho tốt đã.”

Lăng Lăng nhanh chóng hiểu được sự lo lắng của Dạ Dao Quang, nghĩ đến trận giao đấu đêm qua, bọn họ và đối phương ngang sức ngang tài, chưa chắc đã không thể làm liều, mời người bên ngoài đến lại nợ người ta một ân tình, bèn gật đầu: “Tạm thời Tôn cô nương sẽ không gặp nguy hiểm.”

Oán khí và lệ khí trên người Tôn Lâm Nhi sớm đã được hóa giải gần hết, lệ khí duy nhất sợ rằng chỉ có bảy mạng chết oan trong tay cô, nếu đã coi Tôn Lâm Nhi là người cuối cùng quan trọng như vậy, người kia chắc chắn sẽ nghĩ cách để kích thích oán khí và lệ khí của Tôn Lâm Nhi lên mức cao nhất mới có thể giúp tu vi của hần ta tăng mạnh.

Hai người nghĩ tới một điều, có thể kích thích oán khí và lệ khí của Tôn Lâm Nhi sợ rằng chỉ có người của Tôn gia mới làm được, bọn họ không cần tìm người kia, hần ta sẽ chủ động tìm đến!

“Ta không hiểu rõ kẻ tu tà đạo.” Dạ Dao Quang nhíu mày nói, yêu ma quỷ quái cô có thể nhìn thấu, nhưng người tu tà đạo chỉ nhìn mặt thôi thì không có tác dụng gì, người ta cũng vẫn là người thôi, chỉ cần thu hơi thở lại, cô sẽ hoàn toàn không cảm nhận được.

“Tu vi của ta cũng không đủ.” Lãng Lãng ngượng ngùng gãi đầu.

"A!" Kim Tử đột nhiên nhảy ra, sau đó chỉ vào Ôn Đình Trạm.

"Người nói Trạm ca có thể cảm giác được?" Dạ Dao Quang nhíu mày, Ôn Đình Trạm không phải người tu luyện thì cảm nhận thế nào?

“A...!” Kim Tử nhanh chóng nói một tràng.

Quan trọng là bọn họ đang bị che mắt, chỉ nghĩ đến việc dùng trường khí của người tu luyện để cảm nhận chính tà mà quên mất rằng kẻ tu tà đạo có thể thu lại tà khí trên người, nhưng kẻ gian ác tất có diệu bộ của kẻ gian ác, Ôn Đình Trạm rất tự tin về cách nhận biết người này.

“Người thì sao? Chẳng lẽ người không nhìn ra?” Dạ Dao Quang xoi mói nhìn Kim Tử.

“A!” Bây giờ người ta vẫn còn nhỏ mà!

“Người không nhìn ra được, sao vừa rồi còn khoác lác không biết ngượng nói muốn đưa ta đi tìm người?” Dạ Dao Quang liếc Kim Tử.

"A!" Ta có thể tìm được chỗ của hân!

“Nhanh đi tập võ với Trạm ca đi!” Dạ Dao Quang tức giận túm Kim Tử ném vào lòng Ôn Đình Trạm.

“A!” Kim Tử bám tay vào cổ Ôn Đình Trạm, sau đó phần nộ thể hiện sự bất mãn đối với hành vi bạo lực của Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm thấy một người một khỉ này lại ồn ào bèn ôm Kim Tử đi.

Lăng Lăng nhìn cảnh này thì rất hâm mộ, thần hầu nghìn năm vừa xuất hiện, có thể gặp mà không thể cầu, nhưng hân cũng chỉ hâm mộ mà thôi, Kim Tử đã có mối quan hệ với Dạ Dao Quang nên Dạ Dao Quang có thể hiểu được ý Kim Tử, nếu cưỡng ép cắt đứt mối quan hệ này ắt sẽ có hại, không thể dự liệu được sẽ nhận sự trừng phạt như thế nào của trời, chỉ có người mù mới có thể có ý xấu với Kim Tử.

Nghĩ tới đây, Lăng Lăng bỗng nhiên nghĩ đến một việc: "Dạ cô nương, người có quan hệ gì với Quy Nghi môn hay không?"

“Quy Nghi môn?” Dạ Dao Quang mù mờ: “Lần đầu tiên nghe đến.”

“Quy Nghi môn từ trước đến nay đã trở mặt với Bách Lý môn của ta, vì vậy gia sư đặc biệt chú ý đến hành động của Quy Nghi môn, trước đó không lâu đã biết được tin chưởng môn của Quy Nghi môn phái người đi tìm một thần hầu, phao tin rằng đó là do học trò tìm về cho hân ta nhưng lại bị một kẻ vô danh cướp đi.” Người của Quy Nghi môn từ trước tới nay luôn thích cướp bóc, thần hầu nghìn năm vừa xuất hiện, Lăng Lăng thông minh, không nghi ngờ gì cho rằng thần hầu kia chính là Kim Tử nên nhắc nhở Dạ Dao Quang một câu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ngày Cực Âm (1)

Dạ Dao Quang vừa nghe xong liền không để ý đến hình tượng liếc mắt nhìn hắn, đúng là người không biết xấu hổ mặt dày vô địch thiên hạ, sau đó cô hỏi: “Ngay cả sư môn hắn cũng đụng đến, ngược lại ta lại không thấy có người đến tìm ta.”

Ở trấn Thái Hòa cô đánh nhau với Phục Xung. Phục Xung muốn khiêu chiến nên chắc chắn sẽ động thủ tại trấn Thái Hòa, hơn nữa cô lại có thù oán với Sở gia, bây giờ ở Sở gia không có ai nhưng điều này không có nghĩa là lúc trước cũng không có ai, muốn nghe ngóng tung tích của cô cũng không phải là chuyện khó, nhưng đến nay vẫn chưa thấy có ai tìm tới.

“Ngược lại năm trước Quy Nghi môn có phái ra mấy người đi đến huyện Lư Lăng, sau đó họ đều lần lượt quay trở về, từ đó về sau câu đối ở hai bên cánh cửa tại Quy Nghi môn không còn nhắc lại nữa, trong lúc này có chuyện gì xảy ra hay không thì ta cũng không biết.” Lăng Lăng kể lại chi tiết cho Dạ Dao Quang, lúc ấy tất cả những người có đi tìm hiểu chuyện này đều cảm thấy bất ngờ, hắn cũng đã từng đi điều tra nhưng nguyên nhân cụ thể thế nào thì không thể nghe ngóng được, trái lại chương môn của Quy Nghi môn đã nói rằng chẳng qua chỉ là một con khỉ bình thường và còn vì chuyện này mà hung hăng khiển trách Phục Xung một trận.

“Năm trước?” Dạ Dao Quang nhướn mày, thời gian này có chút nhạy cảm, lúc đó hình như Mạch Khâm đang ở chỗ cô và cũng là lúc cô đang lâm vào trạng thái nguy hiểm, nếu như nói người nào có bản lĩnh đuổi những người này đi, vậy thì ngoại trừ Mạch Khâm ra sẽ không có người

thứ hai. “Giữa Cửu Mạch tông và Quy Nghi môn không biết bên nào sẽ mạnh hơn?”

“Cửu Mạch tông?” Ánh mắt của Lăng Lăng thay đổi, trong giọng nói có chút kính trọng.

“Cô nương có lẽ không biết, ngoại trừ đại môn phái lánh đời chưa rõ ra, hiện tại có thập tông và cửu môn, thập tông chính là nơi luôn được cửu môn cung kính, sự chênh lệch của hai bên có thể hình dung như vậy, ngay cả đệ tử ngoại môn của thập tông mà cửu môn còn phải tôn trọng. Hơn nữa trong đó có tam tông phái đứng đầu thập tông và Cửu Mạch tông là môn phái đứng đầu trong tam tông đó, nơi được xem là đại môn phái tu luyện đỉnh cao nhất.”

“Sư huynh, huynh đã tỉnh rồi sao?” Dạ Dao Quang còn chưa kịp nói, Lăng Linh đã rửa mặt xong liền đi ra sân, vừa nhìn thấy Lăng Lăng cô liền chạy đến, ngay sau đó nhìn sơ người của Lăng Lăng, sau khi chắc chắn Lăng Lăng không còn đáng ngại gì nữa mới thở dài một hơi, đôi mắt cười đến híp lại: “Sư huynh không sao, thật tốt quá!”

“Huynh không sao rồi.” Lăng Lăng rất tự nhiên đưa tay lên sờ tóc của Lăng Linh giống như hôm qua hai người thân mật hôn nhau vậy, sự câu nệ giữa hai huynh muội họ đã bị phá vỡ.

“Đan dược của sư phụ chính là đan dược quý mà người đã thỉnh cầu được từ Mạch thiếu tông chủ, tất nhiên sẽ không giống bình thường.”

“Đúng vậy, đan dược của Mạch thiếu tông chủ có thể cải tử hoàn sinh, huynh xem huynh và Dạ cô nương đều không có chuyện gì cả.” Trong lúc nói chuyện đôi mắt của Lăng Linh sáng lên, cô kích động lắc cánh tay của Lăng Lăng.

“Sư huynh, huynh biết không, Dạ cô nương có quen biết với Mạch thiếu tông chủ, Mạch thiếu tông chủ đưa tặng rất nhiều đan dược cho Dạ cô

nường.”

“Thì ra là thế.” Lãng Lãng là một người thông minh, ngay lập tức hẳn liền hiểu rõ lời nói vừa rồi của Dạ Dao Quang, trong lòng hẳn cảm thấy may mắn vì ngày đó không có xảy ra mâu thuẫn với Dạ Dao Quang, nếu không sợ rằng toàn bộ Bách Lý môn đều phải chấp nhận lửa giận của Mạch Khâm. Mạch Khâm rất ít khi xem trọng người nào đó, một khi hẳn đã xem trọng nhất định sẽ che chở, đây là những lời căn dặn của sư phụ đã nói với hẳn, bởi vì đó là nguyên tắc đã có từ lâu của Mạch Khâm, mỗi khi bọn họ đi ra ngoài, sư phụ sẽ dặn đi dặn lại, khi gặp phải Mạch thiếu tông chủ, ngàn vạn lần phải khiêm nhường và tôn kính.

“Dạ cô nương, Lãng công tử cùng với Lãng cô nương mời đến dùng điểm tâm.” Đại tẩu Tôn Lâm Nhi nghênh tiếp.

“Làm phiền Tôn đại nương.” Lãng Lãng có chút ngượng ngùng đưa tay lên sờ đầu mình.

Nghĩ đến nhà của người ta cũng không khá giả lắm, với lại bọn họ lại còn đến ăn uống không trả tiền, trong lòng của Lãng Lãng có chút áy náy.

“Không có gì, không có gì, công tử và cô nương ở lại đây không chê là tốt rồi.” Tôn đại tẩu cũng là một người thông minh, nhưng vẫn có chút cẩn thận. Bọn họ cùng dùng điểm tâm, trên bàn là cháo đặc gạo trắng, bánh bao trắng lớn và mềm, còn xào thêm một đĩa trứng gà lớn cùng với bánh nướng giòn thịt, trông thấy đôi mắt vui sướng đầy mong ngóng của mấy tiểu bối và hài tử ở Tôn gia, mấy người Dạ Dao Quang cũng biết chắc chắn đây là một bàn điểm tâm phong phú mà rất nhiều năm mới có thể ăn một lần ở Tôn gia. Trong lòng của bọn họ đều rất áy náy, mấy năm gần đây Tôn gia thu hoạch cũng không tốt lắm.

Mặc dù Ngụy Lâm là một người đọc sách, nhưng được trưởng thành trong gia đình thương hộ, nên rất thấu hiểu đạo lý đối nhân xử thế, bọn họ

dùng xong điểm tâm không quá một canh giờ, quản gia của Ngụy gia ở trấn Phù Dung mang đến hai cỗ xe lương thực lớn, Tôn gia từ chối nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy, trong lúc dùng điểm tâm không thấy Tôn mẫu đâu, sau khi ăn xong trong lúc vô tình Ngụy Lâm có hỏi đến, mới biết được thân thể của Tôn mẫu có chút không khỏe.

Mời đại phu đến xem, chỉ nói là do tích tụ trong lòng quá sâu, tâm bệnh cần phải có tâm được chữa bệnh, mọi người đều biết tâm được này chính là Tôn Lâm Nhi nên tất cả đều trầm mặc không nói gì.

Bệnh này của Tôn mẫu chẳng những khiến cho người nhà của Tôn gia chân tay lúng túng, ngay cả Dạ Dao Quang và Lăng Lăng đều có chút trở tay không kịp, nông dân thuần chính cần phải cày bừa vụ xuân, sao có thể bỏ mặc không lo chuyện nhà nông? Tôn mẫu luôn là người cần mẫn, sáng sớm nay không thấy, tất nhiên mọi người đã có chút thân quen liền hỏi thăm, người nhà họ Tôn nói không sai, đúng là Tôn mẫu đã bị bệnh, vì vậy có không ít người lần lượt đến cửa hỏi thăm.

Dạ Dao Quang và Lăng Lăng hoàn toàn không biết có kẻ tu luyện tà đạo nào trà trộn vào những người này hay không? Hai người nhìn chăm chú đến hoa cả mắt, chỉ sợ có một chút sơ suất xảy ra sẽ dẫn đến đại họa. Cuối cùng bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể kể lại mọi chuyện cho Tôn lão, sau đó Tôn lão vì suy nghĩ cho người nhà mà trực tiếp đóng cửa từ chối tiếp khách, mặc kệ người phương nào đến hỏi thăm thì Tôn gia đều khách sáo từ chối, lúc này mấy người Dạ Dao Quang mới thở dài một hơi.

“Về chuyện ăn uống không có vấn đề gì.” Ban đêm, tại chính viện Dạ Dao Quang ngồi dưới cây táo, Lăng Lăng đi tới gạt đầu với Dạ Dao Quang, để tránh cho người nhà họ Tôn không bị nhiễm độc thủ, Lăng Lăng am hiểu một chút về y lý đơn giản, cho nên nhân lúc mọi người đều đã nghỉ ngơi, hẳn liền cẩn thận kiểm tra lại một lần.

“Cả ngày đối phương không động thủ, cho nên chúng ta càng phải cẩn thận hơn.” Dạ Dao Quang không biết đối phương có đang dùng chiến thuật kéo dài thời gian hay không, khiến cho cô và Lăng Lăng đều phải mệt mỏi vì kéo dài thời gian rồi sau đó nhân lúc bọn họ lơ là mà động thủ, nhưng cô cũng biết đây là vô kế khả thi (*), Kim Tử có thể tìm được sào huyệt của đối phương, tuy nhiên đâu biết được đối phương có thể thừa dịp nàng đi tìm hãn mà hạ thủ ở đây hay không? Nàng và Lăng Lăng không thể tách ra, nếu không từng người sẽ bị đánh bại.

“Tối nay ta sẽ gác đêm, người đi nghỉ ngơi trước đi, nếu như ngày mai người vẫn chưa xuất hiện thì sẽ đổi lại cho người.”

Lăng Lăng không cự tuyệt và cũng không khách khí, hãn tu luyện về ngũ hành chi hỏa, mặc dù tu vi của hãn cao hơn so với Dạ Dao Quang, nhưng hãn lại không có tinh thần lực mạnh mẽ giống như Dạ Dao Quang, hãn chịu đựng qua một đêm mặc dù sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng sẽ ảnh hưởng đến khí lực chiến đấu của hãn.

“A...” Sau khi Lăng Lăng đã đi nghỉ ngơi, Kim Tử liều chết cũng muốn đi theo bên cạnh của Dạ Dao Quang, lúc này nó đang khoa tay múa chân vô cùng vui vẻ với Dạ Dao Quang. Ý của nó là: Chúng ta đi tu luyện thôi!

“Hiện tại ta cần phải duy trì cảnh giác, đâu thể cùng người đi tu luyện được?” Dạ Dao Quang đưa tay đẩy Kim Tử ra, trong lúc tu luyện tâm phải trong trạng thái thanh tĩnh, hiện tại chẳng những trong tâm của cô không thanh tĩnh, với lại trong lúc tu luyện càng kiêng kỵ bị quấy rối, nếu như lúc này đối phương bất ngờ xuất hiện, thì chẳng phải là cô tự đào hầm cho cô rồi sao?

“A...” Kim Tử ôm đầu, vẻ mặt uất ức nhú lại rồi dán mặt của nó cọt cọt vào người của Dạ Dao Quang, sau đó lại khoa tay múa chân: Chúng ta nói chuyện phiếm đi!

“Cùng nói chuyện phiếm với con khi?” Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút về hình ảnh này, chợt cảm thấy chính mình rất ngốc, thế là quyết định bày ra vẻ mặt ghét bỏ cự tuyệt.

(*) Vô kế khả thi: Ý là không có mưu kế nào có thể thi triển và không có cách nào có thể dùng được.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngày Cực Âm (2)

Kim Tử vô cùng buồn bã nắm chặt tay ôm vào lòng nó, biến hiện rằng nó đang vô cùng đau lòng.

Dạ Dao Quang thấy vậy trong lòng cũng vui vẻ hơn, đưa tay sờ bộ lông mềm mại vàng óng của nó, sau đó nhỏ nhẹ nói: “Người ngủ đi, người cứ như thế này, ngày mai không có tinh thần thì phải làm sao bây giờ?”

Kim Tử nghe thấy ba chữ đầu tiên vô cùng hài lòng, nhưng ngay sau đó nó liền cảm thấy đau lòng, ôm chặt lấy trái tim rồi ngã xuống mặt đất, lúc ngã còn không quên liếc Dạ Dao Quang một cái, ý là bị Dạ Dao Quang làm cho thương tâm mà chết.

Trông bọn họ như hai kẻ dở hơi nhưng Kim Tử cũng vui đùa đáp lại khiến Dạ Dao Quang tương đối hài lòng. Dạ Dao Quang ôm nó vào trong ngực, vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, sau đó Kim Tử hơi nhắm mắt lại hưởng thụ sự vuốt ve của Dạ Dao Quang, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Kim Tử đã ngủ say sưa, Dạ Dao Quang vẫn đang ngồi chờ ra ôm lấy Kim Tử thì đột nhiên có một cơn gió thổi đến. Dạ Dao Quang cảm thấy toàn thân bỗng nhiên lạnh lẽo, đáng lẽ người tu luyện như cô không thể cảm giác được cái lạnh này mới đúng.

Gió lạnh thổi qua, đằng sau cánh cửa gỗ bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa có tiết tấu vang dội, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... mỗi một tiếng đều như tiếng chuông từ địa ngục vọng lên khiến người ta tê dại.

“A!” Kim Tử vốn dĩ đã ngủ yên lại lập tức bật dậy giống như gặp ác mộng, lông trên người nó bỗng nhiên xù lên, sau đó run rẩy cuộn tròn vào trong lòng Dạ Dao Quang.

Tiếng gõ cửa không ngừng vang lên, đám người Dạ Dao Quang đều nghe thấy rõ ràng, ngay cả người nhà họ Tôn cũng nghe thấy, chắc hẳn mọi người đều bị tiếng gõ cửa này đánh thức.

Tôn Đại Lang khoác áo khoác ngắn, ngáp nhẹ một cái, chậm rãi đi về phía cánh cửa, ánh mắt hẩn đang lim dim vì buồn ngủ cho nên không nhìn thấy Dạ Dao Quang đang ngồi trong sân.

Dạ Dao Quang nhảy lên xuất hiện trước mặt Tôn Đại Lang: “Không được mở cửa!”

Căn nhà này đã được cô và Lăng Lăng liên thủ dùng hai đại pháp khí trấn trụ, nếu như mở cửa ra sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa Dạ Dao Quang biết rằng ở ngoài cánh cửa cũng không phải là người...

Tôn Đại Lang giật mình hoảng sợ, sau đó một cơn gió lạnh thổi qua khiến hắn vội vã kéo lại quần áo của mình: “Dạ... Dạ cô nương sao lại ở chỗ này?”

“Cốc, cốc, cốc...”

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên không ngừng, lại còn có tiết tấu rõ ràng, Tôn Đại Lang vội nói: “Bên ngoài đang có người gõ cửa...”

“Ta biết là có tiếng gõ cửa nhưng ngoài đó không phải là người!” Dạ Dao Quang bình tĩnh đáp lại.

“Hả? Không phải là người...” Tôn Đại Lang đang mơ mơ màng màng lập tức xoay người lại, tóc gáy cũng dựng hết cả lên, sau đó sắc mặt trắng

bệch, tay run run chỉ vào cửa: “Không phải... không phải... không phải người...”

“Ừ, không phải người!” Dạ Dao Quang nghiêm túc gật đầu.

Tôn Đại Lang là một nam nhân khỏe mạnh nhưng lúc này lại sợ đến mức mềm nhũn cả hai chân, suýt nữa ngã xuống đất, Lãng Lãng cũng bị đánh thức nên chạy tới giúp đỡ, vừa đúng lúc nhìn thấy nên tiện tay đỡ một cái mới không bị ngã sấp xuống.

“Tiếng gõ cửa ở ngoài kia hoàn toàn không phải là người gõ, Tôn đại ca trở về chăm sóc vợ con đi, nơi này có ta và Dạ cô nương rồi, không cần lo lắng!” Lãng Lãng nghiêm túc nói.

“Đại Lang, người còn không mau mở cửa cho ta, mau mở cửa ra, ta đã chạy cả một đêm rồi!” Tôn Đại Lang đang vịn theo bờ tường chuẩn bị đi về phòng, bước chân bỗng nhiên dừng lại vì nghe thấy tiếng gọi bên ngoài cửa.

“Giọng nói này... đây là mẹ vợ ta...” Tôn Đại Lang vô cùng quen thuộc đối với âm thanh này.

Dạ Dao Quang và Lãng Lãng liếc nhau, trong lòng có dự cảm xấu, bọn họ cũng chỉ một lòng muốn bảo vệ Tôn gia nhưng không nghĩ ra Tôn gia còn có mấy người có quan hệ thông gia, bây giờ Tôn Đại Lang lại nói là giọng mẹ vợ hắc, thật có chút khó khăn...

“Đây chỉ là ảo thuật thôi, người trở về đi!” Lãng Lãng kéo một tay Tôn Đại Lang dẫn dò.

“Đại Lang, ta nghe nói cháu ngoại ta hôm nay không được khỏe, lại nghe nói mẹ người cũng bị bệnh rồi nên đã chạy suốt cả đêm tới đây, người dám không mở cửa cho ta sao?” Giọng nói bên ngoài lại lần nữa thúc giục.

“Hắn nghe thấy lời chúng ta nói!” Ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt, khẽ nói.

Vị trí của bọn họ bây giờ còn cách cửa một đoạn, hơn nữa âm thanh của bọn họ cũng không lớn.

Vốn dĩ Tôn Đại Lang còn có chút nửa tin nửa ngờ nhưng nghe xong lời nói này của Dạ Dao Quang tim hắn suýt chút nữa ngừng đập vì sợ hãi, Lăng Lăng cầm chặt tay hắn, dùng một chút lực truyền chân khí vào cơ thể hắn khiến tinh thần hắn khá hơn một chút: “Người mau trở về, tốt nhất đừng để cho Tôn đại tẩu nghe được!”

“Vâng, vâng!” Tôn Đại Lang vội vã trở về phòng, hắn nghe tiếng gọi đó còn thấy trong lòng có chút bất an, nếu vợ của hắn nghe thấy nửa đêm rồi mà mẹ ruột mình còn đang đứng bên ngoài gõ cửa thì không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa...

“Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.” Tôn Đại Lang vừa đi, tiếng gõ cửa có tiết tấu lại vang lên lần nữa.

Ánh mắt Dạ Dao Quang híp lại, hai tay giao thoa vừa bấm thủ quyết vừa niệm thần chú, đầu ngón tay tạo ra một luồng khí vô hình phóng về cánh cửa.

Vì có luồng khí này bám trên cánh cửa nên ngoại trừ Dạ Dao Quang và Lăng Lăng ra thì người bình thường đều không thể nghe được tiếng gõ cửa. Nhưng mà Dạ Dao Quang còn chưa kịp thu tay lại có âm thanh truyền tới, lần này không phải gõ cửa mà là xô cửa...

“Sao lại thế?” Lăng Lăng khó hiểu.

Dạ Dao Quang nhanh chóng vung tay áo, ba lá bùa bắn ra dán phía trên cánh cửa, âm thanh kia cũng dần lắng xuống.

Lúc này, toàn bộ người của Tôn gia đã bị đánh thức, đèn cũng đã sáng lên.

“Xảy ra chuyện gì vậy, nửa đêm lại có ai gõ cửa?” Đi đầu là Tôn lão đang được hai người con trai đỡ lên, ngoại trừ Tôn Đại Lang thì những người khác đều mang theo vẻ nghi hoặc.

“Mọi người vào nhà đi, cho dù nghe được cái gì cũng không được đi ra!” Dạ Dao Quang nhíu mày cản dận.

Lúc này Ngụy Lâm cũng hiểu ý, tiến lên đỡ Tôn lão trở về.

Tôn lão trở về phòng, những người còn lại tự nhiên cũng sẽ theo về, Dạ Dao Quang liếc nhìn lá bùa dán trên cánh cửa đang không ngừng rung động, nếu lá bùa bị đánh bay thì âm thanh kia sẽ lại vang lên lần nữa.

Để phòng ngừa bất trắc, Dạ Dao Quang lấy ra vài lá bùa đưa cho Lăng Lăng, bảo hắn dán lên cửa phòng của từng người Tôn gia, mỗi phòng một tấm. May mắn là lúc bình thường cô rảnh rỗi nên cũng vẽ bùa củng cố tu vi, nếu không bây giờ ngồi vẽ thật sự không kịp.

Lăng Lăng dán xong liền quay về, lúc này ba lá bùa dán trên cửa lớn đã bị đánh bay, sau đó tiếng đập cửa lại dồn dập vang lên như muốn phá nát cánh cửa gỗ.

“Sao có thể kì lạ như vậy?” Lăng Lăng nhíu mày, quỷ quái ở đâu mà lại có sức mạnh như vậy, ngoại trừ âm khí ra bọn họ cũng không cảm giác được hơi thở của kẻ đó, chắc chắn kẻ tu tà đạo kia đang đứng bên ngoài nhưng không ra tay.

Dạ Dao Quang cũng cảm thấy quái lạ, nghe một tràng âm thanh kịch liệt như thế này chính cô cũng có chút tâm phiền ý loạn.

Ngước mắt nhìn lên bầu trời, vầng trăng ở giữa không trung đã bị mây mờ che phủ, sắp đến buổi sáng, ngày mới sắp bắt đầu, đột nhiên trong lòng như vừa nghĩ đến chuyện gì, Dạ Dao Quang vươn ngón tay ra bấm độn quyết.

“Năm Quý Mão, tháng Ất Mão, ngày Ất Mão...” Thu tay lại, sắc mặt Dạ Dao Quang trở nên nghiêm trọng.

Lăng Lăng cũng kinh hãi vô cùng, hôm nay là ngày cực âm!

Trông mười thiên can, Quý, Ất đều là thuần âm, mà trong mười hai địa chi Mão cũng là âm, hôm nay lại có hắc ba Mão chẳng trách lại kì quái như vậy. Thật may mắn lúc ban ngày hắc nghe theo ý kiến của Dạ Dao Quang bày một trận pháp ở trong nhà, nếu không hậu quả bây giờ thật không thể tưởng tượng nổi...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Âm Khí Xâm Nhập

“Kiên trì khoảng một canh giờ nữa là được!” Dạ Dao Quang nói với Lăng Lăng, sau đó ngưng tụ khí ngũ hành thành hình dạng giống như một dải lụa mỏng, khẽ dùng lực bám vào cánh cửa.

Hôm nay giờ Sửu đại hung, sát đông.

Mà cửa nhà Tôn gia lại là hướng đông, như vậy thì âm khí càng dồi dào sinh sôi nảy nở nhưng chỉ cần cố thêm một canh giờ thì không còn nguy hiểm nữa.

“Được!” Mặc dù không tính toán thời điểm nhưng hẳn vô cùng tin tưởng Dạ Dao Quang, lập tức vận khí giúp Dạ Dao Quang chống đỡ âm khí lạnh lẽo bên ngoài.

Thời gian dần dần trôi qua, đến canh ba giờ Sửu một luồng âm khí mạnh mẽ tràn tới, cửa lớn Tôn gia cũng sắp bị phá nát, nếu không phải có Dạ Dao Quang và Lăng Lăng vận khí ngăn cản thì âm khí này nhất định sẽ như thủy triều cuộn cuộn tràn vào Tôn gia.

“Cứ như thế này thì lát nữa hai người chúng ta sẽ bị tiêu hao hết hơn nửa phần công lực!” Dạ Dao Quang trong lòng đau buồn, nếu như đêm nay bọn họ tiêu phí hết một nửa công lực, ngày mai đám yêu ma quỷ quái kia quang minh chính đại đánh vào cửa lớn thì bọn họ cũng chưa chắc chống đỡ được...

Tuy Lăng Lăng nói sự thúc của hẳn ngày mai sẽ tới nhưng ai biết được sẽ tới vào lúc nào? Dạ Dao Quang chưa bao giờ có suy nghĩ phải phụ thuộc

vào người khác, cầu xin người khác giúp đỡ vĩnh viễn không bằng dựa vào chính bản thân mình.

“Người hãy cố gắng ngăn cản!”

Nói xong Dạ Dao Quang thu tay lại, nhón chân một cái nhẹ nhàng nhảy qua nóc nhà, đứng ở trên tường, hai tay khê kéo ra tạo thành một luồng ánh sáng màu vàng đậm, Thiên Lân trong tay cô không ngừng xoay tròn, Dạ Dao Quang liền xoay chuyển nó thành hình dạng của một vòng xoáy, sau khi vòng xoáy hình thành liền hút từng luồng âm khí bên ngoài cửa.

Lăng Lăng có thể chống đỡ đến bây giờ cũng đã vô cùng mệt mỏi, vì vậy khê thở dài một hơi, hai người lúc lên lúc xuống, một người ngăn cản, một người đánh trả, thế cục cũng dần dần thay đổi.

Nhưng hai người cũng không thoải mái được lâu, Dạ Dao Quang cảm ứng được Thiên Lân đã đạt đến mức bão hòa không thể tiếp tục hấp thu âm khí nữa, nhưng từ bây giờ đến hết giờ sửu cũng chỉ còn có một khắc, nếu như lúc này cô thu tay lại chỉ sợ Lăng Lăng sẽ bị âm khí làm nguy hiểm đến tính mạng.

Thiên Lân đã bắt đầu rung động, hai tay Dạ Dao Quang nhẹ nhàng khê xoay quanh Thiên Lân, sau đó khí ngũ hành vô hình lại tạo thành một vòng xoáy khác liên kết với vòng xoáy của Thiên Lân, âm khí do Thiên Lân hút vào đột nhiên chệch hướng xâm nhập vào cơ thể của Dạ Dao Quang.

Tu vi của Dạ Dao Quang cũng không cao, lúc vừa mới bắt đầu còn thấy bình thường nhưng càng về sau tay chân cô càng trở nên lạnh lẽo, ngay cả từng khớp xương trên đầu ngón tay cũng có cảm giác như bị đông cứng lại.

Dạ Dao Quang cảm giác có một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân nhanh chóng lan ra khắp cơ thể cô khiến da thịt cô gần như được bao phủ

bởi một lớp băng lạnh lẽo, lớp băng bắt đầu vượt qua đầu gối, hông, ngực, rồi chậm rãi đi lên cổ. Hơi thở của Dạ Dao Quang cũng tràn ngập khí lạnh, nếu như âm khí tiếp tục đi lên thì chẳng mấy chốc đầu óc của Dạ Dao Quang cũng sẽ bị ăn mòn.

Giống như có một hồi chuông cảnh báo ở trong não của cô, Dạ Dao Quang hiểu rằng nếu như cô không dừng tay thì rất có thể sẽ bị âm khí cắn nuốt nhưng cô tính toán chỉ còn một chút thời gian nữa, chỉ cần cố gắng kiên trì khoảng một nén nhang nữa mà thôi...

Một nén nhang ngắn ngủi năm phút đồng hồ này cũng giống như một nhát đao chí mạng!

“A!” Ngay lúc Dạ Dao Quang đang cắn răng kiên trì thì Kim Tử trên vai Dạ Dao Quang bỗng nhiên há miệng ra, sau đó hút âm khí từ Thiên Lân vào trong bụng.

“Kim Tử ngậm miệng lại!” Dạ Dao Quang hét lên một tiếng với Kim Tử.

Kim Tử dùng cánh tay dài của nó ôm vòng quanh cổ Dạ Dao Quang, thân mật cọ cọ vào mặt cô nhưng nó vẫn không ngừng cắn nuốt âm khí kia. Dạ Dao Quang có thể cảm nhận được Kim Tử và bộ lông mượt mà của nó đang dần dần trở nên lạnh như băng.

Trong lòng lo lắng vô cùng nhưng lại không cách nào ngăn cản được, bởi vì cô không thể ra tay mà Kim Tử lại không nghe lời của cô.

Bởi vì có Kim Tử tham gia nên bọn họ cũng cố gắng trụ được qua giờ sửu, cảm giác được âm khí ở bốn phía đột nhiên tản ra, Dạ Dao Quang mới thu tay lại, sau đó cầm lấy tay Kim Tử.

Đúng lúc nhìn thấy đôi mắt màu vàng lóng lánh của Kim Tử đang không ngừng mất đi sức sống, đồng thời còn bắt đầu chuyển thành màu đỏ

như máu, trong lòng Dạ Dao Quang hoảng sợ vô cùng, vội cầm lấy tay Kim Tử vận khí hút âm khí từ cơ thể Kim Tử ra.

Khí lạnh kia lại một lần nữa từ đầu gối truyền đi khắp cơ thể cô, Dạ Dao Quang giờ phút này cũng bất chấp tất cả, chỉ tập trung nhìn vào đôi mắt đang dần khôi phục sức sống của Kim Tử. Dạ Dao Quang không ngừng hút, đến khi Kim Tử sắp khôi phục hoàn toàn thì Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy đầu óc của mình cũng sắp đóng băng.

Dạ Dao Quang bất lực buông tay Kim Tử, sau đó nhắm hai mắt lại ngã thẳng xuống đất.

“Dao Dao!” Căn phòng của Ôn Đình Trạm cũng bị Lãng Lãng dán bùa, vừa nãy cả nhà họ Tôn bị tiếng gõ cửa đánh thức nhưng cậu thì không, chỉ là hình như nghe thấy một tiếng hét của Dạ Dao Quang cậu mới giật mình tỉnh dậy, sau đó vội vàng mặc quần áo chạy tới nơi đây. Vừa chạy tới nơi đã thấy một cảnh như vậy bèn nhảy lên trực tiếp đỡ lấy Dạ Dao Quang đang ngã xuống.

Nửa năm học võ nghệ cũng không uổng công, tuy Ôn Đình Trạm còn thấp hơn Dạ Dao Quang một cái đầu nhưng lại có thể vững vàng đỡ được Dạ Dao Quang, lúc này cậu ôm chặt thân thể mềm nhẹ, lạnh lẽo như băng của Dạ Dao Quang, trong lòng kinh hãi vô cùng.

“Dao Dao! Nàng sao vậy?” Ôn Đình Trạm trừng mắt nhìn Kim Tử và Lãng Lãng.

“A!” Kim Tử cúi đầu tự trách, hét lên một tiếng.

Lãng Lãng cũng vô cùng lo lắng: “Dạ cô nương vừa hút một lượng lớn âm khí vào cơ thể.”

Ôn Đình Trạm nghe thấy vậy liền ôm Dạ Dao Quang nhanh chóng trở lại phòng, bởi vì trong phòng còn có Lãng Linh nên cậu cũng không xông

vào trong, chỉ nói với Lăng Lăng: “Làm phiền Lăng công tử đưa bọc quần áo của Dao Dao tới đây!”

Lăng Lăng lập tức gọi qua cánh cửa một tiếng, liền nghe thấy Lăng Linh đáp lại, Lăng Linh mặc quần áo chỉnh tề rồi cầm bọc quần áo của Dạ Dao Quang đi ra: “Mau ôm Dạ cô nương vào đi!”

Ôn Đình Trạm gật đầu ôm Dạ Dao Quang đi vào bên trong, đặt cô ở trên giường, Lăng Linh mở bọc quần áo của Dạ Dao Quang lấy ra một chai thuốc: “Đa số đều là đan dược hỗ trợ tu luyện và đan dược chữa thương nhưng không có đan dược khắc chế âm khí, cái này là hoàn dương đan, với người phạm thì nó có tác dụng cải tử hồi sinh nhưng với Dạ cô nương thì không biết có tác dụng gì không?”

Không cần biết có tác dụng gì, Ôn Đình Trạm cũng nhất định phải cho Dạ Dao Quang dùng, nhưng Kim Tử đã nhanh tay hơn giật lấy bình thuốc giấu sau lưng, sau đó lắc đầu cắt lực với Ôn Đình Trạm.

“Dao Dao không thể dùng đan dược này sao?” Ôn Đình Trạm trong lòng nóng như lửa đốt nhưng vẫn hiểu ý tứ của Kim Tử.

“Sư muội, muội vận khí xem có thể giúp Dạ cô nương trừ đi âm khí kia không?” Lăng Lăng chỉ có thể đưa ra đề nghị.

Lăng Linh cũng không dám chậm trễ, lập tức đỡ Dạ Dao Quang dậy, khoanh chân ngồi đối diện với Dạ Dao quang, hai tay nàng chạm vào tay của Dạ Dao Quang bắt đầu vận khí.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Kinh Phật Hỗ Trợ

Lăng Linh tu luyện về ngũ hành chi thủy, do đó trị thương làm dịu và khai thông kinh mạch là có hiệu quả nhất, luồng khí Lăng Linh truyền vào cơ thể của Dạ Dao Quang có tác dụng không lớn bởi vì tu vi của Lăng Linh không cao nhưng do kích động thạch anh ngũ sắc trên cổ tay của Dạ Dao Quang, khí ngũ hành tích trữ trong thạch anh thâm nhập vào da thịt rồi di chuyển đến đan điền của Dạ Dao Quang.

Một ít khí ngũ hành mỏng manh giống như một tia sáng, nó xuyên thấu qua đan điền đang bị âm khí chặt chẽ bao vây để hỗ trợ cho khí ngũ hành bên trong đan điền, khi đến bước đường cùng chúng cấu xé tạo ra một khe hở. Nhưng những khe hở này vẫn còn rất nhỏ không đủ giúp cho Dạ Dao Quang tỉnh lại.

Lúc này Dạ Dao Quang đang ở bên trong ảo cảnh, huyết dịch cuộn cuộn trong biển máu, cô giống như bị chết chìm trôi nổi vậy, trên trời có vô số quỷ vây quanh. Thình thoảng trong biển máu nhô lên một móng vuốt quỷ xương trắng dày đặc, bất luận cô đuối như thế nào cũng không thể đuối đi được, cuối cùng cô quyết định khoanh chân ngồi lơ lửng trên biển máu. Trên môi cô không ngừng đọc Phạn văn cổ xưa, vì vậy có từng lớp màng mỏng trong suốt vây lấy cả người cô, bất luận là những móng vuốt quỷ đang bao vây xung quanh cô hay những móng vuốt quỷ đang nhô lên phía dưới, tất cả đều không thể chạm vào cô.

Nhưng Dạ Dao Quang hiểu rõ hiện tại cô đang rơi vào tình trạng khó khăn, bởi vì cô vẫn còn giữ được tâm linh thanh tĩnh để duy trì cục diện, nếu như trong thời gian dài mà cô không thể thoát ra được tình trạng này

thì linh hồn cô sẽ bị chiếm đoạt, từ nay về sau cô sẽ trở thành hoạt tử nhân (1) ngủ mãi không tỉnh.

“Không được rồi, ta không cứu được Dạ cô nương.” Lăng Linh yếu ớt đứng dậy, nàng đã dùng hết tất cả tu vi của mình.

“Đều tại ta, thường ngày không cố gắng tu luyện, nếu như tu vi của ta cao hơn một chút cũng sẽ không thành như vậy.”

“Đa tạ Lăng cô nương.” Sắc mặt của Lăng Linh tái nhợt, vẻ mặt mệt mỏi, Ôn Đình Trạm biết rõ nàng đã dùng hết toàn lực cho nên cậu rất chân thành bày tỏ lòng biết ơn.

Trong lòng Lăng Lăng và Lăng Linh đều rất lo lắng khi trông thấy dáng vẻ hôn mê bất tỉnh của Dạ Dao Quang, Lăng Lăng có chút do dự có nên ra tay hay không, nếu như hãn cũng hao hết tu vi, như vậy ngày mai tất cả bọn họ chắc chắn sẽ chết trong tay của đối phương, không có sức lực đánh trả.

Vào thời điểm đặc biệt như thế này, Lăng Lăng khẳng định rằng đối phương sẽ nhân lúc bọn họ không thể đánh trả lại hãn mà khiến cho họ phải mệt mỏi, vì vậy ngày mai tất nhiên sẽ có một trận chiến quyết đấu. Về phần tại sao đối phương không tiếp tục tiến đánh, nhân cơ hội này xuất ra toàn lực để bắt bọn họ, điều này Lăng Lăng không thể đoán ra được nhưng đối phương đã rút lui, tất nhiên bọn chúng đã sớm nghĩ ra kế sách để đối phó với bọn họ.

Lăng Lăng đưa tay ra kiểm tra mạch đập của Dạ Dao Quang, phát hiện Dạ Dao Quang tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, vì vậy hãn lui ra khỏi phòng cùng với Lăng Linh, sau đó để Lăng Linh đi đến căn phòng của hãn và Ôn Đình Trạm nghỉ ngơi còn mình thì canh giữ ở trong viện, hãn hy vọng ngày mai sư thúc có thể kịp thời đến đây, như vậy Dạ cô nương vẫn còn có chút hy vọng sống.

Huynh muội Lãng Lãng lo lắng cho Dạ Dao Quang, bên trong căn phòng Ôn Đình Trạm càng lo lắng cho Dạ Dao Quang hơn, cậu nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Dạ Dao Quang rồi nhẹ nhàng xoa tay cho cô nhưng cậu không thể làm cả người của cô ấm áp lên được, làm thế nào mới có thể sưởi ấm cho cả người của cô đây.

“Ô gào...” Kim Tử chui rúc vào một bên, nó cố gắng chui vào trong lòng của Dạ Dao Quang, Kim Tử muốn sưởi ấm cho cô, đáng tiếc bất luận một người hay một khi dù làm như thế nào, cũng không thể giúp cho Dạ Dao Quang khôi phục lại một chút nhiệt độ trong cơ thể.

Ôn Đình Trạm nhìn thấy cổ tay của cô đã bị cậu xoa đỏ cả lên nhưng vẫn không có một chút dấu hiệu ấm áp nào, trong lòng cậu vô cùng chán nản. Vào lúc này cậu nhìn thấy đầu của Dạ Dao Quang hơi động đậy, hình như cô vừa gặp phải một cơn ác mộng và cô muốn nhanh chóng thoát khỏi nó nhưng làm thế nào cũng không thể thoát ra ngoài được.

Phúc chí tâm linh (2), đột nhiên đôi mắt của cậu sáng lên: “Nguyên Ân đại sư có nói kinh phật có thể lọc sạch vạn linh, Dao Dao ta đọc một đoạn kinh phật cho nàng nghe.”

Vừa dứt lời, Ôn Đình Trạm liền chấp hai tay vô cùng thành kính bắt đầu niệm kinh phật, kinh văn nhàm chán và nhạt nhẽo được cậu đọc lên nhưng lại có một sức hấp dẫn kỳ lạ có thể lọc sạch tâm linh.

Vốn dĩ ở bên trong ảo cảnh cơ thể của Dạ Dao Quang đã bắt đầu chìm xuống, ngay lúc cô sắp chìm xuống biển máu thì đột nhiên có một tràng tiếng tụng kinh lạnh lạnh truyền vào tai cô, âm thanh này cô rất quen thuộc nhưng điều khiến cô ngạc nhiên chính là chẳng biết tại sao âm thanh này lại có một sức mạnh không thể nói rõ được và cô cũng không thể diễn tả ra được, luồng sức mạnh ấy thâm nhập vào cơ thể cô giúp chân tay đang mềm nhũn của cô bắt đầu ngưng tụ lại từng chút sức lực.

Âm thanh này khiến cho quý hồn ở bên trong ảo cảnh vô cùng khó chịu, bọn chúng phát ra những âm thanh bén nhọn vô cùng chói tai, trên bề mặt biển máu cũng bắt đầu dao động nổi lên từng bong bóng máu và những móng vuốt quỷ xương trắng không ngừng vùng vẫy.

Kim Tử đang vùi trong ngực của Dạ Dao Quang nên nó có khả năng cảm nhận được rõ ràng nhất biến hóa rất nhỏ của cô, nó vội vã kích động vui sướng khoa chân múa tay với Ôn Đình Trạm.

“A...”

Ôn Đình Trạm mở mắt ra, cậu có chút hiểu lại có chút không hiểu nhìn Kim Tử nhưng cậu cũng rất vui vẻ vì hiểu rõ cách này thật sự có hiệu quả với Dạ Dao Quang. Khi cậu còn ở Vĩnh Yên tự, vào mỗi buổi sáng cậu thường đi theo nhà sư tụng kinh, Nguyên Ân đại sư thấy vậy liền truyền thụ một đoạn kinh văn cho cậu và đại sư còn nói rằng đoạn kinh văn này được lưu truyền từ cao tăng đắc đạo thời thượng cổ, nhưng rất ít người có thể nhớ kỹ được nó, những người có thể nhớ đều là người có duyên. Cậu luôn tự cho rằng nếu cậu đã gặp qua thì sẽ không quên và sau khi cậu xem xong rồi suy ngẫm lại vẫn có thể nhớ kỹ, nhưng đến ngày thứ hai cậu không thể nhớ hết được đoạn kinh văn đó, thời gian càng lâu thì càng không thể nhớ kỹ, sau đó cậu còn ghi chép lại những gì còn nhớ, mỗi ngày nhìn lại một lần, chẳng có lý do gì cả chỉ đơn giản là lúc đọc kinh văn có thể giúp cậu ôn hòa nhã nhặn, tinh thần sáng khoái nhưng hôm nay cậu không ngờ rằng đoạn kinh văn ấy lại đưa đến tác dụng như vậy.

“A...” Lập tức Kim Tử khoanh chân lại tu luyện sau đó khoa tay múa chân chỉ Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm suy nghĩ một chút liền hiểu rõ, Kim Tử muốn cậu học tu luyện khí ngũ hành giống như Dạ Dao Quang, sau đó dẫn động khí ngũ hành để tụng kinh, mặc dù cậu không thể tu luyện, bởi vì cậu không thể dẫn khí vào cơ thể nhưng cậu vẫn có thể dẫn động khí ngũ hành.

Trong lòng khê dao động, Ôn Đình Trạm nhớ lại khẩu quyết tâm pháp mà Dạ Dao Quang đã chỉ cho cậu, rất nhanh cậu đã dẫn khí ngũ hành thành công, sau đó cậu đọc lại đoạn kinh văn cổ xưa kia một lần nữa.

Ôn Đình Trạm không thể nhìn thấy được bản thân mình vào lúc này nhưng Kim Tử lại có thể nhìn thấy, mỗi một chữ từ miệng cậu phát ra đều được dung hợp lại bởi khí ngũ hành, sau đó biến thành từng chữ màu trắng dừng mãi đi vào cơ thể Dạ Dao Quang. Một luồng khí mạnh mẽ ẩn chứa khí ngũ hành hòa nhập vào cơ thể của Dạ Dao Quang, cơ thể cô giống như băng cứng chậm rãi bao vây âm khí lại, sau đó với sự cố gắng không ngừng của Ôn Đình Trạm thì tảng băng bắt đầu tan rã.

Đột nhiên bên trong ảo cảnh có một luồng khí ấm áp bao vây xung quanh Dạ Dao Quang, luồng khí quen thuộc bắt đầu khởi động khiến cho Dạ Dao Quang vô cùng vui mừng. Vì bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, ở đây chỉ có âm khí, vậy mà khi khí ngũ hành tràn vào, lập tức tinh thần cô được giữ vững. Không để ý đến những con quỷ đang gào thét xung quanh, cô dẫn khí ngũ hành đang luẩn quẩn xung quanh hòa nhập vào cơ thể, sức mạnh hai bên chông lên nhau, sau đó Dạ Dao Quang cảm nhận được âm khí trong cơ thể cô đang tan ra, mặc dù vẫn chưa tan hoàn toàn nhưng âm khí đã bị lọc sạch và hóa thành khí ngũ hành tinh khiết!

Đúng là đại nạn không chết chắc chắn sẽ nhận được đại phúc!

Trong lòng tràn đầy xúc động, lập tức Dạ Dao Quang hấp thu luồng khí ngũ hành khác, kinh mạch như được mở rộng ra, sau đó cô dẫn khí ở xung quanh lọc sạch thành khí ngũ hành rồi không ngừng hấp thu vào cơ thể, nhưng cô lại phát hiện kinh mạch của cô chẳng những không mở rộng ra, ngược lại nó đang thu nhỏ lại!

(1) Hoạt tử nhân: Mặc dù vẫn còn sống nhưng chuyện gì cũng không thể làm được. Như một người thực vật, một cái xác không hồn.

(2) Phúc chí tâm linh: Ý nghĩa của câu này là khi người ta có cơ may bắt được thời cơ thích hợp thì suy nghĩ sẽ trở nên nhạy bén và phương pháp cũng hiệu quả hơn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Trong Họa Có Phúc

Sự thay đổi này khiến cho Dạ Dao Quang vui mừng khôn xiết, nó giống như cái xoáy nước vậy, đẩy hết chất độc trong kinh mạch của cô ra ngoài, vì vậy mới bị thu nhỏ lại.

Đây là lần giải độc thứ tư!

Lần giải độc này cách lần trước chưa đến mười ngày, Dạ Dao Quang không dám nghĩ đến lần giải độc thứ tư này, kiếp trước lần đầu tiên cô giải độc là vào tháng thứ ba sau khi tu luyện, lần thứ hai là trong năm đầu tiên, lần thứ ba là sau mười sáu tháng, lần thứ tư là sau đúng hai mươi tám tháng, tới nơi đây mới được bảy tháng thì đã giải độc được bốn lần rồi, nhanh hơn gấp bốn lần! Kiếp trước sau mười hai năm tu luyện cô mới luyện thành kim đan, nếu với tỷ lệ này, vậy thì trong ba năm, cũng chỉ khoảng mười sáu bảy tuổi cô đã có thể trở thành cao thủ luyện kim đan rồi!

Nghĩ như vậy khiến Dạ Dao Quang vô cùng kích động, lần này đúng thật là trong họa có phúc, kiếm được món hời lớn, một khi độc tố và tạp chất trong kinh mạch được thải hết, lúc đó tốc độ tu luyện của cô sẽ càng nhanh hơn.

Chất độc được thải ra ngoài từng chút một, lần trước là màu nâu, lần này là màu đen lại còn tỏa ra mùi hôi thối, Kim Tử vốn nằm trong lòng Dạ Dao Quang liền nhảy dựng lên, nhanh chóng nhảy đến chỗ cách Dạ Dao Quang xa nhất, sau đó bịt chặt mũi lại, nhìn Kim Tử có vẻ như sắp ngất đến nơi vậy.

Đến cả Ôn Đình Trạm cũng không thể chịu nổi, cái mùi này có thể khiến cho ma quỷ cũng phải ngạt thở. Huống chi cậu là một người bình thường nhưng cậu sợ nếu cậu dừng lại thì Dạ Dao Quang sẽ gặp nguy hiểm nên chỉ có thể cố chịu đựng, tiếp tục niệm kinh văn.

Lúc niệm kinh văn, mùi hôi thối ấy cứ quanh quẩn bám lấy Ôn Đình Trạm, dường như cậu không thể niệm kinh văn tiếp được. Cậu cố gắng chịu đựng cái mùi hôi thối kia chỉ vì cậu rất quan tâm đến Dạ Dao Quang, không có bất kỳ từ ngữ nào có thể diễn tả nổi cái không khí lúc này, cậu cố chịu và tiếp tục niệm từng chữ một.

Kim Tử nhìn Ôn Đình Trạm ngồi yên không động đậy, đôi mắt chút nữa là biến thành dấu cảm thán, phực cậu sát đất, vì không chịu nổi cái mùi kia nên Kim Tử liền chạy nhanh ra khỏi căn phòng.

Bên ngoài trời đã sáng rồi, người của Tôn gia ai nấy đều uể oải thức dậy, mặc dù mắt Tôn đại nương thâm quầng như mắt gấu trúc nhưng vẫn phải dậy ra đồng làm việc. Lúc ra ngoài ai cũng đeo lá bùa mà Dạ Dao Quang cho, lúc Kim Tử chạy ra đúng lúc Lăng Linh đi tới: “Dạ cô nương đã đỡ chút nào chưa?”

Lăng Linh thấy Kim Tử không có vẻ đau lòng như tối qua, trái lại nó không ngừng nhìn về phía căn phòng với vẻ mặt ghê sợ nên cô mới hỏi như vậy.

Kim Tử gật đầu một cái rồi ngạc nhiên nhìn Lăng Linh định đi vào phòng. Nó lập tức kéo nàng ta lại, nhìn nàng lắc đầu, Lăng Linh không hiểu Kim Tử nói gì: “Người yên tâm, ta không làm phiền Dạ cô nương đâu, ta chỉ muốn thăm cô ấy một chút thôi”.

Kim Tử không ngăn được Lăng Linh bèn dùng tay che mặt lại, dùng bộ mặt thương hại nhìn Lăng Linh đi đến gần. Lúc Lăng Linh đi tới trước cửa đang định gõ cửa thông báo một tiếng thì đột nhiên ngửi thấy một mùi

rất khó có thể diễn tả nổi, cả đời này cho dù là ở nhà xí cũng không người được mùi hôi thối này, đôi mắt trắng dã đảo qua đảo lại như mất hồn, sau đó bịt mũi chạy sang một bên nôn thốc nôn tháo.

Kim Tử có vẻ đồng cảm với người chung cảnh ngộ với mình liền đi đến bên cạnh nàng, lấy tay vỗ nhẹ lưng nàng.

Lăng Linh nôn mất một lúc lâu mới có thể bình phục trở lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi hỏi Kim Tử: “Dạ cô nương... tại sao có thể như vậy...”

Kim Tử nhìn trước cửa phòng có một tấm bùa đang phát phối, vô cùng phấn khích vì có một tấm bùa như vậy cho nên cái mùi ấy mới không bay ra ngoài, nếu không toàn bộ người của Hà Hoa Bá sẽ bị ngạt thở mà chết hết.

“A!” Kim Tử ra dấu cho Lăng Linh, đầu tiên nó làm dáng vẻ tu luyện, sau đó tay từ thấp đẩy lên cao.

Lần này Lăng Linh dường như hiểu được chút ít: “Ý của người là Dạ cô nương đột phá tu vi rồi?”

“Ừm!” Lúc Kim Tử gật đầu đã phát ra tiếng ừm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều của Lăng Linh có chút sừng sốt không biết nói gì, lần đầu tiên nàng biết người có tu vi tăng cao lại có bộ dạng như vậy, thực sự là rất đặc biệt!

Khí ngũ hành ứng với ngũ tạng, những người tu luyện còn lại cũng sẽ phải thải độc nhưng không tự nhiên lại có nhiều độc tố như thế, cũng sẽ không bốc mùi như vậy, cho nên Lăng Linh mới có biểu hiện như vậy.

“Dạ cô nương sao rồi?” Lăng Lăng thấy sư muội đi lâu rồi mà vẫn chưa về, cảm thấy sốt ruột đành qua xem thử.

“Sư huynh, Dạ cô nương không sao rồi, cô ấy đang đột phá tu vi”.
Lăng Linh vội vàng bước lên ngăn Lăng Lãng tới gần.

Sự ngăn cản của Lăng Linh khiến cho Lăng Lãng càng lo lắng hơn, liền vòng qua Lăng Linh đi thêm mấy bước: “Ta đi xem thử...”

“Sư huynh!” Lăng Linh tiếp tục cản lại, vì Lăng Lãng đứng cách cửa không xa nên cô không kịp cản, đứng ở cửa cả người Lăng Lãng cứng đờ, nín thở đến mức mặt đỏ bừng lên.

Dù sao cũng là đàn ông, mặc dù trong dạ dày cũng có chút cồn cào nhưng vì tu luyện tốt nên đã nén lại được, sau đó nín thở mặt không chút biểu cảm.

Lăng Linh đồng cảm nhìn sư huynh, buồn cười không chịu nổi nên chỉ có thể dờ khóc dờ cười: “Ai bảo huynh không nghe muội nói...”

Lăng Lãng đi xa rồi mới dám hít một hơi thật sâu, há mồm hít thở, vừa buồn cười vừa tức giận nhìn sư muội đang cười trên nỗi đau của mình: “Đi thôi, Dạ cô nương ở đây không cần chúng ta, chúng ta đi ăn chút gì đó trước đã”.

Lăng Linh đi theo Lăng Lãng được hai bước đột nhiên nhớ ra, quay đầu nhìn về phía căn phòng: “Ôn công tử chẳng nhẽ vẫn còn ở bên trong sao?”

“Ừ” Kim Tử gật đầu.

“Chúng ta có nên vào đưa Ôn công tử ra không?” Lăng Linh nghĩ Ôn Đình Trạm bất tỉnh ở trong phòng.

“A!” Kim Tử lắc đầu, sau đó lại ra dấu

Lăng Lăng miễn cưỡng hiểu rằng: “Ôn công tử ở bên trong giúp Dạ cô nương tu luyện”.

Lăng Linh không thể tưởng tượng nổi, mở to mắt nhìn chăm chăm vào căn phòng, cơ thể run lên, sau đó quay lại hỏi Lăng Lăng: “Sư huynh nếu có một ngày muội cũng như vậy, huynh sẽ giúp muội tu luyện chứ?”

Đích thân trải nghiệm qua cái mùi này, Lăng Linh cảm thấy nếu đổi lại là nàng thì nàng nguyện chết cũng không ở lại đó, chỉ mới một lát thôi đã không chịu nổi chứ đừng nói là lâu đến vậy!

“E hèm!” Nói thật thì Lăng Lăng cũng không chắc hẳn có ngất đi hay không, vì tiểu sư muội hẳn có chết cũng không sợ những cái mùi vừa rồi thật sự là làm cho người ta hồn bay phách lạc.

“Ta nhất định sẽ giúp muội”.

Giúp muội là điều đương nhiên nhưng có thể giúp muội đến cuối hay không thì ta không dám chắc.

Người đơn giản, dễ dàng thỏa mãn như Lăng Linh sẽ không truy cứu đến cùng, vừa nghĩ đến lúc đấy Lăng Lăng cũng không sợ, trong lòng bỗng cảm thấy có chút ngọt ngào, nàng không để ý Kim Tử vẫn còn ở đây liền chạy lên phía trước ôm lấy cánh tay sư huynh, híp mắt cười.

Lòng Lăng Lăng đang dao động nên không để ý đến Kim Tử đang làm gì, vươn tay ra vuốt mái tóc dài của sư muội.

Kim Tử vô cùng buồn bực, không hiểu nổi nhân loại này, hai người trong phòng, hai người ở đây, nó cảm thấy thế giới này thực sự không đẹp để chút nào.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Vô Định Thập Toàn Đại Bồ Hoàn

Nhưng bầu không khí ngọt ngào vẫn luôn dễ dàng bị phá hỏng, Lăng Lăng chỉ rời đi một thời gian ngắn, khi hắn đưa sư muội và Kim Tử tới phòng ăn thì đã thấy Tôn lão đang tiếp một người khách hơn sáu mươi tuổi.

"Lăng công tử và Lăng cô nương đến rồi, đây là thông gia nhà ta, nhạc mẫu của con trai ta." Tôn lão cười giới thiệu.

"Xin chào bác gái." Lăng Linh cười gật đầu.

Lăng Lăng không nói gì, chỉ lễ phép gật đầu sau đó dùng bữa sáng dưới sự tiếp đãi của Tôn lão, ngoại trừ Lăng Lăng có chút đề phòng vị nhạc mẫu của Tôn lão nhị, những người khác đều có tâm sự trong lòng. Tôn Đại Lang vốn thấp thỏm không yên vừa hay nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh của Lăng Lăng quét về phía nhạc mẫu Lý thị của nhị thúc mình, ngay lập tức nghĩ đến con quỷ giả mạo nhạc mẫu của mình tối qua, đôi đũa trong tay liền rơi xuống.

"Đại Lang, sao hôm nay con cứ thấp thỏm không yên vậy?" Tôn lão quan tâm hỏi han.

"Con không sao, mấy ngày nay đứa nhỏ ằm ỉ quá, đêm ngủ không ngon nên tinh thần không được tốt." Tôn Đại Lang lập tức phản ứng lại, viện cớ ằm ỉ cho qua.

"Vậy con nghỉ ngơi đi, ở đây có cha con và nhị thúc, thiếu con một ngày cũng không sao." Tôn lão nghĩ đến mấy ngày nay trong nhà ồn ào ằm ỉ bèn nói.

“Vậy con... con đi thăm đứa nhỏ và mẹ nó.” Tôn Đại Lang không ngồi được nữa, lập tức đứng lên, cũng không để ý ông có trách hằn thất lễ hay không, khom người chào mấy vị trưởng bối rồi rời đi.

Hắn vội vã đi tựa như sau lưng có quỷ khiến những người còn lại đều thấy khó hiểu ngoại trừ Lăng Lăng. Để quan sát Lý thị, Lăng Lăng ăn rất chậm.

Sau khi ăn xong, Lý thị đột nhiên nói: “Lúc vào thôn nghe nói bà thông gia không khỏe, tôi muốn đến thăm xem.”

“Vợ lão nhị đưa mẹ con đi thăm mẹ chồng đi.” Tôn lão không từ chối, lập tức căn dặn người con dâu thứ đang dọn bàn.

Mấy người phụ nữ rời đi, Lăng Lăng không tiện đi theo liền nháy mắt cho Lăng Linh, Lăng Linh cũng rất thông minh, lập tức hiểu ý đứng lên nói: “Ta cũng muốn đi cùng, ta học được một ít y thuật của sư phụ, có thể khám được cho Tôn lão bà.”

“Vậy làm phiền Lăng cô nương rồi.” Tôn lão vẫn rất quan tâm đến sức khỏe của vợ.

Nhìn bóng dáng ba người dần biến mất, chân mày Lăng Lăng đột nhiên giật giật, trong lòng hơi bất an, nhưng bất an ở đâu thì lại không nói rõ được, đợi qua thời gian một chén trà không thấy chuyện gì xảy ra, sự bất an trong lòng Lăng Lăng càng lớn, bèn đứng dậy nói: “Đột nhiên ta quên mất hỏi sư muội một thứ, ta đi tìm sư muội.”

Lăng Lăng nói xong cũng không đợi Tôn lão và Ngụy Lâm trong phòng kịp phản ứng liền nhanh chóng đứng dậy đi đến phòng chính, gần như đập cửa vào, vừa vào liền nhìn thấy cảnh tượng khiến hắn vô cùng phần nộ.

Lăng Linh đã bị đánh ngất xỉu, một người đàn ông cao to lơ lửng phía trên nàng, hấp thụ sinh khí của nàng, bên cạnh còn có Tôn mẫu và con dâu thứ họ Tôn đã bất tỉnh, không hề thấy bóng dáng của Lý thị.

"Yêu quái!"

Lăng Lăng rút kiếm ra, vô kiếm bắn ra, người đàn ông bị cắt ngang quay mặt ra, khuôn mặt đáng sợ như vỏ cây khô nhanh chóng lắc mình, lúc này Lăng Lăng đã nghiêng người, đâm thanh trường kiếm được tôi luyện trong tia sáng lạnh lẽo về phía người đàn ông, người đàn ông đó ngay lập tức biến mất. Lăng Lăng cũng chỉ giả vờ tung chiêu, mục tiêu của hắn là cướp Lăng Linh về.

Ôm Lăng Linh vào trong lòng, Lăng Lăng mới phát hiện Lăng Linh chỉ bị hấp thụ mất một ít sinh khí bèn thở phào nhẹ nhõm tỉnh táo lại, tên kia dễ dàng bỏ Lăng Linh lại, rất bất thường!

“Không ổn rồi!” Lăng Lăng thót tim, lập tức buông Lăng Linh nhảy ra ngoài.

Lúc này ở nhà chính nhà họ Tôn, Tôn Lâm Nhi bị giam cầm ở một bên, trơ mắt nhìn một người đàn ông tựa như quái vật đang bóp cổ đại ca của nàng, sau đó hút hết sinh khí của đại ca trong tiếng kêu đau khổ của nàng, nhìn huyết sắc của đại ca dần biến mất, sự hung ác dần hiện lên trong mắt nàng.

“Buông con trai ta ra!” Tôn lão bị bỏ mặc xách một cái ghế đập vào con quái vật.

“Ầm!” Tôn lão còn chưa tới gần, con quái vật kia đã vung móng vuốt lên không, cái ghế bị nghiền nát, sau đó cái tay như cành cây của nó vung về phía Tôn lão, Tôn lão liền bay ra ngoài.

"Cha!" Tôn Lâm Nhi kêu lên thất thanh.

Nàng hận, vì sao tất cả bất hạnh đều xảy đến với nàng! Cái chết nhục nhã của nàng chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao, tại sao còn muốn siêu độ cho nàng, tại sao còn muốn đưa nàng đến đây, tại sao lại muốn nàng chứng kiến người thân lần lượt bị giết hại ngay trước mắt mình, tại sao!

Oán khí hung ác trên người Tôn Lâm Nhi không ngừng tăng lên.

Lúc này Lăng Lăng chạy như bay đến, cầm kiếm đâm về phía con quái vật, con quái vật kia nhếch mép xoay người, Tôn lão đại bị nó bóp cổ nằm ngay dưới kiếm của Lăng Lăng.

Lăng Lăng thấy vậy kịp thời dừng chân, mũi kiếm đã sắp đâm vào Tôn lão đại, chỉ thiếu một chút nữa thôi là đã đâm vào người ông nhưng ông còn chưa kịp vui mừng thì đối phương đã lợi dụng hành động này nhanh như cắt đập vào ngực hắn!

Lăng Lăng bay ra ngoài, mũi kiếm tạo ra một dấu vết sâu trên mặt đất mới miễn cưỡng giúp hắn đứng vững, hắn biết hắn đã rơi vào thế yếu, cứ tiếp tục như vậy sẽ không có bất kỳ phần thắng nào. Hắn ném thanh kiếm đang cầm trong tay đi, thủ quyết tung bay, thanh kiếm nhanh chóng xoay tròn, một tia sáng vô hình bao phủ con quái vật kia, hắn cắt đầu ngón tay, máu rơi lên tia sáng vô hình kia tạo thành một tia huyết sắc khiến con quái vật cúi kinh ném Tôn lão đại xuống, muốn xông ra đánh trả.

Mỗi chiêu của con quái vật kia đều như đánh lên người Lăng Lăng, lúc đầu Lăng Lăng còn cố chịu đựng, con quái vật nhanh chóng phát hiện ra rồi cười gằn dùng hết sức tấn công.

Lăng Lăng gắng gượng, hy vọng mình có thể chống đỡ được đến lúc Dạ Dao Quang tỉnh lại, như vậy người nhà họ Tôn mới có thể sống sót. Song, không biết có phải trời cao nghe được lời cầu nguyện của hắn hay không.

Một cơn gió lớn quét qua, Lãng Lãng nhanh chóng tránh ra, con quái vật cảm giác được một sức mạnh to lớn đang đến gần, nó vận khí định tấn công nhưng sau khi bất thành linh người thấy một mùi vô cùng hôi thối liền rẽ sang hướng khác, đợi đến khi nó vận khí một lần nữa thì đã không kịp, một chưởng đã đánh vào người nó.

Tốc độ nhanh đến mức nó không kịp phản ứng, một chưởng, hai chưởng, ba chưởng...

Cuối cùng nó chỉ nhìn thấy một dáng người xoay tròn trước mắt, sau đó bụng lại bị đánh một quyền.

“Cho người nếm thử vô địch thập toàn đại bổ hoàn!” Dạ Dao Quang lấy một ít bùn từ trên cánh tay, ngay lúc bụng con quái vật bị đánh khiến nó há hốc mồm vì đau, cô nhét vào mồm nó.

Con quái vật vốn có thể chất khỏe mạnh, tuy bị Dạ Dao Quang đánh rất đau cũng không bị thương bên trong nhưng nuốt phải vô địch thập toàn đại bổ hoàn của Dạ Dao Quang, khuôn mặt sần sùi như vỏ cây lập tức biến xanh, cái này còn đáng sợ hơn cả kịch độc!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Lựa Chọn Của Tôn Lâm Nhi

Quái vật kia hôn mê bất tỉnh như trong dự tính của Dạ Dao Quang, lúc đó cô cũng đã đánh ngất Ôn Đình Trạm, cảm giác được sức mạnh bộc phát nên cô chỉ có thể nghĩ ra đối sách này. Cho dù tu vi của cô hiện nay đã có tiến bộ nhưng cũng không vững chắc, đối phương tu vi còn cao hơn cả tu vi của cô, Lãng Lãng thì giống như nỏ mạnh hết đà.

“Nơi này giao lại cho người.” Dạ Dao Quang thật sự không chịu nổi, cô đã mệt đến mức sắp hôn mê, liền lấy Thiên Lân ra đánh về phía ngực quái vật sau đó nhanh chóng biến mất.

Mặc dù Dạ Dao Quang đã đi khá lâu, nhà cửa của Tôn gia vẫn như cũ nhưng có một mùi hương kì lạ không thể xua đi được, thậm chí còn khuếch tán sang cả nhà hàng xóm. Hàng xóm xung quanh đều muốn qua hỏi nguyên nhân nhưng đến gần cửa đã không chịu nổi mùi hương đó nên thôi, cũng vì vậy chuyện đã xảy ra ở Tôn gia cũng không có mấy ai biết.

Trước đông hỗn độn ở Tôn gia, Lãng Lãng nhanh chóng cứu mấy người bị thương nhẹ bao gồm cả Ngụy Lâm, sau đó cùng nhau dọn dẹp tàn cục. Nhìn thấy Tôn Lâm Nhi vẫn lặng lẽ bay tới bay lui bên cạnh Tôn lão, Lãng Lãng có nhiều câu muốn nói lại thôi, muốn khuyên một chút nhưng nửa chữ hăn cũng không nói ra được.

“Cha và đại ca người bị thương hơi nặng nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, mẹ người là do u buồn uất ức kìm nén trong lòng sinh tâm bệnh, còn lại những người khác đều khỏe mạnh.” Lãng Lãng kiểm tra tất cả mọi người một lần rồi nói lại với Tôn Lâm Nhi.

Toàn thân Tôn Lâm Nhi âm u đầy tử khí, nàng không nói bất cứ điều gì, Lăng Lăng nghĩ đến Lăng Linh nên cũng không nhiều lời nữa, Tôn Lâm Nhi lại không thể rời khỏi chỗ này đi tìm mẹ được, không có ô Bách Thiện nàng không thể ra ngoài ánh sáng...

Lăng Lăng rời đi, Dạ Dao Quang dùng Thiên Luân khắc chế khiến quái vật kia tỉnh lại rất nhanh, hắn cảm thấy hơi buồn nôn nhưng hắn vẫn quan tâm sự sống còn của bản thân mình hơn là việc bị trói buộc kia, liếc mắt một cái hắn nhìn thấy Tôn Lâm Nhi: “Người...”

Hắn vừa há miệng ra thì một mùi hôi thối đã ngập tràn khắp nơi, hắn nhanh chóng ngậm miệng, lửa giận trong mắt bùng lên rồi dần dần tỉnh táo lại, hít sâu mấy hơi: “Không phải người muốn báo thù sao?”

“Giết người sao?” Tôn Lâm Nhi lạnh lùng mở miệng.

“Đến đây đi, chỉ cần cầm con dao này đâm vào cơ thể của ta là người có thể giết ta rồi.” Quái vật kia cười rất quỷ dị.

Tôn Lâm Nhi im lặng, trong mắt bỗng dưng ngập tràn sát ý, nam nhân nằm ở dưới đất kia đang một lòng muốn chết nên dùng ánh mắt khiêu khích nhìn thẳng Tôn Lâm Nhi.

Tôn Lâm Nhi bay tới bên cạnh hắn, cao ngạo nhìn xuống nói với hắn: “Người mặc dù là người nhưng lại dung hợp cùng thụ yêu, kim khắc mộc, Dạ cô nương dùng con dao nhỏ này để khắc chế thần hồn của người, một khi ta đẩy con dao này vào sâu trong cơ thể người, người nhất định sẽ dùng âm khí hút cả ta vào, sau đó người sẽ thành công thoát ra. Lúc ta làm người thật sự không có kiến thức nhưng dù sao cũng làm quỷ mấy chục năm rồi, người nghĩ ta ngu ngốc lắm sao?”

Nói xong ánh mắt của Tôn Lâm Nhi trở nên mạnh mẽ vô cùng, nàng đóng đưa qua lại ở trên không, hai bàn tay lần lượt tát lên mặt thụ yêu giống như điên cuồng trút hết bất mãn của mình. Không biết đánh được bao

lâu, dù sao Tôn Lâm Nhi cũng là quý nên không biết mệt mỏi, đến khi nghe được tiếng rên rỉ rất nhỏ Tôn Lâm Nhi mới dừng tay. Nàng nhanh chóng chạy đến phía phát ra âm thanh thì thấy cha nàng đang hôn mê đã tỉnh lại nhưng căn bản cha không nhìn thấy nàng, nàng muốn đưa tay đỡ cha, lại bị xuyên qua giống như không khí.

Cảm thấy chán nản, bất lực, thống khổ vô cùng!

Thụ yêu tinh tế chú ý đến ánh mắt đau xót của Tôn Lâm Nhi, bắt đầu dụ dỗ: “Ta có thể giúp người sống lại!”

Tôn Lâm Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy cha mình bị nhị ca đỡ lấy rời khỏi nơi này, xung quanh chỉ còn lại nàng và thụ yêu, nhìn thấy bóng lưng hai người kia dần dần đi xa, khát vọng hồi sinh của nàng chưa bao giờ mãnh liệt đến vậy.

Dường như phát hiện sự rung động của Tôn Lâm Nhi, Thụ Yêu càng không ngừng cố gắng: “Thật ra ta vốn là người chết, tình cờ có cơ duyên nên thần hồn không bị tiêu tan, ngưng tụ vào trong cây đại thụ mới tu luyện thành thụ yêu, ta có thể chỉ dẫn phương pháp cho người, về sau người có thể gặp lại cha mẹ, che chở cho người nhà của mình, chỉ cần người một lòng hướng thiện, cố gắng tu luyện thì yêu tu cũng có thể thành tiên!”

Ánh mắt Tôn Lâm Nhi bắt đầu xao động.

Thụ yêu cười cười nói với nàng: “Đây là sự lựa chọn tốt nhất đối với người, người không cần sinh ly tử biệt với người thân nữa, cũng không cần sợ bị thiên đạo phán xử, người có thể nhìn thấy từng bước phát triển của người thân, thậm chí chỉ cần tu vi người đủ cao người có thể giúp cha mẹ mình kéo dài tuổi thọ.”

Không cần rời xa người thân, không cần quên đi người thân, nàng còn có thể bảo vệ bọn họ, không ai có thể ức hiếp bọn họ, giúp bọn họ không sợ

hải, không lo lắng, không nghèo khổ, giúp bọn họ không ốm đau, tránh được cảnh sinh ly tử biệt thật sao...

“Ta không tin người!” Tôn Lâm Nhi cố tỏ ra cứng rắn nói, mặc dù bất kì một con quỷ nào đứng ở địa vị của Tôn Lâm Nhi bây giờ đều sẽ bị rung động với đề nghị này.

Ánh mắt thụ yêu trở nên lạnh lẽo: “Ta có thể lập lời thề bằng máu, chỉ cần người thả ta, nếu ta không giúp người tu luyện thành yêu, dạy người phương pháp tu luyện, có ý định qua sông đoạn cầu làm tổn thương đến người thì ta sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Ánh mắt Tôn Lâm Nhi nhìn ra phía bên ngoài không thấy một người nào, chỉ có ánh mặt trời rực rỡ, nàng bỗng sinh ra một khát vọng mãnh liệt được đứng dưới ánh mặt trời, được cùng người thân gặp lại vui đến phát khóc.

“Nhưng cũng không được làm tổn thương đến người nhà của ta!” Tôn Lâm Nhi bổ sung thêm một câu.

“Được!” Thụ yêu sung sướng gật đầu: “Ta đáp ứng toàn bộ yêu cầu của người, người nhanh thả ta ra đi bằng không bọn họ trở về ta và người đều không thoát được!”

Tôn Lâm Nhi hơi chần chừ một chút rồi dùng hết toàn bộ sức mạnh quấn lấy Thiên Lân. Thiên Lân vốn được nuôi dưỡng bằng âm khí và tử khí, Tôn Lâm Nhi cũng tương xung với nó nên nàng không tổn quá nhiều sức lực đã có thể rút Thiên Lân ra.

Thiên Lân bay ra liền bị thụ yêu vung tay lên đánh vào cọc gỗ bên trong phòng, đó là bảo bối nhưng đáng tiếc đã nhận chủ, nếu cố tình mang theo sẽ khiến hãn bị bại lộ hành tung!

“Bây giờ ta sẽ mang người đi!” Thụ yêu hóa thành một ánh sáng màu xanh bay vòng quanh Tôn Lâm Nhi rồi sau đó biến mất không nhìn thấy gì nữa.

Tìm được một hồ nước trong veo, Dạ Dao Quang khoan khoái tắm rửa. Sau khi kì cọ sạch sẽ chất bẩn trên người, cô cảm giác được Thiên Lân có động tĩnh, lập tức biến sắc phi thân lên, nhanh chóng mặc quần áo bay về phía Tôn gia.

Trong trạch viện có yêu khí dao động, Lãng Lãng là người đầu tiên cảm giác được, đáng tiếc lúc hần chạy đến đã trễ một bước, Dạ Dao Quang cũng chạy đến ngay sau đó nhìn cả viện đơn độc chỉ có một mình Lãng Lãng đang đứng, còn Thiên Lân của cô lại đắm sâu vào trong cọc gỗ.

Dạ Dao Quang tiến lên dùng một tay rút Thiên Lân ra, hỏi Lãng Lãng: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thiên Lân vốn dùng để khắc chế thần hồn của thụ yêu kia, kim khắc mộc, không có ngoại lực tác động thì thụ yêu kia cũng không thể chạy thoát, đây cũng là nguyên nhân cô yên tâm đi tắm rửa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Rời Đi

Sắc mặt Lăng Lăng có chút xấu hổ, còn có chút tức giận, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu nói: “Là do ta không trông coi cẩn thận nên mới để hắc chạy thoát.”

“Ta chỉ muốn biết hắc chạy thoát như thế nào?” Đây mới là điểm mấu chốt.

“Ta lo lắng cho sư muội nên đi qua kiểm tra một chút, nơi đây chỉ còn lại Tôn Lâm Nhi và thụ yêu.” Lăng Lăng thấp giọng nói.

Tuy trong lòng đã có suy đoán nhưng Dạ Dao Quang vẫn hơi sững sờ, cô không muốn tin rằng Tôn Lâm Nhi lại giúp đỡ kẻ suýt hại chết cả nhà của nàng, giúp cho thụ yêu kia trốn thoát. Cô một lòng giúp người chưa từng nghĩ sẽ có hồi báo, chỉ là luôn tuân thủ quy tắc nhưng cũng không ngờ được mọi chuyện sẽ như thế này.

“Là do ta quá ngây thơ...” Dạ Dao Quang nhắm hai mắt lại tự giễu nói.

Thụ yêu kia là yêu tu, cô chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra, đó là hồn phách con người mượn thân của cây đại thụ nghìn năm tu luyện nên mới không tiêu tan, nhờ cây đại thụ hấp thu khí ngũ hành thuộc tính Mộc để tu luyện, có lẽ là cây mọc ở nơi hoang dã hoặc bãi tha ma nên hấp thụ thêm âm khí để tăng nhanh tốc độ tu luyện, hắc tu luyện tà đạo lại có kinh nghiệm lâu năm nên tất nhiên có thể dụ dỗ Tôn Lâm Nhi. Tôn Lâm Nhi không giống A Tú, A Tú từ đầu tới cuối đều duy trì tâm tính thiện lương,

mặc dù vì Tôn Lâm Nhi mà chết oan nhưng cũng chưa từng oán trách, có thể Tôn Lâm Nhi lúc đầu oán hận rất sâu nhưng sau khi gặp cô cũng đã dịu bớt đi một chút, làm một kẻ ba phải gió chiều nào xoay chiều ấy.

Đoán chừng Tôn Lâm Nhi bây giờ còn đang hận cô xen vào việc của người khác, nếu không phải cô mang nàng ta trở về thì Tôn gia cũng không gặp phải tai họa này.

“Dạ cô nương, là do tôi sơ suất!” Lăng Lăng nhìn thấy biểu cảm của Dạ Dao Quang trong lòng càng thêm áy náy, rõ ràng bình thường bọn họ đều làm việc tốt giúp người nhưng có đôi khi lòng tốt lại không đặt đúng chỗ, hẳn đã từng tự mình trải nghiệm nên cũng hiểu rõ tâm tình của Dạ Dao Quang lúc này.

Tôn Lâm Nhi đã từng giết người, dù có độ kiếp cho nàng ta thì cũng không có được công đức gì, vậy mới nói Dạ Dao Quang đã làm chuyện phí công vô ích. Đầu tiên thì đồng ý lời nhờ vả của Ngụy gia, sau lại đồng tình với Tôn Lâm Nhi, mọi người đều nói người tu đạo như bọn họ không hiểu nhân tình nhưng không biết rằng bọn họ cho dù thấu hiểu nhân tình thì cũng không cách nào hiểu được nhân tâm.

Dạng quỷ hồn đã từng giết người như Tôn Lâm Nhi cho dù bị đánh hồn bay phách tán cũng sẽ để lại nghiệp chướng cho người thân, cũng như việc Ngụy gia nhờ vả, chỉ có người có nguyên tắc mới tốn sức siêu độ cho Tôn Lâm Nhi nhưng khổ tâm của Dạ Dao Quang lại bị Tôn Lâm Nhi giẫm nát dưới chân...

Tuy Tôn Lâm Nhi làm ra chuyện như vậy nhưng Dạ Dao Quang cũng không vứt bỏ người nhà họ Tôn mà còn hao tổn khí ngũ hành trị thương cho mọi người, Tôn lão bị thương nặng nhất cũng được chữa khỏi hoàn toàn, cô còn đưa đan dược bổ sung nguyên khí do Mạch Khâm luyện chế cho Tôn Đại Lang dùng, cô bị Tôn Lâm Nhi phản bội nhưng cũng không muốn liên lụy người vô tội.

“Dạ cô nương, Lâm Nhi nhà ta có phải làm chuyện gì sai lầm hay không?” Buổi chiều, Tôn mẫu tỉnh lại liền kéo Dạ Dao Quang khóc lóc hỏi han.

Một nữ nhân đã sống lâu như thế nếu không phải càng già càng bướng bỉnh nhõng nhẽo như trẻ con thì chính là càng già càng khôn khéo, nhìn thấu tất cả mọi chuyện. Rất hiển nhiên Tôn mẫu thuộc kiểu người thứ hai, tuy Dạ Dao Quang không biểu hiện gì nhưng khi mấy lần bà nhắc đến con gái của mình thì đều thấy Dạ Dao Quang ngậm miệng không nói, khác hoàn toàn thái độ thương hại trước kia của cô với Tôn Lâm Nhi.

“Tôn bà bà, có một số việc tôi không muốn nhiều lời nhưng có vài chuyện mấy người có quyền được biết.” Dạ Dao Quang chưa bao giờ mềm lòng với người già trẻ nhỏ, cô cũng không muốn vô duyên vô cớ phải gánh chịu oán giận và chỉ trích, cho nên cô nói nguyên văn mọi chuyện, không thêm bớt điều gì.

Còn việc Tôn Lâm Nhi vì sao phải cứu thụ yêu, có lẽ là cũng muốn tu luyện theo con đường yêu tu của hắn, dù sao Dạ Dao Quang cũng không tận mắt nhìn thấy nên cũng không muốn đem suy đoán của mình đi nói lung tung.

“Lâm Nhi... nó... sao nó có thể hồ đồ như vậy...” Tôn mẫu đưa hai tay lên che mặt, nước mắt không ngừng chảy ra.

Mặc dù Dạ Dao Quang không nói rõ ý đồ của Tôn Lâm Nhi, nhưng lại nói rõ lai lịch của thụ yêu, Tôn mẫu là người thông minh nên cũng đã hiểu Tôn Lâm Nhi bị chuyện gì mê hoặc.

Tôn lão cũng mang một vẻ mặt đau thương, con gái của mình bị hàm oan mà chết bọn họ cũng rất đau lòng, nhưng càng đau lòng hơn là con gái mình bây giờ lại biến thành bộ dạng này... Dạ Dao Quang không nhìn được hai lão nhân khóc lóc thương tâm như vậy nên yên lặng đi ra ngoài, cô đi

qua thăm Ôn Đình Trạm một chút. Ôn Đình Trạm phụ giúp cô tu luyện, kiên trì vô cùng nhưng cuối cùng bị ngắt đi đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh khiến Dạ Dao Quang có chút xấu hổ.

“Ôn công tử tỉnh rồi.” Vì đã được Dạ Dao Quang dẫn dò chăm sóc cho Ôn Đình Trạm nên khi Lãng Lãng nhìn thấy Dạ Dao Quang tới liền đưa bát cháo vừa lấy từ tay Lãng Linh cho Dạ Dao Quang.

“Làm phiền người.” Dạ Dao Quang nhận lấy, sau đó ngỏ ý cảm ơn.

Lãng Lãng nhân tiện nói: “Dạ cô nương, Tôn Lâm Nhi và thụ yêu cũng không tìm thấy tung tích. Thụ yêu chính là một thân cây đại thụ nên trốn vào trong rừng rất khó tìm được. Sư thúc đã truyền tín hiệu triệu hồi ta và sư muội trở lại, chúng ta dự định sẽ lên đường ngay lập tức, không biết Dạ cô nương ở đâu, sau này nếu có dịp chúng ta sẽ đi qua thăm cô.”

“Nhà ta ở Đỗ Gia thôn, Lữ Lãng huyện, cả thôn chỉ có một mình ta họ Dạ.” Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm, Lãng Lãng này quả thật là một người đáng để kết giao: “Ta và Trạm ca cũng dự định hôm nay khởi hành.”

“Dạ cô nương, hôm nay từ biệt tại đây, sau này còn gặp lại!” Lãng Lãng và Lãng Linh đều ôm quyền nói với Dạ Dao Quang.

“Sau này còn gặp lại!” Dạ Dao Quang mỉm cười gật đầu.

Sau khi từ biệt hai huynh muội Lãng Lãng, Dạ Dao Quang đẩy cửa đi vào thấy Kim Tử đang ngồi cạnh Ôn Đình Trạm, nhàm chán nghịch cái đuôi của mình.

Kim Tử thấy Dạ Dao Quang bưng đồ tới liền lập tức chạy lên, sau khi nhìn thấy đó là cháo thịt và hai cái bánh bao thì lại ủ rũ lùi về.

“Ăn chút gì đi, ta đi thu dọn đồ đạc, chúng ta trở về nhà!” Dạ Dao Quang mất tự nhiên nói.

Ôn Đình Trạm hiện tại không biết nói gì, bóng ma tâm lý kia thật sự quá đáng sợ nhưng cậu lo Dạ Dao Quang sẽ không được tự nhiên nên cố gắng quên mùi vị kinh khủng kia, tâm không tạp niệm bắt đầu dùng cơm. Không ăn thì không cảm thấy đói, khi ăn vào mới biết thật ra bản thân mình rất đói, ăn sạch toàn bộ trong chốc lát.

“Muốn ăn nữa không?” Dạ Dao Quang thấy vậy hỏi.

“No rồi!” Ôn Đình Trạm lắc đầu: “Đồ của chúng ta đã thu dọn xong, lúc nào cũng có thể rời đi.”

Ôn Đình Trạm đã tỉnh lại một lúc lâu, biết được mọi chuyện từ Lăng Lăng, tuy cậu không phải người giận chó đánh mèo nhưng nghĩ đến Dạ Dao Quang đã vì chuyện này mà hao tâm tổn trí nên trong lòng vô cùng khó chịu, không muốn ở lại Tôn gia.

Dạ Dao Quang gật đầu, quyết định đi thông báo cho Ngụy Lâm. Sau khi Ngụy Lâm biết được chân tướng trong lòng cũng có chút khó chịu nhưng chung quy hẳn không có lập trường và tư cách gì để bình luận chuyện này nên cũng chuẩn bị rời đi.

Tôn gia nhiệt tình giữ bọn họ lại, cuối cùng mấy người Dạ Dao Quang đành ở lại ăn cơm trưa, sau đó từ biệt nhà họ Tôn rời khỏi Tôn gia đi về hướng trấn Phù Dung.

Dạ Dao Quang đi không bao lâu, Tôn lão cũng đưa cả nhà rời khỏi Hà Hoa Bá, nhiều năm sau Tôn Lâm Nhi mừng rỡ trở về cũng chỉ nhận được sự hụt hẫng, cuối cùng vì chuyện này mà dẫn đến vô số phiền phức nhưng đó cũng là chuyện của sau này...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cự Phú

Lúc trở lại trấn Phù Dung thì mặt trời cũng sắp lặn, Dạ Dao Quang không đi đến viện mà lúc trước Ngụy Lâm đã sắp xếp cho cô. Để tránh phiền phức, cô cùng đi đến nơi ở của Ngụy Lâm. Bọn họ vừa bước đến cửa thì quản gia của Ngụy Lâm đến đây nói mấy ngày nay Trọng Nghiêu Phàm mỗi ngày đều đến đây hỏi thăm Dạ Dao Quang đã trở về chưa, nếu như cô đã trở về thì phái người đến thông báo cho hẳn biết. Dù sao đó cũng là hành tung của Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang là khách quý của Ngụy gia nên quản gia không dám tự ý quyết định, vì vậy đến đây hỏi qua Dạ Dao Quang một tiếng.

Dạ Dao Quang vô cùng vui vẻ gật đầu. Trọng Nghiêu Phàm thiếu cô một món quà tạ ơn, không cần đến thì thật lãng phí.

Trọng Nghiêu Phàm vừa nhìn đã biết là ông chủ kiếm được nhiều tiền. Hôm đó cô đợi đến tối vẫn chưa thấy hẳn đến nhưng vào sáng sớm hôm sau, lúc Dạ Dao Quang đang dùng điểm tâm với Ôn Đình Trạm thì Trọng Nghiêu Phàm đến.

Nhìn thấy Trọng Nghiêu Phàm, Dạ Dao Quang không tránh khỏi thất thần lần nữa. Nếu như kiếp trước có người nói với cô rằng nam nhân mặc y phục màu hồng thì chắc chắn cô sẽ trợn mắt nhìn trời mà khẳng định nếu người đó không phải là tiểu bạch kiếm (1) thì cũng là ảo lả hoặc là tiểu thụ. Nhưng sau khi cô nhìn thấy Trọng Nghiêu Phàm mặc trường bào màu hồng nhạt trên viền có khảm tơ màu trắng chặm rãi bước đến, chẳng những nhìn hẳn không hề có mùi phấn son, ngược lại trông hẳn rất mịn hoặc tựa như một đóa hoa đào nở rộ và hoa đào đã hóa thành nam yêu tinh.

“Dạ cô nương mấy ngày không gặp trông cô càng lúc càng thanh nhã.” Không chỉ Dạ Dao Quang hoa mắt khi nhìn thấy Trọng Nghiêu Phàm thoả mái với y phục màu hồng nhạt mà ngay cả Trọng Nghiêu Phàm cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì sau khi trừ độc lần thứ tư, dáng người của Dạ Dao Quang cao lên một chút, ngũ quan cũng dần dần lộ ra với dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, làn da càng lúc càng trắng sáng mịn màng không tỳ vết, khí chất trên người so với mấy ngày trước càng khiến cho người ta không thể rời mắt.

“Ánh mắt thật tốt.” Dạ Dao Quang không hề khiêm tốn tiếp nhận lời khen.

Cô trả lời không hề khiêm tốn giống với những người khác, trong phút chốc một người khéo léo như Trọng Nghiêu Phàm chẳng biết phải nói tiếp như thế nào nhưng Trọng Nghiêu Phàm dù sao cũng là Trọng Nghiêu Phàm, hắc cười nhẹ nói:

“Hôm nay Trọng mỗ đến đây là muốn đưa đến món quà tạ ơn cho cô nương, đa tạ ân cứu giúp và chỉ bảo của Dạ cô nương.”

Vừa nói xong, từ trong tay áo rộng lớn Trọng Nghiêu Phàm lấy ra một quyển sách nhỏ dày nửa tấc có đường viền màu vàng đưa cho Dạ Dao Quang. Cao nửa tấc tương đương với năm cen-ti-mét, khóe môi của Dạ Dao Quang hơi nhếch lên sau đó cô trợn mắt khi tùy ý lật xem trang thứ nhất. Sau khi cô xem xong hết từng trang trong quyển sách thì cô kinh ngạc đến ngây người.

Từ những châu báu có giá trị liên thành đến những vật vô cùng trân quý, rồi đến dược liệu hiếm có thậm chí còn có thêm vài biệt viện và ngàn mẫu đất cùng với một loạt các đồ vật khác, tổng cộng có chín mươi chín loại. Dạ Dao Quang đơn giản tính sơ qua mấy vật này, tất cả các vật này có trị giá trăm vạn lượng cũng không hề nói quá!

Ở kiếp trước thỉnh thoảng Dạ Dao Quang cũng có xem kịch truyền hình trên ti vi. Cô luôn cười nhạo đối với cuộc sống sinh hoạt hơn một trăm vạn lượng của người cổ đại. Một trăm vạn lượng có thể sánh hơn gấp mấy lần ba trăm triệu nhân dân tệ! Đời trước Dạ Dao Quang cũng là phú bà nhưng cô không có ba trăm triệu nhân dân tệ tiền mặt. Cả nhà cô cộng lại cũng không đủ ba trăm triệu bởi vì cô kinh doanh không giỏi nên không thích phân tâm vào những chuyện khác. Mặc dù cô rất yêu tiền nhưng cô không đầu tư, không hề mở tiệm, cô chỉ mua mấy căn nhà nhỏ.

“E hèm, Trọng công tử, những vật này có chút quá quý trọng rồi!” Không công không nhận thưởng, kỳ thực đêm hôm đó nếu không phải người bạn của Trọng Nghiêu Phàm hành động quá ngu ngốc thì bọn họ sẽ không có chuyện gì. Dạ Dao Quang cảm thấy cụm từ ân cứu mạng này có chút gượng ép cho nên nhận lấy nhiều bảo vật như thế này, cô cảm thấy lương tâm có chút không yên nên lên tiếng từ chối.

“Tính mạng của Trọng mẫu chẳng lẽ trị giá còn không cao hơn mấy vật chết này sao?” Trọng Nghiêu Phàm không tiếp nhận trở về mà chỉ cười nói:

“Trọng Nghiêu Phàm đã đưa ra tuyệt đối sẽ không thu lại lễ vật, Dạ cô nương đã nhận rồi trả lại cho Trọng mẫu, có phải là vì bất mãn với lễ vật?”

Dạ Dao Quang cầm lấy danh mục lễ vật có chút phồng tay, cô cười như không cười nói:

“Nhiều đồ như vậy ta không thể mang trở về, Trọng công tử nếu như có lòng chỉ cần đưa một chút vàng là được. Đối với với ta thì vàng bạc càng thực tế hơn.”

“Thì ra Dạ cô nương không chịu tiếp nhận là vì chuyện này, là do Trọng mẫu quá sơ suất.” Trọng Nghiêu Phàm nói xong rồi vươn tay ra phía sau, lập tức quản gia ở phía sau cung kính đưa lên một hộp gỗ cao một

thước và trên mặt gỗ có khắc hoa lê cho hẵn, sau đó hẵn dùng hai tay đưa đến cho Dạ Dao Quang.

“Dạ cô nương xin vui lòng nhận.”

Nói đùa à, trong tay cô có củ khoai lang nóng bỏng thế này còn chưa trả lại cho hẵn thì đã đón thêm một vật khác? Dạ Dao Quang ho nhẹ hai tiếng:

“Trọng công tử khách khí, phần lễ này xem như là tiền thù lao của Trọng công tử, nếu Trọng công tử tặng lễ thì ta sẽ tiếp nhận, vậy là đã thanh toán xong.”

Điểm tốt của tu vi tăng cao chính là năng lực cảm nhận của Dạ Dao Quang càng tăng mạnh. Luồng khí dao động trong hộp gỗ đang nằm trên tay của Trọng Nghiêu Phàm không phải là kim mà là mộc, điều này có nghĩa là trong hộp gỗ cao hơn hai mươi phân này không có vàng bạc, chỉ có ngân phiếu, trong hộp này sẽ có bao nhiêu tiền đây? Đã cầm lấy danh mục lễ vật, Dạ Dao Quang không dám lại tùy tiện tiếp nhận, vì vậy cô từ chối sau đó lại nói:

“Trọng công tử đưa đến quá nhiều bảo vật, ta mang chúng đi như thế nào đây?”

“Trọng mỗ đã đưa những vật nhỏ có thể dễ dàng mang theo vào trong xe ngựa, còn những vật lớn tạm thời có thể để lại ở Trọng gia, khi nào Dạ cô nương có thể thuận tiện mang theo hay là cô nương cần đến thì chỉ cần phái người đến lấy là được.” Trọng Nghiêu Phàm cười nói.

Dạ Dao Quang nghe vậy gượng cười: “Vậy ta cảm ơn phần hậu lễ của Trọng công tử.”

“Chỉ là một chút tấm lòng của Trọng mỗ, sau này Trọng mỗ còn phải nương nhờ vào cô nương, mong rằng cô nương có thể chỉ bảo nhiều hơn.”

Trọng Nghiêu Phàm cười, hai mắt híp lại cực kỳ giống một con hồ ly giáo hoạt.

Dạ Dao Quang gật đầu nói: “Nếu như chuyện đó nằm trong khả năng cho phép và không trái với lương tâm, ta quyết sẽ không chối từ.”

Trọng Nghiêu Phàm không giống với người bình thường và hẳn cũng không phải là loại người gian trá độc ác cho nên chẳng có lý do gì mà Dạ Dao Quang phải đẩy thần tài đi.

“Nếu thật vậy thì quá tốt, vừa lúc Trọng mỗ có chuyện muốn làm phiền cô nương.” Trọng Nghiêu Phàm không chút khách khí nói.

Dạ Dao Quang nhướng mày, xem ra người ta đã có ý định từ trước, có điều vừa rồi cô cũng đã hứa với người ta.

“Mời nói.”

“Trọng gia nhà ta làm giàu bằng nghề ra khơi, từ trước đến nay giao dịch trên biển là của Trọng gia. Lần này mười ba nhà thương hội tại Giang Nam liên thủ lại muốn giương buồm ra biển, như thường lệ chuyện này ta nên can thiệp vào, nhưng mỗi khi ta ra quyết định thì sẽ luôn có chuyện xảy ra nên chuyện này vẫn kéo dài đến tận bây giờ giống như ông trời không muốn ta can thiệp vào chuyện này vậy. Hôm nay thỉnh cầu Dạ cô nương bói một quẻ cho ta, bói xem ta có thể nhúng tay vào chuyện này hay không?” Trọng Nghiêu Phàm nói thẳng.

“Vậy ta sẽ bói một quẻ cho Trọng công tử.” Có thể nói chuyện này rất đơn giản đối với Dạ Dao Quang.

Lúc này một quẻ liền hiện lên, đó là Chu Dịch quẻ thứ 54 trong 64 quẻ - Lữ quẻ.

“Dạ cô nương như thế nào rồi?”

“Quẻ này không tốt.” Dạ Dao Quang nói thẳng. “Quẻ này là nét thứ sáu trong nét thế (2), hôm nay là ngày Mậu Ngọ, từ hôm nay quẻ này phạm vào thời đại năm quyền của Câu Trần (3), sẽ có thuyền che chở lo âu.”

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến đôi mắt của Trọng Nghiêu Phàm sáng lên, khoe môi hân nhếch lên mang theo một chút tà khí. Vì vậy Dạ Dao Quang cảm thấy cô đã giúp cho Trọng Nghiêu Phàm gây ra tai họa cho rất nhiều người có thể mất cả chì lẫn chài, có điều chuyện này không có quan hệ gì đến cô cả, chẳng qua cô chỉ dựa theo quẻ tượng mà giải quẻ cho người ta mà thôi.

“Đa tạ Dạ cô nương, còn đây là tiền xem quẻ.” Trọng Nghiêu Phàm cười tựa như hồ ly nâng hộp gỗ đặt vào trong tay của Dạ Dao Quang, sau đó hân không đợi Dạ Dao Quang lên tiếng liền thân nhiên rời đi.

(1) Tiểu bạch kiểm: Chỉ những chàng trai có mặt mũi thanh tú, trắng trẻo đẹp trai. Một nghĩa khác là chỉ trai bao.

(2) Thế: Đời người, thời đại

(3) Câu Trần: Là một trong sáu vị thần thượng cổ trong thần thoại của Trung Quốc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Vì Sao Lại Phải Làm Quan

Trọng Nghiêu Phàm đi rồi, Dạ Dao Quang ước lượng trong hộp đang cầm có bao nhiêu ngân phiếu. Hàng lông mày cong lên, cô không có ý định sẽ làm tiếp lần nữa. Trả tiền bói toán, giải quẻ là lẽ đương nhiên, thậm chí những người có tiền không có quan hệ gì với cô còn sẵn sàng cho cô nhiều tiền hơn. Nhưng không phải vì kiếm được nhiều tiền hơn mà cô lại mở rộng cánh cửa lợi lộc cho họ.

“Ha ha! Trạm ca à, chúng ta phát tài rồi!” Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm về phòng, ném tờ danh mục quà tặng trong tay cho Ôn Đình Trạm xem rồi ngồi xuống mở hộp ra.

Bên trong có rất nhiều ngân phiếu, quả giống như những gì cô tưởng tượng, toàn bộ ngân phiếu trong hộp đều là tiền từ ngân hàng tư nhân thông dụng của cả nước. Mệnh giá mỗi tờ đều là một ngàn lượng, chắc cũng được một trăm tờ, vậy chỗ này là mười vạn lượng rồi!

Ba năm làm quan thanh liêm cũng kiếm được mười vạn bạc trắng.

Cô lấy đâu ra số tiền này? Với khoản tiền này, Dạ Dao Quang chính thức trở thành một phú bà. Mặc dù số tiền này tính theo nhân dân tệ thì là ba ngàn vạn nhưng khả năng mua bán ở đây so với hiện tại chắc cũng phải hơn sáu mươi vạn.

“Ngân hàng tư nhân Vạn Thông chính là ngân hàng tư nhân của Trọng gia”. Ôn Đình Trạm nhìn tờ ngân phiếu trong tay Dạ Dao Quang.

Ngân hàng tư nhân trong lịch sử bắt nguồn từ cuối đời nhà Minh nhưng thực chất là tiền triều đã có rồi. Bây giờ ở thời nhà Nguyên đã xuất hiện một kiểu ngân hàng mới.

“Trọng gia đúng là nhà có tiền”. Dạ Dao Quang thở dài, tùy ý cũng kiếm được mười vạn lượng rồi!

“Quê của nàng hôm nay có thể để cho hãn kiếm được gấp mười lần mười vạn lượng”.

Ôn Đình Trạm hiểu biết nhiều hơn so với những gì Dạ Dao Quang tưởng tượng. Trong học viện lúc nào cũng có một vài tin đồn, nghe được thì sẽ không quên, cộng thêm cậu thông minh, thích suy nghĩ cho nên một lúc sau đã hiểu. Cho dù có những thứ không hiểu, chỉ cần lật sách sử ra thì cũng có thể lấy cảm hứng từ điển cố của những người đi trước.

Lúc đầu khi xây dựng triều đại này, Thái Tổ muốn gỡ bỏ lệnh cấm hải nhưng lại gặp phải trở ngại lớn. Thương gia có tiếng ngày xưa giúp đỡ Thái Tổ tiếp tế lương thực để người tranh đấu giành thiên hạ hay văn gia giàu có cũng không ủng hộ. Khi đó Trọng gia chẳng qua là thương hộ hạng ba nhưng các thế hệ con cháu của Trọng gia đều là những người quyết đoán, vẫn lấy toàn bộ tài sản của gia đình đặt vào lần này, đổi lại được may mắn, đồng thời chiếm được sự khen ngợi của Thái Tổ. Cánh cửa mua bán ở trên biển cũng được mở rộng cho hãn, mặc dù sau này có rất nhiều người tham gia vào việc mua bán trên biển nhưng cũng không thể vượt qua Trọng gia. Điều không bình thường ở đây chính là hơn hai trăm năm nay, thuyền của Trọng gia chưa từng tay không mà về, vì vậy mà Trọng gia tích góp được rất nhiều của cải.

Người của Trọng gia không những thông minh, biết kiếm tiền lại còn rất biết làm người, giỏi nịnh nọt, có đôi mắt tinh tường biết nhìn xa trông rộng. Trước lúc Thái Tổ băng hà bọn họ đặt đúng cửa bảo, tân quân Thánh Tổ hoàng đế một lần nữa khen ngợi Trọng gia, muốn ban tặng hầu tước

nhưng Trọng gia một mực chối từ, chỉ nguyện làm một phú hộ, không muốn làm quý hầu. Thời kì Thánh Tổ hoàng đế là lúc Trọng gia phồn vinh nhất nhưng lại già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, tất cả đều đặt Thánh Tổ lên đầu. Năm đó phủ Ứng Thiên gặp phải đại họa, Trọng gia dốc hết tài sản của mình cho bách tính. Hiện nay Trọng gia ở phủ Ứng Thiên, không những được Thánh Tổ ban chiếu ca ngợi công lao, hơn nữa còn nhận được yêu mến của bách tính nơi đây. Nhờ sự giúp đỡ của bách tính nơi đây, Trọng gia không tốn sức bãi bỏ ba vị quan tri phủ của phủ Ứng Thiên, thế nên bây giờ Trọng gia nghiêm nhiên trở thành chủ nhân của phủ Ứng Thiên.

Hiện nay Thục quý phi là người được sủng hạnh nhất lại chính là tỷ tỷ ruột của Trọng Nghiêu Phàm, dù hẳn là con thứ nhưng nô bộc trong tư phủ vẫn gọi Trọng Nghiêu Phàm là quốc cữu. Có người tấu lên thánh thượng rằng Trọng Nghiêu Phàm có mưu đồ bất chính nhưng thánh thượng cho rằng đó chỉ là một câu nói đùa, ngược lại còn phong cho Trọng Nghiêu Phàm làm quốc cữu.

Trọng gia không có ai làm quan nhưng Trọng Nghiêu Phàm lúc đó mới chỉ hai mươi hai tuổi, là người trẻ tuổi nhất của Trọng gia, nhất định sẽ trở thành người hô mưa gọi gió khuấy đảo triều Đại Nguyên.

Cũng chính vì vậy mà có rất nhiều người từ lâu đã kiêng nể Trọng Nghiêu Phàm. Mặc dù Thục quý phi chỉ là phận nữ nhân nhưng bên dưới Thục quý phi còn có hoàng tử. Mười ba gia thương ở Giang Nam đột nhiên liên thủ muốn tham gia vận chuyển trên biển, chắc hẳn sau lưng có người muốn mượn cơ cảnh cáo Trọng Nghiêu Phàm.

Được trời ưu ái sinh ra đã có đôi mắt sắc bén về chính trị, Ôn Đình Trạm hiểu được dụng ý phía sau là gì.

“Cho nên muội không thẹn với lòng”. Dạ Dao Quang sờ sờ tờ ngân phiếu, sau đó cười đến híp cả mắt.

Thứ mà Trọng Nghiêu Phàm thu lại được từ cô có lẽ cũng không ít hơn những gì đã cho cô. Lợi ích thu được không thể tính bằng một trăm vạn lượng bạc này, vì vậy những gì Dạ Dao Quang nhận được đúng là không thẹn với lòng.

“Trọng Nghiêu Phàm đúng là một đối thủ đáng gờm”. Trong đôi mắt phượng của Ôn Đình Trạm ánh lên vẻ suy tư.

Dạ Dao Quang đang vui sướng với số tiền mình kiếm được nghe xong chợt ngẩng đầu lên nhìn Ôn Đình Trạm, liếc mắt nói: “Nghe muội nói này Trạm ca, chàng có thể đừng bày ra dáng vẻ như ông già cả ngày được không?”

“Dao Dao, sau này ta muốn làm quan”. Ôn Đình Trạm cảm thấy bản thân đã định ra mục tiêu. Hiểu rõ hoàn cảnh sinh sống sau này và hoàn cảnh của những người xung quanh, đồng thời nắm rõ tình hình là điều cần thiết.

“Vâng! Chàng muốn làm quan, muội biết!” Dạ Dao Quang gật đầu, mặc dù cô và Ôn Đình Trạm có hôn ước từ trước nhưng cô không xem được tướng mạo của Ôn Đình Trạm. Thế nhưng cô biết số mệnh của cậu, Ôn Đình Trạm làm quan là lẽ tất nhiên. Cô hỏi: “Chàng một lòng muốn làm quan nhưng chàng có nghĩ chàng phải làm quan như thế nào không?”

Dạ Dao Quang hỏi câu này, chẳng qua chỉ muốn chỉ cho Ôn Đình Trạm thấy bản chất của vấn đề, không muốn cậu còn trẻ mà đã bị cuốn vào trong sự nịnh hót. Trọng Nghiêu Phàm là người có tham vọng lớn hơn Ôn Đình Trạm, mà chàng có từng nghĩ rằng sẽ trở thành kẻ thù của Trọng Nghiêu Phàm sau này không?

“Trước đây, mẫu thân hy vọng ta có thể làm rạng rỡ tổ tông, sau này ta lại vì mẫu thân mà muốn báo thù”. Ánh mắt Ôn Đình Trạm rất thành thực nhìn Dạ Dao Quang:

“Bây giờ ta không những muốn làm quan mà còn muốn có được sức mạnh của quyền lực.”

Rõ ràng cậu vẫn còn non trẻ, giọng nói vẫn còn lạnh lẽo như tiếng của đứa trẻ nhưng lời nói của cậu lại khiến cho Dạ Dao Quang rung động. Đường như cô có thể nhìn thấy được dáng vẻ oai hùng, sức mạnh to lớn không gì có thể sánh nổi của người thiếu niên trẻ tuổi đang đứng trước mắt. Cô cảm thấy cậu không nói khoác, có một ngày cậu sẽ làm được những điều mà cậu đã nói, đứng giữa hàng vạn người tận hưởng vinh quang.

“Trạm ca, có mục tiêu và khát vọng là chuyện tốt nhưng muội không muốn chàng trở thành một người tràn đầy dã tâm.”

Có những người bất chấp mọi thủ đoạn chỉ để có được binh quyền, cho dù là thành công hay thất bại thì tất cả cũng chỉ vì quyền lợi. Vì quyền lợi mà họ phải trả giá bằng cả xương máu của mình nhưng họ vẫn mãi không có được hạnh phúc.

“Dao Dao, ta sẽ giữ vững lòng mình, ta sẽ cố gắng để nàng không bị trách phạt”.

Giọng nói Ôn Đình Trạm rất kiên định:

“Nàng từng nói nếu ta tạo phúc cho bách tính, đó cũng chính là công đức. Vậy nếu ta tạo phúc cho bách tính trong thiên hạ, có phải càng có công đức hơn không? Nàng là thê tử của ta, sau này có thể sẽ phải làm điều trái với lẽ thường, có phải như vậy sẽ thoát khỏi kiếp nạn không? Ta đã xem qua ghi chép của một số người, bọn họ đều nói rằng những người giống chúng ta đều có nhiều thiếu sót. Nếu ta nỗ lực làm cho nhiều người có cuộc sống ấm no hạnh phúc, liệu có thể lấp đầy nỗi hối tiếc trong cuộc đời họ hay không? Có thể làm trọn vẹn một cuộc đời không?”

Dạ Dao Quang đang đếm tiền bỗng dừng lại. Cô cúi đầu, hàng lông mày dài run run, đôi mắt xuất hiện những giọt lệ. Trong nháy mắt cô thực

sự đã bị làm cho cảm động. Từ trước đến nay chưa có ai nghĩ cho cô nhiều đến vậy, cũng không ai nói muốn cho cô một cuộc sống trọn vẹn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Tang Ấu Ly

Ngũ tặc tam khuyết là hình phạt mà tất cả thầy tướng số phong thủy đều không thể tránh khỏi bởi vì bọn họ đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ, cho dù cô là người tu luyện nhưng cũng không dám khẳng định là bản thân có thể né tránh được.

Ngũ tặc là năm điều tặc hại: Góa bụa, cô đơn, độc thân, điếc, tàn tật.

Tam khuyết là ba điều thiếu thốn: Tiền bạc, tuổi thọ, quyền lực.

Kiếp trước cô không thiếu bất cứ thứ gì, cứ tưởng rằng bản thân có thể hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp nhưng cuối cùng vẫn bị chết khi còn trẻ, cũng ứng nghiệm với tuổi thọ trong tam khuyết.

Không phải cô không tin nhưng có lẽ người thiếu niên bé nhỏ này từ rất lâu trước đây cũng đã biết rõ mọi chuyện nên luôn cố gắng nỗ lực để cô có thể né tránh ngũ tặc tam khuyết kia.

“Trạm ca, chàng không cần như vậy, muội nghĩ chàng cũng có cuộc sống của chàng...” Dạ Dao Quang hít sâu một hơi, ánh mắt chậm rãi khôi phục lại sự bình tĩnh nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

“Cái gì gọi là cuộc sống của ta?” Ôn Đình Trạm hỏi lại: “Người sống trên đời không phải đều vì những thứ mình mong muốn, vì những điều mình quan tâm mà liều mạng hay sao? Thế gian này chỉ có một chuyện và một người có thể tác động tới ta, một chuyện chính là báo thù cho mẫu thân, một người chính là nàng, cho nên cho dù ta có ra sao ta cũng muốn cuộc sống của Dao Dao trôi qua thật tốt!”

“Ây da, Trạm ca, chàng tốt với muội như vậy thì để cho muội véo má chàng một chút đi!” Dạ Dao Quang cảm thấy không nên tiếp tục đề tài này nên duỗi tay ra, nhào về phía gương mặt non mềm của Ôn Đình Trạm xoa xoa nắn nắn.

Quả nhiên người đối mặt chuyện gì cũng luôn bình tĩnh tự nhiên như Ôn Đình Trạm cũng phải đỏ mặt, sau đó làm mặt uất ức nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ra tay cũng không nặng, nhìn gương mặt sừng sốt của Ôn Đình Trạm hiện lên dấu đỏ hết sức buồn cười, Dạ Dao Quang không nhìn được cười ra thành tiếng. Ôn Đình Trạm đã sớm nhận ra da thịt của hắn thuộc dạng mỏng cảm, hơi chạm nhẹ vào cũng sẽ lưu lại dấu vết. Nhìn thấy Dạ Dao Quang đang cười đến mức không kìm chế được, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Đình Trạm lại tỏ vẻ nghiêm túc.

“Không có đối xứng nha!” Dạ Dao Quang nói xong tay lại vươn đến xoa xoa nắn nắn lần nữa. Sau đó hai bên mặt của Ôn Đình Trạm đã hiện lên thêm hai dấu vết màu đỏ, trông vô cùng giống một chú mèo con xinh đẹp, Dạ Dao Quang càng nhìn càng thấy buồn cười.

Ôn Đình Trạm không có biểu cảm gì quay người mang theo bốn dấu đỏ bước đi.

Kim Tử cảm thấy Dạ Dao Quang làm vậy hơi quá đáng, dù sao cũng là bắt nạt đồng đội của nó.

Bởi vì ngày ngày nó cùng Ôn Đình Trạm luyện công, Kim Tử đã coi Ôn Đình Trạm thành đồng đội của nó nhưng ma nữ Dạ Dao Quang này quá cường đại nên nó chỉ ngửa cổ hừ nhẹ một tiếng biểu thị bản thân đang bất mãn, sau đó lập tức chạy đuổi theo an ủi đồng đội nó một chút.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Dạ Dao Quang, nụ cười trên mặt cô chậm rãi thu lại sau đó gối tay nằm trên giường, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh dậy thấy mặt trời đã ngả về phía tây, Dạ Dao Quang rửa qua mặt một chút rồi đi ăn. Sau khi ăn cơm chiều xong Dạ Dao Quang cũng không muốn đi dạo tiêu hóa thức ăn nên chỉ yên lặng ngồi ở trong sân.

Không lâu sau cô nghe được tiếng bước chân của Ôn Đình Trạm tới gần, cô xoay người nhìn về phía cậu: “Sao vậy?”

“Trọng Nghiêu Phàm lại tới!” Sắc mặt Ôn Đình Trạm hơi nghiêm trọng: “Vẫn là đến tìm nàng.”

“Hắn đắc tội với chàng sao?” Nhìn sắc mặt khó chịu của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang đứng lên hỏi.

“Hắn mang hai nha hoàn đến đây.” Ôn Đình Trạm nói.

“Nha hoàn?” Hai lần trước mỗi lần nhìn thấy Trọng Nghiêu Phàm hắn đều dẫn theo quản gia, vậy mà lần này lại mang nha hoàn tới? Dạ Dao Quang cũng cảm thấy kì quái, có thể do cô không hiểu rõ Trọng Nghiêu Phàm lắm nên không nhận định được đây có phải là tác phong làm việc của hắn hay không...

“Nha hoàn thì có vấn đề sao?” Cô không đoán được, Ôn Đình Trạm lại càng không đoán được. Nhưng Ôn Đình Trạm chỉ ra hai nha hoàn này cũng có thể thấy Ôn Đình Trạm đã phát hiện được vấn đề.

“Một người trong đó nhan sắc phi phàm lại thuần khiết tự nhiên, vừa nhìn đã thấy không giống nha hoàn!” Ôn Đình Trạm nói.

“Chẳng lẽ Trọng gia này quá thừa tiền nên đều bồi dưỡng nha hoàn giống như bồi dưỡng đại tiểu thư sao?” Dạ Dao Quang vừa nói vừa cùng Ôn Đình Trạm đi đến chính viện.

“Nếu đã là thiếp thân nha hoàn thì dù sao cũng sẽ có khí chất của nha hoàn, khi nhìn về phía chủ tử nhất định sẽ có chút hèn mọn nhưng nha hoàn

kia trong mắt chỉ có cảm kích và hâm mộ.” Ôn Đình Trạm đáp.

Dạ Dao Quang khẽ nhú mày không nói gì, ánh mắt của tên nhóc này càng ngày càng tinh tế. Nếu đúng như Ôn Đình Trạm nói thì Trọng Nghiêu Phàm cũng không phải mang nha hoàn đến đây, mà là mang theo một mỹ nhân giả trang làm nha hoàn đến tìm nàng sao? Dạ Dao Quang chợt cảm thấy có gì đó không hợp lý.

Lúc Dạ Dao Quang đi vào chính đường mới nhìn thấy rõ ràng nha hoàn mà Ôn Đình Trạm nói. Quả thật nha hoàn đứng sau lưng Trọng Nghiêu Phàm đều có nhan sắc vô cùng xinh đẹp, cách ăn mặc giống hệt nhau, cách đi đứng hay khí chất trên người đều không giống người bình thường. Đó là một sự tự tin phát ra từ trong xương tủy giống như khí chất của các tiểu thư khuê các có học thức, có địa vị vậy, vô cùng tự tin...

Sau khi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi vào, Ngụy Lâm đưa mọi người lui xuống. Trong phòng chỉ còn lại Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm, Trọng Nghiêu Phàm và hai nha hoàn.

“Giờ Thìn ngày mai tại hạ sẽ trở về Ứng Thiên phủ nhưng có chuyện muốn nhờ nên đành nửa đêm tới đây quấy rầy, xin Dạ cô nương đừng trách!” Trọng Nghiêu Phàm khách khí nói.

Dạ Dao Quang cảm thấy có ánh mắt từ phía sau Trọng Nghiêu Phàm nhìn cô nhưng ánh mắt ấy chỉ dừng lại trên người cô vài giây nên cô cũng không muốn vạch trần: “Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

“Ấu Ly, vị này chính là Dạ cô nương.” Trọng Nghiêu Phàm nói với nha hoàn có khí chất xuất chúng kia, nha hoàn này nghe xong chậm rãi đi lên phía trước.

“Đây là Ấu Ly, cha nàng ấy họ Tang.”

“Dạ cô nương!” Tang Ấu Ly nhẹ nhàng hành lễ với Dạ Dao Quang. Trước đây Dạ Dao Quang đã được đại gia tộc của Liễu thị dạy cho lễ nghi tiểu thư khuê các nên Dạ Dao Quang chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra Tang Ấu Ly này nhất định là xuất thân từ thế gia có giáo dưỡng.

“Tang cô nương đa lễ rồi!” Dạ Dao Quang sau khi nhìn chính diện Tang Ấu Ly mới nhìn thấy trâm cài trên tóc nàng, đó là trâm cài có một đoá hoa nhỏ màu trắng, tượng trưng cho đại tang.

“Cha của Ấu Ly chính là quan phán xử Tang Chính ở Ứng Thiên phủ.” Trọng Nghiêu Phàm tiến lên thêm một bước giới thiệu:

“Cha nàng bị định tội chết, Ấu Ly bị liên lụy làm nô lệ, ta không đành lòng nên mua nàng tặng cho Dạ cô nương.”

“Cảm ơn ý tốt của Trọng công tử nhưng bên cạnh ta cũng không thiếu người, huống chi Trọng công tử cũng biết những người như ta nếu muốn có thêm ai bên cạnh đều phải tính toán bất tự trước, không bao giờ tùy tiện nhận thêm người.” Dạ Dao Quang không cần suy nghĩ liền từ chối.

“Dạ cô nương, coi như cô giúp ta chuyện này đi. Ta có thể cam đoan Ấu Ly ở lại bên người Dạ cô nương nhất định sẽ không mang đến phiền phức gì, kế ước của nàng ta cũng sẽ giao lại cho Dạ cô nương, tùy ý Dạ cô nương sai bảo!” Trọng Nghiêu Phàm lấy ra một cái hộp từ trong tay nha hoàn khác, sau khi mở hộp ra nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Dạ Dao Quang:

“Dạ cô nương, đây là một chút thành ý của ta.”

Dạ Dao Quang vốn định nói bất kể Trọng Nghiêu Phàm cho cô bao nhiêu tiền cô cũng sẽ không thỏa hiệp nhưng khi cô nhìn lướt qua thấy trong hộp giấu là một chiếc sáo ngọc màu xanh được thiết kế vô cùng tinh xảo liền cảm thấy rung động. Dạ Dao Quang không có tế bào âm nhạc nên tất nhiên sẽ không bị một cây sáo ngọc bình thường hấp dẫn, chẳng qua cô phát hiện trên cây sáo này có sinh khí mạnh mẽ, hóa ra là một pháp khí!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Ân Tái Sinh

“Cây sáo ngọc này chính là do hậu nhân của Dụ thị lưu truyền lại!” Trọng Nghiêu Phàm thấy ánh mắt của Dạ Dao Quang bị cây sáo ngọc hấp dẫn, lập tức tự tay lấy sáo ngọc trong hộp gấm ra. Sau đó hẩn ấn một cái ở chỗ bằng phẳng trên thân cây sáo ngọc khiến cây sáo ngọc sáng lóe lên, một lưỡi kiếm mỏng dài khoảng một tấc bắn ra. Điều kì lạ là chỗ Trọng Nghiêu Phàm ấn vào không hề có chút khe hở hay dấu vết đặc biệt gì, lưỡi kiếm bắn ra mang theo ánh sáng màu bạc vô cùng sắc bén...

Dụ thị là một gia tộc vô cùng nổi tiếng về chế tác, đặc biệt là các cơ quan được chế tác tinh xảo hoặc vũ khí sắc bén. Năm trăm năm trước gia tộc Dụ thị đã sớm lụi tàn, khi đó là vào cuối thời Đường. Dưới sự tranh chấp không ngừng của mấy gia tộc lớn, gia tộc Dụ thị tai bay vạ gió bị diệt vong nhưng những món đồ do Dụ thị chế tác được lưu truyền đến bây giờ đều là bảo bối ngàn vàng cũng không mua được.

Dạ Dao Quang từng nghe Ôn Đình Trạm kể lại đoạn lịch sử này, chuyện này ở trong chính sử cũng không thấy ghi lại, hơn nữa Dạ Dao Quang chưa từng xem qua đồ do Dụ thị chế tạo nên cô cũng không biết vị cao nhân ở Dụ thị kia có phải cũng giống như cô hay không? Nhưng thật tiếc là vị cao nhân đó sinh ra không đúng thời lại không biết cách ẩn giấu bản thân nên cuối cùng bị rơi vào kết cục chết không toàn thây.

Nếu như đây chỉ là cây sáo ngọc bình thường thì Dạ Dao Quang cũng không quan tâm nhưng cây sáo ngọc này lại là một pháp khí quý giá vô cùng nên Dạ Dao Quang cũng không nỡ vứt bỏ...

Bởi vì Ôn Đình Trạm đã được Mạch Khâm chế cho một viên đan dược đặc biệt nên tu vi hiện tại đã vô cùng vững chắc, hơn nữa Ôn Đình Trạm cũng rất yêu thích nhạc khí, đặc biệt là sáo trúc, nhìn từ góc độ nào thì cây sáo ngọc này cũng giống như là được chế tạo riêng dành cho Ôn Đình Trạm.

“Người ngẩng đầu lên!” Dạ Dao Quang động lòng nên quyết định nhìn Tang Ấu Ly một chút.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn mặt Tang Ấu Ly thì Dạ Dao Quang lập tức sững sờ. Ấn đường và phần trán vô cùng hồng hào là tướng vượng phu, môi đỏ như chu sa thể hiện phúc thọ song toàn, hình dáng sống mũi mang ý nghĩa tuổi còn trẻ đã mất cha lại chịu tang mẹ, đôi mắt nhỏ dài, trên lông mi bên trái có một nốt ruồi không những khiến cho cả người nàng toát ra vẻ phong tình mà nốt ruồi này còn là một nốt ruồi trường thọ.

Dạ Dao Quang lại nhìn kĩ thêm một lần nữa, tổng kết lại chính là nữ nhân trước mặt này đã trải qua hết những chuyện bất hạnh. Từ bây giờ cuộc đời sẽ thuận buồm xuôi gió, đồng thời nàng còn là một người thông minh giữ chữ tín, người có tính cách, phẩm hạnh như vậy đều hiếm có vô cùng.

“Tang cô nương có thể nói cho ta biết ngày sinh tháng đẻ không?” Dạ Dao Quang hỏi.

Tướng mạo hoàn toàn không có vấn đề, Dạ Dao Quang muốn nhìn thử xem Tang Ấu Ly có tương khắc với bọn họ hay không? Giống như đã được chuẩn bị trước, Tang Ấu Ly lấy từ trong lòng ra một tờ giấy nhỏ, hai tay đưa cho Dạ Dao Quang, thấy Dạ Dao Quang không cầm lấy tờ giấy mà lại nhìn mình chằm chằm, nàng cũng hiểu ý Dạ Dao Quang: “Trước khi tới đây quốc cữu gia đã chỉ điểm cho nô tỳ về thân phận của Dạ cô nương.”

Thật thông minh!

Dạ Dao Quang tiếp nhận tờ giấy sau đó tự tay tính toán một hồi, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn chăm chăm Dạ Dao Quang bởi vì Tang Ấu Ly phải rời đi hay được ở lại đều phải chờ kết quả của lần này.

“Ta có thể biết lệnh tôn phạm tội gì hay không?” Dạ Dao Quang khẽ động đầu ngón tay, tờ giấy trong tay của nàng bỗng hóa thành tro tàn.

Tang Ấu Ly hít sâu một hơi rồi nói: “Cha nô tỳ phạm tội tham ô...”

“Người cảm thấy lệnh tôn bị trừng phạt là đúng tội hay là bị người khác đổ oan?” Dạ Dao Quang lại hỏi.

Tang Ấu Ly rũ mắt xuống, hai hàng mi run rẩy, một lúc lâu sau mới đáp lại: “Không dối gạt Dạ cô nương, cha nô tỳ phạm một lúc ba trọng tội, tội nào cũng là thật!”

“Người có suy nghĩ gì về chuyện này không?”

“Nhân quả báo ứng!” Tang Ấu Ly cười khố: “Cha nô tỳ sinh ra trong hoàn cảnh nghèo khó, mẹ nô tỳ là thứ nữ của đại gia tộc. Cha giống như lục bình không rễ nên rất nhiều chuyện cha làm đều là do bị bức đến đường cùng, mẹ nô tỳ luôn bị người khác cản trở đành phải cố vũ việc làm của cha. Đây là mệnh của họ nhưng họ đã lựa chọn đánh đổi mọi thứ để đạt được phú quý. Sự việc bây giờ đã bại lộ cũng coi như là báo ứng, không thể trách ai được. Những gì Ấu Ly có thể làm chỉ là gánh vác kỳ vọng của cha mẹ mà sống thật tốt, mỗi năm thanh minh đi tảo mộ, ngày giỗ thì dâng hương giúp cho cha mẹ ở dưới cửu tuyền được bình yên, mộ phần tươi tốt mà thôi.” “Được, ta nhận người!” Dạ Dao Quang nghe xong dứt khoát quyết định.

“Cảm ơn Dạ cô nương, Ấu Ly nhất định sẽ không phụ ân tái sinh của cô nương!” Tang Ấu Ly lập tức quỳ xuống dập đầu với Dạ Dao Quang.

Nàng bị cha nàng liên lụy, bị người ta đem bán, là Trọng Nghiêu Phàm cứu nàng ra. Điều này khiến cho bất kì nữ nhân nào cũng sẽ động lòng. Nàng biết hẳn giống như độc dược, nếu ở bên cạnh hẳn lâu ngày sẽ bị độc dược ấy ngấm vào tận xương tủy mà nam nhân như Trọng Nghiêu Phàm nàng vốn không chạm tới được, cho dù là thân phận trước đây của nàng cũng không thể. Vì vậy nàng muốn sớm dứt khỏi hẳn, có thể trong lòng nàng cũng rõ ràng Trọng Nghiêu Phàm cứu nàng là có mục đích. Bởi vì đại án của cha nàng có người khác đứng sau nhúng tay vào, Trọng Nghiêu Phàm lại không muốn buông tha kẻ đó nên đành biến nàng thành con bài chưa lật, không đến thời khắc mấu chốt sẽ không tung ra. Kẻ đứng sau kia có bối cảnh quá lớn, nếu Trọng Nghiêu Phàm không nắm chắc mười phần thì nhất định sẽ không đánh rắn động cỏ, trước khi hẳn lật ngược ván bài nhất định sẽ không để nàng xảy ra sơ suất gì.

Thân phận Tang Ấu Ly đã được Trọng Nghiêu Phàm sắp xếp cho thành một người đã chết nên nàng bây giờ tất nhiên phải có một thân phận mới, nếu tốt một chút thì là ca cơ, nếu kém một chút thì... Dù sao nữ nhân cũng chỉ có thể bị bán vào trong những nơi đó nhưng cho dù phải làm bất cứ việc gì nàng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn cố gắng sống thật tốt...

Nàng cũng đã chuẩn bị đến tình huống xấu nhất, lại không ngờ gặp được vị Dạ cô nương trước mắt này. Trọng Nghiêu Phàm đưa tặng nàng cho Dạ cô nương bởi vì đây là nơi an toàn nhất, nàng cũng cảm thấy may mắn vì bản thân mình còn có giá trị lợi dụng khá lớn nên mới khiến cho Trọng Nghiêu Phàm đối xử không giống lẽ thường.

Vậy mới nói rằng đây là ân tái sinh, bởi vì nếu Dạ cô nương không cần nàng thì chắc chắn nàng sẽ bị bán vào những chỗ kia...

“Khế ước bán thân.” Dạ Dao Quang đưa tay ra trước mặt Trọng Nghiêu Phàm.

“Từ xưa đến nay, người có thể cùng ta nói chuyện như vậy chỉ sợ trước đây không có, sau này lại càng không có.” Trọng Nghiêu Phàm cười cười lấy ra khế ước bán thân của Tang Ấu Ly đặt vào tay Dạ Dao Quang.

“Thương nhân vốn trọng lợi ích, người lại không phải là thương nhân bình thường. Nếu không phải tính toán sau này sẽ có lợi ích nhiều hơn thì người đành lòng bỏ ra cái giá lớn như hôm nay sao?” Dạ Dao Quang cầm khế ước bán thân xong lập tức đoạt lấy sáo ngọc trong tay Trọng Nghiêu Phàm, bỏ vào trong hộp gấm cất đi.

“Người nhớ cho kỹ, từ nay về sau nàng là người của ta. Sau này người muốn mượn cũng chỉ có thể tới cầu xin ta nhưng tốt nhất đừng có làm ra mấy chuyện xấu xa gì đó, nếu không mặc cho người có núi vàng núi bạc ta cũng có thể khiến cho người biến thành một kẻ nghèo hèn!”

“Tại hạ đã ghi nhớ rõ ràng!” Trọng Nghiêu Phàm cười đứng lên:

“Mong rằng sau này Dạ cô nương có thể hào phóng cho tại hạ mượn người. Hôm nay cũng đã muộn, tại hạ không quấy rầy Dạ cô nương nghỉ ngơi nữa. Ngày mai ta trở lại Ứng Thiên phủ rồi, lần này từ biệt tại đây, lần sau nếu Dạ cô nương tới Ứng Thiên phủ ta sẽ tận tình tiếp đãi.”

“Yên tâm, ta sẽ không quên làm thịt người đâu!” Dạ Dao Quang gật đầu.

Từ “làm thịt” này Trọng Nghiêu Phàm tuy mới nghe qua lần đầu nhưng cũng có thể lý giải được, không phải Dạ Dao Quang muốn giết hắn mà có lẽ là muốn khiến cho hắn phải tiêu tốn rất nhiều tiền bạc...

“Dạ cô nương, cáo từ! Sau này còn gặp lại!” Trọng Nghiêu Phàm giờ chén trà lên cung kính nói với Dạ Dao Quang.

“Đi đi, lắm lời quá!” Dạ Dao quang phất phất tay.

“Ha ha!” Trong Nghiêu Phàm mang theo tiếng cười sáng khoái chậm rãi rời đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Trời Sắp Mưa

Trọng Nghiêu Phàm rời đi. Đêm thực sự đã rất khuya, Dạ Dao Quang nhờ Ngụy Lâm sắp xếp cho Tang Ấu Ly một phòng sau đó dẫn Kim Tử đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau Dạ Dao Quang bắt đầu tu luyện. Trời còn chưa sáng, mở cửa phòng chỉ thấy Tang Ấu Ly đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở bên ngoài, nước bưng đến là nước ấm.

"Nô tỳ nghe tỷ tỷ trong phủ nói là đã đến giờ cô nương thức dậy." Tang Ấu Ly bưng nước đi vào, lo việc rửa mặt cho Dạ Dao Quang, động tác có chút chậm rãi, chắc là bởi vì chưa quen tay sợ lỡ tay cho nên làm cẩn thận một chút. Dạ Dao Quang yên lặng quan sát Tang Ấu Ly, nàng dĩ nhiên không có một chút tui thân và khó chịu gì.

Khả năng thích nghi như vậy quả thực có thể gọi là vô cùng phi thường. Bất cứ người nào từ một đại tiểu thư lại bị đầy đoạ thành nô tỳ, sự hụt hẫng trong lòng đều rất khó mà bù đắp lại.

"Người vẫn khá tốt so với ta nghĩ." Dạ Dao Quang rửa mặt xong xuôi rồi nói với Tang Ấu Ly.

Cô rất tin tưởng vào khả năng nhìn người của mình, cho tới bây giờ không ai có thể lừa dối một vu sư. Tang Ấu Ly có thể thích ứng sự thay đổi nhanh như bây giờ cũng không phải là diễn trò, chỉ là bởi vì nàng là một người biết hài lòng, bởi vì trong lòng nàng biết nếu mình không thu nhận nàng, nàng sẽ rơi vào hoàn cảnh ra sao. Bởi vì Dạ Dao Quang thu nhận

nàng, còn gánh vác bảo hộ an nguy của nàng cho nên nàng rất biết ơn. Dạ Dao Quang chưa từng nghĩ cô sẽ gặp một người gần như là hoàn mỹ như vậy.

"Đa tạ cô nương khích lệ."

"Người đi chợ mất một lát đi, chỗ của ta không có quy củ như vậy. Ta muốn tu luyện sớm trước lúc mọi người thức dậy, về sau sáng sớm người không phải tới chăm sóc cho ta, chờ ta trở về rồi lo cho ta là được." Dạ Dao Quang vừa đi ra ngoài vừa dặn dò.

"Vâng."

Tìm được một vị trí tốt, Dạ Dao Quang bắt đầu tu luyện hoàn thành lần trừ độc thứ tư. Năng lực hấp thu của Dạ Dao Quang tốt hơn thế nhưng cũng không thể hấp thu một lượng lớn khí ngũ hành. Khí ngũ hành bên ngoài này so với phía sau căn nhà cũ của cô quả thực là không bằng.

"Chúng ta nhanh về nhà thôi!" Cô dẫn khí ngũ hành vào trong cơ thể của Kim Tử. Thấy Kim Tử bấu môi, Dạ Dao Quang đưa tay sờ đầu nó một cái:

"Ta cũng nhớ nhà rồi."

Rời khỏi nhà đã hơn nửa tháng trời, cô cũng rất nhớ nhà cho nên sau khi dùng xong bữa sáng, Dạ Dao Quang đề xuất với Ngụy Lâm hồi phủ. Ngụy Lâm đương nhiên nghe lời của Dạ Dao Quang. Người thông minh như hắn tối hôm qua đã dặn dò rằng sẽ chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào, cho nên chỉ sau một canh giờ bọn họ đã khởi hành trở về nhà của Ngụy Lâm.

Chuyện này còn thiếu một bước cuối cùng, đó chính là xua đuổi âm khí cho nhà tổ Ngụy gia.

"Dao Dao, ăn không ngon sao?" Sau giờ Ngọ lúc mọi người nghỉ ngơi, Dạ Dao Quang ủ rũ nằm trên cửa xe. Ôn Đình Trạm đưa cho cô lương khô mà cô cũng không muốn ăn.

"Không đói bụng." Dạ Dao Quang nhượng nhượng mí mắt lên, cô thật sự là không đói bụng.

"Nàng muốn ăn cái gì?" Ôn Đình Trạm cảm thấy đồ ăn không hợp.

"A!" Kim Tử vội vã khua chân múa tay vui sướng.

"Tránh qua một bên đi đồ ngốc." Dạ Dao Quang xách cái đuôi Kim Tử lên, đẩy nó qua bên người của Tang Ấu Ly sau đó nhìn nó một cách khinh bỉ: "Muốn ăn cá thì đi xuống sông mà bắt, đừng ra hiệu cho ta!"

Tang Ấu Ly ôm lấy Kim Tử, Kim Tử vui trong lòng nàng. Gương mặt buồn tẻ đó khiến cho Tang Ấu Ly phải xoa xoa an ủi một hồi lâu.

"Con khi háo sắc." Dạ Dao Quang trợn mắt. Trước đây cô không phát hiện ra con khi này chẳng những nhát gan, hay trộm cá kho lại còn thích mỹ nhân.

"Dao Dao, Kim Tử rất dễ thương mà." Ôn Đình Trạm chẳng biết nên khóc hay nên cười. Cậu rất thích Kim Tử nhưng Dạ Dao Quang lúc nào cũng rất thô bạo với Kim Tử.

"Muội biết, muội cũng rất yêu nó đấy, muội yêu rất là đặc biệt, mọi người cũng không hiểu đâu." Dạ Dao Quang trừng mắt nói.

"Khắc khắc." Ôn Đình Trạm nín cười ho khan nhẹ vài tiếng, thấy ánh mắt bất thiện của Dạ Dao Quang nhìn qua lập tức nghiêm trang lại:

"Chúng ta khởi hành thôi, chắc nửa đêm mới có thể về kịp."

"Về không kịp nữa đâu." Dạ Dao Quang lười biếng nói một câu sau đó đối với vén rèm xe lên. "Tiết Đại, điểm kế tiếp còn cách bao lâu nữa?"

"Nửa canh giờ nữa là đến Diêu Thủ trấn." Tiết Đại bôn ba nhiều năm, nơi khác thì không quen thuộc nhưng Vạn An huyện lại hiểu rõ vô cùng.

"Có thể nhanh hơn một canh giờ được không?" Dạ Dao Quang nhú mày nhìn bầu trời.

"Không thể." Tiết Đại lắc đầu. Nếu như không có Trọng Nghiêu Phàm đưa mấy xe bảo bối e rằng có thể thử. Trên xe ngựa có một vài thứ không chịu nổi dằn xóc mạnh.

"Vì sao phải là một canh giờ?" Ngụy Lâm nghe được câu chuyện của bọn họ liền hỏi.

"Một canh giờ nữa sẽ có mưa to." Dạ Dao Quang chỉ chỉ lên trời:

"Mọi người ở lại chỗ này, ta đi đến phía trước xem xem có chỗ nào có thể ghé nghỉ chân hay không, sợ rằng chúng ta phải dừng lại một chút rồi. Nếu phía trước không có chỗ nghỉ chân, chúng ta phải đổi hướng đi lại, đi vào đầu thôn làm phiền họ một đêm."

Tha phương mới phải tính toán như vậy, trận mưa này phải mưa chí ít là một ngày trời.

Mấy người ngẩng đầu nhìn bầu trời với ánh nắng tươi sáng, đây là dấu hiệu trời sắp mưa sao? Ôn Đình Trạm cũng không dám tin nhưng bọn họ có một sự tin tưởng mù quáng với Dạ Dao Quang.

"Dao Dao, ta đi theo nàng." Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang nhảy xuống xe ngựa, lập tức cũng nhảy theo.

Vốn dĩ Kim Tử đang trong ngực mỹ nhân cũng phi qua, thân mật cọ cọ với Dạ Dao Quang như dáng dấp của một chú chó nịnh hót.

Dạ Dao Quang chìa tay đẩy nó ra: "Chúng ta cùng đi hết, ai sẽ giữ nó?"

Nhưng cô mang theo rất nhiều đồ quý, ngộ nhỡ có người nghĩ cách thì sao? Để Kim Tử ở lại, nếu có chuyện gì nó sẽ cảm nhận được trước tiên.

"Ô! Ô!" Kim Tử chán nản cúi thấp đầu.

Dạ Dao Quang chẳng thèm nhìn nó một cái, sau đó dẫn theo Ôn Đình Trạm rời đi. Phía trước ba dặm đường chỉ có một cái miếu đổ nát, cái miếu đổ nát tuy chật chội nhưng có thể che mưa tránh gió. Dạ Dao Quang nhanh chóng chạy về dẫn bọn họ đi đến chỗ miếu đổ nát.

Nhìn mọi người đang dọn dẹp, Ôn Đình Trạm nghĩ đến Dạ Dao Quang mới vừa nãy chưa ăn uống liền hỏi: "Bây giờ trời còn đẹp, nếu tối nay đã phải ở tạm chỗ này, ta dẫn Kim Tử đi bắt thú hoang một lát."

"Đi đi." Dạ Dao Quang gật đầu.

"Ta cùng thiếu gia." Tiết Đại tuy là biết Ôn Đình Trạm đã đối phó được mãnh hổ nhưng vẫn còn có chút lo lắng, vì vậy đứng lên.

"Đi chung với nhau đi." Dạ Dao Quang đồng ý, coi như không phải lo có uy hiếp. Nhiều con mồi mang về cũng ung dung hơn một chút nên cô chỉ dặn dò rằng:

"Đừng đi xa, trong vòng nửa canh giờ phải trở về ngay."

Qua nửa canh giờ nữa thì trời sẽ mưa.

Đến khi Ôn Đình Trạm và Tiết Đại đi rồi, Dạ Dao Quang tìm một cây đại thụ rồi gồi cánh tay nằm xuống nhìn bầu trời xanh thăm dò người ra.

Bầu trời dần dần tối đi, mây đen từ chân trời cuồn cuộn kéo tới.

"A, quả là trời sắp mưa rồi!" Tang Ấu Ly ngạc nhiên nhìn bầu trời. Tuy cô không hoài nghi Dạ Dao Quang thế nhưng được chứng thực vẫn rất khiếp sợ, sau đó bỗng nhiên kinh ngạc: "Thiếu gia vẫn chưa về!"

Mây đen kéo đến càng lúc càng dày đặc, sấm sét bắn ra. Trong mây đen, tia chớp màu lục xẹt qua từng đường nứt gãy ghê tợn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Lôi Kích Mộc

Dạ Dao Quang nhảy từ trên cây xuống, trong tiếng sấm vang trời cô nghe thấy tiếng nói của Tang Ấu Ly. Cô định đi tìm người thì thấy xa xa phía cây cối rậm rạp có một đám người tiến đến gần, chính là đám người Ôn Đình Trạm.

“Trở về rồi.” Dạ Dao Quang nhìn về phía bên kia chép miệng.

Thời gian trôi qua ước chừng nửa nén hương, bọn họ mới nhìn thấy bóng dáng của Ôn Đình Trạm và Tiết Đại. Tiết Đại trên vai khiêng một con hươu sao đã trưởng thành. Ngụy Lâm đưa người tới vội vã bảo họ đi giúp đỡ. Dường như đám người Ôn Đình Trạm và Tiết Đại mới vừa bước vào ngôi miếu đổ nát, cơn mưa lớn nặng hạt liền trút xuống như thác nước, trong nháy mắt toàn bộ mặt đất đã ướt.

Ngụy Lâm lập tức gọi người nhận lấy con hươu sao. Ngọn lửa sớm đã được nhóm lên, họ bắt đầu nướng thịt hươu sao. Kiếp trước hươu sao là động vật được bảo vệ, Dạ Dao Quang đã từng ăn thịt hươu nhưng chưa từng ăn thịt hươu sao. Bây giờ ăn cũng không có chút áp lực tâm lý nào, thời đại nào thì cũng có chế độ quy định của thời đại đó.

Thịt hươu ăn thật ngon, trong đám người Ngụy Lâm mang theo có một đầu bếp được đưa về từ Phù Dung trấn, các loại gia vị đều được vị đầu bếp này mang theo đầy đủ, lúc nướng mùi thơm có thể bay xa được mười mét. Một con hươu sao tổng cộng được chín đến mười người ăn sạch, một số người vẫn còn thấy đói đành gặm thêm một tí lương khô.

“Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy tiếng sấm đáng sợ như vậy.” Ngụy Lâm sau khi ăn no hân ngồi ở chỗ gần cửa nơi nước mưa không thể tạt đến được. Trên bầu trời không những chỉ có một vài tia chớp khiến cho cả ngôi miếu đổ nát kia đều rực sáng, tiếng sấm vang trên bầu trời thật là đình tai nhức óc làm cho người kinh hãi run rẩy.

“Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.” Ôn Đình Trạm cũng bày tỏ sự tán thành. Từ trước đến nay rõ ràng khi trời mưa thì sẽ không có sấm sét nhưng bây giờ mưa lớn như thác đổ, sấm sét không ngừng, bản thân lại còn ở bên ngoài nên có hơi khiến cho người khác sợ hãi.

“Sợ cái gì, đâu có đánh trúng các người...”

“Bùm!”

Dạ Dao Quang chưa nói dứt câu, một tia sét nổ một tiếng vang lớn khắp trời giống như âm thanh đang vang lên bên tai bọn họ, hơn nữa ánh sáng tựa hồ như đang ở trước mắt của bọn họ khiến cho bọn họ không mở mắt nổi.

“Trời ơi, bà đây không có làm chuyện trái lương tâm!” Đến khi ánh sáng biến mất, Dạ Dao Quang vò vò lỗ tai, bị dọa sợ đến nổi nổi cả gai ốc. Kim Tử thường bám theo nàng cũng bị đá sang một bên.

“Dao Dao, đây chỉ là trùng hợp.” Ôn Đình Trạm an ủi có vẻ miễn cưỡng.

“Đúng vậy, Dạ cô nương, tia sét này nhìn có vẻ ở rất gần chúng ta nhưng nhất định là đánh vào ngọn núi nơi rừng sâu ở phía sau chúng ta, bên trong rừng cây um tùm khiến cho sấm sét dễ dàng đánh trúng cũng bình thường.” Ngụy Lâm cũng nói theo.

“Bình thường cái gì...” Dạ Dao Quang đang muốn phản bác, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, bước ra xa nhảy tót lên trước mặt Ngụy Lâm. Ánh mắt

cô lấp lánh nhìn hắn nói: “Người vừa nói gì?”

“Sấm sét ở rất gần ta...”

“Không phải, là câu nói cuối cùng.”

“Bên trong rừng cây um tùm khiến cho...”

“Đúng, chính là câu nói này!” Ánh mắt Dạ Dao Quang sáng lên, sau đó nhìn bầu trời đen nhánh bên ngoài sấm chớp rền vang, nhìn thế nào cũng cảm thấy nó dễ thương.

Thấy ánh mắt tràn đầy thích thú của Dạ Dao Quang đối với tiếng sét, Ôn Đình Trạm và Ngụy Lâm đều giật mình, cảm thấy Dạ Dao Quang thật sự rất kỳ lạ giống như bị ma nhập, không hề bình thường chút nào.

“Trời tối rồi, chúng ta nhanh chóng nghỉ ngơi nào.” Tâm trạng của Dạ Dao Quang đột nhiên tốt lên, vui vẻ đi chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi cho Tang Ấu Ly. Dạ Dao Quang cất giọng nói:

“Ta bày trận pháp ở bên ngoài, người bình thường không xông vào được. Chúng ta không cần người canh gác ban đêm, mọi người cứ yên tâm ngủ, Ấu Ly ở cùng với ta.”

Lúc mọi người nhìn bên ngoài không chỉ có tia sét làm cho ngôi miếu đổ nát sáng lên mà còn có từng tiếng sấm vang dội, đồng thời Dạ Dao Quang bị phản chiếu bởi những tia sáng đã vùi sâu vào trong đệm chăn. Họ cảm thấy Dạ cô nương thực sự là thần thánh, tình cảnh như vậy cũng có thể ngủ được!

Trên thực tế, Dạ Dao Quang chẳng những ngủ được, hơn nữa còn ngủ rất ngon! Những người khác cơ hồ không cách nào ngủ ngon được, bao gồm cả Tiết Đại cho nên ngày hôm sau chỉ có hai người là Dạ Dao Quang và Kim Tử có được tinh thần hưng phấn.

“Dạ cô nương, khi nào thì chúng ta xuất phát?” Sau khi ăn sáng xong, không thấy Dạ Dao Quang lên tiếng nên Ngụy Lâm liền tiến đến hỏi.

“Buổi chiều xuất phát.” Dạ Dao Quang nói.

“Buổi chiều?” Ngụy Lâm nhìn xung quang một hồi. Sau cơn mưa tưới mát buổi sáng, cả bầu trời như được gột rửa, mặt trời cũng đã mọc, hắn hỏi:

“Chẳng lẽ trời vẫn còn muốn mưa?”

“Không phải, ta đang đợi mặt đất khô.” Dạ Dao Quang trả lời.

Ngụy Lâm nhìn những vũng bùn trên mặt đất, nghĩ đến chuyện cả đêm mưa to, nhiều chỗ có lẽ xộp mềm không an toàn nên cũng không nói gì thêm.

Mặt trời rất gắt nên chỉ hai canh giờ đã làm cho mặt đất khô ráo. Dạ Dao Quang nhìn mặt đất khô ráo nói:

“Mọi người chờ ở đây, ta đưa Trạm ca và Tiết Đại lên núi một chuyến. Ngoài ngôi miếu ta bày ra trận pháp, không nên đi lại lung tung.”

Dặn dò một vài câu, Dạ Dao Quang liền đưa Ôn Đình Trạm và Tiết Đại đi về phía ngọn núi, Kim Tử và Tang Ấu Ly ở lại.

“Dao Dao, nàng còn muốn ăn thịt hươu không?” Ôn Đình Trạm cho rằng Dạ Dao Quang muốn đi săn thú.

“Muội nhìn giống loại người chỉ biết ăn thôi sao?” Dạ Dao Quang tức giận phản bác, cô thấy đã đến được nơi núi sâu liền lấy la bàn ra.

“Dao Dao, nàng đang tìm cái gì?” Thấy Dạ Dao Quang lấy la bàn, đồng thời nghĩ tới việc Dạ Dao Quang dặn dò Tiết Đại mang theo một cây đao phòng thân, bản thân càng thêm nghi hoặc.

“Tìm đồ tốt.” Sau khi kim la bàn xoay một hồi, chỉ dừng ở một hướng, Dạ Dao Quang lập tức cất bước đi về hướng đó.

Một còn đường hướng về phía rừng sâu có vài lần không có đường nào để đi, đều là do Dạ Dao Quang tìm ra đường đi. Trên đường gặp phải không ít dã thú hung tàn, hiện tại tu vi của Dạ Dao Quang tăng mạnh nên cũng chỉ cần dùng cách đơn giản nhất để đánh bọn dã thú. Cô dường như rất nóng lòng tìm kiếm một thứ gì đó.

Cuối cùng đã đi được nửa canh giờ, Dạ Dao Quang mới dừng lại. Ánh mắt tinh tường của cô nhìn về phía một cây đại thụ đen như mực trụi lủi thô to cao ngất.

“Dao Dao, thứ nàng muốn tìm chính là cái cây này?” Lượng nước trong rừng không hề khô cạn, hiện tại có thể nói trên người Ôn Đình Trạm đầy những thứ linh tinh, cỏ cây dính đầy cả người. Cậu thấy Dạ Dao Quang tìm kiếm một gốc cây như vậy, bản thân cảm thấy có chút bất lực.

“Đây không phải là loài cây thông thường, mà là Lôi Kích mộc, là pháp khí thiên nhiên tinh khiết, là bảo vật để trừ tà rất tốt!” Dạ Dao Quang chạy lên phía trước, dừng chân lại và nói:

“Hai người dừng lại.”

Kim la bàn điên cuồng xoay tròn, bốn phía của Lôi Kích mộc quả thật đầy rẫy âm khí nhưng không phải là âm khí của quỷ, người bình thường nếu như xông tới sẽ bị rơi vào ảo cảnh. Dạ Dao Quang đưa tay sờ vào Lôi Kích mộc, vẫn may đó không phải là Lôi Kích mộc thuần âm mà là một cây tảo. Tay đặt lên cây tảo không ngờ lại có thể cảm nhận được đôi chút nhịp đập của con tim, Dạ Dao Quang vui mừng vượt ngoài mong đợi.

Đây quả thực là chó ngáp phải ruồi! Cây tảo nghìn năm, bên trong đã hình thành Dương châu cực dương, lấy nó ra sẽ yêu tà bất xâm!

Lục lợi trong chốc lát, Dạ Dao Quang dùng Thiên Lân vẽ một đường trên thân cây sau đó quay về đưa cho hai người đeo một tấm bùa, trái tim đập thành thịch nói với Tiết Đại: “Nhanh lên, cửa nó xong chúng ta mang về.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Thiếu Nữ Trong Quan Tài Đá

Thiên Lân của Dạ Dao Quang quá nhỏ, với Lôi Kích mộc mà nói căn bản không đủ nhìn. Thiên Lân được nuôi dưỡng bởi âm khí, một khi thâm nhập sẽ do từ trường bất đồng ảnh hưởng đến Dương châu trong Lôi Kích mộc. Cũng may Dạ Dao Quang đã chuẩn bị một cây đại đao, cùng với Tiết Đại và Ôn Đình Trạm đứng thành hình tam giác để chặt cây. Ba người đưa đao lên chặt hoàn toàn không ảnh hưởng đến người bên cạnh, có thể thấy được cây này to lớn đến nhường nào.

Dạ Dao Quang vận đủ khí ngũ hành, Tiết Đại dùng hết cả sức, Ôn Đình Trạm cũng đổ mồ hôi như mưa. Cứ như thế ba người ước chừng nửa canh giờ mới chặt được ngọn cây lớn này.

Khoảnh khắc cây đứt lìa, Dạ Dao Quang vận khí muốn đỡ lấy ngọn cây lớn đổ xuống nhưng lại phát hiện khi cây ngã xuống bên kia không biết xuất hiện một lực kéo gì lại mạnh mẽ vô cùng. Chẳng những Dạ Dao Quang không đỡ lấy được Lôi Kích mộc, ngược lại còn bị sức mạnh đó kéo theo cây cối cùng nhau ngã xuống!

Lực kéo đó từ đâu đến, vì sao mà đến, Dạ Dao Quang dĩ nhiên hoàn toàn không hề biết. Thậm chí cô muốn buông tay cũng không buông được, trừ phi tự chặt đứt cánh tay, bằng không cô không còn cách nào tránh được sức mạnh kỳ lạ này.

“Dao Dao!”

Lúc Dạ Dao Quang bị Lôi Kích mộc kéo đi, Ôn Đình Trạm phát ra một tiếng thét kinh hãi sau đó thả người nhào lên, bắt được tay kia của Dạ Dao Quang.

Lôi Kích mộc nhào xuống rất nhanh, vốn dĩ loài cây này chỉ sinh trưởng ở đỉnh cao nhất của ngọn núi cao, trong chốc lát Dạ Dao Quang đã thấy mây mù vây quanh vực đá. Cô tuyệt đối không thể tự chặt đứt một cánh tay thế nhưng cô không thể để cho Ôn Đình Trạm chịu nạn này với cô.

“Trạm ca, mau buông tay!”

Dạ Dao Quang quát to.

Ôn Đình Trạm sao lại không nhìn thấy vực đá gần ngay trước mắt nhưng cậu giữ chặt hơn, không hề có ý nghĩ rằng sẽ buông tay. Dạ Dao Quang nhìn thấy Tiết Đại chạy đến một cách điên cuồng. Cô vận khí, luồng khí mạnh mẽ đánh Ôn Đình Trạm bay ra ngoài. Khoảnh khắc rơi xuống vách đá, Dạ Dao Quang thấy Tiết Đại đón lấy Ôn Đình Trạm, cô thở dài một hơi.

“Dao Dao...” Ôn Đình Trạm đẩy Tiết Đại ra, sau đó nhào tới bên vách đá nhìn Dạ Dao Quang đã bị mây mờ che lấp đến mức không còn nhìn thấy hình dáng, đôi mắt đỏ ngầu muốn nhảy xuống thì cậu bị Tiết Đại đánh vào sau gáy hôn mê bất tỉnh.

Tiết Đại đỡ lấy Ôn Đình Trạm đang bị hôn mê rồi nhìn về phía vực đá sâu không thấy đáy. Hắn đợi ước chừng khoảng một khắc cũng không nghe thấy có động tĩnh gì thì biết rõ điều may mắn là Dạ Dao Quang treo ở trên vách đá chỉ là hy vọng xa vời. Nếu như từ chỗ này rơi xuống phía dưới, không nói đến việc sẽ gặp dã thú, hãy nói đến việc Ôn Đình Trạm tỉnh lại e rằng sẽ nhảy xuống đó lần nữa, hắn đành cắn răng đỡ người Ôn Đình Trạm dậy và đưa về.

Mặt khác Dạ Dao Quang rơi thẳng xuống, rơi vào trạng thái mất trọng lực, một gốc gỗ lớn như vậy lại không bị bất kỳ vật nào cản lại được. Độ trơn trượt của cái vực này có gì đó không bình thường, sức mạnh đó tuyệt đối không tầm thường, tựa hồ có thứ gì dẫn nó đến một nơi khác. Cũng bởi vì chắc chắn điểm này, Dạ Dao Quang mới không vì bảo vệ mạng sống mà chặt bỏ đi cánh tay.

Không khác mấy với suy nghĩ của Dạ Dao Quang, khi Lôi Kích mộc rơi xuống tầng cuối cùng, trong vách đá đột nhiên có một cánh cửa bị mở ra, sau đó một sức mạnh mạnh mẽ đáng sợ hơn cả việc Lôi Kích mộc lôi cô đến đây.

Đây là một đường hầm tản ra khí ẩm thấp, động cũng không lớn, càng đi về phía sau thì càng chật hẹp. Để không bị đụng chết, Dạ Dao Quang chỉ có thể xoay người, cả người nằm ở phía trên cùng của Lôi Kích mộc, áp chặt vào nó. Dù là như thế thì cái mông của cô cũng bị đá ma sát đến vài lần, đau đến nỗi cô chỉ biết nhe răng trợn mắt.

Cùng với âm thanh “phịch” rơi xuống, Dạ Dao Quang ngất trên thân Lôi Kích mộc. Tuy rằng hoa mắt choáng váng nhưng rất may mắn là cô còn sống, một tay sờ đầu, một tay xoa mông, cũng may không trầy da nhưng vẫn đau. Cô đứng lên quan sát cảnh vật chung quanh.

Đây là một sơn động rộng khoảng một trăm mét vuông, trên bức tường đá lại có ánh sáng màu tím nhấp nháy giống như ánh sáng từ những ngôi sao. Ngoại trừ ở giữa có đặt một vật màu xám là một cỗ quan tài bằng đá, cả sơn động không có bất kỳ vật gì nữa.

Dạ Dao Quang có thể nhìn thấy bốn phía xung quanh quan tài đá tỏa ra ánh sáng màu tím thần bí, không ngừng lóe lên. Nó rất thần bí khiến cho người khác muốn khám phá nhưng trực giác trời ban nói cho Dạ Dao Quang rằng đây là một chỗ nguy hiểm.

Kìm chế hết tất cả lòng hiếu kỳ, Dạ Dao Quang chậm rãi đi một vòng quanh sơn động, hoàn toàn không có bất kỳ cơ quan nào đáng nói, bên trong này không biết có bố trí trận pháp gì. Dạ Dao Quang là người luôn có trí nhớ kinh người nhưng sau khi đã đi một vòng, ngay cả việc cô rơi xuống từ hướng nào cũng không thể tìm ra. Lôi Kích mộc vẫn lặng lặng nằm ở chỗ đó. Dạ Dao Quang căn cứ vào sự suy tính của mình, cô có thể khẳng định đây không phải là nơi cô bị rơi xuống.

“Nơi này thật kỳ lạ.” Dạ Dao Quang thăm thờ dài.

Cuối cùng ánh mắt cô dừng trên quan tài đá, cô biết trừ khi cô không có ý định thoát ra ngoài, bằng không cô không thể không ra tay với quan tài đá này. Dạ Dao Quang xoay người lại, lấy Thiên Lân ngồi bên cạnh Lôi Kích mộc, nhanh chóng tập trung vị trí Dương châu trong Lôi Kích mộc rồi đào nó lên. Cô không thể nào lãng phí, một lòng chỉ hướng đến Dương châu.

Cô đào một lúc lâu, khi gần như đã hủy hoại một nửa thân gỗ cô mới đào được một hạt châu to bằng quả trứng của chim bồ câu ở giữa thân cây. Hạt châu ban đầu khi vừa được lấy ra tựa như bao phủ hỏa diễm, nhanh chóng phát ra ánh sáng chói lọi. Nhiệt độ của hạt châu cầm trên tay không ngừng khuếch tán.

Có Dương châu ở đây, Dạ Dao Quang tự tin hơn. Cô nắm chặt Dương châu từ từ bước đến gần quan tài đá, càng đến gần quan tài đá ánh sáng màu tím phát ra ngày càng phát rõ rệt.

Ở rất xa có thể nhìn ra quan tài đá không hề dậy nấp nhưng khi thật sự đứng bên cạnh quan tài đá, Dạ Dao Quang mới nhìn rõ bên trong có một cô gái ăn mặc chỉnh tề đang nằm. Cô gái mặc y phục màu hồng đào, mảnh lụa bào trong suốt, khăn tay là lụa trắng. Hai tay nàng để ngay ngắn trên bụng, dung nhan thanh tú, làn da trắng sáng. Dường như đây là một cô gái trong sáng thuần khiết đang ngủ phía bên trong quan tài đá.

Dạ Dao Quang biết rằng cô gái nằm trong đó không phải đang ngủ. Cô gái đó đã chết, đã chết không biết bao lâu rồi, bốn phía tỏa ra tử khí cực âm. Dạ Dao Quang suy đoán về quãng đường cô đã rơi xuống, nếu như cô đoán không nhầm thì chỗ này thẳng lên đến đỉnh phải là vị trí của Lôì Kích mộc, như vậy Lôì Kích mộc bốn phía trải rộng âm khí hẳn là đến từ chính nơi đây. Rõ ràng là khí tức của người đã chết, chẳng những có thể truyền xa như vậy còn khiến cho cô không có cảm thấy một chút tử khí nào. Cô gái đang nằm ngủ ở kia tuyệt nhiên không phải người bình thường.

Ngoại trừ quần áo và đồ dùng trên người thì nàng không hề có bất kỳ đồ mai táng nào, duy nhất chỉ có một cây trâm cài trên tóc, ngoài ra không hề có trang sức nào. Dạ Dao Quang đưa tay sờ bên ngoài quan tài đá nhưng không sờ được bất kỳ đồ vật nào.

“Đắc tội rồi.”

Dạ Dao Quang chỉ có thể đưa một tay lên để hành lễ sau đó đưa tay vào trong quan tài đá.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Bùa Chú

Ngay lúc Dạ Dao Quang đưa tay vào quan tài đá, cô thấy luồng ánh sáng kì lạ trên chiếc trâm cài của người thiếu nữ, bỗng nhiên cô gái kia mở to mắt khiến người đã từng gặp qua hàng vạn quỷ quái như Dạ Dao Quang cũng giật nảy mình.

Không có lý do gì khác, chỉ vì đôi mắt xinh đẹp của cô gái này không có con ngươi mà là hai lỗ trống be bét máu. Theo ánh nhìn của cô, trên gương mặt trắng nõn của cô gái bắt đầu xuất hiện vết máu nhưng ghê rợn nhất vẫn là nhát dao trên cổ cô gái, dường như cô gái bị cắt đầu lìa khỏi cổ.

Dạ Dao Quang biết đây có lẽ là dáng vẻ của cô gái này lúc chết, thoát nhìn có thể thấy chết rất thảm.

"Người muốn như thế nào, hãy nói rõ ràng đi."

Dạ Dao Quang động đậy ngón tay. Cô gái dường như tỏa ra một luồng sức mạnh vô hình, tuy nàng thực sự đã chết, không có hồn của quỷ nhưng có một luồng năng lượng thần bí còn mạnh hơn cả quỷ hồn lan tỏa khắp xung quanh.

Dạ Dao Quang vừa dứt lời, hình ảnh trước mắt liền thay đổi phảng phất như bước chân vào thế giới khác. Bên trong khu vườn xinh đẹp có hai cô gái dáng vóc như nhau đang ngồi, các nàng ngồi chung ở chiếc xích đu, tựa sát nhau như hoa tịnh để nở rộ. Mặc dù tướng mạo hai người giống nhau như đúc thế nhưng Dạ Dao Quang liếc mắt cũng có thể nhận ra, ngồi ở bên trái chính là cô gái trong quan tài đá.

Dạ Quang Dao biết được vài điều, người thiếu nữ này tên Hàm Nhược. Nàng có người tỷ tỷ sinh đôi là Hàm Ưu. Bọn họ sinh ra trong một gia tộc thần bí ngăn cách với thế giới bên ngoài. Gia tộc này vô cùng đặc biệt, tuy vẫn là trọng nam khinh nữ nhưng kẻ thống trị tối cao đều là nữ. Bọn họ đời đời đều là cha truyền con nối, mẫu thân của Hàm Nhược sinh ra một đôi song sinh, ắt hẳn người sinh ra trước sẽ được cung phụng.

Hàm Nhược lúc còn ở trong cơ thể mẹ vì bị kìm nén quá lâu nên sinh ra đã kém cỏi, chẳng những cơ thể yếu ớt mà ngay cả trí thông minh cũng kém rất xa Hàm Ưu. Bởi vì Hàm Nhược khó sinh suýt nữa hại chết mẹ, dù là mẫu thân hay phụ thân đều không thích nàng, thế gian này người duy nhất đối tốt với nàng chỉ có Hàm Ưu.

Hàm Nhược tính tình ít nói, sự vô tâm của phụ mẫu khiến nàng từ hy vọng đến tuyệt vọng. Cả đời của nàng chỉ có Hàm Ưu che chở, thay nàng chịu phạt khi nàng phạm sai lầm, đứng ra che chở khi nàng bị ức hiếp, vì nàng che gió chắn mưa.

Vậy mà người tỷ tỷ này chiếm toàn bộ vị trí trong lòng nàng lại tàn ác nhẫn tâm giết nàng, tất cả đều do một nam nhân - Đồng Uyên.

Đồng Uyên khiến Hàm Ưu nhập ma. Người trước giờ vẫn cao cao tại thượng, không bao giờ gặp phải chuyện không hài lòng, mọi thứ đều hơn cô em gái lại thua vì người này. Đồng Uyên là người đầu tiên có thể phân biệt rõ ràng hai tỷ muội nàng. Hắn chưa bao giờ gặp phải tình trạng hoảng loạn, vì cũng là người kế thừa của gia tộc thần bí nên hắn không có khả năng nhập chủy (1) tới giúp đỡ Hàm Ưu. Bất luận về lợi ích hay là thật lòng, Đồng Uyên đều muốn cưới Hàm Nhược làm vợ.

Hàm Ưu vì để có thể gả cho Đồng Uyên liền trao đổi thân phận với Hàm Nhược. Nàng muốn bắt chước muội muội, đồng thời dùng kiểu huấn luyện ma quỷ biến muội muội thành chính mình. Ngày Đồng Uyên cưới Hàm Nhược, nàng bước lên kiệu hoa. Có lẽ nàng hoàn toàn không thể ngờ

rằng, mặc dù đã nửa năm nàng không để cho Đồng Uyên nhìn thấy Hàm Nhược, mặc dù đã trọn nửa năm nàng biến mình thành Hàm Nhược, ngay cả phụ mẫu đều không nhận ra nhưng ngay lúc Đồng Uyên tháo khăn trùm đầu của nàng liền nhận ra nàng không phải Hàm Nhược. Hắn hoàn toàn không để ý mặt mũi của hai gia đình, ngay lập tức ra lệnh đổi người!

"Chàng thích điều gì của nó? Ta có gì không bằng nó hả?" Hàm Ưu phải chịu một sự sỉ nhục cực lớn.

"Cô biết vì sao ta vừa nhìn mà đã phân biệt được hai người không?" Đồng Uyên lãnh đạm nhìn nàng.

"Bởi vì con mắt, dù cô có thể học được tất cả hành động cử chỉ của nàng nhưng ánh mắt của cô vĩnh viễn tràn đầy dã tâm và dục vọng, mà ánh mắt Nhược Nhược mãi mãi trong sạch không bị phù hoa tiêm nhiễm. Cô là phượng hoàng rong chơi say mê lòng người nhưng trong lòng ta chỉ có một hình bóng chim vàng anh trong sáng thoát tục."

Đồng Uyên liều mạng làm lớn chuyện này vì có thể lấy cô nương hãn yêu làm vợ, bởi vì một khi bọn họ đã qua đêm thì sự trong sạch sẽ không còn rõ ràng. Đêm hôm ấy dù là phụ mẫu của Đồng Uyên cũng không ngăn cản được hắn. Sự việc bắt đầu lan truyền ra, mặc dù cả gia tộc và người thân của Hàm Ưu đều chỉ trích Hàm Nhược trêu ong ghẹo bướm, thu hút sự chú ý của người khác, hủy hoại danh tiếng của Hàm Ưu nhưng Hàm Ưu vẫn cảm thấy mất mặt.

Nàng không chiếm được, Hàm Nhược cũng đừng mong có được. Nàng không cho phép phụ mẫu chuẩn hôn Đồng gia, nàng giam Hàm Nhược vào ngục tối. Nhưng Hàm Nhược từ đầu tới cuối không hề có một tí tình cảm đối với Đồng Uyên, bởi vì Đồng Uyên mà khiến nàng mất đi người tử tử duy nhất, sâu thẳm trong lòng Hàm Nhược vẫn rất căm phẫn Đồng Uyên. Nàng ngoan ngoãn cấm túc trong phòng, nhốt mình trong căn phòng nhỏ tối tăm. Mỗi ngày nàng nhìn ngoài cửa sổ mong đợi, hy vọng có

thể trở về như ngày xưa khi nàng bế quan, tỷ tỷ biết len lén đến thăm nàng, đem cho nàng những món ăn nóng hổi nhưng mà lần này nàng thật sự thất vọng.

Hàm Nhược không biết mình bị nhốt bao lâu, đến khi người tỷ tỷ nàng mong nhớ lại một lần nữa xuất hiện ở bên cạnh nàng lại chính là lúc nàng bị tước đoạt mạng sống!

Tuy chỉ ở trong tưởng tượng nhưng Dạ Dao Quang đều có thể cảm nhận được nỗi đau của nàng, nàng bị tỷ tỷ ruột thịt móc đi hai mắt, đây có thể coi là sự đau khổ đến tột cùng.

Mặc dù Hàm Nhược không thông minh bằng Hàm Ưu thế nhưng nàng một lòng muốn giúp đỡ tỷ tỷ. Vì muốn giúp tỷ tỷ không phải vất vả, nàng ngày đêm chuyên cần luyện bí thuật nhưng nàng không ngờ rằng nàng lại chính là bùa bảo mệnh trong tay của tỷ tỷ, Hàm Nhược thi triển bí thuật khiến Hàm Ưu kinh hãi, càng chắc chắn cô muội muội này bằng mặt không bằng lòng liền báo cho mẫu thân rằng Hàm Nhược có lòng bất chính, lén học bí thuật của tộc trưởng. Nhưng rõ ràng tất cả bí thuật này là do trước kia Hàm Ưu ép buộc Hàm Nhược luyện để trở thành chính mình.

Cuối cùng Hàm Nhược dưới sự đuổi giết chí mạng của người mẹ ruột, trước khi chết nàng đã thi triển một thuật pháp. Những tộc nhân đã từng chịu ân nàng mang theo một chú chim hoàng anh và đưa thi thể của nàng đến nơi này, đồng thời bày ra trận pháp quái dị ở đây.

"Người muốn ta giúp người báo thù?" Dạ Dao Quang bóp viên dương châu đang nằm trong tay, tỉnh lại từ trong mộng.

"Người đã chết rồi, làm sao ta có thể giúp người báo thù?"

Một trăm năm, tỷ tỷ của nàng có thể còn sống. Dù sao Dạ Dao Quang cảm thấy gia tộc Hàm Nhược không giống bình thường và cũng chính bởi vì vậy, Dạ Dao Quang mới không muốn chuốc lấy phiền phức vào người.

Nhưng Dạ Dao Quang không thể tránh khỏi sự phiền toái này. Xung quanh không có gì bất thường tuy nhiên Dạ Dao Quang lại cảm thấy viên Dương châu đang nằm trong tay chột nóng rực. Cô cúi đầu nhìn xuống thấy tám chữ xuất hiện trên quan tài.

"Người tới không thuận, chắc chắn phải chết!"

Trong chớp mắt tám chữ nát bấy, ngay lúc Dạ Dao Quang chưa kịp phản ứng, luồng sáng ấy đâm vào mắt cô. Trong chớp mắt cô cảm thấy không thoải mái nhưng rất nhanh sau đó đã không cảm thấy gì. Tuy nhiên Dạ Dao Quang cảm thấy linh hồn cô như đã có thêm một lớp xiềng xích, cũng chẳng biết từ lúc nào có một viên minh châu màu tím cực lạnh trong tay cô. Hạt châu này có một luồng lực thần bí, là báu vật của gia tộc Hàm Nhược nhưng hạt châu ấy chỉ có tộc trưởng có. Hàm Nhược tặng nó cho cô, vừa là thù lao vừa là sự uy hiếp.

Âm thanh âm âm vang lên, bức tường kín gió chột xuất hiện một cái cửa, đó là lối ra. Cô gái trong quan tài đá lại hồi phục dáng vẻ xinh đẹp không tì vết. Dạ Dao Quang biết bản thân cô đã trúng lời nguyền trong truyền thuyết, muốn thoát khỏi lời nguyền ấy chỉ còn cách là hoàn thành nguyện vọng của người nguyên rủa, mà người nguyên rủa cô lại là một người đã chết rồi!

(1) Nhập chuế: Ở rể.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Tử Linh Châu

Dạ Dao Quang nắm thật chặt viên minh châu tím ẩn chứa một luồng năng lượng thần bí sau đó ngẩng cao đầu mặt không biểu cảm đi ra khỏi sơn động.

Cổng sơn động không phải là nơi nàng đã tiến vào, bên ngoài chính là một sơn cốc. Dạ Dao Quang tiến về phía trước dọc theo sơn cốc, đi khoảng nửa canh giờ thì một chùm ánh sáng vàng hiện lên. Bỗng nhiên Kim Tử đụng vào ngực cô, đôi tay ôm lấy cổ cô, còn cả người quẩn lấy người cô.

"Dao Dao! "

Dạ Dao Quang còn chưa kịp đẩy Kim Tử ra, Ôn Đình Trạm lại nhào tới. Cô ôm cậu thật chặt, cảm nhận được thân thể nhỏ bé của Ôn Đình Trạm hơi run rẩy. Dạ Dao Quang biết cậu đã từng gặp nhiều khủng hoảng và lo sợ cho nên không đành lòng đẩy cậu ra.

Cứ như vậy, người đặc ý như Kim Tử chột đau khổ, suýt bị “đồng đội” của nó đè bẹp.

"A!"

Kim Tử dùng hết sức lực mới có thể đá văng Ôn Đình Trạm, sau đó thân thể động đậy nhanh nhẹn đứng trên vai Dạ Dao Quang

"Ta không sao, chúng ta trở về thôi." Dạ Dao Quang duỗi tay vội vàng đỡ Ôn Đình Trạm chưa kịp chuẩn bị đã bị Kim Tử đá văng ra ngoài, ánh mắt vô cùng ảm áp.

"Không sao là tốt rồi." Ôn Đình Trạm quay về thực tại.

Có trời mới biết lúc cậu tỉnh lại đau khổ và điên cuồng đến thế nào. Nếu không phải do Kim Tử báo cho cậu biết Dạ Dao Quang không sao đồng thời dẫn cậu đến gặp Dao Dao thì cậu không biết cậu sẽ trở nên như thế nào. Dao Dao không sao là tốt rồi, Dao Dao không sao thật là tốt.

"Dao Dao, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Hai người đi về phía lối đi cũ, Ôn Đình Trạm vừa đi vừa nói.

"Ta bị thứ này hút đi." Dạ Dao Quang đưa ra Tử Linh châu sau đó nói tất cả mọi chuyện xảy ra trong quan tài đá cho Ôn Đình Trạm, bao gồm chuyện nàng bị trúng lời nguyền. Nàng và Ôn Đình Trạm là người duy nhất có thể dựa vào nhau, nàng không muốn giấu giếm cậu bất cứ chuyện gì.

"Lời nguyền." Ôn Đình Trạm dừng lại. Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cậu đầy mơ hồ, đôi mắt tràn ngập lo lắng.

"Đây là lời nguyền gì, có làm tổn thương nàng không?"

"Chàng yên tâm, chỉ cần muội không gặp Hàm Ưu thì lời nguyền này sẽ không làm thương tổn muội." Dạ Dao Quang an ủi Ôn Đình Trạm.

"Hàm Ưu chính là tộc trưởng của đại gia tộc, không thể dễ dàng rời khỏi gia tộc để gia nhập thế tục, có thể cả đời này sẽ không gặp nàng ta."

"Nếu như cả đời không gặp được, lời nguyền sẽ không hiệu nghiệm phải không?" Ánh mắt Ôn Đình Trạm sáng ngời.

"Làm sao có thể có chuyện tốt như vậy?"

Nếu như cả đời không gặp được Hàm Ưu thì nhất định phải giải trừ kiếp xiềng xích này trước khi đại thọ, nếu không sẽ gây họa cho con cháu.

“Nếu trước khi muội và Hàm Ưu gặp nhau, Hàm Ưu không còn tồn tại trên thế gian thì sao?” Ánh mắt Ôn Đình Trạm chùng xuống.

“Sao vậy, chàng muốn ám sát nàng ta à?”

Thấy vậy, Dạ Dao Quang không khỏi buồn cười nói:

“Nếu trước khi muội và Hàm Ưu gặp nhau, nàng ta không còn sống nữa thì lời nguyện này tự động bị phá hủy.”

Mặc dù Hàm Nhược đã từng trải qua sự tàn nhẫn như vậy nhưng bản tính nàng rất lương thiện. Chỉ là nàng chết quá thảm, linh hồn khó có thể an ổn, ảnh hưởng đến sự luân hồi chuyển thế của nàng nên mới có di nguyện như vậy. Một khi Hàm Ưu chết, muốn gỡ bỏ lời nguyện kia không phải là chuyện khó khăn với bản lĩnh của Hàm Nhược.

Bị người thân duy nhất đối xử tàn nhẫn, bị mẹ ruột một nhát chém đứt cổ, nàng không biến thành ác quỷ đã là chuyện hiếm gặp. Dựa vào năng lực và thân phận của Hàm Nhược, nếu biến thành ác quỷ hay yêu tà nhất định có thể tự tay báo thù nhưng nàng lại không làm vậy. Không phải nàng không thể mà nàng biết nếu nàng biến thành như vậy, nhất định sẽ tổn hại đến những người vô tội mới đạt được mục đích.

"Hàm Nhược là một nữ nhân tốt hiếm gặp."

Mặc dù Hàm Nhược nguyện rửa cô nhưng Dạ Dao Quang cũng không hận nổi nàng, ngược lại càng hối tiếc lần ngưỡng mộ nàng. Nếu hai người không gặp nhau trong tình huống như vậy thì cô và Hàm Nhược có thể trở thành chị em kết nghĩa, tỷ muội tình thâm.

Ôn Đình Trạm mím môi không nói gì mà ánh mắt sáng rực rỡ.

Hai người trầm mặc trở lại ngôi miếu đồ nát, Ngụy Lâm đang ngẩng đầu ngóng trông. Thấy Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đều bình an vô sự

trở về, hắn liền vui vẻ chào đón: “Dạ cô nương không sao là tốt rồi.”

Khi Tiết Đại đưa Ôn Đình Trạm trở về, lại biết Dạ Dao Quang rơi xuống vực đá, hắn cũng rất khó chịu. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm có cảm tình rất tốt với hắn, hơn nữa Dạ Dao Quang vì nhận lời nhờ vả của hắn mới gặp phải chuyện như vậy. Nếu Dạ Dao Quang gặp mệnh hệ gì, cả đời hắn khó mà an lòng.

"Khiến Ngụy công tử lo lắng rồi."

Ngụy Lâm thật lòng quan tâm, Dạ Dao Quang liếc mắt cũng biết được cho nên cô cười rất chân thành:

“Trời đã không còn sớm, hiện tại khởi hành chỉ sợ đi đường đêm. Chi bằng ở chỗ này lại một đêm, sáng sớm ngày mai chúng ta lại đi.”

"Ta đã cho người đi làm một vài món ăn thôn quê, hái chút rau dại. Gạo thì có sẵn, lập tức sai người nổi lửa nấu cơm, nghỉ chút xíu sẽ có cơm ăn. Dạ cô nương hôm nay đi cả ngày cũng mệt rồi, hãy nghỉ ngơi một chút." Ngụy Lâm rất chu đáo nói.

"Vậy làm phiền Ngụy công tử rồi." Dạ Dao Quang cũng không chối từ, vào xe ngựa cùng Ôn Đình Trạm. Tối hôm qua nằm dưới đất trong miếu đồ nát, tối nay không mưa chắc chắn có thể ngủ trên xe ngựa.

Dạ Dao Quang gật đầu với Tang Ấu Ly, lập tức lên xe ngựa sau đó nằm trên xe. Cô nắm Tử Linh châu trong tay cẩn thận xem xét. Hạt châu này không lớn không nhỏ vừa đủ nắm trong lòng bàn tay, bên ngoài trong suốt như thủy tinh nhưng càng sâu bên trong càng đậm, chính giữa lại biến thành màu đen.

Tâm niệm vừa động, Dạ Dao Quang vận khí ngũ hành xúc phát Tử Linh châu. Cô thấy khí ngũ hành lượn lờ bao vây lấy Tử Linh châu. Nơi sâu thẳm màu tím đen của Tử Linh châu khuếch tán, sau đó toàn bộ hạt

châu đều biến thành sắc tím thuần túy, một chùm ánh sáng màu tím từ Tử Linh châu bắn ra.

"A!" Kim Tử hưng phấn khua chân múa tay vui sướng, sau đó không ngừng ra dấu với Dạ Dao Quang.

"Tử Linh châu đứng đầu trong thất linh châu?" Dạ Dao Quang hiểu ý của Kim Tử liền nói...

"Ừ!" Sau đó Kim Tử lại nhanh chóng khoa tay múa chân với Dạ Dao Quang, kể về thất linh châu.

Đó chính là thần vật thượng cổ, vốn dĩ chỉ có Thủy Hỏa Phong Lôi Thổ ngũ linh châu, sau đó năm viên linh châu dung hợp lần đầu tạo ra Ưu Linh châu. Ưu Linh châu đứng hàng cuối cùng, vẫn bị Ngũ Linh châu áp chế. Sau đó ngũ linh châu dung hợp lần thứ hai sinh ra Tử Linh châu, cho đến nay chưa ai tìm ra toàn bộ năng lực thần bí của Tử Linh châu.

Nhưng sự thật đã chứng minh rằng, Tử Linh châu có thể kiểm soát ngũ linh tức Thủy Hỏa Phong Lôi Thổ, là bảo vật ước mơ của mọi người tu luyện. Họ đồn đại rằng: "Có được Tử Linh, rung chuyển thiên đình."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Yêu Thích Sắc Đẹp Của Chính Mình

Sau khi nghe xong Dạ Dao Quang chớp mắt không ngừng nhìn viên Tử Linh châu, thu hồi khí ngũ hành của cô. Nếu như vật này bị lộ ra ngoài, chỉ sợ cả cô và phương pháp tu luyện ngũ hành đều trở thành tâm điểm công kích của mọi người, cùng nhau bị tru diệt!

"A!" Kim Tử ngọc ngậy bên người Dạ Dao Quang, vẻ mặt cầu khẩn mong cô cho nó vui đùa một chút.

Kim Tử không có sức miễn dịch với viên ngọc trong suốt, nếu không trước đây cô không thể dùng hạt châu này để mê hoặc nó.

"Cho người chơi, người có thể tạo ra một đóa hoa không?" Dạ Dao Quang tức giận liếc mắt sau đó xách nó đi chỗ khác, tìm một tư thế thoải mái nằm xuống.

Tạo ra một đóa hoa? Đầu Kim Tử tràn đầy dấu chấm hỏi, làm sao để biến Tử Linh châu thành một đóa hoa? Sau đó nó lắc đầu nguầy nguậy.

"Nếu không thể thì đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi." Nói xong cô liền tóm lấy đuôi Kim Tử ném ra ngoài cửa sổ, sau đó cô vô tình đóng cửa sổ rồi đắp kín mền khò khò ngủ say.

Kim Tử duyên dáng quay vòng vòng trong không trung được Ôn Đình Trạm bắt được. Vốn dĩ Kim Tử dự định mách cho Ôn Đình Trạm rằng Dạ Dao Quang bạo lực như thế nào nhưng nó chưa kịp nói, Ôn Đình Trạm đã sờ sờ đầu của nó: "Dao Dao rất mệt, cho nàng ấy nghỉ ngơi một tí đi, chúng ta đừng làm phiền nàng."

Kim Tử cảm thấy cuộc đời không có gì đáng yêu bèn đẩy Ôn Đình Trạm ra, chỉ vào trong lòng Tang Ấu Ly để tìm kiếm sự an ủi trong lòng người đẹp.

Dạ Dao Quang có một giấc ngủ rất sâu, cả bữa tối cũng không có ai đánh thức cô. Đến tận sáng hôm sau cô bị âm thanh của các loài sinh vật đánh thức, cô ngồi dậy với tinh thần hưng phấn sau đó ngồi tu luyện mà không tạo ra bất cứ âm thanh gì.

Ngay sau khi cô vận khí ngũ hành, viên Tử Linh châu cô để bên hông bỗng nhiên bay thẳng lên, lơ lửng ở đỉnh đầu Dạ Dao Quang. Khí ngũ hành bao vây chuyển động quanh thân thể cô quay một vòng rồi xâm nhập vào cơ thể gọn gàng đến mức Dạ Dao Quang không nghĩ khí ngũ hành đã xâm nhập vào. Dạ Dao Quang chợt cảm thấy có một luồng khí mát xông thẳng vào đầu cô, cô chưa bao giờ cảm nhận sự thanh tẩy tạp chất lại có thể khiến cô cảm thấy thanh tịnh từ trước đến nay!

Cô bỗng nhiên mở mắt, chẳng biết Tử Linh châu đã bay đến đỉnh đầu cô từ lúc nào. Trong lòng cô kinh ngạc vui mừng như điên, nếu tu luyện khí ngũ hành còn có thể loại bỏ tạp chất, vậy thì có Tử Linh châu tựa hồ có thể được giải quyết được rất nhiều thứ. Nó khiến khí ngũ hành tu luyện đạt tới một mức hoàn mỹ đỉnh cao không có khuyết điểm! Cứ tu luyện như vậy thì không chỉ tốc độ tăng nhanh mà còn nhanh vô cùng. Cô có thể khẳng định rằng nếu như cô có thể làm được thì cả thiên phú, tu vi đều không phải là vấn đề đáng lo của cô!

Tử Linh châu thần bí vô hạn nhưng hiện nay Dạ Dao Quang đã biết được một lợi ích của nó! Dạ Dao Quang lập tức nhanh chóng tu luyện, cô cảm thấy sau khi vượt qua bốn lần trừ độc thì những khí hư trong cơ thể cô đã bị Tử Linh châu trực tiếp phá bỏ, không cần phải tống ra ngoài nữa!

Hai canh giờ tu luyện trôi qua, nếu không nhờ Ôn Đình Trạm hiểu được thói quen của cô, bảo người khác không làm phiền cô thì có lẽ cô đã

sớm gặp phiền toái.

Dạ Dao Quang tu luyện xong chợt cảm thấy người nhẹ như chim yến, tinh thần sảng khoái chưa từng có. Tuy rằng tu vi của cô không tăng lên nhưng cô cảm thấy càng vui hơn nhiều so với việc tăng tu vi.

Nhảy xuống xe ngựa, cô thu hút ánh mắt của mọi người. Dạ Dao Quang vẫn là Dạ Dao Quang nhưng khiến người ta ngạc nhiên nhất là ánh nhìn kia đã hoàn toàn hiện ra dáng vẻ xinh đẹp đào hoa, khí chất cao quý ẩn sâu trong đôi mắt sáng động lòng người. Mọi người đều nói đó là ánh mắt hồ ly câu hồn đoạt phách nhưng đôi mắt này khiến cho hồ ly cũng phai mờ, làm người khác bị mê hoặc đến ngất ngây. "Dao... Dao Dao." Ôn Đình Trạm nhìn ánh mắt cô, cậu chưa từng nghĩ chỉ trong một đêm mà Dạ Dao Quang lại thay đổi nhiều như vậy. Trong mắt người đời rất khinh bạc cặp mắt đào hoa nhưng đôi mắt cô lại ẩn chứa sự quyến rũ đào hoa ấy. Sự chấn động tâm can này làm người khác không hình dung ra nổi.

"Sao vậy? Không nhận ra?" Dạ Dao Quang hoàn toàn không biết mình thay đổi. Tất cả mọi người nhìn về phía ánh mắt của cô, nghĩ cô chưa tẩy trang. Cô nghĩ có phải đôi mắt đã dính bụi bẩn gì hay không bèn lấy tay xoa xoa mắt, cảm thấy không có gì khác thường liền buồn bực.

Dạ Dao Quang là mọi người yêu cái đẹp nhưng cô chỉ quan tâm đến sự xinh đẹp của người khác, còn bản thân lại rất tùy ý qua loa nhưng cũng may hiện bên cạnh cô có Tang Ấu Ly. Là một cô gái thì chắc chắn Tang Ấu Ly sẽ mang theo bên mình một cái gương nhỏ.

Thời đại này bởi vì hoạt động thương mại trên biển phát triển, tuy kỹ thuật làm gương chưa được truyền qua đây nhưng gương tây dương đã được lòng rất nhiều nam nữ tại đây. Tang Ấu Ly có tấm gương lớn chừng bàn tay, có một nha hoàn đã tặng cho nàng khi nàng ở bên cạnh Trọng Nghiêu Phàm.

Khi Tang Ấu Ly đem gương đến trước mặt Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang giật mình một cái.

"Trời ơi, vị cô nương xinh đẹp này là ai?"

Thật ra Dạ Dao Quang chỉ là quá khiếp sợ mà thôi. Cô hoàn toàn không ngờ câu nói này của cô vừa thốt ra khỏi miệng, tất cả mọi người chẳng biết nên khóc hay nên cười đều nghĩ rằng Dạ Dao Quang đang khen ngợi sắc đẹp của mình.

"Dao Dao, ăn nhanh một chút gì đi, chúng ta còn phải lên đường." Ôn Đình Trạm cũng tỉnh dậy từ trong rung động sau đó cười trừ đánh trống lảng.

"Khoan đã, để muội ngắm người đẹp chút đã." Dạ Dao Quang giật tấm gương trên tay Tang Ấu Ly.

Kiếp trước cô chỉ là giai nhân nhỏ thanh tú, bởi vì cô thường tu luyện trừ độc nên sở hữu làn da mịn màng hồng hào mà người thường hiếm ai có được thế nhưng dung mạo thực sự không tính là tuyệt sắc. Dạ Dao Quang đã nhìn thấy dáng dấp ở kiếp này, cũng không khác là bao so với kiếp trước nhưng không nảy nở như kiếp trước. Tuy cũng là một mỹ nhân nhưng cô không ngờ bản thân lại xinh đẹp đến lay động lòng người như vậy.

Đối với Dạ Dao Quang háo sắc mà nói, quả thực không có ai xinh đẹp hơn vậy!

Vì vậy rửa mặt ăn sáng xong, Dạ Dao Quang chỉ ngồi trên xe ngựa. Cô lấy gương soi mình không sợ người khác làm phiền tựa như mỹ nhân trong gương nhìn mãi không bao giờ là đủ. Cô tự luyện đến mức Ôn Đình Trạm không còn gì để nói, chỉ có thể ôm chặt cuốn sách không làm phiền đến Dạ Dao Quang.

Thật là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, tính tình Dạ Dao Quang như vậy hoàn toàn di truyền cho Kim Tử. Trước đây gương mà Dạ Dao Quang dùng đều là gương đồng, đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang dùng gương của tây dương. Kim Tử thỉnh thoảng soi mình trong gương cảm thấy bộ lông óng ánh hiên ngang của mình vô cùng mê hoặc lòng người nên cũng không vui trong lòng Tang Ấu Ly mà thân mật âu yếm Dạ Dao Quang, thỉnh thoảng còn tranh giành soi gương với Dạ Dao Quang. Mặc dù hay bị chủ nhân vô tình đá văng ra nhiều lần nhưng vẫn vui vẻ tiếp tục soi gương.

Cứ như vậy, một người một khi giành gương soi suốt cả quãng đường đi cho đến khi về đến Ngự gia.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Đặt Tên

Trở lại Ngụy gia, Dạ Dao Quang lập tức tính toán thời gian thì thấy ngày hôm sau là ngày thích hợp nhất để thi triển pháp khí. Vì vậy ngày hôm sau cô liền sai người dọn dẹp sạch sẽ nhà của Ngụy gia để tiến hành. Ngày thứ ba cô đưa Ôn Đình Trạm về nhà trong sự lưu luyến của Ngụy Hùng phu nhân.

Rời khỏi nhà đã một tháng, về đến Đỗ gia đã là mừng một tháng ba.

“Cô chủ và thiếu gia đã trở về.” Vương Đông dắt vợ Lâm thị và Vương Mộc ba người ra đón tiếp, nhìn thấy mấy xe ngựa chở đồ vật mà Dạ Dao Quang mang về liền nhanh chóng khuân vác dọn dẹp.

“Thiếu gia, có vị họ Nghiêm đến đây tìm người nhiều lần, hôm qua lại tới.” Vương Lâm chính là thư đồng của Ôn Đình Trạm, luôn theo Ôn Đình Trạm học tập đã chạy đến bên cạnh cậu.

"Họ Nghiêm." Ôn Đình Trạm lập tức biết rõ chính là Nghiêm Lăng.

"Ông ấy có việc gì gấp à?"

"Không có, nhưng Nghiêm lão gia này què một chân rồi, nghe nói ông ấy là sư phụ ở huyện nha nhưng hiện tại đã bị đuổi. Mãng gia mời Nghiêm gia đi dạy mấy vị tiểu công tử tập võ nghệ để rèn luyện cơ thể nhưng lại bị Nghiêm gia từ chối."

Vương Lâm nhanh nhạy, hẳn thấy Nghiêm Lăng nhiều lần đến tìm nhưng vì Ôn Đình Trạm không dặn dò nên sợ đối phương có việc gì gây bất

lợi cho Ôn Đình Trạm. Sau khi thảo luận cùng phụ thân và ca ca, hắn đã đến học viện kiếm vài người bạn để hỏi thăm về người này.

“Người biết nơi Nghiêm thúc dừng chân?” Ôn Đình Trạm vội hỏi.

“Ta biết.” Vương Lâm đã hỏi thăm rõ ràng.

“VẬY một lát nữa người để cho cha người đánh xe ngựa tới đón Nghiêm thúc qua đây.”

Ôn Đình Trạm dặn dò rồi đuổi Vương Lâm đi. Dạ Dao Quang đang chỉ huy Vương Đông và Tiết Đại khuân đồ.

“Dao Dao, Nghiêm thúc đã bị thương ở chân, công việc ở huyện nha khó có thể giữ được, ta đã sai Vương Đông đón người qua đây.”

Tuy cậu là chủ nhà thế nhưng Ôn Đình Trạm cảm thấy đây là nhà của cậu và Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang làm gì đều thương lượng với cậu, cậu cũng phải thương lượng với Dạ Dao Quang, trưng cầu sự đồng ý của cô.

"Chàng đã quyết định còn nói cho mọi người biết làm gì?" Dạ Dao Quang chớp chớp mắt nói.

“Nghe nói Nghiêm thúc đã nhiều lần tới tìm ta. Nghiêm thúc là trưởng bối của ta, ta thân là văn bối đã trở về nên muốn thông báo một tiếng. Nghiêm thúc đi đứng bất tiện nên ta mới để cho người đi nghênh đón, không có ý gì khác.”

Ôn Đình Trạm liền vội vàng giải thích:

"Nghiêm thúc lẻ loi một mình, ta có lòng muốn ở cùng Nghiêm thúc để giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau nhưng nếu nàng không đồng ý, đương nhiên ta sẽ không nhắc đến."

“Hi hi.” Nhìn thấy người nghiêm túc như Ôn Đình Trạm lại hiện ra vẻ mặt hoảng loạn, Dạ Dao Quang vui vẻ nói:

“Muội đùa với chàng thôi. Nghiêm thúc là một người chính trực, lại là bạn của phụ thân. Hiện ông ấy ở một mình, thân thể lại bất tiện nên phải đón qua chứ.”

Dạ Dao Quang thật sự không thể từ chối. Nghiêm Lăng là nam tử hán không câu nệ tiểu tiết cũng không phải là loại người giẫm lên mặt mũi người khác, rất dễ thân cận. Nhà bọn họ lại có nhiều phòng ốc, thêm hơi người càng tốt.

"Dao Dao tốt nhất." Ôn Đình Trạm thở dài một hơi.

"Được rồi, đừng nịnh hót muội. Muội rất bận, chàng đi làm việc của chàng đi." Dạ Dao Quang phất phất tay.

Bận bịu cả một buổi chiều mới có thể dọn dẹp gọn gàng tất cả đồ vật, bên ngoài đang tề tụ một nhà cùng nhau dùng bữa cơm. Phân bàn xong, Nghiêm Lăng vẫn chưa tới, bởi vì có một số chuyện nên ông ấy nói sẽ đến sau. Căn nhà vốn yên tĩnh nhưng hiện giờ lại tràn ngập tiếng người nói."Ny Nhi, cái này cho người."

Sau bữa cơm tối, Dạ Dao Quang đưa cho Vương Ny Nhi một cái hộp nhỏ tinh xảo.

“Ta biết hôm nay là sinh nhật người, đây là quà sinh nhật tặng người.”

Khóe mắt vương Ny Nhi đỏ lên, sau đó nàng quỳ gối trước mặt Dạ Dao Quang, dập đầu một cái thật mạnh: “Ny Nhi đa tạ tiểu thư.”

Vương Ny Nhi tiếp nhận rồi mở hộp ra. Đó là một đôi hoa tai đính hương vàng ròng, nhụy hoa được điểm xuyết bằng những hạt đá quý màu xanh lam, vừa tinh xảo lại vừa đáng giá.

"Tiểu thư, thiệt là quý hoá quá."

Mẫu thân của Vương Ny Nhi cũng chỉ có vài món trang sức, nàng cũng đã thấy vài món trang sức khi làm nha hoàn cho Sở gia nhưng tất cả đều không bằng cái này.

"Tặng cho người thì người nhận đi." Dạ Dao Quang nói.

Vương Ny Nhi nắm chặt chiếc hộp, có nhiều câu muốn nói nhưng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Dạ Dao Quang thấy vậy nhẹ nhàng bưng chén trà uống một ngụm mới nói: "Có cái gì cứ nói thẳng là được, hôm nay là sinh nhật người, chỉ cần tiểu thư ta làm được đều có thể làm cho người."

Vương Ny Nhi giương ánh mắt trong sáng nhìn cô, sau đó lại quỳ trước mặt Dạ Dao Quang.

"Nô tỳ muốn tiểu thư ban cho nô tỳ một cái tên, Ấu Ly tỷ tỷ tên rất êm tai, nô tỳ cũng muốn một cái tên dễ nghe."

"Tên do chính ba mẹ ban tặng, người muốn đổi tên, cha của người có cho phép không?"

Dạ Dao Quang cũng không cảm thấy yêu cầu này quá đáng. Tuổi của Vương Ny Nhi chính là vậy, trước đây bởi vì không có người khác, hiện tại lại có Tang Ấu Ly. Trừ phi đợi nàng đạt đến tuổi và học thức của Tang Ấu Ly, nếu không thì không thể không quan tâm đến tên mình.

"Cha mẹ nói đợi tiểu thư trở về, xin tiểu thư ban cho cái tên." Vương Ny Nhi nói.

"Phụ mẫu người đã nói như vậy, ta sẽ ban cho người một cái tên." Dạ Dao Quang gật đầu.

Đặt tên cũng là một môn học, một cái tên có thể ảnh hưởng cả đời. Có vài người vì một cái tên gặp nhiều tai nạn khó khăn, có người vì một tên mà thể trạng yếu ớt nhiều bệnh nên phải căn cứ ngày sinh tháng đẻ để đặt.

Vương Ny Nhi sinh canh ba giờ Mẹo ngày Bính Tý tháng Nhâm Thìn năm Tân Mão. Bát tự của nàng hơi yếu, mệnh này trong ngũ hành vượng mộc, chủ thiên can là hỏa, bát tự vượng hỏa nên thuộc tính ngũ hành là hỏa, cầm tinh con thỏ.

"Gọi Nghi Ninh đi!" Dạ Dao Quang cuối cùng căn cứ vào ngày sinh tháng đẻ của Vương Ny Nhi rồi đặt một cái tên.

Ngũ hành thuộc hỏa cũng không phải là mang hỏa tự, hai chữ Nghi Ninh giải thích ngũ hành thuộc hỏa, hơn nữa cầm tinh thỏ nghe lại hay. Nó có ngụ ý cố nhân đánh giá phẩm chất của nữ nhân qua việc sắp xếp gia thất, yên bề gia thất.

"Đa tạ tiểu thư." Từ nay về sau sẽ không có Vương Ny Nhi, chỉ có Vương Nghi Ninh.

Trừ khi những cô gái bán mình làm tỳ nữ được đặt theo họ của gia chủ, nếu không sẽ không có họ nên sau này tất cả mọi người đều xưng hô Tang Ấu Ly và Vương Nghi Ninh thành Ấu Ly cô nương và Nghi Ninh cô nương.

Tất cả mọi người mới vừa trở về cho nên tranh thủ nghỉ ngơi. Quả nhiên ngày hôm sau Nghiêm Lăng đến, thế nhưng ông ấy không đến một mình mà mang theo một nữ nhân. Đó là một nữ nhân đã gả cho người khác, cũng chính là một góa phụ. Điều khiến Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều cảm thấy giật mình là Nghiêm Lăng quyết định cưới góa phụ này làm vợ nhưng không đãi tiệc, chỉ cùng hai vị văn bối ăn một bữa cơm nhỏ đơn giản xem như là cử hành hôn lễ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Lai Giả Bất Thiện

Nữ nhân mà Nghiêm Lăng dẫn đến chỉ ngoài đôi mươi, da dẻ trắng đến mức trắng bệch có vẻ như có bệnh, nhìn vô cùng yếu ớt nhưng hàng lông mày ngang thẳng tắp, thoát nhìn toát lên vẻ giỏi giang. Nàng ta họ La, tên Thanh.

“Nghiêm thúc ngoài ba mươi mới lấy vợ, sao có thể làm qua loa như vậy?” Ôn Đình Trạm có vẻ như không hài lòng với cách làm của Nghiêm Lăng, có thể không phô trương nhưng không thể giấu giếm như vậy. Rõ ràng là hỷ sự nhưng lại khiến người khác có suy nghĩ không bình thường.

“Ha ha, Nghiêm thúc ta tuổi đã cao, hơn nữa Thanh Thanh cũng không muốn phô trương. Nghiêm thúc đã không thân không thích, bây giờ đã thân với các người như vậy thì để các người làm chủ hôn cho ta vậy.” Nghiêm Lăng cười thật thà, gương mặt của ông ấy không che giấu được sự vui mừng. Có thể thấy được ông thật sự thích La Thanh, một nam nhân bình thường lấy được nữ nhân trong lòng mình, dù cho nghèo khổ cũng sẽ không hà tiện như vậy, huống chi Nghiêm Lăng không hề nghèo khó.

“Nhưng...”

“Nếu Nghiêm thúc đã muốn như vậy thì hãy cứ làm theo ý của Nghiêm thúc đi nhưng Nghiêm thúc cũng biết ta làm gì mà, ta sẽ tặng Nghiêm thúc và La Thanh cô nương bát tự hòa hợp, lại thêm cả thời điểm thích hợp.” Ôn Đình Trạm đang nói nhưng Dạ Dao Quang đã nhanh hơn một bước cướp lấy lời Ôn Đình Trạm sau đó cười híp mắt nói.

Ôn Đình Trạm có thể không nhìn ra độ nhạy cảm của Dạ Dao Quang lại nhạy bén như thế ư? Ngay lúc Nghiêm Lăng đang trả lời câu hỏi của Ôn Đình Trạm, ông ấy rất nhanh quay sang nhìn La Thanh. Ánh nhìn này Dạ Dao Quang không hề nhìn thấy nhưng căn cứ vào sự ngại ngùng của không khí xung quanh thì cô chắc chắn ý muốn không tổ chức long trọng là chủ ý của La Thanh. La Thanh là một góa phụ, khiêm tốn là điều tất yếu nhưng cô không ngờ La Thanh lại có sức ảnh hưởng lớn đến Nghiêm Lăng như vậy, phải biết rằng đây là lần đầu tiên Nghiêm Lăng kết hôn.

Thế nhưng ban đầu Dạ Dao Quang đã xem qua sắc mặt của La Thanh nhưng lại không nhìn thấy điều gì khác thường nên mới đề cập đến bát tự hòa hợp. Sắc đẹp nhìn bằng mắt của một người không thể thay đổi tức thời, cũng không có biện pháp che giấu thế nhưng sinh thần bát tự sẽ tiết lộ hết mọi điều của một người.

"Ta và Thanh Thanh đã tìm người hợp bát tự, cũng đã định ngày kết hôn là năm ngày sau. Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng." Nghiêm Lăng nói thẳng không hề suy nghĩ.

Đừng nói Dạ Dao Quang, ngay cả Ôn Đình Trạm cũng chớp mắt không ngớt. Ôn Đình Trạm không có bản lĩnh như Dạ Dao Quang nhưng lại có khả năng phán đoán mức độ đáng tin của lòng người. Nghiêm Lăng chính là con người như vậy, cho dù đã tìm được người hợp bát tự nhưng khi Dạ Dao Quang nhắc đến cũng không nói thẳng đuột không chút do dự như vậy. Tất cả đều do trước khi đến đây đã có người hỏi Nghiêm Lăng như vậy. Vì đã hỏi qua, trả lời qua nên mới có thể trả lời lưu loát đến thế.

Vậy thì đã có vấn đề xảy ra, giả sử như La Thanh vì muốn làm vui lòng Dạ Dao Quang và cậu cho nên trước khi đến đây đã tìm hiểu trước. Biết được Dao Dao có bản lĩnh như vậy, đồng thời biết Dao Dao có thể bảo vệ tính mạng này thì tại sao một thôn nữ vô tri như La Thanh không thể không sinh ra cảm giác khâm phục, hướng hồ gì nàng ta càng mong Dao

Dao hợp bát tự cho họ nhưng tại sao lại thành ra muốn khéo léo kéo Nghiêm Lăng rời đi?

Với sự suy luận vượt qua người thường, cuối cùng Ôn Đình Trạm cũng hiểu ra La Thanh không phải là người đơn giản, bèn nói: “Nghiêm thúc, người còn không biết bản lĩnh của Dao Dao sao, thế gian này người có bản lĩnh thật sự cũng không nhiều. Người và La cô nương đừng che mắt thiên hạ nên tốt hơn hết hãy để Dao Dao tác hợp cho hai người đi, đây là chuyện quan trọng cả đời người.”

“Cái này...” Nghiêm Lăng bị lời nói của Ôn Đình Trạm dao động nhưng vẫn rất tôn trọng nhìn La Thanh.

Hành động này khiến đôi mắt của Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang cùng chớp một cái. Địa vị nam nhân trong thời đại này cao hơn gấp trăm ngàn lần mà Nghiêm Lăng lại mắc bệnh của nam nhân thời đó - chủ nghĩa đại nam nhân. Thế mà dù cho có xảy ra chuyện nhỏ như thế nào đi chăng nữa Nghiêm Lăng cũng phải trưng cầu ý kiến của La Thanh thì có thể chỉ ra rằng trong vài tháng gần gũi La Thanh đã có sức ảnh hưởng sâu tận xương tủy đối với Nghiêm Lăng.

Có thể lần này là do Nghiêm Lăng quá thẳng thắn, La Thanh có chút ngượng ngùng liền hất tóc xuống xấu hổ nói: “Tôi... tôi nghe nói một chuyện không thể phiền hai chủ...”

“Đến chuyện này La cô nương cũng biết, quả thực như lời đồn.”

Dạ Dao Quang nghe câu nói ấy xong cũng không tiếp tục truy hỏi nữa. Một thôn nữ đến một chữ bẻ đôi cũng không biết, lại biết chuyện phong thủy không thể phiền hai chủ.

“Là ta đã quá mạo muội rồi, nếu đã là hỷ sự của Nghiêm thúc và La Thanh cô nương, ta và Trạm ca chắc chắn sẽ đến đúng giờ.”

Nói xong Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm liền nói: “Nghiêm thúc đi đứng bất tiện nên nghỉ ngơi trước đi, hôm nay người hãy lưu lại đây, ta đã dặn dò hạ nhân chuẩn bị phòng cho người rồi.” “Được thôi, ta vốn định đến thăm người, xem nơi ở của tam ca.” Nghiêm thúc lập tức gật đầu đồng ý.

Sau đó Ôn Đình Trạm dặn dò Vương Mộc dẫn hai người đi đến gian phòng đã được dọn dẹp. Ôn Đình Trạm đi theo Dạ Dao Quang trở về viện của bọn họ.

“Dao Dao, vì sao nàng phải giữ chân bọn họ?”

Ôn Đình Trạm đã phát hiện La Thanh bất thường cho nên trong lòng có chút khó chịu. Nhất là khi cậu nhìn thấy tấm lòng của Nghiêm Lăng không ngại nàng ta là góa phụ mà thật tâm muốn cưới, rốt cuộc lại bị lợi dụng, trong lòng cậu thật sự không thoải mái.

“La Thanh muốn nhắm đến muội.” Dạ Dao Quang đứng tại ngôi nhà mới xây, hoa sen trong hồ men theo đường cong hành lang được xây bằng gạch đá, có thể thấy được cảnh sen mất đi vẻ héo úa thay bằng màu xanh tươi mới.

“Vậy tại sao không để nàng ta đạt được ước nguyện.”

“Dao Dao, có phải nàng đã nhìn thấy gì từ sắc mặt của nàng ta?” Ôn Đình Trạm vội hỏi.

“Không, muội chẳng nhìn ra cái gì cả, gương mặt nàng ta rất phù hợp với một thôn phụ.” Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Nếu không sao muội có thể cho nàng ta vào?”

Người xa lạ đi vào nhà của cô, nhất là người có thể trở thành người thân, việc đầu tiên Dạ Dao Quang để ý chính là ngoại hình. Quả thật lúc

đầu La Thanh đã lừa được cô nhưng nàng ta đã quá xem thường hai người họ rồi.

“Lẽ nào ngoại hình cũng có thể làm bộ?” Ôn Đình Trạm vẫn cho là ngoại hình chính tấm gương cho số mạng của mỗi người khiến mọi thứ của họ đều hiện ra trước mắt.

"Sao không thể?"

Dạ Dao Quang cười nói:

“Dịch dung chỉ ảnh hưởng đến ngoại hình nhưng có một số người tu vi cao có thể dùng Chưởng Nhân Pháp để làm thay đổi ngoại hình của một người.

“Vậy tại sao nàng ta lại không bịa đặt ra ngày sinh tháng đẻ khác?” Nếu lấy ngày sinh tháng đẻ khác cũng không gây nên hoài nghi.

"Chàng không hiểu chuyện này rồi, muốn thay đổi ngoại hình một người không khó nhưng đã thay đổi ngoại hình còn muốn bịa đặt một ngày sinh tháng đẻ không một tí sai lệch thì thực sự quá khó. Nàng ta rõ ràng muốn mượn danh nghĩa của Nghiêm thúc, vậy cần thêm một cái bẫy không tương khắc với ngày sinh tháng đẻ của Nghiêm thúc, bằng không nàng ta sao có thể đến gần Nghiêm thúc lâu như vậy mà Nghiêm thúc lại chẳng có chuyện gì xảy ra? Tất cả đều cho thấy rằng nàng ta cũng không muốn lấy ngày sinh tháng đẻ giả để lừa mọi người, thật sự là..."

Khóe môi Dạ Dao Quang lạnh lùng nhếch lên: “Nàng ta có dám không?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Thăm Vào Lòng Người

"Dao Dao, nàng muốn tương kế tựu kế?"

Ôn Đình Trạm lập tức hiểu Dạ Dao Quang giữ lại đối phương là có mục đích.

"Chỉ sợ rằng phía sau bọn họ có một người giống chàng, chàng có thể giải quyết hay không?"

"Ở địa bàn của muội, bọn họ không được phép làm càn." Ánh mắt xinh đẹp đào hoa của Dạ Dao Quang ẩn chứa sự lạnh nhạt như băng.

"Cho dù là người tu luyện Nguyên Anh kỳ cũng sẽ không cam lòng lấy trứng chọi đá."

Dạ Dao Quang rất chắc chắn, bởi vì hiện tại tu vi của cô chưa đạt Trúc Cơ kỳ. Đối phương muốn đối phó cô, tu vi không có kim đan cô không sợ, cho dù tu vi đã ngưng kết kim đan thì cũng không cam lòng chết chung với kẻ chưa đạt Trúc Cơ kỳ. Với Thất Diệu Chu Thiên Đại Trận, Kim Đan kỳ còn phải cân nhắc, cho dù là Nguyên Anh kỳ thì có Tử Linh châu trong tay cũng phải liều mạng đánh một trận tử chiến.

Nhưng nếu đối phương lựa chọn cách thăm dò như vậy, thậm chí mánh khỏe sau lưng lợi dụng La Thanh, Dạ Dao Quang có thể khẳng định đối phương không đạt đến Nguyên Anh, bằng không thực sự làm mất mặt người đạt tu vi Nguyên Anh khắp thiên hạ.

Dạ Dao Quang rất tự tin khiến Ôn Đình Trạm có lòng tin. Cậu tin Dao Dao sẽ không làm chuyện không nắm chắc và quan trọng nhất là Dao Dao sẽ không rơi vào thế bị động. Dựa theo sự hiểu biết của cậu với Dạ Dao Quang, cậu tuyệt đối tin rằng đối phương không thể gây thương tổn cho cô, bằng không cô nhất định sẽ suy nghĩ cho an nguy của cậu.

Nhưng dù vậy, Ôn Đình Trạm cũng không thể để Dạ Dao Quang làm tất cả mọi chuyện. Mỗi ngày cậu phải đi học, lúc đến học viện cậu đi tìm Mạnh Bác. Mạnh Bác luôn luôn tán thưởng Ôn Đình Trạm, hơn nữa dựa vào cảm tình với Dạ Dao Quang, Mạnh Bác đã kết nghĩa huynh đệ với Ôn Đình Trạm, trở thành tri kỉ.

Ôn Đình Trạm nhờ Mạnh Bác điều tra La Thanh. Mạnh Bác là đầu sỏ tại Lữ Lăng huyện. Ở mảnh đất Lữ Lăng huyện nhỏ bé này không có bất kỳ người nào có thể vượt qua thế lực Mạnh gia. Ngoài việc xử lý các vấn đề chung trong nhà, hẳn lại có học thức cao nhưng không hề có sự kiêu ngạo của người có học thức vì vậy giao hữu vô cùng rộng rãi, không một ai là không quen biết. Việc của Dạ Dao Quang nhờ, Mạnh Bác đã điều tra một lần cho nên lần này chắc chắn sẽ giúp đỡ. Chỉ trong một ngày, La Thanh còn chưa làm gì nhưng Mạnh Bác đã tra ra người sau lưng La Thanh.

"Vị đạo sĩ này cũng họ La, là người xa lạ với La Thanh, có điều hẳn lại xuất hiện cùng với La Thanh." Mạnh Bác đem một bản tư liệu để lên bàn giao cho Ôn Đình Trạm.

Một trang giấy thật mỏng chỉ có mấy câu nói, đề cập đến một vị đạo sĩ tên La Kỳ.

"Hẳn ta là người Ung Châu, tiên sinh cũng là người Ung Châu, người đã từng đề cập đến một vị "La tiên tri" người Ung Châu, đó chính là hẳn ta?"

"Chính là người đó." Mạnh Bác gật đầu.

"Người này quả thực có bản lĩnh thật sự. Không dối gạt Doãn Hòa, nếu không có cơ duyên trùng hợp gặp được Dạ cô nương, vi huynh và phu nhân không đợi được Nguyên Ân đại sư sẽ đi mời người này. Trong triều hãn cũng kết giao với không ít quyền thần."

"Ta và Dao Dao không hề quen biết người này." Ôn Đình Trạm nói.

"Người này có hai đệ tử, một người bây giờ đang ngao du, một người khác chết ở Vĩnh Phong Trần gia." Mạnh Bác cũng nhíu mày. "Ta nghe được tin tức là hãn ta muốn báo thù cho đệ tử. Thật ra hãn ta và các đệ không có ân oán gì nhưng đệ đệ của hãn bị thiếu gia Trần gia bắt quả tang ngoại tình ngay trên giường, vợ Sở thị lại quen biết các đệ. Trừ những thứ này ra vi huynh cũng không tra được gì khác."

Vĩnh Phong Trần gia thực sự là âm hồn không tan!

Ôn Đình Trạm cười nhạt trong lòng, Mạnh Bác không tra được nhưng trong lòng cậu hiểu rõ ràng. Đó là ân oán do Sở gia tạo ra, Sở gia chính là kẻ thù tương khắc với bọn họ!

"Mạnh đại ca cũng hiểu bản tính của La Kỳ?" Ôn Đình Trạm hỏi.

"Tài sắc." Mạnh Bác thốt ra hai chữ.

"Đa tạ Mạnh đại ca hao tâm tìm hiểu, đợi ta xử lý xong việc này sẽ đến nhà nói lời cảm tạ." Ôn Đình Trạm lập tức đứng lên dự định cáo từ.

"Doãn Hòa không cần phải như vậy, việc này vi huynh cũng có trách nhiệm."

Mạnh Bác lộ ra vẻ xấu hổ nói:

"La Kỳ được Hàn gia mời tới để giúp Hàn gia làm lại phần mộ tổ tiên."

Đây là một điểm vừa khớp, Hàn Tân nghe ngóng rất nhiều người thế nhưng không có mấy người nguyện ý làm theo ý hăn. Những người đó đều nói như Dạ Dao Quang, chỉ có La Kỳ hợp ý Hàn Tân. Hăn tặng một đôi ngựa Dương Châu gây ồm, đồng thời rất cung kính tự mình đến kinh thành đón. Hăn nể mặt như vậy nên La Kỳ mới đồng ý tới. Bởi vì Hàn gia ban đầu chính là Sở gia, không biết tại sao có mấy hạ nhân vốn dĩ không vừa mắt với Sở gia lại rảnh rỗi nhắc tới Sở Tam Nương, chuyện của Sở Tam Nương đã gây nên một sự náo loạn rất lớn. Sau khi La Kỳ nghe xong, thấy đối phương nhắc tới tên gian phu giống với đệ tử đã mất tích của hăn ta nên đã để người của Hàn gia đi tra xét, lập tức tra ra nguyên nhân. Hàn Tân bất mãn với Dạ Dao Quang, vì vậy mới tốn không ít thời gian và công sức tra ra đệ tử La Kỳ đã từng ra tay với Dạ Dao Quang, sau đó suy đoán một người mang tuyệt kỹ lại chết trong tay một phạm phu tặc tử cho nên La Kỳ mới có động cơ ra tay với Dạ Dao Quang.

"Không liên quan đến Mạnh đại ca." Ôn Đình Trạm ân oán rõ ràng, tức giận với Hàn gia cũng không trách cứ Mạnh gia. Mạnh Bác và Hàn Tân là hai người quan trọng trong gia tộc trên quan trường lại còn là bạn thân nên giúp Hàn Tân là chuyện đương nhiên, không ngờ con người Hàn Tân lại trơ trẽn như thế, có thể thấy được Mạnh Bác lo cho đại cục. Chuyện này không trách được Mạnh Bác.

Sau khi rời khỏi Mạnh gia, Ôn Đình Trạm không quay lại học viện mà vội vã trở về nhà lấy một còi nhỏ bằng tre, sau đó đến thư phòng viết một mẫu giấy nhỏ rồi tìm một chỗ không người, kêu Vương Lâm canh chừng. Cậu thổi còi tre lên, một con bồ câu trắng đột nhiên xuất hiện vỗ cánh phành phạch đậu trên tay Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm cột mẫu giấy nhỏ vào bắp chân chim bồ câu rồi để nó bay lên bầu trời. Đây là chú chim Mịch Khâm để lại cho cậu trước khi rời đi, phòng khi Dạ Dao Quang gặp chuyện gì có thể ngay lập tức liên lạc với hăn. Ôn Đình Trạm không phải trông cậy Mịch Khâm đến giúp đỡ mà

muốn Mạch Khâm nói cho Phục Xung biết chuyện Hàn gia mời người đến động vào phần mộ tổ tiên.

Dạ Dao Quang đã từng đề cập đến chuyện Phục Xung - người suýt chút nữa đã lấy mạng cô. Ôn Đình Trạm đều ghi lại trong sổ đen. Ôn Đình Trạm đã nhìn thấu con người Phục Xung. Hắn là loại người không xem ai ra gì lại tự cao tự đại, một khi hắn biết Hàn gia làm chuyện như vậy sau lưng hắn, chắc chắn hắn sẽ không cho rằng do mình làm không tốt chuyện mộ phần tổ tiên mà sẽ cảm thấy người Hàn gia không biết suy xét lại mời người khác đến làm mất thể diện của hắn.

Cậu muốn giải quyết La Kỳ, giáo huấn Hàn gia một phen thông qua Phục Xung.

Dao Dao không hy vọng tay cậu dính máu tươi, trên vai gánh chịu quá báo nghiệp nợ. Cậu cũng không hy vọng Dao Dao như vậy. La Kỳ này tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, đã như vậy thì để cho bọn họ đấu đá lẫn nhau là được rồi!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Mắng Người Khác Không Có Lời Thô Tục

Vì để Mạch Khâm có nhiều thời gian hơn, Ôn Đình Trạm đi mượn một khoản tiền từ Mạnh Bác. Cậu tốn nhiều tiền để dẫn La Kỳ đi một vòng đến nơi khác. Tất cả đều xảy ra theo dự đoán của Ôn Đình Trạm, Mạch Khâm nhận được tin của Ôn Đình Trạm, sau đó việc đầu tiên là để tin tức này truyền đến tai Phục Xung.

Bởi vì Mạch Khâm nhúng tay vào chuyện này nên Phục Xung bị sư môn trách phạt một trận. Sư phụ giam hãm lại, hãm phải cam đoan thì sư phụ mới thả hãm ra ngoài. Trong lòng tràn ngập lửa giận không có chỗ phát tiết, không biết xui xẻo làm sao hãm lại nghe được tin này. Theo Phục Xung nhận thấy, người Hàn gia đúng là lòng tham không đáy, nếu không phải vì giúp người Hàn gia trông coi việc di dời mộ phần của tổ tiên thì làm sao hãm gặp phải Dạ Dao Quang? Nếu hãm không gặp Dạ Dao Quang thì tất cả mọi chuyện sao có thể xảy ra? Tất cả mọi sự xui xẻo trên người của hãm đều do Hàn gia mà ra!

Lập tức hãm liền viện cớ với sư môn rồi đi thẳng đến huyện Lư Lăng.

Ba ngày sau, Ôn Đình Trạm nhận được tin hồi âm từ Mạch Khâm, trong thư là tin Phục Xung đã xuất phát. Mạch Khâm còn nói rõ không đến năm ngày nữa Phục Xung sẽ đến huyện Lư Lăng.

"Có chuyện gì vui hay sao mà chàng cười như tên trộm thế?"

Trong đôi mắt đen nhánh của Ôn Đình Trạm tràn ngập ý cười. Dạ Dao Quang nhìn thấy từ xa liền nhướn mày bước nhanh đến bên cạnh Ôn Đình

Trạm.

Ôn Đình Trạm không để ý đến Dạ Dao Quang đang tới gần, cả người hơi bất động. Cậu nắm chặt tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay, không để lộ chút dấu vết rồi ngẩng đầu lên mỉm cười rực rỡ như mặt trời.

"Không có gì, ở học viện có xảy ra một vài chuyện thú vị, lúc này trong lúc vô thức ta lại nhớ đến."

Dạ Dao Quang không nghi ngờ gì, cô trêu đùa nói: "Chuyện tốt gì vậy, nói cho mọi người nghe với được không?"

"Hôm nay có một người vừa đến học viện, ông ta không phải người bình thường mà là người có học thức uyên bác, tấm lòng rộng lượng và có phong thái phi phàm." Cũng may đúng lúc có chuyện xảy ra hôm nay, vì vậy Ôn Đình Trạm thuận tiện nói luôn.

"Phong thái của vị lão tiên sinh này tất nhiên là do có địa vị cao và sống lâu năm mà có. Mặc dù y phục trên người ông ấy chỉ là loại vải thô sơ nhưng vẫn không thể che đi phong độ của ông. Ông ấy thoải mái trò chuyện cùng với tiên sinh, sau đó còn ra một đề thi gian xảo cho chúng ta."

"Hả?" Đột nhiên Dạ Dao Quang cảm thấy hứng thú. Dưới ánh nắng chiều trông cô vô cùng xinh đẹp, đôi mắt hoa đào tràn đầy ánh sáng màu đỏ tựa như hoa đào nở rộ trong máu. Cô xinh đẹp nhưng lại nguy hiểm khiến cho người ta phải sa vào.

Không biết đôi mắt của Ôn Đình Trạm có phải bị phản chiếu bởi một tia sáng từ trong đôi mắt xinh đẹp vô song đó hay không, hay là do nguyên nhân ẩn náu nào khác, cậu có chút bối rối mở lời:

"Lão tiên sinh nói, đối thủ của ông ấy có quyền thế. Vừa lúc lễ mừng họ của người kia sắp tới, gia chủ của ông ấy bắt ông phải đi chúc thọ người

kia nhưng trong lòng ông không muốn đi, nên ông hỏi mấy vị tiên sinh ở học viện là có phương pháp nào có thể trút ra những lời ác ý hay không?"

"Chàng lại nổi tiếng rồi phải không?" Dạ Dao Quang không cần suy nghĩ cũng biết. Mặc dù cậu đã cố ý che giấu nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản được hào quang mà cậu nên có.

"Tiên sinh bị xa lánh, ta đã lỡ làm rồi thì nên làm cho đến cùng. Với lại tiên sinh vẫn luôn chiều cố cho ta, sao ta có thể để ông mất thể diện được?" Ôn Đình Trạm nhỏ giọng giải thích, cậu hơi lo Dạ Dao Quang không thích cậu tùy tiện ra mặt.

"Sau đó thì sao, chàng giúp tiên sinh giải vây như thế nào?" Dạ Dao Quang không hề để ý đến những chuyện này, cô hỏi tiếp.

Ôn Đình Trạm thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng: "Ta viết ra bốn chữ để lão tiên sinh đưa đến cho đối phương."

"Là bốn chữ gì vậy?" Ánh mắt của Dạ Dao Quang gấp gáp hỏi.

"Chân lão ô quy!"

Dạ Dao Quang trừng mắt nói: "Đây không phải là đang mắng chửi người sao, có ai mắng người trực tiếp như chàng không? Nếu như đơn giản như vậy là có thể trút hết cơn giận thì một người học rộng tài cao như lão tiên sinh còn cần đến chàng nghĩ kế giúp sao? Tất nhiên lão tiên sinh muốn phát ra lời ác ý nhưng ông vẫn muốn ngăn chặn miệng của đối phương." "Lão tiên sinh cũng hỏi ta như vậy, ông không muốn chỉ vui vẻ trong chốc lát lại nhận lấy tai họa về sau." Ôn Đình Trạm cười nói. Trên mặt cậu có hai lúm đồng tiền, mỗi khi cậu cười tựa như hoa lê trắng nở rộ vào tháng ba, mùi hương thuần túy nhưng lại khiến lòng người say đắm.

Dạ Dao Quang thích ngắm nhìn cậu mỉm cười như vậy, vừa ấm áp lại say mê. Cô nghe thấy giọng nói của cậu đã bắt đầu từ từ thay đổi.

"Bốn chữ đó được giải thích như thế này, lão tiên sinh đã qua bảy mươi tuổi, tất nhiên đối thủ của ông cũng tầm tuổi đó. Trước mặt quân vương và cự thần, ông ta là một vị lão thần đời đời đội mũ ô sa làm quan. Từ xưa đến nay con rùa và hạc đều tượng trưng cho chúc thọ, Ngụy Vô đề là nhân vật bậc nào mà còn phải tán dương con rùa là thần tiên. Lão tiên sinh vui vẻ mượn thần vật đến chúc thọ ông ta, đây đâu phải là làm chuyện xằng bậy. Ý muốn nói đó là điều hoàn toàn xứng đáng."

"Phụt..." Dạ Dao Quang nghe xong liền bật cười. Theo lời giải thích như vậy rõ ràng là đang mắng người ta hoàn toàn xứng đáng là một con rùa già. Nếu như đang ở ngay trước mặt khách mời, chỉ sợ trong lòng của mọi người đều sẽ cười nhạo nhưng mà hết lần đến lần khác người được chúc thọ lại không tìm được lý do để phản bác. Dạ Dao Quang đưa lên ngón tay cái lên khen Ôn Đình Trạm.

"Đúng là chàng đi mắng người mà không mang theo một lời thô tục, đã vậy còn khiến cho người ta phải vui mừng nhận lấy."

"Lão tiên sinh chính là người đã dạy học cho hai đời đế vương." Ôn Đình Trạm cũng cười cười sau đó cậu nghiêm nghị nói:

"Người được chúc thọ chính là trung thư lệnh đại nhân."

Mặc dù hiện tại những chuyện nhỏ trong triều đình lão tiên sinh còn chưa với tới, nhưng từ lúc tiên đế cho đến nay lão tiên sinh luôn lấy danh nghĩa là đế sư mà đấu tranh gay gắt với trung thư lệnh. Trung thư lệnh là nhạc phụ của tiên đế, còn đế sư là lão sư của tiên đế và đương kim hoàng đế. Đại thọ bảy mươi tuổi của trung thư lệnh, tiên sinh đã sớm biết được từ Mạnh Bác cho nên ông nhanh chóng nghĩ đến chuyện này.

Trung thư lệnh cũng chính là thừa tướng. Mặc dù ở thời Thái Tổ rất có thủ đoạn về chuyện quân sự nhưng lại không giỏi về chính trị, chế độ quan lại giống với thời Tống.

"Muội nhớ hình như trung thư lệnh chính là phụ thân của thái hậu." Dạ Dao Quang có quen thân với Mạnh Uyển Đình, đôi khi Mạnh Uyển Đình có nói đến quan hệ của vài gia tộc lớn cho cô biết. Những người có cấp bậc cao trên đỉnh kim tự tháp thế này cô chắc chắn sẽ nhớ rất rõ ràng.

"Đúng vậy, trung thư lệnh chính là phụ thân của thái hậu nhưng cũng không phải là tổ tiên bên ngoại của hoàng đế." Ôn Đình Trạm nói.

"Dao Dao không cần lo lắng, một người có quyền thế như trung thư lệnh sẽ không đi điều tra xem ai là người ra chủ ý cho đế sư. Cho dù có điều tra ra được thì ông ta cũng sẽ không ra tay với ta. Nếu như trong lòng ông ta đến một chút khoan dung cũng không có thì vị trí trung thư lệnh hai mươi năm của ông ta sẽ không thể vững chắc qua hai triều."

"Muội lo lắng chuyện này làm gì, muội sẽ sợ hãi sao?" Dạ Dao Quang chỉ là thuận miệng nên mới nhắc đến.

"Trung thư lệnh là người có số làm quan, một người như vậy mọi người không thể đơn giản đối phó được." Ôn Đình Trạm nở nụ cười và đây cũng là lý do vì sao có nhiều địa sư (*) muốn kết giao với quyền quý.

Dạ Dao Quang đưa tay sờ mũi không nói gì, bởi vì cô không thể phủ nhận được lời nói của Ôn Đình Trạm. Giống như đạo lý ma quỷ không thể tới gần cục cảnh sát vậy, quan viên ở thời cổ đại này đều có số làm quan, trên người họ có ngôi sao may mắn hỗ trợ giúp gân và xương trong cơ thể họ không bị tổn thương. Chỉ khi nào bọn họ động đến điểm mấu chốt và muốn tính mạng của đối phương, làm xáo trộn thiên cơ thì sẽ bị giảm tuổi thọ hoặc sẽ bị ông trời trừng phạt.

"Chàng biết được cũng không ít nhỉ." Dạ Dao Quang tức giận liếc nhìn cậu.

"Ta muốn biết hết tất cả những chuyện về Dao Dao." Ôn Đình Trạm đặc ý nói.

"Đúng rồi, hạt châu này chàng đeo lên đi." Dạ Dao Quang tới tìm Ôn Đình Trạm chính là muốn đưa Dương châu này cho cậu. Mấy ngày nay cô phải ổn định Dương châu lại để khí tức của Dương châu nén vào bên trong thông qua Tử Linh châu. Cho dù cô mang theo Dương châu trên người thì cô cũng xem nó là một hạt châu có hình dạng trái táo bình thường mà thôi, trông thấy nó sẽ không gây ra tai họa, lúc này cô mới dám đưa Dương châu cho Ôn Đình Trạm.

(*) Địa sử: Là nghề phong thủy chuyên về đất đai, địa hình.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Bị Khinh Bạc

“Đây chẳng phải là pháp khí sao, Dao Dao sao nàng lại đưa nó cho ta?” Ôn Đình Trạm vẫn cho rằng pháp khí này rất quan trọng với Dạ Dao Quang cho nên cô mới tốn công sức để đi tìm nó, nhưng khi tìm được rồi thì cô lại đưa nó cho cậu.

“Vật này chỉ có thể trừ tà, nó không thể giúp tu vi của muội tăng lên được và nó cũng không thể làm vũ khí, muội giữ lấy nó ở bên người đâu có lợi ích gì?” Dạ Dao Quang lấy Lôi Kích mộc (1) còn thừa rồi đi tìm người tạo ra một chuỗi hạt châu, sau đó bắt đầu xuyên hạt Dương châu vào sợi dây. Mặc dù hiện tại đáng người của Ôn Đình Trạm cao khỏe nhưng cậu vẫn thấp hơn nửa đầu so với Dạ Dao Quang, vì vậy Dạ Dao Quang rất dễ dàng đeo dây Dương châu vào cổ của cậu.

“Mặc dù vật này không có lực tấn công nhưng nó lại có lực phòng ngự, cho dù gặp phải người giống như muội gây bất lợi cho chàng thì nó có thể bảo vệ chàng.”

Sau khi đeo vào trên người, khí tức bên trong Dương châu khiến cho Ôn Đình Trạm cảm nhận được một luồng cảm xúc ấm áp xuôi theo da thịt của cậu lan truyền khắp cả người. Rõ ràng cơ thể của cậu không lạnh nhưng cậu lại cảm giác được hàn khí trong cơ thể đang được hút đi, cả người giống như được thanh trừ chất bẩn vậy, cậu cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Muội có làm thêm một chuỗi Phật châu để tặng cho lão hòa thượng.”
Dạ Dao Quang lấy ra một chuỗi Phật châu đeo tay đã được mài nhẵn bóng.

“Nếu không có lão hòa thượng thì cũng sẽ không có chúng ta ngày hôm nay. Mặc dù lão hòa thượng đòi tiền của muội nhưng đưa tiền cho ông ấy thì chắc chắn ông ấy sẽ chớng mắt, cho nên muội đảm bảo ông ấy sẽ thích vật này.”

Dạ Dao Quang rất hào phóng dùng đến vật liệu gần giống với Dương châu, mặc dù nó không bằng một phần vạn của Dương châu nhưng những Lôi Kích mộc bình thường không thể so sánh được với nó. Không phải tất cả Lôi Kích mộc đều có thể hình thành Dương châu hay là Âm châu.

“Ngày mai là ngày đại hôn của Nghiêm thúc.” Đột nhiên Ôn Đình Trạm nghĩ đến chuyện này.

“Muội đã chuẩn bị lễ xong cả rồi.” Dạ Dao Quang gật đầu nói.

“Ngược lại La Thanh cảm thấy rất hứng thú với căn nhà này.”

Ở chỗ này đã hai ngày nhưng mãi chẳng thấy tin tức có người đến thăm căn nhà của cô.

Ôn Đình Trạm nghe xong lời này, cậu im lặng một lát mới nói: “Dao Dao, người phía sau của La Thanh...”

Ôn Đình Trạm kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Dạ Dao Quang nghe, bao gồm cả kế hoạch của cậu.

Sau khi nghe xong đôi mắt của Dạ Dao Quang híp lại, sau đó cô kích động ôm lấy cậu và mạnh dạn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỹ của cậu một cái thật kêu: “Trạm ca, sao chàng đáng yêu quá vậy!”

Vì Dạ Dao Quang quá vui vẻ mà không để ý đến hành động của mình khiến cho khuôn mặt của Ôn Đình Trạm đỏ đến rỉ máu, cả người cậu cứng đờ đứng một chỗ. Sau khi vui vẻ qua đi, lúc này Dạ Dao Quang mới nhớ

đến thân phận hiện tại của cô, rồi lại nhìn sang dáng vẻ của Ôn Đình Trạm, cô chợt cảm thấy ngượng ngùng.

“E hèm, trời không còn sớm nữa, chắc là Điền tẩu đã nấu cơm xong rồi, hay là chúng ta đi...”

“Tiểu thư, thiếu gia cơm đã dọn xong rồi.” Giọng nói của Ấu Ly vang lên khiến cho Dạ Dao Quang cảm thấy giống như tiếng của ông trời vậy.

“Đi thôi đi thôi, muội đói sắp chết rồi.” Dạ Dao Quang bước nhanh đến.

Mặc dù người cổ đại rất chú trọng đến việc ăn không nói và ngủ không nói nhưng từ khi đến đây Dạ Dao Quang luôn nói nhảm, ngay cả Ôn Đình Trạm cũng dần dần bỏ qua quy củ này. Thế nhưng hôm nay hai người đều im lặng chẳng nói câu nào, bên kia Ấu Ly đang âm ỉ với Nghi Ninh vì cứ nghĩ rằng có phải thiếu gia và cô nương đang giận nhau không?

Không thể trách bọn họ lại nghĩ như vậy, mặc dù thiếu gia chưa bao giờ làm chuyện gì trái với quy tắc nhưng tiểu thư lại rất thích ức hiếp thiếu gia. Nếu như có chuyện gì không vui thì thiếu gia sẽ không để ý đến.

Sau khi Dạ Dao Quang ăn cơm xong liền nhanh chóng trở về phòng, sau đó cô buồn bực gãi đầu nói: “Chẳng phải mình chỉ hôn một cái vào mặt thôi sao? Sao chàng ấy lại có phản ứng như vậy khiến cho cả người mình đều không được thoải mái.”

Trong lòng buồn bực nên Dạ Dao Quang hoàn toàn không có tâm tư để đi quan tâm đến chuyện khác, đặc biệt là ở đây lại có khí giới rất vững chắc cho nên vốn dĩ Ôn Đình Trạm có việc muốn tìm Dạ Dao Quang nhưng cậu cứ mãi đứng ở cửa. Một lát sau cậu nghe được tiếng nói lẩm bẩm của Dạ Dao Quang, cậu dừng lại một chút rồi yên lặng xoay người trở về phòng mình. “Thiếu gia, sao người trở về nhanh quá vậy?” Vương Lâm đang trải giường cho Ôn Đình Trạm thì hẩn nhìn thấy thiếu gia đang buồn bực quay

trở về, sau đó lại thấy thiếu gia chỉ ngồi bên cạnh trầm tư không hề để ý đến hẳn. Hẳn nghĩ rằng thiếu gia đang suy nghĩ chuyện gì đó cho nên hẳn định nhỏ giọng lui ra ngoài.

“Đợi một chút.” Ngay lúc Vương Lâm chỉ còn nửa bước đã đi ra ngoài thì Ôn Đình Trạm lên tiếng gọi hẳn lại.

“Thiếu gia có gì dặn dò?” Vương Lâm vội vã quay lại.

“Người...” Ôn Đình Trạm muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không biết nên nói như thế nào.

“Người lớn hơn ta hai tuổi.”

Vương Lâm và Nghi Ninh là song thai, cả hai đều đã mười hai tuổi.

“Vâng, năm nay tiểu nhân đã được mười hai tuổi.”

Ngày đó Vương Lâm trở về, thiếu gia còn tự mình tặng lễ sinh nhật cho hẳn, sao đột nhiên hôm nay thiếu gia lại nói ra một câu như vậy. Hẳn chờ đợi nhìn thiếu gia nhưng đợi mãi thiếu gia chưa nói câu nào đã bảo hẳn lui ra ngoài.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình Ôn Đình Trạm, cậu đưa tay lên sờ vào chỗ mà Dạ Dao Quang vừa hôn lúc nãy, cặp lông mày xinh đẹp của cậu nhíu lại, không nhịn được tự hỏi: “Chẳng lẽ là do mình chuyện nhỏ xé ra to?”

Tiểu thiếu niên không hiểu tình là gì, chỉ một lòng học theo những hành vi trong lễ giáo (2) và lấy nó làm chuẩn mực. Cậu cảm thấy hành động hôm nay của Dạ Dao Quang thật sự đã khiến cho cậu hoảng sợ nhưng khi cậu nghe được những lời oán giận của Dạ Dao Quang thì trong lòng cậu không nhịn được tự trách mình. Có phải là do cậu quá nghiêm khắc rồi không, cho nên mới khiến cho Dao Dao không được thoải mái? Nếu như

Dao Dao vì chuyện này mà không bao giờ để ý đến cậu nữa thì cậu nên làm gì bây giờ?

Cũng bởi vì chuyện này mà một người luôn có quy định như Ôn Đình Trạm lại mất ngủ. Hôm cậu xuất hiện với đôi mắt gấu trúc luyện công với Kim Tử, cậu còn bị Kim Tử trêu chọc.

Đến giờ dùng cơm, Dạ Dao Quang nhìn thấy Ôn Đình Trạm như vậy, cô giật mình la lên: “Đêm qua chàng đi ăn trộm hả?”

Ôn Đình Trạm ngẩng đầu nhìn Dạ Dao Quang, trông thấy sắc mặt của cô tự nhiên, dáng vẻ bình thường hoàn toàn chẳng giống như cô không được thoải mái hay không được tự nhiên gì cả. Cậu chợt cảm thấy nữ nhi rất giỏi thay đổi, chỉ qua một buổi tối đã khiến cho cậu rối rắm chán nản về chuyện cô không để ý đến cậu.

"Đêm qua ta đọc sách không để ý đến thời gian." Ôn Đình Trạm buồn bực nói.

Cậu sẽ không nói rằng cả đêm qua cậu không ngủ chỉ vì nghĩ đến cách làm thế nào để cô vui vẻ. Rõ ràng người bị khinh bạc là cậu nhưng chẳng những cậu tự trách bản thân mình mà cậu còn phải vắt óc nghĩ đến vô số cách để giúp cô thoải mái, cuối cùng khiến bản thân mình trở thành như thế này, kết quả vốn dĩ người ta không hề để ý trong lòng.

“Vậy chàng ăn nhanh đi rồi đi ngủ bù, chậm một chút chúng ta vẫn có thể đến kịp.” Dạ Dao Quang quan tâm căn dặn.

Ôn Đình Trạm rầu rĩ gật đầu, sau đó cậu bắt đầu dùng cơm. Dạ Dao Quang cho rằng do cậu ngủ không được ngon giấc nên tinh thần mới không tốt nên cô cũng không nghĩ nhiều. Chuyện ngày hôm qua nếu ở kiếp trước của cô là chuyện vô cùng bình thường, hơn nữa Ôn Đình Trạm trong mắt của cô chỉ là một đứa bé cho nên cô mới không kìm lòng được mà có hành động như vậy. Sau đó cô nhìn thấy phản ứng của Ôn Đình Trạm thì cô mới

nhớ đến thân phận hiện tại của mình, vì vậy mà cô có chút không thoải mái, một đêm trôi qua đối với người vô tư như Dạ Dao Quang mà nói, tất nhiên sẽ quên sạch sẽ mọi chuyện.

Đợi sau khi Ôn Đình Trạm ngủ hai canh giờ, Dạ Dao Quang ngồi xe ngựa đi lên trấn cùng với cậu. Hôn lễ của Nghiêm Lăng được diễn ra tại nhà của hắn, Dạ Dao Quang cảm thấy theo kế hoạch của La Thanh có lẽ sẽ động thủ vào ngày hôm nay. Ôn Đình Trạm dẫn La Kỳ đi một vòng có thể ngày mai hắn mới trở lại, Dạ Dao Quang rất muốn xem nếu không có La Kỳ chỉ huy chiến đấu thì La Thanh có thể làm nên chuyện xấu gì!

(1) Lôi Kích: Sét đánh

(2) Lễ giáo: Những truyền thống cổ xưa trói buộc những tư tưởng, hành động và lễ nghi theo đạo đức.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Uy Lực Của Tử Linh Châu

Hôn lễ vô cùng đơn giản, tuy chỉ mời Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang nhưng mọi trình tự vẫn được sắp xếp đầy đủ, có chọn giờ lành bái đường, làm lễ...

Chuẩn bị đến giờ bái đường, Nghiêm Lăng mặc một bộ hỉ phục màu đỏ tươi đứng đợi nha hoàn dẫn tân nương vào nhưng đợi gần một canh giờ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của tân nương.

Nghiêm Lăng phát hiện có điểm bất thường, lập tức ra lệnh cho gã sai vặt duy nhất trong nhà đi thúc giục. Gã sai vặt chạy đi đã nhanh chóng trở lại, sắc mặt rất khó coi, không ngừng lau mồ hôi trên trán cung kính nói với Nghiêm Lăng: “Lão gia, phu... phu nhân... và Tiểu Hồng Nhi đều không thấy đâu nữa...”

Tiểu Hồng Nhi chính là nha hoàn Nghiêm Lăng mua cho La Thanh.

Nghiêm Lăng vừa nghe thấy tin này liền thay đổi sắc mặt, không để ý đến việc chân mình chưa khỏi ông đã vội vã chạy về phía phòng cưới. Trong phòng cưới không có một bóng người, tất cả hộp trang sức đều đã bị mở ra, bên trong hộp đều trống không. Nghiêm Lăng dường như nhớ ra điều gì đó nên sắc mặt lại thay đổi lần nữa, lập tức lôi từ trong gầm giường ra một chiếc hộp gỗ, khóa hộp đã bị phá nát. Ông run run mở nắp hộp lên, bên trong cũng trống không, cơ nghiệp ông tích góp cả đời đã không cánh mà bay.

Nghiêm Lăng ngậy người ngồi bệt xuống đất, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng đã chạy tới: “Nghiêm thúc, Dao Dao có thể tìm được nàng ta.”

“Không, không cần...” Lúc này Nghiêm Lăng mới tỉnh táo lại một chút, gương mặt trông như già đi mấy tuổi:

“Để cho nàng ấy đi đi...”

“Nghiêm thúc...”

“Trạm ca!” Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm, khẽ lắc đầu.

Tình cảm vốn là chuyện của hai người, những người khác đều không có tư cách xen vào. Nghiêm Lăng đã biết rõ đối phương là một kẻ lừa đảo, cho dù lừa hết sạch tiền tài của ông nhưng ông cũng không đồng ý truy cứu đến cùng, đó là sự lựa chọn của riêng ông. Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì thì những người ngoài như bọn họ cũng chỉ có thể tôn trọng, không thể cưỡng ép được.

Dù sao Nghiêm Lăng cũng là nam nhân, bị đả kích như vậy cũng không chán chường thất vọng quá lâu, chỉ hơi buồn bã một chút mà thôi.

Ôn Đình Trạm không yên lòng nên muốn đưa Nghiêm Lăng trở về nghỉ ngơi lại bị Nghiêm Lăng từ chối.

Nghiêm Lăng là một người có thần kinh thép, dù sao công việc của ông ấy cũng giống như cảnh sát ở thời hiện đại. Nghĩ đến những chuyện xảy ra từ khi ông và La Thanh gặp nhau đa số đều vây quanh đề tài về Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, lúc đó ông cũng đã biết rõ đối phương có lẽ chỉ lợi dụng ông nhưng cuối cùng không biết có chuyện gì mà đối phương lại từ bỏ kế hoạch ban đầu, đối ý lấy hết tiền bạc của ông trốn đi.

Ôn Đình Trạm không yên lòng, nhưng cũng chỉ ở lại đó một đêm. Dạ Dao Quang còn phải lên trên trấn tìm Mạnh Uyển Đình nên cũng tạm thời ở lại Mạnh gia nghỉ ngơi.

Khoảng cách giữa Mạnh gia và Hàn gia cũng không xa lắm. Dạ Dao Quang ngủ thẳng đến nửa đêm, sau đó bị Kim Tử quấy rối nên mới tỉnh dậy. Vừa tỉnh dậy, Dạ Dao Quang lập tức cảm nhận được khí ngũ hành trong không khí dao động mạnh mẽ nên lập tức mang theo Kim Tử lặng lẽ đi ra ngoài, lần theo dấu vết dao động của khí ngũ hành đi đến rừng cây nhỏ cách Hàn gia năm dặm.

“Lại có người đấu pháp sao?” Dạ Dao Quang không ngờ hai người này lại đuổi tới nhanh như vậy.

Dạ Dao Quang nấp trên một cây đại thụ, quả nhiên thấy được Phục Xung đang đánh nhau cùng với một đạo sĩ khoảng hơn bốn mươi tuổi. Tu vi cả hai người đều chưa đạt tới Kim Đan kỳ, tu vi của Phục Xung còn thấp hơn một chút nhưng sau lưng Phục Xung có môn phái bồi dưỡng nên sở hữu không ít bảo vật, rất nhanh La Kỳ đạo sĩ kia đã rơi vào thế hạ phong.

Nhân lúc La Kỳ bị trọng thương, Phục Xung đang định một chiêu lấy mạng hãn thì La Kỳ đột nhiên hô to: “Đạo hữu thật sự muốn làm việc khiến cho kẻ thù sung sướng hay sao?”

Sát chiêu của Phục Xung bỗng nhiên dừng lại, La Kỳ thấy thế liền rên rỉ khi còn nóng: “Đạo hữu, vừa nhìn cũng biết đạo hữu là người của môn phái lớn, cách nơi này cũng phải hơn nghìn vạn dặm. Một chuyện nho nhỏ xảy ra ở trấn Thái Hòa này làm cách nào truyền được vào tai đạo hữu? Đạo hữu không cảm thấy kì quái sao?”

“Ý ngươi là sau lưng chúng ta có người giở trò?” Phục Xung cũng không phải người không có đầu óc.

“Tất nhiên rồi, tiểu đạo tới đây chỉ để báo thù cho đệ tử, phần mộ của tổ tiên Hàn gia khi tiểu đạo đến đã có người động tay rồi, hơn nữa người khiêu khích đạo hữu cũng không phải tiểu đạo.” La Kỳ vội nói tiếp:

“Nghe nói là một tiểu cô nương...”

“Tiểu cô nương?” Phục Xung lập tức nghĩ đến Dạ Dao Quang và con khỉ kia, lại cũng là trấn Thái Hòa. Phục Xung nghe xong liền khẳng định được người này chính là Dạ Dao Quang, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lẽo: “Người biết nàng ta ở đâu không?”

“Biết chứ, chính nàng ta đã sát hại đệ tử của ta, hơn nữa lòng dạ cũng thật hiểm độc, lại dám gây xích mích giữa tiểu đạo và đạo hữu. Đây là muốn chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, nàng chỉ cần ở phía sau làm ngư ông đắc lợi!” Vẻ mặt La Kỳ hơi biến hóa:

“Lòng dạ hiểm ác như vậy nếu không sớm diệt trừ chắc chắn sẽ trở thành hậu họa, chúng ta nên thay trời hành đạo mới phải. Ta được biết nàng ta đang trốn ở Thất Diệu Chu Thiên Đại Trận. Chỉ bằng tiểu đạo và đạo hữu liên thủ giết chết nàng ta diệt trừ tai họa, tiểu đạo có thể thay đệ tử báo thù, đạo hữu cũng có thể giải tỏa được mối hận trong lòng.”

“Thất Diệu Chu Thiên Đại Trận...” Phục Xung khẽ híp mắt, trận đồ này tương đối nổi tiếng, toàn bộ thế giới tu luyện đều biết đến cái tên này, có người nói đứng sau lưng chính là Cửu Mạch tông và Qua Vụ hải. Nghĩ đến đây hắn cũng nhớ ra lúc đầu khi hắn truy sát Dạ Dao Quang đã gặp thiếu chủ Mạch Khâm của Cửu Mạch tông, sau đó cuộc đời của hắn bắt đầu không thuận lợi...

Ánh mắt Phục Xung dần dần trở nên lạnh lẽo, trong lúc La Kỳ không kịp đề phòng hắn đã ném một viên đan dược vào trong miệng La Kỳ: “Nếu người muốn sống thì phải thay ta đi giết tiểu yêu nữ kia, ta sẽ ở sau lưng âm thầm hỗ trợ.”

Toàn bộ môn phái tu luyện đều không dám đắc tội với Cửu Mạch tông và Qua Vụ hải nhưng hãn cũng không thể buông tay vào lúc này được. Đã như vậy thì hãn lại càng không thể lộ diện, nếu chẳng may có chút sơ hở nào bị người ta tóm được thì không biết Mạch Khâm kia sẽ làm gì hãn nữa...

Dạ Dao Quang nấp trên cây đại thụ nghe xong những lời này, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lẽo, khẽ nhón chân một cái đã nhảy ra trước mặt hai người kia: “Muốn giết ta cũng phải xem các người có bản lĩnh đó hay không?”

“Ha ha, thật không ngờ người lại tự động dâng mình đến tận cửa, muốn chết sao?” Phục Xung nhìn thấy Dạ Dao Quang lập tức lộ ra sát khí. La Kỳ lại có vẻ khinh thường, Phục Xung thấy vậy liền đá La Kỳ một cước:

“Còn không mau động thủ?”

La Kỳ cười dâm đãng, tấn công về phía Dạ Dao Quang.

Thân thể Dạ Dao Quang xoay tròn, sau đó khẽ dừng lại, Tử Linh châu trong tay Dạ Dao Quang tỏa sáng:

“Tử Linh châu kiểm soát ngũ linh trong thiên hạ, hôm nay cho các người thử một chút cảm giác bị sét đánh...”

Nói xong khí ngũ hành trong người Dạ Dao Quang lập tức bộc phát bay lên tấn công La Kỳ, Tử Linh châu cũng phát ra điện quang. Dạ Dao Quang vẫy tay một cái, một tia sét tấn công về phía Phục Xung. Hai tay Phục Xung chuẩn bị đỡ lấy tia sét nhưng lôi điện lại trực tiếp xuyên thẳng vào cơ thể hãn khiến hãn cảm thấy vô số luồng điện bao phủ toàn thân, dường như muốn tách rời linh hồn của hãn ra khỏi cơ thể.

La Kỳ nhìn thấy Phục xung bị treo lơ lửng giữa không trung đang không ngừng co quắp, cả người Phục Xung bị lôi điện xâm nhập làm hắc kinh hãi vô cùng. Hắc lập tức xoay người định trốn chạy nhưng Dạ Dao Quang cũng không có ý định cho hắc chạy thoát.

Khí ngũ hành quán quanh Tử Linh châu, bên trong Tử Linh châu hiện lên sóng nước mênh mông cuồn cuộn. Dạ Dao Quang vươn đầu ngón tay nhỏ dài chạm vào Tử Linh châu, từ bên trong hạt châu phun ra một chuỗi bọt nước, ngưng tụ thành một thanh thủy kiếm tấn công về phía La Kỳ đang trốn chạy. La Kỳ đã chạy được ba dặm đột nhiên cảm thấy một sức mạnh xuyên qua tim hắc, không có một chút máu nào chảy ra nhưng La Kỳ giống như mất hết sức sống, ngã từ không trung xuống đất.

Dạ Dao Quang thu hồi tầm mắt nhìn về phía Phục Xung, đầu ngón tay khẽ động một cái. Dưới ánh mắt hoảng sợ của Phục Xung, lôi điện mạnh mẽ trong Tử Linh châu bắn thẳng về phía hắc, sau đó ầm ầm nổ vang.

Một mảng trời nhuộm sắc tím mờ ảo, phía dưới là thân thể Phục Xung đã vỡ vụn như bột phấn...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Vĩnh An Tự

Thân thể Phục Xung đã bị lôi điện phá nát, cả người Dạ Dao Quang mềm nhũn quỳ một chân trên đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Mỗi lần sử dụng Tử Linh châu sẽ tiêu hao rất nhiều năng lượng, cô cũng mới tìm hiểu được cách sử dụng Tử Linh châu nên còn nhiều điểm chưa nắm chắc. Tử Linh châu có thể kiểm soát ngũ linh, chỉ người có khí ngũ hành mới có thể sử dụng được nhưng nếu muốn sử dụng phải tiêu hao rất nhiều linh lực...

Ngũ hành cùng ngũ linh tương xứng với nhau. Kim là sét, mộc là gió, thủy là nước, hỏa là lửa, thổ là đất. Vừa nãy cô dùng năng lượng sét để tấn công Phục Xung nên khí ngũ hành lấy kim làm chủ, còn lại là phụ. Phân tách khí ngũ hành vô cùng khó khăn, nếu không phải Phục Xung và La Kỳ có ý muốn giết cô thì cô cũng sẽ không nhân cơ hội bọn họ suy yếu mà ra tay. Nhưng vì hai người bọn họ muốn liên thủ giết cô nên chỉ có thể ra tay vào lúc này mới nắm chắc được phần thắng, bằng không đợi bọn họ hồi phục lại thì cô cũng chỉ có thể khoanh tay chịu trói mà thôi.

Lau đi vết máu trên khóe môi, Dạ Dao Quang cắn răng mang theo Kim tử nhanh chóng ra khỏi rừng cây nhỏ.

Về đến phòng, Dạ Dao Quang lập tức ngã lên giường ngủ li bì, đến tận khi mặt trời lên cao cô cũng chưa tỉnh lại.

Cuối cùng Mạnh Uyển Đình cảm thấy có điểm không hợp lý nên xông vào phòng mới phát hiện sắc mặt Dạ Dao Quang trắng bệch, hơi thở yếu ớt.

Nàng ta vội vã đi mời đại phu, sau đó tìm người báo tin cho Ôn Đình Trạm.

Đỗ Hạnh hôm nay vừa lên trấn, vội vàng chạy tới gặp Ôn Đình Trạm, cuối cùng lại bị Ôn Đình Trạm dẫn đến Mạnh phủ bắt mạch cho Dạ Dao Quang. Sau khi bắt mạch xong, Đỗ Hạnh nặng nề thở dài một hơi: “Nha đầu này bị tổn hại nguyên khí còn nghiêm trọng hơn lần trước, nếu không có nhân sâm nghìn năm thì ta cũng không có cách nào...”

“Nhân sâm nghìn năm ta có, tứ thúc cứ kê đơn thuốc đi, ta trở về lấy!” Ôn Đình Trạm nói xong lập tức xoay người chạy ra bên ngoài.

Bình thường trong nhà có cái gì Dạ Dao Quang cũng sẽ nói qua một lần cho Ôn Đình Trạm. Trí nhớ của Ôn Đình Trạm vốn rất tốt nên vẫn nhớ Trọng Nghiêu Phàm đã từng tặng hai cây nhân sâm cho Dạ Dao Quang, trong đó có một cây chính là nhân sâm nghìn năm.

Đỗ Hạnh khẽ thở phào nhẹ nhõm, có nhân sâm nghìn năm thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều rồi. Đỗ Hạnh cũng hiểu một chút về con người của Dạ Dao Quang nên nhìn thấy Dạ Dao Quang bị tổn hại nguyên khí còn nghiêm trọng hơn lần trước, Đỗ Hạnh vẫn muốn căn dặn cô một chút, chỉ tiếc Dạ Dao Quang vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Ôn Đình Trạm nhanh chóng mang theo một cây nhân sâm nghìn năm trở lại, đồng thời còn mang theo rất nhiều dược liệu có thể bồi bổ nguyên khí để phòng ngừa bất trắc.

Không chỉ Đỗ Hạnh, ngay cả Lữ thị, Mạnh Bác vừa chạy tới cũng phải giật mình. Mạnh gia của bọn họ có thể nói là nội tình thâm sâu, tiền bạc phú quý không thiếu nhưng cũng không thể ngay lập tức lấy ra được nhiều dược liệu quý giá như Ôn Đình Trạm.

Có dược liệu tốt Đỗ Hạnh lập tức kê đơn, một ngày uống hai lần, cuối cùng sang ngày thứ hai Dạ Dao Quang cũng tỉnh lại.

Buổi sáng vừa mở mắt ra Dạ Dao Quang đã cảm giác tay mình bị vật gì đè nặng. Cô quay sang nhìn thì thấy Ôn Đình Trạm đang ngủ say, trong lòng nhớ lại cảnh tượng lúc cô vừa mới tới, Ôn Đình Trạm cũng đang gối đầu lên tay cô ngủ như vậy...

“Dao Dao tỉnh rồi à, có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?” Ôn Đình Trạm vội vàng hỏi.

Dạ Dao Quang im lặng nhìn Ôn Đình Trạm, lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Xin lỗi Trạm ca, dường như muội luôn khiến cho chàng lo lắng...”

“Dao Dao, nàng nói mê sáng gì vậy?” Ôn Đình Trạm khẽ nhú mày:

“Chúng ta là người thân cận nhất trên thế gian này, từng giờ từng phút đều lo lắng cho đối phương. Ta biết Dao Dao sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, nàng làm gì cũng đều có lí do chính đáng, chỉ là ta quá quan tâm nên loạn mà thôi...”

Dạ Dao Quang chậm rãi kể lại toàn bộ chuyện xảy ra đêm hôm trước cho Ôn Đình Trạm, nghe xong sắc mặt Ôn Đình Trạm trầm xuống: “Là do ta không nghĩ chu toàn.”

Trong lòng cậu vô cùng tự trách, nếu cậu không nghĩ ra kế hoạch ngu ngốc này thì Dao Dao cũng không xảy ra chuyện...

“Trạm ca, chàng đã làm rất tốt rồi, dù sao thì muội cũng đã một lưới bắt hết bọn họ, không để lại dấu vết gì.”

Dạ Dao Quang dường như cũng nhìn thấu ý nghĩ của Ôn Đình Trạm nên nhỏ giọng trấn an:

“Muội biết dùng Tử Linh châu sẽ tiêu hao rất nhiều linh lực, nhưng không ngờ lại nhiều như vậy...”

“Dao Dao, muội giết người có bị ảnh hưởng gì không?” Ôn Đình Trạm không muốn khiến cho tay của Dạ Dao Quang dính máu nhưng lại vô tình làm cho Dạ Dao Quang một lúc phải giết hai mạng người.

“Chàng đang lo lắng chuyện gì vậy?”

Dạ Dao Quang không biết nên khóc hay nên cười:

“Muội một không giết người vô tội, hai không làm chuyện nghịch thiên, sao lại bị ảnh hưởng được? Ba người lúc đó cũng đều là người tu luyện, vốn dĩ cùng người tu luyện đấu pháp với nhau sống chết là do trời định. Chưa kể hai người bọn họ còn có sát ý đối với muội, không có đạo lý nào quy định muội phải ngồi khoanh tay chờ chết nha.”

Nghe xong lời nói của Dạ Dao Quang, áy náy trong lòng Ôn Đình Trạm rốt cuộc cũng được tiêu trừ.

“Một lát nữa chúng ta sẽ đi Vĩnh An tự!”

Dạ Dao Quang nói sang chuyện khác:

“Đi thăm lão hòa thượng một chút, nhân tiện đưa lễ vật cho ông ấy. Lão hòa thượng này luôn không chịu ngoan ngoãn ở trong phòng. Hôm kia Mạnh Bác nói muội mới biết hôm nay là ngày ông ấy trở về, nếu hôm nay bỏ lỡ thì không biết phải đợi đến khi nào.”

Ôn Đình Trạm cảm thấy từ “không ngoan ngoãn” này dùng không ổn lắm nhưng vì Dạ Dao Quang nói ra nên cậu cũng mặc kệ: “Thân thể của nàng...”

“Không sao, chỉ mất đi một chút nguyên khí mà thôi, sẽ nhanh chóng hồi phục, bù lại đến Vĩnh An tự càng có lợi cho việc tu luyện của muội.”

Tham quan chùa chiền, được Phật quang tinh lọc, tuy không tốt bằng nhà của cô nhưng so với những chỗ khác vẫn tốt hơn nhiều.

Dạ Dao Quang không lựa chọn về nhà mà đến Vĩnh An tự tất nhiên là không muốn dây dưa với người Hàn gia. Không biết La Kỳ đã làm cách nào để Hàn gia lấy được phần mộ tổ tiên nhưng bây giờ La Kỳ đột nhiên chết đi sẽ khiến người Hàn gia hoảng loạn, không biết chừng sẽ tìm đến cô một lần nữa. Lúc này cô cần phải tỉnh dưỡng nên không có sức lực đối phó với bọn họ.

“Được, ta đi bảo Tiết Đại chuẩn bị.” Đối với Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang nói cái gì thì là cái đó.

Bởi vì đoạn đường khá xa nên giờ Thìn Ôn Đình Trạm đã đưa Dạ Dao Quang xuất phát, đến lúc mặt trời lặn mới tới được Vĩnh An tự.

Cũng giống như lần trước, Nguyên Ân đã đứng ở cửa chính đợi bọn họ, nhìn thấy Ôn Đình Trạm đang đỡ Dạ Dao Quang liền cười nói: “Lão nạp đã chờ tiểu hữu lâu ngày.”

Dạ Dao Quang liếc mắt: “Lỗ mũi của hòa thượng người còn thính hơn chó...”

“Người...”

“Ngô Pháp!” Một hòa thượng lạ mặt đứng bên cạnh Nguyên Ân nghe xong lời nói của Dạ Dao Quang lập tức nổi giận, lại bị Nguyên Ân khẽ gọi một tiếng, sau đó lão hòa thượng khách khí nói với Dạ Dao Quang:

“Lão nạp được biết tiểu hữu có quà tặng cho lão nạp nên cố ý đứng chờ.”

Dạ Dao Quang cũng không để ý đến việc Ngô Pháp kia tức giận, cô lấy từ trong lồng ngực ra một chuỗi Phật châu ném cho Nguyên Ân:

“Phí ở trọ.”

Ngô Pháp đưa tay chụp được sau đó đưa lại cho Nguyên Ân. Nguyên Ân cầm Phật châu nghiêng người làm tư thế mời với Dạ Dao Quang: “Giường chiếu đã được quét dọn sạch sẽ, đồ ăn cũng chuẩn bị đầy đủ rồi, xin mời tiểu hữu.”

“Hòa thượng ông đúng là càng ngày càng hiểu chuyện.” Dạ Dao Quang nháy mắt.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Quẻ Bói Mười Vạn Lượng

Ăn cơm xong, Ôn Đình Trạm tự mình đến phòng bếp của Vĩnh An Tự sắc thuốc bổ cho Dạ Dao Quang, sau đó nhìn Dạ Dao Quang uống xong mới trở về phòng của mình.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, Dạ Dao Quang cảm thấy năng lực của mình đã khôi phục được một nửa, lập tức lên núi tu luyện. Cô vận khí một vòng xong cảm thấy mọi mệt mỏi trong người đều bị quét sạch, tinh thần cũng khôi phục không ít. Tuy linh lực trong cơ thể chưa được bù lại toàn bộ nhưng Dạ Dao Quang vẫn quyết định dừng tay, không tiếp tục tu luyện nữa.

Trời đã sáng, Dạ Dao Quang đón lấy tia nắng sớm yếu ớt đầu tiên, nhìn thấy cách chỗ cô đứng không xa có một ông lão mặc quần áo bình thường, đầu tóc trắng xóa đang luyện Ngũ Cầm Hí (1). Ông lão lại đứng ở khu vực mà khi cô trở về bắt buộc phải đi qua đó, Dạ Dao Quang định chờ đến lúc ông lão kia tu luyện xong sẽ đi qua sau.

“Tiểu cô nương hình như rất có hứng thú với Ngũ Cầm Hí của lão phu?” Ông lão cũng đã sớm chú ý đến Dạ Dao Quang, chỉ là Dạ Dao Quang không có ý định đến gần nên ông lão đành phải lên tiếng trước.

“Chỉ là không muốn quấy rầy lão nhân gia.” Dạ Dao Quang bình thản nói.

“Hôm qua lúc lão phu đánh cờ cùng Nguyên Ân đại sư cũng từng hỏi qua về người mới đến Vĩnh An Tự. Nguyên Ân đại sư đã hẹn sáng nay sẽ giải thích nghi hoặc của lão phu nhưng lão phu không ngờ người tới lại là

một tiểu cô nương.” Lúc này có hai hạ nhân thân thể cường tráng cầm khăn lông nóng và áo khoác đi đến hầu hạ lão nhân gia. Nhìn dáng vẻ tự nhiên của ông lão, Dạ Dao Quang cũng biết người này đã quen có người hầu hạ trong một thời gian dài rồi.

Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn tướng mạo của ông lão một chút, rút ra được tám chữ: Ngũ nhạc hồ ứng (2), đại phú đại quý. Ngũ nhạc chính là chỉ trán, mũi, cằm và xương gò má hai bên trái phải. Xương gò má và mũi của ông lão này có đoạn lồi ra, đại biểu cho bốn chữ: Quyền cao chức trọng...

Dạ Dao Quang khẽ chớp chớp mắt: “Không biết lão nhân gia có gì nghi hoặc?”

“Lão phu sáng nay dậy sớm chưa kịp dùng bữa, muốn mượn hoa hiến phật mời tiểu cô nương cùng ăn bữa sáng được không?” Ông lão chuyển đề tài.

“Vậy thì ta đành phải đi xem một chút, không biết lão hòa thượng kia có thiên vị cho lão nhân gia đãi ngộ khác biệt không đây?”

“Ha ha! Tiểu cô nương quả thật rất thú vị, thế nào được Nguyên Âm đại sư đối xử đặc biệt.” Ông lão vui vẻ cười, dẫn đường đi trước đến phòng ăn của mình.

Dạ Dao Quang cũng cất bước theo sau, lúc đến nơi cô lập tức tìm một tiểu hòa thượng nhờ hãnh chuyển lời cho Ôn Đình Trạm.

Ông lão nghe được Dạ Dao Quang nhắc đến Ôn Đình Trạm, ánh mắt khẽ động: “Tiểu cô nương, Ôn công tử trong miệng cô năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Chẳng lẽ lão nhân gia quen biết một người trùng tên trùng họ sao?” Dạ Dao Quang nhân tiện hỏi một câu, sau đó đáp:

“Nhưng chắc có lẽ không phải là người lão nhân gia quen đâu, Trạ ca nhà ta mới mười tuổi thôi.”

“Học ở trấn Thái Hòa sao?” Ông lão cười ẩn ý.

Dạ Dao Quang hơi giật mình, nghĩ đến chuyện mấy ngày trước Ôn Đình Trạ đã nói: “Thì ra là Chủ đế sư, thất kính, thất kính!”

“Nhanh như vậy đã biết lão phu là ai rồi hả?” Bước vào giữa phòng, trong phòng có hai nam nhân ăn mặc không tầm thường nhìn thấy ông lão đi đến liền đồng thời lớn tiếng chào cung kính. Ông lão ngồi xuống ghế nhìn về phía Dạ Dao Quang: “Tiểu cô nương, mời ngồi.”

Dạ Dao Quang cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện với ông lão: “Đế sư có lẽ không biết, ta biết thuật xem tướng nên liếc mắt nhìn đế sư một cái đã nhìn ra được ngài là người quyền cao chức trọng. Mấy ngày trước Trạ ca cũng có nhắc qua tin đồn liên quan đến đế sư nên vừa nghe câu hỏi của đế sư kết hợp với phỏng đoán tướng mạo, ta cũng đoán ra được tám, chín phần.”

“Tuổi còn nhỏ mà miệng lưỡi đã trơn tru lắm!” Chủ đế sư không nói gì mà người đàn ông trung niên đứng bên cạnh ông lại lên tiếng.

Sắc mặt Dạ Dao Quang không đổi, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn đối phương, chỉ thản nhiên nhìn đế sư.

“Nếm thử đi, xem có phải Nguyên Ân đại sư thiên vị lão phu hay không?” Chủ đế sư cầm đĩa lên nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng không khách khí, lập tức cầm đĩa lên gấp đồ ăn. Cô ăn say sưa ngon lành, hoàn toàn không chú ý đến hình tượng. Đế sư cũng sững sờ vì lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử ăn uống kiểu này... Tuy hơi thô lỗ nhưng nhìn rất ngon miệng khiến ông cũng muốn ăn thêm nhiều một chút, nên lại ăn thêm nửa bát cơm.

“Tiểu cô nương là địa sư sao?” Sau khi ăn xong, Chử đế sư hỏi.

“Không dám, không dám, ngài mới là đế sư (3).” Dạ Dao Quang cười híp mắt đáp lại.

“Ha ha, miệng lưỡi tiểu cô nương cũng rất khéo!”

“Ồ, ta cũng cảm thấy như vậy, ta cũng được nhiều người yêu thích vì thế đó.”

“Ta có một đứa cháu gái cũng tầm tuổi tiểu cô nương, nếu như có một nửa khả năng hài hước khéo miệng của tiểu cô nương thì lão phu cũng không sợ tuổi già cô đơn rồi.” Chử đế sư tươi cười.

“Cái này là ý trời, ta cũng không có cách nào!” Dạ Dao Quang một tay chống cằm. “Nếu lão phu là đế sư, tiểu cô nương lại là địa sư, có thể thấy chúng ta có duyên...” Chử đế sư tiếp tục nói với Dạ Dao Quang:

“Lão phu chỉ là một thầy giáo dạy học, không biết địa sư như tiểu cô nương biết những gì?”

“Ta à, so sánh ra thì ta đây có tác dụng hơn ngài nhiều!” Dạ Dao Quang bẻ đầu ngón tay tính toán:

“Ta biết xem tướng, đoán mệnh, xem bói, xem phong thủy, biết nhìn long mạch, xem khí tượng... đơn giản là trên thông thiên văn, dưới rành địa lý. Cái gì người khác biết ta đều biết, cái gì người khác không biết ta cũng biết!”

“Phụt!” Một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi đứng bên cạnh Chử đế sư nhin không được cười ra thành tiếng:

“Cô nương, đế sư đã dạy học bốn mươi năm, người cũng là người đầu tiên dám đứng trước mặt đế sư nói mình trên thông thiên văn dưới rành địa

lý đó.”

“Thì sao? Ta không thể nói thật sao?” Dạ Dao Quang hồn nhiên nhìn thanh niên kia.

“Nói khoác mà không biết ngượng!” Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Chử đế sư khi này lại lên tiếng, hắc nhìn Dạ Dao Quang bằng ánh mắt khinh thường.

“Tai nghe không bằng mắt thấy, nếu cô nương biết nhiều như thế không bằng cho lão phu mở mang tầm mắt một chút đi.” Chử đế sư vẫn cười hiền hòa:

“Không biết cô nương am hiểu lĩnh vực nào nhất?”

“Đều am hiểu cả, nhưng ta thích nhất là bói toán!” Dạ Dao Quang nói thẳng.

“Làm sao mới bói được?”

“Bói giấc mơ, bói quẻ, bói trận pháp, bói thiên văn... cái gì ta cũng có thể bói.”

“Lão phu rất ít khi nằm mơ, nơi cửa Phật này lại không tiện bày binh bố trận, đến lúc đêm tối mới bói thì quá lâu, lão phu chọn xem bói quẻ vậy. Cô nương thử bói cho lão phu một quẻ xem ước nguyện trong lòng lão phu có thể thực hiện hay không?” Chử đế sư nói.

“Được, có tiền thì dễ nói chuyện.” Dạ Dao Quang nháy mắt một cái.

“Tiểu cô nương yên tâm, lão phu là người hiếu quy củ.” Chử đế sư cười gật đầu.

Dạ Dao Quang lấy ra ba đồng tiền, đang định gieo quẻ thì người đàn ông trung niên kia nhìn Dạ Dao Quang nói:

“Người đã khẳng định mình lợi hại như vậy không bằng dùng một quẻ bói hai chuyện đi, ta và đế sư gieo cùng một quẻ nhưng không xem cùng một chuyện!”

“Không thành vấn đề!” Dạ Dao Quang lần đầu tiên nhìn mặt người đàn ông trung niên này, sau đó vươn ra một ngón tay trước sự nghi hoặc của người đàn ông kia, Dạ Dao Quang nói: “Mười vạn lượng!”

“Mười vạn lượng? Người đi ăn cướp sao?” Người đàn ông trung niên tức giận.

“Ta chính là ăn cướp thì sao, có nguyện ý bị cướp hay không là việc của người, ta không miễn cưỡng!” Dạ Dao Quang buông tay, cô là người rất dân chủ rộng rãi không ức hiếp người khác nha.

Người trung niên kia cắn môi một cái: “Được, chỉ cần bói đúng, ta đưa người mười vạn lượng!”

“Sư huynh...” Một thiếu niên định ngăn cản nhưng đã không kịp nữa.

“Nhớ chuẩn bị đủ bạc!” Dạ Dao Quang thu ánh mắt lại, đưa tay ra bắt đầu gieo quẻ.

(1) Ngũ Cầm Hí: Một môn võ dưỡng sinh.

(2) Ngũ nhạc hồ ứng: Ngũ quan cân đối, tương xứng. Ngũ quan bao gồm trán, mũi, cằm và hai bên gò má, là một thuật ngữ trong việc bói toán, xem tướng mạo.

(3) Đế cùng âm đọc với Địa, đây là cách chơi chữ đồng âm khác nghĩa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Bạch Hồ Sát

Ngón tay thanh mảnh khẽ động, đồng tiền đã tung ra nhưng chưa rơi xuống đất đã bị Dạ Dao Quang nhanh chóng thu hồi lại, sau đó đưa mắt nhìn về mặt khó chịu của người đàn ông trung niên kia:

“Suýt nữa thì quên mất, chúng ta có ba chuyện không bói, không phải sự thật thì không bói, chuyện bất nghĩa không bói, chuyện không có mục đích cũng không bói. Không biết vị này...”

“Tên hăn là Phó Khang Thành.” Chử đế sư nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang thản nhiên gật đầu, tiếp tục nói: “Không biết Phó tiên sinh muốn bói gì?”

“Bói chuyện gia đình!” Phó Khang Thành bực bội đáp.

“Được, vậy thì Phó tiên sinh cần phải thành tâm.” Dạ Dao Quang cười cười, bắt đầu gieo quẻ lần thứ hai.

Sau khi quẻ bói được tung ra, Dạ Dao Quang hơi nhíu mày.

“Sao vậy tiểu cô nương?” Chử đế sư cầm chén trà lên khẽ nhấp một ngụm.

“Đây là quẻ thứ mười tám trong Kinh Dịch - Sơn Phong Cổ (2).”

Sau đó Dạ Dao Quang lấy bút vẽ lên giấy sáu hào (3) âm dương của quẻ bói: “Sáu hào có thứ tự trong ngũ hành là mộc, hỏa, kim, thủy, thổ. Đối xứng với nó chính là huynh đệ, cha mẹ, vợ, tiền tài... Hôm nay chính là

ngày Mậu Dần, sáu hào lấy Câu Trần (4) làm chủ, có tứ tượng Bạch Hổ, Huyền Vũ, Thanh Long, Chu Tước.”

Vẽ xong một sơ đồ rõ ràng của Sơn Phong Cổ, Dạ Dao Quang mới chậm rãi giải thích cho Chử đế sư:

“Quẻ Cỗ này chính là quẻ Tốn, trên Cấn dưới Tốn, Cấn là núi, Tốn là gió. Quẻ này được gọi là Sơn Phong Cổ. Cổ tức là đổ nát, ý nghĩa rất xấu, mà đổ nát thì phải sửa sang lại mới tốt được. Ý của quẻ này chính là đế sư phải thay đổi thì mới mong có kết quả tốt, không có gì suy yếu mà lại không mạnh lên, mọi chuyện đến đường cùng đều có thể bắt đầu trở lại. Ta chỉ có thể tặng ngài tám chữ: Thịnh thế đau buồn, cực đãi cách tân.”

Những lời này khiến cho Chử đế sư chấn động, ánh mắt kinh ngạc thâm thúy nhìn Dạ Dao Quang. Ngay cả Phó Khang Thành cũng trợn trừng mắt, thiếu niên đứng bên cạnh lại giống như có điều gì suy nghĩ.

“Thịnh thế đau buồn, cực đãi cách tân...” Một lúc lâu sau Chử đế sư mới lấy lại tinh thần, vuốt chòm râu lẩm bẩm ý nghĩa của tám chữ này, cuối cùng cười tự giễu:

“Lão phu sống trong quan trường năm mươi năm lại giống như ếch ngồi đáy giếng, tiểu cô nương nói như vậy làm cho lão phu thật sự thông suốt rồi. Tiểu cô nương thật sự tuổi nhỏ tài cao, năng lực phi phàm khiến lão phu tâm phục khẩu phục!”

Dạ Dao Quang cười cười, cải cách chính trị nghe thì dễ, Chử đế sư không phải là chưa từng nghĩ tới. Chỉ là lo sợ sẽ rút dây động rừng, mà ông bây giờ tuổi tác cũng đã lớn, làm không cẩn thận chỉ e khí tiết tuổi già cũng khó giữ được. Chuyện như thế này cần phải có sức mạnh và quyền lực, nếu như Chử đế sư trẻ lại hai mươi tuổi thì khẳng định không cần đến đây xin quẻ của cô mà sẽ trực tiếp hành động...

Về phần tại sao Chử đế sư lại đột nhiên nghĩ thông suốt, có lẽ là do bốn chữ “thịnh thế đau buồn” kia. Chuyện này giống như một khối u ác tính, không nhìn đau cắt bỏ thì sớm muộn gì cũng sẽ thối rữa, cả người sẽ bị độc tính của khối u này ăn mòn.

“Đế sư chính là người có trí tuệ, thế gian này có rất nhiều chuyện được tính là sai nhưng lại được thế nhân tán thành. Quân tử cũng có việc nên làm có việc không nên làm, chỉ cần không thẹn với trời đất với lương tâm là được. Đời người sống cũng không quá trăm năm tại sao lúc còn có thể lại không tùy hứng một lần?”

Ngữ khí của Dạ Dao Quang vô cùng hào sảng, đột nhiên ánh mắt chuyển sang chỗ Phó Khang Thành: “Ta có thể giải được chuyện khó của đế sư nhưng lại không thể giải được tai ương của Phó tiên sinh...”

“Ta có tai ương gì?” Từ chuyện chính trị đột nhiên lại nói sang chuyện của hân, Phó Khang Thành khẽ nhíu mày.

“Vừa rồi Phó tiên sinh nói muốn hỏi chuyện gia đình.” Dạ Dao Quang đưa ngón tay trượt trên bản vẽ:

“Đất đai nhà Phó tiên sinh năm nay dính vào sao Bạch Hổ, cửa chính và mặt bên lại ở hướng xung khắc tạo thành Bạch Hổ Sát, ý chỉ trong nhà tất có họa sát thân...”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Chử đế sư và mọi người đều giật mình, nam thanh niên trẻ tuổi mở miệng nói: “Cô nương đang nói đùa sao? Vừa nãy quả thật sư huynh ta có chỗ đắc tội với cô nương, tại hạ thay mặt sư huynh tạ lỗi nhưng chuyện trong nhà có họa sát thân sao có thể nói tùy tiện được?”

“Diên Chi!” Nam thanh niên trẻ tuổi vừa nói xong, Chử đế sư lập tức cắt lời:

“Nói bậy bạ gì đó, còn không mau xin lỗi Dạ cô nương?”

“Diên Chi còn trẻ không hiểu chuyện, mong Dạ cô nương đừng trách!” Chữ Diên Chi này chính là một trong thế hệ con cháu của Chữ đế sư nhưng cũng chỉ là con cháu họ hàng xa. Chẳng qua thấy hấn có chút thông minh hiểu chuyện nên Chữ đế sư mới mang theo bên người, ban cho danh tự là Diên Chi, có thể thấy Chữ đế sư tương đối tán thưởng người này.

“Không sao, ta vốn là người rộng lượng!” Khẽ chớp mắt một cái, Dạ Dao Quang tiện miệng nói: “Con người của ta chẳng những độ lượng, hơn nữa công tư vô cùng rõ ràng. Người như chúng ta không bao giờ nói hai lời, Phó tiên sinh đắc tội ta là thật, nhưng một chút chuyện nhỏ đó còn không đáng để ta phải phạm vào khẩu nghiệp!”

“Tiểu cô nương có biết lúc nào xảy ra chuyện không?” Chữ đế sư hỏi lại.

“Trong vòng ba ngày.” Dạ Dao Quang nói.

Sắc mặt ba người đều sững sờ. Ở nơi này cho dù truyền tin về cũng không kịp ba ngày, thật sự là lực bất tòng tâm nhưng họa sát thân lại không thể xem nhẹ được, thà tin rằng có còn hơn là không. Trong lúc nhất thời ba người cũng không biết làm sao...

“Dạ cô nương có thể xem được họa này ứng vào chuyện gì không?” Chữ Diên Chi hỏi.

“Quẻ bói cũng chưa nói đến.” Dạ Dao Quang lắc đầu, nhìn thấy Chữ Diên Chi lại định nói gì đó liền chặn lại:

“Một quẻ gieo ra không thể bói được hai chuyện, muốn bói phải đợi thời cơ.”

Chử đế sư học thức uyên thâm, đối với việc phong thủy, bói toán cũng từng đọc qua một chút. Có vài quy củ ông đều hiểu rõ nên ra dấu bằng ánh mắt với Chử Diên Chi.

Chử Diên Chi lấy một cái túi từ trong tay áo đưa cho Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang biết đó là tiền xem bói của Chử đế sư nên không do dự nhận lấy. Sau đó Chử đế sư lấy ra một ngọc bội tinh xảo chạm khắc tơ vàng, bên trên có hình đám mây bao quanh một chữ “Chử”.

“Lão phu không có nhiều tiền, chỉ có một phần mười của mười vạn mà thôi, may mà lão phu có chút danh vọng nên xin lấy tín vật này để trừ đi tiền xem bói...” Chử đế sư đưa ngọc bội cho Dạ Dao Quang.

Tín vật của đế sư mà không nhận thì đúng là lãng phí, Dạ Dao Quang cũng không từ chối: “Vậy thì cảm ơn đế sư, ta làm phiền cũng lâu rồi, xin phép cáo từ.”

Dạ Dao Quang cũng không phải là người không hiểu chuyện, rõ ràng bọn họ đang muốn bàn bạc chuyện của Phó Khang Thành nên cô vô cùng thức thời rời đi.

Chử đế sư cũng không giữ lại: “Lão phu sẽ ở lại đây mấy ngày, nếu như lúc nào tiểu cô nương buồn chán có thể đến tìm lão phu nói chuyện.”

“Được!” Dạ Dao Quang khách khí đáp lại.

Chử đế sư đưa cho cô một vạn lượng ngân phiếu và một tín vật. Dạ Dao Quang hiện tại cũng không thiếu tiền, từ chỗ Trọng Nghiêu Phàm cũng lấy được hơn mười vạn lượng rồi.

Dạ Dao Quang cầm tín vật của Chử đế sư ra nhìn một chút, thứ đồ chơi này còn giá trị hơn tiền bạc nhiều, ít nhất là trước mặt người Hàn gia... Dạ Dao Quang cũng không phải sợ người Hàn gia mà cô chỉ lo người Hàn gia sẽ ỷ thế gây khó dễ cho bạn bè của mình và người của Đỗ gia...

“Dao Dao, sao nàng đi lâu vậy?” Đã đến buổi trưa, Ôn Đình Trạm vẫn đứng ở cửa đợi Dạ Dao Quang trở về.

“Gặp người quen của chàng.” Dạ Dao Quang ném ngọc bội trong tay cho Ôn Đình Trạm, thứ này đưa cho Ôn Đình Trạm sẽ có chỗ dùng.

“Chủ để sư sao?” Ôn Đình Trạm tiếp nhận ngọc bội, ánh mắt rơi vào chữ bên trên ngọc bội.

“Ừ, vừa mới bói cho ông ấy một quẻ, đây là tiền quẻ.” Dạ Dao Quang kể lại toàn bộ chuyện vừa xảy ra cho Ôn Đình Trạm, sau đó hỏi:

“Phó Khang Thành là người phương nào?”

(1) Bạch Hổ Sát: Có tứ sát trong phong thủy gồm: Thiên Trảm Sát, Bạch Hổ Sát, Liêm Dao Sát và Thương Sát. Tứ sát này thường nói về việc đất đai, nhà cửa, phong thủy có liên quan đến chủ nhà.

(2) Sơn Phong Cỗ: Là quẻ bói thứ mười tám trong Kinh Dịch, còn gọi là quẻ Cỗ, có nội quái Tốn tức là gió, ngoại quái Cấn tức là núi.

(3) Sáu hào: Mỗi quẻ bói trong Kinh Dịch đều có sáu hào tượng trưng cho thứ tự tương giao của quy luật âm dương.

(4) Câu Trần: Là một tinh quan có chứa sao Bắc Đẩu, nằm ở hướng bắc, thuộc nhóm Tử Vi Viên - một trong ba nhóm thiên văn cổ Trung Quốc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Ôn Công Tử Ra Tay

"Hộ bộ Thượng thư Phó Truyền Nhân là đệ tử của đế sư, có lẽ Phó Khang Thành là con trai của Hộ bộ Thượng thư." Ôn Đình Trạm suy đoán.

"Dựa theo quẻ tượng của nàng, người có thể động đến Hộ bộ Thượng thư chắc hẳn là một kẻ không hề tầm thường. Hiện nay đất nước đang trong giai đoạn nhạy cảm, hơn nữa Chử đế sư lại không có ở Đế đô. Nếu như Phó Truyền Nhân có chuyện không may xảy ra, chắc chắn trong triều đình sẽ diễn ra một trận tinh phong huyết vũ. (*)"

"À." Dạ Dao Quang không hề có hứng thú với mấy chuyện phải vắt óc suy nghĩ như thế này.

Ôn Đình Trạm thấy vậy bèn do dự một lát mới nói:

"Dao Dao, ta không dám nói rằng cả nhà của Phó gia đều thanh liêm, nhưng trong năm năm qua từ khi Phó Truyền Nhân đảm nhiệm chức Hộ bộ Thượng thư này, cho dù là có phát sinh tai họa gì thì bách tính đều nhận được tiền trong tay."

Ánh mắt Dạ Dao Quang liếc nhìn Ôn Đình Trạm:

"Có phải chàng muốn muội hóa giải tai họa này giúp cho Phó gia?"

"Không phải..." Ôn Đình Trạm vội vàng lắc đầu.

"Ta không muốn muội can thiệp vào chuyện này. Không phải là vì sợ xáo trộn thiên cơ, mà là vì ta đã có biện pháp trong vòng một ngày có thể

giúp cho Phó gia nhận được tin của đế sư."

"Chàng có biện pháp?" Đột nhiên Dạ Dao Quang cảm thấy hứng thú.

"Chàng có biện pháp gì?"

Nên biết rằng cô chưa từng có năng lực này. Nếu để cho cô nhúng tay vào chuyện này, cô đành phải dùng tinh tượng để bày binh bố trận bảo vệ cho Phó gia được mấy ngày và chỉ có thể giúp cho Phó Khang Thành có đủ thời gian.

"Dao Dao nàng đã quên rồi à, Mạch thiếu tông chủ có đưa một con chim bồ câu cho ta, con chim bồ câu này có thể bay đi vạn dặm trong một ngày."

Ôn Đình Trạm lấy ra cây sáo trúc giấu từ trong ngực, cậu nhẹ nhàng thổi một tiếng. Từ trên trời chẳng biết từ đâu có một con chim bồ câu trắng bay ra, sau đó nó bay vào giữa phòng và đáp xuống trên cánh tay của cậu.

"Nàng xem, chính là nó."

Dạ Dao Quang thấy ngoại trừ toàn thân của con chim bồ câu trắng như tuyết ra thì nó có đôi mắt màu xanh biếc giống như một viên ngọc màu lục trong suốt, đôi chân của nó không phải màu hồng nhạt mà là màu vàng và trông nó chẳng có gì khác so với bồ câu thật.

"Con chim bồ câu này trông đẹp mắt như vậy, không biết ăn vào thì sẽ có mùi vị gì..." Dạ Dao Quang nhìn con chim bồ câu rồi đưa tay sờ cảm suy nghĩ đến tình huống đó.

"A!" Kim Tử hưng phấn lè lưỡi ra liếm miệng, chỉ còn thiếu chảy nước miếng ra ngoài nữa thôi.

"A" Thế nhưng chim bồ câu trắng nhỏ này lại có thể nghe hiểu lời nói của Kim Tử. Nó lập tức vỗ cánh trốn ở phía sau của Ôn Đình Trạm, sau đó nó vươn ra cái đầu nhỏ của mình tựa trên bả vai của Ôn Đình Trạm.

"Chim bồ câu nhỏ ơi, nào đến đây, đến bên tỷ tỷ nào." Đôi mắt hoa đào của Dạ Dao Quang tựa như nước dập dờn lơ lửng vô cùng xinh đẹp và rực rỡ.

Chỉ số thông minh của chim bồ câu nhỏ không cao lắm, lập tức hồn của nó bị hút mất bởi đôi mắt quyến rũ lòng người ấy, sau đó nó mơ hồ bay về phía của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang đưa tay bắt lấy chim bồ câu nhỏ rồi vuốt ve đầu nhỏ của nó, sau đó Kim Tử cảm thấy hình ảnh này không đúng, chẳng phải chỉ có nó mới có thể hưởng thụ sự vuốt ve của chủ nhân thôi sao? Cho nên Kim Tử liền nhe răng trợn mắt rồi hét to một tiếng với chim bồ câu trắng nhỏ.

Từng sợi lông của chim bồ câu trắng nhỏ dựng thẳng lên tựa như nó bị dọa sợ, con mắt của nó chớp chớp hai cái, mí mắt hơi nhếch lên rồi sau đó nó ngã xuống một cách xinh đẹp."Kim Tử!" Ôn Đình Trạm thấy vậy lập tức đứng dậy ôm lấy chim bồ câu trắng nhỏ rồi lắc vài lần nhưng chim bồ câu trắng nhỏ vẫn chưa tỉnh lại. Ôn Đình Trạm khẩn trương, hiện tại cậu đang cần đến nó.

"Người đã gây ra họa rồi." Dạ Dao Quang đưa tay chọc vào mặt của Kim Tử.

"A!" Kim Tử khoanh tay ưỡn ngực ngẩng cằm lên, nó bày ra dáng vẻ khinh thường.

Dạ Dao Quang trông thấy Ôn Đình Trạm tức giận và dường như đang muốn trừng phạt Kim Tử, cô nhéo vào mặt của Kim Tử: "Nếu như người

không làm nó tỉnh lại, thì ta và Trạm ca sẽ bắt người phải chạy đến Đế đô trong vòng một ngày đấy."

Đế đô là nơi nào? Kim Tử không biết. Nhưng nó nhìn thấy dáng vẻ gian xảo của Dạ Dao Quang thì trực giác liền cho nó biết đó không phải là một nơi tốt để đi. Nếu bắt nó chạy đến đó chỉ trong một ngày thì chắc chắn đôi chân của nó sẽ gãy mất thôi. Nó đưa tay nâng cằm lên, con mắt chớp chớp suy nghĩ một lát, cuối cùng Kim Tử cảm thấy không muốn làm ăn mua bán lỗ vốn, cho nên nó hét to một tiếng về phía chim bồ câu trắng nhỏ đang ngất xỉu.

Cơ thể nhỏ nhắn của chim bồ câu trắng hơi động đậy, nó nhẹ lướt đi đến chỗ khác. Vào lúc nó sắp rơi xuống thì đột nhiên cơ thể của nó chuyển động, đôi cánh cố trụ lấy mép bàn rồi bay lên.

Ôn Đình Trạm thấy vậy đưa tay lên nâng trán. Được rồi, cậu lại bị một con chim bồ câu trêu đùa.

Ồn ào một lát với con chim bồ câu và con khỉ thì cũng đã đến giờ ăn trưa, chỉ có một mình Ôn Đình Trạm đi tìm Chủ đề sư. Lúc này ba người Chủ đề sư có chút hoang mang, tin tức phát đi nhiều vô số nhưng tất cả đều gửi gắm cho người khác, khả năng nắm chắc vô cùng nhỏ.

"Người muốn lão phu giao tín vật cho người?" Chủ đề sư nhướng mày hỏi.

"Tiểu tử có thể giúp đề sư đưa tín vật đến Đế đô trong vòng một ngày." Ôn Đình Trạm nho nhã lễ phép, cử chỉ đúng mực, không hề kiêu ngạo và nịnh nọt.

"Còn chuyện làm thế nào để đưa tín vật đi thì tiểu tử không thể trả lời vì chuyện này có liên quan đến chuyện riêng tư của tiểu tử, nếu đề sư tin tưởng tiểu tử thì xin người giao tín vật cho tiểu tử."

Chuyện Mạch Khâm đưa con chim bồ câu kia cho cậu đương nhiên Ôn Đình Trạm sẽ không tiết lộ ra ngoài. Không phải là cậu không tin tưởng cách làm người của Chử đế sư, mà là có một số chuyện càng ít người biết thì sẽ có thêm một lá bài chưa lật. Cho dù Chử đế sư là một vị quan thanh liêm nhưng đó chỉ là chuyện của hiện tại, không có nghĩa là tương lai cũng như thế. Quan trường biến đổi phong vân, sau lưng của Chử đế sư lại liên quan đến quá nhiều người. Mà là người thì sẽ có tư lợi, khó có thể chắc chắn vào một ngày nào đó Chử đế sư sẽ không vì tư lợi mà đối địch với cậu, cho nên cậu sẽ không dễ dàng tin nhiệm bất cứ người nào.

Cũng giống như Ôn Đình Trạm không tin nhiệm Chử đế sư, thì tất nhiên Chử đế sư cũng không dễ dàng tin tưởng một tiểu tử thông minh yêu nghiệt như Ôn Đình Trạm. Có thể nói rằng từ lúc mới bắt đầu thì ông chưa bao giờ đối xử với tiểu thiếu niên này giống như một đứa bé, tính tình của cậu rất cương quyết. Chẳng những cậu có tài ăn nói mà cậu còn có thể thành lập một bàn cờ trong khi tuổi vẫn còn nhỏ, cậu khiến cho người khác khó có thể nắm bắt, ngay cả ông suýt nữa cũng đã bị mắc mưu của cậu. Nếu như lúc ông còn trẻ, khoảng bốn mươi tuổi, chỉ sợ rằng ông sẽ vô cùng kiêng kỵ tiểu thiếu niên này khi đã trưởng thành, trái lại bây giờ ông có chút chờ mong vị thần đồng này sẽ đủ lông đủ cánh.

Cũng vì lý do này mà Chử đế sư không muốn giao chuyện này cho Ôn Đình Trạm bởi vì thư trong tay của ông liên quan đến quá nhiều người. Một người thông minh như Ôn Đình Trạm chỉ cần nhìn vào bức thư tự tay ông viết thì cậu có thể nhìn ra rất nhiều chuyện khác, hơn nữa cậu cũng sẽ biết được người nào trong tối và ngoài sáng.

"Đế sư yên tâm, tiểu tử đọc sách thánh hiền, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, trong lòng rất rõ chuyện gì nên làm và chuyện gì không nên làm." Ôn Đình Trạm lễ phép cười nói.

Chử đế sư nghe vậy, đôi mắt của ông liền lóe sáng, sau đó ông lắc đầu bật cười. Ông đã trải qua ba đời đế vương và giúp đỡ dạy dỗ hai đời quân

chủ, địa vị của ông cực cao. Đã rất nhiều năm ông chưa từng thấy người nào có thể khiến cho ông đề phòng, tán thưởng và kiêng kỵ. Nhưng không hiểu sao hết lần này đến lần khác một tiểu tử mười tuổi lại có thể tạo cho ông một cảm giác phức tạp như vậy, có lúc tự bản thân ông đã suy nghĩ một chút rồi lại tự giấu chính mình vì buồn lo vô cớ, thế nhưng mỗi khi đối diện với cậu thì tự nhiên cảm giác ấy lại truyền đến.

Cuối cùng Chử đế sư không nói thêm gì nữa. Ông viết một bức thư, đồng thời cầm lấy tư ấn của ông và Phó Khang Thành giao cho Ôn Đình Trạm.

"Cuộc đời của lão phu đã đánh cược rất nhiều lần, tất nhiên đến ngày hôm nay vẫn là thắng nhiều thua ít và đã qua rất nhiều năm rồi lão phu chưa từng đánh cược thêm lần nào. Hôm nay lão phu sẽ dùng toàn bộ tính mạng của gia tộc Phó gia và tất cả vinh hoa phú quý trên người của lão phu đánh cược một lần." Chử đế sư giao tín vật cho Ôn Đình Trạm.

"Lão phu tin tưởng vào trực giác của mình."

Trực giác của ông rất mâu thuẫn, tiểu thiếu niên này trông rất nguy hiểm, thế nhưng ông lại tin tưởng cậu.

(*) Tinh phong huyết vũ: Gió tanh mưa máu, ý muốn nói là một khung cảnh điên cuồng giết chóc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Người Là Dị Tinh

Ôn Đình Trạm đi tìm Chữ đế sư, Dạ Dao Quang ở lại một mình cảm thấy buồn bức nên đành đi dạo ngắm trăng. Cô chậm rãi đi mãi, đi mãi, cuối cùng cũng đến được sân luyện võ. Hai bên có tượng đá rào chắn, tay Dạ Dao Quang đặt lên tượng đá lạnh như băng, ngửa đầu nhìn bầu trời.

“Lão hòa thượng nếu đã tới rồi sao còn phải ẩn núp? Cùng đi ra ngoài này ngắm sao đi.” Dạ Dao Quang ngược mắt lên nhìn trời khẽ gọi một tiếng.

“A di đà phật, lão nạp vừa đúng lúc đi ngang qua.” Nguyên Ân đại sư từ cửa chính của sân đi tới, chậm rãi đến bên cạnh Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhìn lão hòa thượng đầu trọc, ngũ quan hài hòa hơi tiếc hận lắc đầu: “Ta nói này lão hòa thượng, ông làm hòa thượng thật sự rất đáng tiếc!”

Nguyên Ân đại sư vẫn im lặng không lên tiếng, yếu ớt nở nụ cười ôn hòa.

Dạ Dao Quang dựa tay vào tượng đá chống cằm: “Hòa thượng, ông bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lão nạp sinh năm Bính Thân.” Nguyên Ân đại sư trả lời.

Dạ Dao Quang đang chống cằm bỗng nhiên tay mềm nhũn, suýt chút nữa ngã lộn nhào một cái. Sau đó cô ổn định lại thân thể trợn to mắt làm vẻ

mặt thương tâm vì bị người lừa dối nhìn chăm chăm Nguyên Ân đại sư:
“Ông trông vậy mà đã năm mươi một tuổi rồi?”

“Tiểu hữu không phải gọi lão nạp là lão hòa thượng sao?” Nguyên Ân lộ ra biểu cảm người nên sớm biết mới phải.

Dạ Dao Quang bị sắc một cái, được rồi, tuy Nguyên Ân đại sư nhìn qua không đến ba mươi tuổi, có lẽ ông ấy nghĩ Dạ Dao Quang đã sớm biết ông không còn trẻ nên mới có thể xưng hô là lão hòa thượng. Tuy bị vạch trần nhưng Dạ Dao Quang cũng không cảm thấy xấu hổ, ho nhẹ hai tiếng:

“Thế nào? Lão hòa thượng ông chọn xong người nối nghiệp chưa?”

“Ồ, tiểu hữu nhìn ra lão nạp là một kẻ đoản mệnh sao?” Nguyên Ân đại sư đáp lại.

“Tuổi tác của ông cũng đã cao rồi, nên suy tính cho đời sau, mau tìm một tiểu hòa thượng giáo dục cẩn thận...” Dạ Dao Quang chậm rãi nói, thật ra trong lòng cô chỉ muốn có thêm tiểu hòa thượng xinh đẹp để đùa giỡn mà thôi, trêu chọc lão hòa thượng già này chả có gì vui cả.

“Tiểu hữu nói như vậy lão nạp cũng không che giấu nữa, thật ra lão nạp đã chọn được người rồi.” Nguyên Ân đại sư nở nụ cười.

“Thật sao?” Hai mắt Dạ Dao Quang sáng rực lên:

“Tướng mạo như thế nào?”

“Có phong thái khuynh thành...”

Dạ Dao Quang xoa xoa tay: “Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Vừa mới mười tuổi...”

Cặp mắt của Dạ Dao Quang biến thành hình trái tim:

“Người ở chỗ nào?”

“Ở ngay chùa này...”

“Lão hòa thượng, nói thế nào thì chúng ta cũng là anh em kết nghĩa, ông cũng nên dẫn tiểu đồ đệ ra cho tiểu hữu ta đây nhìn một cái mới phải.”
Dạ Dao Quang nháy mắt với Nguyên Ân đại sư.

“Người này có phúc tinh chiếu mệnh, đáng lẽ hẳn phải báỉ lão nạp làm thầy nhưng lại bị tiểu hữu đoạt trước.” Nguyên Ân đại sư cười híp mắt nhìn Dạ Dao Quang.

“Ta đoạt người của ông lúc nào...”

Dạ Dao Quang đang định phản bác bỗng nhiên kinh ngạc nói với Nguyên Ân:

“Trời ạ, lão hòa thượng ông là đồ không biết xấu hổ, sao lại đoạt nam nhân với tiểu cô nương như ta chứ?”

Đến lúc này mà Dạ Dao Quang còn không biết lão hòa thượng này nói đến ai thì chi bằng tìm một hòn đá tự vẫn đi...

“Tiểu hữu, là người đoạt đồ đệ của lão nạp!”

Nguyên Ân ngược mắt nhìn lên trời: “Người vốn là dị tính, người nào gặp phải người số mệnh cũng sẽ thay đổi, nếu không có người xuất hiện thì Ôn tiểu thí chủ chính là người được truyền thừa y bát của lão nạp.”

Dạ Dao Quang lập tức mở to mắt nhìn lão hòa thượng. Thì ra nếu như không phải cô xuất hiện thì Ôn Đình Trạm lại phải làm đồ đệ của lão già này, vừa nghĩ tới cảnh hai hòa thượng có gương mặt yêu nghiệt tung hoành thế gian, chợt cảm thấy không biết chùa chiền sẽ phải thu nạp thêm bao nhiêu ni cô nữa.

“Người nhìn đi, sao Thiên Tù đang di chuyển, kiếp nạn kia của Phó gia vốn dĩ không thoát được. Sao Nguyên Lộc chiếu mệnh hẳn là đã khiến cho tinh thần của đế sư bị sa sút. Nhưng người lại trùng hợp đến đây hôm qua, hướng đi của mấy ngôi sao đều thay đổi, mây đen tan biến. Đế sư đáng lẽ sẽ mất đi sự tín nhiệm của hoàng thượng qua chuyện này, vì người xuất hiện mà mọi chuyện đã thay đổi hoàn toàn...”

Nguyên Ân đưa tay chỉ lên bầu trời.

Dạ Dao Quang bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên những ngôi sao xinh đẹp, nếu là người phàm nhìn lên thì nhất định cũng không nhìn ra được điều gì. Sao Thiên Tù ý chỉ lao ngục, bệnh tật, đoản mệnh, vốn dĩ bị sao Thiên Tù chiếu vào sẽ không thoát được kiếp nạn nhưng đột nhiên lại có một luồng ánh sáng từ sao Thọ Tinh chiếu đến, đây là dấu hiệu chuyển hóa thành phúc.

“Ta đang làm thay đổi thiên cơ sao?” Sắc mặt Dạ Dao Quang có chút không tốt.

“Cái gì gọi là thiên cơ? Tiểu hữu đến đây không phải cũng là thiên cơ sao? Tiểu hữu chỉ cần không quên ý niệm ban đầu thì mọi chuyện cũng được tính là công đức...”

Nguyên Ân đại sư nói:

“Tiểu hữu là dị tinh, vẫn nói thiện ác có báo nhưng tiểu hữu chỉ cần tích phúc thì cho dù thiên đạo có hữu tình hay vô tình cũng không làm gì được tiểu hữu. Mệnh của tiểu hữu vốn không thể nhìn thấu được, thiện ác đều do tâm mà ra...”

“Ta chỉ tin chính mình!”

Dạ Dao Quang nhìn lên bầu trời đầy sao, hơi híp mắt:

“Mọi việc đều có nhân quả. Nếu ta cướp đi Trạm ca, vậy thì lão hòa thượng nói xem làm sao để ta bù lại cho ông một đồ đệ đây?”

“A di đà phật, lão nạp đã nói mệnh của tiểu hữu không ai có thể nhìn thấu đáo được. Ý trời như thế nào, sau này tiểu hữu sẽ hiểu...” Nguyên Ân nói xong liền rời đi.

Lão hòa thượng thật sự rời đi rồi, chỉ còn lại Dạ Dao Quang đứng tại chỗ suy nghĩ. Lúc Nguyên Ân rời đi trên miệng còn có một nụ cười kỳ lạ, cô cảm giác như mình đang bị lão hòa thượng này tính toán!

Nhưng lão hòa thượng này có thể tính toán mình chuyện gì? Dạ Dao Quang làm thế nào cũng không nghĩ ra được, đành vượt qua một bên không suy nghĩ nữa. Vấn đề này cứ thế bị Dạ Dao Quang lãng quên đi, cho đến rất nhiều năm sau khi nhân quả báo ứng, Dạ Dao Quang mới hối hận ngày hôm nay cô không đánh chết lão hòa thượng này...

“Dao Dao, nàng đâu rồi?” Ôn Đình Trạm trở lại sân nhỏ cũng không nhìn thấy bóng dáng Dạ Dao Quang, mặc dù cậu biết Vĩnh An Tự rất an toàn nhưng vẫn có chút lo lắng.

“Ta đi ngắm trăng thưởng hoa với lão hòa thượng!” Dạ Dao Quang lười biếng đáp.

Ngắm trăng thưởng hoa!

Ôn Đình Trạm nghe thấy bốn chữ này liền tối sầm mặt lại. Cậu đã sớm biết Dạ Dao Quang hay dùng từ đặc biệt, cậu cũng đã sửa lại rất nhiều lần nhưng mỗi lần cậu sửa xong Dạ Dao Quang lại không có thay đổi gì, vẫn ngựa quen đường cũ.

“Vậy nàng đi nghỉ sớm đi!” Ôn Đình Trạm cảm thấy còn tiếp tục nói chuyện với Dạ Dao Quang thì cậu sẽ bị mấy từ ngữ này làm cho phát điên.

“Ha ha! Nhìn mặt chàng đen như đáy nồi vậy!” Thật ra Dạ Dao Quang rất thích trêu đùa Ôn Đình Trạm, cô kéo Ôn Đình Trạm ngồi xuống, rót cho cậu một chén nước:

“Nào, đến đây uống chút nước cho hạ hỏa.”

Sau đó cũng ngồi xuống rót cho mình một chén, nâng chén lên nói rằng:

“Chàng cũng phải cảm tạ muối đó, lão hòa thượng nói rằng nếu không phải có muối rang buộc thì chàng đã phải đi theo làm ái đồ của ông ấy...”

“Phụt!” Ngụm nước vừa vào đến miệng đã bị Ôn Đình Trạm phun ra, ho sặc sụa:

“Hừm, Dao Dao, chuyện nàng dùng từ linh tinh thì thôi cũng cho qua, nhưng... nhưng làm sao lại...”

“Chàng kích động cái gì? Muối chỉ nói là lão hòa thượng nói nếu muối không nhảy ra cản đường thì bây giờ chàng đã trở thành hòa thượng rồi!”

Dạ Dao Quang vội vàng tiến lên vỗ vỗ lưng Ôn Đình Trạm.

Đến khi Ôn Đình Trạm trở lại bình thường, Dạ Dao Quang mới kể hết chuyện tối hôm nay cho Ôn Đình Trạm, đương nhiên không nói chuyện cô xuyên không đến đây, chỉ nói rằng cô là dị tinh, ai gặp phải cô vận mệnh đều sẽ thay đổi mà thôi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Bên Cạnh Ta Còn Có Nàng

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến cho Ôn Đình Trạm trầm tư. Cậu nghĩ nếu như cuộc đời của cậu không có Dao Dao, không biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ, không biết khám phá hồng trần thì nhất định sẽ quy y cửa Phật.

“Nguyên Ân đại sư là cao tăng đắc đạo.”

Trong lòng Ôn Đình Trạm càng kính trọng Nguyên Ân đại sư hơn.

“Lão hòa thượng không phải chỉ có hư danh đâu. Ừ... về sau nếu có khó khăn chúng ta có thể tới đây tị nạn, có thánh địa Phật môn bảo vệ lại còn có thể tu luyện nữa.”

Dạ Dao Quang cười híp mắt, sau đó nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của Ôn Đình Trạm mới đổi chủ đề:

“Chuyện của chàng sao rồi?”

“Chữ đế sư cũng không có cách nào khác.” Ôn Đình Trạm cười nói:

“Ta đã đưa tín vật đi rồi...”

“Chữ đế sư không chuẩn bị thủ đoạn khác sao?” Dạ Dao Quang nhíu mày hỏi.

Chữ đế sư có quyền lực khuynh đảo triều đình, hơn nữa trong dân gian cũng có danh vọng rất lớn. Vậy mà rơi vào tình cảnh khổ khó như hiện giờ lại phải ký thác hy vọng vào một người xa lạ, không chuẩn bị chút hậu

chiêu nào. Chuyện này nói ra không chỉ Dạ Dao Quang mà bất cứ ai cũng sẽ không tin tưởng...

“Có, để sư muốn nhận ta làm đồ đệ...” Ôn Đình Trạm gật đầu:

“Nhưng ta đã từ chối rồi!”

“Chàng từ chối?” Dạ Dao Quang kinh ngạc nhìn Ôn Đình Trạm.

Người ta chính là đế sư nha, dạy dỗ hai đời đế vương, người gọi ông là sư phụ cũng không ít nhưng những người đó chẳng qua là học trò được nghe một vài bài giảng của ông trong Quốc Tử Giám mà thôi. Đệ tử nhập môn chân chính của Chử đế sư hiện nay ngoại trừ đương kim thánh thượng ra cũng chỉ có hai người, nếu như cũng làm đồ đệ của Chử đế sư thì sẽ trở thành sư đệ của đương kim thánh thượng rồi...

“Thời cơ không thích hợp!” Ôn Đình Trạm khẽ nhắm hờ mắt, hai hàng mi rung rung khiến cả người toát ra mị lực thần bí:

“Đế sư nhân lúc này nhận ta làm đồ đệ thực sự là hành động thừa thừa, cùng một chuyện nhưng mục đích không giống nhau, kết quả là sai một ly đi nghìn dặm...”

Ánh mắt Dạ Dao Quang lóe sáng, cô nhẹ nhàng chống cằm, nở nụ cười nhu hòa giống như hoa đào nở rộ nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm.

“Ta... ta có chỗ nào không ổn sao?” Ôn Đình Trạm đưa tay sờ sờ lên mặt.

Dạ Dao Quang khẽ lắc đầu một cái, cô kéo cây trâm trên tóc khiến mái tóc hơi rũ hờ xuống. Đuôi cây trâm rung nhẹ, từng hạt trân châu đựng đưa tỏa ra từng vòng ánh sáng nhu hòa khiến cả người cô như được ánh sáng bao phủ, ngũ quan cũng tăng thêm một phần mềm mại: “Không phải, Trạm ca, muội hơi sợ...”

“Sợ? Nàng sợ cái gì?” Ôn Đình Trạm lo lắng hỏi.

“Thông minh quá sẽ chết sớm...” Dạ Dao Quang nhẹ nhàng nói ra, sau đó chớp chớp mắt:

“Hạng Thác bảy tuổi được làm thầy của Khổng Tử, mười tuổi đã chết. Tào Xung sáu tuổi làm mưu thần cho Tào Tháo, mười hai tuổi tử vong...”

Ôn Đình Trạm nghe xong không có phản ứng gì, đôi mắt đen nhánh lẳng lặng nhìn Dạ Dao Quang:

“Nàng sẽ để cho ta chết sớm sao?” Dạ Dao Quang bị hỏi ngược lại hơi sững sờ, sau đó lắc đầu theo bản năng: “Sẽ không!”

“Hạng Thác là bởi vì bị mẹ hãm liên lụy, Tào Xung chính là do huynh đệ ghen ghét. Bên cạnh ta cũng không có ai thì sao phải sợ?”

Ôn Đình Trạm nói:

“Hạng Thác và Tào Xung chưa đủ lông đủ cánh đã vang danh thiên hạ. Ta tuyệt đối sẽ không mắc phải sai lầm này, hơn nữa bên cạnh ta còn có nàng.”

Hơn nữa, bên cạnh ta còn có nàng...

Tim của Dạ Dao Quang bỗng nhiên đập nhanh hơn, cô cảm thấy ảnh hưởng của cô với Ôn Đình Trạm càng lúc càng lớn, có lẽ đây chính là sự ràng buộc của vận mệnh.

“Đúng, bên cạnh chàng còn có muội!” Trong lòng Dạ Dao Quang có chút lo lắng nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói với Ôn Đình Trạm.

Cô luôn hành động bất chấp hậu quả, làm việc gì cũng chỉ cần lòng mình thoải mái là được. Suy nghĩ quá nhiều vốn không phải là phong cách của cô, sao bây giờ lại chỉ vì vài lời nói mà không kiên định dứt khoát nữa

rồi? Nhân sinh ngắn ngủi, bản thân cảm thấy hài lòng mới là quan trọng nhất...

“Trời cũng không còn sớm nữa, Dao Dao nghỉ ngơi đi, hôm nay sắc mặt nàng khá hơn nhiều rồi. Nếu nơi này có thể giúp nàng tĩnh dưỡng thì chúng ta ở lại đây lâu thêm một chút, bên học viện ta sẽ bảo Tiết Đại thay ta xin nghỉ.” Ôn Đình Trạm đứng lên nhẹ nhàng nói với Dạ Dao Quang, sau đó đi ra ngoài cửa.

Dạ Dao Quang đứng ở cửa phất tay với Ôn Đình Trạm, sau đó rửa mặt mũi rồi ôm Kim Tử nằm xuống giường ngủ say sưa, trong mộng còn cảm nhận được hương vị ngọt ngào.

Sáng hôm sau Dạ Dao Quang dậy sớm tu luyện như thường lệ, sau đó trở về ăn đồ chay, ăn xong lại đi lung tung dạo chơi trong chùa. Buổi chiều chạy lên núi chơi liên tiện tay bắt mấy con gà rừng làm món gà nướng thay đổi khẩu vị...

Ôn Đình Trạm cũng không đi tìm Chử đế sư nữa. Mỗi ngày cậu đều dậy sớm luyện võ, ăn cơm cùng Dạ Dao Quang, sau đó lại đi tìm Nguyên Ân đại sư lĩnh giáo chút Phật pháp.

Lúc đầu bởi vì Nguyên Ân từng nói Ôn Đình Trạm đáng lẽ phải là đồ đệ của ông nên Dạ Dao Quang hơi có thành kiến đối với việc Ôn Đình Trạm đi tìm Nguyên Ân thảo luận Phật pháp. Dạ Dao Quang thường rủ rê Ôn Đình Trạm đi ra sau núi săn thú nhưng đi được hai lần thì Ôn Đình Trạm không muốn đi nữa. Dù sao ở nơi cửa Phật mà săn bắn sát sinh cũng không được tốt, chỉ là thấy Dạ Dao Quang rất vui vẻ nên cậu cũng không ngăn cản Dạ Dao Quang.

Thời gian mười ngày thoát cái đã trôi qua, trong mười ngày này thân thể Dạ Dao Quang đã được khôi phục toàn bộ, cả ngày đều vui vẻ. Thấy Ôn Đình Trạm mỗi ngày đều đi đến tàng thư các nghiên cứu Phật pháp nên

hôm nay Dạ Dao Quang không đi săn thú nữa mà theo chân Ôn Đình Trạm...

“Trong chỗ này toàn là kinh Phật, chàng đúng là hiếu học...” Dạ Dao Quang đi vào tùy tiện lật mấy quyển sách lên thấy toàn bộ đều là kinh Phật.

“Ở tầng này đều là kinh Phật để cho tăng nhân trong chùa đọc, tầng trên có thêm sách lịch sử, điển tịch, địa lý, phong thủy...” Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang đi lên tầng hai, ở hành lang gấp khúc gặp được một hòa thượng. Dạ Dao Quang nhận ra đó là hòa thượng Ngô Tịnh. Hòa thượng nhìn thấy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm chỉ khẽ niệm một tiếng “A di đà phật” sau đó nhường đường.

Tầng hai còn nhiều sách hơn cả tầng một nhưng không có một quyển kinh Phật nào. Theo như lời Ôn Đình Trạm nói thì ở đây toàn là sách cổ, có một vài quyển sách đã tuyệt tích, chẳng trách Mạnh Uyển Đình từng nói rất nhiều người đọc sách đều muốn sống lâu dài ở Vĩnh An Tự. Nhưng tàng thư các này không phải là ai muốn vào cũng được vào. Nguyên Ân cũng không thiên vị mọi người, ông đặt ra một quy tắc là ai đọc hiểu hết sách ở tầng một mới có thể tiến vào tầng hai.

Ôn Đình Trạm lấy ra một quyển sách, sau đó nhanh chóng lật đến một trang rồi im lặng ngồi đọc. Dạ Dao Quang vốn không thích đọc sách, cô vừa đi vừa nghỉ, sau đó buồn chán liếc xung quanh.

Đi qua từng giá sách, đi đến tận cuối con đường, Dạ Dao Quang đang chuẩn bị xoay người đi về thì khóe mắt liếc thấy một tia sáng lạnh, sau đó cô nhanh chóng xoay người lại nhìn chăm chú vào đỉnh giá sách cao nhất. Giá sách đó cao khoảng chừng hai thước mà Dạ Dao Quang hiện giờ chỉ có một mét sáu mươi, tay cố với cũng với không tới. Cô nhón chân bay thẳng lên, cánh tay vừa động lập tức lấy được một hộp sắt, tuy nhiên hộp sắt này đã bám đầy bụi.

“Khụ khụ...!” Dạ Dao Quang vừa phủi bụi vừa ho khan.

Ôn Đình Trạm vốn dĩ đang chăm chú đọc sách lại bị âm thanh của Dạ Dao Quang ảnh hưởng, vội vã đứng lên đi về phía Dạ Dao Quang:

“Dao Dao, nàng sao vậy?”

“Không sao, chỉ là phủi bụi một chút thôi!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Kinh Thế Thần Đồng

“Đây là...” Ôn Đình Trạm nhận lấy hộp thiếc từ trong tay Dạ Dao Quang. Tuy hộp không khóa nhưng Ôn Đình Trạm nghĩ nếu tùy tiện mở ra thì có chút không hay.

“Phải hỏi đại sư trước đã!”

“Vật này đã bám bụi rồi, cũng không có khóa. Lúc lão hòa thượng để chàng vào đây cũng không cố ý cản dặn chàng điều gì, để ý cẩn thận như vậy làm gì.” Dạ Dao Quang liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của Ôn Đình Trạm, sau đó đoạt lấy hộp thiếc từ tay cậu, chuẩn bị mở ra. Nhưng Dạ Dao Quang không tài nào mở được chiếc hộp thiếc không khóa đó, kể cả khi cô dùng đầu ngón tay vận khí ngũ hành cũng không mở được.

“A di đà phật.” Lúc Dạ Dao Quang nổi giận muốn đập vỡ nó thì tiếng của Nguyên Ân vang lên từ phía sau:

“Đã hơn một trăm năm, không ngờ chiếc hộp này lại rơi vào tay tiểu hữu.”

“Thảo nào lớp bụi lại dày như vậy, chút nữa thì sặc chết ta, hòa thượng ông nói xem phải đền bù cho ta thế nào đây!” Dạ Dao Quang chê bai ném chiếc hộp đi, Ôn Đình Trạm vội vàng vươn tay đỡ lấy.

“Thế thì tặng vật ấy cho tiểu hữu vậy, để an ủi cho tiểu hữu.” Nguyên Ân rất vô tư nói

“Xì, ta không thể mở nó ra, tặng cho ta thì có ích gì?” Dạ Dao Quang trợn mắt, vừa rồi cô đã dùng hết năm phần công lực nhưng cũng không mở ra được.

“Chiếc hộp này là do một vị thí chủ lánh nạn để lại hơn trăm năm trước. Vị thí chủ đó trốn ở đây, được sư thúc cứu nhưng do bị thương quá nặng, chưa chờ được đến lúc sư phụ trở về đã qua đời. Sau đó chưa từng có người đến đây hỏi thăm về chiếc hộp này. Tám mươi năm trước không ít khách hành hương vì nghe được tin này mà đến, về sau dần dà cũng không có người hỏi thăm nữa, thế nên mới bị cất sâu ở đây. Nếu đã được tiểu hữu lấy ra lần nữa, chắc hẳn có duyên với tiểu hữu.” Nguyên Ân kể sơ qua về lai lịch của chiếc hộp.

“Có duyên? Có duyên thì tại sao ta không thể mở ra được?” Dạ Dao Quang khoát tay.

“Đừng lừa ta, ta chẳng qua hiếu kỳ, tiện tay sờ sờ thôi, ông vẫn nên lấy về đi!”

“Tiểu hữu mở không ra, không có nghĩa Ôn công tử cũng mở không ra.” Ánh mắt Nguyên Ân vui vẻ lướt qua Dạ Dao Quang, dừng lại trên người Ôn Đình Trạm đứng sau cô.

Dạ Dao Quang quay lại nhìn Ôn Đình Trạm, thấy cậu đang dời mắt đến chiếc hộp thiếc kia, vốn là do Dạ Dao Quang vừa mới cưỡng chế dùng khí ngũ hành để mở hộp. Dù không mở được hộp nhưng lại quét sạch lớp bụi bên trên đi, khiến hộp lộ ra hình dạng ban đầu.

Thế nhưng chiếc hộp không phải thiếc nguyên chất, bốn mặt do một khối có dạng như thiếc và một khối gỗ không nhìn ra chất lượng xếp chồng lên trên hợp lại mà thành. Khối nhỏ gần tinh xảo trông như những ngăn kéo bé tí, mỗi một mặt đều có hơn một trăm ngăn kéo nhỏ dạng ô vuông khiến cho Dạ Dao Quang nhìn đến nổi choáng váng.

“Dao Dao, những ô vuông này đều chuyển động, chỉ cần tìm được quỹ tích của chúng thì có thể mở nó ra.” Ôn Đình Trạm quay lại nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nâng khoe môi: “Chàng đừng nói với mọi người là chàng muốn nghiên cứu cách mở thứ này ra như thế nào nha?”

“Có gì không thể? Không phải nàng muốn biết bên trong có gì sao?” Cả hai mắt Ôn Đình Trạm tràn đầy hứng thú.

Dạ Dao Quang nhớ lại trước kia, cô đưa một chiếc cừ liên hoàn (*) cho Ôn Đình Trạm chơi, không ngờ cậu cầm lên nhìn sơ qua mới có nửa phút thì đã giải được, nhưng vật trước mắt này chắc chắn khó hơn cừ liên hoàn rất nhiều lần. Di chuyển một ô vuông nhỏ ở mặt này, ba mặt khác cũng sẽ dịch chuyển theo. Nhưng thấy Ôn Đình Trạm hứng thú như thế, Dạ Dao Quang cũng không ngăn cản, cứ xem như là trò chơi giải đố để cho cậu chơi.

Thế là Dạ Dao Quang ngồi yên bên cạnh Ôn Đình Trạm, nhìn cậu liên tục mở hộp ra. Rõ ràng đã rút ô vuông nhỏ ra nhưng lại đẩy vào lần nữa, sau đó rút ra từ bên kia, rồi lại đẩy về, rồi lại tiếp tục rút ra từ mặt khác.

Dạ Dao Quang nhớ lại kiếp trước mình cũng cùng em trai và em gái của bạn thân chơi xếp hình. Mười hai ô vuông cô chơi tạm được, mười sáu ô có chút phiền não, còn hai mươi ô thì chỉ muốn dẹp luôn. Dạ Dao Quang đếm được có một trăm bốn mươi bốn ô vuông trên mỗi mặt, bốn mặt có năm trăm bảy mươi sáu ô. Với lại loại trước kia cô chơi và thứ này có kiểu hoa văn không giống nhau, ở đây mỗi ô chỉ có một màu, tổng cộng cũng chỉ có hai màu mà thôi. Dạ Dao Quang nhìn những ngón tay thon dài không ngừng chuyển động trượt các ô vuông, tốc độ rất nhanh không hề dừng lại khiến lòng cô bội phục đến đỉnh điểm. Chỉ nhìn thôi mà cô đã muốn dùng búa đập quách đi cho xong chứ đừng nói đến chuyện cô trực tiếp làm chuyện này, chắc cô sẽ nổi điên lên mất.

Cảnh Ôn Đình Trạm giải hộp được các tăng nhân đến quét dọn thấy. Tin tức nhanh chóng được lan truyền, chẳng những kéo tới không ít tăng nhân mà ngay cả Chử đế sư và Chử Hựu cũng bị thu hút. Vốn dĩ Chử Hựu có chút nóng lòng muốn thử, sau một canh giờ nhìn Ôn Đình Trạm trượt, ánh mắt hắn nhìn Ôn Đình Trạm giống như Dạ Dao Quang hết sùng bái lại đến sợ hãi.

Quả thực đây không phải người mà!

Dõi theo Ôn Đình Trạm trượt không ngừng, có tăng nhân vây xem bị những chuyển động này làm hoa mắt, rơi vào trạng thái điên loạn. Cũng may Nguyên Ân phát hiện đúng lúc, đánh ngất rồi gọi đệ tử khiêng ra ngoài. Cuối cùng phải sơ tán tất cả các tăng nhân đi, chỉ còn Chử đế sư và Chử Hựu ở lại.

Chử đế sư hài lòng nhìn Ôn Đình Trạm giải hộp. Trán Ôn Đình Trạm không hề đổ mồ hôi, trái lại Chử đế sư chỉ tính toán bước đi của Ôn Đình Trạm mà đầu đã đầy mồ hôi, cuối cùng phải nhờ Nguyên Ân ra tay che đi tầm nhìn để Chử đế sư lấy lại tinh thần

Tám mươi năm trước, sở dĩ vật này không được ai hỏi thăm là do có hai mươi người đã thổ huyết mà chết vì giải hộp, gần trăm người vây xem cũng bị điên loạn.

Một mặt có một trăm bốn mươi bốn ô vuông, tám cột và mười tám hàng, bốn mặt có ba mươi hai cột bảy mươi hai hàng. Mỗi ô có ba mươi hai nhân bảy mươi hai là hai ngàn ba trăm lẻ bốn trường hợp, tổng cộng có hai ngàn ba trăm lẻ bốn nhân một trăm bốn mươi bốn nhân bốn là một triệu ba trăm hai mươi bảy ngàn một trăm lẻ bốn trường hợp. Mỗi trường hợp chuyển động cần phải nhớ kỹ, không thể đi sai, cũng không thể lặp lại, nếu không trật tự bị rối loạn thì sẽ thành công dã tràng.

Dạ Dao Quang tính ra con số thiên văn khổng lồ này, suýt nữa mắt đã trợn trắng. Phá giải vật này quả là tự hành hạ bản thân, thêm nữa chỉ có hai màu, hình dạng mỗi ô giống nhau như đúc. Có hơn một triệu trường hợp, còn phải nhân mỗi hàng trừ hai nữa là đã lên tới chín.

Chiếc hộp nhỏ này có hơn mười triệu trường hợp nhưng chỉ có duy nhất một khả năng có thể mở hộp ra!

Dạ Dao Quang thấy tốc độ tay của Ôn Đình Trạm vẫn không ngừng, sắc mặt rất thông dong, ánh mắt vẫn trong veo như cũ. Cô không khỏi kinh ngạc trước dung lượng não bộ của tên tiểu tử này, khả năng tư duy logic và khả năng ghi nhớ quả là nghịch thiên.

Cạch! Đột nhiên Ôn Đình Trạm để chiếc hộp lên bàn. Tất cả mọi người đều nghĩ liệu có phải cậu biết khó mà lui, định bỏ cuộc nhưng lại thấy cậu ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Dao Quang:

“Dao Dao, chúng ta ăn cơm trước đã.”

“Ăn cơm trước?” Dạ Dao Quang ngơ ngác, ý nói ăn cơm trước sau đó sẽ tiếp tục sao?

Ôi mẹ ơi, hình dáng thứ này giống nhau y đúc, ăn cơm một lúc liệu có còn nhớ bước phá giải không?

“Ừ, ăn cơm trước, ta đã giải được một trăm sáu mươi ngàn bước, ăn xong rồi giải tiếp.” Ôn Đình Trạm cầm hộp, không để người nào động vào, tránh quấy rầy đến trí nhớ của cậu.

Mọi người nhìn bóng lưng của Ôn Đình Trạm giống như nhìn thấy một tên yêu nghiệt, với cậu vốn dĩ không có trí nhớ tạm thời! Còn có thể trở lại ăn cơm thì dường như cậu có khả năng ngưng đọng kí ức.

“Sư phụ, Ôn... Ôn... Ôn... tiểu công tử sau hai canh rượu đã giải ra một trăm sáu mươi ngàn bước...” Chủ Hựu bị mấy con số này làm kinh ngạc đến mức cà lăm.

(*) Cửu liên hoàn: Là trò chơi vận dụng tư duy và trí thông minh để giải.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Giải Đáp

Hai canh rưỡi tức là khoảng năm giờ. Năm giờ đi được một trăm sáu mươi ngàn bước là khái niệm gì? Mỗi giờ có sáu mươi phút, tương ứng ba nghìn sáu trăm giây, năm giờ là mười tám nghìn giây, tức là một giây đồng hồ sẽ đi chín bước. Một người bình thường không có khả năng làm được chuyện này, chỉ có thể nói tư duy của Ôn Đình Trạm đã vượt qua năng lực của thân thể.

Ôn Đình Trạm ngồi ăn cơm đối diện với Dạ Dao Quang, hiện giờ mỹ thực đối với Dạ Dao Quang cũng không có sức hấp dẫn. Cô vẫn còn có chút chóng mặt. Nghĩ đến kiếp trước cô đã từng chơi Rubik nhưng màu sắc của khối Rubik rất đa dạng, có thể xoay ngang xoay dọc, di chuyển vị trí một ô vuông cũng sẽ ảnh hưởng đến ô vuông khác. Chiếc hộp này lại không giống như thế. Nó có một mặt động ở chính giữa, mặt thứ hai là mặt bên, mặt thứ ba lại có góc cạnh, độ khó cao hơn rất nhiều so với Rubik.

“Dao Dao, sao nàng không ăn cơm?” Ôn Đình Trạm đột nhiên ngừng đầu phát hiện Dạ Dao Quang chưa ăn miếng cơm nào liền gác đĩa lại hỏi:

“Có phải cơm không hợp khẩu vị không? Ta đi nấu cho nàng một vài món ăn dân dã nhé?”

“A di đà phật!” Ôn Đình Trạm hoàn toàn quên mất Nguyên Ân đại sư dẫn theo hai hòa thượng Ngô Đức, Ngô Tĩnh đứng bên cạnh. Tiếng nói của Ôn Đình Trạm vừa dứt chợt nghe thấy hai hòa thượng kia đồng thời nhắm mắt niệm một tiếng.

“Đại sư yên tâm, ta và Dao Dao sẽ không mang về chùa đâu...” Vốn cảm thấy ở nơi Phật môn thanh tịnh mà ra tay sát sinh thì có chút vô đạo đức nhưng nhìn vẻ mặt nặng nề không muốn ăn cơm của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm quyết định bỏ qua mấy quy củ này.

“A di đà phật!” Nguyên Ân đại sư mỉm cười gật đầu.

“Ta đi cùng các người!” Chữ Hựu nhìn thấy Nguyên Ân đại sư không phản đối lập tức cười híp mắt nói:

“Đã lâu rồi không được đi săn bắn, ta cũng muốn đi theo!”

Mặc dù Chữ Hựu không phải là đệ tử của Chữ đế sư nhưng Chữ đế sư đã nhận hãn làm con trai thứ ba cho người con thừa tự đã chết yếu của mình. Trên danh nghĩa thì hãn và Chữ đế sư có quan hệ ông cháu ruột thịt. Từ nhỏ hãn đã được Chữ đế sư dạy dỗ nên mắt nhìn người rất cao, nếu không có chút năng lực thì không thể lọt vào mắt hãn.

Từ lúc Dạ Dao Quang bói được chuyện họa sát thân cho người nhà Phó Khang Thành đến nay đã mười ngày, nếu không phải có Ôn Đình Trạm ra tay thì mọi chuyện sẽ thực sự ứng nghiệm cho nên hãn rất khâm phục Dạ Dao Quang. Mấy ngày nay nhìn thấy Ôn Đình Trạm giải vật kia, hãn quả thực hận không thể trở thành tri kỷ của Ôn Đình Trạm, nên nếu bọn họ muốn đi ra ngoài thì hãn tự nhiên cũng sẽ đi theo.

“Không cần đâu, chỉ là muội đang suy nghĩ vài chuyện mà thôi.” Dạ Dao Quang cười híp mắt với Ôn Đình Trạm, sau đó bắt đầu bê bát lên ăn cơm, tốc độ nhanh vô cùng.

Ôn Đình Trạm nhìn một lúc lâu, thấy Dạ Dao Quang không phải đang miễn cưỡng giả vờ nên mặc dù bình thường ít ăn cơm nhưng hôm nay cậu cũng ngoại lệ ăn thêm hai bát.

Sau khi ăn xong, Chủ đề sư gọi Phó Khang Thành đi bàn chuyện. Nguyên Ân đại sư đi giảng bài cho đệ tử, chỉ còn lại Chủ Hựu dính chặt bọn họ giống như cao da chó.

Nhưng sau khi ăn xong Ôn Đình Trạm cũng không lập tức đi giải bí ẩn kia. Mặc dù trong lòng cậu vẫn hơi hơi khó chịu nhưng cậu vẫn kiên nhẫn cùng Dạ Dao Quang đi dạo ba vòng trong sân tiêu hóa đồ ăn một chút, sau đó mới trở về tàng thư các.

“Cạch cạch...” Âm thanh thanh thúy của bàn tính thông thường vang dội trong không gian tĩnh lặng của tàng thư các.

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, in lên mặt đất những bóng nắng vàng mềm mại. Người thiếu niên nhú mày tiến đến bàn gỗ nhỏ, ánh sáng mặt trời khúc xạ bao quanh thân hình cậu khiến người ta cảm giác như người thiếu niên này bị lạc vào trong một không gian khác, cả người tỏa ra một khí chất xuất thần không ai có thể chạm đến được. Gương mặt xinh đẹp, đôi mắt sâu thẳm không có bất kỳ dao động gì, chỉ có đầu ngón tay dài mảnh khảnh không ngừng chuyển động...Vốn dĩ chiếc hộp kín không lọt được gió nhưng hiện giờ mỗi mặt đều bị kéo ra ngoài một phần ba tạo thành một hình lập thể kì lạ.

Kéo từng mặt ra, Dạ Dao Quang mới nhìn rõ gần bên trong có hình dạng lõm xuống, mỗi một ô vuông sẽ có một mặt lõm. Bởi vậy Dạ Dao Quang phát hiện muốn giải được vật này thì phải tính toán thật kĩ, không được mắc bất kỳ một sai lầm nào, nếu không chỉ cần một ngăn chứa không khớp cũng sẽ thành tổn công vô ích.

Dạ Dao Quang bị độ khó của chiếc hộp làm cho choáng váng, cuối cùng Dạ Dao Quang cũng hiểu vì sao tám mươi năm qua không có ai động vào nó. Đơn giản là vì thứ đồ này đập không vỡ, ngay cả khí ngũ hành cũng không tách được nó, người bình thường mà đi giải đáp bí ẩn của thứ đồ này nhất định sẽ choáng váng tới mức thổ huyết mà chết.

“Dạ cô nương, Ôn tiểu công tử tài năng xuất chúng như thế, vì sao đến giờ vẫn chưa có công danh?” Chữ Hựu bị thu hút bởi cảnh hai người mở hộp, hân cảm thấy hơi tò mò nên thấp giọng hỏi Dạ Dao Quang.

“Trạm ca vẫn còn nhỏ tuổi.” Từ nhỏ Ôn Đình Trạm đã được Liễu thị cho đi học, có một năm tiên sinh dạy học định dẫn cậu đi thi nhưng lại bị Liễu thị ngăn lại. Liễu thị là người rất có tầm nhìn, bà nghĩ rằng Ôn Đình Trạm lúc đó mới bảy tuổi nên căn cơ chưa vững, ý chí không kiên định, không biết chừng vì một lần thất bại sẽ không gượng dậy nổi, sau đó sẽ chán ghét việc học hành.

Bây giờ Dạ Dao Quang nhớ lại lúc đó cũng vô cùng đồng tình với Liễu thị. Ôn Đình Trạm bây giờ thông minh như vậy nhất định là do di truyền! Hiện giờ những tiên sinh kia rất nhiều người không dám dạy cho Ôn Đình Trạm nữa bởi vì cậu học một biết mười. Những thứ cậu học được còn nhiều hơn kiến thức cả đời của những tiên sinh kia nên cho dù cậu có nghỉ vài ngày không đi học, những tiên sinh kia cũng không ai nói gì.

Nhưng dù sao Ôn Đình Trạm cũng chưa từng nói rằng muốn đi thi lấy công danh gì đó, Dạ Dao Quang cũng không hỏi bởi vì cô tin tưởng cậu đã có tính toán riêng.

“Ôn tiểu công tử cũng đã mười tuổi rồi...” Chữ Hựu nói:

“Tại hạ cũng là mười tuổi tham gia thi...”

“Sau đó thì sao?” Dạ Dao Quang nheo mắt nhìn hân một cái.

“Tuy là thứ bậc có hơi thấp một chút nhưng cũng được tính là qua!” Chữ Hựu ngượng ngùng đáp lại.

“Mười tuổi đã đỗ tú tài, Chữ công tử cũng là một thần đồng.” Dạ Dao Quang khen ngợi.

Người ta thường nói không đậu tú tài thì không có tư cách đọc sách, mà cuộc thi này cũng chia ra làm thi huyện, thi tỉnh, thi viện. Thi qua tất cả mới đạt được thân phận tú tài.

Chử Hựu cảm thấy trước đây mình cũng là một thần đồng nhưng sau khi gặp phải Ôn Đình Trạm, hẳn mới biết mình vẫn còn kém xa cái danh hiệu thần đồng kia, vì vậy mới khiêm tốn vài phần.

Trong khi hẳn nói chuyện trên trời dưới biển, Ôn Đình Trạm lại mở được thêm một nửa nữa. Bây giờ hai phần ba chiếc hộp đã bị kéo ra, bên trong có một chút ánh sáng.

Dạ Dao Quang nghĩ nếu đến khi chiếc hộp được mở ra mà cô phát hiện ra ánh sáng kia cũng là một phiền phức khiến người ta đau đầu như chiếc hộp này thì cô nhất định sẽ dùng Tử Linh châu đánh vỡ nó.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Mở Hộp

“Vì sao ta cảm thấy tốc độ của Ôn tiểu công tử càng ngày càng nhanh vậy?” Chử Hựu thấy vậy liền chỉ tay về phía Ôn Đình Trạm, nhỏ giọng nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng phát hiện tốc độ của Ôn Đình Trạm càng lúc càng nhanh. Dựa theo suy nghĩ của cô, Ôn Đình Trạm chắc hẳn phải mất mấy ngày mấy đêm mới có thể mở ra được chiếc hộp này. Thế nhưng hình như cô nghĩ sai rồi, những mặt bên của chiếc hộp không ngừng được kéo ra bên ngoài, có lẽ khoảng nửa canh giờ nữa là có thể mở ra toàn bộ.

“Răng rắc, răng rắc, răng rắc...” Dạ Dao Quang còn đang suy nghĩ thì một âm thanh vỡ nứt vang lên đã chặt đứt suy nghĩ của Dạ Dao Quang. Sau đó Dạ Dao Quang chỉ thấy mấy mặt bên của chiếc hộp trong tay Ôn Đình Trạm nhanh chóng xoay tròn giống như bánh răng, quay một vòng rồi lại thêm một vòng giống như những lớp vỏ không ngừng được mài ra, cuối cùng rơi toàn bộ xuống bàn gỗ, chất chồng thành núi. Vật màu đen sáng bóng bên trong hộp rơi vào tay Ôn Đình Trạm.

Dạ Dao Quang cầm một mảnh gỗ nhỏ bị rơi xuống trên bàn, thử dùng khí ngũ hành để đập vỡ nó nhưng mảnh gỗ nhỏ vẫn không hao tổn gì, Dạ Dao Quang hơi nhíu mày: “Không phải chứ...”

“Còn có thứ này...” Ôn Đình Trạm vươn đầu ngón tay sờ lên chút bột phấn màu vàng ở trên mặt bàn:

“Ta quan sát được khi cơ quan mở ra, những lớp vụn này cũng đồng thời rơi xuống.”

Dạ Dao Quang giữ lấy tay Ôn Đình Trạm, kéo tay cậu tới trước mắt mình, nhìn kĩ bột phấn màu vàng kim lấp lánh trên tay cậu, đuổi ra đầu ngón tay sờ sờ một chút:

“Đây là cái gì? Không phải vàng, không phải sắt, cũng không phải gỗ...”

“Dao Dao, cẩn thận!” Nhìn thấy hành động vô thức của Dạ Dao Quang, sắc mặt Ôn Đình Trạm thay đổi. Cậu cầm cổ tay Dạ Dao Quang, nhúng ngón tay vừa quẹt qua bột phấn kia vào trong chén trà.

Lúc đầu Dạ Dao Quang không có bất cứ cảm giác gì nhưng sau khi ngón tay bị nhúng vào trong chén trà, Dạ Dao Quang mới cảm thấy được có một luồng khí nóng rực đau rất nhanh chóng tản đi, nhìn ngón tay được rút từ chén trà ra có chút sưng đỏ.

“Nếu ta đoán không nhầm thì thứ này cực kì dễ cháy...” Ôn Đình Trạm nhìn ngón tay sưng đỏ của Dạ Dao Quang liền tự trách trong lòng, nếu cậu nhanh tay hơn một chút thì tốt rồi. Ôn Đình Trạm lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn màu xanh đen, nhẹ nhàng thổi sau đó dùng khăn bọc ngón tay Dạ Dao Quang lại.

“Chúng ta đi tìm Nguyên Ân đại sư hỏi thử xem...”

Nguyên Ân đại sư cũng là người tinh thông cơ quan trận pháp, Ôn Đình Trạm thường xuyên thảo luận kinh Phật với Nguyên Ân đại sư nên mới biết được chuyện này.

“Ai da, chờ một chút!” Dạ Dao Quang kéo tay Ôn Đình Trạm:

“Hiện giờ muội không bị thương, cũng không có chỗ nào không thoải mái, chúng ta xem trước đồ vật trong hộp này là cái gì đã...”

“Không được, đi tìm Nguyên Ân đại sư trước!” Ôn Đình Trạm không để ý đến sự phản kháng của Dạ Dao Quang, một tay nắm chặt tay Dạ Dao Quang, một tay cầm vật đen bóng kia đi về phía tàng thư các.

Chữ Hựu bị hai người này bỏ mặc, chỉ có thể cảm thán sờ mũi rồi lặng lẽ theo sau.

“Ôn thí chủ và tiểu hữu sao lại...” Nguyên Ân đại sư vừa giảng giải cho sư đệ một quyển kinh thư xong liền nhìn thấy Ôn Đình Trạm đang lôi kéo Dạ Dao Quang đi đến.

“Đại sư nhìn xem!” Ôn Đình Trạm nói xong nhanh chóng tháo khăn tay ra, sau đó đưa ngón tay đang sưng đỏ của Dạ Dao Quang đến trước mặt Nguyên Ân đại sư.

“Sao lại bị thương?” Vừa nãy mới chỉ là một vết sưng đỏ, hiện giờ đã hiện thêm mấy bong bóng trong suốt, Nguyên Ân đại sư nhìn qua thấy không giống như bị bỏng. “Sau khi mở được chiếc hộp này...” Ôn Đình Trạm nói toàn bộ mọi chuyện một lần, sau đó đưa tay mình ra, đầu ngón tay của cậu cũng dính một ít bột phấn màu vàng:

“Chính là thứ này...”

Cũng không biết Nguyên Ân đại sư làm như thế nào, tay ông vốn dĩ không chạm vào tay Ôn Đình Trạm. Thủ ấn chỉ quét qua đầu ngón tay Ôn Đình Trạm một cái, bột phấn màu vàng kia liền rơi vào trong lòng bàn tay ông, toàn bộ tập trung cùng một chỗ...

“Đại sư...” Chữ Hựu còn chưa kịp nói lời ngăn cản đã thấy một ngọn lửa ngũ sắc bùng lên trên tay Nguyên Ân đại sư, thật sự là một ngọn lửa

năm màu vô cùng rực rỡ. Ngọn lửa rất nhanh tan biến đi nhưng trên tay Nguyên Ân đại sư lại không có dấu vết gì.

Dạ Dao Quang bấu môi, trong lòng khó chịu nhìn cảnh trước mắt này, dựa vào cái gì mà lão hòa thượng kia không sao nhưng cô lại bị đốt?

Dường như cảm giác được tâm tư của Dạ Dao Quang, ánh mắt Nguyên Ân đại sư mang theo ý cười liếc nhìn cô: “Thứ này không có độc, cũng không có tính chất ăn mòn, tiểu hữu chỉ cần bôi một chút thuốc trị bỏng là được.”

“Thuốc trị bỏng sao? Ta có một loại vô cùng tốt, để ta đi lấy!” Chữ Hữu nghe xong vội vàng lên tiếng, sau đó xoay người chạy đi.

Ôn Đình Trạm không ngăn cản, bởi vì Mạch Khâm không nghĩ đến chuyện với năng lực của Dạ Dao Quang mà lại bị mấy vết thương nhỏ này nên cũng không chuẩn bị thuốc bỏng, hiện giờ cậu đúng là rất cần thuốc trị thương.

“Ôn tiểu công tử thật thông minh!” Nguyên Ân đại sư đảo mắt nhìn xuống vật màu đen trong tay Ôn Đình Trạm cười nói.

Vật màu đen này có hình dạng giống một chiếc hộp, nếu đến những bước cuối cùng mà đi sai bước thì những bột phấn màu vàng này sẽ tự bốc cháy thiêu hủy hộp. Nhiều người vất vả làm đến bước cuối nhưng tâm trí không đủ kiên định cuối cùng đã đưa ra lựa chọn sai lầm, Nguyên Ân đại sư cũng vô cùng khâm phục chủ nhân đã thiết kế ra chiếc hộp.

Ôn Đình Trạm tất nhiên hiểu chuyện này, cho nên bây giờ trong lòng cậu cũng có chút trách nhiệm bởi vì không phải ai cũng có thể mở được. Dựa vào sức mạnh của ngọn lửa khi này, nếu như đi sai bước cuối cùng, người mở hộp nhất định sẽ bị thiêu cùng với chiếc hộp này.

Ôn Đình Trạm không do dự lập tức mở chiếc hộp ngay trước mặt Nguyên Ân đại sư. Lần mở hộp này cũng không phức tạp như Dạ Dao Quang dự đoán, chỉ là ở đó có một loại khóa giống như mật mã, chỉ cần xoay sao cho đồ án phía dưới trùng khớp là có thể mở ra.

Bên trong là một quyển sách bìa màu vàng kim, không có tên sách nhưng vẫn còn mới tinh không có chút dấu vết nào của thời gian. Ôn Đình Trạm chậm rãi cầm lên, vừa mở ra thì mọi người đều kinh ngạc sững sờ.

Không có văn tự, không có đồ án, nói trống rỗng cũng đúng, mà cũng không phải, bởi vì màu vàng nhạt trên giấy trải đầy những ánh sáng lấp lánh. Nếu như trang giấy này biến thành màu đen, ánh sáng thành màu trắng bạc thì Dạ Dao Quang sẽ tưởng đây là một bức tranh vẽ dải ngân hà...

Đối với thứ này Dạ Dao Quang cảm thấy thất vọng vô cùng, cô đưa tay đỡ lấy quyển sách từ trong tay Ôn Đình Trạm, đầu ngón tay sử dụng khí ngũ hành xẹt qua trang giấy. Trang giấy vẫn nguyên vẹn không rách, cũng không tồn tại lớp giữa nào, chỉ đơn thuần giống như một bức tranh xinh đẹp ở kiếp trước của Dạ Dao Quang mà thôi.

“Phí sức cả buổi lại chỉ lấy được một thứ vô tác dụng...” Dạ Dao Quang hiện giờ đang xúc động muốn xé nát quyển sách kia.

Nguyên Ân đại sư đón lấy quyển sách từ trong tay Dạ Dao Quang nhìn kỹ một lần, cũng không nhìn ra được cái gì, khẽ nhú mày.

Lúc này Chử Hựu cùng Chử đế sư cầm theo thuốc bỏng đi đến, Ôn Đình Trạm cũng không có ý che giấu, trực tiếp cầm quyển sách đưa cho hai người họ xem.

“Không phải có một ít văn thư cổ kì quái cần dùng lửa đốt hoặc ngâm vào nước mới đọc được sao?” Chử đế sư cũng không nhìn ra được manh mối gì nên Chử Hựu liền đưa ra đề nghị.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Cùng Điều Tra

Dạ Dao Quang nghe xong liền trờng mắt, cô còn không biết có vật như thế này? Mấy vật này cơ bản đều là phản ứng hóa học, nhưng phải được thông qua thuốc hóa học. Cô vừa mới thử qua khí ngũ hành nhưng trang giấy này hoàn toàn không có bất kỳ nhân tố hóa học nào.

"Không có gì khác thường cả." Mặc dù Nguyên Ân không tu luyện khí ngũ hành, thế nhưng ông lại có phương pháp của Phật gia và ông cũng không cảm ứng được có huyền cơ ẩn giấu trong trang sách.

Nguyên Ân đã nói như vậy, tất nhiên Chử Hựu và Chử đế sư sẽ tin tưởng. Vì vậy mấy người xoắn xuýt cả đêm, sau khi bọn họ dùng cơm tối xong rồi lại suy nghĩ tiếp, họ đã thử qua vô số biện pháp nhưng cuối cùng trang giấy vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, cho nên mọi người đều từ bỏ.

"Thật là không có tinh thần gì cả, lãng phí khí lực." Dạ Dao Quang quay trở về viện của mình cùng với Ôn Đình Trạm. Dạ Dao Quang đưa tay kéo xuống một nhánh cây gần bên cạnh cô, vẻ mặt của cô vô cùng mất hứng nắm chặt lấy nhánh cây.

"Chẳng qua chỉ là tạm dừng lại một ngày thôi mà." Trong lòng của Ôn Đình Trạm rất bình thản. Cậu chỉ hứng thú với cơ quan của cái hộp, còn bên trong cái hộp có đồ vật nào hay không thì cậu không để ý đến nhiều như vậy.

Tất nhiên Dạ Dao Quang rất hiểu rõ tính tình của Ôn Đình Trạm nhưng cô vẫn thấy thất vọng, không phải đã nói là đi tìm bảo vật sao? Một

cái hộp phức tạp như vậy thế nhưng lại không rơi ra một bảo bối nào cho cô, trong lòng của Dạ Dao Quang vô cùng bế tắc.

"Đêm đã khuya nàng nhanh đi nghỉ ngơi đi, ta đã nhờ tiểu sư phụ chuẩn bị nước đưa đến cho nàng rồi." Ôn Đình Trạm đứng ở trước cửa nhẹ giọng căn dặn.

"Được rồi." Dạ Dao Quang buồn rầu lên tiếng.

Ôn Đình Trạm bất đắc dĩ cười, trông thấy Dạ Dao Quang đã bước vào phòng, cậu mới quay trở về phòng của mình. Cả một ngày cậu ngồi tập trung tinh thần để mở cái hộp, lúc này dừng lại thì mới phát hiện tay chân của cậu có chút cứng đờ, vì vậy cậu vừa đi vừa hoạt động gân cốt.

Trong lúc cậu quay đầu lại, đôi mắt của Ôn Đình Trạm nhìn lướt qua bầu trời đêm đầy sao, đột nhiên cậu nhìn thấy một ngôi sao băng xẹt qua. Vì vậy cậu dừng lại và ngẩng đầu nhìn sao trên trời, trong đôi mắt đen nhánh của cậu tràn ngập những vì sao vô cùng sáng và lấp lánh, cậu cười rồi quay trở lại gian phòng của Dạ Dao Quang.

"Có chuyện gì vậy?" Dạ Dao Quang cầm lấy khăn chuẩn bị rửa mặt thì cô nhìn thấy Ôn Đình Trạm xông vào.

"Dao Dao, ta đã có cách để mở quyển sách này ra rồi." Trong giọng nói của Ôn Đình Trạm khó nén sự hưng phấn. Cậu cắt ra một đường thẳng ngay tại cuốn sách, lần lượt từng trang giấy rời ra, sau đó cậu dán lại theo thứ tự của từng trang giấy rồi trải ra thành hình chữ nhật với hai mươi bốn trang tạo thành bốn cột và sáu hàng.

Dạ Dao Quang nghe vậy liền ném khăn trong tay đi rồi tiến lại gần: "Mở nó ra như thế nào? Mở nó ra như thế nào?"

"Dao Dao, nàng nhìn kỹ xem quyển sách này có gì khác biệt không?" Ôn Đình Trạm hỏi.

Vẻ mặt của Dạ Dao Quang co rút lại: "Có chỗ nào khác biệt sao? Làm sao muội biết được?"

Ôn Đình Trạm cười có chút thần bí, sau đó cậu bắt đầu nghiên ngẫm rồi đi tìm một cây bút, cậu buông tay ra rồi nói với Dạ Dao Quang: "Nàng cho ta mượn dùng Thiên Lân một chút."

"Cho chàng." Dạ Dao Quang đưa Thiên Lân cho Ôn Đình Trạm.

Trên người của Ôn Đình Trạm có Dương châu nên Dạ Dao Quang không hề kiêng kỵ âm khí của Thiên Lân, vì vậy cô vô cùng sáng khoái đưa cho cậu.

Chỉ thấy Ôn Đình Trạm dùng Thiên Lân để cắt cây bút, sau đó cán bút bị vỡ ra bốn phía, cuối cùng cậu chọn lấy một mặt trong đó không ngừng gọt. Bởi vì cậu có học qua điêu khắc một khoảng thời gian nên thủ pháp của Ôn Đình Trạm rất lưu loát và một phần tư của cán bút nhanh chóng được gọt nhọn thành mảnh gỗ nhỏ, nhỏ hơn so với cây kim, sau đó cậu lại nhìn qua Dạ Dao Quang cười. Cậu dùng mũi nhọn thăm một chút vào trong nghiên mực, một tay của cậu kéo tay áo còn tay kia cầm lấy mảnh gỗ nhỏ chấm lên hai chỗ trong tờ giấy thứ nhất.

"Bây giờ nàng nhìn xem có gì khác biệt không?"

Dạ Dao Quang liếc nhìn thoáng qua, bỗng nhiên cô phát hiện rõ ràng trông giống như một ngôi sao lớn lại được Ôn Đình Trạm dùng mảnh gỗ nhỏ không thể nhận ra chấm nhỏ một vòng, cô có thể thấy rõ kích cỡ của hai viên tròn không giống nhau.

"Tại sao có thể như vậy?" Dạ Dao Quang không thể tưởng tượng được, đôi mắt của cô trợn to lên hỏi.

"Những ngôi sao này cũng không bằng với nhau, chẳng qua trang giấy và màu sắc của nó hơi đặc biệt, nếu nó được phát sáng thì sẽ tản ra, còn khi

mất đi ánh sáng thì nhìn những vòng tròn này sẽ có kích cỡ giống nhau." Ôn Đình Trạm giải thích, sau đó cậu lại vẽ thêm mấy vòng, vậy mà so với hai vòng tròn lúc trước có sự chênh lệch rất nhỏ.

"Chàng nghi ngờ những ngôi sao này lớn nhỏ không giống nhau nên chàng muốn đem những ngôi sao có kích cỡ giống nhau rồi sắp chung lại với nhau thì sẽ xuất hiện nội dung trên trang sách phải không?" Dạ Dao Quang cũng không ngốc, cô liền hiểu ý của Ôn Đình Trạm.

"Chắc là như vậy." Ôn Đình Trạm gật đầu.

Lập tức nụ cười trên mặt của Dạ Dao Quang cứng đờ, cô nhìn vào những ngôi sao lớn nhỏ giống nhau ở trong mắt của cô, nó có khoảng hơn một nghìn ngôi sao trên một trang giấy, tổng cộng có hai mươi bốn trang. Chẳng lẽ lại bắt cô tìm cùng cậu!

"Cho dù trong đây có cất giấu bảo vật, vậy thì thà rằng muội không cần!"

Cô không vì tìm cách mở hộp đến phát điên thì cô cũng sẽ điên mất vì đi tìm kiếm thứ này!

"Ta chỉ muốn cho nàng biết cách như thế nào để mở quyển sách này." Ôn Đình Trạm có chút bất đắc dĩ cười nói, sau đó cậu lấy mảnh gỗ nhỏ mà lúc nãy cậu đã gọt nhọn nhúng vào mực.

"Nàng giúp ta mài mực đi."

Vừa nói xong cậu liền đặt bút xuống trang giấy, cậu dùng đầu nhọn của mảnh gỗ nhỏ vẽ ra từng nét thẳng. Những ngôi sao này Dạ Dao Quang không thể nhìn ra có gì khác biệt nhưng Ôn Đình Trạm chỉ cần nhìn qua là có thể phân biệt được lớn nhỏ, cho nên Ôn Đình Trạm không hề do dự mỗi khi cậu vẽ.

Một trang giấy với hơn một nghìn ngôi sao nhưng Ôn Đình Trạm chỉ cần một khắc đồng hồ là đã vẽ xong.

Dạ Dao Quang vội vàng cầm lên xem, sau đó cô trợn mắt khi nhìn thấy hình vẽ cơ thể của con người hiện lên trên trang giấy. Những ngôi sao này lại là huyết vị trong cơ thể của con người, tư thế vô cùng kỳ lạ, hơn nữa nét vẽ nối tiếp với nhau tạo ra dòng chữ: "Đây là một quyển kiếm quyết."

Ở kiếp trước Dạ Dao Quang đã từng quen biết với bao nhiêu cố võ thế gia? Bởi vì cô lười nên những vật như thế này cô vẫn chưa đụng đến, vì vậy có không ít người cho rằng gia tộc của cô có nhiều võ công tâm pháp trân quý nhưng tất cả chúng cô đều ném vào trong rương. Nhiều nhất cô chỉ lật ra xem vài lần cho nên cô khẳng định đây chính là một bộ kiếm pháp, hơn nữa quyển sách này lại được che giấu cẩn thận như vậy, Dạ Dao Quang tuyệt đối không tin đây chỉ là quyển sách bình thường.

"Trạm ca, nếu có buồn ngủ thì tựa vào đây." Lập tức Dạ Dao Quang cảm thấy hứng thú.

"Muội định lấy sáo kiếm đã có được từ Trọng Nghiêu Phàm tặng lại cho chàng để làm vũ khí, nhưng muội vẫn chưa tìm được kiếm pháp. Bây giờ quyển sách bất chính này có lẽ là thứ tốt?"

Ôn Đình Trạm đã sớm biết rằng Dạ Dao Quang muốn tặng cây sáo kia cho cậu. Mặc dù sau đó Dạ Dao Quang không nói gì đến chuyện này, thế nhưng cậu vẫn chắc chắn như cũ, bây giờ cậu mới biết thì ra là do không có kiếm pháp thích hợp. Nghĩ tới đây, trong lòng cậu vô cùng hăng hái, lập tức cậu kéo tay áo lên tiếp tục công việc.

Dạ Dao Quang cũng càng lúc càng hiếu kỳ về bộ công pháp này, quyển sách này người bình thường không thể nào mở ra được! Hai người rất có động lực, trải qua ba canh giờ, đến rạng sáng của ngày kế tiếp hai người mới làm xong đến trang cuối cùng.

"A! Tại sao trong trang cuối cùng này lại là hình vẽ của chìa khóa?"
Thế nhưng trong trang cuối cùng không phải là hình vẽ cơ thể người mà là một chiếc chìa khóa.

Ôn Đình Trạm không nói gì, cậu xem dòng chữ ở bên cạnh: "Cuối cùng."

"Cuối cùng? Cuối cùng là gì? Là đáy hộp à?" Dạ Dao Quang cầm lên cái hộp, sau đó cô lắc vài lần vẫn không phát hiện có gì khác thường. Cô dùng ngón tay gõ vào một cái nhưng cũng không có gì khác biệt. Cuối cùng cô nhìn sang Ôn Đình Trạm, được sự cho phép của Ôn Đình Trạm, cô liền dùng khí ngũ hành để thử phá vỡ cái hộp.

Lách cách! Âm thanh rơi xuống của một vật nào đó, hai người cúi đầu nhìn xem, thì ra đó là một chiếc chìa khóa bảo thạch được gắn với năm viên đá có màu sắc và hình dạng khác nhau!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Nam Viên Hào Trạch

"Oa, đây là cái gì?"

Dạ Dao Quang ngồi xổm xuống, ánh mắt lấp lánh như ngọn nến nhắt chìa khóa lên rồi cẩn thận cầm trong tay.

Đây là một chiếc chìa dài khoảng ba tấc (1), đầu trên chìa khóa là một đồng tiền xu. Đồng xu này, không phải, là hai đồng xu vàng được chế tạo thành một đồng. Đồng xu khiến cho Dạ Dao Quang kinh ngạc này chính là "Hội Xương Khai Nguyên" (2).

Rất nhiều người đều cho rằng "Khai Nguyên Thông Bảo" (3) được chế tạo vào đời vua Đường Huyền Tông - Lý Long Cơ. Bởi vì vị vua phong lưu Lý Long Cơ lấy niên hiệu là "Khai Nguyên", và lại mọi người đều biết đến thời gian này với tên gọi "Khai Nguyên Thịnh Thế" (4). Chuyện này là một hiểu lầm vì "Khai Nguyên Thông Bảo" được đúc vào năm thứ tư Vũ Đức (5), dưới đời hoàng đế khai quốc nhà Đường - Lý Uyên.

Nối liền với hai đồng tiền xu là trục chìa khóa rộng khoảng một ngón tay cái, mặt trên được khảm bởi năm màu của bảo thạch: tím, đỏ, lục, lam, vàng. Hình dạng bảo thạch nhô ra bất quy tắc, mỗi viên bảo thạch đều lớn bằng đầu ngón tay cái, màu sắc diễm lệ khiến người đời mê say.

"Chiếc chìa khóa này thật quý giá, nếu đây là chìa khóa của một kho báu thì muội có thể tưởng tượng số bảo vật to lớn bên trong." Mắt của Dạ Dao Quang suýt chút nữa đã biến thành hình trái tim giống như cánh cửa của một kho báu khổng lồ đang mở rộng trước mặt cô, ánh mắt đầy mê say.

“Lúc này không phải Dao Dao đã nói, cho dù có kho báu thật cũng không thềm sao?” Ôn Đình Trạm trêu ghẹo, rút chìa khóa từ trong tay Dạ Dao Quang ra rồi cầm lên nhìn cẩn thận.

Dạ Dao Quang đang muốn phản bác lại một câu thì thấy Ôn Đình Trạm quan sát rất chăm chú, nên chỉ hơi nhú mày với cậu. Chờ Ôn Đình Trạm nhìn một lúc lâu nhưng lại không có phản ứng, cô liền quơ quơ tay trước mặt cậu:

“Sao thế, nhìn ra cái gì sao?”

“Không có.” Ôn Đình Trạm đưa lại chìa khóa cho Dạ Dao Quang.

“Chàng giữ lấy đi, để thứ này ở chỗ ta cũng không có ích gì. Giữ lại thì thoảng chàng xem một chút, không biết chừng một ngày nào đó sẽ nhìn ra điều kì diệu bên trong.” Dạ Dao Quang không nhận.

Ôn Đình Trạm nghĩ ngợi một lát rồi đưa tay nhận lấy:

“Còn một canh giờ nữa trời mới sáng, muội tạm nghỉ đi.”

Dạ Dao Quang ngáp một cái vô cùng đúng lúc, gật gật để Ôn Đình Trạm bế đi, tiếp tục gục đầu ngủ. Lúc cô tỉnh lại lần nữa đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Rửa mặt xong thì đã không thấy Ôn Đình Trạm ở đó. Bụng đói kêu vang nên cô đi tìm đồ ăn trước. Sau khi ăn xong thì nghe được tiếng của Ôn Đình Trạm và Nguyên Ân ở gần đó, cô lập tức đi tìm.

“Lão hòa thượng, mới sáng sớm ông đã gọi Trạm ca tới, điệu bộ này là muốn giành người với ta hả...”

Ngoài cửa không có người canh gác nên Dạ Dao Quang cũng không phiền người thông báo, đẩy cửa tự đi vào. Lời chưa nói xong đã nhìn thấy

trong phòng không chỉ có Nguyên Ân và Ôn Đình Trạm, mà còn có ba người Chử đế sư. Thấy mọi người không hẹn mà cùng nhau nhìn cô, cô cũng chẳng có chút ngại ngùng nào, vô cùng thoải mái nói sang chuyện khác:

“Ái chà, đều ở đây, có phải đang mở hội nghị bàn bạc không?”

“Đúng vậy, đang xem kiểm phổ của Doãn Hòa.”

Chử Hựu hưng phấn nói:

“Thật không ngờ giải pháp của thứ này là như vậy, nếu Doãn Hòa không giúp ta giải đáp thì ta chỉ thấy mấy cái chấm nhỏ này có kích cỡ như nhau, Doãn Hòa giải thích thật đúng là đặc sắc.”

Chân mày của Dạ Dao Quang cau lại, nhìn về phía Ôn Đình Trạm, không ngờ lại công khai kiểm phổ nhanh như vậy. Có điều Dạ Dao Quang biết không thể giấu chuyện này được. Thứ nhất, Ôn Đình Trạm không biết nói dối, việc này không phải nguyên tắc của cậu. Thứ hai, nếu bọn họ giấu giếm, mai này ba người Chử đế sư tìm ra giải pháp, đòi Ôn Đình Trạm lấy ra thử nghiệm thì chẳng phải sẽ bị lộ tẩy sao?

Đôi mắt đen láy của Ôn Đình Trạm ẩn giấu một chút ý cười, không có chút dao động nào, cũng không hề có một động tác gợi ý nào. Nhưng Dạ Dao Quang cũng hiểu được, chuyện chiếc chìa khóa kia Ôn Đình Trạm không nói gì cả.

“Chử công tử cũng đọc được kiểm phổ ư?” Dạ Dao Quang nhìn kiểm phổ đặt bên cạnh Ôn Đình Trạm, cầm lên rồi lật xem, quả nhiên trang cuối đã bị cậu động tay động chân. Rõ ràng là hình một chiếc chìa khóa đã bị cậu biến thành dáng vẻ của một người luyện kiếm, hơn nữa làm giả tương đối cao siêu. Nếu như không phải tối qua cô đã chính mắt thấy chiếc chìa khóa, chỉ sợ sẽ tưởng lầm trang cuối cùng có dạng như thế này.

“Hi hi...” Chữ Hựu gãi gãi đầu cười ngây ngô.

Nhìn vào là kiểu người đọc sách, đâu biết múa đao múa kiếm (6)? Khi bé Chữ Hựu là con nhà nghèo, nếu không cố gắng đọc sách, chăm chỉ ngày đêm không ngừng nghỉ, cộng với thiên phú thì sao có được hôm nay.

Dạ Dao Quang chỉ thuận miệng nói, tiện thể cô cầm kiếm phổ để không làm cho người khác hoài nghi. Đó là lý do vì sao không ai truy hỏi, cô ra vẻ không thèm để tâm trả kiếm phổ về, sau đó tự tìm một chỗ ngồi xuống.

“Nếu Dạ cô nương đã tới thì Phó mỗ sẽ đưa tiền quẻ bói Dạ cho cô nương.” Qua một ải nguy hiểm chấn động lòng người, thái độ của Phó Khang Thành đối với Dạ Dao Quang trở nên khách khí. Hắn lấy hộp gỗ đang cầm đưa cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang không thèm khách khí nhận lấy. Nhưng vật vừa đến tay, Dạ Dao Quang đã thấy không đúng nên mới nhướn mày hỏi Phó Khang Thành:

“Phó tiên sinh khẳng định trong này có mười vạn lượng bạc?”

Phó Khang Thành không ngờ Dạ Dao Quang vừa cầm lên tay liền nhận ra điều không đúng. Vốn dĩ hắn định giải thích cho Dạ Dao Quang nên cũng không do dự:

“Ở đây chỉ có năm mươi nghìn lượng bạc. Vì trong nhà cần chuẩn bị nhiều thứ nên trong thời gian ngắn không thể góp đủ được. Nhưng gia phụ đã nói rõ không được thiếu nợ cô nương nên sẽ tặng lại nam viên của Phó gia cho cô nương.”

Dạ Dao Quang đã nghe qua nam viên. Nơi đó là do Thái Tổ hoàng đế sai người xây sơn trang để nghỉ ngơi, phía sau là khu săn bắn của hoàng gia. Thái Tổ hoàng đế rất thích săn thú. Lúc tại vị, hơn nửa thời gian ngài

chủ yếu ở nam viên, vì thế dù có tiền cũng không mua được khu nam viên. Dưới thời Thái Tổ nó hầu như đã sớm được chia hết cho vương tôn quý tộc. Con cháu của Thái Tổ sau này cũng được di truyền đam mê thích săn thú từ ngài, cho đến bây giờ nam viên vẫn là nơi để vương xuất hiện nhiều nhất. Thậm chí ở Đế đô còn âm thầm lưu truyền một câu nói: Có quyền quý hay không thì chỉ cần xem thử có nhà ở nam viên không là biết.

Nhà ở nam viên đã trở thành tượng trưng cho thân phận và địa vị.

Phó gia quả thật đã bỏ rất nhiều vốn liếng ra. Nhà ở nam viên dù có thuộc loại nhỏ bé và hẻo lánh nhất, khi mang ra ngoài cũng không dưới mười vạn lượng. Đây không phải cấp tiền cho cô, mà là cho cô ơn huệ lớn bằng trời! Cái gọi là không thể với tới tiền bạc là viện cớ. Gia chủ của Phó gia là Hộ bộ Thượng thư, Hộ bộ quản lý thuế ruộng trong thiên hạ. Nếu như ngay cả nhà của Hộ bộ Thượng thư cũng không góp được mười vạn lượng bạc thì hoàng triều này còn nghèo đến thế nào nữa?

Dạ Dao Quang không nghĩ ra vì sao Phó gia phải làm như vậy! Địa sư (7) trong thiên hạ này nhiều vô kể, cô chỉ là người tầm thường nhất trong số đó, chẳng qua vừa may gặp được cô. Do có Nguyên Ân giới thiệu, chỉ mới tin tưởng và giao nhiệm vụ cho một lần, cho dù cô thay đổi cục diện cứu Phó gia, cũng không đến mức như vậy...

Dạ Dao Quang hiển nhiên không biết, địa sư trong thiên hạ vô cùng nhiều nhưng cô có một vị hôn phu thông minh làm người ta nể nang, vả lại có thể hóa nguy nan lần này lại không có mấy người. Bởi vì Ôn Đình Trạm lọt vào mắt xanh của Chủ đế sư nên Phó gia mới giao hảo trước.

(1) Tắc: Đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tắc.

(2), (3): Hội Xương Khai Nguyên, Khai Nguyên Thông Bảo: Là cùng một loại tiền xu.

(4) Khai Nguyên Thịnh Thế: Thịnh thế nghĩa là đại hưng thịnh, Khai Nguyên Thịnh Thế là thời Khai Nguyên hưng thịnh. Bởi vì nhà Đường dưới đời vua Lý Long Cơ là giai đoạn hưng thịnh nhất.

(5) Vũ Đức: Niên hiệu dưới đời vua Lý Uyên.

(6) Múa đao múa kiếm: Nguyên văn là vũ thương lộng đao.

(7) Địa sư: Là thầy phong thủy chuyên xem đất đai.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Chờ Khách Tới Cửa

“Thế này thì ta lời to rồi.” Trước mặt nhiều người như vậy, nếu cô không nhận thì sẽ trở nên lúng túng mất. Vả lại cô nghĩ, chẳng những Phó gia không phải loại có tiền không trả, mà còn tặng thêm một miếng bánh lớn. Nhưng dựa trên giá trị quyền lợi mà nói, cô giúp một nhà Phó gia kéo dài phú quý thì một căn nhà ở nam viên không cách nào sánh được.

“Dạ cô nương không ngại thì tốt rồi.” Phó Khang Thành chấp tay, lui về sau Chử đế sư.

“Hôm nay, ta tới đây để từ biệt với đại sư. Nán lại nơi này đã lâu, cũng nên quay về nhà rồi.” Sau đó Chử đế sư nói.

“A di đà phật, hôm nay là ngày may mắn, đế sư có thể xuất hành.” Nguyên Ân đại sư nhắc nhở.

Chử đế sư chấp tay lễ Phật với Nguyên Ân, sau đó đứng lên nói với Ôn Đình Trạm: “Lão phu chờ cậu ở Đế kinh, cam tâm tình nguyện đến bái lão phu làm thầy.”

“Đế sư lên đường bình an.” Ôn Đình Trạm lễ độ nho nhã nói.

Chử đế sư lại càng nở nụ cười tán thưởng, sau đó quét mắt một vòng trên người Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, không nói thêm lời nào dẫn Phó Khang Thành và Chử Hựu rời đi.

“Trạm ca, hay chúng ta cũng về đi?” Dạ Dao Quang quay đầu lại hỏi.

“Hay tiểu hữu ở lại thêm một ngày nữa đi.” Ôn Đình Trạm chưa kịp mở lời thì Nguyên Ân đã nói trước.

“Ái chà, lão hòa thượng lại có khách tới cửa. Được được, vậy ở lại thêm một ngày.” Dạ Dao Quang cười híp mắt nói. Tuy bây giờ cô không thiếu tiền nhưng cô không thể ngăn nổi bệnh nghề nghiệp của cô.

Dù cho nghề nghiệp của cô có là tiết lộ thiên cơ thì cô cũng thích làm chuyện này.

Quyết định xong, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang lập tức từ biệt Nguyên Ân trở về viện của mình. Sau khi trở lại tiểu viện, Dạ Dao Quang hỏi: “Chàng có thể đọc được quyển kiếm phổ kia sao?”

“Cũng không khó lắm.”

Học võ đã gần một năm, Ôn Đình Trạm cũng lén tìm đọc không ít sách về cấu tạo cơ thể người. Khẩu quyết và động tác trên kiếm phổ cũng được viết rất rõ ràng nên Ôn Đình Trạm đã nhớ kỹ kiếm quyết.

“Nếu có khó khăn cứ nói với muội, chỗ muội có một ít đan dược hỗ trợ cho việc luyện võ, lát nữa muội sẽ đi lấy cho chàng.” Dạ Dao Quang gật đầu nói.

“Nguyên Ân đại sư muốn bí mật giữ kiếm phổ lại trong chùa.” Ôn Đình Trạm đột nhiên nói.

“Đồ của chàng thì chàng tự quyết định.” Dạ Dao Quang không có ý kiến về chuyện lần này.

“Ta đã đồng ý rồi.” Ôn Đình Trạm cười nói.

Người cổ đại không có hiểu biết về bản quyền nhưng lại giữ đồ vô cùng kỹ lưỡng. Không phải đệ tử chính tông thì không truyền ra ngoài, dù

cho có bị thất truyền đi chẳng nữa cũng không truyền cho người ngoài.

“Chàng không lo cả thiên hạ sẽ biết kiếm phổ này sao?” Dạ Dao Quang không kiềm được hỏi.

“Biết và không biết có gì khác nhau?” Ôn Đình Trạm hỏi lại:

“Nếu nó thuộc về ta thì dù cho tất cả mọi người có biết, cũng không ai có thể giỏi hơn ta. Nếu ta vốn dĩ không phải người phù hợp với nó thì ta cần gì phải giữ chặt nó bên người?”

“Lòng dạ rộng rãi, mọi thích.” Dạ Dao Quang nói xong không quên nháy mắt phải với Ôn Đình Trạm.

Đôi mắt anh đào long lanh tươi đẹp như có giọt mưa đọng đưa động lên mang theo dòng điện mãnh liệt. Ít ra Ôn Đình Trạm cũng cảm thấy cả người cậu đều cứng đờ. Có điều may mà cậu đã quen với dáng vẻ tùy ý như vậy của Dạ Dao Quang nên chỉ cứng đờ một lát đã khôi phục lại bình thường. Nhưng không ai có thể thấy được lỗ tai đỏ bừng của cậu.

“Ta bí mật đưa kiếm phổ cho đại sư đây.” Nói rồi cậu xoay người trở về gian phòng của mình.

Dạ Dao Quang nghi hoặc nhìn dáng đi hơi vội vã của Ôn Đình Trạm, sờ cằm suy nghĩ, cuối cùng thì cô đã làm gì mà lại hù dọa tiểu tử này như vậy? Không nghĩ ra được, Dạ Dao Quang chỉ còn cách nhún vai trở về.

Bởi vì tối qua ngủ không ngon giấc nên Dạ Dao Quang nhanh chóng lấy đan dược, sau đó nhờ một chú tiểu mang đến cho Ôn Đình Trạm rồi gục đầu tiếp tục ngủ bù. Đến lúc hoàng hôn cô mới bị Ôn Đình Trạm kêu dậy dùng bữa tối, mặt ủ mày chau được Ôn Đình Trạm đỡ đi dạo tiêu hóa thức ăn, sau đó rửa mặt ngủ tiếp.

Rốt cuộc ngày thứ hai tinh thần cũng phần chấn để ra khỏi giường tu luyện. Sau đó Dạ Dao Quang đi tìm Ôn Đình Trạm ăn cơm trưa, an vị chờ khách tìm đến cửa, chờ hoài chờ hoài, đến lúc ăn trưa xong cũng chẳng thấy đâu. Sau khi mặt trời đã xuống núi, cuối cùng Dạ Dao Quang cũng ngồi không yên, chuẩn bị đi tìm Nguyên Ân tranh luận.

“Trụ trì không có ở thiện phòng.” Đến thiện phòng của Nguyên Ân, chú tiểu nói như vậy.

Dạ Dao Quang chỉ còn cách ủ rũ trở về. Lúc đi ngang qua ngoại viện của chùa thì nghe được tiếng khóc đau đớn, không chỉ của một đứa bé, mà có đến tiếng khóc của năm sáu đứa bé. Nghe không giống như kiểu con nít đang chơi đùa với nhau nên cô mới cất bước đi về hướng cửa chính.

Trong đại viện, vì trời đã về chiều nên khách hành hương cũng không nhiều. Nhưng lúc này tụ tập không ít người, một người đàn ông trung niên quỳ gối ở chính viện, một phụ nữ trung niên có thai, ăn mặc phú quý ở bên cạnh đỏ mắt thấp giọng khuyên bảo, thỉnh thoảng lấy khăn lụa giúp trượng phu của mình lau mồ hôi. Sau lưng bọn họ còn có sáu cô gái đang quỳ, từ cao xuống thấp, ba đứa lớn vẻ mặt yên lặng đau khổ rơi lệ, ba đứa nhỏ khóc rung trời. Sáu cô gái đứng bên cạnh một người đàn ông cường tráng, mặc trang phục hạ nhân không giống với phu nhân kia. Vừa nhìn đã biết đây là người làm đắc lực trong nhà phu nhân ấy.

“Chuyện này là sao? Sao tướng công Sầm gia lại quỳ ở đây, người lớn quỳ, mấy đứa nhỏ cũng quỳ luôn, kêu la là có chuyện gì vậy!” Tuy khách hành hương không nhiều lắm nhưng vẫn có một vài người, vừa này còn có vài người nhận ra cả nhà này.

“Còn không phải vì Sầm lão thái thái, quậy banh trời muốn Sầm tướng công bỏ vợ sao.” Một người biết nội tình trong đó nói rằng:

“Vì Thất Nương chỉ sinh cho nhà họ sáu đứa con gái, mà Sầm tướng công vừa mới thi đậu cử nhân nên lão thái thái lấy lí do không sinh được con trai đòi bỏ Thất Nương. Sầm tướng công sau khi biết chuyện này, ngay cả khoa thi cũng không thèm tham dự. Nếu không phải Sầm tướng công nhanh chóng trở về kịp lúc thì Thất Nương và mấy nha đầu khi đã bị đuổi ra khỏi nhà từ lâu rồi.”

“Đúng là làm càn mà. Nếu không phải trước đây Thất Nương mang theo của hồi môn gả đến thì lúc này Sầm lão thái thái đã nằm trong quan tài rồi, làm sao còn có thể ra oai được chứ. Sầm tướng công chuyên tâm đọc sách, Thất Nương vì Sầm gia lo toan trước sau. Mùa đông lão thái thái bị bệnh không dậy nổi, Thất Nương hầu hạ một tấc không rời, sao có thể quyết định tàn nhẫn như thế? Cũng không phải không thể sinh mà.”

“Nếu không phải đang lúc mang thai, chỉ sợ dù Sầm tướng công trở về nhanh đến đâu, bà lão kia cũng lấy cái chết ra ép buộc. Còn không phải ghét bỏ Thất Nương là con gái của thương nhân sao? Cũng không thèm suy nghĩ một chút nếu không có Thất Nương, bọn họ có thể có hôm nay không. Thấy cha mẹ Thất Nương đều mất, con trai lại đậu cử nhân, sau này không chừng còn làm có thể làm quan, bà ấy chướng mắt Thất Nương nên mới muốn ném đi. Chuyện này cũng không biết là ai đã khơi gợi bên tai bà lão, quả quyết nói mình nằm mơ, kêu Thất Nương quỳ ở chỗ này đủ một ngày một đêm, Phạt Tổ sẽ cảm động trước lòng thành của Thất Nương mà ban cho nàng một đứa con trai. Sầm tướng công bị ép không còn cách nào nên chỉ có thể tự mình quỳ ở đây. Bà lão kia cho rằng Sầm tướng công ngỗ nghịch nên bắt mấy nha đầu này qua đây quỳ chung. Người nhìn xem nha đầu nhỏ nhất chỉ mới ba tuổi cũng đã quỳ cả ngày, sao chịu được chứ.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Quê Hòa Thiên Đại Và Công Đức

Tai của Dạ Dao Quang vô cùng tốt, những lời xì xào bàn tán xung quanh cô đều nghe được nhất thanh nhị sở (1), lập tức nhìn về phía nam tử ngồi ở giữa. Tuy là trông hắc đã ngoài ba mươi tuổi nhưng toàn thân lại tỏa ra một khí chất cương nghị chính trực, ngũ quan không phải vô cùng xuất sắc nhưng nhìn qua lại có một sự thành thực trầm ổn không nói được thành lời.

Dù sao đây cũng là chuyện nhà của người ta, Dạ Dao Quang không có ý định nhúng tay vào nên cô chậm rãi trở lại phòng của mình, chân trước cô vừa bước vào cửa thì Ngô Tịnh đã dẫn một đôi vợ chồng đến tìm cô.

“Đại sư, đây chính là người mà Nguyên Ân đại sư bảo chúng tôi tìm sao?” Người phụ nữ đang đỡ chồng mình nhìn chăm chăm Dạ Dao Quang, thấy Dạ Dao Quang vóc người tương đối, dung mạo vô cùng xinh đẹp như tiên tử nhưng nhìn qua cũng biết là một thiếu nữ trẻ tuổi non nớt, hẳn là còn chưa đến tuổi cập kê nên tâm lý cũng có chút hoài nghi.

“Dạ cô nương chính là bạn của sư phó của bản tăng, chức phận còn cao hơn cả bản tăng nữa.” Ngô Tịnh giới thiệu.

“Có thể...”

“Thất Nương!” Diệp Thất Nương vốn dĩ còn đang định nói gì đó lại bị chồng mình vỗ nhẹ một cái vào cánh tay, sau đó Sầm Phong chấp tay trước mặt Dạ Dao Quang:

“Tại hạ là Sầm Phong, hôm nay dắt vợ đến tìm cô nương xin chỉ điểm một chút!”

“Ngồi xuống rồi nói!” Dạ Dao Quang bảo bọn họ ngồi xuống sau đó mới hỏi:

“Không biết mọi người muốn tìm ta để giải đáp chuyện gì?”

“Tại hạ muốn hỏi cô nương một chút, không biết trong bụng vợ tại hạ là nam hay nữ?” Sầm Phong lưu loát nói.

Dạ Dao Quang hơi nhú mào, không nói luôn đáp án cho hẳn mà hỏi lại: “Là nam thì sao, mà là nữ thì lại như thế nào?”

“Nói vậy cô nương cũng đã nghe việc xảy ra trong chùa hôm nay rồi, Thất Nương không ngại nghèo khó gả cho Sầm mỗ. Sầm mỗ cảm động vô cùng, không có ý niệm cặn bã bỏ vợ gì đó nhưng mẹ già ở nhà trong lòng lại có chấp niệm quá sâu. Nếu trong bụng Thất Nương là nam nhi, Sầm mỗ có thể yên tâm lên học viện đi học, nếu như trong bụng Thất Nương là nữ nhi, Sầm mỗ sẽ dẫn Thất Nương và con gái trong bụng đến kinh thành chuẩn bị khoa cử.” Sầm Phong cũng không cảm thấy việc xấu trong nhà đâu có gì khó nói nên trực tiếp nói ra quyết định của chính mình.

“Người có bao giờ nghĩ đến mặc dù người dẫn vợ và con gái đi nhưng cũng không thể bỏ đi cả đời không gặp mẹ già được, hơn nữa người để mẹ người ở lại một mình trong nhà được sao?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Nếu trong bụng Thất Nương là nữ nhi, chỉ có thể nói cuộc đời Sầm mỗ không có duyên với con trai. Sầm mỗ sẽ tự có biện pháp không để Thất Nương phải khó xử cho nên xin cô nương chỉ điểm cho, Sầm mỗ cũng có thể sớm ngày tính toán.” Sầm Phong nói.

Nói đến đây Dạ Dao Quang cũng không hỏi nữa mà lấy ra ba đồng tiền: “Ta đây thay người bói một quẻ, xem trong bụng vợ người là nam hay

là nữ.”

“Đa tạ cô nương!” Sầm Phong cảm kích chấp tay.

Dạ Dao Quang ném ba đồng tiền xuống, quẻ xuất hiện là quẻ thứ mười bốn trong Kinh Dịch - quẻ Hỏa Thiên Đại (2).

Quẻ vừa xuất hiện, Dạ Dao Quang khẽ nhú mày.

“Chẳng lẽ trong bụng ta vẫn là...” Diệp Thất Nương nhìn thấy thần sắc của Dạ Dao Quang lập tức có chút tuyệt vọng.

Sầm Phong nắm chặt tay vợ, ánh mắt chăm chú nhìn về phía Dạ Dao Quang: “Mời cô nương giải quẻ.”

Dạ Dao Quang lấy ra giấy bút vẽ sơ đồ của quẻ bói ra: “Đây là quẻ Hỏa Thiên Đại, có sáu hào theo thứ tự dương, âm, âm, và ba hào dương. Mỗi hào tương ứng với ngũ hành là Hỏa, Thổ, Kim, Thổ, Mộc, Thủy, có liên quan đến sinh tử, cha mẹ, huynh đệ, vợ, con cái... Hào dương cuối cùng ứng với con cái, ý nghĩa của quẻ này là trong bụng vợ người thật sự có con trai.”

“Thật sao?” Diệp Thất Nương không dám tin vào tai mình, lập tức nước mắt rơi như mưa. Trong bụng của nàng là con trai, vậy là có thể giúp phu quân kéo dài hương hỏa rồi. Nàng chịu đựng nhiều năm như vậy, bị chửi bới không biết bao nhiêu lần, lâu ngày chính nàng cũng nghi ngờ chẳng lẽ thật sự là do nàng có số mệnh không tốt nên mới không sinh được con trai?

“Đừng khóc...” Sầm Phong vành mắt hơi ửng đỏ. Hắn yêu vợ hắn vô cùng, trong mắt hắn nàng chính là người vợ hoàn mỹ không có khuyết điểm, mấy năm nay nàng vì hắn chịu bao nhiêu đau khổ hắn đều biết cả.

“Ta có chút chuyện muốn nói riêng với Sầm cử nhân, mời phu nhân tránh mặt.” Dạ Dao Quang không đành lòng phá vỡ cảnh tượng hạnh phúc của hai vợ chồng này, nhưng vì cảm giác được tình ý của bọn họ đáng quý nên mới phải nói thêm vài lời.

“Ta...”

“Đi thôi, Dạ cô nương không lừa nàng đâu!” Sầm Phong nghĩ đến sắc mặt của Dạ Dao Quang lúc này không được tốt lắm nên trong lòng cũng lo lắng, nhưng vẫn an ủi thế tử sau đó gật đầu với Ngô Tịnh.

“Sầm phu nhân, mời!” Ngô Tịnh máy móc nói.

Đến khi Ngô Tịnh và Diệp Thất Nương đi xa, Sầm Phong mới mở miệng hỏi: “Mời Dạ cô nương nói thẳng.”

Dạ Dao Quang vươn ngón tay dài mảnh khảnh chỉ vào hào đầu tiên của quẻ bói: “Hào đầu tiên chính là tử hào, ý nghĩa tức là lúc vợ người sinh con sẽ có kiếp nạn cứu tử nhất sinh.”

Sầm Phong nghe xong cả người khẽ run rẩy, ánh mắt trợn lớn, im lặng không nói gì, mãi một lúc sau mới cất lời: “Lẽ nào... lẽ nào không có phương pháp hóa giải sao?”

“Vợ người chỉ còn năm tháng nữa là sẽ sinh, vạn sự cũng không có chuyện nào bất biến, nếu Sầm cử nhân trong lòng đã hiểu rõ thì cứ sao không sớm đề phòng với mọi chuyện. Dù sao chuyện chưa xảy ra thì hoàn toàn có thể thay đổi được, nếu không thì vợ người cũng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi!” Dạ Dao Quang lạnh lùng nói.

“Sầm mỗ đa tạ cô nương chỉ điểm!” Sầm Phong đứng lên vái Dạ Dao Quang một cái, sau đó lấy từ ống tay áo ra hai tấm ngân phiếu trăm lượng đưa cho Dạ Dao Quang:

“Sầm mỗ nhà nghèo, xin cô nương chớ trách!”

Dạ Dao Quang thấy vậy chỉ rút một tấm: “Một trăm lượng là đủ rồi.”

Tiền quẻ nhất định phải thu, nếu không Dạ Dao Quang sẽ bị phản phệ, thế nhưng thu bao nhiêu thì Dạ Dao Quang có thể tự mình làm chủ. Trăm lượng bạc này có lẽ là toàn bộ gia sản của Sầm Phong, cảm động tình cảm chân thành giữa hai vợ chồng bọn họ nên Dạ Dao Quang cũng coi như làm việc thiện.

Sầm Phong bây giờ mới đạt cử nhân không phải do hãn năng lực kém mà do hãn còn phải chú tâm vào nuôi gia đình, hãn đã từng đi bốn ba khắp nơi nên tầm mắt của hãn rất rộng, chỉ là chưa từng gặp ai thu tiền quẻ thấp như Dạ Dao Quang...

Hãn cũng hiểu là Dạ Dao Quang cố ý giúp đỡ nên cảm kích vô cùng, cúi người vái một cái thật sâu với Dạ Dao Quang. Vái này cùng với lễ lúc đầu hãn chào Dạ Dao Quang không giống nhau, lúc này là vì cung kính, còn bây giờ là hãn thật lòng cảm kích cho nên khi hãn cúi xuống thì có một ánh sáng màu bạc từ trong thân thể hãn bay ra rơi vào hầu bao công đức của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang vô cùng vui mừng, thật không ngờ công đức lần này lại dễ dàng như vậy, đây chính là bảo bối ngàn vạn lượng vàng đều không đổi được.

“Đại ân của cô nương, hôm nay Sầm mỗ ghi nhớ trong lòng, ngày khác nhất định sẽ báo đáp!” Sầm Phong nói xong chắp tay đi ra ngoài.

Dạ Dao Quang còn đang đắm chìm trong niềm vui vì có được công đức nên ngay cả khi Nguyên Ân đại sư đi vào cô cũng không biết.

“Chúc mừng tiểu hữu lại có thêm công đức!” Nguyên Ân cười nói.

Dạ Dao Quang vội vàng che túi công đức: “Lão hòa thượng, làm sao ông biết?”

“Tiểu hữu yên tâm, lão nạp sẽ không cướp đoạt công đức của tiểu hữu. Chỉ là tiền quẻ này lão nạp sẽ thay mặt tăng nhân trong chùa đa tạ tiểu hữu.” Nói xong liền rút ngân phiếu một trăm lượng trong tay Dạ Dao Quang.

“Lão hòa thượng, ông đưa người đến chỗ của ta xem bói để ta có được công đức mà ông chỉ lấy một trăm lượng bạc sao?” Dạ Dao Quang trợn mắt nhìn Nguyên Ân đại sư.

“Lão nạp biết tiểu hữu thích nhất là giúp người khác làm mấy chuyện tiết lộ thiên cơ mà!”

Dạ Dao Quang vốn dĩ còn đang cảm kích, nghe xong những lời này lập tức nổi giận nhưng Nguyên Ân đại sư đã biến mất không thấy bóng dáng.

Rất nhiều năm về sau khi mọi chuyện được giải đáp, Dạ Dao Quang mới thật lòng cảm kích lão bằng hữu luôn khiến cô tức giận này.

(1) Nhất thanh nhị sở: Nghe được rõ ràng, không thiếu một câu nào.

(2) Quẻ Hỏa Thiên Đại: Quẻ thứ mười bốn trong Kinh Dịch, trên là Càn, dưới là Ly, còn được gọi là quẻ Đại Hữu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Đa Mưu Túc Trí

Kiểm được thêm một công đức, hôm sau Dạ Dao Quang vui vẻ hồi phủ cùng Ôn Đình Trạm. Ở bên ngoài gần một tháng, lúc Dạ Dao Quang trở về Đỗ Gia thôn dường như đã thay đổi thành một dáng vẻ mới, có thêm rất nhiều người xa lạ khiến Dạ Dao Quang có chút buồn bực.

“Ôi, nha đầu Dạ Dao Quang nhà chúng ta trở về rồi!” Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vừa bước vào nhà đã nghe được giọng nói quen thuộc của Hà tam tẩu.

“Tam tẩu vào nhà ngồi đi!” Dạ Dao Quang khách khí nói với Hà tam tẩu.

“Ai da!” Hà tam tẩu vội vàng đáp lại, sau đó hết nhìn đông lại nhìn tây, thỉnh thoảng phát ra vài âm thanh cảm thán đi theo Dạ Dao Quang vào phòng.

“Chắc chắc, chén uống trà này của Dạ Dao Quang thật là đẹp!” Hà tam tẩu hai tay cầm chén trà, lấy vạt áo lau lau, thận trọng nâng lên uống một ngụm.

Đây chính là một bộ ấm trà bằng sứ Thanh Hoa chính tông có vẽ hoa văn, không biết cái này có phải cũng xuyên không mà đến không. Có lẽ những vị tiền bối đến trước cũng có người xuyên không nên hiện tại mới có đồ sứ thượng phẩm có hoa văn màu sắc như vậy, hơn nữa người phát minh ra lại trùng hợp là tổ tiên của Tiền gia. Nhưng lúc Dạ Dao Quang phát hiện ra đồ sứ này cũng đã hỏi qua một lượt ở Tiền gia, vị tiền bối kia cũng

không phải là người xuyên không, mà đồ sứ này được phát minh ra cũng chỉ là do may mắn phát hiện được trong lúc chế tác mà thôi.

Đồ sứ màu trắng bên trên vẽ những cánh hoa đào nở rộ, rất thích hợp với lứa tuổi của Dạ Dao Quang hiện giờ cho nên trong phòng Dạ Dao Quang cũng sẽ chỉ dùng những đồ sứ có hoa văn như vậy.

Kiếp trước Dạ Dao quang đã gặp qua rất nhiều loại người, đối với hành động của Hà tam tẩu Dạ Dao Quang cũng chỉ khẽ cười, sau đó hỏi: “Trong thôn hình như có rất nhiều người lạ mới đến?”

Thật ra Dạ Dao Quang cũng biết tính cách nhiều chuyện của Hà tam tẩu, hơn nữa chuyện bát quái gì cũng sẽ biết đầu tiên, còn muốn đi nói cho những người chưa biết nên khi Hà tam tẩu vội vã đến đây, Dạ Dao Quang cũng đã sớm đoán được mục đích, chỉ là thuận nước đẩy thuyền hỏi một câu mà thôi.

“Cũng không hản nha!” Hà tam tẩu cầm chén trà, bắt đầu nói:

“Đều là do hạn hán ở Tề Châu gây ra, trong hai tháng này có mấy người tự xưng là thân thích họ hàng xa của vợ Đỗ Đức tìm tới cửa. Tề Châu từ mấy năm trước đã bắt đầu mất mùa liên tục, vàng bạc triều đình đưa tới cứu trợ cũng không biết bị kẻ táng tận lương tâm nào lấy mất, mấy người kia lại thấy thôn chúng ta giàu có nên lan truyền ra ngoài. Tuy nói thôn bên cạnh chúng ta cũng không có hạn hán gì nhưng thu hoạch lại không nhiều, vì vậy mấy người này đều lấy danh nghĩa thân thích đến thôn chúng ta ở lại, nhưng mà cứ như thế chẳng phải là thôn của chúng ta sẽ bị người ngoài chiếm mất hay sao...”

Hà tam tẩu kể lại chi tiết rõ ràng những chuyện phát sinh trong thời gian này cho Dạ Dao Quang, giọng nói tràn đầy giận dữ. Dạ Dao Quang lúc này cũng hiểu rõ Hà tam tẩu đến đây một phần là vì bản tính thích nhiều

chuyện, một phần là muốn thông báo cho Dạ Dao Quang để Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi khuyên can, ngăn cấm người ngoài xâm nhập.

Đỗ Gia thôn bởi vì nhờ ơn Dạ Dao Quang nên nhà nào cũng được hưởng lợi, mưa thuận gió hòa. Không những không gặp tai nạn nào ngược lại tài nguyên còn phong phú hơn những chỗ khác, cây cối gieo trồng đều lớn rất nhanh, thu hoạch cũng được nhiều. Đáng lẽ năm, sáu tháng nữa mới có thể thu hoạch lúa mì vụ đông nhưng hiện giờ cả thôn đã bắt đầu thu hoạch, đồng thời thu hoạch tốt hơn những năm trước, toàn bộ người dân Đỗ Gia thôn đều vui mừng phấn khởi.

Chuyện này cũng không phải là giả, từ miệng Hà tam tẩu Dạ Dao Quang biết được huyện lệnh Mạnh Lăng cũng đã từng đến đây, bởi vì huyện lệnh Mạnh Lăng đến nên lời đồn càng lan truyền rộng rãi. Đây chính là nguyên nhân vì sao Đỗ Gia thôn hiện nay chật kín người.

“Cô nương, tối nay cơm tối ăn ở đâu?” Đúng lúc này Ấu Ly đi tới hỏi.

Dạ Dao Quang đứng lên: “Hà tam tẩu cũng ở lại ăn cơm đi!”

“Không, không, trong nhà còn mẹ già con nhỏ đang chờ cơm, mọi người cứ ăn cơm đi, tôi đi trước!” Hà tam tẩu vội vàng từ chối, đặt chén trà xuống chạy ra ngoài như thể sợ Dạ Dao Quang giữ chân lại.

Đối với chuyện này Dạ Dao Quang cũng chỉ hơi buồn cười. Hà tam tẩu tuy là người hơi nhiều chuyện một chút nhưng cũng không phải kẻ tham tài thích chiếm lợi ích của người khác, cũng không ham ăn lười làm, là một người rất chịu khó. Nàng đã vì Hà gia sinh ra ba người con trai một người con gái nên mẹ chồng đối xử với nàng cũng tốt vô cùng.

“Những người mới đến trong thôn chắc chàng cũng biết!” Lúc ăn cơm, Dạ Dao Quang vừa ăn vừa nói, bên người Ôn Đình Trạm có Vương Lâm làm mật thám không chừng còn biết trước cả cô.

“Ừ, ta có nghe nói qua!” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Chàng nghĩ sao?” Dạ Dao Quang hỏi.

Ôn Đình Trạm dừng đũa lại, ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Dao Quang:

“Ta có thể có ý kiến gì, đây là chuyện của Đỗ đại bá. Đỗ đại bá hẳn là sẽ không tùy ý cho những người này ở lại.”

“Nếu như huyện lệnh cố tình cho người vào ở thì sao?” Mạnh Lăng có lẽ sẽ không cho người của Tề Châu vào, nhưng cũng có thể cho người ở những nơi khác trong phạm vi cai quản của hắn đến. Dù sao toàn bộ huyện Lữ Lăng vẫn có rất nhiều nơi khí hậu cò gáy, mùa màng thất thu liên tục.

Ôn Đình Trạm nghe vậy không nói gì nữa chỉ chậm rãi ăn cơm. Dạ Dao Quang cau mày gắp chút đồ ăn, cảm giác được Ôn Đình Trạm không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nên cũng cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Ôn Đình Trạm mới chậm rãi nói: “So với việc cho người lạ vào thôn, có lẽ hẳn ta càng muốn biết nguyên nhân tại sao trong thôn lại không bình thường.”

“Hả?” Dạ Dao Quang nghe Ôn Đình Trạm nói xong liền ngơ ngác, sau đó suy nghĩ một chút mới chống cằm tới gần Ôn Đình Trạm, cười híp mắt nói:

“Chàng đang lo lắng cho muối à?”

Có thể làm cho cả một thôn làng trở nên giàu có chính là kì tích, mỗi người làm quan đều mong muốn có được phương pháp như thế, nhất là bây giờ có rất nhiều nơi đang bị thiên tai, có được phương pháp quý báu này thật sự rất tốt. Người như Mạnh Lăng tất nhiên sẽ phải điều tra kĩ càng chuyện này một lượt, cho dù Mạnh Lăng không điều tra được cũng sẽ báo cáo lên trên, sẽ có người càng thông minh hơn tới điều tra. Nếu cuối cùng

tra được ra bí mật ở trên người Dạ Dao Quang thì cô sẽ phải khó xử, lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu người muốn nhắm đến Dạ Dao Quang.

Mặt của hai người dựa sát vào nhau, Ôn Đình Trạm cảm giác được lông mi của Dạ Dao Quang quét qua gò má của cậu: “Trong vòng ba năm cũng không phải lo lắng...”

“Vì sao?” Dạ Dao Quang chống cằm.

“Chuyện của Phó gia cũng coi như là một mối lửa, Mạnh Thị lang vốn là người đắc lực bên cạnh Chủ đế sư cho nên cũng sẽ biết ai là người giúp đỡ Phó gia, có cho Mạnh Lăng thêm một trăm lá gan hăn cũng không dám tới đây quấy nhiễu.”

Ôn Đình Trạm nói:

“Năm nay Mạnh Lăng mới lên đảm nhiệm chức vụ, ba năm khảo hạch lại một lần. Ít nhất trong ba năm này hăn cũng không dám gây ra chuyện gì cho nên chỉ cần chúng ta đi một chuyến đến Mạnh gia nói chuyện này cho Mạnh Bác thì Mạnh gia tự nhiên sẽ phải thay chúng ta ngăn chặn phiền phức.”

Dạ Dao Quang nghe xong liền dựng thẳng ngón tay cái lên với Ôn Đình Trạm: “Trạm ca, chàng thật sự là càng ngày càng thông minh!”

Chẳng trách Chủ đế sư đánh giá Ôn Đình Trạm chỉ có bốn chữ: Đa mưu túc trí! Tin hot

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Lại Trúng Chiêu

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai học xong ta phải đi một chuyến đến Mạnh gia!” Ôn Đình Trạm ôn hòa cười với Dạ Dao Quang, động tác vô cùng nho nhã đứng dậy trở về gian phòng của mình.

Dạ Dao Quang cũng không giữ lại, mặc dù cô không ngốc nhưng bình thường cô chỉ thích làm việc theo phương pháp đơn giản, không thích dùng bạo lực nói chuyện. Hiển nhiên cô không hề phù hợp với chốn quan trường nên những chuyện này vẫn là để cho Ôn tiểu yêu tinh vất vả đi, mấy chuyện phải động não như này rất tốn sức, cô còn muốn sống lâu thêm vài năm đây này!

Chuyện hạnh phúc nhất khi về đến nhà chính là được thoải mái tắm rửa một trận, sau đó nằm trên chiếc giường quen thuộc ngủ một giấc, Kim Tử là một con khỉ rất biết hưởng thụ nên cũng nằm vào bên cạnh Dạ Dao Quang ngủ say sưa. Buổi sáng tỉnh dậy tất nhiên vẫn tu luyện như thường ngày, sau đó ăn sáng, Ôn Đình Trạm ăn sáng xong lập tức đi đến học viện.

Dạ Dao Quang vốn không thích đi chơi lung tung nhưng cô nhớ lại những lời nói của Hà tam tẩu nói hôm qua về chuyện nhà của Đỗ Đức, chính là chuyện người thân thích bên nhà vợ hãnh sang đây nương nhờ nên đành phải đích thân đi đến nhà Đỗ Hậu Lâm một chuyến.

“Dao nha đầu này mỗi lần đến đều mang theo đồ đạc, lần sau mà còn mang đến ta sẽ quét người ra khỏi cửa.” Đỗ Hậu Lâm nhìn đồ đạc ở trên bàn khiển trách nói.

“Tất cả đều là do người khác đưa tới tặng, ta và Trạm ca cũng không dùng được, để ở nhà rất tốn chỗ nha, đại bá coi như nhận giúp chúng ta đi!” Dạ Dao Quang vừa cười vừa nói, sau đó lập tức nói sang chuyện khác:

“Hôm nay ta đến tìm đại bá là vì có chuyện...”

“Có chuyện gì?” Đỗ Hậu Lâm vừa nghe thấy liền hỏi.

“Đại bá cũng biết ta có chút hiểu biết phong thủy, gian nhà của Đỗ Đức thúc kia...” Dạ Dao Quang nói hết mọi chuyện cho Đỗ Hậu Lâm.

Đỗ Hậu Lâm sợ tái mặt: “Thật sự là bởi vì nguyên nhân này sao?”

Dạ Dao Quang nghiêm túc gật đầu: “Nhà kia nếu không đổi đi, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện!”

“Người nhà họ Hoàng kia đã vào đó ở khoảng nửa tháng cũng chưa xảy ra chuyện gì, đại bá còn tưởng rằng Đỗ Đức xung khắc với...”

“Không xong, không xong, thúc...” Đỗ Hậu Lâm còn chưa nói hết câu đã có người đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc xông vào.

“Không xong cái gì, thúc người vẫn khỏe mạnh đây!” Đỗ Hậu Lâm trầm giọng khiển trách thanh niên vừa xông vào, thanh niên này cũng là người họ Đỗ, là cháu họ của Đỗ Hậu Lâm, tên là Đỗ Hữu.

“Không phải, không phải thúc thúc không tốt...” Đỗ Hữu thở không ra hơi, vội vàng nói:

“Là Hoàng gia Hoàng Đại Lang bị một con hổ trong rừng tha đi mất rồi!”

Đỗ Hậu Lâm đứng lên, thân thể còn có chút hoảng loạn. Hai vợ chồng Hoàng gia mang theo bốn đứa con đến đây. Hoàng Đại Lang mới mười sáu tuổi, cũng là con trai trưởng. Vừa mấy phút trước Dạ Dao Quang nói nhà

kia phong thủy không tốt, khắc con trưởng. Đỗ Đức cũng bởi vì thế mới gãy chân, lúc đầu hẳn còn có chút nghi ngờ nhưng giờ phút này hẳn đã tin hoàn toàn!

“Đi, mau gõ chiêng, triệu tập mọi người trong thôn đi cứu người!” Đỗ Hậu Lâm vội vàng nói.

“Đại bá, ta đi trước xem!” Dạ Dao Quang lúc này cũng không nói thêm gì, vội vàng dặn lại một câu sau đó chạy thẳng lên núi.

Đi sâu vào trong rừng, Dạ Dao Quang nhìn thấy một người phụ nữ quần áo đầy miếng vá nằm rạp trên mặt đất khóc đến nỗi lòng, vây xung quanh là ba đứa trẻ con cũng đang khóc lớn.

“Dao nha đầu, người muốn làm gì vậy?” Một người đang vây xung quanh người nhà họ Hoàng nhìn thấy Dạ Dao Quang đang muốn đi vào sâu trong rừng, Lâm Thâm Nhi nhà hàng xóm cũng đứng cạnh đó nên lập tức đưa tay kéo cô lại:

“Trong rừng này có một con hổ rất lớn, người không thể vào được!”

“Thâm Nhi, ta muốn đi cứu người, đợi đến buổi tối chỉ sợ không kịp nữa đâu!” Thời gian cấp bách nên Dạ Dao Quang cũng không giải thích nhiều, liền tránh tay Lâm Thâm Nhi, sau đó nhanh chóng biến mất trước mắt mọi người.

“Ta... ta có hoa mắt không? Cái này... cái này... Dao Quang nha đầu này làm sao nháy mắt một cái đã không thấy bóng đâu nữa?” Những người đứng xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng kinh ngạc mở to mắt.

“Dao Quang nha đầu là một người có bản lĩnh lớn, mấy người cũng không thử nhìn xem người nhà huyện lệnh cũng đều phải khách khí với Dao Quang hay sao?” Một người trong đó lên tiếng khen ngợi, lập tức quay sang an ủi mẫu thân Hoàng Đại Lang:

“Ta nói này Hoàng tấu, đừng khóc nữa, có Dao Quang nha đầu ở đây thì con trai người có lẽ sẽ được cứu thôi!”

Những chuyện đang xảy ra bên ngoài Dạ Dao Quang hoàn toàn không biết gì. Cô gọi Kim Tử đến tập hợp cùng nhau trong rừng, sau đó Kim Tử dẫn đường cho cô đi tìm người. Trên đường còn gặp vài nam nhân lên núi lấy củi, vì để tránh cho chuyện vừa nãy lặp lại nên Dạ Dao Quang trực tiếp lặng yên không tiếng động phóng qua bên cạnh người bọn họ, một chút tàn ảnh cũng không thấy.

“A!” Rất nhanh, Kim Tử nhìn về phía đằng trước khoa tay múa chân.

Dạ Dao Quang lập tức xông tới, quả nhiên thấy một con hổ rất to đang đánh nhau cùng một con gấu đen to lớn. Trên người con gấu còn có chút máu thịt be bét, bên cạnh có một thiếu niên còn sống.

“Người có cảm thấy con gấu đen này có chút quen mắt không?” Dạ Dao quang sờ cảm nhìn con hổ và con gấu đang đánh nhau, sao cô cứ có cảm giác giống như trước đây vậy nhỉ?

“A!” Kim Tử đáp, ý chỉ chính là nó, chính là nó!

“Nó bị thương rồi!” Dạ Dao Quang nhìn con gấu đen bị thương, trên người nó tỏa ra mùi máu tanh mà dưới chân nó đất đã bị nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Gấu đen to lớn với vết máu đỏ tươi trông cực kì tương phản, con hổ thì lại không có vết thương nào rõ ràng, có thể thấy được danh xưng chúa sơn lâm cũng không phải nói khoác.

Con hổ gào lên một tiếng sau đó thân hình dũng mãnh của nó nhào qua chỗ con gấu đen, tốc độ của con gấu đen bình thường cũng không chậm nhưng vì vết thương trên đùi mà hiện giờ phản ứng hơi chậm, biết mình tránh không thoát nên nó chỉ có thể cứng rắn tấn công lại.

Dạ Dao Quang đưa tay nâng trán: “Rốt cuộc ta cũng biết vì sao con gấu lại được gọi là Bốn Hùng (*) rồi!”

Da dày thịt béo có thể so sánh với móng vuốt của chúa sơn lâm hay sao?

Dạ Dao Quang vừa liếc mắt một cái lập tức nhảy ra, tốc độ nhanh vô cùng. Trong lúc hai con vật suýt nữa chạm vào nhau thì Dạ Dao Quang không chút tiếng động đã đá bay con hổ ra, sau đó cầm chân con hổ ném một cái xuống đất.

Một cú ném này Dạ Dao Quang dùng không ít sức nên con hổ ngã chổng vó trên đất một lúc lâu mới có thể xoay người lại.

“Trong rừng có bao nhiêu loài thú hoang làm thức ăn cho người, tại sao lại làm hại đến tính mạng con người?” Dạ Dao Quang không phải đang nói linh tính mà bởi vì cô nhận ra được con hổ này có linh tính, nếu không thì cho dù nó là chúa sơn lâm cũng không có khả năng gây ra thương tích lớn như vậy cho con gấu đen kia.

Nhìn con hổ này và con gấu đen to lớn kia, Dạ Dao Quang không khỏi đưa mắt nhìn sâu vào trong rừng, trong núi này chắc hẳn có vật gì phi phàm mới có thể khiến hai con vật này trở nên có linh tính như vậy. Vốn dĩ lúc trước gặp được con gấu đen kia, Dạ Dao Quang còn tưởng nó có cơ duyên ăn nhầm phải đồ vật gì đó mới được như vậy, nhưng cả hai con vật trước mặt đều có linh tính thì Dạ Dao Quang cũng cảm thấy kì quái, cơ duyên kì ngộ cũng không có nhiều như vậy nha!

“A!” Mặc dù con hổ có linh tính nhưng cấp độ của nó chưa thể nói chuyện trả lời lại Dạ Dao Quang, vì vậy Kim Tử liền đi đến trước mặt con hổ, tức giận hỏi chuyện.

Con hổ phát ra mấy âm thanh yếu ớt, Kim Tử nghe xong mũi vểnh lên trời hừ một tiếng, sau đó quay người lại khoa tay múa chân với Dạ Dao

Quang.

(*) Bồn Hùng: Tức là chỉ loài gấu tuy to xác nhưng lại vô cùng ngốc nghếch.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Đưa Người Đi Tìm Đồ Tốt

Dạ Dao Quang nghe xong cô chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa, Hoàng Đại Lang gặp chuyện không may là đáng đời. Hắn lại dụ dỗ đệ đệ và muội muội lấy búp bê con hổ do mẫu thân của mình làm. Mẫu thân của Hoàng Đại Lang rất khéo tay, làm giống y như thật nhưng hết lần này đến lần khác Hoàng Đại Lang lại dẫn đệ đệ và muội muội chạy vào trong rừng, gặp phải một con hổ có linh trí (*). Thậm chí hắn còn cho rằng búp bê con hổ là cái đệm cho mình ngồi, uy nghiêm của con hổ đều bị hắn giảm bớt, cho nên con hổ không cắn hắn thì cắn ai đây?

Vẫn là câu nói kia, vạn vật tu hành không dễ, hơn nữa động vật có linh trí càng hiếm có hơn, con hổ này không phạm phải sai lầm quá lớn. Đầu tiên Dạ Dao Quang đến nhìn xem Hoàng Đại Lang, chắc là hắn bị tha đi, trên người trầy da không ít nhưng hắn cũng không bị thương đến nỗi phải mất mạng, chỉ là vết thương ở nơi bị cắn hơi sâu.

Dạ Dao Quang xử lý sơ qua vết thương cho Hoàng Đại Lang, sau đó cô chậm rãi đến gần con hổ đã bị cô đánh ngã xuống. Cô nghe thấy tiếng cầu xin của con hổ nên cô ngồi xuống bên cạnh nó rồi đưa tay đặt lên đầu nó: "Chuyện hôm nay là có nguyên nhân nên ta sẽ không lấy tính mạng của ngươi. Sau này không được đả thương người nữa, như vậy sẽ không uổng phí ngày hôm nay ta tha cho ngươi một mạng."

Khí ngũ hành từ đầu ngón tay của Dạ Dao Quang truyền đến trên đầu của con hổ, sau đó luồng khí dừng mãi đi vào cơ thể của nó. Vốn dĩ nó bị Dạ Dao Quang đánh đến cổ xương gần như bị gãy và vô cùng đau đớn

nhưng lúc này cơn đau chậm rãi biến mất, đôi mắt suy yếu cũng bắt đầu khôi phục lại, Dạ Dao Quang cảm thấy tạm ổn nên mới thu tay lại.

"Người nói với nó, bảo nó quay trở về đi." Dạ Dao Quang nói với giọng lạnh nhạt.

Kim Tử nghĩ đến trước đây nó bị một con hổ đánh vô cùng chật vật, lại thấy chủ nhân xinh đẹp của mình có lòng chữa thương cho nó nên trong lòng của Kim Tử vô cùng mất hứng, vì vậy nó kiêu ngạo ngẩng đầu lên không chịu nói.

"Lúc này đừng khiến ta phải nổi giận!" Dạ Dao Quang đưa tay chọc vào đầu của Kim Tử.

"Không nghe lời, ta sẽ đem người cho người khác đấy!"

"A!" Kim Tử nghe vậy vô cùng tức giận, sau đó nó nói huyền thuyên cả một tràng dài. Đại ý chính là ta đây là sao trên trời, là một thần hầu duy nhất trên đời, vậy mà cô muốn tặng ta cho người khác, đúng là không có mắt nhìn. Cô sẽ hối hận, cô yêu tiền như thế, còn ta thì đáng tiền như vậy, cô sẽ hối hận!

Dạ Dao Quang nắm lấy móng vuốt đang khoa tay múa chân của nó nói: "Người còn dài dòng nữa, ta sẽ đem bán người, ngược lại ta rất thích tiền."

Lập tức những lời này khiến cho Kim Tử ỉu xiu, sau đó nó ngoan ngoãn khoa tay múa chân với con hổ. Đợi con hổ trả lời lại xong, Kim Tử cũng không nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng không cần Kim Tử nói lại. Cô gật đầu với con hổ rồi nhìn thân thể to lớn của nó cố bò dậy, sau đó nó cẩn thận từng bước rời đi. Lúc quay đầu lại Dạ Dao Quang vô cùng hoảng sợ, người có thể tưởng tượng chỉ nửa năm không nhìn thấy nhưng nay con gấu đã cao gần hai mét.

Một con gấu đen to lớn trông rất khỏe mạnh và cao lớn gấp năm lần người, vậy mà đứng trước mặt người lại có dáng vẻ thẹn thùng?

Thật ra con gấu đen lớn này chỉ muốn lấy lòng Dạ Dao Quang nhưng người không quen dùng từ giống như Dạ Dao Quang, tất nhiên cô sẽ cho rằng nó đang thẹn thùng.

"Này to con, xin hãy giữ khoảng cách với ta." Dạ Dao Quang lui mấy bước về phía sau, cô vươn tay ra ngăn cản con gấu đen muốn tới gần.

"Ta biết, người muốn cảm tạ vì ta đã từng tha người một mạng, thế nhưng người không cần phải nhiệt tình như vậy đâu."

"A gào..." Con gấu đen cảm thấy mình bị ghét bỏ, sau đó vẻ mặt của nó tỏ ra vẻ đáng thương rồi đưa chân bị thương của nó ra trông vô cùng mong đợi.

Tóm lại là nó muốn cô trị thương cho nó, Dạ Dao Quang không chút suy nghĩ liền ném Kim Tử qua: "Đi, người trị thương cho nó đi."

Bởi vì cô biết Kim Tử có thù hận với con hổ cho nên Dạ Dao Quang chỉ có thể tự mình chữa thương cho con hổ. Lúc này đối tượng là con gấu đen, tất nhiên cô không cần phải lo lắng.

Kim Tử đi đến trước mặt của con gấu đen, ánh mắt tràn đầy lửa giận đang hừng hực thiêu đốt, nó không dám trút giận lên trên người của Dạ Dao Quang cho nên lúc này tất cả đều phát tiết ra ngoài. Móng vuốt nó vận khí ngũ hành, hung hăng đánh vào trên đùi của con gấu đen lớn.

"Gào..." Con gấu đen thét lên một tiếng thê thảm và tiếng kêu vang khắp trong rừng. Theo bản năng nó vung đùi lên, sau đó nó đá Kim Tử bay thật xa, nếu không phải Kim Tử nhanh tay bắt lấy nhánh cây rồi xoay qua một vòng mới ngừng lại thì không biết nó sẽ bay xa đến đâu.

Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn Kim Tử trên cây, cô đành phải tự mình ra tay. Cô cầm máu cho con gấu đen xong lúc này mới thu tay lại: "Được rồi, người mau trở về đi, ta còn phải mang người trở về.""A gào..."

Con gấu đen không muốn đi, cái đầu to của nó cọ vào người của Dạ Dao Quang nhưng Dạ Dao Quang lại tránh được: "Ta có bệnh sạch sẽ, nếu người còn không đi thì coi chừng sẽ biến thành món ăn trên bàn đấy."

Nói xong cô không để ý đến con gấu đen nữa, cô tung người lên bắt Kim Tử xuống: "Người mang người trở về cho ta, nếu vẫn làm không xong thì một tháng này người đừng mơ tưởng đến việc ăn cá chua ngọt nữa!"

Lời uy hiếp này vô cùng có hiệu quả, lập tức một kẻ tham ăn như Kim Tử liền ngoan ngoãn nâng Hoàng Đại Lang lên, vui vẻ đi theo phía sau của Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang phát hiện con gấu đen vẫn đi theo cô, khi cô dừng lại thì con gấu đen cũng dừng lại, sau đó nó nhanh chóng trốn đi nhưng nó quên rằng cơ thể của nó cao lớn như thế, thân cây không thể nào che đi được.

"Bốn Hùng, ta không thể giữ lại một con gấu lớn như người được, người đừng đi theo ta nữa!" Dạ Dao Quang không thích nuôi vật sống. Kim Tử là một ngoại lệ, không chỉ là vì cô có duyên với Kim Tử, nếu như Kim Tử cũng lớn giống như con gấu đen thì Dạ Dao Quang thề rằng cô tuyệt đối sẽ không cứu Kim Tử.

Dường như con gấu đen không hề nghe thấy tiếng cảnh cáo của Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang đi thì nó vẫn đi theo, Dạ Dao Quang ngừng mấy lần thì nó vẫn làm y như cũ. Cô có chút tức giận, khi cô đang chuẩn bị xoay người dạy dỗ nó thì cô cảm nhận được có người tới gần, cho nên cô nhanh chóng tăng nhanh tốc độ chạy đi cùng với Kim Tử. Con gấu đen cũng muốn đi theo sau nhưng nó cũng cảm nhận được có rất nhiều người đang tới gần, vì vậy nó liền núp vào.

"Đại Lang, Đại Lang con ta." Có hơn ba mươi người tụ hợp đến đây, vừa lúc nhìn thấy được một con khỉ nhỏ đang cõng Hoàng Đại Lang lớn hơn nó đến mấy lần, mới đầu cũng có chút kinh ngạc. Sau đó trong đám người này có một nam nhân trung niên đen gầy chạy tới, Kim Tử rất phối hợp để người xuống đất.

Đỗ Hạnh cũng theo tới tiến lên kiểm tra, sau đó mới nói: "Bị thương không nặng lắm, chỉ cần dưỡng thương trong một tháng thì sẽ không sao nữa, Hoàng đại ca không cần quá lo lắng."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi." Có thể trốn thoát từ miệng của con hổ thì đã là chuyện không hề dễ dàng, người nhà họ Hoàng đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất. Lúc này bọn họ nghe được tin này thì lập tức vô cùng hài lòng, sau đó hẩn quay sang nhìn Dạ Dao Quang.

"Tạ ơn cô nương đã cứu Đại Lang nhà ta, ta xin dập đầu để tạ ơn cô nương..."

"Không cần như vậy đâu." Dạ Dao Quang không thích đụng chạm vào người khác, nhất là người xa lạ, cho nên cô dùng khí ngũ hành. Dù sao mọi người đều biết cô đã cứu người thoát khỏi từ miệng con hổ nên cô cũng không cần phải giấu giếm, cô đưa Hoàng Đại Lang giao cho Hoàng Đạt.

"Mau đưa con người trở về đi, nếu như sợ hẩn lại xảy ra chuyện thì mau di chuyển đến nơi khác."

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến người ta không thể hiểu nhưng người đã được cứu trở về nên mọi người cũng yên tâm, chỉ khuyên bảo mau đưa người trở về. Mỗi nhà đều có việc đồng ruộng vẫn chưa làm, Hoàng Đạt không dám chậm trễ nữa nên liền mang Hoàng Đại Lang trở về cùng với mọi người, nhưng Dạ Dao Quang vẫn chưa đi.

Cô nhìn thấy Đỗ Hạnh và mấy người đã rời đi, lúc này cô mới quay lại nhìn chăm chăm con gấu đen đang đến gần, cô dẫn theo Kim Tử nói:

"Người đi hỏi nó xem cuối cùng là nó muốn gì?"

Kim Tử cũng không hy vọng trong nhà lại có thêm một kẻ tranh giành tình cảm với nó, vì vậy nó rất thoải mái đến trao đổi, sau đó nó lại khoa tay múa chân cùng với Dạ Dao Quang.

"Nó muốn dẫn ta đi lên núi tìm đồ vật sao?" Trục giác nói cho Dạ Dao Quang biết tất nhiên là đồ vật do con gấu đen và con hổ tích lũy, cô lập tức động lòng rồi nói với Kim Tử:

"Người trở về chờ Trạm ca, nếu buổi tối ta vẫn chưa trở về thì người dẫn Trạm ca tới tìm ta."

(*) Linh trí: Linh hồn, thông minh.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Mật Ong Và Cá

Trong núi rừng lợi hại nhất chính là con hổ đã được cô giải quyết, hơn nữa lại có Kim Tử đi vào rừng với Ôn Đình Trạm nên sẽ không có nguy hiểm gì nên Dạ Dao Quang mới an bài như thế.

"Đi thôi." Sau khi đuổi Kim Tử rời đi, Dạ Dao Quang nhướng mày nói với Bốn Hùng.

Bốn Hùng vô cùng vui mừng, nó lắc mông mập mạp của mình đến bên cạnh Dạ Dao Quang, sau đó nó để cho Dạ Dao Quang đi trước, dáng vẻ này giống như đang sợ Dạ Dao Quang ném bỏ nó đi vậy.

Dạ Dao Quang bất đắc dĩ lắc đầu, cô liền bước lên đi trước.

Đi mãi đi mãi, lần đầu tiên Dạ Dao Quang đi vào sâu trong rừng như vậy. Mùa xuân về hoa nở, trên đường đi có không ít quả dại ngon miệng, Dạ Dao Quang không hề cự tuyệt quả nào. Cô cũng không suy nghĩ nhiều, tùy tiện xoa xoa rồi bắt đầu cắn. Con gấu đen trông thấy Dạ Dao Quang ăn ngon như vậy, nó liền lợi dụng chiều cao của mình không ngừng hái những quả cao nhất và lớn nhất cho Dạ Dao Quang, vì vậy cuối cùng Dạ Dao Quang cũng phát hiện ra được điểm tốt của con gấu đen. Nếu như trên đường đi con gấu đen không nhìn thấy tổ ong mà không ngừng nuốt nước bọt thì Dạ Dao Quang sẽ có cái nhìn khác về nó.

"Bốn Hùng, cuối cùng là người có đi hay không!" Dạ Dao Quang tiến tới véo vào cánh tay của con gấu đen.

Đối với thịt dày và to thế này, tất nhiên là nó không đau!

"A gào..." Con gấu đen chỉ vào tổ ong có hình bầu dục trên vách đá. Trên tổ ong thỉnh thoảng sẽ nhỏ xuống hai giọt, nó liền ngửa đầu rồi lè lưỡi liếm sạch sẽ. Vách đá cao khoảng sáu mét nên chắc chắn con gấu đen không leo lên được.

Đến khi Dạ Dao Quang hỏi nó, nó liền dựa cả người lên vách đá rồi sau đó phát ra tiếng cầu xin trông rất đáng thương, một đôi mắt gần như bị lông màu đen trên mặt che khuất nhìn chăm chăm vào Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang đè nén cơn tức giận, lấy ra la bàn: "Không có người, chẳng lẽ lão nương sẽ không tìm được đường hay sao?"

Sau đó Dạ Dao Quang nhìn thấy kim la bàn điên cuồng xoay tròn, la bàn không thể xác định được phương hướng, cô vô cùng chán nản phát hiện nếu không nhờ Bốn Hùng tham ăn này thì cô không thể tìm được phương hướng. Cô cất la bàn vào, dẫn ra khí ngũ hành, cô thử dùng khí ngũ hành để xác định phương hướng nhưng cô lại phát hiện khí ngũ hành phát ra chỉ di chuyển ở xung quanh mình, không hề có chỉ dẫn.

"Ăn ăn ăn, cho người ăn no đến chết luôn!"

Bây giờ Dạ Dao Quang nghi ngờ Bốn Hùng cố ý dẫn cô đến đây, cô đành phải nhảy lên trên vách đá bóng loáng rồi đưa tay ra. Thiên Lân trong lòng bàn tay của cô rạch một nhát, một luồng sức mạnh xẹt qua, nửa vòng tròn của tổ ong rớt xuống.

"Ong..." Tổ ong rơi xuống, có vô số ong mật bay ra. Khí ngũ hành trên người của Dạ Dao Quang di chuyển, ong mật càng không thể động đến cô, ngược lại con gấu đen tiếp nhận được tổ ong còn lớn hơn cả khuôn mặt của nó. Nó đặt miệng ngồi xuống đất không ngừng liếm, nó lại một lần nữa phát huy điểm tốt của da thịt dày, không hề để ý đến ong mật đang bu đầy trên người nó, nó cứ tiếp tục ăn mật.

Dạ Dao Quang chẳng muốn nhìn nó, toàn thân của nó dán đầy ong mật và sắp trở thành tổ ong di động luôn rồi.

Đến khi con gấu đen ăn no, lúc này nó mới đứng dậy lắc vài cái khiến ong mật trên mình nó rơi xuống rồi sau đó nó mới đến gần lấy lòng Dạ Dao Quang.

"Dẫn đường, người đừng tới gần ta, toàn thân bắn chết đi được!" Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành ngăn cản con gấu đen đến gần rồi sau đó cô bắt nó đi về phía trước.

Hình như nó biết Dạ Dao Quang ghét bỏ nó là vì toàn thân nó bắn. Nó đi về phía trước khoảng một lúc thì nó nhìn thấy một con sông nhỏ, không nói hai lời liền nhảy xuống, văng lên bọt nước thiếu chút nữa đã bắn lên cả người của Dạ Dao Quang, rất may là Dạ Dao Quang lui nhanh về phía sau.

Con gấu đen vui vẻ quay cuồng trong nước, nó còn lặn xuống nước, sau đó đột nhiên nó đứng lên, trong chốc lát nó còn thể hiện tài bơi lội đa dạng không hề biết mệt. Dạ Dao Quang có bệnh sạch sẽ nên cô không thích toàn thân của nó đều dơ bẩn đi theo mình. Cô ngồi xuống tảng đá có nhánh cây che ánh nắng mặt trời rồi nhìn con gấu đen chơi đùa vui vẻ. Cô vẫn chưa từ bỏ ý định lấy la bàn ra nhưng cô lại phát hiện kim la bàn không di chuyển, lần thứ hai cô dùng khí ngũ hành, khí ngũ hành tỏa ra theo bốn phương tám hướng, cô vẫn không tìm được phương hướng. Chỗ này thật sự rất kỳ lạ.

Thế nhưng từ trường ở xung quanh rất mạnh, cuối cùng thì đây là vật gì đây!

Chờ Dạ Dao Quang suy nghĩ xong, cô mới phát hiện xung quanh quá yên tĩnh, đột nhiên cô quay đầu lại, cô không thấy bóng dáng của con gấu đen ở đâu, thậm chí trên mặt sông ngay cả một chút gợn sóng cũng không

có. Dạ Dao Quang đi tới phía trước mấy bước, cô đứng ở bờ sông gọi: “Gấu đen lớn, Bồn Hùng...”

Mặt sông vẫn vô cùng yên lặng, Dạ Dao Quang bắt đầu lo lắng. Chẳng phải cô sợ có người bị ném xuống, vì kiếp trước khi cô bị nhốt trong phần mộ đến ba tháng nhưng cô vẫn không hề sợ hãi, cô chỉ lo lắng con gấu đen kia có phải đã gặp nguy hiểm rồi hay không.

"Phần phật!" Dạ Dao Quang đang chuẩn bị nhảy xuống nước tìm xem thì đột nhiên con gấu đen nhảy lên từ trong nước, một thân bọt nước văng tứ tung, sau đó nó cầm lấy hai con cá màu bạc dài khoảng hai thước, vui vẻ chạy đến bên cạnh Dạ Dao Quang. Nó đưa hai con cá đến trước mặt Dạ Dao Quang tựa như dâng báu vật.

"Đây là cái gì vậy?" Dạ Dao Quang hỏi con gấu đen đang cười đến ngây ngô.

"A gào..." Hai con cá được con gấu đen bắt lấy vẫn chưa chết, chúng vẫn còn giãy giụa ở trong tay con gấu đen.

"Người muốn cho ta ăn à?" Dạ Dao Quang thử suy đoán.

Đôi mắt đen của con gấu xoay chuyển, sau đó nó gật đầu.

"Bởi vì ta đưa mật cho người cho nên người mới đưa cá lại cho ta sao?" Dạ Dao Quang hỏi, đôi mắt của con gấu đen lại xoay chuyển, hình như nó đang nghiêm túc suy nghĩ sau đó mới gật đầu.

"Được rồi, bởi vì lòng tốt của người, ta sẽ mời người ăn cá nướng." Dạ Dao Quang bắt lấy hai con cá lớn trong tay của con gấu đen. Cô đến bờ sông xử lý sạch sẽ, sau đó lại quay trở về hái một ít gia vị tự nhiên như là đậu khấu, thảo quả, cùng với cái loại hương của lá cây rồi cô bảo con gấu đen đi nhóm lửa.

Cô vót nhọn nhánh cây rồi đâm xuyên qua con cá, sau đó cô bắt đầu nướng.

"Con cá này... thật là thơm!" Dạ Dao Quang chỉ vừa nướng chín đến phân nửa thì cô đã ngửi thấy được một mùi thơm đặc biệt. Rõ ràng cô vẫn chưa đói bụng nhưng con sấu thèm ăn trong người của Dạ Dao Quang đã bị con cá hấp dẫn. Dạ Dao Quang biết đây không phải là do kỹ thuật của cô tốt, mà là do con cá này rất đặc biệt.

Khi tiếng xì xì vang lên là lúc hương thơm lan tỏa, Dạ Dao Quang trông thấy cá đã chuyển sang màu vàng. Cô nuốt một ngụm nước bọt, ngay lúc Dạ Dao Quang chuẩn bị ăn thì cô chợt nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc.

Con cá vừa nướng xong cô còn chưa để lên miệng thì đột nhiên có một luồng kim quang lao tới, đợi đến khi Dạ Dao Quang định thần lại nhìn thì con cá cùng với nhánh cây trên tay cô đã không cánh mà bay. Trên nhánh cây hơi xa, bởi vì Kim Tử thấy quá nóng nên không ngừng đổi tay rồi sau đó ném luôn cả cá nướng.

"Dao Dao." Ôn Đình Trạm chạy tới.

"Sao lúc này chàng lại chạy đến đây?" Dạ Dao Quang nhìn lên mặt trời, phát hiện vẫn còn giữa trưa.

"Ta vẫn chưa đến tư thực (*), ta chỉ đi tìm Mạnh huynh để chuẩn bị đồ còn thiếu sót cho tiên sinh, ta vội vàng trở về vừa lúc cũng nhìn thấy Kim Tử quay về." Ôn Đình Trạm giải thích.

"Sau đó ta đi theo Kim Tử tới đây."

Dạ Dao Quang lấy khăn tay đưa cho cậu: "Chàng lau mồ hôi đi, chắc là vẫn chưa dùng cơm trưa! Chàng ngồi xuống một lát ăn một ít hoa quả, muội sẽ nướng cá cho chàng."

(*) Tư thực: Trường tư, ở đây chỉ học viện.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Văn Khúc Tinh Phong

Dạ Dao Quang nói xong liền nướng thêm một xâu cá nữa. Ôn Đình Trạm ăn hết chỗ quả dại đã hơi no, sau khi ngửi thấy mùi thơm của cá nướng cũng không để ý đến hình tượng mà nuốt nước bọt.

“Đây là cá gì? Sao lại thơm như vậy?” Ôn Đình Trạm đương nhiên cũng phát hiện ra một mùi thơm đặc biệt từ cá.

“Không biết, Bốn Hùng bắt, nó cảm ơn muối lấy mật cho nó.” Dạ Dao Quang vừa nướng cá vừa liếc mắt nhìn con gấu đen lớn nằm phơi nắng trên bãi cỏ:

“Biết vậy đã chữa lại chút mật, quét một lớp lên nướng càng ngon hơn.”

"Đã rất thơm rồi."

Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm rồi đưa cá đã nướng chín cho Ôn Đình Trạm: “Mau ăn đi, chúng ta không biết còn phải đi bao lâu nữa đâu.”

"Chúng ta ăn chung." Ôn Đình Trạm theo sát Dạ Dao Quang ngồi xuống, sau đó xé một mảng lớn thịt trên phần bụng cá đưa cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng muốn nếm thử xem hương vị thế nào, hơn nữa con cá này rất to, cũng phải đến hơn nửa mét. Cô không muốn bẩn tay, cúi đầu ăn cá trong tay Ôn Đình Trạm, ánh mắt bỗng sáng lên: “Con cá này thịt mềm quá!”

Thịt non vừa vào miệng nhẹ nhàng tan ra sau đó, phảng phất một luồng khí từ thực quản chảy vào thân thể, ấm áp và vô cùng thoải mái!

“Con cá này nhất định không phải là đồ thường đâu.” Dạ Dao Quang còn chưa rõ, Ôn Đình Trạm thì khác. Cậu luyện kiếm pháp mấy ngày đã bắt đầu ngưng đọng chân khí, cậu cảm giác được chân khí luôn luẩn quẩn ở đan điền không thể ngưng tụ được vì ăn con cá này mà có xu hướng ngưng tụ lại.

“Chàng ăn nhiều vào.” Nghe lời Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cười híp mắt đứng lên đi về phía con gấu đen lớn đang nằm trên mặt đất:

“Bốn Hùng, người có thể bắt được con cá này nữa không?”

Gấu đen lớn thấy Dạ Dao Quang chủ động nhích lại gần mình thì chợt cảm thấy thế giới rất đẹp. Nó lập tức ngồi dậy nhưng không hiểu Dạ Dao Quang đang nói gì, Kim Tử - kẻ đã ăn ngon một lần lại muốn ăn lần nữa vừa liếm móng vuốt vừa tiến đến gần giao tiếp với gấu đen, sau đó thất vọng nhìn gấu đen lắc đầu.

Dạ Dao Quang vẫn bình thường, rất nhiều thứ có được thì vui, không được thì thôi, không hề cưỡng cầu. Nhưng kẻ tham ăn Kim Tử hoàn toàn chưa từ bỏ ý định, lao mình xuống sông. Cơ thể nhanh nhẹn len vào đáy nước, Dạ Dao Quang kinh ngạc nhìn rồi lẩm bẩm nói: “Khỉ mà cũng biết bơi?”

Kiếp trước Dạ Dao Quang không quan tâm đến mấy thứ này nhưng cô có nghe có người nói khỉ không biết bơi, có người lại nói khỉ biết bơi. Đây là lần đầu tiên cô thấy khỉ bơi.

Đến khi Ôn Đình Trạm ăn hết cá xong, cả người ấm nóng. Dạ Dao Quang thấy mặt cậu đỏ ửng bất thường thì lập tức lách người ra phía sau cậu, bàn tay chứa khí ngũ hành đánh ra sau lưng cậu để dùng khí ngũ hành dẫn chân khí cậu không kiểm soát được xuống đan điền.

“Dao Dao, ta cảm thấy cơ thể rất nhẹ.” Ôn Đình Trạm mở mắt ra, đứng lên nói với Dạ Dao Quang còn đang ngạc nhiên.

“Công của cá cả đấy.” Dạ Dao Quang gật đầu.

Lập đi lập lại như vậy, Kim Tử vẫn còn chưa lên, Dạ Dao Quang đành gửi thông điệp bằng suy nghĩ. Một lát sau, Kim Tử toàn thân ướt sũng, ủ rũ cúi đầu đi lên. Dạ Dao Quang mặc kệ nó, bảo gấu đen lớn dẫn đường tiếp tục đi tìm đồ.

Đường xa hơn so với tưởng tượng của cô, trời tối rồi mà Dạ Dao Quang vẫn chưa đến nơi nhưng cô lại cảm thấy không còn xa nữa vì linh khí ngũ hành đang trôi lơ lửng trong không khí. Không phải khí ngũ hành mà là linh khí! Điều này quả thực khiến Dạ Dao Quang không thể tin được cảm giác của mình.

"Dao Dao, ta cảm thấy xung quanh đều có chân khí đang di chuyển." Chân khí trong người Ôn Đình Trạm vô cùng dễ chịu, sự thoải mái này giống với sự thoải mái cậu cảm nhận được trong không khí hiện tại nên Ôn Đình Trạm mới hình dung như vậy.

“Đúng vậy, là chân khí.” Ánh mắt sáng quắc của Dạ Dao Quang nhìn ngọn núi bị màn đêm bao phủ phía trước:

“Là Viên Cục (1) được hình thành bởi chân khí của dãy Hùng sơn.”

"Viên Cục?" Ôn Đình Trạm cảm thấy từ này hơi lạ.

"Trong phong thủy, Viên Cục được coi là điểm kết thúc của long mạch, là nơi hội tụ của nước non, hình thành rõ ràng, khí thế bất phàm." Dạ Dao Quang chỉ vào bầu trời đầy sao: "Chàng nhìn đi, kia là Tinh Viên, có phải là có mối liên hệ với nơi đây không?"

Viên Cục được hình thành bởi địa thế địa lý, Tinh Viên cố định mà các Viên Cục không cố định, mặc dù không giống nhau hoàn toàn nhưng chỉ cần là các vì sao trong Tinh Viên thì chúng đều giống nhau.

“Nếu ta không lầm thì đó là sao Văn Khúc?” Nhờ Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm có thể coi là đã được bổ sung kiến thức thiên văn địa lý, cũng hiểu biết không ít về tinh tượng (3).

Dạ Dao Quang nghe vậy kinh ngạc nhìn Ôn Đình Trạm: “Chàng cũng nhìn ra được đó là sao Văn Khúc? Trạm ca chàng đúng là sâu không lường được.”

“Ta có xem vài tài liệu thiên văn, vừa hay hôm trước nhìn thấy ghi chép liên quan đến sao Văn Khúc.” Ôn Đình Trạm khiêm tốn nói:

“Sao trên trời trừ Tử Vi Viên ra thì còn có một chòm sao được gọi là sao Bắc Đẩu, có thể hợp lại thành các sao Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Vũ Khúc, Liêm Trinh, Phá Quân.”

“Đúng vậy, không sai, đây chính là bảy ngôi sao trong chòm sao Bắc Đẩu. Nhưng ngoài ngôi sao thứ sáu còn có hai sao Tôn Đế hóa thành hai sao Tả Phụ Hữu Bật, vì vậy mà được gọi là cửu tinh, có thể đơn giản hóa việc tìm long mạch, cũng có thể chia thành hai loại theo dãy núi và đỉnh núi, kết hợp với cửu tinh của chòm sao Bắc Đẩu. Mà ngọn núi trước mắt chúng ta chính là núi Văn Khúc Tinh khớp với sao Văn Khúc.” Dạ Dao Quang vừa chỉ vào ngọn núi vừa hỏi:

“Chàng nhìn xem ngọn núi kia giống cái gì?”

"Dạng hình chớp, nhiều nhánh sinh khí uyển chuyển." Ôn Đình Trạm nói ngắn gọn.

"Không sai, đây chính là tinh hoa của sao Văn Khúc, đường rẽ nhiều nhánh, Văn Khúc chuyển động." Dạ Dao Quang gật đầu.

"Dao Dao, tìm được long mạch rồi." Ôn Đình Trạm vui vẻ thay cho Dạ Dao Quang, cậu biết Dạ Dao Quang vẫn luôn muốn tìm long mạch.

Dạ Dao Quang lại lắc đầu: "Đây có long mạch mà lại không tìm được long mạch. "

Cô đã cách long mạch rất gần, long mạch cũng có mệnh yếu, có sống chết, chính là cái gọi là hữu tình và vô tình. Nơi đây có địa hình sông núi, lại thêm linh khí chuyển động xung quanh, nhất định là long mạch sống.

"Chúng ta phải tìm sao?" Ôn Đình Trạm nghe vậy liền hỏi.

"Thử xem." Dạ Dao Quang không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Cô nhìn ra xa, dãy núi kéo dài ngàn dặm càng làm cảm xúc của cô dâng trào.

Nên biết rằng ngàn dặm tầm long tất sẽ có ngàn dặm Đường Cục (4), trăm dặm tầm long tất sẽ có trăm dặm Đường Cục. Cách rỗng càng xa thì chân khí càng nhiều.

"Nhưng chúng ta phải về chuẩn bị đủ đồ trước, sau đó mới đi tìm Minh Đường (5) và điểm kết huyết." Việc này không phải vài ngày là tìm được. Phía trước còn bao xa, Dạ Dao Quang cũng không biết trước được, chưa biết chừng còn có thể đến quận Dự Chương, có điều nơi đây đã có linh khí di chuyển, Dạ Dao Quang cảm thấy nơi kết huyết không còn xa nữa.

"Được, chúng ta quay về chuẩn bị." Ôn Đình Trạm cũng cảm thấy rất hứng thú, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Tuy cậu vẫn chưa đọc được một vạn quyển sách nhưng đi ngàn dặm đường trước cũng được, huống hồ khi đi cũng có thể mang sách theo.

(1) Viên Cục: Viên Cục trong phong thủy còn được gọi là “La Thành”, chỉ khí long mạch chạy từ núi cao xuống đồng bằng bị gián đoạn, các mạch phụ, mạch dư sẽ quay lại bao bọc như thành quách, cuộn lấy chân long, không cho khí tỏa đi.

(2) Tinh Viên: Chỉ “tam viên” trong thiên văn học cổ đại Trung Quốc. Dựa theo sự phân bố của những vì sao, các nhà thiên văn cổ Trung Quốc đã chia những vì sao này thành “tam viên”: Tử Vi Viên, Thái Vi Viên và Thiên Thị Viên.

(3) Tinh tượng: Các hiện tượng sáng, mờ và vị trí của các vì sao.

(4) Đường Cục: Chỉ vị trí nhà ở (dương trạch) hoặc mộ phần (âm trạch) tạo thành thế phong thủy với bốn phía xung quanh.

(5) Minh Đường: Trong phong thủy chỉ nơi phía trước huyệt có núi vây quanh, nhiều nước, tụ hợp sinh khí.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Bị Va Trúng

Dạ Dao Quang đưa Ôn Đình Trạm cấp tốc chạy về nhà, suốt dọc đường Bốn Hùng đều đi theo, trời vừa hửng sáng thì bọn họ cũng vừa ra khỏi cánh rừng, Dạ Dao Quang không thể không ngăn gấu ngốc lại: “Quay về đi, mấy hôm nữa lại đến tìm người.”

"A gào..." Bốn Hùng rũ đầu, bày ra dáng vẻ khổ sở đau lòng.

Dạ Dao Quang phát tay với nó rồi đưa Ôn Đình Trạm và Kim Tử rời đi. Kim Tử đứng trên vai Dạ Dao Quang còn quay người làm mặt quỷ với Bốn Hùng, bị Dạ Dao Quang ném xuống đất, ngay lập tức ngoan ngoãn đi theo.

“Cô nương và thiếu gia đã trở về rồi.” Ấu Ly gần như cả đêm không ngủ.

Tuy Ôn Đình Trạm đã nói bọn họ có việc phải ra ngoài một chuyến nhưng Tang Ấu Ly rất thông minh, nàng biết Dạ Dao Quang vào rừng cứu người. Người đã được cứu rồi mà không thấy Dạ Dao Quang ra, mà Ôn Đình Trạm cũng theo Kim Tử vào rừng. Điều này khiến Tang Ấu Ly nhớ đến lúc bọn họ quay về, Dạ Dao Quang vì chuyện Lôi Kích Mộc rơi vào vách núi nên nàng vẫn luôn không yên tâm canh ở trong đảo tọa phòng (1) gần cửa. Nàng nghe thấy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vừa tới gần bèn vội vàng đến mở cửa.

"Sau này không phải chờ bọn ta, ta và Trạm ca còn sống thọ lắm." Dạ Dao Quang chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn ra được tuy vẻ mặt Ấu Ly vui

mừng nhưng trong mắt không giấu được sự mệt mỏi.

“Vâng.” Ấu Ly vội vã đáp lời rồi nói:

“Cô nương và thiếu gia nghỉ ngơi một lát đi. Điền tẩu cũng đã dậy rồi, nô tỳ và Điền tẩu làm vài món ăn để cô nương và thiếu gia ăn.”

"Không cần, bọn ta không đói." Dạ Dao Quang ngăn lại nói:

"Đã ăn nhiều thứ trên đường rồi, người mau đi nghỉ ngơi đi."

Ấu Ly há miệng, cuối cùng vẫn nghe lời trở về phòng mình. Phòng của Ấu Ly đương nhiên không nằm trong đảo tọa phòng gần cửa mà nằm gần phòng của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm rửa ráy qua loa rồi lên giường ngủ bù. Vì trước khi ngủ Ấu Ly đã cố ý báo cho Nghi Ninh một tiếng nên hai người ngủ một mạch tới giờ Ngọ cũng không có ai làm phiền.

Sau khi thức dậy dùng bữa trưa đã chuẩn bị sẵn, Dạ Dao Quang mới dặn dò Vương Đông thuê xe ngựa, sai Tiết Đại đánh xe ngựa đưa cô và Ôn Đình Trạm lên trấn, đương nhiên là để chuẩn bị những đồ dùng cần thiết cho chuyến đi. Thật ra Dạ Dao Quang có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại phong phú, lại có khí ngũ hành phòng thân nên mỗi lần màn trời chiếu đất đều mang rất ít hành lý lên đường, nhưng lần này cô quyết định đưa theo Ôn Đình Trạm.

Vì đi tìm long mạch cũng không có nguy hiểm quá lớn nào không thể dự đoán trước, coi như đưa Ôn Đình Trạm đi trải nghiệm cuộc sống, làm phong phú thêm kiến thức dã ngoại, vì vậy việc cần suy tính khá nhiều.

"Dao Dao, có phải chúng ta mua nhiều đồ quá rồi không?" Ôn Đình Trạm nhìn đồ đạc đầy trên người Tiết Đại và Vương Mộc không khỏi mở miệng hỏi. Theo ý cậu thì chỉ cần mang quần áo, đồ dùng tắm rửa hằng

ngày của hai người và hai túi nước, sau đó cậu mang thêm vài quyển sách là được.

Mùa này thì không lo không tìm được đồ ăn trong rừng.

“Muội đây là vì ai chứ?” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn nhưng cũng quay đầu lại nhìn đồ đạc Vương Mộc và Tiết Đại xách, thấy cũng hơi nhiều bèn phát tay:

“Được rồi được rồi, thế này đi, hai người mang đồ về trước, ta và Trạm ca đến tiệm đồ ngọc xem có đồ gì mới không.”

Bốn người chia hai ngả, Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm đến tiệm đồ ngọc lần trước, đi được nửa đường thì Dạ Dao Quang cảm thấy có một luồng khí xông thẳng vào người, cô theo bản năng xoay người tránh được. “Cẩn thận.” Cùng lúc đó có hai đứa bé khoảng bảy tuổi va vào lưng họ. Một bé gái vừa đúng lúc va vào người Ôn Đình Trạm, ngay lập tức để lại một vết bẩn trên áo choàng màu xanh lam mới tinh của Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm nhú mày, không phải vì ghét bỏ mà là vì áo choàng này là một trong hai bộ Dạ Dao Quang mới làm cho cậu, cậu luôn rất quý trọng. Hôm nay lại bị ấn một dấu bunn to thế này, tâm trạng tất nhiên không vui nhưng nhìn thấy đôi mắt ngập nước trên khuôn mặt gầy gò của đứa bé mình đang đỡ, nước mắt sắp rơi xuống, cậu lại không đành lòng trách móc nặng nề.

“Tam muội, sao muội không cẩn thận thế.” Lúc này có một cậu bé khoảng mười tuổi, thấp hơn Ôn Đình Trạm nửa cái đầu, quần áo sạch sẽ nhưng có miếng vá đi lên trước, kéo tiểu cô nương, lúng túng nhìn Ôn Đình Trạm:

“Vị... vị thiếu gia này, áo của ngài...”

Ôn Đình Trạm hít sâu một hơi, ôn hòa nói: "Không sao, trên đường người đến người đi, va vào người khác không quan trọng, ngộ nhờ đụng phải xe hay quầy hàng thì làm thế nào? Sau này cẩn thận một chút."

"Phụt!" Dạ Dao Quang nhin không được cười ra tiếng, Trạm ca nhà cô dạy dỗ người khác trông thật giống một ông cụ non đáng yêu.

"Đa tạ thiếu gia, đa tạ thiếu gia, sau này tôi sẽ trông chừng muội muội." Đưa bé trai va vào người Ôn Đình Trạm cùng bé gái vội vàng quỳ xuống dập đầu mấy cái.

"Không cần như vậy." Sự tức giận của Ôn Đình Trạm vì nhìn thấy ba huynh muội đáng thương cũng nguôi đi, Ôn Đình Trạm cười nói.

Ba huynh muội lại cảm tạ Ôn Đình Trạm một lần nữa mới rời đi.

Đến khi ba người đi mất, Ôn Đình Trạm quay lại nhìn Dạ Dao Quang không nhúc nhích đứng bên cạnh, cô lộ ra vẻ mặt cười như không cười khiến Ôn Đình Trạm sửng sốt, cậu đưa tay sờ mặt mình một cái: "Chẳng lẽ mặt ta cũng dính bùn?"

Trong lòng buồn bực, cô bé kia thấp hơn cậu rất nhiều, đưa bé trai cao gần bằng cậu kia cũng gần như không đụng vào cậu, vì sao vẻ mặt của Dạ Dao Quang lại bí hiểm thế kia?

"Mặt không có gì nhưng trên người lại thiếu một thứ." Ánh mắt Dạ Dao Quang quét từ mặt Ôn Đình Trạm xuống dưới, dừng ở hông Ôn Đình Trạm. Hôm nay Ôn Đình Trạm đeo một miếng ngọc hình quạt, bây giờ chỉ còn lại sợi dây nằm lẻ loi ở đó.

Ôn Đình Trạm hết hồn, cúi đầu nhìn quả nhiên phát hiện miếng ngọc mình đeo bên hông đã biến mất. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Dao Quang, ngay lập tức vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, mấy đứa trẻ này tuổi còn nhỏ

mà đã phối hợp với nhau giỏi như vậy, nhất định là đã phạm tội nhiều lần rồi.

Mà cậu tin nhất định Dạ Dao Quang đã sớm nhìn thấy nhưng cố ý không nhắc nhở cậu, muốn dạy cho cậu một bài học để cậu biết rằng không phải kẻ yếu ớt thì có thể lơ là. Lần này chỉ bị trộm mất đồ nhưng nếu cậu vẫn còn giữ suy nghĩ như vậy thì sau này có thể sẽ mất mạng.

“Mấy đứa trẻ rất thông minh.” Dạ Dao Quang không khỏi khen một câu.

Thứ nhất, có kế hoạch, một đứa va vào Ôn Đình Trạm để lại vết bầm để dòi sự chú ý, một đứa động tác nhanh chóng cắt đứt miếng ngọc của Ôn Đình Trạm. Miếng ngọc vốn đã nhỏ, đeo lâu sẽ thành thói quen, đột nhiên mất cũng không có cảm giác gì. Cuối cùng một đứa cản tầm mắt cô lại, tiến đến quấy rầy suy nghĩ của Ôn Đình Trạm. Thứ hai, làm trộm mà không hoảng loạn, bình thường ăn trộm đều sẽ chột dạ, trộm được xong theo bản năng sẽ muốn nhanh chóng rời đi, ba đứa trẻ này lại ngược lại, kéo dài thời gian người bị trộm phát hiện bị mất đồ như thế cũng đủ cho bọn họ trốn mất.

(1) Đảo tọa phòng: một gian phòng trong tứ hợp viện. Tứ hợp viện thường lấy phòng phía bắc làm chính phòng, hai bên đông tây là sương phòng, phòng phía nam đối diện với phòng phía bắc được gọi là đảo tọa phòng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Xóm Nghèo

“Dao Dao, ta...” Ôn Đình Trạm không ngại mất mặt trước người nào đó nhưng Dạ Dao Quang thì khác. Cậu không muốn bẽ mặt trước Dạ Dao Quang, nhất là sau khi Dạ Dao Quang ngày càng lợi hại. Cậu nỗ lực để đuổi theo bước chân của cô, trở thành người có thể chia sẻ nỗi lo giúp cô, che mưa che gió cho cô.

Thế mà hôm nay...

Cậu tức giận vì ba đứa trẻ kia ít hơn thất vọng về chính bản thân mình. Bây giờ, tuy năng lực cảm nhận của cậu không mạnh bằng Dạ Dao Quang nhưng cũng phát hiện thời khắc hai đứa trẻ đến gần, liếc khóe mắt đã có thể nhìn thấy hai đứa nó. Nếu cậu cũng tránh né giống Dạ Dao Quang thì hai đứa nhỏ sẽ không kịp thẳng chân và va vào gian hàng phía trước. Chính khoảnh khắc đó đã làm cậu mềm lòng do dự...

“Trạm ca, nếu hai ta ở lại Đỗ Gia thôn cả đời, mọi người mãi mãi không nói cho chàng biết chuyện hôm nay. Trước khi chàng còn chưa phát hiện đồ bị mất, mọi người sẽ lấy nó về.” Dạ Dao Quang vô cùng chăm chú nhìn Ôn Đình Trạm:

“Trạm ca, không thể không có tâm phòng người, không nên vì người khác còn nhỏ mà bỏ qua khả năng mang nguy hiểm đến cho chàng của người đó. Người mạnh mẽ thường không chết trong tay kẻ thù, mà chết vì tự cho mình đúng.”

Nếu Ôn Đình Trạm muốn một đời yên ổn sống ở Đỗ Gia thôn, cô đồng ý để cậu giữ lại toàn bộ thiện lương và trong sáng, phản ứng đầu tiên khi cư xử với mọi người là cách suy nghĩ tốt đẹp. Nhưng Ôn Đình Trạm không phải thế, sau này đường cậu đi là núi đao biển lửa, dù có vì một việc sơ xuất nhỏ nào cũng phải trả giá hết sức nghiêm trọng.

Đương nhiên, Dạ Dao Quang cũng không muốn Ôn Đình Trạm trở nên lạnh lùng vô tình. Cho nên sau khi thấy Ôn Đình Trạm mím môi chăm chú suy nghĩ lời của cô thì cô chỉ nói với cậu: “Chuyện vừa rồi, đầu tiên chàng cứ tránh ra trước rồi xoay người bắt lấy gáy của hai đứa bé. Đôi lúc có rất nhiều các đề giải quyết vấn đề, chúng ta luôn phải học cách dùng biện pháp vừa bảo vệ mình vừa giúp ích cho người khác.”

“Dao Dao, ta hiểu rồi.” Thái độ Ôn Đình Trạm thành khẩn tiếp thu chỉ dạy của Dạ Dao Quang:

“Về sau ta sẽ lo xa hơn một chút.”

Dạ Dao Quang thích nhất là điểm này của Ôn Đình Trạm. Cậu sẽ không bao giờ ỷ vào trí lực hơn người của mình mà không nghe lời nói của người khác, cậu tự cho mình giỏi nhưng không tự cao tự đại, cậu tự phụ kiêu ngạo nhưng không tự mình đắc ý.

Cô khẽ nhếch khóe môi: “Đi thôi, trước hết chúng ta đi tìm đồ về đã.”

Miếng ngọc đỏ tuy không phải loại ngọc gì tốt, chất lượng hết sức bình thường nhưng lại là một pháp khí, cô đã nuôi dưỡng nó bằng khí ngũ hành cô đặc nhất khi bố trận, sao có thể để cho vài tên tiểu tử trộm đi trước mắt cô dễ dàng như vậy chứ. Cô không ngăn lại ngay lập tức là vì muốn khiến Ôn Đình Trạm tự khắc sâu cảm giác này một lần. Hiệu quả thuyết phục Ôn Đình Trạm khi cô tự lấy đồ trở về không thể sánh được so với việc này.

Đồ đạc dính khí tức của Dạ Dao Quang, dù có trốn đến chân trời góc biển, cô cũng có thể tìm ra. Theo sự lưu động của khí ngũ hành, Dạ Dao Quang rất nhanh đã đuổi tới xóm nghèo ở Thái Hòa trấn.

Từ này được ghi chép trong sử kí: Trần Thiệp thế gia, ý chỉ khu của dân nghèo. Thời đại này vẫn gọi khu nghèo khó nhất ở mỗi vùng như vậy. Phía trước khu này còn có dựng một thạch bài phường (*) thô sơ, viết trên cao hai chữ Xóm Nghèo.

Trước cổng đá có không ít cánh tay trần trụi của phu khuân vác ra ra vào vào, cùng với vài quây ăn đơn sơ.

“Sao lại đến nơi này?” Ôn Đình Trạm nhíu nhíu mày, cậu còn cho rằng đứa bé là con nhà nghèo, không ngờ lại là khu dân nghèo. Khu dân nghèo và con nhà nghèo có thể có khác biệt. Cái trước là người côi cút không có việc làm, đồ đạc trong nhà cũng không. Còn cái sau thì ít nhiều gì vẫn còn chút chi phí sinh hoạt.

“Đến đây chàng rất bất ngờ sao?” Trong nhà có ăn, dù khó khăn đến đâu đi nữa thì ai sẽ bằng lòng làm chuyện như vậy? Hơn nữa mấy ánh mắt của mấy đứa nhỏ trong trẻo, bản tính cũng không xấu. Bên ngoài xóm nghèo có không ít người vùng khác chạy nạn tới. Có một số quần áo rách rưới, số khác cuộn mình trên một chiếc giường được bọc bằng vô số chăn bông màu đen cứng ngắt cũ kĩ ngủ ngon lành trên đất, còn có vài người ăn đồ ăn trộn lẫn với đá và tro bụi gì đó...

Đây là lần đầu tiên Ôn Đình Trạm nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nghe đồn chó mèo chê bai xóm nghèo là vì cảnh này. Hình ảnh này đã làm lay động sâu thẳm bên trong trái tim của cậu. Vào giờ khắc đó, hình ảnh đó đã đánh vào sâu trong lòng cậu khiến cho lòng của cậu nảy sinh rất nhiều thứ.

“Nếu là thường ngày thì chưa chắc đã tệ thế này” Dạ Dao Quang thờ dãi nói:

“Đa số những người này chắc là dân chạy nạn từ các nơi ulla về đây, rồi xa quê hương xứ sở thì còn gia sản gì nữa?”

Nghe xong, Ôn Đình Trạm chỉ yên lặng đi thẳng vào bên trong. Có vài tốp thấy quần áo trên người Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm tươm tất nên nhào tới nhưng Dạ Dao Quang đã phóng khí ngũ hành ra ngoài, bọn họ tuyệt nhiên không thể lại gần.

Sắp đi tới cuối đường, hai người dừng lại trước cửa gian nhà thứ hai. Cánh cửa treo nghiêng, gió thổi qua sẽ phát ra âm thanh “kéo kẹt”. Mấy tấm ván gỗ không nguyên vẹn được chắp lại làm cửa, không hề ngăn được tầm mắt của Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang có thể trực tiếp nhìn thấu bên trong, hai đứa nhỏ va vào Ôn Đình Trạm đang nhặt hạt gạo mốc meo trên thềm đá, lấy hạt gạo mốc chia ra, thả vào nước rồi dùng sức chà sạch sẽ.

Cảnh này thật ra cũng chưa đủ khiến Dạ Dao Quang cảm động. Kiếp trước cô đã thấy những đứa nhỏ đáng thương hơn nhiều, gầy gò xương, chỉ có thể ăn bùn đất mà sống, đương nhiên cũng không phải nước mình.

Ôn Đình Trạm đứng ở cửa, chậm chạp không đẩy cửa ra giống như dù có đẩy nhẹ để đâu thì cửa cũng sẽ bị cật làm hỏng. Sau khi hai đứa nhỏ ngẩng đầu lên thấy họ đứng bên ngoài, vẻ mặt chúng hoang mang, không biết họ đứng ở đó làm gì. Bên trong có một cô bé lớn hơn gọi vài tiếng nhưng không ai đáp lại bèn đi ra, vừa lúc thấy Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đứng trước cửa.

Bé gái ước chừng khoảng mười một mười hai tuổi. Nàng nhìn hai bé trai, lại nhìn qua hai vị khách đứng ở cửa, do dự một chút cũng tiến lên mở cửa. Rất nhiều năm về sau, Nghi Phương hồi tưởng lại ngày hôm nay, nàng cảm tạ trời cao vì nàng đã mở cánh cửa này ra để nàng được đón lấy ánh sáng.

“Tiểu thư và thiếu gia đến tìm người sao?” Bé gái mở cửa, âm thanh vừa nhẹ vừa lưỡng lự xen lẫn lo lắng.

“Muội tên là gì?” Dạ Dao Quang hỏi trước một câu.

Cô bé kia hơi sợ hãi nhưng vẫn nói: “Phương... Phương Nhi.”

“Phương Nhi đúng không, tỷ tới tìm đệ đệ của muội.” Dạ Dao Quang gật đầu nói.

Phương Nhi cũng không ngốc, ánh mắt Dạ Dao Quang không nhìn mấy đứa em trong sân, thì cũng chỉ còn lại một người: “Tỷ... tỷ cứ vào đây trước đã, muội sẽ đi gọi nhị đệ ra...”

Phương Nhi tuy cần trọng nhưng lễ nghĩa vô cùng chu toàn. Dạ Dao Quang cho rằng mấy đứa nhỏ này chắc chắn không phải mới sinh ra đã là con nhà nghèo. Khi cùng Ôn Đình Trạm đi vào sân, hai đứa nhỏ vẫn cúi đầu không nhúc nhích. Dạ Dao Quang không khỏi cười khẽ, chuyện thế này không phải lần đầu tiên. Nhất định đây là lần đầu tiên bị người mất của tìm tới cửa nên chúng mới không biết phải làm thế nào.

(*) Thạch bài phường: Là loại hình kiến trúc truyền thống vô cùng quan trọng của Trung Quốc, được xây dựng từ đá.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Tuổi Trẻ Không Dễ Bị Lừa

“Ngọc là do tôi lấy, nay các người đã biết, muốn làm gì tôi thì làm.”
Thằng bé chạy nhanh ra ngoài làm miếng ngọc rơi ra, giọng nói có chút cầu xin.

Dạ Dao Quang không biết nói gì lúc này. Đối với những người không có quan hệ gì với mình, Dạ Dao Quang vốn chẳng bao giờ quan tâm đến những nếu muốn cô làm khó đứa trẻ này bằng những lời lẽ nghiêm khắc thì cũng không cần thiết, vì cuộc sống mưu sinh ép buộc nên mới phạm phải sai lầm. Mặc dù là hành vi sai trái nhưng cô lại không trách nó, bởi vì quan điểm của cô là: Người được cuộc sống ưu ái không có tư cách đứng trên cao đánh giá hành vi của người có cuộc sống nghèo khổ. Những đứa trẻ này không chừng lúc đi ăn xin bị bọn lừa đảo để mắt tới nhưng muốn sống thì phải làm gì? Ai sẽ làm? Đi bán thân, chúng vẫn chưa hiểu chuyện ngộ ngộ bị lừa đi vào chỗ chết thì phải làm sao?

Cho nên Dạ Dao Quang không nói gì cả, chỉ cầm lấy miếng ngọc trong tay nó, rồi đi không nói câu nào. Ngôi nhà này không có người lớn, những người này cô đều nhìn qua rồi, mặc dù không phải là huynh muội ruột nhưng phụ mẫu của chúng đều đã qua đời.

“Người đừng đi.” Dạ Dao Quang định đi luôn nhưng đứa bé kia đột nhiên chạy đến trước mặt Dạ Dao Quang, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ ửng lên, ấp úng một lúc mới có đủ dũng khí mở miệng:

“Người... người vừa nhìn đã biết là tiểu thư nhà giàu, hay là người mua đệ đệ với muội muội ta đi. Không cần cho chúng ta tiền, chỉ cần cho

bọn chúng cơm ăn là được, tôi có thể làm bất cứ điều gì cho người.”

“Người có thể làm gì cho ta?” Dạ Dao Quang hỏi lại.

“Tôi...” Thằng bé bỗng cảm thấy khó xử, thấy Dạ Dao Quang định bước đi liền quyết tâm nói:

“Người nhà giàu như người nhất định sẽ có chuyện mà bản thân không nhìn thấy được. Người hận ai nhất, tôi sẽ hủy diệt hẳn, tuyệt đối sẽ không để người bị liên lụy, chỉ cần người chăm sóc tốt cho đệ đệ và muội muội ta là được”.

Dạ Dao Quang cau chân mày lại: “Con người ta tính khí không được tốt, người cảm thấy nếu người dùng cảm hi sinh tính mạng thì ta sẽ cảm động sao? Làm sao ta biết được người không phải vì cuộc sống khổ cực mà tìm đến cái chết để thoát khỏi nó hay muốn mượn cớ để mang tiếng tốt đây?”

“Người...” Trong nháy mắt, thằng bé mặt đỏ ửng tức giận.

“Nói lý do người muốn chúng ta mua bọn chúng xem.” Ôn Đình Trạm đột nhiên mở miệng nói.

Cậu bé nhìn đệ đệ và muội muội đứng hai bên tỷ tỷ rồi lại nhìn vị công tử khí phái, tầm tuổi hẳn đang đứng trước mắt, quỳ xuống: “Chỉ cần thiếu gia đồng ý thu nhận đệ đệ và muội muội tôi thì Vệ Kinh tôi sẽ nguyện cả đời trung thành với thiếu gia, nếu tôi hai lòng thì đệ đệ và muội muội tôi sẽ chết không toàn thây!”

Ánh mắt Ôn Đình Trạm ngạc nhiên nhìn đôi mắt nâu kia, ánh mắt kia đã chạm đến đáy lòng Ôn Đình Trạm làm hắn dao động. Từ thời khắc đó, hắn muốn thu nhận Vệ Kinh, bởi vì nếu có một ngày hắn có chuyện cần lấy Dao Dao ra lập lời thề thì dù những chuyện đó khiến hắn sống không bằng

chết, hắn cũng sẽ không làm trái lại, bởi vì đó là thứ hắn trân trọng nhất trên thế gian, còn quý hơn cả tính mạng của hắn.

“Được, ta mua bốn người các người.” Dạ Dao Quang giải quyết dứt khoát, nhìn bốn người với ánh mắt tràn đầy hi vọng, khóe môi hơi nhếch cười: “Phiền phức của các người tới rồi”.

Mặt bốn người bỗng biến sắc, đột nhiên cánh cửa gỗ bị phá vụn. Hai người đàn ông to lớn bước vào, đi đằng sau là một bà ăn mặc sặc sỡ bước vào.

“Ái chà, đây là nơi nào mà lại có cả tiểu thư với thiếu gia đến thế này?” Cách nói chuyện hung hăng của bà ta vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, ánh mắt liền chuyển đi chỗ khác.

Dạ Dao Quang phất tay một cái, khí ngũ hành giống như sợi dây vô hình dây quấn lấy cổ bà ta. Những ngón tay mảnh mai của cô khẽ nhấc lên, lập tức chân bà ta cũng rời khỏi mặt đất. Bị Dạ Dao Quang kéo đến phía trước, sắc mặt bà ta trắng bệch, sau đó cô ném bà ta ra ngoài. Hai tên cao to đứng sau bị bà ta va trúng cũng ngã lăn ra ngoài, nhìn ba người xếp thành một hàng lăn ra ngoài, mắt Dạ Dao Quang lạnh lùng:

“Để bà ngoại người làm cho bụng dạ bẩn thỉu của người được sạch sẽ, tuy là người tàn hoa bại liễu nhưng ta cũng có thể khiến cho người sống không bằng chết, còn không bằng cả những người mà người cho là họ là người thấp kém nhất”.

Ôn Đình Trạm nghe Dạ Dao Quang nói, nhìn ánh mắt của người đàn bà kia cũng có thể thấy nó đang tỏa ra lửa. Hai tên cao to cố đứng lên vẫn thủ thế nhưng thấy ánh mắt lạnh như kiếm của Ôn Đình Trạm nhanh như chớp phất qua, chân đã giẫm lên đầu gối hai tên kia, trực tiếp đá nát đầu gối đối phương. Các huyết đạo trên kiếm phổ cũng không phải là học uống công rồi. Tên đó kêu lên đau đớn, vừa quỳ vừa van xin tha mạng.

Nhưng Ôn Đình Trạm không dừng tay, đồng thời đá một cái, cơ thể nhanh chóng nhảy qua lưng của người kia, xoay người túm lấy cánh tay đối phương. Tay cậu nhanh chóng bắt lấy tay tên cao to kia, dùng sức vặn một cái, mắt thường không thể nhìn thấy cánh tay của gã đã bị Ôn Đình Trạm vặn gãy.

Bà ta khó khăn lắm mới đứng dậy được lại bị đánh tiếp, ba người lại tiếp tục lăn lăn nữa, tiếng kêu đau đớn bắt đầu vang lên. Mọi người đứng trước cửa xem kịch đều đang giương mắt nhìn ba người họ xông lên, hai đứa nhỏ vẫn còn sợ hãi. Những kẻ vừa rồi còn muốn cướp người, nay đã chạy mất.

Dạ Dao Quang bước lên phía trước: “Bảo chủ của người đến quan phủ hỏi xem ta ở đâu. Ta họ Dạ, các người có thể đến tìm ta báo thù”.

Nói xong cô liền cùng Ôn Đình Trạm rời đi. Vệ Kinh không cần gì nữa, vội vã cùng tỷ tỷ kéo theo đám nhỏ đi theo. Bọn họ đi phía sau nhìn theo người chủ mới của mình không có vẻ gì kiêu ngạo thì đã biết đó là người đáng để người khác tôn trọng. Chẳng qua là bị ép buộc không còn cách nào khác nên mới thử đánh cược lần này. Lúc này nó cảm thấy có lẽ việc nó vừa làm là việc đúng nhất trong mười năm ngắn ngủi của cuộc đời.

Vệ Kinh và hai đứa nhỏ là anh em ruột, nhưng Phương Nhi lại không có quan hệ gì với bọn họ cả. Trước đây bọn chúng đi theo một đoàn kịch nhưng lúc chủ gánh hát lâm bệnh nặng lại bị đồ đệ phản bội, muốn giết chết trưởng đoàn, Vệ Kinh vô tình nghe được ý đồ của bọn họ. Do chủ gánh hát đối xử với anh em Vệ Kinh rất tốt nên khi biết chủ gánh hát bị chôn sống, Vệ Kinh đã lén đào mộ của ông lên. Đoàn kịch rời khỏi trấn Thái Hòa, trước đây chủ gánh hát có quen một người bạn, họ sống nhờ vào sự giúp đỡ của người đó nhưng chẳng được mấy ngày chủ gánh hát đã mất mạng. Người mà chủ gánh hát quen lúc đầu nói muốn đón bọn họ đi nhưng chẳng được mấy ngày đã không rõ tung tích. Bởi vì lâu rồi không có ai đến nhà, tú bà của kỹ viện nọ để ý bọn chúng, lo sẽ có người đến cho nên luôn theo sát.

Nhưng gần đây vì không thể chịu đựng được nữa cho nên bọn chúng mới nghĩ trộm một ít đồ làm lộ phí để rời khỏi nơi này, chúng ăn trộm được mấy lần. Hôm nay đi cầm đồ lấy tiền, đúng lúc thấy trên đường không có người, liền nhìn thấy dáng vẻ có tiền nhưng lại dễ bị lừa của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm...

“Lát nữa ta sẽ đưa các người đi lấy khế ước bán thân, sau này các người sẽ là Vệ Kinh, Vệ Truất, Nghi Phương, Nghi Vi”. Mấy người đều có kí ỨC ở đoàn kịch nhưng lại không biết chính xác ngày sinh, Dạ Dao Quang giữ nguyên tên của nam, còn nữ thì thêm chữ “Nghi” ở phía trước.

Dạ Dao Quang phát hiện cô thu nạp được một người có tố chất đặc biệt. Vệ Truất có căn cơ tốt, trời sinh ra đã có duyên với luyện võ!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Thước Tầm Long

Dạ Dao Quang dẫn theo đám người Vệ Kinh đi tìm Ngưu Nhị làm nhân chứng ký khế ước bán thân, sau đó để cho Ngưu Nhị đi tìm quan phủ thông báo rồi giao đám người Vệ Kinh cho Vương Đông, bảo hắn mang theo mấy người đó đi mua vài bộ quần áo mới. Dạ Dao Quang quyết định sẽ dẫn theo Vệ Kinh và Vệ Truất cùng đi tìm long mạch.

Sau đó Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm đi đến cửa hàng ngọc khí, thấy cũng không có thứ gì đặc biệt đáng coi trọng nên lại dẫn Ôn Đình Trạm đến một lò rèn.

“Dao Dao, nàng dẫn ta tới đây làm gì?” Ôn Đình Trạm nhìn lửa nóng tóe ra ở trong lò sắt nghi ngờ hỏi.

“Muội đặt làm một vật ở đây.” Dạ Dao Quang vừa nói vừa đi sâu vào bên trong lò rèn.

Người làm trong lò rèn dường như quen biết với Dạ Dao Quang, vội vã quay đầu vào phía trong kêu: “Sư phụ, có khách quý tới!”

“Ôi, tới rồi đây!” Giọng nói một người đàn ông trung niên từ bên trong truyền đến, sau đó một người to cao vạm vỡ, nước da đen kịt, cánh tay để trần chậm rãi bước ra, vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang lập tức nói:

“Cô nương, thứ đó đã làm xong, cô chờ một chút ta đi lấy!”

Thợ rèn rất nhanh quay vào trong nhà lấy ra một tấm vải trắng bên trong có bọc đồ đưa cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang vừa mở bọc ra lập tức có một ánh sáng màu vàng kim lóe lên, Ôn Đình Trạm nhìn thoáng qua thấy đây là hai cây côn màu vàng. Sau đó Dạ Dao Quang cầm lên, hai cây gậy này có thể đứng lên tạo thành một hình chữ L.

“Đây là cái gì?” Ôn Đình Trạm tò mò hỏi.

“Thước tầm long.” Dạ Dao Quang tỉ mỉ nhìn các khớp của đồ vật này một chút, sau đó gật đầu bọc lại, lấy ba lượng bạc từ trong ngực đưa cho thợ rèn:

“Đồ này ta rất hài lòng, không cần trả lại tiền thừa.”

“Đa tạ cô nương!” Thợ rèn hưng phấn đáp lại, đồ vật này đã khiến hắn suy nghĩ rất lâu nhưng nhờ đó hắn cũng thông suốt không ít chuyện. Lúc đầu nghĩ chỉ cần thu phí hai lượng ba, tự nhiên lại được nhiều hơn nên trong lòng hắn vô cùng vui vẻ.

“Đây không phải là vàng thật?” Ôn Đình Trạm hỏi.

“Đúng thế, đây là đồng nguyên chất, muội làm thêm một lớp vàng phủ bên ngoài.”

Dạ Dao Quang giải thích: “Lần trước lúc muội quay về từ mộ phần tổ tiên của Hàn gia đã lập tức đi đặt làm vật này, hôm nay mới đến lấy.”

Thước tầm long chính là công cụ phong thủy còn cổ xưa hơn cả la bàn. Tương truyền năm xưa Nữ Oa Phục Hy cũng đã từng dùng vật này, nó có thể vượt qua mọi phản ứng vật lý để tìm được mạch nước khoáng, tìm được mộ huyết phong thủy, tìm người, tìm vật bị mất, bói toán, đoán hung đoán cát... nhưng những vế sau Dạ Dao Quang chưa từng dùng đến thước tầm long bao giờ, căn bản đều dùng bói toán. Tác dụng của thước tầm long này chủ yếu là công cụ phong thủy để tìm kiếm long mạch cho nên Dạ Dao Quang cũng không định dùng vào mục đích khác. Thật ra cũng có thể dùng

cành cây để chế tạo nhưng Dạ Dao Quang dựa theo đồ cô đã từng dùng ở kiếp trước thử chế tạo một cái thước tầm long xem sao, may mà nguyên liệu thứ này cũng không quá khan hiếm, kỹ thuật rèn ra nó cũng không có gì quá cao siêu.

Đồ đạc đã chuẩn bị xong, Dạ Dao Quang đi một chuyến đến Dương phủ và Mạnh phủ báo tin tức mình chuẩn bị đi xa cho bọn họ biết sau đó quay trở về nhà. Về đến nhà, Dạ Dao Quang triệu tập mọi người tuyên bố cô và Ôn Đình Trạm quyết định đi xa một chuyến, thuận tiện giới thiệu cho mọi người biết bốn thành viên mới. Vương Sâm là người vui nhất, trong nhà vốn dĩ ít người, hiện giờ lại có thêm hai đứa nhỏ gia nhập vào...

“Cô nương, nô tỳ cũng muốn đi với người.” Nghi Ninh nhăn nạy suốt cả một buổi tối, cũng cùng cũng không nhịn được nói ra.

Ánh mắt Dạ Dao Quang đảo qua Ấu Ly đang trải giường chiếu trong phòng, sau đó dừng lại trên người Nghi Ninh, mở miệng nói: “Ta và Trạm ca đi ra ngoài lần này chính là phải trèo đèo lội suối, các người chỉ là nữ nhi, những chuyện khác chưa tính đến, chỉ riêng thể lực của các người cũng không theo kịp chúng ta. Ta sẽ đi rất xa, đi đến đâu ngay cả chính ta cũng không biết cho nên mọi người tốt nhất nên ở nhà đi, Nghi Phương và Nghi Vi vừa mới tới, mọi người hãy để ý chiếu cố bọn họ...”

“Cô nương, nô tỳ có thể tập võ không?” Thật không ngờ Nghi Ninh đột nhiên lại hỏi một câu như vậy.

Dạ Dao Quang sửng sốt, sau đó cười lắc đầu: “Người đã qua tuổi tập võ, hiện tại học cũng được nhưng sẽ không đạt được nhiều thành tựu, hơn nữa sẽ cực khổ hơn so với người khác.”

“Nô tỳ không sợ khổ!” Giọng nói Nghi Ninh vô cùng quyết tâm.

Dạ Dao Quang trầm ngâm một lúc rồi nói: “Như vậy đi, trong khoảng thời gian ta và Trạm ca không có ở đây, trong nhà mọi chuyện sẽ giao cho

Ấu Ly, người và Nghi Phương hãy học thêm một chút kiến thức ca múa cơ bản. Tuổi tác của Nghi Phương cũng xấp xỉ người nhưng từ nhỏ đã lớn lên trong đoàn kịch nên thân thể vô cùng mềm mại, nếu muốn học võ thì Nghi Phương còn thích hợp hơn so với người.”

“Thật sao? Thật tốt quá, nô tỳ nhất định sẽ chăm chỉ học tập Nghi Phương!” Nghi Ninh cười đáp.

Dạ Dao Quang nhìn thấy Ấu Ly đi tới, sắc mặt Ấu Ly có chút buồn bã. Ấu Ly còn lớn hơn Dạ Dao Quang một tuổi, sang năm đã đến tuổi cập kê rồi, thật sự không có khả năng tập võ nhưng cô vẫn mở miệng nói: “Ấu Ly cũng có thể học tập Nghi Phương, không cần mong gì khác chỉ cần luyện tập cho thân thể khỏe mạnh là được!”

Cô dừng một chút lại nói tiếp: “Ấu Ly từ nhỏ đã đọc đủ loại thi thư, chữ viết cũng rất đẹp. Lúc ta không ở đây có thể dạy các nàng học chữ, người ở bên cạnh ta không thể nỡ chữ bẻ đôi cũng không biết được!”

“Nô tỳ biết rồi!” Ấu Ly vội vàng nói.

“Nếu như gặp phải chuyện gì khó khăn có thể đi tìm Mạnh Bát cô nương.”

Dạ Dao Quang căn dặn Ấu Ly: “Căn nhà này của ta, người có bản lĩnh xông vào rất ít!”

“Nô tỳ ghi nhớ!”

Dạ Dao Quang hài lòng gật đầu, người thông minh chính là nói ít hiểu nhiều.

Sau khi dặn dò mọi người xong, Dạ Dao Quang lập tức ôm Kim Tử quay về phòng ngủ một giấc. Ấu Ly và Nghi Ninh kiểm tra lại đồ đạc ngày mai của Dạ Dao Quang một lượt sau đó cũng nghỉ ngơi.

Rạng sáng hôm sau Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm dùng đồ ăn sáng xong liền dẫn theo hai huynh đệ Vệ Kinh xuất phát. Vì để tránh cho người trong thôn lo lắng nên bọn họ đã cố ý đi theo tuyến đường vòng ở bên trong cánh rừng.

“A... gào!” Đến địa điểm đã hẹn trước với Bốn Hùng, quả nhiên đã thấy Bốn Hùng đứng chờ ở nơi đó, nhìn thấy Dạ Dao Quang đến nó cầm rất nhiều quả dại trong tay hưng phấn chạy tới.

“Cô nương và công tử đi mau, có gấu!” Phản ứng đầu tiên của Vệ Kinh chính là che chở trước mặt Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm vỗ vỗ tay Vệ Kinh ngăn cản hành động của hắn, sau đó Ôn Đình Trạm đi lên trước đứng trước mặt gấu đen. Gấu đen dừng chân lại, hai tay đưa trái cây cho Ôn Đình Trạm, đôi mắt tròn to đen như mực khẽ nháy một cái.

“Cảm ơn!” Ôn Đình Trạm nhận lấy, dùng khăn lau sạch sau đó chuyển trái cây cho Dạ Dao Quang.

“Đại Bốn Hùng, người muốn đi cùng chúng ta sao?” Dạ Dao Quang cắn một miếng trái cây, lớn tiếng nói với Bốn Hùng.

Kim Tử lập tức chạy ra phiên dịch, Bốn Hùng cao hứng gật đầu.

“Vậy thì đi đi, nếu như lúc leo núi ta không phải kéo theo người...” Hình ảnh một con gấu leo núi khiến Dạ Dao Quang mỗi lần nghĩ đến lại cảm thấy buồn cười.

Vì vậy đoàn người của bọn họ có thêm một con gấu, bởi vì mỗi chỗ chỉ đi qua một lần nên đi rất nhanh, sau đó đã đến con sông nhỏ lần trước Bốn Hùng tắm ở đó. Vừa đến nơi Bốn Hùng lập tức nhảy xuống tắm, Dạ Dao Quang thấy mọi người đi khá lâu rồi nên cũng nghỉ ngơi tại chỗ ăn uống một chút.

Đúng lúc bọn họ đang ăn lương khô, Bốn Hùng lại đột nhiên xông ra trong tay cầm hai con cá lớn màu bạc giống như lần trước...

Kim Tử lập tức phần nộ nhảy đến bên cạnh bờ sông, tức giận khoa tay múa chân với Bốn Hùng, đại khái là lên án Bốn Hùng chính là một tên lừa đảo!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Đất Đại Cát

Bồn Hùng hoàn toàn không nhìn đến thân hình nhỏ bé của Kim Tử, nó trực tiếp cầm hai con cá màu bạc phóng như gió xẹt qua bên cạnh Kim Tử, sau đó đến trước mặt Dạ Dao Quang nâng con cá lên.

“Ừm, Đại Bồn Hùng thật lợi hại!” Dạ Dao Quang khen ngợi.

“Cô nương, tiểu nhân đi làm cá.” Vệ Kinh cố nén sự sợ hãi trong lòng bước đến gần Bồn Hùng.

Dạ Dao Quang gật đầu để Bồn Hùng giao cá lại cho Vệ Kinh. Vệ Kinh vốn là người lớn lên từ trong gánh hát, từ nhỏ đã được quen việc nhìn sắc mặt người khác nên làm việc cũng sẽ có phần cẩn thận hơn những đứa trẻ bằng tuổi. Xử lý hai con cá đó đối với Vệ Kinh vô cùng đơn giản cho nên Dạ Dao Quang lập tức dẫn theo Bồn Hùng đi chuẩn bị rơm củi.

Kim Tử quay lại nhìn thấy chủ nhân của mình và một con gấu đen đang sóng vai nhau bước đi, chợt cảm thấy sau lưng mình có một ngọn gió thổi rơi một chiếc lá, cuộc đời của nó chính là tiêu điều, đơn độc như vậy đó...

Cá rất nhanh đã được nướng chín, Dạ Dao Quang lúc trước khi lên núi đã mang theo đầy đủ gia vị, chuẩn bị tinh thần săn bắn thú hoang trong rừng nướng ăn cho đỡ đói. Vệ Kinh và Vệ Truất không ngừng nuốt nước miếng, Dạ Dao Quang dùng tay đẩy Kim Tử ra, sau đó ném cho nó vài quả đại rồi đưa một con cá cho Ôn Đình Trạm, một con cá cho hai huynh đệ Vệ Kinh.

Kim Tử nhìn trái cây rừng trước mặt mình, mắt hơi híp lại lóe ra ánh sáng dịu dàng nhưng cũng không được chủ nhân của nó đồng tình, ngược lại Bốn Hùng kia còn xoay xoay cái mông với nó. Động tác này chính là lần trước khi bọn họ trở về nhà, bỏ Bốn Hùng ở lại trong rừng Kim Tử cũng đã làm hành động ném trái cây này với Bốn Hùng... Ôi, phong thủy xoay chuyển thật là nhanh!

“Được rồi, đừng uất ức nữa, cá này người ăn vào cũng chỉ giải tỏa được chút ham muốn ăn uống mà thôi, đưa bọn họ ăn sẽ tốt hơn nhiều. Nếu người vẫn muốn ăn cá thì đi bắt mấy con về đây, ta nướng thêm cho người.” Dạ Dao Quang liếc nhìn vẻ mặt đau thương của Kim Tử.

“Hừ!” Kim Tử rất kiêu ngạo nhảy qua nhảy lại, dùng bóng lưng cô tịch đối mặt với Dạ Dao Quang, biểu hiện sự bất mãn của nó.

Dạ Dao Quang cũng không thèm để ý đến nó nữa, Ôn Đình Trạm cũng đã học xong cách khống chế chân khí trong cơ thể nên có thể vừa ăn vừa điều tức không có bất cứ vấn đề gì. Hai huynh đệ Vệ Kinh không biết võ nên ăn con cá này cũng không cảm nhận được gì, chỉ thấy cả người có một cảm giác thoải mái không diễn tả được thành lời.

Dạ Dao Quang chỉ cười cười, không nói gì nhiều.

Đến lúc hoàng hôn mặt trời lặn bọn họ cũng đã đi được đến dãy núi lần trước. Ánh sáng hoàng hôn chiếu vào trên dãy núi khiến cho dãy núi được bao phủ bởi một màu vàng rực rỡ, ánh sáng trải dài khiến cả dãy núi giống như hình dáng một con rồng đang ngủ say không thấy đầu không thấy đuôi.

“Cô nương, phía dưới có một thôn làng, chúng ta có cần tìm chỗ ngủ trọ đêm nay không?” Vệ Kinh chạy đến phía trước dò đường đã quay trở lại.

“Đi thôi, hôm nay chúng ta đi đến đây thôi, ngày mai chúng ta sẽ đi qua ngọn núi này.” Dạ Dao Quang lấy la bàn ra, nhìn sự chuyển động của la bàn sau đó vươn tay chỉ về một hướng rồi thu hồi la bàn lại, xoay người nói với Bốn Hùng:

“Người ở lại đây, sáng mai chúng ta sẽ trở lại tìm người.”

Kim Tử cuối cùng cũng cảm thấy được chút công bằng, cao hứng quay lưng lại xoay mô hình về phía Bốn Hùng.

Bốn Hùng làm vẻ đáng thương ôm chặt thân cây, sau đó ánh mắt đen nhánh của nó nhìn theo bóng đám người Dạ Dao Quang đi vào trong thôn.

Thôn này tên là thôn Phú Thiện, một cái tên vô cùng thuần phác. Bọn họ đi thẳng vào trong thôn đến một ngôi nhà tường trắng ngói xanh. Vệ Kinh lúc này đã đi tìm gia đình này xin ở trọ. Đây là một thôn trang của hộ gia đình, chủ nhân lại vô cùng tốt bụng, thấy Vệ Kinh nhanh mồm nhanh miệng, quần áo trang bị lại không tầm thường mà tuổi cũng không lớn nên vừa hỏi lai lịch đã lập tức đáp ứng cho bọn họ ở trọ.

Chủ nhân gia đình này họ Cừ, bởi vì sắp đến tiết thanh minh nên hai huynh muội họ trở về tảo mộ, đối với người cổ đại thì chuyện thanh minh tảo mộ chính là đại sự. Dạ Dao Quang lúc đầu cũng định qua thanh minh mới bắt đầu đi tìm long mạch nhưng sau khi đi Mạnh gia mới phát hiện người Hàn gia quả nhiên đang hỏi thăm nơi ở của Dạ Dao Quang nên Dạ Dao Quang đành phải đi sớm hơn dự định một chút, dù sao thì có thể lừa gạt được trong chốc lát nhưng không thể lừa gạt được cả đời. Hơn nữa trốn tránh cũng không phải là do Dạ Dao Quang e sợ người Hàn gia mà là những người trong chốn quan trường đó vì đạt được mục đích nhất định sẽ không từ thủ đoạn. Dạ Dao Quang cũng không muốn Ôn Đình Trạm bại lộ quá sớm trước mắt người nhà họ Liễu cho nên bây giờ không phải thời cơ động thủ, nên lùi thì lùi...

“Mời Ôn công tử và Dạ cô nương dùng bữa, nhà chỉ có chút rau dưa đạm bạc xin hai vị đừng chê.” Chủ nhân Cừu gia Cừu Vạn Hách khoảng chừng hai mươi tuổi, dáng dấp vô cùng thanh tú, hiện giờ đã là cử nhân nên hành động cử chỉ đều rất lễ độ, có phép tắc.

“Sao dám chê chứ, được Cừu huynh thịnh tình khoản đãi, tiểu đệ cảm kích còn chưa hết...” Chỉ mới nói chuyện với nhau một giờ, Ôn Đình Trạm và người gấp đôi tuổi hẳn kia đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ, hai người còn bày ra dáng vẻ chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Ăn cơm xong Cừu Vạn Hách kéo Ôn Đình Trạm đi đến thư phòng của hắn cùng nhau bàn luận, nói chuyện rất lâu. Dạ Dao Quang đi dạo trong sân theo thói quen bình thường nhưng khi đi đến hoa viên lại gặp phải chuyện khiến cô kinh ngạc.

Từ khi đi đến thế giới này, Dạ Dao Quang đã gặp được Qua Vô Âm nhan sắc tuyệt diễm, Tôn Lâm Nhi xinh đẹp tuyệt trần, Mạnh Uyển Đình phong tình quyến rũ, Hàm Nhược duyên dáng yêu kiều, còn có dung nhan càng ngày càng khuynh thành của bản thân mình nữa, thế nhưng Dạ Dao Quang cũng phải thừa nhận người trước mắt mình vô cùng xinh đẹp.

Đẹp đến xuất trần, đẹp không dính khói lửa nhân gian, đẹp sạch sẽ tinh khiết!

Nàng mặc một bộ váy ngắn bó ngực màu vàng nhạt, lộ ra làn da trắng mịn như bạch ngọc, bờ vai mảnh khảnh chuyển động theo từng nhịp xích đu lơ lửng trong không gian phiêu bồng như tiên tử. Đôi mắt nàng giống như kim cương được khảm lên gương mặt tuyệt mỹ kia tỏa ra ánh sáng lấp lánh, thiên ngôn vạn ngữ cũng không diễn tả được vẻ đẹp phong tình của nàng. Ngũ quan của nàng vô cùng tinh xảo, thoạt nhìn qua thì có vẻ non nớt, trong đêm tối lại giống như muôn hoa đang lặng lẽ nở rộ, tựa như Bách Hoa tiên tử hạ phàm, tuyệt mỹ vô song!

“Cô nương, có người đến!” Nha hoàn đang đẩy xích đu nhìn thấy Dạ Dao Quang vội nói.

Thiếu nữ dừng lại, từ xích đu đi xuống, sau đó sững sờ nhìn Dạ Dao Quang một chút, khẽ nhắc váy đi đến gần Dạ Dao Quang: “Muội muội là khách mới tới tối nay sao? Muội muội thật xinh đẹp!”

“Xin lỗi đã làm phiền, ta đi ngay đây!” Dạ Dao Quang không giỏi giao tiếp cho lắm nên chỉ khách khí nói một câu rồi xoay người rời đi. Hai chủ tớ mỹ nhân kia thấy Dạ Dao Quang vội vã rời đi như vậy cũng chỉ biết nhìn nhau bằng ánh mắt khó hiểu.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang lập tức cáo từ. Cừu Vạn Hách lại nhiệt tình giữ chân nên Ôn Đình Trạm đành đưa địa chỉ của cậu cho hẳn, sau đó mọi người mới bắt đầu đi lên núi.

“Đây là phần mộ tổ tiên của Cừu huynh.” Dọc theo đường đi gặp rất nhiều ngôi mộ, cũng có những ngôi mộ họ Cừu nhưng đi đến tận đây Ôn Đình Trạm mới lên tiếng bởi vì đêm qua Cừu Vạn Hách đã từng nhắc qua.

Dạ Dao Quang nhìn phần mộ này ánh mắt hơi lóe sáng: “Chàng xác định đây là phần mộ của tổ tiên Cừu huynh sao?”

“Chắc chắn, có vấn đề gì sao?” Ôn Đình Trạm có ấn tượng rất tốt với Cừu Vạn Hách nên lập tức hỏi lại.

Dạ Dao Quang nhìn la bàn trong tay một chút sau đó nói: “Lúc chúng ta vừa đi lên đây chàng có phát hiện đỉnh núi này là núi gì không?”

Ôn Đình Trạm nghe vậy liền hồi tưởng lại sau đó khẽ đáp: “Hình như là Nga Mi...”

“Núi Nga Mi nếu được sao Văn Khúc chiếu sẽ trở thành đất đại cát, nếu chôn cất phần mộ ở nơi đây thì con cháu nếu là nữ nhi sẽ làm đến cung

tần hậu phi, nếu là nam nhi sẽ làm quan lớn.”

Dạ Dao Quang nghĩ đến thiếu nữ cô gặp tối hôm qua, không ngờ sau này nàng ấy lại là phi tần trong hậu cung, cũng có thể còn đạt đến chức vị cao hơn phi tần nữa nhưng chuyện này thì cũng phải dựa tạo hóa của mỗi người.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Ôn Công Tử Muốn Tìm Vàng

Nghe xong lời nói của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm vô cùng kinh ngạc. Cậu và Thù Vạn Hách đã nói chuyện tâm sự cả một đêm nên biết được Thù Vạn Hách chính là một nam nhân có lòng tự trọng, không hề giống một người thích dựa dẫm vào quan hệ, bám váy đàn bà.

Dạ Dao Quang chỉ nhìn thoáng qua cũng biết trong đầu Ôn Đình Trạm đang suy nghĩ gì: “Bây giờ chưa phải, không có nghĩa là tương lai sau này cũng sẽ như vậy. Những người gặp phải biến cố lớn thì tâm tư sẽ có thiên biến vạn hóa, có những người không chịu được áp lực thì tính cách sẽ trở nên vụn vặt...”

“Dao Dao, ý nàng là Thù gia sau này sẽ có biến cố lớn?” Ôn Đình Trạm vô cùng kinh hãi, là dạng biến cố gì sẽ khiến cho một nam nhân mang theo chí lớn biến thành một kẻ thích lợi dụng quan hệ bám váy đàn bà cơ chứ?

“Chử đế sư không phải cho chàng một quyển sách sao?” Dạ Dao Quang cất bước rời khỏi phần mộ tổ tiên của Thù gia, đón lấy ánh mặt trời buổi sáng sớm, chậm rãi leo lên núi.

Chử đế sư trước khi rời đi đã đưa cho Ôn Đình Trạm một quyển sách ghi chép tất cả những quan viên hiện nay, đồng thời sau khi Chử đế sư rời khỏi vài ngày đã có người đem tặng một đồng đồ đặc tới. Dạ Dao Quang không cần nhìn cũng biết Chử đế sư chẳng những có ý thu nhận Ôn Đình Trạm làm đồ đệ, hơn nữa đã coi Ôn Đình Trạm thành người nối nghiệp mà bồi dưỡng tỉ mỉ vô cùng.

Còn về phần tại sao Chủ đề sư lại muốn bồi dưỡng Ôn Đình Trạm khẳng định không phải bởi vì Ôn Đình Trạm tài trí hơn người mà bởi vì Ôn Đình Trạm là một người tiến có thể công, lùi có thể thủ. Triều đình luôn luôn biến động nhưng Chủ đề sư đã không có đủ tinh lực và tuổi tác để hành động nữa. Điều ông có thể làm bây giờ chính là trải đường sẵn cho những kẻ có năng lực nhưng những người này nhất định không được là người thuộc dòng chính của Chủ gia, bởi nếu hành sự thất bại thì Chủ gia cũng giảm được tối đa thiệt hại, không bị liên lụy quá nhiều.

“Có ba vị quan viên họ Thù nhưng chỉ có tri phủ Tề Châu nguyên quán ở Lư Lăng.” Ở phương diện này Ôn Đình Trạm đúng là học một biết mười, hần lập tức hiểu thông suốt mọi chuyện, khẽ nhắm hai mắt lại sau đó thở dài nói:

“Tri phủ Tề Châu xưa nay làm quan thanh liêm...”

“Những người chính trực thường sẽ bị đẩy ra làm vật hy sinh mà thôi!” Dạ Dao Quang cười lạnh một tiếng.

Tri phủ Tề Châu khiến cho chuyện lần này của Trung Thư lệnh thất bại, Chủ đề sư tất nhiên muốn mượn cớ này phản kích lại. Tri phủ Tề Châu mặc dù làm quan thanh liêm nhưng cũng sẽ rất nhanh bị Trung Thư lệnh vứt bỏ, làm vật hy sinh trong cuộc chiến với Chủ đề sư.

“Ta hiểu...” Ánh mắt Ôn Đình Trạm hơi lạnh xuống.

Cậu hiểu được vì sao tâm tính của Thù Vạn Hách lại đại biến, bởi vì nếu như Thù Vạn Hách làm quan nhất định cũng sẽ là một vị quan thanh liêm giống như Tri phủ Tề Châu, một lòng vì nước vì dân nhưng lại rơi vào kết cục làm con tốt thí mới có thể khiến cho trong lòng hần tức giận bất bình, tất cả đều là số mệnh ông trời đã an bài trước...

Tuy là biết trước kết quả nhưng cũng chỉ khiến cho trong lòng bọn họ càng thêm một phần phiền muộn, không thể làm gì khác hơn là thở dài một

tiếng. Bọn họ cũng có thể làm được gì bây giờ? Hiện tại bọn họ không ở trong quan trường, không thể chen chân vào chỗ trống, coi như cứu được một người thì cũng sẽ xảy ra ở trên người khác, cứu được một lần cũng chưa chắc cứu được nhiều lần...

“Phần mộ tổ tiên của Thù gia được chôn cất ở đây, đỉnh núi này được sao Văn Khúc chiếu sáng, cũng chính là vận mệnh của gia tộc bọn họ đã được định sẵn, coi như ngày hôm nay cứu bọn họ thoát được một kiếp thì ngày khác cũng sẽ phát sinh tai họa.” Dạ Dao Quang bước lên đỉnh núi đứng ở một chỗ trên cao, mở túi nước ra uống một hớp sau đó nhẹ nhàng nói với Ôn Đình Trạm.

“Ta biết...” Ôn Đình Trạm gật đầu, tâm tính của hắn gần đây đã trầm ổn hơn rất nhiều.

Dạ Dao Quang đứng bên cạnh phát hiện Ôn Đình Trạm càng ngày càng xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, lông mi dài không ngừng chớp động ngăn cản vài tia nắng chói mắt khiến cho cậu càng có vẻ thần bí. Đột nhiên Dạ Dao Quang không nhịn được liền vươn tay ra nhéo khuôn mặt nhỏ của cậu một cái.

Ôn Đình Trạm chỉ hơi nhú mồm một chút rồi lại thản nhiên tiếp nhận sự chà đạp của Dạ Dao Quang. Hắn cảm thấy Dao Dao của hắn đặc biệt yêu thích mấy trò chà đạp này.

Thấy Ôn Đình Trạm phối hợp như vậy, trong lòng Dạ Dao Quang vô cùng cao hứng xoa xoa nắn nắn, cảm giác trên đầu ngón tay quả thực dễ chịu, còn thích hơn so với kiếp trước cô nhéo má trẻ con, đúng là do cô nuôi có khác. Kim Tử nhìn thấy chủ nhân nhéo má Ôn Đình Trạm vui vẻ như vậy cũng muốn hưởng thụ một chút, lập tức nhảy đến trên vai Ôn Đình Trạm, chuẩn bị vươn móng vuốt ra nhéo nửa bên mặt còn lại của Ôn Đình Trạm nhưng chưa kịp chạm đến đã bị ngăn cản, một chương chặn lại cánh tay của nó, một chương cầm đuôi của nó ném ra ngoài.

Chương thứ nhất chính là của Ôn Đình Trạm, chương thứ hai tương đối thô bạo kia tất nhiên là của Dạ Dao Quang.

Kim Tử bị ném bay, nhào lộn trên không trung mấy vòng cuối cùng rơi vào trong lòng Bồn Hùng. Vốn dĩ Bồn Hùng đang nghịch tổ ong vò vẽ trên cây lại đột nhiên cảm nhận được có thứ gì đó đang bay về phía nó, hơn nữa còn là từ phía Dạ Dao Quang mà nó thích nhất bay tới nên nó tưởng rằng Dạ Dao Quang lại ném cho nó thứ đồ tốt gì đó lập tức đưa tay ra đỡ lấy. Sau khi chụp được xong nó mới phát hiện trên tay mình chính là Kim Tử mà nó ghét nhất, khuôn mặt lập tức khó chịu, thu tay lại khiến Kim Tử rầm một cái rơi xuống đất.

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang ở một bên nhìn thấy cảnh tượng như vậy lập tức cười ra thành tiếng, ngay cả huynh đệ Vệ Kinh cũng cười vui vẻ.

“Ồ?” Thước tầm long ở trong tay Dạ Dao Quang đột nhiên chuyển hướng giống như kim đồng hồ chậm rãi chỉ về hướng bên tay phải.

“Có động tĩnh? Chẳng lẽ long mạch ở gần đây?” Ôn Đình Trạm nhìn thấy thước tầm long khẽ chuyển động xoay một vòng giống như kim trên la bàn, lập tức cậu cũng hiểu được ý nghĩa của nó, liền cầm lấy thước tầm long trên tay Dạ Dao Quang: “Cái này dùng như thế nào?”

“Cầm như vậy...” Dạ Dao Quang đứng bên cạnh Ôn Đình Trạm, tự tay dạy cậu cách cầm thước tầm long.

“Tâm không tạp niệm, truyền chân khí của bản thân vào trong đó, nghĩ đến đồ vật chàng muốn tìm.”

Ôn Đình Trạm làm theo lời nói của Dạ Dao Quang, đột nhiên thước tầm long chậm rãi thay đổi chuyển động khoảng một phần tư hình cánh cung, hướng về phía trước mặt bọn họ.

“Chàng muốn tìm cái gì vậy?” Dạ Dao Quang nhìn theo hướng chuyển động của thước tầm long, hiếu kỳ hỏi.

Ôn Đình Trạm có chút xấu hổ đỏ bừng mặt, thật ra cậu không trông cậy vào chuyện thước tầm long sẽ di chuyển, nghĩ đến việc Dạ Dao Quang nói nó có thể tìm kiếm đồ đạc mà vừa nãy cậu mới bị Kim Tử chọc cười cho nên tâm không tạp niệm chỉ nghĩ đến Kim Tử... Thật không ngờ thước tầm long lại thật sự chuyển động, mà Dạ Dao Quang còn hỏi cậu muốn tìm cái gì...

Ôn Đình Trạm ấp úng một lúc lâu mới đáp lại: “vàng...”

Dạ Dao Quang nghe vậy lập tức sửng sốt, Ôn công tử ôn nhu phong nhã lại dùng thước tầm long để tìm vàng! Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc, cô còn tưởng rằng Ôn Đình Trạm sẽ nghĩ đến việc tìm nguồn nước gì đó, dù sao mấy thứ đó cũng phù hợp với hình tượng của cậu...

Nếu không có hai huynh đệ Vệ Kinh ở đây thì Dạ Dao Quang thật sự muốn trêu chọc Ôn Đình Trạm một phen nhưng ở trước mặt người ngoài nên Dạ Dao Quang cũng giữ lại chút mặt mũi cho Ôn Đình Trạm, sau đó ý vị thâm trường cười cười nhìn Ôn Đình Trạm:

“Chúng ta đến phía trước xem thử đi, không biết Trạm ca có phải thật sự làm di chuyển thước tầm long không?”

“Hay là chúng ta đi vào trong núi tìm long mạch đi...” Ôn Đình Trạm vội vã mở miệng.

“Không cần vội, thước tầm long chuyển động cũng không có nghĩa là phía trước có long mạch.” Về mặt Dạ Dao Quang tràn đầy hứng thú, sau đó cười híp mắt đi thẳng về phía trước.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Thật Sự Có Vàng

Ôn Đình Trạm cũng không chạm tay tới góc áo Dạ Dao Quang, chỉ có thể cất bước đuổi theo. Thước tầm long vẫn ở trong tay của cậu. Từ đầu đến cuối, Dạ Dao Quang để cậu tiếp tục tìm cách khai thông thước tầm long. Bọn họ cứ thế đi theo thước tầm long, đến khi trời tối cũng không tìm được. Đột nhiên Ôn Đình Trạm cảm thấy thứ này không linh nghiệm nhưng Dạ Dao Quang vẫn không ừ rừ, không phải cái gì cũng dễ tìm như vậy.

“Ban đêm nghỉ ngơi ở đây đi.” Dạ Dao Quang khoanh vòng một chỗ, sau đó dùng vài tảng đá và cành cây quanh chỗ họ bày ra một hình dạng kì quái:

“Trạm ca, chàng đưa Vệ Kinh, Đại Bốn Hùng và Kim Tử đi tìm chút thịt rừng, muối dẫn Vệ Truất tìm ít củi đốt.”

Trời đã gần tối nên làm việc phải nhanh. Được cái Ôn Đình Trạm đi săn ngày càng thuận buồm xuôi gió, Dạ Dao Quang gần như vừa mới châm lửa lên, cậu đã xách ba con gà rừng béo ú được làm sạch trở về, còn cầm theo sáu quả trứng gà rừng. Dạ Dao Quang ném trứng gà rừng tới đồng lửa để nướng, dùng đồ gia vị ướp gà rừng rồi nướng. Con thứ nhất cho Ôn Đình Trạm và Kim Tử. Đại Bốn Hùng không hứng thú với mấy thứ này, chỉ hứng thú với tổ ong vò vẽ. Con thứ hai cho anh em Vệ Kinh, còn một mình cô tự ăn một con, sau đó đem sáu quả trứng gà rừng chia đều.

“Cô nướng và công tử nghỉ ngơi, ta đi gác đêm.” Sau khi Dạ Dao Quang lấy túi ngủ đơn giản do Ấu Ly và Lâm thị đặc biệt làm trải ra, Vệ Kinh mở miệng nói.

“Đi ngủ đi, đó là chuẩn bị cho các người, ta và Trạm ca không cần.”
Vốn dĩ túi ngủ là để dùng lúc ra ngoài vào mùa đông, bây giờ lấy ra là vì dẫn anh em Vệ Kinh theo.

“Không cần gác đêm, không có gì có thể xông tới được đâu.”

Nói xong, Dạ Dao Quang nhảy lên trên thân một cây đại thụ. Cô có khí ngũ hành hộ thể, xuân hạ thu đông đều không sợ lạnh, mà thân thể Ôn Đình Trạm cũng đã có chân khí. Bây giờ tầm cuối xuân, tiết trời ấm áp hơn nữa Ôn Đình Trạm lại ngủ trên khuỷu tay của gấu lớn, có thể thoải mái ngang túi ngủ.

Kim Tử so sánh thân cây nhẵn nhụi với Ôn Đình Trạm được toàn bộ khuỷu tay của gấu lớn ôm chặt bèn quả quyết từ bỏ Dạ Dao Quang để chui vào lòng gấu lớn. Vậy mà gấu lớn bắt chước theo, nắm cái đuôi của nó lại rồi quăng nó trở về trên cây, đuôi treo trên thân cây quay một vòng. Kim Tử tức giận mắng gấu lớn mấy câu rồi mệt mỏi chọn một chỗ ngủ.

Lần đầu tiên ngủ ở ngoài, anh em Vệ Kinh có chút thấp thỏm nhưng dù sao tuổi cũng nhỏ, cuối cùng mệt quá ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau giật mình tỉnh lại đã thấy trời sáng choang mà Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đã tự mình bắt đầu luyện võ, Vệ Kinh hơi ngượng ngùng kéo em trai dậy. Sau khi dùng túi nước rửa mặt, hai anh em bất an đi tới trước mặt Dạ Dao Quang vừa mới tu luyện xong.

“Không cần như vậy, tuổi này là thời điểm hai đứa cần ngủ, trẻ con ngủ thêm một lát không lỡ thời gian thì cũng không sao.”

Dạ Dao Quang rất rộng rãi về việc này. Vốn dĩ bắt đám người Vệ Kinh ký khế ước bán thân là vì sau này nếu có người làm khó họ, cô có lập trường để ra tay bảo vệ, thêm nữa vì đây là thời đại thể chế nhưng cô thật sự không muốn chèn ép họ như nô bộc. Thấy dáng vẻ xấu hổ của hai người họ, cô không khỏi thở dài rồi nói sang chuyện khác:

“Hôm trước ta dạy khẩu quyết cho các người, đã thuộc hết chưa?”

Dạ Dao Quang đã bắt đầu dạy hai người họ tập võ. Hai người họ từ nhỏ lớn lên trong gánh hát, thân thể vô cùng dẻo dai, xương cốt cũng rất tốt nên không cần tập quyền pháp giãn gân cốt như Ôn Đình Trạm.

“Đã ghi nhớ.” Hai anh em vội vàng nói.

“Có chỗ nào không hiểu không?” Dạ Dao Quang lại hỏi.

“Cô nương giảng rất tỉ mỉ.” Vệ Kinh liếc mắt nhìn đệ đệ, lúc em trai gật đầu tiện thể nói.

“Được, các người nhìn kỹ nhé. Bây giờ ta sẽ dạy ba chiêu thức cho các người.” Nói xong Dạ Dao Quang chậm rãi dạy động tác, chỗ phức tạp sẽ cố tình dừng lại một chút, sau đó làm lại ba lần rồi nói:

“Thấy rõ rồi thì làm theo đi, chờ đến lúc các người luyện thật nhuần nhuyễn rồi lại học cái mới.”

Hai anh em ngoan ngoãn nghe lời, Dạ Dao Quang liền mang theo gấu lớn và Kim Tử đi tìm một ít quả dại mang về. Sau khi ăn sáng cùng với lương khô, mọi người lại đi tìm tiếp. Đến buổi trưa lúc ánh mặt trời chói chang, Dạ Dao Quang cuối cùng cũng tìm được nơi không giống bình thường. Dạ Dao Quang chưa từng học qua địa chất, kiếp trước có một nhóm nhà địa chất học vì dò xét nơi có thứ không sạch sẽ nên có mời cô. Ở đó cô quen nhà nữ địa chất học kia, ngay lúc bọn họ khai thác mỏ vàng, hai người ăn ý nghe được không ít tin tức mỏ vàng từ đối phương.

Cho nên Dạ Dao Quang giữ lại tảng đá màu nâu đen trong tay, cô biết bên trong chứa vàng vì ngũ hành kim khí đã truyền từ tay vào trong cơ thể.

“Dao Dao, đây là mỏ vàng sao?” Ôn Đình Trạm vội vàng hỏi.

Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó dùng khí ngũ hành cắt tảng đá thành khối rồi lấy một miếng nhỏ ở trong tay nhẹ nhàng sờ. Đợi khi cô mở lòng bàn tay ra, bụi không ngừng bay ra, còn lại trong lòng bàn tay là một lớp vàng chói mắt.

“A, đúng là vàng!” Vệ Kinh không khỏi thán phục.

Dạ Dao Quang không nói gì, chỉ trở tay tùy ý để bột phấn trong tay rơi xuống, khí ngũ hành vây quanh cô. Kim Tử có thể thấy rõ ràng vô số luồng khí màu vàng óng ánh bay ra từ bốn phía, không khỏi hưng phấn kêu éc éc.

Khí ngũ hành không có màu sắc, chỉ có linh khí, ngũ hành chi linh mới có màu sắc. Ngọc có ngọc tủy, vàng có kim tâm. Đó là mỏ vàng mấy trăm năm thậm chí hơn một nghìn năm nuôi dưỡng dưới long mạch, ở trung tâm nơi đó ngưng tụ thành tinh hoa! Nếu ngũ hành linh căn là Kim thì tu vi của người lấy được sẽ tăng vọt lên như ngồi máy bay trực thăng, tất nhiên rất có lợi đối với Dạ Dao Quang.

Thứ này nghìn năm khó có, kiếp trước mỏ vàng này cũng không kết thành kim tâm.

“Trạm ca, đây là một mỏ vàng lớn!” Chỉ cần cảm nhận, Dạ Dao Quang đã có thể cảm thấy được đây là một mỏ vàng không giống bình thường.

“Có thật không?” Ôn Đình Trạm phấn khởi.

“Vâng, chàng có thể nói chuyện này cho đế sư.” Dạ Dao Quang yêu tiền nhưng thủ chi hữu đạo (1). Đừng bảo là không thể một mình khai thác vàng, bạc, đồng, sắt ở cổ đại, dù có ở hiện đại Dạ Dao Quang cũng sẽ không có tâm tư chiếm làm của riêng.

“Người hiểu ta chỉ có Dao Dao.” Trong lòng Ôn Đình Trạm cũng nghĩ như vậy.

Ngay tức thì cậu lấy giấy bút mang theo ra, để Vệ Kinh giúp mài mực rồi viết một mẫu giấy nhỏ, sau đó gọi Tiểu Quai Quai của cậu đến. Đó là con chim bồ câu kia, Dạ Dao Quang đặt tên nó là Tiểu Quai Quai. Cậu buộc tờ giấy vào chân Tiểu Quai Quai rồi để nó bay đến Đế đô.

“Mỏ vàng có thể cho bọn họ, thế nhưng muội muốn lấy một thứ.” Không thể đưa kim tâm cho những phạm phu tục tử không hiểu gì.

“Dao Dao, nàng muốn lấy thứ gì?” Có cái quý hơn mỏ vàng sao?

“Theo muội sẽ rõ.” Dạ Dao Quang cười thần bí, đi theo đầu ngón tay tỏa ra khí ngũ hành.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Âm Hồn Không Tan

Dạ Dao Quang nhanh chóng dẫn mấy người Ôn Đình Trạm đi về phía đất trung tâm mỏ vàng. Xung quanh trùng trùng điệp điệp, ba mặt toàn là núi, còn có con suối nhỏ chảy róc rách lượn quanh một rừng cây nhỏ. Dạ Dao Quang có thể cảm nhận được bên dưới dãy núi này dường như có một luồng kim tâm âm âm phun lên làm cho lòng cô cũng trở nên căng thẳng. Cô quan sát thấy chỉ cần băng qua một ngọn núi nữa là có thể đến được nơi cần đến nhưng Dạ Dao Quang bỗng dừng bước chân lại.

“Dao Dao, sao vậy?” Ôn Đình Trạm cũng dừng chân lại.

“Có người.” Dạ Dao Quang làm một động tác ý bảo chớ lên tiếng, đứng yên tại chỗ cùng Ôn Đình Trạm và mọi người. Cô không muốn phát ra âm thanh nên dùng tay ra hiệu rồi tự mình nhảy lên sườn núi phía trên, dán người lên phía trên mỏm núi đá, hơi nhô đầu ra nhìn về phía sau núi.

Đó là một nhóm ba người, đứng đầu là một người khoảng ngoài ba mươi. Người đàn ông trung niên có hai chòm râu, theo sau hẳn là hai chàng thanh niên tay cầm trường kiếm. Ba người ăn mặc giống nhau, gấm buộc tóc trên đầu có một hoa văn hình thái cực.

“Nhị sư huynh, chúng ta đã tìm ở đây ba ngày, có kim tâm thật sao?” Ba người tìm một cây đại thụ ngồi xuống, một người trẻ tuổi nhất trong số đó mở nước túi uống một hớp rồi hỏi người lớn hơn.

“Nhị sư huynh nói thì sao mà sai được? Sư huynh là kim linh căn, có thể cảm ứng sai?” Một người mặt nhọn khác uống ngụm nước rồi trả lời:

“Kim tâm cách nơi này không xa, đã tìm ba ngày, thêm hai ngày nữa cũng không sao. Nếu có thể tìm được kim tâm mang về thì đây là lập công lớn.”

“Nhưng chúng ta vâng lệnh sư phụ đến điều tra nguyên nhân cái chết của sư huynh trước mà.”

“Nguyên nhân cái chết của Phục Xung?” Nhị sư huynh vẫn không mở miệng, lạnh nhạt giễu cợt một tiếng:

"Sư thúc nói vậy để chúng ta đi một chuyến thôi. Phục Xung chết kì quặc không tung tích, chỉ biết hắn chết ở huyện Lư Lăng này, tới đây làm gì? Vì sao lại chết? Tra thế nào được đây? Nếu không phải sư phụ cưỡng chiều hắn thì hà cớ gì chúng ta phải đi chuyến này?"

"Có thể..."

"Có thể gì mà có thể? Phục Xung không ý được sư phụ coi trọng mà ức hiếp chúng ta nhưng người cũng đã chết rồi, còn muốn chúng ta bôn ba vì hắn, hắn xứng sao?" Người mặt nhọn xì một tiếng rõ to khinh miệt:

"Chúng ta tra thế nào, không đi tra thì sư phụ sao biết được? Vả lại có sư thúc ở đó, người sợ cái gì? Chi bằng mang kim tâm về, sư tổ lại không nhớ công trạng của chúng ta sao?"

"Nghỉ tạm đi rồi tiếp tục đi tìm." Nhị sư huynh đứng lên nói.

Dạ Dao Quang thấy ba người họ đi về hướng cô cảm ứng được kim tâm thì trong lòng cười nhạt, quả là âm hồn không tan. Chỉ sợ kiếp trước cô và Quy Nghi môn chưa cắt đứt nghiệt duyên.

“Dao Dao, ai vậy?” Thấy Dạ Dao Quang trở lại, Ôn Đình Trạm lên đón hỏi.

“Kẻ địch.” Chân mày mỏng dài của Dạ Dao Quang khẽ nhướng.

“Sao bọn họ đến đây?” Vẻ mặt Ôn Đình Trạm lập tức nghiêm túc hỏi.

“Giành đồ với chúng ta.” Dạ Dao Quang hí hai mắt lại.

Nghe vậy Ôn Đình Trạm không nói gì. Dựa theo sự hiểu biết của cậu đối với Dạ Dao Quang, nếu đối phương không đủ đáng sợ thì cô tuyệt đối sẽ không nặng nề như vậy. Nếu đối phương ngang sức ngang tài cô cũng sẽ không lạnh lùng đến thế. Đáng vẻ Dạ Dao Quang thế này, chỉ có một khả năng, thực lực của đối phương mạnh hơn cô rất nhiều.

“Vật gì vậy? Dao Dao phải nằm trong tình thế bắt buộc sao?” Ôn Đình Trạm trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi. “Kim tâm, trung tâm mỏ vàng, có thể giúp muội tu luyện, cũng không phải là tình thế bắt buộc.” Dạ Dao Quang cười cười lắc đầu:

“Bọn họ có ba người, đều là người tu hành. Ba người đó đã là Trúc Cơ kỳ, có một người sắp tiến vào Kim Đan kỳ. Muội vẫn có thể một chọi một với một người trong số đó. Nếu phải đối phó cả ba thì không chắc chắn một chút nào. Thôi được rồi, cứ xem như vô duyên với chúng ta.”

Ánh mắt Ôn Đình Trạm hơi lóe lên, cười nói: “Đã thế, hay nghỉ ngơi ở chỗ này trước đi, ta và Vệ Kinh đi săn một ít thú hoang.”

“Vâng, ăn chút gì rồi đi tìm long mạch nữa!”

Dạ Dao Quang tìm rồi một chỗ ngồi xuống: “Dẫn Kim Tử theo cùng luôn.”

“Được.” Ôn Đình Trạm cười dắt Kim Tử và Vệ Kinh rời đi.

Sau khi đi khoảng hai khắc, Kim Tử dùng một chiếc lá lớn mang rất nhiều hoa quả trở về. Dạ Dao Quang đứng lên nhìn phía sau Kim Tử một

lúc lâu mới hỏi: “Trạm ca đâu rồi?”

“Éc éc...” Kim Tử ngồi xuống, cầm lên một quả đào đại xoa xoa trên người, bắt đầu gặm sau đó khoa tay múa chân với Dạ Dao Quang.

“Người nói cái gì!” Mặt Dạ Dao Quang biến sắc, một tay xốc Kim Tử lên:

“Người nói Trạm ca đi tìm ba người kia rồi hả? Sao người để chàng ấy và Vệ Kinh đi?”

Một tay ném Kim Tử xuống đất, Dạ Dao Quang lập tức đuổi theo. Đuổi theo khoảng nửa canh giờ mới nhìn thấy Ôn Đình Trạm và hình bóng của ba người kia. Ôn Đình Trạm đã sáp nhập vào giữa nhóm ba người đó. Khi rời cô đi, vạt áo cậu vẫn còn chỉnh tề. Lúc này cậu và Vệ Kinh ở đó, quần áo hai người đều nát hết, trên mặt còn có cả nhọ nôi, thoạt nhìn thấy rất chật vật. Nếu nói đây không phải do Ôn Đình Trạm cố ý, Dạ Dao Quang tuyệt đối không tin!

Dạ Dao Quang biết có lẽ Ôn Đình Trạm quả thực có thể thấy được tâm ý của cô với kim tâm nên muốn giúp cô lấy được. Cô không biết hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào, có cảm động, cũng có tức giận nhưng lại lo lắng nhiều hơn. Tu vi của đối phương còn cao hơn cả cô, sơ sẩy một chút thì cô tuyệt nhiên sẽ không kịp cứu Ôn Đình Trạm. Vốn dĩ tới đây là để ngăn cản Ôn Đình Trạm nhưng lại chậm một bước, cô càng không thể hiện thân. Mặc dù không biết Ôn Đình Trạm lấy thân phận gì gia nhập vào nhóm ba người này nhưng Ôn Đình Trạm không phải người tu luyện, nên sẽ không khiến cho ba người họ phòng bị. Một khi cô xuất hiện, trái lại sẽ làm cho Ôn Đình Trạm rơi vào nguy hiểm.

Dạ Dao Quang chỉ có thể lặng lẽ rút lui, trở về với Kim Tử và Vệ Truất.

“Cô nương, công tử thông minh như vậy, nhất định sẽ không sao.” Mặc dù Vệ Truất mới bảy tuổi nhưng lớn lên từ gánh hát. Nó không chỉ gặp qua muôn loại người, còn nghe qua đủ loại chuyện xưa nên tâm trí trưởng thành hơn so với những đứa trẻ bình thường.

Nghe vậy, Dạ Dao Quang hít sâu một hơi. Đã đến nước này, cô chỉ có thể chọn cách tin tưởng vào năng lực của Ôn Đình Trạm. Cô cúi đầu nhìn thấy vẻ mặt áy náy biết sai của Kim Tử, lòng cũng mềm nhũn rồi đưa tay sờ đầu Kim Tử, ôn nhu nói: “Vừa rồi là do ta lo lắng, việc này không thể trách người.”

Ôn Đình Trạm muốn làm chuyện gì, ngay cả cô cũng chưa chắc có thể ngăn lại, chứ đừng nói là Kim Tử.

“Éc éc...” Kim Tử cầm hai quả đào, đưa một quả cho Dạ Dao Quang.

Nhìn ánh vàng rực rỡ trong mắt đầy vẻ nịnh nọt của Kim Tử, Dạ Dao Quang lấy một quả cắn một miếng, sau đó nói với Vệ Truất và Đại Bốn Hùng: “Ăn một chút đi, tiếp theo chúng ta sẽ cẩn thận hơn.”

Ăn xong, Dạ Dao Quang dẫn gấu lớn và Vệ Truất vào trong một hang động khá sạch sẽ, vắng vẻ. Bên ngoài cô bố trí một trận pháp đơn giản rồi dặn dò Vệ Truất:

“Người ở lại đây, lương khô và hoa quả đều để lại chỗ này cho người, đủ để người ăn mấy ngày. Nếu vài ngày sau ta không về, người dắt theo Đại Bốn Hùng rời đi, bảo nó mang người quay về, nó sẽ hộ tống người an toàn.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Dừng Trí

Thực lực của đối phương không tầm thường, xác suất Bốn Hùng hấp thụ linh khí rất cao nhưng khả năng bảo vệ lại quá yếu, cho nên Dạ Dao Quang mới ra hạ sách này. Sau khi cô an bài xong một người và một gấu, Dạ Dao Quang nhanh chóng dẫn theo Kim Tử đi tìm đám người Ôn Đình Trạm nhưng cô không ngờ rằng lại đuổi kịp ba người ở gần đó.

"Tiểu công tử không ngại thì đợi một lát ở chỗ này, ba huynh đệ chúng ta đi lấy một vật, chúng ta đi nhanh sẽ trở về nhanh." Nhị sư huynh của Phục Xung là Phục Chấp hơi khách khí với Ôn Đình Trạm.

"Đạo trưởng có thể dẫn theo chủ tứ tại hạ không, đã nhiều ngày bị nhốt ở đây, trong lòng của tại hạ vẫn còn sợ hãi." Ôn Đình Trạm nói với vẻ mặt yếu ớt.

"Tất nhiên nếu như đạo trưởng muốn gây khó dễ cho tại hạ, vậy thì tại hạ sẽ không miễn cưỡng, đạo trưởng cần Phạn văn thư thì tại hạ sẽ dịch ra cho đạo trưởng."

Phục Chấp nghe xong câu nói sau cùng của Ôn Đình Trạm, hắn lại nhớ đến lúc bọn họ gặp mặt. Lúc đó vẻ mặt của chủ tứ hai người vô cùng tuyệt vọng, bọn họ là người phạm, tuổi lại nhỏ như thế, hơn nữa hắn lại có chuyện muốn thỉnh cầu đối phương. Trong lòng hắn có chút ngượng ngùng, với lại vất vả lắm hắn mới tìm được một người có thể dịch quyển sách kia. Trong núi này nguy hiểm trùng điệp, nếu như ba người bọn họ rời đi, lúc ấy chủ tứ hai người gặp phải phiền phức thì phải làm sao đây?

"Vậy thì tiểu công tử cùng đi theo ba huynh đệ chúng ta đi." Phục Cháp suy nghĩ rất lâu sau đó mới ra quyết định. Bởi vì Ôn Đình Trạm không phải là người tu luyện nên hẳn cho rằng Ôn Đình Trạm chưa chắc sẽ biết mục đích của bọn họ là gì, hơn nữa cho dù cậu có biết thì năng lực của Ôn Đình Trạm vẫn chưa đủ để vào mắt của ba huynh đệ bọn họ.

"Tại hạ lại tạo thêm phiền phức cho đạo trưởng rồi." Trong lòng của Ôn Đình Trạm rất cảm kích nói.

"Không sao cả." Phục Cháp khách khí cười nói, sau đó hẳn dẫn theo Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh đi vào trong sơn động.

Dạ Dao Quang đang dựa ngòai trên cây, cô nhìn thấy Ôn Đình Trạm và hai người cùng nhau đi vào sơn động. Cô nghe rất rõ ràng những lời nói vừa rồi của bọn họ. Cô nắm Tử Linh châu trong tay, có thể đến gần như thế mà không bị phát hiện đều là nhờ có sự trợ giúp của Tử Linh châu.

Cô thật không ngờ Ôn Đình Trạm lại tài giỏi đến như thế! Không chỉ biết tiếng Mông Cổ mà cậu còn hiểu Phạn văn, đầu của cậu phát triển như thế nào vậy? Có lẽ ngay từ đầu Ôn Đình Trạm đã gây chú ý để đến gần bọn họ, sau đó từ khi ở chung với bọn họ cậu liền nâng cao giá trị của mình.

Cô khẽ thở dài một hơi rồi sờ cằm suy nghĩ một lát, cô có nên đọc nhiều sách một chút không? Thế nhưng cô vừa nghĩ tới chuyện đọc sách thì đột nhiên cô giật mình, cô lắc đầu để ý tưởng chấn động của chính mình biến mất, sau đó cô vỗ tay một cái với Kim Tử rồi nhảy xuống đi vào sơn động.

Trong sơn động cỏ dại mọc thành bụi, dây leo rũ xuống, cô càng đi sâu vào trong thì càng tối, dưới tình hình như vậy Dạ Dao Quang vẫn phải duy trì khoảng cách với những người trước mặt. Cô không thể để mất dấu bọn họ nhưng lại lo lắng đối phương sẽ phát hiện ra cô.

"A, sao đến nơi này lại không còn đường nữa?" Tiếng từ bên trong truyền đến.

Dạ Dao Quang nghe vậy cô nhanh chóng trốn vào vách tường, thật không ngờ phía trước không còn đường đi và nơi cô đang đứng chỉ cách một bức tường với bọn họ.

Ở bên trong, ba người Phục Chấp đã đốt lửa chiếu sáng vách tường tối tăm, bọn họ gõ vào vách tường. Phục Chấp vận ngũ hành Kim khí nhưng đáng tiếc hắc dùng ngũ hành Kim khí để cảm ứng vị trí kim tâm, mà phía sau hắc Dạ Dao Quang đang lặng lẽ nắm Tử Linh châu khiến cho Kim khí của hắc bị đảo loạn. Giống như trước đây Dạ Dao Quang đi tìm kiếm long mạch bị quấy nhiễu bởi từ trường vậy nên Kim khí tràn đầy đều bao vây xung quanh Phục Chấp.

Ôn Đình Trạm không thấy mọi thứ ở đây, nhưng ánh mắt của cậu nhanh chóng nhìn thoáng qua sơn động tối đen này một lần, sau đó cậu nhìn thấy cỏ màu xanh leo trên vách tường. Cậu nhìn dọc theo hướng mọc của cỏ rồi tìm được một vách tường, sau đó cậu bước đến phía trước rồi chạm tay vào vách tường một lát. Cậu thu tay lại rồi nói: "Cỏ ở nơi đây đều mọc ra từ vách tường này, chắc chắn có hang động ở bên trong."

Cậu vừa nói xong lập tức nhận thấy ánh mắt của ba huynh đệ Phục Chấp, trong đó có một nam tử mặt nhọn bước đến. Hắc đưa tay chạm lên vách tường, hắc tu luyện khí ngũ hành Thổ nên xem xét qua một chút thì đã phát hiện có điều khác lạ, sau đó hắc quay đầu lại gật đầu với Phục Chấp. Lúc này một nam tử mặt tròn cũng bước lên phía trước, hai người vận khí và đồng thời tung ra bốn chưởng vào vách tường, họ dùng sức đánh nát vách tường không chút tiếng động.

Từng khối đá văng ra, sau đó có ánh sáng màu vàng chiếu ra chói mắt, đôi mắt của Ôn Đình Trâm hí lại, cậu không tu luyện được linh khí hệ

Kim cho nên cậu không thể nhanh chóng tiếp nhận ánh sáng này, như vậy đây là thứ mà Dao Dao muốn tìm.

Bọn họ đi qua vách tường vừa bị phá vỡ thì nhìn thấy một chùm ánh sáng màu vàng kết tụ lại và chúng được phát ra từ khe hở nham thạch. Ba huynh đệ Phục Chấp rất vui mừng, sau đó bọn họ lập tức đi đến bên cạnh nham thạch. Ôn Đình Trạm cũng nhanh chóng bước vào, ba huynh đệ Phục Chấp đang đắm chìm trong vui sướng vì họ sắp lấy được kim tâm nhưng Ôn Đình Trạm vẫn còn lý trí. Cậu nhảy bén phát hiện bên trên nham thạch có chỗ không đúng. Đầu ngón tay cậu giống như bị kim đâm, hiện ra một viên Huyết châu. Ôn Đình Trạm bóp nát một viên, hai ngón tay giữa vuốt nhẹ một cái, sau đó cậu để lên mũi người, lập tức sắc mặt của cậu liền thay đổi, cậu lén đưa tay ngăn cản Vệ Kinh đang muốn đi tới.

Lúc này hai sư đệ của Phục Chấp lập tức vận công muốn phá tung vách tường nham thạch, Ôn Đình Trạm sợ nham thạch văng ra cho nên cậu liền kéo Vệ Kinh chạy trốn về phía sau. Vệ Kinh vẫn chưa hiểu chuyện gì thì chỉ trong nháy mắt nham thạch đã bị phá vỡ, ngọn lửa thiêu cháy tựa như máu và một đàn đom đóm dày đặc bay ra ngoài, ba huynh đệ Phục Chấp lập tức vận khí ngăn cản.

Nhưng có một luồng khí vô cùng mạnh mẽ đánh tới, những con trùng máu chỉ chít hóa thành một đám lửa điên cuồng lao tới tựa như một con rồng lửa. Ngọn lửa lao tới rất nhanh và hung ác, ba huynh đệ Phục Chấp rất nhanh đã lui về phía sau nhưng họ vẫn chậm một bước, hai sư đệ của Phục Chấp đã bị ngọn lửa kỳ lạ này thiêu cháy một lớp da trên đôi tay.

Vệ Kinh đứng ở phía sau của Ôn Đình Trạm hoảng sợ đến mức sắc mặt đều tái nhợt. Hắn nhìn thấy sắc mặt của người đang đứng trước mặt mình vô cùng bình tĩnh, trong lòng hắn khâm phục vị thiếu gia gần như bằng tuổi với hắn đến tận xương tủy.

Nhưng vào lúc này hỏa trùng (*) bay ra với số lượng rất lớn, chúng đang liều mạng công kích về phía ba huynh đệ Phục Chấp, hàng ngàn hàng vạn hỏa trùng bao vây cả ba người. Ôn Đình Trạm nhanh chóng chà nát mấy hạt châu màu đỏ, sau đó cậu bơi lên trên người, Vệ Kinh cũng nhanh chóng học theo. Hỏa trùng đã tới gần bọn họ nhưng khi chúng đến trước mặt bọn họ thì đột nhiên quay đầu lại bay về phía của ba huynh đệ Phục Chấp.

"Đi vào." Ôn Đình Trạm thấp giọng nói với Vệ Kinh một tiếng, trong lúc ba huynh đệ Phục Chấp đối phó với hỏa trùng, cậu dẫn theo Vệ Kinh lẫn trốn.

Toàn bộ nham thạch đã dừng cháy và trên bức tường đều được bao vây bởi những hỏa trùng, chỉ cần nhìn vào đã khiến cho da đầu của người ta phải ngứa ngáy, hơn nữa có rất nhiều hỏa trùng tràn ra bên ngoài. Ôn Đình Trạm nhìn thấy ở giữa có từng khối mờ vàng phát sáng lấp lánh cùng với thủy tinh và hạt Kim châu lớn nhỏ, hạt Kim châu chiếu sáng những cục đá màu xám trắng xung quanh thành màu vàng.

"Chính là nó." Lúc này Ôn Đình Trạm tiến lên phía trước, cậu đưa tay cầm lấy kim tâm.

"Cẩn thận!" Lúc này Dạ Dao Quang hét lên một tiếng, nhưng vào lúc này kim tâm bắn ra một chùm kim quang nóng bỏng giống như nham thạch nóng chảy vậy.

Sắc mặt của Ôn Đình Trạm thay đổi, cậu muốn thu tay lại nhưng vẫn không kịp. Ngay lúc cậu cho rằng toàn bộ cánh tay của mình sẽ bị thiêu hủy thì từ trong không khí có một luồng ánh sáng tím tràn ra, khó khăn lắm mới ngăn lại ngọn lửa phun trào.

(*) Hỏa trùng: bọ lửa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Chiến Đấu Kịch Liệt

Một tay Dạ Dao Quang nâng lên Tử Linh châu, còn tay kia cô vận khí dẫn ra ngoài, thủy quang từ Tử Linh châu bay ra ngoài thông qua lòng bàn tay của cô, vừa đúng lúc ngăn cản luồng kim quang nóng rực được phát ra từ kim tâm. Hai luồng khí va chạm vào nhau, những hỏa trùng máu vốn đang cháy trên vách tường tựa như bị dẫn dắt bởi vật gì đó, chi chít tạo thành một hàng dài theo quy luật tụ hợp về kim tâm, tạo thành một bức tường che chắn phía trước kim tâm. Sau đó một lát lại thay đổi, chúng tấn công về phía Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang tiến lên, cô kéo Ôn Đình Trạm lui về sau: "Đi mau!"

"Dao Dao, những con trùng này sẽ không đả thương ta." Đứng ở bên cạnh Ôn Đình Trạm nhẹ giọng nói với Dạ Dao Quang.

"Hai đứa nhóc còn hôi sữa vẫn chưa mọc lông mà cũng dám có ý với kim tâm."

Bởi vì hỏa trùng đã bị Dạ Dao Quang hấp dẫn qua đó, ba huynh đệ Phục Chấn lập tức có cơ hội thở dốc. Sau đó bọn họ tiến lên phía trước thì nhìn thấy Dạ Dao Quang, thật ra lúc Dạ Dao Quang vừa mới xuất hiện thì bọn họ cũng đã cảnh giác, chẳng qua bọn họ không có cách để lo đến chuyện khác. Lúc này họ lại thấy Dạ Dao Quang đứng chung một chỗ với Ôn Đình Trạm thì lập tức biết bọn họ đã bị Ôn Đình Trạm gài bẫy, lửa giận trong lòng của bọn họ cũng có thể phun ra từ miệng.

"Đứng lại!"

Trong tay của Dạ Dao Quang nâng lên Tử Linh châu, ánh sáng màu tím phát ra từ Tử Linh châu bao vây lấy cả người của Dạ Dao Quang. Cô nhìn thấy ba huynh đệ Phục Cháp muốn nhào lên tấn công cô, cô liền nghiêm túc hét lên một tiếng:

"Nếu các người dám can đảm tới gần nửa bước, vậy thì chúng ta đồng quy vu tận. "

Dạ Dao Quang vừa nói xong, cô không ngừng dẫn ra khí ngũ hành để tăng sức mạnh cho Tử Linh châu, lập tức hỏa trùng nhanh chóng phân tán ra bốn phía. Trong hang động có vô số con rắn lớn tựa như hỏa trùng đang ở khắp nơi, một khi chúng đánh tới, cho dù bọn họ có ba đầu sáu tay cũng không có khả năng chạy trốn. Vì tính mạng nên cả ba huynh đệ Phục Cháp đều dừng lại, bọn họ ba mặt nhìn nhau.

"Dao Dao, hai sư đệ của hã đã trúng độc của ta." Ôn Đình Trạm lui lại nửa bước, cậu vốn thấp hơn nửa đầu so với Dạ Dao Quang, cậu lại ở phía sau của Dạ Dao Quang nên hầu như không có ai có thể nhìn thấy cậu. Tiếng nói của cậu lại nhỏ, hơn nữa những con hỏa trùng lại phát ra những tiếng “chi chi” làm quấy nhiễu âm thanh, ngoại trừ Dạ Dao Quang ra, cho dù Vệ Kinh đang đứng rất gần với Ôn Đình Trạm cũng không thể nghe được.

Lúc này khi cậu đến quan sát vách tường, cậu có bôi thuốc độc lên đó. Thuốc độc này là của Mạch Khâm lưu lại cho Dạ Dao Quang để phòng ngừa cô gặp phải nguy hiểm. Trong lúc Dạ Dao Quang nói chuyện phiếm với Ôn Đình Trạm, cô có đưa mỗi loại thuốc độc cho cậu xem qua. Lúc này Dạ Dao Quang sợ sau khi bọn họ tách ra thì Ôn Đình Trạm sẽ gặp phải phiền phức cho nên cô đưa hai loại thuốc độc cho cậu để phòng thân. Khi cậu bôi thuốc độc lên tường, hai sư đệ của Phục Cháp đều chạm vào tường, bọn họ lại vừa mới vận công, một lát nữa chỉ sợ độc đã đi vào lục phủ ngũ tạng.

Dạ Dao Quang nghe vậy nhúu mày, ánh mắt của cô tựa như cười mà không cười nhìn mấy người Phục Chấp.

Ba người nhìn thấy nụ cười quái dị của cô thì chẳng hiểu chuyện gì, nam tử mặt nhọn đang muốn mắng chửi cô, đột nhiên hắn cảm giác có gì đó đang bóp cổ của hắn. Cổ họng hắn vô cùng đau đớn, sau đó cơn đau nhức đi theo đường ruột thẳng đến bụng.

"Bụng của ta..."

"Nhị... nhị sư huynh..."

Nam tử mặt tròn đưa tay lên cầu cứu Phục Chấp, khó khăn lắm hắn mới nói được một câu thì một ngụm máu tươi liền xông lên cổ họng. Hắn há miệng phun ra máu độc rồi đưa tay ra cứng đờ ở không trung, sau đó sắc mặt hắn chuyển sang xanh tím, đôi mắt trũng lõm rồi ngã ầm xuống đất.

Đột nhiên Phục Chấp trông thấy hai sư đệ độc phát mà chết ở trước mặt, hắn vô cùng hoảng sợ, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về hai người Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, đôi mắt của hắn đỏ đậm như máu: "Là các người!"

Bọn họ cùng ăn cùng ở với nhau vẫn bình an vô sự, ngoại trừ Ôn Đình Trạm gia nhập vào bọn họ thì không có bất kỳ người nào có thể động thủ với bọn họ được.

"Đúng thì sao? Bình bất yếm trá." Ôn Đình Trạm rất坦然 thừa nhận, vì địch mạnh ta yếu, tất nhiên là cậu phải dùng trí mà không chế địch!

"Chẳng qua là do người quá tham lam mà thôi."

"Người tự tìm đường chết!" Hai sư đệ chết ngay trước mặt hắn, nếu như hắn không tự tay giết chết người này thì hắn còn có tư cách gì để trở lại

sư môn!

Phục Chấp căn răng nói ra vài chữ, sau đó đôi tay của hắn tựa như đao ẩn chứa luồng khí ngũ hành kim vô hình, lập tức cả bốn bức tường hơi rung động, có vô số sức mạnh từ bốn phương tám hướng phát ra từ Phục Chấp.

"Chàng và Vệ Kinh lui về phía sau." Dạ Dao Quang thấy vậy, sắc mặt của cô nặng nề dần dần, nếu như hỏa trùng đã xem bọn họ là đồng loại thì chúng sẽ không thương tổn đến họ nữa, như vậy cô sẽ ít đi phiền phức.

"Dao Dao, hỏa trùng này có khí ngũ hành hỏa!" Ôn Đình Trạm lui về phía sau, sau đó cậu nhỏ giọng nói với Dạ Dao Quang.

Đột nhiên đôi mắt của Dạ Dao Quang sáng ngời, cô vốn dĩ có chút buồn bực vì sao Ôn Đình Trạm lại đi tiết lộ là cậu hại chết hai sư đệ của Phục Chấp chứ, chẳng giống tác phong làm việc không chút sơ hở của Ôn Đình Trạm. Thì ra cậu muốn ở chỗ này chờ Phục Chấp!

Phục Chấp tu luyện khí ngũ hành kim, khí kim đều lan ra khắp xung quanh. Vốn dĩ tình hình này do Phục Chấp làm chủ, bởi vì tu vi của Phục Chấp cao hơn Dạ Dao Quang, mặc dù cô có Tử Linh châu nhưng nếu như cả hai bên hỏa trùng và Phục Chấp đều đồng thời tấn công cô thì cô sẽ không chịu nổi được một kích.

Nhưng bây giờ thì không giống với lúc trước! Bình thường mệnh thể đều được tạo thành bởi cộng đồng ngũ hành, rất ít có ai chỉ có một thuộc tính thể nhưng hỏa trùng lại là đơn thuần thuộc hỏa!

Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh không thấy khí thể mạnh mẽ của Phục Chấp nhưng cô lại thấy rất rõ ràng luồng khí màu vàng nằm giữa song chưởng được Phục Chấp ngưng tụ thành một luồng khí mạnh mẽ hình cầu. Luồng khí mạnh mẽ này khiến cho Dạ Dao Quang cảm giác bị áp chế và có chút bất lực, nếu không phải có Tử Linh châu ở đây thì cô sợ rằng mình sẽ không chịu được.

Cô chống đỡ áp lực từ Phục Cháp, cô vận khí ngũ hành, bên trong Tử Linh châu không còn là sóng nước ngập trời nữa mà là sóng nước bay lên đồng thời có cơn lốc màu tím bay lên dọc theo gợn sóng.

"Đi chết đi!" Phục Cháp thét lên một tiếng, trong nháy mắt hấn vận kim khí song chưởng đánh đến Dạ Dao Quang.

Đôi mắt của Dạ Dao Quang sáng ngời đột nhiên mở to, cô nhìn thấy một luồng khí màu vàng tụ hợp lại tựa như một con rắn to trong miệng đầy máu, vẻ ngoài vô cùng dữ tợn lao tới cắn xé cô.

Tới gần, tới gần!

Trước một khắc luồng khí mạnh mẽ ấy sắp đánh lên người của Dạ Dao Quang, đầu ngón tay của cô khẽ chuyển, bên trong Tử Linh châu gió lớn điên cuồng nổi lên, bão táp đoàn tụ tựa như muốn phá vỡ hạt châu phóng ra. Luồng khí ngũ linh phong phóng ra từ Tử Linh châu vô cùng mạnh mẽ, chúng di chuyển đến tay kia của Dạ Dao Quang rồi bay thẳng đến hỏa trùng.

Ngũ hành tương sinh, Mộc sinh Hỏa!

Luồng khí ngũ linh Phong rất thích hợp với khí Mộc, Dạ Dao Quang vận dụng khí Mộc để giúp hỏa trùng cảm thấy thoải mái. Cô phát động công kích tựa như để trấn an hỏa trùng khiến nó không trở nên nóng nảy, lúc này từ Tử Linh châu lượn vòng ra một cơn lốc đầy hỏa trùng thổi về phía của Phục Cháp. Nó không hề có bất kỳ phản kháng nào, ngược lại nó theo luồng sức mạnh ấy bay đi.

Ngũ hành tương khắc, Hỏa khắc Kim!

Vô số hỏa trùng phát ra từ Dạ Dao Quang và phía Tử Linh châu tấn công vào con rắn lớn ngoằn ngoèo được đánh ra từ Phục Cháp.

Lúc đầu hỏa trùng không chịu nổi một kích, bị sức mạnh của Phục Chấn đánh cho nát bấy nhưng sau đó hỏa trùng công kích từng đợt rồi từng đợt. Sức mạnh của Phục Chấn càng lúc càng yếu, hỏa trùng từng chút từng chút không ngừng đến gần Phục Chấn!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Rơi Vào Nơi Không Biết

Sắc mặt của Phục Cháp thay đổi, lúc này hắn vận khí chống lại.

Nhưng với tu vi của Phục Cháp không thể ngưng tụ thành kim đan, mặc dù khí kim tràn đầy xung quanh dùng mãi không hết nhưng tu vi của hắn có hạn, ngưng tụ sức mạnh ở xa không thể chống lại Tử Linh châu.

Hỏa trùng rất nhanh đã sắp đến gần, lúc này đột nhiên Phục Cháp xoay người rồi hắn lui về sau mấy bước, hắn lấy lá bùa ra rồi ném bay vòng đến hỏa trùng, lại một lần nữa ngăn chặn hỏa trùng đến gần.

Sức mạnh lớn mạnh của Dạ Dao Quang dần trở nên suy yếu. Do tu vi của cô thấp cho nên chỉ việc thao túng những hỏa trùng này đã tiêu hao hết tất cả sức mạnh của cô. Lúc này Phục Cháp ra chiêu hiểm, chính là muốn lấy mạng của cô! Đôi tay cầm lấy Tử Linh châu run rẩy suýt chút nữa cô đã không giữ được nó thì đừng nói đến chuyện tăng cường vận khí.

Ôn Đình Trạm thấy vậy, sắc mặt của cậu trầm xuống. Cậu biết lúc này Dạ Dao Quang cần lực để chống đỡ nhưng sức lực của cậu quá yếu nên cậu không thể giúp chống đỡ cho Dạ Dao Quang. Ánh mắt của cậu nhìn thoáng qua xung quanh, cuối cùng cậu nhìn đến kim tâm.

Cậu nhớ lại sự việc lúc này nên lần này Ôn Đình Trạm không dùng tay để lấy kim tâm nữa. Cậu lấy ra cây sáo ngọc mà Dạ Dao Quang đã cho cậu, cánh tay cậu vừa chuyển, cây sáo dài ra như kiếm rồi cậu tung người nhảy lên, cổ tay xoay chuyển phát ra kiếm quang lạnh giá lướt tới.

Kim tâm vốn dĩ yên lặng nằm trên nham thạch lập tức bay lên, Ôn Đình Trạm xoay người nhảy lên, đường kiếm lướt nhanh đến kim tâm, sau đó cậu hét to với Dạ Dao Quang: "Dao Dao."

Dạ Dao Quang nghe vậy cô nghiêng đầu qua, vừa lúc cô nhìn thấy kim tâm đang bay đến gần mình. Đồng thời Phục Chấp cũng nhìn thấy nhưng chỉ thấy bước chân của hắn rất chắc chắn, sau đó hắn nhanh chóng di chuyển tám bước vô cùng kỳ quái, ném ra lá bùa bên hông về cánh tay đang định bắt lấy kim tâm của Dạ Dao Quang.

Rất may Dạ Dao Quang nhanh tay rút về, nếu không cô sẽ bị lá bùa xuyên qua kim tâm đả thương. Sau khi tay của cô rút trở về, Phục Chấp điều khiển lá bùa bắn bay kim tâm ra xa.

Ôn Đình Trạm thấy vậy, cậu lại nhảy lên không trung rồi xoay người rất đẹp. Cậu đưa tay lướt qua, một lần nữa kim tâm lại bay về phía của Dạ Dao Quang, Lúc này Phục Chấp lại ném ra một lá bùa khác, hình như Ôn Đình Trạm đã sớm phòng bị, cậu xoay người lại trên không, dùng kiếm sáo ngăn lại lá bùa. Nhưng cậu đã đánh giá quá thấp về lực mạnh yếu của lá bùa này, cậu hoàn toàn không thể chống đỡ được nó, sau đó cậu và cả kiếm đều bị lá bùa đánh bay ra xa.

Lúc đầu Ôn Đình Trạm vốn bị đánh ngã trên vách đá nhưng không hiểu vì sao lại xuất hiện một hang động tối đen ở sau lưng cậu, tất nhiên Ôn Đình Trạm đã bị cuốn vào trong hang động tối đen đó.

"Thiếu gia!" Vệ Kinh lập tức bay đến. Hắn bắt được đôi chân của Ôn Đình Trạm, ngay sau đó Kim Tử cũng nhảy lên, nó dùng khí ngũ hành cuốn lấy cả hai người.

Ánh mắt của Dạ Dao Quang vô cùng lạnh lẽo, cuối cùng cô cũng bắt được kim tâm. Kim tâm nằm trong bàn tay của cô nhưng chỉ thấy cổ tay của cô xoay lại, một viên kim tâm hòa tan vào lòng bàn tay của cô, thậm

vào da thịt. Có một luồng sức mạnh dồi dào và thô bạo đi vào cơ thể khiến sắc mặt của cô trắng nhợt, cô cắn đầu lưỡi, luồng sức mạnh nhanh chóng thay đổi trong cơ thể của cô. Một luồng sức mạnh mạnh mẽ rót vào Tử Linh châu, ánh sáng màu tím của Tử Linh châu càng lúc càng đậm, sức gió đang dẫn dắt hỏa trùng tựa như vòi rồng nhanh chóng cuốn hết tất cả hỏa trùng tựa như một cơn sóng lớn đổ ập vào người và điên cuồng cắn nuốt Phục Chấn, trong khoảnh khắc đó có vô số hỏa trùng bao vây cả người của Phục Chấn.

"Dao Dao!" Đúng lúc này Kim Tử đang cố gắng kéo lại Ôn Đình Trâm và Vệ Kinh nhưng sức của nó không đủ, cả hai người và nó đều bị cuốn vào hang động tối đen.

Dạ Dao Quang bắt đầu lo lắng, cô xoay người tăng thêm sức mạnh cho những hỏa trùng đang bao vây Phục Chấn. Chỉ trong nháy mắt, Phục Chấn còn chưa kịp phát ra một tiếng thì hắn đã bị hỏa trùng thiêu thành tro tàn. Toàn thân của Dạ Dao Quang tựa như đã bị hút khô hết khí lực, cả người cô mềm nhũn quỳ một chân xuống đất rồi cô phun ra một ngụm máu tươi.

Một viên kim tâm ẩn chứa hơn một nghìn năm tinh hoa, cô vì đối phó với Phục Chấn mà mạnh mẽ dung hợp, tất nhiên kinh mạch của cô đã bị tổn thương. Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Phục Chấn đã bị thiêu cháy thành tro, sau đó cô nắm lấy Tử Linh châu, tung người nhảy vào hang động tối đen gần như sắp khép lại.

Quá trình cô tiêu diệt Phục Chấn trông như rất phức tạp nhưng mọi thứ chỉ diễn ra trong nháy mắt. Tốc độ của Dạ Dao Quang rất nhanh, cô nhảy vào cửa hang động đang mở, bên ngoài là một vách đá đen nhánh và sâu không thấy đáy. Vách đá này vô cùng đặc biệt, luồng khí xung quanh dao động rất chậm, cô hoàn toàn có thể kiểm soát được chính mình tựa như đang đi bộ trong mây vậy, Dạ Dao Quang nhanh chóng khống chế được tốc độ của mình.

Dạ Dao Quang vẫn luôn duy trì tình tảo đi xuống. Cô không biết mình đã bay bao lâu, hình như là rất lâu hoặc nó chỉ diễn ra trong nháy mắt. Mỗi cho đến khi lục phủ ngũ tạng truyền đến cơn đau nhức thì cuối cùng đôi chân của cô cũng rơi xuống đất, lục phủ ngũ tạng đều nóng rất vô cùng đau nhức. Cô hít sâu vào một hơi, Dạ Dao Quang lên tiếng gọi: "Trạm ca?"

Âm thanh được truyền đi rất xa, chứng tỏ nơi đây rất trống trải. Cô ráng nhìn cơn đau đốn từ kinh mạch bị xé rách, cổ dẫn ra khí ngũ hành rồi nhắm mắt lại. Cô không nhìn được nơi hoàn toàn mơ hồ này, tất cả đều dùng tâm để cảm nhận.

Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh có lẽ rơi xuống không cùng một chỗ với cô. Hiện tại cơ thể của Dạ Dao Quang rất yếu, sức lực yếu ớt chỉ có thể cảm nhận được hơi thở như có như không. Dạ Dao Quang cố gắng đứng lên nhanh chóng đi về một phương hướng không chắc chắn lắm.

Hình như cô đi đến một đường núi dài hiểm trở, hơn nữa còn là một con đường quanh co dẫn xuống. Cô đi chưa được bao lâu thì nghe thấy tiếng nước chảy âm âm, ánh sáng chói mắt được chiếu đến từ dòng sông chảy xiết. Dạ Dao Quang thích ứng một lát rồi mới đi tới gần, có thể cô đã đi rất lâu trong sơn động này. Phía trước là vực núi cao khoảng chừng hai trượng, Dạ Dao Quang nhảy xuống.

Đường ở phía dưới chủ yếu là cát và đá, con đường rất hẹp, phía trước có một hang đá, hang đá này được ngăn cách bởi thác nước.

"A!" Dạ Dao Quang nhảy xuống, đột nhiên có một con vật màu vàng nhào vào lòng của cô, mặc dù nó nhào vào lòng khiến cô có chút đau nhức nhưng trong lúc này Dạ Dao Quang chưa từng vui mừng đến thế, cô vô cùng vui vẻ ôm Kim Tử vào lòng.

Kim Tử không có chuyện gì, như vậy chứng tỏ Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh cũng sẽ không có chuyện gì.

"Người dẫn ta đi... tìm Trạm ca." Dạ Dao Quang lôi Kim Tử từ trên người mình xuống, cô thở gấp nói.

Kim Tử phát hiện Dạ Dao Quang bị thương, đôi mắt của nó vô cùng đau lòng nhìn Dạ Dao Quang, móng vuốt của nó đặt vào lòng bàn tay của Dạ Dao Quang, nó muốn dẫn khí ngũ hành vào người cô.

"Chúng ta đi tìm Trạm ca trước đã." Dạ Dao Quang đưa tay giữ lại móng vuốt của Kim Tử, sau đó cô yếu ớt lắc đầu với nó.

Cô không biết chỗ này là nơi nào cho nên trong lòng cô rất lo lắng cho hai người Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh.

Kim Tử vội vã dẫn Dạ Dao Quang đến gặp Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm không sao, chỉ là trên cánh tay có chút trầy da nhưng Vệ Kinh bị thương có chút nghiêm trọng, chắc là hấn bị nội thương khi va chạm với vách đá trong lúc bị cuốn vào hang động.

"Dao Dao!" Ôn Đình Trạm nhìn thấy Dạ Dao Quang thì lập tức chạy đến, sau đó cậu phát hiện Dạ Dao Quang bị thương, trong lòng rất đau xót.

"Dao Dao nàng bị thương rồi."

"Muội không sao." Dạ Dao Quang nhìn thấy Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh thì cô lập tức thở dài một hơi, sau đó cô lấy ra một viên đan dược từ bên hông.

"Đan dược này cho Vệ Kinh uống, mọi người ở chỗ này đừng đi đâu hết, hiện tại muội cần phải chữa thương cho mình trước đã."

Dạ Dao Quang bị thương rất nặng, đó là hậu quả do cô mạnh mẽ dung hợp kim tâm vào người. Chẳng qua có hơn phân nửa kim tâm vẫn còn lắng đọng trong cơ thể của cô cho nên cô chỉ cần vận khí ngũ hành để hòa tan và hấp thụ nó. Cô không cần phải uống đan dược thì nội thương cũng sẽ tự

lành lại, nói không chừng tu vi của cô có thể sẽ tăng lên và rất may có Kim Tử ở đây.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Phục Hồi

Dạ Dao Quang lấy la bàn đặt ở lối vào rồi mới an tâm ngồi xuống, hấp thụ khí ngũ hành của Kim Tử dẫn vào trong cơ thể của mình. Trước tiên phải tu dưỡng mỗi kinh mạch một lần rồi mới tập trung toàn bộ ở đan điền, từ từ tích lũy kim tâm ở đan điền.

Khí ngũ hành tích lũy ở kim tâm va chạm vào Dạ Dao Quang, một luồng khí nóng hồi lập tức tỏa ra từ đan điền của cô khiến cho việc vận khí của Dạ Dao Quang bị kiềm lại. Cả người cô cứng đờ, mặt vốn tái nhợt giống như bị đưa vào lồng hấp lập tức đỏ lên như sắp nổ.

Ôn Đình Trạn vẫn chú ý nhất cử nhất động của Dạ Dao Quang, căng thẳng muốn xông lên phía trước nhưng cậu vẫn cố gắng đè nén tâm trạng của mình xuống. Lòng cậu hiểu rõ, bây giờ một động tĩnh của cậu e rằng cũng sẽ quấy rối việc chữa thương của Dạ Dao Quang, hơn nữa cậu đến gần cũng không giúp được gì. Trong lòng cậu không khỏi chán nản, tay bất giác nắm chặt, cảm xúc lạnh như băng khiến cậu cúi đầu.

Trong tay cậu vẫn cầm sáo ngọc, cậu thu lại kiếm ở giữa cây sáo rồi đặt ngang sáo trên môi, đầu ngón tay nhanh chóng nhảy lên phía trên cây sáo. Tiếng sáo nhẹ nhàng triền miên ngân lên. Cậu thích sáo bởi vì nhạc cụ mẫu thân thích nhất là sáo. Mẫu thân cậu có một cây sáo trúc do chính phụ thân cậu tự tay tặng. Từ khi cậu bắt đầu có ký ức, mỗi năm lúc cả nhà nhàn rỗi, mẫu thân đều thích ngồi dưới bóng cây trong sân thổi một khúc cho họ. Lúc đó trăng tròn sao sáng, mây chậm chậm trôi, gió mát thổi qua mang theo giai điệu của mẫu thân lượn vòng trên nền trời nhà họ...

Bài cậu thối là ca khúc do mẫu thân chính tay trao cho cậu, là do mẫu thân viết, mẫu thân đặt tên cho nó là “Từ từ trở về” với sự chờ mong cậu trưởng thành, chờ mong tương lai của cậu. Mẫu thân hy vọng cậu có thể trở thành một nam tử hán đội trời đạp đất, bay đến bầu trời mênh mông nhưng dù cậu bay cao bay xa đến đâu đều sẽ trở về bên cạnh mẫu thân...

Nghĩ đến giọng nói và dáng vẻ dịu dàng của người phụ nữ kia, Ôn Đình Trạm không khỏi rơi lệ. Cậu dùng toàn bộ kí ức và tình cảm thối lại lần nữa khúc ca mà sau này mẫu thân chưa từng thối lại. Cậu còn nhớ rõ cậu cùng Dao Dao nô đùa, vui cười, giận dỗi, cãi nhau... trong tiếng sáo của mẫu thân.

Dạ Dao Quang vốn đang bị thiêu đốt, dường như có xu hướng tẩu hỏa nhập ma. Sức mạnh của kim tâm lớn hơn so với cô nghĩ, suýt nữa đã đã thương đan điền của cô. May mà cô nhanh chóng tỏa toàn bộ khí ra, làm vậy mới có thể hoàn toàn bảo vệ đan điền cẩn thận nhưng luồng khí chạy loạn, cô chắc chắn không làm chủ được!

Thời khắc lòng cô lo âu phiền não, tiếng sáo của Ôn Đình Trạm như một dòng nước chảy xuống đầu khiến lòng cô yên tĩnh trở lại. Tiếng sáo đầy ắp tình cảm phức tạp, rõ ràng là giai điệu nhanh nhẹn lại làm tâm tình nặng trĩu.

Lòng yên tĩnh, Dạ Dao Quang nhanh chóng nghĩ đổi sách. Cuối cùng cô chỉ có thể bí quá hoá liều, dẫn toàn bộ luồng kim khí chạy loạn vào trong cơ thể Kim Tử. Tâm ý tương đồng với Kim Tử, cô đã dạy Kim Tử cách để giữ vững tâm lý. Luồng kim khí chạy một vòng trong thân thể Kim Tử lại bị cô đẩy ra, quả nhiên không cuồng bạo như trước. Tất cả đều bị cô ép vào đan điền từng chút một, hòa vào thân thể của cô.

Nội tạng vốn bị tổn thương đã bắt đầu đỡ đau hơn. Cô đẩy khí đi khắp toàn thân một lần, thương tổn rất nhanh đã khôi phục lại từng chút. Đợi sau khi xác định thân thể không sao, Dạ Dao Quang mới thu tay lại. Lúc đứng

lên, ánh mắt cô bình tĩnh sáng trong, sắc mặt cũng khôi phục trắng trẻo như bình thường.

“Dao Dao, nàng cuối cùng cũng ổn rồi.” Vốn đang ngủ dựa vào vách đá, Ôn Đình Trạm cảm nhận được động tĩnh, cảnh giác mở hai mắt, lại phát hiện Dạ Dao Quang đứng trước mặt của cậu cười nhẹ nhàng. Cậu lập tức xúc động nắm lấy hai tay của cô, đôi mắt đỏ hồng chăm chú quan sát cô.

“Chàng ngủ một giấc đi, muội đã không sao rồi.” Dạ Dao Quang nói, tay vận khí ngũ hành bao phủ lên mắt Ôn Đình Trạm. Không biết có phải mấy ngày này Ôn Đình Trạm chịu đựng quá nhiều mệt mỏi hay không, hay vì tiếng nói du dương của Dạ Dao Quang rất dễ nghe, hay là do tay của Dạ Dao Quang có ma lực, cậu cứ vậy dễ dàng ngủ say.

Dạ Dao Quang cởi áo ngoài của mình ra đắp lên người Ôn Đình Trạm. Sau đó cô lấy Tử Linh châu ra, thổi nhẹ một ít hỏa linh khí làm cho nhiệt độ cả sơn động tăng lên một chút. Lần này cô chữa thương hết ba ngày, Ôn Đình Trạm cứ thế trông coi cô đủ ba ngày không ăn không uống, thân thể gần như đã đến cực hạn, có thể chống đỡ cho cậu chính là một ý chí to lớn.

Kim Tử đứng dậy nhìn nhìn rồi ngồi xếp bằng xuống. Lần này toàn bộ kim tâm đều có lợi cho Kim Tử. Cô dẫn kim linh khí bị tản ra vào trong người Kim Tử, hơn nữa đa số đều ở lại trong cơ thể Kim Tử, thoát ra khỏi chưa tới hai phần năm. Nhìn luồng kim khí đậm đặc vây quanh Kim Tử, khóe môi Dạ Dao Quang khẽ nhếch.

“Cô nương...” Thân thể Vệ Kinh bị thương không nghiêm trọng nhưng giờ đói bụng, trên người hẳn lại có một bao quần áo. Sau khi bao quần áo của hắn rớt xuống thì đã không biết rơi ở đâu. Ba ngày nay Dạ Dao Quang dặn bọn họ không nên đi ra ngoài. Trải qua nguy hiểm lần trước, Vệ Kinh cũng không dám mạo hiểm làm liên lụy đến cô nương.

“Sao mọi người lại rớt vào nơi này?” Dạ Dao Quang hiển nhiên cũng biết Vệ Kinh mang thiếu một gói đồ, bên trong có chút lương khô. Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh mấy ngày đều chưa ăn cơm, ăn một chút thức ăn làm bằng bột mì sẽ tốt hơn.

“Chúng tôi không phải rớt xuống chỗ này, chúng tôi rơi xuống làm Kim Tử rất lo nên mới để thiếu gia đưa chúng tôi chạy tới đây.” Vệ Kinh chịu đựng yếu ớt vì đói bụng nói.

Dạ Dao Quang lại gần sờ lên bụng hắn, đẩy một luồng hơi ấm vào trong. Dù không thể ngăn đói nhưng dầu sao cũng có thể bảo vệ dạ dày, sau đó nói: “Người cũng nghỉ ngơi một lát đi, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Sau đó cô nhảy ra khỏi sơn động, tính toán bùa chú hôm nay một chút rồi tìm kiếm phương hướng. Cô buông la bàn xuống, yên tâm rời khỏi, đi thẳng một đường trở về chốn cũ. Đây cũng không phải là đường hãm thời không gì đó nhưng sao có thể ngã từ chỗ này xuống, lại cách xa như vậy nữa, cô hết sức buồn bực. Khi ấy, cô chỉ chăm chú lo cho Ôn Đình Trạm, không chịu tìm kiếm cẩn thận. Giờ cô phải quay lại xem bao đồ của bọn họ có phải rơi ở đó hay không, tiện thể xem thử có cách nào trở về từ chỗ đó.

Thân thể khôi phục khỏe khoắn trở lại nên tốc độ của Dạ Dao Quang rất nhanh, gần như chỉ sau một khắc liền trở lại nơi cô rơi xuống, cũng may mắn tìm được bao đồ bọn họ đánh mất ở gần đó. Cô nhặt bao đồ lên, thấy không có rơi rớt gì bên cột ở sau lưng.

Cô ngẩng đầu nhìn luồng khí lơ lửng trên bầu trời, không hiểu sao rõ ràng chỉ là một phiến lá lại vô cùng chậm chạp, chậm đến nỗi làm cho lòng người ta nóng như lửa đốt. Cô cũng không tùy tiện bay vọt lên mà tung ra một luồng khí ngũ hành, lại phát hiện lúc khí ngũ hành bay thẳng lên thì bị luồng khí bên trên xoắn nát bấy!

Trong lòng cô không khỏi cảm thấy may mắn. Nếu không thăm dò thử một lần, chỉ sợ cô lại bị trọng thương, lúc đó chắc chắn không thể thoát ra khỏi nơi này. Không biết vì sao luồng khí ở đây được hình thành quái dị như vậy, cô đành phải tìm đường khác rời đi. Nghĩ vậy, Dạ Dao Quang đeo bao đồ lên, nhanh chóng trở về. Tin hot

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Chàng Không Biết Tiếng Phạn

Sau khi trở về, Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh vẫn còn ở nghỉ ngơi. Lương khô trong bọc quần áo vẫn còn nguyên nhưng lại rất khô cứng. Dạ Dao Quang quăng cục nợ lại rồi đi tìm đồ dễ tiêu hoá, sau đó thăm dò hoàn cảnh xa lạ này một chút.

Nhưng mọi việc làm cho Dạ Dao Quang có chút chán nản. Ở đây, bốn phía đều là tường đá cao vót như mây, giữa hai vách đá có một thác nước chảy xuống. Phía dưới thác nước là một cái hồ sâu, đầm nước chảy thành một dòng suối nhỏ cuốn theo cát đá giữa hai vách đá. Trên vách đá không có bất kì sắc xanh nào của thực vật nhưng hai bên thác nước lại có rất nhiều loại cây Dạ Dao Quang chưa từng thấy. Có một loại có lá màu đỏ thẫm, thấp hơn so với những khóm cây khác nhưng lại có thêm những quả lớn nhỏ giống hình quả lê màu đỏ thẫm, có quả đã to bằng nắm đấm của cô, cũng đã chín rồi.

Dạ Dao Quang đập bức tường bay thẳng lên, tìm chỗ tốt dừng chân. Sau vài lần bay lên cũng đã đến được nhánh cây trên vách đá cao vài chục trượng. Cô đang chuẩn bị tự mình hái quả đại thì phát hiện ở trên cây có một con rắn đang cuộn tròn màu đỏ, đầu hình tam giác lớn bằng cổ tay cô.

Con rắn kia hình như cảm thấy được Dạ Dao Quang đang lại gần nên đã vung đầu lên chuẩn bị tấn công. Dạ Dao Quang vung tay ném ra Thiên Lân chém đứt cành cây con rắn đang nằm. Nhìn thấy con rắn và cành cây rớt xuống, cô mới tự hái quả.

“Rất thơm.” Loại quả này phát ra mùi thơm đặc biệt làm người ta nhỏ dãi nhưng chỉ có ba cây, mỗi cây ba đến năm quả. Dạ Dao Quang không làm rơi quả nào, hái sạch hết.

Sau đó cô chặt một gốc cây, ôm trái cây nhảy xuống. Lúc đi xuống thì thấy dưới cùng của thác nước trong hồ, có những con cá to khỏe đang bay lên theo bọt sóng tung tóe, cô bèn đánh một chưởng vào hồ. Tuy cô không tăng cấp nhưng khí ngũ hành trong cơ thể cũng được tinh luyện không ít, công lực cũng tăng mạnh. Một chưởng này làm cho bọt sóng bắn lên ngàn thước, mấy con cá to béo cũng nhảy lên, Dạ Dao Quang bẻ một cành cây phóng vụt qua.

Cô mặc một y phục màu xanh biếc, tóc đen tung bay, diễm lệ bức người, mang theo đôi mắt anh đào đầy mạnh mẽ làm người sợ hãi. Thân thể mảnh mai uyển chuyển xuyên qua sóng nước, ánh mặt trời chiếu vào bọt nước tỏa ra phủ trên người cô tạo nên một vẻ đẹp kiêu diễm, sống động uyển chuyển.

Cành cây xiên hai con cá, Dạ Dao Quang bỗng bồng bênh tiếp đất. Lúc xoay người dính lên tóc vài giọt nước, vì thu hoạch được nhiều mà cô nở một nụ cười mãn nguyện đầy xinh đẹp. Nụ cười kia phảng phất như thấy trăm hoa đua nở, làm trăm hoa xấu hổ thẹn thùng.

Nhưng cô lại hoàn toàn không biết, hình ảnh tuyệt đẹp này đã lọt vào đôi mắt thâm thúy của một nam tử tao nhã tuấn tú. Xuyên qua tầng sương mù lơ lửng nhìn vào sâu bên trong, thấy được nữ tử xinh đẹp trong sáng như tiên nữ giáng trần ấy, tim hắn bỗng nhiên đập mạnh. Hắn đang định bình tĩnh nhìn kỹ thì đột nhiên có một bàn tay che trước mắt hắn.

“Tiểu sư thúc người đang nhìn gì vậy? Sư tổ cho gọi gấp, chúng ta phải mau trở về.”

Nam tử gỡ tay đang che mắt ra, thu hồi tầm mắt lại như chẳng nhìn thấy gì, trong lòng không khỏi trầm xuống, nhẹ giọng nỉ non: “Chẳng qua là ta nhìn lầm, đi thôi...”

“Thật là, vực đá này sâu như vậy, toàn là sương trắng thì thấy cái gì được chứ...”

Hai người một trước một sau mang theo tâm tư của mình rời đi.

Dạ Dao Quang đã về tới sơn động, cô bổ đôi khúc gỗ rồi móc ruột ra, sau đó đem vụn gỗ và cành cây gãy nhóm lửa, dùng nước còn lại trong túi nấu canh cá. Để nồi gỗ không bị đốt cháy, Dạ Dao Quang không thể không dùng khí ngũ hành bảo vệ.

“Thật là một nồi canh cá xa xỉ!” Dạ Dao Quang vừa nấu vừa than thở.

Khí ngũ hành của cô lần đầu dùng như vậy nên bất đắc dĩ cười khổ. Bên cạnh bọn họ không có thứ gì dùng được, mà Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh đều cần một ít thức ăn lỏng có dinh dưỡng.

Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh đều bị mùi thơm của canh cá đánh thức. Lúc này canh cá đã được nấu ngon lành, Dạ Dao Quang cũng đã ăn một con cá, uống một chén canh.

Thấy Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh tỉnh dậy, cô lập tức bưng hai chén canh cá bằng gỗ xù xì được moi ruột tới, đưa một chén cho Vệ Kinh, sau đó ngồi bên cạnh Ôn Đình Trạm nói: “Uống đi.” Ôn Đình Trạm không thêm khách khí. Bụng của cậu đã sớm kêu vang, canh cá cũng không nóng nên cậu lập tức há miệng uống một ngụm lớn. Sau khi uống xong, ánh mắt cậu lấp lánh nhìn Dạ Dao Quang: “Canh thật là ngon.”

“Đó là vì chàng đói bụng.” Dạ Dao Quang đứng dậy, trực tiếp bưng nồi gỗ tới rồi rót đầy cho hai người, chia đều cá bên trong ra: “Ăn chút cá lót dạ, mọi người vừa mới tỉnh không nên ăn quá nhiều.”

“Nồi canh quả thật có một mùi thơm kì lạ, không giống mùi cá.” Lúc này Ôn Đình Trạm không vội vã như trước, vừa uống nước vừa tấm tắc. Cậu cúi xuống ngửi bát và nồi đã biến thành màu xanh biếc, bỗng nói:

“Ta biết rồi, nguyên nhân là do lá cây này, đây là lá gì vậy?”

“Muội cũng không biết.” Dạ Dao Quang nhìn thoáng qua.

“Nồi và bát đều có vụn gỗ, muội chỉ muốn dùng lá lau sạch, vừa đúng lúc lá này khá lớn, muội thử không thấy độc nên đã dùng nó.”

Ôn Đình Trạm quan sát lá cây lớn lạ lẫm này một chút rồi cúi đầu ăn canh cá. Lúc hai người mới ăn được nửa bụng, Dạ Dao Quang không cho họ ăn nữa.

“Sao chàng gặp được ba người Phục Chấp?” Sau khi ăn xong, Kim Tử còn đang tiêu hóa kim tâm trong người, Dạ Dao Quang cũng không thể lên đường ngay. Cộng thêm việc Ôn Đình Trạm vẫn còn hơi yếu, chi bằng nghỉ ngơi thêm một hai ngày nữa. Không có chuyện để làm nên Dạ Dao Quang vừa dùng cành cây chọt chọt đốt lửa đã tàn, vừa nói.

“Ta để Kim Tử hỗ trợ.” Ôn Đình Trạm cười nói. Không thì sao cậu có thể làm cho đám người Phục Chấp đúng lúc thấy cậu chột vật như thế mà giảm bớt lòng phòng bị của bọn họ.

Cũng không khác lắm so với suy luận của cô, cô không truy cứu đến cùng mà quay lại hỏi: “Chàng học tiếng Phạn khi nào thế?”

Ôn Đình Trạm nghe vậy bèn lấy tay sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói: “Ta không học tiếng Phạn.”

Thấy Dạ Dao Quang mở to hai mắt nhìn, cậu liền giải thích:

“Ta vốn dự định thông qua việc nói chuyện với nhau, tìm một cơ hội khiến cho bọn họ càng thêm xem trọng ta. Lúc nghỉ ngơi, thấy sư đệ của Phục Cháp lấy cành cây viết một câu lên mặt đất. Câu này là câu chữ Phạn lúc trước từng thấy Nguyên Ân đại sư viết ở Vĩnh An tự. Ta tò mò hỏi một câu, Nguyên Ân đại sư lập tức giải thích cho ta. Sau đó ta nhờ vào đó đánh lừa bọn họ.”

Dạ Dao Quang nghe xong im lặng thật lâu. Đôi lúc thế gian lại có chuyện trùng hợp như vậy. Đoán chừng nếu đám người Phục Cháp mà biết, chỉ sợ sẽ chết không nhắm mắt!

“Sau này chàng đừng làm vậy.” Dạ Dao Quang đột nhiên nói.

Ôn Đình Trạm sầm mặt một lúc rồi gật đầu: “Là ta quá vội vã.”

Cậu không biết những vậy quý báu thường sẽ kèm theo nguy hiểm trí mạng. Cậu nghĩ rằng chỉ cần có thể để ba người Phục Cháp không chế kim tâm thì sẽ dễ như trở bàn tay nhưng cậu cũng không hối hận về hành động của mình. Cậu đã nói sẽ làm được tất cả mong muốn của Dao Dao. Lần này là vì cậu ngu ngốc tạo ra sai lầm, về sau cậu tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm thế này nữa!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Trừ Độc

“Muội không có ý trách chàng.” Dạ Dao Quang thấy Ôn Đình Trạm trầm mặc, nhất thời không biết cậu đang suy nghĩ gì nên mới nhẹ nhàng giải thích một câu:

“Việc này chàng cũng không sai, nếu chàng không làm vậy, muội chỉ sợ không thể giải quyết chuyện này dứt khoát được như thế.”

Phục Chấp tới để điều tra cái chết của Phục Xung. Tuy cô chắc chắn Phục Chấp không tra ra được nhưng chỉ sợ bây giờ cô đã là địa sư nổi danh nhất trấn Thái Hòa. Phục Chấp không phải người đần, khi hần cần khai báo chưa chắc đã không nhắc đến cô. Bóp quả hồng mềm thì cô chẳng phải là ứng cử viên sáng giá nhất trong mắt Phục Chấp sao? Tuy đây chỉ là suy đoán của cô... hơn nữa cô từ bỏ kim tâm thì chưa chắc lúc Phục Chấp tìm long mạch sẽ không chống lại cô, đến lúc đó lại đánh nhau, cô sợ sẽ không có chút phần thắng nào.

“Ta hạ độc thủ là vì không cẩn thận nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.” Ánh mắt Ôn Đình Trạm lạnh lẽo.

“Phục Chấp tới để tìm nguyên nhân cái chết của sư đệ hần. Bọn họ có tất cả năm người. Đến lúc phát hiện kim tâm, Phục Chấp mang theo hai người tách ra, đi đến đây. Mặt khác hần vẫn còn liên lạc với hai sư đệ khác. Bọn họ đến trấn Thái Hòa cũng không tra được gì, không biết sao lại thăm dò đến nàng, chuẩn bị lấy nàng làm người chịu tội thay.”

“E hèm!” Dạ Dao Quang không ngờ suy đoán của cô đã thành sự thật rồi. Tất nhiên là do cô giết Phục Xung thật, không phải người chịu tội thay. Cũng may cô đã giết ba người Phục Chấp ở đây, nếu không thì... chờ hăn lấy được kim tâm, mang bốn người khác tìm tới cửa, cô sao còn đường sống?

Thảo nào, làm cô hiếu kỳ, sao Ôn Đình Trạm đột nhiên lại ra tay không chừa đường lui như thế.

“Chàng vốn định tìm cơ hội độc chết ba người họ phải không?” Dạ Dao Quang đưa tay nắm lấy tay Ôn Đình Trạm.

“Trạm ca, muội vẫn không mong trên người chàng bị dính sát nghiệt.”

“Dao Dao, ta biết nhân quả tuần hoàn. Ta biết một phần sát nghiệt thì mười phần công đức cũng không bù được nhưng chúng ta không thể ngồi chờ chết.”

Ôn Đình Trạm cầm lại tay của Dạ Dao Quang, đôi mắt trong sáng đen láy của cậu hết sức kiên định: “Người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta thì cần gì phải nhịn.”

Nâng nhẹ cánh môi, đôi mắt Dạ Dao Quang ôn nhu đầy ý cười: “Ừ, chàng nói đúng.”

Thấy Dạ Dao Quang tán thành lời của mình, tiếng lòng căng thẳng của Ôn Đình Trạm thả lỏng ra, cậu cười điềm đạm: “Ta quả thực muốn dùng độc. Độc của Mạch thiếu tông chủ cho không thể lập tức lấy mạng người. Phục Chấp lại luôn để hai sư đệ của mình đánh trận đầu nên ta quả thật lo lắng nếu hai sư đệ của hăn độc phát trước thì không thể tìm cơ hội khác để hạ độc hăn.”

“Nên chàng sợ!” Dạ Dao Quang dùng sức捏捏 lòng bàn tay đầy thịt của cậu, thấy cậu lộ ra vẻ đau đớn mới buông tay.

“Chàng có biết biết tu vi của Phục Cháp nếu không có hỏa trùng thì dù có là muội cũng chưa chắc có thể chạy trốn trước khi hãn phát độc. Một khi hai sư đệ hãn độc phát chết, dù chàng đã hạ độc hãn thì cũng phải bồi thường cái mạng nhỏ này! Nên sau này muội không cho phép chàng làm vậy nữa.”

“Ừ.” Ôn Đình Trạm suy nghĩ một chút, mỗi bước đi quả thực đều đáng sợ, chỉ chút sai lầm họ cũng sẽ chôn thân ở sơn động này. Đây đều do thực lực chênh lệch. Trong lòng cậu buồn bã, cậu là người không thể tu hành, đã định trước sẽ thua loại người kia một khoảng cách. Trước sức mạnh tuyệt đối, trí thông minh chưa hẳn có thể kịp thời ngăn cơn sóng dữ.

“Sao vậy?” Dạ Dao Quang thấy Ôn Đình Trạm đột nhiên rầu rĩ không vui liền hỏi.

Ôn Đình Trạm lắc đầu, sau đó đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Có phải người tập võ mãi mãi sẽ thua người tu hành một bậc không?”

Dạ Dao Quang không ngờ Ôn Đình Trạm lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này, cô khẽ cười nói: “Cũng không phải, dù người tu hành lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là người tu hành, không phải là thần thật sự. Nếu người tập võ có được bí tịch tuyệt thế võ công, đồng thời võ nghệ đã đạt đến trình độ bất phàm thì cũng không giống người bình thường.” “Thật sao?” Bên trong tròng mắt đen nhánh của Ôn Đình Trạm bỗng nhiên toát ra một thứ giống trân châu chói lọi rực rỡ.

“Thật.” Dạ Dao Quang có thể đã nói đúng một ít tâm tư của Ôn Đình Trạm. Có mục tiêu phấn đấu cũng tốt nhưng những người đạt đến trình độ bất phàm đều là những lão gia tập võ gần trăm năm. Cô không muốn nói để đả kích cậu mà lấy ba quả đại ở bên cạnh, đưa một quả cho Vệ Kinh: “Ném thử quả này đi, ta chưa từng thấy qua, cũng chưa từng ăn luôn.”

“Đây là quả lê hả?” Ôn Đình Trạm cũng cầm một quả ở trong tay, nhìn giống như lê nhưng không phải lê.

“E rằng đây là một loại lê muội chưa thấy bao giờ cũng không chừng.” Dạ Dao Quang nói xong, dùng nội lực chẻ thành hai nửa. Cô phát hiện ruột bên trong hơi giống ruột quả dưa, trắng nõn mềm mịn và nhẵn nhụi, lại tỏa ra một mùi thơm. Ngay sau đó cô đã dùng khí ngũ hành dò xét thử, thứ này hẳn là không có độc, ánh mắt sáng lên: “Ăn ngon, nhiều nước, lại ngọt, chàng mau nếm thử.”

Ôn Đình Trạm cũng bắt chước tách ra. Nhưng Vệ Kinh không đủ sức lực, hẳn nhìn thấy nước trên vỏ, biết là đã rửa sạch sẽ nên trực tiếp gặm từ bên ngoài.

“Đúng, quả này ăn ngon cực.” Vệ Kinh cắn một cái, mắt sáng lên khen ngợi.

Dạ Dao Quang ăn hai quả, thấy hơi no nên không ăn nữa. Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh cũng ăn hai quả, thoáng cái đã hết một nửa. Sau khi ăn uống no đủ, Dạ Dao Quang thoải mái tìm một nơi gối tay nằm xuống. Cô mơ mơ màng màng, sắp chìm vào giấc ngủ thì nghe thấy tiếng rên rỉ nhỏ.

Cô mở mắt ra thấy Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh ôm bụng nhăn nhó: “Trạm ca, chàng sao thế?”

“Dao Dao, ta đau bụng... muốn đi nhà xí!” Ôn Đình Trạm đang ôm bụng nói, móc một xấp giấy vệ sinh trong tay nải ra, chạy ra ngoài. Vệ Kinh cũng theo sát phía sau.

Dạ Dao Quang nhú mày, đồ bọn họ ăn giống nhau, ngay đến một việc nhỏ cô cũng không có, sao phản ứng của Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh lại lớn như vậy. Chắc là tiêu chảy do ăn đồ hại bụng, không trúng độc là được. Cô

cũng không tiện đi theo hai nam tử, chỉ có thể chờ hai người trở về rồi nhìn thử có bị ngộ độc thức ăn không.

Nhưng Dạ Dao Quang chờ hết nửa canh giờ, hai người kia cũng chưa trở lại, cô đành ra ngoài tìm. Vừa mới ra đến cửa động liền thấy Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh nằm lả trên mặt đất, tứ chi mềm nhũn. Lại thấy dấu chân nhàn nhạt phía sau bọn họ, đoán chừng đến bò cũng không được.

“Hai người sao rồi?” Dạ Dao Quang tới bên người Ôn Đình Trạm.

“Không có việc gì... ta không sao Dao Dao. Hiện tại, ta rất... thư thái.” Ôn Đình Trạm không còn chút sức nói.

“Chàng thế này rồi mà còn thư thái?” Dạ Dao Quang sạm mặt lại, một tay xách một người về hang núi.

“Ta thực sự không có việc gì Dao Dao. Bây giờ ta cảm thấy thân thể rất nhẹ nhàng khoan khoái, cả người đều ấm áp.” Thấy Dạ Dao Quang muốn vận khí cho mình, Ôn Đình Trạm ngăn cản nói.

Dạ Dao Quang không biết y thuật nên không cách nào bắt mạch cho bọn họ. Chẳng qua là nghe được lời cậu nói thì đột nhiên đầu óc lóe sáng lên, sau đó cô nhìn về phía Vệ Kinh: “Người thấy thế nào?”

“Chỉ là không có sức lực nhưng giống với công tử.” Vệ Kinh thành thật trả lời.

Dạ Dao Quang lập tức hiểu, hai người này đã trừ được độc rồi!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Kim Tử Tăng Cấp

So với người phàm, thứ thông thường hoàn toàn không có tác dụng với thân thể của cô. Đó là lí do cô không có chuyện gì. Nói như vậy thì chắc là công trạng của hoa quả.

“Coi như hai người may mắn!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, Dạ Dao Quang cẩn thận nói cho hai người bọn họ nghe, sau khi nghe xong chân mày Ôn Đình Trạm nhíu lại nói: “Sao chúng ta và nàng khác nhau nhiều vậy...”

Vừa rồi hai người họ mới đi nhà xí, suýt nữa xông chết bản thân. May mà Ôn Đình Trạm đã có năng lực miễn dịch, nhưng ngửi mùi hôi như thế này cứ như bọn họ phải chịu đựng đau khổ vậy.

“Mọi người sao có thể so với muội?” Dạ Dao Quang tức giận nói:

“Muội dùng khí ngũ hành trong trời đất, còn đồ mọi người ăn chỉ là khí ngũ hành giữa trời đất để thải thức ăn ra.”

Ôn Đình Trạm lập tức im miệng không nói.

Dạ Dao Quang tới cạnh đồng hoa quả cô hái, còn dư lại sáu quả, hơi rầu rĩ. Không biết thứ này có thể bảo quản được hay không. Dù sao thứ này cũng đã tẩy đi độc tố trong người Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh. Sớm biết công hiệu của nó cô đã không ăn, mang về nhà cho mấy đứa nhỏ.

Bỏ đi, trước hết bảo quản cho kĩ, xem thử có hỏng không.

Trong lòng có tính toán, Dạ Dao Quang ném mấy quả vào trong bao quần áo. Buổi tối cô đi bắt mấy con cá, không nấu canh chu đáo giống ban ngày mà nướng trực tiếp trên lửa. Mỗi người ăn một con, lấp đầy bụng rồi đi nghỉ.

Trong lúc ngủ, Dạ Dao Quang mơ hồ cảm giác có một sức mạnh to lớn dường như muốn bạo phát, lập tức mở mắt ra thì thấy Kim khí bao quanh toàn thân Kim Tử cuộn thành hình rồng vàng có sức mạnh hùng hậu như một quả lựu đạn đáng sợ lúc nào cũng có thể nổ.

Mà cơ thể Kim Tử to ra từng tắc làm nó lớn phồng lên. Bộ lông vàng bóng lánh của nó phát sáng như áo giáp được làm từ vàng ròng, lóa mắt người xem.

Dường như cơ thể lớn lên gấp hai lần thì dừng lại. Sau đó toàn bộ kim khí xung quanh đã bị nó hút vào trong nháy mắt, nửa người trên của nó không ngừng di động.

“Oa, nhanh như vậy đã thành cup F (1) rồi!” Nhìn thấy lồng ngực gồ lên của Kim Tử, Dạ Dao Quang thán phục kêu lên.

Khi lời thán phục của cô vừa dứt, cup F lớn lên mãnh liệt lập tức xì hơi như quả bóng cao su bị đâm. Thấy vậy Dạ Dao Quang không khỏi mất hứng: “Xì...”

Lúc này, cơ thể Kim Tử bỗng chốc teo lại như cũ. Sau đó nó lập tức mở mắt ra, đôi mắt của nó hiện lên lôi điện sáng óng ánh, hưng phấn chớp chớp mắt. Sau khi nhìn thấy Dạ Dao Quang, nó lập tức nhào vào lòng Dạ Dao Quang, hăng hái khoa tay múa chân: “Éc éc...”

Đại khái là tu vi của nó tăng mạnh, không còn sợ những con hổ bình thường. Sau này nó có thể giúp cô đánh kẻ xấu, tuyệt đối không trốn sau lưng cô nữa, vân vân và vân vân ...

Dạ Dao Quang ngủ gà ngủ gật nghe, bịt miệng Kim Tử lại rồi thuận thế nằm bịch xuống nhắm mắt ngủ tiếp. Kim Tử nhìn chủ nhân ngủ, vô cùng cô đơn. Chẳng phải chủ nhân nên có ánh mắt hưng phấn, sau đó dùng ánh mắt mong đợi nhìn nó, hưng phấn đến nỗi ngủ không được hay sao?

Nhìn về phía Dạ Dao Quang đang ngủ say, Kim Tử lại khoa tay múa chân một hồi rồi mới không vừa lòng chui vào cạnh Dạ Dao Quang nhắm mắt lại. Dạ Dao Quang nâng khóe môi, thực sự chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, Dạ Dao Quang bắt đầu tu luyện. Không ngờ Kim Tử cũng tu luyện cùng cô. Lúc này Kim Tử không những có thể dẫn khí ra, hơn nữa còn có thể dẫn khí vào. Dạ Dao Quang không thể không liếc mắt nhìn Kim Tử. Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh dậy, Kim Tử chủ động kéo Ôn Đình Trạm muốn cùng tập võ. Sau đó nó đặc ý dắt Ôn Đình Trạm mặt mũi sưng vù trở về. Vì Ôn Đình Trạm bắt đầu học kiếm pháp, ngày ngày trêu chọc nó nên oán khí của nó rốt cuộc cũng phun trào.

Dạ Dao Quang thấy bộ dạng này của Ôn Đình Trạm không phải không thương tiếc. Luyện võ sao không thể bị ngược đãi được chứ? Ôn Đình Trạm cũng chỉ bị thương ngoài da, biết bao nhiêu cao thủ võ lâm vô số lần luyện tập đến nỗi thương gân động cốt (2)? Vì thế Dạ Dao Quang cũng không nói gì thêm, chỉ dùng khí ngũ hành xoa ngoài da cho Ôn Đình Trạm. “Chúng ta đi thôi.” Ăn sáng xong, Dạ Dao Quang gói những món đồ tốt lại, dắt Ôn Đình Trạm rời đi.

Không phải đi ra ngoài vì cô đã đi thử một lần. Không biết phía trước xa bao nhiêu mà đi sâu vào trong sơn động rồi dùng khí ngũ hành khai thông, Dạ Dao Quang biết sơn động này thông ra ngoài.

Đi khoảng ba canh giờ, Dạ Dao Quang cuối cùng cũng đi đến cuối con đường, phía cuối là một vực đá. Luồng khí ở vực đá này vô cùng bình thường, phía dưới nhìn không thấy đáy, ngay cả Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành thăm dò cũng không biết được sâu bao nhiêu. Đối diện là một

vách núi, cách khoảng mấy chục trượng, ở giữa không có thứ gì. Hai bên vách đá không có bất kỳ con đường nào leo xuống được.

“Chỉ có thể bay qua thôi.” Ánh mắt Dạ Dao Quang xuyên qua sương mù lượn lờ, nhìn vách núi đối diện. Bây giờ khoảng cách không thành vấn đề đối với cô. Cô nhìn Kim Tử bên kia: “Người mang theo một người được không?”

“Éc éc!” Kim Tử vỗ vỗ lồng ngực của mình, ngửa mặt lên ra oai.

“Giao Vệ Kinh cho người.” Tuy Kim Tử làm những hành động rầm thúi, nhưng Dạ Dao Quang biết nó sẽ không làm chuyện không chắc chắn, cô nói với Ôn Đình Trạm ở bên cạnh:

“Trạm ca ôm muội đi, nếu sợ cứ nhắm mắt lại.”

Ôn Đình Trạm chần chờ một chút rồi đưa tay ôm chặt eo của Dạ Dao Quang, eo nhỏ của thiếu nữ mềm mại. Dạ Dao Quang nhảy một phát, một tay nắm lấy Ôn Đình Trạm, một tay đẩy sương mù ra bay đến phía đối diện.

Đang lúc sương mù vây quanh, cậu ngược mắt ngắm nhìn cô, dung nhan của cô xinh đẹp khuynh thành, ánh mắt cô chói lọi bức người, tóc đen của cô tung bay. Mọi thứ của cô đều tốt đẹp như vậy, cứ thế khắc sâu trong lòng cậu. Cảnh này đối với cậu mà nói thì đẹp như thần tiên sánh vai cho nên nhiều năm về sau, sau khi cậu có thể dùng hai tay che mưa che gió cho cô, cậu cũng phải dắt cô bay qua vách đá vạn trượng để cô có cơ hội ngắm cậu một chút, thật sự động lòng vì cậu...

Ở lại trên vách núi, Kim Tử nom nhỏ hơn Vệ Kinh gấp mấy lần, nhìn nhìn vách đá vạn trượng không thấy được giới hạn phía trước, lòng bồn chồn lo lắng. Kim Tử tiến lên, hấn lại theo bản năng lùi hai bước.

Năng lực bị nghi ngờ nên Kim Tử rất không vui, vì vậy ác tâm trời dậy, nó đưa tay tóm hai cổ tay của Vệ Kinh lại, sau đó tung người bay về

phía đối diện

“A...” Cả người lơ lửng trên bầu trời, Vệ Kinh nhắm mắt lại, nén không được sợ hãi ra sức thét chói tai!

Kim Tử bị âm thanh chói tai làm phiền, nhiều lần lên tiếng cảnh cáo Vệ Kinh. Nhưng Vệ Kinh chìm trong nỗi sợ hoàn toàn không nghe được gì nên khi nhìn thấy vách núi đang ở trước mắt, nó không thém suy nghĩ lập tức ném Vệ Kinh qua.

Ngay khi Dạ Dao Quang nhìn thấy, không thể không xoay người đón lấy Vệ Kinh, sau đó đưa tay nhéo lỗ tai lông lá của Kim Tử: “Người nghĩ hắc da dày thịt béo giống người sao?”

“Éc éc...” Kim Tử lập tức kêu đau xin tha.

“Dao Dao, có tiếng động!” Dạ Dao Quang còn định dạy dỗ Kim Tử một phen, ngữ khí Ôn Đình Trạm đột nhiên nặng nề nói.

Dạ Dao Quang giật giật lỗ tai, biến sắc, lập tức dùng tay nhấn Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh xuống đất. Lúc bọn họ nằm dưới đất, trong nháy mắt một bầy dơi đen thui lù bay ra từ cửa hang. Loại dơi này như một bầy chuột lớn nhỏ, cả người màu đen, con mắt đen kỳ dị, móng vuốt sắc bén lóe ra hàn quang. Dạ Dao Quang nhìn thấy không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

(1) Cup F: Kích cỡ áo ngực phụ nữ (rất lớn).

(2) Thương gân động cốt: Bị tổn thương tới gân cốt, ảnh hưởng tới sự phát triển, có hại về sau hoặc trực tiếp tàn phế.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Dao Tộc

“Dao Dao, đây là cái gì?” Ôn Đình Trạm nhìn thấy loài động vật kỳ dị này cũng kinh hãi vô cùng.

“Chắc là con dơi.” Loài động vật này ngoại trừ hình dáng bên ngoài quá nhỏ thì toàn bộ những chi tiết khác đều giống con dơi như đúc, nhưng nếu như có thể lựa chọn Dạ Dao Quang thà rằng gặp phải loài dơi bình thường còn hơn.

“Bọn nó đang làm gì thế?” Ôn Đình Trạm nhìn lên trên bầu trời đã bị đàn dơi che kín, chúng nó không ngừng hoạt động cánh giữa không trung, đưa lưng về phía bọn họ, phát ra một tiếng gọi bèn nhọn về phía xa xa.

“Không biết!” Tinh thần Dạ Dao Quang vô cùng đề phòng nhìn lên đàn dơi đang che kín bầu trời kia. Những con vật này có lẽ bị khống chế, hoặc có lẽ là... do chúng cảm giác được bị kẻ địch ngoại xâm tấn công.

Kiếp trước Dạ Dao Quang đã từng gặp phải vô số loài động vật kì quái, ở mộ đạo dưới mặt đất sẽ có rất nhiều động vật cổ quái khiến người ta kinh hãi. Dựa vào kinh nghiệm phong phú và ánh mắt sắc bén của mình, Dạ Dao Quang chắc chắn chủng loại dơi này không giống như loài dơi bình thường, nhất là móng vuốt lóe ra ánh sáng của chúng nó, chỉ sợ bên trong cất giấu kịch độc.

“Dao Dao, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Ôn Đình Trạm cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra vì sao lại nói đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường rồi. Thì ra rất nhiều thứ trong sách vở cũng không ghi chép lại, mà có một số thứ cho dù trong sách vở có ghi chép cũng không bằng tận mắt nhìn thấy...

Khí ngũ hành từ đầu ngón tay Dạ Dao Quang chậm rãi chảy vào bên trong động để kiểm tra một chút động tĩnh bên trong, phát hiện cũng không có nguy hiểm gì tồn tại, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người: “Đi!”

Dạ Dao Quang dẫn theo Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh nhanh chóng đi vào bên trong sơn động. Bên trong vô cùng ẩm ướt, có thể nghe được âm thanh nước mưa chảy trên thạch bích, mùi ướt át trong không khí tỏa ra có chút gay mũi. Dạ Dao Quang kéo tay Ôn Đình Trạm, Kim Tử kéo tay Vệ Kinh, bọn họ rất nhanh đã đi ra khỏi sơn động. Bên ngoài sơn động chính là một vực sâu không thấy đáy nhưng may mắn là vách núi này lại có một cây cầu treo được ghép bằng gỗ.

Cầu treo uốn lượn theo thạch bích đi xuống, ở giữa không trung toàn bộ đều là khoảng trống nhìn không thấy đáy. Những khoảng trống này khiến cho người khác sợ hãi không dám đến gần.

“Trạm ca đừng sợ!” Dạ Dao Quang an ủi một câu xong lập tức kéo Ôn Đình Trạm đi dọc theo cầu treo. Dạ Dao Quang cố ý làm cho thân thể mình nhẹ đi, như vậy cho dù cô có giẫm lên tấm ván thì cầu treo cũng không bị lay động chút nào.

Bất kỳ một người bình thường nào nhìn cây cầu như vậy hai chân sẽ run rẩy không ngừng. Cây cầu treo này xuất hiện ở đây khiến cho người ta có cảm giác không hợp lẽ thường, một bên dựa vào vách đá, một bên trống rỗng không có gì, hoàn toàn dựa vào lực của dây thừng. Nếu như dựa vào dây thừng thì dây thừng đó nhất định phải được buộc rất chặt, nếu không thì không thể đi qua cầu được bởi vì chỉ cần một lực tác động rất nhỏ cũng

sẽ dễ dàng khiến cây cầu bị đứt đoạn, rơi vào vực sâu vạn trượng bên dưới kia.

Ôn Đình Trạm cũng vận khí, cố gắng hết sức làm cho thân thể của mình nhẹ đi. Dù vậy cầu treo trước mặt vẫn đung đưa lắc lư vô cùng, tim của cậu đập thình thịch nhưng mà không thể mất mặt trước Dao Dao được. Huống chi cậu tin tưởng Dao Dao sẽ không để cậu xảy ra chuyện gì cho nên sắc mặt vẫn như cũ không thay đổi.

Vệ Kinh không dám đặt chân lên cầu, hắn đang suy nghĩ tính toán đến tốc độ và sự an toàn, bởi vậy nên Dạ Dao Quang đành ra lệnh cho Kim Tử nâng Vệ Kinh lên đi về phía trước, Ôn Đình Trạm đi chính giữa, cô đi sau cùng.

Đi trên cây cầu lắc lư dữ dội xuống phía chân núi, dường như đã đi vòng quanh hơn nửa vách núi, lộ trình xa hơn tưởng tượng của Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang thật sự lo lắng Ôn Đình Trạm sẽ không tiếp tục kiên trì được, chuyện này quá thách thức tố chất tâm lý nhưng Ôn Đình Trạm còn chống đỡ được lâu hơn cô nghĩ. Mãi đến khi bọn họ đặt chân lên mặt đất Dạ Dao Quang mới phát hiện hai chân Ôn Đình Trạm đã mềm nhũn ra, miễn cưỡng lắm mới có thể chống đỡ thân thể không ngã xuống.

“Cầu treo bình thường không thể so sánh được với cây cầu này...” Ôn Đình Trạm quay đầu nhìn về cây cầu treo đã bị sương mù che phủ khẽ cảm thán.

“Phong cảnh chỗ này thật là đẹp!” Dạ Dao Quang cảm giác giống như vừa đi vào thế ngoại đào nguyên.

Bọn họ cũng không đi xuống chân núi mà đang ở giữa sườn núi nên có thể ngắm phong cảnh một cách dễ dàng. Nhìn về dãy núi đối diện giống như một con rồng đang ngủ say, ở giữa là sông Trường Giang và Hoàng Hà xanh biếc, sương trắng lượn lờ xung quanh càng tăng thêm vẻ thần bí.

“Thanh sơn miên miên tiềm long xuất, Bích thủy liên miên trực thượng du,

Thúy bình hùng lập dĩ lí khứ,

Lục cái hoa âm bát vân vụ.”

Dạ Dao Quang nhúu mày nhìn về phía Ôn Đình Trạm, thực sự là bất cứ lúc nào cũng có thể làm thơ làm văn nhưng Dạ Dao Quang cũng không nói gì, chỉ dẫn theo Ôn Đình Trạm đi về phía trước: “Nơi đây hẳn là chỗ ở lánh đời thoát tục...”

Bởi vì nếu như không có người thì sẽ không có cầu treo...

“Người có thể không chế đám dơi kia nhất định không phải người bình thường.” Ôn Đình Trạm vẫn luôn phòng bị.

“Ừ!” Dạ Dao Quang gật đầu, ý nghĩ của cô cũng giống như Ôn Đình Trạm.

Đi được khoảng mười lăm phút, quả nhiên thấy dấu vết trồng trọt, đi sâu xuống lập tức thấy rất nhiều căn nhà, hoàn toàn là nhà sàn nhưng lại dựa vào vách núi. Khe suối chảy quanh, san sát nối tiếp nhau tạo nên một cảnh tượng vừa trùng điệp vừa đẹp đẽ...

Kiếp trước Dạ Dao Quang cũng từng ở nhà sàn nhưng loại nhà sàn này đa số chỉ có ở các vùng dân tộc thiểu số, giống như Miêu tộc, Động tộc, Thổ Gia tộc và Dao tộc... Mà mỗi một dân tộc lại có những kiến trúc nhà sàn khác nhau. Nhà sàn trước mặt được xây dựng giữa trời xanh mây trắng, núi non trùng điệp xung quanh, từng căn nhà sàn dựa vào vách núi tạo nên một không gian yên bình, đây có lẽ chính là nhà sàn của Dao tộc.

Kiếp trước Dao tộc phân bố ở Giang Tây nên ở chỗ này nhìn thấy nhà sàn của Dao tộc thì Dạ Dao Quang cũng không có gì kinh ngạc. Dao tộc

chính là một trong những dân tộc cổ xưa nhất, có ngôn ngữ đặc biệt của chính mình nhưng cũng vô cùng tinh thông văn hóa của người Hán. Người Dao có thành tựu cực cao với ba vấn đề trường thọ, sắc đẹp và y thuật, bởi vậy trong lịch sử giới y học đã đặt cho Dao tộc một cái tên đặc biệt – Dao Y.

Dao tộc và Miêu tộc có quan hệ thân thích. Bởi vì kiếp trước Dạ Dao Quang cũng từng bị thua thiệt trong tay Dao tộc nên rất hiểu biết về dân tộc này. Khác với Miêu tộc am hiểu cổ độc, Dao tộc lại có không ít người am hiểu vu thuật!

“Dao Dao, nàng làm sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt Dạ Dao Quang biến hóa, Ôn Đình Trạm nhẹ giọng hỏi.

“Đây là nơi ở của Dao tộc.” Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm, đồng thời cũng giảng giải một chút tư liệu của Dao tộc cho Ôn Đình Trạm nghe.

“Dao tộc?” Ôn Đình Trạm biến sắc.

“Sao vậy?” Lúc này đến lượt Dạ Dao Quang tò mò.

“Lúc Thánh Tổ hoàng đế xảy ra đại sự...” Ôn Đình Trạm kể cho Dạ Dao Quang nghe một đoạn không được ghi chép trong lịch sử.

Thì ra Thánh Tổ hoàng đế chăm lo việc nước khiến cho thiên hạ thái bình, bởi vì không có nhiều chính sự cần quản lý nên Thánh Tổ hoàng đế liền nảy sinh ra sở thích cải trang đi vi hành, tất nhiên cũng quan sát và trải nghiệm được rất nhiều chuyện của muôn dân trăm họ. Triều Đại Nguyên này có thể trụ vững hai trăm năm chưa sụp đổ cũng không thoát khỏi quan hệ với vị Thánh Tổ hoàng đế này.

Nhắc tới vị Thánh Tổ hoàng đế này thì đại khái cũng không có khuyết điểm gì, ngoại trừ nhan sắc tuyệt mỹ...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Tuyệt Đối Không Liếc Nhìn Cô Gái Khác

Thánh Tổ hoàng đế đăng cơ năm mười bảy tuổi, lấy niên hiệu là Vĩnh Bình. Năm Vĩnh Bình thứ mười hai, Thánh Tổ hoàng đế cải trang đi vi hành gặp được một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành tên là Thẩm Sầm Sầm. Vị mỹ nhân này đã khiến cho Thánh Tổ hoàng đế luôn phong lưu đa tình kia biến thành một hoàng đế si tình, để lại ảnh hưởng rất lớn trong lòng Thánh Tổ hoàng đế. Chẳng những Thánh Tổ hoàng đế đã đặc cách đưa Thẩm Sầm Sầm vào hoàng cung mà vừa vào cung lập tức được phong làm quý phi đứng đầu tứ phi, trong hậu cung cũng chỉ đứng sau hoàng hậu, sau đó thái tử hoàng đế chỉ độc sủng một mình nàng. Những mỹ nhân còn lại trong hậu cung rất lâu không được nhìn thấy Thánh Tổ hoàng đế liền sinh ra uất hận, tìm đủ mọi cách hạ độc thủ với Thẩm Sầm Sầm. Họ cứ tưởng rằng nàng chỉ là một cô gái bình dân không nơi nương tựa nhưng không ngờ nàng lại có y thuật tinh diệu vô cùng, còn có cả những thủ đoạn bí ẩn khó đối phó.

Nàng vào cung sáu năm, Thánh Tổ hoàng đế đã phế ba vị quý phi kia đi. Một người bị phế, một người bị giáng chức, người còn lại đã bị giết chết. Ngay cả hoàng hậu hiền lương thực đức hoàng đế luôn kính trọng kia cũng chỉ có thể im lặng, không dám khuyên giải gì.

Vĩnh Bình năm thứ mười ba đến Vĩnh Bình năm thứ hai mươi ba, hậu cung của Đại Nguyên chính là thiên hạ của Thẩm Sầm Sầm. Từ ngày có nàng, Thánh Tổ hoàng đế thậm chí chưa từng sủng hạnh bất cứ nữ nhân nào khác. Độc sủng mười năm nhưng Thẩm Sầm Sầm không sinh được con cho hoàng đế dẫn đến việc Thánh Tổ hoàng đế không có con nối dõi. Cho nên đời sau của Đại Nguyên chính là một hoàng đế tư chất bình thường,

thân thể yếu đuối, không thể chủ trì đại cục, suýt nữa thì rơi vào kết cục nước mất nhà tan.

Trong vòng mười năm Thẩm Sầm Sầm thịnh sủng, ba vị hoàng tử của Thánh Tổ hoàng đế cũng vì các nguyên nhân khác nhau mà lần lượt qua đời. Thánh Tổ hoàng đế lúc đó cũng đã hơn bốn mươi tuổi, hoàng thất sao có thể không có người thừa kế? Rơi vào đường cùng, Thánh Tổ hoàng đế lại phải khôi phục lại hậu cung một lần nữa nhưng Thẩm Sầm Sầm lại là một người tính cách mạnh mẽ vô cùng. Từ khi Thánh Tổ hoàng đế bước vào hậu cung của người khác, nàng cũng đóng cửa cung của mình lại không chào đón Thánh Tổ hoàng đế nữa. Lúc đó nàng vẫn xinh đẹp kiều diễm như một đóa hoa mạn châu sa, mỗi bước đi vẫn tỏa ra phong tình quyến rũ, dường như việc làm của Thánh Tổ hoàng đế không hề khiến nàng đau khổ...

Thái độ này của nàng đã hoàn toàn chọc giận vị Thánh Tổ hoàng đế luôn cao cao tại thượng kia, hăn quyết tâm không nuông chiều Thẩm Sầm Sầm nữa. Hăn muốn để cho Thẩm Sầm Sầm biết cái gì là uy nghiêm của bậc đế vương, muốn để cho Thẩm Sầm Sầm phải cúi đầu trước hăn. Dù sao trong mắt Thánh Tổ hoàng đế, Thẩm Sầm Sầm cũng chỉ là một nữ nhân không có gia tộc chống lưng, ở trong hậu cung này không có đế vương che chở, lại từng độc sủng mười năm, kết cục không cần nghĩ cũng biết...

Thánh Tổ hoàng đế vì muốn ép Thẩm Sầm Sầm cúi đầu còn cố ý trong vòng một tháng sắc phong ba vị quý phi, thậm chí chức vị hoàng quý phi bỏ trống lâu ngày kia cũng bị Thánh Tổ hoàng đế lấy ra sử dụng nhưng đáng tiếc lại không phải là sắc phong cho Thẩm Sầm Sầm.

Giai đoạn chiến tranh lạnh này đã khiến lòng Thẩm Sầm Sầm nguội lạnh. Mặc dù nàng không có sự sủng ái của đế vương nhưng với bản lĩnh của nàng thì cho dù thiên quân vạn mã đến đây nàng cũng không sợ, nói gì chút thủ đoạn của hậu cung. Cho dù phải chịu cảnh nghèo túng nhưng nàng vẫn kiên quyết ngẩng cao đầu trước Thánh Tổ hoàng đế.

Hai người vốn yêu nhau sâu đậm nhưng một người là đế vương mang trọng trách trên vai, một người là mỹ nhân tuyệt sắc lạnh lùng cố chấp. Bọn họ càng đấu càng hăng, không ai chịu nhường ai, cuối cùng mọi chuyện bị đẩy đi quá xa, trở thành một bi kịch không thể挽 hồi.

Vĩnh Bình năm thứ ba mươi, hoàng quý phi Mạc thị sinh ra hoàng tử, cả nước cùng chung vui nhưng hoàng tử chưa tới một tuổi đã mắc bệnh nặng, ngự y cũng bó tay hết cách. Vốn dĩ chuyện này không có quan hệ gì với Thẩm Sầm Sầm nhưng không biết hoàng quý phi từ đâu biết được Thẩm Sầm Sầm có tài năng y thuật xuất thần nhập hóa cho nên đã quỳ gối trước cửa cung của Thẩm Sầm Sầm, hy vọng Thẩm Sầm Sầm sẽ động lòng mà ra tay cứu giúp.

Nhưng mà lòng Thẩm Sầm Sầm đã nguội lạnh từ lâu, tuy rằng nàng có y thuật tinh diệu nhưng cũng không phải là người thích làm việc nhân đức, vì thế nên hoàng quý phi quỳ suốt ba ngày ba đêm nàng cũng không quan tâm. Thánh Tổ hoàng đế biết tin liền giận dữ vô cùng, hạ lệnh bắt Thẩm Sầm Sầm phải cứu người. Thẩm Sầm Sầm chỉ khẽ cười lạnh: “Cái gọi là uy nghiêm đế vương chính là ép buộc người khác như thế này sao? Ta không cứu, cũng không cứu được!”

Không đầy ba tháng sau, Thục phi cũng sinh hạ một tiểu hoàng tử, vị hoàng tử này sinh ra cũng khỏe mạnh vô cùng nhưng sau khi đầy tháng cũng lập lại vết xe đổ như con của hoàng quý phi. Trong lòng hoàng quý phi vô cùng oán hận Thẩm Sầm Sầm, hơn nữa nàng cũng cảm thấy việc này không bình thường nên bắt đầu tra xét hậu cung, cuối cùng mọi bằng chứng đều hướng về Thẩm Sầm Sầm.

Trước những chứng cứ được cho là thật đó, Thánh Tổ hoàng đế đích thân chất vấn Thẩm Sầm Sầm. Hắn yêu nữ nhân này vô cùng, chỉ cần nàng chịu mở miệng nói một câu không phải thì cho dù chuyện này thật sự do nàng gây ra hắn cũng nguyện ý tin tưởng, nhưng từ đầu đến cuối Thẩm Sầm Sầm chưa từng nói bất cứ điều gì. Thánh Tổ hoàng đế bị quần thần

bức bách nên đã đẩy Thẩm Sầm Sầm vào lãnh cung. Lúc này thân phận thật sự của Thẩm Sầm Sầm lại bị bại lộ, thì ra nàng vốn là người Dao tộc, là đích nữ của Thẩm gia - một trong mười hai họ đứng đầu của Dao tộc. Trước đây nàng từng có một vị hôn phu thanh mai trúc mã nhưng nàng đã vì người mình yêu mà từ bỏ tất cả, đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc, phụ lòng vị hôn phu thanh mai trúc mã kia. Nhưng vị hôn phu của Thẩm Sầm Sầm lại được hoàng hậu giúp đỡ lên vào trong hoàng cung, vì thế nên khi mọi chuyện bại lộ nàng còn bị mang thêm tội danh dâm loạn hậu cung.

Thánh Tổ hoàng đế có thể nhẫn nhịn được tất cả mọi chuyện nhưng lại không chịu được chuyện Thẩm Sầm Sầm lén lút với nam nhân khác, hấn giận dữ chém vị hôn phu của Thẩm Sầm Sầm ngay trước mặt của nàng. Thẩm Sầm Sầm lúc này không nhịn được nữa, lập tức liều chết dùng máu thi triển vu thuật lên người Thánh Tổ hoàng đế. Từ đó Thánh Tổ hoàng đế ốm đau không dậy nổi, các thế lực trong triều nhanh chóng tìm kiếm tiêu diệt người Dao tộc vì muốn tìm được phương pháp giải thuật, khoảng thời gian đó thật sự là máu nhuộm giang sơn...

Sau khi nghe xong, Vệ Kinh thất vọng thở dài, Dạ Dao Quang lại chỉ thờ ơ lạnh nhạt bởi vì chuyện như vậy cô đã nghe quá nhiều. Lòng cô cũng đã nguội lạnh từ lâu, chỉ cần là nữ nhân có chút quan hệ với đế vương thì nhất định sẽ không có kết cục gì tốt đẹp, Thẩm Sầm Sầm mạnh như vậy lại bị dính vào lưới tình của đế vương cũng coi như tự tìm đường chết.

“Dao tộc này đúng là bị tai bay vạ gió, Thẩm Sầm Sầm kia thật ra cũng là trừng phạt đúng tội, đã ghen tị tàn sát con cháu hoàng thất lại còn dâm loạn hậu cung...” Vệ Kinh thở dài nói.

Dạ Dao Quang nghe vậy liếc hắt một cái rồi nhìn về phía Ôn Đình Trạm: “Chàng cũng cho rằng Thẩm Sầm Sầm bị trừng phạt như vậy là đúng tội sao?”

Ôn Đình Trạm lắc đầu: “Hoàng tử không phải do Thăm Sầm Sầm hãm hại.”

“Vì sao chàng biết?” Dạ Dao Quang nhướn mày.

“Thăm Sầm Sầm tính tình cương liệt mạnh mẽ, nàng chỉ muốn giành lấy trái tim của Thánh Tổ hoàng đế chứ không phải là ân sủng. Nàng không có con, các hoàng tử cũng không thể gây ra xung đột lợi ích gì đối với nàng, nàng không có gia tộc chống lưng nên cũng không đáng gì đến triều thần. Tương lai người nào đăng cơ thì nàng cũng chẳng bị ảnh hưởng gì, có lẽ nàng càng muốn được tuần táng cùng với Thánh Tổ hoàng đế hơn. Mà người được lợi nhất trong chuyện này chính là Thánh Tổ hoàng hậu. Sau khi Thăm Sầm Sầm chết, Thánh Tổ hoàng đế được cứu sống thì lại cùng hoàng hậu sinh ra một người con trai...” Ánh mắt sâu thẳm của Ôn Đình Trạm dường như đã hiểu thấu hết tất cả, cậu khẽ dừng lại, sau đó nhẹ giọng nói:

“Từ khi Thăm Sầm Sầm vào cung thì ba vị quý phi lập tức gặp chuyện nhưng hoàng hậu lại vẫn có thể ngồi vững ngôi vị. Tuy là lúc trước hoàng hậu cũng có một hoàng tử nhưng lại bị thái y chẩn đoán sẽ chết yếu...”

Câu nói kế tiếp Ôn Đình Trạm không cần phải nói Dạ Dao Quang cũng có thể hiểu rõ. Đây vốn dĩ là một màn cung đấu, hoàng hậu là người am hiểu sự kiên nhẫn. Mười năm nhẫn nhịn năm gai nếm mật, giết con của mình, giết năm vị hoàng tử khác, sau đó bày ra một cái bẫy như vậy để cho người khác tự nhảy vào... E rằng Thánh Tổ hoàng đế cho đến khi chết cũng không thể hiểu được vì sao một nữ nhân yêu hắn sâu đậm như Thăm Sầm Sầm lại tuyệt vọng đến mức phải thi triển vu thuật trên người hắn. Có lẽ điều Thánh Tổ hoàng đế hối hận nhất trong cuộc đời chính là đã gặp Thăm Sầm Sầm, bởi thế cho nên sau khi nàng chết, thi thể không được đưa vào hoàng lăng, cũng không có bất cứ danh hiệu truy phong nào.

“Chuyện này người sai lớn nhất chính là Thánh Tổ hoàng đế!”

Dạ Dao Quang lạnh lùng nói: “Là hắn đã thề thốt trọn đời với Thẩm Sầm Sầm để nàng gả vào trong cung, sau đó lại lấy cớ muốn cân bằng hậu cung, cuối cùng đã đẩy nàng ta tới con đường này. Đây chính là dạng nam nhân không có bản lĩnh nhưng lại muốn hưởng thụ mỹ nhân!”

“Dao Dao, về sau ta tuyệt đối sẽ không liếc nhìn cô gái khác!” Nhìn thấy sắc mặt nhăn nhó của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm lập tức nghiêm túc cam đoan.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Vu Thuật

Ôn tiểu công tử nói ra một lời thề son sắt với Dạ Dao Quang không hiểu thế sự, sau đó Dạ Dao Quang chỉ liếc mắt một cái khẽ cảm thán: “Chuyện này đối với Dao tộc cũng là ngoài ý muốn...”

Mấy người đều mang theo tâm trạng đồng cảm nhưng Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh là cảm thán về tai họa bất ngờ của Dao tộc, Dạ Dao Quang lại cảm thán về vấn đề lịch sử. Bởi trong lịch sử của Dao tộc cũng có một lần xuất hiện sự kiện trọng đại, lại trùng hợp xuất hiện vào triều Đại Nguyên...

Thời Đại Nguyên quan viên đã từng phái người đến đây thu thuế, người dân Dao tộc tiếp đãi vô cùng nhiệt tình, vì thế những người quan viên đến đây đều không muốn trở về nhà nữa. Nha môn hiểu lầm Dao tộc đã giết chết những quan viên đến đây thu thuế nên cố ý phái binh tiêu diệt. Dao tộc bị ép phải phân tán ra các nơi, bọn họ đã dùng sừng trâu chia làm mười hai phần cho mười hai gia tộc quản lý, hẹn nhau nghìn năm sau lại trở về chốn cũ.

Xem ra lịch sử cũng có rất nhiều điểm đối trá, chỉ có thể thấy người Dao tộc cũng không chạy thoát khỏi số mệnh giống như đi một vòng lớn quanh hình tròn vẫn là chạy trên quỹ đạo cố định của chính nó, người ta vẫn hay gọi đó là “Túc mệnh nan vi” (*).

“Dao Dao, đừng lo lắng, đã đến đây rồi thì cứ an tâm mà đi tiếp thôi!” Ôn Đình Trạm lên tiếng an ủi Dạ Dao Quang. Nói đoạn lịch sử này cho Dạ Dao Quang biết cũng vì hy vọng bọn họ có thể chuẩn bị trước tâm lý, bởi vì

chưa biết chừng người Dao tộc sẽ vì đoạn lịch sử kia mà đặc biệt phòng bị với người lạ.

Ôn Đình Trạm đang nói dở thì thấy ba nam hai nữ ăn mặc tinh xảo đi tới. Người dẫn đầu nhìn thấy bọn họ liền nói một lời nói kỳ lạ, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đều nghe không hiểu. Tuy rằng kiếp trước Dạ Dao Quang đã từng quen biết với mấy người biết vu thuật của Dao tộc nhưng cô lại không có ý định học ngôn ngữ của bọn họ. Hai người Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm lúc này cũng chỉ đành bất đắc dĩ nhìn nhau.

Trong đám người kia có một thiếu nữ tết tóc quăn quanh đầu, trên đầu cài một viên ngọc ngũ sắc, vạt áo có thêu hoa văn tinh xảo chậm rãi bước lên trước dùng tiếng Hán hỏi bọn họ: “Các người là ai? Vì sao lại đến đây?”

“Chúng ta bị rơi từ vách núi xuống, vô ý đi theo dấu chân đến tận đây, thật sự là quấy rầy mọi người rồi!” Dạ Dao Quang trả lời.

Thiếu nữ kia nghe xong trở về nói gì đó với đám bạn. Mấy người bạn đều nghiêm túc dò xét bọn họ một chút, sau đó lập tức gật đầu, thiếu nữ kia lại trở về cười ngọt ngào đầy thiện ý đối với Dạ Dao Quang: “Ta tên là Bàn Nguyệt Nhi, là nữ nhi của tộc trưởng, hoan nghênh các vị khách phương xa đã đến đây!”

“Cảm ơn!” Dạ Dao Quang không biết nói gì nên chỉ giới thiệu sơ lược:

“Ta tên là Dạ Dao Quang, đây là Ôn Đình Trạm, kia là Vệ Kinh.”

Bàn Nguyệt Nhi có vẻ không để ý lắm, chỉ làm tư thế mời chào: “Khách phương xa đã tới đây thì xin mời đi theo ta.”

Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm không chút do dự đi theo. Tiến vào bên trong Dạ Dao Quang mới biết được ở đây cũng có không ít người,

đơn giản tính sơ qua cũng đã có mấy ngàn người, suýt nữa thì đủ thành lập một huyện. Dân ở đây so với kiếp trước Dạ Dao Quang đã gặp được thì thuận phác hơn nhiều. Vừa thấy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đến, rất nhiều người đều bỏ dở công việc đang làm quay ra cười thân thiện với bọn họ.

Cha của Bàn Nguyệt Nhi là tộc trưởng nên sẽ ở nhà sàn lớn nhất phía trung tâm. Nhà sàn này chỉ rộng rãi hơn nhà sàn bình thường một chút, cũng không có nhiều vật dụng xa hoa...

Dạ Dao Quang cảm thấy bầu không khí nơi đây vô cùng yên tĩnh dễ chịu khiến cho tinh thần người ta thoải mái. Bọn họ đi theo Bàn Nguyệt Nhi về đến nhà. Cha của Bàn Nguyệt Nhi là Bàn Vũ cũng rất nhiệt tình tự mình đi ra chiêu đãi bọn họ, đồng thời dùng tiếng Hán giao lưu trò chuyện cùng bọn họ.

Bàn Vũ quan tâm hỏi han bọn họ rất nhiều, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều thành thật đáp lại. Đã ở trên địa bàn của người khác thì cần gì phải che giấu? Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm luôn tin đối xử chân thành với người khác thì sẽ được người khác chân thành đáp lại.

Bàn Vũ hỏi xong lập tức mời bọn họ vào trong nhà, đồng thời dùng rượu ngon chiêu đãi bọn họ.

Người Dao tộc có rượu đặc chế, loại rượu này ở bên ngoài cũng không thể mua được. Người Dao tộc thích ăn ấu trùng, sâu, nhộng... cho nên lần này Bàn Vũ đã dùng sâu của cây thông và nhộng của ong mật để chiêu đãi bọn họ. Kiếp trước có cái gì mà Dạ Dao Quang chưa từng ăn qua đâu, cho nên nhìn thấy mấy thứ này mặt cô cũng không đổi sắc.

Bàn Vũ bày ra rất nhiều đồ ăn, Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh không dám ăn mấy con sâu này nhưng người Dao tộc có một thói quen chính là mời

khách ăn uống những món ăn mà bọn họ yêu thích nhất để biểu hiện sự nhiệt tình của mình.

Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh im lặng nhìn chăm chăm những chiếc đĩa chất đầy sấu. Ôn Đình Trạm còn đỡ, cậu điều chỉnh lại tâm lý một chút rồi cũng bắt đầu ăn thử, vừa ăn vừa tự nhủ với chính mình những thứ này không phải là sấu, không phải là sấu...

Vệ Kinh lại bị bóng đen tâm lý che phủ nên không dám ăn, nhưng đến nhà người ta làm khách thì không có đạo lý không nể mặt chủ như vậy được...

Sau khi ăn xong, Bàn Vũ nói qua tình huống cho bọn họ biết rằng người ở trong tộc của bọn họ không thể tùy tiện ra ngoài. Hơn nữa đường ra ngoài cũng chỉ có một, chính là đi từ hạ du của dòng sông này, điều khiến bè trúc đi đến được một sơn động ẩn nấp thì có thể rời đi. Về phần chiếc cầu treo Dạ Dao Quang hỏi thì Bàn Vũ bảo rằng đó là do một tiền bối tính cách hơi quái dị làm ra, chiếc cầu treo đó chỉ là tiện tay làm bừa chứ không có nguyên nhân gì đặc biệt cả. Tuy nhiên vì để bảo đảm an toàn cho nên không có người nào trong tộc đi qua đó, phía trên có cái gì thì người Dao tộc cũng không hề biết.

“Chàng cảm thấy lời Bàn Vũ kia nói có tin được không?” Cơm nước xong xuôi, Dạ Dao Quang dẫn theo Ôn Đình Trạm đi tản bộ tiêu hóa thức ăn.

“Đa số có thể tin được!” Ôn Đình Trạm suy nghĩ cẩn thận rồi nói ra. Cậu cảm thấy Bàn Vũ kia cũng là đang nói thật, chỉ là giấu giếm bớt đi một chút thông tin nên không được đầy đủ mà thôi.

“Muội cũng cho rằng như vậy, có lẽ... Sáng sớm ngày mai chúng ta rời khỏi nơi này đi!” Dạ Dao Quang khẽ gật đầu.

“Ừ, mượn bè trúc xong ngày mai sẽ lập tức đi...”

“Suyt!” Ôn Đình Trạm còn chưa nói xong, Dạ Dao Quang đã kéo tay cậu đến nấp sau một tảng đá, sau đó lập tức có tiếng bước chân vội vàng vang lên.

Đó là một nữ nhân không biết bao nhiêu tuổi, chỗ nàng ta đứng vừa khéo ở góc hơi đối diện với Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang. Mà ở góc độ của bọn họ lại vừa vặn có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của nàng ta...

Nàng ta chậm rãi lấy ra năm búp bê hình trẻ em kích cỡ không đồng đều được chế tạo từ vải trắng, sau đó đặt chúng song song xếp trên mặt đất. Tay nàng nhanh chóng làm thủ quyết xoay chuyển vòng quanh phía trên đám búp bê, trong miệng không ngừng tuôn ra những lời nói khó hiểu. Không biết bao lâu sau nàng ta khẽ cắn ngón tay, nhỏ vào trên mỗi con búp bê vài giọt máu, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm mở to mắt nhìn năm búp bê vải kia tự động cháy bùng lên rồi hóa thành tro tàn...

Vu thuật! Đây chính là vu thuật!

Dạ Dao Quang chỉ muốn nói chuyện riêng với Ôn Đình Trạm nên cố ý đi dạo ra xa một chút, không ngờ lại gặp được chuyện như vậy. Cô cảm giác được tay Ôn Đình Trạm đang nắm chặt tay mình nên lập tức truyền khí ngũ hành cho cậu...

Nhưng mà điều khiến Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cảm thấy đáng sợ nhất chính là nữ nhân kia lúc rời đi đã quay đầu cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, nữ nhân này... chỉ có khuôn mặt, không có ngũ quan!

Dạ Dao Quang biết rõ đó không phải diện mạo trời sinh đã như thế mà chính là nàng ta đã dùng vu thuật làm cho dung nhan biến mất...

Dạ Dao Quang biết người Dao tộc có nhiều người am hiểu vu thuật bởi vì kiếp trước cô đã từng được lĩnh giáo qua, nhưng vu thuật tà môn như thế này thì đúng là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Chờ đến khi nữ nhân kia rời đi một lúc lâu, Dạ Dao Quang mới cùng Ôn Đình Trạm đi đến chỗ nữ nhân kia vừa đứng. Ở nơi đó không có bất kì thứ gì.

Gió đêm khẽ thổi qua, Dạ Dao Quang cảm thấy trong người như có một luồng khí lạnh tràn vào. Cô ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng sáng rực rỡ trên bầu trời: “Trạm ca, chỉ sợ ngày mai chúng ta không đi được...”

(*) Túc mệnh nan vi: Số mệnh của mỗi người, mỗi vật đều đã được định sẵn, không ai có thể vi phạm được.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Tìm Được Hung Thủ

Đúng theo lời nói của Dạ Dao Quang, đến ngày thứ hai khi trời vẫn còn mờ tối, toàn bộ dân tộc Dao gần như bùng nổ. Thông qua Bàn Nguyệt Nhi, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm mới biết được thì ra cả nhà dượng của nàng ta một nhà năm người đều chết thảm. Thế nào gọi là chết thảm, chính là cơ thể giống như bị quái vật cắn xé, máu thịt lẫn lộn, xương trắng dày đặc.

"Một nhà năm người..." Ôn Đình Trạm không khỏi nhớ đến cảnh đêm qua, lông trên người cậu đều dựng đứng. Đây mới thật sự gọi là giết người không cần dao!

Xảy ra chuyện như vậy, cả nhà Bàn Nguyệt Nhi đều vô cùng thương tâm. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đâu thể không biết xấu hổ mở miệng mượn bè trúc để rời đi? Cho nên họ chỉ có thể im lặng không đề cập tới, sau đó hai người đi trấn an người nhà của Bàn Nguyệt Nhi.

"Trạm ca, chàng đang nhìn gì vậy?" Dạ Dao Quang an ủi Bàn Nguyệt Nhi một lát, sau đó cô mới đi ra ngoài, vừa lúc cô nhìn thấy Ôn Đình Trạm đang nhìn về phía trước không chớp mắt. Phía trước ngoại trừ vài người đang nói chuyện ra thì chẳng có gì cả.

"Dao Dao, người thi triển vu thuật chắc là người ở nơi này." Ôn Đình Trạm không ngừng nhớ lại hình dáng mà cậu đã gặp vào tối hôm qua. Mặc dù tình hình lúc đó vô cùng đáng sợ nhưng cậu vẫn kiềm chế lại nỗi sợ hãi trong lòng. Cậu còn nhớ Dao Dao đã từng nói qua, con người sinh ra cho dù là bất cứ ai đều chỉ có một bóng dáng, đã như vậy thì vì sao cậu còn

phải sợ hãi. Cậu cảm thấy bóng dáng của mỗi người đều không giống nhau cho nên cậu mới nhìn chăm chăm vào những người đang nói chuyện ở phía trước để có thể vẽ lại hình dáng không có ngũ quan của người kia ở trong đầu của cậu.

"À, muội biết rồi." Dạ Dao Quang gật đầu, cô nhìn trang phục là biết.

"Ta cảm thấy chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hung thủ, nếu không chúng ta sẽ gặp phiền phức!" Ôn Đình Trạm tài trí đến cỡ nào, người kia sớm không ra tay muộn không ra tay nhưng hết lần này tới lần khác thừa dịp bọn họ tới đây mà xuống tay, tất nhiên là muốn bọn họ chịu tội thay. Hiện tại bởi vì tuổi của bọn họ còn nhỏ, hơn nữa đây là ngày đầu tiên hai người tới đây, dựa theo lẽ thường bọn họ cũng có thể giải thích vì bọn họ không quen và thiếu hiểu nơi đây để mà xuống tay.

Nhưng nếu như ở đây không ngừng có người chết, như vậy bọn họ sẽ càng bị nghi ngờ. Trực giác của Ôn Đình Trạm nói cho cậu biết, chắc chắn chuyện này sẽ xảy ra!

"Nơi này có hơn năm ngàn người, loại trừ những người nam nữ có tuổi tác đã cao thì cũng có hơn hai ngàn người. Chàng cảm thấy trong vòng một ngày chàng có thể nhìn hết tất cả mọi người ở đây để nhanh chóng tìm ra hung thủ sao?" Dạ Dao Quang không phải muốn hắt nước lạnh lên người Ôn Đình Trạm, mà là nếu như đối phương đã chọn bọn họ làm cừu non để thế mạng nhưng Ôn Đình Trạm bởi vì tìm hung thủ mà nóng ruột, sau đó cậu rời xa cô, như vậy khả năng cậu gặp chuyện không may là rất lớn. Tất nhiên cô biết là sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng chắc chắn sẽ bị vu oan!

"Dao Dao, nàng yên tâm, ta sẽ không rời xa nàng." Mặc dù Dạ Dao Quang không nói rõ nhưng Ôn Đình Trạm vẫn có thể hiểu ý của cô. Bây giờ bọn họ đã bị người kia đưa lên thớt, bất cứ lúc nào cũng có thể chặt xuống một đao, cậu nhượng mày nói:

"Dao Dao, người kia biết dùng vu thuật, toàn bộ dân tộc Dao không có khả năng chỉ có mỗi mình nàng ta mới biết dùng vu thuật, vậy vì sao thủ đoạn của nàng ta lại không có ai nhìn ra?"

"Muội cũng hoài nghi về chuyện này nhưng bây giờ chúng ta không có cách nào để tìm được đáp án." Dạ Dao Quang cũng chỉ mới biết được khi cô đến nơi này, hầu hết tất cả mọi người đều không biết tiếng Hán. Hơn nữa chuyện này liên quan đến bí mật của dân tộc Dao, cô là một người ngoài vừa mới đến đây, nếu như cô mạo muội hỏi thăm thì chẳng phải đã khiến cho mọi người hoài nghi? Đây cũng là nguyên nhân vì sao cô không kể lại chuyện tối hôm qua mà cô đã nhìn thấy cho Bàn Nguyệt Nhi nghe.

Cô không có đầy đủ chứng cứ, nói không chừng sóng gió sẽ đẩy đến trên người mình.

"Dao Dao, bây giờ chúng ta chỉ có thể lấy tình để khống chế động sao?" Ôn Đình Trạm cảm thấy đây không phải là biện pháp tốt vì quá mức bị động, nhưng bọn họ chưa quen với cuộc sống ở nơi đây, hơn nữa hầu hết mọi người ở đây không biết tiếng Hán.

"Cũng không phải là không có biện pháp." Dạ Dao Quang híp mắt.

"Vu thuật này không phải bất cứ ai đều có thể tùy tiện thi triển. Tối hôm qua người kia vừa ra tay thì đã dùng vu thuật trí mạng, vậy thì người dùng vu thuật phải rất thân thiết và sống chung với người bị hại, như vậy mới có thể lấy được máu tươi của bọn họ." Cho dù có dùng da người và ngày sinh tháng đẻ cũng không thể thi triển vu thuật đạt hiệu quả đến như vậy, chỉ có máu tươi của người bị hại mới được như thế. Ở kiếp trước Dạ Dao Quang có tận mắt nhìn thấy một ông đồng dùng da dê nhúng vào máu tươi của một người, sau đó ông đồng dùng da dê quấn thành một hình nhân rồi thi triển vu thuật dùng đao đâm xuyên qua hình nhân. Ngày hôm sau liền có tin tức, người nọ vô ý té ngã trong nhà bếp và bị con dao gọt trái cây

trong nhà đâm xuyên qua mà chết, cái chết của người nọ giống y hệt như người da dê.

"Thân thiết hoặc là người rất quen thuộc." Phạm vi rất lớn bây giờ đã được thu nhỏ lại, Ôn Đình Trạm cẩn thận nhớ lại những người khá thân thiết đã đến Bàn gia vào ngày hôm nay. Cậu xóa đi bóng dáng những người kia trong đầu vì cuối cùng cũng không phát hiện ra điều gì.

"Chàng đừng hao tâm tổn sức." Cứ đi tìm một người như vậy thì sẽ lãng phí biết bao nhiêu sức lực đây? Dạ Dao Quang khoát tay lên vai của Ôn Đình Trạm.

"Tôi nay chắc chắn nàng ta vẫn sẽ động thủ, nếu như nàng ta không liên tiếp động thủ thì chờ Bàn Vũ trở lại bình thường chắc chắn hẳn sẽ đưa chúng ta rời khỏi nơi đây, lúc đó kế hoạch của nàng ta sẽ thất bại trong nháy mắt."

"Dao Dao, nàng có biện pháp à?" Ôn Đình Trạm ngẩng đầu nhìn Dạ Dao Quang.

"Chàng có biết vì sao nàng ta không thi triển vu thuật ở trong nhà không?" Dạ Dao Quang híp mắt nói.

"Tất nhiên là chỗ ở của nàng ta rất gần với dân tộc Dao và là người am hiểu về vu thuật, nàng ta có kiêng kỵ. Lúc này muội an ủi Bàn Nguyệt Nhi, muội có hỏi thăm một chút về cách làm người của cả nhà dưỡng của nàng ấy. Nàng nói dưỡng của nàng là một người hiền lành khó có được, chưa từng tức giận với bất kỳ người nào. Nếu như nàng ấy không để sót chuyện gì, vậy thì đây không phải là báo thù."

"Không phải là báo thù." Ôn Đình Trạm rất chắc chắn.

"Cho dù là báo thù thì cũng sẽ không trả thù cả nhà của bọn họ như vậy. Nếu như nàng ta lấy chúng ta ra làm người chịu tội thay, vậy thì chỉ có

một chuyện như thế này vẫn chưa thể khiến mọi người hoài nghi chúng ta. Tất nhiên nàng ta vẫn sẽ tiếp tục động thủ, cho nên thù hận này đang nhằm vào điều gì thì còn phải xem nàng ta muốn ra tay với người nào tiếp theo."

Nếu như nàng ta vẫn động thủ với người nhà của Bàn Vũ, vậy thì thù hận này đang nhằm vào người nhà của Bàn Vũ. Dạ Dao Quang cũng rất tán thành với suy đoán này.

Vào lúc ban đêm, Dạ Dao Quang không ngủ mà khoanh chân ngồi trong phòng, cô lấy ra Tử Linh châu rồi dùng Tử Linh châu để mượn lực ngũ linh của nó gia tăng sức mạnh cho khí ngũ hành.

Khoảng đến canh ba, cuối cùng Dạ Dao Quang cũng cảm nhận được động tĩnh, cô nhảy ra rồi chạy đến một nơi không cùng hướng với đêm qua. Tốc độ của cô rất nhanh, thế nhưng khi cô chạy đến nơi thì đối phương đã bắt đầu thi thuật. Lúc này không phải là búp bê vải nữa mà là từng đồ vật treo ở trên cây, cô không biết đó là thứ gì nhưng nhìn chúng rất giống với hình hài của một đứa bé, tổng cộng có mười một cái và có tám cái đã bị châm dài xuyên qua tim!

Lúc Dạ Dao Quang xuất hiện phát ra tiếng động khiến cho nàng ta sinh ra cảnh giác. Đột nhiên nàng ta quay đầu lại và vẫn là gương mặt không có ngũ quan, Dạ Dao Quang ra tay rất nhanh đánh về phía người nọ.

Nàng ta nhanh chóng bắn ra ba ngân châm lạnh như băng ở trong tay về phía Dạ Dao Quang, cơ thể của Dạ Dao Quang nhanh chóng xoay tròn ở trên không. Không biết nàng ta đang niệm chú gì nhưng ba ngân châm lại có thể bắn ra những ngân châm rất nhỏ. Ngân châm nhỏ tựa như dài hơn cả con mắt, chúng phân ra nhiều hướng khác nhau công kích Dạ Dao Quang.

Vào lúc này, nàng ta thu hồi lại ngân châm dài vào trong tay, đồng thời nàng ta niệm chú đâm một cây ngân châm vào ngực của hình hài đứa bé đang treo ở trên cây.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Giao Thủ

Dạ Dao Quang thấy vậy sắc mặt của cô liền thay đổi. Cô vung tay lên, Thiên Lân lượn vòng bay ra ngăn cản lại ngân châm nhỏ sắp bắn tới cô. Đầu ngón tay của Dạ Dao Quang ngưng tụ khí ngũ hành điều khiển Thiên Lân không ngừng xoay tròn. Thiên Lân xoay tròn kéo theo luồng khí cũng xoay tròn trong không khí nhanh chóng hút đi ba ngân châm nhỏ.

Dạ Dao Quang nhanh chóng bay về phía nàng ta. Cô đưa tay ngăn cản lại ngân châm mà nàng ta vừa mới đâm vào hình hài của đứa bé. Mặc dù cô không nhìn thấy được ngũ quan của người này nhưng Dạ Dao Quang có thể cảm giác được trong đôi mắt của nàng ta tràn đầy lửa giận. Tay của nàng ta khẽ xoay, ngân châm trên đầu ngón tay bay vụt về phía của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ngửa đầu lên, vung ra mái tóc dài như thác nước của cô né tránh ngân châm và đồng thời cô nâng tay kia lên ngăn cản ngân châm mà nàng ta chuẩn bị đâm xuống, sau đó cô nhấc chân đá lên khuỷu tay của nàng ta.

Tay của nàng ta xoay đi, nàng ta có ý định bắt lấy cánh tay của Dạ Dao Quang. Đôi chân của nàng ta lui về phía sau đồng thời nghiêng cơ thể cách mặt đất khoảng ba mươi độ, một tay nhanh chóng kéo xuống đôi tay của Dạ Dao Quang, sau đó ngân châm trên đầu ngón tay kia bắn vào bụng của Dạ Dao Quang.

Đôi tay của Dạ Dao Quang nhanh chóng nắm chặt lấy đôi tay của nàng ta, cơ thể của cô giữ lấy đôi tay của nàng ta làm điểm tựa, sau đó cô lộn lại ba trăm sáu mươi độ để tránh thoát ngân châm và đồng thời đôi chân

của cô đá về phía đối phương. Mặc dù đôi tay của nàng ta nhanh chóng thoát khỏi sự trói buộc của Dạ Dao Quang, hai cánh tay đan chéo vào nhau để chống lại nhưng nàng ta vẫn không thể đỡ nổi lực đá của Dạ Dao Quang. Nàng ta bị đá lùi lại mấy bước. Cơ thể của Dạ Dao Quang lại lần nữa không thể tưởng tượng được xoay người lại trên không, sau đó cô không để cho nàng ta có cơ hội thở dốc, lại đá thêm một cước vào ngực của nàng ta!

Nàng ta bị đá trúng một cước đến phun máu rồi bay ra nằm trên mặt đất. Lúc này Kim Tử chạy đến, Ôn Đình Trạm dẫn theo đám người Bàn Vũ cũng nhanh chóng chạy đến nơi này. Dạ Dao Quang nhìn thấy nàng ta muốn chạy trốn, cô xoay người lại đá nghiêng vào người nàng ta. Cú đá của cô khiến cho đối phương ngã lăn và đồng thời một chân giẫm lên ngực của nàng ta.

Cô vốn dĩ đã nắm chắc sự việc nhưng vào lúc này nàng ta lại há miệng phun ra hai ngân châm, Dạ Dao Quang chỉ đành phải xoay người né tránh vì thế người kia nhân lúc cô buông lỏng mà nhanh chóng đứng dậy chạy đi. Tốc độ của nàng ta rất nhanh, chỉ trong nháy mắt cô chỉ thấy được hai bóng lưng màu đen chồng lên nhau, sau đó liền biến mất trong màn đêm đen tối.

"Đó là ai vậy, cuối cùng là người nào ra tay!" Lúc này Bàn Vũ vừa mới chạy đến, đồng thời những người chạy theo sau cũng giống như Bàn Vũ chỉ nhìn thấy hai bóng lưng màu đen chồng lên nhau.

"Nhìn không rõ mặt của người kia." Dạ Dao Quang lắc đầu.

Bàn Vũ định hỏi thêm gì đó thì lúc này hần bị tiếng khóc rống liên tiếp từ phía sau làm cho giật mình. Hần lập tức xoay người nhìn lại thì phát hiện dưới tàn cây có rất nhiều người đang đứng khóc điên cuồng nhìn lên những hình hài của đứa bé đang bị treo trên cây, thậm chí có vài người đã hôn mê bất tỉnh, còn mấy người trung niên thì sắc mặt tái nhợt xoay người chạy trở về.

Nhưng có rất nhiều chuyện đã không kịp để xoay chuyển, trên cây có chín hình hài của đứa bé đã bị ngân châm đâm xuyên qua tim. Đêm hôm ấy sắc mặt của chín đứa bé rất đáng sợ và chúng yên lặng chết đi trong giấc mộng. Nếu để cho y học của hiện đại đến giải thích thì những đứa bé này vì gặp phải ác mộng mà sợ hãi đến mức khiến cho trái tim của chúng chịu không được mà chết.

Dạ Dao Quang cũng rất tiếc vì cô đã đến chậm một bước. Cô và Ôn Đình Trạm đã bố trí xong kế hoạch vào sáng sớm, bởi vì cô không ở cùng phòng với Ôn Đình Trạm nên trong lúc cô đuổi theo người kia thì cô đã bảo Kim Tử đi tìm Ôn Đình Trạm, chỉ vì lời nói dối vô hại mà đã khiến cho rất nhiều đứa bé phải chết.

Bọn họ làm như vậy chỉ vì muốn người dân tộc Dao biết rằng bọn họ không phải là hung thủ.

"Dao Dao, chúng ta đã cố hết sức." Ôn Đình Trạm cũng đi xem những đứa bé đã chết. Những đứa bé này khoảng chừng ba đến sáu tuổi, đôi mắt của chúng đều mở to, tròng mắt có chút tia máu, vẻ mặt đó chỉ xuất hiện khi chúng quá sợ hãi trước khi chết. Trong lòng cậu cũng có chút đau xót, bọn chúng còn nhỏ như vậy.

"Muội không sao." Chẳng qua Dạ Dao Quang chỉ vì nhìn thấy những đứa bé không hề biết gì lại phải chết đi nên trong lòng cô có chút không thoải mái, nhưng cô đã trải qua rất nhiều chuyện sóng to gió lớn, tất cả đều không thẹn với lòng. Cô chẳng phải là người cứu thế, nếu như cô không tìm cách xóa đi nghi ngờ trên người mình thì cô và Ôn Đình Trạm chỉ sợ sẽ phải chôn thân ở nơi này.

Mới vừa rồi khi cô giao thủ với người kia, khó khăn lắm cô mới thắng được đối phương. Hơn nữa ở đây có hơn năm ngàn người, cô không biết còn có bao nhiêu người giống như vậy. Có một ngày bọn họ thật sự đã rơi

vào âm mưu của người khác thì chắc chắn bọn họ không thể toàn thân trở về.

"Dạ cô nương, tại hạ có thể làm phiền cô nương một chút không?" Bàn Vũ đi trấn an hết những người nhà có đứa bé đã chết, sau đó hẳn vô cùng mệt mỏi dẫn theo Bàn Nguyệt Nhi đến đây tìm cô.

Dạ Dao Quang có thể hiểu Bàn Vũ đang muốn hỏi chuyện gì, vì vậy cô gật đầu. Dạ Dao Quang dẫn theo Ôn Đình Trạm và Bàn Vũ cũng dẫn theo Bàn Nguyệt Nhi hỏi thật kỹ về chuyện hôm nay, tất nhiên Dạ Dao Quang sẽ không tiết lộ Tử Linh châu. Cô sớm đã nói cho Bàn Vũ biết cô là người tu luyện nhưng cô chỉ nói mình tu thành dẫn khí từ thiên địa, cho nên trong lúc cô tu luyện có cảm nhận được một luồng khí không đúng, vì vậy cô mới đi ra ngoài điều tra. Dù sao cô cũng đi ra từ nhà của Bàn Vũ, Bàn Vũ có thể làm chứng cho cô nhưng cô sẽ không nói về chuyện mà cô đã nhìn thấy vào đêm trước, nếu không sẽ kéo theo rất nhiều chuyện không rõ ràng. Vì sao cô lại không nói chuyện này cho mọi người biết để họ có thể đề phòng?

Vì mỗi người có góc nhìn sự việc khác nhau cho nên lập trường suy nghĩ của mỗi người cũng khác nhau. Ở trong mắt của đám người Bàn Vũ, Dạ Dao Quang nói gì thì bọn họ sẽ tin nấy. Dạ Dao Quang chỉ vừa mới đến đây, nói như vậy cô đang tự dâng chính mình lên giá nướng. Nếu như đối phương không tiếp tục động thủ nữa thì cô sẽ trở thành người quấy nhiễu sự an bình ở nơi đây.

"Ta có thể siêu độ cho những đứa bé." Đột nhiên Dạ Dao Quang mở miệng nói.

"Mặc dù tộc trưởng không phải là người tu luyện nhưng chắc người vẫn phải biết được nếu như lúc này không siêu độ cho những đứa bé ấy thì chúng rất có thể sẽ biến thành oán linh. Nếu như đối phương còn biết thêm

một ít về những pháp thuật khác, ta e rằng toàn bộ dân tộc Dao sẽ không được bình yên."

Bàn Vũ nghe vậy sắc mặt của hắn liền thay đổi, sau đó hắn nghiêm túc nói:

"Đa tạ ý tốt của Dạ cô nương, ta không thể tự làm chủ về chuyện này. Ta phải bàn bạc chuyện này với các trưởng lão trong tộc trước, sau đó ta mới có thể trả lời lại vấn đề này với cô nương."

"Sáu ngày, chuyện này không thể kéo dài quá sáu ngày." Dạ Dao Quang nói.

Một khi đã qua ngày thứ bảy thì lúc đó không còn là siêu độ nữa, mà là cô phải đi bắt quỷ!

"Ta sẽ nhanh chóng có câu trả lời cho cô nương." Bàn Vũ nói xong liền rời đi cùng với Bàn Nguyệt Nhi.

"Dao Dao, vì sao bọn họ lại không đồng ý?" Ôn Đình Trạm có thể nhìn rõ lời từ chối của Bàn Vũ.

"Dân tộc Dao vốn chỉ tin tưởng Đạo giáo và Vu giáo, chỉ sợ trong bọn họ có người còn lợi hại hơn cả muội, chuyện này muội không cần phải ra tay. Vừa rồi muội mở lời vì muội muốn nhắc nhở hắn mà thôi, chỉ cho hắn một hướng đi để hắn có thể xác định được phạm vi của hung thủ." Chẳng qua cô nhìn thấy phản ứng vừa rồi của hắn, cô sợ rằng hung thủ này không giống với người bình thường.

"Cô nương, thiếu gia, khi nào thì chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này?" Vệ Kinh nhìn thấy cha con Bàn Vũ đã rời đi, lúc này trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi bước đến hỏi.

Nơi này quá quý dị và đáng sợ, những người này vốn không phải là người bình thường, cách mà họ giết người khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Trái tim của Vệ Kinh không thể chịu đựng được nữa.

"Hiện tại e rằng chúng ta không thể rời đi được." Mặc dù bọn họ đã chứng minh được mình trong sạch nhưng lúc này chắc chắn bọn hắn sẽ không dễ dàng để cho bọn họ rời đi.

Nhưng lại có chuyện ngoài ý muốn, đến rạng sáng ngày hôm sau Bàn Vũ lấy lý do trong tộc không được bình yên nên hẳn phải người đến tiễn Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang rời đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Trận Chiến Trên Sông

Ôn Đình Trạm chỉ vừa nghĩ thoáng qua thì cậu đã hiểu được ý định của đám người Bàn Vũ, cậu bày ra vẻ mặt hiểu rõ cười nói với Dạ Dao Quang: "Chúng ta đúng thật là bánh trái thơm ngon."

Từ người chịu tội thay lại biến thành mối câu.

"Vì chúng ta sống ở dưới mái hiên của người ta." Dạ Dao Quang nói ra một câu lạnh nhạt, sau đó cô cáo từ với Bàn Vũ.

Người ta có ý tiền khách, cho dù bọn họ biết rõ người ta muốn lấy họ ra để dẫn dụ hung thủ thì bọn họ cũng chỉ đành tự nhận mình không may, họ không thể ăn vạ mà không đi được. Có lẽ việc tìm ra hung thủ rất quan trọng đối với bọn hắn, hoặc có lẽ là trong lòng của họ có chút áy náy và cũng có thể là bọn họ cảm thấy hai người vẫn chưa đủ phân lượng, cho nên tự bản thân Bàn Vũ dẫn người đến đây để tiền bọn họ.

"Cẩn thận, Kim Tử bảo vệ thật tốt cho Vệ Kinh." Dạ Dao Quang đứng trước bè trúc, cô vượt lên đầu của Kim Tử rồi cô nhìn về Ôn Đình Trạm.

Dòng sông dưới chân núi trong suốt và có màu xanh lam, hai bên đều là núi cao quanh co kéo dài đi xuống. Bầu trời xanh thẳm, gió thổi nhẹ nhàng, đám mây màu trắng, ánh sáng tươi đẹp, một phong cảnh non sông vô cùng xinh đẹp. Nếu không phải bọn họ đang ở trong tình huống như vậy thì Dạ Dao Quang sẽ rất hứng thú thưởng thức cảnh đẹp.

"Đợi khi chúng ta già đi cũng sẽ tìm đến tiên cảnh nhân gian như thế này để lánh đời và sẽ không đi ra nữa. Ban ngày chúng ta có thể du sơn

ngoạn thủy, ban đêm chúng ta sẽ ngắm trăng sao, đến mùa hè chúng ta lại pha trà nấu rượu, khi đến trời đông giá rét chúng ta sẽ đi ngắm mai trong tuyết..." Đôi mắt của Ôn Đình Trạm mang theo niềm khao khát nhìn cảnh đẹp xung quanh.

Dạ Dao Quang là người không hiểu chuyện, chẳng những cô không cảm thấy cảm động với những hình ảnh mà Ôn Đình Trạm đã vẽ ra mà cô còn phản lại lời nói của cậu: "Chàng mới mấy tuổi, chưa gì đã nghĩ xa đến như vậy rồi. Muội thà rằng đi đến nhiều nơi có núi sông, ngắm hết mọi biến hóa của vạn vật. Muội không muốn chỉ ở một chỗ, nếu không muội sẽ phát điên!"

Dạ Dao Quang vẫn cảm thấy nếu như không phải bị ép phải lánh đời thì trong đầu của những người này đều có vấn đề. Họ muốn tu luyện thì nơi nào cũng có thể tu luyện, nếu họ không muốn tranh quyền thế cho dù ở nơi nhân gian mật mờ thì cũng có thể không màng đến quyền thế. Vì sao phải nhất định chỉ ở một chỗ? Cô không thể hiểu được, bởi vì cô hoàn toàn không thể tiếp nhận được một cuộc sống như thế.

"Đi khắp chân trời góc biển cũng rất tốt." Ôn Đình Trạm không cảm thấy mất hứng bởi lời nói của Dạ Dao Quang, bởi vì tính tình của Dạ Dao Quang là như vậy, cậu cũng đã quen dần với tính của cô.

"Muội chưa bao giờ phải lo lắng cho ngày mai." Đôi mắt của Dạ Dao Quang lạnh nhạt nhìn bề trước ở dưới sông đang lui lại về phía sau.

"Bởi vì cho dù là ai thì cũng không thể biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, những người giống như muội vẫn không thể tính toán hết được ý trời. Ông trời luôn thích trêu người, đoán không ra sờ không được, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên. Nếu như mọi chuyện đều thuận lợi thì muội sẽ tùy ý ung dung tự tại, nếu như ông trời muốn làm khó, vậy thì muội sẽ vượt khó mà tiến lên."

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến cho Ôn Đình Trạm phải suy ngẫm, sau đó cậu nhanh chóng hiểu ra rồi cậu tự giễu cười nói với Dạ Dao Quang: "Ta không hiểu nhiều bằng Dao Dao."

"Cuộc đời của chàng chỉ vừa mới bắt đầu, đợi khi chàng đã trải qua nhiều và nhìn thấy nhiều chuyện thì trong lòng của chàng sẽ tự mở rộng ra." Dạ Dao Quang cười an ủi cậu.

Nhưng không ngờ Ôn Đình Trạm nhú mày rồi hỏi lại một câu: "Chẳng lẽ Dao Dao trải qua nhiều chuyện hơn so với ta sao?"

Dạ Dao Quang lập tức nghẹn lời, do cô sơ ý mà quên mất đầu óc của tiểu tử này được cấu tạo không giống với người bình thường, chỉ số thông minh không thể lấy số tuổi ra mà suy đoán. Lúc này cô cười híp mắt nói: "Trời sinh ra muội có thêm một năng khiếu không được sao?"

"Chúng ta đi thôi." Ôn Đình Trạm rất nghiêm túc gật đầu, cậu cảm thấy nếu cậu không đồng ý thì tất nhiên sẽ có ngày lành đang chờ đón cậu!

"A, có rất nhiều cá ở dưới nước." Lúc này Vệ Kinh chỉ vào mặt hồ nói.

Dưới sông có cá thì có gì phải ngạc nhiên, Dạ Dao Quang lắc đầu cười nhưng Ôn Đình Trạm lại nhìn theo ngón tay của Vệ Kinh. Đúng thật là thỉnh thoảng một con cá có sống lưng màu đỏ bơi lên trên mặt nước, xung quanh cũng là như vậy, chắc là vì nước trong hồ hơi sâu nên mỗi lần cậu chỉ nhìn thấy sống lưng của con cá nhô lên.

"Ta chưa bao giờ nhìn thấy nhiều cá như vậy." Ngay cả Bàn Vũ cũng nói như thế. Tuy bọn họ không thường rời khỏi ngọn núi nhưng mỗi năm vẫn sẽ có một nhóm người đi mua một ít vật liệu cần thiết. Bàn Vũ là tộc trưởng nên hẳn cũng đi ra ngoài mấy lần nhưng đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy nhiều cá như vậy.

Người nói vô tâm nhưng người nghe thì có ý. Ôn Đình Trạm vốn dĩ không để ý đến nhưng khi cậu nghe xong lời này thì lập tức cậu cẩn thận nhìn về bầy cá chột nhô lên gần như không nhìn thấy trên mặt nước xanh biếc. Bầy cá không nổi lên trên, Ôn Đình Trạm nhắm mắt lại, cậu nhìn thấy một chút hư ảnh. Bỏ qua sóng gợn, cậu vẽ ra hình dáng của loài cá này. Cuối cùng cậu tổng hợp lại tất cả những số liệu mà cậu đã vẽ ra trong đầu, cậu phát hiện ra đây không phải là cá mà chính là rắn!

"Dao Dao." Sắc mặt của Ôn Đình Trạm không hề thay đổi, cậu thoải mái đi đến bên cạnh cô rồi gọi tên cô cũng giống như bình thường vậy, sau đó cậu nắm lấy tay của Dạ Dao Quang rồi viết lên hai chữ nước và rắn vào lòng bàn tay của cô.

Sắc mặt của Dạ Dao Quang thay đổi, cô nhìn xung quanh đều thấy có dấu vết của bầy cá nhô lên. Lúc này cô đã biết bọn họ đã bị bầy rắn bao vây, hơn nữa loại rắn này không giống với rắn bình thường. Cô nhanh chóng kéo qua Vệ Kinh và Kim Tử, cô dùng tâm ý tương thông để nói với Kim Tử để nó che chở cho Vệ Kinh.

Khí ngũ hành nhanh chóng tạo thành một lớp màng bảo vệ cô và Ôn Đình Trạm ở bên trong, cô nghiêng đầu nói với Bàn Vũ đang đứng ở bên cạnh:

"Trong nước không phải là cá."

Bàn Vũ sửng sốt, hẳn còn chưa kịp hỏi trong nước không phải là cá thì đó là gì thì hẳn chợt nghe tiếng động ầm ầm vang lên, từng con rắn Trúc Diệp Thanh màu đỏ dài và nhỏ từ trong nước nhảy lên. Bọn nó nhảy lên cắn rất chính xác về những người đang chống bè trúc. Dạ Dao Quang vung tay lên, Thiên Lân lượn vòng bay ra dẫn theo luồng khí lạnh lẽo bắn ra bốn phía và đồng thời hai người đang chống bè trúc may mắn thoát khỏi cái chết.

Những người đang chống bè trúc ở bên cạnh Bàn Vũ vì lúc này được Dạ Dao Quang nhắc nhở mà có phòng bị. Ở bên kia những con rắn không tiếp tục công kích đến những người chống bè trúc nữa, bởi vì ở phía sau lưng của những người đang chống bè trúc này đều là cao thủ mang danh nghĩa hộ tống Bàn Vũ mà đến đây cho nên một kích vừa rồi không có ai bị thương cả.

Tất cả mọi người không có thời gian để vui mừng bởi vì lập tức ở dưới nước có con rắn dài màu đỏ đậm và trên đầu của nó có hình tam giác, chúng nhô lên trên mặt nước tạo thành màn nước quay cuồng và dâng lên cao. Chỉ trong nháy mắt bè trúc đang trôi nổi trên sông bị bao vây, Dạ Dao Quang nhìn thấy chúng nó đang quay cuồng ở xung quanh và tập trung ở phía trên như muốn bao vây bọn họ, đôi mắt của cô vô cùng lạnh lẽo.

Dạ Dao Quang xoay người vung lên la bàn, rồi la bàn đứng yên ở trên không, sau đó cô bắt đầu niệm thần chú trên đầu ngón tay của cô. La bàn không ngừng lượn vòng, màu vàng trong suốt từ bát quái đồ phát ra từ la bàn ngăn cản lại hàng ngàn hàng vạn con rắn đang bay vút lên cao.

Lúc này hai người đi theo bên cạnh Bàn Vũ bay lên trên không, từ lòng bàn tay của bọn họ dẫn ra nguồn lực vô cùng mạnh mẽ đánh về phía bầu rắn đang bị ngăn chặn bởi la bàn. Trong nháy mắt máu thịt nổ tung, những con rắn đã bị đánh thành mưa máu rồi tán ra trên bầu trời.

La bàn bay vòng rồi rơi vào lòng bàn tay của Dạ Dao Quang. Lúc này cô mới phát hiện có gì đó đang nhúc nhích đến bè trúc ở dưới chân của cô, cô vừa cúi đầu nhìn thì da đầu không khỏi tê dại. Dạ Dao Quang vô cùng chán ghét động vật thân mềm giống như rắn và đĩa!

Lúc này có rất nhiều con đĩa đang bò lên bè trúc, đáng sợ nhất chính là những con đĩa này lớn gần như gấp mười lần so với con đĩa bình thường!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Trạm Giao Liên Thủ

Dạ Dao Quang vùng tay đập chết con đĩa đang bơi gần đến mình. Nào ngờ khi con đĩa này bị đập chết, máu của nó đen kịt bắn tung tóe. Dạ Dao Quang sửng sốt nhanh chóng xoay người kéo vạt váy xuống, phất tay để khí ngũ hành trong tay lần lượt xếp thành dải dài khiến cho dòng máu đen đang lan đến kia phải dừng lại.

“A!” Lúc này Dạ Dao Quang bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết. Dạ Dao Quang hơi nghiêng đầu nhìn thấy trên mặt của người dân tộc Dao đang đứng bên cạnh chống bè trúc có một giọt máu đen. Sau đó mặt của hắn giống như bị đốt trên ngọn nến nhanh chóng tan chảy ra, da thịt dần dần bị bong tróc. Chỉ trong chớp mắt một người đang sống đã biến thành một bộ xương trắng, có thể tưởng tượng được tốc độ mục ruỗng nhanh đến mức độ nào.

Khung cảnh này khiến cho Vệ Kinh vô cùng hoảng sợ, đến cả Ôn Đình Trạm cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Đĩa có rất nhiều, hơn nữa rất khó có thể loại bỏ hết, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể bị máu độc của nó giết chết. Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành để bảo vệ Vệ Kinh và Ôn Đình Trạm, tính kế đối phó với chúng.

Rõ ràng Bàn Vũ đối phó với loại đĩa này cũng phải bó tay, người vừa chết lúc này thực sự khiến cho người ta phải khiếp sợ. Chúng ta phải tìm hiểu rõ loài đĩa kia, tuyệt đối không thể để cho máu độc của chúng lan đi khắp nơi giết hại người khác được.

Đúng lúc đó có một cô gái đi ngang qua rút ra một cây sáo ngắn, thổi một khúc nhạc rất kỳ quái. Khúc nhạc vừa tấu lên, những con đĩa đang bao vây tấn công lúc này liền dừng lại, dường như chúng nghe theo sự chỉ huy của khúc nhạc này dần dần rút lui hết.

Lúc lũ đĩa đang rút lui được một nửa, không biết ở đâu vang đến một khúc nhạc chói tai phá vỡ bầu không khí. Lũ đĩa vốn dĩ đã rút lui nhưng nghe thấy tiếng sáo lại bắt đầu xông lên.

Mặt cô gái thổi cây sáo ngắn kia liền biến sắc, nàng vừa chuyển âm của khúc nhạc thì khí thế lúc này còn cao hơn lúc trước khiến cho lũ đĩa kia lại phải rút lui. Lúc này ở phía xa bỗng nhiên xuất hiện một sức mạnh vô hình, dường như là người có tu vi rất cao về cổ cầm, chỉ cần gảy nhẹ dây đàn là có thể mang theo một sức mạnh đột kích vô cùng lớn lao đến. Khi mọi người không chú ý thì cô gái thổi cây sáo ngắn đã bị nguồn sức mạnh vô hình kia thổi bay.

Âm luật vừa ngừng, lũ đĩa kia lại điên cuồng xông lên. Ôn Đình Trạm thấy vậy liền lấy cây sáo ngọc vẫn mang bên mình ra, cố gắng nhớ lại âm thanh vừa nghe lúc nãy. Cậu nhắm mắt lại và bắt đầu thổi, lúc mới thổi vẫn còn chưa nhớ được âm luật nên vẫn bị đứt đoạn giống như người mới học thổi sáo vậy. Cậu thổi được khoảng nửa nén hương thì lũ đĩa kia cũng đã tiến đến gần, cuối cùng thì cậu cũng thổi được khúc nhạc mà cô gái kia vừa mới thổi.

Quả nhiên lũ đĩa kia lại dừng lại và lùi về sau.

Cảnh này làm cho tất cả mọi người trong đó có Bàn Vũ và cả cô gái vừa bị hất bay ra ngoài được mọi người kéo về đều tỏ ra vô cùng kinh sợ. Nàng nhìn Ôn Đình Trạm bằng ánh mắt tràn đầy sự sùng bái lẫn kinh sợ.

Khúc nhạc này là khúc nhạc dùng để khống chế loại trùng độc đặc biệt, âm luật vô cùng phức tạp. Nàng học thổi khúc nhạc này lúc nàng năm

tuổi đến bây giờ mới đạt đến trình độ đó. Còn Ôn Đình Trạm mới nghe có một lần mà chỉ cần nửa nén nhang cậu đã có thể thối lại cả khúc nhạc đó, làm sao có thể không làm cho nàng thấy khâm phục lẫn kinh sợ chứ?

Ôn Đình Trạm làm cho lũ đĩa kia rút lui nhưng người khổng chế lũ đĩa kia một lần nữa tạo ra cách để đối phó lại Ôn Đình Trạm. Dạ Dao Quang tỏa ra khí ngũ hành để Ôn Đình Trạm đứng trong vòng bảo vệ, lúc lâu sau cảm thấy đối phương đánh lén. Trong ánh mắt cô hiện ra tia sắc bén, đầu ngón tay chứa khí ngũ hành truyền vào la bàn, chiếc la bàn đó đang xoay tròn.

Trong lúc la bàn đang xoay tròn, đầu ngón tay Dạ Dao Quang nhanh chóng dịch chuyển la bàn đang chuyển động lên trên. Ngoại trừ Kim Tử ra thì chẳng có ai có thể nhìn thấy đầu ngón tay Dạ Dao Quang, mỗi một nơi lại điểm một cái, mỗi chỗ đều có một hố tròn ánh vàng trong suốt. Trong lòng bàn tay cô xuất hiện ảo ảnh màu trắng trong suốt do la bàn tỏa ra, nếu như Bàn Vũ nhìn thấy chắc chắn sẽ sợ hãi và phát hiện ra những ảo ảnh này lại là bản đồ thực chất gần đó. Đầu ngón tay Dạ Dao Quang nhanh chóng thay đổi, rất nhanh những chỗ mà đầu ngón tay của cô điểm xuống lúc nãy liền va phải lực cản trở. Hai ngón tay cô tụ lại với nhau, đầu ngón tay với khí ngũ hành đang bao trùm toàn thân Dạ Dao Quang đều hướng tới một địa điểm rồi tụ lại ở đó.

Người đang điều khiển lũ đĩa ở phía xa trên đỉnh thanh sơn bỗng nhiên hét lên một tiếng, trái tim trong lồng ngực nổ tung không có bất kỳ dấu hiệu báo trước, nàng ta hoảng sợ ngã xuống. Ngay khi nàng ta vừa ngã xuống, lũ đĩa kia liền hóa thành dòng máu đen, sau đó vết máu dần dần biến mất không để lại một chút dấu vết nào.

Dạ Dao Quang thu hồi la bàn. Kiếp trước cô bị thua trong tay của thầy pháp, cô đã tổn không ít công sức luyện ma thuật, còn chăm chỉ luyện hơn luyện thuật phong thủy. Mặc dù ma thuật được truyền từ đời này sang đời khác cha truyền con nối nên người ngoài không thể lĩnh hội được hết sự

ting túy trong nó, nhưng cố gắng làm hết sức ắt sẽ nhận được báo đáp, ít nhất thì cô cũng học sơ qua ma thuật phòng khi có việc cần dùng đến.

Mọi thứ đều biến mất sạch sẽ khiến người ta cảm thấy dường như không có điều gì xảy ra, vẻ mặt căng thẳng của tất cả mọi người như để nhắc nhở bản thân vừa trải qua chuyện gì. Bàn Vũ kêu người hầu dọn dẹp mọi thứ, nhanh chóng lên đường.

Sau đó mọi thứ lại như sóng yên biển lặng, không xảy ra bất kỳ điều gì. Nhưng càng như vậy càng khiến cho Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang cảm thấy bất an.

“Đi qua sơn động trước mặt là chúng ta ra ngoài rồi”. Hai canh giờ sau, Bàn Vũ chỉ hai ngọn núi nối tiếp nhau tạo thành sơn động, nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhìn lên thấy sơn động có vô số dây leo rũ xuống. Do ở đây có chút hoang vu hẻo lánh, hơn nữa dây leo quá dày, nếu như không nhìn kỹ thì có lẽ sẽ chẳng có ai phát hiện ra ở đây lại có một sơn động.

“Dao Dao, cẩn thận”. Lúc đến gần sơn động, Ôn Đình Trạm khẽ nhắc.

Nếu như đối phương muốn ra tay thì nơi đây có lẽ là nơi duy nhất và cũng là cơ hội cuối cùng để có thể hạ thủ. Không chỉ Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm hiểu rõ điều này, ngay cả đám người Bàn Vũ cũng biết. Thực ra khi ở cửa sơn động họ có thể lựa chọn để cho Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm tự mình rời đi. Cho dù là vì tấm lòng nhân đức của Bàn Vũ hay là do khát vọng muốn nhanh chóng bắt được hung thủ, thời khắc bọn họ chọn tiễn đám người Dạ Dao Quang vào sơn động, Dạ Dao Quang quyết định nếu như Bàn Vũ cần giúp đỡ, cô sẽ cố gắng hết sức để giúp.

Do bị dây leo che mất ánh sáng nên khi đi vào sơn động phải dùng đuốc thắp sáng, bên trong sơn động cũng toàn là dây leo quấn chặt.

Dạ Dao Quang gạt những sợi dây leo ở trước mặt sang một bên, sau đó có một ánh sáng đen khiến người ta cảm thấy không thoải mái lóe lên qua khóe mắt cô, trong chớp mắt thân thể của cô liền đóng băng.

“Cẩn thận!” Dạ Dao Quang hét to, sau đó từ trong dây leo có rất nhiều dơi màu tím bay ra. Đàn dơi này chính là đàn dơi mà Dạ Dao Quang nhìn thấy ở dưới cầu treo lúc nãy.

Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành để bảo vệ Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh. Bên phía Bàn Vũ lúc đàn dơi bay qua có mấy người bị móng của đàn dơi cào, sau đó toàn thân nhanh chóng chuyển thành màu đen. Toàn bộ da thịt đều khô héo, dường như chỉ cần hít thở một cái đã có thể biến thành xác khô rồi!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Làm Thơ

Cảnh này khiến tâm trạng Dạ Dao Quang chấn động. Từ lúc ở giữa dòng sông ban nãy, Dạ Dao Quang đã nghi ngờ việc này vượt ra khỏi năng lực của Dao tộc. Phương pháp khổng chế rắn, côn trùng, chuột, kiến giống thủ đoạn của Miêu tộc hơn!

Dạ Dao Quang nhanh chóng liếc nhìn Bàn Vũ. Dù là Miêu tộc hay Dao tộc thì đây cũng là chuyện nhà người ta, cô không tiện xen vào. Tuy bị lợi dụng nhưng suy cho cùng là bọn hăn tự ý xông vào lãnh địa của người khác, không thể trách họ được.

Toàn thân cô gần như vận hết khí ngũ hành tạo thành cương khí (1) bảo vệ Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh ở bên trong. Thế nhưng rất nhiều con dơi quái dị, từng nhóm một không ngừng bay xuống từ trên đỉnh dây leo giống như hôm đó Dạ Dao Quang dùng hỏa trùng đối phó với Phục Cháp. Những con dơi này liều mạng lao đầu vào phía cương khí của cô. Một nhóm bị ép đến nát bầy, nhóm thứ hai lại nhào tới, tiếp tục bền bỉ. Dù sao thì tu vi của Dạ Dao Quang chỉ có nhiều đó nên cô dần cảm thấy kiệt sức. Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cương khí bảo vệ cũng bị đàn dơi phá nát!

Bên kia, cả đám người Bàn Vũ khoác tay nhau, đồng loạt mở miệng phát ra một tiếng ngâm nga. Âm thanh phát ra từ lồng ngực này vô cùng mạnh mẽ. Đàn dơi còn chưa tới gần đã bị âm thanh này đánh bay, tiện đà nổ tung mà chết, rơi xuống con sông trong sấm động.

“Kim Tử!” Ôn Đình Trạm thấy Kim Tử bay ra khỏi cương khí bảo hộ của Dạ Dao Quang, vội vã hét lên.

Kim Tử đã vọt đến chỗ cao nhất, trong nháy mắt hấp dẫn vô số con dơi bay qua đó, bao lấy nó từng lớp một. Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh đều biến sắc, Dạ Dao Quang vẫn không suy suyển. Phía trên nhanh chóng tạo thành một quả cầu tím như chiếc đèn treo trên đỉnh đầu, từ khe hở tỏa ra một luồng kim quang chói mắt.

“Hự... ha!” Một tiếng vang thật lớn, hầu như mọi người đều cảm nhận được phía trên sơn động rung lên, họ cũng bị chấn động bởi âm thanh đỉnh tai như óc này. Sau đó chỉ thấy những con dơi vây lấy Kim Tử bị luồng khí mạnh mẽ đánh bật, bay đến giữa không trung thì bị xoắn nát bấy.

Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh thấy vậy thở dài một hơi, lại thấy vô số con dơi khác tiếp tục xông đến chỗ họ. Kim Tử hít sâu, thân thể nó to lên không ngừng gấp khoảng mười lần, lồng ngực nhanh chóng gồ lên.

“Gào!” Kim Tử tức giận thét dài, tiếng thét dài làm cho khí lưu trong không khí nơi này bị nghịch chuyển. Dơi trực tiếp bay tới không có cơ hội thoát ra, chưa tới gần đã bị luồng khí ép nát. Luồng khí khuếch tán theo tiếng hét của Kim Tử khiến những con dơi treo ngược phía trên không kịp bay xuống đều nát bấy, đến cả dây leo quấn quanh không biết bao nhiêu năm trong động cũng vì thế mà bị đứt không còn một mảnh.

“A, cup F quả nhiên ba đào hung dững (2), lợi hại.” Dạ Dao Quang giơ ngón tay cái lên với Kim Tử.

“Thần hầu...” Nếu trước kia không biết thì bây giờ Bàn Vũ đã biết Kim Tử là con vật nào, không khỏi cất tiếng thán phục.

Tai của Dạ Dao Quang rất thính nhưng cô chỉ coi như không nghe thấy gì. Kim Tử vì hết sức đánh một trận giữa không trung mà bị choáng váng đầu óc như quả bóng da bình thường bị xì hơi rơi xuống, cô nhanh chóng đỡ lấy nó rồi chấp tay với đám người Bàn Vũ: “Tộc trưởng không cần tiền, cáo từ.”

Nói xong, cô vận khí vào lòng bàn tay, chưởng vào bè trúc bên cạnh. Bè trúc tựa như được gắn mô tơ phóng đi như tên bắn. Đám người Bàn Vũ còn chưa kịp nói một câu khách khí đi thông thả thì đã không còn thấy bóng dáng của Dạ Dao Quang.

Tuy sơn động rất dài nhưng với tốc độ của Dạ Dao Quang, chỉ chưa đầy nửa nén hương đã nhanh chóng rời khỏi sơn động. Vừa ra khỏi sơn động, họ đã thấy vô số cánh hoa trắng nhẹ rơi xuống, bên bờ là những khóm anh đào nở rộ cả thân cây, nhành hoa trong không khí mọc lan về phía lòng sông. Tuy mặt sông rất rộng nhưng vẫn tạo thành một vòm hoa tự nhiên, phong cảnh đẹp không tả xiết.

“Vì sao hoa tuyết lại tranh rơi?”

Khách rồi sang sông tận cuối trời.

Ngang qua hoa đậu nơi bè trúc,

Vương lại duy chỉ nhạt mùi hương.

Yếu nhẹ khiêu vũ hồi sau đó,

Hương hoa thơm ngát than thế mà.

Lại có nghiêng thành vì quốc sắc,

Không người viết tặng một bài thơ.” (3)“Không phải có người đang làm thơ đó sao?” Dạ Dao Quang liếc nhìn Ôn Đình Trạm.

“Muội thật sự không hiểu nổi mấy kẻ văn nhân các chàng. Bản lĩnh tức cảnh sinh tình quả thật làm con người ta nhìn thấy mà thở than. Muội nói này Trạm ca, chàng tuổi còn trẻ, đừng giả vờ giả vệt với muội. Mấy người như chàng không phải thích mượn thơ gửi tình sao, chàng có thể nói cho muội biết là chàng đang than thở cái gì hay không?”

“E hèm... Dao Dao, ta một lòng thở than vì cảnh đẹp hiếm có này, tuyệt không gửi gắm tình cảm như vừa nói.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Ôn Đình Trạm hơi nhăn nhó. Cậu thề với trời bài thơ này là ngẫu hứng làm ra, chỉ đơn giản tiếc thương cho cảnh đẹp nhưng không người ngó ngàng, bị chôn vùi mà thôi...

Vệ Kinh cảm thấy cô nương quá hà khắc với công tử, bài thơ hay biết bao. Hẳn cũng từng học chữ ở đoàn hát kịch, mặc dù không nhiều nhưng hẳn vẫn cố gắng nhớ kỹ mấy câu thơ của thiếu gia. Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang sẽ không thể ngờ, cũng vì bài thơ nghe có vẻ non nớt này ngày sau được lưu truyền ra ngoài khiến cho vô số người có tài không gặp thời đều tấm tắc cảm thông. Cũng nhờ vậy mà làm cho vô số người đọc sách vô cùng ngưỡng mộ và khâm phục Ôn Đình Trạm, đương nhiên chuyện này để sau.

Dạ Dao Quang cũng không bắt bẻ Ôn Đình Trạm nữa. Đừng bảo là văn nhân cổ đại, dù có hiện đại thì cũng là bộ dạng này. Cô cũng không có ý định ép Ôn Đình Trạm khác người. Suy cho cùng ngày sau cậu cũng sẽ gia nhập vào thế giới của văn nhân, chỉ cần bảo đảm cậu không biến thành nhà nho nghèo hèn là được.

Họ hít sâu một hơi, một làn hương hoa đào nhẹ nhàng ủa tới. Cây anh đào xuôi theo mặt nước tựa như đón đưa lữ khách, quả thật là cảnh đẹp nhân gian khó gặp. Nếu ở kiếp trước, chỉ sợ tới mùa anh đào nở, du khách sẽ chen nát mất.

Trong lòng cô không khỏi cảm thán: “Nơi này quả nhiên rất đẹp, thật có chút đáng tiếc.”

“Đúng đúng, tiểu nhân và gánh hát vào nam ra bắc đến rất nhiều nơi cũng chưa từng thấy cảnh đẹp thế này đâu.” Vệ Kinh đột nhiên gật đầu. Lòng sợ hãi sau khi thoát khỏi đại nạn cũng vì cảnh đẹp này mà biến mất, hẳn ngạc nhiên nhìn những cánh hoa trên không trung che khuất ánh mặt

trời. Ánh dương xuôi theo tầng tầng lớp lớp cánh hoa chiều xuống phủ lên những cây anh đào một lớp lụa mỏng. Trong nháy mắt, hân đường như đã hòa vào một thế giới khác. Trước đây, lúc ở trong gánh hát nghe hí kịch, hân đã nghe qua một vài ca từ tuyệt đẹp nhưng nếu dùng để tả nơi này thì có vẻ cực kỳ dung tục.

Mọi người đều đắm mình trong cảnh đẹp. Với lại cũng đã rời khỏi sơn động, ra khỏi phạm vi của Đạo tộc nên tâm trạng đã được buông lỏng, hoàn toàn không để tâm phía sau bọn họ. Nơi bè trúc đi qua đã im hơi lặng tiếng hình thành một vòng xoáy nhỏ lớn bằng chậu nước rửa mặt. Vòng xoáy này sau khi xuất hiện thì nhanh chóng biến mất rồi lại bùng lên, tiến sát gần bè trúc, hơn nữa vòng xoáy còn lớn thêm một vòng, cứ như vậy chậm rãi tới gần.

(1) Cương khí: Trong Đạo giáo, chỉ luồng khí to lớn cứng rắn.

(2) Ba đào hung dũng: Là một thành ngữ của Trung Quốc, mô tả hình dạng con sóng vừa lớn vừa nhanh.

(3) Phiên âm:

“Phân tuyết nhân hà lạc?

Thiên nhai độ nhàn khách.

Hoa hạ trúc phiệt quá,

Đồ lưu hàm hương bạc.

Yếu vũ phiên tiên hậu,

Phương tức thán nại hà.

Tiện hữu khuynh quốc sắc,

Vô nhân phú thi ca.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Lục Hợp Đại Trận

“Được rồi, đừng giả bộ chết nữa, ta biết công lao của người lần này rất lớn. Trở về ta sẽ bảo Điền tẩu làm cá chua ngọt cho người một tháng!” Dạ Dao Quang lè lưỡi nhìn Kim Tử du trên người cô, tựa đầu trên bả vai cô khiến cô bất giác đưa tay xoa xoa đầu nó.

“Éc éc...” Kim Tử làm bộ đáng thương, dụi dụi đầu vào vai Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang há miệng, câu nói người thực sự càng ngày càng giống chó kia cuối cùng cũng nuốt xuống, chặn lại sự tàn nhẫn đối với Kim Tử rồi kiên nhẫn nói một câu: “Ta tự làm cho người!”

“Éc éc!”

Kim Tử muốn nghe những lời này, lập tức nó tràn trề sức sống tỉnh dậy, không kìm được hưng phấn nhảy dựng lên. Cú nhảy này lên tận trời, nó xoay người trên bầu trời rồi bổ nhào xuống, lộn ngược người dang rộng hai tay bay xuống chỗ Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang thật sự muốn né để nó ngã lên bề trục cho xong nhưng nghĩ lại vừa rồi Kim Tử quả thực đã trợ giúp cô thuận lợi thoát khỏi cảnh nguy khốn nên vẫn đưa tay ra đón nó.

Nhưng Kim Tử không rơi vào lòng Dạ Dao Quang ngay lập tức. Lúc sắp rơi vào cái ôm nó yêu thích nhất thì đột nhiên tứ chi nó cứng đờ giữa không trung, đôi mắt tròn tròn lên. Vì phải tự mình đón lấy Kim Tử, ánh mắt Dạ Dao Quang đối diện Kim Tử lập tức nhìn thấy hình ảnh vòng xoáy to lớn từ trong đồng tử của Kim Tử, trái tim cô bỗng nhiên chấn động.

Cô lập tức ra tay nhanh như chớp. Hai tay cô chia ra bắt lấy vai Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh, tung người nhảy lên một cái. Trong khoảnh khắc bọn họ nhún người nhảy lên, bệ trúc dưới chân họ đã bị vòng xoáy nuốt chửng, chỉ nghe thấy âm thanh răng rắc. Bệ trúc tựa hồ đã bị sức mạnh không tên của vòng xoáy xoắn vỡ vụn.

Dạ Dao Quang bắt lấy Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh rồi tung người nhảy vào rừng hoa đào. Kim Tử ở giữa không trung cũng xoay người một phát, sau đó cũng rơi vào rừng hoa đào, vừa tiếp đất liền chạy như điên về phía trước.

“Kim Tử, người chặn phía trước, ta cản phía sau!” Dạ Dao Quang nhanh chóng dặn dò, Kim Tử vươn tay bắt lấy một nhành hoa, nhảy vài cú chạy về phía trước.

Chạy trong khoảng thời gian một nén hương, bọn họ vẫn còn ở trong rừng đào. Ôn Đình Trạm bỗng ngừng lại đưa tay bắt lấy Dạ Dao Quang, nhìn một chỗ quẹo tại cây hoa đào phía trước, sắc mặt nặng nề: “Dao Dao, chúng ta vừa đi ngang qua nơi này một lần rồi, chúng ta bị kẹt trong rừng hoa đào rồi!”

Tuy tình huống nguy cấp nhưng Ôn Đình Trạm vẫn rất bình tĩnh, sức mạnh của cậu đến từ Dạ Dao Quang. Để giảm bớt áp lực cho Dạ Dao Quang, cậu rất cẩn thận nhạy bén quan sát tình hình xung quanh. Dù phong cảnh trong lúc chạy chỉ chợt lóe nhưng cậu vẫn có thể nhớ được tất cả những dấu hiệu đã từng thấy qua. Cậu nhớ rõ đã nhìn thấy cây này trước đó.

Dạ Dao Quang cũng dừng bước. Sau khi mọi người dừng lại, một cơn gió lớn từ bốn phương tám hướng thổi tới, cuốn lên vô số cánh hoa nằm trên nền đất. Cánh hoa hòa vào một luồng khí mạnh mẽ bay cuộn về phía họ.

Lúc này Ôn Đình Trạm lấy cây sáo bên hông ra, xoay người bay lên. Cây kiếm sáo đã ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lẽo của thanh kiếm xẹt qua, kiếm khí tạo thành một tia sáng trên không trung càn quét chém đứt toàn bộ hoa đào theo gió bay đến.

Dạ Dao Quang nương mày nhìn Ôn Đình Trạm: “Không tệ, nhanh như vậy đã có kiếm khí rồi!”

Cậu ấy không thể tu luyện nhưng tập võ lại khá giỏi. Bao nhiêu người luyện kiếm mười năm hay tám năm cũng chẳng mơ sẽ luyện được kiếm khí.

“Ta mới hiểu được ngày hôm qua.” Ôn Đình Trạm thu kiếm đứng bên cạnh Dạ Dao Quang. Thực ra ngộ tính của cậu cao là một chuyện, trọng tâm nhất là quyền kiếm phổ kia quả thực phi phàm, không uổng công cậu bỏ ra nhiều tinh lực như vậy để lấy. Hơn nữa thanh kiếm trong tay này rất dễ hòa làm một thể với cậu nên luyện rất thuận tay. Ôn Đình Trạm dĩ nhiên không biết, bởi vì cây sáo này là pháp khí mà trên người cậu mang theo Dương châu hấp dẫn nhau mới có thể làm cho cây sáo và cậu không cần tôi luyện mà thành một khối.

“Vậy giúp muội hộ pháp, muội lên trước xem một chút.” Trong lúc nhất thời, Dạ Dao Quang cũng không biết nơi này bày trận pháp gì, chỉ có thể nhảy lên cao nhìn kết quả.

“Được.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

Dạ Dao Quang nhảy lên, chớp mắt cô bay vọt lên, bốn cây anh đào nhỏ hơn bên cạnh đột nhiên chui lên mặt đất bao vây cô lại. Thấy vậy Ôn Đình Trạm đuổi sát phía sau tung lên, xoay người. Lúc cây anh đào còn chưa tụ về phía Dạ Dao Quang thì cậu một kiếm chặn ngang chém đứt toàn bộ.

Không biết có thứ gì ở dưới đất bỗng nhô lên khỏi mặt đất đánh về phía Vệ Kinh. Cơ thể Kim Tử chưa hề biến đổi nhưng chân nhấc lên lại to thêm vô hạn. Sau khi to cỡ chân voi, nó hung hăng giẫm một phát lên mặt đất. Cùng với sự lay động của mặt đất, vật nhô lên đã bị đánh lui về đường cũ.

Trên bầu trời, lúc Dạ Dao Quang xoay người, cô nhanh chóng nhìn thấu cảnh sắc bốn phương. Rừng hoa đào này cũng không lớn lắm. Cô hạ xuống đạp lên một cành hoa đào, dường như mỗi cành hoa đào đều đang di chuyển. Đôi mắt anh đào tươi sáng của cô cấp tốc ghi lại quy luật chuyển động của cây anh đào. mấy lần lặp đi lặp lại thăm dò như vậy, khóe môi của cô cong lên, sau đó tung người đáp xuống.

“Thế nào Dao Dao?” Ôn Đình Trạm nhanh chóng dựa sát vào Dạ Dao Quang.

“Lục Hợp đại trận.” Dạ Dao Quang cười nói:

“Có lẽ chỗ này là sào huyệt của kẻ đối phó với Dao tộc? Kẻ thù ở ngay cửa chính của bọn họ mà họ cũng không biết, hèn gì họ có thể sống lâu như thế. Mặc dù không biết lai lịch người nơi này rốt cuộc như thế nào nhưng cũng không tầm thường.”

“Thông thạo vu thuật, hiểu cổ độc, biết kỳ môn.” Ôn Đình Trạm cũng rất đồng cảm.

“Ừ.” Dạ Dao Quang gật đầu một cái nói:

“Phá trận pháp này cũng không khó nhưng một khi phá được, chúng ta sẽ tiến thẳng vào hang ổ của kẻ thù, mọi việc phải cẩn thận.”

“Ta sẽ cẩn thận.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

Bọn họ đã không còn đường lui, sa vào Lục Hợp trận trong rừng anh đào này cũng chỉ có thể đi về phía trước.

Mắt lướt tới chỗ Ôn Đình Trạm và Kim Tử, Dạ Dao Quang lại tung người lên lần nữa. Trong lúc xoay người, la bàn trong tay cô không ngừng xoay tròn theo sự xúc phát của khí ngũ hành đẩy ra từng vòng kim quang trong suốt.

Lục Hợp ý chỉ mười hai con giáp, địa chi Lục Hợp là mười hai canh giờ. Lục Hợp đại trận này rất tài tình, tâm trận biến hóa đến vô số nơi theo từng canh giờ. Tí Sửu hợp lại hóa Thổ, Dần Hợi hóa Mộc, Mão Tuất hợp lại hóa Hỏa, Thìn Dậu hợp lại hóa Kim, Tị Thân hợp lại hóa Thủy, Ngọ Mùi hợp lại hóa Mộc.

Năm Quý Mão, tháng Đinh Tị, ngày Mậu Ngọ, giờ Mùi!

Như vậy hiện tại chỉ có Ngọ Mùi hợp lại hóa Mộc. Tử Linh châu trong tay Dạ Dao Quang chuyển động, ánh sáng của sấm sét theo đầu ngón tay cô vận khí từ trong tâm Tử Linh châu đánh ra. Lúc này la bàn đã ổn định, ánh mắt Dạ Dao Quang nhanh chóng nhìn theo hướng kim la bàn, ngón tay cô vung lên, lực sấm sét vòng qua đầu ngón tay của cô hóa thành sức mạnh đánh về hướng kim la bàn.

Theo một tiếng ầm nổ vang, chớp mắt tất cả cây anh đào bật lên, vô số hoa bị tàn phá.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Quỳnh Vũ Sơn Trang

Hoa bay đầy trời rơi lả tả như mưa, hương thơm lượn lờ mỏng manh như sương khói.

Dạ Dao Quang híp mắt nhìn cánh hoa dưới chân bị gió quét sang hai bên, xuất hiện một con đường đất đỏ tối tăm. Sau đó xuất hiện một giọng nói trầm ồm men theo đường nhỏ từ xa truyền đến: "Được lắm, đã rất nhiều năm không người nào có thể phá được trận pháp của ta. Nếu khách quý tới cửa, ta sẽ quét dọn đợi chờ."

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm liếc nhìn nhau, sau đó đi theo đường mòn. Bọn họ đã không còn đường lui, bẻ trúc không có, người cũng đã lộ trong tầm mắt của đối phương. Thay vì giấu giếm, chi bằng lấy bản lĩnh thật sự ra khiến đối phương phải suy ngẫm.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi dọc theo đường nhỏ về phía trước. Đường nhỏ sau khi họ đi qua bị cánh hoa theo gió thổi tới che phủ. Đến khi bọn họ đi ra khỏi đường hoa đào, mặc dù rừng đào không còn cây anh đào nhưng vẫn được phủ một lớp cánh hoa mềm mại rất dày như cũ, nhìn mờ mịt vô phương.

Đi ra đường hoa đào nhỏ, lúc này xuất hiện trước mắt bọn họ là một cánh cửa đá. Cửa đá bị một sức mạnh khổng lồ kéo ra, sinh ra tiếng vang do ma sát. Phía trong cửa đá vốn là một mảnh đen kịt. Cây đuốc cầm nghiêng ở cửa đá đột nhiên sáng rực, từng cây đuốc phía trong cửa đá được thắp sáng từ gần ra xa. Dạ Dao Quang giương mắt nhìn lên, là một cầu thang ngoằn ngoèo dẫn xuống sườn núi.

"Vốn còn hiếu kỳ người có thể đánh bại ba đại tướng của ta là thần thánh phương nào, thật không ngờ lại là một tiểu cô nương." Âm thanh kia truyền ra từ trong cửa đá mang theo sự kinh ngạc không che giấu:

"Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, ba vị tiểu hữu mời vào."

Dạ Dao Quang dẫn đầu đi về phía trước, Ôn Đình Trạm theo sát phía sau, sau đó Vệ Kinh cũng vội vàng đuổi theo, Kim Tử theo cuối. Có khoảng một nghìn bậc cầu thang, đi xuống dưới cùng là một hành lang cổ kính. Hành lang dựng trên một mặt sông rộng chừng hai mươi mét, hai bên hành lang là gỗ thật. Phía trên hành lang không có thứ gì, chỉ nhìn thấy nước sông gột rửa.

Lấy ra một đồng tiền từ trong lồng ngực, Dạ Dao Quang ném xuống mặt nước sông. Thấy đồng tiền hóa thành từng hoa văn thái cực xoay tròn, khước môi cô cong lên, nói với Ôn Đình Trạm ở bên cạnh: "Theo muội, muội thấy rõ điểm dừng chân."

Ôn Đình Trạm nghiêm túc gật đầu, ánh mắt Dạ Dao Quang từ trên người Vệ Kinh di chuyển rồi rơi vào người Kim Tử, ngầm có ý cảnh cáo. Ý là không hy vọng chuyện lúc trước xảy ra trên vách núi phát sinh lần nữa, an nguy của Vệ Kinh giao cho nó.

"Éc éc." Thái độ Kim Tử rất thành khẩn, cam đoan sẽ không xằng bậy lần nữa.

Dạ Dao Quang bước ra ngoài, rơi vào hành lang trống không lơ lửng giữa trời. Hết lần này tới lần khác bước chân của cô vừa rơi xuống thì nước gợn vô hình đẩy ra một thái cực đồ. Hai chân cô lại bước thêm bước thứ hai, cứ như vậy đạp không khí, từng bước đi tới bờ bên kia.

Trí nhớ Ôn Đình Trạm rất tốt, dường như không sai chút nào. Vệ Kinh vẫn được bảo vệ nhưng hẳn biết rõ mình phải trở thành người bảo vệ Ôn Đình Trạm nên hẳn không thể đứng yên một chỗ sau lưng người khác được,

bằng không hấn vĩnh viễn không cách nào thể hiện giá trị của mình. Hấn không muốn Kim Tử giúp đỡ, mắt chăm chú nhìn chăm chăm Dạ Dao Quang đi một lượt, lại nhìn Ôn Đình Trạm đi thêm lượt nữa. Hấn lấy hết dũng khí quên đi tất cả, trong đầu chỉ còn lộ tuyến mà đi tới. Lần thành công này làm cho sự tin tưởng của hấn tăng lên gấp bội. Ngay cả Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang cũng tặng cho hấn một ánh mắt tán thưởng.

Sang bờ bên kia có thể nhìn thấy một cổng đá ghi bốn chữ Quỳnh Vũ sơn trang, mà đứng dưới cổng đá là một người đàn ông mặc áo vải mỏng màu xám, buộc tóc. Trên mặt người đàn ông có một chòm râu ngắn, bộ dạng thoát nhìn ước chừng ngoài ba mươi, thấy Dạ Dao Quang liền tiến lên đón.

"Tiểu nhân Thẩm Hòa, phụng mệnh chủ nhân đợi Dạ cô nương ở chỗ này, mời cô nương."

Dạ Dao Quang không nói gì, lướt qua Thẩm Hòa tiến vào cổng đá, sau đó một đường đi lên dọc theo cầu thang đá rộng dài. Thẩm Hòa dẫn họ đi qua một vườn cây ăn quả mới nhìn thấy sơn trang được xây dựng rộng rãi giống với nhà sàn phong cách cổ xưa của Dao tộc. Tuy Quỳnh Vũ sơn trang không hùng vĩ nhưng tường trắng ngói xanh rất khí thế. Quỳnh Vũ sơn trang dĩ nhiên không có nhiều người Dao đến vậy, nhưng cũng có khoảng trăm người, dọc đường cũng có ruộng đất trồng trọt. Tiến vào bên trong sơn trang, gạch ngói thuần một màu xanh y hệt hình thức của một thôn trang.

Dạ Dao Quang được Thẩm Hòa dẫn đường xuống dưới, gặp được chủ nhân của sơn trang - trang chủ Quỳnh Vũ sơn trang Thẩm Triệu. Hấn thoát nhìn ngoài ba mươi, mặt mày sáng sủa sạch sẽ không có râu, dung mạo khôi ngô, ngũ quan cương nghị của nam nhân trưởng thành.

"Dạ cô nương, Ôn tiểu công tử mời ngồi." Thái độ Thẩm Triệu khách khí làm Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc.

Nhưng Dạ Dao Quang không nói gì thêm mà theo lời mời ngồi xuống, cũng không mở miệng nói chuyện.

Thẩm Triệu thấy vậy bưng một chén trà lên: "Dạ cô nương, mời uống trà."

Dạ Dao Quang không chần chờ bưng một chén trà lên kính Thẩm Triệu, sau đó một hớp uống cạn.

Đặt chén trà xuống, Thẩm Triệu liền nói: "Dao tộc trăm năm qua không có người xông vào. Thật không ngờ người đầu tiên tiến vào là Dạ cô nương tuổi trẻ tài ba như thế, Dạ cô nương tuổi nhỏ mà tu vi cao thâm, Thẩm mỗ thán phục, không biết Dạ cô nương đến từ môn phái nào?"

Thẩm Triệu nói không chút vòng vo. Hiện tại Dạ Dao Quang cuối cùng đã hiểu, chẳng qua đối phương thấy cô tuổi nhỏ mà đã có bản lĩnh như vậy, kiêng kỵ nhân vật sau lưng cô nên mới khách khí như thế, nếu không chỉ sợ hấn đã sớm động thủ. Cô nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, lạnh nhạt nói:

"Ta tự lập một môn phái."

Cô trả lời như vậy tất nhiên nằm ngoài dự liệu của Thẩm Triệu. Hấn không khỏi ngưng mắt nhìn về phía Dạ Dao Quang. Thấy thần sắc của cô thản nhiên, chắc chắn không phải lừa hấn, nhưng cô lại to gan đến mức như vậy khiến hấn thật sự cảm thấy có chút không nên manh động.

Đầu ngón út của Thẩm Triệu hơi động đậy di chuyển, sau đó nâng chén trà lên: "Chuyện hôm nay đúng là hiểu lầm, mong Dạ cô nương không so đo hiềm khích lúc trước. Tại đây, Thẩm mỗ lấy trà thay rượu nhận lỗi."

"Người không biết không trách." Dạ Dao Quang cũng không so đo. Không phải vì hiện tại địch nhiều ta ít, tình thế ép buộc mà vì dựa theo tính cách của cô, chuyện này quả thật không thể trách đối phương. Chỉ có thể

nói cô không may đúng lúc trở thành người đầu tiên suốt trăm năm qua tiến vào Dao tộc...

Hơn nữa chỉ nói ngắn ngủn mấy câu, Dạ Dao Quang không thể sinh ra tâm trạng chán ghét đối với Thẩm Triệu này. Không che giấu, thẳng thắn vô tư, biết rõ cô không có chống lưng vẫn tình nguyện tạ lỗi như cũ, biết lý lẽ biến chiến tranh thành hòa bình làm cho Dạ Dao không có đánh giá tiêu cực về hẳn.

"Ha ha, Dạ cô nương thật là một người sáng khoái." Sau khi Thẩm Triệu cao giọng cười xong liền nói:

"Hôm nay sắc trời không còn sớm, sơn trang chỉ có một con đường thông ra bên ngoài, chèo thuyền trên sông là đường cùng. Về phần đường đi ra ngoài, Thẩm mỗ tạm thời không thể nói ra. Thẩm mỗ có chút ân oán cá nhân với Bàn gia. Đợi sau khi giải quyết xong, bất kể Thẩm mỗ có đạt được mong muốn hay không đều sẽ cho người đích thân tiễn Dạ cô nương xuống núi. Mấy ngày này, Dạ cô nương có thể tự do đi lại bên trong sơn trang, Thẩm mỗ chắc chắn sẽ tiếp đón khách quý chu đáo."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Ân Oán Trăm Năm

"Vậy xin cảm ơn trang chủ đã nhiệt tình tiếp đãi, từ chối thì bất kính quá." Dạ Dao Quang vui vẻ đồng ý.

Thẩm Triệu không lôi bọn họ vào ân oán cá nhân, điều này nằm trong dự liệu của cô. Kể cả việc không thả bọn họ đi cũng nằm trong dự liệu. Vì vậy sau khi Thẩm Triệu đưa Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vào trong một ngôi nhà, Dạ Dao Quang không thể không nói thêm một câu: "Trang chủ, bất kể có bao nhiêu ân oán, người vô tội luôn luôn vô tội."

Thấy sắc mặt Thẩm Triệu thay đổi, mặt Dạ Dao Quang vẫn như cũ không biến sắc nói: "Ta cũng có cha mẹ và đệ đệ bị người sát hại, món nợ máu này nhất định phải trả lại nhưng oan có đầu nợ có chủ. Trang chủ tiếp xúc với học vấn Đạo gia chắc sẽ biết được nhân quả tuần hoàn nhưng trang chủ lại không thêm để ý. Cần gì phải tăng thêm oán hận, sau này Quỳnh Vũ sơn trang cũng không được yên bình. Lui thêm bước nữa, người thân của trang chủ đã từng chết thảm, trang chủ thật sự hy vọng báo thù rửa hận thay họ như vậy sao?"

Sau khi nghe được câu nói sau cùng thì sắc mặt vốn tái nhợt của Thẩm Triệu từ xanh chuyển sang trắng.

Dạ Dao Quang thấy vậy liền nói: "Ta cũng không biết oán thù trong lòng trang chủ sâu bao nhiêu, làm bừa tự mình khuyên nhủ nhưng cũng là ý của bản thân, mong trang chủ đừng chê bai."

Thẩm Triệu ổn định tâm trạng, sau đó chấp tay với Dạ Dao Quang: "Dạ cô nương cần gì chỉ cần dặn dò Thẩm Hòa là được."

Nói xong hắn liền rời đi, Dạ Dao Quang thấy bước chân hắn có chút mông lung thì biết lời của cô có lẽ đã đánh sâu vào lòng hắn.

"Thẩm Hòa thay mặt mọi người trong sơn trang cảm ơn Dạ cô nương." Sau khi Thẩm Triệu đi, Thẩm Hòa cúi người hành lễ với Dạ Dao Quang rồi nâng người lên, giọng nói tôn kính:

"Mấy ngày này cô nương có yêu cầu gì chỉ cần dặn dò, Thẩm Hòa sẽ cố gắng làm."

"Phiền người rồi." Dạ Dao Quang gật đầu cười.

Sau đó Thẩm Hoà biết điều rời đi, mấy người họ đều tự vào căn phòng đã được sắp xếp. Để phòng ngừa, Vệ Kinh vẫn ở cùng một chỗ với Kim Tử. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ở ngay sát vách. Nhìn căn phòng một lượt, Dạ Dao Quang trực tiếp sang phòng của Ôn Đình Trạm nhưng không đi bằng cửa lớn mà qua cửa sổ. Cô xoay người tung lên, ngồi trên cửa sổ của căn phòng.

Ôn Đình Trạm vốn đã định trải giường nghỉ ngơi một chút, thấy Dạ Dao Quang ngồi bên cửa sổ xoa xoa mắt cá chân rồi khoan thai đong đưa hai chân, cậu tiến đến: "Có chuyện gì vậy Dao Dao?"

"Chàng ngủ được sao?" Dạ Dao Quang không trả lời mà hỏi lại.

"Vì sao không được?" Ôn Đình Trạm lại hỏi tiếp.

Dạ Dao Quang nhún vai: "Muội cho rằng chàng ngủ không được."

"Ở chỗ này, chúng ta an toàn hơn so với ở Dao tộc. Tuy ta không xem tướng nhưng cũng có thể thấy được Thẩm trang chủ không phải là một

người lật lọng, Thẩm Hòa cũng không giống kẻ gian ác." Ôn Đình Trạm nói.

Dạ Dao Quang nheo mắt: "Trạm ca, muội đã từng nói qua là chàng thật sự có một đôi mắt lợi hại chưa?"

Phàm là người đã trải chuyện ở Dao tộc chứng kiến chín đứa trẻ vô tội chết thảm, chỉ sợ đều cảm hận thấu xương kẻ đầu tiêu phía sau, trong lòng chắc chắn sẽ tồn tại thành kiến. Người bình thường rất khó duy trì tâm trạng để đối đãi với người có thủ đoạn tàn nhẫn và độc ác như vậy.

Ôn Đình Trạm chỉ cười một tiếng, hiện ra lúm đồng tiền đẹp mắt của mình: "Đúng như lời nàng nói, chúng ta đều có người thân bị người sát hại. Ngày sau nếu ta báo thù chắc chắn phải tham gia vào việc người sống không bằng chết này."

Chỉ có đặt mình vào tình huống của người khác mới có thể dùng tư tưởng công bằng để đối đãi với người đó. Nếu không phải cũng có mỗi thù khắc cốt ghi tâm trong lòng, có kẻ muốn rút gân lột da, chỉ sợ cậu cũng sẽ không đối đãi ôn hòa nhã nhặn như thế. Tuy cậu không ủng hộ cách làm của Thẩm Triệu nhưng cậu không có quyền xen vào, vì cậu không biết Thẩm Triệu đã trải qua những chuyện gì.

"Thế gian này chỉ có vô duyên vô cớ yêu, chứ không có vô duyên vô cớ hận." Dạ Dao Quang không khỏi thở dài một hơi, bỗng nhiên chuyển đề tài:

"Chàng có biết năm đó sau khi Dao tộc vì Thẩm Sầm Sầm mà bị sát hại máu chảy đầm đìa được dẹp loạn như thế nào không?" "Chỉ nghe nói là sau khi Lâm Uy Hầu tìm được cách giải cứu, Thánh Tổ hoàng đế được cứu sống liền hạ lệnh không được truy cứu việc này nữa." Ôn Đình Trạm cau mày nói:

"Giờ nghĩ lại e rằng không đơn giản như vậy."

"Cơn giận của thiên tử, trăm vạn xác người đổ xuống." Dạ Dao Quang cười trào phúng:

"Nào có chuyện dễ dàng lắng xuống không truy cứu nữa như vậy." Dừng một chút, Dạ Dao Quang hít một hơi sâu:

"Chỉ sợ vì Thẩm gia đã bỏ ra cái giá tàn khốc mới có thể làm cho oán hận của Thẩm Triệu sâu tận xương tủy như vậy."

"Dao Dao nghĩ giống ta." Ôn Đình Trạm gật đầu.

"Ta chỉ nhớ trên sử sách có ghi chép lúc Thái Tổ đang tấn công Ký Châu thì bị phục kích, toàn quân bị diệt. Mạng của Thái Tổ suýt chút nữa cũng mất vào tay chủ tướng của địch, là nhờ một vị cao nhân thông hiểu pháp thuật cứu giúp. Vốn dĩ Thái Tổ muốn giữ lại những người nọ nói bên cạnh Thái Tổ đã có người bản lĩnh cao cường, rồi bay đi mất." Ôn Đình Trạm đột nhiên nghĩ đến một đoạn câu chuyện có ghi lại trong lịch sử tổng quát của triều đại:

"Người nọ hình như là người Thẩm gia Dao tộc. Vốn dĩ thủ lĩnh của Dao tộc là người họ Bàn, sau đó chắc là vì chuyện này mà Thẩm gia nhảy lên thành người đứng đầu Dao tộc."

"Bàn Vũ và Bàn Nguyệt Nhi cũng không giống người cực kì ác độc." Dạ Dao Quang lắc đầu:

"Chuyện này xảy ra vào trăm năm trước, về phần tổ tiên của Bàn gia không thể nào đoán được. Chỉ sợ tổ tiên vì họ mà lưu lại một con đường sống, trong lòng sớm có dự liệu về ngày hôm nay. Bàn Vũ dường như cũng biết hai lần giết người bằng vu thuật kia là do Thẩm gia làm."

"Không phải không có khả năng này." Ôn Đình Trạm gật đầu.

"Bỏ đi, đều là chuyện của người khác, không liên quan gì đến chúng ta. Ngủ ngon." Nói xong, Dạ Dao Quang lắc mình một cái không thấy bóng dáng đâu.

Bởi vì hai cửa sổ chỉ cách nhau một bức tường, Dạ Dao Quang gần như chỉ xoay người thì đã vượt qua được, sau đó nhảy vào phòng mình. Hiện tại là sau giờ Ngọ, ngủ thì đã muộn nhưng trải qua những sự việc sáng ngày hôm nay, Dạ Dao Quang cũng hơi mệt, trực tiếp cởi áo ngoài ngã xuống giường kéo chăn đi ngủ.

Lúc tỉnh lại, mặt trời đã xuống núi. Có điều đầu hạ ngày dài, trời vẫn chưa tối nhưng Thẩm Hòa đã sai người chuẩn bị bữa chiều cho bọn họ. Tất cả đều là cơm nước thường ngày, không thiếu những món ăn đặc sắc của Dao tộc, cũng có mấy món họ có thể ăn được bên ngoài, đủ thấy cực kỳ có lòng.

Ăn cơm xong, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đạp lên ánh trăng cùng đi dạo tiêu hóa thức ăn. Như Thẩm Triệu nói, ở sơn trang bọn họ không bị hạn chế đi lại, người nhìn thấy bọn họ cũng hết sức nhã nhặn khách khí.

Bọn họ chọn một sườn núi ngồi xuống ngắm bầu trời đầy sao sáng, bỗng một con đom đóm bay từ dưới lên. Đây là lần đầu tiên Ôn Đình Trạm nhìn thấy đom đóm, hai mắt cậu không khỏi chăm chú.

Dạ Dao Quang thấy vậy, đứng dậy nhảy xuống phía dưới: "Loại này chủ yếu sống theo bầy đàn. Dù sao cũng không có chuyện gì, thời gian vẫn còn sớm, hay là chúng ta đi tìm bọn nó đi."

Ôn Đình Trạm cũng biết phương pháp này rất hay, cũng nhảy xuống theo Dạ Dao Quang đuổi theo đom đóm. Đi qua một bụi cỏ xanh rì rồi đến một bụi lau sậy, vô số đom đóm bay ra từ nơi này. Vì có nước nên Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang không tới gần.

"Đằng kia có một sơn động, có cái gì đó bên trong đang phát sáng, không phải ánh sáng của đom đóm." Ánh mắt Ôn Đình Trạm lướt qua bụi lau sậy đang đong đưa trong gió đêm nhìn sơn động trước mặt.

"Đi xem một chút đi." Dạ Dao Quang thấy không có người canh giữ, cũng không có trận pháp gì, chắc hẳn không phải là khu vực cấm địa vì vậy cô đưa Ôn Đình Trạm bay vọt qua.

Nhưng khi bọn họ đi vào sơn động nhìn thấy một vài bức tượng đá bên trong sơn động thì lập tức sợ ngây người, quá tàn nhẫn, quá kinh khủng, cũng quá rõ ràng. Trong ánh sáng le lói ăn khớp của Dạ Minh châu, phẳng phất có một cuộc tàn sát rất tàn nhẫn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Từng Bị Tàn Sát

“Nếu ta không đoán sai thì đây chính là bản ghi chép của tổ tiên Thẩm gia về chuyện năm đó bọn họ bị tàn sát...” Ôn Đình Trạm khẽ nhắm mắt lại, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Trong con mắt của tổ tiên Thẩm gia, những người đến tàn sát tộc của bọn họ là những người ăn mặc kì dị như người nguyên thủy với dáng vẻ cao to vạm vỡ, thân thể cường tráng, cánh tay rất dài, trên người còn có đầy lông giống như lông khỉ.

“Dao Dao, chúng ta đi ra ngoài đi!”

“Ừ!” Dạ Dao Quang có hình ảnh gì mà chưa từng thấy qua đâu, nhưng khi nhìn đến những thứ này vẫn vô cùng xúc động. Những chuyện cô nghe đồn về Dao tộc thật sự chỉ là một phần nhỏ bé không đáng kể, không thể so sánh với những thứ trước mắt được.

Mặc dù đã đi ra xa khỏi sơn động nhưng những hình ảnh kia vẫn đọng lại trong tiềm thức của Ôn Đình Trạm, chỉ cần vừa nghĩ đến là toàn thân cậu lại lạnh lẽo. Dường như nhận ra Ôn Đình Trạm không khỏe nên Dạ Dao Quang duỗi tay ra truyền khí ngũ hành vào trong cơ thể Ôn Đình Trạm. Những thứ kia đúng là còn đáng sợ hơn một bộ phim kinh dị nữa, nếu như xem phim kinh dị thì ít nhất còn có thể tự an ủi mình đó là chuyện hư cấu, bịa đặt. Thế gian này nào có những thứ như vậy, nhưng những cảnh tượng kia thì khác, nó thật sự là đã từng xảy ra...

Dạ Dao Quang xúc động nhìn những tượng đá này, cô không thể tưởng tượng được khi Thẩm gia may mắn thoát khỏi đám người kia, chạy trốn vào trong bóng tối vô tận này sẽ mang theo tâm trạng gì? Chỉ sợ là do không thể quên đi được nên mới có thể làm ra những tượng đá chân thật như vậy.

“Thật không biết trước đây Thẩm gia đã phải trải qua những gì?” Dạ Dao Quang vẫn tiếp tục truyền khí ngũ hành cho Ôn Đình Trạm, dòng khí ấm áp nhu hòa khiến cả người Ôn Đình Trạm thoải mái, tâm tình cũng bình ổn lại.

Khi về đến phòng của bọn họ, Ôn Đình Trạm mới lên tiếng nói: “Tàn sát người Thẩm gia cũng không phải là người của Bàn gia.”

“Không phải người của bọn họ nhưng bọn họ cũng không thoát được liên quan, nếu không Thẩm Triệu sẽ không oán hận bọn họ như thế.” Dạ Dao Quang ngược mắt nhìn lên ánh trăng sáng rực rỡ trên bầu trời.

Ánh trăng lạnh lẽo bao phủ toàn bộ cảnh vật trong đêm tối, Ôn Đình Trạm im lặng trong chốc lát rồi quay sang nhìn Dạ Dao Quang: “Không còn sớm nữa...”

“Ừ, chàng nghỉ ngơi cho tốt!” Dạ Dao Quang nhẹ giọng căn dặn một câu, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm nhìn thẳng vào Ôn Đình Trạm, sau đó mới chậm rãi đẩy cửa phòng mình bước vào.

Thẩm Hòa phái một tiểu cô nương mười ba tuổi đến hầu hạ Dạ Dao Quang. Vừa thấy Dạ Dao Quang đi vào cô bé lập tức chạy đi múc nước cho nên Dạ Dao Quang về đến phòng không bao lâu đã có người đưa nước đến cho cô rửa mặt. Rửa mặt xong, Dạ Dao Quang liền tắt đèn đi ngủ. Không phải là cô máu lạnh nhưng việc không liên quan đến bản thân thì cô cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều cho nên sau một đêm cô đã có thể dứt bỏ những hình ảnh đáng sợ kia ra khỏi đầu.

Sáng hôm sau Dạ Dao Quang dậy sớm tu luyện như thường lệ, vừa định dẫn khí ngũ hành ở trong không khí xung quanh vào cơ thể thì lập tức phát hiện ra khí ngũ hành ở bốn phía vô cùng mỏng manh, tình huống như vậy chưa từng phát sinh ở Dao tộc. Dạ Dao Quang thử đi thử lại vài lần nhưng khí ngũ hành xung quanh vẫn vô cùng mỏng manh, mỏng đến mức cô cảm thấy bất bình thường. Dường như có thứ gì đó hấp dẫn đã làm phân tán khí ngũ hành.

Dạ Dao Quang thử dò xét một chút nhưng lại không phát hiện ra điều gì đặc biệt nên cũng không tiếp tục tu luyện nữa. Cô ngừng vận khí, sau đó đẩy cửa phòng đi ra ngoài, Kim Tử đang ở trên mái hiên lập tức nhảy xuống khoa tay múa chân trước mặt cô: “A!”

“Ừ, ta biết rồi!” Hóa ra Kim Tử cũng giống cô, nó đang phàn nàn rằng khí ngũ hành ở đây chất lượng quá kém, nó không thích. Dạ Dao Quang khẽ cười, đưa tay sờ sờ đầu nó: “Không phải khí ngũ hành ở đây trời sinh đã ít ỏi như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân khác, người có thể cảm ứng được không?”

Kim Tử chớp chớp đôi mắt màu vàng rực rỡ, sau đó làm ra dáng vẻ thật có tâm cảm thụ một chút, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng không cảm ứng được, cô khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại của Kim Tử, sau đó nhìn ra sân thấy Ôn Đình Trạm đang luyện tập một bộ kiếm pháp. Bộ kiếm pháp đó rõ ràng chỉ có ba chiêu nhưng mỗi chiêu đều thiên biến vạn hóa khiến người ta hoa mắt, tưởng chừng như ba trăm chiêu... “Lúc xem kiếm phổ lại không nhìn ra chỗ ảo diệu của bộ kiếm pháp này...” Đến lúc Ôn Đình Trạm thu kiếm lại, Dạ Dao Quang mới chậm rãi đi đến gần.

“Khi xem kiếm phổ ta cũng không thấy gì nhưng lúc ta bắt đầu luyện bộ kiếm pháp này mới phát hiện ra!” Ôn Đình Trạm tiếp nhận khăn lông

nóng từ tay Vệ Kinh, nhẹ nhàng lau mặt, sau đó choàng áo khoác lên người.

“Cô nương, mấy chiêu thức cô dạy ta, ta đều học xong cả rồi. Đến khi nào ta mới được học chiêu mới?” Vệ Kinh nhận lại khăn lông từ trong tay Ôn Đình Trạm, sau đó mong chờ nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nheo mắt: “Đều học xong rồi sao? Biểu diễn lại một lần cho ta xem!”

“Vâng!” Vệ Kinh lập tức ném khăn lông vào trong chậu nước. Vốn dĩ hần vừa mới luyện tập xong, trên người vẫn đang mặc bộ quần áo để luyện công nên lập tức tìm một chỗ đất trống, sau đó thi triển một lần những chiêu thức Dạ Dao Quang đã truyền thụ.

Dạ Dao Quang nhìn động tác của Vệ Kinh chẳng những đúng kỹ thuật mà mỗi chiêu đánh ra đều có lực, trong lòng rất vui vẻ. Vệ Kinh là do cô thu nhận từ trong một đoàn kịch hát nho nhỏ, căn cốt của hần kém hơn đệ đệ Vệ Truất. Lúc đầu Dạ Dao Quang chỉ muốn hần học thêm một chút công phu quyền cước, sau này ở bên cạnh Ôn Đình Trạm có thêm người biết chút công phu cũng thuận tiện hơn nhưng thật không ngờ ở phương diện này Vệ Kinh lại tương đối có thiên phú, hiện tại xem ra tầm nhìn của cô hơi hạn hẹp rồi.

“Tốt! Tốt! Tốt!” Dạ Dao Quang không dễ dàng khen ngợi người khác, ba chữ này có thể được phát ra từ trong miệng của cô đã là đánh giá rất cao rồi.

“Người đã có ngộ tính (*) như vậy thì ta đây sẽ dạy người thêm sáu chiêu!” Nói xong thân thể Dạ Dao Quang lập tức nhảy tới giữa sân.

Chẳng những số lượng chiêu thức tăng lên gấp đôi mà tốc độ của Dạ Dao Quang cũng không chậm như lần trước nữa. Sáu chiêu thức dường như

liền mạch thành một bộ, trong nhu có cương, mềm mại nhuần nhuyễn như hoa rơi nước chảy...

Vì chiêu thức lần này tăng lên tương đối nhiều nên Dạ Dao Quang cũng làm mẫu ba lần cho Vệ Kinh xem.

“Có thể nhớ kỹ không?” Sau khi đánh xong toàn bộ chiêu thức, Dạ Dao Quang nhìn về Vệ Kinh đang đứng bên cạnh.

Vệ Kinh cũng không lập tức trả lời mà hẩn chậm rãi nhắm mắt hồi tưởng lại một lần các chiêu thức của Dạ Dao Quang, sau đó xác định bản thân không nhớ sót bất cứ thứ gì mới mở mắt ra nhìn Dạ Dao Quang khẽ gật đầu.

“Vậy bây giờ người thử tự mình luyện lại đi!” Dạ Dao Quang chỉ dặn dò một câu sau đó đi thẳng tới nhà ăn. Bởi vì vừa luyện tập xong nên cô có chút đói bụng, đúng lúc lại ngửi thấy mùi thức ăn ngon từ phía đó truyền ra.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vừa ăn xong đồ ăn sáng, Thẩm Hòa lập tức đi đến nói: “Trang chủ bảo Thẩm Hòa mời Dạ cô nương và Ôn công tử cùng đi một chuyến, không biết hai vị có bận gì không?”

(*) Ngộ tính: Là khả năng hấp thụ, tính giác ngộ của một người về một vấn đề nào đó (ở đây là võ công).

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Chuyện Kỳ Quái

Dạ Dao Quang hơi kinh ngạc, cô cho rằng hôm qua sau khi cô nói như vậy thì ít nhất Thẩm Triệu cũng tạm thời không muốn gặp lại cô nhưng không ngờ nhanh như vậy đã cho người tới mời bọn họ.

“Xin dẫn đường!” Dạ Dao Quang không từ chối, Ôn Đình Trạm cũng không có ý kiến gì lập tức đi theo.

Thần sắc của Thẩm Triệu đã khôi phục lại thái độ bình thường, chỉ là trong mắt toát ra một chút mệt mỏi. Có lẽ cả đêm qua hắn cũng không ngủ được.

"Sáng sớm đã mời hai vị qua đây, mong hai vị đừng trách!"

“Ta và Dao Dao xưa nay vốn dĩ đều dậy từ sáng sớm, trang chủ cũng không quấy rầy gì đến chúng ta...” Ôn Đình Trạm trả lời:

“Không biết trang chủ mời hai người chúng ta đến đây vì chuyện gì?”

“Là có một chút chuyện ta muốn hỏi hai vị...” Thẩm Triệu gật đầu một cái rồi chậm rãi nói:

“Nửa tháng trước, Thẩm mỗ phát hiện bên ngoài dường như xuất hiện rất nhiều kẻ lạ mặt, có vẻ bọn họ rất có hứng thú với nơi này. Mấy ngày trước Thẩm mỗ đã từng cho người đi điều tra mấy lần nhưng không biết vì sao khi tính toán thời gian thì những người này còn xuất hiện trước khi Dạ cô nương và Ôn tiểu công tử đến đây, cho nên Thẩm mỗ muốn hỏi một câu,

không biết Dạ cô nương và Ôn tiểu công tử ở bên ngoài có từng nghe thấy tin đồn gì không?”

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm mờ mịt không hiểu nhìn nhau, sau đó bọn họ nghĩ lại lúc đầu ở trên vách núi kia gặp phải đàn dơi nhỏ. Nhưng những con dơi kia không phải là tấn công về phía bọn họ mà là chúng quay lưng về phía bọn họ, phát ra công kích ở một hướng khác. Khi đó bọn họ đã từng suy đoán không biết có phải có kẻ thù nào từ bên ngoài xâm lấn hay không, bây giờ nghĩ lại thì hình như thật sự đúng là như thế nhưng bọn họ ngoài chuyện đó ra thì cũng không biết thêm điều gì cả.

“Không giấu gì Thẩm trang chủ, hai người chúng ta có cơ duyên trùng hợp đi đến chỗ này...” Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm đơn giản nói tóm tắt lại lý do một lần.

Tất nhiên cũng không có nói đến việc long mạch mà chỉ nói là bọn họ đi tìm một bảo vật, sau đó bị rơi xuống vách núi. Lúc không còn đường lui nữa thì thấy ở đó chỉ có một chiếc cầu treo nên đành phải đi qua cầu treo, không ngờ lại đi vào chỗ ở của Dao tộc.

Thẩm Triệu khẽ thở dài một hơi, sau đó cau mày nói: “Người của Thẩm gia đã sinh sống ba đời ở đây. Ngày xưa cũng có một, hai người ngoại tộc xông vào, lạc vào trong Lục Hợp trận của Thẩm mỗ nhưng bọn họ đều là do vô ý mới lạc vào nên Thẩm mỗ cũng thả bọn họ ra ngoài. Hơn một trăm năm nay, đây là lần đầu tiên có nhiều người như vậy không ngừng đến đây thăm dò, Thẩm mỗ có thể khẳng định trong cả Quỳnh Vũ sơn trang này cũng không có bất kì bảo vật nào đáng để người ta dòm ngó.”

Chuyện này thật sự có chút kì quái. Dao tộc đã ẩn cư hơn một trăm năm rồi, hẳn là cũng không có kẻ thù nào mới xuất hiện nhưng mà dựa theo lời nói của Thẩm Triệu thì ở bên ngoài kia có rất nhiều người đang không ngừng dò xét xung quanh...

“Trang chủ có biết rõ lai lịch của bọn họ không?” Dạ Dao Quang hỏi.

Thẩm Triệu cũng không giấu giếm: “Đêm qua Thẩm mỗ đã cùng một người trong đó giao thủ, bọn họ đều là người tu luyện!”

“Người tu luyện bình thường rất ít khi liên thủ với nhau...” Dạ Dao Quang hí mắt một cái, bỗng nhiên cô ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Triệu:

“Có thể dẫn nhiều người tu luyện đến đây như vậy, chỉ sợ là có vật tu luyện chí bảo gì đó sắp xuất thế!”

Thẩm Triệu nghe xong lập tức kinh ngạc, sau đó lại có chút khó hiểu: “Thẩm mỗ cũng biết một chút về việc tu luyện nhưng nơi đây quả thật không có bảo vật gì sắp xuất thế cả...”

Trên thế gian này, phàm là vật chí bảo sắp xuất thế thì bên ngoài sẽ xảy ra thiên biến địa hóa, phát sinh rất nhiều dị tượng nhưng Thẩm Triệu ở trong Dao tộc lâu như vậy cũng không phát hiện được chuyện gì, thật sự rất kì quái. Trong lúc nhất thời Dạ Dao Quang cũng không có cách nào lý giải được.

Nhưng Ôn Đình Trạm đúng lúc này lại lên tiếng hỏi: “Thẩm trang chủ, không biết xung quanh đây có gì thay đổi không? Hoặc là có chuyện kì lạ gì đó phát sinh chăng hạn?”

“Không có gì thay đổi cả!” Thẩm Triệu chậm rãi lắc đầu, sau đó bỗng nhiên mở trừng hai mắt:

“Nhưng đúng là có một chuyện kì lạ...” Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm liếc nhìn nhau. Hai người im lặng nhìn chăm chăm Thẩm Triệu, trực giác nói cho bọn họ biết chuyện kì dị này rất có thể chính là nguyên nhân làm kinh động đến những thế lực ở bên ngoài kia.

Chống lại ánh mắt bén nhọn của Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, Thẩm Triệu ho nhẹ một tiếng sau đó chậm rãi nói: “Nói như vậy Dạ cô nương và Ôn tiểu công tử cũng biết được Thẩm mỗ có khả năng khống chế cổ trùng. Thật ra bởi vì tổ mẫu của Thẩm mỗ chính là con gái của tộc trưởng Miêu tộc nhưng bởi vì muốn duy trì sự giao hảo giữa hai tộc nên tổ mẫu đã bắt chúng ta học cổ thuật. Thẩm mỗ lúc còn nhỏ cũng khá yêu thích cổ thuật, vẫn thường xuyên nghiên cứu, nửa tháng trước có một nhóm lớn cổ trùng của Thẩm mỗ tự nhiên chết bất đắc kỳ tử. Thẩm mỗ còn tưởng người của Bàn gia đã phát hiện sự tồn tại của Thẩm mỗ nên mới làm vậy nhưng sau khi cho người đi điều tra thì lại không phải là người Bàn gia làm. Đến bây giờ Thẩm mỗ vẫn không rõ nguyên nhân.”

“Chết bất đắc kỳ tử?” Dạ Dao Quang nhíu mày.

“Cổ vương cũng chết rồi sao?”

Phàm là cổ trùng nếu sống thành bầy đàn thì nhất định sẽ có một Cổ mẫu, hay còn gọi là Cổ vương có thể khống chế toàn bộ đàn cổ trùng đó. Thẩm Triệu vừa nói rằng hãn nuôi một nhóm lớn, nhất định bên trong có tồn tại Cổ vương.

“Cũng đã chết rồi!” Đây mới chính là nguyên nhân khiến Thẩm Triệu vô cùng kinh hãi. Bởi vì thông thường Cổ vương và người luyện cổ sẽ có sự ràng buộc liên kết với nhau nhưng khi đó Cổ vương lại chết đi mà hãn vẫn không hay biết gì.

“Chết vô cùng quái dị, tất cả cổ trùng không phải bị ngoại lực tác động mà chết, nhìn hình dáng tướng mạo đều không có chút thay đổi nào. Cho tới tận bây giờ nếu không phải cảm nhận được chúng nó không còn chút dấu hiệu sống nào thì Thẩm mỗ còn tưởng rằng chúng nó vẫn đang sống...” Thẩm Triệu cảm thán nói.

“Ngày đó còn có rất nhiều đĩa, rảnh nước và dơi...” Ôn Đình Trạm nghi hoặc.

Nhắc đến chuyện ngày đó, Thấm Triệu cũng có chút mất tự nhiên nhưng vẫn nhẹ giọng giải thích: “Những động vật nhỏ bên ngoài này cũng không có vấn đề gì...”

Ánh mắt Dạ Dao Quang chợt lóe sáng: “Chẳng lẽ là chỉ có một chỗ có vấn đề hay sao?”

Nếu ở những chỗ khác động vật đều không bị ảnh hưởng mà những con cổ trùng ở cùng một chỗ kia lại chết không rõ nguyên do thì nhất định là do chỗ đó có vấn đề.

“Thấm mỗ đã từng nghĩ đến chuyện đó, hai vị trưởng bối đức cao vọng trọng cũng đã thử kiểm tra sau đó khẳng định không có vấn đề gì.” Thấm Triệu cười khỏ.

Dạ Dao Quang nghe vậy lập tức im lặng trong chốc lát mới nói tiếp: “Thấm trang chủ nếu như không ngại có thể dẫn chúng ta vào trong đó xem qua một chút...”

“Nếu ta đã muốn nói ra thì tất nhiên là sẽ không ngại...” Thấm Triệu cũng không ngại bị hai người nhìn thấy chỗ hẩn nuôi cổ trùng, bởi vì nếu hẩn không muốn thì hẩn đã không nhắc đến đề tài này.

“Mời đi theo Thấm mỗ!”

Nơi Thấm Triệu nuôi cổ trùng là một chỗ rất đặc biệt. Đó là một khe sơn cốc hơi u ám, mọi thứ đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, không có cổ trùng hay bất cứ đồ đạc nuôi cổ trùng nào còn sót lại. Cả sơn cốc trống trải vô cùng. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm tìm kiếm xung quanh một lúc cũng không nhìn ra bất cứ nguyên nhân gì.

Dạ Dao Quang theo thói quen lấy la bàn ra, chỉ thấy kim của la bàn điên cuồng chuyển động vì vậy hơi nhúu mày: “Từ trường của nơi này bị rối loạn, ta cũng không có cách nào xác định được phương hướng!”

“Đây là cái gì?” Thẩm Triệu hỏi Dạ Dao Quang, ánh mắt hẳn nhìn chăm chăm vào chiếc la bàn đang không ngừng chuyển động phát ra âm thanh chói tai kia. Ở trong sơn cốc u ám này lại phát ra âm thanh đó nên càng tăng thêm vẻ quái dị...

“Ở xung quanh đây có thứ gì đó đang quấy rầy nó!” Dạ Dao Quang giải thích một câu, sau đó chậm rãi truyền một ít khí ngũ hành ra ngoài nhưng cô bất ngờ phát hiện ra khí ngũ hành giống như bị một bức tường vô hình cản lại, không thể di chuyển được.

Hiện tượng này lúc đi tìm kiếm long mạch cũng đã gặp phải nhưng tình huống hai lần không giống nhau. Lần này không phải có thứ gì đó quấy nhiễu khí ngũ hành của cô mà giống như có một thứ gì đó đang áp chế khí ngũ hành, nhận thức được điều này nên tinh thần Dạ Dao Quang có chút rối loạn.

“Dao Dao, ta nóng quá!” Đúng lúc này Ôn Đình Trạm lại vươn tay nắm lấy tay Dạ Dao Quang. Không ngờ lúc Ôn Đình Trạm chạm vào tay mình, Dạ Dao Quang cũng cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng kia...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Long Mạch

“Trạm ca, chàng làm sao vậy?” Dạ Dao Quang giữ lấy tay Ôn Đình Trạm, chậm rãi truyền khí ngũ hành vào cơ thể cậu để giúp thân thể cậu giảm nhiệt trong chốc lát. Nhưng rất nhanh sau đó cơ thể Ôn Đình Trạm lại nóng rực lên.

“A!” Lúc này Kim Tử nhảy về phía trước, khoa tay múa chân với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang biến sắc, lập tức giật miếng ngọc Dương châu ở trên cổ Ôn Đình Trạm xuống. Dương châu ở trong tay Dạ Dao Quang nóng rực lên giống như một khối đá lửa. Lòng bàn tay Dạ Dao Quang bỗng nhiên truyền đến cảm giác đau rát giống như có nham thạch nóng chảy vào, đau đến mức Dạ Dao Quang suýt nữa cũng không chịu nổi.

Dạ Dao Quang vận khí chống đỡ cũng không có tác dụng gì, đang chuẩn bị vứt miếng ngọc Dương châu đi thì phát hiện miếng ngọc đã dính chặt vào lòng bàn tay của cô, bỏ cũng không bỏ được. Ngoài dự liệu của Dạ Dao Quang, miếng ngọc Dương Châu đột nhiên lơ lửng giữa lòng bàn tay của cô, dùng một sức mạnh vô hình tác động đến Dạ Dao Quang. Sau đó miếng ngọc bắt đầu xoay tròn, tỏa ra ánh sáng màu lửa đỏ.

“Ầm ầm!” Phần núi ở phía trên bắt đầu lay động, vụn đá bắt đầu lăn xuống. Ngọn núi này giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Dạ Dao Quang định xoay người rời khỏi đây nhưng dường như cả người cô đã bị chôn chặt xuống đất không nhúc nhích được.

“Trạm ca, đi mau đi!” Dạ Dao Quang hét lớn với Ôn Đình Trạm.

“Không được, ta không đi, muốn đi thì cùng đi!” Ôn Đình Trạm đứng bên cạnh cô, cố chấp nói.

“Trạm ca, hiện giờ muội không nhúc nhích được. Chàng tin tưởng muội, muội tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu. Chàng đi trước đi!” Dạ Dao Quang vội vàng nói.

“Ta không đi!” Ôn Đình Trạm mím môi, đôi mắt đen nhánh tràn ngập sự bướng bỉnh và kiên định.

Thấy Ôn Đình Trạm kiên quyết như vậy, Dạ Dao Quang không còn cách nào khác đành nhìn về phía Thẩm Triệu: “Thẩm trang chủ, mau rời khỏi đây đi. Ta sợ rằng những kẻ muốn tìm bảo vật kia nghe thấy động tĩnh lớn như vậy sẽ không kìm chế được nữa. Nếu như bọn họ liều chết xông lên thì trang chủ Quỳnh Vũ sơn trang nhất định không thể vắng mặt được!”

Thẩm Triệu nghe vậy lập tức nhìn chăm chăm Dạ Dao Quang, sau đó cúi người hành lễ: “Là Thẩm mỗ đã gây phiền toái cho cô nương. Thẩm mỗ còn phải bảo vệ an nguy của bộ tộc, kính mong cô nương thứ tội!”

Thẩm Triệu hiểu rõ ý tứ của Dạ Dao Quang, hẩn cúi người bái lạy một cái sau đó lập tức phóng đến chỗ Ôn Đình Trạm. Nhưng dường như Ôn Đình Trạm đã sớm đề phòng, cậu nhanh chóng nhảy lên bắt được cánh tay của Dạ Dao Quang khiến cả người Dạ Dao Quang dính sát vào người Ôn Đình Trạm. Thân thể cả hai người đều giống như bị đông cứng, không nhúc nhích được.

“Chàng...” Dạ Dao Quang thấy vậy, ánh mắt khẽ biến đổi.

Ôn Đình Trạm lại cầm thật chặt tay Dạ Dao Quang: “Dao Dao, ta không phải kẻ ngốc!”

Cậu chẳng những không ngốc, ngược lại còn thông minh hơn rất nhiều so với người bình thường. Lúc Dạ Dao Quang vừa lên tiếng nói với Thẩm Triệu, cậu đã có thể hiểu được dụng ý của cô. Sao cậu có thể để cho chuyện trên vách đá kia xảy ra một lần nữa? Nếu như lúc đó cậu không bị Tiết Đại đánh ngất xỉu, nếu như cậu có thể rơi xuống cùng cô thì không biết chừng cậu có thể thay cô gánh chịu cái bùa chú kia...

Việc đã đến nước này thì nhiều lời cũng vô ích, Dạ Dao Quang khẽ nhắm hai mắt lại nói với Thẩm Triệu: “Thẩm trang chủ nhanh rời khỏi đây đi, sợ rằng không bao lâu nữa nơi này sẽ sụp đổ hoàn toàn!”

Trên đỉnh núi càng ngày càng có nhiều vụn đá lăn xuống, Thẩm Triệu cũng biết tình huống nguy cấp nên không nói thêm gì nữa, chỉ tràn đầy áy náy nhìn Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang sau đó chấp tay thi lễ một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Từ lúc Dạ Dao Quang còn chưa nói chuyện với Ôn Đình Trạm thì Kim Tử và Vệ Kinh đã bị một luồng sức mạnh chế ngự. Ba người một khi giờ phút này đều bị vây khốn trong sơn cốc quái dị...

Dạ Dao Quang cũng không biết dùng cách nào để diễn tả tâm trạng lúc này của mình bởi vì từ xưa đến giờ chưa có ai không chút do dự ở lại bên cạnh cô cùng chung hoạn nạn, đặc biệt là trong giờ phút sinh tử như vậy....Tiếng chấn động âm âm ngày càng rõ ràng. Dựa theo biên độ của âm thanh này, Dạ Dao Quang mơ hồ cảm giác được có thứ gì đó trong núi đang thức dậy giống như muốn phá tan sơn cốc này để đi ra ngoài.

Lẽ nào ở nơi đây có thứ gì vô cùng hung ác bị phong ấn sao?

Trong lòng Dạ Dao Quang vừa nghĩ đến thì đột nhiên có một ánh sáng chói mắt bắn ra từ phía đối diện, chiếu vào trên mặt của bọn họ khiến bọn họ không mở mắt ra được. Sau đó một sức mạnh khổng lồ giống như vòng xoáy bắt đầu hút bọn họ vào trong.

Bốn phía đều là cát bụi mù mịt, thân thể Dạ Dao Quang rốt cuộc cũng cảm giác được sự tự do nhưng ở nơi gió lốc mạnh mẽ như thế này cô cũng không có năng lực gì để chống đỡ, đến cả mở miệng ra căn dặn đám người Ôn Đình Trạm một câu cũng không được...

Cuối cùng Dạ Dao Quang cũng chỉ có thể nhắm mắt lại, phó mặc hoàn toàn cho số phận cho đến khi cơ thể cô bị đập mạnh xuống đất mới mở mắt ra. Cô chậm rãi xoa bóp những khớp xương bị đau trên cơ thể sau đó từ từ đứng lên đi tìm mọi người.

Cũng may Ôn Đình Trạm, Vệ Kinh và Kim Tử đều rơi cách chỗ cô không xa. Cô gắng gượng đi tới chỗ Ôn Đình Trạm, ngồi xổm người xuống kiểm tra thân thể Ôn Đình Trạm một chút, phát hiện không có chỗ nào bị gãy xương. Có lẽ là do không bị va đập mạnh nên chỉ bị ngất xỉu, nghĩ vậy Dạ Dao Quang liền khẽ lay tỉnh Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm bị đẩy nhẹ vài cái lập tức mở mắt, sau đó hít thở một chút, hiển nhiên là cảm thấy được sự đau đớn trên thân thể truyền tới. Cũng may là không có nội thương, ngoại thương chỉ là chút xây xước không đáng kể.

Vệ Kinh ở phía bên kia không cần Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang gọi đã tỉnh lại. Kim Tử từ lúc rơi xuống đã trở thành đệm lưng cho Vệ Kinh nên Vệ Kinh là người có thương tích nhẹ nhất nhưng do có chút chóng mặt nên ngất xỉu mà thôi. Nhìn Kim Tử đáng thương đang bị hất dè lên, Vệ Kinh hơi biến sắc:

“Kim... Kim Tử, người có sao không?”

Trời ạ, hắn sẽ không dè chết Kim Tử đấy chứ?

Đôi mắt Kim Tử khẽ chuyển động, sau đó ánh mắt trở nên dữ tợn. Nếu không phải nó vừa mới tăng cấp, khớp xương đã được mềm mại thì chỉ sợ rằng mạng nhỏ của nó lúc này đã xong rồi!

Kim Tử vươn dài chân ra đạp cho Vệ Kinh một cước, sau đó mang theo gương mặt uất ức chạy đến trước mặt Dạ Dao Quang làm nũng.

Dạ Dao Quang hiện tại đang rất khó chịu trong người nên lập tức bế xốc nó lên ném qua một bên, sau đó bắt đầu tra xét hoàn cảnh xung quanh. Bốn phía đều là núi non trùng điệp, bọn họ bị ném lên trên một bãi cỏ. Lúc này bãi cỏ đã bị đá vụn bao phủ, mấy cây nhỏ ở phía xa cũng xiêu xiêu vẹo vẹo.

Quay đầu nhìn toàn cảnh xung quanh một lượt, Dạ Dao Quang nói: “Chắc là do một hang động nào đó bị phá, luồng khí kia bạo phát ra ngoài nên chúng ta chỉ bị cuốn đi nhưng sơn cốc này cũng không bị sụp đổ.”

Chấn động như vậy vốn dĩ vô cùng kịch liệt, thậm chí còn đáng sợ hơn so với động đất nữa. Mọi thứ bên ngoài lúc này đã khôi phục lại sự yên tĩnh ban đầu. Dạ Dao Quang thở dài một hơi, cúi đầu nhìn miếng ngọc Dương châu ở trong tay. Lúc này nó đã không còn nóng rực như lúc nãy nữa, trong lòng cô có chút khó hiểu. Chuyện lần này rõ ràng là do miếng ngọc này tác động mà ra nhưng vì sao miếng ngọc lại sinh ra phản ứng như vậy? Bởi vì nghi hoặc không được giải đáp nên trong lòng Dạ Dao Quang càng thêm buồn bực, khó chịu.

“Dao Dao, nàng xem hình dáng của ngọn núi này có giống một đầu rồng hay không?” Đột nhiên Ôn Đình Trạm đang quan sát địa hình bỗng quay đầu lại hô to một tiếng với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang giật mình ngẩng đầu lên nhanh chóng nhìn theo hướng của Ôn Đình Trạm, phát hiện sơn mạch kia giống như một đầu rồng lơ lửng giữa không trung, những đoạn phía sau giống như thân rồng quanh co khúc khuỷu kéo dài đi xuống...

“Muội hiểu rồi!” Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc, lớn tiếng nói:

“Là long mạch, là long mạch chí dương mới có thể cộng hưởng cùng với miếng ngọc Dương châu này. Nơi đây thì ra lại là long mạch!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Hư Hoa Giả Huyết

Đây chính là long mạch Dao Dao muốn tìm sao?” Ôn Đình Trạm không ngờ lại tìm được long mạch dưới tình huống như vậy. Thật ứng với câu nói “Có lòng trồng hoa, hoa chẳng mọc, vô tình cắm liễu, liễu lại xanh” kia!

“Đúng, đây chính là long mạch!” Dạ Dao Quang gật đầu sau đó lôi kéo Ôn Đình Trạm chạy ra xa một chút, chỉ vào những ngọn núi cao chót vót:

“Chàng nhìn xem giống cái gì?”

“Khí thế hùng hồn như tướng quân xuất chinh, quân vương đi tuần!” Những ngọn núi kéo dài ở bốn phía này giống như đội quân tinh nhuệ ủng hộ đế vương, sĩ khí ngút trời, uy phong lẫm liệt. Bất chợt Ôn Đình Trạm phát hiện dường như ngoài những ngọn núi được bọn họ nhận định là long mạch kia thì hai ngọn núi bên cạnh cũng có khí thế không hề thua kém, rất khó phân biệt.

“Dao Dao, nàng nhìn xem hai ngọn núi kia đi, cũng có khí thế oai hùng, cao cao tại thượng...”

“Sở hữu được Chân Long sơn mạch, tất nhiên sẽ có nhiều người tùy tùng cúi chào. Cổ nhân từng nói: “Nhược trần chi trung năng thức thiên tử”, câu này có ý nói nếu không có người có thể phân biệt được Thiên tử chân chính thì chỉ có thể chọn nhầm một vị tướng quân mà nghĩ rằng đó là

Thiên tử mà thôi. Nếu tu vi không tu luyện tới nơi tới chốn, không có bản lĩnh thì tất nhiên sẽ không phân biệt được đâu là Chân Long Thiên tử.”

Nếu không thì long mạch cũng không được coi là đỉnh cao của phong thủy, ai ai cũng muốn có được!

“Dao Dao, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Ôn Đình Trạm nghiêng đầu hỏi.

“Tìm được long mạch thì sẽ phải đi tìm kiếm Minh Đường, sau đó điểm huyệt.” Dạ Dao Quang nháy mắt mấy cái, sau đó đưa mắt nhìn lên đỉnh núi cao ngất.

“Trước tiên chúng ta sẽ leo lên đỉnh núi kia, muội cần phải quan sát Tinh Phong (1) và Thủy Thành (2) phòng hộ phía sau.”

“Vậy chúng ta đi lên thôi!” Ôn Đình Trạm gật đầu, sau đó chậm rãi đi lên núi.

Kim Tử và Vệ Kinh cũng vội vã đi lên. Vì để tiết kiệm thời gian, Dạ Dao Quang lập tức sử dụng khí ngũ hành khiến cho rắn độc và mãnh thú không dám tới gần. Cũng may Ôn Đình Trạm đã tập võ được một năm, thể lực và thân thủ khá tốt nên có thể theo kịp. Tuy Vệ Kinh có chút đuối sức nhưng Kim Tử luôn đi theo sau giúp đỡ Vệ Kinh nên ba ngày ba đêm sau ba người một khi cũng leo lên đến đỉnh núi.

Lúc vừa lên đến đỉnh núi cũng là lúc tia nắng sớm đầu tiên chiếu rọi, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng không nghĩ tới có thể nhìn được cảnh mặt trời mọc đẹp như vậy.

Bầu trời u ám bất ngờ bị xé ra một khe hở, ánh sáng vàng rực từ trong đó bắn ra phản xạ lên trên ngọn núi, chiếu xuyên qua mây mù lượn lờ phía bên trên càng khiến ngọn núi thêm nổi bật. Rất nhanh, khe hở ở chân trời càng lúc càng lớn, từng luồng ánh sáng vàng chậm rãi tản ra bao phủ cả bầu

trời bằng ánh sáng vàng rực rỡ. Mặt trời chậm rãi ló ra e thẹn giống như một tân nương mới về nhà chồng.

Ánh nắng mặt trời vàng rực, mặt trời được bao ở giữa giống như một lòng đỏ trứng. Trong nháy mắt ánh sáng đã bao phủ vạn vật thế gian, bao phủ lên cả thân hình của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, hắt bóng của hai người ra sau lưng. Tuy rằng bọn họ đứng sóng vai nhau nhưng vết bóng đổ ở sau lưng hai người lại tụ làm một.

Lần đầu tiên được nhìn thấy cảnh mặt trời mọc đẹp rực rỡ như vậy! Cho dù Dạ Dao Quang đã sống hai kiếp nhưng thật sự đây là lần đầu tiên nhìn thấy mặt trời mọc đẹp như vậy. Đẹp đến mức khiến người ta say đắm, không thể không cảm thán, không thể không khen ngợi...

Không biết có phải do bị hoàn cảnh ảnh hưởng hay không, Dạ Dao Quang cảm thấy nhìn cảnh mặt trời chậm rãi ló rạng phía chân trời, bốn phía không ngừng bị ánh sáng mặt trời bao phủ, trong lòng cũng tự nhiên sinh ra khí thế phấn đấu hùng hực.

“Thật là đẹp!” Ôn Đình Trạm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy mặt trời mọc.

Vệ Kinh nhìn cảnh mặt trời mọc lập tức sửng sờ, ngây ngốc như tượng đá.

Bọn họ cứ ngồi như vậy cho đến tận khi mặt trời lên cao, sương mù bị thổi tan đi hết. Dạ Dao Quang cẩn thận nhìn xung quanh sơn mạch, sau đó lấy la bàn ra. Lần này la bàn không bị nhiễu loạn như trước nữa, hoạt động rất bình thường. Sau khi đổi vị trí phương hướng một lúc, xem xét la bàn cẩn thận, Dạ Dao Quang mới lấy thước tầm long ra.

“Địa thế nơi này hơi dốc, mọi người cẩn thận một chút!” “Đi, chúng ta đi từ nơi này xuống dưới!” Dạ Dao Quang thu hồi thước tầm long, sau đó chỉ tay về đằng trước:

Rất nhiều người nói bị trượt xuống núi rồi thì lên núi lại rất khó, bởi vì bọn họ nghĩ leo lên núi sẽ mệt mỏi, lúc xuống núi lại dễ chịu thoải mái hơn nhưng thật ra không phải vậy. Đối với việc leo núi cao như thế này leo lên chính là mệt mỏi thân thể, leo xuống sẽ là mệt mỏi về tinh thần. Nhìn dốc núi dựng đứng ở phía dưới sẽ có một cảm giác giống như đang đi xiếc đu dây trên không, vô cùng đáng sợ, chỉ cần một trận gió thổi tới sẽ có một loại ảo giác như thể sắp bị thổi bay.

Tuy nhiên sau khi đi qua cầu treo, Ôn Đình Trạm đã hoàn toàn miễn dịch đối với cảm giác hoảng sợ này. Đằng sau Vệ Kinh còn có Kim Tử, phía trước có Dạ Dao Quang tác động tâm lý nên cũng cố gắng đi xuống nhưng vừa mới bắt đầu đặt chân đã cảm thấy hai chân bất lực vì sợ hãi, một lúc sau mới có thể khôi phục lại bình thường. Những cảm giác sợ hãi này vốn dĩ bắt nguồn từ tâm lý của con người, chỉ cần vượt qua được tâm cảnh của chính mình một lần thì những lần sau sẽ không còn cảm thấy sợ nữa. Vệ Kinh cũng vậy, khi đi được một đoạn hắt cũng không còn cảm thấy đáng sợ như lúc ban đầu.

Đi thẳng một mạch xuống núi, đi hết một ngày một đêm mới đến được chân núi bên kia, nghỉ ngơi thêm mấy canh giờ Dạ Dao Quang lập tức đi tìm kiếm xung quanh.

Ôn Đình Trạm nhìn hoa cỏ tươi tốt ở bốn phía cảm thấy xinh đẹp vô cùng, không khí bốn phía cũng tươi mát dễ chịu nên vội vàng hỏi: “Dao Dao, nơi này không phải là long mạch sao?”

Ánh mắt Dạ Dao Quang trầm tư thu hồi lại la bàn, yên lặng trong chốc lát rồi mới nói với Ôn Đình Trạm: “Không, đây không phải long mạch!”

Ôn Đình Trạm có chút khó hiểu, mấy ngày nay cậu đã hỏi Dạ Dao Quang không ít tri thức liên quan đến long mạch, nhìn hoàn cảnh xung quanh một lúc cậu lại nghi ngờ hỏi: “Nơi này có sơn thủy bao quanh nhưng vẫn không phải là long mạch sao?”

“Chỗ này đúng là có sơn thủy bao quanh nhưng cũng chỉ có một tầng.” Dạ Dao Quang cười cười giải thích:

“Đây chỉ có thể coi như là hư hoa giả huyết...”

Ôn Đình Trạm càng nghe càng không hiểu, Vệ Kinh thì càng là một tên đầu gỗ.

Dạ Dao Quang cẩn thận giải thích: “Phàm là chỗ gần long mạch, cây cối sẽ tươi tốt, mọi thứ sẽ giống như long mạch thật nên được gọi là hư hoa giả huyết. Minh Đường và Thủy Thành của nơi này chỉ có một tầng, đồng thời nơi này đã bị tách ra khỏi long mạch, chỉ có một nửa thân trên của rồng thôi.”

Ôn Đình Trạm quay đầu nhìn lại, mấy ngày nay Dạ Dao Quang đã dùng thước tầm long vẽ ra sơ đồ của long mạch. Lúc ở trên đỉnh núi cậu đã ghi nhớ trong đầu, bây giờ nghĩ lại vị trí một chút thì đúng là nơi này đã tách ra khỏi long mạch chính.

“Như vậy long mạch thật sự ở nơi nào?” Ôn Đình Trạm nhíu mày.

“Cái gọi là hư hoa giả huyết không phải là long mạch thật sự có hai phần. Hư hoa chính là chỉ địa thế này sẽ có hai nhánh sườn hướng ra ngoài, hình dạng sẽ giống như ngọn núi có long mạch, rất dễ khiến cho người ta tưởng lầm đây là long mạch thật sự nhưng long mạch thật sự lại ẩn vào bên trong...” Dạ Dao Quang chậm rãi tỉ mỉ giải thích cho Ôn Đình Trạm:

“Giả huyết chính là làm cho người ta có ảo giác đây là long mạch. Tuy cũng có thanh long, bạch hổ nhưng dòng nước lại không xuôi về phía trước, từ đằng sau nhìn lại sẽ thành hình dáng quay đầu...”

Nói xong, Dạ Dao Quang dừng lại một chút, nhìn về phía Ôn Đình Trạm:

“Chàng nhìn một chút xem đây là hư hoa hay giả huyết?”

(1) Tinh Phong: Hướng đầu và hướng cuối, dùng trong phong thủy để kiểm tra long mạch, tài lộc.

(2) Thủy Thành: Chỉ hình thế dòng nước chảy vòng quanh núi gò kết huyết. Nó giống như tường thành bảo vệ huyết mộ. Các nhà phong thủy cho rằng, sinh khí theo gió tản đi. Nếu có dòng nước chảy ngăn lại thì khí sẽ ngừng đi. Thủy có thể khiến long mạch dừng lại, tụ khí

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Long Khí Thanh Tẩy

Tuy Ôn Đình Trạm chưa chuẩn bị tâm lý đối với sự khảo nghiệm bất ngờ của Dạ Dao Quang nhưng lúc Dạ Dao Quang phân tích cậu đã ngồi nghe rất chăm chú, cho nên khi Dạ Dao Quang hỏi xong cậu bắt đầu chậm rãi nhớ lại những phân tích lúc trước, sau đó cẩn thận nhìn xung quanh rồi trả lời:

“Ta nghĩ chắc là hư hoa.”

“Không sai, nơi này chính là hư hoa, như vậy long mạch thật vẫn còn ở bên trong, chúng ta quay về long mạch là có thể tìm được.” Dạ Dao Quang gật gù đầu. Phong thủy là một môn học vô cùng khó hiểu và phức tạp, trong đó tầm long chính là điều khó nhất nhưng Ôn Đình Trạm chỉ dựa vào mấy lời chỉ điểm của cô mà đã phân tích ra được chứng tỏ tư chất rất tốt. Đáng tiếc Ôn Đình Trạm là người mang thiên mệnh, nếu không Dạ Dao Quang cũng muốn nhận Ôn Đình Trạm làm đồ đệ.

Mấy người thấy sắc trời không còn sớm nữa nên chọn một nơi có nước để nghỉ ngơi. Bọn họ không mang theo hành lý nên Dạ Dao Quang liền chém một gốc cây trúc làm ống mức nước, Ôn Đình Trạm đi bắt vài con thú hoang, Vệ Kinh đi bắt cá, Kim Tử đi hái quả dại, có thể nói bữa cơm tối nay cũng rất phong phú. Bởi vì mấy ngày hôm nay bọn họ đều bận ba mệt nhọc vô cùng nên ăn bữa tối xong Dạ Dao Quang bảo Vệ Kinh và Kim Tử đi nghỉ ngơi trước.

“Dao Dao, chẳng lẽ những người đó cũng tới tìm long mạch sao?” Ôn Đình Trạm ngồi bên cạnh đồng lửa, ánh lửa trong bóng đêm hắt lên mặt cậu

khiến gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

“Tìm long mạch làm gì?” Dạ Dao Quang cảm thấy vô cùng buồn cười. Long mạch này nằm ẩn sâu bên trong núi lớn, phàm là sơn mạch thì đều có rồng trú ngụ nhưng chỉ có điều là phân chia thành rồng lớn, rồng bé, rồng sống, rồng chết mà thôi. Đám người kia làm sao lại sốt sắng đến mức chạy đến nơi đây tìm long mạch được. Tìm long mạch chỉ là chuyện của địa sư như bọn nàng, liên quan gì đến mấy người tu luyện kia...

Thế nhân thường có hiểu lầm đối với long mạch, họ cứ nghĩ cả thiên hạ chỉ có một long mạch, hơn nữa mỗi khi loạn thế thì chỉ cần một long mạch nhỏ cũng có thể khiến cho quần hùng tranh chấp, nhưng thật ra đối với địa sư như Dạ Dao Quang thì những thứ kia không được tính là long mạch. Long mạch thật sự sẽ ẩn ở trong những dãy núi cao, ở nơi thâm sơn cùng cốc không dễ gì phát hiện được. Còn vì sao Dạ Dao Quang lại đi tìm long mạch, là bởi cô cần dùng long mạch để bổ sung linh khí cho pháp khí khiến cho pháp khí càng trở nên mạnh mẽ hơn. Mặt khác chính là do chấp niệm của bản thân, vì kiếp trước cô đã chết trên đường đi tìm long mạch...

Đối với người tu luyện thì long mạch cũng không phải là chỗ tu luyện tốt nhất, sao lại phải tới đây tranh giành cơ chứ. Vì vậy Dạ Dao Quang có thể khẳng định đám người ngoài kia không phải đến đây vì long mạch!

“Mặc dù không phải đến vì long mạch nhưng muội cảm thấy việc này nhất định có liên quan với long mạch!” Đây là do trực giác của Dạ Dao Quang mách bảo, còn vì sao có trực giác như vậy thì chính cô cũng không giải thích được.

“Dao Dao, vì sao bây giờ bọn họ vẫn chưa đuổi theo?” Nếu chuyện đã có quan hệ với long mạch thì vì sao đám người kia chưa đuổi theo đến đây, dù sao lúc bọn họ tìm được long mạch cũng đã gây ra chấn động rất lớn.

“Thời gian quá ngắn!” Dạ Dao Quang khẳng định: “Hơn nữa long mạch cũng không phải dễ tìm như vậy!”

Ôn Đình Trạm suy nghĩ một chút cũng hiểu được vấn đề này.

Dạ Dao Quang ném khúc gỗ trong tay vào trong đồng lửa rồi đứng dậy: “Không còn sớm nữa, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi. Còn vì sao đám người đó đến đây thì chờ chúng ta tìm được long mạch sẽ hiểu rõ ràng.”

Nói xong, Dạ Dao Quang nhảy đến một tàng cây cô đã nhắm từ trước, Kim Tử đang cuộn tròn ngủ say trên đó cũng bị cô kéo ra làm gối đầu, sau đó Dạ Dao Quang nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đối với Dạ Dao Quang thì việc Kim Tử tăng cấp có một lợi ích lớn nhất chính là bộ lông xù của nó càng thêm mềm mại, dùng làm gối đầu vừa thư thái vừa tiện lợi vô cùng, thoải mái hơn nhiều so với việc trước đây cô toàn phải tự gối vào hai cánh tay của mình.

Kim Tử nằm mơ thấy nó thành công vào bếp trộm được một con cá kho, sau đó vì phòng ngừa nữ chủ nhân vô lương tâm của mình nên nó đã tìm được một chỗ ẩn thân rất kín đáo nhưng đúng lúc nó đang chuẩn bị ăn cá thì giật mình tỉnh lại. Trong lúc nó còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra thì chủ nhân vô lương tâm kia đã gối đầu lên người nó.

Đáng tiếc, tuy nó có ý tốt nhưng chủ nhân vô lương tâm lại không thèm cảm kích, lập tức cầm cái đuôi nó hất ra ngoài. Trời nóng như thế này nó còn đắp thêm một lớp lông lá cho cô, nghĩ rằng cô không nóng sao? Kim Tử nhất thời phẫn nộ, giấc mộng cá kho của nó cũng coi như bị hủy rồi. Sau đó nó lập tức cuộn tròn người lại, vô cùng có tâm lấy đuôi mình che trên người chủ nhân, không thể để cho chủ nhân bị trúng gió được.

Kim Tử cảm thấy trái tim pha lê của nó vỡ vụn, vì sao chủ nhân của nó lại là người lạnh lùng vô tình như vậy, đúng là không hiểu chuyện...

Sáng sớm hôm sau Dạ Dao Quang tỉnh dậy lập tức tu luyện rồi ăn bữa sáng. Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh sau khi luyện công xong cũng ăn một chút, sau đó mọi người lập tức lên đường đi đến một ngọn núi khác.

Nhưng lần này bọn họ đi vòng theo đường sông, dọc theo đường đi không có chút vướng bận nào. Thật không giống như đi tìm long mạch mà giống như đang đi du sơn ngoạn thủy vô cùng nhàn nhã vui vẻ, cứ gặp cảnh đẹp nào là mấy người bọn họ lại dừng chân thưởng thức một lúc.

Bọn họ có thể nhàn nhã như vậy bởi vì Dạ Dao Quang đã hoàn toàn khẳng định là sẽ không có ai đuổi theo kịp bọn họ.

Đi thêm khoảng hai ngày nữa, sáng sớm ngày thứ ba bọn họ đã đi đến một khúc quanh của con sông. Dạ Dao Quang dừng bước, Ôn Đình Trạm cũng dừng lại.

“Dao Dao, chân khí ở đây thật mạnh mẽ!” Ôn Đình Trạm cảm thán nói.

Dạ Dao Quang lấy la bàn ra, nhanh chóng chuyển động phương hướng một lúc, sau đó cô dừng lại nhìn về sơn mạch phía trước: “Ở phía trước!”

Đỉnh núi phía trước được tinh quang chiếu sáng, có long hổ vây quanh vừa tương trợ vừa đối lập nhau, xác thực chính là chỗ bọn họ cần tìm.

Ôn Đình Trạm cuối cùng cũng cảm nhận được chênh lệch giữa long mạch thật sự và hư hoa giả huyệt. Vừa đi đến nơi đây Ôn Đình Trạm đã cảm nhận được một luồng khí ôn nhu rót thẳng vào trong linh hồn cậu, bao phủ xung quanh người cậu giống như muốn gột rửa sạch sẽ những thứ dơ bẩn ẩn giấu trong linh hồn và cơ thể cậu...

“Ôn tiểu công tử...”

Ôn Đình Trạm hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của chính mình, không biết rằng cậu đột nhiên đứng đó giống như hóa đá, hơn nữa trên mặt còn mang theo biểu cảm thư thái khiến cho Vệ Kinh sợ hãi. Vệ Kinh đang muốn kêu lên lại bị Dạ Dao Quang ngăn lại.

Sau đó Dạ Dao Quang dùng ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen ghét nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm.

Đây chính là long khí thanh tủy, không phải bất cứ ai cũng có thể có kỳ ngộ. Nếu như cô có được long khí thanh tủy này thì tất nhiên sẽ nạp khí vào trong cơ thể, không những có thể tăng cao tu vi mà sau này cũng có lợi vô cùng, đáng tiếc...

“Người so với người đúng là tức chết người mà!” Dạ Dao Quang khẽ hừ một tiếng, sau đó cô lập tức lấy Thiên Lân, la bàn và ngọc khí ra. Cũng may mấy khối ngọc này cô luôn mang theo bên người, nếu không thì đã bị trận lốc xoáy lúc này cuốn đi mất rồi.

Dạ Dao Quang lấy ra toàn bộ sau đó để vào trong long mạch, chuẩn bị mượn long khí để nâng cấp mấy pháp khí này thì đột nhiên phát hiện bên trong long mạch lại có chỗ sương mù tràn ra, mà làn sương mù này còn ẩn chứa linh khí vô cùng nồng đậm. Dạ Dao Quang vươn tay ra, từng giọt sương trong suốt đọng lại trên mu bàn tay.

Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn những giọt sương trên mu bàn tay, phát hiện toàn bộ đều không phải là nước bình thường. Đột nhiên hô hấp của cô ngừng lại, cả người giống như hóa đá. Ôn Đình Trạm vừa được thanh tủy tỉnh lại nhìn thấy cảnh này lập tức đi lên hỏi: “Dao Dao, nàng sao vậy?”

Dạ Dao Quang lấy lại tinh thần, kích động ôm chặt lấy Ôn Đình Trạm: “Trạm ca, là long tiên dịch, là long tiên dịch (*)!”

(*) Long tiên dịch: Nước dãi rồng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Long Tiên Dịch

“Long tiên dịch” xét về mặt chữ có nghĩa là nước bọt của rồng, thế nhưng trong cuộc sống làm gì có rồng thật. Long tiên dịch mà Dạ Dao Quang nói ở đây chính là đại long mạch nghìn dặm trong núi lớn được long khí nuôi dưỡng, được khí ngũ hành vô cùng thuần khiết giữa trời và đất gột rửa, trải qua nghìn vạn năm mới có thể hình thành một giọt. Bởi vì những giọt này ngưng tụ lại ở đầu của long mạch cho nên được gọi là long tiên dịch.

“Hừ hừ, Dao Dao, cái gì mà long tiên dịch...” Ôn Đình Trạm bị Dạ Dao Quang ôm chầm lấy. Cô ôm chặt tới nỗi Ôn Đình Trạm có chút khó thở, thậm chí suýt chút nữa thì sặc nước bọt ho ra vài tiếng, khó khăn lắm mới hỏi được.

Dạ Dao Quang lúc này mới phát hiện ra mình dường như vui mừng quá mức liên buông lỏng Ôn Đình Trạm, sau đó giải thích cho Ôn Đình Trạm long tiên dịch là gì.

“Long tiên dịch này không ngờ khó có thể hình thành như vậy, chắc chắn là vật khác thường.” Ôn Đình Trạm nghe rồi tấm tắc khen.

“Đó là điều đương nhiên.” Dạ Dao Quang nhìn về chỗ có sương dày mù mịt, ánh mắt lấp lánh.

“Long tiên dịch không phải chỉ cần có đại long mạch là có thể hình thành, mà là chỗ long khí chảy xuyên qua nhất định phải có linh hồn ngũ hành thuần khiết. Tại chỗ này, long khí chảy không ngừng hấp thu những

linh hồn ngũ hành này mới có thể ngưng tụ thành long tiên dịch. Long tiên dịch chính là mục tiêu của những người đó.”

Rồng thật nhả sương mù, đây được ví như là điềm báo hình thành long tiên dịch. Một khi bắt đầu nhả sương mù nhất định sẽ có hiện tượng khác thường xảy ra trong phút chốc. Mà những người đó chắc chắn là đã nắm bắt được những hiện tượng khác thường, chỉ tiếc là đúng lúc những hiện tượng khác thường đó xảy ra thì Dạ Dao Quang lại bị nhốt bên cạnh di hài của Hàm Nhược, căn bản không kịp phát hiện ra. Nhưng nghĩ theo hướng khác, ngược lại bởi vì cô một lòng tìm kiếm long mạch, mà lại là người đầu tiên tìm thấy long tiên dịch.

“Thì ra long tiên dịch lại có ích cho tu luyện...” Ôn Đình Trạm nói rõ ràng.

“Sao lại chỉ vồn vện giúp ích cho tu luyện được?” Dạ Dao Quang nói chính lại:

“Long tiên dịch có nghìn năm, thậm chí là vạn năm linh hồn của ngũ hành. Có người nói rằng nó có thể giúp cải tử hoàn sinh. Chỉ cần di hài chưa phân hủy, cho dù có chết trăm năm cũng có thể giành lại được sự sống. Tất nhiên đây chỉ là truyền thuyết, chưa từng được xác minh. Muội nghĩ cho dù thật sự có kỳ tích giống như vậy, đó cũng chỉ có thể là hồn vía của người sau khi chết vẫn còn ở trên nhân gian quay trở về, bằng không người chết hồn phách phân tán, làm sao có thể giành lại sự sống được? Cho dù có thật sự sống trở về, cũng e là không phải là người lúc ban đầu.” Nói đến đây, Dạ Dao Quang dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Còn đối với người tu luyện mà nói, đó đơn giản là bảo bối khó có thể hình dung được. Những người tu luyện như chúng ta ai cũng hy vọng sau này có thể thăng thiên thành tiên nhưng lúc thăng thiên cần phải độ kiếp. Nhiều người tu luyện khi độ kiếp, lúc sắp thành lại bại, cuối cùng hóa thành

tro tàn. Còn nếu như từng dùng qua long tiên dịch, khi độ kiếp có long khí bảo hộ gần như có thể xưng là thần tiên.”

“Nếu đã như vậy, chỉ sợ người đến tìm đều là những người có ý không tốt.” Biểu cảm của Ôn Đình Trạm lập tức trở nên nghiêm trọng.

Dạ Dao Quang lắc đầu: “Những người đó chỉ sợ vẫn chưa xác định được thật sự có long tiên dịch ngưng tụ hay không. Những người được phái đến ắt hẳn có một người dẫn đầu chỉ ít phải là người tu luyện Kim Đan. Đợi sau khi xác định xong rồi mới có người tu luyện Nguyên Anh tìm đến. Mỗi một nhóm đều có quy tắc của riêng mình. Ở đây có đám người của Dao tộc, bọn họ bỗng dưng không thể tự tiện xông vào. Hơn nữa đối với Dao tộc lại trở thành mối nguy hại, bằng không thể lực đối nghịch của bọn họ sẽ coi đây là chỗ sơ hở, tập kết mọi người đánh dẹp bọn họ. Đây cũng là nguyên nhân tại sao bọn họ chậm trễ không tấn công nhưng mà trước đó chúng ta đã khiến cho long mạch không ổn định, những người này chắc hẳn đã dùng cách cử ít người đến dò xét thực hư. Vì vậy, thời gian của chúng ta không có nhiều.”

“Bây giờ vẫn chưa được, long tiên dịch vẫn chưa ngưng tụ thành.” Dạ Dao Quang không phải là không muốn, thế nhưng đây là nhịp điệu sắp ra đời của long tiên dịch. Hoặc là cô đánh cược một ván cược ở đây, hoặc là bây giờ từ bỏ long tiên dịch, lập tức rời đi. “Vậy chúng ta mau mang long tiên dịch đi.” Ôn Đình Trạm nói.

Ôn Đình Trạm nhìn khuôn mặt nghiêm trọng của Dạ Dao Quang, ánh mắt cô hiện rõ vẻ đấu tranh. Ôn Đình Trạm biết rằng ngay lúc này đây, nội tâm cô đang rất giằng xé. Vật báu như thế này một khi được xác thực về sự tồn tại của nó, đến lúc đó kẻ xông đến tuyệt đối không phải là kiểu người giống như Phục Xung và Phục Chấp mà là mạnh hơn bọn họ gấp trăm lần, hơn nữa không phải chỉ là một người. Đối phó với Phục Chấp còn tốn sức như thế, không cần nói cũng biết bọn họ căn bản không có khả năng chống lại được đám người đó. Nhưng bất cứ ai đều như vậy, trước mắt người bày

ra một bảo vật, hơn nữa bảo vật này rõ ràng là người phát hiện ra trước nhưng phải chịu đựng nhường cho người khác, e rằng không ai có thể làm được.

“Dao Dao, chúng ta có thể đi hoa tiếp mộc (1) không?” Ôn Đình Trạm lập tức nghĩ ra một đối sách cho Dạ Dao Quang.

“Đi hoa tiếp mộc?” Dạ Dao Quang có chút không hiểu được ý của Ôn Đình Trạm.

“Long tiên dịch không phải sinh ra từ trong long huyết hay sao?” Trong mắt Ôn Đình Trạm lóe lên một ánh sáng vừa sâu lắng mà lại có tầm nhìn ra trông rộng:

“Phía trước chẳng phải là có một ảo ảnh sao, chúng ta có phải là có cách để trước khi bọn họ tới, biến ảo ảnh này trở nên chân thực hơn để những người đến tra xét đều cho rằng đó là long huyết thật. Nhưng trong long huyết đó lại không có long tiên dịch, như vậy bọn họ tự nhiên sẽ trở về.”

Ánh mắt Dạ Dao Quang sáng lên, cô như có điều gì suy nghĩ. Ảo ảnh này đã chệch ra khỏi long mạch nhưng hễ là người chuyên về địa lý đều có thể nhìn ra. Nếu muốn biến giả thành thật, đầu tiên phải động đến chính là long mạch, phải làm cho ảo ảnh và long mạch tương liên. Long mạch vốn dĩ không có cách nào lay động, long mạch không nhúc nhích được, ảo ảnh không di chuyển được vị trí nhưng cô có thể tạo ra một giả huyết!

Trong lòng bỗng trở nên thoải mái, Dạ Dao Quang một tay ấn đầu Ôn Đình Trạm lại gần, sau đó hôn mạnh một cái lên khuôn mặt nhỏ của cậu, nói: “Trạm ca, chàng chính là ngôi sao may mắn của muội.”

Nói xong, Dạ Dao Quang liền buông lỏng Ôn Đình Trạm, sau đó nhanh chóng giở xem bản đồ. Cô muốn chọn một vị trí đắc đạo nhất tạo ra

một giả huyết có thể che mắt mọi người. Như vậy, long tiên dịch sẽ là vật nằm trong tay cô.

Không biết có phải Dạ Dao Quang quá may mắn hay không, mà ở ngay phía sau long huyết thật có luôn một long huyết giả mà không cần cô tạo ra. Điều này khiến Dạ Dao Quang vui mừng khôn xiết, cứ như thế này khi cô hành sự sẽ đơn giản hơn nhiều.

Dạ Dao Quang cả ngày đều lật đi lật lại khắp bốn phía trên đỉnh núi. Để tiết kiệm thời gian, cô trực tiếp để Ôn Đình Trạm, Vệ Kinh và Kim Tử ở lại bên cạnh long huyết. Đến khi trời tối, Dạ Dao Quang mới đem hai con gà rừng trở về, sau đó ngồi nướng một cách im lặng không nói tiếng nào. Ba người và một khỉ chia nhau ăn, ăn đến no bụng.

“Dao Dao, không phải là gặp vấn đề gì chứ?” Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang liên tục không nói năng gì, ăn xong cũng không rủ cậu đi tản bộ, thế là cậu bèn chủ động nói muốn cùng cô đi. Đi đến đoạn đường núi tĩnh mịch, Ôn Đình Trạm mới lên tiếng hỏi.

Dạ Dao Quang thở dài một tiếng sâu xa: “Gặp một chút phiền toái rồi.”

“Nàng nói đi.” Ôn Đình Trạm chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Dạ Dao Quang cũng đi tới ngồi xuống bên cạnh Ôn Đình Trạm, nhúu mày nhìn lên bầu trời đầy sao sáng lấp lánh trong đêm đen, một lúc sau mới có thể mở miệng hỏi: “Trạm ca, chàng còn nhớ lúc chúng ta ngắm mặt trời mọc, sáu đỉnh núi từ phía tay phải dọc về phía trước cùng kết hợp với nhau sẽ tạo thành hình dạng gì không?”

(1) Di hoa tiếp mộc: Lấy cái này trao đổi thành cái kia.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Toàn Cơ Ngọc Hoàn Trận

Ôn Đình Trạm với khả năng ghi nhớ tốt cùng khả năng suy luận nhanh về quy luật khách quan trong không gian, quay người nói: “Giống cái thìa.”

“Đúng, là cái thìa.” Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó nói:

“Mà chúng ta ở chỗ này vừa may là ở phía trong bảy ngọn núi, chứ không phải là ở giữa bảy đỉnh.” Dạ Dao Quang nói rồi dừng lại một chút, rồi lại hỏi:

“Trạm ca, chàng đã nghe nói qua về “Toàn Cơ Ngọc Hoàn đồ” chưa?”

Ôn Đình Trạm tuy lắc đầu nhưng lại mở miệng nói: “Trong “Tùy - Thiên văn chí” có nói: Cơ hoàn giả, bốn sao Bắc Đẩu Khôi gọi là Toàn Cơ, ba ngôi sao chòm tiêu là Ngọc Hoàn.”

“Không sai, vì vậy muội muốn mượn đại Toàn Cơ Ngọc Hoàn trận này để đánh lừa mọi người.” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Thế nhưng trận này, muội nhất định phải tìm ra một vị trí trên bảy ngọn núi, bố trí hợp lý nhị thập bát tú (1).”

Nhị thập bát tú lấy sao Bắc Đẩu làm trung tâm, tạo ra cơ hình tròn, hoàn chỉnh tắp. Hôm nay cô đã nghĩ rất nhiều cách, căn bản rõ ràng là không có cách nào có thể đảm bảo là không có một chút sơ hở nào, đối phương cũng không phải là hạng người bình thường. Những trận pháp tương đối lớn cũng không phải là không có nhưng đều sẽ gây ra những thay

đôi tinh tượng (2) như những gì mà cô đã sắp đặt ở trong nhà ngày hôm đó. Quân địch đã ở cửa, bây giờ làm như thế này thật sự là giấu đầu hở đuôi, trực tiếp nói với những người đó ở trong này có long tiên dịch cho xong. Chỉ có trận pháp này, thứ nhất sẽ không xảy ra những hiện tượng khác thường, thứ hai với sự rộng lớn của trận pháp có lẽ cho dù có tu vi Nguyên Anh thì chỉ cần đi vào trong đó cũng sẽ bị giữ lại.

Thế nhưng bảy ngọn núi cách nhau quá xa, mà với tu vi hiện tại của Dạ Dao Quang, cho dù không dẫn theo Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh thì một ngày cũng không thể đi được một ngọn núi chứ chưa nói đến việc cô phải quan sát địa hình để tìm thấy vị trí tương ứng với nhị thập bát tú trong trời sao. Trận pháp này bố trí trong vòng mười ngày nửa tháng là tuyệt đối không thể. Đến lúc đó bọn họ đã đánh đến nơi, chỗ này còn có việc của cô sao?

Dạ Dao Quang nói với Ôn Đình Trạm về điểm trở ngại này. Ôn Đình Trạm giơ tay chống cằm, nhẹ nhàng ấn cằm lên tay, ánh mắt cậu rất nhanh dừng lại: “Dao Dao, nàng và Kim Tử có phải là tâm ý tương thông không?”

“Sao vậy?” Dạ Dao Quang hoài nghi hỏi.

“Ý của chàng là muốn Kim Tử đi bày binh bố trận?” Sau đó cô kiên quyết phủ nhận:

“Tốc độ của Kim Tử tuy rằng nhanh hơn muội nhưng nó cũng phải bay mất năm bảy ngày. Theo như muội dự tính, chúng ta chỉ có thời gian nhiều nhất là ba ngày, một khi bọn họ tìm ra long mạch thì cũng sẽ không bị chúng ta đánh lừa nữa.”

“Không, chúng ta có thể nhanh hơn.” Hào quang trong mắt Ôn Đình Trạm thu lại, sau đó hướng về phía xa nơi Kim Tử đang chống cằm ra vẻ sầu muộn ngắm trăng trên cây rồi gọi lớn:

“Kim Tử, mau lại đây, ta có việc tìm người.”

“Hừm.” Kim Tử kêu nhẹ một tiếng một cách rất kiêu ngạo. Khi không có việc gì thì cảm thấy nó chướng mắt, khi có việc mới gọi nó đến, nó mới không cần ý chứ. Nó là thần hầu, có sự tôn nghiêm của thần hầu.

Dạ Dao Quang đã nhìn thấy tính khí của Kim Tử lại tái phát từ xa. Thế là cô tung chưởng, khí ngũ hành hóa thành sợi dây thường vô hình bay về phía Kim Tử. Trong lúc Kim Tử chưa kịp phát hiện ra và chạy trốn thì trói nó lại, sau đó không chút nhẹ nhàng kéo nó đến.

Vệ Kinh đang gặm quả đại dưới cây thì nhìn thấy Kim Tử ở trên cây bay ra với độ cong cực kỳ đẹp, dáng vẻ ngửa mặt lên trời trông vô cùng thảm hại, sau đó không khỏi thốt lên: “Thần hầu đúng là thần hầu, bay cũng không giống bình thường!”

“Phịch!” Sau đó, lúc Kim Tử đang đến gần Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang đột nhiên thu tay lại, cái vẻ tự đắc của nó đập vào trước mặt bọn họ.

Dạ Dao Quang tiến đến, một tay xách nó lên: “Người quá thiếu thôn sự ngược đãi.”

Nói xong, Dạ Dao Quang liền ném nó vào lòng Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm bắt được Kim Tử, giơ tay nhẹ nhàng phỉu sạch lớp bụi dính trên lông nó. Lúc Kim Tử với vẻ mặt tủi thân cảm động nằm gọn trong lòng cậu, cậu nhẹ nhàng vỗ về nó:

“Được rồi, Dao Dao là yêu người thương người đó, người đừng chọc giận nàng ấy.”

Ôn Đình Trạm nghe không hiểu những lời Kim Tử nói nhưng Dạ Dao Quang lại hiểu, ánh mắt vô cùng tức giận. Ôn Đình Trạm cảm giác được sát khí Dạ Dao Quang phóng ra liền vội nghiêng người sang một bên chặn Dạ Dao Quang lại rồi cúi đầu nhẹ nhàng hỏi: “Ồ...” Kim Tử cãi lại bằng hơi thở yếu ớt. Nó làm gì có ý chọc tức cô. Cô rõ ràng có tính khí thô bạo bẩm

sinh, sau này đừng có lấy cô, bằng không tuyệt nhiên không có ngày vùng lên đâu.

“Kim Tử, người có thể biến to, cũng có thể thu nhỏ lại chứ?”

Kim Tử bẻ các ngón tay, bởi vì lúc này Ôn Đình Trạm bảo vệ nó nên nó quyết định nể mặt cậu. Nó không phát ra âm thanh gì mà nằm trong lòng Ôn Đình Trạm thu nhỏ lại từng tắc từng tắc một, sau khi biến thành còn khoảng hai mươi centimet thì dừng lại. Sau đó nó mở to đôi mắt vàng lóng lánh, giương bản mặt vô cùng đặc ý nhìn Ôn Đình Trạm, bộ dạng kia chính là: Đây không phải là chuyện nhỏ đâu, mau quỳ lạy ta đi.

Ôn Đình Trạm lại nhú mày, sau đó lấy ra một còi trúc rồi thổi, rất nhanh sau đó chú chim bồ câu trắng mà Dạ Dao Quang đặt tên là Tiểu Quai Quai liền bay đến. Ôn Đình Trạm nhìn dáng vóc của hai con vật này xấp xỉ nhau, sau đó giơ tay vuốt Tiểu Quai Quai: “Người có thể chở nó đi được không?”

Ôn Đình Trạm và Tiểu Quai Quai không có cách nào nói chuyện được nhưng Tiểu Quai Quai vẫn có thể hiểu được suy nghĩ của Ôn Đình Trạm, vội vã lùi về phía sau, ý là không được.

Kim Tử cảm thấy đây là đang ghét bỏ nó, có gì mà không được chứ? Ngồi trên chim thần, nó còn chưa từng thử qua sao. Ha ha... Sau đó nó lập tức tung mình, toàn bộ áp lực đặt lên trên thân Tiểu Quai Quai đang chuẩn bị vỗ cánh bay. Tiểu Quai Quai chở nó bay lên trên cao, sau đó không ngừng đập cánh dường như muốn ném thứ ở trên lưng xuống dưới.

Kim Tử có thể sẽ không bay được quá cao quá xa. Nhìn xuống phía dưới là những cảnh vật đã được thu nhỏ hết cỡ, để không bị rơi xuống biến thành thịt vụn, nó chỉ có thể giải phóng toàn bộ trọng lượng của cơ thể.

Tiểu Quai Quai đột nhiên cảm thấy lực đạo (3) trên cơ thể không còn nữa, thế là liền bình tĩnh lại nghe thấy tiếng gọi của Ôn Đình Trạm lại bay

trở về. Kim Tử vội vàng tiếp đất, bay một vòng trên cao, nhịp tim của thần hầu có chút tăng cao.

“Dao Dao, có thể được.” Ôn Đình Trạm vốn dĩ cũng không ôm quá nhiều hy vọng nhưng lúc trước nhìn thấy thân thể của Kim Tử đột nhiên biến thành to lớn mới nghĩ rằng nó có thể thu nhỏ hay không, hơn nữa tốc độ của Tiểu Quai Quai là nhanh nhất.

“Vâng.” Dạ Dao Quang cũng không ngờ trời không tuyệt đường con người, lại có cách như thế này, quả nhiên có người có đầu óc ở bên cạnh thật khác biệt. Cô ngay lập tức tỏ vẻ mặt nghiêm túc giao kèo với Kim Tử

Ở bên kia, Ôn Đình Trạm cũng giải thích lại với Tiểu Quai Quai - chú chim bồ câu mà cậu hoàn toàn không có cách nào để nói chuyện. Cuối cùng vẫn thuyết phục được cả hai. Dạ Dao Quang nhanh chóng lấy ra viên ngọc mà cô vốn dĩ mang theo để chuẩn bị luyện thành pháp khí, sau đó dùng Thiên Lân nhanh nhẹn chia nó thành hai mươi tám mảnh với hình dạng khác nhau đặt vào long huyết, mượn Tử Linh châu để hấp thu lượng lớn những giọt sương mù là long tiên dịch chưa hình thành rồi gói kỹ đặt trên người Kim Tử.

“Việc lần này có liên quan rất lớn, người nhất thiết không được chơi đùa nghịch ngợm.” Trước khi Kim Tử rời đi, Dạ Dao Quang vẫn không quên dặn dò cẩn thận. Sau khi Kim Tử hứa đi hứa lại, Dạ Dao Quang mới để Tiểu Quai Quai nâng Kim Tử lên, nhanh chóng đi về hướng ngọn núi kế tiếp.

Nhìn bóng dáng của Tiểu Quai Quai và Kim Tử tan biến dần trong đêm đen, trong lòng Dạ Dao Quang tràn đầy mong đợi: “Thành công hay thất bại đều dựa vào hành động lần này.”

“Nhất định sẽ thành công.” Khẩu khí của Ôn Đình Trạm vô cùng chắc chắn.

(1) Nhị thập bát tú: Hai mươi tám chòm sao.

(2) Tinh tượng: Chỉ những hiện tượng của ngôi sao như độ sáng tối, vị trí. Người xưa tin rằng mỗi người đều có một ngôi sao chiếu mệnh, dựa vào độ sáng tối, vị trí của sao mà suy đoán số mệnh.

(3) Lực đạo: Ở đây ý chỉ trọng lượng lúc Kim Tử đè lên trên Tiểu Quai Quai, khi Kim Tử chưa giải phóng toàn bộ trọng lượng cơ thể.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Bày Binh Bố Trận

Để ngăn ngừa những biến cố bất ngờ có thể xảy ra, Dạ Dao Quang vẫn làm một giả huyết ở phía sau long huyết thật rồi còn hao tâm tổn trí bố trí một thế trận ngũ hành, dùng long khí để dẫn dụ, tận dụng khí ngũ hành xung quanh khiến cho những người lại gần không thể nào nhìn rõ độ chân thực của cảnh vật xung quanh. Cô không mong cầu có thể lừa gạt được tất cả mọi người, chỉ mong rằng nó có thể khiến cho những người đến đây tìm kiếm bị mê hoặc một lúc để cho cô có đủ thời gian bày binh bố trận.

Đến khi mọi thứ được bố trí hợp lý, Dạ Dao Quang mới ngồi xếp bằng bên cạnh long huyết, hai tay bấm niệm thần chú chuyển động nhanh chóng. Một thái cực đồ vô hình xuất hiện ở giữa hai tay cô, cuối cùng thu nhỏ lại từng tắc từng tắc tập trung trong vòng tròn hình thành giữa ngón cái và ngón trỏ của cô

Cô nhắm đôi mắt đẹp và sáng lại. Trong bóng tối ánh mắt của cô chuyển động nhanh như con thoi, phản chiếu ra tất nhiên là cảnh vật mà Kim Tử khi được Tiểu Quai Quai chở bay đi nhìn thấy ở trên cao. Tiểu Quai Quai tuân theo sự chỉ huy của Kim Tử, bay một vòng xung quanh bảy ngọn núi. Dạ Dao Quang nhanh chóng xác định đông tây nam bắc, nhị thập bát tú vẫn là Thanh Long ở hướng đông, Chu Tước ở hướng nam, Bạch Hổ ở hướng tây, Huyền Vũ ở hướng bắc, mỗi hướng bảy chòm sao.

Sau khi xác định được phương hướng và vị trí, Dạ Dao Quang mới để cho Kim Tử và Tiểu Quai Quai bay về phía đông thông qua sự điều khiển của cô, sau đó men theo ngọn cây bay đi trong ngọn núi ứng với Thanh Long. Kim Tử mang theo la bàn, dựa vào chuyển động của la bàn, Dạ Dao

Quang nhanh chóng tìm đúng được bảy vị trí, dẫn Kim Tử vùi sâu mảnh ngọc vào trong.

Chỉ bố trí vị trí này thôi mà đã mất cả buổi. Tiểu Quai Quai và Kim Tử không có thời gian nghỉ ngơi, lập tức bay đến vị trí khác. Có được kinh nghiệm lần đầu, lần này không cần Tiểu Quai Quai và Kim Tử bay thêm nữa, Dạ Dao Quang liền nhanh chóng xác định được vị trí. Đã bước sang hoàng hôn của ngày thứ hai, Tiểu Quai Quai và Kim Tử lại nhanh chóng bay đến vị trí tiếp theo. Trời đã sắp tối, kết hợp chặt chẽ với những ngôi sao, Dạ Dao Quang hành động càng nhanh, ba vị trí cứ như thế được bố trí nhanh tới nỗi có chút không thể tưởng tượng được. Thế nhưng Tiểu Quai Quai cũng đã thấm mệt sà xuống, ngày hôm nay nó đã bay cả nghìn dặm. Cho dù Kim Tử đã giải phóng trọng lượng cơ thể, cũng không có nghĩa là Kim Tử không có trọng lượng, còn có cả mảnh ngọc và la bàn nữa. Tiểu Quai Quai cần được nghỉ ngơi.

Dạ Dao Quang cũng rất mệt. Cô trao đổi thông tin như thế này với Kim Tử cực kỳ tiêu hao cả sức lực và tinh thần. Dù sao cũng chỉ còn lại vị trí cuối cùng, Dạ Dao Quang cảm thấy cô cũng nên giữ gìn một chút sức lực, thế là dẫn dò Kim Tử và Tiểu Quai Quai nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau lại tiếp tục.

Sau đó chính cô cũng tản khí, thu tay đứng lên liền nhìn thấy Vệ Kinh và Ôn Đình Trạm đang nướng cá. Khoan hãy nói, không biết có phải là do cô đã hao tổn công lực hay không mà cảm thấy đói bụng rồi thấy hương thơm đã lan tỏa ra.

“Con này chín rồi, Dao Dao nàng ăn trước đi.” Nhìn thấy Dạ Dao Quang đi tới, Ôn Đình Trạm chăm chú cạo sạch xương của con cá vừa nướng xong, dùng dao nhỏ lọc từng miếng thịt cá đặt vào trong ống trúc. Ống trúc đã vỡ ra, lộ ra một lớp lá sen, cậu đưa cho Dạ Dao Quang ống trúc cá.

Dạ Dao Quang ngồi xuống bên cạnh Ôn Đình Trạm, nhìn miếng cá đã bỏ đầu được nướng vàng ươm đến gần cả người rồi mới nhận lấy, đồng thời cầm lấy đôi đũa trúc Ôn Đình Trạm đưa cho, sau đó thì ăn.

Mùi vị không hẳn là quá ngon nhưng ăn vào miệng thì có một mùi vị tuyệt vời không thể diễn tả nổi. Đến khi ăn hết một con cá, Ôn Đình Trạm lại đưa cho cô một ống trúc nữa, bên trong là thịt gà.

“Món này do Vệ Kinh làm, gọi là hoa kê. Ta nghĩ thấy rất thơm.” Ôn Đình Trạm giải thích một câu.

Dạ Dao Quang cũng không khách khí. Cô vừa ăn, Ôn Đình Trạm vừa bỏ xương gà, xương cá cho cô. Đợi đến khi cô ăn hết nguyên một con gà rừng, năm con cá nướng, cuối cùng mới dừng lại.

Đợi Dạ Dao Quang ăn no rồi, Ôn Đình Trạm lại dùng ống trúc trên mặt đất đun sôi nước ấm đã nguội. Dạ Dao Quang ăn uống no đủ, cảm thấy bữa ăn này đặc biệt thoải mái, không thể nói rõ vì sao thoải mái nhưng chính là toàn thân khoan khoái dễ chịu. Vệ Kinh há mồm trợn mắt nhìn, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Dạ Dao Quang có thể ăn nhiều đến thế. Chả trách lúc này khi bọn họ đi săn, bắt được hai con gà rừng, thiếu gia vẫn cảm thấy không đủ, nhất quyết đi bắt thêm bảy con cá. Thì ra thiếu gia sớm đã biết trước được...

Ôn Đình Trạm cười với cô rồi mới nhận lấy một con cá từ tay Vệ Kinh ăn một cách chậm rãi. Để không khiến cậu bị hóc xương cá, Dạ Dao Quang cũng không nói gì với cậu. Để ý những điều tinh tế như thế này không phải là điều mà cô có thể làm được. Nhìn thấy vẫn còn một con cá chưa nướng, đoán là hai người bọn họ cũng không ăn nổi nữa, thế là cô bèn cầm lên dùng ống trúc nấu canh cá. Canh cá nấu xong thì Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh gần như là cũng ăn xong, ba người chia mỗi người một ống trúc.

Vệ Kinh ngồi bên cạnh ngắm nhìn Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ngồi kề vai trước đồng lửa nhỏ nhẹ nói chuyện với nhau, đột nhiên hẳn cảm thấy có một số người chỉ cần có thể ở bên nhau, cho dù là ở nơi hoang sơ vắng vẻ cũng không xóa được sự dịu dàng thăm thiết đó khiến cho đất trời lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp.

“Thành công rồi chứ?” Ăn xong Ôn Đình Trạm mới hỏi đến việc này.

“Vẫn còn thiếu một vị trí nữa, Kim Tử và Tiểu Quai Quai, còn cả muội nữa đều cần phải nghỉ ngơi.” Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Ngày mai cũng chưa muộn.” Bây giờ mới hết một ngày, những người đó có lẽ không nhanh đến mức có thể đuổi kịp. Tốc độ của Kim Tử và Tiểu Quai Quai so với dự đoán của cậu chỉ có nhanh chứ không chậm hơn.

“Vâng.” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Dao Dao, nàng có biết được lúc nào thì long tiên dịch sẽ ngưng kết không?” Ôn Đình Trạm đột nhiên lại hỏi.

Ánh mắt Dạ Dao Quang chuyển động trong ánh lửa bập bùng rồi ngược mắt nhìn Ôn Đình Trạm: “Để muội cho chàng xem.”

Dạ Dao Quang nói rồi lấy ra Tử Linh châu. Khí ngũ hành ngưng tụ ở đầu ngón tay, Tử Linh châu bắt đầu chuyển động trước mắt cô. Bỗng nhiên, Ôn Đình Trạm có một ảo giác Tử Linh châu dường như mở một lỗ to, cuốn hết đất bốn phía xung quanh bọn họ vào trong. Cậu nhìn thấy rõ ràng từng ngọn núi lớn sau lưng bọn họ hiện lên trong Tử Linh châu. Cuối cùng lần lượt thu nhỏ lại, nhỏ đến mức sau khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng nữa, cậu liền nhìn thấy trong Tử Linh châu xuất hiện một con rồng đang dạo chơi...

“Đây chẳng qua chỉ là ảo ảnh của Tử Linh châu thôi.” Dạ Dao Quang giải thích một câu, sau đó giơ tay chỉ vào bên trong Tử Linh châu:

“Long mạch này chính là long mạch mà chúng ta tìm thấy. Chàng xem hai chỗ là phần đuôi và sống lưng của nó, còn cả chân trước bên trái và chân sau bên phải của nó đều có một điểm sáng. Chỗ này chính là linh hồn ngũ hành của long mạch ngưng tụ. Bởi vì có năm điểm này, long khí chảy xuyên vào trong đó mới có thể hình thành long tiên dịch.”

“Chúng hội tụ, long tiên dịch phải ngưng tụ ở chỗ này mới đúng.” Khả năng tính toán của Ôn Đình Trạm thật khác so với suy đoán thông thường, ngay lập tức liền căn cứ vào năm điểm tìm ra điểm ngưng tụ, sau đó chỉ ra.

“Không sai, long tiên dịch ngưng tụ ở chỗ này nhưng nó phải từ đây trượt ra. Từ vị trí của chúng ta, cũng chính là từ vị trí miệng rồng của long mạch trượt ra mới được coi là sự ra đời chính xác.” Dạ Dao Quang giơ hai ngón tay chỉ vào chỗ cổ rồng:

“Hiện tại long tiên dịch chính là ở vị trí này. Nếu như muội tính không nhầm thì không quá bảy ngày nó sẽ trượt ra.”

Ôn Đình Trạm nhìn vào trong ảo ảnh của Tử Linh châu, chỗ mà Dạ Dao Quang chỉ dường như thật sự có một giọt trắng đến mức hiện ra một chút thể lỏng màu xanh đang chuyển động một cách chậm chậm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Thành Công

Sáng sớm ngày thứ hai Dạ Dao Quang bị đánh thức bởi đồng hồ tự nhiên, sau đó cô bắt đầu tu luyện. Không biết có phải do cô ở bên cạnh long mạch hay không, đêm qua rõ ràng khí ngũ hành trong người cô đã tiêu hao rất lớn nhưng rất nhanh nguồn khí sắp cạn kiệt giờ đây đã được lấp đầy, trong lòng cô không khỏi vui mừng. Mặc dù cô chẳng giống với người khác chỉ vì khí ngũ hành được lấp đầy mà cảm thấy vui vẻ, nhưng Dạ Dao Quang lại vô cùng hài lòng. Sau đó cô đi làm điểm tâm rồi cùng ăn sáng với Ôn Đình Trạm vừa đi luyện công trở về cùng Vệ Kinh, lần thứ hai Dạ Dao Quang ngồi xếp bằng rồi dùng thần thức liên lạc với Kim Tử.

Kim Tử và Tiểu Quai Quai đã tỉnh lại, hơn nữa chúng đã bay đến đỉnh núi cuối cùng. Dạ Dao Quang bảo Kim Tử nhanh chóng đi tìm vị trí, nhưng ở ngọn núi đặc biệt này có những tảng đá lởm chởm rất kỳ quái và có rất nhiều chỗ không thể đặt ngọc khí, nếu như chúng không hợp với phong thủy thì không có cách nào đạt được hiệu quả.

Dạ Dao Quang cho rằng mình đã nắm chắc sự việc nhưng cô chưa từng nghĩ đến ngọn núi này lại có hình dạng như vậy. Hình dạng của ngọn núi này không phải mới hình thành, mặc dù trên ngọn núi không có long mạch nhưng nó vẫn có chút liên quan đến long mạch. Long mạch này linh hoạt như vậy, hơn nữa ngọn núi còn chiếm đất của đại long, ngọn núi không cùng loại đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây.

"Kim Tử bay cao hơn nữa để ta có thể xem hết địa hình ở nơi này." Dạ Dao Quang truyền lại ý của mình cho Kim Tử.

Kim Tử bay vọt đến đỉnh núi cao, sau đó nó bay vòng quanh ngọn núi một vòng. Cuối cùng Dạ Dao Quang cũng có phát hiện, mặc dù ngọn núi này có những tảng đá lởm chởm rất kỳ quái nhưng nó cũng không phải là ngọn núi tự nhiên. Cô liền bảo Kim Tử lấy la bàn rồi đi tìm sinh khí dựa theo lời hướng dẫn của cô. Bọn họ tìm được bảy cửa sinh, sau đó họ giấu kỹ bảy khối ngọc vào đó, cứ như vậy lặp đi lặp lại thì bầu trời cũng đã tối đen.

Sau khi đã cất xong hai mươi tám khối ngọc, đôi tay của Dạ Dao Quang nhanh chóng chuyển động, Tử Linh châu chậm rãi chuyển động trong lòng bàn tay của cô. Nó tản ra một lớp lụa mỏng màu tím giống như sương mù, trong bóng đêm lại càng thêm mịn hoặc và thần bí. Sương mù màu tím tản ra rồi ngưng tụ trên đỉnh đầu của Dạ Dao Quang, sau đó từng hạt ánh sáng bay lơ lửng bắt đầu hiện lên rõ ràng trong sương mù. Dựa theo đôi tay bay lượn của Dạ Dao Quang, hai mươi tám ngôi sao nhanh chóng kết nối lại, cuối cùng chúng đan thành một tấm lưới nhỏ.

Nếu như có người am hiểu về tinh tượng ngẩng đầu nhìn lên trời thì người đó có thể nhìn thấy sao Bắc Đẩu cùng với hai mươi tám chòm sao đột nhiên sáng lên, nhưng nó lại xảy ra rất nhanh sẽ khiến cho người ta nghĩ rằng họ bị ánh sáng làm cho hoa mắt, sau đó mọi chuyện đều khôi phục lại bình thường. Dạ Dao Quang đang ở bên cạnh long mạch đột nhiên thu tay lại, đôi mắt đang nhắm lại lúc này mở ra, đôi mắt hoa đào tràn ngập nước vô cùng xinh đẹp.

"Dao Dao, nàng đã thành công rồi à?" Ôn Đình Trạm vẫn lo lắng. Rõ ràng Dạ Dao Quang chỉ nói có một phương hướng nhưng cô lại tốn thời gian lâu đến như vậy, cậu cũng không thể đi quấy rầy Dạ Dao Quang. Mãi cho đến khi cậu nhìn thấy Dạ Dao Quang đứng lên giống như cô vừa mới tắm gió xuân xong, cậu liền vui vẻ chạy đến rồi thuận tiện quan tâm hỏi thăm:

"Nàng có đói bụng không? Ta có để lại một ít thức ăn chưa nướng, bây giờ ta đi lấy cho nàng."

Cậu vừa nói xong liền đi đến đồng lửa bên cạnh, hôm nay chẳng những có thỏ hoang mà cậu còn đào được vài củ khoai tây. Mặc dù Nguyên Thái Tổ là một thiên tài về quân sự nhưng ông vẫn ra lệnh cho rất nhiều người quan tâm đến nghề nông, hơn nữa ông lại cho giở bỏ lệnh cấm biển. Loại khoai tây này vốn chỉ lưu nhập vào thời Minh triều, sau đó nền nông nghiệp của Trung Quốc mới có loại củ này, nhưng ở đây thì nó đã được lưu nhập vào thời kì của Thái Tổ. Hai trăm năm trước chưa chắc đã có người làm nghề nông ở nơi này cho nên tìm được khoai tây cũng rất kỳ quái.

Mỗi ngày đều ăn thịt, cho nên lúc này Dạ Dao Quang chỉ ăn củ khoai tây nướng thôi mà cô đã cảm thấy rất ngon. Cô ăn liên tiếp ba củ và ăn thêm không ít thịt thỏ nướng mới có thể lấp đầy bụng cô.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cùng nằm xuống đất. Tất nhiên bọn họ ăn vô cùng vui vẻ nhưng chuyện này lại khiến cho một nhóm người cách bọn họ chưa tới mười dặm đường vô cùng khó chịu, bởi vì bọn họ đi theo một đường mà tìm đến đây. Rõ ràng bọn họ cảm giác được một ít long khí và điều này chứng minh long huyết đang ở gần đây, nhưng đột nhiên có một cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi qua và rồi một ít long khí cũng biến mất không thấy đâu nữa. Sau đó mỗi người bọn họ dùng chính bản lĩnh của mình mà đoán ra phương hướng nhưng mỗi người lại đoán ra những phương hướng khác nhau, cũng chỉ vì chuyện này mà giữa bọn họ đã xảy ra tranh chấp mỗi người mỗi ý, ai cũng tự cho rằng phương hướng mà mình tìm được mới là đúng nhất.

"Thiếu gia, chúng ta nên đi theo hướng nào đây?" Mục đồng nhìn thấy mấy người trong tông môn này tách ra, những tông môn này nếu không hiểu biết về tinh tượng thì họ cũng sẽ thông thạo về thuật ngũ hành hoặc là họ sẽ am hiểu sâu về chuyện đi tìm long huyết, nhưng vào lúc này bọn họ lại có những ý kiến khác nhau rồi mỗi người đi theo từng con đường khác

nhau. Hết lần này tới lần khác Cửu Mạch tông của bọn họ chủ yếu luyện đan dược là chính, ngoại trừ tu luyện ra thì bọn họ không giỏi về những lĩnh vực khác. Cuối cùng một nhóm người kết bạn cùng đi cứ như vậy tách ra theo những hướng khác nhau, mỗi người đều đi theo hướng mà bản thân mình cho là đúng.

Cũng có không ít người đưa ra lời mời với Mạch Khâm, dù sao bất kỳ người nào ở đây cũng không thể đoán trước được con đường phía trước sẽ có nguy hiểm hay không, nếu như có thêm một thần đan sư ở bên cạnh mình thì họ sẽ có nhiều hơn một tấm kim bài miễn tử.

Chẳng qua Mạch Khâm đã khéo léo từ chối hết những lời mời đó. Đến khi tất cả mọi người đều đã rời đi, lúc này mục đồng mới hỏi.

Khóe môi của Mạch Khâm nâng lên, cánh môi ôn hòa vô cùng đẹp dưới ánh trăng lại càng hiện lên rõ nét ôn nhu và dịu dàng khiến cho người ta hận không thể âu yếm. Hắn đi về một hướng không có ai đi và đây cũng là con đường duy nhất đối diện với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ngủ vô cùng ngon giấc, ngày thứ hai đồng hồ tự nhiên còn chưa vang, đột nhiên có một con vật nhào vào trong lòng khiến cô thức giấc. Cô không có mở mắt ra, một tay cô nắm lấy Kim Tử đang cọ vào trong lòng giống như một con chó không ngừng ngoắc đuôi yêu cầu lời khen ngợi của cô, sau đó cô để nó nằm xuống ở bên cạnh mình rồi đưa tay vỗ lên lưng của Kim Tử, lúc sau cô lại ngủ thêm lần nữa.

Lúc này bọn họ ngủ rất ngon nhưng họ hoàn toàn không biết nguy hiểm đã bắt đầu ập tới...

Một đám người bị mê hoặc do trận pháp của Dạ Dao Quang, khi bọn hắn đi đến đỉnh núi kế bên thì đột nhiên dừng lại. Nhóm người này được xưng là đệ nhất trong tông môn Phiêu Mạc Tiên tông, bọn họ vốn không xuất môn nhưng bởi vì tông chủ của bọn hắn gần đây sắp độ kiếp, cho nên

bọn họ mới tiến hành lên đường. Tất nhiên chuyện đi lấy long tiên dịch đối với họ là sự bắt buộc.

"Đại sư huynh, sao vậy?" Một người đeo cây kiếm trên lưng, hăn mặc trường bào màu xanh nhạt, dáng vẻ thanh tú và trông hăn chỉ khoảng mười lăm đến mười sáu tuổi. Hăn đi lên phía trước hỏi đại sư huynh là người đã giơ tay lên bảo bọn họ dừng lại.

Trên trán của vị đại sư huynh này có một lọn tóc rủ xuống bên trái, có hơn phân nửa tóc đã rối tung. Toàn bộ tóc và hai tóc mai được dây màu trắng buộc lại ở phía sau, tu vi của hăn đã đạt đến Kim Đan đỉnh và hăn chính là đại đệ tử tâm đắc của chấp pháp trưởng lão trong Phiêu Mạc Tiên tông – Lệ Thăng.

"Tiểu sư thúc, người nhìn xem đây là gì?" Lệ Thăng không để ý đến câu hỏi của sư đệ, hăn ngồi xuống nhìn vào khối ngọc được cắt không ngay ngắn.

"Khối ngọc này được bao phủ đầy Long Ngưng khí. "

Long Ngưng khí chính là long mạch tạo thành long tiên dịch trong sương mù, khối ngọc này là ngọc dùng để bày trận của Dạ Dao Quang. Lần này vận may của Dạ Dao Quang không tốt, từ xưa đến nay Phiêu Mạc Tiên tông rất giỏi về tu luyện ngũ hành cho nên bọn họ tìm được khối ngọc nhanh như vậy hoàn toàn không phải là do tình cờ.

"Hử?" Một tiếng thở nhẹ thêm một chút lười biếng khiến cho lòng người run lên, diện mạo của nam tử này vô cùng phong lưu không hề bị trói buộc. Hăn có giọng nói nhẹ nhàng, bước nhanh đến phía trước rồi nhìn lướt qua, sau đó hăn nhảy lên đứng trên vách đá rồi đẩy ra thảo quả. Đúng là có một khối ngọc ở đây, hăn xoay người đáp xuống đất và không khỏi khen ngợi:

"Hay lắm, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà đã bày được Toàn Cơ đại trận ở chỗ này."

"Tiểu sư thúc, chúng ta đã bước vào trong trận sao?" Lệ Thăng nhíu mày.

"Chúng ta phá trận này thế nào đây?"

"Toàn Cơ đại trận chỉ cần động vào thì nó sẽ phát động toàn bộ, phá trận này không khó nhưng một khi đã phá trận chỉ sợ những người ở nơi khác sẽ gặp phải nguy hiểm. Phiêu Mạc Tiên tông của chúng ta phạm vào lỗi nghiêm trọng sẽ khiến cho nhiều người tức giận, đợi ta đến đỉnh núi xem trận pháp được bố trí như thế nào rồi tránh đi là được." Hãn còn chưa nói xong thì đã nhảy lên trên không.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 165: MẠCH KHÂM ĐẾN

Trời vừa sáng, đột nhiên Dạ Dao Quang mở mắt, sau đó cô xoay người nhảy từ trên cây xuống.

Tiếng động quá lớn đã khiến cho Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh tỉnh dậy. Ôn Đình Trạm cũng xoay người nhảy xuống bên cạnh Dạ Dao Quang. Cậu cảnh giác nhìn thoáng qua xung quanh nhưng cậu chẳng phát hiện ra điều gì cả, lúc này cậu mới lên tiếng hỏi:

"Dao Dao có chuyện gì vậy?"

Đôi mắt hoa đào sáng rực vô cùng xinh đẹp khẽ nhú lại nói: "Có người tiến vào trận của muội."

Ôn Đình Trạm nghe vậy, sắc mặt của cậu hơi đông cứng lại: "Tới nhanh thật."

"Nhanh như vậy đã tiến vào trận ngũ hành."

Dạ Dao Quang nói xong liền nhảy lên cao, mũi chân đạp nhẹ lên trên vách đá rồi bay vọt qua vách đá. Cô leo lên thạch nham sau đó lấy giả huyết để bố trí chân huyết, đúng lúc có vách đá ngăn cách với bên ngoài rất thích hợp để cô mai phục ở đây.

Nhưng khi cô nhìn lướt qua vách đá, cô lại nhìn thấy hai chủ tớ Mạch Khâm và mục đồng. Mạch Khâm đang muốn thi thuật để phá trận ngũ hành của cô, lúc này cô liền nhảy ra ngoài.

"Mạch đại ca dừng tay."

Mạch Khâm đang dẫn khí vào lòng bàn tay nghe thấy tiếng nói liên tục ra, giương mắt nhìn sang, vừa lúc hăn nhìn thấy Dạ Dao Quang. Người đã nửa năm chưa gặp lại nay càng thêm xinh đẹp không gì sánh được khiến cho ánh mắt của hăn bị kiềm hãm.

"Mạch đại ca, thì ra là các người." Dạ Dao Quang nhìn thấy Mạch Khâm, trong lòng cô rất vui vẻ, cô hoàn toàn không ngờ Mạch Khâm đến đây là vì long tiên dịch. Mạch Khâm là người có ơn cứu mạng cô, nếu như hăn muốn long tiên dịch thì cô sẽ đưa cho hăn. Hiện tại cho dù cô có chiếm được long tiên dịch thì cô cũng không thể lập tức dùng nó được, nếu không với tu vi hiện tại của cô sẽ không thể chịu nổi linh khí dày đặc của long tiên dịch.

"Tháng trước tin tức long tiên dịch được ngưng tụ ở nơi này đã được lưu truyền rất sôi nổi, tin này là do chính miệng tông chủ của Thất Tinh tông nói ra. Mặc dù điều ông ta nói chỉ có ba phần khả năng, nhưng lời nói được phát ra từ miệng ông ta cho nên lại có nhiều hơn ba phần khả năng. Người của cửu tông thập môn cũng đã đến đây điều tra." Khóe môi của Mạch Khâm nâng lên nụ cười.

"Đêm qua chúng ta đi đến cách nơi này khoảng mười dặm, đột nhiên long khí đại loạn rồi mọi người lại xảy ra tranh chấp, sau đó tất cả đều tách ra đi riêng."

"Nhiều người đến như vậy sao?" Dạ Dao Quang thật không ngờ có nhiều người đến như vậy, trong lòng cô hơi kinh ngạc nhưng sau đó cô lại vô cùng vui mừng nói:

"Vẫn may vì cuối cùng ta cũng kịp thời đưa bọn chúng đi."

"Đêm qua long khí bị rối loạn là do mọi người làm sao?" Mạch Khâm sửng sốt.

"Ha ha." Dạ Dao Quang tươi cười đắc ý, sau đó cô nói với Mạch Khâm:

"Nếu Mạch đại ca đã tới đây, ta sẽ dẫn huynh đi xem nơi có long mạch. Huynh đi theo ta."

Dạ Dao Quang nói xong liền dẫn Mạch Khâm đi vòng qua vách đá, từ một con đường khác quay ngược về. Trên đường đi cô có nói chuyện vì sao cô đến đây và phương pháp bố trí Toàn Cơ Ngọc Hoàn đại trận như thế nào cho Mạch Khâm nghe, cô vừa mới nói xong thì bọn họ cũng đã trở về đến nơi.

Ôn Đình Trạm nhìn Mạch Khâm, lúc này sắc mặt của cậu mới buông lỏng và mang theo một chút vui mừng nói: "Mạch đại ca."

"Chỉ mới không gặp trong nửa năm ngắn ngủi, công lực của Doãn Hòa lại tăng mạnh đến vậy." Mạch Khâm kinh ngạc, chẳng những Dạ Dao Quang có thay đổi mà ngay cả công lực của Ôn Đình Trạm cũng tăng mạnh không hề thua kém với người bình thường tập võ trong mười năm.

"Là do vận may tốt." Dạ Dao Quang không khỏi cười nói. Lúc trước bọn họ tìm được một loại trái cây kỳ quái, trước tiên giúp Ôn Đình Trạm tẩy trừ đi độc tố trong người, sau đó cậu lại dùng long khí thanh tẩy, tất nhiên công lực sẽ tăng mạnh. Nếu so với người trong võ lâm thì cậu cũng được xem là cao thủ hạng ba.

Ôn Đình Trạm cũng không phủ nhận, cậu cười có chút thận trọng và khiêm tốn.

"Đây đúng là một ân huệ tốt." Mạch Khâm gật đầu, sau đó ánh mắt của hắn nhìn về sương trắng đang lượn lờ quanh hang đá.

"Đúng thật là có long tiên dịch hình thành. Nhìn tình hình này, chỉ sợ còn khoảng ba đến năm ngày nữa mới có thể ra đời."

"Ba đến năm ngày..." Sắc mặt của Mạch Khâm bỗng dưng có chút lo lắng. "Đúng vậy, cũng khoảng ba đến năm ngày nữa." Dạ Dao Quang cũng tính ra thời gian như thế.

"Mạch đại ca, có chuyện gì thế?" Dạ Dao Quang vội vàng hỏi.

"Lúc này ta cũng có nói với mọi, lần này người của cửu tông thập môn đều đến đây, trong đó có cả tông môn được xưng là dòng dõi tu tiên đệ nhất Phiêu Mạc Tiên tông, người dẫn đội chính là ấu tử (*) của tông chủ - Vân Phi Ly. Người này là kỳ tài trăm năm có một, hãn lớn hơn ta ba tuổi nhưng tu vi đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ. Chẳng những tu vi của hãn rất cao, mà hành động của hãn ta cũng rất kỳ quái, hãn còn am hiểu sâu về kỳ môn thuật."

Khi Mạch Khâm nhắc đến Vân Phi Ly, trong giọng nói của hãn có chút nghiêm túc khi nói về kỳ phùng địch thủ: "Toàn Cơ Ngọc Hoàn trận của mọi có thể giam được người khác, nhưng nó không thể trói được hãn."

"Mọi chuyện đã đến nước này chỉ có thể đi được tới đâu thì hay tới đó." Đôi mắt của Dạ Dao Quang nhíu lại.

"Không đấu lại thì rút lui."

Cô tốn nhiều tâm tư như vậy, sao có thể không đánh mà lui được? Cho dù là không chiến thì cô cũng muốn nhìn xem Vân Phi Ly này rốt cuộc là người như thế nào! Vì để cho bầu không khí không còn nghiêm trọng nữa, Dạ Dao Quang không khỏi tò mò hỏi: "Bọn họ đều bị ta dẫn đi, vậy vì sao Mạch đại ca có thể tìm đến nơi này?"

"Ta sao?" Khóe môi của Mạch Khâm khẽ nhếch lên.

"Ta nhận ra hơi thở của Bách Linh."

"Bách Linh? Đó là vật gì vậy?"

"Bách Linh chính là Tiểu Quai Quai." Ôn Đình Trạm cười nói. Hắn vốn dĩ đã nói cho Dạ Dao Quang biết là Tiểu Quai Quai đã có tên nhưng Dạ Dao Quang cứ nhất định phải lấy cho nó một cái tên khác. Tất nhiên Ôn Đình Trạm không thể nói lại cô nên cậu đành nghe theo Dạ Dao Quang sửa lại.

"Tiểu Quai Quai?" Mạch Khâm sửng sốt, sau đó hắn cười thoải mái nói:

"Không sai, Tiểu Quai Quai, rất chính xác."

"Đúng vậy, ta cũng cảm thấy Tiểu Quai Quai mới đúng hơn." Dạ Dao Quang gật đầu vô cùng đồng ý. Cô không hề cảm thấy Tiểu Quai Quai và Bách Linh là hai cấp bậc.

Mục đồng cảm thấy bi ai vì cái tên Tiểu Quai Quai, đường đường là một con linh điều lại có một cái tên như vậy.

"Cái tên Bách Linh này lúc đầu ta cũng tùy ý đặt cho nó. Lúc trước ta cứu nó ở trên cây thông cổ thụ tại vách núi cao, cha và mẹ của nó đã bị bắn chết cho nên ta đặt tên theo ý trong từng bách, gọi là Bách Linh. Chẳng qua ta chưa bao giờ gọi tên nó." Mạch Khâm giải thích thêm.

"Nó đi theo ta không thể có được may mắn, đi theo mọi người mới là số mệnh, lúc ta cứu nó xong vẫn luôn đi tìm chủ nhân cho nó."

"Mạch đại ca yên tâm, Doãn Hòa sẽ bảo vệ nó thật tốt." Ôn Đình Trạm đảm bảo nói.

"Tất nhiên là ta tin tưởng đệ." Mạch Khâm gật đầu.

"Hai người cứ trò chuyện đi, ta đi làm một chút đồ ăn, ta đói bụng rồi." Đột nhiên Dạ Dao Quang đứng dậy nói một câu rồi dẫn theo Vệ Kinh đi lên núi.

Mạch Khâm thấy vậy liếc nhìn mục đồng, trong nháy mắt mục đồng đã hiểu ý của thiếu gia cho nên hắt vội vã đứng dậy đuổi theo để giúp đỡ hai người.

Dạ Dao Quang bảo Kim Tử đi tìm một ít quả dại, sau đó cô đi hái ít nấm dại có thể ăn được và bắt thêm mấy con cá rồi nấu một nồi canh cá.

"Mạch đại ca, huynh có muốn cùng ăn không?" Dạ Dao Quang gặp lại Mạch Khâm, cô cảm giác được hơi thở trên người của hắn càng lúc càng mạnh, tu vi chắc đã tăng lên rất nhiều. Tu vi như thế này có thể nhìn đối mặt thối cũng không có gì đáng ngại, nơi đây là vùng hoang dã cũng không tìm được thứ gì tốt, nhưng nếu mấy người bọn họ ngồi ăn để một mình Mạch Khâm ngồi ở bên cạnh thì lại có chút ngượng ngùng cho nên cô mới hỏi một câu.

Chỉ thấy đôi mày kiếm tinh xảo của Mạch Khâm khẽ động, đôi mắt nhìn về canh cá đang lan tỏa ra mùi hương, hắn lại gật đầu ngoài ý muốn của Dạ Dao Quang. Mục đồng ở bên cạnh suýt chút nữa đã rơi cầm xuống nhưng hắn không dám phát ra tiếng và cũng không dám để cho Dạ Dao Quang đi lấy, nhanh chóng tự mình đi chuẩn bị cho Mạch Khâm.

(*) Ấu tử: Là con út trong nhà.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Tinh La Trận

"Mạch đại ca, huynh có biết gì về Mật Nhược tộc không?" Sau khi bọn họ ăn sáng xong, Dạ Dao Quang liền đi săn thú trên núi, cô quyết định biểu diễn tài nghệ của mình vào buổi trưa và buổi tối. Ôn Đình Trạm cùng nói chuyện với Mạch Khâm, cậu không khỏi nhớ lại chuyện của Hàm Nhược. Có câu nói biết người biết ta, đối với Ôn Đình Trạm mà nói bùa chú kia tựa như bị ghen lại ở cổ họng, cậu hy vọng có thể sớm được hóa giải.

"Mật Nhược tộc?" Ánh mắt của Mạch Khâm hơi đông cứng lại.

"Sao đệ lại biết được cái tên này?"

"Trong ba tháng này ta và Dao Dao có một chuyến đi..." Ôn Đình Trạm không hề giấu giếm kể lại chuyện về Lô Kích Mộc cho Mạch Khâm, cậu chỉ giấu chuyện của Tử Linh châu. Không phải là cậu không tin tưởng Mạch Khâm nhưng vì đây là đồ vật của Dạ Dao Quang, cậu không có quyền nhiều lời với người khác.

"Lời nguyên của Mật Nhược tộc sao?" Đột nhiên Mạch Khâm đứng lên, sắc mặt của hắn thay đổi.

Phản ứng của Mạch Khâm như thế khiến trong lòng của Ôn Đình Trạm bắt đầu lo sợ, cậu cũng đứng lên theo.

"Thế gian này có rất nhiều đại tộc lánh đời am hiểu về bí thuật quỷ đạo, cho dù là chúng ta cũng không thể dễ dàng giao thiệp với những người

này. Thủ đoạn âm quỷ của bọn họ có thể nói rất khó đề phòng." Mạch Khâm nhú mày giải thích.

"Trong đó người của Mật Nhược tộc là nổi bật nhất, sở dĩ ta biết được chuyện này là vì trong nhà có một quyển sách có ghi chép lại chuyện về Mật Nhược tộc. Sáu mươi năm trước tộc trưởng của Mật Nhược tộc cũng chính là Hàm Ưu mà đệ vừa nói đến, Hàm Ưu từng phái người mời phụ thân ta đến để điều dưỡng cơ thể cho bà ta. Chẳng biết tại sao Hàm Ưu đã kết hôn hơn hai mươi năm nhưng vẫn chưa thụ thai, mà Hàm gia chỉ truyền lại cho dòng chính. Nếu như bà ta vẫn không có cách nào sinh con nối dõi thì chức tộc trưởng của Hàm gia sẽ gặp nhiều nguy cơ."

"Vậy sau đó như thế nào?" Ôn Đình Trạm thật không ngờ còn có chuyện sâu xa đến như vậy.

"Sau đó phụ thân ta phí hết mọi tâm tư và đã giúp cho bà ta được như ý nguyện." Mạch Khâm nói.

"Cũng vì vậy mà Mật Nhược tộc rất khách khí với Cửu Mạch tông nhưng vẫn không giao thiệp với ngoại tộc giống như trước kia, đến ngày lễ tết sẽ phái người đến tặng lễ chúc mừng, bởi vì rất quen thuộc nên khi ta còn bé đã từng đến Mật Nhược tộc một lần cùng với mẫu thân..."

Mạch Khâm nói đến đây, ánh mắt của hắn có chút tối tăm, thật lâu sau đó vẫn chưa nói gì. Mặc dù trong lòng của Ôn Đình Trạm có hơi nóng vội nhưng cậu lại không thúc giục bởi vì cậu nhạy bén bắt được một tia đau xót vừa lóe lên trong ánh mắt của Mạch Khâm. Chuyển đi đến Mật Nhược tộc này chắc chắn là nguyên nhân để lại vết sẹo trong lòng của Mạch Khâm.

"Ta ở lại Mật Nhược tộc nửa năm, ta tận mắt nhìn thấy năng lực kỳ dị của Mật Nhược tộc, ta không thể tưởng tượng được thuật Vu Cổ vẫn còn tồn tại." Qua một lát sau Mạch Khâm mới nói tiếp.

"Hàm Ưu đã hơn một trăm ba mươi tuổi nhưng khuôn mặt lại giống như những phu nhân ba mươi tuổi với dáng vẻ xinh đẹp và thùy mị. Thủ đoạn của bà ta cực kỳ độc ác, đừng nói là mọi người, ngay cả tông chủ của Phiêu Mạc Tiên tông cũng đã từng chịu thiệt thòi trong tay của bà ta."

Ôn Đình Trạm chưa từng nghĩ đến Hàm Ưu lại là người như vậy, trong lòng cậu không khỏi lo lắng.

Mạch Khâm thấy vậy liền đưa tay vỗ lên vai cậu: "Nhưng đệ không cần phải quá lo lắng, không biết có phải là do tuổi tác của bà ta quá lớn hay không mà đã hơn ba mươi năm bà ta chưa từng bước ra khỏi Mật Nhược tộc. Dạ cô nương muốn gặp bà ta hầu như là không có khả năng. Những năm gần đây Mật Nhược tộc không ngừng tranh chấp, e rằng không cần các người phải hao tâm suy nghĩ. Chỉ cần Hàm Ưu bỏ mạng, lời nguyên tự nhiên sẽ biến mất."

"Cũng chỉ hy vọng như vậy." Ôn Đình Trạm cười khổ nói. Cách tốt nhất chính là chờ đợi, hiện tại bọn họ chỉ có thể lấy lý do này để bớt phiền muộn trong lòng, nếu không bọn họ còn có thể làm gì đây?

"Này, mọi người đang lén lút nói chuyện gì đấy." Lúc này từ phương xa, giọng nói của Dạ Dao Quang truyền đến, hai người không hẹn mà cùng giương mắt nhìn lên. Dạ Dao Quang vẫn còn đứng ở nơi rất xa, Ôn Đình Trạm và Mạch Khâm chỉ loáng thoáng thấy được một bóng dáng mơ hồ. Hai người chỉ thấy cô đang phất tay với bọn họ.

Mạch Khâm và Ôn Đình Trạm liếc nhìn nhau, đó là con gì mà Dạ Dao Quang không xử lý được? Mạch Khâm biết rất rõ tu vi hiện tại của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm lại tận mắt nhìn thấy Dạ Dao Quang hoàn toàn không phí sức bắt được rất nhiều con vật lớn. Trong lòng nghi ngờ, hai người vội vàng lên núi, cùng dẫn theo mục đồng và Vệ Kinh."Mau đến đây giúp đỡ, ta bắt được một con rất bự."

Lúc họ lên núi mới phát hiện thì ra là một con lợn rừng lớn. Con lợn rừng này chắc nặng khoảng hơn năm trăm cân, tuy là rất lớn nhưng nó cũng không mạnh đến mức Dạ Dao Quang bắt không được.

Dường như Dạ Dao Quang phát hiện ra nghi hoặc của hai người, cô hất mái tóc, sau đó cô nói rất đúng lý hợp tình: "Ta xinh đẹp như hoa thế này, mọi người lại để cho ta khiêng xuống dưới một con vật xấu xí như vậy, chẳng lẽ mọi người không cảm thấy hình ảnh quá sai trái rồi sao?"

Cô nói xong cũng không để ý đến cả đám người đang trợn mắt há hốc mồm, cô chỉ cầm lấy mười mấy con gà rừng được bọc lại bằng lá chuối rồi rời đi, để lại Ôn Đình Trạm và Mạch Khâm buồn cười đứng ở đó. Mạch Khâm vội vàng dặn mục đồng bắt lợn rừng rồi khiêng xuống, trong tay của Vệ Kinh xách theo một con lợn rừng nhỏ.

Buổi trưa, Dạ Dao Quang hái rau dại và nhụy hoa để nấu canh, sau đó cô để con lợn rừng nhỏ lên nướng. Không biết Dạ Dao Quang đã thoa gì lên trên mình của con lợn rừng mà khiến da của con lợn rừng to ra, dầu mỡ trên da và trong thịt lợn được nướng đến khô, sau đó cô lại bảo mục đồng đi lấy một ít mật ong. Mùi thơm của lợn sữa nướng nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh khiến cho mục đồng không biết đã nuốt bao nhiêu lần nước bọt.

Cuối cùng mục đồng vừa ăn vừa khen ngợi: "Tay nghề của Dạ cô nướng thật tuyệt!"

"Điều đó là hiển nhiên rồi." Dạ Dao Quang hất cằm nhìn sang mục đồng ý muốn nói người có ánh mắt thật tốt.

Ăn xong bữa trưa, Dạ Dao Quang đợi một lát vẫn chưa phát hiện có người tiến vào trận pháp của cô cho nên cô liền nói với Mạch Khâm: "Chẳng qua Vân Phi Ly cũng chỉ như vậy thôi."

Mạch Khâm cảm thấy có chút kỳ quái. Dựa theo hiểu biết của hắn đối với Vân Phi Ly, đáng lẽ lúc này Vân Phi Ly phải một đường giết qua đây mới đúng chứ, nhưng sao mãi đến bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Đây không giống với tác phong của Vân Phi Ly.

Dạ Dao Quang cười híp mắt rồi cô bay lên thân cây, kéo Kim Tử lại, sau đó cô quay đầu xuống nói: "Mạch đại ca cũng nghỉ ngơi một lát đi, trong phút chốc tên kia không giết được đến đây đâu."

Dạ Dao Quang nói xong, khóe môi ẩn chứa ý cười, đôi mắt híp lại. Ánh sáng từ trên cao chiếu xuống trên cành lá, ánh sáng hòa nhập vào lá cây khiến nó trở nên lóng lánh. Sở dĩ cô hơi hột như vậy, dù Mạch Khâm đã nói ra bản lĩnh của Vân Phi Ly nhưng cô vẫn có thể ăn uống ngon lành và thoải mái đi săn thú là vì trong lòng cô nắm chắc.

Cô chỉ nói với Mạch Khâm về Toàn Cơ Ngọc Hoàn đại trận nhưng cô lại không nói bên trong Toàn Cơ Ngọc Hoàn đại trận còn có thêm một Tinh La trận. Trận này là do cô dùng Tử Linh châu bày bố, cô không muốn tiết lộ cho bất kỳ người nào về Tử Linh châu, không phải do không tin tưởng hay có đề phòng, chỉ bởi vì cô không muốn làm như vậy. Cô còn chưa nghiên cứu hết những thần bí của Tử Linh châu, cô cảm thấy vô cùng hứng thú đối với chuyện khai thác tiềm lực của Tử Linh châu. Tất nhiên cô phải lén lút khai thác một mình, đó là đam mê của cô.

Dưới ánh nắng, Dạ Dao Quang nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, còn ở bên kia Vân Phi Ly dẫn theo đám người Lệ Thăng sốt ruột giậm chân.

"Cũng không biết người nào đã bày ra trận pháp này, có thể bao vây được tiểu sư thúc."

"Đúng vậy, thật muốn biết là thần thánh phương nào lại lợi hại đến như vậy."

"Chúng ta bị bao vây ở nơi này đã được một ngày một đêm rồi, cũng không biết chúng ta sẽ bị nhốt đến bao lâu nữa."

Đệ tử Phiêu Mạc Tiên tông nhỏ giọng thảo luận ở một bên, còn người đang mặc y phục trắng như tuyết đang ngồi trên sườn dốc. Đôi chân dài của hắn hơi cong lại, trên tay cầm một cây quạt giấy thỉnh thoảng gõ xuống trên tay kia, đôi mắt đen bóng mang theo một chút tà mị hơi hiện lên vẻ đăm chiêu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Biến Thiên

“Thú vị, thú vị!” Vân Phi Ly đột nhiên cười nói.

“Tiểu sư thúc tìm được phương pháp phá giải rồi sao?” Lê Thăng vui vẻ tới gần hỏi.

“Toàn Cơ đại trận này không giống như nhị thập bát tú trận, mà giống Tinh La trận hơn!” Vân Phi Ly vươn ngón tay trắng nõn như ngọc ra vuốt một lọn tóc đang rũ xuống.

“Tinh La đại trận này lại có một luồng sức mạnh thần bí điều khiển. Ta đã thăm dò qua, sức mạnh này có nguồn gốc không rõ, không phải do con người tạo ra, ngược lại giống như bảo vật trong thiên địa nhưng ta cũng không biết rõ lắm, vì vậy muốn phá được trận này rất khó!”

Lê Thăng nghe vậy lập tức trợn to mắt, vị tiểu sư thúc này còn nhỏ hơn hẳn mấy tuổi nhưng sự tồn tại của hắn giống như một vị thần trong mắt mọi người ở Phiêu Mạt Tiên tông. Dường như không có chuyện gì có thể làm khó hắn, khiến hắn lùi bước hay vấp khốn hắn được. Cùng lớn lên từ nhỏ với nhau nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe được từ miệng Vân Phi Ly phát ra một chữ “khó”... Mặc dù lúc hắn chỉ dựa vào tu vi Trúc Cơ kỳ khiêu chiến mười sáu Kim Đan đại trận hắn cũng chưa từng kêu khó...

“Tiểu sư thúc nói vậy tức là chúng ta sẽ không ra được sao?” Lúc này có một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi đi lên, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn khẽ nhú chặt, nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm Vân Phi Ly.

“Làm sao bây giờ? Tiểu Đẩu của chúng ta sẽ bị vây ở nơi đây, sau đó sẽ chết đói trở thành một đồng xương trắng nha!” Đôi mắt đen láy của Vân Phi Ly mang theo ý cười, biểu cảm trên mặt vô cùng phong phú, biểu hiện ra sự không đành lòng xen lẫn hối tiếc.

“Tiểu sư thúc! Đến lúc này rồi người còn có tâm tư đùa giỡn ta sao?” Đôi mày kiếm thanh tú của Vân Đẩu nhíu chặt lại, mất hứng nói.

“Ha ha! Ha ha...” Vân Phi Ly nhẹ nhàng khoan khoái cười một tràng dài:

“Chúng ta bị vây trong đại trận này, sư thúc ta chỉ có thể tìm chút niềm vui mà thôi, coi như có bị chết đói thành xương trắng cũng đẹp mắt hơn một chút!”

Lệ Thăng thấy dáng vẻ bất cần đời của hắn, cảm giác vị sư thúc này lại giống như một đứa bé chưa trưởng thành, lập tức day day huyết thái dương khẽ gọi một tiếng:

“Tiểu sư thúc...”

“Được rồi, được rồi!” Lệ Thăng còn chưa mở lời, Vân Phi Ly đã xua tay:

“Đợi đến đêm nay đi, ta phải xem rõ cách vận hành mới có thể tìm được biện pháp, hiện nay không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Nếu không thể một kích phá trận thì sẽ đánh rã động cở khiến người bày trận hoài nghi, thật sự sẽ vây chúng ta chết ở chỗ này cũng không biết chừng...”

Lệ Thăng lúc này mới ngậm chặt miệng không nói gì, mà Vân Đẩu lại ở một bên nhìn chăm chăm tiểu sư thúc không đáng tin kia, sau đó vì bảo vệ mạng nhỏ của mình không bị chết đói nên đành lấy một ống trúc từ trong ngực ra, thả một con chim nhỏ bay ra ngoài.

“Ôi ôi! Tiểu Đâu ngay trước mặt sư thúc lại đi cầu cứu sư phụ của người sao? Đây chính là đánh vào mặt sư thúc của người đó!” Vân Phi Ly thấy vậy lập tức hô lên.

“Hừm, ta cũng không muốn biến thành xương trắng!” Vân Đâu hừ nhẹ một cái, vội vàng rời xa tiểu sư thúc.

Vân Phi Ly cười cười không nói gì, ánh mắt nhìn về phía xa xôi. Mặc dù hẳn không phải thiếu tông chủ của Phiêu Mạc Tiên tông nhưng thân phận của hẳn cũng không hề thua kém Mạch Khâm. Bình thường cách làm người của hẳn chính là không câu nệ tiểu tiết cũng không kên kiệu cho nên toàn bộ sư môn đều kính nể hẳn, bọn họ không dám làm càn ở trước mặt hẳn nhưng cho dù ở trước mặt hẳn làm càn thì mọi người cũng biết hẳn tính khí tốt nên sẽ không so đo mấy chuyện nhỏ nhặt...

Màn đêm chậm rãi bao phủ, Vân Phi Ly uống rượu ngon trong bầu ngọc, một tay chống đầu nằm nghiêng dưới gốc cây đại thụ to lớn, chăm chú ngắm nhìn những ngôi sao trên bầu trời. Khoảng một khắc đồng hồ sau, hẳn bỗng nhiên ngồi dậy ném bình ngọc vào trong lòng, sau đó đầu ngón tay bấm niệm thần chú, hai cánh tay giao nhau dẫn tới một luồng sức mạnh kì bí, đầu ngón tay nhanh chóng cử động. Bảy khối ngọc thạch được Dạ Dao Quang bày trước mặt hẳn bỗng nhiên đứng thẳng lên, chậm rãi hình thành một đội ngũ có quy luật lui dần về phía sau..Trên bầu trời có một ngôi sao thuộc chòm sao Bắc Đẩu càng lúc càng mờ nhạt đi, đồng thời trong lúc đó Dạ Dao Quang cũng cảm nhận được dị tượng. Cô vừa mới ăn bữa tối xong lập tức ngẩng đầu lên nhìn trời, Mạch Khâm cũng nhìn theo, khẽ nói: “Rốt cuộc hẳn cũng động thủ rồi!”

“Thực lực quả nhiên không tầm thường!” Dạ Dao Quang tán thưởng, lập tức nhìn lên bầu trời thấy ánh sáng của ba ngôi sao trong Bắc Đẩu thất tinh bắt đầu mờ nhạt dần.

“Cứ như vậy chỉ cần nửa canh giờ là hẳn có thể phá được đại trận của muội.” Mạch Khâm thấy Dạ Dao Quang vẫn thong thả đứng ở đó, không có ý định hành động nên đành nhắc nhở một câu.

“Vậy thì phải xem hẳn có bản lĩnh đó không đã!” Khóe môi Dạ Dao Quang khẽ nhếch lên.

Trong gió đêm, sợi tóc của cô khẽ bay theo hướng gió, làn váy lụa mỏng cũng hơi lay động tạo cho người khác cảm giác vừa rục rờ vừa thần bí. Khóe môi Dạ Dao Quang mang theo nụ cười tự tin khiến người khác không nhìn được mà tin tưởng, cảm giác như bầu trời có ngay lập tức sập xuống thì cô cũng có khả năng chống đỡ.

Mạch Khâm vô cùng tò mò không biết tự tin của cô từ đâu mà có. Đối phương chính là thiên tài đệ nhất trong giới tu tiên, sở hữu tu vi Nguyên Anh, mà cô thì còn chưa đạt đến Trúc Cơ...

Ánh mắt lạnh lùng của Dạ Dao Quang chăm chăm nhìn lên bầu trời, nhìn thấy toàn bộ Bắc Đẩu thất tinh tối sầm lại. Trận pháp của Dạ Dao Quang cũng mất đi khí tức của long mạch, bắt đầu nổ liên tục.

Đám người Vân Phi Ly bên kia vui vẻ nhảy dựng lên, bọn họ biết tiểu sư thúc không gì là không làm được mà! Cho đến khi toàn bộ Bắc Đẩu thất tinh mờ nhạt đi, Vân Phi Ly mới bắt đầu thi triển pháp thuật, lấy Bắc Đẩu thất tinh làm trung tâm, nhị thập bát tú nhanh chóng chuyển động xung quanh bằng tốc độ mắt thường không nhìn rõ được.

Mà Tinh La trận Dạ Dao Quang bố trí đan xen vào cũng dần bị tách ra, ngoại trừ người bày trận là Dạ Dao Quang, ngay cả Mạch Khâm cũng không nhìn rõ mọi chuyện xảy ra như thế nào. Nhưng cho dù là như vậy Dạ Dao Quang vẫn vững vàng như núi, không có chút dao động nào, thậm chí một chút tâm tình lo nghĩ cũng không có.

Nhị thập bát tú bị tách ra từng cái một, cứ tưởng bọn chúng sẽ tách ra nhưng bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, trăng sáng bị mây đen che khuất, toàn bộ ngôi sao cũng bị mây đen che phủ.

“Xuy!” Vân Phi Ly đang thi triển pháp thuật đột nhiên nhìn thấy vậy suýt chút nữa nhảy dựng lên chửi tục. Thật đúng là có quỷ, sớm không biến thiên, muộn không biến thiên, cứ nhằm đúng lúc này lại biến thiên, chỉ thiếu một chút xíu nữa, một chút xíu nữa thôi!

Vân Phi Ly nắm chặt hai tay, tiếng khớp xương răng rắc vang lên. Hắn hận không thể đâm cho ông trời một chưởng, cho hắn thêm thời gian nữa nén hương nữa thì có sao đâu, sao cứ nhất định phải là lúc này?

Ở bên kia, Dạ Dao Quang quay đầu nhìn đám người Mạch Khâm khẽ nhú mày: “Khoảng một khắc đồng hồ nữa trời sẽ mưa, chúng ta đi vào sơn động thôi!”

“Dạ cô nương, người... người đã sớm biết tối nay sẽ mưa...” Mục đồng thật sự muốn quỳ xuống khâm phục bái lạy Dạ Dao Quang, trong lòng thầm nhớ lại buổi chiều hắn vẫn còn có chút buồn bực, không biết Dạ Dao Quang muốn đào một hang núi làm cái gì...

“Ta đã sớm nói ta trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, ngày xem thiên mệnh, tối xem thiên tượng mà!” Dạ Dao Quang cười híp mắt nhìn mục đồng, rất khoe khoang nói thêm một câu:

“Không cần sùng bái tiểu cô nương ta đâu, tiểu cô nương ta đây chỉ là một truyền thuyết...”

Nói xong, cô thoải mái nhàn nhã đi vào sơn động, tìm một vị trí thích hợp nằm xuống ngủ ngon.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Bố Trí Của Mạch Khâm

“Ấm ướt, cọc, cọc, cọc, cọc, ẩm ướt, cọc, cọc, cọc, cọc, ẩm ướt, cọc, cọc trời đổ mưa. Đó là trời xanh đối với ta vô cùng quyến luyến, dường như ta nghe được có người phàn nàn, âm thanh bay xa trong mưa...”

Trong sơn động yên lặng bỗng nhiên phát ra những ca từ cổ quái đứt quãng và tiếng hát cũng vô cùng kì lạ, âm thanh nữ tử trong trẻo mang theo chút nhẹ nhàng hát lên bài hát này thật sự khiến người ta không dám khen ngợi.

Có thể nói tâm tình Dạ Dao Quang lúc này tương đối tốt, một bên nướng thịt heo, một bên không ngừng lặp lại mấy ca từ tự nghĩ ra, gương mặt nhỏ nhắn bị ánh lửa chiếu vào càng thêm mỹ lệ động lòng người khiến người ta có thể miễn cưỡng tha thứ cho âm thanh ma quỷ thống khổ tra tấn lỗi tai này...

“Dạ cô nương, mưa cả đêm rồi, có lúc tạnh lại chỉ chưa đến một khắc đồng hồ, không biết sẽ mưa đến lúc nào?” Mục đồng vừa giúp đỡ Dạ Dao Quang làm việc, vừa cười hì hì hỏi chuyện.

“Ngày kia sẽ ngừng!” Dạ Dao Quang cũng cười híp mắt trả lời.

“Ngày kia?” Mục đồng giơ ngón tay ra tính toán một chút: “Vậy thì chẳng phải sẽ mưa đủ ba ngày ba đêm sao?”

“Đúng là ba ngày ba đêm!” Dạ Dao Quang cười thần bí.

Trước khi cô bày binh bố trận đã quan sát rõ hiện tượng thiên văn, để phòng ngừa vạn nhất còn bói thêm một quẻ, tất cả đều thể hiện rằng trận mưa này sẽ kéo dài đủ ba ngày ba đêm nên cô mới có thể bày ra Tinh La trận. Bởi thiên tượng và Tinh La trận hấp dẫn lẫn nhau, một khi biến thiên thì chỉ có thần tiên mới có thể phá trận mà thôi!

Nghĩ tới đây, khóe môi Dạ Dao Quang lại hiện lên ý cười, ánh mắt của cô xuyên thấu qua màn mưa nhìn về phía cuối long mạch. Nhiều nhất thì Tinh La trận cũng chỉ có thể chống đỡ được hai ngày, cũng không biết long tiên dịch có thể ngưng tụ lại sau hai ngày hay không, nếu không thể thì chỉ sợ sẽ không tránh khỏi một trận ác chiến...

“Dạ cô nướng, thịt này... thịt sắp cháy khét rồi!” Thịt heo rừng được Dạ Dao Quang cắt thành lát, xuyên qua cành trúc để nướng. Trong lúc cô không chú ý đã có một chỗ bị nướng khét, mục đồng phát hiện ra vội vã hô lên.

Dạ Dao Quang lấy lại tinh thần, nhanh chóng xử lý. Cô đặt những chỗ thịt quay đã nướng chín ở trên ống trúc, đưa cho mục đồng, Vệ Kinh, Mạch Khâm và Ôn Đình Trạm, sau đó đưa thêm cho mỗi người một quả trứng gà rừng đã nướng chín.

“Ăn tạm đi, trời mưa như này muốn đổi khẩu vị ăn thứ khác cũng không thể!” Dạ Dao Quang hơi có chút ngấy vì ngày nào cũng ăn thịt heo rừng. Tuy là cô đã thay đổi phương pháp nhưng từ lúc cô đi săn con heo này thì đã xác định mấy ngày tiếp theo bọn họ cũng chỉ có thể ăn thứ này mà thôi.

“Sau cơn mưa sẽ có nấm, đợi mưa tạnh là được ăn ngon rồi!”

Mùa này có một điểm tốt chính là mọi vật đều sinh trưởng rất nhanh, đồ gia vị hoang dã trong thiên nhiên như tỏi, hành... cũng không thiếu. Kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại ở kiếp trước của Dạ Dao Quang rất phong

phú, có rất nhiều thứ đều có thể ăn được, tuy bình thường cô đều ăn lương khô, bánh trái và các loại đồ ăn sẵn mang theo nhưng không có nghĩa là cô không biết xử lý những thứ kia...

“Có cái ăn là tốt rồi!” Ôn Đình Trạm cũng không phải người kén ăn. Mặc dù Điền tẩu nuôi cậu khá tốt nhưng cậu cũng là người từng bị bỏ đói nên rất nhanh có thể điều chỉnh lại khẩu vị, hơn nữa không biết Dạ Dao Quang dùng chất lỏng của loại quả nào đó phủ lên trên thịt nướng nên rất thơm ngon, có ăn nhiều cũng không bị ngấy.

Vệ Kinh cũng là người từng bị bỏ đói, trước đây hẳn sinh sống trong gánh hát nhỏ nên ăn uống cũng không đầy đủ. Mặc dù bầu gánh hát không cắt xén đồ ăn của bọn họ nhưng sư phụ không cho bọn hắn ăn nhiều để giữ gìn vóc dáng nên thời gian đó hắn ăn rất ít. Từ lúc đi theo Dạ Dao Quang mới có thể ăn được nhiều đồ ngon, thịt nướng này vừa thơm vừa mềm, hắn cũng không thể chê vào đâu được.

Còn mục đồng vì cảm thấy mới mẻ nên ăn rất nghiêm túc, Mạch Khâm vì nể mặt mũi Dạ Dao Quang nên cũng ăn không ít. Điều này khiến cho Dạ Dao Quang vô cùng hài lòng, bởi vì người nấu cơm ghét nhất chính bỏ công sức vô cùng tinh tế tỉ mỉ làm ra mỹ thực nhưng khách lại không hề muốn ăn nha!

Cơm nước xong xuôi, mấy chuyện dọn dẹp đương nhiên là do Vệ Kinh và mục đồng phụ trách. Dạ Dao Quang đứng ở cửa sơn động nhìn màn mưa trước mặt đến mức ngẩn ngơ, không hề hay biết Mạch Khâm đã đi đến bên cạnh.

“Suy nghĩ gì linh tinh mà thôi, cũng không phải đại sự gì...” Ánh mắt Dạ Dao Quang vẫn tập trung vào màn mưa trước mặt. “Đang suy nghĩ gì thế?” Mạch Khâm lên tiếng.

“Có nghĩ tới chuyện hai ngày sau không?” Mạch Khâm tò mò hỏi.

Dạ Dao Quang lắc đầu: “Chưa từng nghĩ qua, cũng không muốn suy nghĩ bởi vì có quá nhiều khả năng có thể phát sinh. Hơn nữa ta chính là một người lười suy nghĩ, nghĩ nhiều nhưng chưa chắc mọi chuyện đã xảy ra theo dự tính thì nghĩ làm gì, không bằng chờ sự việc phát sinh thì tự nhiên sẽ có cách đối phó.”

“Trong đám người đó chỉ có Vân Phi Ly có thể cùng ta đấu tay đôi.”
Mạch Khâm nói:

“Trước mắt xem ra người của Phiêu Mạc Tiên tông cũng không kịp chạy tới nhưng coi như không có Vân Phi Ly thì vẫn còn có đại đệ tử Lê Thăng của chấp pháp trưởng lão. Người này đã là tu vi Kim Đan hậu kì, muội sẽ đối đầu với hắn, nếu thắng thì có được thiên tài địa bảo, nếu thua thì...”

“Cho nên ta muốn có được long tiên dịch thì chỉ có thể cầu nguyện rằng hai ngày sau nó có thể xuất hiện mà thôi...” Dạ Dao Quang không khỏi cười khổ, nói thêm:

“Nhưng ta cảm thấy hai ngày sau nó cũng chưa chắc xuất hiện được...”

“Vì sao lại nghĩ như thế?” Mạch Khâm nghi hoặc.

“Trực giác!” Dạ Dao Quang nháy mắt mấy cái:

“Trực giác của nữ nhân còn đúng hơn so với mấy quẻ bói, huống chi đây còn là trực giác của một nữ nhân làm nghề thầy bói nha!”

Mạch Khâm không khỏi cười lên một tiếng, khẽ lắc đầu: “Nếu như đã đến nước này thì cũng đành phải sáng khoái đánh một trận! Ta đã truyền âm cho Vô Tích, hắn cũng sẽ tới giúp ngươi...”

“Huynh đệ của Vô Âm sao?” Dạ Dao Quang nghe tên xong lập tức hỏi lại một lần. Ở trong môn phái tu tiên cô chỉ thích hai người là Mạch Khâm và Qua Vô Âm. Qua Vô Âm lần trước vất vả lắm mới trở lại Qua Vụ hải được. Hiện giờ đang có người gây bất lợi cho cô nên cô cũng không thể tùy tiện ra khỏi cửa gặp người khác được, hơn nữa Mạch Khâm còn từng nói qua cửu tông thập môn đều đến đây, như vậy cũng có nghĩa là người của Qua Vụ hải cũng đến...

“Ừ, sư đệ của Vô Âm - Qua Vô Tích!” Mạch Khâm gật nhẹ đầu:

“Từ nhỏ hần và Vân Phi Ly đã không hợp nhau, hai người bọn họ vừa gặp mặt lập tức đánh đánh giết giết. Hiện giờ nếu như bọn họ xảy ra tranh chấp cũng không khiến cho người khác hoài nghi. Ta đã sớm truyền tin cho hần bảo hần dẫn Vân Phi Ly rời đi, không có Vân Phi Ly thì không cần phải sợ Lệ Thăng và những người khác!”

Dạ Dao Quang thật không ngờ Mạch Khâm lại vì cô mà suy tính chu toàn như vậy, cô lắc đầu: “Mạch đại ca, ta cũng không nhất định phải lấy được long tiên dịch, huynh hao tổn tâm tư lớn như vậy nếu như tay không trở về chỉ sợ khó lòng khai báo, hay là huynh mang long tiên dịch đi đi...”

Mặc dù Cửu Mạch tông và Qua Vụ hải có giao tình rất sâu đậm nhưng nếu không phải Mạch Khâm đã nhận lời chuyện gì đó thì làm sao có thể khiến cho Qua Vô Tích đồng ý buông tha cho long tiên dịch để giúp đỡ hần? Đây cũng không phải giống như lần trước mời Qua Vô Âm đến tương trợ, lần đó chỉ là quan hệ cá nhân thuần túy, mà bây giờ là dính đến quyền lợi của hai đại môn phái...

“Không sao cả, đừng suy nghĩ quá nhiều!” Mạch Khâm nói:

“Ta cùng với tỷ đệ Qua Vô Âm có giao tình rất sâu, Qua Vụ hải cũng không có ai cần long tiên dịch để độ kiếp. Lần này Qua Vô Tích đến đây là để tương trợ ta, có lẽ muội không biết ở trong Qua Vụ hải còn có nhiều thứ

quý giá hơn so với thiên địa chí bảo này, so với việc mọc cánh thành tiên càng đáng giá hơn nên ta cũng không cần phải giao dịch hứa hẹn gì với Qua Vụ hải.”

Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm Mạch Khâm, từ trong đôi mắt thản nhiên của hắn không nhìn ra một chút lưỡng lự hay che giấu nào, cô lập tức tin tưởng những điều Mạch Khâm nói là sự thật, khẽ đáp:

“Vậy còn huynh thì sao? Nếu Qua Vụ hải đã nói là đến giúp đỡ người vậy thì long tiên dịch này đối với huynh rất quý giá đúng không?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Thiên Lô Trận

“Ta sao? Ta đi lấy long tiên dịch cũng chỉ vì muốn luyện chế đan dược, có thể luyện thành hay không cũng chưa biết, nói không chừng long tiên dịch rơi vào tay ta lại trở thành lãng phí đó!” Mạch Khâm khẽ cười nói:

“Nếu muội là người tìm được trước, ông trời cũng đã an bài muội tới nơi này chứng tỏ long tiên dịch thuộc về muội...”

“Cám ơn huynh, Mạch đại ca!” Dạ Dao Quang hít sâu một hơi nói:

“Phần ân tình này của huynh ta nhận, nhưng bây giờ ta căn bản không có năng lực dung hợp long tiên dịch, ta sẽ phong ấn lại. Trước khi ta lên đến tu vi Kim Đan nếu huynh cần long tiên dịch thì lúc nào cũng có thể tới lấy!”

Cô sẽ phong ấn long tiên dịch vào trong Tử Linh châu, chẳng những không làm tiêu hao mất linh khí của long tiên dịch mà còn có thể khiến cho hai thứ này tương trợ lẫn nhau, không chừng có thể khiến cho Tử Linh châu càng mạnh hơn.

“Được!”

Hai người nhìn nhau cười, sau khi thỏa thuận xong mọi chuyện thì cũng chỉ đành chờ đợi đến hai ngày sau...

Thời gian thoáng chớp mắt đã trôi qua, cơn mưa suốt ba ngày ba đêm cuối cùng cũng ngừng lại, đám người Vân Phi Ly bị vây ở trong núi vô cùng đói bụng. Ngay lúc cơn mưa vừa tạnh ở đêm ngày thứ ba, Vân Phi Ly

không nói gì mà chỉ im lặng tập trung phá trận, chưa đến một khắc đồng hồ sau trận pháp của Dạ Dao Quang đã bị phá vỡ.

Phá vỡ trận xong Vân Phi Ly chưa kịp đuổi theo bắt người bày trận khiến hắn ở đây chật vật mất ba ngày thì bỗng nhiên có một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, chặn ngay trước mặt hắn.

Đó là một thiếu niên mặc áo đen, dáng người cao lớn, có ngũ quan xinh đẹp hơn cả nữ nhân nhưng toàn thân hắn tỏa ra một khí thế lạnh lùng giống như một tảng băng di động, sắc bén lạnh lẽo khiến người ta không dám tới gần. Hắn nhảy xuống trước mặt Vân Phi Ly, khí thế hùng hồn một tay cầm chuôi kiếm rút kiếm ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Vân Phi Ly.

“Mẹ kiếp!” Vân Phi Ly nhìn thiếu niên trước mắt không khỏi chửi tục một câu, sau đó vạn bất đắc dĩ nói: “Qua Vô Tích, bây giờ ta không có thời gian luận bàn tỉ thí với ngươi, đợi ta xử lý chính sự xong thì đừng nói đánh ba trăm hiệp, cho dù đánh ba nghìn hiệp ca ca đây cũng chiều tới cùng!”

Thiếu niên áo đen chính là tiểu thiếu gia Qua Vô Tích của Qua Vụ hải. Ánh mắt hắn không hề lay động, đôi mắt sáng rực nhìn thẳng vào Vân Phi Ly như sói nhìn thấy con mồi, toàn thân đều tỏa ra chiến ý.

Vân Phi Ly thấy vậy cũng vô cùng bất đắc dĩ, nếu như đối thành người khác hắn có thể giết chỉ trong vòng một chiêu nhưng thiếu niên trước mắt này, không kể thân phận, chỉ dựa vào thực lực của hắn cũng không phải một chiêu là có thể giải quyết được. Hắn chỉ có thể thở dài một hơi, quay đầu dặn dò Lê Thăng:

“Ngươi mang người đi trước tìm long tiên dịch, ta ở lại đây ứng phó tiểu tử này!”

Lê Thăng gật đầu, hắn cảm giác được Qua Vô Tích kia và tiểu sư thúc của bọn họ nhất định phải đánh một trận thì mới xong được chuyện này,

chẳng trách hai người vẫn luôn được xưng là thiên phú số một và thiên phú số hai trong tu tiên giới, từ lúc sinh ra đến bây giờ đã luôn đối đầu với nhau. Nếu hỏi hồn thể ma vương Vân Phi Ly này sợ nhất người nào thì người đó chính là Qua Vô Tích của Qua Vụ hải, bởi vì hắn đã bị Qua Vô Tích này dây dưa vô số lần đến mức sắp phát điên rồi...

Vân Phi Ly thành công bị Qua Vô Tích dẫn dụ đi. Sau khi phá vỡ trận pháp, Lệ Thăng nhanh chóng triệu tập bốn sư đệ, gom đủ ngũ hành linh căn, mỗi người thi pháp một góc. Chỉ thấy khí từ đầu ngón tay bọn họ ngưng tụ ở chính giữa chạm vào nhau, sau đó kết hợp lại rồi nhanh chóng bay thẳng về phía long mạch.

“Người ta dù sao cũng có bản lĩnh, tài nghệ của chúng ta vốn không bằng người thì sao có thể oán trách đây?” Lệ Thăng nói xong lập tức chỉ tay về một hướng nhanh chóng chạy đi. “Là hướng kia, cách chúng ta không xa lắm!” Vân Đậu nhìn nơi bị khí ngũ hành ngưng tụ lại kia, phát hiện ra đó chính là phương hướng ban đầu của bọn họ liền tức giận đến mức giậm chân: “Người bày trận thật đáng giận!”

Bọn họ cũng là những người cách chỗ Dạ Dao Quang gần nhất, sau khi trận pháp bị phá vỡ thì những người đó đều lập tức chạy về hướng bên này.

Lúc này Dạ Dao Quang vừa nướng thỏ ăn xong thì có hào quang màu bạc chiếu qua mắt, cô lập tức nhìn sang thì thấy long mạch đang chậm rãi ngưng tụ lại một chỗ giống như một ngọn đèn trong lòng đất, bắn ra ánh sáng yếu ớt.

“Đi qua đó xem!” Dạ Dao Quang bỗng nhiên đứng lên.

Mấy người nhanh chóng đi tới, Mạch Khâm vận khí đánh nát bùn đất xung quanh, chỗ này trước khi trời mưa bọn họ đã tiện tay đào qua nhưng vì trời mưa nên bị bao trùm lại. Một cái động to lớn dần hiện ra trước mắt

bọn họ, mục đồng nhảy xuống trước, Mạch Khâm cũng nhảy theo, Ôn Đình Trạm liếc nhìn Dạ Dao Quang: “Dao Dao, nàng xuống trước đi!”

“Chàng và Vệ Kinh xuống trước!” Dạ Dao Quang nói.

Ôn Đình Trạm không nói gì nữa, lập tức nhảy xuống cùng Vệ Kinh. Dạ Dao Quang chờ cho mọi người đều nhảy xuống hết mới lấy Tử Linh châu ra, đầu ngón tay của cô khẽ động, luồng điện bên trong Tử Linh châu không ngừng đan xen. Cô dùng khí ngũ hành dẫn luồng điện đó ra, bao phủ bốn phía, ngoại trừ chính cô thì không có ai nhìn thấy.

“Đêm nay không mưa nhưng có sấm sét nha!” Dạ Dao Quang nở nụ cười xấu xa, sau đó thu hồi Tử Linh châu rồi nhảy xuống dưới. Ở phía dưới là một chiếc hồ cao chừng năm, sáu thước, nhảy xuống tự nhiên sẽ có đường đi, bằng không long tiên dịch cũng sẽ không tự lại được ở chỗ này.

Không bao lâu sau, đám người Dạ Dao Quang lập tức nhìn thấy một đầu rồng tự nhiên, miệng rồng hơi hé ra mang theo ánh sáng mờ ảo phun khí ra ngoài. Sương mù lập tức tản ra, ngay sau đó bao phủ khắp không gian bằng một luồng ánh sáng màu bạc.

Dạ Dao Quang nhanh chóng nhảy lên, trong lòng có chút chờ mong, còn có vài phần kích động. Cô cảm thấy mình vô cùng may mắn khi được nhìn thấy long tiên dịch hình thành.

Mà ngay lúc này, Lệ Thăng mang theo người của Phiêu Mạc Tiên tông đã đi đến nơi đây, bị giả huyết của Dạ Dao Quang chế tạo hấp dẫn, sau đó cả đội lập tức bị bao vây...

Dạ Dao Quang gặp được tượng đá thiên nhiên, xung quanh còn có ánh sáng bạc chiếu rọi, từng bước đi tới có thể cảm giác như khắp nơi đều có dạ minh châu vây quanh. Long tiên dịch chậm rãi trôi từ cuống họng, sau đó đến đầu lưỡi của đầu rồng...

Hai mắt của Dạ Dao Quang bỗng nhiên sáng lên bởi vì cô rõ ràng cảm giác được có người đang phá trận ngũ hành của mình nhưng cô cũng không hề lo lắng, cô đặt toàn bộ sự chú ý lên long tiên dịch, trong lòng không ngừng hô lên: “Nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa!”

Trong động, lòng Dạ Dao Quang nóng như lửa đốt, mà ngoài động đám người Lệ Thăng cũng kêu khổ thấu trời. Bọn họ cứ tưởng đã tìm đến đúng chỗ nhưng còn chưa kịp vui vẻ đã lại sa vào trận pháp, không biết có phải ông trời nhìn bọn họ không vừa mắt hay không mà đột nhiên trên trời lại có một tia sét đánh xuống. Tuy tia sét kia cách bọn họ rất xa nhưng khi bọn họ đang giật mình chưa kịp hoàn hồn thì xung quanh lại có luồng điện chói mắt đan xen vào nhau, nếu không phải thân thủ của hãn khách nhanh thì không biết đã bị điện giật thành bộ dạng gì rồi?

“Đại sư huynh, đây là Thiên Lô trận!” Một sư đệ có vẻ mặt đau khổ nói với Lệ Thăng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Tranh Đoạt

“Ừng ừng!”

Lệ Thăng vừa nói xong thì cuối chân trời vang lên một tiếng sấm, mây đen cuồn cuộn kéo đến, tia chớp nhàn nhạt lóe lên. Rõ ràng tia chớp cách bọn họ rất xa nhưng không hiểu có chuyện quỷ dị gì xảy ra mà lại khiến cho những tia điện quang kia từ trên trời kéo tới nơi đây, dùng mắt thường của bọn họ cũng có thể nhìn thấy điện quang chuyển động bốn phía.

“Đại sư huynh, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Vân Đậu nhìn điện quang đan xen vào nhau ở bốn phía, sắc mặt cũng bị điện quang chiếu hiện lên vẻ tái nhợt.

“Vạn vật không tách rời khỏi ngũ hành, bất kể đối phương dùng thủ đoạn gì dẫn lôi điện qua đây đều là lấy ngũ hành làm trụ cột. Đã như vậy, lôi điện chính là thuộc tính Kim trong ngũ hành thì chúng ta sẽ lợi dụng thuộc tính Hỏa để khắc chế...” Lệ Thăng lạnh lùng nói, sau đó lập tức vận khí:

“Đúng lúc ta là Hỏa linh căn, mọi người trợ trận cho ta.”

Tay hắc khê động, chân khí quanh thân di chuyển đến hai lòng bàn tay, hai tay tấn công xuống mặt đất. Chỉ thấy từng luồng chân khí thuộc tính Hỏa lấy chân của hắc làm tâm điểm, tản ra thành từng vòng tròn, mà lôi điện trong không trung cũng lui dần giống như sợ hãi sức mạnh của Lệ Thăng.

Hai luồng sức mạnh chớp mắt đan xen vào nhau, tiếng va chạm không lớn lắm nhưng lại vô cùng kịch liệt, lửa văng khắp nơi. Mà trong hai luồng sức mạnh này thì rõ ràng lôi điện đang chiếm ưu thế. Đám người Lệ Thăng thấy vậy lập tức vận khí, xoay người bao quanh bảo vệ cho Lệ Thăng.

Ánh lửa bỗng nhiên phóng lên mạnh mẽ, trong không khí có từng chùm hoa lửa bốc cháy, ánh lửa kèm theo sức mạnh cường đại tấn công về phía lôi điện trên mặt đất. Lôi điện không chống đỡ được sức mạnh cuồng bạo của đám lửa này, chậm rãi đứt gãy, cuối cùng toàn bộ đều bị đám lửa kia nuốt chửng.

Bụi đất tung bay, mùi vị bùn đất ướt át nhanh chóng tràn ra khắp nơi. Đám người Lệ Thăng một tay che miệng một tay phủi bụi, nhanh chóng chạy đến trước cửa hang, sau đó Lệ Thăng trực tiếp nhảy xuống.

Mà ngay lúc này long tiên dịch đã chảy đến đoạn lưỡi của đầu rồng, Mạch Khâm đã chuẩn bị sẵn một bình ngọc ẩn chứa khí ngũ hành đưa cho Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang tiếp nhận sau đó đi tới bên cạnh tượng đá, đầu ngón tay cô bắt đầu vận khí tập trung vào long tiên dịch trước mặt, thúc giục nó nhanh chóng chảy xuống...

Đúng lúc này một luồng khí kéo tới, nhưng còn chưa đến gần Dạ Dao Quang đã bị sức mạnh của Mạch Khâm cản lại. Chỉ thấy ống tay áo của Mạch Khâm khẽ phất qua một cái, một bóng dáng bị đẩy ngược về phía sau xoay người lại, đó chính là Lệ Thăng.

“Mạch thiếu tông chủ!” Lệ Thăng vốn dĩ chỉ nhìn chăm chăm vào long tiên dịch, lúc này mới phát hiện ra Mạch Khâm.

“Lệ Thăng.” Mạch Khâm nhàn nhạt gọi một tiếng.

“Đại sư huynh...” Lúc này đám sư đệ của Lệ Thăng cũng rồi rít đuôi theo đứng ở phía sau lưng hắn, nhìn thấy người phía trước là Mạch Khâm lập tức biến sắc.

Cửu Mạch tông vẫn là sự tồn tại đặc biệt trong cửu tông thập môn, phàm là tông môn nào cũng sẽ chịu ân huệ của Cửu Mạch tông. Bởi vì trong Cửu Mạch tông đều là thần y, trong khi người tu tiên bọn họ cũng sẽ có bệnh tật nhất định nhưng không phải những loại bệnh mà người phàm có thể chữa trị được... Trừ đi những thứ này, chỉ tính lúc bọn họ tu luyện cần đan dược phụ trợ cũng phải đi xin Cửu Mạch tông. Tuy các tông môn đều có luyện đan sư nhưng để so với Cửu Mạch tông thì đúng là múa rìu trước cửa Lỗ Ban, căn bản không cùng một cấp bậc!

Không nói đến Cửu Mạch tông, mà chỉ riêng Mạch Khâm ba tháng trước đã từ Kim Đan đột phá thành Nguyên Anh đã đủ khiến cho bọn họ khiếp sợ. Tu vi của tất cả bọn họ tập hợp lại cũng không thể chống đỡ nổi một chiêu, hơn nữa lúc phá Thiên Lô trận vừa nãy bọn họ đã hao phí không ít tu vi, hiện tại đánh nhau với Mạch Khâm đúng là lấy trứng chọi đá.

Lời nói của Mạch Khâm rất bình thản nhưng cũng đúng sự thật, bọn họ đối đầu với Mạch Khâm hoàn toàn không có chút phần thắng. Nhưng sư tổ của bọn họ sắp đến lúc phi thăng, Lệ Thăng cũng không phải muốn lập công trạng gì đó mà hắn từ nhỏ vốn là cô nhi được sư tổ mang về Phiêu Mạc Tiên tông. Sư tổ lại để cho đệ tử đặc ý nhất thu hấn làm đồ đệ, nhiều năm như vậy sư tổ thật tâm nuôi dưỡng hấn như cháu trai của chính mình. Hấn vẫn luôn không biết phải làm thế nào để báo đáp ân tình này, nếu như một ngày sư tổ độ kiếp thất bại thì hấn sẽ mãi mãi không có cách nào báo đáp được. Vừa nghĩ tới vị trưởng bối hiền hòa kia sẽ phải chết dưới lôi kiếp, hấn lập tức đau lòng...“Dẫn theo các sư đệ của người đi đi, mọi người không phải đối thủ của ta!” Mạch Khâm cũng không muốn trở mặt với Phiêu Mạc Tiên tông, hai tông phái căn bản cũng không có thù oán gì, càng không có xung đột lợi ích.

Nhìn thấy trong ánh mắt của Lệ Thăng có sự giằng co, Vân Đạm lập tức đi lên kéo ống tay áo của hấn: “Đại sư huynh, chúng ta đi thôi...”

“Mạch thiếu tông chủ, Lệ Thăng mời người đánh một trận.” Lệ Thăng không để ý đến Vân Đậu, chỉ chấp tay nói với Mạch Khâm. Hắn muốn liều mạng một phen, được thì quá tốt, còn không thì cũng không có gì áy náy với lương tâm của mình...

Mạch Khâm hơi nghiêng đầu, xòe bàn tay ra nói với Lệ Thăng: “Ra chiêu đi!”

Lệ Thăng rút trường kiếm phía sau lưng ra, hai tay vận khí. Một luồng lửa chạy dọc theo thân kiếm đi lên, đến khi ánh sáng thuộc tính Hỏa toàn bộ tụ vào ở mũi kiếm, Lệ Thăng nhanh chóng tấn công về phía Mạch Khâm.

Một kiếm kia ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo khiến cho cả sơn động đều lay chuyển, ánh lửa sáng rực rỡ bao quanh thân kiếm khiến cả sơn động như bừng sáng.

Nhưng dưới một kiếm đáng sợ như vậy Mạch Khâm lại không thềm chớp mắt lấy một cái, hắn nhẹ nhàng duỗi hai ngón tay ra chỉ vào không trung giữ chặt trường kiếm, vẻ mặt của hắn vẫn thông thả lãnh đạm như cũ. Cổ tay vừa động, năng lượng từ hai đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra.

Năng lượng vừa xuất hiện đã hóa giải hoàn toàn chiêu thức của Lệ Thăng, khẽ chạm vào mũi kiếm, chảy dọc theo thân kiếm đi xuống. Tay Lệ Thăng đang nắm chuôi kiếm lập tức run lên, chân khí cả người đều biến mất, hai chân nhanh chóng lùi về phía sau. Cuối cùng vẫn không chịu được, hai chân hắn mềm nhũn quỳ phịch xuống đất.

Ánh mắt Mạch Khâm hơi lóe sáng. Đối với người như bọn hắn chỉ có thể quỳ trời, quỳ đất, quỳ cha mẹ, ngay cả gặp vua chúa cũng không cần quỳ. Hắn biết Lệ Thăng dồn rất nhiều năng lượng vào trên thân kiếm nhưng Mạch Khâm không ngờ hắn lại yếu đến mức không chịu được một chiêu như vậy. Mặt mũi của hai tông phái cũng khá quan trọng nên hắn tiến lên

một bước, đang định đỡ Lệ Thăng dậy thì bỗng dưng có tiếng quát chói tai vang lên.

“Mạch thiếu tông chủ uy phong thật lớn, dám làm nhục đại đệ tử thân truyền của Phiêu Mạc Tiên tông!”

Giọng nói kia vang vọng khắp nơi truyền vào tai mọi người. Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh tự giác che lỗ tai lại, cảm giác màng nhĩ vô cùng đau đớn mà giọng nói kia vẫn còn vang vọng. Sau đó một sức mạnh mạnh mẽ đánh xuống mặt đất tạo ra hoa lửa, đánh thẳng về phía Mạch Khâm.

Mạch Khâm không ngừng lui lại, mãi đến khi gần sát vách tường mới đạp một chân lên vách tường, tung người bay vọt lên tránh thoát một chưởng kia. Sau khi Mạch Khâm bay lên, bức tường phía sau lập tức bị luồng năng lượng kia đánh trúng, tạo thành một vết nứt sâu nhìn không thấy điểm cuối.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Một Chưởng Kia

Mạch Khâm nghiêng người né tránh đòn tấn công kia, một dáng người nhanh như chớp nhìn không rõ, chỉ nhìn thấy một chùm ánh sáng màu xám đậm đánh về phía Mạch Khâm. Mạch Khâm xoay người giữa không trung nhưng vẫn không kịp, đành phải vận khí từ lòng bàn tay lên đỡ.

"Ầm!" Hai chưởng tấn công, cả sơn động lung lay suýt nữa khiến người ta đứng không vững.

Ngay lập tức hai dáng người nhanh chóng tách ra, một người rơi xuống trước mặt Lệ Thăng đang được Vân Đậu đỡ, mà Mạch Khâm lại bị va mạnh vào bức tường sau lưng, kêu đau một tiếng rồi đưa tay che ngực, máu tươi chảy xuống khoe môi.

"Thiếu gia!" Mục đồng nhanh chóng tiến đến đỡ Mạch Khâm lên.

Lúc này, Dạ Dao Quang cũng vừa kịp lúc hứng được long tiên dịch vào trong bình, nhanh chóng chạy đến trước mặt Mạch Khâm căng thẳng hỏi: "Mạch đại ca, huynh không sao chứ?"

"Ta không sao." Mạch Khâm lắc đầu với Dạ Dao Quang.

"Sư phụ..." Cảnh này xảy ra quá nhanh, Vân Đậu nhìn thấy sư phụ đứng trước mặt bọn họ, không biết giải thích hiểu lầm này thế nào nữa. Mạch thiếu tông chủ không hề nhục mạ đại sư huynh của bọn họ, một khi nói ra sư phụ của bọn họ đã thương thiếu tông chủ của Cửu Mạch tông, nếu không chịu đòn nhận tội thì e là không thể hơn được.

"Sư thúc, ta..." Lệ Thăng há mồm muốn giải thích.

Lại bị sư phụ của Vân Đâu là Vân Khoa ngắt lời. Vân Khoa nghiêm mặt nhìn Dạ Dao Quang: "Tiểu nha đầu, giao long tiên dịch ra đây, lão phu thả các người đi, nếu không đừng trách lão phu không khách khí."

Dạ Dao Quang nhìn sắc mặt tái nhợt của Mạch Khâm, lửa giận trong lòng chậm rãi trào ra: "Đường đường là đệ nhất tiên tông thì ra cũng là kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, ỷ lớn hiếp nhỏ, đúng là khiến ta được mở mang tầm mắt. Người cũng muốn có long tiên dịch, nằm mơ đi! Ta thà hủy nó đi cũng tuyệt đối không cho người được toại nguyện!"

Nói rồi Dạ Dao Quang hung hăng đập bình sứ xuống đất, thứ cô không có được, người này cũng đừng hòng có được! Nhưng Dạ Dao Quang lại không ngờ được tốc độ của một người tu luyện đã ở giai đoạn Hóa Thần nhanh đến mức nào.

Bình sứ còn chưa đập xuống đất thì một luồng sức mạnh cuốn tới giữ bình sứ lại, Dạ Dao Quang thấy vậy thì ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, cô vận hết sức lực toàn thân ném Thiên Lân. Thiên Lân bay đi chặt đứt sức mạnh của Vân Khoa, đây cũng không phải do tu vi của cô cao mà là từ trước đến nay Vân Khoa vẫn luôn xem thường Dạ Dao Quang nên cũng không dùng nhiều sức lực.

Chuyện này quả là đánh vào mặt người tu luyện Hóa Thần như Vân Khoa. Phải biết rằng Dạ Dao Quang chỉ là một người còn chưa luyện được đến Trúc Cơ, hai người còn cách nhau Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh. Đối với Vân Khoa mà nói thì với ba khoảng cách này, Dạ Dao Quang chỉ như con kiến hôi nhưng con kiến hôi này lại hết lần này đến lần khác trừng trị hằn ngay trước mặt bao người.

Thấy bình sứ lăn xuống đất, do độ cao lúc ném không lớn nên không bị vỡ, bình sứ lăn vài vòng dưới chân Dạ Dao Quang rồi dừng lại bên chân

cô, dường như đang cười nhạo sự bất lực của hắc khiển Vân Khoa giận tím mặt.

“Nếu người đã muốn chết thì lão phu sẽ thành toàn cho người!” Vân Khoa nổi giận tung một chưởng về phía Dạ Dao Quang.

Một chưởng kia rất nhanh, Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy mình bị một luồng sức mạnh vô hình khóa chặt lại, hoàn toàn không có khả năng phản kháng. Gió mạnh đến mức dường như có thể lăng trì cô khiến linh hồn cô đau như bị nghìn con dao cứa vào.

"Dao Quang!" Trong tình thế cấp bách, Mạch Khâm gào to, nhanh chóng chạy đến.

Trong giây lát, đôi mắt Dạ Dao Quang mở to, cô có một cảm giác rằng cái mạng nhỏ của mình sẽ kết thúc ở đây. Ngay giây phút cô chuẩn bị đón nhận cái chết, một dáng người chắn ngay trước mặt cô.

Dạ Dao Quang giận dữ nhìn người thấp hơn mình nửa cái đầu kia, không biết cậu xông đến đây thế nào mà lại chắn trước mặt cô. Lúc này một ngụm máu tươi phun từ miệng ra, cả cô và Ôn Đình Trạm đều bị sức mạnh của Vân Khoa đánh bay ra ngoài, đập mạnh xuống đất."Trạm ca..."

Thứ bị cuốn theo còn có bình sứ rơi bên chân Dạ Dao Quang lúc nãy, bình sứ đập vào người Dạ Dao Quang, không biết được làm từ chất liệu gì mà không bị vỡ. Dạ Dao Quang không kịp bận tâm đến những cái khác, cô ôm Ôn Đình Trạm vào lòng, hai tròng mắt đỏ bừng lại không rơi nước mắt xuống.

"Trạm ca, chàng đau ở đâu, nói cho muội biết... Không, chàng đừng nói, bây giờ muội chữa trị cho chàng ngay..." Dạ Dao Quang nói năng lộn xộn, cô vận khí từ lòng bàn tay nhưng lại không rơi xuống, cô cảm thấy bây giờ Ôn Đình Trạm đã không còn tiếp xúc với mình nữa. Cô sợ, sợ mình vừa chạm vào thì Ôn Đình Trạm sẽ chết trong lòng cô.

"Dao Dao... ta không đau..." Ôn Đình Trạm cố gắng nở một nụ cười bất lực, cậu thật sự không cảm thấy đau một chút nào cả, không phải vì để lừa cô mà vì cậu cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng nhẹ, mi mắt cũng càng ngày càng nặng. Dao Dao của cậu đau lòng như thế, cậu muốn nói nhiều hơn với cô để cô không buồn, cậu muốn nói cậu không sao.

Nhưng cậu lại không mở miệng nổi, dường như có một bàn tay vô hình giữ chặt cổ họng cậu khiến cậu không thể phát ra bất kỳ âm thanh gì, còn tiếng của Dao Dao thì càng ngày càng mơ hồ, mơ hồ đến mức cậu hoàn toàn không nghe rõ nữa...

Một ngụm máu kia của Ôn Đình Trạm phun lên người Vân Khoa, trong nháy mắt Vân Khoa tận mắt thấy một luồng sức mạnh kì ảo trên người Ôn Đình Trạm bắn ngược lại như gông xiềng trói chặt hắn khiến hắn không thể động đậy. Thậm chí khi bị Mạch Khâm đánh cho một chưởng rơi xuống trước mặt các đệ tử, hắn cũng vẫn bị luồng sức mạnh kỳ dị kia trói chặt.

Mạch Khâm cũng không để ý đến dáng vẻ kỳ lạ kia của Vân Khoa mà chạy đến trước mặt Dạ Dao Quang, ngồi xổm xuống bắt mạch cho Ôn Đình Trạm. Tình trạng cơ thể của Ôn Đình Trạm khiến tay hắn run lên, hắn nhanh chóng lấy từ trong ngực ra một viên đan dược cho Ôn Đình Trạm uống.

"Mạch đại ca, Mạch đại ca, Trạm ca sẽ không sao phải không?" Lúc này Dạ Dao Quang như bắt được phao cứu mạng, cô nắm chặt ống tay áo của Mạch Khâm, hai mắt đỏ ngầu như bình sứ dễ bể yếu ớt nhìn Mạch Khâm.

Mạch Khâm luôn quen với sống chết, hắn lạnh nhạt vô tình nhưng cũng không mở miệng được nữa. Hắn sợ chính miệng mình đập nát mọi hy vọng của cô nhưng sự thật lại không cho hắn lừa dối cô, nhất thời Mạch Khâm không tìm được lời nào để nói, hắn thấy cổ họng hơi đau.

"Mạch đại ca, Mạch đại ca nói đi." Trong hai kiếp, lần đầu tiên Dạ Dao Quang yếu đuối như vậy, yếu đuối đến mức dùng giọng điệu khẩn cầu để hỏi.

"Đệ ấy..."

"Dao Dao..." Ngay lúc Mạch Khâm chuẩn bị mở miệng thì giọng nói của Ôn Đình Trạm yếu ớt vang lên một lần nữa. Lúc này Dạ Dao Quang quay đầu lại, ánh mắt đã bình tĩnh lại.

Dạ Dao Quang quá đỗi vui mừng đỡ lấy Ôn Đình Trạm, nhẹ giọng gọi cậu: "Trạm ca, chàng ổn rồi."

"Ừ, ta không sao rồi." Cơ thể của mình chỉ có mình mới biết, so với cảm giác vô tri vô giác vừa rồi thì thời khắc này Ôn Đình Trạm đã cảm nhận được một cách rõ ràng sinh mạng của mình đột nhiên mất đi. Cậu tự tay ôm Dạ Dao Quang, đôi mắt đen nhánh sáng rỡ ôn hòa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Nụ Hôn Đỏ

"Chàng không sao thì tốt rồi, bây giờ chúng ta quay về, sau này cũng sẽ không chạy loạn khắp nơi nữa. Mọii cũng sẽ không đi tìm đồ nữa, chúng ta ở nhà thôi, đóng cửa lại sống cuộc sống của chúng ta thôi được không?" Ánh mắt Dạ Dao Quang đầy mong chờ nhìn Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm nghe vậy thì nụ cười trở nên cứng đờ, cậu cho là cô thực sự sẽ tin rằng cậu không sao. Cậu cứ nghĩ cậu có thể nghĩ cách để cô đưa cậu đi trong lúc cô không biết gì, ít nhất cũng để cậu ích kỷ không muốn nhìn thấy sự đau khổ của cô, để cậu có thể yên tâm ra đi.

"Dao Dao, ta rất vui vẻ, chưa bao giờ vui vẻ như bây giờ." Ôn Đình Trạm cầm ngược lại tay Dạ Dao Quang. Nụ cười của cậu rất sâu, lộ ra hai má lúm đồng tiền đặc biệt của cậu giống như bình rượu ủ ngon lâu năm làm say lòng người.

Cậu chưa từng vui vẻ như vậy, bởi vì cuối cùng cậu cũng có thể đứng ra một lần lúc cô cần cậu nhất mà không phải lần nào cũng bị cô bảo vệ sau lưng. Cậu từng không ngừng an ủi mình rằng cậu nhất định sẽ trưởng thành, bất cứ lúc nào cũng có thể che gió chắn mưa cho cô nhưng những điều đó quá xa vời. Bây giờ cậu không cần chờ lâu như vậy, thì ra chỉ cần khi cô cần đến cậu, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể che chở cho cô.

"Trạm ca..." Lông mi Dạ Dao Quang run lên, cuối cùng cô không nhịn được rơi nước mắt.

Nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt Ôn Đình Trạm tạo thành bọt nước trên mặt cậu, cậu muốn tự tay lau nước mắt cho cô nhưng không còn sức lực nữa.

Dường như nhận ra ý muốn của cậu, cô vùi mặt vào lòng bàn tay cậu, cậu cố gắng lau nước mắt cho cô. Cuối cùng cô không nhịn nổi khóc thất thanh, tay ôm cậu thật chặt.

Cổ họ giao nhau, đầu cậu tựa vào vai cô, giọng nói của cậu rất nhẹ, nhẹ đến mức trừ cô ra không ai có thể nghe thấy được: “Dao Dao của trước kia, nàng ấy yếu mềm, nàng ấy không giỏi biểu đạt ý muốn của mình, nàng ấy biết cầm kỳ thi họa, nàng ấy biết đan biết thêu thùa, nàng ấy... Nàng ấy là người vợ mà mẹ ta dành cho ta, ta vẫn luôn cho rằng vợ ta sau này sẽ giống với nàng ấy, cho đến khi... cho đến khi ta gặp nàng...”

Cả người Dạ Dao Quang bỗng nhiên cứng đờ, nước mắt của cô vẫn như những hạt châu không ngừng lăn xuống nhưng ánh mắt của cô lại hơi đại ra.

Ôn Đình Trạm bất lực cười: "Ta biết, biết nàng không phải nàng ấy nhưng nàng đã nói nàng sẽ không làm tổn thương ta. Ta tin nên trong một năm này ta đã cảm nhận được sự vui vẻ trước nay chưa từng có, còn vui hơn cả hồi cha mẹ ta vẫn còn sống, cảm ơn nàng, khụ khụ... cảm ơn nàng, Dao Dao..."

"Trạm ca..." Giọng Dạ Dao Quang khàn khàn, cô không biết nên nói gì nữa.

Ôn Đình Trạm lại nắm tay cô thật chặt: “Trong mắt người khác, nàng là người cũng được, là ma quỷ hay là thần cũng được nhưng trong mắt ta nàng vẫn mãi là người vợ mà ta muốn lấy. Đối với ta mà nói, sinh lão bệnh tử cũng không bằng sự lo lắng cho nàng, sợ nàng bị thương, sợ nàng buồn, sợ nàng đau, sợ nàng... bỏ ta đi...”

Cậu đúng là một cậu bé mười tuổi, nhưng từ bé cậu đã học nhanh hiểu nhiều hơn bất kỳ ai. Trước kia cậu không hiểu thế nào là tình cảm nam nữ, bây giờ cậu đã hiểu rồi. Cậu không biết lời cậu nói có khiến cô sợ hãi hay không nhưng đây là suy nghĩ sâu sắc nhất, chân thật nhất từ đáy lòng cậu. Cậu muốn nói cho cô biết, cậu sợ nếu không nói ra thì sẽ không kịp nữa...

"Trạm ca..." Dạ Dao Quang khóc đến đau lòng, cô cứ nghĩ cô không tìm không phôi, thì ra chỉ là không có người nào hay chuyện gì có thể khiến nó đau được. Từ trước đến nay chưa có ai đối xử tốt với cô như vậy, tin tưởng cô như vậy, chăm sóc cô như vậy, nhường nhịn cô như vậy... Tru-yện được dịch trực tiếp- tại i-READ Tất cả mọi người đều chìm đắm trong đau khổ, không phát hiện ra Vân Khoa đã thoát khỏi ràng buộc, lao về phía Dạ Dao Quang lần nữa, đương nhiên không phải để lấy mạng Dạ Dao Quang. Vân Khoa chịu thua thiệt một lần cảm thấy hai đứa nhóc này có tà môn, hẳn chỉ muốn lấy long tiên dịch bên cạnh Dạ Dao Quang.

Lúc Mạch Khâm cảm giác được khí tức của Vân Khoa thì đã không kịp nữa, mà Dạ Dao Quang vẫn không nhận ra. Ngay lúc Mạch Khâm muốn kêu lên nhắc nhở Dạ Dao Quang, một bóng người như gió lốc bay tới chắn trước mặt Vân Khoa.

Vân Khoa bỗng nhiên bị kiềm hãm, lúc giương mắt thấy rõ người đến thì mặt liền biến sắc: "Tiểu sư đệ, đệ làm gì vậy!"

Người đàn ông rất có mị lực kia chính là Vân Phi Ly, hẳn đứng chắn trước mặt Vân Khoa: "Tam sư huynh, cô nương này là người quen cũ của ta."

"Người quen cũ?" Vân Khoa nhíu mày, nhưng thân phận của Vân Phi Ly lại khác, hẳn có thể đả thương Mạch Khâm. Nếu Cửu Mạch tông muốn đòi công bằng thì còn có Phiêu Mạc Tiên tông che chở cho hẳn, nhưng nếu hẳn muốn đánh Vân Phi Ly, chỉ e Phiêu Mạc Tiên tông sẽ không tha cho hẳn.

“Người quen cũ.” Khó có khi Vân Phi Ly nghiêm túc gật đầu.

Người quen cũ, nhìn thoáng qua còn tưởng là mình sinh ảo giác thấy tiểu tiên nữ, hắn mãi mãi không quên được nụ cười xuyên hoa độ thủy ấy. Thân phận hắn cao quý, từ trước tới nay thứ gì trong thiên hạ hắn cũng gọi là đến đuổi là đi, chưa từng gặp ai chỉ vì hai con cá mà cười thỏa mãn và ngọt ngào như có được bảo vật quý giá nhất trong thiên hạ. Nụ cười đó xuyên qua tầng tầng mây mù trong mắt hắn, khắc sâu vào lòng hắn, thời gian qua đi lâu như vậy, hắn thỉnh thoảng nhớ tới cũng không nhịn được nở nụ cười. Vốn tưởng rằng đó chỉ là ảo giác của hắn khi mệt mỏi, không ngờ cô thật sự tồn tại, mà hắn lại lần nữa gặp được cô.

Trong lúc Vân Khoa và Vân Phi Ly giằng co, Dạ Dao Quang cũng tỉnh táo lại nhìn Ôn Đình Trạm đang mất dần sự sống trong lòng mình, lại nhìn long tiên dịch bên cạnh. Tất cả đều do thứ này, không phải nó có khả năng cải tử hoàn sinh hay sao? Nếu đã như vậy...

Dạ Dao Quang cầm lấy bình sứ, mở miệng bình rồi ngửa đầu uống long tiên dịch vào miệng. Khi mọi người còn đang ngẩn ngơ không kịp phản ứng, cô cúi người, cánh môi mềm mại hôn lên đôi môi không còn huyết sắc của Ôn Đình Trạm.

"Sư huynh!" Vân Phi Ly khiếp sợ nhưng vẫn chắn trước mặt Vân Khoa khi Vân Khoa muốn động thủ.

Ánh mắt Mạch Khâm lóe sáng, sau đó hắn ảm đạm rời mắt đi, trong lòng hắn hơi buồn bực. Rõ ràng hắn đã sớm biết hai người họ là vị hôn phu hôn thê, càng rõ ràng hơn rằng số mệnh của bọn họ đã định là sẽ quần lấy nhau nhưng không hề nghĩ đến cảnh này khiến hắn chấn động như vậy.

Bắt đầu từ khi nào mà trái tim của hắn như bị mất khống chế...

Vân Phi Ly thở sâu một hơi, Dạ Dao Quang vóc người cao, ngũ quan đã đầy đặn giống như một thiếu nữ đã đến tuổi yêu đương, mà Ôn Đình

Trạm cũng không được coi là thấp, cách ăn mặc cũng thành thực giống chàng trai mười sáu mười bảy tuổi. Tình cảm đẹp đẽ của những người trẻ tuổi là chuyện thường tình của đời người nhưng Vân Phi Ly lại thấy cả người khó chịu.

"Chúng ta đi." Hắc cốt bước đi, mang theo tất cả người của Phiêu Mạc Tiên tông rời đi, ngay cả Vân Khoa không cam lòng cũng bị hắc mạch mẽ lôi đi.

Mà Dạ Dao Quang cũng không thèm nhìn đến những người khác, cô hôn nhẹ Ôn Đình Trạm đưa toàn bộ long tiên dịch hòa tan cùng khí ngũ hành vào miệng Ôn Đình Trạm, cuối cùng bởi vì quá đau đớn mà ngất đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Cuộc Đời Mới

Dạ Dao Quang dù đang hôn mê nhưng vẫn cảm nhận được có một luồng khí lạnh đang không ngừng len lỏi vào trong thân thể, dường như máu của cô đã biến thành sông, không thể đếm xuể có bao nhiêu con cá đang bơi lội trong đó. Sau đó có một vài con cá ngang bướng cảm thấy dòng sông này quá chật chội, không thể tự do bơi lội, vì thế mà không ngừng đụng vào các khớp xương của cô. Mỗi lần đụng như thế Dạ Dao Quang cảm giác đau nhói giống như bị kim châm vậy, cơn đau đó không chỉ đau trên da thịt mà nó còn thấm cả vào xương cốt. Cùng với luồng khí lạnh, sự va chạm đó ngày càng mãnh liệt, toàn thân cô cũng bắt đầu có cảm giác đau đớn, cuối cùng đến khi xương cốt đều bị sự đụng chạm đó nghiền nát thì toàn bộ luồng khí lạnh kia cũng từ đó mà xâm nhập vào xương cốt cô.

Hơi nóng bỗng rất nhanh chóng được một luồng khí lạnh làm dịu mát, lúc này Dạ Dao Quang xuất hiện một loại ảo giác rõ rệt, xương cốt của cô giống như đang được thay thế.

“Thiếu gia, Dạ cô nương đang...” Mục đồng chăm sóc cho Dạ Dao Quang và Mạch Khâm nhìn mấy nén bạc vụn đang rung động trên cánh tay Dạ Dao Quang, những nơi bị y phục che khuất nay cũng tỏa ra ánh sáng.

“Muội ấy dùng toàn bộ tu vi ép mình tiêu hoá long tiên dịch, vì thế mà một nửa long tiên dịch đã đi vào trong cơ thể muội ấy. Đây đích thực là long tiên dịch đang hòa vào cơ thể”. Phản ứng này xảy ra khiến cho Mạch Khâm như trút bỏ được gánh nặng, Dạ Dao Quang đã hôn mê được năm

ngày rồi. Năm ngày này, cơ thể cô vẫn luôn ở trong trạng thái yếu ớt, Mạch Khâm rất sợ cô sẽ không chịu đựng nổi một nửa long tiên dịch.

“Như vậy thì Dạ cô nương và Ôn thiếu công tử cũng xem là trong họa có phúc rồi”. Mục đồng không nhìn được vẻ vui sướng, bởi vì hắn đã từng không ít lần nói chuyện với Dạ Dao Quang, trong lòng cũng rất coi trọng Dạ Dao Quang.

“Người có phúc, gặp đại nạn không chết ắt sẽ có phúc lớn về sau”.

“Thiếu gia, người vốn rất cẩn thận, nay Dạ cô nương và Ôn thiếu công tử đều đã bình an vô sự, chúng ta nên rời đi thôi”. Nhìn vẻ mặt trắng nhợt của thiếu gia, mục đồng lo lắng đề nghị.

Mạch Khâm bị Vân Khoa đả thương, nếu không vì cứu Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm thì cũng sẽ không vận công trị thương. Nếu dùng đan dược thì chỉ có thể chữa trị tạm thời, không thể chữa tận gốc được, nếu bỏ lỡ thời gian tốt nhất để trị thương thì e là bây giờ sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

“Không sao, chỉ sợ bệnh cũ tái phát”. Mạch Khâm đứng lên đi đến trước giường Dạ Dao Quang đang nằm rồi ngồi khoanh chân sau đó bắt đầu vận công chữa thương.

Mục đồng há hốc miệng chưa kịp nói gì đã thấy Mạch Khâm đang trị thương, đành không nói gì nữa. Hắn cứ thế quay đầu đi ngắm nhìn vẻ đẹp có chút ngây thơ không gì có thể miêu tả được của Dạ Dao Quang ngâm mình trong ánh sáng của bạc, dường như hắn đã hiểu ra điều gì đó.

Thiếu gia, không phải thiếu gia thích Dạ cô nương rồi đó chứ! Nếu không phải trong tình thế bắt buộc thì người cũng sẽ không nói cho ta biết long tiên dịch, nếu như không phải Dạ cô nương tìm thấy long tiên dịch trước, chắc chắn thiếu gia sẽ không nhường nó. Đối với thiếu gia mà nói,

long tiên dịch không phải không quý giá, mà là có người còn quý giá hơn long tiên dịch, đáng tiếc Dạ cô nương là người đã có hôn ước rồi!

Mục đồng gãi đầu buồn bực, dù trong lòng có điều nghĩ không ra nhưng cũng không muốn nói gì thêm nữa bèn cau mày cúi đầu nhẹ nhàng rời khỏi phòng, đi đến phòng bên cạnh nhìn Ôn Đình Trạm.

Nào ngờ hăn mới vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy Vệ Kinh đang cố đỡ Ôn Đình Trạm ngồi dậy, thấy Ôn Đình Trạm muốn xuống giường liền vội vã ngăn cản: “Ôn thiếu công tử, người muốn đi đâu vậy?”

“Ta muốn đi thăm Dao Dao”. Giọng Ôn Đình Trạm khàn khàn.

“Tuyệt đối không thể” Mục đồng vội vàng nói:

“Cơ thể của người vừa mới được long tiên dịch hồi sinh, lúc này vẫn còn rất yếu, không thể để nhiễm lạnh được, nếu không sẽ để lại mầm bệnh. Hơn nữa lúc này long tiên dịch đang hòa vào cơ thể của Dạ cô nương, chúng ta không thể quấy rầy được”.

“Ở đây có ta rồi, người mau đi sắc thuốc cho Ôn thiếu công tử uống đi, nhớ phải sắc theo cách mà ta bảo, nếu không thuốc sẽ không có tác dụng”. Mục đồng sai Vệ Kinh đi sắc thuốc rồi ngồi xuống cạnh Ôn Đình Trạm nói: Câu nói của mục đồng cuối cùng cũng có thể trấn an được Ôn Đình Trạm, cậu ngoan ngoãn để Vệ Kinh đỡ về giường nằm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mục đồng: “Dao Dao đã khỏe lên chưa?”

“Dạ cô nương đỡ nhiều rồi, người và Dạ cô nương đúng thật là trong họa có phúc. Trải qua chuyện này hai người có thể nói là được đầu thai sang kiếp khác rồi, cơ thể người bây giờ vẫn còn rất yếu, đợi sau khi người uống xong mấy thang thuốc mà thiếu gia nhà ta kê xong, đảm bảo sẽ khỏe lại ngay, còn Dạ cô nương...”

Mục đồng không ngừng nói nào là bọn họ rất may mắn, nào là long tiên dịch ngưng tụ nghìn năm linh lực, đến tu vi của Dạ Dao Quang còn không thể dung hòa được, nếu cố ép cơ thể dung hòa nó thì chỉ có một kết cục, đó chính là chết không toàn thân. Đến người tu luyện như Dạ Dao Quang còn không chịu nổi, huống chi là người phàm như Ôn Đình Trạm.

May mắn vẫn là may mắn, Ôn Đình Trạm đã chết rồi! Nói đến đây, mục đồng vẫn dừng lại một chút rồi lại nói tiếp, Ôn Đình Trạm đã chết, vậy thì phần lớn long tiên dịch đang chảy trong người Ôn Đình Trạm chính là đang làm thần trí của cậu ngưng tụ lại, kết tinh lại thành một người mới. Muốn cơ thể và thần trí được long tiên dịch tái tạo lại, rất nhiều người nguyện liều chết một lần để đổi lại được cơ duyên đó.

Đương nhiên, Ôn Đình Trạm có được cơ duyên này ít nhiều cũng là nhờ có sự tương trợ của Mạch Khâm trong đó. Là Mạch Khâm đã tổn không ít bảo bối và khí ngũ hành để long tiên dịch mà người phàm không thể tiếp nhận được có thể hoà vào cơ thể Ôn Đình Trạm thì mới có thể cứu được cái mạng nhỏ này của Ôn Đình Trạm, nếu không Ôn Đình Trạm cũng không chịu được quá nhiều, mạng nhỏ của cậu dù cho giữ được thì e là cũng trở thành tàn phế.

Dạ Dao Quang sẽ không để Ôn Đình Trạm mạo hiểm như vậy, bởi vì khi đó cô đã mất đi thần trí nhưng vẫn một lòng một dạ muốn Ôn Đình Trạm sống lại, cho nên ngoài lúc dung hòa long tiên dịch nuốt một ít không cần thiết ra thì còn lại để cho Ôn Đình Trạm dùng. Cũng chính vì lẽ đó mà Dạ Dao Quang không những không gặp nguy hiểm, ngược lại khí ngũ hành trong cơ thể được một ít long tiên dịch còn lại đó bổ sung một lượng lớn, được long tiên dịch hòa vào cơ thể, đối với tu vi mà nói tất nhiên sẽ cao lên rất nhiều.

Mục đồng nói xong còn để lộ ra ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Hắn chọc được Ôn Đình Trạm cười, có điều cậu vừa cười liền cảm thấy tất cả dây thần kinh trong người cũng như đang thắt lại rất đau, không khỏi lộ ra vẻ mặt đau đớn.

“Thiếu gia nói người không nên kích động, bây giờ người vẫn cần nằm yên một chỗ, nếu không hậu họa khôn lường”. Mục đồng đang nói, Vệ Kinh bưng thuốc đến. Hắn vội vã cầm lấy chén thuốc, sai Vệ Kinh đỡ Ôn Đình Trạm dậy, dứt thuốc cho Ôn Đình Trạm uống.

“Ôn công tử chỉ cần uống thuốc này ba ngày là có thể xuống giường đi lại rồi, ba ngày sau chắc là Dạ cô nương cũng tỉnh rồi”.

“Khiến Mạch đại ca lo lắng rồi”. Ôn Đình Trạm cảm kích nói.

Mục đồng gật đầu không nói gì, nhìn Ôn Đình Trạm uống thuốc xong, mục đồng bảo Vệ Kinh đi ra để Ôn Đình Trạm nghỉ ngơi. Người mới chết đi sống lại giống như đứa trẻ mới được đầu thai vậy, vẫn còn rất yếu, cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mạch Khâm phải dùng đến hai ngày để trị thương, sau khi hắn mở mắt ra, Dạ Dao Quang vẫn còn đang ngâm mình trong sắc bạc. Thậm chí Ôn Đình Trạm có thể xuống giường đi lại rồi mà Dạ Dao Quang vẫn không có chút dấu hiệu hồi tỉnh, lúc này Mạch Khâm cũng không hiểu là tại sao lại như thế.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Người Của Triều Đình Đến

Vào lúc Ôn Đình Trạm và Mạch Khâm đều không nhần nại được nữa thì cuối cùng lớp ánh sáng bạc lác đác bám vào thân thể của Dạ Dao Quang chột thu lại, chớp mắt toàn bộ đã hòa vào trong da thịt của cô.

Đôi mắt long lanh như hoa đào của cô bỗng nhiên mở ra, đối diện với đôi mắt đầy sự sống của Ôn Đình Trạm và Mạch Khâm. Bọn họ tận mắt thấy từng vòng tinh quang chuyển động trong mắt của Dạ Dao Quang, cuối cùng vòng tròn càng ngày càng nhỏ rồi ngưng tụ thành một điểm sáng lóe lên ở chỗ sâu nhất trong mắt cô sau đó biến mất, đôi mắt của Dạ Dao Quang cũng nhắm lại.

Mạch Khâm vội vươn tay bắt mạch cho cô chỉ thở dài một hơi: "Không sao, muội ấy đang ngủ, ngày mai chắc chắn sẽ tỉnh lại."

Câu nói này của Mạch Khâm chắc chắn khiến Ôn Đình Trạm cũng yên tâm. Cậu vô cùng tin lời của Mạch Khâm. Quả nhiên như Mạch Khâm nói, sáng sớm ngày thứ hai Dạ Dao Quang đã bị đồng hồ tự nhiên đánh thức.

Dạ Dao Quang vừa tỉnh lại lập tức xoay người ngồi xếp bằng. Hai tay cô chuyển động vận khí, nhanh chóng dẫn khí ngũ hành. Cô phát hiện phần lớn khí ngũ hành như thủy triều vọt tới chỗ cô, đan điền của cô dường như lớn thêm không ít giống như trẻ sơ sinh đói bụng nhấp từng ngụm sữa mẹ, nhanh chóng ăn no, cả người thư thái.

Đang lúc cô chuẩn bị thu thể thì Tử Linh châu trong ngực cô tự động bay ra, lơ lửng chuyển động nhẹ nhàng trước mắt cô, hút vào toàn bộ khí ngũ

hành cô dẫn ra còn dư lại. Dạ Dao Quang thấy đáy Tử Linh châu từ từ nở ra một đóa hoa, vươn ra ngoài bảy nhụy hoa. Trong đó một nhụy hoa tràn ngập một luồng sức mạnh hóa thành màu tím, sáu nhụy khác vẫn không màu trong suốt.

Lúc Dạ Dao Quang buồn bực trong lòng, Tử Linh châu nhanh chóng khôi phục về nguyên dạng. Cô đưa tay cầm lấy Tử Linh châu, chỉ thấy viên châu lạnh lẽo lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay, kích cỡ vẫn không thay đổi. Sau đó cô bèn dẫn khí ngũ hành, Dạ Dao Quang bất ngờ phát hiện cô đã là Trúc Cơ kỳ, không khỏi hết sức vui mừng.

Cô còn chưa trải qua lần thứ năm tẩy độc, vậy mà tu vi đã tăng vọt, quả thật không thể tưởng tượng được. Không biết có phải vì long tiên dịch đang hòa vào cơ thể hay không mà tu vi của cô đột nhiên tăng vọt đến bước này. Dù sao cô cũng không kiềm chế được sự vui sướng trong lòng, cô tự mình xoa một bên tay mỗi như rồi ôm chầm lấy Kim Tử vẫn đang ngủ say.

Lúc Kim Tử mơ hồ cảm nhận được hơi thở quen thuộc thì lập tức tỉnh ngủ, tứ chi giống như vòi bạch tuộc ôm chặt Dạ Dao Quang, không ngừng cọ cọ vào cổ Dạ Dao Quang làm nũng.

Tâm trạng tốt nên Dạ Dao Quang cũng không ghét bỏ Kim Tử, đưa tay sờ sờ bộ lông của Kim Tử. Hơn mười ngày không tắm, lông của Kim Tử tất nhiên không còn suôn mượt nên tâm trạng tốt của Dạ Dao Quang cũng lập tức bay mất. Cô ném Kim Tử ra, nhìn vẻ mặt u ám của nó, chê bai nói: "Đi tắm cho ta!"

Kim Tử uất ức cúi đầu ngửi thử, lập tức ngửi được một mùi không mấy thơm tho, cũng không nồng nhẽo mà vội vã cụp đuôi chạy. Kim Tử đi ra ngoài vừa lúc len qua người Ôn Đình Trạm đang chuẩn bị vào trong, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho Ôn Đình Trạm chỉ thấy một vệt kim quang sượt qua. Còn chưa kịp suy nghĩ, cậu đã thấy Dạ Dao Quang xinh đẹp đứng ở đó nên hết sức vui sướng sải bước tiến tới.

"Dao Dao, nàng tỉnh rồi, tốt quá!" Ôn Đình Trạm ôm Dạ Dao Quang vào lòng.

Dạ Dao Quang nhất thời ngẩn ra, chẳng qua cô chỉ hôn mê hơn mười ngày mà thôi, sao cô lại lùn hơn thiếu niên này nửa cái đầu, người ta lại cao hơn cô nửa cái đầu? Cô hơi sợ hãi đẩy Ôn Đình Trạm ra, sau đó đứng trước gương đồng trong phòng nhìn thật cẩn thận, cảm thấy hình như mình không bị teo lại. Lúc này cô mới quay đầu nhìn về mặt luống cuống bị cô đẩy ra của Ôn Đình Trạm, nhận thấy người này có thay đổi rất lớn.

Cậu trưng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo dường như đã dài thêm không ít ra, đầu cũng bỗng chốc cao thêm một đoạn, ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt trăn châu đen láy cũng lưu chuyển, cả người không còn là cậu nhóc nho nhỏ nữa... Nhất là cậu còn mặc đồ cũ của mình, chân tay áo ngắn cùn. Thoạt nhìn có hơi buồn cười nên Dạ Dao Quang lập tức phì cười vui vẻ.

Tuy cậu cao hơn không ít nhưng vẫn thấp hơn Mạch Khâm một tí, tất nhiên không mặc đồ của Mạch Khâm được. Bây giờ bọn họ còn đang ở Quỳnh Vũ sơn trang, mà hình như mấy người Thẩm Triệu gần đây bận rất nhiều việc, vì thế cậu cũng không tiện làm phiền Thẩm Triệu. Với hành động của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm sao lại không biết cô đang cười cái gì nên về mặt không khỏi lúng túng nói: "Ta... ta tỉnh lại đã thấy như vậy, cũng không tiện làm phiền Thẩm trang chủ, chỉ có thể chịu thêm mấy ngày..."

"Trạm ca nhà muội vốc người khôi ngô, sao lại ăn mặc túng thiếu che mất phong thái thế này." Dạ Dao Quang dạo một vòng quanh Ôn Đình Trạm, trêu chọc nói.

Mặc dù Ôn Đình Trạm không nói nhưng Dạ Dao Quang có thể thấy được việc đó vẫn khiến cậu ảm áp, trong lòng Dạ Dao Quang thở dài. Cậu nói ra rất nhiều điều vì cho rằng bản thân không còn sống được bao lâu trên đời nữa. Nhưng bây giờ cậu đang đứng yên lành ở đây, cậu thật sự rất sợ vì

những lời này mà Dạ Dao Quang trở nên xa cách với cậu. Từ lúc vào cửa đến giờ cậu mới dám buông tâm tình thấp thỏm xuống.

"Mạch đại ca." Đúng lúc này, Mạch Khâm cũng chạy đến, phát hiện Dạ Dao Quang trước cửa đầu tiên.

"Tu vi tăng mạnh." Mạch Khâm cực kì tinh mắt, vừa liếc mắt lập tức nhìn ra.

"Cảm ơn Mạch đại ca ra tay trợ giúp." Dù Dạ Dao Quang mới tỉnh lại nhưng cơ thể của cô có ý thức nên cô biết Mạch Khâm đã làm tất cả.

"Cả người Mạch đại ca không sao chứ?"

"Điều dưỡng mấy ngày đã khôi phục được tám chín phần, muội không cần lo lắng." Mạch Khâm vừa cười vừa nói.

Dạ Dao Quang đang định nói mấy câu thì chợt cảm nhận được một luồng khí đập chồm nhanh chóng tiến về phía họ. Thẩm Hòa rất nhanh đã dắt theo hai người về mặt lo âu đến, thấy Dạ Dao Quang tỉnh lại nên hân cũng dụi đi không ít, bèn nói: "Dạ cô nương tỉnh lại thì tốt rồi, Thẩm Hòa phụng mệnh trang chủ đến hộ tống các vị rời đi."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Mạch Khâm, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang liếc nhìn nhau rồi hỏi: "Nếu bọn ta có thể giúp được gì, Thẩm quản gia đừng ngại cứ nói."

Ánh mắt Thẩm Hòa lóe lên, mấy lần hân muốn nói rồi lại thôi cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

"Là ân oán giữa các người và Dao tộc sao?" Ôn Đình Trạm lập tức nghĩ tới chuyện này.

Vừa nhắc tới việc này, lập tức châm ngòi cho lửa giận của Thẩm Hòa, vẻ mặt hằn phẫn hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người Bàn gia không xứng là người Dao tộc! Năm đó tổ tiên bọn họ vì chức vị tộc trưởng mà bán đứng Thẩm gia bọn ta cho triều đình. Bây giờ lại làm theo như thế, may mà ta thường hay khuyên can trang chủ, biết vậy nên sớm trừ khử bọn họ mới đúng!"

"Bán đứng cho triều đình?" Vẻ mặt Dạ Dao Quang không hiểu.

Liên nghe được Thẩm Hòa nói: "Ngoài núi đã bị ba vạn đại quân bao vây."

Ánh mắt Ôn Đình Trạm như có điều suy nghĩ hỏi: "Không biết mọi người có thể dò ra là ai dẫn binh không."

"Là ngũ công tử phủ Minh Vương." Đám người Thẩm Hòa đã hỏi thăm những việc này rõ ràng.

Ôn Đình Trạm đột nhiên cười: "Có lẽ người của quý trang đã hiểu lầm, đó cũng không phải người Dao tộc dắt tới."

Xưa nay Minh Vương phủ bảo trì trung lập. Để sư báo chuyện mở vàng lên, hẳn có thể thả lỏng xuống, mà Trung Thư Lệnh lại không làm khó dễ người trung lập, chỉ có thể chọn người của phủ Minh Vương.

"Minh Ngũ công tử?" Đầu Dạ Dao Quang không khỏi xẹt qua một dung nhan đẹp như trăng sáng: "Tên là Minh Nặc sao?"

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Mỹ Nam Tề Tụ

Là Minh ngũ công tử của Minh vương phủ." Thẩm Hòa gật đầu, hai mắt đột nhiên sáng ngời:

"Dạ cô nương với ngũ công tử Minh vương phủ là bạn cũ sao?"

"Không tính là bạn cũ." Dạ Dao Quang cười một tiếng, chợt nhìn Mạch Khâm một chút rồi nói:

"Ta và Mạch đại ca có ơn cứu mạng với vị ngũ công tử của Minh vương phủ kia."

"Lời Dạ cô nương nói là thật sao?" Tiếng của Thẩm Triệu bỗng chen vào. Mọi người ngược mắt chỉ thấy bước chân Thẩm Triệu vội vàng đi tới trước mặt bọn họ rồi dừng lại.

"Nếu là như vậy thì làm phiền Dạ cô nương thay Thẩm mỗ giới thiệu với Minh ngũ công tử một chút. Năm đó Thẩm gia và triều đình có ân oán, Thẩm gia vì chuyện này đã phải trả giá đắt. Trăm năm qua Thẩm gia vẫn rời xa triều đình, chúng ta cũng không ôm hận trong lòng. Mong Minh ngũ công tử đừng nghe kẻ gian nói bậy."

"Trang chủ hiểu lầm rồi, Minh ngũ công tử tới đây chắc chắn không phải để gây bất lợi với Thẩm gia." Ôn Đình Trạm nói một câu trấn an Thẩm Triệu, thấy trong mắt Thẩm Triệu toàn là do dự mới nói:

"Chuyện này liên quan đến triều đình, liên quan đến đế sư, ta không tiện tiết lộ cho Thẩm trang chủ. Đợi sau khi ta tìm thấy Minh ngũ công tử,

chắc chắn sẽ hỏi Minh ngũ công tử lý do bao vây núi. Nếu Thẩm trang chủ không tin, có thể đi cùng ta."

"Thế thì không còn gì tốt hơn." Thẩm Triệu không phải không tin tưởng Ôn Đình Trạm mà hẳn là người gánh vác tính mạng cả sơn trang, không thể qua loa. Dĩ nhiên phải đích thân gặp Minh Nặc một lần mới có thể yên tâm.

Ngay sau đó mọi người dọn dẹp sửa sang lại đồ đạc, lập tức được Thẩm Triệu dẫn ra khỏi Quỳnh Vũ sơn trang. Qua một ngọn núi rồi đi thêm hai dặm đường mới thấy mấy nghìn binh mã.

"Mạch đại ca, các huynh đi từ con đường này tới sao?" Ôn Đình Trạm đột nhiên hỏi Mạch Khâm ở bên cạnh.

"Chúng ta đi từ hướng ngược lại." Mạch Khâm trả lời.

"Xem ra lúc Mạch đại ca tới cũng cùng một con đường với bọn đệ." Ôn Đình Trạm gật đầu, sau đó nói với Dạ Dao Quang bên cạnh:

"Nghĩ đến chuyện chỉ có Thẩm trang chủ mới biết con đường này, chẳng biết tại sao lại bị người của Minh vương phủ phát hiện, cho trọng binh canh gác ở đây nên Thẩm trang chủ mới có thể tưởng lầm là do người Dao tộc phát hiện rồi tiết lộ tin tức cho người của triều đình."

Dạ Dao Quang gật đầu, cô cũng nghĩ rất có thể là như vậy.

"Các người là ai?" Lúc này, mấy người Dạ Dao Quang chạy tới trước mặt đoàn người mặc binh phục thống nhất. Hai người mặc giáp không giống với đoàn người kia hình như là phó tướng. Từ phía sau đi lên, một người đàn ông nhìn khoảng ba lăm, ba sáu tuổi nói:

"Bọn ta phụng mệnh canh gác chỗ này, đường này đã bị phong tỏa, nếu mọi người muốn đi thì hãy đi đường vòng."

Giọng nói vẫn còn khách khí, có thể thấy Minh vương phủ trị quân tương đối nghiêm minh. Ôn Đình Trạm lấy ngọc bài của Chủ đế sư từ trong ngực ra, giơ lên trước mặt người kia: "Ta muốn gặp tướng quân của các người."

Một người trong đó cầm lấy ngọc bội cẩn thận nhìn. Người đã thấy tín vật của Chủ đế sư không nhiều lắm nhưng bọn họ là người có đôi mắt tinh tường, chấp tay với Ôn Đình Trạm: "Xin ngài chờ một chút."

Một người đi, một người khác vội vã bắt chuyện với Ôn Đình Trạm: "Mời công tử vào trong lều nghỉ tạm, tướng quân không có ở đây, nhanh thì một canh giờ, chậm thì hai canh giờ mới có thể tới nơi."

Ôn Đình Trạm gật đầu. Sau khi bọn họ đi theo một gã phó tướng vào trong lều, có người dâng một ít nước nóng và quả đại lên. Đồ đạc không nhiều nhưng sạch sẽ thoải mái. Dạ Dao Quang thấy thế không thể không nghĩ đây không giống do người đàn ông to lớn, thô lỗ làm ra.

Đợi khoảng nửa canh giờ, đám người Dạ Dao Quang cuối cùng cũng chờ được người đến. Nhưng không phải Minh Nặc mà là một thiếu niên dáng dấp vô cùng xinh đẹp, hình dáng thiếu niên này có thể chỉ mới mười hai, mười ba tuổi nhưng quả thật mặt mũi như được vẽ ra. Lông mi dài mảnh tuấn tú không có chút khí tức ác liệt nào, lại giống như được cắt sửa tỉ mỉ, đôi mắt màu nâu sáng ngời dường như lóe lên ánh sáng bảo thạch rực rỡ chói mắt. Tuổi còn nhỏ nhưng đáy mắt của hắn chỉ di chuyển một chút đã có sẵn ngạo khí phong vận. Mũi cao, môi đỏ, da không hề trắng nõn mà ngả màu lúa mạch, xem ra không có điểm trẻ con nào của thiếu niên mười hai, mười ba tuổi.

"Trường... Trường công tử." Đám phó tướng vốn đang chiêu đãi Ôn Đình Trạm vừa nhìn thấy tiểu thiếu niên kia thì vội vàng tiến lên nghênh đón rồi hành lễ. Sau đó, khuôn mặt khẩn trương, âm thanh có chút thấp thỏm hỏi: "Hắn mặc áo giáp màu trắng, sau lưng áo choàng màu đỏ được chế

tạo riêng tung bay, chân đi giày tường vân. Theo bước chân vững vàng của hắn, tóc đen và áo choàng bay bay phía sau, khí thế cả người tuyên bố địa vị của hắn không hề bình thường.

"Ngài... sao ngài lại tới đây?"

"Bản công tử đến xem nhân vật nào đã từ chối làm đồ đệ cuối cùng của đế sư." Thiếu niên kia vừa đến đã xoay chuyển ánh mắt, hơi dừng lại trên người Mạch Khâm, cuối cùng rơi trên người Ôn Đình Trạm, sau đó bước lên một bước đi thẳng tới trước mặt Ôn Đình Trạm. Dung mạo cả hai đều xuất chúng, đồng thời vóc người thiếu niên giống nhau mặt đối mặt, mắt nhìn nhau, thiếu niên nhú mày: "Tướng mạo cũng không tầm thường."

"Như nhau thôi." Không giống vẻ đẹp lộng lẫy của thiếu niên đối diện, Ôn Đình Trạm có phần tinh tế và nhu hòa hơn.

"Cũng không biết thật sự có bao nhiêu bản lĩnh." Thiếu niên bên cạnh đưa bàn tay về phía sau lưng tùy tùng, tên tùy tùng kia rất cung kính đưa cho hắn một cuộn giấy:

"Ở đây bản công tử có một vấn đề nan giải, làm khó vô số đại nho, danh sĩ trong triều. Nếu đế sư đã tán thưởng người, chi bằng để cho bản công tử thấy một chút bản lĩnh thật sự của người."

"Tại hạ đến đây là có việc trên người..."

"Ta không nghe những lời từ chối này. Ta đã nghe hạ nhân miêu tả tín vật của người. Là thật, không thể nghi ngờ nhưng ai biết tín vật của người có phải trộm được hay không?" Thiếu niên không đợi Ôn Đình Trạm nói xong liền ngắt lời nói.

Vì vậy Ôn Đình Trạm không thể làm gì khác hơn là nhận lấy cuộn giấy trong tay thiếu niên kia. Phía trên là một tấm bản đồ quân doanh, một cái lều vải, còn có ba tên lính, hai gốc cây và một ít đồ nhỏ nhặt. Miêu tả vô

cùng tường tận, bên cạnh có thêm một vài con chữ thanh tú, đường hoàng viết ra chín vấn đề.

"Chín vấn đề này là do ta ngẫu nhiên lấy được. Treo trên Thiên Nhai các ở Đế đô đã ba tháng, đến giờ chỉ có một người trả lời đúng sáu vấn đề. Người có thời gian một nén nhang để xem bản vẽ này, sau đó sẽ trả lời." Thiếu niên nói với Ôn Đình Trạm.

Đột nhiên Ôn Đình Trạm đóng cuộn giấy lại: "Ta có năng lực đã nhìn qua thì sẽ không quên được nhưng bản vẽ này ta chỉ nhìn thấy một vòng trống mơ hồ, vấn đề trên giấy ta chưa hề thấy. Lúc này ta có chuyện quan trọng trên người, nếu người tin ta, sau khi ta thay mặt xong xuôi sẽ giải đáp tiếp."

Thiếu niên mang theo đôi mắt màu nâu chăm chú nhìn Ôn Đình Trạm, chột gật đầu: "Được, bản công tử chờ người, mong người đáng giá để bản công tử đợi."

"Sẽ cố gắng hết sức." Ôn Đình Trạm khiêm tốn nói.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ngựa hí, rất nhanh đã có một nam tử đẹp như trăng sáng dẫn đầu một đám người đi đến. Đây là người trước kia được Dạ Dao Quang và Mạch Khâm cứu ở Vĩnh Phong trấn - Minh Nặc. Tầm mắt quét qua dừng lại người bên cạnh Minh Nặc vì bên cạnh Minh Mặc mang theo một người có dung mạo yêu nghiệt đủ để làm lu mờ nam nhân trong thiên hạ, yêu nghiệt lại là một người quen khác - Trọng Nghiêu Phàm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Hầu Gia

"Dạ cô nương, mới cách hai tháng, không ngờ nhanh như vậy chúng ta lại gặp mặt nhau." Trọng Nghiêu Phàm vừa đến đã thấy Dạ Dao Quang, đầu tiên ngăn người rồi chợt nở một nụ cười xinh đẹp.

"Thuần Vũ cũng quen với Dạ cô nương sao?" Minh Nặc tất nhiên cũng nhớ rõ Dạ Dao Quang. Không ngờ Trọng Nghiêu Phàm cũng quen biết với Dạ Dao Quang, không khỏi kinh ngạc.

"Dạ cô nương chẳng những là ân nhân cứu mạng của ta, còn chỉ bảo sai lầm cho ta, giúp ta tiết kiệm không ít sức lực, tất nhiên là quen biết." Trọng Nghiêu Phàm dời ánh mắt, nở một nụ cười không chút ý tốt.

"Bản công tử nhớ lại, để sư nói người có một vị hôn thê, là nàng sao?" Lúc này thiếu niên kia đột nhiên mở miệng nói:

"Vị hôn thê của người có lẽ là có bản lĩnh thật. Đường ca ta trước giờ không nhớ rõ người nào, quốc cữu gia cũng đã thấy hết ngàn hoa, chỉ sợ có thể nhận rõ không có mấy đóa."

"Người đang ghen tị cảm giác tồn tại của bản cô nương mạnh hơn người sao?" Từ sau khi thiếu niên kia vào đây, Dạ Dao Quang mới nói câu đầu tiên. Đôi mắt hoa đào sáng rực của cô mang ý cười dịu dàng nhìn thiếu niên, lúc thiếu niên nhìn sang không khỏi nháy mắt.

Thiếu niên kia lập tức ngạc nhiên, bị cử chỉ của Dạ Dao Quang làm cho sợ choáng váng. Lớn như vậy, đây là lần đầu hấn gặp phải cô gái như

thế này. Hắn nhất thời ghen lời, rất nhanh sau đó đã phát hiện mình bị cô gái này chen hòng, lập tức tức giận phát tay áo:

"Lỗ mãng!"

Dạ Dao Quang trở mặt liếc mắt, không thèm quan tâm hắn mà nói với Minh Nặc và Trọng Nghiêu Phàm: "Thật là đúng lúc, khách của ta không nhiều lắm, thật không ngờ hai người các người còn quen biết đã lâu."

Khách quen biết đã lâu, những từ ngữ này đều rất có tính chất gợi mở. Mặc dù tiểu thiếu niên chưa từng đi đến những chỗ không đứng đắn này nhưng không ngăn nổi những thúc thúc, ca ca không đáng tin cậy của hắn, cũng đã nghe không ít từ ngữ ô uế. Lúc này hắn lập tức liên tưởng đến mặt không tốt.

Hắn nhất thời không tin được đưa tay chỉ Dạ Dao Quang, không thể tưởng tượng nổi nhìn Ôn Đình Trạm, thấy Ôn Đình Trạm trong sáng không hiểu gì: "Dao Dao có nói cái gì kinh thiên động địa sao?"

Cho nên nói tư tưởng là ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo vô cùng đáng sợ. Bởi vì tiểu thiếu niên đã thấy Dạ Dao Quang không đứng đắn nên dù cho Dạ Dao Quang nói gì đi nữa, cũng dễ dàng làm cho hắn nảy sinh ý tưởng không tốt.

Nhưng thật ra Minh Nặc và Trọng Nghiêu Phàm đã nhìn quen tình yêu nam nữ, trái lại cũng không nghĩ nhiều, Minh Nặc gật đầu: "Ta cùng với Thuấn Vũ quen biết từ bé."

"Nghe nói có vàng, Dạ cô nương cũng biết, ta thích nhất là đồ bằng vàng, bạc, đương nhiên muốn chen chân vào." Trọng Nghiêu Phàm cười híp mắt nói.

Câu này đều làm cho lòng của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm khê động. Xem ra quốc cữu Trọng Nghiêu Phàm này không phải hoàng đế nhất

thời nói chơi mà đúng là có chút danh tiếng xứng với thực tế, ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng giao cho Trọng Nghiêu Phàm. Hoàng đế hiển nhiên sẽ không phân chút vàng nào cho Trọng Nghiêu Phàm, triều đình tuyệt đối sẽ không cho phép. Chắc là để Trọng Nghiêu Phàm tới giữ chức chịu trách nhiệm khai thác, mà e rằng Minh Nặc là người bảo hộ và giám sát.

Ôn Đình Trạm thấy sắc mặt lo lắng của Thẩm Triệu nên tiến lên một bước chấp tay với Minh Nặc: "Minh tướng quân, không biết lần này tới đây, trừ chuyện mỏ vàng này ra còn chuyện nào khác không?"

Nghe vậy, Minh Nặc và Trọng Nghiêu Phàm lập tức liếc nhìn nhau: "Không biết Ôn công tử đang đề cập đến việc gì?"

"Ví dụ như Thẩm gia." Ôn Đình Trạm cũng không quanh co lòng vòng.

Ánh mắt trời sinh nhạy bén của Minh Nặc đông lại, hắn lập tức liếc mọi người qua một lần, cuối cùng rơi trên người xa lạ duy nhất - Thẩm Triệu, mắt sáng híp lại, giọng chắc chắn: "Người là người Thẩm gia?"

"Tại hạ Thẩm Triệu, trang chủ của Quỳnh Vũ sơn trang." Thẩm Triệu bước lên, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Minh Nặc nói xong, gật đầu với người tùy tùng Mộc Tam bên cạnh. Mộc Tam lấy một phong thư nặc danh từ trong lồng ngực đưa cho Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang lấy từ tay hắn, cũng không mở ra mà giao cho Ôn Đình Trạm. Trước mặt người ngoài cô chưa bao giờ bỏ qua Ôn Đình Trạm. Minh Nặc không nói gì, chỉ cất bước tới vòng qua án kỷ (*), ngồi ở ghế chủ vị. Trọng Nghiêu Phàm cũng tự tìm một chỗ rồi ngồi xuống, đã có người thức thời dâng nước nóng lên. Minh Nặc nhẹ nhàng uống một ngụm, nhìn Ôn Đình Trạm rồi lại nhìn Dạ Dao Quang một chút: "Căn bản ta đến

đây chỉ vì mỏ vàng. Có điều ngày hôm qua, có người gửi một bức thư nặc danh cho bản tướng."

Ôn Đình Trạm rút ra đọc tỉ mỉ từ trên xuống dưới không khỏi biến sắc. Lá thư này viết, người Thầm gia nằm vùng bốn phía đã biết đến mỏ vàng, dự định tập kích đại quân.

Sau khi Dạ Dao Quang và Mạch Khâm xem xong đều rơi vào trầm tư. Mà trán của Thầm Triệu nổi lên gân xanh, chắp tay với Minh Nặc nói: "Trước đó Thầm mỗ tuyệt đối không biết chuyện mỏ vàng, càng không có ý đồ địch với triều đình. Thầm mỗ dẫn theo người cả sơn trang quy ẩn ở đây gần trăm năm. Nếu biết được chuyện mỏ vàng, còn chưa có lòng ham muốn với nó thì đã sớm yên lặng dọn ra bên ngoài."

"Nếu người cũng mới phát hiện gần đây thì sao?" Trọng Nghiêu Phàm thối nhẹ ước trong ly trà, đột nhiên hỏi.

"Nếu như bây giờ Trầm mỗ mới biết, triều đình đã biết được tình hình, người như Thầm mỗ sẽ không ngốc đến nỗi lấy trứng chọi đá, rước họa sát thân vào Thầm gia." Thầm Triệu chính nghĩa nói.

"Vậy thì chưa chắc, Thầm gia người có mối thù diệt tộc với triều đình, khó đảm bảo toàn bộ các người không báo thù vô vọng, muốn làm cho ngọc đá cùng vỡ. Dù không giết được toàn bộ người của triều đình nhưng có thể giết được một kẻ tâm phúc." Trọng Nghiêu Phàm mang theo âm thanh nam tử vô cùng lười biếng truyền đến lần thứ hai.

Thầm Triệu ôm ngực, lúc này giận quá hóa cười: "Thầm gia ta còn chưa đến mức ngu ngốc như vậy. Nếu muốn trả thù, Thầm gia ta bồi dưỡng một nữ tử làm cho đế vương không thể chống cự không phải việc khó, chỉ sợ hôm nay trong cung cũng không có chuyện của Thục phi nương nương."

Trong mắt người đời, Trọng Nghiêu Phàm có được chức quốc cửu hữu danh vô thực này là dựa vào quan hệ bá mỵ đàn bà, cưng chiều phi tần

Thục phi nương nương. Thẩm Triệu nói ra lời này, có thể thấy là do bị đâm trúng vết sẹo mà vô cùng tức giận.

Trọng Nghiêu Phàm cũng không biết bị người nói cho chết lặng như vậy là như thế nào. Mặt hắn hơi biến sắc, khóe môi vẫn có ý cười như thường. Hắn nhàn nhạt uống một hớp nước, động tác ưu nhã đặt chung trà xuống, ngược mắt nhìn Thẩm Triệu: "Muốn bản hầu cùng Minh tướng quân tin người, người phải chứng minh người đáng tin mới phải?"

Trọng Nghiêu Phàm nói khiến mọi người đều kinh ngạc. Ngạo khí thiếu niên mở miệng giải thích: "Tháng trước, thánh thượng đã hạ chỉ phong quốc cửu gia thừa kế Vĩnh Phúc Hầu."

Vĩnh Phúc, từ này không phải là vĩnh viễn hưởng lộc sống hạnh phúc sao? Nếu là như vậy, Trọng Nghiêu Phàm ở trước mặt hoàng đế không phải được tín nhiệm bình thường. Bây giờ dù không phải bốn biển thanh bình nhưng cũng không có đại loạn gì, võ tướng ít được phong Hầu. Huống chi Trọng Nghiêu Phàm không văn không võ, nói trắng ra chỉ là thương nhân. Tuy trước đây xưng hô quốc cửu gia nhưng có nhiều người rõ ràng thầm chê bai xưng hô như vậy, sợ rằng trong lòng mọi người đều biết. Bây giờ không giống với trước kia hoàng đế kia thuận miệng đùa một câu quốc cửu gia. Hầu tước là tước vị chân thực, hơn nữa còn là cha truyền con nối!

Một câu này của Trọng Nghiêu Phàm trông như nhẹ nhàng, lại chân thực phản bác Thẩm Triệu. Bây giờ cũng không hoa mắt ù tai, hơn nữa muốn phong Trọng Nghiêu Phàm làm Hầu, nếu không có danh tiếng và bản lĩnh thật sự, cửa ải đế sư và Trung Thư lệnh cũng không thể qua.

(*) Án ký: Kiểu bàn thời cổ đại.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Suy Luận Mạnh Mẽ

Dạ Dao Quang đã sớm biết Trọng Nghiêu Phàm không phải là một bình hoa, nội tâm bên trong nhất định là loại xấu tệ. Thấy Thấm Triệu bị chặn họng không nói nên lời, lập tức nháy mắt với Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm hiển nhiên hiểu được ý của Dạ Dao Quang, nên nói: "Mấy người chúng ta đã ở Quỳnh Vũ sơn trang vài ngày nay. Thấm trang chủ tuyệt đối không có ý đồ đánh lén người triều đình phái tới. Sau khi chúng ta phát hiện ra mỏ vàng, cũng chưa từng tiết lộ tin tức ra ngoài. Nơi này chỉ có người của Quỳnh Vũ sơn trang và Dao tộc. Hai bên đều bị nhiều việc bám víu nên sẽ không có ai phát hiện ra mỏ vàng mới đúng. Người truyền tin cho tướng quân có thể nói chắc như đinh đóng cột, tuyệt đối đã chắc chắn chuyện mỏ vàng. Nếu không tra rõ việc này, sợ rằng tướng quân và Hầu gia khai khoáng sẽ không thuận lợi."

Minh Nặc không khỏi nhìn thiếu niên nho nhỏ kia. Bởi vì bọn họ ít nhiều gì cũng nghe những lời khen ngợi Ôn Đình Trạm từ miệng đế sư nhưng vốn chưa từng để trong lòng. Đế sư là một nhà nho lớn, đối với người thông minh có thiên phú đọc sách dĩ nhiên sẽ coi trọng nhưng sau khi hãn nhận nhiệm vụ này, vì thiếu niên này mà đế sư tự tìm hãn dẫn dò mấy câu, có chút ý tứ bảo vệ cho Ôn Đình Trạm. Môn đồ của đế sư nhiều vô số, dù thu nhận bao nhiêu đệ tử cũng chưa từng thấy đích thân quan tâm.

Giờ khắc này, Minh Nặc gần như hiểu được sự coi trọng của đế sư đối với Ôn Đình Trạm đến từ đâu. Một thiếu niên mười tuổi có thể nhạy bén đến mức nhanh như thế đã chỉ ra vấn đề mấu chốt, không khỏi làm hãn kính trọng thêm vài phần. Ngón tay của hãn gõ nhẹ trên mặt bàn nói: "Đã

có Ôn công tử và Dạ cô nương đảm bảo, bản tướng tin người một lần. Theo ý của người, người nào sẽ cấu kết hãm hại người của Quỳnh Vũ sơn trang."

Thẩm Triệu tất nhiên muốn nói người của Bàn gia nhưng hắn cũng rõ người Bàn gia lúc này đang bị hấn gây phiền phức đến nỗi sứt đầu mẻ trán, sao có thể rảnh rang thế này. Hơn nữa đại quân của Minh Nặc mới đến được ba ngày, hôm qua đã có người truyền tin. Nhanh như vậy đã biết ý đồ Minh Nặc đến đây, vả lại cũng không để lại dấu vết truyền tin, đến hấn cũng chưa chắc đã làm được nên chỉ có thể trầm giọng nói: "Thẩm mỗ chỉ có thù của với người Bàn gia."

Mọi người đều là người thông minh, biết lời Thẩm Triệu nói chỉ có nghĩa là hấn và người Bàn gia có ân oán nhưng hấn cho rằng không phải người Bàn gia làm.

"Có thể cho ta xem lại bức thư không." Ôn Đình Trạm bỗng chìa tay về phía Thẩm Triệu.

Thẩm Triệu đương nhiên cũng đưa bức thư cho Ôn Đình Trạm xem lại. Ôn Đình Trạm cầm lấy lá thư nhìn cẩn thận, lại cúi đầu ngửi thử.

"Đây là loại giấy bình thường có thể mua được, mực cũng là mực bình thường, còn chữ này chắc là chữ của một người đàn ông." Thiếu niên tuần tú nhìn thấy hành động của Ôn Đình Trạm liền nói:

"Sau khi tiếp xúc với những thứ này, bọn họ đã kiểm tra cẩn thận rồi."

"Giấy đúng là giấy bình thường nhưng toàn bộ không phải là giấy của quận Dự Chương." Ôn Đình Trạm giương mắt nói:

"Mực cũng là mực bình thường nhưng mực này cũng không xuất xứ từ quận Dự Chương, còn chữ cũng không phải chữ của nam tử, mà là chữ của nữ tử."

"Người nói cái gì?" Thiếu niên tuần tú trừng đôi mắt màu nâu nhìn Ôn Đình Trạm.

Dạ Dao Quang cũng tự mình lấy tờ giấy từ tay Ôn Đình Trạm rồi quan sát thật tỉ mỉ, học theo Ôn Đình Trạm ngửi ngửi nhưng không phát hiện bất cứ điều gì. Sau đó cô đưa cho Mạch Khâm. Mạch Khâm nhìn xong cũng lắc đầu. Cuối cùng lá thư lại trở về tay của Minh Nặc, mọi người đều hướng mắt về phía Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm cười giải thích: "Tiền triều chia mực ra thành mực thơm và mực không thơm. Thời Thái Tổ, quận Dự Chương sinh ra một người thợ chế tạo mực vô cùng điêu luyện. Trong lúc chế tạo mực, do vui mừng hân đã để hương liệu lọt ra ngoài làm cho con trai duy nhất của hân tình cờ ăn nhầm hương liệu chưa kịp cất, trúng độc không trị mà chết. Từ đó hân không cho hương liệu vào mực nữa, vì thế mực của hân vừa tốt lại vừa rẻ, được cả quận Dự Chương ưa chuộng. Người đã từng dùng mực của hân không thể không biết chuyện này, do đó dần dà cũng ảnh hưởng đến toàn bộ người của quận Dự Chương. Quận Dự Chương cũng không phải là không thêm hương liệu vào mực nhưng rất hiếm thấy. Ta nghĩ người truyền tin sẽ không phí nhiều công gây rắc rối, cố tình mua một khối mực không giống người khác làm bại lộ thân phận. Vì thế chỉ có một khả năng, mực này không phải của quận Dự Chương, mà người viết thư cũng không biết việc này cho nên mực chỉ xen mùi hương thoang thoảng."

"Vậy giấy này..." Thiếu niên hỏi lại. Mọi người nghĩ chắc cũng có chuyện như vậy, người mỗi nơi một tập tục, nếu đây là do người Dao tộc hoặc Thâm gia làm ra, chắc chắn sẽ biết điều cấm kỵ này.

"Cái này có xuất xứ từ Ngưng Quang..."

"Nói vậy, giấy Ngưng Quang cực kì quý báu, sao lại thế này?" Thiếu niên lập tức trách mắng.

"Ta vẫn chưa nói đây giấy Ngưng Quang, chỉ nói là có xuất xứ từ Ngưng Quang Đường." Ôn Đình Trạm lạnh nhạt giải thích rõ ràng:

"Năm Quang Diệu thứ mười ba xuất hiện một lượng lớn giấy Ngưng Quang giả mạo, suýt chút nữa làm cho Ngưng Quang Đường bị hủy hoại trong nháy mắt. Nhờ gia chủ đương thời dốc hết tâm huyết tạo ra một kí hiệu đặc biệt, hơn nữa chỉ cần xuất xứ từ Ngưng Quang Đường, dù tốt hay xấu đều có kí hiệu này."

Ôn Đình Trạm nói xong, Minh Nặc liền đưa giấy về hướng sáng. Quả nhiên khi nhìn giấy xù xì này dưới ánh sáng, một chùm tia sáng xuyên qua mặt theo quy luật từ trên xuống dưới tản ra. Đây là kí hiệu không thể bắt chước của Ngưng Quang Đường. Ngưng Quang Đường có nguồn gốc từ quận Đan Dương, huyện Giang Ninh. Quận Dự Chương không phải không có những muốn mua giấy Ngưng Quang xù xì này ở quận Dự Chương thì còn khó hơn mua được giấy thượng đẳng của nơi khác, trừ khi là thẳng ngốc.

"Vậy người nói là do nữ nhân viết thì giải thích thế nào?" Ánh mắt thiếu niên nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm.

"Bút pháp này mạnh mẽ, ngòi bút thô cứng điên cuồng, thoát nhìn chắc chắn là của một người đàn ông." Ôn Đình Trạm thông dong cười, tự tin càng khiến cậu được người ta nhìn cung kính:

"Có thể khống chế lực cẩn thận, nét cuối của mỗi chữ đều lộ ra một chút mềm yếu. Nếu cổ tay bị thương, không thể chữ mạnh chữ yếu như vậy, chỉ có khả năng càng viết sức càng yếu. Nếu là tình hình này, ta nghĩ ắt hẳn là người nọ cố tình làm cho chữ nào nhìn vào cũng thô cứng như chữ đàn ông nhưng cuối cùng làm cho lối hành văn không được lưu loát. Ngoài ra, trên giấy có dấu tay."

"Dấu tay?" Tất cả giật mình, nhao nhao nhào tới mở to mắt chăm chú nhìn một lát cũng không thấy được dấu tay.

Đôi mắt đen láy như trân châu của Ôn Đình Trạm tỏa ra ánh sáng rực rỡ: "Tướng quân có thể vẩy nước vào chỗ không có chữ dưới góc phải bức thư."

Minh Nặc nửa ngờ nửa tin, còn Trọng Nghiêu Phàm thì hơi chờ mong, vẩy nước lạnh lên, còn làm ướt một ít nét chữ, đổi lấy một ánh mắt hình đao của Minh Nặc. Có điều rất nhanh bọn họ đã bị một dấu tay nhàn nhật trên giấy làm cho kinh sợ.

"Cái này... cái này... cái này... cái này... Dấu tay sao ở đây được?" Thiếu niên xinh đẹp ngạc nhiên hơi cà lăm. Đây chỉ đơn giản là ảo thuật bình thường nhưng dưới ánh nhìn Ôn Đình Trạm dường như đã trở thành bất thường.

Cánh môi đỏ thắm của Ôn Đình Trạm khẽ nhếch: "Mẹ ta thích nhất là giấy Ngưng Quang, từng kết giao với con của gia chủ Ngưng Quang Đường nên tình cờ biết được kí hiệu của giấy Ngưng Quang như thế nào. Trong đó chứa một vị thuốc có thể hút dầu, nếu dầu được in trên đó, khi không phát hiện sẽ nhanh chóng lắng xuống không thấy nữa. Vừa rồi ta ngửi được mùi dầu trên giấy, hơn nữa nhìn phạm vi tổng thể, ngay chóc là một dấy tay. Và có khả năng người đó chỉ vừa chạm thử thì đã in dấu tay dính dầu mỡ xuống. Nói rõ ra là người này không tình cờ cầm vật dính dầu, mà là người tiếp xúc lâu dài với dầu mỡ."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Suy Luận Mạnh Mẽ

Dạ Dao Quang đã sớm biết Trọng Nghiêu Phàm không phải là một bình hoa, nội tâm bên trong nhất định là loại xấu tệ. Thấy Thấm Triệu bị chặn họng không nói nên lời, lập tức nháy mắt với Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm hiển nhiên hiểu được ý của Dạ Dao Quang, nên nói: "Mấy người chúng ta đã ở Quỳnh Vũ sơn trang vài ngày nay. Thấm trang chủ tuyệt đối không có ý đồ đánh lén người triều đình phái tới. Sau khi chúng ta phát hiện ra mỏ vàng, cũng chưa từng tiết lộ tin tức ra ngoài. Nơi này chỉ có người của Quỳnh Vũ sơn trang và Dao tộc. Hai bên đều bị nhiều việc bám víu nên sẽ không có ai phát hiện ra mỏ vàng mới đúng. Người truyền tin cho tướng quân có thể nói chắc như đinh đóng cột, tuyệt đối đã chắc chắn chuyện mỏ vàng. Nếu không tra rõ việc này, sợ rằng tướng quân và Hầu gia khai khoáng sẽ không thuận lợi."

Minh Nặc không khỏi nhìn thiếu niên nho nhỏ kia. Bởi vì bọn họ ít nhiều gì cũng nghe những lời khen ngợi Ôn Đình Trạm từ miệng đế sư nhưng vốn chưa từng để trong lòng. Đế sư là một nhà nho lớn, đối với người thông minh có thiên phú đọc sách dĩ nhiên sẽ coi trọng nhưng sau khi hãn nhận nhiệm vụ này, vì thiếu niên này mà đế sư tự tìm hãn dẫn dò mấy câu, có chút ý tứ bảo vệ cho Ôn Đình Trạm. Môn đồ của đế sư nhiều vô số, dù thu nhận bao nhiêu đệ tử cũng chưa từng thấy đích thân quan tâm.

Giờ khắc này, Minh Nặc gần như hiểu được sự coi trọng của đế sư đối với Ôn Đình Trạm đến từ đâu. Một thiếu niên mười tuổi có thể nhạy bén đến mức nhanh như thế đã chỉ ra vấn đề mấu chốt, không khỏi làm hãn kính trọng thêm vài phần. Ngón tay của hãn gõ nhẹ trên mặt bàn nói: "Đã

có Ôn công tử và Dạ cô nương đảm bảo, bản tướng tin người một lần. Theo ý của người, người nào sẽ cấu kết hãm hại người của Quỳnh Vũ sơn trang."

Thẩm Triệu tất nhiên muốn nói người của Bàn gia nhưng hắn cũng rõ người Bàn gia lúc này đang bị hấn gây phiền phức đến nỗi sứt đầu mẻ trán, sao có thể rảnh rang thế này. Hơn nữa đại quân của Minh Nặc mới đến được ba ngày, hôm qua đã có người truyền tin. Nhanh như vậy đã biết ý đồ Minh Nặc đến đây, vả lại cũng không để lại dấu vết truyền tin, đến hấn cũng chưa chắc đã làm được nên chỉ có thể trầm giọng nói: "Thẩm mỗ chỉ có thù của với người Bàn gia."

Mọi người đều là người thông minh, biết lời Thẩm Triệu nói chỉ có nghĩa là hấn và người Bàn gia có ân oán nhưng hấn cho rằng không phải người Bàn gia làm.

"Có thể cho ta xem lại bức thư không." Ôn Đình Trạm bỗng chìa tay về phía Thẩm Triệu.

Thẩm Triệu đương nhiên cũng đưa bức thư cho Ôn Đình Trạm xem lại. Ôn Đình Trạm cầm lấy lá thư nhìn cẩn thận, lại cúi đầu ngửi thử.

"Đây là loại giấy bình thường có thể mua được, mực cũng là mực bình thường, còn chữ này chắc là chữ của một người đàn ông." Thiếu niên tuần tú nhìn thấy hành động của Ôn Đình Trạm liền nói:

"Sau khi tiếp xúc với những thứ này, bọn họ đã kiểm tra cẩn thận rồi."

"Giấy đúng là giấy bình thường nhưng toàn bộ không phải là giấy của quận Dự Chương." Ôn Đình Trạm giương mắt nói:

"Mực cũng là mực bình thường nhưng mực này cũng không xuất xứ từ quận Dự Chương, còn chữ cũng không phải chữ của nam tử, mà là chữ của nữ tử."

"Người nói cái gì?" Thiếu niên tuần tú trừng đôi mắt màu nâu nhìn Ôn Đình Trạm.

Dạ Dao Quang cũng tự mình lấy tờ giấy từ tay Ôn Đình Trạm rồi quan sát thật tỉ mỉ, học theo Ôn Đình Trạm ngửi ngửi nhưng không phát hiện bất cứ điều gì. Sau đó cô đưa cho Mạch Khâm. Mạch Khâm nhìn xong cũng lắc đầu. Cuối cùng lá thư lại trở về tay của Minh Nặc, mọi người đều hướng mắt về phía Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm cười giải thích: "Tiền triều chia mực ra thành mực thơm và mực không thơm. Thời Thái Tổ, quận Dự Chương sinh ra một người thợ chế tạo mực vô cùng điêu luyện. Trong lúc chế tạo mực, do vui mừng hân đã để hương liệu lọt ra ngoài làm cho con trai duy nhất của hân tình cờ ăn nhầm hương liệu chưa kịp cất, trúng độc không trị mà chết. Từ đó hân không cho hương liệu vào mực nữa, vì thế mực của hân vừa tốt lại vừa rẻ, được cả quận Dự Chương ưa chuộng. Người đã từng dùng mực của hân không thể không biết chuyện này, do đó dần dà cũng ảnh hưởng đến toàn bộ người của quận Dự Chương. Quận Dự Chương cũng không phải là không thêm hương liệu vào mực nhưng rất hiếm thấy. Ta nghĩ người truyền tin sẽ không phí nhiều công gây rắc rối, cố tình mua một khối mực không giống người khác làm bại lộ thân phận. Vì thế chỉ có một khả năng, mực này không phải của quận Dự Chương, mà người viết thư cũng không biết việc này cho nên mực chỉ xen mùi hương thoang thoảng."

"Vậy giấy này..." Thiếu niên hỏi lại. Mọi người nghĩ chắc cũng có chuyện như vậy, người mỗi nơi một tập tục, nếu đây là do người Dao tộc hoặc Thâm gia làm ra, chắc chắn sẽ biết điều cấm kỵ này.

"Cái này có xuất xứ từ Ngưng Quang..."

"Nói vậy, giấy Ngưng Quang cực kì quý báu, sao lại thế này?" Thiếu niên lập tức trách mắng.

"Ta vẫn chưa nói đây giấy Ngưng Quang, chỉ nói là có xuất xứ từ Ngưng Quang Đường." Ôn Đình Trạm lạnh nhạt giải thích rõ ràng:

"Năm Quang Diệu thứ mười ba xuất hiện một lượng lớn giấy Ngưng Quang giả mạo, suýt chút nữa làm cho Ngưng Quang Đường bị hủy hoại trong nháy mắt. Nhờ gia chủ đương thời dốc hết tâm huyết tạo ra một kí hiệu đặc biệt, hơn nữa chỉ cần xuất xứ từ Ngưng Quang Đường, dù tốt hay xấu đều có kí hiệu này."

Ôn Đình Trạm nói xong, Minh Nặc liền đưa giấy về hướng sáng. Quả nhiên khi nhìn giấy xù xì này dưới ánh sáng, một chùm tia sáng xuyên qua mặt theo quy luật từ trên xuống dưới tản ra. Đây là kí hiệu không thể bắt chước của Ngưng Quang Đường. Ngưng Quang Đường có nguồn gốc từ quận Đan Dương, huyện Giang Ninh. Quận Dự Chương không phải không có những muốn mua giấy Ngưng Quang xù xì này ở quận Dự Chương thì còn khó hơn mua được giấy thượng đẳng của nơi khác, trừ khi là thẳng ngốc.

"Vậy người nói là do nữ nhân viết thì giải thích thế nào?" Ánh mắt thiếu niên nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm.

"Bút pháp này mạnh mẽ, ngòi bút thô cứng điên cuồng, thoát nhìn chắc chắn là của một người đàn ông." Ôn Đình Trạm thông dong cười, tự tin càng khiến cậu được người ta nhìn cung kính:

"Có thể khống chế lực cẩn thận, nét cuối của mỗi chữ đều lộ ra một chút mềm yếu. Nếu cổ tay bị thương, không thể chữ mạnh chữ yếu như vậy, chỉ có khả năng càng viết sức càng yếu. Nếu là tình hình này, ta nghĩ ắt hẳn là người nọ cố tình làm cho chữ nào nhìn vào cũng thô cứng như chữ đàn ông nhưng cuối cùng làm cho lối hành văn không được lưu loát. Ngoài ra, trên giấy có dấu tay."

"Dấu tay?" Tất cả giật mình, nhao nhao nhào tới mở to mắt chăm chú nhìn một lát cũng không thấy được dấu tay.

Đôi mắt đen láy như trôn châu của Ôn Đình Trạm tỏa ra ánh sáng rực rỡ: "Tướng quân có thể vẩy nước vào chỗ không có chữ dưới góc phải bức thư."

Minh Nặc nửa ngờ nửa tin, còn Trọng Nghiêu Phàm thì hơi chờ mong, vẩy nước lạnh lên, còn làm ướt một ít nét chữ, đổi lấy một ánh mắt hình đao của Minh Nặc. Có điều rất nhanh bọn họ đã bị một dấu tay nhàn nhật trên giấy làm cho kinh sợ.

"Cái này... cái này... cái này... cái này... Dấu tay sao ở đây được?" Thiếu niên xinh đẹp ngạc nhiên hơi cà lăm. Đây chỉ đơn giản là ảo thuật bình thường nhưng dưới ánh nhìn Ôn Đình Trạm dường như đã trở thành bất thường.

Cánh môi đỏ thắm của Ôn Đình Trạm khẽ nhếch: "Mẹ ta thích nhất là giấy Ngưng Quang, từng kết giao với con của gia chủ Ngưng Quang Đường nên tình cờ biết được kí hiệu của giấy Ngưng Quang như thế nào. Trong đó chứa một vị thuốc có thể hút dầu, nếu dầu được in trên đó, khi không phát hiện sẽ nhanh chóng lắng xuống không thấy nữa. Vừa rồi ta ngửi được mùi dầu trên giấy, hơn nữa nhìn phạm vi tổng thể, ngay chóc là một dấy tay. Và có khả năng người đó chỉ vừa chạm thử thì đã in dấu tay dính dầu mỡ xuống. Nói rõ ra là người này không tình cờ cầm vật dính dầu, mà là người tiếp xúc lâu dài với dầu mỡ."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Nguy Hiểm Đã Tới

"Tuyệt!" Trọng Nghiêu Phàm nghe xong không khỏi khen ngợi:

"Lúc này Trọng mỗ đã biết vì sao đế sư coi trọng Ôn công tử như thế. Nếu ngày nào đó người làm quan, chỉ sợ phạm nhân không còn chỗ để ẩn giấu."

"Hầu gia quá khen." Ôn Đình Trạm hơi cẩn trọng khom người.

"Nói như vậy, người này chẳng những biết chữ, lực cổ tay mạnh hơn so với những cô gái bình thường, lại tiếp xúc lâu dài với dầu mỡ thế thì chắc chắn là một đầu bếp, không thể nghi ngờ." Minh Nặc tổng kết suy đoán của Ôn Đình Trạm, sau đó ánh mắt trở nên tỉnh mịch: "Mộc Tứ, người lập tức đến dịch trạm một chuyến, bắt nữ đầu bếp đến đây cho bản tướng."

Vốn không có nữ đầu bếp đi theo đại quân của bọn họ nhưng bốn ngày trước bọn họ ghé lại quận Dự Chương, Minh Nặc tình cờ nhìn thấy đầu bếp nữ của dịch trạm rất ăn khớp với suy luận của Ôn Đình Trạm. Vậy thì chuyện này không phải do người của Thẩm gia và Dao tộc gây ra. Nếu không phải do người Dao tộc và người Thẩm gia gây ra thì tại sao đối phương lại muốn dẫn hãn tới Quỳnh Vũ sơn trang? Lớn lên từ nhỏ trong vương giả, Minh Nặc cũng không cho rằng có người chỉ đơn giản muốn mượn tay hãn tiêu diệt Thẩm gia.

"Nếu việc này không có quan hệ với Thẩm gia thì mời Thẩm trang chủ trở về." Ánh sáng trong đôi mắt Trọng Nghiêu Phàm lóe lên, chậm rãi nói.

Thẩm Triệu cũng lơ mờ cảm giác được đây không phải chuyện nội bộ của bọn họ, mà là vấn đề nội bộ của triều đình. Trọng Nghiêu Phàm đã hạ lệnh đuổi khách, hẳn tự nhiên sẽ không tìm cớ nên liền cáo từ.

Thấy vậy, Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang và Mạch Khâm liếc nhìn nhau, đều muốn cáo từ.

"Ôn công tử đừng vội." Minh Nặc lên tiếng mời ở lại.

"Ta và Mạch đại ca đi quan sát xung quanh một chút." Dạ Dao Quang thấy vậy thấp giọng nói với Ôn Đình Trạm một câu, rồi cùng Mạch Khâm dắt Vệ Kinh và mục đồng rời đi.

"Tướng quân có việc gì?" Đến khi trong lều chỉ còn lại bốn người Trọng Nghiêu Phàm, Minh Nặc, thiếu niên kia và Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm mới hỏi.

"Đối với mục đích của người kia, Ôn công tử có ý kiến gì?" Minh Nặc hỏi.

Ôn Đình Trạm bỗng cười khê: "Tướng quân muốn nghe lời thật không?"

"Lời thật." Minh Nặc gật đầu.

"Với góc nhìn của ta, người sau lưng thầm muốn dẫn tướng quân vào chỗ chết." Giọng điệu Ôn Đình Trạm bình thản nói. Thấy Trọng Nghiêu Phàm và Minh Nặc đều lộ ra vẻ mặt không quá tán đồng, Ôn Đình Trạm cười yếu ớt nói:

"Chuyện mỏ vàng tuy không tuyên dương trắng trợn nhưng chắc chắn khi lựa chọn tướng quân và Hầu gia thì phải có được sự đồng ý của bộ hạ, Trung Thư Lệnh, đế sư và phe phái bốn phía, đã như vậy thì bất kỳ bên nào cũng không có khả năng xuất thủ. Việc này liên quan đến quốc khố, liên

quan đến mặt mũi của bệ hạ. Người nào động đến tướng quân chính là đánh vào mặt bệ hạ. Dưới cơn thịnh nộ, bệ hạ chắc hẳn muốn tra rõ. Tầm nhìn của Trung Thư Lệnh đại nhân và đế sư cũng sẽ không nông cạn và vụng về đến mức coi nhẹ hoàng đế cho nên tuyệt đối sẽ không sợ Trung Thư Lệnh đại nhân và đế sư cậy công gây khó dễ. Tướng quân cũng không phải là người của đế sư. Đế sư báo lên chuyện mỗ vàng, công lao đã ghi lại, người nào khai thác đã không còn quan trọng. Thủ đoạn có tầm nhìn nông cạn, không đoán được hậu quả, không biết bệ hạ sẽ tức giận như thế nào khi biết tướng quân chôn thân ở đây chỉ có thể xuất phát từ nữ nhân..."

Ôn Đình Trạm phân tích thấu đáo một lần khiến Minh Nặc biến sắc, trán nổi gân xanh. Trọng Nghiêu Phàm hiển nhiên cũng bị lí do của Ôn Đình Trạm thuyết phục, không khỏi âm thầm gờ ngón tay cái với Ôn Đình Trạm. Hẳn tin chắc Ôn Đình Trạm không biết đến món nợ dai dẳng của Minh Vương phủ, có thể trong tình huống hoàn toàn không biết ân oán này suy đoán ra được đến mức đó, Lời đã nói đến đây, Ôn Đình Trạm cũng không tiện nói tiếp. Dù sao cũng dính đến việc nhà của Minh Nặc nên Ôn Đình Trạm chỉ lặng lẽ chấp tay rồi yên lặng rời đi.

Dạ Dao Quang và Mạch Khâm đang ở bên ngoài cách lều không xa chờ Ôn Đình Trạm. Thấy Ôn Đình Trạm ra ngoài nhưng đôi mắt vẫn chìm trong một vài suy nghĩ sâu xa, ngay cả khi đi tới bên cạnh bọn họ cũng không dừng bước nên cô đành tiến lên chặn trước mặt Ôn Đình Trạm: "Trạm ca, chàng đang nghĩ gì vậy?"

Ôn Đình Trạm bỗng nhiên thức tỉnh, nhìn thấy Dạ Dao Quang và Mạch Khâm, thấp giọng nói: "Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Sau khi đi xa một chút, Ôn Đình Trạm mới nói: "Kẻ bày trò chắc là do người trong Dao tộc liên thủ với bên ngoài. Bọn họ muốn dẫn Minh Nặc vào Quỳnh Vũ sơn trang, muốn tính mạng của Minh Nặc, không có nội ứng thì sao làm được? Mặc dù thủ đoạn của Dao tộc và người Thẩm gia cao thâm nhưng Minh Nặc nằm trong tay ba vạn đại quân. Ta đang nghĩ điều gì

đã làm cho bọn hắc có lòng tin lớn như vậy, chỉ cần Minh Nặc vừa tiến vào Quỳnh Vũ sơn trang sẽ lập tức giết chết Minh Nặc!"

Chỉ cần Minh Nặc vừa chết thì lập tức đổ cái chết của Minh Nặc lên người Thầm gia, sau khi Đế đô xem xét e rằng thật sự có thể thuận lợi vu oan cho Thầm gia, đến lúc đó chết không đối chứng. Như vậy đủ thấy tên nội gián này không phải người Bàn gia, nhưng chắn chắn có thù với người Thầm gia. Chuyện này chỉ cần tra theo người chết của mấy hộ trung lưu lúc trước thì có thể tra ra được.

Nhưng muốn xây dựng tất cả kế hoạch này thì Minh Nặc nhất định phải chết. Người Thầm gia không phối hợp, Minh Nặc làm sao chết được? Một mai Minh Nặc không chết, kết quả sau đó có thể tưởng tượng được, bước cuối cùng của người sắp xếp rốt cuộc là gì?

"Rõ ràng bọn họ không chỉ muốn tướng quân chết mà còn phải làm cho người Thầm gia chết sạch không chừng. Dù cho bên nào có người còn sống đều có thể hủy hoại toàn bộ kế hoạch của bọn họ." Mạch Khâm nghe xong nhận ra một điều vô cùng quan trọng.

Một lời đánh thức người trong mộng, Ôn Đình Trạm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Dạ Dao Quang: "Dao Dao, ta nhớ lúc chín đứa nhỏ chết, ta đi theo Bàn Vũ xem một lần, có một nhà chỉ có cha và con sống nương tựa lẫn nhau. Khi đó ta thấy ánh mắt của người cha tuyệt vọng lạnh lẽo, e rằng hắc không chỉ muốn diệt Quỳnh Vũ sơn trang..."

"Chàng nói hắc muốn giết tất cả mọi người? Gồm cả chính hắc?" Lòng Dạ Dao Quang đột nhiên chấn động.

"Đúng. Bởi vì tìm long tiên dịch, đám người Mạch đại ca xông vào đã tàn sát phần lớn ánh mắt của mọi người, chắc chắn bọn họ có thứ gì đó có tính hủy diệt rất cao, ví dụ như... thuốc nổ!" Ánh mắt Ôn Đình Trạm hốt

hoảng nhìn về phía Quỳnh Vũ sơn trang, sau đó xách vạt áo nhanh chóng đuổi theo.

"Thuốc nổ, bọn họ làm cách nào vận chuyển nhiều thuốc nổ vào núi như thế mà không bị phát hiện?" Dạ Dao Quang cũng kinh hồn bạt vía. Muốn nổ tung hai ngọn núi lớn, chuyện này cần biết bao nhiêu thuốc nổ?

"Nếu như Dao tộc có sẵn thì sao?" Ôn Đình Trạm nhớ lại vào ngày thứ hai sau khi một nhà dượng của Bàn Nguyệt Nhi chết, cậu từng gặp được không ít người tới phúng viếng. Trên người bọn họ đều có một mùi hương mơ hồ. Khi đó cậu chỉ cảm thấy quái dị và có chút quen thuộc, lại bị một loạt chuyện xảy ra ở phía sau chặn lại nên không còn nhớ tới. Lúc đó cậu chỉ nghĩ là mùi đặc biệt của Dao tộc hoặc bình thường bọn họ tiếp xúc với dược thảo gì đó, nhưng bây giờ cậu hồi tưởng lại, quả thật vẫn vương vấn một chút mùi của thuốc nổ!

"Chàng chậm quá." Dạ Dao Quang kinh hãi không thôi. Lúc này cô tự mình vòng qua sau lưng ôm ngực cậu, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, sau đó mang Ôn Đình Trạm tung người bay vọt lên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Phí Hết Tâm Tư Chỉ Vì Nàng

Dạ Dao Quang dẫn theo Ôn Đình Trạm bay đi, bọn họ nhanh chóng đuổi kịp Thầm Triệu ở lối vào.

"Ôn công tử, Dạ cô nương?" Thầm Triệu không khỏi bất ngờ khi hần nhìn thấy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm bay xuống trước mặt mình. Bọn họ vừa mới tạm biệt, không biết có chuyện gì lại khiến cho hai người vội vàng đuổi theo đến đây như vậy.

"Thầm trang chủ, chỉ sợ rằng các người sắp gặp phải phiền phức lớn rồi." Sắc mặt của Ôn Đình Trạm nặng nề nói.

Thầm Triệu và Thầm Hòa cùng chờ nghênh đón bọn họ, lúc này vẻ mặt của cả hai người đều đông cứng lại. Lập tức Ôn Đình Trạm ra hiệu bảo bọn họ nhanh chóng đi vào Quỳnh Vũ sơn trang, cậu vừa đi vừa kể lại dự đoán của mình cho hai người nghe, giọng nói của cậu rất bình tĩnh khiến Thầm Triệu và Thầm Hòa không thể không hoài nghi.

Sau khi trở lại sơn trang, Thầm Triệu lập tức triệu tập mọi người trong sơn trang lại, sau đó hần dẫn bọn họ đến chỗ an toàn nhất. Ở bên này Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đang tìm xem có dấu vết của thuốc nổ hay không, Ôn Đình Trạm dẫn theo Kim Tử cùng Dạ Dao Quang chia ra đi tìm thuốc nổ ở xung quanh Quỳnh Vũ sơn trang nhưng bọn họ đi tìm một vòng vẫn chưa tìm được thuốc nổ, cuối cùng Dạ Dao Quang không thể không dẫn ra khí ngũ hành để mở rộng phạm vi tìm kiếm nhưng cô vẫn không tìm được gì.

"Có khi nào chàng đã đoán sai rồi không?" Dạ Dao Quang thu hồi khí ngũ hành. Cô mở rộng phạm vi rất lớn, nếu như trong khu vực này không có thuốc nổ, mà thuốc nổ ở chỗ xa thì không thể uy hiếp được Quỳnh Vũ sơn trang.

"Sẽ không sai đâu." Ôn Đình Trạm do dự một lát sau đó cậu mới khẳng định nói. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Triệu.

"Bên trong Dao tộc có thuốc nổ hay không và có bao nhiêu thuốc nổ, có lẽ Thẩm trang chủ phải đến tìm Bàn tộc trưởng để hỏi chuyện này."

"Thẩm mỗ cùng với Bàn gia không đội trời chung." Thẩm Triệu vừa nghe vậy, sắc mặt của hắn liền thay đổi.

"Đã như vậy, tại hạ xin cáo từ." Ôn Đình Trạm nghe vậy chấp tay với Thẩm Triệu, sau đó cậu bước ra ngoài.

"Ôn công tử chỉ vì Thẩm mỗ không chịu cúi đầu đi tìm Bàn gia mà bỏ mặc nhiều người vô tội như vậy sao?" Sắc mặt của Thẩm Triệu u ám.

"Tại hạ với Quỳnh Vũ sơn trang và kể cả Dao tộc chẳng qua chỉ là một người ngoài, ân oán của các người không có quan hệ gì với tại hạ cả, vì sao tại hạ phải để ý đến sống chết của các người? Bản thân là một người đứng đầu trong sơn trang nhưng Thẩm trang chủ lại không quan tâm, từ khi nào đến lượt tại hạ là một người khách qua đường phải quan tâm vậy?" Ôn Đình Trạm giễu cợt nói.

Sắc mặt của Thẩm Triệu lại thay đổi, hắn cắn răng không nói.

"Tại kỳ vị, mưu kỳ chính." (1) Ôn Đình Trạm chậm rãi nói.

"Thẩm trang chủ vốn là tộc trưởng của Thẩm gia, chịu trách nhiệm vinh nhục (2) và sống chết của bọn họ. Hơn nữa đó còn là chuyện riêng của Thẩm gia, phải trái nên rõ ràng, tại hạ mong rằng trước tiên Thẩm trang chủ

có thể bỏ xuống ân oán cá nhân. Tại hạ chỉ nói như thế, nếu như Thấm trang chủ vẫn còn như trước thì cho dù là thần tiên cũng không thể giúp nổi."

"Trang chủ, bên trong sơn trang có đến mấy trăm người." Thấm Hòa cũng khuyên một câu.

"Nếu lời nói của Ôn công tử là thật, lúc đó e rằng Thấm gia sẽ bị tiêu diệt, trang chủ và thuộc hạ cũng không còn mặt mũi nào để đi gặp liệt tổ liệt tông!"

Trong ánh mắt của Thấm Triệu không ngừng đấu tranh, nét mặt của hắn thay đổi liên tục. Đối với hắn mà nói quyết định này quá mức khó khăn, lúc này có vài lão nhân trong Thấm gia đi đến, dường như bọn họ biết được chuyện gì đang xảy ra, tất cả đều cúi đầu thật sâu đối với Thấm Triệu: "Mong trang chủ lấy đại cuộc làm trọng."

Hành động này khiến cho Thấm Triệu hoàn toàn không còn chỗ trống nào để tránh né, hắn lão đảo lui một bước về phía sau, đôi mắt nhắm lại thật sâu, sau đó hắn mới mở miệng nói:

"Bản thân ta là trang chủ, tất nhiên ta sẽ lấy an nguy sự sống của Thấm gia làm trọng, ta... sẽ đi tìm Bàn Vũ!"

Thấm Triệu cắn răng rất mạnh nói ra mấy chữ cuối cùng, sau đó bước chân của hắn hơi mất trật tự xông ra ngoài.

Đến khi tất cả mọi người đều đã rời khỏi, Dạ Dao Quang mới đi đến bên cạnh Ôn Đình Trạm: "Dáng vẻ của Thấm Triệu như vậy, hắn có thể động thủ với Bàn Vũ hay không?"

Dạ Dao Quang biết rõ Ôn Đình Trạm đang thúc ép Thấm Triệu đi tìm Bàn Vũ. Tốt nhất là hai người đó có thể liên kết lại cùng giải trừ nguy cơ

lần này, lúc đó cũng có khả năng giải trừ thù hận trăm năm, nếu không thì bọn họ cũng có thể đi tìm Bàn Vũ một chuyến.

"Thẩm trang chủ là một người biết lấy đại cục làm trọng, vừa rồi hẳn phản ứng quá kích động như vậy chẳng qua chỉ vì trong phút chốc hẳn chưa chuẩn bị tâm lý. Nếu hẳn đã quyết định đi tìm Bàn tộc trưởng, tất nhiên hẳn sẽ không bởi vì chuyện nhỏ mà khiến âm mưu lớn bị rối loạn." Ôn Đình Trạm mỉm cười, có một chút ánh sáng ánh lên đôi môi đỏ hồng của cậu.

"Mặc dù ta không biết xem tướng nhưng ta có thể cảm thấy cho dù Bàn gia có vì chức vị tộc trưởng thì cũng sẽ không làm chuyện mất hết tính người như vậy." Ôn Đình Trạm vô cùng tin tưởng về cách nhìn người của mình, bởi vì từ nhỏ cho đến bây giờ, cậu chưa bao giờ đánh giá sai lầm đối với bất kỳ người nào và bất kỳ chuyện gì. Dạ Dao Quang nhìn rồi yên lặng dời đi ánh mắt: "Chàng cảm thấy những chữ viết đau thương được ghi lại bên trong sơn động của Thẩm gia không phải là do Bàn gia làm ra."

"Lúc này mặt báo người nhà Thẩm gia cũng không giống với người nhà Bàn gia, chuyện của Thẩm gia năm đó chưa chắc là không có nội tình, bọn họ cần phải bình tĩnh hòa nhã và có cơ hội ngồi xuống để trò chuyện. Năm đó Thẩm gia, hôm nay là Dao tộc, cả hai đều tổn thất nặng nề, cứ như vậy oan oan tương báo truyền lại cho đời sau, cục diện ngọc nát đá tan của ngày hôm nay có thể sẽ lại xuất hiện thêm một lần nữa."

"Chàng hao hết tâm trí chỉ vì để bọn họ có thể hóa giải ân oán sao?" Dạ Dao Quang cảm thấy chuyện này không giống với phong cách của Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm là một người trông rất hòa nhã nhưng thực chất bên trong con người cậu còn lạnh lùng hơn so với cô. Cậu hoàn toàn có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này cùng với cô, chuyện sống hay chết của những người nơi đây đâu có quan hệ gì với bọn họ? Thứ được chôn vùi ở phía dưới chính là thuốc nổ, chỉ cần một chút vô ý sẽ bị nổ tung và chính bản

thân họ cũng sẽ gặp phải xui xẻo. Phải biết rằng, cơ thể của bọn họ không phải là kim cương bất hoại (3)!

"Nếu như lần này có thể hóa giải được kiếp nạn và cứu được mấy vạn người thì chuyện này có được xem là làm việc thiện hay không?" Khóe môi của Ôn Đình Trạm khẽ cong, đôi mắt tựa như trên châu đen bóng dường như có tia sáng rực rỡ lảng lảng nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang hơi giật mình. Cô chưa từng nghĩ tới Ôn Đình Trạm làm những chuyện này lại là vì cô. Cô cứ nghĩ rằng chuyện này có thể liên quan đến mỏ vàng. Dù sao cậu đã dâng tặng mỏ vàng cho đế sư nhưng án mạng lại xảy ra ở đây, cho nên cậu lo lắng hoặc là cậu chỉ vì những người vô tội này nên mới ra tay cứu giúp.

Nhưng thì ra...

Tất cả mọi chuyện mà cậu làm từ đầu cho đến bây giờ đều là vì cô.

"Đúng vậy, đó là một việc thiện lớn." Khóe môi của Dạ Dao Quang nâng lên, cô mỉm cười gật đầu.

Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, ý cười hiện rõ trong đáy mắt, một bầu không khí tràn ngập sự dịu dàng và thắm thiết.

Đúng lúc này giọng nói đầy nghị lực của Thẩm Hòa truyền đến: "Không hay rồi, trang chủ và Bàn Vũ đang đánh nhau."

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều sửng sốt, đột nhiên Dạ Dao Quang nở nụ cười ung dung rồi chép miệng với Ôn Đình Trạm, biểu cảm này như đang nói: Chàng cũng có lúc sẽ dự đoán sai?

Đôi mày kiếm có chút mỏng và nhỏ của Ôn Đình Trạm hơi nhíu lại không thể nhận ra, sau đó cậu liền cất bước đuổi theo. Dạ Dao Quang nhún vai rồi cũng đuổi kịp. Thẩm Triệu và Bàn Vũ đang đánh nhau ở ngoài cửa

sơn trang. Lúc này những người có thể làm chủ trong Thăm gia đang đứng đầy trên bậc thang, còn ở phía dưới bậc thang của sơn trang cũng không hề thiếu những người có quyền và tiếng nói trong Dao tộc.

Thấy Thăm Triệu và Bàn Vũ đang đánh nhau, Dạ Dao Quang rất buồn bực. Muốn đánh sao không đến sớm một chút rồi hãy đánh, hết lần này tới lần khác chạy tới địa bàn của Thăm Triệu mà đánh nhau. Đây là do Thăm Triệu lừa gạt hay là đầu óc của người nhà họ Bàn bị lừa dối?

"Dạ cô nương, cô nương hãy ngăn cản cha và Thăm bá phụ lại đi." Bàn Nguyệt Nhi vẫn luôn lo lắng nhìn hai người đánh nhau. Nàng vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang xuất hiện liền lập tức chạy lại lắc đôi tay của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ngẩng đầu nhìn hai người đang đánh rất khó tách ra, cả hai bên đều đang ở trạng thái giương cung bạt kiếm, cô tung người bay vọt về phía hai người.

(1) Tại kỳ vị, mưu kỳ chính: Ý là ở vị trí nào thì nên tính toán và suy nghĩ đến trách nhiệm của vị trí đó.

(2) Vinh nhục: Vinh quang và nhục nhã.

(3) Kim cương bất hoại: Ý muốn nói là toàn thân cứng rắn như kim cương, đao kiếm không thể đánh được.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Thật Sự Có Thuốc Nổ

Lúc này cả hai người đều xoay người lại tung ra một chưởng về đối phương, vừa lúc Dạ Dao Quang vươn đôi tay ra. Ngay trước khi nắm đấm của hai người tấn công nhau, một tay cô nắm lấy cánh tay của một người, sau đó cô dùng toàn bộ công lực mới có thể bắt được cánh tay của cả hai, rồi cô xoay người ném cả hai về phía người trong tộc của mỗi người.

Hai người đều được người trong tộc của mình đỡ lấy, sau khi bọn họ đã đứng vững dường như còn muốn đánh tiếp, Dạ Dao Quang đứng ở chính giữa nâng lên hai tay ngăn cản lại hai người:

"Bây giờ đại nạn sắp đến, bản thân hai vị là tộc trưởng còn có tâm tư rảnh rỗi luận bàn với nhau, ngược lại ta rất khâm phục tấm lòng khoan dung của hai vị."

"Ai muốn cùng lão bất tử kia luận bàn chứ?" Thẩm Triệu tức giận nói.

"Người nghĩ rằng ta sợ lão già người à?" Sắc mặt của Bàn Vũ cũng rất khó coi.

"Hai vị xin hãy bớt giận." Lúc này Ôn Đình Trạm đi tới, giọng nói của cậu vừa bước vào thời kỳ vỡ giọng nên có chút khàn nhưng giọng nói của cậu vẫn luôn nhã nhặn khiến cho mọi người của cả hai bên đều hấp dẫn qua đây.

"Nếu hai vị đã đứng cùng một chỗ ở nơi đây, chắc chắn đều là vì người trong tộc của mình. Hai vị đã đi đến thời điểm này rồi, vậy vì sao cả

hai đều đi tranh chấp ở bước cuối cùng này, cho dù là có chuyện gì thì cũng không sánh bằng sự quan trọng về an nguy của cả hai bên vào lúc này."

"Ôn tiểu công tử, ta đã biết được sự việc. Dao tộc của chúng ta quả thật là có thuốc nổ." Bàn Vũ thở sâu một hơi, hần thẳng thắn nói trước mặt mọi người.

"Đây là nơi định cư của tổ tiên nhưng không lâu sau đó bọn họ phát hiện có không ít nguyên liệu chế tạo thuốc nổ ở trong núi. Những thứ này giữ lại cũng vô dụng, năm đó thúc tổ phụ chế tạo chúng thành thuốc nổ rồi lưu trữ lại trong Dao tộc để đề phòng có gặp chuyện bất trắc có thể dùng thuốc nổ để ứng phó."

"Có tật giật mình." Thẩm Triệu hừ lạnh.

"Thẩm gia nhà người chẳng lẽ không làm chuyện trái với lương tâm và cũng không gặp khó khăn sao?" Bàn Vũ trả lời lại một cách mỉa mai.

"Người còn dám nói!" Thẩm Triệu lập tức nổi trận lôi đình.

"Nếu không phải là do các người tiểu nhân hèn hạ..."

"Bàn gia không cam lòng mất đi chức vị tộc trưởng là thật và chúng ta thừa nhận những chuyện mà chúng ta không làm, ta tuyệt đối sẽ không gánh oan uổng ở trên lưng." Bàn Vũ nói đúng lý hợp tình.

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang liếc nhìn nhau, xem ra dự đoán của bọn họ không sai, vụ thảm sát trước đây của Thẩm gia là có ẩn tình khác nhưng bây giờ không phải là lúc nói về chuyện này, vì vậy Ôn Đình Trạm hỏi: "Bàn tộc trưởng, thuốc nổ quan trọng như vậy chắc là do người tự mình giám sát."

"Thuốc nổ này cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa số lượng lại lớn như vậy nên tổ tiên đã lưu trữ chúng ở nơi an toàn để chúng không phải chịu gió

mưa và cũng không để nước và lửa ăn mòn, trên cửa chính lại khóa thêm ba ổ khóa lớn nặng một trăm cân, chìa khóa được truyền lại qua nhiều thế hệ tộc trưởng và hai vị trưởng lão cất giữ." Bàn Vũ nói rất đầy đủ.

"Lúc này lão già này tới tìm ta, chúng ta đi đến nơi lưu trữ thuốc nổ thì tất cả thuốc nổ đều không cánh mà bay nhưng ba ổ khóa lớn lại hoàn hảo không chút tổn hại nào và dấu vết vận chuyển thuốc nổ cũng không tìm thấy, cho nên lão già này liền nói ta biến thủ. (1)"

Khó trách bọn họ lại đánh nhau, dưới tình huống như vậy, cho dù là chuyện gì đều sẽ nghi ngờ Bàn Vũ vì Bàn Vũ làm mất vật quan trọng như vậy, hơn nữa còn khiến cho toàn bộ tộc nhân phải kinh hãi. Chỉ vì vô ý mà hãm trở thành tội nhân thiên cổ của Dao tộc, trong lòng hẳn vô cùng buồn bực, Thẩm Triệu lại nói mĩa mai nên bọn họ không đánh nhau mới là lạ.

"Có khoảng bao nhiêu thuốc nổ?" Ôn Đình Trạm lại hỏi.

"Gần một ngàn quân." Lời nói của Bàn Vũ đối lấy từng hơi thở hít vào.

Một quân là ba mươi cân, gần một ngàn quân, vậy thì có hơn một vạn cân thuốc nổ đủ để tiêu diệt toàn bộ nơi này! Hơn một vạn cân thuốc nổ cứ im lặng mà biến mất không thấy đâu cả? Cho dù là luân phiên vận chuyển, một ngày một trăm cân thì cũng phải mất khoảng ba năm để vận chuyển!

"Chúng ta có nên đi xem nơi cất giữ thuốc nổ không?" Dạ Dao Quang cảm thấy với sự cẩn thận và tài năng suy luận của Ôn Đình Trạm, có lẽ cậu phải đi đến đó mới có thể cởi bỏ bí ẩn này và vì vậy cũng sẽ tìm được thuốc nổ.

"Bây giờ chúng ta phải nghĩ xem thuốc nổ có thể chôn vùi ở nơi nào, nếu không rất nhanh cả Dao tộc và Quỳnh Vũ sơn trang đều sẽ bị hủy diệt." Cậu nói xong đột nhiên ngẩng đầu nhìn về Thẩm Triệu."Không còn kịp nữa rồi." Ôn Đình Trạm lắc đầu.

"Thẩm trang chủ có bản đồ địa hình không?"

"Ta chỉ có bản đồ địa hình ở xung quanh sơn trang." Mặc dù Thẩm Triệu có đi thăm dò bên trong Dao tộc nhưng hẳn không vẽ bản đồ địa hình ở đây.

"Bản đồ địa hình?" Dạ Dao Quang sờ cằm nói: "Muội có thể giúp chàng nhìn địa hình ở nơi này."

"Thế thì tốt quá." Đôi mắt của Ôn Đình Trạm bỗng nhiên sáng ngời, sau đó cậu nói với Thẩm Triệu và Bàn Vũ:

"Hai vị tộc trưởng hãy nhanh chóng triệu tập mọi người lại đây, nếu thuốc nổ không tìm thấy ở Dao tộc, có lẽ nơi này sẽ được an toàn hơn."

Bàn Vũ không nói gì chỉ nhìn về Thẩm Triệu. Bọn họ chỉ biết được một con đường nhỏ chính là đường thủy nhưng đường thủy quá xa, hơn nữa bọn họ lại không có nhiều bè trúc như vậy, chỉ có mật đạo mà Thẩm Triệu mới dẫn bọn họ đi qua. Có điều mật đạo này là do Thẩm Triệu bày trận, cho dù bọn họ đã đi qua một lần thì cũng vô dụng.

"Thẩm Hòa, người dẫn bọn hắn đi đón người đi." Thẩm Triệu phẩy tay áo một cái, hẳn cũng không nhìn Bàn Vũ.

Thẩm Hòa thở dài một hơi, sau đó hắn bày ra tư thế mời nói với Bàn Vũ: "Xin mời đi theo ta."

Bàn Vũ thả ra một con chim để phát đi tín hiệu cho Bàn gia. Từ lúc thuốc nổ không tìm thấy, Bàn Vũ đã cho người của mình tập hợp toàn bộ người dân trong Dao tộc, chỉ cần bọn họ nhìn thấy tín hiệu này thì tất cả mọi người sẽ tập hợp lại ở cửa mật đạo. Và kẻ phản bội có thể lẫn vào đây hay không? Tất nhiên là sẽ không rồi, nếu như hắn cũng đi theo bọn họ thì ai sẽ là người đi dẫn thuốc nổ đây?

Mỗi người đều ồ ồ ào đi làm việc. Dạ Dao Quang dẫn Ôn Đình Trạm đến một nơi không người, cô để cho Kim Tử đi canh chừng, sau đó cô lấy ra Tử Linh châu rồi nhanh chóng thúc giục Tử Linh châu. Bên trong Tử Linh châu có một cơn lốc lướt qua, cũng giống như lúc trước Dạ Dao Quang cho cậu xem qua long mạch, dãy núi thổ địa liền xuất hiện, trông nó rất giống với mô hình địa cầu mà Dạ Dao Quang đã gặp.

"Đây chính là địa hình ở xung quanh nơi này." Dạ Dao Quang bấu môi nói với Ôn Đình Trạm đang nhìn vào Tử Linh châu.

"Cũng may Dao Dao không phải là chủ soái dẫn quân đánh giặc, nếu không chắc chắn sẽ không có địch thủ." Ôn Đình Trạm thấy vậy không khỏi lắc đầu cười nói. Cậu đi theo Dạ Dao Quang và trải qua rất nhiều chuyện khác thường, bây giờ cậu nhìn thấy nhưng cũng không thể trách.

"Nếu như muội không có Tử Linh châu thì trên chiến trường cũng khó có thể gặp được địch thủ." Dạ Dao Quang giương cằm lên nói.

Cô thông thạo về kỳ môn độn giáp, nếu như cô muốn giết chết mấy vạn đại quân thì chắc chắn đó không phải là lời nói suông. Cho nên mới nói đắc tội người nào cũng được nhưng đừng bao giờ đắc tội với địa sư, cho dù bản lĩnh có lớn bằng trời cũng chỉ mong lo cho thân mình.

Ôn Đình Trạm không nói tiếp mà cậu chăm chú cẩn thận nhìn địa hình xung quanh. Đôi mắt đen bóng lướt qua, cậu nhìn qua toàn bộ một lần, sau đó Ôn Đình Trạm im lặng suy nghĩ.

"Theo muội thấy, hắn ta có thể sẽ cho nổ tung sườn núi. Chỉ cần hai bên ngọn núi này ngã xuống thì nơi đây sẽ biến thành nghĩa địa sống khiến cho tất cả mọi người đều bị chôn vùi." Dạ Dao Quang chỉ vào hai bên ngọn núi.

"Không phải đâu Dao Dao. Để hai bên ngọn núi này ngã xuống, điều kiện tiên quyết là hắn phải chôn một phần thuốc nổ ở Quỳnh Vũ sơn trang

trước, như vậy quá lãng phí thời gian. Hơn nữa mục đích của hẳn không chỉ là Dao tộc và Quỳnh Vũ sơn trang mà còn có cả Minh tướng quân, như vậy không có cách nào làm ảnh hưởng đến Minh Nặc." Ôn Đình Trạm lắc đầu nói.

"Bọn họ vốn không muốn dẫn Minh Nặc đến đây, chỉ là bị muội ngăn cản lại thôi." Dạ Dao Quang thản nhiên nói, ý muốn nói là suy đoán của cô không sai.

(1) Biển thủ: Là hành vi gian dối biến tài sản công thành tài sản riêng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Trạm Ca Phá Cục

Ôn Đình Trạm cùng tranh chấp với bất cứ người nào đều không hề yếu thế, nhưng cậu lại không muốn tranh chấp cùng với Dạ Dao Quang, vì vậy giọng nói của cậu rất nhỏ nhẹ: "Như vậy thì quá phiền diện, dù sao bọn họ cũng không thể đảm bảo rằng Minh tướng quân nhất định sẽ đến đây."

"Vậy sao bọn họ không chôn thuốc nổ ở nơi mà Minh Nặc xuất hiện, như vậy kế hoạch sẽ càng không có sơ hở." Dạ Dao Quang nghe vậy liền nói lẩm bầm.

Ôn Đình Trạm nghe được, đôi mắt của cậu ngay lập tức sáng lên. Cậu nắm lấy cổ tay của Dạ Dao Quang: "Có lẽ bọn họ thật sự có quyết định này!"

Không biết từ lúc nào thuốc nổ đã bị mất tích, cậu truyền tin đến Đế đô cũng đã hơn một tháng, từ lúc Minh Nặc xuất phát thì đã có người đi bố trí, thừa dịp long tiên dịch được đưa tới cho đám người Mạch Khâm khiến cho toàn bộ Dao tộc và Quỳnh Vũ sơn trang đều đề phòng với người bên ngoài, dùng đến thủ đoạn không để người khác biết vận chuyển thuốc nổ. Bọn họ không có khả năng tới gần Quỳnh Vũ sơn trang, bởi vì lúc nào Thẩm Triệu cũng luôn cảnh giác nên sẽ rất dễ dàng bị bại lộ. Vì vậy hẳn có thể đã sớm dẫn dụ Minh Nặc đi tới gần, hơn nữa hẳn cũng suy đoán được nơi mà Minh Nặc sẽ đi qua và hẳn hoàn toàn có thể sớm chôn thuốc nổ ở nơi đó!

Ôn Đình Trạm vừa nói như vậy, Dạ Dao Quang lập tức suy nghĩ cẩn thận:

"Phải để cho Tiểu Quai Quai nhanh chóng truyền tin cho Mạch đại ca."

Cũng may Mạch Khâm không đi theo bọn họ mà là quay về. Nếu có Mạch Khâm ở đó thì chỉ cần tin tức được truyền đến kịp thời, lúc đó mới có thể cứu được mạng nhỏ của Minh Nặc. May mà phía sau vẫn còn có Trọng Nghiêu Phàm và tiểu thiếu niên kiêu ngạo kia, nhưng sợ rằng chủ mưu sau lưng chuyện này không chỉ có một.

Ôn Đình Trạm không dám trì hoãn, lập tức cậu định cắn ngón tay của mình nhưng Dạ Dao Quang lại đưa tay ngăn lại, cô lật nhìn ngón tay của cậu rồi liếc mắt: "Chàng chỉ cần gọi ra Tiểu Quai Quai là được rồi."

Dạ Dao Quang nói xong liền lấy ra một bình sứ nhỏ trong ngực, sau đó cô đập nát bình sứ và chọn lấy một mảnh sứ lớn, dùng Thiên Lân nhanh chóng khắc vài chữ lên trên mảnh sứ vỡ rồi lấy tiếp ra một vật trang sức từ bên hông để làm thành sợi dây. Lúc này Tiểu Quai Quai đã đáp xuống cánh tay của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang buộc lại mảnh sứ vỡ rồi dùng sợi dây buộc cố định lên trên cổ của Tiểu Quai Quai.

"Mau đi đi." Cô đưa tay vỗ lên đầu của Tiểu Quai Quai để cho nó bay đi, sau đó cô lại nói với Ôn Đình Trạm: "Bọn hắc sẽ không thể dùng hết toàn bộ thuốc nổ để phục kích Minh Nặc, dù sao thời gian của bọn hắc cũng có hạn."

"Phần lớn thuốc nổ chắc chắn là dùng để đối phó với Dao tộc và Quỳnh Vũ sơn trang." Ôn Đình Trạm gật đầu, sau đó trong đầu của cậu không ngừng hiện lên bản đồ địa hình xung quanh mà cậu vừa nhìn thấy lúc nãy. Ánh mắt của cậu trở nên sâu xa, suy nghĩ chạy theo tốc độ nào được vận chuyển cao nhất trong đầu của cậu tựa như đang bay vút lên cao và quan sát toàn bộ đất ở phía dưới.

Dạ Dao Quang nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, cô cũng biết cậu đang suy nghĩ. Bởi vì cô phát hiện chỉ cần Ôn Đình Trạm suy nghĩ thì cậu thường hay nhẹ mím môi lại, động tác này khiến cho khuôn mặt nhỏ của cậu trông càng thêm đáng yêu. Nếu không phải do cô sợ quấy rầy cậu thì cô rất muốn vươn tay véo một cái lên khuôn mặt nhỏ của cậu.

"Sông, chính là sông!" Đột nhiên ánh mắt của Ôn Đình Trạm sáng lên.

"Sông? Ý của chàng là bọn hăn muốn phá sông sao?" Dạ Dao Quang trở mắt đứng nhìn nói: "Phá sông để chìm chết mọi người sao?"

Có phải đã quá hài hước rồi không, địa hình của Dao tộc là ở giữa sườn núi và địa hình của Quỳnh Vũ sơn trang cũng không thấp, ở nơi nào có nhiều nước như vậy để chìm chết bọn họ.

"Nàng dẫn ta đi đến nơi này thì sẽ hiểu." Ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt của Ôn Đình Trạm.

Mặc dù Dạ Dao Quang cảm thấy chuyện này hơi khó tin nhưng cô lại có lòng tin không thể giải thích được đối với Ôn Đình Trạm, vì vậy cô gật đầu rồi dẫn Ôn Đình Trạm bay về hướng mà cậu vừa chỉ. Tốc độ của Dạ Dao Quang rất nhanh, bọn họ nhanh chóng đến một nơi xa lạ.

Dạ Dao Quang biết rõ vừa rồi cô có đi theo bản đồ địa hình, trí nhớ của cô cũng rất tốt nhưng sao cô lại không nhớ rõ là mình đã thấy qua nơi này?

Khóe môi của Dạ Dao Quang nhếch lên: "Ý của chàng là nơi này do chàng suy đoán ra?" "Nơi đây bị bao phủ bởi hai dãy núi cho nên lúc này nó mới không hiện lên trên bản đồ." Ôn Đình Trạm nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Dạ Dao Quang, cậu nhẹ giọng giải thích rõ cho cô.

"Đúng vậy, dựa vào hướng chảy của dòng nước mà suy đoán." Ôn Đình Trạm gật đầu, sau đó cậu chỉ vào núi cao ở xung quanh nói: "Dao Dao

nàng nhìn xem, nếu như cho nổ tung ở nơi này thì núi cao sẽ ngã xuống và ngăn chặn lại dòng nước chảy."

Dạ Dao Quang nhìn thoáng qua xung quanh, cô không thể không thừa nhận cách nói của Ôn Đình Trạm. Đây là một nơi có vòng xoáy, xung quanh đều là núi cao, duy chỉ có một hang động nhưng chẳng qua đã bị dòng nước chảy xuyên qua. Dạ Dao Quang dẫn ra khí ngũ hành liền nhanh chóng có phản ứng, ánh mắt đầy thâm ý của cô liếc nhìn Ôn Đình Trạm, sau đó cô tung người chường vào cửa hang động cao khoảng chừng hơn ba thước, quả nhiên nơi đó liền mở ra. Thuốc nổ được buộc rất kỹ bởi một bó túi giấy dầu đang được cất giữ ở bên trong, nơi đây hẻo lánh nên cho dù có người lấy ra thì cũng sẽ không bị phát hiện.

Dạ Dao Quang vung tay áo lên, một luồng nước bay lên bay xuống ở giữa dòng sông, chỉ trong nháy mắt đã khiến cho tất cả thuốc nổ đều bị thấm ướt.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm lại đi đến chỗ tiếp theo và vẫn là nơi mà Dạ Dao Quang chưa từng nhìn thấy thông qua Tử Linh châu, hơn nữa lại có nhiều điểm giống với chỗ lúc này. Ở nơi khe hẹp trong vùng núi cao ngắt có chôn thuốc nổ, một khi cho nổ tung thì toàn bộ khe hẹp sẽ ngã xuống và ngăn chặn lại dòng nước.

Cùng tiếp tục đi với Ôn Đình Trạm đến bốn nơi khác, tất cả đều là như vậy. Dạ Dao Quang không phải là kẻ ngốc, cô nhớ kỹ lại bốn nơi này một lát. Nếu như tất cả núi cao đều bị sụp đổ và lấp kín, chỉ cần trong đó có một nơi ngã xuống và phá hủy thác nước thì sẽ có vô số dòng nước chảy nhanh xuống, không thể lường được hậu quả dòng nước không ngừng tràn ngập khắp nơi. Nếu như ngọn núi nổ tung thì còn có người may mắn sống sót nhưng nếu là một đại hồng thủy lớn như vậy thì chắc chắn sẽ không còn ai sống sót, đúng là một lưới bắt hết!

"Đúng là một ván cờ lớn." Dạ Dao Quang hít sâu một hơi, sau đó cô nghi ngờ nói: "Vậy mà không có ai trông coi nơi này."

Bọn họ đã đi qua bốn nơi nhưng cô không thấy có ai trông coi cả.

"Có lẽ là bọn hắc rất yên tâm." Ôn Đình Trạm cười cười.

"Hơn nữa không phải người nào cũng nghĩ ra được nơi này."

Dạ Dao Quang: "..."

Tên tiểu tử này cũng bắt đầu tự luyện rồi, chẳng qua Dạ Dao Quang không thể không thừa nhận một bố cục xảo quyết như thế thì chỉ người có đầu óc thiên tài như Ôn Đình Trạm mới nghĩ ra được, đúng là một kế hoạch tuyệt vời. Dạ Dao Quang nhìn thấy nụ cười ung dung tự tin của thiếu niên, cô không khỏi cảm thấy lão thái gia thực sự là không công bằng. Rõ ràng cũng là tự luyện nhưng sao tiểu yêu nghiệt này tự luyện lại khiến cho người khác cảm thấy rất hiển nhiên.

"Hiện tại chúng ta đành chờ tin tức của Mạch đại ca ở bên kia." Ôn Đình Trạm nghiêm túc nói.

Sở dĩ bên này không có ai động thủ là bởi vì bọn hắc đang đợi Minh Nặc gặp chuyện không may trước, thuốc nổ sẽ khiến cho cả hai tộc đều rối loạn. Lúc đó bọn hắc mới thừa dịp bên trong bị rối loạn mà cho nổ tung, một lưới đều bắt hết. Chuyện này cũng có thể là do yêu cầu của kẻ chủ mưu, cũng may nội gián ở trong Dao tộc không nhiều lắm, nếu không sẽ có chút phiền phức.

Còn một nơi cuối cùng có chứa thuốc nổ, Dạ Dao Quang đang định phá huỷ nhưng Ôn Đình Trạm lại ngăn cản: "Chúng ta mang thuốc nổ về, ta muốn dùng."

“Chàng dùng chúng làm gì?” Dạ Dao Quang nghi hoặc nhìn Ôn Đình Trạm.

Nhưng cô chỉ thấy nụ cười bí ẩn của cậu.

"Trở về sơn trang, tự nhiên nàng sẽ hiểu."

Dạ Dao Quang cảm thấy tên tiểu tử này càng lúc càng cố làm ra vẻ huyền bí, nhưng cô vẫn cùng với Kim Tử mang hết thuốc nổ gần năm trăm cân ở nơi đây đi. Tất nhiên hơn phân nửa đều là do Kim Tử mang đi, bởi vì Dạ Dao Quang còn phải dẫn theo Ôn Đình Trạm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Hóa Giải Ân Oán

Đợi sau khi quay trở về đến sơn trang, Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang đem thuốc nổ đi giấu kỹ, đồng thời lôi Kim Tử ra nói thầm một lúc, thuyết phục thành công Kim Tử ở lại chỗ này trông coi thuốc nổ rồi cùng Dạ Dao Quang đi đến chỗ đã hẹn với đám người Thảm Triệu để tập hợp.

“Ôn công tử, Dạ cô nương, thế nào rồi?” Đám người Thảm Triệu và Bàn Vũ đều dẫn theo người của tộc mình trốn trong địa cung do Quỳnh Vũ sơn trang xây dựng, lo lắng sốt ruột đợi ở đó đã lâu, mãi mới chờ đến lúc Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm quay trở lại, đương nhiên nhanh chóng tiến đến nghênh đón.

Dạ Dao Quang còn chưa kịp mở lời thì nhìn thấy Ôn Đình Trạm than thở nhiều lần: “Ta với Dao Dao dù có dùng những cách đặc biệt để nhìn hết địa thế xung quanh nhưng tất cả những nơi nghĩ là có khả năng đều tìm một lượt rồi mà cũng không phát hiện được chút gì tung tích của thuốc nổ.”

Cũng may Dạ Dao Quang là người tinh tường, vì vậy khi cô nghe thấy Ôn Đình Trạm than thở thì đã có sự chuẩn bị tâm lý nhưng cô không ngờ được rằng Ôn Đình Trạm lại nói như vậy nên lúc cúi đầu mắt cô hơi mở to một chút nhưng không ai có thể nhìn thấy.

Thảm Triệu và đám người Bàn Vũ đều ngỡ ngàng và chán nản, bọn họ không biết được chờ đợi bọn họ có phải sẽ là cái chết hay không.

“Nếu đã như vậy, chúng ta ở lại đây cũng sẽ chết, chi bằng bây giờ trốn ra ngoài thôi.” Không biết là ai trong đám người đột nhiên lên tiếng:

“Cho dù chạy ra bên ngoài giẫm phải thuốc nổ, thịt nát xương tan thì đã sao, chỉ ít là chúng ta đã tận lực!”

“Trốn?” Thẩm Triệu cười khẩy một tiếng:

“Bên ngoài đã bị mấy vạn đại quân bao vây, chúng ta dốc hết sức mà ra, kết cục chắc chắn là làm vong hồn dưới đao bọn chúng.”

“Ở lại đây chưa chắc an toàn!” Bàn Vũ phản bác nói. Bởi vì đưa ra ý kiến chạy trốn chính là người Dao tộc, hãn thân là tộc trưởng đương nhiên phải đứng về phía bên đó, vả lại hãn cũng có chút dao động.

“VẬY ĐI THONG THẢ KHÔNG TIỀN.” Thẩm Triệu hiếm khi không tranh cãi với Bàn Vũ, mà lại nghiêng mình nhường bước với tư thế tiễn khách.

“Người...” Bàn Vũ ngược lại có chút ngập ngừng, hãn ở đây đợi khoảng hai tiếng, sớm đã hiểu một cách thấu đáo địa cung này rồi. Kiến trúc ở đây rất khéo léo, cho dù núi có sập xuống thì cũng chưa chắc có thể làm tổn hại đến chỗ này. Tính an toàn của nơi đây có lẽ là tốt nhất so với những nơi mà Bàn Vũ đã thấy, trừ khi là thuốc nổ chôn ở bốn phía, hoặc là chôn ở trong địa cung.

Nhưng chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Nếu như có người có thể đem thuốc nổ chôn vào địa cung, vậy thì Thẩm Triệu sống uổng rồi. Dầu sao cũng không chỉ có một người, sợ rằng nếu như một mình Bàn Vũ xông ra thì cả đám người tộc Dao hiện giờ cũng sẽ đi theo hãn.

“Sao lại không đi thế?” Không dễ mới có thể lấn át Bàn Vũ, Thẩm Triệu ắt sẽ không bỏ qua.

“Ta...”

“Àm.”

Bàn Vũ đang muốn nói điều gì, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng của một trận oanh tạc, địa cung trở nên rung chuyển. Tất cả mọi người đều bị lắc lư một hồi, khó khăn lắm mới giữ vững bước chân. Thầm Triệu đột nhiên gạt cái đỡ của Thầm Hòa ra, chạy ra ngoài, sau đó vẫn chưa đi được mấy bước thì phía bên ngoài bị nổ ra âm ầm, vô số khói bụi và mảnh vỡ bắn vào bên trong. Nếu không phải Thầm Triệu nhanh chân lùi lại, e rằng không thể bảo toàn tính mạng mà rút lui.

Trong lúc vô số sương mù dày đặc bao quanh, ai cũng không thể nhìn thấy một chút ánh sáng lọt vào, ngay lập tức liền có từng đợt từng đợt thuốc nổ ở bốn phía nổ dồn dập.

“Thầm Triệu, cái lão già nhà ngươi suốt ngày so đo tính toán với ta, rốt cuộc lại bị người đánh đến cửa nhà cũng không biết!” Tuy đứng còn không vững nhưng Bàn Vũ vẫn không quên mắng to một cách giận dữ.

Lúc này hẳn có một chút hối hận vì ở lại chỗ này nhưng trong lòng lại không hề có ý nghĩ trách cứ Thầm Triệu. Bởi vì đây là sự lựa chọn của hắn, trách nhiệm tất nhiên là do hắn gánh chịu.

Phía dưới có một ngọn đèn với đầu nhọn hướng thẳng vào bọn họ. Đầu nhọn của ngọn đèn cắm nên vô cùng sắc bén, lấp lóe thứ ánh sáng lạnh lạnh. Trong lúc lăn lộn hai người đều nhìn thấy nhưng Thầm Triệu lăn ở phía trước. Thầm Triệu cố gắng muốn giữ thăng bằng cơ thể nhưng những rung lắc trên mặt đất quá mức lợi hại, mắt thấy càng ngày càng gần, vậy mà hắn một chút sức phản kháng cũng không có, không khỏi lộ ra nụ cười khổ sở, hắn chưa từng nghĩ sẽ chết dở hơi như thế này. Trong tiếng nổ không dứt, không ít người khủng hoảng gào thét chói tai thì Thầm Triệu lại chạy lên trước. Bởi vì bước chân không vững, lúc ngã lộn chổng vó xuống, lại tóm luôn Bàn Vũ, hai người đều lăn trên mặt đất. Dù có như vậy, cũng là khi gặp kẻ thù cơ giận bùng bùng bốc lên, Thầm Triệu một tay đập về phía Bàn Vũ. Bàn Vũ cũng không tỏ ra yếu kém, bắt lấy tay Thầm Triệu, chân cũng đá vào đầu gối Thầm Triệu. Nhưng đúng vào lúc này, lại xảy ra

một đợt oanh tạc, mặt đất lại rung lên, hai người nhanh chóng ngã lăn xuống.

Thế nhưng chính vào lúc hăn chỉ còn lăn một vòng nữa thôi là sẽ đâm vào đỉnh nhọn của đế cắm nển, Bàn Vũ ở phía sau hăn nhờ vào lực của một viên đá vỡ va phải, xoay người một cái, từ vị trí phía trên người Thẩm Triệu xoay lại. Trong chớp mắt, đôi mắt của Thẩm Triệu mở to, Bàn Vũ cười khẩy: “Không phải luôn nói Bàn gia ta nợ máu Thẩm gia các người hay sao, hôm nay ta trả lại cho người!”

Bàn Vũ đập vào cột có đế cắm nển, ngay lúc đó cơ thể ưỡn lên, mắt trợn lên, cả người đều cứng lại. Lúc này tiếng oanh tạc địa cung cũng dừng lại rồi, mặt đất cũng không còn lắc lư nữa. Ngoại trừ Bàn Vũ, dường như không có bất kỳ ai bị thương.

“Cha!” Bàn Nguyệt Nhi giữ vững cơ thể, hai mắt trừng trừng nhìn thấy cảnh đó, khàn giọng kêu lên một tiếng rồi chạy như bay về phía Bàn Vũ.

Nhưng còn có một bóng người nhanh hơn nàng, không phải ai khác mà chính là Ôn Đình Trạm. Cậu nhảy lên dừng lại ở phía sau Bàn Vũ, giơ tay đỡ lấy Bàn Vũ, ngay lập tức sắc mặt Bàn Vũ trở nên trắng nhợt.

“Người...” Thẩm Triệu trước giờ chưa từng nghĩ đến cục diện như thế này. Hăn hoàn toàn không có cách nào chấp nhận được kẻ thù không đội trời chung lại có thể hy sinh tính mạng vì hăn, trong lúc nhất thời kinh ngạc đến ngây người không biết nên phản ứng thế nào.

“Cha, cha.” Bàn Nguyệt Nhi liền nhào đến, nàng dường như đang muốn làm điều gì nhưng lại bị Bàn Vũ trở tay chặn lại.

“Ân oán hai gia đình chúng ta theo gió mà tan thôi.” Bàn Vũ hít sâu một hơi rồi nói: “Năm đó, sự việc của Thẩm gia không phải do chúng ta làm, chúng ta cũng không biết là ai đã dẫn tộc ăn thịt người đến nhưng

cũng không biết là ai đã hạ độc các người. Tổ phụ khi biết có điều bất thường, lập tức quay trở về nhưng lại chỉ nhìn thấy cảnh Tu La máu me đầm đìa. Người lật tung từng tấc đất nhưng cũng không tìm được một người nào sống sót.”

Mắt của Thấm Triệu nhanh chóng ứa máu, hãn chưa từng tự mình trải qua cảnh như vậy nhưng là chính miệng phụ thân hãn nói với hãn cảnh tượng lúc đó, mắt hãn giật giật: “Bởi vì phụ thân ta bị đám người cuối cùng đưa đến trốn ở địa cung mới tránh được một kiếp nạn.”

Thông lệ của Thấm gia, không biết bắt đầu từ khi nào, bọn họ đều sẽ xây dựng địa cung ở nơi định cư. Trước ngày hôm nay, bí mật này chỉ có chi chính của Thấm gia mới biết. Cũng bởi vì điều này, tổ mẫu năm đó ở trong phòng nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết bên ngoài, ngay lập tức cùng phụ thân hãn dẫn theo tất cả những người đi theo vào trong địa cung mới có thể sống sót. Chính miệng phụ thân nói đây là sự hãm hại của Bàn gia, bởi vì bọn họ tận mắt nhìn thấy khi tộc ăn thịt người rời đi không lâu thì tổ phụ của Bàn Vũ liền quay trở về kiểm tra xem còn có người nào sống sót không.

“Không đúng. Bàn Vũ ta lấy danh nghĩa của tổ tiên ra thề, tuyệt đối không phải là người Bàn gia chúng ta cấu kết hãm hại Thấm gia các người. Nếu như có lời nào giả dối, tiên tổ Bàn gia nơi chín suối vĩnh viễn không được yên.” Bàn Vũ quả quyết thề.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Người Xa Quê Trở Về Nhà

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không hề về thẳng nhà mà đi đến doanh trại. Mỏ vàng chính là do Ôn Đình Trạm báo lên, bọn họ cần và có nghĩa vụ dẫn đám người Minh Nặc đi đến vị trí của mỏ vàng. Nơi này vẫn còn cách vị trí mỏ vàng một đoạn nhưng bởi vì phạm vi bao trùm của mỏ vàng tương đối rộng, chứ thật ra cũng không xa lắm.

“Ta đã vẽ ra phạm vi của mỏ vàng, bản vẽ này giao cho tướng quân.” Dưới sự chỉ điểm của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm vẽ mạch khoáng rất cặn kẽ và hoàn chỉnh, giao bản đồ cho Minh Nặc.

Minh Nặc sau khi nhận lấy liền mở ra xem, không khỏi giật mình. Thủ pháp vẽ của Ôn Đình Trạm rất đặc biệt, so với hiện tại đúng là một trời một vực. Sau khi so với tỉ lệ phóng to thu nhỏ, hoàn toàn chính là phiên bản thu nhỏ của nguyên cảnh.

“Ôn công tử chẳng những phá án giỏi mà vẽ bản đồ cũng rất tuyệt.” Minh Nặc tán dương nói.

“Chút tài mọn, không đáng nhắc đến.” Ôn Đình Trạm vô cùng khiêm tốn nói: “Đã xa nhà mấy tháng, cũng đến lúc người xa quê trở về nhà. Cáo từ tướng quân, chỗ này cách nhà cũng không xa, tướng quân nếu có việc có thể phái người theo hướng đi đến thôn Đỗ Gia, huyện Lư Lăng tìm ta.”

“Được.” Minh Nặc gật đầu cười nhận lời, sau đó từ trong ngực lấy ra một phong thư dày đưa cho Ôn Đình Trạm: “Đây là đệ sư sai bản tướng giao cho Ôn công tử.”

Trên phong thư không đề tên, cũng không có bút tích gì, Ôn Đình Trạm sau khi nhận lấy, chấp tay hướng về phía Minh Nặc rồi cùng Dạ Dao Quang rời khỏi lều trại. Bọn họ vừa đi ra liền nhìn thấy Trọng Nghiêu Phàm cùng với thiếu niên tuấn tú kiêu ngạo đó, Dạ Dao Quang đã biết vị thiếu niên đó tên là Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu chính là họ của hoàng tộc đương triều, lần đầu nhìn thấy Dạ Dao Quang đã nhìn ra được Tiêu Sĩ Duệ không phải hạng tầm thường từ khí thế hào hoa phú quý của hắn, tuyệt đối không phải gia tộc bình thường có thể nuôi dưỡng thành. Dạ Dao Quang ngược lại không xem tướng mạo của Tiêu Sĩ Duệ, cho dù có biết Tiêu Sĩ Duệ sinh ra trong hoàng tộc cũng không muốn xem. Người thông minh như Tiêu Sĩ Duệ, hơn nữa còn trẻ tuổi mà đã tham gia vào doanh trại hoàng tộc dùi mài tâm trí, trừ khi là họ hàng. Một khi tôn quý hơn họ hàng, vậy thì cuối cùng chỉ có hai cảnh, lên đỉnh hoặc là chết. Vì vậy, Dạ Dao Quang không muốn xem. Những người như bọn họ coi trọng nhân quả, càng biết nhiều nhân quả càng sâu, cô lại không muốn có chút quan hệ gì với hoàng tộc.

“Nghe nói hai vị muốn trở về nhà, ta đến tiễn hai vị một đoạn.” Trọng Nghiêu Phàm xoay người ngồi trên lưng ngựa của mình, Tiêu Sĩ Duệ cũng theo sát sau.

Ngựa do Minh Nặc chuẩn bị cho bọn họ, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nhận lấy dây cương từ tay binh sĩ, xoay người cưỡi lên. Bởi vì Dạ Dao Quang mua ngựa về thì Ôn Đình Trạm mới bắt đầu học nên động tác có chút không thạo, tuy không trôi chảy nhưng vẫn nho nhã.

Mấy người ruổi ngựa tiến lên, Mạch Khâm và mục đồng đã ngồi trên lưng ngựa chờ bọn họ. Vệ Kinh được mục đồng dẫn đi, bọn họ đúng lúc có việc phải đi qua huyện Lư Lăng, vì thế liền dẫn theo Vệ Kinh. Dù sao Ôn Đình Trạm vẫn còn có chút lạ lẫm nên Dạ Dao Quang không thể dẫn theo Vệ Kinh.

“Tiêu công tử, ta từng đồng ý sau khi xong việc sẽ giải đáp vấn đề của người, đây là đáp án của ta, sau này sẽ còn gặp lại.” Ôn Đình Trạm đưa cho Tiêu Sĩ Duệ một mẫu giấy nhỏ, tay nắm lấy dây cương chấp tay làm lễ rồi giục ngựa mà đi.

“Trạm ca, chàng chạy cái gì hả? Khó hay sao mà chàng cũng không trả lời ra, sợ muội vạch trần chàng tại chỗ sao?” Sau khi chạy mấy dặm, Dạ Dao Quang cũng đánh ngựa đuổi theo, cùng Ôn Đình Trạm kề vai thúc ngựa.

Ôn Đình Trạm cười nhạt một cái, không trả lời câu hỏi này của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng không phải là quá hứng thú với câu hỏi này, cũng không truy hỏi, liền nghiêng đầu hỏi Mạch Khâm: “Mạch đại ca, mọi người muốn đi làm việc gì vậy? Nếu như không vội, chi bằng đến nhà làm khách đi.”

“Mọi người mời nhiệt tình như vậy, ta đáng ra không nên khước từ. Thế nhưng lần này ta đi là để giải quyết việc trong nhà, đã trì hoãn không ít thời gian rồi, chỉ có thể phật ý tốt của mọi người.” Mạch Khâm điềm đạm nói: “Đợi ta trở về, nhất định đến gặp.” “Cửa chính trong phủ lúc nào cũng rộng mở chào đón Mạch đại ca.” Ôn Đình Trạm cũng mở miệng mời.

“Mạch đại ca định bao giờ mới trở về?” Dạ Dao Quang liền hỏi.

“Lẽ nào có chuyện?” Mạch Khâm chợt nghĩ liền mở miệng hỏi.

“Năm ngoái muội có quen một cô gái rất đáng thương, cô ấy không những bị câm điếc, mà khuôn mặt còn bị trùng độc cắn đến mức hủy hoại dung nhan, muốn nhờ Mạch đại ca đến giúp đỡ.” Dạ Dao Quang làm sao quên được chuyện của A Ni Á, tính ra thời gian hẹn gặp với vợ chồng bọn họ cũng không xa nữa.

“Ta cần khoảng một tháng.” Mạch Khâm nói cho Dạ Dao Quang thời hạn dài nhất: “Ta trước khi về sẽ nói với muội trước, muội dẫn cô ấy đến nhà.”

“Làm phiền Mạch đại ca rồi.” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Không cần khách khí.” Mạch Khâm cười.

Bởi vì ngựa đi đường cái, tuy rằng nhanh hơn so với chân không biết là bao nhiêu nhưng lại phải vòng qua biết bao ngọn núi. Đám người Dạ Dao Quang muốn nhanh chóng đến huyện Lữ Lăng cũng phải đi khoảng năm ba ngày nhưng mấy người họ vừa nói vừa cười, thời gian bốn ngày trôi đi rất nhanh, Mạch Khâm đưa bọn họ đến cổng thôn Đỗ gia.

“Mạch đại ca, trời cũng không còn sớm nữa, đi bốn ngày đường cũng đã gió bụi đầy người rồi, đã đến cổng gia môn sao không ở lại một đêm, nghỉ ngơi một chút.” Dạ Dao Quang nhìn chón quen thuộc, một lần nữa mời Mạch Khâm.

“Đúng vậy, Mạch đại ca. Sáng sớm mai đi cũng không muộn.” Ôn Đình Trạm tiếp lời.

Mạch Khâm hơi trầm ngâm một lúc rồi vuốt cằm nói: “Vậy làm phiền rồi.”

Thế là mấy người liền nhanh chóng trở về nhà, tuy nhà Ôn Đình Trạm không ở cổng thôn nhưng trong thôn đều là người quen biết, có đứa trẻ đang chơi đùa ở cổng thôn vừa nhìn thấy liền chạy về nói. Đến khi đám người Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang về đến nhà, Ấu Ly và Nghi Ninh cùng với cả nhà Vương Đông đã đứng đợi ở cửa, nhiều người thì nhanh tay, hướng chi lần này cũng không mang nhiều đồ về, vì vậy bọn họ thu dọn xong rất nhanh.

“Đại ca!” Vừa mới rửa sạch một chút, ăn được một ít đồ liền nghe thấy một giọng nói đầy kích động, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm quay đầu lại, chính là Vệ Truất đã xa cách từ lâu. Đứa trẻ nhìn thấy Vệ Kinh khốe mắt liền đỏ lên, nhanh như chớp liền nhào vào lòng Vệ Kinh, hai anh em chắc chắn là chưa bao giờ xa cách lâu như thế.

“Không có quy củ gì cả. Vấn an thiếu gia và cô nương trước đã.” Vệ Kinh dĩ nhiên cũng nhớ đệ đệ nhưng hăn dù sao cũng đã lớn, tuy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đối với bọn họ rất tốt nhưng bọn họ cũng không thể nào quên được thân phận của mình, thế là hăn nắm lấy bả vai của Vệ Truất khẽ mắng.

Vệ Truất cũng vội vàng phản ứng lại, nhưng nhìn thấy Dạ Dao Quang xua tay: “Chỗ ta không có những nghi thức xã giao đó. Vệ Truất, người trở về nhà lúc nào, khi về có gặp nguy hiểm không, Đại Bốn Hùng đâu?”

“Sau khi cô nương đi được năm ngày, chỗ lương khô chúng tôi đều ăn hết, gấu đen lại phải đi kiếm một ít quả rừng, chúng tôi ở trong sơn động đợi cô nương ba ngày, gấu đen mới dẫn chúng tôi quay về. Lúc quay về chúng tôi gặp một đám người đi săn, muốn vây giết gấu đen, là một con hổ lớn đã cứu chúng tôi. Gấu đen đưa tôi đến bên ngoài cánh rừng, tôi liền tự mình quay trở về. Về đến nhà cũng đã hơn một tháng, gấu đen ngày nào cũng ở trong rừng đợi cô nương. Chỉ là mấy ngày trước suýt nữa thì bị người trong thôn gặp phải, thế là nó bây giờ ban ngày đều ở trong núi, tối đến sẽ đi ra.” Vệ Truất kể lại quá trình tỉ mỉ một lượt. Dù sao cũng mới có bảy tuổi, có thể miêu tả được như vậy đã tốt lắm rồi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Tinh Tượng Hỗn Loạn

Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó để Ôn Đình Trạm đi theo Mạch Khâm còn mình thì mang theo ít đồ đi vào rừng, đi đến nơi lần đầu tiên gặp gấu đen. Quả nhiên cô nhìn thấy gấu đen đang dựa vào thân cây khô ngồi dưới đất, liên tục dùng cành cây khô gãi lưng giống như đang cù lét.

"Gào..." Đôi mắt đen nhánh của gấu đen vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang liền phát sáng, phấn khởi chạy đến chỗ Dạ Dao Quang.

"Dừng lại!" Dạ Dao Quang nhìn thấy gấu đen nhanh chóng đến gần, lập tức vươn tay từ chối cái ôm của con gấu.

"Ngoao..." Gấu đen lớn dừng chân, ra vẻ đáng thương nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang lấy trái cây từ sau lưng ra. Đây là quả giúp Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh trừ độc, quả này hái xuống đã hơn một tháng vẫn luôn được Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành bảo quản nên cũng không khác mấy so với quả mới hái. Cô ném cho gấu đen: "Đồ tốt, cho người một quả."

Gấu đen nhận lấy, con mắt tròn vo nhìn một lúc lâu, khóe môi có chất lỏng trong suốt chảy ra.

Dạ Dao Quang chê bai giật khóe miệng: "Cái này cho người, đừng ra vẻ thèm muốn như vậy."

Cuối cùng Dạ Dao Quang tìm một móm đá ngồi lên, chân buông thõng xuống nhẹ nhàng lắc lư, gấu đen cũng bắt chước nhưng cái chân thô

của nó lắc lư thật sự rất buồn cười khiến Dạ Dao Quang vui vẻ. Cô chơi với gấu đen rất lâu đến khi mặt trời lặn mới về nhà. Nhìn thấy gấu đen đi theo cô không nở rời, cô đồng ý đến thăm nó ít nhất một tháng ba lần.

Về đến nhà dùng bữa tối, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm tản bộ trong nhà, vì ngày mai phải khởi hành sớm nên Mạch Khâm cũng đã đi nghỉ sớm.

“Ở nhà vẫn là tốt nhất.” Sau khi Dạ Dao Quang đi một vòng, cô ngồi xuống xích đu trong đình hoa tử la lan mà cô làm trong hoa viên, không khỏi cảm thán.

"Ngồi vững." Ôn Đình Trạm đứng sau cô, đôi tay vịn chặt xích đu, thấp giọng dặn dò rồi đẩy cô lên.

Quanh đây thường xích đu đều là hoa, bây giờ đang là mùa hè hoa đua nhau khoe sắc. Giữa trời đêm, làn váy xanh biếc tung bay, dáng người mảnh khảnh lúc cao lúc thấp, chốc chốc lại có tiếng hoan hô vang lên.

"Cao hơn một chút, cao hơn một chút nữa." Dạ Dao Quang thả lỏng hai tay nắm hai bên xích đu, hai tay giang ra, ở trên cao cũng không sợ hãi, người cũng không nghiêng về phía trước.

Vốn đang vui vẻ, lúc Dạ Dao Quang được đẩy lên cao, nụ cười của cô lập tức cứng lại. Khi cô còn chưa rơi xuống chỗ Ôn Đình Trạm thì hai chân đã đập xuống mặt đất. Xích đu dừng lại, cô bỗng nhiên đứng lên đi ra khỏi đình rồi ngẩng đầu trầm mặc nhìn lên bầu trời.

"Dao Dao, sao vậy?" Ôn Đình Trạm lo lắng đi lên trước.

"Trạm ca, có đại hạn rồi." Ánh mắt Dạ Dao Quang rơi trên bầu trời sao, nặng nề cất giọng.

"Đại hạn?" Vẻ mặt Ôn Đình Trạm lập tức trở nên nghiêm túc.

Dạ Dao Quang đưa tay chỉ bầu trời: "Tinh tượng hỗn loạn, ngũ hành tương khắc."

Ôn Đình Trạm cùng lắm cũng chỉ có thể nhận biết được một số tinh thể và một số kiến thức liên quan, cậu hoàn toàn không thể nhìn ra điều gì qua tinh tượng cả bèn khiêm tốn xin giải đáp: "Dao Dao, sao lại là đại hạn?"

"Ngũ hành và bốn mùa tương ứng với nhau, vì vậy mới sinh ra năm thuộc tính Vượng, Tướng, Hưu, Tù, Tử. Vượng là sinh vượng đại cát, Tướng là thứ vượng, Hưu là giữ nguyên trạng, Tù là chịu sự kiềm chế, Tử là việc đau buồn. Mỗi tháng thứ ba của mỗi mùa, tức bốn tháng ba, sáu, chín, mười hai mỗi năm thuộc Thổ, hôm nay là ngày mừng một tháng sáu, là ngày sao Mộc sáng, sao Hỏa mờ. Ngày hè vốn dĩ phải thuộc Hỏa, Hỏa sinh Thổ thuận theo sự luân phiên bốn mùa, bây giờ lại xuất hiện hiện tượng khác thường như vậy, Mộc khắc Thổ cũng chính là mùa xuất hiện ngũ hành tương khắc ở trạng thái khó khăn, đây chính là điềm báo hạn hán."

Ôn Đình Trạm vội vàng hỏi: "Dao Dao có thể tính ra được chỗ nào bị hạn hán không?"

"Bốn phương nhị thập bát tú (1) có kiếp nạn riêng, lần này hạn hán không phải ở một phương, chỉ có bảy chòm sao phía nam còn ổn định." Dạ Dao Quang hít một hơi thật sâu nói:

"Tuy chưa sinh ra Tử tướng nhưng hạn hán lớn cũng sẽ lan đến chúng ta."

Dạ Dao Quang không kịp ngăn cản, chỉ có thể lắc đầu thở dài. Khâm Thiên Giám của triều đình cũng không phải để trang trí, chắc cũng đã nhìn ra nạn hạn hán rõ ràng như vậy rồi. Nhất là đã vào tháng sáu, phía đông bắc có thể sẽ không có mưa trong ba tháng tới. Đây là thời gian sinh trưởng

cuối cùng của lương thực, sợ rằng các cây nông nghiệp sẽ chết, cho dù bây giờ bắt đầu đào đập chứa nước cũng không còn kịp nữa. “Bây giờ ta viết thư cho đế sư.” Ôn Đình Trạm lập tức xoay người đi về thư phòng.

Ngày hôm sau, sáng sớm Dạ Dao Quang tiễn hai chủ tớ Mạch Khâm đi mới quay lại tu luyện, đến khi dùng xong bữa sáng, Dạ Dao Quang mới nói với Ôn Đình Trạm: “Chàng đi tìm Mạnh huyện lệnh, tiết lộ chuyện này cho ông ta rồi bảo ông ta chuẩn bị các biện pháp đề phòng. Tuy chỗ chúng ta sẽ không gặp nạn nhưng nếu dân tị nạn tràn vào đây mà không có phương pháp xử lý ổn thỏa thì sẽ trở thành nhân họa.”

“Ta đang có dự định này.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Còn một chuyện nữa, tiền trên người chúng ta không ít. Muội nghĩ nhân lúc hạn hán còn chưa xảy ra, giá lương thực không cao, hãy mua mười vạn lượng gạo.” Những chuyện lớn như vậy, Dạ Dao Quang có thói quen thương lượng với Ôn Đình Trạm.

“Được.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Chàng không lo muội tích trữ lương thực đem bán à?” Dạ Dao Quang hơi kinh ngạc, Ôn Đình Trạm lại sạch sẽ gọn gàng như vậy.

“Dao Dao sẽ không làm vậy.” Ôn Đình Trạm cười đứng lên: “Ta đến Mạnh phủ một chuyến.”

“Cùng đường.” Dạ Dao Quang cũng đi nhưng cô đi tìm Dương đại thái thái, tốt nhất là tiện thể lôi kéo được Tiền phủ. Dù sao thì sức cô có hạn, cô cũng không lo chuyện bao đồng mà chắc chắn dù nạn gì đi nữa cũng không ảnh hưởng tới thôn Đỗ Gia được. Bây giờ cô phải chuẩn bị tốt, phân tán sức chú ý của các bên để giảm cảm giác tồn tại của thôn Đỗ Gia xuống.

Dù sao thì tiền tiêu ở đây cũng là tiêu, đây cũng là một việc thiện, không cầu tích đức, chỉ xin yên lòng.

“Dạ cô nương đã lâu không đến nhà ta rồi.” Vừa hay Dương đại thái thái ở nhà, vì vậy tự mình tiếp đãi Dạ Dao Quang.

“Nửa tháng nữa chúng tôi phải về phủ thành, nếu Dạ Dao Quang không đến, chỉ sợ sau này khó gặp nhau.”

“Ta và Trạm ca một năm sau cũng muốn đi phủ thành.” Kỳ thi đồng sinh năm nay Ôn Đình Trạm không tham gia, Dạ Dao Quang nghĩ năm sau Ôn Đình Trạm nhất định sẽ đi. Một khi thi đậu tú tài, Ôn Đình Trạm tất nhiên phải kiểm tra vào học viện Bạch Lộc, đến lúc đó đương nhiên bọn họ phải ở lại phủ thành.

“Vậy thì vừa đúng lúc.” Dương đại thái thái nói, đoạn lấy một tấm thiệp mời màu đỏ ra.

“Ba tháng sau là tiểu nữ lấy chồng. Việc này còn phải nhờ Dạ cô nương, tiểu nữ mới có thể kết được lương duyên, mời Dạ cô nương tới tham dự lễ.”

“Được, đến lúc đó ta nhất định sẽ đến.” Dạ Dao Quang nhận lấy thiệp mời rồi đưa cho Ấu Ly, sau đó nói với Dương đại thái thái: “Lần này tới là có việc muốn thương lượng với thái thái...”

Dạ Dao Quang kể đại khái mọi chuyện cho Dương đại thái thái, sau đó thấy Dương đại thái thái không hề lộ ra sự mừng rỡ khi sắp thu được món lợi kếch xù mà lại than một tiếng: “Không giấu gì Dạ cô nương, nhà ta tuy không có bản lĩnh bằng Dạ cô nương nhưng cũng từng vào nam ra bắc, trong lòng cũng có suy nghĩ này. Hôm qua chúng tôi cũng bàn chuyện mua lương thực, cũng định tích chút đức trước khi con gái đi lấy chồng nhưng chúng tôi không kiên dè mà mua lương thực không có danh sách sẽ bị người khác nghi ngờ, đến lúc đó nếu chúng tôi ép giá lương thực với người khác, sợ rằng mọi người sẽ phản nộ.”

"Việc này thái thái không cần phải lo lắng, ta sẽ để Vĩnh Phúc Hầu làm trước. “Chiêu bài sống” Trọng Nghiêu Phàm này không dùng thì phí.

(1) Nhị thập bát tú là cách gọi của hai tám chòm sao nằm trên bầu trời theo cách chia trong thiên văn học Trung Quốc cổ đại.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Năm Lượng Hai Tiền

"Vĩnh Phúc Hầu?" Dương đại thái thái quen gặp những chuyện lớn cũng không khỏi kinh ngạc đứng lên, lập tức nhận ra mình thất thố bèn áy náy cười, lại ngồi xuống: "Dạ cô nương thật sự có thể khiến Vĩnh Phúc Hầu ra mặt, nếu việc này có Vĩnh Phúc Hầu chủ trì đại cuộc tất sẽ không có sai sót gì, ta và nhà ta cũng sẽ cố gắng hết sức."

"Có lời này của thái thái ta cũng yên tâm rồi." Dạ Dao Quang gật đầu: "Năm ngoái nghe tin Tiền phu nhân có thai, tính ra thời gian cũng không ngắn. Thái thái và Tiền phu nhân quan hệ khá sâu, không biết Tiền phu nhân đã sinh chưa?"

"Ta đang muốn nói chuyện này với cô nương, nửa tháng trước muội muội kia của ta đã sinh con, là một bé trai." Dương đại thái thái cất giọng tiếc nuối: "Bảy tháng đã sinh non, cũng may muội muội ta nuôi tốt, đứa bé sinh non nhưng cũng coi như khỏe mạnh."

"Sao lại sinh non?" Tiền viên ngoại tuổi đã trung niên, khó khăn lắm mới có một mụn con, lại là con trai trưởng của chính thất phu nhân. Bọn họ cũng là vợ chồng ân ái, còn không quý trọng?

"Đều tại thiếp thất ầm ĩ." Dương đại thái thái không tức giận: "Người đàn ông này ở ngoài trăng hoa thế nào ta không quan tâm nhưng cũng đừng mang phiền phức về nhà cho ta, chỉ có nghìn ngày làm trộm chứ làm gì có chuyện nghìn ngày phòng trộm (1)? Nhà cửa bình an mới có thể thịnh vượng nhưng muội muội kia của ta cũng coi như trong họa có phúc. Trải

qua chuyện này, Tiền viên ngoại đã đuổi vài người thiếp đi rồi, cũng coi như hết khổ.”

Dạ Dao Quang chỉ cười không nói. Cô biết Dương đại thái thái nói với cô những điều này vì nghĩ đến việc cô không có trường bối nữ, sợ sau này cô không hiểu những chuyện này nên mới mượn cơ khéo léo dạy bảo cô. Nhưng Dạ Dao Quang phải thừa nhận rằng ở thời đại như thế này, Dương đại thái thái có thể quản lý cả một Dương phủ to như vậy, khiến phu quân đến một người thiếp có danh phận cũng không có lại vẫn luôn được phu quân tôn trọng cũng coi như là một người phụ nữ thành công.

Dương đại thái thái chỉ coi Dạ Dao Quang là một cô gái chưa lấy chồng, không tiện tiếp tục vấn đề này, vì vậy nói đến đây liền nghiêm mặt: “Muội muội kia của ta vừa nhờ người truyền tin cho ta, dặn ta nếu đợi Dạ cô nương quay lại thì nhờ Dạ cô nương đặt tên cho đứa bé mới chào đời của muội ấy. Mấy ngày trước muội ấy phái người đến tìm Dạ cô nương nhưng Dạ cô nương lại đi ra ngoài chưa về, ngày tháng năm sinh của đứa bé cũng ở đây, Dạ cô nương xem xem.”

Dạ Dao Quang không từ chối, nhận lấy cuộn giấy rồi mở ra: Năm Quý Mão, tháng Bính Thìn, ngày Bính Ngọ, giờ Hợi.

Dạ Dao Quang tính qua bát tự này: năm 1,2 lượng, tháng 1,8 lượng, ngày 1,6 lượng, giờ 0,6 lượng, tất cả năm lượng hai tiền. Dựa theo cách tính của Viên Thiên Canh (2) thì đây là một người sống thọ và có phúc. Để cảm ơn Tiền viên ngoại đã tặng cây hoa mai nên Dạ Dao Quang tính xem mệnh đứa bé này có tốt hay không trước chứ không trực tiếp đặt tên một cách công thức.

“Thái thái yên tâm, ngày mai ta sẽ viết một phong thư kêu người đưa đến Tiền phủ.”

Tiền phu nhân thấy sắc mặt Dạ Dao Quang vẫn không thay đổi liền biết mệnh của đứa bé này cũng không kém, vì vậy đưa một tráp khác cho Dạ Dao Quang: “Đây là tiền thù lao Tiền phủ cho Dạ cô nương.”

Dạ Dao Quang không khách sáo nhận lấy, sau đó cáo từ: “Trạm ca đến Mạnh phủ có việc, ta vốn là vì chuyện lương thực nên mới đến tìm thái thái. Trời cũng không còn sớm, ta xin cáo từ.”

Biết Dạ Dao Quang muốn đến Mạnh phủ, Dương đại thái thái cũng không giữ cô nữa mà phái người tiễn Dạ Dao Quang một đoạn đường. Dạ Dao Quang đến Mạnh phủ vừa kịp giờ ăn trưa.

“Ta đến muộn, đợi ăn chục một bữa cơm vậy.” Dạ Dao Quang được quản gia dẫn vào nhà ăn. Mạnh Bác và phu nhân Lư thị, còn có Mạnh Hằng đang tiếp đãi Ôn Đình Trạm.

“Mong mà không được, ta còn hy vọng Dạ cô nương đến thêm mấy lần nữa. Ta mới tuyển được một đầu bếp Giang Nam, mau đến đây nếm thử khẩu vị của Giang Nam.” Lư thị vội vàng đứng dậy tiếp đón Dạ Dao Quang.

“Hằng, đây là dì Dao của con.” Nếu Mạnh Bác và Ôn Đình Trạm kết bạn ngang hàng nhau thì Mạnh Hằng đương nhiên là vãn bối.

Ánh mắt hòa ái của Dạ Dao Quang rơi trên người cậu bé Hằng, bỗng nhiên ánh mắt cô thay đổi. “Dì Dao, Hằng nhi đã lâu chưa gặp người.” Đứa bé Hằng này năm nay tính cả tuổi mẹ đã lên năm tuổi. Mạnh Bác tự mình dạy dỗ nó, bây giờ nó như một chiếc bánh bao nhỏ rất có quy củ, giọng nói trong trẻo khiến người khác yêu thích.

“Sao vậy Dao Dao?” Ôn Đình Trạm vội vàng hỏi.

Dạ Dao Quang nhú mày, ngược mắt lên nhìn hai vợ chồng Mạnh Bác: “Mạnh đại ca, chị dâu, có phải gần đây Hằng nhi đã đi đến chỗ nào đặc biệt

không?”

Hai vợ chồng lập tức trở nên căng thẳng, Lữ thị lắc đầu: “Không, Hằng nhi vẫn luôn đi theo ta.”

Dạ Dao Quang muốn nói gì đó nhưng lại nhìn thấy ánh mắt tròn vo tò mò của Mạnh Hằng bèn nuốt lại những lời định nói, có những lời không thể nói trước mặt trẻ con, vì vậy cô nói: “Đúng lúc ta đói bụng, Mạnh đại ca, chị dâu dùng cơm trước đi, lát nữa ta có việc muốn nói với hai người.”

Hai vợ chồng Mạnh Bác dù lo lắng nhưng bọn họ cũng không phải mới tiếp xúc với Dạ Dao Quang, thái độ này của Dạ Dao Quang có nghĩa là Mạnh Hằng không có chuyện gì khẩn cấp cả. Họ liếc nhìn nhau, trong lòng cũng yên tâm hơn, lại nhẹ nhàng cười tiếp đãi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trâm.

Sau khi ăn xong, Lữ thị để đại nha hoàn thân cận đưa Mạnh Hằng đi dạo tiêu hóa thức ăn, sau đó bảo nó đi nghỉ trưa.

"Dạ cô nương có chuyện gì xin hãy nói." Mạnh Bác đợi con trai đi xong liền dò hỏi.

“Quanh người Hằng nhi dường như có âm khí.” Dạ Dao Quang nói thẳng: “Nếu không mang theo bùa của ta bên người, chỉ sợ cơ thể đã sớm bị âm khí nhập vào, nhẹ thì liên tục thấy ác mộng, nặng thì bị bệnh không dậy nổi.”

"Cái gì!" Lữ thị sợ đến mức mặt trắng bệch, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

“Chị dâu yên tâm, Hằng nhi không sao.” Dạ Dao Quang trấn an một câu: “Nếu không đựng tới vật cực kỳ không sạch sẽ, lại mang theo bùa của ta thì lẽ ra quanh người Hằng nhi không thể có âm khí được. Vì vậy ta mới hỏi chị dâu là Hằng nhi có đi qua chỗ nào đặc biệt không.”

Lư thị cẩn thận suy nghĩ lại, suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ được con trai đã đi những đâu.

“Đi gọi Hương Vân và Hương Tuyết tới đây.” Sắc mặt Mạnh Bác âm trầm, Hương Vân và Hương Tuyết chính là nha hoàn thân cận của Lư thị. Lư thị luôn bên con trai, nếu Lư thị bận rộn thì Hương Vân và Hương Tuyết sẽ chăm sóc. Lư thị có quên thì hai nha hoàn này cũng không thể nào quên được.

Hai thiếu nữ ăn mặc giống nhau, chỉ khác bông hoa thêu trên áo nhanh chóng đi đến, thấy sắc mặt chủ nhân không tốt cũng thấp thỏm hành lễ.

“Hai người các người, mấy ngày nay đã đưa Hằng nhi đến chỗ nào không nên đến rồi?” Mạnh Bác chất vấn.

“Bẩm gia, chúng nô tỳ không hề mang thiếu gia đi đâu cả, đều ở trong viện của phu nhân.” Hai người nhìn nhau không hiểu, sau đó vội vàng lắc đầu.

Dạ Dao Quang vừa nhìn là biết hai người họ không nói dối, vì vậy cô hỏi: “Các người luôn đi theo Hằng nhi có phải không?”

“Vâng, chúng nô tỳ phụng lệnh của phu nhân lúc nào cũng trông chừng thiếu gia, sao dám quên nhiệm vụ.” Hai người một người trả lời chắc chắn, một người vội vã gật đầu.

Dạ Dao Quang nhíu mày, lại hỏi: “Mấy ngày gần đây Hằng nhi có gì khác thường không?”

Một người lắc đầu, một người thì nói: “Ba ngày trước, Trịnh phu nhân mang theo thiếu gia nhà bên đó đến tìm phu nhân. Thiếu gia và Trịnh thiếu gia chơi với nhau một lát. Sau khi Trịnh thiếu gia đi, lúc nô tỳ ôm thiếu gia, thiếu gia luôn miệng kêu lạnh. Lúc đó là buổi chiều, mặt trời đang đỏ, nô tỳ sợ thiếu gia không khỏe còn bấm bấm với phu nhân.”

(1) Chỉ có nghìn ngày làm trộm không có nghìn ngày phòng trộm: Sức lực con người có hạn, cần gì phải bị động ứng phó với mọi chuyện, lãng phí sức lực.

(2) Viên Thiên Canh (583-665): Nhà tinh tượng học người Trung Quốc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Ác Quỷ Quấn Thân

Đúng là có chuyện như vậy.” Lữ thị ngay lập tức nhớ ra: “Lúc đó ta mời đại phu đến phủ, đại phu nói Hằng nhi không sao, sau đó Hằng nhi cũng chắc chắn là không có gì không thoải mái nên ta cũng không để chuyện này trong lòng.”

"Quý phủ không hề có thứ gì không sạch sẽ." Dạ Dao Quang nói, một phủ đệ nếu có đồ gì không sạch sẽ, cô chỉ cần đứng ở cửa cũng nhận ra: "Chỉ có thể là người ngoài mang vào."

"Mang vào?" Lữ thị kinh sợ, hô hấp không thông: "Nó... nó cũng mang vào?"

Nhìn thấy phản ứng của Lữ thị, Dạ Dao Quang biết Lữ thị hiểu lầm nên giải thích: "Chị dâu đừng suy nghĩ nhiều, ta cũng không nói đó là quỷ. Ban ngày ban mặt, trừ khi là người đồng đạo với ta, nếu không sao có thể mang quỷ vào được. Có lẽ có một vật chứa âm khí được mang vào và Hằng nhi trùng hợp đụng phải nó."

"Cô nương vừa nói, nô tỳ nhớ ra rồi." Ánh mắt Hương Vân sáng ngời:

"Hôm đó Trịnh thiếu gia cầm trong tay một cái chuông. Chuông không kêu, chúng nô tỳ còn thấy kỳ lạ nhưng vì là đồ trong tay các thiếu gia nên không dám đụng vào, mà Trịnh thiếu gia và thiếu gia cũng cầm chơi một lát."

"Người nói là một cái chuông không kêu!" Dạ Dao Quang bỗng đứng lên: "Là hình gì? Màu gì?"

Có một tộc người bắt quỷ vừa đặc biệt vừa thần bí, bọn họ tự xưng là linh nhân, tộc trưởng của bọn họ được gọi là linh chủ. Bọn họ dựa vào việc bắt quỷ để sinh tồn, không có xung đột gì với địa sư. Bọn họ chỉ bắt quỷ, phong thủy và yêu ma đều không phải việc bọn họ có thể đối phó được nhưng về phương diện bắt quỷ thì bọn họ giỏi hơn địa sư nhiều, chỉ có thể nói là mỗi nghề đều có sự chuyên nghiệp riêng.

Mà linh nhân được chia thành chủng linh nhân - người cầm chuông và dao linh nhân - người lắc chuông. Chủng linh nhân tìm quỷ, dao linh nhân bắt quỷ, cũng vì thế mà chuông được chia làm hai loại. Chuông của chủng linh nhân có thể phát hiện ra quỷ, chỉ cần quỷ xuất hiện là sẽ tự động bị âm khí ảnh hưởng mà rung lên, chuông của dao linh nhân lại có thể bắt giữ quỷ.

Nếu là người trước thì còn may nhưng nếu là người sau, quỷ bị giữ trong chuông bất kể nhiều hay ít, một khi chuông yếu đi hoặc đụng phải vật có thể khống chế thì sẽ được giải trừ phong ấn, như vậy một khi chúng thoát được ra ngoài thì đây sẽ không còn là sự nguy hiểm bình thường nữa.

Hương Vân bị phản ứng của Dạ Dao Quang dọa run nhưng dù sao nàng cũng là đại nha hoàn nên nhanh chóng bình tĩnh lại, cố gắng nhớ lại: “Chuông là bằng sắt, có hạt trân châu rất lớn. Hạt chuông màu tím, treo bằng dây màu đỏ, còn có hình thù kỳ lạ...”

Thấy Hương Vân không hình dung ra được hình kia, Dạ Dao Quang lấy đầu ngón tay thấm nước trà, vẽ một hình phác thảo lên gỗ: “Người xem có phải là hình này không?”

Hương Vân vội vã tiến lên trước nhìn, lập tức gật đầu: “Vâng, chính là cái này.”

Trái tim Dạ Dao Quang nháy mắt chìm vào đáy cốc, đây là dấu hiệu của linh nhân. Cô hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén nhìn Hương Vân:

“Người chắc chắn hạt chuông là màu tím mà không phải màu xanh?”

Màu xanh là chuông của chuông linh nhân, màu tím là chuông của dao linh nhân!

“Nô tỳ chắc chắn là màu tím, Hương Tuyết cũng nhìn thấy.” Hương Vân tuy sợ hãi trong lòng nhưng giọng nói rất khẳng định.

“Nô tỳ cũng thấy là màu tím.”

“Chị dâu, Trịnh phu nhân kia là người thế nào, hãy đưa ta đến phủ của nàng ta ngay lập tức.” Dạ Dao Quang không ngồi yên được một giây nào nữa. Chuông có thể bắt giữ hàng nghìn linh hồn, cũng không biết dao linh nhân nào lại sơ suất để làm mất chuông như vậy. Thứ này không tốt chút nào, có thể khiến cả huyện Lư Lăng lẫn quận Dự Chương trở thành một nơi chết chóc!

“Là họ hàng của Trịnh huyện lệnh huyện bên, dắt con và mẹ chồng về thăm viếng.” Lư thị cũng ngồi không yên. Dù Dạ Dao Quang không giải thích đó là chuông gì nhưng thấy Dạ Dao Quang coi trọng như vậy, thậm chí trong trí nhớ của bọn họ thì đây là lần đầu tiên cô chủ động tìm đến tận nhà bọn họ, nàng biết ngay đây không phải chuyện đùa. Vì vậy nàng dặn người chuẩn bị, không hề trễ nải đưa Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đến Trịnh phủ.

“Linh nhân rất ít phải không?” Ôn Đình Trạm nghĩ nếu linh nhân đã có bản lĩnh như vậy, trên đời còn lắm quý như vậy thì có thể thấy số lượng linh nhân không nhiều. Trịnh phủ cách Mạnh phủ hơi xa, xe ngựa chạy khoảng một tiếng đồng hồ. Lúc này Dạ Dao Quang đang ngồi trong xe ngựa giới thiệu cận kề về linh nhân cho Ôn Đình Trạm để Ôn Đình Trạm có thêm kiến thức.

“Linh nhân đời đời chỉ có hai loại, một là chuông linh nhân, hai là dao linh nhân.” Dạ Dao Quang gật đầu: “Trên đời này còn có chuông truy hồn,

lần trước Lăng Lăng cũng có một cái nhưng đó là pháp bảo của người tu luyện, có thể bị âm khí ảnh hưởng mà rung lên như chuông linh - chuông của chuông linh nhân. Nhưng dao linh - chuông của dao linh nhân thì chỉ có một, độc nhất vô nhị, chỉ có dao linh mới có thể bắt được quỷ, phong ấn quỷ.”

“Vì sao linh nhân không diệt trừ các linh hồn mà phải giữ trong chuông?” Ôn Đình Trạm lại hỏi.

“Cái này chúng ta cũng không biết được, nhưng linh nhân xưa nay bắt quỷ cũng là vì trừ hại. Từ trước đến nay bọn họ cũng không lợi dụng các linh hồn quỷ để làm việc ác, bất kể là chúng ta hay người tu đạo thì đều không có lý do gì đi tìm hiểu vì sao bọn họ là giữ quỷ trong chuông, cũng có thể là quá trình siêu độ từ từ. Dao linh vẫn luôn thuộc sở hữu của linh chủ, đây là bí mật trong gia tộc linh nhân, chúng ta không tiện tìm hiểu.” Dạ Dao Quang giải thích.

"Cô nương, thiếu gia, chúng ta đã đến." Xe ngựa dừng lại, Vương Mộc ngồi bên ngoài vén rèm cửa xe lên.

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang xuống xe. Mạnh Bác và Lữ thị đã đứng ở cửa chính Trịnh phủ, chờ bọn họ đi đến liền gõ cửa Trịnh phủ.

"Ngài là..." Người hầu mở cửa nhìn Mạnh Bác hỏi.

"Mạnh tứ Mạnh gia cùng vợ đến thăm Trịnh phu nhân."

Người gác cổng lập tức mở cửa ra, một người khác đã chạy vào nhà truyền tin. Quản gia ăn mặc chỉnh tề nhanh chóng chạy đến: "Mạnh tứ gia, phu nhân ở bên trong mời. Gần đây thiếu gia trong nhà ốm đau không dậy nổi, phu nhân và lão thái thái lòng nóng như lửa đốt làm chậm trễ khách quý, mong hai vị thứ lỗi."

“Âm khí nặng quá.” Dạ Dao Quang vừa vào cửa, một luồng âm khí đập vào mặt. Bầu trời rõ ràng vẫn còn xanh thắm nhưng trong mắt cô bầu trời phía trên Trịnh phủ thật sự là mây đen che đĩnh.

“Ta cũng cảm thấy vừa vào đây đã lạnh.” Ôn Đình Trạm cũng nhỏ giọng nói với Dạ Dao Quang.

“Nếu tiểu công tử của quý phủ bị bệnh, vậy chúng tôi cũng nên đích thân đến thăm.” Mạnh Bác thuận thế nói.

“Mạnh tứ gia, phu nhân, mời qua bên này.” Đừng thấy Mạnh Bác không có quan chức gì nhưng Trịnh gia cũng phải ngược nhìn Mạnh gia, vì vậy quản gia đương nhiên cũng nghe theo lời Mạnh Bác.

Càng đến gần phòng của Trịnh tiểu thiếu gia, âm khí càng nặng, Dạ Dao Quang không khỏi thở dài trong lòng: Muộn rồi, đã thoát khí mất rồi.

Trịnh phu nhân đã nhận được tin vừa hay đi ra, gặp được bọn họ trước cửa viện của Trịnh thiếu gia. Trịnh phu nhân không chỉ sắc mặt tiêu tụy mà trên người cũng đã bị nhiễm tà khí, có lẽ là do ngày đêm chăm sóc con trai.

“Ta đã từng gặp Mạnh tứ gia rồi.” Trịnh phu nhân hành lễ xong, khước mắt hồng hồng nhìn Lữ thị: “Muội muội thứ lỗi, con ta bệnh nặng, đã thất lễ rồi.”

“Không sao cả, Võ tử, ta cũng chính vì chuyện của cháu nên mới tới.” Lữ thị cũng làm mẹ, đương nhiên cũng hiểu được tâm trạng của Trịnh phu nhân.

“Muội muội có đại phu giỏi mang đến cho ta?” Ánh mắt Trịnh phu nhân lập tức sáng ngời.

"Võ tử, ta..."

“Hay là để ta nói đi.” Thấy Lư thị không biết mở miệng thế nào nên Dạ Dao Quang đi trước một bước:

“Trịnh phu nhân, lệnh lang không phải bị bệnh nặng mà là bị ác quỷ quấy thân.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Phật Quang

“Cô nói cái gì?”

Trịnh phu nhân trừng mắt, đám nha hoàn của nàng bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch.

“Võ tỷ...”

Lữ thị bước lên trước nắm chặt lấy bàn tay run rẩy của Trịnh phu nhân, sau đó nói thầm vào tai nàng điều gì đó.

Trịnh phu nhân mặt cắt không còn giọt máu, lóe lên tia sợ hãi. Đợi đến khi Lữ thị nói xong, nàng vội vàng bước lên trước, muốn quỳ xuống trước mặt Dạ Dao Quang. May mà Dạ Dao Quang sớm hơn một bước phát hiện ý đồ của nàng, tay cô khẽ động. Trong tình huống người thường không nhìn thấy, khí ngũ hành của cô đã luyện đến Trúc Cơ giống như một làn khói nhẹ bay qua ngăn cản đầu gối của Trịnh phu nhân: “Trịnh phu nhân, bây giờ không phải lúc nhiều lời, dẫn ta đi xem lệnh lang.”

“Được, được rồi.”

Trịnh phu nhân liên tục gật đầu, sau đó dẫn Dạ Dao Quang vào trong viện. Ôn Đình Trạm vội vàng theo sát phía sau.

Lữ thị và Mạnh Bác cũng đi theo. Vào phòng Trịnh Cử Hiển giống như từ mùa hè bước vào mùa đông lạnh thấu xương, mọi người đều không chịu được mà xoa cánh tay.

Ánh mắt Dạ Dao Quang nhanh chóng đảo qua, Trịnh Cử Hiên nằm trên giường nhỏ. Một đứa nhỏ chỉ mới bảy tuổi, sắc mặt nhợt nhạt, cánh môi khô trắng. Trong mắt Dạ Dao Quang, cậu bé bị một luồng khí đen giống con rắn vây quanh, hơn nữa dương khí trên người cậu bé cũng đang dần biến mất.

Hai ngón tay cô duỗi ra, đầu ngón tay kẹp một lá bùa vung lên. Ánh sáng màu vàng óng bay ra ngoài vốn muốn dán trên đầu giường nhưng lúc gần đến đầu giường lại bị cuốn đi, âm khí cản lại.

Nếu là một tháng trước cô vẫn chưa đạt Trúc Cơ, khí thể mạnh mẽ này sẽ khiến cô mất một phần tâm sức, thế nhưng hôm nay... Khóe môi Dạ Dao Quang lạnh lùng nhếch lên, hai ngón tay khép lại bắt đầu ngưng tụ khí ngũ hành, cô nhún người nhảy lên trên giường nhỏ. Đầu ngón tay cô đâm trên lá bùa, cánh tay duỗi thẳng ra, âm khí hai bên bị cô dễ dàng tách ra không thể ngăn việc dán lá bùa lên đầu giường.

Dạ Dao Quang thu tay về, bấm tay niệm thần chú. Âm khí vốn dĩ đang trói chặt Trịnh Cử Hiên lạng lẽ tản ra. Lá bùa trên đầu giường lấp lánh, bất cứ ai cũng đều nhìn thấy ánh sáng màu vàng óng của nó. Đầu ngón tay của Dạ Dao Quang mạnh mẽ chỉ xuống khiến lá bùa phát ra nhiều tia sáng màu vàng. Tia sáng vàng lác đác như những mũi tên mưa đánh nát âm khí trong giường đang lén lút chạy trốn. Sau đó dưới cách thu phục của Dạ Dao Quang, toàn bộ âm khí đều bị thu vào trong lá bùa.

Lá bùa hút một lượng lớn âm khí vẫn muốn phản kháng. Thấy lá bùa định bay ra, Dạ Dao Quang nhanh chóng vung tay kẹp lại. Tất cả mọi người đều trừng to mắt nhìn thấy lá bùa nhẹ bay như con cá sống đang nhảy trên tay Dạ Dao Quang, trong lòng kinh hãi.

Trong phòng không có quỷ nhưng tập trung rất nhiều âm khí. Xem ra quỷ trong dao linh lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của Dạ Dao Quang, có thể tiết ra nhiều âm khí như vậy nhưng cũng chưa được thả ra.

Đẹp xong âm khí trong phòng, thấy lá bùa vẫn còn vùng vẫy, Dạ Dao Quang lại dán thêm một lá bùa đè nó xuống rồi nhìn sắc mặt đầy tử khí của Trịnh Cử Hiên.

Bàn tay cô đầy khí ngũ hành chậm chậm trượt từ đỉnh đầu của Trịnh Cử Hiên đến mặt rồi xuống chân của cậu bé mới thu khí lại. Lúc này sắc mặt của Trịnh Cử Hiên mới khôi phục lại chút huyết sắc.

“Trịnh phu nhân hãy phái người đến tiệm thuốc bốc một toa bổ khí dưỡng huyết để an dưỡng thân thể của lệnh lang. Mỗi ngày hầm một con gà mái già, mười ngày nửa tháng là có thể bình phục như trước.”

Dạ Dao Quang đi xuống dặn dò Trịnh phu nhân.

Trịnh phu nhân gật đầu rồi tiến đến nhìn con trai, thấy con quả nhiên đã đỡ hơn nhiều, cũng cảm giác được phòng đã ấm hơn trước kia, không tin cũng phải tin. Nàng dặn dò nha hoàn đi bốc thuốc, sau đó đến trước mặt Dạ Dao Quang hành lễ: “Đại sư...”

Trịnh phu nhân tự nhiên nghe lời: “Dạ cô nương, con trai ta không còn gì đáng lo ngại nữa phải không?” “Ta họ Dạ, phu nhân gọi ta là Dạ cô nương là được rồi.” Dạ Dao Quang cũng không muốn bị gọi là đại sư, cảm giác như bảy tám chục tuổi vậy.

“Tạm thời thì không có gì đáng lo.” Dạ Dao Quang chỉ có thể nói như vậy.

“Lệnh lang có phải có một cái chuông bằng sắt không?”

“Phải, lẽ nào thứ kia không sạch sẽ?” Trịnh phu nhân nghĩ ban đầu con trai đang yên lành, từ khi có cái chuông kia liền trở nên kỳ quái, càng ngày càng u ám không nói năng gì, mấy ngày sau liền bệnh nặng.

“Đó là chuông thu hồn phong ấn vô số ma quỷ, một khi đã xóa mất phong ấn trên chiếc chuông này, ma quỷ sẽ bay đi. Mong phu nhân giao nó cho ta, bằng không sẽ không lường trước được hậu họa.”

Dạ Dao Quang nói qua đôi chút về dao linh.

“Vậy mà lại...” Trịnh phu nhân vuốt ngực, nghĩ lại mà sợ, quay sang nhìn quản gia:

“Cái chuông kia đâu?”

“Lão phu nhân nói cái chuông đó vừa nhìn đã thấy khó chịu, hơn nữa căn bệnh kỳ quái của thiếu gia nói không chừng có liên quan đến nó nên hôm qua đã sai người ném nó đi rồi.”

Quản gia chảy mồ hôi lạnh.

“Ném đi đâu rồi?” Dạ Dao Quang kinh hãi nắm chặt lấy quản gia.

“Cái... cái này phải hỏi Hà quản gia, ông ấy lo chuyện của lão phu nhân.” Quản gia kìm lại sự sợ hãi trả lời.

“Đi gọi Hà quản gia đến đây.” Trịnh phu nhân vội vàng dặn dò.

Dạ Dao Quang liền buông quản gia ra, sau đó nói với Trịnh phu nhân: “Nơi này âm khí quá nặng, chút nữa ta sẽ thu lại nhưng trong thời gian ngắn chúng ta không thể ở đây. Hôm nay phải rời đi ngay.”

“Được, ta sẽ cho người sắp xếp.”

“Còn nữa, trong phủ có tổng cộng bao nhiêu người?” Dạ Dao Quang lại hỏi

Trịnh phu nhân không rõ mấy chuyện này, nha hoàn của nàng vội vàng bước lên hành lễ:

“Bẩm cô nương, trong phủ có tổng cộng hai mươi ba người.”

Ba chủ nhân, hai mươi người hầu hạ, thật quá xa xỉ. Dạ Dao Quang nghĩ, mặt không biểu cảm nói: “Người trong phủ đều đã nhiễm âm khí. Ta có sáu lá bùa ở đây, phu nhân hãy phân phát trước, còn lại tí nữa ta phải người đem đến. Đeo lá bùa này bên người, ba ngày sau âm khí sẽ tự bay đi.”

“Cảm ơn Dạ cô nương.” Trịnh phu nhân vô cùng cảm kích nhìn Dạ Dao Quang.

Lúc này, có tiếng bước chân gấp gáp tới gần. Dạ Dao Quang nhìn thấy một người tuổi đã qua sáu mươi, sắc mặt hồng hào. Lão thái thái thân thể khỏe mạnh không khỏi khiến cô sửng sốt, trên người vị lão thái thái này có tia Phật quang nhẹ nhẹ. Phật quang dù cho là người xuất gia tu vì cũng không thể có được, mà người phàm trần khi là thành tâm hướng Phật nhiều năm, hơn nữa chưa bao giờ làm chuyện ác mới có được.

“Mẹ, sao lại kinh động đến mẹ rồi.” Trịnh phu nhân vội vàng bước lên dìu bà.

“Chuyện lớn như vậy sao con lại giấu ta.” Trịnh lão thái thái vỗ vào tay con dâu.

“Mẹ tuy đã già nhưng cũng không phải là không chịu được kinh sợ.”

“Lão phu nhân.” Mạnh Bác và Lữ thị đều hành lễ.

“Đâu ra nhiều nghi thức như vậy.” Trịnh lão thái thái hòa nhã nói. Nhìn thấy Dạ Dao Quang, ánh mắt bà ngưng lại đôi chút rồi cười nói: “Bà già này sống hơn nửa đời người cũng chưa gặp ai sạch sẽ như cô nương.”

Trịnh lão thái thái nói sạch sẽ là chỉ sự sạch sẽ trong linh hồn. Mang theo Phật quang trên người, cho dù nông sâu đều có thể cảm giác được khí

tức của một người phát ra từ trong xương tủy.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Người Đang Nói Dối

Dạ Dao Quang khiêm tốn cười: “Lão thái thái quá khen.”

Cô tu luyện khí ngũ hành quanh quần toàn thân, tự nhiên sẽ trong sáng sạch sẽ.

“Mẹ, vị này là Dạ cô nương...” Trịnh phu nhân nói bên tai Trịnh lão thái thái.

Trịnh lão thái thái bình tĩnh, ánh mắt mang theo chút tôn kính nhìn Dạ Dao Quang:

“Thảo nào, cảm ơn cô nương đã giải nguy cho chúng tôi.”

Dạ Dao Quang lắc đầu, bây giờ cô mới hiểu được tại sao lại có nhiều âm khí như vậy mà toàn bộ Trịnh phủ không có người nào chết ngoài ý muốn hay gặp ảo giác, ác mộng quấy nhiễu mà tự sát, nguyên do có lẽ là vị lão thái thái này đã trấn áp lại. Nếu không có vị lão thái thái này thường xuyên hỏi thăm sức khỏe của Trịnh Cử Hiễn, tiếp xúc nhiều, chỉ sợ Trịnh Cử Hiễn đã sớm là một thi thể lạnh lẽo.

“Bái kiến lão phu nhân, phu nhân.”

Lúc này quản gia dẫn theo một người trạc tuổi ông vào hành lễ.

“Người qua đây, ta hỏi người hôm qua lão phu nhân sai người ném một cái chuông, người ném đi đâu rồi?”

Người này chắc hẳn chính là Hà quản gia của lão phu nhân.

“Tiểu nhân đưa nó cho Hà Quý, bảo hắn ném đi nơi xa một chút rồi.” Hà quản gia dẫn theo một người trẻ tuổi phía sau.

Trịnh phu nhân quay sang nhìn Hà Quý: “Người ném chuông ở chỗ nào?”

Hà Quý vội vàng bước lên trước, hắn cúi đầu: “Hà quản gia sai tiểu nhân ném nơi xa một chút, tiểu nhân đã ném nó xuống sông phía bắc rồi.”

“Chuyện này...” Trịnh phu nhân nghe vậy, lúng túng quay sang nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nghe vậy, trong lòng lo lắng. Nếu như ném xuống sông sẽ rất phiền phức, ác quỷ bên trong có thể đã khống chế cái chuông. Nếu như có quỷ nước dung túng nó, nó sẽ nhờ vào dòng nước mà trốn thoát và ẩn mình sẽ rất dễ dàng. Bây giờ đuổi theo có lẽ đã muộn.

“Người ngẩng đầu lên.” Mọi người đều đang im lặng theo Dạ Dao Quang, đột nhiên Ôn Đình Trạm mở miệng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Ôn Đình Trạm đang nhìn chăm chăm Hà Quý. Hà Quý cúi đầu tựa như không biết nhưng Hà quản gia bên cạnh hắn lấy khuỷu tay chạm vào khuỷu tay hắn, hắn mới ngỡ ngàng ngẩng đầu lên.

“Người nhìn ta rồi nói lại lần nữa, người ném cái chuông kia ở đâu?”

Ánh mắt Ôn Đình Trạm giống hạt trân châu đã được giấu đi ánh sáng chỉ còn lại sắc bén nhìn thấu lòng người.

Ánh mắt của Hà Quý khẽ động: “Tiểu nhân đã ném nó xuống sông ở phía bắc.”

“Người ném lúc nào, ngoại trừ ném cái chuông, còn làm chuyện gì khác không?” Ôn Đình Trạm lại hỏi.

Hà Quý nghĩ một lát rồi mới nói: “Đêm qua Hà quản gia giao nó cho tiểu nhân, lão phu nhân giao phó nên tiểu nhân liền ném luôn trong đêm, đêm khuya tiểu nhân mới quay về.”

“Vậy sao?” Khóe môi Ôn Đình Trạm khẽ giương lên: “Đêm qua người cũng đi đôi giày này sao?”

“Vâng...” Hà Quý yếu ớt trả lời.

“Sáng nay khi ta vào trấn, nhìn thấy không ít người chân trần bán cá ở chợ phía nam. Con người ta rất hay tò mò, liền tiến lên hỏi thăm mới biết đêm qua quán rượu Hạnh Hoa Hạng vận chuyển mấy thùng dầu, đoạn đường do đó mà không thể thông hành. Vì thế sáng nay người đánh cá phương bắc chỉ có thể đi đường vòng, con đường khác lại là đường bùn đất. Đêm qua mưa cả đêm, nơi đâu cũng là vũng bùn, mùa hè người đánh cá đi giày rơm, chân đều dính bùn đất, thậm chí có chiếc giày còn lún xuống vũng bùn không rút ra được. Vậy nên hôm nay người đánh cá đều chân trần bán cá ở chợ nam.”

Ôn Đình Trạm khoan thai nói: “Tại sao giày người lại sạch thế kia?”

“Tôi... tôi...” Hà Quý không nghĩ tới điểm này, bởi vì hắn vốn dĩ không đến phương bắc cho nên căn bản không biết xảy ra chuyện này, nhất thời sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Vô liêm sỉ, còn không thành thật khai báo, người vứt cái chuông kia ở đâu!” “Bởi vì người không đến phương bắc.” Ôn Đình Trạm nói dứt khoát: “Người đang nói dối.”

Trịnh phu nhân giận dữ, hạ nhân trong nhà nàng nói dối trước mặt nhiều người như vậy thật làm nàng mất mặt.

“Tiểu... tiểu nhân”

“Người nói mau.” Hà quân gia cũng giận dữ không kém, đây là cháu trai của ông, một cước đá vào đầu gối hấn.

“Tiểu nhân thấy cái chuông kia tinh xảo liền mang nó ra hiệu cầm đồ bán lấy một lượng bạc...”

Hà Quý rên một tiếng liền quỳ xuống, khóc nói: “Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, phu nhân tha mạng.”

“Hiệu cầm đồ nào?” Dạ Dao Quang lạnh giọng hỏi. Cô cũng không hỏi sống hay chết, đáp án liếc qua liền thấy ngay.

“Là hiệu cầm đồ Đông Lộc.” Hà Quý nói.

“Phu nhân, chuyện này rất quan trọng, phu nhân mau chóng dẫn mọi người rời khỏi nơi đây, lấy ba lá bùa này dán trên cửa chính. Đợi ta truy hỏi cái chuông kia trở về sẽ quay lại phủ xua đuổi âm khí.”

Dạ Dao Quang lấy ra ba lá bùa đưa cho Trịnh phu nhân, sau đó nhanh chóng xông ra ngoài.

Ôn Đình Trạm cũng đuổi theo ra ngoài.

Hiệu cầm đồ Đông Lộc không xa, từ Trịnh phủ đi qua một con phố là tới. Dạ Dao Quang đi tới quầy hàng liền hỏi:

“Hiệu cầm đồ các người có nhận một cái chuông tím bằng sắt nào không?”

Hiện giờ đang gạt bàn tính là một người nam nhân ngoài ba mươi, hần nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn Dạ Dao Quang, sau đó gạt đầu: “Sáng sớm hôm nay hạ nhân Trịnh phủ đem đến đây một cái.”

“Chuông ở đâu rồi?”

“Không quá một canh giờ trước, có người đến mua đi rồi.” Nam nhân trả lời.

Dạ Dao Quang nhìn hẩn, biết hẩn không nói dối liền hỏi: “Là ai mua?”

Thời đại này, yêu cầu đối với hiệu cầm đồ rất cao, cho dù là tự làm ra hay hiệu cầm đồ mua về đều phải dùng hộ tịch hoặc dùng sách ghi chép lại, không phải thấy tiền liền cho mang đi, cũng không phải là muốn mua với giá phù hợp liền mua được.

“Cô nương, chúng tôi không thể tiết lộ.” Giọng điệu của nam nhân rất kiên định.

Dạ Dao Quang cũng biết làm nghề cầm đồ, bảo vệ sự riêng tư của khách hàng là trách nhiệm ở thời đại này.

Ôn Đình Trạm đi lên trước, lấy một vật đưa cho nam nhân kia: “Ta muốn biết người mua cái chuông kia.”

Nam nhân kia nhíu mày, đợi lúc nhìn rõ đồ vật Ôn Đình Trạm để lên kia bèn vội vàng từ bên trong đi ra: “Tiểu công tử và cô nương ngồi đợi chốc lát, tôi vào kiểm tra một chút.”

Sau đó còn gọi người chạy lên dâng trà, Dạ Dao Quang ngồi xuống nhìn nam nhân phía sau vội vàng lật giở hồ sơ, không khỏi tiến sát vào Ôn Đình Trạm: “Chàng cho hẩn ta xem cái gì vậy?”

Ôn Đình Trạm mở ra cho Dạ Dao Quang nhìn. Là một con dấu, hình vẽ trên con dấu cực kỳ phức tạp nhưng ở giữa là một chữ Nghiêu phồn thể. Ôn Đình Trạm thu tay về, giải thích:

“Đây là tư ấn của Vĩnh Phúc Hầu, hiệu cầm đồ Đông Lạc cũng là sản nghiệp của Trọng gia khắp các tỉnh các huyện các trấn.”

“Hai người thông đồng từ khi nào vậy?”

“Phụt! E hèm...” Ôn Đình Trạm đang uống một ngụm trà mới bùng lên, nghe thấy lời nói của Dạ Dao Quang liền phun ra, ho khan một lúc lâu. Cậu lấy khăn tay lau miệng rồi mới bắt đầu dĩ liếc Dạ Dao Quang, đối với năng lực dùng từ của Dạ Dao Quang, cậu vẫn không có gì để nói.

Dạ Dao Quang lại không cảm thấy mình nói gì sai, nhượng mảy.

Lúc này nam nhân cầm một tờ giấy đi tới: “Tiểu công tử, người xem, đây chính là người đã mua cái chuông được ghi lại.”

“Một trăm lượng vàng!” Thực sự rất đáng! Dạ Dao Quang thấy giá giao dịch. Cô cảm thấy nếu không biết điểm khác biệt của cái chuông này thì tuyệt đối không thể trả mức giá cao như vậy được.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Lấy Tên Tiền Lỗi

“Người Tú Châu.” Ôn Đình Trạm nhìn thông tin lác đác vài nét bút trên giấy thông hành, khẽ cau mày: “Cái này sợ không phải thông tin thật.”

“Sao biết được?” Dạ Dao Quang nghi hoặc, cô không nhìn ra vết tích làm giả.

“Giấy thông hành là thật, nhưng chưa chắc là của người mua chuông.” Ôn Đình Trạm chỉ vào giấy thông hành: “Nàng nhìn trong đây viết ngày mười quay về Tú Châu từ quận Dự Chương, ngày này năm ngoái là ngày mười tháng tám, hôm nay là mừng một tháng sáu, cũng là còn chín ngày nữa phải quay về Tú Châu. Từ đây có ra roi thúc ngựa cũng chưa chắc về đến Tú Châu.”

Giấy thông hành của thời cổ đại và hộ chiếu thời hiện đại rất giống nhau, người cổ đại vô cùng nghiêm khắc với chế độ hộ tịch, không cho phép mọi người dễ dàng xa quê. Nếu như không có giấy thông hành, người rời xa quê hương hoàn toàn có thể bị quan phủ nơi khác bắt giữ. Đương nhiên cũng không quá hà khắc, ví dụ phần này giấy thông hành viết Tú Châu đến quận Dự Chương nhưng dựa vào tờ giấy thông hành này, hẳn có thể đi rất nhiều nơi, cái này không hạn chế.

Thế nhưng quy định ngày mười tháng sáu buộc phải về đến Tú Châu, nơi khác không kiểm tra cũng được, một khi kiểm tra sẽ bị giam. Người bình thường nếu như không phải có chuyện gấp nán lại, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Đặc biệt đây là một thương nhân, dù đến nhập hàng hay đổi hàng đều là một đại kỵ. Đối phương có lòng dạ thành thối đi dạo vào hiệu cầm đồ, hiển nhiên không phải việc gấp, không gấp cũng không nhanh quay về, cái này không bình thường.

“Bây giờ chúng ta chỉ có một thông tin như vậy.” Dạ Dao Quang biết Ôn Đình Trạm nói đúng.

“Trước tiên đến nhà trọ Đông Thăng đã.” Bên trên có viết nơi người mua ở, ngón tay nhỏ dài của Ôn Đình Trạm chỉ vào chỗ này:

“Đi xem rồi nói tiếp.”

“Nếu giấy thông hành là đồ ‘mượn’, địa chỉ này chỉ sợ cũng chưa chắc là thật.” Dạ Dao Quang nhíu mày.

“Giấy thông hành ‘mượn’ được ở đâu? Người này ‘mượn’ giấy thông hành nếu như chỉ vì cái chuông, vậy thì chỉ có thể là nhìn thấy Hà Quý đem đến hiệu cầm đồ nên hăn liền đi theo. Có thể hăn không có giấy thông hành, mà chưa đầy một canh giờ lại vội vã chạy tới, nói rõ thời gian cực kỳ cấp bách. Thời gian ngắn như vậy, hăn lại sốt ruột đi lấy cái chuông, lúc viết nơi ở thì phản ứng đầu tiên trong đầu là nơi hăn thực sự đang ở hoặc là nơi hăn lấy được giấy thông hành.”

Ôn Đình Trạm giải thích suy nghĩ phỏng đoán lòng người cho Dạ Dao Quang nghe:

“Ta nghiêng về phía chủ nhân thật sự của giấy thông hành đã từng ở đây, vì hăn không muốn để lộ bản thân.”

Vừa nghĩ như vậy, Dạ Dao Quang cũng cảm thấy có lý. Hiện đại ở khách sạn phải có thẻ căn cước, nhà trọ ở cổ đại cũng phải đăng ký giấy thông hành, không thể tùy tiện đến một nhà trọ lấy ra một thỏi bạc là có thể vào ở.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm lập tức đến nhà trọ Đông Thăng. Tất cả sản nghiệp mở đầu bằng chữ Đông trên toàn bộ Đại Nguyên đều thuộc Trọng gia, có con dấu của Trọng Nghiêu Phàm, muốn lật xem người này có phải đang ở nhà trọ Đông Thăng không rất dễ dàng.

“Tìm được rồi, tìm được rồi.” Người thu chi của nhà trọ nhớ không sai, chỉ dùng bản lĩnh một chén trà liền lật ra: “Tiểu công tử, vị khách này ở nhà trọ một tháng trước. Sáng sớm hôm nay hắn ra khỏi phòng, nói muốn đến nha môn sửa lại thời hạn của giấy thông hành.”

Nếu có chuyện gì phải ở lại, không thể đúng hạn trở về thì phải đến nha môn sửa lại kỳ hạn, đây là quy định của triều đại này, thuận tiện cho người xuất hành. Đương nhiên đây cũng là nơi nha môn kiểm soát, mỗi một người thay đổi kỳ hạn đều chịu không ít phí khổ cực cho nha môn.

“Chường quây, tìm cho ta một chỗ đối diện cùng ít điểm tâm.” Ôn Đình Trạm đột nhiên đưa sổ sách cho chường quây rồi nói.

Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm được chường quây dẫn đến nơi đối diện có màn tre phân tách, dù không phải là gian phòng đẹp nhưng cũng là nơi lịch sự. “Chàng muốn làm gì?”

“Chờ.” Ôn Đình Trạm chỉ nói một từ với Dạ Dao Quang.

“Chờ?” Dạ Dao Quang nhìn cậu chăm chăm: “Lúc này muội nào có tâm tư để chờ đợi? Chúng ta đợi cái gì?”

“Chờ người này trở về.” Ôn Đình Trạm bình thản ngồi xuống, sau đó nói với Dạ Dao Quang: “Hôm nay hắn làm mất giấy thông hành, lại tiêu tốn tiền. Hôm nay nha môn cũng không thể bổ sung cho hắn, không có cách nào ra khỏi thành nên hắn hiển nhiên phải quay về đây, vì chỉ có chường quây ở nơi này mới thu nhận hắn. Hắn làm mất giấy thông hành thế nào chỉ sợ chỉ có hắn mới biết, nói không chừng hắn đã nhìn thấy chân dung của tên kia.”

Dạ Dao Quang nghe xong chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Ôn Đình Trạm, sau đó ánh mắt dừng trên cửa ra vào.

“Dao Dao, sao nàng lại nóng ruột như vậy?”

Ôn Đình Trạm cảm thấy Dạ Dao Quang trước nay chưa từng lo lắng như vậy.

“Chuyện này không phải chuyện vừa.” Dạ Dao Quang giải thích: “Người kia đã phí hết tâm tư đi mua cái chuông, nhất định biết tác dụng của nó, hơn nữa còn muốn lợi dụng cái chuông nên mới đi quanh quẩn một vòng lớn như vậy. Âm khí đã ra khỏi chuông, phong ấn khẳng định đã được phá bỏ. Có thể nhận biết được cái chuông, hơn nữa không sợ ác quỷ trong đó, tuyệt đối không phải người thường. Muội không biết rốt cuộc hấn dùng ác quỷ trong cái chuông để làm gì.”

“Dao Dao, chuyện đã đến nước này, chúng ta muốn gặp cũng không gặp được.” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói.

Dạ Dao Quang gật đầu: “Bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng người kia sớm trở về.”

“Hôm nay đến Dương phủ nàng có gặp được Tử Quân không?” Nhìn Dạ Dao Quang có chút không yên lòng, Ôn Đình Trạm chỉ có thể nói sang chuyện khác.

“Tiền phu nhân tổ chức lễ mừng cho con trai mới sinh, mời chúng ta nửa tháng sau đi uống rượu đầy tháng. Ba tháng sau Dương đại thái thái gả con gái, chúng ta cũng phải đến dự lễ.” Dạ Dao Quang lắc đầu, lại nghĩ đến chuyện này: “Tiền phu nhân bảo muội đặt tên cho con trai nàng ấy, muội vẫn chưa nghĩ ra tên, trở về muội phải viết một bức thư gửi cho nàng ấy.”

“Đặt tên? Dao Dao định đặt tên gì cho em bé?” Ôn Đình Trạm thuận miệng hỏi.

“Mệnh của đứa bé này rất tốt, là đứa bé có phúc lại trường thọ.”

Dạ Dao Quang đơn giản nói: “Đứa bé ôn hòa, mệnh thủy lại không nên dùng nhiều nước, tương khắc hỏa, thổ. Muội dựa theo trên dưới bốn phương lấy chữ “Lỗi”.”

“Tiền Lỗi?” Ôn Đình Trạm đọc một lần, liền gật đầu: “Quân tử hiển nhiên chính trực lỗi lạc.”

“Tên này cực phù hợp với tên nhóc con kia.” Nói thế nào thì đứa bé này chào đời, cô cũng có công lao. Tiền phu nhân và Tiền viên ngoại ở trong một căn phòng không động tĩnh, chỉ sợ cả đời này cũng đừng mơ tưởng đến trẻ con, vậy nên cô mới có lòng muốn giúp.

“Tiểu công tử, người kia đã trở về.” Hai người đang nói chuyện, tiểu nhị vén màn lên đi đến.

Dạ Dao Quang giương mắt nhìn, quả nhiên thấy một nam nhân ước chừng khoảng bốn mươi tuổi đang thương lượng với chương quầy. Chương quầy vẻ mặt lúng túng, dù đối phương lấy ra hai thỏi bạc, chương quầy cũng không nhận.

“Lý lão gia, quy củ trong tiệm chúng tôi không thể châm chước. Nếu để người khác biết, chỉ sợ tôi cũng làm liên lụy đến Đông gia.”

“Chương quầy cũng không thể nhìn ta đầu đường xó chợ được nhưng có người có thể làm chủ, chương quầy hãy cho ta gặp mặt.” Lý Tử chính là người làm mất giấy thông hành, vẻ mặt khẩn cầu.

Lúc này ánh mắt chương quầy liếc thấy Ôn Đình Trạm đi tới:

“Vị này là Ôn công tử, có mối giao hảo tốt với Đông gia chúng tôi, người hãy nói với cậu ấy.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Tìm Thấy Người

Dạ Dao Quang trong lòng không khỏi tán thán, đến chủ nhà trọ một trấn nhỏ của Trọng Nghiêu Phàm mà cũng tinh khôn như vậy, hẳn không phát tài thì ai phát tài.

Lý Tửu nhanh chóng đi đến trước mặt Ôn Đình Trạm: “Ôn công tử, Lý mỗ ở nguyên chỗ này đã một tháng, hôm nay sau khi trả phòng thì giấy thông hành bị mất, vừa mới đi nha môn trình báo, còn phải đợi thêm hai ngày nữa. Lý mỗ ở nơi này không thân không thích, đành phải quay lại chốn này tìm nơi ngủ trọ, vẫn mong Ôn công tử châm chước cho một chút, ta vô cùng cảm kích.”

“Lý lão gia mời qua bên này.” Ôn Đình Trạm dẫn ông đến chỗ mà bọn họ vừa mới ngồi vào. Tiểu nhị nhanh tay nhanh chân dọn dẹp sạch lại từ đầu rồi dâng nước trà lên. Sau khi ngồi xuống, Ôn Đình Trạm mới hỏi: “Lý lão gia nếu đã đề nghị ta giúp đỡ, có thể nói ra một chút giấy thông hành là như thế nào mà không thấy nữa hay không?”

“Sáng sớm hôm nay, ta lấy giấy thông hành ra để trả phòng. Sau khi đi ra khỏi nhà trọ, ta nhớ rõ ràng là đã đặt vào trong hành lý nhưng khi ta đến nha môn lấy ra để đổi ngày mới phát hiện không thấy nữa, quay trở về tìm suốt dọc đường cũng chưa tìm thấy.” Lý Tửu nói với vẻ mặt khổ não.

“Lý lão gia cho rằng giấy thông hành mất vào lúc nào, vì sao lại mất?” Ôn Đình Trạm lại hỏi.

Lý Tửu nghĩ một lúc rồi nói: “Trên đường ta đều chỉ ngồi xe ngựa, chỉ có lúc ta lên xe ngựa, không cẩn thận nên giẫm trượt tấm ván (1), vừa hay lúc đó có một người đàn ông đi qua đỡ ta một cái.”

“Ông có nhìn rõ dáng dấp của người đó không?” Dạ Dao Quang lập tức truy hỏi.

Lý Tửu nhìn hai người đầy vẻ nghi ngờ nhưng cũng không hỏi nhiều. Hiện giờ ông cũng chỉ muốn biết cái tên đáng chết hại ông phải đền mấy trăm lượng ở nha môn kia đã đi đâu, liền nói: “Người hăn cao hơn sáu thước (2), cánh tay khỏe, mặt dài...”

Bởi vì đối phương ra tay giúp đỡ, trong lòng ông rất cảm kích, vì vậy tiếp xúc ở khoảng cách gần nên nhìn thấy rất rõ ràng. Lý Tửu vừa miêu tả một cách tỉ mỉ, Ôn Đình Trạm lấy giấy mực từ chỗ chủ quán, ngay lập tức vẽ ra cùng với sự miêu tả của Lý Tửu. Một người đàn ông cao khoảng một mét tám mấy, thân hình lực lưỡng, ước chừng khoảng ba mươi tuổi rất nhanh đã hiện trên giấy một cách sống động.

“Có phải là người này không?” Ôn Đình Trạm chuyển tới trước mặt Lý Tửu hình người đã vẽ xong.

Lý Tửu vừa xem sau đó mắt tròn xoe, nhìn Ôn Đình Trạm với ánh mắt vạn phần bái phục. Chính ông còn cảm thấy miêu tả của mình cũng chưa hẳn là chính xác lắm, thế nhưng vị công tử này lại có thể dựa trên những miêu tả của ông mà vẽ ra được người này, thật đúng là nằm ngoài dự đoán. Ông kinh ngạc đến mức nói không ra lời, chỉ có thể bất thành linh gật đầu.

Dạ Dao Quang xoay bức vẽ lại. Cô cũng dựa vào sự miêu tả của Lý Tửu rồi phác họa một lượt trong đầu nhưng hoàn toàn không phải là người này, không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm đặt bút xuống một cách tao nhã: “Sáng nay ta thấy người đánh cá đi chân trần bán cá thì nghi ngờ trong lòng, đi hỏi thăm một lượt, vừa hay ta nhìn thấy người này.”

Nếu như không phải Ôn Đình Trạm vừa hay nhìn thấy người này, cậu thật sự cũng không thể từ sự miêu tả của Lý Tửu mà vẽ ra người này một cách rõ ràng như vậy.

“Hắn đi tìm người đánh cá?” Dạ Dao Quang không khỏi sửng sốt.

Ôn Đình Trạm gật đầu: “Đúng vậy, ta lảng máng nghe được hắn hỏi khi nào có thuyền, dường như không định ngồi thuyền tại bến sông, mà là muốn mượn thuyền của người đánh cá.”

Thực ra nghĩ như thế cũng dễ hiểu, đoán là người đó không có giấy thông hành, hơn nữa còn mang theo dao linh đã thoát khí, đi đường bộ dễ gặp phải người thạo nghề, đi đường thủy sẽ tránh được không ít phiền phức.

Dạ Dao Quang nhanh chóng nhìn sắc trời một chút, dường như cũng đã đến lúc người đánh cá trở về nhà, cô liền đứng dậy: “Trạm ca, chàng giúp muội như thế này đã đủ rồi, muội để Kim Tử ở lại chỗ chàng, muội đi trước làm những việc khác. Nhân tiện huynh giúp muội viết một bức thư, sai người đem đến Tiền phủ nha. Muội phải đến phía bắc, muội sẽ không sao đâu.”

Thấy vậy Dạ Dao Quang nhanh chóng xông ra ngoài, dường như chỉ trong chớp mắt đã biến mất không nhìn thấy nữa. Lần này Ôn Đình Trạm không muốn đi theo, đối phương rõ ràng không phải là một người bình thường, cậu không có khả năng đối phó lại, vì vậy liền gật đầu.

“Chủ quán, cho Lý lão gia một phòng.” Ôn Đình Trạm cũng rời đi sau đó, không phải là quên Lý Tửu, mà xe ngựa của Tiết Đại đã dừng ở trước cửa. Ôn Đình Trạm bước lên nói: “Trở về Mạnh gia.”

Dạ Dao Quang đuổi đến phía bắc với tốc độ nhanh nhất. Phía bắc là một con sông lớn, những người sống ở phía bắc về cơ bản đều là ngư dân, sinh sống chủ yếu dựa vào việc đánh bắt cá và hải sản bằng lưới, vì vậy chỗ nào cũng thấy thuyền bè.

Ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn về phía mặt sông, không nhìn thấy thuyền bè của ngư dân. Cô tìm thấy một ngư nương (3) đang phơi lưới ở bờ sông rồi hỏi một vài chuyện mới biết rằng bọn họ thường đánh cá vào lúc sắp hoàng hôn, bởi vì lúc đó là lúc thủy triều rút, mùa hè cũng là lúc gió không quá to, về cơ bản thì tương đối an toàn, thu hoạch cũng khá nhiều. Ban ngày trời nắng to sẽ không ra ngoài đánh cá, thu hoạch không có kết quả.

Dạ Dao Quang lại hỏi thêm một vài câu mới biết được ngư nương này chuyên ở đây giúp người ta phơi lưới đánh cá, hoặc là ở bên cạnh đan lưới, tiện thể trông những lưới đánh cá này, cũng coi như là cả ngày đều ở đây. Bà ấy chắc chắn rằng sáng sớm hôm nay sau khi ngư dân đánh cá trở về đến giờ chưa hề có bất cứ thuyền bè nào rời đi. Dạ Dao Quang lúc đó mới an tâm, sau đó cô ngồi xuống bên cạnh ngư nương, cố ý tìm chuyện để nói với ngư nương đang có chút xấu hổ này.

Khi mặt trời ngả về phía tây, liên tục có những người gánh đòn gánh hoặc đẩy xe quay trở về, có lẽ đó là những người đi bán cá ở chợ phía nam quay trở về. Có người trên mặt tràn đầy nụ cười sung sướng, có người lộ ra một chút thất vọng, nhưng bất kể là ai thì đều có người ở nhà đang vội vàng đón họ trở về, sau đó giúp họ mang những con cá còn thừa hoặc đồ bán cá về nhà.

Trên nét mặt mỗi người đều hiện lên vẻ hài lòng, đó chính là một sự phấn đấu vì cuộc sống mà cảm thấy tràn đầy sự thỏa mãn. Sau khi những đám người đó dần dần rời đi, Dạ Dao Quang cuối cùng cũng nhìn thấy một người đặc biệt. Hắn tuy đeo trên lưng một giỏ cá, đang đẩy xe giúp một đại thúc đi đứng có chút khập khiễng nhưng hắn có dáng người cao khoảng

một mét tám mấy, cho dù ở trong đám ngư dân có khom người xuống cũng rất thu hút sự chú ý.

Hắn vô cùng nhạy bén, rất nhanh liền giương mắt nhìn về phía Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang không hề tránh né mà đối mặt với hắn. Với ánh mắt hơn người, cô nhìn thấy rõ trong đáy mắt hắn hiện lên sự sắc sảo.

Dạ Dao Quang buông lưới đánh cá trong tay mình xuống, hoàn toàn không né tránh mà cứ đi thẳng theo hướng của người đàn ông. Đường không bằng phẳng, người đàn ông kia bởi vì Dạ Dao Quang mà thất thần, đẩy xe lăn vào một cái hố to, xe nghiêng sang một bên. Trong tiếng hô hoán của vị đại thúc đánh cá, Dạ Dao Quang giơ tay đỡ xe đẩy giữ cho thăng bằng rồi nói với người đàn ông kia: “Vị đại ca này to lớn như vậy mà lại không nhìn thấy cái hố này sao.”

Ánh mắt của người đàn ông đột nhiên sắc nhọn, lấy tay đang đỡ xe đẩy đẩy xe một vòng hướng về phía Dạ Dao Quang. Khí ngũ hành của Dạ Dao Quang ngưng tụ trong lòng bàn tay, chiếc xe đẩy đó liền không chuyển động được. Người đàn ông thấy vậy liền hoảng hốt, ngay lập tức ném giỏ cá đeo trên lưng về phía Dạ Dao Quang, xoay người chạy.

Dạ Dao Quang giơ tay nắm lấy, trở tay đập lên xe đẩy, xe đẩy vì thế mà lún chặt vào mặt đất. Ngay lập tức cô nhún người nhảy qua, vài cái xoay người là đã đánh ngã người đàn ông kia xuống trước mặt dưới ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của tất cả mọi người.

Quay người lại, ánh mắt của Dạ Dao Quang lạnh lùng, giơ tay hướng về phía người đàn ông nói: “Người không phải là đối thủ của ta, giao dao linh cho ta, ta sẽ để người rời đi.”

(1) Tấm ván: Dùng tấm ván này để làm bục lên xuống khi ngồi xe ngựa.

(2) Thước: Đơn vị đo chiều dài. Một thước bằng $\frac{1}{3}$ mét.

(3) Ngư nường: Cô gái chài lưới.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 192: "Người Thân" Viếng Thăm

Ngư dân ở xung quanh đều dùng một cái tản đi hết, nấp ở chỗ mà bản thân cho là an toàn, người nào gan lớn thì rướn cổ ra nhìn lên.

Nhìn Dạ Dao Quang, hắc nhanh chóng di chuyển cơ thể, mưu đồ chạy trốn. Thế nhưng bất luận tốc độ của hắc như thế nào cũng không nhanh bằng Dạ Dao Quang, tất cả những lối mà hắc có thể chạy trốn đều bị Dạ Dao Quang chặn lại. Sau đó mặt hắc hơi nghiêng, liếc mắt chăm chú nhìn về phía con sông Hoàng Hà mệnh mông phía sau. Hắc xoay người chạy nhanh về phía Dạ Dao Quang, mũi chân chạm xuống một chút như muốn làm bàn đạp để vượt qua Dạ Dao Quang. Lúc Dạ Dao Quang vươn người ra chuẩn bị chặn hắc lại, hắc lộn người trên không một cái, khi rơi xuống hai chân bật lên khỏi mặt đất bay vọt qua theo hướng sông Hoàng Hà ở phía sau.

Ánh mắt nghiêm nghị của Dạ Dao Quang lóe lên, cô cũng vịn người trong không trung, một chân giẫm lên chày đá ở bên cạnh, bay vọt về phía người đàn ông đang tháo chạy. Tốc độ của cô cực nhanh, người đàn ông đó khi chuẩn bị lao vào mặt sông liền bị cô phi thân nắm lấy gáy, tay vừa dùng lực ném hắc quay trở lại.

Người đàn ông bay vòng vòng trên không mấy vòng rồi lại rơi xuống đất, nhưng không đợi hắc đứng vững, lòng bàn tay của Dạ Dao Quang cũng đã đến gần. Hắc theo bản năng giơ hai tay lên chặn lại, sau đó cong người một cái, trượt xuống dưới khuỷu tay của Dạ Dao Quang trốn thoát.

Dạ Dao Quang sớm đã đề phòng chiêu này của hắc, giờ chân đá vào đầu gối của hắc. Người đàn ông đó rõ ràng trông rất to khỏe nhưng cơ thể của hắc còn mềm hơn cả nữ nhân. Nửa người trên nghiêng về trước, hai chân còn có thể xoay về phía sau trốn, bày ra một hình dáng quả thật cực giống một con rắn. Mà lúc này, bàn tay của hắc khép lại từ phía ngoài vượt qua đỉnh đầu đang ngửa ra sau của mình, nhanh chóng tấn công bất ngờ về phía Dạ Dao Quang.

Mãi khi đến trước mặt Dạ Dao Quang thì hai bàn tay khép lại đó mới đột nhiên mở ra, trong phút chốc đó mắt của Dạ Dao Quang đã xuất hiện ảo giác. Bàn tay đó biến thành một đầu rắn đang há mồm cắn tới, đồng thời thò ra cái lưỡi rất dài. Dạ Dao Quang thu hai tay lại, hai bàn tay nhanh chóng kẹp chặt cổ tay của người đàn ông. Khi nghiêng mặt thoát khỏi bàn tay kỳ lạ của người đàn ông, tay của cô cũng vặn lại, bẻ cong khuỷu ở tay của người đàn ông, đồng thời đánh một chưởng vào trên mu bàn tay của người đàn ông, tay của hắc liền đập vào ngực của chính mình.

Kế độc giấu trong lòng bàn tay của mình cũng đập vào ngực mình. Hắc ngay lập tức bị Dạ Dao Quang đánh bay đi, hung hắc đập lên trên mặt cát, trượt đi một khoảng rất xa.

“Ta nói rồi, người không phải là đối thủ của ta, cứ muốn tranh đấu vô nghĩa, giao dao linh ra đây!” Dạ Dao Quang tiến lên trước một bước, đứng trước mặt người đàn ông cao ngạo liếc xuống nhìn hắc.

Hắc vẫn không nói, trong mắt mang đầy sự căm hận tột cùng nhìn chằm chằm Dạ Dao Quang. Hắc rút dao linh từ trong ngực ra, đấu tranh do dự hồi lâu mới đưa cho Dạ Dao Quang.

Song chính vào lúc Dạ Dao Quang giơ tay ra lấy, hắc lại nhanh chóng vùng tay lên, dao linh từ trong lòng bàn tay hắc rơi xuống, vể lên trên không trung một ánh sáng đẹp đẽ vô cùng rồi rơi thẳng xuống sông Hoàng Hà. Dạ Dao Quang tránh đi nhanh như chớp. Vốn dĩ cô chỉ giơ tay thì có

thể bắt được dao linh nhưng lúc đó không biết từ đâu bắn ra một luồng sáng đánh thẳng về phía cô.

Dạ Dao Quang xoay người từ trên cao vòng lại, vượt qua dao linh, quay người một cái chuẩn bị bắt được dao linh thì một luồng sức mạnh đánh lên dao linh khiến tốc độ rơi của dao linh càng nhanh. Dạ Dao Quang giơ tay ra dần chậm một bước, mắt trơ trơ nhìn dao linh rơi vào trong nước.

Cô vung tay lên, Thiên Lân từ trong lòng bàn tay của cô bay ra, chiếu thẳng vào chân người đàn ông đang chuẩn bị tháo chạy trên bãi cát. Nhìn hẳn ngã xuống không dậy được, Dạ Dao Quang mới đâm thẳng đầu xuống mặt nước. Ở trong nước trong nháy mắt, Dạ Dao Quang liền cảm thấy lạnh đến thấu xương, thế mà dao linh đã thoát khí rơi vào nước giống như cá gặp nước, Dạ Dao Quang chỉ chậm có mấy giây, đến khi cô lặn vào trong nước, dao linh đã không biết đi hướng nào rồi.

Mặt sông đã bị quân lính bao vây, tất cả đều cầm cây đuốc nhưng ở bên sông có một người lo lắng nhìn xung quanh, đứng bên cạnh người đó là một tướng quân có thanh kiếm đeo bên hông. Người này không phải ai khác mà là Ôn Đình Trạm. Nhìn thấy Dạ Dao Quang từ trên mặt sông bay vọt ra rơi xuống bên sông toàn thân ướt nhẹp, cậu ngay lập tức cởi áo choàng của mình ra, chạy về phía Dạ Dao Quang. Mọi thứ trong nước quá hỗn độn, còn có không ít hài cốt, Dạ Dao Quang cho dù có phóng ra khí ngũ hành cũng không tìm được phương hướng. Tìm ước chừng khoảng một tiếng, Dạ Dao Quang cảm thấy bụng dưới đau quặn lên từng đợt khiến cô không khỏi nghi hoặc, cô không bị thương, cũng không trúng độc, may mà cơn đau chỉ là thoáng qua rồi biến mất, cô cũng không chú ý. Mãi đến khi ánh sáng trên mặt sông đã trở nên ảm đạm, màn đêm đã buông xuống, Dạ Dao Quang chỉ có thể cắn răng từ bỏ, từ trong nước bay ra.

“Dao Dao, nàng sao vậy, có phải bị thương rồi không?” Nhìn thấy Dạ Dao Quang ngồi xồm trên đất, Ôn Đình Trạm dùng áo khoác ngoài choàng lên cho cô, quan tâm hỏi.

Dạ Dao Quang vốn dĩ vẫn rất khỏe nhưng vừa xuống đất, bụng dưới lại bị đau quặn lại một lúc, một kiểu đau rất khó chịu nặng nề, lại vô cùng giãy vò. Ngay lập tức cô dựng người dậy, cắn răng ngẩng đầu rồi lắc đầu với Ôn Đình Trạm: “Không sao.”

“Sắc mặt nàng trắng bệch, sao có thể nói là không sao, nàng rốt cuộc bị thương ở chỗ nào rồi?” Ôn Đình Trạm cúi người xuống ôm Dạ Dao Quang vào lòng, lo lắng hỏi.

“Muội thật sự không sao.” Cảm giác đau đớn bớt dần, Dạ Dao Quang đứng dậy, vẻ mặt nhẹ nhõm nói với Ôn Đình Trạm rồi cất bước về phía trước, nhìn về phía đám binh sĩ: “Sao chàng lại điều động quân đội đến?”

“Ta sợ có người gây bất lợi cho nàng.” Ôn Đình Trạm đang muốn giải thích cặn kẽ với Dạ Dao Quang nhưng ánh trăng chiếu xuống đúng vào chỗ mà Dạ Dao Quang vừa ngồi, chỗ đó lại hiện ra máu loãng khiến Ôn Đình Trạm run sợ. Cậu tiến lên giữ Dạ Dao Quang lại.

“Dao Dao, nàng rốt cuộc đã bị thương ở chỗ nào?”

Dạ Dao Quang bối rối: “Muội không bị thương, tuy rằng có giao đấu với đối phương nhưng muội không bị thương.”

Cả khuôn mặt Ôn Đình Trạm lập tức tối sầm lại, cậu mím môi nhìn Dạ Dao Quang: “Nàng không bị thương, vậy sao lại chảy máu!”

Hướng mắt nhìn sang phía Ôn Đình Trạm, quả nhiên có máu loãng khiến Dạ Dao Quang càng thêm nghi ngờ. Cô giơ tay sờ lên người, không có chỗ nào đau đớn cả. Lẽ nào trong lúc không rõ tình hình cô đã bị thương? Cuối cùng tay cô đưa ra phía sau người, thoáng thấy trên tay mình dính máu, lập tức cả người cô đều cứng lại.

Cô đại khái nhớ lại lúc này tay đã sờ vào chỗ nào, cả cơ thể này tuổi mộ cũng đã mười ba, ở thời hiện đại là mười hai, cũng đã đến tuổi bị

“người thân” (1) viếng thăm. Lại nghĩ đến việc lúc này cô bị đau bụng dưới, cô có thể chắc chắn là bị “người thân” viếng thăm rồi, ngay lập tức cả người cô đều cảm thấy không ổn. Đến lúc nào thì không đến, lại cứ nhất định là lúc này! Dạ Dao Quang nhìn sang Ôn Đình Trạm với vẻ mặt cố chấp, cô phải giải thích thế nào đây.

Lúc này một cơn gió lạnh thổi đến, Dạ Dao Quang chớp lấy thời cơ, ngay lập tức hắt xì hơi một cái rồi nhanh chóng khép áo choàng của Ôn Đình Trạm lại, tự ôm chặt mình: “Trạm ca, chúng ta nhanh trở về thôi, muội lạnh quá.”

Lúc này Ôn Đình Trạm mới không truy hỏi việc này nữa, vội vã đưa Dạ Dao Quang lên xe ngựa của Tiết Đại, sau đó quay người nói điều gì đó với đội ngũ đang canh gác bên bờ sông rồi chạy lại.

(1) Người thân: Ý chỉ kinh nguyệt của phụ nữ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Tri Kỷ

Ôn Đình Trạm chuẩn bị vô cùng đầy đủ, trên xe ngựa có áo quần sạch sẽ, còn có một cái bếp sưởi nhỏ nhưng khắp người Ôn Đình Trạm đều toát ra khí lạnh. Mặc dù không nói nhưng Dạ Dao Quang biết rằng đây có nghĩa là đang chờ cô giải thích. Nhưng việc này Dạ Dao Quang cũng không tiện giải thích, thế là trốn tránh không nói gì.

“Nàng đã hứa với ta, nàng sẽ không sao.” Ôn Đình Trạm đợi rất lâu, cuối cùng vẫn phải xị mặt mở miệng nói.

“Khụ khụ khụ.” Dạ Dao Quang ho nhẹ mấy tiếng: “Đây là sự cố ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, muội thật sự không sao. Không tin thì chàng trở về bảo Đỗ tứ thúc đến xem cho muội thì biết.”

Ôn Đình Trạm lại không nói gì nữa.

Không khí ngay lập tức lại trở nên ngọt ngào, Dạ Dao Quang đảo mắt rồi nói: “Người bị muội đá thương đâu rồi?”

Ôn Đình Trạm im lặng.

“Thiên Lân của muội vẫn còn ở trên người hử!” Dạ Dao Quang vội vàng hỏi.

Ôn Đình Trạm lại im lặng.

“Tại sao chàng lại điều động quân đội?”

Ôn Đình Trạm vẫn cứ im lặng.

Dạ Dao Quang cuối cùng cũng đã mất kiên nhẫn: “Ái chà, chàng đùa giỡn với tính khí của muội đúng không? Chàng không nói với muội, được thôi, có bản lĩnh sau này chàng đừng nói chuyện với muội nữa, hừ!”

Nói xong, Dạ Dao Quang liền quay mặt sang một bên, không để ý đến Ôn Đình Trạm. Theo như suy nghĩ của cô, Ôn Đình Trạm đáng ra sẽ lập tức mở miệng an ủi cô, tiếc là cô đợi rất lâu nhưng Ôn Đình Trạm cũng không quan tâm đến cô. Ngay lập tức sự giả bộ tức giận biến thành tức giận thật, cơn tức này khiến cho bụng dưới lại đau quặn một hồi.

Chắc chắn là do lần đầu tiên có kinh nguyệt, lại bị ngâm lâu trong nước, tuy rằng cô là người tu luyện nhưng cũng không có pháp thân không thể phá vỡ như kim cương. Trừ khi cô không phải là nữ nhân, còn không những vấn đề sinh lý này không thể bởi vì tu luyện mà không tồn tại. Cơn đau này khiến Dạ Dao Quang không nhìn được phải ôm bụng dưới cong người xuống.

“Nàng đau chỗ nào vậy?” Ôn Đình Trạm cuối cùng cũng ngồi không yên lại đến gần.

“Tránh ra.” Dạ Dao Quang đẩy Ôn Đình Trạm ra. Vốn dĩ trong thời gian có kinh nguyệt thì tính tình sẽ nóng nảy, Dạ Dao Quang còn là người tính khí vốn dĩ nóng nảy hơn người khác. Nếu không phải là tên tiểu tử đáng chết này chọc tức cô, cô làm gì bị chọc đau đến mức như thế này. Đều là cậu hại cô.

“Dao Dao.” Ôn Đình Trạm ngồi xuống bên cạnh Dạ Dao Quang, nhíu mày lại nhìn Dạ Dao Quang. Cậu muốn chạm vào cô nhưng lại không biết cô bị thương ở đâu, tay do dự trên không trung hồi lâu mà không biết làm sao để đặt xuống, chỉ có thể nói lớn với Tiết Đại: “Nhanh, về Mạnh phủ.”

Tiết Đại nghe ra sự bất an và cấp thiết trong giọng nói của Ôn Đình Trạm liền tăng tốc độ, may mà đại lộ trên đường trở về chiều hôm nay đã

dọn dẹp sạch sẽ, từ đại lộ trở về chỉ mất khoảng bảy phút rưỡi. Xe ngựa vừa dừng lại, Ôn Đình Trạm cũng không để ý nguyện vọng của Dạ Dao Quang, giơ tay đỡ ngang ôm lấy cô. Ôn Đình Trạm lần trước đã được tu luyện thân thể bằng long tiên dịch, ít nhất là có được chiều cao khoảng một mét bảy, ôm Dạ Dao Quang có hơn mét sáu một chút vào trong lòng hoàn toàn không có cảm giác hài hòa.

Vương Mộc đã chạy lên trước gõ cửa, vì vậy sau khi Ôn Đình Trạm ôm Dạ Dao Quang bước lên bậc thang, cửa chính của Mạnh phủ đã mở ra. Người gác cửa dĩ nhiên là nhận ra Ôn Đình Trạm, trực tiếp mở cửa cho cậu vào trong. Vừa bước chân vào Mạnh phủ, Ôn Đình Trạm đã dặn dò Vương Mộc:

“Đi mời đại phu!”

“Không được đi!” Việc này nếu như mời đại phu đến thì thật là mất mặt, Dạ Dao Quang lập tức ngăn cản.

Ôn Đình Trạm cũng không để ý gì đến cô, chỉ ôm cô tiến vào trong Mạnh phủ. Vương Mộc lại là người hầu của Ôn Đình Trạm, bình thường đều cùng với đệ đệ theo Ôn Đình Trạm ra vào, tất nhiên sẽ nghe theo lời của Ôn Đình Trạm. Hơn nữa sắc mặt của Ôn Đình Trạm thật khiến người ta sợ, hần lập tức chạy nhanh về phía hiệu thuốc.

Ôn Đình Trạm ôm cô đến phòng khách rồi mới nói với Lư thị: “Chị dâu, trên người Dao Dao bị thương, làm phiền tẩu kiểm tra một chút, sau đó nói cho đệ biết.” “Chuyện này là sao vậy?” Mạnh Bác và Lư thị nhận được thông báo của đầy tớ cũng vội vàng chạy ra. Tuy rằng trời đã tối nhưng hai người đều chưa đi nghỉ. Họ thấy Ôn Đình Trạm ôm Dạ Dao Quang, sắc mặt Dạ Dao Quang dường như hơi tái nhợt, cả người còn ướn nhẹp.

Nói xong cậu mới cùng Mạnh Bác đi ra ngoài. Lữ thị nhanh chóng dặn người đi lấy nước nóng, chuẩn bị quần áo khô rồi đi thay quần áo cho Dạ Dao Quang, bị Dạ Dao Quang ngăn lại: “Chị dâu, muội...”

Dạ Dao Quang ngập ngừng, sau đó giải thích cặn kẽ cho người từng trải như Lữ thị. Lữ thị không khỏi che miệng cười, sau đó mới quan tâm nói:

“Cơ thể của người con gái cần phải được yêu chiều, đặc biệt là khi đến tháng sẽ càng suy yếu, muội lại còn đi ngâm mình dưới sông, nếu mà gặp phải mầm bệnh thì đúng là chuyện cả đời rồi.”

Nàng vừa nói vừa tự mình cùng với mấy nha hoàn giúp Dạ Dao Quang tắm, thay quần áo, còn tự mình dạy cho Dạ Dao Quang dùng băng vệ sinh của thời cổ đại như thế nào, sắp xếp ổn thỏa mọi việc. Vương Mộc cũng mời đại phu đến.

Đại phu đến, Lữ thị cũng nhất định muốn Dạ Dao Quang xem một chút để tránh mắc phải mầm bệnh.

“Cô nương đây là lần đầu có kinh nguyệt, lại thêm rơi xuống nước, may mà thân thể và gân cốt của cô nương rất tốt. Mấy ngày tới chịu khó nghỉ ngơi dưỡng bệnh, lão phu kê một ít thuốc bổ máu và khí huyết uống là khỏi.” Đại phu nhanh chóng kê thuốc rồi đưa cho Lữ thị.

Lữ thị tiễn đại phu ra ngoài, Ôn Đình Trạm đợi ở bên ngoài lập tức lao đến: “Chị dâu, Dao Dao rốt cuộc bị làm sao vậy? Bị thương có nặng không, đệ thấy nàng ấy chảy không ít máu.”

“E hèm.” Lữ thị tất nhiên cũng ngại khi tự mình phải giải thích chuyện này cho Ôn Đình Trạm nghe, vì vậy chỉ có thể đẩy đại phu ra ngoài: “Đại phu đang ở đây, đệ hỏi đại phu đi.”

Nói xong nàng quay đi, dặn dò cận kề Dạ Dao Quang trong những ngày “đèn đỏ” cần chú ý điều gì, chỗ nào cần kiêng kị nhất định phải kiêng. Nàng nói hồi lâu mới thấy đêm đã khuya rồi, bảo Dạ Dao Quang nghỉ ngơi sớm.

Lư thị đi rồi, Ôn Đình Trạm mới rón rén bước vào, trên khuôn mặt trắng muốt hiện lên vẻ đỏ ửng có chút khả nghi. Cậu tiến vào trong phòng thấy Dạ Dao Quang nằm trên giường, cũng ngại nhìn vào mắt cô, bèn đưa ánh mắt nhìn lên màn lụa bên cạnh:

“Ta đã sai người bắt tên đó rồi, Thiên Lân ở chỗ ta. Chị dâu nói nàng cần nghỉ ngơi sớm, ta không quấy rầy nàng nữa!”

Nói xong cậu liền đặt Thiên Lân trên mép giường rồi chạy như bay. Nhìn bộ dạng cậu như vậy, Dạ Dao Quang không nhịn được phì cười một tiếng, chút nỗi buồn đó cũng không còn nữa. Hơn nữa sáng sớm ngày hôm sau, Dạ Dao Quang mặc dù bị đồng hồ sinh học gọi dậy nhưng cả người cô lười biếng không muốn dậy bèn giày vò Kim Tử đang nằm ngủ ngon một hồi. Vừa mới chơi một lúc, cô đã nghe thấy tiếng bước chân của Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm nhanh chóng đẩy cửa bước vào, nha hoàn trông coi ở bên ngoài đều không bị cậu đánh thức, bên ngoài trời vẫn còn chưa sáng.

Ôn Đình Trạm vòng qua bình phong bước vào trong phòng, bưng một bát canh thuốc, mặt mũi dù có chút đen nhẻm nhưng ánh mắt lại thư thái. Cậu thấy Dạ Dao Quang đã tỉnh, lập tức bước đến: “Ta biết là nàng ắt hẳn đã tỉnh rồi. Đêm qua ta đã hỏi đại phu, loại canh thuốc này phù hợp nhất để nàng bồi bổ, uống khi bụng rỗng thì hiệu quả của thuốc càng tốt.”

Dạ Dao Quang nhìn ra ngoài cửa sổ, e rằng lúc này người trong bếp của Mạnh phủ đều vừa mới bắt đầu làm việc. Nhìn thấy Ôn Đình Trạm mặt mày nhếch nhác, trong lòng cô bức bối, không khỏi cau mày nhìn Ôn Đình Trạm:

“Đích thân chàng sắc?”

Ôn Đình Trạm gật đầu không nói gì, cẩn thận đưa bát thuốc cho Dạ Dao Quang.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Cảm Động

Ôn Đình Trạm xuống bếp nấu thuốc cho cô, dù từ trước đến nay không phải đụng tay làm gì bao giờ. Trong hoàn cảnh này, không nói ở kiếp này, dù là ở kiếp trước cũng đủ để cho người ta cảm thấy ấm lòng rồi. Dạ Dao Quang nhận lấy từ tay Ôn Đình Trạm rồi ngửi thử, cảm thấy có chút hương vị ngọt ngào, cũng không thấy nóng liền ngẩng đầu uống luôn.

Một dòng nước ấm lan tỏa khắp cơ thể Dạ Dao Quang, khắp cơ thể đều trở nên ấm áp. Dạ Dao Quang chưa kịp khen Ôn Đình Trạm, bỗng nhiên cảm thấy đầu mũi nóng lên. Cô đưa tay lên quệt thấy hai hàng máu chảy ra, trợn mắt tức giận nhìn Ôn Đình Trạm: “Rốt cuộc thì chàng đã bỏ cái gì vào đây vậy?”

Ôn Đình Trạm cũng không biết mình đã cho cái gì vào, lập tức quay đi gọi nha hoàn đang đứng ngoài cửa: “Mau đi mời đại phu!”

Vì vậy mà mới sáng sớm, Mạnh phủ đã bị phá vỡ sự yên tĩnh vào buổi sáng sớm trong hoàn cảnh đó, vợ chồng Mạnh Bác tưởng xảy ra chuyện lớn gì nên vội vã chạy tới. Lúc này đại phu cũng đã được mời tới, châm cứu xong mới khiến cho máu mũi Dạ Dao Quang ngừng chảy.

Sau đó ông bày ra vẻ mặt không biết làm sao nhìn Ôn Đình Trạm: “Thiếu công tử thương người, lão phu đương nhiên hiểu nhưng lão phu mở mấy vị thuốc kia ra, những dược liệu của thiếu công tử dùng đều quá tốt. Gân cốt cơ thể cô nương ấy đã bình phục rồi, nếu cứ uống nhiều lại trong thời tiết nóng bức giữa hè, khó tránh khỏi nóng trong người”.

Đại phu nói mà Ôn Đình Trạm cũng không ngẩng đầu lên nghe. Ôn Đình Trạm chỉ muốn cho Dạ Dao Quang bồi bổ tốt một chút, còn sợ thuốc trong tiệm không tốt, nửa đêm còn bắt Tiết Đại trở về lấy thuốc mà Trọng Nghiêu Phàm tặng bọn họ nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

“Đại phu, không biết muội muội này của ta như thế nào rồi?” Trong lòng Lữ thị đang nén cười, nhưng nhờ được dạy dỗ tốt nên nàng đã cố nhịn được.

“Không sao, có điều sẽ không chịu được việc này lần thứ hai đâu”. Đại phu căn dặn xong liền xin phép cáo lui.

Lữ thị và Mạnh Bác liếc nhau một cái, bên ngoài trời cũng sáng rồi, Mạnh Bác ho nhẹ một tiếng nói: “Bữa sáng đã bày ra xong rồi, chúng ta ra trước đây. Doãn Hòa và Dạ cô nương không cần vội”.

Nói xong, hai người liền đi. Nha hoàn cũng biết điều, đều bị Ấu Ly cho lui xuống hết. Vì Tiết Đại trở về lấy thuốc, Ấu Ly không biết Dạ Dao Quang bị làm sao mà chỉ biết là Dạ Dao Quang bị thương, nàng không yên tâm bèn đi cùng, nên giờ mới ở đây.

Trong phòng giờ chỉ còn Dạ Dao Quang đang nằm trên giường, ánh mắt yếu ớt nhìn Ôn Đình Trạm, không ai có thể hiểu nổi tâm trạng của cô lúc này. Vốn dĩ trái tim cô đang đập không ngừng trong sự cảm động, trong chớp mắt cảm giác hạnh phúc đó được đắm chìm trong mật ngọt nhưng niềm hạnh phúc đó chưa được một phút thì đã bị phá nát.

Nghĩ lại lúc này máu mũi cô không làm sao có thể ngừng chảy được, lại còn bị vợ chồng Mạnh Bác chê cười, trong lòng cô không thể nén nổi cơn tức. Nhưng nhìn bộ dạng Ôn Đình Trạm lúc này, lại nghĩ đến cảnh sáng nay cậu đã dậy sớm sắc thuốc cho cô cũng coi như là có tâm. Huống hồ ở thời cổ đại nam nhân đều cho rằng nữ nhân đến kỳ là điềm xấu nên đều

không có ý muốn lại gần nhưng Ôn Đình Trạm vẫn bên cạnh cô như vậy, mặc dù trong lòng rất giận nhưng không làm sao thể hiện ra ngoài được.

Lấy lại tâm lý xong Ôn Đình Trạm mới dám ngẩng đầu lên nhìn Dạ Dao Quang, sau đó đến ngồi bên cạnh cô, đưa cánh tay ra trước mặt cô: “Trong lòng không thoải mái thì cứ cắn ta đi, là lỗi của ta. Nàng đừng cố nhịn, nhịn lâu sẽ có hại cho thân thể”.

Nếu như Dạ Dao Quang lúc này còn muốn cắn cho Ôn Đình Trạm một cái thì nay cũng hết rồi, cô đẩy tay hắn ra, sau đó đưa tay ra: “Chàng đỡ muội dậy đi. Đêm qua không ăn gì lại còn bị chảy bao nhiêu là máu nữa, giờ muội đang rất đói!”

Ôn Đình Trạm vội vã đỡ cô dậy, khoác cho cô cái áo sau đó đưa cô ra nhà ăn. Vợ chồng Mạnh Bác đang đợi bọn họ, Mạnh Uyển Đình đã về nhà, trong phủ chỉ có vợ chồng Mạnh Bác và Mạnh Hằng. Đợi đến khi hai người Ôn Đình Trạm đến thì mọi người bắt đầu dùng bữa.

Ôn Đình Trạm luôn đứng bên cạnh lo lắng, tự mình giám sát, vẽ xong một cái liền bắt cô lên giường nằm nghỉ. Ăn sáng xong, Dạ Dao Quang sai Vương Mộc đi mua ít đồ, đều là đồ để vẽ bùa. Việc trong Trịnh phủ đến giờ còn chưa làm xong, Dạ Dao Quang còn phải làm phép nhưng lại bị vẻ mặt hầm hầm của Ôn Đình Trạm ngăn lại, nên chỉ có thể gửi đi những lá bùa đã vẽ xong cho những người trong phủ đó.

“Muội đâu có yếu đuối như vậy”. Dạ Dao Quang trợn mắt, thầm nghĩ: Nếu mình đến kỳ chắc chàng ấy sẽ bám riết mình, nếu mình có thai chắc chàng ấy ăn không ngon ngủ không yên mất. Chỉ nghĩ thôi cô đã không muốn nghĩ tới, liền hừ hừ vài tiếng.

“Đại phu nói cơ thể nữ nhi vốn yếu ớt, không thể qua loa được”. Ôn Đình Trạm nói đâu ra đấy.

“Được rồi được rồi, muội biết rồi”. Dạ Dao Quang không muốn cãi nhau với cậu.

“Đã thông báo cho Tiên phủ chưa?”

“Tiết Đại vừa đi làm rồi”. Ôn Đình Trạm gật đầu nói:

“Dao Dao, sao nàng lại nhảy xuống nước làm gì”.

“Dao linh bị tên kia ném xuống nước”. Vừa nhắc tới chuyện này, sắc mặt Dạ Dao Quang liền tức giận.

“Nhưng muội không tìm thấy.”

“Dao linh chưa tìm thấy chứng tỏ phong ấn vẫn chưa hoàn toàn bị phá bỏ, nàng không cần lo lắng”. Ôn Đình Trạm an ủi.

“Nếu là bình thường thì muội cũng không lo nhưng sự việc xảy ra đã được sáu tháng rồi, lại qua thêm một tháng nữa là đến mười lăm tháng bảy rồi”. Dạ Dao Quang vừa nghĩ tới đã thấy sốt ruột.

“Mười lăm tháng bảy là ngày quỷ môn quan mở cửa, muội thực sự rất lo vào ngày mười lăm tháng bảy này mấy người kia sẽ đưa dao linh tới. Muội cũng không biết rốt cuộc bọn họ muốn làm gì, càng không biết bây giờ dao linh bây giờ ra sao nữa”.

Hơn nữa đây không phải chỉ có một người, nếu có người tới giúp, dao linh cũng sẽ không bị rút xuống nước!

“Bây giờ chúng ta có nghĩ nhiều hơn nữa thì cũng chẳng làm được gì, việc là do con người làm ra, trước tiên phải tìm ra cách giải quyết đã”. Ôn Đình Trạm nói:

“Còn tên kia, ta sẽ cố gắng tìm cách để cho hắn ta sớm phải mở miệng”.

“E là không dễ dàng gì”. Người kia Dạ Dao Quang đã nhìn qua. Hắn là người có ý chí kiên định, thường được coi là người có phẩm chất kiên cường bất khuất. Hơn nữa hắn cũng không phải là người phàm, e rằng dùng hình cũng không có tác dụng gì. Có điều nghĩ đến chiêu thức hắn dùng để đối phó với mình, Dạ Dao Quang nhú mày:

“Chiêu thức của hắn tung ra vô cùng kỳ dị”.

“Bây giờ muội không được suy nghĩ nhiều, mọi việc để mấy ngày sau nói tiếp”. Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang đang trầm tư suy nghĩ liền nghiêm mặt nhắc nhở.

Dạ Dao Quang liếc mắt một cái, sau đó quay người sang một bên, quay lưng về phía Ôn Đình Trạm: “Bây giờ muội muốn đi ngủ, chàng đừng làm phiền muội!”

Lần này Ôn Đình Trạm không nghi ngờ gì cả, đắp lại chăn cho Dạ Dao Quang xong liền rời đi.

Đợi Ôn Đình Trạm đi rồi, Dạ Dao Quang lại suy nghĩ một lúc. Chiêu thức kia dường như đã từng thấy qua nhưng trong kí ức của cô cũng không thể nhớ ra kiếp trước đã thấy nó ở đâu, cứ nghĩ mãi rồi ngủ thiếp đi. Lúc cô tỉnh lại đã qua giờ Ngọ, Ấu Ly vẫn luôn hầu hạ bên cạnh. Dạ Dao Quang vừa tỉnh dậy, Ấu Ly liền giúp cô súc miệng, sau đó mang đồ ăn đến.

“Cô nương, phu nhân Trịnh phủ có tới thăm người”. Đợi Dạ Dao Quang ăn xong Ấu Ly mới nói.

Dạ Dao Quang liền đi ra ngoài sân, bởi lúc này Lữ thị đang tiếp Trịnh phu nhân ở đó. Trịnh phu nhân đến trước là để cảm ơn, sau là để trả thù lao, số tiền mà Trịnh phu nhân trả cho cô là khoảng một vạn lượng!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Trọng Nghiêu Phàm Đến

Trịnh gia không có căn cơ gì. Trịnh huyện lệnh sinh ra là con nhà nghèo, sáu năm trước mới đỗ tiến sĩ, bây giờ là huyện lệnh nơi này. Chẳng qua Trịnh phu nhân thật sự xuất thân từ đại tiểu thư thế gia, nhưng chỉ sợ cái giá một vạn lượng này cũng quá sức đối với Trịnh phu nhân. Nói đến cùng thì không có đạo lý phụ nữ đã xuất giá về nhà mẹ đẻ đòi tiền.

Cô nhận tiền. Sau năm ngày năm nghỉ, Dạ Dao Quang thoát khỏi sự theo dõi của Ôn Đình Trạm. Cô nhanh chóng chạy về phía Trịnh phủ, dùng Thiên Lân hút âm khí đã bị cô dùng bùa vây lại ở đó. Lần này âm khí nhiều vô kể khiến Thiên Lân sau khi hấp thụ xuất hiện tình trạng quá tải. Dạ Dao Quang mở to mắt nhìn Thiên Lân lơ lửng giữa không trung, thân phình lên như bong bóng cá. Sợ Thiên Lân phát nổ nên Dạ Dao Quang vội vàng quét sạch khí ngưng tụ quanh Thiên Lân giữa không trung.

Làn khí ngũ hành mỏng bao trùm lấy Thiên Lân. Từng làn khí tựa sóng vây Thiên Lân lại, đánh qua đánh lại rửa sạch nó. Thiên Lân ngưng phòng lên, từ từ xẹp xuống nhờ khí ngũ hành của Dạ Dao Quang thấm vào. Sau đó, Dạ Dao Quang thấy thân kiếm của nó chậm chậm dài thêm ước chừng khoảng hai tấc!

Thiên Lân rơi lại vào lòng bàn tay của cô. Thiên Lân vốn chỉ lớn bằng bàn tay giờ đã dài hơn ngón tay một khúc. Dạ Dao Quang hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Thiên Lân đã quay về trạng thái ban đầu. Ý niệm vừa khẽ động đã dài thêm hai tấc nên lúc này cô hết sức vui mừng.

Cô túm lấy Kim Tử: "Thật không ngờ thứ này giống người, có thể giãn ra co lại nè!"

Kim Tử bất chợt bị Dạ Dao Quang vòng khuỷu tay qua cổ siết lại, làm bộ đáng thương mở to đôi mắt tròn châu ra nhìn, thè lưỡi, bộ mặt như sắp bị siết chết làm nũng: "Éc... éc..."

Dạ Dao Quang buông Kim Tử ra, sau đó bắt đầu nghiên cứu Thiên Lân cẩn thận. Cây tiểu đao này còn thần bí vào quý báu hơn so với cô nghĩ, lần này nó hấp thụ âm khí của Trịnh phủ hình như đã tiến cấp rồi. Vậy là nó có thể thu nạp âm khí để tu luyện, tu luyện như thế không biết có đúng chừng mực hay không? Mà tu luyện bằng âm khí không biết về sau sẽ biến thành hình dạng thế nào?

"Dao Dao, nàng đang nghĩ gì vậy?" Dạ Dao Quang đang tập trung suy nghĩ. Ôn Đình Trạm đến tìm, thấy cô cứ ngồi ở bậc thang cầm Thiên Lân thất thần.

Dạ Dao Quang đưa Thiên Lân cho Ôn Đình Trạm: "Chàng xem."

Ôn Đình Trạm nhìn thấy Thiên Lân dài thêm hai tấc: "Đây là chuyện gì?"

"Hấp thụ âm khí." Dạ Dao Quang nói:

"Muội có thể cảm nhận được uy lực của nó lớn hơn lúc trước. Bình khí thuần âm được mài giũa trở thành pháp khí có thể hấp thụ âm khí là chuyện thường nhưng muội chưa bao giờ gặp bình khí biết dùng âm khí để tu luyện."

"Nàng đang lo điều gì?" Ôn Đình Trạm lật lật Thiên Lân rồi trả cho Dạ Dao Quang.

"Không biết, nên sợ."

Đối với một vật không hiểu rõ mới luôn lo lắng không biết cách nào nắm giữ.

"Nếu nó dùng âm khí để tu luyện thì sẽ không đả thương nàng." Ôn Đình Trạm nắm tay Dạ Dao Quang.

"Chỉ cần tu vi của nàng đủ để kiểm soát nó, còn sợ nó thoát khỏi tay nàng nhảy xuống biển sao?"

Dạ Dao Quang đột nhiên thoải mái. Đúng vậy, trước đây cô đã trích máu nhận chủ. Nếu Thiên Lân có thể tu luyện thì không có khả năng cản lại chủ nhân, bất kể nó là chính hay tà, chỉ cần cô còn thì nó nhất định phải phục vụ cho cô. Cô quả thật đã lo sợ không đâu!

Cô trở nên dần như vậy từ khi nào? Nghĩ vậy, ánh mắt không tốt lành của cô nhìn Ôn Đình Trạm. Ngay tức khắc, Ôn Đình Trạm cẩn thận hỏi: "Ta có gì sao?"

"Ở với người thông minh lâu sẽ ngày càng dần." Dạ Dao Quang hừ lạnh một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

Ôn Đình Trạm đưa tay sờ mũi, hoàn toàn không để ý lời của Dạ Dao Quang. Cậu thầm nghĩ Dao Dao nhà cậu đang khen cậu thông minh đây mà! Sau đó cậu cười híp mắt đi theo Dạ Dao Quang.

Không cần đến vài ngày, Tiền phủ đã phái đại quản gia tự mình đến đây tặng mười vạn lượng. Trong đó bảy vạn lượng là của Tiền phủ, ba vạn lượng là Hạ tam gia trả vì công sức Dạ Dao Quang xem bói tìm lại đồ ở Tiền phủ, đã đủ mua một kho lương thực. Cuối cùng Dạ Dao Quang cũng không từ bỏ ý định đi đến con sông phía bắc nhưng vẫn không tìm được dao linh, chỉ đành không cam lòng trở về nhà. Sau khi về nhà lập tức giao mười vạn lượng cho Ôn Đình Trạm, để cậu dùng Tiểu Quai Quai truyền tin cho Trọng Nghiêu Phàm. Bất kể là chuyện ra mặt hay thu mua lương thực thì Trọng Nghiêu Phàm làm mới là tốt nhất. Dương phủ cũng lấy ra năm

vạn lượng, bây giờ dùng mười lăm vạn lượng có thể mua rất nhiều lương thực. Hơn nữa nếu nói chuyện này cho Trọng Nghiêu Phàm, hẳn cũng sẽ không thể không nhúng tay vào. Tất nhiên hẳn chắc chắn sẽ coi phong chức là điều quan trọng nhất nhưng chuyện này không ảnh hưởng, mỗi nơi đều có người trông coi là chuyện tốt.

Lại qua hai ngày, Trọng Nghiêu Phàm tự mình tìm tới cửa. Không ở núi sâu giám sát khai thác mà chạy tới, Dạ Dao Quang nghĩ chắc chắn có chuyện lớn.

"Có phải chuyện thu mua lương thực có vấn đề hay không?" Dạ Dao Quang ngồi xuống liền mở miệng hỏi.

Trọng Nghiêu Phàm uống một ngụm trà mới nói: "Vấn đề không nhỏ, cô cũng biết lần này cô lại giúp để sự lập công lớn."

"Sự tình thế nào?" Ôn Đình Trạm nhìn Dạ Dao Quang xong mới hỏi.

"Thái Tổ có thể gây dựng giang sơn, không thể bỏ qua công lao của quốc sư theo ngài năm xưa. Năm đó quốc sư từng nói: "Đại Nguyên thịnh vượng được thế này, phải cảm ơn hẳn năm phần." Lời này tuy ngông cuồng nhưng là sự thật, cho nên địa vị học giả Huyền học (*) triều ta cao hơn nhiều so với bất kì triều đại nào trước đây. Mặc dù phủ quốc sư bây giờ không còn nữa, nhưng cũng thiết lập Dịch học ở trường học các nơi. Người có thể vào Khâm Thiên Giám ngày nay đều không phải loại hữu danh vô thực nhưng đến cả điểm khác thường này cũng không nhìn ra." Trọng Nghiêu Phàm nhếch môi châm biếm:

"Ta nhận được thư của các người thì lập tức phái người thu mua lương thực, lúc này mới phát hiện đã có không ít thương gia Giang Nam âm thầm cấp lương cho quân. Ta tìm hiểu nguồn gốc của chuyện này mới phát hiện ra Bảo Chương Chính của Khâm Thiên Giám đã giấu giếm tin tức của Linh Đài Lang, lén giao cho chủ nhân phía sau!"

Nói đến phần sau, ánh mắt Trọng Nghiêu Phàm lạnh lẽo, nắm chặt tay biểu hiện lửa giận bên trong hẳn.

Bảo Chương Chính và Linh Đài Lang đều là chức quan của Khâm Thiên Giám. Linh Đài Lang chính là quan thất phẩm phụ trách quan sát hiện tượng thiên văn, Bảo Chương Chính là quan bát phẩm phụ trách ghi lại sự biến đổi của khí trời, xác định lành dữ.

Đừng cho rằng Bảo Chương Chính chỉ là quan bát phẩm, không có thực quyền gì nhưng vẫn có thể gây ra chuyện hại nước hại dân như lúc này.

"Lúc này đã dính dáng đến giới quan lại Giang Nam rồi sao?" Ôn Đình Trạm khắc sâu manh mối đứng dậy. Giới quan lại Giang Nam là một mảnh đất phì nhiêu, quan viên rất nhiều, quyền lợi rối rắm cũng nhiều, vô số điều hoàn toàn mơ hồ. Một khi động gốc, rất có thể sẽ bị cầm chân trong đó. Lúc đầu tiên hoàng sai không ít quan thanh liêm đến thanh trừng Giang Nam nhưng chẳng những không thành công, mà còn làm cho Giang Nam rối rắm thêm

"Đúng vậy, đã dính đến giới quan lại Giang Nam." Trọng Nghiêu Phàm cười lạnh chế giễu:

"Trước kia chỉ là một tri phủ Tề Châu, bây giờ lòng người hoảng loạn, tai họa lớn thêm. Chỉ sợ dù lúc này có tra ra thật sự là ai thì cũng chỉ có thể giơ cao đánh khẽ. Chính vì biết cục diện như vậy nên những người này mới không sợ!"

(*) Huyền học: Trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bật thời Ngụy Tấn sáng lập bằng cách nhào nặn tư tưởng Lão - Trang và tư tưởng Nho gia.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Cầu Tới Cửa

Quan trường là một vòng xoáy nước sôi lửa bỏng. Đôi khi có vài người tội ác tà trời nhưng vì tạm thời nghĩ cho đại cục nên không thể trừng trị. Ôn Đình Trạm đã lĩnh ngộ ra những thứ này từ rất nhiều sử sách nhưng chuyện lần này quá mức tồi tệ. Quan lại không quan tâm đến bách tính, còn nhân lúc thiên tai ập tới, phân phát tiền của người chết không đến nơi đến chốn. Đừng nói trong lòng Trọng Nghiêu Phàm khó chịu, đến cả Ôn Đình Trạm cũng bức bối.

"Giết không được thì hãy làm hẩn đau!" Ánh mắt Ôn Đình Trạm sâu thẳm.

Trọng Nghiêu Phàm bưng ly trà trong tay một lát, sau đó sắc mặt hòa hoãn lại, nhìn Ôn Đình Trạm: "Khiến hẩn đau? Đau như thế nào?"

"Tất nhiên là đau đến mức sống không bằng chết." Ôn Đình Trạm cười sâu xa:

"Ta muốn khiến thứ mà bọn chúng quan tâm hơn cả tiền tài mất đi."

"Ví dụ như... chức quan?" Trọng Nghiêu Phàm lắc đầu:

"Tuổi người còn quá nhỏ, không biết có vài người động vào thì sẽ gây nên đại loạn. Không phải ai nhậm chức cũng có thể xử lý công bằng cục diện rồi rầm trước mắt."

Ôn Đình Trạm nhíu mày: "Ai nói phải động vào bọn họ?"

"Vậy ý của người là..." Ánh mắt Trọng Nghiêu khác hẳn nhìn Ôn Đình Trạm.

"Phải để cho bọn chúng ở đó, có việc thì bọn chúng chịu trách nhiệm, lúc không có việc gì làm thì để chúng ra sức vì người khác." Ôn Đình Trạm cười híp mắt nói:

"Có chứng cứ trong tay, bệ hạ sẽ niệm tình khổ công to lớn của chúng, không đành lòng giết bọn chúng. Nhưng hồ sơ phạm tội rõ mồn một trước mắt, cũng có thể dựa vào đó quang minh chính đại để đưa người giám sát. Còn về chức quan gì đó, bệ hạ có thể tùy ý ban cho vài chức, phẩm cấp không cao không thấp là được..."

"Hay!" Trọng Nghiêu Phàm không khỏi giơ ngón tay cái lên, sau đó nhìn Ôn Đình Trạm với cặp mắt khác xưa: "Bụng đói kêu vang ngồi trước một bàn lớn cao lương mỹ vị nhưng chỉ có thể nhìn người khác ăn thay bọn chúng mà chúng cũng không thể có một câu oán hận, còn phải cảm kích ân tình không truy cứu của bệ hạ, chiêu này thật là thâm độc."

"Đa tạ Hầu gia khen ngợi." Ôn Đình Trạm cười cẩn trọng.

Ánh mắt Trọng Nghiêu Phàm đầy thâm ý nhìn Ôn Đình Trạm: "Ta thật muốn phá cái đầu như quả dưa nhỏ này của người ra để nhìn thử bên trong có gì khác với bọn ta! Thảo nào để sư bị người cự tuyệt mà còn cố thu nhận người."

"Người thử nhìn đi." Ánh mắt Dạ Dao Quang âm trầm nhìn Trọng Nghiêu Phàm.

Trọng Nghiêu Phàm đặt năm tay lên môi ho nhẹ hai tiếng: "Đùa thôi, đùa thôi. Lòng ta còn tràn đầy mong chờ Ôn công tử trở thành quan đồng liêu với ta. Ta đã có thể tưởng tượng đời khi người vào triều sẽ có biết bao người sống không bằng chết."

"Chắc chắn sẽ không làm Hầu gia thất vọng." Ôn Đình Trạm cười rất ôn hòa: "Chỉ mong Hầu gia không nằm trong số đó."

"Mỗi mắt chờ mong." Trọng Nghiêu Phàm nhướn nhướn mày, sau đó nhìn Dạ Dao Quang: "Ta đã thu mua lương thực xong, tháng sau sẽ lần lượt chở tới đây. Cô chọn một chỗ cất giữ tốt là được."

"Ta biết rồi." Dạ Dao Quang gật đầu.

"Ồ, sao ta lại cảm thấy căn nhà này của người rất thoải mái nhỉ?" Ngồi một lúc lâu, Trọng Nghiêu Phàm cảm thấy ngồi ở chỗ này rất thoải mái, nhưng cụ thể thoải mái ở nơi nào thì hẳn lại không nói ra được. Hẳn muốn nói ghế ngồi trong nhà, nhưng nó lại kém xa phủ đệ của hẳn.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nhìn nhau cười, cũng không giải thích cho Trọng Nghiêu Phàm. Nếu cho hẳn biết, không chừng hẳn sẽ quần lấy Dạ Dao Quang, đòi cô đến phủ đệ bày trận pháp cho hẳn. Vì vậy nên Ôn Đình Trạm nói: "Hầu gia đi đường xá xa xôi chắc đã thấm mệt. Ta đã sai người chuẩn bị xong nước ấm, hay là nghỉ tạm trước đã nhé?"

Trọng Nghiêu Phàm chỉ thuận thế đứng lên: "Cũng tốt, quả thật có chút mệt mỏi."

"Chính vì ta không vào triều đình nên mới là người ngoài cuộc sáng suốt." Ôn Đình Trạm giải thích: "Bất luận là đế sư, mưu sĩ bên cạnh đế sư hay Vĩnh Phúc Hầu, bọn họ đều dây dưa cùng triều đình quá nhiều, thân ở trong đó nhưng lòng không muốn. Bản thân bọn họ cũng không muốn bị đối xử như thế, đương nhiên sẽ không nghĩ đến biện pháp trực tiếp đánh trả đơn giản như vậy. Bọn họ nghĩ tới đầu tiên là đại cục không thể tác động, nhưng lại quên mất có thể lấy tĩnh chế động, lấy lui làm tiến." Sau khi Trọng Nghiêu Phàm rời khỏi, Dạ Dao Quang để một tay lên vai Ôn Đình Trạm, cười híp mắt nhìn cậu: "Chàng đúng thật ngày càng đa mưu túc trí,

người không biết còn tưởng rằng chàng đã trà trộn vào triều đình nhiều năm rồi!"

Dạ Dao Quang nhìn đôi mắt đen láy thâm thúy ấy. Mỗi lần cậu ung dung ứng đối với bất kì trắc trở gì, bên trong cũng đều tỏa ra một tia sáng lóng lánh như vậy, đẹp đến mức có thể hút hồn người vào trong. Cả dáng vẻ bình thản phân tích của cậu cũng khiến người ta say mê không ngớt. Dạ Dao Quang trực tiếp vươn tay nắm khuôn mặt nhỏ của cậu: "Trạm ca nhà chúng ta ời, sao chàng lại đáng yêu như vậy chứ!"

Lúc đầu cậu cảm thấy kinh ngạc, rụt rè với Dạ Dao Quang nhưng càng về sau càng bất đắc dĩ phải thỏa hiệp, đến bây giờ Ôn Đình Trạm đã coi hành động này thành một sự hưởng thụ. Nếu là người quan tâm nhất làm thì không thể ghét bỏ, không thể cự tuyệt mà phải tươi cười nhận lấy. Vì vậy nên Ôn Đình Trạm bị cô bóp khuôn mặt mà còn cười với cô.

Dạ Dao Quang ngượng ngừng thu tay về, sau đó rũ tay áo xuống che khuất cánh tay, khẽ than: "Không phải lúc đầu chàng nói chuyện Cừu Vạn Hách sao? Không phải lúc này Trọng Nghiêu Phàm nhắc đến chuyện Tề Châu tri phủ ngã xuống sao?"

"Vì tri phủ Tề Châu bỏ bê nhiệm vụ, cấu kết hãm hại trọng thần triều đình nên lập tức bị hành quyết xử trảm. Trước khi chúng ta quay về đã kết án tử hình, gia sản kẻ thù bị xung công. Nàng nghỉ ngơi nhiều ngày, ta cũng phái người đi nghe ngóng tung tích của Cừu Vạn Hách và muội muội hần, đến cả nhà tổ của họ cũng bị niêm phong." Nhớ tới Cừu Vạn Hách đã cùng tâm sự, trong lòng có hoài bão lớn, một lòng hướng tới quan trường, trong sạch liêm khiết, trong lòng Ôn Đình Trạm cũng có chút phiền muộn. Biến cố lần này đã mất đi một tri phủ cao thượng trong sạch, một trái tim niên thiếu tràn đầy chí khí.

"Chàng yên tâm, sau này chàng sẽ gặp lại hần." Dạ Dao Quang nói. Chỉ cần phần mộ tổ tiên nhà Cừu Vạn Hách bất động, muội muội xinh đẹp

kia của hắn ít nhất sẽ đạt tới vị trí tứ phi.

"Cảnh còn người mất." Ôn Đình Trạm mím môi.

Đang lúc Dạ Dao Quang không biết mở miệng thế nào thì Vương Đông vội vã chạy vào: "Công tử, cô nương, huyện thái gia tới."

"Huyện thái gia?" Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm buồn bực nhìn nhau. Với tính cách của Mạnh Lăng, tới nhanh như vậy chắc không phải vì Trọng Nghiêu Phàm.

"Mau mời đến chính đường." Ôn Đình Trạm đứng lên, cũng đi về phía chính đường.

Huyện thái gia Mạnh Lăng là người nhà họ Mạnh, xuất thân từ tiến sĩ nhị bảng. Hiện tại hắn cũng vừa đến tuổi ba mươi, đang độ chín muồi, cư xử độ lượng. Tuy tướng mạo bình thường nhưng là nam tử có khí chất nho nhã.

"Bái kiến đại nhân." Ôn Đình Trạm thấy Mạnh Lăng liền hành lễ.

Cậu mới hành lễ được một nửa đã bị Mạnh Lăng đưa tay đỡ lấy: "Nếu Doãn Hòa và tứ đệ đã là huynh đệ thì đừng coi như người xa lạ, hãy gọi ta một tiếng Mạnh tam ca đi! Và lại lần này ta đến là có chuyện muốn nhờ vả."

Cũng là tiến sĩ nhị bảng nhưng Mạnh Bác không làm quan. Nói tới địa vị ở Mạnh gia thì Mạnh Lăng cưỡi ngựa cũng không sánh nổi Mạnh Bác. Đến cả Mạnh Bác đều ở cùng huynh đệ Ôn Đình Trạm, hắn dĩ nhiên không dám ra oai ở nơi này.

"Mạnh tam ca xin hãy nói." Ôn Đình Trạm lắng nghe.

Mạnh Lăng gật đầu với Ôn Đình Trạm, sau đó nhìn Dạ Dao Quang:
"Dạ cô nương, ta tới là muốn xin Dạ cô nương bói một quẻ giúp ta, tìm một người mất tích nhiều năm."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Tai Sát

"Không biết Mạnh đại nhân muốn tìm người nào?" Dạ Dao Quang chào Mạnh Lăng xong ngồi xuống, sau đó hỏi.

"Một vụ án mạng." Mạnh Lăng cân nhắc lời lẽ mới nói: "Ba mươi năm trước, huyện Lữ Lăng có một phú hộ họ Mộc, cũng là hương thân (1) ở vùng này. Lúc về già Mộc hương thân có một người con trai là Mộc Tiền. Khi Mộc Tiền mười hai tuổi thì Mộc hương thân qua đời. Người vợ góa chồng của ông, tức mẹ đẻ Lữ thị của Mộc Tiền là người của huyện lân cận. Lữ thị chính là vợ kế, lúc Mộc hương thân mất, Lữ thị mới có hai mươi tám. Năm sau, một vị bà con xa của Lữ thị đến nương nhờ. Ta phái người tra xét nhiều mặt thì biết người kia là biểu đệ xa của Lữ thị. Hai người dường như tình chàng ý thiếp, có thể Mộc Tiền đã phản đối Lữ thị tái hôn. Pháp luật triều ta nói góa phụ có thể tái hôn nhưng nếu có con cái phải được chúng cho phép, không có con cái phải được đàn ông có quan hệ huyết thống cho phép. Hai năm sau, Mộc Tiền mất tích. Năm thứ tư sau khi Mộc hương thân qua đời, Lữ thị mang theo một nửa sản nghiệp Mộc gia gả về huyện Bình Hương, cũng chính là nhà của biểu đệ nàng ta. Sờ dĩ bản án cũ năm xưa này bị lôi ra, là do đệ đệ ruột thất lạc nhiều năm của Mộc hương thân tìm đến, Mộc gia lúc này đã không còn gì. Dựa theo luật pháp triều ta, nếu Mộc hương thân còn người thân, Lữ thị không thể thừa hưởng hơn một nửa sản nghiệp Mộc gia. Đệ đệ của Mộc hương thân - Mộc Viên cáo trạng Lữ thị hám tiền giết chồng. Ta đã sai người mở quan tài của Mộc hương thân khám nghiệm tử thi, không phải bị độc chết nhưng Mộc Tiền mất tích cho đến nay đã mười lăm năm. Ta phái người điều tra những người liên quan năm đó đều không thu hoạch được gì."

"Đại nhân muốn ta tìm Mộc Tiền?" Dạ Dao Quang hiểu ý.

"Đúng vậy." Mạnh Lăng gật đầu.

"Mạnh đại nhân chắc hẳn có ngày tháng năm sinh của Mộc Tiền. Hay là để ta xem thử hẳn còn không hay không trước đã." Dạ Dao Quang nghe vậy không lập tức bắt đầu xem bói mà nói:

"Một chuyện không bói hai lần, xem thử sống chết trước rồi mới xem bói tìm người cũng không muộn."

Quan phủ có lưu trữ hộ tịch (2), muốn biết ngày tháng năm sinh của Mộc Tiền dễ như trở bàn tay. Mạnh Lăng đến đây tất nhiên cũng có chuẩn bị, hẳn lấy một cuộn giấy từ ống tay áo ra:

"Ta ghi lại ngày tháng năm sinh của Mộc Tiền ở đây, mong cô nương xem thử hẳn còn sống hay đã chết."

Dạ Dao Quang nhận lấy, trên đó viết: Sinh lúc khắc một giờ Mậu Tý, ngày Bính Tý, tháng Mậu Thìn, năm Giáp Tuất.

Xem ngày tháng năm sinh xong, Dạ Dao Quang vươn tay tính toán, sau đó lắc đầu: "Người này đã chết mười lăm năm. Theo lời đại nhân nói thì đã chết oan uổng vào cái năm mất tích kia."

"Dạ cô nương chắc chắn như vậy sao?" Mạnh Lăng hỏi.

"Mệnh người này phạm vào tai sát (3)." Giọng Dạ Dao Quang bình thản nhưng chắc chắn:

"Tai sát là là một loại mệnh cục, bởi vì phá tướng tinh nên mới gọi là tai sát. Người tuổi Thìn ra đời gặp phải năm Tý sẽ có tướng tinh. Mười lăm năm trước đúng là năm Mậu Tý. Mà năm này Ngọ trùng Tý, đó là phá

tướng tinh, phạm vào tai sát, bản thân sẽ chết. Hung thần ở Thủy Hỏa là bị thiêu chết, còn ở Kim Mộc là bị dùng dao giết chết, còn Thổ thì bị té chết."

"Vậy cô nương có biết cuối cùng hắc chết thế nào không?" Mạnh Lăng nghe xong, dù không hiểu rõ nhưng trong lòng lại vô hình tin lời Dạ Dao Quang nên mới hỏi lại.

"Thủy Hỏa lẫn lộn, hắc bị chết chìm trước rồi lại bị đốt thi thể." Dạ Dao Quang thở dài nói:

"Hài cốt đã không còn nhưng ta có thể lấy uy tín của ta ra đảm bảo, hắc bị giết chết."

"Làm phiền cô nương." Mạnh Lăng đưa một hầu bao cho Dạ Dao Quang.

Dù hỗ trợ phá án nhưng nhìn ra thiên cơ, không lấy tiền thì cô có tội. Đó là lý do Dạ Dao Quang không chần chờ mà nhận lấy: "Trời không còn sớm, chi bằng Mạnh đại nhân ở lại dùng một bữa cơm."

"Sớm được nghe nói đến tay nghề tuyệt vời của nữ đầu bếp nhà Ôn công tử, ta là một người ăn tốt, đương nhiên cũng muốn ăn một bữa cơm." Mạnh Lăng không chối từ.

"Chàng tâm sự với Mạnh đại nhân đi." Dạ Dao Quang lập tức đứng dậy đi tới nhà bếp. Cũng may bình thường rau dưa trong nhà đều có, Lâm thị và Điền tẩu ướp cũng không ít món ăn dân dã, Dạ Dao Quang đích thân đến giúp. Thoáng cái đã có thêm hai người khách, Mạnh Lăng và Trọng Nghiêu Phàm còn mang tùy tùng đến. Điền tẩu tử và Lâm thị hợp lại cũng rất bận bịu, Ấu Ly, Nghi Ninh và Nghi Phương phải giúp đỡ một tay.

"Hạ quan bái kiến Hầu gia." Lúc này không giống trước kia, Trọng Nghiêu Phàm là Hầu gia đích thực. Khoảng nửa canh giờ sau thì dọn cơm. Đến bàn cơm, Mạnh Lăng thấy Trọng Nghiêu Phàm thì vô cùng kinh ngạc,

dĩ nhiên hẳn không biết Trọng Nghiêu Phàm cũng ở đây. Dù sao Mạnh gia cũng là đại gia tộc, tuy lúc Mạnh Lăng đi thi không gặp được Trọng Nghiêu Phàm nhưng sau này vẫn có duyên gặp qua một lần, thế nên vừa liếc mắt đã nhận ra.

"Người là..." Mạnh Lăng biết Trọng Nghiêu Phàm, không có nghĩa quý nhân bận rộn Trọng Nghiêu Phàm cũng biết Mạnh Lăng.

"Hạ quan là huyện lệnh huyện Lư Lăng." Mạnh Lăng vội vã giới thiệu.

Mặc dù Trọng Nghiêu Phàm không có ký ức khổng lồ nhưng trước khi vào huyện Lư Lăng, người của hắn đã xem qua tư liệu của viên quan nơi này một lần nên hắn lập tức biết nguồn gốc của Mạnh Lăng, bèn gật đầu: "Mạnh đại nhân không cần đa lễ, mời ngồi."

"Hầu gia khách khí." Mạnh Lăng ngồi sau Trọng Nghiêu Phàm.

Trên bàn, Ôn Đình Trạm, Mạnh Lăng, còn có Trọng Nghiêu Phàm đã ngồi. Nhưng chủ nhà Ôn Đình Trạm chưa động đũa, Trọng Nghiêu Phàm đương nhiên cũng không động đũa, Mạnh Lăng thấy vậy cũng ngồi yên.

Trọng Nghiêu Phàm thấy vậy không khỏi mở miệng hỏi: "Mạnh đại nhân tới đây có chuyện gì."

"Hạ quan gặp phải một vụ án khó giải quyết nên tới tìm Dạ cô nương trợ giúp." Mạnh Lăng cũng không giấu giếm. Chuyện này đã được Dạ Dao Quang đảm bảo, Mạnh Lăng đã có mạch suy luận phá án. Mai này phá xong vụ án cũng phải công bố cho mọi người, cũng không dính đến nhiều người cho nên không cần phải giữ bí mật,

"Dạ cô nương chẳng những xem bói chuẩn, bắt được quỷ, còn có thể xem thiên tượng, quả thật là thầy tướng số giỏi ở đây." Nghe xong Trọng Nghiêu Phàm không khỏi cảm thán nói.

"Đó là do ta toàn năng." Dạ Dao Quang bước vào, vừa lúc nghe được câu này, không chút khách khí thừa nhận rồi tới bên cạnh Ôn Đình Trạm.

"Đã khiến các vị đợi lâu."

"Hầu gia, Mạnh đại nhân mời dùng bữa." Ôn Đình Trạm cầm đũa lên trước.

Trọng Nghiêu Phàm ăn một chút rồi uống rượu trong chén. Miệng vừa hạ xuống, đôi mắt hần bỗng nhiên sáng ngời. Sau đó hần ngửa đầu uống sạch rượu còn trong chén, ánh mắt sáng lên nhìn Ôn Đình Trạm: "Rượu này... uống vào thật khiến người ta thư thái."

Hần không tìm được từ gì để hình dung. Rượu này không phải chỉ đơn giản là uống ngon, mà uống vào giống như có một chậu nước trong đổ xuống thân thể khiến người ta có thể cảm nhận được rõ ràng sự thư thái như lớp bụi trên người mình được lấy xuống.

"Hầu gia thích thì có thể uống thêm hai chén." Dạ Dao Quang trao cho Ấu Ly ở sau lưng một ánh mắt.

"Dạ cô nương thật keo kiệt, vậy mà chỉ cho khách ba chén!" Trọng Nghiêu Phàm thấy rượu lại được rót đầy thì có chút không bỏ được mà uống.

"Nếu Hầu gia không phải là thần tài của ta, đừng nói là ba chén, đến nếm cũng sẽ không cho người nếm thử." Dạ Dao Quang trợn mắt nói:

"Ta keo kiệt? Vậy cũng đã hai chén rồi."

"Đừng đừng đừng, cô hào phóng, hào phóng nhất!" Trọng Nghiêu Phàm vội vã xin tha.

Mỗi người ăn cơm đều thư thái, ngoại trừ Trọng Nghiêu Phàm thỉnh thoảng muốn lừa gạt một hai chén rượu. Bàu không khí vẫn vô cùng rộn rã, sau bữa tối Mạnh Lăng liền cáo từ.

Ngược lại, Trọng Nghiêu Phàm bu lại: "Hay là Dạ cô nương cũng giúp ta bói xem một người đang ở đâu."

(1) Hương thân: Là một tầng lớp giai cấp đặc biệt của xã hội phong kiến Trung Quốc. Chủ yếu gồm các sĩ tử thi rớt, quan lại đã hồi hương, những người lớn tuổi trong các gia tộc... có ảnh hưởng đến xã hội ở nông thôn.

(2) Hộ tịch: Sổ hộ khẩu.

(3) Tai sát: Một trong tam sát (tam sát gồm: Kiếp sát, Tai sát và Tuế sát).

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Quẻ Bói Không Thành

"Tình nhân hay vợ?" Dạ Dao Quang vẫn ung dung nhìn Trọng Nghiêu Phàm.

Trọng Nghiêu Phàm bất đắc dĩ xoa trán: "Không phải tình nhân, cũng không phải vợ."

"Vậy thì là ai?" Dạ Dao Quang lấy ra ba đồng tiền, liên tiếp ném lên trước chơi đùa.

"Ân nhân cứu mạng." Giọng Trọng Nghiêu Phàm nhẹ nhàng nói.

"Ái chà chà, mạng của thần tài người đáng tiền như vậy, còn có thể năm lần bảy lượt được người cứu sao?" Dạ Dao Quang trở tay bắt lấy đồng tiền rơi từ trên không xuống, nghiêng mắt nhìn Trọng Nghiêu Phàm.

"Dù sao người cũng không thiếu tiền. Nếu đã như vậy, sao không mời người đến bảo vệ người để người bớt nợ ân tình khắp nơi. Nợ ân tình là chuyện nhỏ, nếu ngày nào đó người không may mắn như vậy, chỉ sợ mạng nhỏ cũng không còn."

"Dù gia tài rất nhiều nhưng người muốn giết ta trên thế gian này còn nhiều hơn người vì tiền mà nguyện ý bảo vệ ta." Trọng Nghiêu Phàm hoàn toàn không để ý nói. Sau đó hắn nhìn lên bầu trời, ánh mắt rơi vào hồi ức:

"Năm đó..."

Trong lúc Trọng Nghiêu Phàm nói liên tục, Dạ Dao Quang mới hiểu lòng nam nhân xinh đẹp Trọng Nghiêu Phàm từng trải này chưa xót đến đâu.

Trọng Nghiêu Phàm là con trai trưởng của Trọng gia nhưng mẹ hắn là người phụ nữ dựa vào một khối ngọc mà được gả đến. Cha mẹ Trọng Nghiêu Phàm được chỉ hôn. Hai nhà từng có giao tình từ đời ông nội của Trọng Nghiêu Phàm nhưng mẫu thân Trọng Nghiêu Phàm đã dọn đi theo nhà ngoại. Chuyện không may trong nhà bà liên tiếp phát sinh, năm mẫu thân hắn đến tuổi cập kê bèn cầm ngọc bội đến cửa. Mà khi đó phụ thân Trọng Nghiêu Phàm có một thanh mai trúc mã là cô nương nhà bên, hai người đều đã bàn đến chuyện cưới xin, tiếc là mẫu thân Trọng Nghiêu Phàm lại tới ngay lúc này. Trọng gia làm Đại Nguyên giàu mạnh nên rất nhiều người muốn nắm thóp chèn ép, chia cắt sản nghiệp của Trọng gia. Lúc này ông nội bất đắc dĩ phải hết lần này tới lần khác ép con trai trưởng duy nhất - phụ thân Trọng Nghiêu Phàm đồng ý hôn ước năm đó, cưới mẫu thân Trọng Nghiêu Phàm.

Đó là một thiếu nữ có thể nói là tuyệt sắc, phụ thân Trọng Nghiêu Phàm cũng không phải thánh nhân, sao có thể không thích? Nhưng nhìn nhan sắc xinh đẹp cả ngày đêm trái lại cũng sẽ nhàm chán, vì từ trước đến nay ông chưa từng yêu mẫu thân. Năm thứ hai mẫu thân Trọng Nghiêu Phàm được gả tới, phụ thân Trọng Nghiêu Phàm cưới tiểu thanh mai kia về làm nhị phòng của Trọng gia, là nhị phòng chứ không phải thiếp thất thông thường.

Biết rõ mẹ Trọng Nghiêu Phàm là người xinh đẹp như hoa, không tiếc thân làm thiếp cũng muốn gả vào nên phụ thân Trọng Nghiêu Phàm đương nhiên áy náy, đối xử dịu dàng. Mẫu thân Trọng Nghiêu Phàm sống như vậy ở Trọng gia mười năm. Mặt mũi, quyền lợi chính thất phu nhân đều là sự bù đắp của phụ thân Trọng Nghiêu Phàm cho sự thiệt thòi thua kém người

phụ nữ khác. Trong mười năm, người phụ nữ này sinh cho phụ thân Trọng Nghiêu Phàm hai nam một nữ.

Trọng Nghiêu Phàm được sinh ra sau mười hai năm. Không biết phụ thân Trọng Nghiêu Phàm rút trứng cái gì mà lại nhớ ra mình còn có một người vợ cưới hỏi làng hoàng, rồi tạo ra sản phẩm (1). Mẫu thân Trọng Nghiêu Phàm vừa mới mang thai không lâu đã bị hãm hại giam vào một căn nhà ngói ẩm thấp tối tăm, ngay cả nơi ở của hạ nhân Trọng gia cũng không bằng.

"Trước tám tuổi, ta chưa từng được ăn kẹo, không biết nó có mùi vị gì. Trước tám tuổi, ta chưa từng ra khỏi viện nhỏ kia, không biết bầu trời bên ngoài rộng lớn đến mức nào. Trước tám tuổi, ta không biết phụ thân vì sao..."

Năm Trọng Nghiêu Phàm tám tuổi, Trọng gia xuất hiện một mối nguy. Mà có thể giải cứu mối nguy của Trọng gia chỉ có ông ngoại của Trọng Nghiêu Phàm. Vậy nên phụ thân Trọng Nghiêu Phàm mới nhớ tới mẫu thân của hắn. Nhưng tám năm bị cắt xén, cuộc sống chật vật, đã sớm dày vò một người phụ nữ dịu dàng đến mức sắp chết. Dù trong tình huống như thế, phụ thân Trọng Nghiêu Phàm cũng lợi dụng mẫu thân hắn đến phút cuối cùng. Đây cũng không phải vì trong lòng Trọng Nghiêu Phàm có chứa hận ý mà vì phụ thân hắn lợi dụng mẫu thân hắn đến cùng. Hắn tận mắt nhìn thấy một người phụ nữ khác dùng một chén thuốc kết thúc sinh mạng của mẫu thân hắn.

"Hôm đó, ta trốn trong tủ quần áo của mẫu thân, chính tai nghe được từng lời ông nói với mẫu thân ta, để người sớm ngày được giải thoát. Thần thái của giọng nói kia giống như mẫu thân ta còn phải cảm kích ân tình của ông ta." Đáy mắt Trọng Nghiêu Phàm rét lạnh.

"Bọn họ độc chết mẫu thân ta, ta liền bóp chết đứa con bọn họ yêu thương nhất."

Năm đó hần chỉ mới chín tuổi, một cậu bé chín tuổi tận mắt thấy phụ thân và một nữ nhân khác ở chung chưa tới một năm hại chết mẫu thân của mình, trong lòng hần căm hận biết bao.

"Lúc mẫu thân sắp chết đã nhìn ta thật lâu. Ta biết người muốn ta sống thật tốt. Nếu ta phải sống tốt, vậy thì có người không thể sống tốt."

Hần bóp chết đệ đệ cùng cha khác mẹ của chính mình. Sau đó khi ra khỏi nhà, hần lập tức bị một người què bắt đi, trên đường đã dựa vào cơ trí của mình để trốn thoát. Ông trời luôn không quên hần, giúp hần gặp được bạn thân của tổ phụ năm xưa, là sư phụ của hần. Ông đã nuôi dưỡng, dạy bảo hần, hần quả thực đã quên hết mọi thứ về Trọng gia rồi. Nhưng năm mười sáu tuổi hần không đề phòng đã bị Trọng gia truy sát. Khi đó hần thực sự cho là mình sắp chết, hần chỉ nhớ có một bạch y nhân đã cứu hần, là nam hay nữ hần còn chưa thấy rõ thì đã hôn mê bất tỉnh.

Khi hần tỉnh lại đã ở nhà của một nông dân. Sau khi chữa khỏi vết thương, hần bắt đầu trù mưu tính kế, làm thế nào để từng bước đoạt lại tất cả những gì hần nên có. Hần là con trai trưởng của Trọng gia, đó là điều không thể thay đổi. Mặc dù sau khi mẫu thân hần chết, nữ nhân kia trở thành đại phòng nhưng vợ kế chính là vợ kế. Con trai bà ta sinh ra vĩnh viễn thấp hơn hần một bậc. Hần trở lại Trọng gia, lấy lý do trọng thương mất trí nhớ để lừa gạt, đồng thời hần từ từ lần ra manh mối. Phụ thân nghi ngờ năm đó hần giết chết đệ đệ vì thế mà bắt đầu hoài nghi hần. Trở lại Trọng gia, hần vừa bức ép nữ nhân kia cùng tử tử và ca ca hần, vừa thể hiện tài năng buôn bán, củng cố địa vị của hần. Sau đó hần từng bước biến tất cả mọi thứ của Trọng gia thành của Trọng Nghiêu Phàm. Chỉ trong ba năm, hần làm tức chết cha đẻ, bức tử mẹ kế, phế bỏ huynh trưởng.

Dạ Dao Quang đã sớm nhìn ra Trọng Nghiêu Phàm là một người dính máu tanh nhưng tướng mạo Trọng Nghiêu Phàm không gian ác. Cô không phải vệ đạo sĩ, cũng không phải quan viên biểu dương chính nghĩa nên cô không quan tâm. Trên tay cô có không biết bao nhiêu mạng người nên cô

cũng không vì điều này mà xa lánh một người. Huống hồ thân phận Trọng Nghiêu Phàm như thế, không giết người mà có thể ngồi vững vàng ở vị trí kia là chuyện tiểu lâm! Nhưng Dạ Dao Quang thật không ngờ chuyện xưa là như thế, cũng thật không ngờ Trọng Nghiêu Phàm sẽ vén chuyện không muốn nhớ lại cho cô xem.

Dạ Dao Quang không phải người biết an ủi, vì vậy cô nói: "Người muốn tìm bạch y nhân cứu người trước đây?"

"Đúng." Vào lúc hắc lúc tuyệt vọng nhất, người kia đã bay từ trên trời xuống, ân tình này hắc vẫn khắc sâu trong tâm trí.

"Được rồi, vậy ta sẽ bói một quẻ cho người." Nói xong, Dạ Dao Quang rải đồng tiền ra.

Nhưng chuyện kỳ quái đã xảy ra. Có một đồng tiền Dạ Dao Quang rải ra không rơi xuống, cứ đứng thẳng vô cùng quái dị, cả ba lần tung đều như thế. Dạ Dao Quang chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Trọng Nghiêu Phàm: "Quẻ bói không thành."

(1) Sản phẩm: Ý chỉ Trọng Nghiêu Phàm

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Không Phải Là Người

Một đồng tiền không biểu hiện âm dương, không thể ra nét hào (1), dĩ nhiên không có cách nào thành quẻ. Nếu ba đồng tiền đều là mặt dương thì là lão dương, một âm hai dương thì là thiếu dương, ngược lại nghĩa là lão âm và thiếu âm.

Đây cũng là lần đầu tiên Dạ Dao Quang gặp phải chuyện quái dị như vậy. Quá tam ba bận, cô sẽ không tung lại lần thứ tư, cô tin rằng chắc chắn có nguyên do sâu xa.

"Cũng được, nếu có duyên tự nhiên sẽ gặp lại, nếu không có duyên thì có tìm cũng tìm không được." Trọng Nghiêu Phàm đứng lên vô cùng nhẹ nhàng. Dạ Dao Quang không phải lần đầu bói cho hắn, chuyện như vậy có lẽ là mệnh đã định vô duyên.

"Đêm đã khuya, không giữ cô nữa, nghỉ ngơi đi."

Trọng Nghiêu Phàm nói xong rồi nhìn Ôn Đình Trạm đang chậm rãi đi đến từ cuối hành lang, sau đó chậm rãi bỏ đi. Tất nhiên không phải đi chung một con đường với Ôn Đình Trạm, mà ra cửa quẹo trái.

"Xong chuyện chưa?" Dạ Dao Quang thấy Ôn Đình Trạm tới liền hỏi.

Ăn cơm xong, Ôn Đình Trạm đột nhiên nhận được thư của Chủ đề sư, vì thế nên phải đi xử lý chuyện Chủ đề sư phân công cho hắn.

"Cũng không có chuyện gì, chẳng qua là tặng tới rất nhiều thứ, ta sắp xếp sơ sơ lại một chút." Ôn Đình Trạm cũng không qua loa kể lại hay đối

chủ đề mà nói qua cho Dạ Dao Quang nghe nhưng Dạ Dao Quang không kiên nhẫn với những chuyện quan trường kia, tính cô thích vừa xem đã hiểu, đơn giản cộc cằn.

"Nếu vậy, đã trễ thế này chàng còn tới đây làm gì?" Buổi tối ở cổ đại không có hoạt động giải trí, Dạ Dao Quang cũng biết đại khái đã qua giờ Tuất, là khoảng chín giờ để đi ngủ. Hôm nay nghe xong chuyện xưa của Trọng Nghiêu Phàm, bây giờ cũng đã giữa giờ Hợi, qua mười giờ.

"Nghe nói Hầu gia vẫn còn ở đây nên ta tới xem có việc gấp hay không." Ôn Đình Trạm có chút mất tự nhiên nói.

Nhưng Dạ Dao Quang thật ra không suy nghĩ nhiều. Cô hoàn toàn không biết sau khi vị tướng công nhỏ này của cô sắp xếp xong đồ Chử để sư đưa tới, nghe được Trọng Nghiêu Phàm vẫn còn ở chỗ Dạ Dao Quang thì rất lo lắng, lập tức chạy vội tới.

"Chỉ là giúp Trọng Nghiêu Phàm bói một quẻ." Dạ Dao Quang nói.

Cô không nói chuyện của Trọng Nghiêu Phàm cho Ôn Đình Trạm. Dù cô và Ôn Đình Trạm thân thiết đến đâu nhưng đây là riêng tư của người khác, cô không có bất kỳ quyền gì để nói cho người khác biết. Không quan tâm người đó có thân thiết hay không, cũng không quan tâm người đó có đáng tin hay không, đây là nguyên tắc làm người của Dạ Dao Quang.

"Xem bói chuyện gì?" Ôn Đình Trạm hỏi.

"Tìm người." Dạ Dao Quang đáp.

"Không tìm được sao?" Sao cậu lại cảm thấy Dạ Dao Quang không nhẹ nhàng như vậy.

"Không thành quẻ..." Dạ Dao Quang kể lại tình huống vừa rồi, sau đó nói:

"Tính vô số quẻ, đây là lần đầu tiên muội gặp phải chuyện như vậy."

"Lẽ nào chỉ có thể dùng đồng tiền để xem quẻ?" Ôn Đình Trạm nhớ hình như có rất nhiều cách để xem quẻ.

"Đúng vậy." Dạ Dao Quang nghe vậy vỗ đầu một cái:

"Sao muội lại quên mất, có thể dùng thời gian để xem quẻ!"

Xem quẻ có rất nhiều phương pháp, đồng tiền chỉ là một loại trong số đó, chữ số và thời gian cũng có thể dùng, còn có cách khác như dùng mai rùa, cô cần gì phải khẳng khẳng dùng một loại?

"Dùng quen rồi." Dạ Dao Quang cười khổ, từ đời trước cô chỉ quen dùng đồng tiền xem quẻ.

"Dao Dao không cần nhớ nhiều như vậy, nàng không muốn nhớ thì không cần nhớ." Ôn Đình Trạm đưa tay chỉ đầu của mình:

"Ta sẽ nhớ kỹ giúp muội."

Vậy thì cô cũng không cần khổ cực như thế rồi.

Dạ Dao Quang cười cười: "Chuyện này không phải ngẫu nhiên, nếu dùng tiền không thành quẻ thì những thứ khác cũng sẽ không thành được"

"Sao lại xuất hiện chuyện như vậy?" Ôn Đình Trạm nghi ngờ. Đồng tiền mỏng manh như vậy, tung trên mặt bàn bằng phẳng lại không thành quẻ, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Dạ Dao Quang rơi vào trầm tư, cô suy nghĩ một hồi mới nói: "Hình như muội đã nghe nói, từng có tiền bối cũng xuất hiện tình huống này trong khi xem quẻ tìm người. Nguyên nhân của nó là..." Cô nhíu mày lại, ngừng đầu nhìn Ôn Đình Trạm đang tò mò nói:

"Kẻ muốn tìm không phải là người."

Ôn Đình Trạm đột nhiên cảm thấy có chút ớn lạnh: "Không phải là người là ý chỉ..."

Dạ Dao Quang thấy vậy không khỏi nở nụ cười: "Thế gian này ngoại trừ người, chẳng nhẽ chính là quỷ? Thế gian này tồn tại nhiều sinh linh kì lạ, có yêu, có ma, còn có tiên..."

"Thứ Hầu gia muốn tìm là loại này sao?" Ôn Đình Trạm vội đổi chủ đề hỏi.

"Ngược lại không phải như chàng nghĩ." Dạ Dao Quang cũng không biết cụ thể là loại nào: "Bởi vì bạch y nhân kia cứu Trọng Nghiêu Phàm vào ban ngày cho nên tuyệt đối sẽ không như suy nghĩ của chàng."

"Nếu là như vậy, ngày mai nàng có nói cho Hầu gia hay không?"

"Đây chỉ là suy đoán không có bằng chứng." Dạ Dao Quang nói:

"Muội xem bói đều kết luận từ quẻ bói. Muội chỉ nghe nói có tiền bói gặp phải chuyện này nhưng chưa chắc là thật nên muội sẽ không nhiều lời." Nói xong cô phất phất tay: "Được rồi, được rồi. Chàng không cần mệt nhọc vây lấy muội, mau trở lại phòng chàng ngủ đi!"

"Vậy nàng ngủ ngon." Ôn Đình Trạm đứng lên dặn dò một tiếng rồi rời đi.

Đợi đến khi Ôn Đình Trạm đi, Dạ Dao Quang dùng ngón tay bắt đầu tính toán một chút rồi thu tầm mắt lại. Cô cũng không nói gì, chỉ thay áo lên giường ngủ.

Trọng Nghiêu Phàm tới đây tất nhiên không phải đơn giản chỉ vì nói cho Dạ Dao Quang biết đã mua xong lương thực, mà còn có những chuyện

khác. Vì vậy ngày hôm sau, sau khi dùng điểm tâm hân liên rồi đi. Dạ Dao Quang trước sau không nói nửa chữ về chuyện đêm qua.

Tiền Trọng Nghiêu Phàm đi, Ôn Đình Trạm quay lại nói với Dạ Dao Quang: "Dao Dao, để sư cho ta một lá thư tiến cử, để ta đến học ở học viện Bạch Lộc."

"Chàng không phải vẫn muốn đến học viện Bạch Lộc sao?" Dạ Dao Quang hỏi lại.

"Vậy thì đi thôi."

Ôn Đình Trạm đột nhiên không nói, cậu im lặng như kiểu không biết nên nói thế nào.

"Sao vậy?" Dạ Dao Quang buồn bực.

"Sang năm học viện Bạch Lộc có kì thi cuối năm, đúng lúc sau viện thí (2). Ta muốn tham gia khoa thi năm tới, sau đó mới thi vào học viện Bạch Lộc bằng bản lĩnh của mình." Ôn Đình Trạm nói ra tính toán của cậu:

"Lá thư tiến cử này đành phải xếp lại. Dao Dao, nàng có muốn đến học viện với ta không?"

Cậu nghĩ ngày nào đó cậu đến học viện Bạch Lộc sẽ không thể tự do như bây giờ. Tính Dạ Dao Quang như thế, ngay cả cậu cũng không ở bên cạnh, không biết sẽ buồn chán đến cỡ nào.

"Muội đến học viện?" Dạ Dao Quang chỉ tay vào chính mình.

"Học viện Bạch Lộc cũng có nữ nhân theo học." Ôn Đình Trạm vội nói.

Triều đại Thái Tổ chẳng những phong Hầu cho nữ nhân mà còn chủ trương thành lập lớp học cho nữ nhân ở khắp nơi. Đương nhiên ảnh hưởng

của Thái Tổ có hạn. Mặc dù có nữ nhân học nhưng chẳng qua chỉ học cầm kì thi họa, thi thư và lễ nghi nhiều hơn học văn chương, tuyệt đối không thể giống như kiến thức của nam tử.

"Muội không thể học cùng nữ nhân." Tuy cầm kỳ thi họa vốn dĩ đều có căn bản nhưng cô luôn có chủ trương không lãng phí năng lực, không lãng phí không có nghĩa là cô phải học sâu. Thời gian thì có nhưng cô không thích, không ham đi chịu tội!

Ôn Đình Trạm nghe xong ánh mắt liền tối lại. Dạ Dao Quang từ chối nên cậu cũng không bắt buộc cô phải đi nhưng cậu đến học viện thì không thể thường xuyên gặp mặt. Cậu bắt đầu hồi tưởng, bọn họ chưa từng xa nhau trong thời gian dài như vậy, lòng không thể buông xuống.

Dạ Dao Quang thấy vậy bèn nói: "Không thể học cùng nữ nhân thì muội có thể học cùng nam nhân các chàng!"

Nữ giả nam trang gì gì đó hình như cũng rất đáng yêu!

(1) Nét hào: Vạch bát quái, mỗi quẻ trong Kinh Dịch chia ra sáu hào. Hào nghĩa là giao nhau.

(2) Viện thí: Là kỳ thi giành quyền tham gia hội thi chính thức.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Mất Hồn

“Nàng muốn vào lớp nam sinh học?” Ôn Đình Trạm giật mình nghĩ có phải tai mình có vấn đề rồi không.

“Sao lại ngạc nhiên như thế?” Dạ Dao Quang véo khuôn mặt nhăn nhó:

“Muội không thể giả trai vào lớp nam sinh sao?”

“Học viện Bạch Lộc phân tách lớp nam sinh và nữ sinh, lớp nam sinh đều là nam, nàng là con gái trong đó sẽ rất bất tiện, một ngày để lộ ra sẽ bị đuổi học.”

Ôn Đình Trạm có chút lo lắng, cậu thử tìm lý do thuyết phục Dạ Dao Quang. Lý do rõ ràng có rất nhiều nhưng cậu lại cố cân nhắc câu từ để không làm Dạ Dao Quang mất vui, vậy nên chỉ có thể nói khéo léo, hơn nữa cậu đã thấy bất lực.

“Có cái gì bất tiện?” Dạ Dao Quang lơ đãng hỏi.

“Đầu tiên học sinh sẽ ở trong ký túc, thứ hai là dùng nhà tắm công cộng, riêng hai điểm này đã thấy rất bất tiện rồi.”

Ôn Đình Trạm dù chưa từng ở trong ký túc nhưng lúc ở trường tư cũng nghe nói không ít.

“Muội không quan tâm, hoặc là muội sẽ không đi, hoặc là muội giả nam đi học, tự chàng nghĩ cách đi.” Dạ Dao Quang lười tranh luận, đem hết

các vấn đề cho Ôn Đình Trạm rồi bỏ đi.

Ôn Đình Trạm đứng ở trong phòng, nhúu chặt chân mày, cậu hiển nhiên không muốn xa Dạ Dao Quang nhưng vào lớp nam sinh học... Nghĩ đến tình huống kia, cậu có chút không thể chấp nhận. Nhưng cậu thấy thái độ lúc nãy của Dạ Dao Quang, nếu như cậu thật sự không cho phép cô vào lớp nam sinh, chỉ sợ cô sẽ giận cậu.

Nghĩ mãi cũng không nghĩ ra cách nào, Ôn Đình Trạm hiếm khi khó xử, liền ném chuyện này sang một bên. Hơn nữa đây là chuyện của năm sau, đợi đến khi đó rồi tính tiếp.

Dạ Dao Quang lại không có gì phiền não, cô vốn chỉ là nông nổi nhất thời, mà vừa rồi Ôn Đình Trạm phản ứng kịch liệt như vậy khiến cô càng thêm kiên định, cô muốn xem trường học thời cổ đại có hình dáng như thế nào.

Cứ bình an vô sự như vậy trải qua mấy ngày, chuyện Dạ Dao Quang lo lắng cuối cùng cũng xảy ra.

“Hôm nay ở học đường có một học viên nghỉ học.” Chiều hôm đó, sắc mặt Ôn Đình Trạm nặng nề trở về: “Nhà hãn bắt cá kiếm sống qua ngày, năm ngoái cha hãn ta bắt được một con cá quý giá, bán với giá đắt mới đưa được hãn đến trường tư. Đêm qua ông và cha hãn ta cùng với hai chú ra ngoài bắt cá, mất tích một ngày một đêm, sáng sớm nay có ngư dân phát hiện thi thể bốn người họ ở dưới sông.”

“Chàng muốn nói gì?” Dạ Dao Quang đưa một cốc nước pha mật ong cho cậu.

“Sáng sớm nay ta nghe thấy chuyện này liền cố ý đi tìm hiểu, đây là do dao linh rơi xuống sông, trong thời gian nửa tháng gần gũi xảy ra bốn vụ án mạng. Bây giờ ngư dân phương bắc đều hoang mang lo sợ, nhao nhao truyền tin đã đắc tội với thần sông.”

Sắc mặt Ôn Đình Trạm trầm xuống: “Nhiều người nhân cơ hội này gây sự, ý muốn bắt chín bé trai đem tế thần sông, phương bắc vì thế càng hỗn loạn.”

“Chúng ta đến phương bắc thôi.” Dạ Dao Quang thở dài nói.

Dù sao chuông cũng là do cô làm rơi xuống sông, bây giờ gây tai họa cho nhiều người vô tội, cô cũng nên chịu trách nhiệm. Hơn nữa cô cảm thấy chuyện đem bé trai đi tế thần sông không đơn giản, có lẽ có người vì mưu đồ đen tối nên đã xúi giục ngư dân.

Ôn Đình Trạm cũng nghĩ như vậy, lập tức không kéo dài thêm nữa. Cô để Vương Lâm đến trường xin cho cậu nghỉ học, sau đó để Ấu Ly, Nghi Ninh đi thu dọn đồ đạc. Sau đó cô dẫn theo Ấu Ly, Vệ Kinh và Vương Mộc cùng với Tiết Đại, bốn người đến trấn, tất nhiên là đến Mạnh phủ trước.

“Hôm nay Dạ cô nương không đến, ta cũng dự định đến tìm cô.” Đến Mạnh phủ, Mạnh Bác đích thân mời bọn họ ngồi xuống, sau đó mở miệng nói.

“Vì chuyện dưới sông bên phương bắc sao?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Sông phương bắc sao?” Mạnh Bác sửng sốt, chợt bừng tỉnh kinh ngạc nhìn Dạ Dao Quang: “Dạ cô nương là nói chuyện mấy ngư dân bị vùi thân dưới sông không phải chuyện ngẫu nhiên sao?”

“Không phải ngẫu nhiên.” Dạ Dao Quang lắc đầu: “Chuyện này chính ta nhìn thấy trên người Hằng nhi có âm khí...”

Dạ Dao Quang nói hết một lượt nguồn gốc sự việc và hậu quả: “Vốn dĩ ta còn nghĩ là may mắn, bây giờ xem ra là ta quá lơ là rồi.”

Dao linh chỉ thoát khí, Dạ Dao Quang lại biết rất ít về cái chuông này. Nếu như chuông ở trong tay cô còn dễ nói, cô có thể có cách trấn áp.

Nhưng chuông lại không ở trong tay, Dạ Dao Quang cũng không biết dùng cách gì đối phó mới không bị phản hiệu quả.

“Không ngờ lại như vậy.” Chuyện phương bắc ầm ĩ khắp nơi, Mạnh Bác hiển nhiên cũng nghe nói, chỉ là không tìm hiểu kỹ. Bây giờ hẳn mới biết nguyên do chuyện này, lập tức lo lắng đứng lên: “Theo như Dạ cô nương nói, vậy ngư dân phương bắc không thể tiếp tục bắt cá sao? Ngư dân phương bắc ít cũng có một hai trăm nhà, gần một ngàn người, họ sống nhờ vào nghề đánh bắt cá. Nếu như mất đi kế sinh nhai này, chỉ có thể ăn cháo cầm hơi qua ngày, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến trấn Thái Hòa, thậm chí là huyện Lư Lăng.”

“Không nhất thiết phải ngừng bắt cá, ta sẽ làm một vài lá bùa trấn áp giao cho Mạnh đại nhân, Mạnh đại nhân đại diện quan phủ phân phát cho ngư dân. Hãy lệnh cho ngư dân trong một tháng này tốt nhất không được đi bắt cá vào ban đêm, trên thuyền bắt cá dán lá bùa sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Dạ Dao Quang vừa nói vừa lấy một hộp lá bùa đưa cho Mạnh Bác. Mạnh Bác đưa cho Mạnh Lăng. Dạ Dao Quang cũng đã nghĩ đến cục diện xấu nhất này nên nửa tháng trước không hề rảnh rỗi, luôn vẽ lá bùa nên mới có nhiều như vậy.

“Ta ở đây thay mặt tam đường huynh cảm ơn Dạ cô nương.” Cả hộp lá bùa rất nặng, sợ là đã phí nhiều tâm tư.

“Vốn là liên quan đến ta, ta không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Dạ Dao Quang đang nói bỗng nghĩ đến vừa rồi Mạnh Bác có nói muốn tìm cô, lại không phải vì chuyện của phương bắc nên vội hỏi: “Mạnh đại ca vừa rồi nói muốn tìm ta, không biết là vì chuyện gì?”

“Là một chuyện rất quái dị.” Mạnh Bác gọi tâm phúc rồi đưa hộp lá bùa cho hắn, còn dặn dò hắn mau chóng đến tìm Mạnh Lăng, sau đó nói

với Dạ Dao Quang: “Trịnh phu nhân trở về thăm là vì em dâu sắp sinh, đêm qua em dâu vừa sinh đứa trẻ ra, còn chưa kịp vui vẻ thì đứa bé liền tắt thở trong nháy mắt. Đứa bé rõ ràng vừa sinh nằm trong tay bà đỡ và đại phu, họ còn nói đứa bé này khỏe mạnh không có bệnh tật gì, vừa quay đầu lại liền mất, hơn nữa đại phu cũng không tìm ra nguyên nhân. Trịnh lão phu nhân vội vàng đến xem đứa bé, liên tục nói rằng linh hồn đứa bé bị bắt đi rồi.”

“Trịnh lão phu nhân nói linh hồn đứa bé bị bắt mất?” Trịnh lão phu nhân là người có Phật quang, bà nói như vậy nghĩa là thực sự cảm giác được đứa bé không có linh hồn.

“Tuổi đã cao, lại chịu đả kích, không chịu nổi cũng phải.”

Mạnh Bác không tin lời Trịnh lão phu nhân nói, chắc chắn nhiều người cũng như vậy.

“Vốn dĩ chuyện này ta cũng không nghĩ nhiều nhưng bà đỡ lại bị đưa đến nha môn, vì trước ngày sinh, bốn đứa bé do bà ấy làm bà đỡ đều không có hơi thở. Nhiều nhà đều nghĩ là thủ đoạn thâm độc của bà đỡ, ta mới cảm thấy chuyện này không bình thường. Bà đỡ này là bà đỡ có tiếng nhất huyện thành, trước giờ đều rất tốt, vì thế mới muốn tìm Dạ cô nương xem xét.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Còn Có Thể Cứu

“Đứa bé nhà Trịnh gia đã an táng chưa?” Dạ Dao Quang liền hỏi.

“Vẫn chưa, em dâu Trịnh phu nhân hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Tiểu thúc bên ngoài đợi phu nhân tỉnh lại, để phu nhân nhìn lần cuối, không thể sinh ra mà vẫn không biết hình dáng ra sao.”

Mạnh Bác nhú mày nói, hiển nhiên hẳn không đồng ý cách làm của em trai Trịnh phu nhân.

Chuyện này Dạ Dao Quang cũng không thể phủ nhận, có người có lẽ cảm thấy đứa bé đã chết không muốn bề trên càng thêm đau lòng, có người lại không như vậy.

“Vậy chúng ta đến xem một chút đi.”

Trịnh lão phu nhân có ba con trai và một cô con gái, bốn người con sau khi kết hôn liền ra ở riêng, bà ở cùng với đích tôn chính là Trịnh phu nhân. Lần này quay về thăm là một chuyện, việc thứ hai chính là con trai út sau bốn năm kết hôn, cuối cùng cũng hạ sinh đứa con đầu lòng, vậy nên trong giờ phút quan trọng, cũng chuyển đến nhà con trai. Bà vốn định đợi đứa cháu được sinh ra mới rời đi, không chuyển nhà nữa.

“Người cút đi! Đều tại người, là con trai người gọi một thứ không sạch sẽ đến mới hại chết con trai ta, người chôn cùng với con trai ta luôn đi.”

Đoàn người Dạ Dao Quang đến nhà Trịnh Dương, được quản gia dẫn vào trong sân liền nghe thấy tiếng hét thê lương, sau đó thanh âm đồ vật rơi

vỡ trong nhà, liền nhìn thấy Trịnh phu nhân bị em dâu Trương thị đẩy ra ngoài.

“Phu nhân, người vẫn đang ở cũ, mau quay về nằm nghỉ đi.” Nhìn thấy một người phụ nữ quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù, hai mắt sưng đỏ, sắc mặt nhợt nhạt dưới sự bảo vệ của không ít người, xô đẩy Trịnh phu nhân. Bên này Trịnh phu nhân cũng không kém nhưng đối phương lại là người phụ nữ mới sinh đã mất con, ngoài việc dùng thân thể chống lại Trịnh phu nhân ra, căn bản không dám làm chuyện gì quá phận.

“Nhũ nương đừng kéo ta nữa, ta chờ mong đứa bé lâu như vậy cũng mất, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa? Đều tại người đàn bà này, là bà ta và con trai bà ta hại chết con ta, là bà ta.”

Trương thị chặn lại sự lôi kéo của nhũ nương, rút ra cây trâm bạc trên đầu của một nha hoàn đứng cạnh, trong mắt tràn đầy hận ý đâm tới Trịnh phu nhân.

Một khắc đó trên người Trương thị dường như có sức mạnh vô hạn, tách đám người đang vây quanh Trịnh phu nhân, sau đó cây trâm sắc nhọn lóe sáng, đâm thẳng hướng ngực Trịnh phu nhân.

Ánh mắt Dạ Dao Quang chột ngưỡng lại rồi nhanh chóng lách mình, cây trâm kia vừa mới chạm đến vạt áo của Trịnh phu nhân. Trong nháy mắt cô đã bắt được cổ tay của Trương thị, tay khác nhanh chóng vung lên, bẻ tay của Trương thị ra sau gáy rồi đỡ lấy Trương thị đang hôn mê, mới nhìn Trịnh phu nhân bị dọa đến sắc mặt trắng bệch: “Trịnh phu nhân có sao không?”

“Ta... ta không sao...” Trịnh phu nhân vẫn còn sợ hãi, yếu ớt nói.

Lúc này, tất cả hạ nhân mới phản ứng, nhũ nương và nha hoàn của Trương thị muốn xông lên lại bị nam nhân phía sau đẩy ra. Nam nhân kia

xông lên trước, vươn tay cướp lấy Trương thị đang ở trong lòng Dạ Dao Quang, ôm Trương thị khẩn trương hét lên:

“Anh nương, Anh nương!”

“Nàng ta chỉ hôn mê bất tỉnh nhưng nếu người không ôm nàng ta vào phòng, ngoài này trúng gió, chỉ sợ thân thể muốn tốt lên cũng không được.” Dạ Dao Quang hờ hững nói.

Nam nhân này chắc hẳn là Trịnh Dương - phu quân của Trương thị, lập tức ôm Trương thị về phòng. Dạ Dao Quang cũng vào theo, vừa rồi Dạ Dao Quang ra tay quá nhanh, quá chấn động cho nên Dạ Dao Quang cứ như vậy vào phòng cùng với nhũ nương của Trương thị, không ai ra tay ngăn cản.

“Người làm gì vậy?” Trịnh Dương buông Trương thị xuống, quay đầu quát Dạ Dao Quang.

“Cứu vợ người!” Dạ Dao Quang một tay kéo Trịnh Dương ra, lòng bàn tay vận khí để lơ lửng trước trán của Trương thị, khí ngũ hành thâm nhập vào trong cơ thể Trương thị.

Trịnh Dương tưởng rằng Dạ Dao Quang muốn hại vợ mình, lập tức xông lên. Dạ Dao Quang vung tay kia lên, luồng khí vô hình ném Trịnh Dương ra xa. Lúc này nhũ nương mới lấy lại tinh thần, lập tức tiến lên giữ lại Trịnh Dương đang muốn xông lên, chỉ chậm rãi bước lên căng thẳng nhìn thấy sắc mặt Trương thị đã khôi phục chút thần sắc, ánh mắt nhìn Dạ Dao Quang vô cùng kính nể.

Dạ Dao Quang rất nhanh thu tay về: “Phụ nữ ở cử mà các người cũng không trông coi được, nhiều người như vậy để trang trí hết sao? Dẫn ta đi xem thi thể đứa bé.”

Những chuyện Dạ Dao Quang làm từ khi xuất hiện đều rất chấn động, phút chốc Trịnh Dương liền không nghĩ gì nữa, ngoan ngoãn gật đầu dẫn Dạ Dao Quang đến nơi để thi thể.

Bên trong chiếc quan tài nhỏ, một đứa bé mặt dúm dỏ lặng lẽ nằm ở đó, quần tã lót đẹp đẽ. Dạ Dao Quang cúi đầu nhìn, ánh mắt ngưng lại, sau đó vén tấm vải trắng đang đắp trên người đứa bé lên. Ánh mắt cô đảo qua ngưng lại trên tràng hạt xếp trong lòng đứa bé, tràng hạt kia phát ra khí sinh cát nồng đậm không ngừng bồi dưỡng thân thể đứa bé.

“Con trai người có thể vẫn cứu được.” Dạ Dao Quang vươn tay ôm lấy đứa bé trong quan tài, đầu ngón tay ngưng khí điểm tại ấn đường (1) của đứa bé.

“Người... người... người nói cái gì?” Trịnh Dương không tin nhìn Dạ Dao Quang, hẳn có nghe lầm không vậy? Đứa bé đã chết sắp được một ngày rồi, lại nói có thể cứu được.

“Dạ cô nương, đứa bé này thật sự có thể cứu sao?” Trịnh phu nhân đi theo bọn họ, nghe thấy vậy liền xông tới, ánh mắt tha thiết nhìn Dạ Dao Quang.

“Đứa bé này bị hút mất linh hồn, có lẽ lão phu nhân đến kịp thời. Chuỗi tràng hạt này áp lại chút tàn hồn cuối cùng của đứa bé, chỉ cần tìm linh hồn đã bị hút mất mang về, có thể sống lại.” Dạ Dao Quang đưa đứa bé chân tay cứng ngắc cho Trịnh Dương.

Trịnh Dương hoàn toàn không phản ứng kịp, Trịnh phu nhân đưa tay nhận lấy, nói với Dạ Dao Quang: “Dạ cô nương, cầu xin cô hãy cứu lấy đứa bé này. Chỉ cần có thể cứu sống đứa bé, lấy mạng của ta đổi cũng được.”

Trịnh Dương mới lấy lại tinh thần, nghe được lời của Trịnh phu nhân, khóe mắt không khỏi ửng đỏ, môi run rẩy gọi một tiếng: “Chị dâu...”

“Các người cạo tóc đưa bé cho ta. Ta sẽ thắp một đèn dẫn hồn cho nó, thi pháp dẫn linh hồn đưa bé quay về, có điều chưa chắc đã thành công.”

Trịnh phủ không có âm khí, chứng minh kẻ hút linh hồn đưa bé không phải ma quỷ, không có yêu khí sẽ không có yêu ma, vậy chính là người.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Dạ Dao Quang lóe sáng, nhanh chóng lấy ra một lá bùa trong người đưa cho Mạnh Bác, nói: “Trên người bà đỡ sợ rằng không sạch sẽ, huynh mau chóng sai người dán lá bùa này lên người bà ta, dặn dò người có gan lớn canh chừng chặt chẽ bà ta.”

“Dao Dao, bà đỡ kia sao có thể tiếp tay lấy mất linh hồn của đứa bé nhanh như vậy?” Nhìn sắc mặt Mạnh Bác nặng nề, Ôn Đình Trạm mới bước lên hỏi.

“Có người đã động tay động chân lên người bà đỡ, muốn đứa bé vừa sinh ra liền ra tay với nó, có thể biết rõ ngày sinh tháng đẻ của đứa bé, vì thế sẽ hút linh hồn đứa bé. Linh hồn đứa bé mới sinh là linh thể thuần khiết nhất thế gian.”

Dạ Dao Quang sắc mặt khó coi, cô bình sinh ghét nhất loại người thủ đoạn tàn nhẫn này.

“Linh hồn đứa bé này chưa đầy đủ, hẳn không dùng được. Lát nữa muội phải làm phép cướp hồn, chàng hộ pháp giúp muội, kinh Phật lần trước chàng đọc ở Tôn gia càng hữu hiệu.”

“Được. Dao Dao, nàng yên tâm.”

(1) Ấn đường: Điểm giữa hai đầu lông mày.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Dẫn Hồn

“Ngày Kỷ Mão, tháng Kỷ Mùi, năm Quý Mão.”

Dạ Dao Quang xòe tay ra, ánh mắt suy tính lóe sáng: “Vừa hay ngày này không có gì kiêng kỵ, nhiều chuyện an toàn.”

Tại linh đường, Dạ Dao Quang nhanh chóng dặn dò người của Trịnh gia bắt đầu xếp đặt theo yêu cầu cô, chọn giờ Tuất làm phép. Dù giờ này không phải giờ lành nhưng lại thích hợp làm pháp tế lễ, theo la bàn ngũ quỷ tử môn ở đông nam, âm quý ở tây nam. Vậy nên cô lấy tóc con của Trịnh Dương làm bắc đèn, lấy lá bùa dung hợp vào trong dầu thắp, tìm vị trí âm quý hướng tây nam.

“Trịnh phu nhân, phiền phu nhân tìm một kẻ thân thủ phi thường đến đây, phải là nam nhân có dương khí mạnh.” Dạ Dao Quang khoanh một vị trí tốt.

“Người này nhất định phải đáng tin, hẳn sẽ phải bảo hộ đèn dẫn hồn cho ta.”

“Mau gọi Tề hộ vệ tới.” Trịnh phu nhân lập tức nghĩ đến một người, vội vàng dặn quản gia bên cạnh bà.

“Đợi đã.” Thấy quản gia muốn rời đi, Dạ Dao Quang bấm bấm đầu ngón tay, cuối cùng căn dặn:

“Ta chọn giờ Tuất làm pháp, ngày Thìn xuất kích, sinh năm Thìn không được.”

“Tề hộ vệ không sinh năm Thìn.” Trịnh phu nhân gật đầu với quản gia đang dừng lại, sau đó giải thích với Dạ Dao Quang: “Tề hộ vệ vốn là hiệp khách đã cứu lão gia nhà chúng tôi một mạng, sau này luôn đi theo lão gia, rất đáng tin.”

Trịnh phu nhân đã nói vậy, tất nhiên Dạ Dao Quang không phản bác, có thể tin hay không, lát nữa cô nhìn tướng mạo của hắn sẽ biết. Cô chỉ cần một người mà thôi, sau đó lại căn dặn: “Phu nhân đi chuẩn bị một con gà trống chưa bị thiến đi.”

Vừa dặn dò xong, Vương Mộc mang những thứ Dạ Dao Quang cần mua tối, vẫn là những đồ để vẽ bùa, thêm một cây kiếm gỗ đào. Vương Mộc đã quen nên động tác rất nhanh, Dạ Dao Quang lập tức đi rửa tay, không kịp tắm gội, chỉ có thể đốt hương. Sau đó cô một mạch vẽ sáu lá bùa, ba cái dán ở cửa linh đường, hai cái dán ở phía tây, cuối cùng dán trên người đang ôm con gà trống.

Sau khi làm xong, Dạ Dao Quang cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định không bỏ sót cái gì, mới đi dùng bữa tối. Bữa tối rất thịnh soạn, ngoại trừ Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, những người khác đều không có hứng thú. Sau khi ăn no, thời gian vẫn còn sớm, lúc này Tề hộ vệ được phái đến cuối cùng cũng gấp gáp trở về.

Hắn là người có thân hình cao lớn, ngũ quan cùng thân thể cường tráng, Dạ Dao Quang nhìn tướng mạo của Tề hộ vệ, không khỏi kinh ngạc. Vũ khí của người đàn ông này quanh quẩn sát khí, thấm đẫm không ít máu tươi. Dù như vậy nhưng Tề hộ vệ là người yêu hận rõ ràng, có ân báo ân, có thù trả thù.

“Còn nửa giờ, đi tắm gội một lượt, thay xiêm y, đừng mang theo vũ khí.”

Dạ Dao Quang lãnh đạm căn dặn, sát khí trên vũ khí quá nặng sẽ làm linh hồn đứa bé không dám đến gần.

Tề hộ vệ không nói gì, sau khi gật đầu liền theo Vương Mộc ra ngoài. Vì nước tắm cũng hòa mấy lá bùa nên rất nhiều chi tiết chỉ có Vương Mộc mới biết.

Đợi đến khi Tề hộ vệ tắm xong xuất hiện thì cũng sắp đến giờ, Dạ Dao Quang đã đến linh đường đợi, trong tay cô cầm một ngọn đèn chưa được thắp. Thấy Tề hộ vệ đi tới, cô đưa đèn cho hắn, sau đó chỉ xuống chân: “Không được ra ngoài vòng tròn này, bất luận người thấy cái gì, nghe thấy cái gì cũng không được để đèn tắt.”

“Vâng.” Tề hộ vệ gật đầu.

Dạ Dao Quang cũng không nhiều lời, để hai cái đệm hương bồ xuống đối diện cửa, cùng cửa chính tạo thành một đường thẳng. Cô khoanh chân ngồi cái phía sau, còn Ôn Đình Trạm ngồi vào nơi gần cửa chính, đối diện với lưng cô. Trong phòng chỉ còn Trịnh Dương, có cha mẹ ruột ở đây thì kêu gọi linh hồn đứa bé càng thuận lợi hơn, đáng tiếc Trương thị vẫn hôn mê. Để đề phòng Trương thị làm loạn, Dạ Dao Quang cố ý cho nàng ngủ lâu hơn một chút.

Thời gian còn nửa nén hương, Dạ Dao Quang chìa tay đùa giỡn với Kim Tử với một đuôi cá bằng vàng, Kim Tử vây quanh cô để cướp lấy. Cô ngồi trên đệm hương bồ cũng không dịch chuyển thân mình nhưng Kim Tử không sao cướp lại được. Chơi đùa tới lúc sắp đến giờ, Dạ Dao Quang mới đưa đuôi cá cho nó, sau đó sờ sờ đầu nó:

“Đi đi, để ta xem xem rốt cuộc là thứ gì đang tác quái.”

Kim Tử được món đồ chơi mới lập tức chạy sang một phòng, nhảy lên nóc nhà, ngồi trên nóc nhà tung đuôi cá của nó.

Trong phòng, lòng bàn tay Dạ Dao Quang vận khí, bấm tay niệm thần chú, hai tay chậm chậm cử động, cả căn phòng theo động tác của cô bao phủ một luồng khí vô hình. Người khác không cảm nhận được nhưng Ôn Đình Trạm và Tề hộ vệ học võ lập tức nhận ra, luồng khí di chuyển khắp bốn phương tám hướng, cuối cùng bị Dạ Dao Quang phân đều ra tầng tầng lớp lớp, chậm rãi lưu chuyển bốn phía. Lúc này Dạ Dao Quang chìa một tay ra, đầu ngón tay bắn ra một thứ vô hình đánh về phía Tề hộ vệ. Hắn suýt nữa đã theo bản năng tránh đi nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại được. Luồng khí kia xẹt qua ngực hắn, đánh vào tay đang bê đèn dẫn hồn, bắc đèn lập tức cháy lên.

Cô thu tay về, cánh tay nhanh chóng chuyển động, toàn bộ linh đường không có ngọn đèn dầu nào đột nhiên đèn sáng như ban ngày. Cánh môi Dạ Dao Quang khẽ mở, câu thần chú cổ xưa từ miệng cô tràn ra, thấy từng trận gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào. Người khác không ai nhìn thấy ngoại trừ Dạ Dao Quang, còn Tề hộ vệ mắt tròn to nhìn đèn dẫn hồn chiếu sáng sân ngoài cửa, bốn phương tám hướng bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều ma quỷ. Hắn cũng coi như đã giết người không ít, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh như vậy thân thể không khỏi cứng đờ, tay run run suýt nữa đã làm rơi đèn dẫn hồn.

“Sợ thì nhắm mắt lại.” Dạ Dao Quang có thể cảm thấy được đèn dẫn hồn có chút khác thường.

Tại sao lại muốn một người có dương khí nặng và dũng cảm, chính là vì một khi dẫn hồn, vô số cô hồn dã quỷ sẽ xông tới xem có thể thừa nước đục thả câu, mượn xác hoàn hồn hay không.

Khi những quỷ hồn này xông vào cửa chính, ba lá bùa ở cửa chính đột nhiên phát sáng. Đa số các quỷ hồn bị thổi bay ra ngoài, phút chốc chỉ còn lại bảy tám con bay vào. Ba lá bùa này của Dạ Dao Quang chỉ có thể ngăn chặn lệ quỷ (1), mà có thể bay vào chắc chắn không có lệ quỷ.

Lúc này Ôn Đình Trạm bắt đầu gõ vào con cá gỗ Dạ Dao Quang đã phân phó người Trịnh gia chuẩn bị, cậu bắt đầu niệm kinh, là kinh Vãng Sinh. Kinh văn theo cậu truyền ra ngoài, quỷ hồn bay đến không thể bay qua cậu, hơn nữa không ngừng vây quanh cậu. Rất nhanh những quỷ hồn này dần dần tản ra rồi biến mất không thấy đâu nữa, không có lệ quỷ nào có thể đủ giỏi để vượt qua lễ cầu siêu.

Đợi đến khi những thứ này tản đi, một trận gió lạnh thổi vào. Trận gió này khác với lần trước, thổi vào tựa như lưỡi dao thâm nhập vào da thịt xương cốt, có chút đau nhức.

Mà lúc này, đèn dẫn hồn trong tay Tề hộ vệ đột nhiên sáng tối chớp chờn.

“Đến đây!” Dạ Dao Quang bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt hướng đến bên ngoài sân.

(1) Lệ Quỷ: Ma quỷ có tội, hay làm chuyện hung ác.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Linh Hồn Hải Nhi

Ở trong sân, từng đũa trẻ giống như làn khói nhẹ nhàng từ trên trời bay xuống giống như những con sữa trong suốt. Bọn chúng có người đang nhắm mắt ngủ say sưa, có người mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn về một phía, có người ôm chân lộ ra nét mặt tươi cười vui vẻ.

Từng chuỗi âm thanh mềm mại, nhẹ nhàng của đũa trẻ truyền đến, bầu trời đêm tối đen như mực dường như được thắp sáng lên. Âm thanh đó có một sức lôi cuốn kỳ lạ, có thể khiến trái tim sắt đá nhất cũng phải tan chảy.

Từng linh hồn hải nhi đó bay vào trong giống như ngòi trên những bọt khí, đập một cách chậm rãi khiến người ta hận không thể giơ tay ôm vào lòng.

“Dao Dao, nhiều như thế này rốt cuộc hồn nào mới đúng?” Người ở trong phòng đều có thể nhìn thấy, Ôn Đình Trạm không khỏi kinh ngạc. Trong một lúc tiến vào hơn mười hồn, không thể nào tất cả đều là con của Trịnh gia chứ?

“Trịnh cử nhân.” Trịnh Dương chính là cử nhân, chỉ là hai lần thi tiến sĩ đều trượt. Hẳn dự định thi lại thêm một lần nữa, nếu như còn không thi đỗ thì sẽ không lãng phí thời gian nữa. Lúc đó công danh là một loại vinh quang, khi người không quen biết gọi tên và thêm công danh tức là một sự tôn trọng. Dạ Dao Quang lật cổ tay lại, khí ngũ hành vô hình như từng sợi khói trắng qua lại không ngớt giữa từng linh hồn hải nhi.

Trịnh Dương được sự nhắc nhở của Dạ Dao Quang lập tức giữ vững tinh thần, lật mở đồ vật mà Dạ Dao Quang đưa cho hắn. Dựa theo những lời dặn dò lúc trước của Dạ Dao Quang, hắn cầm lấy một lá bùa rồi bắt đầu tập trung tụng niệm. Trịnh Dương tụng hiệu kinh, tình thâm cốt nhục, hiếu thuận là do trời định, chỉ linh hồn hài nhi có quan hệ huyết thống với Trịnh Dương mới có thể tiếp xúc với hiệu kinh do Trịnh Dương tụng.

Tề hộ vệ nhìn hai linh hồn vây quanh hắn chuyển động, dường như rất hiếu kỳ với hắn. Linh hồn hài nhi đang mở đôi mắt to đen trắng rõ ràng lập tức có chút luống cuống, toàn thân cứng ngắc. Trong mắt hắn những linh hồn hài nhi trong suốt này như những bọt xà bông lớn hễ chọc một cái là vỡ luôn. Hắn thật sự sợ chính mình đụng phải bọn chúng khiến chúng vỡ vụn.

Dạ Dao Quang hành động về phía tai của Tề hộ vệ. Cô xòe một tay ra, trên đầu ngón tay ngưng tụ một luồng khí, ánh mắt chợt lóe lên một luồng sáng mãnh liệt. Đầu ngón tay cô vừa bắn, luồng khí đó liền bay nhanh về phía Tề hộ vệ.

Dường như là cũng trong lúc đó, một đôi mắt vốn trong suốt cảm động lòng người đột nhiên lộ ra nụ cười kỳ dị mà thâm thúy, lòng trắng đều không thấy nữa mà biến thành hai hốc đen. Hài nhi đáng yêu cũng biến thành một cái đầu lâu với bộ mặt độc ác, một hàm răng sắc nhọn sắp sửa cắn cổ của Tề hộ vệ.

Trong lòng Tề hộ vệ run sợ, còn không kịp phản ứng thì đầu lâu kia đã tiến gần cổ định lấy cơ thể hắn, nói thì chậm chứ lúc đó sự việc xảy ra rất nhanh. Trong khoảnh khắc đầu lâu cắn xuống đó thì luồng khí của Dạ Dao Quang vừa hay bay đến xuyên thấu nó, Tề hộ vệ mồ hôi lạnh chảy khắp trán liền nhìn thấy khoảnh khắc đầu lâu đó hóa thành khói bụi tan biến trước mắt hắn. Lúc này linh hồn hài nhi còn lại đang vây quanh hắn tuy rằng không biến hình nhưng lại há miệng, thổi một hơi về phía đèn dẫn hồn ở trong tay hắn. Tề hộ vệ trong lòng dù vẫn còn sợ hãi nhưng vẫn phản ứng

cực nhanh, nghiêng người liền chặn được luồng gió lạnh đó, ngọn lửa của đèn dẫn hồn chỉ khẽ đung đưa.

“Linh hồn hài nhi không phải là người, không phải là quỷ, không phải là thần, không phải là ma, có thể luân hồi nên lực oán hận của linh hồn hài nhi tái thế lớn hơn nhiều so với những linh hồn khác.” Dạ Dao Quang với giọng nói lãnh đạm nhắc nhở một câu. Có những thứ nhìn thì giống như là hồn nhiên vô hại, tốt đẹp cảm động lòng người, nhưng độ đáng sợ của nó vượt xa so với vật mà trong lòng người sợ hãi nhất.

Nghe thấy lời này, Tề hộ vệ lập tức trấn định lại tinh thần, không để tâm trạng của mình chịu ảnh hưởng của bất kỳ thứ gì, toàn bộ cơ thể tập trung vào đèn dẫn hồn đang nâng chặt trên hai tay.

Cơ thể Trịnh Dương ở phía còn lại cũng bắt đầu run rẩy, sau lưng thấm ra một lớp mồ hôi lạnh. Có năm linh hồn hài nhi không ngừng vây quanh hắn chuyển động, đặc biệt là lúc hắn nghiêng về phía Tề hộ vệ, vừa hay nhìn rõ mồn một biển cổ vừa nẩy ở chỗ Tề hộ vệ. Hắn thật sự lo sợ những linh hồn hài nhi ở phía cơ thể hắn cũng sẽ hóa thành những linh hồn độc ác cùng bổ nhào về phía hắn, âm thanh cũng bắt đầu không còn yên tĩnh.

Dạ Dao Quang vốn dĩ đã nhìn ra có một linh hồn hài nhi có xu hướng gần gũi, thân thiết nhưng bởi vì Trịnh Dương chống không nổi sự sợ hãi trong lòng nên nó đã lùi đi rồi lại cùng với mấy linh hồn hài nhi có hình dáng tương tự khác trộn lẫn vào nhau.

“Trịnh cử nhân, tóc trẻ sơ sinh của đèn dẫn hồn chỉ có một tiếng, bây giờ đã qua một nửa thời gian. Nếu người không giữ vững tinh thần, đến khi đèn dẫn hồn tắt, con trai của người sẽ mãi không có khả năng cứu trở về được.” Dạ Dao Quang vung ra hai sợi khí ngũ hành tách những linh hồn hài nhi trên không ra, nặng nề nói với Trịnh Dương.

Trịnh Dương ngược mắt nhìn ánh lửa của đèn dẫn hồn quả thật đang yếu dần đi, hít sâu một hơi. Hắn cúi đầu không nghĩ gì nữa, cũng không nhìn gì nữa, tập trung tưng hiếu kinh.

Ánh mắt Dạ Dao Quang sắc bén tóm được một linh hồn hài nhi không làm chủ được bản thân, hoàn toàn không chịu sự khống chế bay về phía Trịnh Dương. Cô xoay hai tay, khí ngũ hành ở đầu ngón tay nhanh chóng bay ra quấn chặt linh hồn hài nhi đó như dùng sợi buộc chặt nó lại, kéo nó xuống phía dưới.

Linh hồn hài nhi vừa đến tay, Dạ Dao Quang liền biết chính là nó, ngay lập tức lấy ra một lá bùa để cố định nó. Lúc đang chuẩn bị làm phép để dẫn nó vào trong cơ thể, bỗng nhiên có một cơn gió lạnh rất mạnh thổi đến, Dạ Dao Quang ngược mắt thì nhìn thấy trong sân lớn lại xuất hiện một tiểu quỷ ước chừng khoảng sáu, bảy tuổi. Tiểu quỷ này mắt màu đỏ tươi, mặt trắng bóc, khuôn mặt không biểu cảm đứng ở trong sân lớn, vang lên từng đợt tiếng kêu gào thảm thiết. Ngoại trừ linh hồn hài nhi bị Dạ Dao Quang cố định thì những linh hồn hài nhi khác trong chớp mắt đã hợp lại thành một thể trong âm thanh chói tai này, biến thành một hài nhi to lớn vô cùng đáng sợ, đôi mắt trống rỗng. Vô số hài nhi với tiếng gọi khàn khàn tuôn ra trùng trùng điệp điệp, âm thanh đó truyền đến tai khiến người ta thật sự sợ hãi như rơi vào địa ngục.

Trong sự tàn phá của từng làn sóng âm thanh này, Trịnh Dương chịu không nổi liền hôn mê, còn Tề hộ vệ cũng không ngừng lắc đầu, đầu óc đau từng cơn tê buốt. Nó giống như có người đang cố bóp vỡ đầu của hắn, từ trong những vết nứt nhét vào từng cục băng lạnh khiến tay chân hắn lạnh toát, có chút cầm không vững đèn dẫn hồn ở trong tay.

“Trạm ca!” Dạ Dao Quang gọi một tiếng, ngay lập tức tỏa ra khí ngũ hành vượt qua Ôn Đình Trạm đánh thẳng vào tiểu quỷ trong sân. Cô buộc phải trấn thủ chỗ này, nếu không nhiệt độ phòng sẽ bị khí lạnh làm giảm xuống dập tắt đèn dẫn hồn. Mà tiểu quỷ kia lại là được con người đặc biệt

nuôi dưỡng, lực oán hận phóng ra trực tiếp chọc thủng lá bùa ở cửa giống như kiếm sắc chọc vào.

Dạ Dao Quang phải ngồi xếp bằng liên phi thân đứng dậy vượt qua Ôn Đình Trạm, chặn phía trước cậu. Hai tay cô khép lại, đẩy lòng bàn tay ngăn cản lực oán hận của sự tập kích đó.

Ôn Đình Trạm không hề trì hoãn mà tiếp tục gõ mõ, lần này tụng chính là kinh văn cổ mà hồi đó ở Tôn gia tụng. Âm thanh của lời kinh truyền ra, đối lập với hài nhi to lớn đang lơ lửng trên nóc nhà gây ra những tiếng gào thét. Ôn Đình Trạm lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh đùng vào cậu, cậu vẫn duy trì tần suất không đổi tiếp tục tụng, nhắm mắt chìm sâu vào thế giới của mình dường như không có thứ gì hết, còn cậu chỉ là đột nhiên hứng thú muốn thanh thản tụng một đoạn kinh văn.

Tiếng tụng kinh của Ôn Đình Trạm chặn đứng lại tiếng gào thét của hài nhi to lớn khiến Tề hộ vệ khôi phục lại ý thức nhìn vào đèn dẫn hồn suýt nữa tuột khỏi tay, ngay lập tức giơ hai tay nắm thật chắc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Sống Lại

Ba bên đều đang giằng co, Dạ Dao Quang nhìn tiểu quý đứng yên bất động đó. Cách xa như vậy nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nó bị người điều khiển, dường như cô có thể xuyên qua gương mặt người chết đó nhìn thấy kẻ đứng sau. Cô giơ hai tay, la bàn bay ra treo lơ lửng giữa hai tay không ngừng xoay tròn.

Ánh sáng màu vàng trong suốt chiếu xuống một hình bát quái, la bàn vốn dĩ nằm ngang bị Dạ Dao Quang dựng thẳng lên. Những ánh sáng màu vàng đó của la bàn không ngừng ngừng tụ tại chỗ trung tâm nhất, ánh sáng màu vàng giống như một chùm nắng ấm áp chiếu thẳng vào tiểu quý.

Tiểu quý bị ánh sáng màu vàng bao phủ, bắt đầu khó chịu nhe răng trợn mắt, khuôn mặt rất nhanh liền bắt đầu hung dữ. Khuôn mặt trắng bóc tróc ra từng mảng giống như một người sờ sờ trước mắt bị lột bỏ da thịt, lộ ra khung xương trắng toát. Dường như chịu không nổi sự đau đớn như lăng trì này, tiểu quý đó đột nhiên ngửa đầu gào thét một hồi, sau đó giống như bom nổ, từng khúc xương trắng đều vỡ vụn ra rồi nhanh chóng lại từ bốn phương tám hướng ngừng tụ một lần nữa thành một luồng khí đen với vô số xương đang vỡ vụn giống như máy khoan điện khoan vào ánh sáng màu vàng. Ánh sáng màu vàng không ngừng vỡ vụn thành những đốm lửa văng ra tứ phía, cuối cùng biến mất.

Dạ Dao Quang còn chưa đánh lại, luồng sức mạnh đó đã quá mức mạnh mẽ trực tiếp khoan thẳng vào la bàn, suýt nữa đục nát la bàn đánh thẳng vào ngực Dạ Dao Quang. May mà Dạ Dao Quang phản ứng nhanh, lòng bàn tay ấn vào la bàn, mấy lá bùa rào rào bay ra từ lòng bàn tay phủ

kín la bàn. Nhưng không chỉ có vậy, dường như có một vật sống không ngừng đánh lên, muốn từ trong la bàn xông ra ngoài.

Thủ pháp của Dạ Dao Quang rất nhanh, cô lấy một tờ giấy tiền vàng dán trên lá bùa, đầu ngón tay vẽ qua viền của la bàn, cắt đứt đầu ngón tay khiến máu tươi đỏ rực nhanh chóng chảy trượt trên tờ giấy tiền vàng. Hình vẽ phức tạp khó mà hình dung một cách liền mạch, trong khoảnh khắc cô thu tay, máu hóa thành ánh sáng màu đỏ thắm sâu vào từng lớp lá bùa, thứ đang vẫy vẫy trong la bàn cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Trong một căn phòng gỗ đồ nát cách bên ngoài mấy dặm, một người đàn ông trung niên ăn vận đơn giản, đôi mắt màu máu đỏ tươi lúi lúi, nhẹ nhàng rên lên một tiếng khó chịu. Khóe miệng hằn chảy ra máu tươi, ánh mắt hằn u ám như luyện độc hung dữ cúi đầu nguyên rủa một tiếng: “Lo chuyện bao đồng!”

Ngay lập tức hằn đan chéo hai tay, phía sau người hằn bỗng chốc bay ra một ngọn phiến da người, hằn tóm lấy ngọn phiến da người rồi giơ cao. Một trận gió lạnh bay cuộn lên, âm khí trong cả căn phòng tán loạn, có thể so sánh với trận Tu La. Sau màn khua, hằn dựng thẳng ngọn phiến da người vào giữa đồng lửa đang bùng cháy trước mặt, sau đó lấy ra một cái tráp nhỏ, lấy máu đỏ tươi đặc quánh ở bên trong vẩy quanh viền ngoài đồng lửa một vòng.

Máu kia hòa vào trong đồng lửa, lửa liền trở nên không giống lửa nữa. Ngọn lửa như dòng máu bám vào, trèo từng tắc lên ngọn phiến da người, đốt cháy ngọn phiến. Người đàn ông thấy vậy nhẹ hàm răng còn dính máu ra cười khiến người ta thấy khiếp sợ.

Còn ở bên này đầu ngón tay của Dạ Dao Quang ngưng khí thắm vào từng tắc của lá bùa, tiêu diệt tiểu quỷ đang bị bịt kín trong la bàn. Dưới đầu ngón tay, từng luồng khói đen từ trong la bàn tỏa ra cho đến cuối cùng cái gì cũng không còn nữa, Dạ Dao Quang mới vận khí chuyển động la bàn.

Còn chưa kịp thở gấp một hơi, cô đã nghe thấy một tiếng nổ vang, ngẩng đầu lên vừa nhìn đã thấy linh hồn hài nhi ngưng tụ phía trên nổ vỡ thành từng linh hồn nhỏ, hơn nữa mỗi một linh hồn hài nhi lại đều như bị ngọn lửa thiêu cháy, vùng vẫy gào thét trong không trung. Chúng từ từ lột xác biến thành từng người nhỏ, trên người đều nhuộm một luồng khí màu đỏ tươi.

Những linh hồn hài nhi lột da nhanh chóng tấn công về phía Ôn Đình Trám. Dạ Dao Quang nhanh chóng xoay người, hai tay vung ra, khí ngũ hành tạo thành một màng bảo vệ trong suốt bảo vệ tất cả mọi người ở trong đó.

Những hình hồn hài nhi khiến người ta nhìn thấy đều phải rợn tóc gáy đó không ngừng đánh vào bức bình phong của Dạ Dao Quang, sức mạnh hùng mạnh vô cùng khó tin, Dạ Dao Quang nhanh chóng có chút mệt mỏi. Ngay lúc Dạ Dao Quang sắp không chống nổi, linh hồn hài nhi như một tiểu huyết nhân lại từ bỏ tấn công, quay người bay ra ngoài.

“Không hay rồi!” Dạ Dao Quang hoảng sợ, chỉ có thể lấy ra Tử Linh châu bay vọt ra ngoài, cửa phòng bị sức gió mạnh của cô đóng lại. Trong nháy mắt cô vươn người lên không trung, Dạ Dao Quang cho Thiên Lân bay ra quần quanh lá bùa cố định ở dưới mái hiên trước cửa lớn.

Cùng lúc đó, Dạ Dao Quang thúc giục Tử Linh châu nhanh một bước so với những linh hồn hài nhi đang bay tỏa ra khắp tứ phía kia. Ngũ linh từ Tử Linh châu tản ra, vòng qua lòng bàn tay Dạ Dao Quang như một tấm thiên la (2) từ trên trời rơi xuống nhốt tất cả những linh hồn hài nhi chưa kịp bay ra ở trên sân.

Linh khí vô hình dường như tạo ra một tấm lưới trong suốt có chất dính khiến tất cả tiểu huyết nhân dính chặt lại, tụ tập theo năm ngón tay của Dạ Dao Quang đang cầm chắc Tử Linh châu. Tấm lưới đó thắt chặt lại từng tắc một khiến tất cả tiểu huyết nhân đều bị kéo đến gần, tuy bị trói buộc

nhưng linh hồn hài nhi của tiểu huyết nhân vẫn không quên tấn công Dạ Dao Quang. Nhìn thời gian đã không còn đủ, Dạ Dao Quang cũng không nghĩ quá nhiều, phun toàn bộ khí ngũ hành vào Tử Linh châu. Khí ngũ hành mà Tử Linh châu tỏa ra giống như cơn lốc khuấy nát tất cả linh hồn hài nhi.

Cùng với linh hồn hài nhi vỡ nát tan tành, người đàn ông trong căn nhà gỗ nhỏ há mồm phun ra một luồng máu tươi lớn, không thể tin được vào mắt mình lú lú một câu: “Tại sao... tại sao lại có thể...”

Sau đó ngã phịch xuống đất!

Dạ Dao Quang như có cảm giác, nhảy vọt xuống dưới đất, hướng lên trên nóc nhà gọi Kim Tử một tiếng: “Kim Tử!”

Kim Tử lập tức hiểu ý, vờn người đi về hướng căn nhà gỗ nhỏ.

Dạ Dao Quang nhanh chóng chạy về căn phòng, ánh mắt dừng lại trên thân thể con gà trống đó. Nhìn thấy nó có xu hướng muốn kêu lớn, cô nghiêng mình đi ngay về phía trước quan tài, giơ tay dẫn linh hồn của đứa trẻ đến. Khí ngũ hành như nước chảy bọc lấy linh hồn hài nhi, một tay điểm hai ngón tay vào chân mày đứa trẻ, một tay kéo linh hồn hài nhi từ từ đưa vào trong xác đứa trẻ. Khi linh hồn hài nhi đưa vào trong cơ thể, lòng bàn tay cô dẫn theo khí ngũ hành, lần lượt vượt từ trên xuống dưới cơ thể của đứa trẻ. Vượt được bảy lượt, đèn dẫn hồn chợt tắt, còn con gà trống đang buộc cũng đột nhiên rướn cổ kêu lên một tiếng.

Chỉ kêu một tiếng là bởi vì đây không phải là thời điểm gà gáy, Dạ Dao Quang chỉ khiến nó đánh thức hồn phách của đứa trẻ. Cho dù linh hồn hài nhi đã dẫn độ vào trong cơ thể, nếu gà không thể đánh thức đứa trẻ, tất cả cũng coi như là uổng công. Dạ Dao Quang có chút lo lắng nhìn chăm chăm đứa trẻ, trong lòng đếm: một, hai, ba, bốn...

Đúng lúc lòng Dạ Dao Quang chùng xuống từng chút một, khi đếm đến bảy, đứa trẻ như chợt tỉnh giấc lơ mơ mở mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng vô cùng đẹp. Dạ Dao Quang mới nở nụ cười như trút được gánh nặng, giơ tay đỡ nó dậy: “Cũng may, tự mình người cũng hăng hái tranh giành, không phụ công sức của ta.”

“Hi hi...” Đứa trẻ cười rất sung sướng, nó dường như rất thích Dạ Dao Quang, nhẹ đưa hai tay muốn ôm một cái.

Cùng với tiếng cười của đứa trẻ, một ngôi sao màu trắng bạc bay vào trong túi công đức bên hông của Dạ Dao Quang.

“Đứa trẻ có lương tâm.” Dạ Dao Quang giơ tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ, đừng cho rằng đứa trẻ mới sinh thì không hiểu gì, sẽ không hiểu được sự biết ơn. Một lần làm linh hồn hài nhi thì cái gì cũng đều hiểu, chỉ là trong giây phút nó tái sinh sẽ lại quên đi những điều này. Nó vẫn chỉ là một tờ giấy trắng, công đức này có lẽ là sự biết ơn của nó giành cho Dạ Dao Quang trước khi nó tái sinh.

(1) Ngọn phen: Một vật không thể thiếu trong lễ gọi hồn.

(2) Thiên la: Lưới trời.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Bắt Được Người

“Dao Dao, cho ta bế một chút.” Ôn Đình Trạm tiến lên trước nhìn đứa trẻ với đôi mắt trong veo sáng long lanh, trong lòng ngứa ngáy không nhịn được. Không biết vì sao cậu lại cảm thấy đứa trẻ này vô cùng đáng yêu, có lẽ là bởi vì cậu cũng bỏ sức ra để cứu đứa trẻ này, vì vậy muốn ôm nó một cái.

“Tay chàng phải đỡ cổ và eo nó.” Dạ Dao Quang kiếp trước đúng là đã bế không ít trẻ con, những đứa trẻ mới sinh như thế này vô cùng yếu ớt, cách bế không đúng sẽ khiến cho bọn chúng khó chịu hoặc bị thương.

Ôn Đình Trạm dưới sự trợ giúp của Dạ Dao Quang, cuối cùng cũng ôm đứa trẻ đang cuộn tròn mềm mại vào trong lòng, sau đó hai người bọn họ liền mắt to nhìn mắt bé nhìn những thứ mới lạ của nhau. Nhìn một lúc, đứa trẻ liền nghiêng đầu một chút nhìn về phía Dạ Dao Quang, sau đó cái miệng nhỏ phụng phịu gào khóc oa lên một tiếng.

Ngay lập tức Ôn Đình Trạm tay chân luống cuống, tiếng khóc này khiến Trịnh Dương giật mình tỉnh dậy. Hắn có chút mơ hồ mở mắt ra, sau đó nhanh chóng chạy vội về phía Dạ Dao Quang nhìn đứa trẻ đã được Dạ Dao Quang hồi sinh cứu về đang ôm trong lòng. Tuy rằng hắn không khóc nhưng khóe mắt đang đọng lại những giọt lệ trong suốt, cái miệng nhỏ phụng phịu thật là đáng thương, bỗng chốc lòng mềm lại.

“Đây chính là con của Trịnh cử nhân.” Dạ Dao Quang giơ tay đưa đứa trẻ cho Trịnh cử nhân.

Trịnh cử nhân lần đầu làm cha, lại trải qua nhiều khó khăn đến như thế nên khi nhìn đứa con trai ở ngay trước mặt, viền mắt đều đỏ lên. Dưới sự hướng dẫn của Dạ Dao Quang, hãnh rất mực cẩn thận giơ tay ôm đứa trẻ vào lòng.

Nằm trong lòng của cha ruột, có lẽ là do có cùng huyết thống, đứa trẻ không khóc nữa nhưng cái miệng nhỏ liên tục phụng phịu, khuôn mặt với bộ dạng không vui thật khiến người ta dở khóc dở cười.

“Mặc dù nó trải qua một phen trắc trở nhưng không phải là yêu ma quỷ quái, vẫn mong Trịnh cử nhân và phu nhân có thể yêu thương quý trọng đứa trẻ bị mất đi nhưng lại tìm lại được này.” Dạ Dao Quang vừa giơ tay trêu đùa đứa trẻ vừa dặn dò.

Trịnh Dương dù sao cũng tận mắt nhìn thấy những thứ không sạch sẽ đó, Dạ Dao Quang vẫn có một chút lo lắng rằng trong lòng hãnh sẽ vì những điều đó mà ghét bỏ đứa trẻ này.

“Dạ cô nương yên tâm, tại hạ tuyệt đối sẽ không đối xử tệ với nó, ngược lại sẽ quý trọng nó gấp bội phần.” Trịnh Dương trịnh trọng hứa, dừng một chút rồi lại nói:

“Còn về phía thê tử mình... tại hạ sẽ dặn dò người trong phủ, tuyệt đối sẽ không để nàng ấy có bất cứ khúc mắc gì trong lòng với đứa trẻ.”

“Mau bảo nhũ nương cho đứa trẻ uống chút sữa đi.” Từ lúc sinh ra đã không được ăn gì, tuy rằng trước có khí sinh cát của tràng hạt che chở, sau có khí ngũ hành của cô bồi bổ nhưng cuối cùng vẫn không thể đáp ứng đủ nhu cầu của cơ thể.

“Ôi...” Trịnh Dương vội vàng ôm lấy đứa trẻ rời đi, lúc ra khỏi cửa còn thân mật giơ tay, dùng tay áo khoác ngoài rộng lớn chắn gió đêm cho đứa trẻ, thấy vậy Dạ Dao Quang gật đầu nhẹ nhàng.

“Dao Dao, ta đưa nàng đi nghỉ ngơi.” Mọi người đều đi rồi, Ôn Đình Trạm mới giơ tay đỡ lấy cánh tay của Dạ Dao Quang.

Sắc mặt Dạ Dao Quang có chút tái nhợt, liền lắc đầu: “Đợi Kim Tử trở về đã.”

“Kim Tử đi...” Ôn Đình Trạm không biết Kim Tử đi làm việc gì rồi.

“Lúc này muội đấu pháp cùng với người không chế những linh hồn hài nhi đó, hễ bị muội đánh bị thương nặng, muội sai Kim Tử đi bắt hần.” Dạ Dao Quang giải thích.

“Nếu đã như vậy, nàng đợi hay không đợi thì kết quả cũng như nhau.” Ôn Đình Trạm dùng chút lực nắm chặt tay Dạ Dao Quang, kéo Dạ Dao Quang về phía căn phòng mà Trịnh Dương đã dặn người chuẩn bị cho bọn họ, đưa Dạ Dao Quang về phòng của cô trước: “Nàng chịu khó nghỉ ngơi một lúc, ta ở đây đợi thay nàng.”

Dạ Dao Quang mở miệng còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy bộ dạng không dễ dàng khoan nhượng của Ôn Đình Trạm, cuối cùng chỉ có thể gật đầu. Bấy giờ khước môi Ôn Đình Trạm mới giãn ra một chút, sau đó rời khỏi phòng tiện thể khép cửa lại.

Sau khi Ôn Đình Trạm rời đi, Dạ Dao Quang mới ngồi xếp bằng, sau khi vận khí một vòng, cơ thể cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhìn sắc trời cũng không còn tối nữa nên cô liền để nguyên quần áo mà nằm xuống.

Mơ màng ngủ một giấc, khi Dạ Dao Quang mở mắt lại thì trời đã sáng rồi, cô xoay người bật dậy. Mấy nha hoàn mà Trịnh phu nhân sai đến chờ ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, nhẹ nói một tiếng rồi đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Dạ Dao Quang ngồi trên giường liền gọi mấy nha hoàn ở phía sau mang đồ rửa mặt vào.

Sau khi Dạ Dao Quang rửa mặt qua loa xong lập tức xông thẳng ra ngoài, nhìn thấy Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh đang cùng luyện võ trong sân, còn Kim Tử ngồi xõm trên bàn đá, vô cùng buồn bã ngắt từng cánh của bông hoa ở trong tay. Đường như cảm thấy được Dạ Dao Quang, Kim Tử ngẩng đầu, ném bông hoa ở trong tay đi rồi hưng phấn kêu lên bổ nhào về phía Dạ Dao Quang.

Kim Tử rất nhiệt tình nhưng Dạ Dao Quang lại rất không nể mặt mũi. Trong khoảnh khắc nó muốn lại gần thì cô nghiêng người sang một bên, sau đó phịch một tiếng, tứ chi của Kim Tử dang rộng dính lên trên cửa rồi trượt xuống nằm bò ở chân tường, túi thân kêu: “Hừ hừ hừ...”

Dạ Dao Quang bước nhanh về phía trước, cầm lấy đuôi của nó xách nó dậy: “Trên người người vẫn còn vết máu, bắn chết!”

Kim Tử lập tức cúi đầu nhìn một lượt cơ thể cũng không nhìn thấy vết máu, sau đó liền lấy cái đuôi của nó đang bị Dạ Dao Quang xách lên làm điểm tựa quay lộn một vòng ba trăm sáu mươi độ. Quả nhiên nó nhìn thấy trên lưng nó có một nhúm lông bị nhuộm máu đen, bèn tức giận nhanh chóng thoát ra khỏi Dạ Dao Quang, kêu một tiếng hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng rồi biến mất.

“Kim Tử như vậy là làm gì thế?” Ôn Đình Trạm mới luyện xong kiếm pháp vừa lau trán vừa đi đến, nhìn thấy võ thuật của Kim Tử trong nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nên không khỏi tò mò hỏi.

“Không sao, nó khát rồi, đi vào vại nước uống nước.” Dạ Dao Quang giải thích một câu rồi mới hỏi:

“Người mà Kim Tử bắt về đâu rồi?”

Người nhất định là đã bắt về rồi, bằng không Ôn Đình Trạm và Kim Tử sẽ không thể ung dung như vậy.

“Bị nhốt ở nhà chứa củi.” Ôn Đình Trạm trả lời.

“Chàng mau đi tắm thay quần áo.” Vừa dứt lời, Dạ Dao Quang liền nhanh chóng phi vút về phía nhà chứa củi. Khi mới bước vào Trịnh gia, cô liền quan sát tỉ mỉ một lượt bố cục của toàn bộ ngôi nhà, dĩ nhiên biết được nhà chứa củi ở chỗ nào.

Bên ngoài nhà củi do Tề hộ vệ và Tiết Đại trông coi, Dạ Dao Quang đến Tề hộ vệ cũng không nói gì liền mở cửa, sau đó Dạ Dao Quang nhìn thấy một người đàn ông mặc trường bào bằng vải dày nằm trong đó. Người đàn ông khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, đầu tóc rối bù, sắc mặt trắng, gốc bèo đầy miệng khiến người khác nhìn trông như gã ăn mày lồi thối lệch thếch.

Trên người của hắn dán hai lá bùa, chính là bùa trấn hồn mà Dạ Dao Quang vẽ rồi đặc biệt giao cho Kim Tử áp chế hắn, loại người như bọn chúng hay dùng nhất là cách lạng lẽ chuồn mất.

“Ta biết ngươi đã tỉnh, không cần giả bộ chết trước mặt ta.” Dạ Dao Quang chậm rãi bước lên, đến khi cách người đàn ông đang nằm đó khoảng ba bước thì dừng lại.

Người đàn ông rõ ràng nhìn không còn một chút sức lực giống như chết đó giật giật mí mắt rồi mở mắt. Đôi mắt khiến người ta khiếp sợ, dường như tất cả đều là lòng trắng, chỉ có hai điểm đen cỡ như hạt vừng nhưng có một điểm đen như cái miệng biết vừa đóng vừa mở.

Tiết Đại và Tề hộ vệ cùng đi vào nhìn thấy đều cảm thấy da đầu ngứa ngáy, cùng với sự đóng mở của điểm đen đó tạo ra một sự bức bối cào xé tâm gan, khó chịu như có côn trùng bò khắp người.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Thiên Hồn Môn

Ngón tay Dạ Dao Quang xếp thành hình lan hoa chỉ, đầu ngón tay khẽ động, cánh tay vung lên, một luồng khí sắc bén như đao quét qua đôi mắt người đàn ông kia. Chỉ nghe thấy tiếng người nọ hét lên thảm thiết, đôi mắt nhắm chặt lại, dòng máu đen từ trong mắt chậm chậm chảy ra.

"Người cũng to gan quá nhỉ, dám giở trò tà thuật trước mặt ta." Dạ Dao Quang đá gã đàn ông kia một cước, lạnh lùng nói:

"Người muốn lấy trò này chọc giận ta, để ta cho người chết thật sáng khoái phải không?"

Lúc này, Tề hộ vệ và Tiết Đại mới phản ứng lại được, thì ra mình vừa mới trúng tà thuật, sống lưng chợt lạnh buốt.

"Muốn chém giết hay xẻ da lóc thịt ta thế nào, mặc người xử trí." Gã đàn ông vì đau đớn mà khuôn mặt trở nên vặn vẹo, cắn răng nói.

Dạ Dao Quang không nói gì, cô ngồi xuống bên cạnh người đàn ông, lấy bao quần áo trên người gã ta xuống giữ ra. Đồ đạc từng cái một rơi xuống, cuối cùng lòi ra một cái đinh.

Cái đinh này đương nhiên không phải loại đinh bình thường. Nó được luyện từ các đốt ngón tay của bé gái sơ sinh được sinh vào ngày âm tháng âm năm âm lịch, được gọi là Đoạt Hồn Đinh.

"Đoạt Hồn Đinh?" Ánh mắt Dạ Dao Quang tối lại.

"Không biết khi ta đem loại đinh này ghim vào trong cơ thể người, mùi vị đó người có thể chịu đựng được chăng?"

"Chúng ta không thù không oán, vì sao người phải hại ta như vậy?"
Gương mặt người đàn ông rất cuộc cũng biến sắc.

"Vậy người và những đứa bé đó có thù oán gì?" Dạ Dao Quang cười lạnh nói:

"Trên người người dính không biết bao nhiêu máu tươi của những người vô tội, điều này trong lòng người rõ nhất. Hôm nay người đã rơi vào tay ta, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cho người. Nếu người muốn chết thoải mái một chút, không muốn ta rút thần hồn của người ra tra tấn thì tốt nhất khai báo rõ ràng những gì nên nói. Người phải biết rằng đối với người nghiệp chướng đầy mình, dù ta có rút hồn gỡ xương người cũng không tính là ác nghiệt." Nói xong, Dạ Dao Quang nở nụ cười xinh đẹp xuất chúng.

"Ta ư, ta không giống các người, chưa bao giờ có thể thoải mái tra tấn một người, bởi vì ta sợ tội nghiệt. Nay thật không dễ dàng gì mới gặp được một người như vậy, người nói ta nên phát tiết những dồn nén bản thân mình tích tụ lại trong bao năm qua đi đâu đây?"

Dạ Dao Quang chưa dứt lời nói, tay đã rút ra Tử Linh châu, đối phương này giờ vẫn không nhìn ra cô rất cuộc muốn làm gì thì bây giờ đã có thể. Tử Linh châu mới từ từ chuyển động, ngũ linh giống như làn lụa mỏng màu màu tím đã nhẹ nhàng bay ra, xoay tròn quanh Đoạt Hồn Đinh lơ lửng giữa không trung.

Đoạt Hồn Đinh kia từ từ hòa vào làn khí, dường như nảy ra hạt mầm to gần bằng ngón tay cái, hiện ra gương mặt dữ tợn của một đứa trẻ. Cơ thể mặc dù nhỏ bé như vậy nhưng lại phát ra âm thanh quỷ quái ai cũng có thể nghe thấy.

"Người..." Nếu như đôi mắt của gã đàn ông kia còn có thể nhìn thấy, hẳn nhất định sẽ sợ đến phát khiếp. Mặc dù vậy, khi nghe được âm thanh đó hẳn cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, ruột gan hẳn bắt đầu chấn động, thân thể kìm không được mà run rẩy dữ dội.

Hắn chỉ từng nghe sư phụ nói qua, chỉ có những bán tiên đã đạt Đại Thừa mới có thể dựa vào xương cốt mà thu về thần hồn của một người nguyên vẹn. Lúc trước bởi vì giả vờ hôn mê mà hắn không thể phóng ra thần lực thăm dò tu vi của Dạ Dao Quang, hiện tại lại nhìn không thấy, càng không thể cảm giác được ngũ hành khí nơi Dạ Dao Quang đang dao động. Ban đầu hắn cho rằng Dạ Dao quang chỉ là một đạo quân của Đại Thừa, trong lòng vốn còn một tia hy vọng xa vời, hiện tại lòng đã như tro nguội. Hắn đã gặp được một đối thủ vô cùng lợi hại.

Thật ra cũng không phải Dạ Dao Quang có tu vi cao như vậy, chỉ là thứ mà cô tu luyện chính là khí ngũ hành, ngũ hành hòa cùng thân thể. Dạ Dao Quang chính là dựa vào sự trợ khí của Tử Linh châu và linh hồn đứa bé bám vào Đoạt Hồn Đình mà thôi.

"Còn không mau nói?" Theo đầu ngón tay Dạ Dao Quang phóng ra, linh hồn đứa bé liền ghim vào trên tay gã đàn ông kia.

Linh hồn đứa bé tức khắc nhập vào da thịt, chui vào thân thể hắn. Ngay lập tức thân thể hắn cảm thấy một trận lạnh lẽo, sau đó tiếng kêu thảm thiết tru lên, âm thanh khiến người ta nghe xong liền hận không thể cho hắn một đao đâm chết, tốt nhất là làm cho hắn chết đứt khoát một chút. Chỉ mới nghe được âm thanh kia, hai người Tiết Đại bọn họ nhin không được trong lòng run lên.

Linh hồn đứa bé đang từ từ rửa căn ba hồn bảy vía của hắn, cơn đau này còn đau hơn gấp trăm ngàn lần so với khi sinh đẻ bị kéo ra một khối huyết nhục. Rõ ràng là cơ thể không bị tổn hại, thần hồn cũng không bị diệt

hoàn toàn nhưng muốn ngắt lịm đi cũng không được, đây chính là lãng trì ngàn lần đau đớn.

"Ta nói, ta nói..." Bị cắn rủa như vậy, toàn thân gã đàn ông toàn là mồ hôi, rốt cuộc chịu không được.

Dạ Dao Quang thu về một chiêu, triệu hồi linh hồn đưa bé quay lại, nó dường như vẫn còn chưa thỏa. Dạ Dao Quang chỉ có thể thu hồi Tử Linh châu, mất đi Tử Linh châu trợ lực, Đoạt Hồn Đình nháy mắt lại biến trở về cái xương ngón tay.

"Cô... cô nương muốn biết gì...?" Linh hồn đưa bé rời đi, khắp cả người hằn đau đớn, giọng nói run run.

"Tất cả những gì người biết ta đều muốn biết." Dạ Dao Quang nhàn nhạt nói.

"Ta..." Người đàn ông hít sâu một hơi sau đó chậm rãi mở miệng:

"Ta vốn thuộc Thiên Hồn môn..."

Thế gian có người tu tiên, cũng có yêu ma quỷ quái. Thiên Hồn môn không phải là một nhánh trong cửu tông thập môn mà là một trong các môn phái của Ma môn. Bọn họ chính là đang tu ma, từ lời của người đàn ông này, Dạ Dao Quang biết được môn chủ của Thiên Hồn môn và dao linh nhân đang đối địch, hơn nữa còn đang chém giết lẫn nhau, cuối cùng dao linh bị dao linh nhân đem đi mất. Trong khi truy sát, dao linh đã mất đi tung tích. Đó là bảo vật mà cả ma đạo đều thiết tha mơ ước, cho dù đem Tử Linh châu và dao linh đặt trước mặt bọn người trong ma đạo, bọn chúng cũng sẽ không do dự mà lựa chọn dao linh. Từ đó có thể thấy được sức hút của vật này làm cho bọn chúng đổ xô vào chạy theo như lũ vịt.

Tin tức dao linh đang thất lạc không rõ tung tích dường như chấn động cả ma đạo. Các môn phái đều cử người đến dò la, đương nhiên mỗi người

đều muốn chiếm làm của riêng, càng không muốn khiến cả giới tu ma chú ý, vì thế đều âm thầm hành sự. Mà Thiên Hồn môn vừa gặp được dao linh, thì ra lúc đầu người bị Dạ Dao Quang bắt được cũng là người của Thiên Hồn môn đang âm thầm tương trợ. Người hại dao linh rơi xuống sông thất lạc cũng chính là người trước mặt này, hắn đã kịp thời cấp báo lên môn chủ tin tức dao linh bị thất lạc. Rõ ràng hắn đã từng chứng kiến lúc Dạ Dao Quang ra tay, cảm thấy tu vi của cô hắn là không cao cho nên hắn không chút vương bận, trắng trợn giờ trò ma tu trước mắt cô. Thật không ngờ cuối cùng vẫn thua trong tay Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang lại hỏi thêm rất nhiều, gã đàn ông kia đều trả lời cặn kẽ.

"Xem như là phần thưởng cho người vì đã thành thật".

Dạ Dao Quang đứng lên, cổ tay vừa chuyển, Thiên Lân liền bay ra, khí ngũ hành ẩn trong tay cô cách một khoảng không khống chế Thiên Lân. Lòng bàn tay cô chọt đẩy mạnh một cái, Thiên Lân phóng ra xuyên qua chính giữa trái tim người đàn ông kia. Hắn liền ngã xuống, không hề kêu lên một tiếng.

Cô thu hồi Thiên Lân, Tử Linh châu lượn vòng quanh đầu ngón tay, ngọn lửa hừng hực bốc cháy. Thi thể người đàn ông bị thiêu rụi sạch sẽ trong chốc lát, một chút tro tàn cũng không còn, ngay cả chút vết máu cũng không tìm thấy. Sau khi Dạ Dao Quang rời đi, hai người Tiết Đại nhìn thấy căn phòng trống không, sạch sẽ giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì.

"Dạ cô nương mau đến đây dùng bữa đi." Dạ Dao Quang đến phòng bếp rửa tay xong liền trực tiếp đi đến nhà ăn, Trịnh phu nhân và Trịnh Dương đều đang đợi cô. Vừa thấy cô, Trịnh phu nhân vội vàng đứng dậy tiếp đón.

"Đứa nhỏ có ổn không?" Dạ Dao Quang ngồi xuống liền hỏi một câu.

"Rất tốt." Trịnh phu nhân cười ha hả nói.

"Uống nhiều sữa, ngủ cũng rất say, em dâu của ta cũng tỉnh lại rồi, lúc này đang ôm đứa nhỏ không chịu buông tay. Tất cả đều phải cảm tạ Dạ cô nương."

"Vậy là tốt rồi." Dạ Dao Quang gật gật đầu.

Trịnh Dương đột nhiên nói: "Không biết Dạ cô nương có thể đặt cho đứa nhỏ một cái tên hay không?"

Bàn tay đang cầm đứa của Dạ Dao Quang thoáng dừng lại một chút: "Được, vậy phiền Trịnh cử nhân sai người đem sinh thần bát tự của đứa nhỏ đến đây cho ta."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Thất Sát Gặp Dương Nhẫn

Sau khi ăn xong, Trịnh Dương liền đưa bát tự của đứa nhỏ cho Dạ Dao Quang.

Canh năm điểm hai, ngày Mậu Dần, tháng Kỷ Mùi, năm Quý Mão, không trăng.

Canh năm là giờ Dần, cổ nhân sử dụng đồng hồ nước thời xưa, một canh chia làm năm điểm, vậy độ dài của một điểm sẽ tương ứng với hai mươi tư phút theo cách tính giờ của người hiện đại. Như vậy, thời gian đứa nhỏ sinh ra chính là vào rạng sáng lúc ba giờ bốn mươi tám phút.

"Ngày Mậu Dần, giờ Dần?" Dạ Dao Quang cầm bát tự của đứa nhỏ, chân mày khẽ động.

"Thế nào Dạ cô nương, có chỗ nào không tốt sao?" Biểu cảm trên gương mặt Dạ Dao Quang làm cho Trịnh phu nhân và Trịnh Dương liên khẩn trương.

"Không có gì không tốt." Dạ Dao Quang trả lại bát tự của đứa nhỏ cho Trịnh Dương, vừa nói:

"Đứa trẻ sinh ra ngày Mậu Dần, giờ Giáp Dần thân thể tự nhiên khỏe mạnh, sức khỏe dồi dào. Chỉ có điều chung sống cùng các huynh đệ không được hòa hợp cho lắm. Nếu như sinh vào tháng Ngọ, Dương Nhẫn, ấn tín chứa Thất Sát. Sinh vào tháng có trăng tròn, sinh phù Thất Sát, sinh vào tháng Hợi, tháng Mão, Thất Sát vượng, thân thể suy nhược yếu ớt, thiên can lộ ra Dương Nhẫn."

"Thất Sát vượng, lộ Dương Nhân?" Trịnh Dương cùng Trịnh phu nhân liếc nhau, nghe thế nào cũng thấy đây không phải là những từ ngữ mang điềm tốt, trong lòng bồn chồn không yên.

"Đừng lo lắng, Thất Sát gặp Dương Nhân còn cần phải xem mệnh." Dạ Dao Quang khẽ cười trấn an.

"Mệnh của đứa nhỏ này rất tốt. Về phần đặt tên, bát tự của nó thuộc mệnh Hỏa, nên lấy tên theo ngũ hành Hỏa, kỵ Thủy, Thổ. Nếu như Trịnh đại nhân đồng ý để ta đặt tên, xin được đặt cho đứa nhỏ hai chữ Khải Thụy."

Khải trong ngũ hành thuộc mệnh Hỏa, Thụy trong ngũ hành thuộc mệnh Kim. Kỳ thực, tên có hai chữ cùng thuộc mệnh hỏa mới là phù hợp nhất với đứa nhỏ này, như vậy vận mệnh sẽ đại vượng. Nhưng việc đặt tên cho đứa bé này đã hao tổn không ít tâm tư của Dạ Dao Quang, cô không hy vọng sau này nó sẽ trở thành một kẻ vương giả cô độc.

Còn rất nhiều điều khác Dạ Dao Quang không nhắc tới, chẳng hạn sinh ngày Mậu Dần không trăng, nếu đi về hướng tây nam, trong tay sẽ nắm nhiều binh tướng quân vụ, mà mệnh có Thất Sát gặp Dương Nhân cơ bản chính là chức trọng quyền cao. Đứa nhỏ này tương lai sẽ là một võ tướng uy mãnh, thân thể sức khỏe dồi dào, nếu lại đặt tên có song hỏa, sẽ càng kiệt xuất không ai sánh kịp. Ngày đó Dạ Dao Quang không nhắc gì đến những chuyện này là bởi vì lo lắng nếu đám người Trịnh Dương biết được sẽ quá mức kỳ vọng vào đứa nhỏ, lâu dần tạo thành cho nó một sự áp lực, làm chệch đi số mệnh của nó. Như vậy số mệnh rất có khả năng sẽ đi theo hướng cực đoan.

"Khải Thụy, Khải Thụy." Trịnh Dương lẩm nhẩm hai lần liền cực kỳ yêu thích cái tên này, liên tục gật đầu.

"Hay, cái tên này rất hay."

"Đúng vậy, Trịnh Khải Thụy, nghe tên đã thấy phi phàm." Trịnh phu nhân cũng cao hứng phụ họa.

Đặt xong tên, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm chuẩn bị cáo từ, định đến nha môn thăm người kia và bà đỡ một chút. Đám người Trịnh Dương mặc dù rất muốn giữ lại nhưng cũng biết bọn họ còn vương bận chuyện quan trọng, chỉ có thể tiễn họ rời đi.

"Dạ cô nương, làm phiền cô nhiều rồi. Đây là chút tâm ý của chúng ta, mong cô nương đừng ghét bỏ." Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vừa ra khỏi cửa, liền thấy Trịnh Dương tự mình bê ra một tráp hoa bằng gỗ lim cao chừng một thước.

Dạ Dao Quang đương nhiên không khách khí mà nhận lấy. Sau khi ngồi trên xe ngựa, cô mở chiếc hộp vô cùng nặng ấy ra. Chiếc hộp vừa mở, một luồng ánh sáng lấp lánh tản ra, bên trong có một viên dạ minh châu to chừng nắm tay tỏa ra ánh sáng nhu hòa mà lung linh như ánh trăng.

Kiếp trước Dạ Dao Quang cũng mới chỉ nghe nói đến vật này nhưng thật sự chưa từng gặp qua một viên dạ minh châu lớn như vậy, cô không khỏi giơ tay ra cầm lên viên dạ minh châu. Vừa chạm đến nơi, Dạ Dao Quang liền cảm thấy được như có như không một luồng khí tỏa ra xung quanh.

"Ôi!"

"Sao thế, Dao Dao?" Ôn Đình Trạm thấy vậy cũng cẩn thận đứng lên xem thử viên dạ minh châu.

Dạ Dao Quang nương theo khí ngũ hành trong lòng bàn tay, viên dạ minh châu khẽ động, nhẹ nhẹ bay lên lơ lửng. Khí ngũ hành của cô vậy mà lại tương hợp với viên dạ minh châu, trong lòng cô không khỏi vui sướng: "Viên dạ minh châu này có linh tính."

Có linh tính có nghĩa là có thể tu luyện, chẳng hạn như Bốn Hùng. Dạ minh châu là đồ vật, không thể tu luyện, tuy nhiên nó có thể hấp thụ khí ngũ hành, hơn nữa loại khí viên dạ minh châu này hấp thụ hoàn toàn không phải là khí ngũ hành mà chính là tinh hoa của mặt trăng. Tuy chỉ có một tầng khí vừa mỏng vừa nông nhưng vẫn đủ để có thể tu luyện.

"Từ hôm sau đem nó đặt ở đầu giường của chàng đi, phòng ngủ của chàng vừa đúng có cửa sổ. Mọii sẽ bố trí trận pháp làm cho dạ minh châu này mỗi đêm đều hấp thụ được tinh hoa từ ánh trăng, như vậy có thể bồi dưỡng cho thân thể chàng rồi." Dạ Dao Quang khoái trá đưa viên dạ minh châu cho Ôn Đình Trạm.

"Đây đúng là một vật tốt, mười vạn lượng cũng không mua được."

Giá trị của viên dạ minh châu này cùng lắm chỉ vào khoảng ba vạn lượng nhưng nếu đặt trong tay người có con mắt, chẳng hạn như Dạ Dao Quang, tuyệt đối không chỉ là giá trị ba vạn lượng đó.

"Nếu nó đã hữu dụng như vậy, Dao Dao, nàng giữ lại dùng cho mình là được rồi." Từ sau khi ngâm mình trong long tiên dịch đến nay, Ôn Đình Trạm cảm thấy thân thể hãn dưỡng như đã trở thành kim cương bất hoại rồi.

"Thân thể chàng dù rằng ngâm trong long tiên dịch, tuy nhiên quá nửa thần hồn của chàng đã ngưng tụ tại đó rồi. Thân thể chàng tuy rằng cũng mạnh mẽ hơn so với lúc trước một chút nhưng mỗi ngày chàng đều ăn ngũ cốc hoa màu, ăn gió nằm sương, đều là độc tố. Chàng không thể tu luyện, dùng viên dạ minh châu này chính là để có thể tẩm bổ thân thể cho chàng hằng đêm, chẳng những kéo dài tuổi thọ mà thân thể cũng bách bệnh không thể xâm nhập." Dạ Dao Quang mới nghe thoáng qua đã nhìn thấu ý nghĩ của Ôn Đình Trạm.

"Muội tu luyện khí ngũ hành, tinh hoa từ mặt trăng cũng không có nhiều trợ giúp cho muội, hơn nữa nó cũng quá mỏng, chỉ có thể có công hiệu đối với thân thể người thường."

Dạ Dao Quang đã nói như vậy, Ôn Đình Trạm còn có thể tiếp lời thế nào.

Thấy Ôn Đình Trạm không nói gì, Dạ Dao Quang lại lấy từ trong hòm ra mười tấm ngân phiếu: "Đều là loại ngàn lượng, còn có tờ một vạn lượng, như vậy toàn bộ tài sản của chúng ta hiện tại sẽ vào khoảng mười hai vạn lượng."

Đoạn đường này từ Tiền gia, nhà chồng Ngụy gia của Dương cô nương, Chủ đề sư, đệ tử Phó gia của Chủ đề sư, đến Trịnh gia hiện tại, Dạ Dao Quang cô đã gom góp được không ít của cải. Trừ đi số tiền lần này kiếm được từ chỗ Trọng Nghiêu Phàm để mua lương thực ra, cô vẫn còn mười hai vạn lượng. Cùng với rất nhiều đất vườn sắp đến ngày thu hoạch mà Trọng Nghiêu Phàm đưa tới, tuy rằng đều nằm ở phía đông bắc, khả năng thu hoạch không lớn lắm nhưng trong lòng Dạ Dao Quang vẫn cảm thấy bản thân mình thực giàu có.

Bọn họ nhanh chóng tới nơi đó, tuy huyện nha của huyện Lữ Lăng không nằm ở trấn Thái Hòa nhưng mỗi trấn đều có tri huyện, thủ hạ là các nha dịch quan sai, cũng có công đường có nhà tù. Đích đến của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm chính là nơi này.

"Dạ cô nương, cô cuối cùng cũng đến rồi." Bồ đầu hiện tại là người mang họ Chu, trước kia đi theo Nghiêm Lăng, bởi vì có quan hệ với Nghiêm Lăng nên đối với đám người Dạ Dao Quang cũng xem như là chỗ quen biết. Hiện tại nghe ngóng được nhiều tin tức nên hẳn càng vô cùng tôn kính Dạ Dao Quang.

"Có chuyện gì vậy?" Dạ Dao Quang thấy Chu bồ đầu có vẻ lo lắng.

"Ban đêm Mạnh tứ gia đem tới một lá bùa, bắt ta dán trên người bà đỡ, chúng ta vẫn luôn canh giữ bà ấy, mọi thứ vốn vẫn rất ổn. Tuy nhiên đến lúc nửa đêm, cả người bà ta bỗng nhiên co quắp, chúng ta còn chưa kịp đi gọi thầy thuốc, bà ta đã hóa thành một bãi máu loãng." Chu bố đầu nhớ lại cảnh vừa mới xảy ra hơn một giờ trước, cả người vẫn không được tự nhiên.

Dạ Dao Quang lại cười thực nhẹ nhàng: "Không còn cách nào khác, trên người bà ta đã bị thi triển tà thuật, người thi triển tà thuật đó với bà ta đã chết, bà ta đương nhiên cũng không thể sống tiếp. Ta sẽ đi giải thích với Mạnh đại nhân."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Cửu Tinh Liên Châu Trận

Chu bố đầu nghe vậy thở phào một hơi nhẹ nhõm, hăn sợ nhất là trong khi canh gác xảy ra điều bất trắc mà bị vấn tội, một nhà già trẻ còn chờ đợi chút lương bổng của hăn sau này sinh nhai thế nào, lại bỗng nhiên lạnh trí nghĩ ra: "Lần này Dạ cô nương đến hăn là vì người lúc trước bị bắt đi chăng?"

"Đúng, ta chính là muốn mang người này đi." Dạ Dao Quang trực tiếp nói ra mục đích của mình.

"Cái này..." Đến thăm thì không có vấn đề gì nhưng nếu muốn dẫn người đi, căn bản là Chu bố đầu không thể tự ý quyết định được.

"Dạ cô nương cứ mang người đi đi." Lúc này, từ phía sau truyền đến một giọng nói, quay lại liền thấy hai con ngựa đang chạy nhanh đến gần. Hăn là nhận được tin báo từ Mạnh Bác, nên vừa mới sáng sớm huyện lệnh Mạnh Lăng đã dẫn theo thị vệ cố ý đuổi theo. Mạnh Lăng xoay người xuống ngựa, đưa roi cho nha dịch rồi nói với Dạ Dao Quang:

"Sự tình đại khái ta cũng đã hiểu rõ, Dạ cô nương cứ việc mang người đi."

"Đây không phải chuyện nhỏ, người này nếu ta đã đem đi thì sẽ không đưa trở lại." Dạ Dao Quang không thể không nói rõ ràng.

"Không vấn đề gì, hăn vốn cũng không phạm tội, nha môn không được giam giữ, tùy Dạ cô nương xử trí." Mạnh Lăng gật đầu.

Nếu đã như vậy, Dạ Dao Quang cũng không khách khí nữa, cô tự mình đến phòng giam dẫn người đi. Người này bị Thiên Lân gây thương tích nhưng vẫn chưa có ai chữa thương cho hẳn, vậy nên cho tới giờ hẳn vẫn không đào tẩu. Tuy rằng Dạ Dao Quang không biết vì sao người đồng môn bị cô giết kia không đi cứu hẳn nhưng cô biết, rất nhanh thôi sẽ lại có người khác đến cứu hẳn.

"Dao Dao, nàng muốn dụ rắn ra khỏi hang?" Thấy Dạ Dao Quang trực tiếp đem người về nhà của mình, Ôn Đình Trạm đại khái hiểu được ý nghĩ của cô.

"Không phải, muội muốn bắt rùa trong hũ." Dạ Dao Quang vén lên tấm màn xe ngựa, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm:

"Muội cũng không biết được tu vi của đối phương như thế nào nhưng nếu như dao linh quan trọng như vậy, muội nghĩ cho dù không phải môn chủ của Thiên Hồn môn chắc hẳn cũng không phải người bình thường, tu vi trên muội cũng là điều hiển nhiên. Người này cũng không thể nhốt ở nhà lao, nếu không chắc chắn sẽ mang đến tai họa cho những người vô tội trông coi hẳn, cho nên muội cũng chỉ có thể mang hẳn về chỗ chúng ta." Dứt lời, nhìn thấy thần sắc không mấy tán thành trên gương mặt Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang lại nói tiếp:

"Thật ra, muội cũng có thể giết hẳn cho xong hết mọi chuyện, đến lúc đó tự nhiên cũng không có kẻ nào đến tìm muội nữa."

Ôn Đình Trạm cũng nghĩ như vậy, cậu cảm thấy Dạ Dao Quang bắt rùa trong hũ đúng là quá mức mạo hiểm.

"Nhưng thời cơ không thích hợp." Dạ Dao Quang buông màn, nghiêng mặt nhìn về phía Ôn Đình Trạm:

"Trạm ca, hiện tại đã là mười bảy tháng sáu rồi, khoảng cách đến mười lăm tháng bảy đã không còn đến một tháng. Dao linh rơi xuống giữa sông,

muội tìm không được, bọn họ cũng tìm không được, vậy chỉ có thể đợi cho dao linh tự hiện lên mà thôi. Tháng bảy ngày mười lăm chính là ngày quý môn mở cửa, dao linh chỉ bị thoát khí, phàm là quý có tu vi càng cao càng chạy không thoát. Đến lúc đó tất nhiên sẽ xảy ra một trận ác chiến, đợi đến thời điểm đó chúng ta cùng đối địch với bọn chúng. Muội thà rằng trước tiên dùng mỗi nhữ vài người, đánh giá một chút thực lực của đối phương mới có thể tìm ra đối sách thích hợp đối phó với bọn chúng."

Tuy rằng những gì Dạ Dao Quang nói đích thị không sai, trừ khi bọn họ không nhúng tay vào chuyện dao linh. Thế nhưng dao linh rơi vào lòng sông tại trấn Thái Hòa, mà bọn họ lại đang sống trong vòng thị phi lẫn lộn, muốn không dính thân là chuyện không thể. Hơn nữa, một khi đã nhúng tay vào thì khó lòng toàn vẹn trở ra. Việc tới trước mắt mà luống cuống tay chân không bằng trước tiên chuẩn bị tốt kế hoạch. Dù biết là như vậy, Ôn Đình Trạm vẫn không tránh khỏi lo lắng.

"Được rồi, đừng cau mày nữa." Dạ Dao Quang lấy tay vuốt nhẹ chân mày đang nhíu lại của Ôn Đình Trạm.

"Tại địa bàn của mình muội nắm chắc vạn phần toàn vẹn trở ra. Về chuyện ngày mười lăm tháng bảy, chờ sau khi chúng ta trở về, sẽ sai Tiểu Quai Quai đi truyền tin gấp cho Mạch đại ca. Huynh ấy đã nói nhiều nhất là một tháng có thể xử lý xong xuôi chuyện của mình, hiện tại đã qua nửa tháng, đầu tháng sau huynh ấy nhất định sẽ quay lại."

"Không có chuyện gì chắc chắn tuyệt đối..."

"Cho dù Mạch đại ca thật sự có công việc mà phải nán lại, huynh ấy cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ chuyện này." Dạ Dao Quang báo tin cho Mạch Khâm cũng không phải bởi vì cô muốn được trợ giúp, mà là bởi vì loại chuyện này thuộc về trách nhiệm của môn phái tu luyện. Một khi người của ma môn chiếm được dao linh, thật sự luyện thành công công

pháp âm tà gì đó, đến lúc ấy phe phái bị tổn hại nghiêm trọng nhất tuyệt đối không phải là tầng lớp dân chúng bình dân, mà chính là môn phái tu luyện.

Sau khi mang người kia về, Dạ Dao Quang thấy sắc trời còn sớm liền mang theo Kim Tử đi tìm Bốn Hùng. Ngoài ra cô còn đem theo một ít lương khô, nói rằng đêm nay không về để đi tra xét thật kỹ địa hình. Trước khi kẻ địch còn chưa có mò tới, cô phải nghiên cứu một chút xem có thể đặt vài cái bẫy gì đó chờ bọn chúng hay không.

"Gào..." Trên núi, vui vẻ cao hứng nhất không có ai vượt qua Bốn Hùng rồi. Bởi vì ăn trái cây mà Dạ Dao Quang đưa cho, tu vi của nó hiện tại cao hơn so với trước kia không ít, động tác cũng càng thêm lanh lẹ.

Nó vốn định nhào lên ôm Dạ Dao Quang nhưng cô đã nhanh nhẹn né được, đường đường chính chính bị một con gấu lớn như vậy ôm cô mới không cần. Nhìn Đại Bốn Hùng ôm một cây đại thụ phía sau mình, vẻ mặt tủi thân vừa cọ cọ thân cây vừa nhìn cô, Dạ Dao Quang lên tiếng:

"Được rồi, đừng làm nũng nữa, đêm nay ta không về, ở lại cùng người leo núi."

Lúc này Bốn Hùng mới buông thân cây ra, nhảy dựng lên hoan hô thì bị Kim Tử ngồi trên vai Dạ Dao Quang dè bieu. Bỗng nhiên mắt Kim Tử sáng lên, khoa tay múa chân liên hồi về phía Bốn Hùng.

Nó hỏi trên núi này có thứ gì tốt không, chẳng hạn như lần trước có mấy con cá vừa ngon vừa ngọt ở dưới lòng sông...

Kết quả Bốn Hùng chớp chớp vài cái đôi mắt đen nháy của nó với Kim Tử, không nói lời nào khiến Kim Tử tức giận đến nỗi liên tục mắng nó là đồ ngốc, Bốn Hùng cũng lơ đi làm bộ như nghe không hiểu.

Dạ Dao Quang thấy Kim Tử và Bốn Hùng không thể chung sống yên ổn, cười cười lắc đầu, vẫy tay gọi Bốn Hùng, sau đó cùng nhau đi về hướng

trên núi. Mục tiêu của Dạ Dao Quang là đỉnh núi cao nhất, cô phải lên chỗ cao nhất nhìn xuống phía dưới, tầm nhìn mới có thể bao quát được khắp khu vực này.

Mới đi đến nửa đường, Dạ Dao Quang chợt nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc đuổi theo, bất đắc dĩ cười cười rồi xoay người đứng tại chỗ chờ. Quả nhiên ngay sau đó liền nhìn thấy Ôn Đình Trạm đang chạy tới.

"Dao Dao, vì sao nàng không chờ ta?"

Thì ra sau khi Ôn Đình Trạm trở về liền lập tức đến thư phòng viết thư báo tin cho Mạch Khâm, Dạ Dao Quang nhả lại một tiếng liền lên núi cho nên Ôn Đình Trạm mới đuổi theo. Ôn Đình Trạm không phải vì lo lắng hay nhất định phải dính lấy Dạ Dao Quang mới được, mà là bởi vì cậu muốn cùng Dạ Dao Quang học hỏi những điều cậu chưa từng tiếp xúc qua. Cậu cảm thấy vô cùng hứng thú đối với những điều đó.

"Đi thôi." Dạ Dao Quang dẫn đầu hướng về phía trên núi.

Con đường lần này và lần trước đi tuy không giống nhau nhưng đều là hướng thẳng phía trên mà đi, cho đến khi lên đến đỉnh ngọn núi cao nhất đã là quá nửa đêm. Dạ Dao Quang tìm thấy một cây đại thụ rồi nằm lên đó quan sát thử, khóe môi hàm chứa ý cười. Ánh sao trên không trung rơi vào đôi mắt cô lấp lánh vô cùng, Ôn Đình Trạm đứng bên cạnh nhìn đến có chút thất thần.

"Dao Dao cười vui vẻ như thế, có phải là đã tìm ra kế sách rồi không?" Ôn Đình Trạm luôn có một sự thấu hiểu nhất định đối với Dạ Dao Quang.

"Trạm ca, dọc đường chúng ta đi đến đây, chàng có để ý thấy vật gì kỳ lạ không?" Dạ Dao Quang không đáp mà hỏi lại.

"Vật kỳ lạ?" Ôn Đình Trạm nhú mi:

"Ý nàng là dọc đường đi tới suối sao?"

Ôn Đình Trạm không cảm thấy có vật gì kỳ lạ, mà Dạ Dao Quang dường như bắt đầu nhìn những con suối nhiều hơn kể từ con suối thứ ba, Ôn Đình Trạm chỉ là để ý hành động của Dạ Dao Quang mà thôi.

"Có tất cả bao nhiêu con suối?"

"Chín."

"Suối có hình dạng gì?"

"Hình như... là một đường thẳng tắp."

"Nơi mà những con suối nối thẳng đến là ở đâu?"

Liên tiếp mấy vấn đề, Ôn Đình Trạm dựa vào trí nhớ mạnh mẽ và năng lực tưởng tượng không gian mà đáp, cuối cùng chính là đáp án mà cậu vừa mới nghĩ ra xong liền trả lời: "Nhà của chúng ta!"

"Đúng vậy!" Dạ Dao Quang ngồi dậy, ánh mắt lấp lánh vô cùng.

"Muội cũng không ngờ đến còn có chuyện tốt như vậy, chúng ta có thể bày ra một Cửu Tinh Liên Châu trận, lấy ngôi nhà của chúng ta làm mắt trận. Cho dù hắc có bản lĩnh thông thiên cũng khiến hắc lúc đến đứng thẳng lúc về nằm ngang!"

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Lựa Chọn Cát Hung

"Cửu tinh?" Ôn Đình Trạm phản ứng kịp hỏi:

"Là Bắc Đẩu thất tinh và Hữu Bát Tả Phụ à?"

"Đó là cửu tinh trong thiên văn học, cửu tinh trong phong thủy là một trắng, hai đen, ba xanh ngọc, bốn xanh lục, năm vàng, sáu trắng, bảy đỏ, tám trắng, chín tím. Cửu tinh trong kỳ môn độn giáp (1) chỉ chín ngôi sao Thiên Bồng, Thiên Nhuế, Thiên Phụ, Thiên Cầm, Thiên Tâm, Thiên Trụ, Thiên Nhiệm và Thiên Anh." Dạ Dao Quang giải thích từng cái một rồi nói:

"Muội cần dùng cửu tinh trong kỳ môn."

"Trận pháp này không dễ bày đâu." Những gì tinh túy của kỳ môn đều đời đời tư truyền nhưng Ôn đình Trạm vẫn nghĩ cách lấy được một ít, vì vậy cũng có chút hiểu biết. Trong kỳ môn, các sao của mười hai canh giờ trong cửu tinh không giống nhau, dùng một sao còn thấy rắc rối phức tạp chứ đừng nói là cả chín sao cùng xếp hàng với nhau.

"Đúng vậy, cực kỳ phức tạp, khó hơn gấp vạn lần so với Toàn Cơ Ngọc Hoàn trận." Miệng thì nói phức tạp nhưng trong mắt Dạ Dao Quang lại lóe ra từng tia sáng, một sự hưng phấn dường như sôi trào trong từng tế bào khiến Ôn Đình Trạm nhìn thấy mà buồn cười.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến phong thủy kỳ môn thì càng khó khăn Dạ Dao Quang càng thích, càng phải phải làm thử, thất bại thì sẽ lại cân nhắc lại, thành công thì giống như có được thành tựu của cả thiên hạ.

Tâm trạng này chỉ đơn giản là vì cô thực sự yêu thích những gì cô học.

“Ta có thể giúp gì cho nàng không?” Ôn Đình Trạm muốn cho tia sáng trong mắt cô được toại nguyện, sự rực rỡ lóa mắt đó khiến người ta không thể dời mắt.

Dạ Dao Quang tự tay kéo Ôn Đình Trạm qua, hai người cùng ngồi trên một cây khô trên núi, bầu trời đầy sao, trời mùa hè rất đẹp, dường như với tay một cái là có thể hái được một ngôi sao. Cô chỉ lên bầu trời nói: “VẬY chàng chọn giúp muội một ngôi sao đi.”

"Chọn sao?" Ôn Đình Trạm kinh ngạc.

"Phụt!" Dạ Dao Quang nở nụ cười, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Đình Trạm, nói:

“Trận này phải căn cứ vào Vượng, Tướng của cửu tinh để chọn một sao chủ, mà sao chủ nhất định phải là vượng tinh, cửu tinh có Vượng, Tướng, Hưu, Tù, Tử: Vượng là tử nguyệt, Tướng là bản nguyệt, Hưu là tài nguyệt, Tù là quý nguyệt, Tử là phụ mẫu nguyệt. Chàng có hiểu nghĩa của câu nói này không?”

Ôn Đình Trạm trầm tư một lát mới ngẩng đầu thông thả cười: “Mười hai tháng đều có ngũ hành, tháng một Dần thuộc Mộc, tháng hai Mão thuộc Mộc, tháng ba Thìn thuộc Thổ, tháng tư Tỵ thuộc Hỏa, tháng năm Ngọ thuộc Hỏa, tháng sáu Mùi thuộc Thổ, tháng bảy Thân thuộc Kim, tháng tám Dậu thuộc Kim, tháng chín Tuất thuộc Thổ, tháng mười Hợi thuộc Thủy, tháng mười một Tý thuộc Thủy, tháng mười hai Sửu thuộc Thổ. Tương ứng với ngũ hành tháng chín, Vượng là tử nguyệt, có nghĩa là được sinh ra, cũng là tháng ngũ hành được sinh ra. Ví dụ như bây giờ tháng sáu thuộc Thổ, ngũ hành tương sinh tương khắc, Thổ sinh Kim, Vượng tinh thuộc sao Kim trong ngũ hành. Tương tự, Tướng là bản nguyệt, là sao giống nhau giữa ngũ hành và bản nguyệt, Hưu là tài nguyệt là sao khắc ngũ hành, Tù là

quỷ nguyệt còn là ngũ hành khắc nó, Tử là phụ mẫu nguyệt là do ngũ hành sinh ra. Sắp xếp từ tháng sáu thuộc Thổ, Thổ sinh Kim là Vượng, Thổ gặp Thổ là Tướng, Thổ khắc Thủy là Hưu, Mộc khắc Thổ là Tù, Hỏa sinh Thổ là Tử.”

Ánh mắt Dạ Dao Quang sáng lên: “Trạm ca, không ngờ chàng lại có thể nghĩ đến điều này.”

Ôn Đình Trạm được khen nên hơi ngượng ngùng: "Thật ra là lần trước nàng rút quẻ có nói người sinh ra ta là cha mẹ, người ta sinh ra là con cháu, người khắc ta là quan quý, người ta khắc là vợ và tiền tài, vậy nên ta mới hiểu được câu nói này. Tử nguyệt, tài nguyệt, quỷ nguyệt, phụ mẫu nguyệt không phải là lục thân (2) trong quẻ hay sao?"

"Vâng." Dạ Dao Quang gật đầu: "Cho nên kỳ môn phong thủy là một."

“Dao Dao cần một Vượng tinh thuộc Kim, ngũ hành thuộc Kim trong cửu tinh không chỉ có một?” Ngũ hành chỉ có năm loại, chín ngôi sao cũng có ít nhất một ngôi sao chỉ có một thuộc tính.

“Sao thuộc Thổ trong cửu tinh có ba loại: sao Thiên Nhuế, sao Thiên Cầm, sao Thiên Nhiệm; sao thuộc Kim có hai sao Thiên Tâm và Thiên Trụ; sao thuộc Mộc có sao Thiên Xung và sao Thiên Phù; sao thuộc Hỏa và thuộc Thổ lần lượt là sao Thiên Anh và sao Thiên Bồng. Theo lời của chàng thì bây giờ đang là tháng sáu thuộc Thổ, Vượng là tử nguyệt, Thổ sinh Kim, sẽ có hai sao là sao Thiên Tâm và sao Thiên Trụ, trong đó Thiên Tâm là sao đại cát, Thiên Trụ là sao tiểu hung.”

“Một sao đại cát, một sao tiểu hung?” Từ mặt chữ, Ôn Đình Trạm thấy không nhất thiết phải chọn lựa nữa, giữa cát và hung ai cũng sẽ chọn cát, đạo lý hiển nhiên như vậy Ôn Đình Trạm tin Dạ Dao Quang cũng biết. Đã

rõ ràng như vậy sao còn do dự chưa quyết định, vậy nhất định là có suy tính. Cậu không hỏi, cậu biết Dạ Dao Quang sẽ nói cho cậu.

Quả nhiên, Dạ Dao Quang im lặng một lát mới nói: “Đại cát tiểu hung, cát là chúng ta, hung là người khác.”

Cũng có nghĩa là chọn sao cát đương nhiên là trời phù hộ chúng ta, chọn sao hung thì đó là trời trừng phạt chúng ta. Cứ như vậy, người bình thường chỉ sợ đều chọn về sau.

Song Ôn Đình Trạm trầm ngâm thật lâu mới mở miệng nói với Dạ Dao Quang: "Dao Dao, chọn sao Thiên Tâm đi."

"Vì sao?" Dạ Dao Quang vẫn đứng đờ không ngừng, không ngờ Ôn Đình Trạm lại cho cô ý kiến như vậy.

“Nói những lời nói suông như khoan dung độ lượng này tất nhiên không thể thuyết phục Dao Dao, nàng là địa sư, sát nghiệp quá nặng sẽ sinh tâm ma.”

"Chàng cũng biết nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, gió xuân thổi tới lại tái sinh." Mặt Dạ Dao Quang không chút thay đổi.

“Nàng bày trận giết tuyệt này thực sự có thể nhổ cỏ tận gốc sao?” Ôn Đình Trạm hỏi lại.

Dạ Dao Quang không trả lời, đây cũng là điều cô băn khoăn. Người của Thiên Hồn môn tuyệt đối sẽ không dốc toàn bộ lực lượng. Cứ coi như thực sự như vậy, cô sẽ nhanh chóng giết hết, đến lúc đó cũng sẽ dẫn đến nhiều thế lực kiêng kỵ. Nếu tu vi của cô thật sự cao, đương nhiên cô sẽ không sợ hãi nhưng bây giờ cô lại không có khả năng mạnh đến vậy, lại ác độc ra tay diệt một môn phái, e rằng rất nhiều thế lực vì muốn sống yên ổn mà sẽ ra tay chặt đi đôi cánh của cô.

Lý lẽ cô đều hiểu nhưng dù cô có thế nào với đối phương thì cũng sẽ bị kết thù, nếu cứ thế thả kẻ thù đi thì cô không làm được nên mới do dự chưa quyết định.

"Dao Dao, còn nhớ ngày đó nàng nói cho ta biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ ta, ta hận Liễu gia đến tận xương tủy, nàng khuyên bảo gì ta không?" Ôn Đình Trạm duỗi tay nắm lấy tay Dạ Dao Quang, ánh mắt nhu hòa nhìn Dạ Dao Quang:

"Khi không đủ sức lực, chúng ta chỉ có thể lui lại tự bảo vệ mình. Nếu chúng ta của bây giờ đều có thể khiến bọn họ bị thương, đợi sau này lông cánh đầy đủ, chúng ta sẽ có thể muốn làm gì tùy ý."

Dạ Dao Quang im lặng không nói.

Ôn Đình Trạm nói tiếp: "Dao Dao, thế gian này không phải chỉ có giết chóc mới có thể giải quyết tất cả phiền hà, ta tin rằng mỗi nơi đều có những khúc mắc quyền lợi riêng. Thiên Hồn môn chắc gì đã không có kẻ địch, chúng ta làm tiêu hao thực lực của bọn họ, đương nhiên sẽ có người nhân cơ hội khó có được này mà nhổ cỏ tận gốc. Cho dù không có, ta cũng có thể làm cho có. Đến lúc đó bọn họ chính là cá sa lưới, bọn họ muốn tìm người báo thù cũng sẽ không tìm chúng ta. Dao Dao, công tâm là thượng sách, công thân là hạ sách."

(1) Kỳ môn độn giáp: Là một môn cổ học tinh hoa của người Trung Hoa được phát minh vào khoảng năm ngàn năm trước đây, thời xưa chủ yếu được dùng trong đấu tranh chính trị và quân sự. Hiện nay, kỳ môn độn giáp đã được áp dụng rất rộng rãi trong mọi lĩnh vực trong đời sống hàng ngày.

(2) Lục thân: cha, mẹ, anh, em, vợ và con. Cũng có khi lục thân chỉ cha, con, anh, em, chồng, vợ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Xây Kho

“Được, mọi người nghe chàng.” Dạ Dao Quang luôn cố chấp lại bị thuyết phục như vậy rồi, cô cảm thấy ở bên Ôn Đình Trạm, tính cách của cậu luôn có thể bù trừ cho cô. Cô không tự chủ được dựa đầu vào vai Ôn Đình Trạm, nhìn bầu trời đêm mênh mông phía trước thoải mái cười:

“Sau này nếu ai bắt nạt chúng ta, mọi người sẽ đánh bọn họ, chàng chỉ cần giày vò trái tim bọn họ là được!”

“Được.” Ôn Đình Trạm cũng nhếch khóe môi lên.

Sau đó hai người không nói gì thêm, Dạ Dao Quang cứ thế dựa vào rồi ngủ mất. Ôn Đình Trạm cúi đầu nhìn dung nhan đang ngủ trên vai cậu, nét mặt sáng ngời dường như bị ánh sao phủ lên một lớp lụa mỏng trong suốt, trong mông lung hiện lên một sự tài hoa phong nhã làm điên đảo chúng sinh.

Cậu biết Dạ Dao Quang ngủ không sâu, cậu thoáng nhúc nhích cũng sẽ khiến cô tỉnh giấc. May mà cậu chỉ ngồi không trên cây, một bên đầu dựa vào cây, hai người ngồi dưới ánh trăng lộ ra giữa những tán cây lấp ló từ từ đi vào giấc ngủ.

Bầu trời đêm như mực, gió mát vắng vẻ, ánh trăng như lụa, ánh sao lấp lánh.

Một đêm ngủ ngon, Dạ Dao Quang bị đồng hồ sinh học đánh thức, khi tỉnh lại cảm thấy cổ hơi cứng nên cô duỗi tay giữ cổ xoay mấy cái, sau đó nhìn gương mặt đang ngủ gần trong gang tấc ngay bên cạnh mình.

Gương mặt đó đã bắt đầu có đường nét rõ ràng, càng ngày càng khó phân biệt được là nam hay nữ. Da thịt trắng trẻo vì luyện võ mà trở nên rắn chắc càng lộ rõ ngũ quan tinh xảo, lông mi dài vì nhắm mắt mà vô cùng tinh xảo như cánh bướm đang bay, dưới sống mũi thẳng là đôi môi đỏ không dày không mỏng giống như đóa hoa hồng chớm nở khiến người ta muốn nếm thử xem nó có mềm mại, thơm phức, ngọt ngào như hoa hồng hay không.

Dạ Dao Quang nhìn đến mất hồn, sau đó nảo bộ như máy móc, ma xui quỷ khiến cúi người xuống, hơi thở giao nhau. Mắt thấy sắp dán lên rồi thì đôi mắt đen như trân châu chuyển động đột nhiên mở ra, hai người hết hồn đến đờ người.

“Đừng nhúc nhích, muội thấy mặt chàng có gì đó không đúng...” Dạ Dao Quang là ai, cô sẽ để mình xấu hổ hay sao? Thế là nhân lúc Ôn Đình Trạm còn chưa kịp mở miệng hỏi, cô đã giữ chặt Ôn Đình Trạm, ánh mắt nghiêm túc nhìn từ môi cậu lên, sau khi nhìn xong còn giả vờ đưa tay lên sờ cằm:

“Ồ, chắc muội nhìn nhầm rồi.”

Ôn Đình Trạm vốn còn hơi nghi ngờ, thấy dáng vẻ của Dạ Dao Quang thì tin ngay.

“Muội tu luyện đã, mặt trời sắp mọc rồi.” Kéo dài khoảng cách, Dạ Dao Quang tìm một vị trí tốt nhất ngồi xếp bằng, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Ôn Đình Trạm cũng nhảy xuống, lấy kiếm ra bắt đầu luyện võ. Nửa canh giờ sau, Dạ Dao Quang mở mắt ra, Ôn Đình Trạm đã cất kiếm đi, mang Kim Tử và Bốn Hùng đi tìm đồ ăn sáng. Dạ Dao Quang đi đến một suối nước nhỏ bọn họ phát hiện ra tối qua, cởi quần áo ngâm mình nửa

tiếng, đến khi cô mặc lại quần áo chỉnh tề thì Ôn Đình Trạm cũng vừa quay về cùng Kim Tử.

Sau khi đi hái ít quả dại, Ôn Đình Trạm rửa mặt, cả người nhẹ nhàng khoan khoái. Hai người hai con vật vừa ăn quả dại vừa đi xuống núi, khi ra khỏi rừng thì ở lại với gấu đen một lát. Lúc về đến nhà khoảng đầu giờ Ty đã nhìn thấy khói bếp, chắc là đang làm bữa trưa.

Thật ra người xưa thường ăn chế độ hai bữa, có điều Thái Tổ hoàng đế lại áp dụng chế độ ba bữa nhưng lại không phổ cập đến toàn quốc, rất nhiều nơi vẫn dùng hai bữa. Buổi sáng ăn no thì xuống làm ruộng, tối xong việc về nhà ăn uống no đủ rồi đi nghỉ. Mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ, đại khái là như vậy. Thôn Đỗ Gia cũng không ngoại lệ nhưng Dạ Dao Quang chịu không nổi việc chỉ ăn hai bữa cơm.

“Công tử và cô nương đã về rồi.” Ban ngày cửa đều mở, Vương Đông tử xa đã nhìn thấy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, vội vã chạy đến nghênh đón, sau đó nói:

“Công tử, cô nương, lý trưởng bảo hai người về thì đến đó một chuyến.”

Còn chưa vào cửa, bước chân của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm liền dừng lại. Dạ Dao Quang nói: “Bảo Điền tấu chuẩn bị vài món công tử thích, lát nữa bọn ta sẽ về.”

Nói xong, cô và Ôn Đình Trạm đi đến nhà lý trưởng Đỗ Hậu Lâm. Bây giờ Đỗ Hậu Lâm chỉ ra ruộng một vòng vào buổi sáng và buổi tối, ruộng đất trong nhà đều do các con xử lý, ban ngày đều ở nhà.

“Đại bá, người tìm chúng tôi có việc gì?” Sau khi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm được Đỗ Hậu Lâm mời vào nhà, Ôn Đình Trạm bèn trực tiếp mở miệng hỏi.

“Ta có chuyện muốn thương lượng với hai người.” Đỗ Hậu Lâm nói:

“Chuyện là thế này, căn nhà mới cuối thôn của Đỗ Đức gia, sau khi con trưởng của Hoàng gia gặp nạn liền chuyển đi. Bây giờ cuối thôn có dựng một căn nhà tranh nhưng bây giờ họ hàng ở các nơi đến càng ngày càng nhiều, nhà nhà đều chật ních người, căn nhà mới của Đỗ Đức gia trống không cũng không được nên ta muốn hỏi Dao nha đầu, phong thủy nhà có thay đổi được không?”

"Có thể thay đổi được." Dạ Dao Quang gật đầu:

"Không giấu gì đại bá, ta đã giúp Tiền phủ đổi nhà, thù lao là một vạn lượng."

Đổi nhà không phải là một công trình nhỏ, Dạ Dao Quang đương nhiên cũng sẽ không ai cũng thu một vạn lượng, cô nói như vậy là vì bây giờ cô không muốn đổi. Tâm tư của cô bây giờ đều đặt vào Cửu Tinh Liên Châu trận, đâu còn thời gian rảnh rỗi nữa. Nhưng nếu không để đổi phương biết khó mà lui thì cô cũng không tiện từ chối, chỉ có thể giải quyết như thế.

Đỗ Hậu Lâm bị một vạn lượng dọa sợ đến mức suýt nữa ngã từ trên ghế xuống, cũng may Ôn Đình Trạm nhanh tay lẹ mắt đỡ được. Cậu đỡ Đỗ Hậu Lâm đứng vững rồi mới nói: “Đại bá, nhà này đổi rồi có thể cứu được cả một gia đình, đổi nhà chính là đổi mệnh của người nhà, cái giá này của Dao Dao cũng không tính là đắt.”

Vừa nghĩ như thế Đỗ Hậu Lâm cũng cảm thấy đúng là có chuyện như vậy nhưng bảo Đỗ Đức gia bỏ ra một vạn lượng là chuyện không thể nào, mười lượng bạc cũng chưa chắc bỏ ra được. Đỗ Hậu Lâm cũng không phải người không hiểu chuyện, dù tính đến thân phận người cùng thôn, lấy của người ta một vạn lượng, thế nào cũng phải thu của thôn khoảng một nghìn lượng mới được. Nếu không sau này bị truyền ra ngoài, há chẳng phải khiến người ta cảm thấy Dạ Dao Quang vợ vét người có tiền?

Thấy dáng vẻ đắn đo của Đỗ Hậu Lâm, Dạ Dao Quang nhân tiện nói: "Đại bá, chuyện này ta có cách."

"Nha đầu nói xem." Đỗ Hậu Lâm vội nói.

"Dù sao người cũng nhiều, nhà trống không sẽ khiến người ta nói linh tinh, đại bá hãy bảo Đỗ Đức gia bán nhà cho ta. Vừa hay một người bạn của ta mấy ngày nữa phải vận chuyển một ít hàng hóa đến đây, đang lo không có chỗ để. Ta mua về đổi thành kho dự trữ, như vậy sẽ không có ai nhiều lời nữa." Vừa rồi Dạ Dao Quang trực tiếp nói đến giá cả không chỉ vì trong tay cô còn Cửu Tinh Liên Châu trận mà còn vì nghĩ đến việc chuyển lương thực tới.

Lương thực phải để trong tầm nhìn mới yên tâm. Hơn nữa người cuối thôn ít, đất trống nhiều, cô mua cả những chỗ xung quanh nữa rồi xây một kho dự trữ lớn, lúc nào cũng có thể dùng đến.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Kế Độc

“Ý kiến này hay đấy.” Lúc này Đỗ Hậu Lâm gật đầu, dù không hỏi đến giá cả, ông cũng tin vào nhân phẩm của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, lập tức dặn cháu trai đi gọi Đỗ Đức đến.

Đỗ Đức rất nhanh đã tới. Vốn dĩ hắn đang buồn vì chuyện nhà mới, số tiền còn lại đều dùng để dựng nhà mới hết, sau đó hắn lại bị gãy chân, trong nhà thiếu mất một sức lao động lại còn tốn tiền thuốc men. Lúc này vừa nghe Dạ Dao Quang muốn mua căn nhà kia, hắn đương nhiên rất vui vẻ.

“Dao nha đầu, căn nhà kia của ta không may mắn, nếu người đã muốn mua cũng không ở thì ta bán lại cho người, người cứ tùy tiện đưa ta hai ba lượng bạc là được.” Đỗ Đức ngượng ngùng xoa tay nói.

"Vậy sao được?" Dạ Dao Quang cười nói: “Đức thúc tốn mười lăm lượng xây căn nhà kia, ta cũng dùng mười lăm lượng mua về.”

"Không... không... không..." Đỗ Đức vội vã xua tay: "Không được, giá căn nhà này không đến mười lăm lượng.”

“Sao lại không đến giá đó?” Dạ Dao Quang đưa mười lăm lượng bạc đã chuẩn bị sẵn cho Ôn Đình Trạm: “Đức thúc cầm lấy đi, người xây nhà còn phải thuê người, những điều này ta không tính thì cũng coi như ta có lợi. Nếu người không cầm thì ta cũng không mua nhà nữa.”

"Cái này... không được!" Ôn Đình Trạm đưa bạc tới, Đỗ Đức thế nào cũng không chịu đưa tay nhận.

Đỗ Hậu Lâm không nhịn nổi nữa, bèn nói: “Cầm đi, coi như đây là Trạm nhi và Dao nha đầu giúp đỡ người, sau này giúp đỡ bọn họ nhiều hơn là được.”

Lúc này Đỗ Đức mới chậm rãi nhận bạc từ tay Ôn Đình Trạm, sau đó ôm vào trong ngực. Người nhà đã rất lâu không khai trai (1) rồi, mẹ già bị bệnh cũng không nở bốc thuốc, có số bạc này bọn họ có thể ăn ngon uống ngon hơn ba năm rồi!

Sau khi cảm ơn, Đỗ Đức nhanh chóng trở về nhà lấy khế đất nhưng khế đất còn chưa đến tay đã bị cha ông gọi lại, thì ra cha ông cho rằng Đỗ Đức dùng căn nhà không may mắn này để lấy tiền của hai đứa bé Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nên bắt hắn trả tiền lại. Đỗ Hậu Lâm phải giải thích rõ ràng mới yên, khế đất đưa cho Đỗ Hậu Lâm mang đến quan nha sửa lại, tiện thể Dạ Dao Quang cũng mua luôn hai miếng đất cạnh nhà Đỗ Đức.

Vì chuyện của Đỗ Đức mà cha ông náo loạn rất lớn. Cả thôn đều đã biết, nghe nói Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang lại mua thêm một mảnh đất, nói là muốn xây kho dự trữ. Bây giờ còn cách một thời gian nữa mới đến mùa thu hoạch, đang là lúc không bận bịu, mọi người đều rỗi rít đến đăng ký, nhất là những họ hàng thân thích ở nơi khác đến càng tỏ vẻ chỉ muốn nuôi ăn không cần tiền.

Lương thực đã đi được nửa đường bằng đường thủy, khoảng đầu tháng bảy sẽ được chuyển đến, Dạ Dao Quang cũng hơi vội vàng nên cũng không từ chối những người đến. Cũng giống như lần trước, nuôi một bữa cơm, nam một ngày hai mươi văn tiền, nữ giúp nấu cơm một ngày mười lăm văn tiền. Như vậy một nhà có hai người đến thì một ngày sẽ được ba mươi lăm văn, mười ngày sẽ có hơn một chỉ bạc nên mọi người đều rất tích cực.

Tiền Dạ Dao Quang có dư, cũng không phải không nở cho mà là không làm thì không có tiền, nói về nhiều ít thì cô chỉ có nhiều chứ không

ít nhưng muốn coi tiền như rác cũng không thể. Nhưng trong mỗi bữa ăn hàng ngày đều có đủ cơm, bữa nào cũng có ba phần thịt, ba phần rau, một chén canh, hơn nữa còn cung cấp màn thầu trắng cả ngày.

Cũng vì vậy mà công trình vốn được dự tính làm trong nửa tháng đã được mọi người đồng tâm hiệp lực làm xong trong chín ngày. Sau khi hoàn thành Dạ Dao Quang thấy đường trong thôn không tốt, cô bèn bỏ tiền ra nhờ người trong thôn sửa lại đường từ cuối thôn đến đường lớn để tiện vận chuyển lương thực khiến người trong thôn rất biết ơn cô. Có con đường này, bọn họ muốn lên trấn cũng bớt được một đoạn đường vòng.

Bên này, Cửu Tinh Liên Châu trận của Dạ Dao Quang cũng đã bố trí xong nhưng đợi chừng mười ngày, còn có năm ngày nữa là đến tháng bảy nhưng vẫn không có ai tìm tới cửa khiến Dạ Dao Quang hơi buồn bực.

Không chờ được người của ma môn, Dạ Dao Quang lại chờ được thư hồi âm của Mạch Khâm.

“Dao Dao, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Dạ Dao Quang vốn dĩ rất vui vẻ, sau khi nhìn thấy thư thì sắc mặt lại trở nên khó coi nên Ôn Đình Trạm bèn hỏi.

Dạ Dao Quang đưa thứ cầm trong tay cho Ôn Đình Trạm: “Chàng xem đi.”

Ôn Đình Trạm nhận lấy, mở ra đọc nhanh như gió.

“Người của Thiên Hồn môn không ngốc, nếu không phải muội kịp thời thông báo cho Mạch đại ca, e rằng thôn của chúng ta bây giờ đã thành lò mổ rồi.” Dạ Dao Quang lạnh mặt.

Cô thật không ngờ Thiên Hồn môn tiếng tăm hiển hách trong ma môn lại đối phó với một người không có danh tiếng gì như cô cũng cẩn thận như vậy, chẳng những không tự mình phái người đến đây mà còn phí sức tung

tin đồn thất thiệt. Chúng nói vốn dĩ dao linh đã rơi vào tay người của Thiên Hồn môn rồi, có điều người này đã bị Dạ Dao Quang bắt. Dạ Dao Quang là một người tu luyện, đương nhiên muốn phong ấn dao linh đợi dao linh nhân kế nhiệm đến tìm. Tin tức này đã dẫn đến không ít người trong ma môn, tin tức này được Mạch Khâm biết trước nên truyền tin về tông môn. Bây giờ khắp trấn Thái Hòa đâu đâu cũng thấy đệ tử của tông môn và ma môn, các bên giằng co, cộng thêm trận lớn ngoài nhà cô, ai cũng không muốn động thủ trước nên mới có cục diện hòa bình ngắn ngủi này.

“Thiên Hồn môn hình như rất kiêng dè chúng ta.” Ôn Đình Trạm chăm chú nghĩ.

Suy nghĩ của người bình thường không phải như vậy. Thiên Hồn môn nhất định là muốn dao linh, càng như vậy càng không để lộ tin tức dao linh đang ở đây ra ngoài. Nếu không nhiều bên tranh đoạt, bọn họ có thể có mấy phần thắng? Dù đoạt đi ngay trước mắt mọi người, về sau cũng sẽ thành cái đích để mọi người chỉ trích. Tông môn không muốn bị bọn họ chèn ép, các thế lực ma môn khác liệu có cam tâm cúi đầu trước họ? Gây ra động tĩnh lớn như vậy, cho dù là ai có được dao linh, chỉ e cũng đều sẽ trở thành đối tượng tấn công của mọi người.

“Đây không phải người Thiên Hồn môn làm!” Ôn Đình Trạm lập tức ngẩng đầu phủ định: “Làm như vậy đối với bọn họ mà nói lợi ít hại nhiều, trừ khi bọn họ ngốc.”

"Không phải bọn họ thì là ai?" Dạ Dao Quang nghĩ không ra.

"Ai có thể được lợi?" Ôn Đình Trạm hỏi.

“Ai cũng không được lợi.” Bất kể là ai chiếm được chuông cũng xui xẻo.

“Không.”

Ôn Đình Trạm lắc đầu: “Có một người sẽ được lợi. Nếu dao linh nằm trong tay dao linh nhân bao nhiêu năm như vậy mà vẫn bình an vô sự, bọn họ sẽ có cách lấy lại dao linh khiến người khác không dám dòm ngó tới nữa. Dao linh nhân đời đời tương truyền, nếu người trước bị giết, vậy người kế nhiệm sẽ là ai?”

“Ý chàng là dao linh nhân tiếp theo dùng cách này khuấy một vũng nước, muốn đục nước béo cò?” Dạ Dao Quang cuối cùng cũng hiểu, sắc mặt cô khá khó coi.

“Ừ.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Vậy hẳn nhất định phải hiểu rõ chúng ta, ít nhất hẳn cũng chắc chắn chúng ta có thể gây nên mâu thuẫn giữa tông môn và ma môn, nếu không kế hoạch này sẽ đi tong.” Nhưng loại người như vậy căn bản không tồn tại.

“Chưa chắc hẳn đã hiểu chúng ta, có lẽ hẳn ghi hận trong lòng với chúng ta, đồng thời cũng biết được chúng ta là người có khả năng giải quyết việc này giúp hẳn thì sao?” Đôi mắt đen của Ôn Đình Trạm lóe lên.

“Chàng muốn nói đến Vân Khoa?” Dạ Dao Quang lập tức hiểu rõ vấn đề.

Vân Khoa đường đường là cao thủ Hóa Thần của đệ nhất tiên tông mà bụng dạ lại hẹp hòi như thế. Chỉ vì không lấy được long tiên dịch mà hận bọn họ, còn điều tra bọn họ, biết được chuyện này có liên quan đến bọn họ liền đẩy bọn họ lên đầu sóng ngọn gió, dẫn cao thủ hai bên đến chỗ bọn họ khiến bọn họ trở thành vật hy sinh khi hai bên quyết chiến sống mái.

Tâm tư sao mà ác độc!

(1) Khai trai: Tín đồ Phật giáo hoặc các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn sau khi hết kỳ ăn chay, ở đây chỉ nhà Đỗ Đức đã hết tiền mua thức ăn nên chỉ có thể ăn rau dưa, có số tiền của Dạ Dao Quang thì có thể mua đồ ăn rồi

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Nàng Kiều Ngạo

Ôn Đình Trạm nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Dạ Dao Quang, lúc này cậu mới nói:

"Chỉ có ta và nàng, đâu cần Vân Khoa tốn công tốn sức như vậy. Ta và nàng ở trong mắt hăn chẳng qua chỉ là con kiến thôi, chỉ sợ rằng hăn nhìn thấy chúng ta còn không thuận mắt."

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp trừng to, một cơn lửa giận dâng lên từ trong lòng Dạ Dao Quang: "Ý của chàng là Vân Khoa viện cớ khiến cho Mạch đại ca bị cuốn vào, sau đó hăn muốn Mạch đại ca bị thương ở chỗ này?"

"Đúng vậy." Ôn Đình Trạm cẩn thận gật đầu, sau khi cậu đọc tin tức của Mạch Khâm được gửi đến, phản ứng đầu tiên của cậu là nắm chặt các đốt ngón tay. Có lẽ cậu trời sinh chính là một người chính khách và giỏi về tính toán, mặc dù trên thư này không để lại dấu vết gì nhưng cậu có thể đoán được chỗ sâu nhất từ những câu chữ bình thường này.

"Mạch đại ca chắc chắn là không biết." Dạ Dao Quang có chút ngồi không yên. Mặc dù dao linh có liên quan đến ma môn và tông môn, hai môn phái này phải cân bằng với nhau, Mạch Khâm chen một chân vào cũng không có gì đáng trách nhưng dù sao cũng từ huynh ấy mà biết được nơi này. Hơn nữa cô tin tưởng với tính tình của Mạch Khâm, cho dù không phải là vì bản thân cô bị cuốn vào bên trong nước xoáy, chỉ với tư cách là thiếu chủ của tông môn thì huynh ấy vẫn có một chút trách nhiệm nhưng huynh ấy tuyệt đối sẽ không bị động và lún sâu như vậy.

"Dao Dao đừng vội." Ôn Đình Trạm vươn tay nắm chặt lấy bả vai của Dạ Dao Quang.

"Bây giờ tất cả vẫn còn kịp, chúng ta hoàn toàn có biện pháp xoay chuyển hoàn cảnh xấu thành ưu thế cho chúng ta."

"Chàng nói nhanh đi." Dạ Dao Quang nắm lấy cánh tay của Ôn Đình Trạm, trước mắt cô chỉ có thể chờ mong nhìn Ôn Đình Trạm. Không biết từ lúc nào trong lòng cô Ôn Đình Trạm chính là người mà cô có thể ỷ lại, vì cậu có nhiều mưu kế và cậu có thể thấy rõ lòng người, vì cậu biết bày mưu nghĩ kế.

"Dao Dao, nàng phải bình tĩnh lại trước đã." Ôn Đình Trạm không lập tức nói cho cô biết, mà tự mình rót một chén trà đưa cho Dạ Dao Quang. Cậu nhìn thấy Dạ Dao Quang uống xong và đợi cô bình tĩnh lại, sau đó cậu mới nói:

"Trong cái bầy này có một chỗ sơ hở, chúng ta có thể lợi dụng điểm này."

Dạ Dao Quang không nói gì, cô chỉ im lặng nghe phân tích của Ôn Đình Trạm.

"Thiên Hồn môn chắc chắn sẽ không nói lại với người bên ngoài rằng dao linh đã bị rơi xuống sông. Vân Khoa cho người đi tung tin ra ngoài dao linh ở trong tay của người Thiên Hồn môn nhưng người của Thiên Hồn môn đã bị chúng ta bắt giữ." Ôn Đình Trạm vừa nói, Dạ Dao Quang cũng gật đầu theo.

"Có người đi đến Thiên Hồn môn để tìm chứng cứ, Thiên Hồn môn vì tư lợi sẽ theo tình hình mà nói tin này là có thật, như vậy hầu hết lực chú ý sẽ phân tán. Bọn hăn sẽ nghĩ biện pháp để lén xuống sông lấy đi dao linh, có thể bớt lo đi một chuyện thì có gì bọn hăn không làm chứ? Nếu đã như vậy, chúng ta liền chứng thực chuyện này!"

"Chứng thực thế nào?" Dạ Dao Quang có cái hiểu cái không.

"Chính là lấy lại quyền chủ động." Khóe môi xinh đẹp của Ôn Đình Trạm hơi nhếch lên.

"Chẳng phải bọn hắc đầu ẩn núp trong bóng tối sao? Chúng ta liền đưa tất cả bọn hắc đi ra bên ngoài. Nàng nói với Mạch đại ca hãy lấy danh nghĩa của Cửu Mạch tông phát thiệp mời đến người của ma môn, tên đại hội sao... ừm, tất nhiên là đại hội Dao Linh. Chúng ta sẽ để người của Thiên Hồn môn giao dao linh cho dao linh nhân kế nhiệm ở ngay trước mặt của mọi người, đến lúc đó còn có ai muốn gây phiền phức cho chúng ta nữa?"

"Nhưng chúng ta đâu có dao linh?" Dạ Dao Quang hỏi ngược lại.

"Chúng ta không cần phải có dao linh." Ôn Đình Trạm nhẹ giọng giải thích.

"Dao linh nhân kế nhiệm không oán không thù với chúng ta, nếu không phải có tin dao linh ở trong tay của chúng ta thì hắc sẽ không bày ra cái bẫy này cùng với Vân Khoa. Chúng ta chỉ cần truyền tin tức này ra ngoài, nàng cảm thấy dao linh nhân kế nhiệm còn có thể ngồi yên sao? Chẳng lẽ hắc ngốc đến nỗi ngồi chờ đến ngày đại hội Dao Linh để lấy đi dao linh ở trước mắt bao nhiêu người sao? Ta đoán chắc chắn hắc sẽ lén vào đây, căn nhà này của chúng ta đã được nàng bày trận. Đến lúc đó nếu như nàng bắt được hắc, chúng ta sẽ đem hắc và người của Thiên Hồn môn đến trước mặt mọi người. Chỉ cần thân phận của dao linh nhân kế nhiệm không có vấn đề, cho dù hắc nói không giữ dao linh, ngoại trừ Thiên Hồn môn ra thì sẽ có mấy người tin tưởng hắc? Giữa chúng ta và dao linh nhân kế nhiệm, nàng nói xem mọi người sẽ hoài nghi dao linh đang ở trên người của ai nhiều hơn?"

Dạ Dao Quang nghe xong đôi mắt của cô liền phát sáng, một chiêu lừa gạt để mưu lợi riêng này rất hay! Cô là người tu luyện chính phái, dao linh đối với cô mà nói ngoại trừ gây phiền toái ra thì cái gì cũng không tốt. Nếu như dao linh nhân kế nhiệm đã xuất hiện, trừ khi cô là kẻ ngốc mới không ném củ khoai nóng bỏng này cho chính chủ. Cho nên một khi dao linh nhân kế nhiệm được cô khách khí tiễn ra bên ngoài từ căn nhà này, hầu hết mọi người sẽ hoài nghi về dao linh nhân kế nhiệm cho nên ánh mắt của họ cũng sẽ chuyển sang người này. Đến lúc đó Vân Khoa muốn dấy lên chiến tranh giữa tông môn và ma môn như thế nào đây? Hơn nữa bọn hắn muốn dẫn dụ Cửu Mạch tông trở thành vật hy sinh như thế nào? Chỉ sợ suy nghĩ đến nát óc cũng đừng mơ tưởng sẽ thành công.

"Thiếu gia, cô nương, bên ngoài có một vị Qua cô nương cầu kiến!" Lúc này tiếng nói của Ấu Ly từ bên ngoài truyền đến.

"Qua cô nương?" Đột nhiên Dạ Dao Quang đứng lên. Nếu như cô đoán không lầm thì chắc chắn là Qua Vô Âm, vì vậy cô lập tức đi ra khỏi cửa phòng nghênh đón. Giống như Dạ Dao Quang suy đoán, ngoài cửa là mỹ nhân tuyệt sắc mặc y phục lụa mỏng màu trắng, mỹ nhân tựa như tuyết này chính là Qua Vô Âm.

"Vô Âm!"

"Sao mỗi lần tỷ tới thì căn nhà này của muội lại thay đổi một lần thế?" Qua Vô Âm không khỏi thở dài, vốn dĩ lần trước nàng không phá trận vào đây. Qua Vô Âm đã trụ ở bên trong trận pháp một khoảng thời gian, nàng cũng hiểu rõ mấy tầng trận pháp trong căn nhà này, chỉ cần tính toán một chút là có thể đi vào. Lúc đầu nàng muốn cho Dạ Dao Quang một sự bất ngờ nhưng đáng tiếc nàng dựa theo Cửu Trọng đại trận và Ngũ Hành đại trận tính toán một lát, vậy mà vẫn không thể đi vào nên nàng chỉ có thể bắt lấy Ấu Ly đang muốn đi ra ngoài, nhờ nàng ấy đi vào thông báo.

"Đi, đi vào rồi nói." Dạ Dao Quang đi đến bên cạnh Qua Vô Âm. Cô kéo cánh tay của nàng rồi mời nàng đi vào trong, sau đó cô nói thêm về Cửu Tinh Liên Châu trận cho Qua Vô Âm.

"Căn nhà này của muội nhất định là tường đồng vách sắt, cho dù là phụ thân tỷ đến đây thì cũng chưa chắc sẽ phá được trận!" Qua Vô Âm không khỏi thán phục, tất nhiên là nàng tin tưởng bản lĩnh của phụ thân nhưng muốn phá trận này chỉ sợ sẽ tổn thương đến gân cốt, nếu thế thì rất không có lợi rồi?

"Do vận khí tốt thôi." Dạ Dao Quang không khỏi cười nói. Quả thực là do vận khí tốt, tất cả thiên thời địa lợi nhân hòa cô đều chiếm được, nếu không làm sao cô có thể khiến cho mảnh đất nhỏ của mình trở thành nơi phòng thủ kiên cố như vậy?

"Nếu sớm biết như vậy thì tỷ đã đi du ngoạn nhiều hơn mấy ngày rồi, sau đó tỷ mới trở lại tìm muội." Qua Vô Âm tức giận nói.

"Muội nói xem sao lại đi chọc người ta vậy? Lần trước đại trận kia, tỷ và Mạch Khâm thật vất vả mới hết hoảng sợ, lúc này đây muội lại cầm dao linh. Muội đi ra bên ngoài xem một chút đi, bên ngoài khoảng trăm dặm xung quanh trấn Thái Hòa đều là người của ma môn và tông môn. Tỷ sống hơn hai mươi năm nhưng tỷ chưa từng thấy có nhiều người của ma môn và tông môn tập trung lại nhiều như thế, muội đúng thật là có bản lĩnh."

"Trời sinh muội ra đã thích đi trêu chọc người, muội cũng rất bất đắc dĩ." Bởi vì buồn phiền trong lòng của cô đã được Ôn Đình Trạm nghĩ ra cách để đối phó cho nên Dạ Dao Quang lại bắt đầu mồm mép láu lỉnh.

"Muội cũng thật lắm lời!" Qua Vô Âm giống như tỷ tỷ, nàng vươn ngón trỏ nhỏ và dài chọc chọc lên đầu của Dạ Dao Quang.

"Xem ra muội không lo lắng gì cả, muội nói một chút cho tỷ nghe từ đâu mà muội có sức mạnh lớn như vậy. Đừng nói là muội, cho dù là đạo

quân tu luyện đến Đại Thừa nếu gặp phải sóng gió lớn thế này thì cũng sẽ không ngồi yên giống như muội đâu!"

Dạ Dao Quang đưa chén trà cho Qua Vô Âm, sau đó vẻ mặt cô kiêu ngạo đắc ý nói: "Ai bảo muội lại có một tiểu tướng công mưu trí vô song như vậy?"

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Thế Cục Xoay Chuyển

Kiều ngạo và tự tin của cô đều là vì Ôn Đình Trạm.

Đáng tiếc bởi vì cả hai người bọn họ đều là nữ nhi, Ôn Đình Trạm không tiện cùng đi theo nên cậu liền đi viết thư gửi cho Mạch Khâm. Vì vậy cậu không nghe được lời nói này, nếu không trong lòng của cậu sẽ giống như được lau mặt vậy vô cùng ngọt ngào.

"Không biết xấu hổ." Qua Vô Âm cười mắng một câu rồi mới hỏi:

"Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, muội nhanh nói cho tỷ nghe. Còn sáu ngày nữa Mạch Khâm mới có thể đuổi kịp đến đây, chúng ta nên làm tốt ứng phó trước đã."

"Chuyện này bắt đầu từ lúc muội phát hiện ra dao linh, trong ân oán đó còn có liên quan đến long tiên dịch..." Dạ Dao Quang kể lại toàn bộ mọi chuyện đã trải qua và kể cả suy đoán của Ôn Đình Trạm. Cô cũng nói đây chỉ là suy đoán của bọn họ, cô không hề chủ quan (1) nói với Qua Vô Âm rằng mọi chuyện ở đây đều là chắc chắn. Cuối cùng cô và Ôn Đình Trạm đã nghĩ ra được biện pháp đối phó, cô kể lại không hề thiếu một chữ, tuyệt đối không giấu giếm.

"Biện pháp hay!" Sau khi Qua Vô Âm nghe xong, nàng không khỏi khen ngợi.

"Rất xứng đáng để muội kiêu ngạo!"

Tính toán lòng người quá thấu đáo, thực sự là nửa điểm cũng không để sót nên cậu mới có thể phân tích rõ ràng đến như vậy, do đó nhanh như vậy mà cậu đã nghĩ ra được biện pháp đơn giản lại không cần động binh và không thấy máu chảy vẫn có thể chuyển nguy thành an.

"Hâm mộ sao? Tỷ cũng nuôi một người đi." Dạ Dao Quang cười híp mắt nói.

"Bây giờ tỷ nuôi sao? Nuôi con trai còn tạm được." Nuôi dưỡng thì nhiều lắm không thể lớn hơn sáu tuổi, nếu không sao có thể quen thuộc với nhau được? Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang là cùng nhau lớn lên nên không thể bàn luận được, nhưng nàng đã hai mươi mấy tuổi. Nếu như sống ở dân gian, nàng có một đứa con sáu tuổi là chuyện rất bình thường.

"Tỷ là người tu hành, hay là trước tiên tỷ nhận một đồ đệ có tư chất tốt, sau đó..." Lập tức Dạ Dao Quang liền không đứng đắn giựt dây Qua Vô Âm.

"Tỷ không có ý muốn thu nhận đồ đệ." Qua Vô Âm bày ra vẻ mặt ghét bỏ và bài xích đối với chuyện thu nhận đồ đệ.

"Hơn nữa muội cho rằng trên thế gian này ai cũng thông minh giống với Ôn tiểu công tử sao?"

"Đúng vậy, muội tuyệt thế vô song như thế, tất nhiên là rất xứng đôi với người độc nhất vô nhị như chàng rồi." Dạ Dao Quang rất hờ hững nói.

"..." Qua Vô Âm không còn gì để nói, lúc sau nàng mới nói:

"Xem ra sau này tỷ và Mạch đại ca không cần phải vì muội mà lo lắng nữa, một người tự nhận mình được yêu thích như muội thì chỉ có nhân tài như Ôn tiểu công tử mới chịu nổi."

Đổi lại là người khác, không chừng đã bị liên lụy mà chết biết bao nhiêu lần rồi.

Dạ Dao Quang nhe răng cười với Qua Vô Âm: "Tỷ đến thật đúng lúc, chúng ta không cần phải đợi Mạch đại ca trở về thì vẫn có thể giải quyết được mọi chuyện. Tỷ đi viết thiệp mời gửi đến cho tất cả các môn phái, ngày mùng ba tháng bảy sẽ tổ chức đại hội Dao Linh, nơi diễn ra đại hội là ở trong nhà của muội."

"Đi thôi, thể diện của đại tiểu thư Qua Vô hải vẫn phải có." Qua Vô Âm cũng nghiêm túc đồng ý.

Lúc này Dạ Dao Quang căn dặn cho người đi lấy đồ, sau đó để cho Qua Vô Âm viết thiệp mời, trên thiệp mời có dấu hiệu đặc biệt không thể giả mạo của Qua Vô hải, còn Dạ Dao Quang đi dạo quanh một vòng ở trấn Thái Hòa. Cô đi hỏi thăm để biết rõ vị trí của các thế lực, sau khi trở về cô dùng tiền nhờ người đi phát thiệp mời. Dạ Dao Quang đi ra ngoài lần này, cô gặp phải một người quen, người đó chính là Lăng Lăng của Bách Lý môn. Vì cô không muốn liên lụy đến Bách Lý môn nên Dạ Dao Quang cũng không đi ra nhận người quen.

Vì đoạn tình cảm kẻ vai chiến đấu lúc trước nên cô không muốn kéo Bách Lý môn vào chuyện này. Sau khi Bách Lý môn nhận được thiệp mời thì bọn họ là người đầu tiên đến cửa, chẳng những có Lăng Lăng, mà ngay cả Lăng Linh cũng đến đây.

"Dạ cô nương, ta biết ngay là mọi người mà." Lăng Linh được chiêu đãi đi vào liền tiến lên trước. Lúc đó trước khi đi bọn họ có hỏi qua nơi ở của Dạ Dao Quang cho nên khi bọn họ điều tra ra chỗ của dao linh, bọn họ liền biết đó là Dạ Dao Quang. Trong lòng của bọn họ vô cùng lo lắng, nếu không phải vì sự bá ngấn cản thì bọn họ sẽ không phải lúc này mới đến. Họ vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang liền vội vàng bày tỏ thái độ:

"Dạ cô nương yên tâm, ta và sư huynh còn có cả sư bá nữa đều đứng về phía của cô nương, mặc dù Bách Lý môn của chúng ta có địa vị thấp và không có tiếng nói nhưng chúng ta vẫn sẽ ủng hộ mọi người."

Dạ Dao Quang nghe vậy, trong lòng cô có chút cảm động. Mặc dù dựa theo những việc làm của cô, nếu như là người thông minh thì sẽ hiểu lúc này nguy cơ của cô đã được hóa giải hơn phân nửa nhưng chưa chắc là sẽ không có nguy hiểm. Lúc này Bách Lý môn lại lựa chọn ủng hộ cô, đây tuyệt đối không phải là cách làm của một người cẩn thận.

"Vậy ta phải chiêu đãi người thật tốt mới được." Dạ Dao Quang ôn hòa cười.

"Thật tốt quá, ta thích ăn thịt nhất, sư huynh của ta thích ăn rau xanh, rau cải trong viện nhà cô nương tươi ngon mọng nước như vậy, chỉ vừa nhìn đã thấy ăn ngon rồi. Sư bá của ta thích..." Lăng Linh tựa như một con chim sẻ nhỏ, nàng ấy nói không ngừng nghỉ, lúc này bọn họ đến đây chỉ có ba người.

Tu vi của sư bá Lăng Lăng không thể so với Vân Khoa, ông ta ít nói nhưng là một người chính trực. Dạ Dao Quang chiêu đãi bọn họ rất có tâm, không chỉ vì bọn họ lựa chọn ủng hộ cô mà còn là vì bọn họ đến đây có thể làm nhân chứng chứng kiến cảnh cô để cho đạo linh nhân kế nhiệm bỏ chạy, như vậy độ tin cậy đối với cô càng tăng.

Thời gian từng ngày trôi qua, nháy mắt đã là ngày mừng một tháng bảy, ngày kia chính là đại hội Dao Linh. Chẳng những đạo linh nhân kế nhiệm không tới cửa, ngoại trừ Bách Lý môn ra, những người nhận được thiệp mời đều không có ai tới. Nhưng Dạ Dao Quang lại không hề gấp gáp và Qua Vô Âm vẫn ngồi yên.

Một đêm này, Dạ Dao Quang đang tản bộ cùng với Ôn Đình Trạm ở trong sân, Qua Vô Âm bị Dạ Dao Quang lừa uống ba chén rượu ngon cũng

ngồi ở trong sân. Nàng ấy ngồi lên xích đu do Dạ Dao Quang đặc biệt làm ra, chậm rãi đong đưa.

Đột nhiên từ xích đu Qua Vô Âm bay lên, hai chân đạp lên trên mặt đất, ánh mắt của Dạ Dao Quang cũng vô cùng lạnh lẽo. Hai người bọn họ liếc nhìn nhau, sau đó cả hai liền nhanh chóng bay về hướng đông bắc.

Trạch viện ở hướng đông bắc có hai người mặc y phục màu đen lên vào, tu vi cũng không thấp nhưng nếu so với tu vi Kim Đan của Qua Vô Âm thì lại thấp hơn rất nhiều, cho nên rất nhanh Qua Vô Âm đã bắt được bọn hắn. Cả hai người đều không phải là dao linh nhân kế nhiệm. Dao linh nhân kế nhiệm khi đón nhận dao linh sẽ có ấn ký trên người, mặc dù tình huống của người kế nhiệm lúc trước rất đặc biệt nhưng Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm có thể từ hơi thở mà nhận định đây không phải là dao linh nhân kế nhiệm.

Lúc này Dạ Dao Quang ngồi xếp bằng, cô lấy la bàn ra. Dưới sự thúc giục của khí ngũ hành, la bàn nhanh chóng chuyển động, sau đó toàn bộ la bàn liền trở nên trong suốt đan xen với tia sáng màu vàng tạo ra một con đường. Nếu như có người hiểu biết được căn nhà của Dạ Dao Quang thì sẽ biết được toàn bộ bố trí của căn nhà, ánh sáng vàng nhanh chóng đan vào nhau rồi xuất hiện một điểm sáng di chuyển trên con đường.

Dạ Dao Quang đùa giỡn giống như một cuộc chạy trốn giữa chuột và mèo vậy, đầu ngón tay của cô nhanh chóng ấn lên la bàn. Lúc này cây hoa mai được cô trồng trong sân đang di chuyển trong mắt của người xâm nhập và con đường phía trước đột nhiên cũng biến thành ngõ cụt.

Đối phương hoàn toàn không hiểu kỳ môn dị thuật, lại càng không biết đây là ảo giác do trận pháp tạo ra. Bọn hắn có thể lên vào chẳng qua là do Dạ Dao Quang cố ý buông lỏng nhưng khi con mèo vừa tiến đến thì sẽ rơi vào bẫy và con mèo chỉ có thể mặc người chém giết.

"Được rồi, đừng đùa nữa." Qua Vô Âm thấy Dạ Dao Quang chơi đùa đến nghiện nên nàng liền nói một câu, sau đó nàng nhanh chóng nhớ kỹ vị trí trên la bàn rồi bay đi.

Đến khi Dạ Dao Quang cầm la bàn đi đến chính viện thì Qua Vô Âm đã trói chặt bốn người trong sân.

Thấy Dạ Dao Quang tới, nàng liền tiến lên nói: "Thu hoạch rất tốt, còn có cả người của Phiêu Mạt Tiên tông, người này cũng đủ cho muội đến cửa hưng sư vấn tội. (2)"

(1) Chủ quan: Là làm những việc không căn cứ vào tình hình thực tế, chỉ dựa vào những suy nghĩ phiến diện của bản thân.

(2) Hưng sư vấn tội: Có nghĩa là dẫn một đội quân đến lên án và hỏi tội đối phương. Cũng có nghĩa là khi một người tức giận tập hợp một đám người đến cửa chất vấn đối phương.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Đoán Chuyện Như Thần

“Hưng sư vẫn tội?” Dạ Dao Quang cười không rõ ý tứ cảm xúc, cô bước đến trước mặt bốn người bị bắt, trong đó có một người dù cũng mặc hắc y như ba người kia nhưng toàn thân nàng ta lại có một luồng âm khí. Luồng âm khí này nhạt hơn so với ma quỷ nhưng lại đậm hơn so với nữ nhân bình thường.

“Không ngờ dao linh nhân kế nhiệm lại là một cô gái.”

“Dạ cô nương, xảy ra chuyện gì vậy?” Lúc này anh em Lăng Lăng và sư bá của bọn hắn cũng tới nơi. Đến muộn như vậy, hiển nhiên là vì Dạ Dao Quang chặn đường bọn họ, bấm đúng giờ mới cho họ vào. Mấy người đi lên trước đều là người tu luyện, chỉ trong chốc lát liền cảm giác được hơi thở của dao linh nhân. Lăng Linh sắc bén nhìn xuống, làn da mịn màng, ánh mắt gợn lên sự yếu điệu của mỹ nhân, không khỏi kinh ngạc:

“Người là dao linh nhân!”

Nghe nói trước giờ dao linh nhân và ma quỷ có quan hệ với nhau, mặc dù nàng thi thoảng cũng vì hiếu kỳ mà đụng đến những thứ không sạch sẽ. Có thể kia cũng chỉ là ngẫu nhiên, mỗi ngày nàng đều kết bạn với cô hồn dã quỷ trong thế gian, chỉ cần vừa nghĩ đến những tháng ngày đó thì nàng cũng không khỏi giật mình.

“Người muốn giết ta?” Tiểu mỹ nhân yếu điệu, giọng nói đặc biệt mềm mại. Một cô gái như vậy nếu không tận mắt nhìn thấy, chắc hẳn không có ai nghĩ đến nàng đang làm gì.

“Ta dám giết người sao?” Dạ Dao Quang khẽ cười, sau đó đầu ngón tay khẽ động khí ngũ hành cời dây trói cho dao linh nhân, đưa tay về phía nàng.

Dao linh nhân giật giật cánh tay, nhìn bàn tay trắng nõn mềm mại trước mặt do dự một lúc rồi nắm lấy tay Dạ Dao Quang, để Dạ Dao Quang kéo lên. Đây là một thái độ, Dạ Dao Quang chìa tay là muốn nguyện ý từ thù thành bạn với nàng, nàng chìa tay cũng là ý tứ này.

“Tiêu Linh Nhi.” Dao linh nhân giới thiệu tên mình.

“Dạ Dao Quang.” Dạ Dao Quang trả lời

“Tiêu cô nương, mời cô đi theo ta.”

Nói xong, Dạ Dao Quang gật đầu với Qua Vô Âm, ý tứ chính là bên ngoài giao cho Qua Vô Âm, còn cô dẫn Tiêu Linh Nhi đến thư phòng.

“Dao linh không ở trong tay ta.” Vừa bước vào phòng, Dạ Dao Quang liền đi thẳng vào vấn đề.

“Không ở trong tay người?” Tiêu Linh Nhi vốn cho rằng Dạ Dao Quang muốn giao dao linh cho nàng.

“Đúng vậy, không ở trong tay ta.” Dạ Dao Quang rót một chén trà đưa cho Tiêu Linh Nhi.

“Sau khi ta đánh nhau với người trong Thiên Hồn môn, dao linh đã rơi xuống sông ở phương bắc. Nếu cô không tin có thể đi tìm hiểu, trên thuyền đánh bắt cá của các ngư dân đều treo lá bùa do ta vẽ. Cô bị Vân Khoa lợi dụng rồi.”

Tiêu Linh Nhi nhận lấy chén trà Dạ Dao Quang đưa tới, ánh mắt dò xét Dạ Dao Quang. Thái độ Dạ Dao Quang trước sau đều thản nhiên, nàng

không khỏi nắm chặt chén trà trong tay:

“Cô đã biết ai gạt ta, chắc hẳn là vì cô có tiếp xúc qua với Vân Khoa, ta chưa từng nghĩ đến người đứng đầu tu tiên vậy mà miệng lưỡi đều là nói dối.”

Tiêu Linh Nhi không hề ngốc, vốn dĩ Vân Khoa chủ động tìm nàng nên nàng tưởng rằng sự chính nghĩa và trách nhiệm của người tu tiên đứng đầu mới đại nghĩa như vậy. Giờ nàng mới hiểu, nàng chỉ là con cờ trong tay người khác.

“Vân Khoa muốn mượn chuyện này khơi mào trận chiến giữa tông môn và ma môn, từ đó loại bỏ kẻ đối lập.” Dạ Dao Quang nói ra mục đích cuối cùng của Vân Khoa.

“Chúng ta không thể để âm mưu của hắn thành công, cho nên ta muốn cô giả bộ đã lấy được chuông.”

“Vì sao ta phải giúp cô?” Tiêu Linh Nhi nói.

“Ma môn và tông môn xảy ra hỗn chiến càng tốt, với ta mà nói càng bớt phiền.”

Nghe vậy, Dạ Dao Quang cười cười, cô cúi đầu uống một ngụm trà, động tác nhẹ nhàng chậm rãi để chén trà xuống:

“Thành môn chấy, vạ lây người vô tội. Nếu như hai bên đại chiến, chiến trường chắc chắn là trấn Thái Hòa. Hôm nay đã là mừng một, mười bốn ngày nữa sẽ đến ngày mười lăm. Họ không đi cô càng không thể di chuyển. Đợi đến ngày mười lăm quý môn mở cửa, cô thắng được mấy người?”

Tiêu Linh Nhi biến sắc.

“Cô không phải đang giúp ta, mà là đang giúp chính cô.” Dạ Dao Quang chậm rãi nói.

“Bây giờ cô đem “dao linh” đi, ta tin đêm nay cô sẽ động thủ, chắc hẳn đã tính toán kỹ đường lui. Đợi mọi người đều biết cô mang chuông đi rồi, hiển nhiên sẽ bị cô dẫn đi, trước ngày mười lăm cô lại quay về. Ta, thiếu tông chủ Cửu Mạch tông, đại tiểu thư Qua Vụ hải đều sẽ ra tay giúp cô tìm lại dao linh thật, vật về với chủ. Mười mấy ngày đủ để cô tính kế diệu hồ ly sơn khiến bọn chúng nửa tin nửa ngờ, không còn kiên nhẫn. Với cô, với ta, với toàn bộ người dân trấn Thái Hòa, với tất cả đều là cách tốt nhất.”

Công thân là hạ sách, công tâm là thượng sách.

Ôn Đình Trạm đã sớm phân tích tất cả lợi và hại cho cô. Thực ra theo như kế sách ban đầu của cô thì sẽ không nói gì, trực tiếp đưa Tiêu Linh Nhi đi, đánh lén Tiêu Linh Nhi. Ai bảo Tiêu Linh Nhi phối hợp với Vân Khoa vì dao linh, đánh lén cô?

Là Ôn Đình Trạm nhiều lần khuyên ngăn mới khiến cô đè nén sự tức giận trong lòng xuống, nhẹ nhàng khiến Tiêu Linh Nhi cam tâm tình nguyện làm con cờ của bọn họ. Bằng không nếu Tiêu Linh Nhi không phối hợp, sẽ có rất nhiều nguy hiểm bất trắc, tính ra cũng rất phiền phức.

Quả nhiên, Dạ Dao Quang nói những lời này đã hoàn toàn đả động được Tiêu Linh Nhi, nàng trầm mặc một lúc rồi mới nói:

“Ta đồng ý nhưng cô phải giúp ta thành công tránh được tầm mắt của mọi người. Ngoài ra nếu như trước ngày mười lăm ta không quay trở lại, người của cô cũng phải thay ta dốc toàn lực trấn áp dao linh!”

Khóe môi Dạ Dao Quang lộ ra ý cười nhàn nhạt, lấy bản đồ tuyến đường do Ôn Đình Trạm chuẩn bị đưa cho Tiêu Linh Nhi:

“Cô đi đường này, tìm một người tên là Trọng Nghiêu Phàm, nói tên ta rồi giao bản đồ này cho đối phương, chắc chắn hẳn sẽ giúp cô thoát khỏi sự theo dõi của mọi người.”

Ôn Đình Trạm đã sớm nghĩ đến đáp án của Tiêu Linh Nhi, hơn nữa điều kiện mà Tiêu Linh Nhi có thể đưa ra cũng không khác biệt lắm với sự suy đoán cho nên đã sớm chuẩn bị bản đồ tuyến đường này, để Tiêu Linh Nhi đi nhờ cày Trọng Nghiêu Phàm. Nơi đó đã có mấy lượt tăng binh, số lượng đã lên đến hai vạn đại quân. Bất kể tu ma hay tu tiên đều không muốn trà trộn vào đoàn người, đặc biệt là có rất nhiều người.

Tiêu Linh Nhi nhận lấy mở ra xem, ánh mắt lập tức lóe sáng, sau đó chấp tay với Dạ Dao Quang:

“Mặc dù trước đây ta bị Vân Khoa lợi dụng, rất có lỗi với cô, cô cũng giải thích với ta thực sự là vì nguyên nhân khó nói của bản thân nhưng ta vẫn cảm kích cô. Ân tình này Tiêu Linh Nhi ta sẽ ghi nhớ, sau này nếu như cô có việc gì cứ sai bảo.”

Dạ Dao Quang không khỏi nhướng mày, cô không nghĩ đến có nơi có ích như vậy đợi cô:

“Nếu thật sự có ngày đó, ta nhất định sẽ không khách khí với cô.”

“Vậy ta xin cáo từ!” Tiêu Linh Nhi cũng không muốn dây dưa.

“Đợi đã.” Dạ Dao Quang đưa tay ngăn lại, nhìn ra ngoài cửa sổ cười thần bí:

“Hiện tại vẫn chưa phải lúc.”

Tiểu tướng công của cô đã nói rồi, tính cách Vân Khoa như vậy chắc hẳn đã biết Tiêu Linh Nhi làm hỏng kế hoạch, hơn nữa nếu như dẫn theo tiên tông thoát ẩn thoát hiện đến trộm dao linh, nhất định sẽ then quá hóa

giận, chưa phòng bị việc âm mưu bị bại lộ thì rất có khả năng sẽ thủ tiêu. Lúc này giúp Tiêu Linh Nhi trốn đi mới là lúc không ai nghĩ đến nhất, có thể làm đảo lộn ánh mắt của nhiều người.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Ngoài Dự Đoán

Hết thảy mọi thứ đều tiến hành theo dự liệu của Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm dù đoán chuyện như thần, cậu dự đoán phần đầu, cũng dự tính phần kết nhưng lại không có cách nào nắm vững quá trình xảy ra sự việc.

Sau khi Tiêu Linh Nhi bị Dạ Dao Quang bắt giữ, nơi xa bên ngoài trong một căn nhà gỗ bình thường cách ba mét, một người con trai trẻ tuổi một tay quét hết mọi thứ xuống, tiếng bình trà chén trà cùng đĩa bánh điểm tâm rơi vỡ. Gương mặt vốn có phần khí khái hào hùng ẩn chứa lửa giận, trên trán nổi gân xanh, gầm lên giận dữ với hai người đang quỳ phía sau:

“Một đám vô dụng, để các người canh chừng một người cũng không xong. Giờ người nằm trong tay là Qua Vụ hải, các người muốn hại chết hai cha con ta sao!”

Người này không phải Vân Khoa, mà là Vân Đô - con trai độc nhất của Vân Khoa, lòng dạ nhỏ mọn giống cha. Vốn dĩ Vân Khoa đích thân trấn giữ nơi đây nhưng sau khi Ôn Đình Trạm truyền tin cho Mạch Khâm, Mạch Khâm e sợ Vân Khoa tâm tư ác độc tái sinh độc kế khiến hãn ngoại tầm tay với nên sau đó đã trực tiếp truyền tin cho Vân Phi Ly, nói tắt thảy đầu đuôi mọi chuyện cho Vân Phi Ly. Vân Phi Ly hiển nhiên tin lời Mạch Khâm, vì hãn thấy rõ không ít hành động mờ ám của Vân Khoa. Vì thế, Vân Phi Ly nghĩ kế lừa Vân Khoa trở về, Vân Khoa cho rằng đã nắm chắc sự tình nên không kiêng dè rời đi, để Vân Đô ở lại trấn giữ.

“Thiếu gia, giờ nên làm thế nào?” Người đang quỳ phía dưới trong lòng lo lắng không yên.

“Làm thế nào?” Trong mắt Vân Đô hiện lên tia hung ác, sau đó giận dữ gầm lên:

“Hiện giờ người hỏi bốn thiếu gia nên làm thế nào cho phải, sao không sớm làm cho tốt?”

Hai người quỳ phía sau chỉ có thể cố gắng cúi thấp đầu, không dám lên tiếng để tránh trở thành nơi trút giận.

Một lúc lâu sau, Vân Đô cuối cùng cũng bình tĩnh lại đôi chút: “Chuyện đã vậy chỉ có thể làm một cách dứt khoát!”

Hai người nghe xong sắc mặt đều trắng bệch, kinh hồn bạt vía ngẩng đầu nhìn Vân Đô, trong mắt lộ ra sợ hãi. Sẽ không như bọn họ nghĩ chứ? Nhưng nhìn vẻ mặt âm trầm của Vân Đô, bọn họ lập tức biết chính là những điều mà họ nghĩ, một người trong đó run rẩy mở miệng:

“Thiếu gia... có, có thể đại tiểu thư Qua Vụ hải cũng đang ở đó... hơn nữa cô ấy có tu vi Kim Đan hậu kỳ. Chuyện này nếu làm to... chỉ sợ không có cách nào kết thúc...”

“Hiện giờ còn có cách kết thúc sao?” Ánh mắt Vân Đô đánh lại.

“Những sơ hở của chúng ta đều đã nằm trong tay bọn họ, đến lúc đó chỉ cần Qua Vô Âm và Tiêu Linh Nhi làm chứng, còn có Mạch Khâm giờ trò phía sau tra ra điểm gì thì bốn thiếu gia và phụ thân sẽ không còn chỗ đứng ở cửu tông thập môn. Nếu như để ma môn biết được, chúng ta đều không tránh được bị truy sát! Nếu cha con ta có chuyện gì, các người còn muốn có kết cục tốt sao?”

Lời nói của Vân Đô đều khiến hai người kia rơi xuống vực sâu.

“Tiện nhân Qua Vô Âm nếu đã ở đó, vậy để Phan Trác đi.” Vân Đô cười nham hiểm.

“Tên tiểu tử Phan Trác kia không phải nằm mơ cũng muốn ngủ với tiện nhân Qua Vô Âm hay sao? Vừa hay tu vi Phan Trác cao hơn Qua Vô Âm một chút, huống hồ Phan gia còn có một vũ khí tuyệt mật đang nằm trong tay hắn, cũng không sợ tên tiểu tử Phan Trác kia không động lòng.”

“Để biểu công tử đi...” Hai tên tùy tùng liếc nhau, một người trong đó lấy can đảm mở miệng nói:

“Căn nhà kia qua có mấy đại trận, biểu công tử...”

“Đường đường là một người tu luyện đến Kim Đan đỉnh phong còn sợ hãi mấy cái trận rách của một con nhóc Trúc Cơ?” Ánh mắt Vân Đô ác độc như rắn độc nhìn chằm chằm hai người họ:

“Nên làm thế nào, trong lòng các người nên có tính toán. Bốn thiếu gia không muốn phí lời, bây giờ đi làm việc cho ta!”

Hai người không dám nhiều lời nhưng họ đều biết đây là mưu mô nham hiểm một mũi tên trúng hai đích của Vân Đô. Phan Trác là em họ của Vân Đô nhưng trời sinh hơn người. Cho dù Vân Đô tu tiên đứng nhất tông nhưng một ngày hai người bị đem ra so sánh thì càng thêm mất mặt. Vân Đô trước giờ không thích cậu em họ này, nhưng bất luận là Vân Khoa hay ông nội của Vân Đô đều yêu thích Phan Trác. Trong miệng Vân Đô nói đến mấy cái trận rách kia, nếu thật sự rách, sao bản thân hắn không tự ra tay? Mặc dù trong lòng hiểu rõ nhưng bọn họ là thuộc hạ của Vân Đô, hiện giờ báo cho Vân Khoa cũng không kịp nữa. Nếu như không làm theo chỉ sợ sẽ bị Vân Đô giết tại chỗ, cuối cùng chỉ có thể dày mặt đến Khôn Hòa tông.

Cho nên Dạ Dao Quang cũng không để Tiêu Linh Nhi phải chờ lâu, Phan Trác dẫn theo người của Khôn Hòa tông đánh tới cửa!

“Không phải Vân Khoa!” Phan Trác lén vào trong nhà Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang nhận thấy người đến không có tu vi Hóa Thần.

“Lẽ nào tình hình có thay đổi?” Qua Vô Âm cũng nhíu mày lại, nàng cũng cảm thấy phân tích của Ôn Đình Trạm rất thấu đáo. Sự tình gần bại lộ, tính tình Vân Khoa như vậy nhất định sẽ bí quá hóa liều mà giết người diệt khẩu. Dù sao tu vi của Vân Khoa không phải bình thường, lại không biết đang có Cửu Tinh Liên Châu trận, Vân Khoa hẳn sẽ nắm chắc mới phải, sao lại không phải là hẳn?”

“Vô Âm, nàng đang ở đâu!” Hai người đang bồn chồn thì bỗng nghe tiếng hét lớn.

Dạ Dao Quang bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Qua Vô Âm, sắc mặt Qua Vô Âm trầm xuống. Dạ Dao Quang thấy rõ lửa giận nơi đáy mắt Qua Vô Âm phát ra.

“Tỷ đi giải quyết hẳn!” Qua Vô Âm ném lại một câu liền phi thẳng về hướng Phan Trác.

Nhún vai, Dạ Dao Quang ngồi dưới cây mai xếp bằng trong sân, đầu ngón tay cô bấm niệm thần chú. Khí ngũ hành phân tán, Tử Linh châu bay ra ngoài lơ lửng trước mắt cô. Dưới sự thúc giục của khí ngũ hành, nó biến thành thuần túy trong suốt phản chiếu lên toàn bộ bầu trời như đang hút hết sao trong ngân hà, ánh bạc rực rỡ.

Hai tay bấm thần chú của Dạ Dao Quang đan xen gõ xuống, cơ hồ có một luồng khí thổi tới, thổi bay đám sao nhỏ trong đó lơ lửng, chớp chờn, lóe sáng. Đầu ngón tay Dạ Dao Quang xẹt qua Tử Linh châu, tựa hồ kéo theo một luồng khí. Đầu ngón tay nhẹ búng, một sợi nhỏ từ đầu ngón tay của Dạ Dao Quang bay ra ngoài theo con đường hướng đến trạch viện.

Rất nhanh, Phan Trác dẫn theo mười người Trúc Cơ kỳ, năm người trong đó đi vào cửa chính của sân bị một làn khói trắng hư vô mờ mịt vây lại khiến bọn họ mất phương hướng. Đợi khi chúng đang tập trung suy nghĩ lại để phân biệt hướng, lại bỗng nhiên dường như nghe thấy vô số tiếng

bước chân xung quanh, hơn nữa đều tỏa ra khí tức của người tu luyện. Những người đó như thoi đưa ở giữa bọn họ khiến họ không khỏi đề cao cảnh giác, muốn lưng tựa lưng đoàn kết với nhau lại bị một sức mạnh vô hình tách ra. Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, có một người lập tức nhanh chóng lượn qua bên cạnh mỗi người, còn chưa nhìn rõ mặt mũi đối phương thì tất cả bọn họ đều cứng đờ.

“Sư huynh...” Lăng Linh thấy chơi vui đang muốn mở miệng, lại lập tức bị Lăng Lăng bịt miệng kéo đi. Bọn họ tuy giúp Dạ Dao Quang nhưng tốt nhất không nên bại lộ. Đây là ân oán của cửu tông thập môn bọn họ không có khả năng chống đỡ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Sự Tình Đại Phát

Giải quyết xong năm người, Dạ Dao Quang thủ thế vừa thu lại vừa chuyển động. Khí ngũ hành xuyên suốt, ngân hà trong Tử Linh châu lại dao động, Dạ Dao Quang bắn ra một luồng ánh sáng trắng. Người bên đó nhanh hơn một bước so với năm người kia, đã bước vào sân thứ tư. Lúc chuẩn bị xông tới thì đột nhiên trên trời tối sầm lại, bốn phía xung quanh bọn họ mọi thứ đều bị che khuất tựa hồ rơi vào hang động tối om vô tận, ngay cả tiếng gió thổi cũng biến mất không thấy.

Sau khi những người rơi vào thế giới tối tăm tĩnh lặng không phá được, trong lòng tự nhiên sẽ sinh ra sự khủng hoảng vô tận. Mỗi người bọn họ sau khi lên tiếng về hướng tối đen nhưng không có bất kỳ thứ gì đáp lại liền bắt đầu ra tay, muốn mở ra một con đường. Trong tình huống hoàn toàn không biết gì, họ bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

Dạ Dao Quang không muốn tạo sát nghiệt trong nhà mình cho nên sớm đã nhờ Lăng Lăng đợi người bị cô làm phép xong thì giúp cô khống chế những người xâm nhập này là được. Những người này có thể bị thương nhưng không thể giết loạn người bị sư bá của Lăng Lăng ra tay chế ngự.

Sau khi bắt lại những người xâm nhập ngoại trừ Phan Trác, Dạ Dao Quang lập tức nhanh chóng thi triển Cửu Tinh Liên Châu đại trận tạm thời ấn núp toàn bộ căn nhà khiến toàn bộ ánh mắt theo dõi bên ngoài đều không có cách nào nhận ra bất kỳ động tĩnh nào trong nhà. Tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, Dạ Dao Quang ngẩng đầu nhìn thời gian.

“Còn hai khắc nữa là đến giờ Hợi, Trạm ca, chàng có hai khắc.”

Dạ Dao Quang lợi dụng thời điểm thích hợp của các sao trong cửu tinh để tạo nên một ảo ảnh. Bất luận bên ngoài có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào nhà của cô, ít nhất trong hai khắc này, toàn bộ căn nhà đều tĩnh lặng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Đúng lúc này Ôn Đình Trạm dẫn Tiêu Linh Nhi rời đi từ con đường bí mật. Con đường này vào lúc xây kho lương thực, Dạ Dao Quang nhìn địa hình, sau đó đặc biệt mời người đến đào. Vài người phân thành mấy nhóm, từng nhóm phụ trách một đoạn ngắn, sau đó tự mình đả thông. Con đường chỉ vừa mới đả thông, hoàn toàn chưa kịp xây đắp và tu sửa, có điều đả thông là được rồi.

“Tiêu cô nương, chúng tôi sẽ tận lực vì cô mà tranh thủ thời gian.” Đem lương khô đã chuẩn bị cho Tiêu Linh Nhi, Ôn Đình Trạm đích thân dẫn Tiêu Linh Nhi xuống đường hầm dưới lòng đất. Con đường này đào dựa theo bát quái đồ, tuy rằng nhiều đường vẫn chưa thông nhưng ngõ cụt rất nhiều. Vì tiết kiệm thời gian, Ôn Đình Trạm chỉ có thể đích thân dẫn Tiêu Linh Nhi tới nhà kho.

Khoảng chừng nửa nén hương, Tiêu Linh Nhi cuối cùng cũng an toàn đến kho thóc bọn họ đang xây dựng. Ôn Đình Trạm mở cửa thông ra ngọn núi phía sau để Tiêu Linh Nhi rời đi. Sau khi đưa Tiêu Linh Nhi đi, Ôn Đình Trạm mới vội vã quay về đường cũ nhưng cậu mới đi đến nửa đường, mặt đất dưới chân có một trận lay động, vô số đất sét lả tả rơi xuống con đường tối tăm chưa qua tu sửa. Trong lòng hoảng sợ, Ôn Đình Trạm nhanh chóng chạy như bay về phía căn nhà.

Ôn Đình Trạm dẫn Tiêu Linh Nhi rời đi không lâu sau, Qua Vô Âm giao chiến với Phan Trác rơi vào thế yếu, Dạ Dao Quang chạy tới giúp một tay. Đừng nói Phan Trác vẫn chưa đột phá được Kim Đan kỳ, cho dù tu sĩ Nguyên Anh thì Dạ Dao Quang cũng tự tin có thể bắt được. Dạ Dao Quang vốn không có ý định làm hại tính mạng của Phan Trác, dù sao không thù không oán, cũng không mang đến cho cô bất kỳ tổn thất nào.

Thế nhưng hần một lòng muốn khống chế Qua Vô Âm, lại bị một tiểu nha đầu Trúc Cơ kỳ bắt lại trước mặt Qua Vô Âm, Phan Trác có lòng tự trọng của người tu luyện, sự kiêu ngạo của một đấng nam nhi, phút chốc khiến hần thẹn quá hóa giận. Hần lấy ra một vật, đó là một viên mắt cá lấp lánh ánh sáng của hạt châu nhỏ.

Khi Phan Trác xoay người ném hạt châu nhỏ về phía Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy một vật không nhìn rõ vô cùng có sức bật khiến thần trí cô run lên. Động tác cô nhanh hơn phản ứng đại não nhanh chóng lấy ra Tử Linh châu, thúc giục lực ngũ linh của Tử Linh châu. Viên châu nhỏ giống như viên đạn chịu sức cản, cọ xát với linh lực lưu chuyển của Tử Linh châu bắn ra vô số đốm lửa, lúc cách Dạ Dao Quang một bàn tay thì đứng im bất động.

Qua Vô Âm chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, trên người Phan Trác lại tiếp tục bắn đạn ra. Mà toàn bộ thể phòng bị của Dạ Dao Quang sớm đã bị Phan Trác đẩy lên, cô đã không nghĩ đến cái gì nữa. Tình hình hiện tại không có sự lựa chọn, không phải cô chết thì Phan Trác phải chết!

Vậy nên trong nháy mắt cô bùng phát toàn bộ sức lực thúc giục Tử Linh châu. Hạt châu bị cô chế ngự kia lại tiếp tục bay đi, tốc độ nhanh làm người ta không nhìn rõ. Khi Phan Trác để hạt châu thứ hai rời khỏi tay, Dạ Dao Quang đã bắn ngược lại hạt châu trước mắt. Hai hạt châu dường như va vào nhau ngay trước mặt Phan Trác, chột ngọn lửa cao ngút trời vụt lên, tiếng nổ dữ dội còn đáng sợ hơn cả lựu đạn. Trong nháy mắt chúng đã biến mất không thấy, mà đi cùng sự biến mất đó còn có một Phan Trác đang sống sờ sờ.

Nếu không phải toàn bộ mặt đất không ngừng rung chuyển, hai người sợ rằng bọn họ đã sinh ra ảo giác.

“Khôn Hòa tông, tông môn chí bảo, Càn Khôn Lô, diệt thần hồn.”
Giờ khắc này Qua Vô Âm đầu óc trống rỗng, chỉ có thể nỉ non mấy câu

này.

“Phan Trác là sợi dây gắn bó Khôn Hòa tông và Phiêu Mạc Tiên tông...”

Mối quan hệ này đã bị hủy diệt như thế.

Dạ Dao Quang lập tức ý thức được chuyện này không thể cứu vãn được nữa nhưng cô không hối hận, bởi vì cô không có sự lựa chọn, cũng không thẹn với lương tâm!

“Vô Âm, tử mau đi đi.” Sắc mặt Dạ Dao Quang vẫn thản nhiên như cũ.

“Không, tử không thể đi.” Ánh mắt Qua Vô Âm kiên định nhìn Dạ Dao Quang.

“Muội nhớ kỹ, Phan Trác bị tử giết chết, không liên quan đến muội.”

“Vô Âm!”

“Nghe tử nói hết.” Qua Vô Âm cắt đứt lời nói của Dạ Dao Quang.

“Cái mạng này của tử là do muội cứu. Năm ngoái nếu không có muội nhắc nhở tử một bước, tử đã bị khống chế, sợ không cách nào bình an trở về. Tử biết muội muốn nói là tử cứu muội trước. Dao Quang, tử là đại tiểu thư của Qua Vụ hải, ai ai cũng biết Phan Trác năm lần bảy lượt làm phiền tử. Hôm nay là hắc chủ động tìm tới cửa, hơn nữa hắc dùng Càn Khôn Lô đối phó tử, lẽ nào đại tiểu thư của Qua Vụ hải như tử lại ngồi đợi hắc diệt thần hồn sao? Đây là hắc gieo gió gặt bão!”

“Không phải, Vô Âm, muội không thể.” Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Muội biết tử muốn bảo vệ muội, muội cũng biết Khôn Hòa tông nhất định không dám bắt tử lấy mạng đổi mạng nhưng muội tuyệt đối không thể

vì thế mà trốn tránh trách nhiệm của mình.”

“Sao muội lại cố chấp như vậy!” Qua Vô Tâm quát to.

“Sự tình vẫn chưa đến mức không thể thay đổi.” Lúc này giọng nói của Ôn Đình Trạm chen vào, khi cậu chạy tới đã nghe rõ ràng cuộc đối thoại giữa hai người.

“Người họ Phan này vì sao lại xuất hiện ở đây? Các môn phái đều không có động tĩnh, sao hắn lại tới đây? Dao Dao hãy nghĩ cách kéo dài ảo giác của căn nhà. Qua cô nương, chuyện này nhất định có liên quan đến Vân Khoa, hãy dẫn hắn đến đây!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Bố Trí

Lời nói của Ôn Đình Trạm khiến cho Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm dần dần tỉnh táo lại.

“Trạm ca nói không sai, ván này thành hay bại cũng còn chưa biết được!” Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó lấy từ trong lồng ngực ra một viên đan dược đưa cho Qua Vô Âm:

“Vô Âm, đây là đan dược Mạch đại ca cho muội, nó có tác dụng làm mê hoặc tâm trí người khác, tỷ nghĩ biện pháp cho hãn dùng đi!”

“Được, nhưng có lẽ tỷ cần chút thời gian...” Qua Vô Âm nhú mày nhận lấy viên đan dược.

Dạ Dao Quang nhanh chóng bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Qua Vô Âm: “Muội có thể giúp tỷ tranh thủ hai canh giờ!”

“Được, tỷ nhất định không phụ sự ủy thác của muội.” Qua Vô Âm nói xong lập tức theo Ôn Đình Trạm rời đi.

Dạ Dao Quang nhanh chóng sắp xếp lại lần nữa, hiện giờ đã là tháng bảy. Tháng bảy thuộc Kim, Cửu Tinh Liên Châu trận của cô lấy thuộc tính Kim làm chủ, Kim sinh Thủy nhưng hiện giờ chỉ có ngôi sao Thiên Bồng là thuộc Thủy, mà đó lại là ngôi sao đại hung.

Cô nghe theo lời khuyên bảo của Ôn Đình Trạm, lựa chọn ngôi sao đại cát Thiên Tâm, thế nhưng hiện giờ ý trời lại không chiều lòng người. Cô hy

vọng bản thân mình sẽ không cần phải dùng đến ngôi sao đại hung kia...

Thời điểm quan trọng sắp tới gần, còn khoảng một khắc đồng hồ nữa, Dạ Dao Quang lập tức ngưng thần tĩnh khí, la bàn trong lòng bàn tay cô chậm rãi xoay tròn không giống như lần trước. Hiện giờ trên bầu trời không có bất kì điều kì lạ nào xảy ra, chỉ có Tử Linh châu trước mặt Dạ Dao Quang sáng rực rỡ bay lửng lơ trên không trung vô cùng sống động.

Đáng tiếc, hôm nay là ngày Giáp Ngọ, nếu không thì cũng không cần phiền toái như vậy.

Tuy Phan Trác chết ở nơi này nhưng người Ôn gia căn bản không nhìn thấy, cũng không có ai thử đi phá vỡ mấy lớp trận pháp của Dạ Dao Quang. Hơn nữa đệ nhất chiêm tinh sư của Tinh Túc tông đã từng thổ huyết khi phá trận này nên cũng không có ai đại dột đi thử, tất cả mọi người trong nhà đều nghi ngờ không biết có chuyện gì đó xảy ra hay không, hay là mọi thứ vẫn bình thường như bọn họ thấy...

Khoảng hai phút sau, trên không trung có một lớp sương mù tán ra, nhưng sương mù vừa bị đẩy ra thì vàng trắng lại bị một lớp sương mù dày đặc hơn che kín khiến cả đám người tức giận chửi ầm ĩ. Nhưng mà càng quái dị như vậy càng khiến cho người ta không dám tùy tiện xông vào, cũng không dám làm bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào.

Sau khi Ôn Đình Trạm đưa Qua Vô Âm trở về lập tức nhìn thấy Dạ Dao Quang bị hút cạn sức lực, dáng vẻ như lung lay sắp đổ, cậu vội vã bước đến cầm tay Dạ Dao Quang: “Dao Dao, nàng nghỉ một chút đi...”

“Bây giờ không phải là lúc nghỉ ngơi...” Dạ Dao Quang khoát tay với Ôn Đình Trạm, đưa một tấm bùa nhìn vô cùng bình thường cho cậu:

“Chàng cầm lá bùa này dán vào người Thiên Hồn môn kia!”

Thời gian cấp bách nên Ôn Đình Trạm cũng không hỏi nhiều, lập tức cầm lá bùa đi về phía người Thiên Hồn môn kia. Vốn dĩ Dạ Dao Quang định đưa người Thiên Hồn Môn kia và Tiêu Linh Nhi ra ngoài, tuy nhiên Tiêu Linh Nhi lại hợp tác cùng bọn họ, hơn nữa còn bí mật giữ người lại.

Giờ phút này Dạ Dao Quang cảm thấy bản thân vô cùng may mắn vì đã nghe theo lời đề nghị của Ôn Đình Trạm nên mới giữ được người vô cùng quan trọng này.

Con người do ngũ hành tạo thành thì cho dù bị hồn bay phách tán nhưng linh hồn vẫn còn khí ngũ hành không thể tiêu tan được. Dạ Dao Quang có Ngũ Hành đại trận vốn được ngưng tụ từ khí ngũ hành, khí của Phan Trác tất nhiên sẽ không thoát ra ngoài được.

Mà hiện giờ Dạ Dao Quang suy yếu như vậy bởi vì cô phải bố trí Cửu Tinh Liên Châu đại trận thay thế ngôi sao chủ, lợi dụng lỗ hổng lúc mây mù che phủ vầng trăng mà tạo thành, sau đó dùng bùa ngưng khí ngưng tụ toàn bộ khí tức của Phan Trác...

Cái này có thể coi là một dạng nghịch thiên, sau khi người ta chết lại cưỡng ép giam giữ linh hồn khiến linh hồn không thể tiến vào luân hồi. Nhưng cưỡng ép giam giữ linh hồn người chết sẽ bị ông trời khiển trách, mà ngưng tụ khí tức của người chết thì không ảnh hưởng đến luân hồi nên hậu quả cũng không quá nghiêm trọng. Hiện giờ nguyên khí của Dạ Dao Quang bị hao tổn nặng như vậy nhưng giờ phút này Dạ Dao Quang vẫn có thể duy trì sự tỉnh táo đều dựa vào ý chí còn sót lại.

Cô ngưng tụ khí của Phan Trác rót vào cơ thể của người Thiên Hồn môn, chính là muốn làm cho biểu hiện giả dối càng thêm chân thật. Dù sao cô cũng có dự cảm xấu, người bị Qua Vô Âm dẫn tới đây cho dù không phải một người có tu vi Hóa Thần cao thủ giống như Vân Khoa thì ít nhất cũng là tu vi Kim Đan kỳ nên cô không thể có chút sơ suất nào.

Cũng bởi vậy, sau khi Ôn Đình Trạm rời đi, Dạ Dao Quang giống như nỏ mạnh hết đà lập tức đi tìm Lãng Lãng, kỳ thực là muốn đi tìm sư bá Lãng Độ của Lãng Lãng.

“Dạ cô nương, cô sao vậy?”

Tuy ba người bọn họ ở trong trạch viện nhưng vừa rồi cũng cảm giác được luồng khí dao động không bình thường. Có thể nói Dạ Dao Quang tạo ra đại trận này quá mức huyền ảo, dù là phòng cách âm mạnh nhất thời hiện đại cũng không có hiệu quả mạnh mẽ như vậy cho nên bọn họ cũng chỉ có thể mơ hồ cảm giác được mà thôi.

Vì vậy, ba người bọn họ nhìn thấy Dạ Dao Quang yếu ớt chạy tới cũng vô cùng kinh hãi, Lãng Linh vội vã tiến lên đỡ tay Dạ Dao Quang: “Sao lại bị thương nặng như vậy?”

Dạ Dao Quang cười cười với Lãng Linh, sau đó quay sang nói với Lãng Độ: “Lãng Độ sư bá, chúng ta vào trong rồi nói.”

Cô và đám người Lãng Lãng cũng ngang hàng với nhau nên Dạ Dao Quang cũng có thể gọi tiếng sư bá này...

Lãng Độ là một người vô cùng trầm mặc ít nói, hẳn chỉ gật đầu sau đó dẫn theo Lãng Linh đi vào trong phòng. Tuy bọn họ không phải người thể tục nhưng cũng không phóng khoáng đến mức nam nữ ở chung một phòng. Cuối cùng ba người đi vào phòng, chỉ còn lại Lãng Lãng đứng bên ngoài canh chừng.

Tình lực có hạn nên Dạ Dao Quang không hề vòng vo, cô nói tóm tắt tất cả mọi chuyện đã xảy ra cho Lãng Độ.

Lãng Độ nghe xong lộ ra vẻ kinh ngạc, Lãng Linh lập tức há miệng sửng sốt không tin vào tai của mình: “Cô... cô nói cô đã giết Phan Trác, đồng thời còn dùng chí bảo của Phan gia là Càn Khôn Lôi sao?”

Dạ Dao Quang yếu ớt gật đầu.

Nếu như không phải bộ dạng của Dạ Dao Quang lúc này quá mức suy yếu thì Lăng Linh thật sự sẽ giống như trẻ con xông lên nắm lấy cánh tay Dạ Dao Quang, sau đó kích động hét lên bắt Dạ Dao Quang nói chi tiết mọi chuyện một lần!

“Người cần lão phu hỗ trợ sao?” Lăng Độ lần đầu tiên mở miệng.

“Xin Lăng Độ sư bá tương trợ!” Dạ Dao Quang rất thản nhiên nói ra kế hoạch của bọn họ. Nếu không phải lo lắng có một cao thủ Hóa Thần kỳ giống như Vân Khoa thì Dạ Dao Quang cũng không đem chỗ sơ hở của mình đặt vào tay Lăng Độ như thế này, tuy rằng nếu như Lăng Độ đồng ý thì sau này cũng sẽ bị coi như là đồng lõa.

“Nếu lão phu không giúp thì người định làm như thế nào?” Lăng Độ hỏi.

“Lập tức tiễn mọi người rời đi!” Dạ Dao Quang không chút do dự đáp lời.

Lăng Độ không giúp cũng không có gì đáng trách, cô sẽ không vì đó mà tức giận, hơn nữa dựa vào giao tình của cô với đám người Lăng Lăng thì cô cũng không muốn gây phiền phức cho bọn họ. Điều cô có thể làm chỉ là đưa bọn họ đi khỏi chỗ nguy hiểm này mà thôi!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Kẻ Giết Người

Lăng Độ và Lăng Linh cũng không ngờ Dạ Dao Quang lại trả lời như vậy. Thật ra bọn họ đang ở trong địa bàn của Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang có thể cậy mạnh uy hiếp bọn họ. Mặc dù chỉ dựa vào khả năng hiện tại của Dạ Dao Quang thì chưa đủ để làm khó Lăng Độ nhưng tuyệt đối có thể hắt nước bẩn lên người ông. Dù sao xét theo lẽ thường thì ở đây người có thể giết chết Phan Trác chỉ sợ cũng chỉ có một mình Lăng Độ mà thôi.

“Được, lão phu giúp người một lần!” Lăng Độ đáp.

Dạ Dao Quang thở dài một hơi, chỉ cần có Lăng Độ ở đây thì chuyện này cô tuyệt đối nắm chắc.

Mà Qua Vô Âm cũng không làm cho Dạ Dao Quang thất vọng, nàng thật sự dẫn Vân Đô tới. Mặc dù không biết Qua Vô Âm đã dùng thủ đoạn gì nhưng Vân Đô này thật sự đã ăn phải thuốc mê hoặc thần trí kia. Dạ Dao Quang vừa nhìn thấy Vân Đô đã lập tức nhận thấy được.

Ngay lúc này, bởi vì Dạ Dao Quang đang nói chuyện với Lăng Độ và Lăng Linh, chỉ còn lại một mình Lăng Lăng trông coi trận pháp, lại còn gặp người đánh lén nên Lăng Lăng rất nhanh đã bại trận. Người tới cứu Phan Trác chỉ cảm thấy trước mắt hắc bọn họ có từng làn khói trắng chuyển động không ngừng. Bọn họ thấy người trước mặt chính là Phan Trác, tuy khuôn mặt có chút mờ ảo nhưng khí tức thật sự là Phan Trác, một người dẫn đầu trong đó vui mừng nói: “Thiếu gia, nơi này vô cùng quái dị, chúng ta mau rút lui thôi!”

Trong sương mù bọn họ chỉ thấy được Phan Trác gật đầu, sau đó người cầm đầu của bọn họ nhanh chóng chạy đi nhưng vừa ra tới tiền viện vào đã đụng phải Vân Đô. Vân Đô vừa nhìn thấy Phan Trác lập tức giận dữ hét lên: “Phan Trác, người vẫn không chết sao?”

Nói xong hắn lập tức đánh một chưởng về phía Phan Trác, Phan Trác cũng tự nhiên xông tới đánh trả. Hai Kim Đan kì đỉnh cao giao thủ, người tới cứu Phan Trác hoàn toàn không xen tay vào được. Thật ra bọn họ cũng biết vị công tử ở đệ nhất tông phái kia vẫn luôn căm ghét thiếu gia bọn họ, vô cùng chú ý đến bọn họ nhưng ngại thân phận nên không động thủ mà thôi. Lần này người tới truyền tin cũng thật sự không có ý tốt, bọn họ đã khuyên nhủ vô số lần nhưng thiếu gia vừa nghe thấy Qua đại tiểu thư ở chỗ này liền không nhịn được nữa, mặc kệ bọn họ ngăn cản cũng nhất quyết chạy tới đây. Cũng may thiếu gia có tu vi thâm hậu nên không bị mấy người ở đây vây khốn.

Nhưng mà mọi người vừa mới thở dài một hơi thì lúc này Vân Đô lại cảm thấy thuốc trong cơ thể đã phát huy đến đỉnh điểm. Loại thuốc này Mạch Khâm mới nghiên cứu chế tạo ra, hiện nay cũng chỉ có Mạch Khâm và Dạ Dao Quang biết tới. Ngay cả người hạ thuốc là Qua Vô Âm cũng không rõ đây là thuốc gì, thuốc này được Mạch Khâm đặt tên là: Tâm Ma đan!

Ý nghĩa vô cùng xứng với tên gọi, sau khi ăn đan dược này thì tâm ma trong lòng sẽ bị kích thích. Ngày thường càng có nhiều hận ý thì sẽ càng căm hận người khác, càng là chuyện đau khổ thì càng không làm được, lại nảy sinh ra một loại tâm lý muốn chém giết. Chuyện này đối với Vân Đô chính là tâm ma lớn nhất đời hắn, Phan Trác kia nhỏ hơn hắn năm tuổi, không có tài nguyên thâm hậu như Phiêu Mạc Tiên tông của hắn nhưng tu vi lại không hề thua kém. Hơn nữa bọn họ còn là anh em họ hàng, mà anh em họ thì thường có rất nhiều ân oán. Chỉ cần Phan Trác vừa xuất hiện thì

tất cả mọi người thân thiết đều có thái độ trách móc nặng nề với hắn, cho nên hắn chỉ hận không thể chém Phan Trác thành nghìn mảnh mà thôi...

Sau vài lượt giao thủ, Vân Đô dường như rơi xuống thế hạ phong, cộng thêm tác dụng của thuốc theo từng đợt hắn vận khí đã xâm nhập vào tận sâu trong cốt tủy. Lý trí của hắn đã tiêu tán hoàn toàn, trong đầu hắn hiện giờ chỉ có một ý nghĩ là giết người trước mặt này, khiến cho hắn chết không toàn thây! Vì vậy ở dưới tình huống đối phương không chút nào phòng bị, Vân Đô đã lấy ra một viên Càn Khôn Lôi, đây là quà tặng sinh nhật năm ba mươi tuổi của hắn, do phụ thân Phan Trác phá lệ đưa tặng.

“Thiếu gia!” Đám người xung quanh đang nhìn chăm chăm Vân Đô lập tức hét lớn một tiếng, bởi vì có sương trắng lượn lờ bao phủ xung quanh nên bọn họ không thấy rõ lắm nhưng phỏng đoán trong lòng đã khiến cho bọn họ sợ hãi.

“Vân Đô, người dừng tay lại!” Đúng lúc này, Qua Vô Âm đứng ở đầu tường hét to một tiếng.

Qua Vô Âm vốn dĩ đã mai phục sẵn ở nơi đó, lợi dụng hỏa dược Ôn Đình Trạm đưa cho nàng mà nghĩ cách phối hợp với Lăng Độ làm cho Phan Trác giả kia chủ động xuất kích, tạo ra một cái chết giả dối có biểu hiện như bị tấn công từ Càn Khôn Lôi nhưng không ngờ Vân Đô lại thật sự có Càn Khôn Lôi, hơn nữa còn lấy ra dùng...

Sau đó tất cả mọi người lập tức thấy Phan Trác đứng giữa không trung bị nổ nát bét.

Cảnh này khiến cho những người đến cứu Phan Trác sợ tới mức hóa đá.

“Vân Đô, người điên rồi!” Qua Vô Âm hét to một tiếng, lập tức bay về phía Vân Đô.

Sau khi tỉnh táo lại nhìn thấy cảnh trước mặt, Vân Đô đột nhiên hiểu ra mình vừa mới làm gì nhưng chưa kịp phản ứng đã bị Qua Vô Âm đá cho một cước.

Thật ra được tính trong người Vân Đô phát ra ngoài đã bị hút hết, mà một chiêu này của Qua Vô Âm có thể coi là tiên phát chế nhân (1). Chính là dưới tình huống không ai thấy rõ, trông có vẻ như đập cho Vân Đô một cước nhưng kỳ thực là ném cho hắn một viên thuốc giải, chỉ cần qua một khắc thì không ai tra ra bất cứ dấu vết gì trên người của Vân Đô nữa.

Đến khi người của Phan Trác xông lên phía trước, Vân Đô vẫn còn có bộ dạng ngơ ngác vì thuốc giải chưa tan hết nhưng bộ dạng này trong mắt người khác lại có thể giải thích là Vân Đô tự nhận ra bản thân mắc phải sai lầm nghiêm trọng nên mới lộ ra vẻ mặt như vậy. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Vân Đô.

“Còn đứng đó làm gì, mau đi thông báo cho trưởng lão của các người đi!” Qua Vô Âm lập tức quát lạnh.

Lần này người dẫn đầu của Khôn Hòa tông cũng không phải là Phan Trác mà là một vị trưởng lão, bị Qua Vô Âm quát như vậy lập tức có người lấy lại tinh thần đứng dậy thả tín hiệu lên bầu trời.

Khoảng một khắc sau lập tức có người chạy đến, trong đó có trưởng lão Khôn Hòa tông, bọn họ tưởng người của Khôn Hòa tông xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới đến đây tiếp viện, còn có cả người của Phiêu Mạc Tiên tông.

Nhưng mà chờ đợi bọn họ lại là một tin tức không thể tin được. Trưởng lão Khôn Hòa tông và Phiêu Mạc Tiên tông lúc này từ thông gia biến thành thù địch, không nói hai lời đã động thủ. Sự thúc của Qua Vô Âm đúng lúc này cũng chạy tới ngăn chặn hai bên tàn sát lẫn nhau, sau đó cho

người truyền tin trở lại tông môn, đợi tông chủ phái người tới giải quyết chuyện này.

Khi người của hai bên chạy tới thì Lăng Độ đã mang theo Lăng Linh và Lăng Lăng nhanh chóng rời đi. Đêm hôm ấy, Mạch Khâm cũng lập tức chạy tới.

“Mạch thiếu tông chủ...” Người của Phiêu Mạc Tiên tông, Qua Vụ hải và Khôn Hòa tông đều tiến lên chào hỏi nhưng Mạch Khâm cũng không thèm liếc mắt, lập tức tiến vào trong nội viện.

Thấy vậy, Qua Vô Âm giải thích: “Đêm khuya có người lên vào đánh trọng thương chủ nhân nơi này, tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc. Dạ cô nương này có ân cứu mạng với ta, mong Mạch đại ca giúp đỡ!”

Đây là kịch bản bọn họ đã sớm viết xong, việc Mạch Khâm gấp gấp trở về cũng là một niềm vui ngoài ý muốn. Có Mạch Khâm và Ôn Đình Trạm ở đây nên mọi chuyện coi như kết thúc, chuyện này hoàn toàn không cần lo lắng để lộ ra bất cứ sơ hở nào. Qua Vô Âm hiện giờ đang vô cùng chờ mong Vân Khoa tới đây, sau đó biết được con trai của mình giết chết cháu trai ruột thịt thì không biết hẳn sẽ có thái độ gì?

(1) Tiên phát chế nhân: Là chủ động tiến công trước để triệt phá cơ sở chuẩn bị, làm giảm thiểu sức mạnh, ý chí và hành động của kẻ địch, tạo tiền đề cho việc giành thắng lợi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Thẩm Vấn

Vân Khoa không phụ sự chờ đợi của Qua Vô Âm, ba ngày sau, trưởng lão chấp pháp của Phiêu Mạc Tiên tông cũng chính là Vân Khoa - phụ thân Vân Đô và tổ phụ Vân Dậu của Vân Đô đã tới nơi. Đồng thời đệ nhất trưởng lão của Khôn Hòa tông và tổ phụ Phan Liệt của Phan Trác cũng tới, bọn họ vốn từng là thông gia hết sức thân mật với Phiêu Mạc Tiên tông nhưng giờ phút này lại thành kẻ thù nhìn nhau đỏ mắt. Vân Dậu tự biết bản thân đuối lý nên cũng bỏ thể diện xuống định đi tới chào hỏi trước.

Nhưng Vân Dậu còn chưa kịp mở lời, Phan Liệt đã hừ lạnh một tiếng phất tay áo quay đi...

Ôn Đình Trạm và Qua Vô Âm tự mình nghênh đón tất cả mọi người, suốt cả đường đi không khí giữa Vân Dậu và Phan Liệt vô cùng căng thẳng. Hai người bọn họ đều là bán tiên Hợp Thể kỳ, những chuyện bọn họ đã trải qua còn nhiều hơn cả ăn cơm cho nên tự nhiên cảm giác được tòa nhà này của Dạ Dao Quang không tầm thường chút nào, lúc này trạng thái căng thẳng giữa hai người mới khẽ buông lỏng một chút.

Đối với loại người này bọn họ thường không xét già hay trẻ mà chỉ xét mạnh hay yếu, có thể biến một tòa nhà thành bộ dạng này thì bọn họ tự nhận bản thân mình cũng không làm được, cho nên cũng có chút tôn trọng với chủ sở hữu tòa nhà.

“Bái kiến trưởng lão!” Hai đám người gặp được Vân Dậu và Phan Liệt lập tức rồi rít hành lễ.

“Mọi người đứng lên, nói cho rõ ràng đầu đuôi sự việc!” Sau khi hai người ngồi xuống, Phan Liệt lập tức mở miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trưởng lão Phan Mâu của Khôn Hòa tông:

“Người nói!”

Mặc dù Phan Mâu là trưởng lão nhưng tu vi hay địa vị cũng đều thấp hơn rất nhiều so với Phan Liệt. Chứng kiến thần sắc lạnh lùng của Phan Liệt cùng vẻ khắc chế nhẫn nhịn kia, hắn chỉ có thể thận trọng kể lại chuyện đã xảy ra: “Ban đêm ba ngày trước, có người lén vào nơi đây, trong ma môn cũng có chút động tĩnh, mấy trưởng lão chúng ta liền chia nhỏ lực lượng để quan sát hoạt động của ma môn, Tiểu Trác bỏ mọi người ở lại rồi chạy tới đây, sau đó ta nhận được tín hiệu đuổi tới thì Tiểu Trác... hắn đã chết!”

Tuy Phan Liệt đối với đứa cháu trai khoa trương ương ngạnh này có chút hận rèn sắt không thành thép nhưng dù sao cũng là cháu trai ruột thịt, hào hoa phong nhã, tiền đồ xán lạn như vậy mà lại chết sớm khiến cho hắn vô cùng bi thương. Ánh mắt hắn sắc bén như đao nhìn sang đám người Vân Dậu và Vân Khoa:

“Tiểu Trác chết như thế nào?”

Ngay sau đó có người đi theo Phan Trác tới đây tiến lên nói: “Hồi bẩm trưởng lão, thiếu gia bị Vân Đô dùng Càn Khôn Lôi giết chết, chúng ta tận mắt nhìn thấy!”

“Ăn nói vớ vẩn!” Vân Khoa lập tức quát lớn.

“Ở đây không đến phiên người nói chuyện!” Phan Liệt không chút nề mặt nào, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, kìm nén không động thủ. Nhìn thấy bên cạnh Vân Dậu còn có Mạch Khâm và sư thúc của Qua Vô Âm nên hắn mới nhẫn xuống:

“Nói lại sự việc đêm đó, không được bỏ sót một chữ nào!”

“Vâng!” Tùy tùng của Phan Trác lập tức gật đầu:

“Đêm hôm đó chúng ta đi theo thiếu gia nói chuyện phiếm, Vân Đô phái người tới thông báo cho thiếu gia rằng Qua cô nương ở chỗ này. Thiếu gia bất chấp sự khuyên can của chúng ta nhất định đòi vào đây tìm Qua cô nương, chúng ta sợ thiếu gia xảy ra chuyện nên cũng đi theo nhưng ở nơi này có trận pháp trùng trùng điệp điệp, chúng ta không thể hóa giải nên đã bị vây khốn. Sau đó thiếu gia cũng phát hiện nơi này quái dị nên định dẫn chúng ta rời đi thì bỗng nhiên Vân Đô đuổi tới...”

Mọi chuyện được kể lại rõ ràng rành mạch trước mặt mọi người. Phan Trác tuy tự cao tự đại nhưng hẳn đối xử với những tùy tùng này vô cùng tốt, vì vậy tùy tùng kia vừa kể ra thì cả đám tùy tùng đều nước mắt như mưa hô lên:

“Trưởng lão, thiếu gia chết rất thê thảm!”

Phan Liệt nghe xong trong lồng ngực cũng phập phồng nén giận.

Ánh mắt Vân Dậu nghiêm nghị nhìn bọn họ: “Mọi người xác định người định dẫn các người rời đi là Trác nhi sao?”

“Mặc dù lúc đó là ban đêm, trong trận pháp lại có sương trắng mờ ảo chúng ta không thể thấy rõ mặt thiếu gia nhưng chúng ta đi theo thiếu gia từ nhỏ thì sao lại không nhận ra khí tức của thiếu gia được?” Tùy tùng kia vô cùng nghĩa khí đáp trả. Người tu luyện có đôi khi càng tin vào trực giác của mình hơn là đôi mắt, bởi vì bọn họ tu luyện chính là nhận biết khí trong ngũ hành, vạn vật đều có khí tức đặc trưng:

“Hơn nữa, chúng ta không phải chỉ có một người nhận ra thiếu gia!”

Chín người còn lại cũng gật đầu khiến cho Vân Dậu không thể hoài nghi thêm được nữa.

Phan Liệt im lặng không nói gì, hăn để cho Vân Dậu tự xử lý rõ ràng.

Vân Dậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Vân Đô ở đâu? Đưa hăn qua đây, ta tự mình thăm vấn!”

“Vân Đô biết được chính mình đã gây ra đại họa, mấy lần định lần trốn nhưng đều bị ta và hai vị trưởng lão liên thủ giữ lại!” Người nói chuyện chính là sư thúc Qua Nham của Qua Vô Âm. Nói xong, hăn đành tự mình đi đến căn phòng Ôn Đình Trạm chuẩn bị trước, dẫn Vân Đô đi qua đây.

Nhìn vẻ mặt chán chường của cháu trai, Vân Dậu nghiêm mặt hỏi: “Vân Đô, ngươi còn gì để nói?”

“Tổ phụ... tổ phụ, con không giết Trác biểu đệ. Cho dù con ghen ghét với hăn nhưng cũng không thể làm ra chuyện không bằng cảm thú như vậy được! Tổ phụ phải tin tưởng con!” Thần sắc của hăn có chút ngấn ngời, ngay cả hăn cũng không xác định được có phải mình đã thật sự xúc động giết chết Phan Trác hay không, nhưng lúc này nhìn thấy Vân Dậu hăn cảm thấy vô cùng uất ức nên lập tức nhào tới khóc lóc van xin.

“Người muốn ta làm chủ cho người cũng được, người có chứng cứ không?” Vân Dậu quát lên.

“Chứng cứ, chứng cứ...” Hăn không có chứng cứ! Hăn không có bất cứ chứng cứ nào, suy nghĩ một lúc lâu hăn cũng không nghĩ ra được điều gì nhưng đột nhiên hăn ngẩng đầu lên:

“Tổ phụ, có người nói Trác biểu đệ bị vây bên trong nhà, có người muốn giết Trác biểu đệ, vì con báo thông tin Qua Vô Âm ở đây cho biểu đệ

biết mới khiến biểu đệ bị vấp vào khốn cảnh nên con chỉ muốn tới cứu người. Đúng thế, con tới cứu người!”

“Có lẽ Vân Đô thiếu gia đã quên, khi người nhìn thấy công tử nhà chúng ta, câu đầu tiên người nói chính là “Phan Trác, người còn chưa chết sao?”. Chúng ta tuyệt đối không thể nghe lầm!” Tùy tùng đi cùng khẽ nói một câu.

“Không phải vậy, lúc đó đầu óc ta có chút hỗn loạn, ta nhìn thấy Trác biểu đệ cứ cầm đao chém về phía ta...” Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hắc lập tức nói với Vân Dậu:

“Chắc chắn là thế, chắc chắn có người hạ độc hoặc thi thuật gì đó trên người con!”

Dáng vẻ Vân Đô vô cùng thành thật khiến cho ánh mắt Vân Dậu có chút suy nghĩ, sau đó hắc nhìn chăm chăm vào hai người chạy đến hiện trường đầu tiên là Phan Mâu và Vân Hậu. Vân Hậu cúi đầu không nói gì, Phan Mâu lại cười lạnh nói:

“Chúng ta cũng không tin Vân Đô thiếu gia lại không có nhân tính giết chết biểu đệ Tiểu Trác như vậy, cũng nghĩ rằng có tiểu nhân quấy phá nên ta và Vân Hậu trưởng lão đã kiểm tra thân thể Vân Đô thiếu gia rất kỹ càng. Ngoại trừ có chút vết thương bên ngoài thì không có bất kì vấn đề gì khác, chuyện này Phan Mâu ta có thể lấy đầu ra đảm bảo với người!”

Vân Dậu nét mặt âm trầm, ánh mắt của hắc lại nhìn về những người xung quanh: “Trước khi hai vị trưởng lão đuổi tới có những ai từng tới gần Vân Đô?”

“Ngoại trừ lúc Vân Đô sử dụng Càn Khôn Lôi với thiếu gia, Qua cô nương ra tay ngăn lại thì cũng không có bất kì ai tới gần Vân Đô!” Tùy tùng của Phan Trác thành thật trả lời:

“Qua cô nương cũng chỉ đập cho Vân Đô một cước, sau đó chúng ta lập tức bao vây Vân Đô!”

Đập một cước thì có thể tạo ra chuyện gì? Mấy người bọn họ tất nhiên sẽ không hoài nghi Qua Vô Âm.

Ánh mắt Vân Khoa càng lúc càng lạnh lẽo: “Chủ nhân của tòa nhà này đâu? Nghe nói là một tiểu nha đầu vô cùng lợi hại?”

Ôn Đình Trạm đã sớm nghĩ tới điểm này, Qua Vô Âm cũng chỉ cười lạnh nói: “Chuyện này thì phải cảm tạ Vân Khoa đại nhân, nếu không phải ngài để cho bọn họ dẫn người qua đây thì sao Dạ cô nương lại bị trọng thương? Nếu như Dạ cô nương không bị trọng thương thì Phan Trác sao có thể tiến vào đây được?”

Ngụ ý rằng Phan Trác chết là do người làm, thời điểm Phan Trác chết đi Dạ Dao Quang còn đang trọng thương nằm một chỗ, không có bản lĩnh hãm hại con trai người!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Bị Phế

Dao Quang bị âm khí xâm nhập, suýt chút nữa đã bị phế bỏ toàn bộ tu vi.” Mạch Khâm cũng phối hợp mở miệng.

Điều này Vân Hậ và Phan Mâu đều có thể làm chứng bởi vì bọn họ đã tận mắt nhìn thấy, vì vậy hai người đều gật đầu với Vân Dật và Phan Liệt, biểu thị rằng Mạch Khâm không nói dối.

Bọn họ hoàn toàn quên mất sự chênh lệch về thời gian, Vân Hậ và Phan Mâu đã tới trước Mạch Khâm nhưng lại đem toàn bộ tinh thần tập trung vào chuyện của Vân Đô, đến tận khi Mạch Khâm tới khám và chữa bệnh cho Dạ Dao Quang bọn họ cũng chỉ đi theo xem một lần. Quả thật bọn họ cũng cảm giác được khí tức của Dạ Dao Quang suy yếu vô cùng, đồng thời còn bị âm khí quấn thân, tự nhiên bọn họ sẽ không nghĩ ra đây là biểu hiện giả dối do Mạch Khâm và Dạ Dao Quang hợp tác để qua mắt bọn họ.

“Vô Âm nha đầu, người nói Vân Khoa đưa dao linh tới đây sao?” Phan Liệt chú ý vào những lời này, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Qua Vô Âm.

“Đúng vậy!” Qua Vô Âm ánh mắt đảo qua Vân Khoa:

“Nói ra thì rất dài dòng, Dạ cô nương tuy là người không môn không phái nhưng cũng là người tu hành. Đúng lúc nàng ấy gặp phải dao linh thì dao linh lại bị người Thiên Hồn môn cướp đi. Cũng may Dạ cô nương đã cản lại, cũng lấy được dao linh. Dạ cô nương không ra ngoài nhiều nên

cũng không ra tay giết đệ tử ma môn kia, khiến cho hắc truyền tin về báo với người Thiên Hồn môn rằng dao linh đang ở trong tay Dạ cô nương. Sau đó Dạ cô nương mới biết rõ chân tướng sự việc nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết làm thế nào nên đã truyền tin cho Mạch đại ca...” Nói đến đây, Mạch Khâm cũng đúng lúc cầm thư của Ôn Đình Trạm đưa cho hắc giao lại cho Vân Dậu và Phan Liệt.

Qua Vô Âm nói tiếp: “Sự việc dao linh quan trọng, Dạ cô nương cũng không có nhiều người quen, đành cùng Vô Âm và Mạch đại ca tìm hiểu về dao linh, chuẩn bị đưa lại dao linh cho chủ nhân đương nhiệm. Nhưng Vô Âm và Mạch đại ca còn chưa kịp hành động thì tin tức Dạ cô nương sở hữu dao linh đã truyền khắp thiên hạ. Vô Âm vô cùng buồn bực, chuyện này chỉ có người Thiên Hồn môn, Vô Âm và Mạch đại ca biết nhưng Thiên Hồn môn một lòng muốn chiếm đoạt dao linh nên sẽ không ngốc nghếch tiết lộ tin tức, vậy thì tin tức tại sao lại lộ ra ngoài đây? Sau đó Vô Âm và Mạch đại ca tra xét thì mới phát hiện...”

Câu nói tiếp theo, Qua Vô Âm cũng không nói nữa mà Mạch Khâm lại trực tiếp đưa chứng cứ lên. Thật ra Mạch Khâm vốn có thể sớm chạy đến nơi này nhưng Ôn Đình Trạm đã đi trước một bước truyền tin cho Mạch Khâm, bảo hắc trong lúc Vân Khoa không phòng bị thì hãy tranh thủ đi thu thập chứng cứ.

Những chứng cứ này đều là hành động sau lưng Vân Khoa, đương nhiên Vân Khoa cũng vô cùng cẩn thận, không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Vân Khoa có liên hệ với ma môn nên Mạch Khâm đành cầm chứng cứ về thương nghị với Ôn Đình Trạm. Sau đó hai người họ thêm bớt một chút, cuối cùng chỉ cần là người bình thường đều có thể thấy rõ tâm tư đen tối của Vân Khoa.

Con trai của chính mình thì chính mình hiểu rõ, sự kiện long tiên dịch kia Vân Phi Ly đã nói cặn kẽ với Vân Dậu một lần, vì vậy Vân Khoa vô cùng oán hận Mạch Khâm.

Nhìn xong những chứng cứ này, Phan Liệt không biết rõ lắm sự việc long tiên dịch nhưng cũng biết Vân Khoa muốn nhằm vào Mạch Khâm nên cũng không có chút khách khí nào.

Hai người đều giận đến mức trên tay nổi gân xanh, lúc này Mạch Khâm bình thân đưa bàn tay cầm những chứng cứ kia về, sau đó những chứng cứ kia lập tức hóa thành tro tàn: “Hôm nay văn bối cũng không mời tổ phụ và gia phụ đến đây bởi vì nể tình nghĩa của cửu tông thập môn. Lần này cũng hy vọng hai vị tiền bối xử lý công bằng, dù sao văn bối cũng chưa có tổn hại gì nhưng cũng không muốn chuyện này lại xảy ra lần nữa!”

Một chiêu lấy lùi làm tiến này là do Ôn Đình Trạm đưa cho Mạch Khâm. Phan Liệt và Vân Dậu dù sao cũng cùng nhau tới, coi như mối quan hệ giữa bọn họ có chút sút mẻ nhưng Ôn Đình Trạm tin tưởng nếu trong lúc nguy cấp thì bọn họ vẫn sẽ liên thủ với nhau cho nên Mạch Khâm chỉ cần tỏ ra rộng lượng, không truy cứu là được.

Quả nhiên, hành động này của Mạch Khâm khiến cho Vân Dậu và Phan Liệt có chút xấu hổ. Mạch Khâm vốn là bảo bối của Cửu Mạch tông, hơn nữa cả Mạch gia cũng chỉ có một mình Mạch Khâm nối dõi tông đường. Nếu thật sự hấn bị Vân Khoa làm cho hao tổn gì thì mấy lão nhân Mạch gia kia chắc chắn sẽ điều tra toàn bộ, sau đó cho dù dốc toàn lực cũng sẽ cùng hai tông phái bọn hắn không chết không ngừng. Đến lúc đó thì trận chiến này sẽ khiến cho biết bao người đục nước béo cò, cục diện đó khiến cho bọn họ mới nghĩ thôi đã dựng hết cả tóc gáy.

Cũng đúng lúc này, Vân Dậu mới phát hiện ra Vân Đô giết Phan Trác cũng không phải là đại họa gì, đại họa thật sự chính là từ đứa con bất hiếu của hắn mà ra.

“Vô liêm sỉ!” Vân Dậu tức giận dùng một chưởng đánh cho Vân Khoa thổ huyết ngã xuống đất.

Trừ Phan Liệt, tất cả mọi người cũng không ai nhìn thấy Vân Dậu ra tay như thế nào. Sau khi Vân Khoa thổ huyết ngã xuống đất, Vân Dậu vẫn giữ nguyên tư thế, ngay cả áo bào cũng chưa từng lay động. Tu vi như thế khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi.

“Phụ thân...”

“Đừng gọi ta là phụ thân, hôm nay ta thay mặt Phiêu Mạc Tiên tông trục xuất hai cha con ngươi ra khỏi tông môn. Từ nay về sau chúng ta đoạn tuyệt tình cha con, hai tên nghiệp chướng các ngươi cút ngay cho ta!” Một chương này của Vân Dậu dường như đã dùng toàn lực khiến cho Vân Khoa biến thành một tên phế nhân, sau đó ánh mắt lạnh lùng của hắn thay đổi, đứng lên nói với Phan Liệt:

“Hai người này cùng Phiêu Mạc Tiên tông ta không có chút dây mơ rễ má nào, muốn chém muốn giết gì cứ tự nhiên!”

Nói xong Vân Dậu dẫn tất cả mọi người rời đi, giao mọi quyền quyết định cho Phan Liệt. Phan Liệt có tu vi cao thâm tất nhiên cũng nhìn ra Vân Khoa đã bị phế. Hắn nhắm hai mắt đứng lên đi tới trước mặt Vân Đô, hai bàn tay nhẹ nhàng phất qua đỉnh đầu Vân Đô. Mọi người chỉ nghe được một tiếng xương vỡ răng rắc, sau đó thấy Vân Đô ngã trên mặt đất.

“Tự mình tạo nghiệp, chết cũng đáng đời!” Phan Liệt nói xong cũng dẫn theo đám người Khôn Hòa tông rời đi.

Vân Đô và Vân Khoa bất tỉnh ngã xuống đất, bọn hắn hiện giờ đều là phế nhân. Lần này cũng coi như là thoát được hiểm cảnh, Vân Dậu cho dù hành sự ngoan độc nhưng đều là do Mạch Khâm lấy lui làm tiến bức bách. Hắn không còn cách nào cứu vãn nữa nên mới phải làm như vậy, nếu không thì Cửu Mạch tông và Phiêu Mạc Tiên tông sẽ trở mặt thành thù, đồng thời Vân Dậu cũng dựa vào cách này để bảo vệ Vân Đô và Vân Khoa một mạng. Phan Liệt không giết Vân Đô bởi vì biết Vân Dậu đã tự phế đi

một đứa con trai, nếu hấn lại tiếp tục hạ độc thủ thì sau này Khôn Hòa tông và Phiêu Mạc Tiên tông chỉ có thể trở mặt thành thù. Cho nên mặc dù hiện tại Vân Đô và Vân Khoa nằm ở chỗ này cho bọn họ tùy ý chà đạp nhưng căm hận đến đâu cũng không thể làm gì được cha con hấn, mà thả hổ về rừng thì sau này sẽ lại có thêm không ít phiền toái. Cuối cùng lại vẫn không giết được bọn họ, bởi vì nếu giết sẽ bị Vân Dậu kia ghi hận.

“Ta mang bọn họ đi!” Cuối cùng, Qua Nham lên tiếng mang Vân Đô và Vân Khoa đi.

Tất cả mọi người đều đã rời đi, ngay cả Mạch Khâm và Qua Vô Âm cũng không ở lại lâu. Mọi người ở đây đều hiểu kỳ không biết đến đã có chuyện gì xảy ra, nhưng dù sao đại hội Dao Linh cũng không thể cử hành đúng hạn bởi vì Qua Vô Âm đã đứng trước mặt mọi người công bố dao linh đã bị Tiêu Linh Nhi mang đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Lễ Vật Đêm Thất Tịch

Đa số đều nửa tin nửa ngờ, người của Thiên Hồn môn lại càng không tin. Hai ngày sau, người của Bách Lý môn phát hiện tung tích Tiêu Linh Nhi ở Dĩnh Xương phủ mới khiến cho mọi người biết tin tức này là sự thật, vì vậy tất cả đều đuổi theo dấu vết của Tiêu Linh Nhi.

Tiêu Linh Nhi càng chạy càng xa, ngay cả người Thiên Hồn môn đều không đuổi kịp. Nếu như không phải thật sự chiếm được dao linh thì sao Tiêu Linh Nhi có thể chạy xa như vậy được? Mọi người càng nghĩ càng thấy đúng nên lập tức đuổi theo.

Chớp mắt một cái, chỉ còn bốn ngày nữa chính là lễ Thất Tịch.

Thất Tịch chính là ngày mà Ngưu Lang - Chức Nữ gặp nhau, nhưng hiện nay hạn hán đã làm ảnh hưởng đến tâm tình của người trong quận Dự Chương. Mặc dù trong quận Dự Chương cũng không xuất hiện hạn hán nhưng những người thân ở những vùng hạn hán đều tha hương tới đây xin trú ngụ nhờ, vì vậy lễ Thất Tịch năm nay cũng có vẻ hơi qua loa. Tuy vậy nhưng vẫn có hội chùa, hội đèn lồng, thả đèn hoa đăng... nhưng Dạ Dao Quang đều ở nhà không đi ra ngoài, hơn nữa cô cũng không có hứng thú với mấy kiểu lễ tình nhân như thế này.

Hừ, không ai có hôn thê mà lại thiếu tính tự giác như tiểu hôn phu của cô cả!

“Dao Dao, nàng có tâm sự gì à?” Sau khi chuyện của cha con Vân Khoa được giải quyết, thỉnh thoảng Dạ Dao Quang cũng sẽ ngồi thần thờ.

Ôn Đình Trạm cũng đã sớm phát hiện ra:

“Là vì Vân Khoa và Vân Đô sao?”

“Ừ!” Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm, khẽ gật đầu.

“Nàng đang lo lắng chuyện gì?” Ôn Đình Trạm bỏ vật đang cầm trong tay xuống.

Hai tay chống cằm, Dạ Dao Quang nói: “Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, gió xuân thổi tới lại mọc lên.”

“Hai phế nhân đó cũng khiến cho nàng kiêng kị sao?” Ôn Đình Trạm cảm thấy hơi buồn cười.

“Chàng cũng đừng xem thường hai phế nhân này, bẻ gãy xương thì đã sao? Vẫn còn gân cốt, kinh mạch, hơn nữa đằng sau Vân Khoa còn có Vân Đậu, có Phiêu Mạc Tiên tông. Vân Đậu sẽ không thật sự bỏ mặc bọn họ đâu!” Dạ Dao Quang buồn bực nói.

“Nhưng nàng cũng biết là tuyệt đối không thể giết bọn họ được...” Ôn Đình Trạm khẽ nói:

“Nàng yên tâm đi, ta sẽ không để cho bọn họ có thể xuất hiện ở trước mặt nàng!”

Dạ Dao Quang vẫn đang thở dài bất lực, không kịp phản ứng với lời nói của Ôn Đình Trạm, bỗng nhiên cô sững sờ quay đầu nhìn Ôn Đình Trạm: “Tình yêu à, chàng nói cái gì cơ?”

Ôn Đình Trạm sững sờ, tai cậu đỏ bừng lên nhưng đã bị tóc mai rủ xuống che khuất. Tuy cậu đã quen với cách dùng từ bừa bãi của Dạ Dao Quang nhưng đây là lần đầu tiên cậu nghe được xưng hô rõ ràng như thế, nhất thời không kịp phản ứng lại.

Mà Dạ Dao Quang cũng không phát hiện ra mình nói sai chỗ nào, nhìn thấy Ôn Đình Trạm ngỡ ngác liền đưa tay lắc lắc trước mặt Ôn Đình Trạm: “Chàng sao vậy?”

Ánh mắt Ôn Đình Trạm lóe sáng, lập tức tỉnh táo lại, có chút mất tự nhiên nói ra: “Vừa rồi ta nghĩ đến một chuyện nên mới thất thần...”

Đổi lại là ngày bình thường thì Dạ Dao Quang nhất định sẽ tra hỏi cặn kẽ nhưng lúc này tâm tình của cô vẫn đặt trên người hai cha con Vân Khoa nên chỉ hỏi lại một lần nữa: “Chàng nói định làm gì với cha con Vân Khoa?”

“Ta có thể làm gì được?” Ôn Đình Trạm cười nhạt một tiếng:

“Năm nay lại là năm hạn hán, đa số đều là thiên tai nhân họa...”

Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn cậu, không nói tiếng nào.

Ôn Đình Trạm cho rằng Dạ Dao Quang đang lo lắng nên lập tức giải thích: “Nàng yên tâm, hiện tại chính là lúc Vân Dậu bận trăm công nghìn việc, hẳn không thể lúc nào cũng trông chừng hai cha con Vân Khoa được. Nếu để lộ ra động tĩnh gì thì Phan Liệt nhất định sẽ biết, dù sao cha con Vân Khoa cũng coi như mất đi nửa cái mạng, qua một hai tháng nữa để cho cha con bọn họ ngoài ý muốn bỏ mình là được!”

Bỗng nhiên Dạ Dao Quang cảm thấy có chút lạnh lẽo, cảm thấy tâm tư của Ôn Đình Trạm thâm trầm đến mức khiến người ta phát bực:

“Chàng đã sớm biết Vân Khoa và Vân Đô sẽ bình an rời đi sao?”

“Sau lưng bọn họ còn liên lụy rất nhiều chuyện, ta để cho Mạch đại ca lùi một bước chính là muốn bức bọn họ rơi vào cục diện này.” Ôn Đình Trạm thản nhiên cười với Dạ Dao Quang:

“Cho dù Vân Khoa và Vân Đô năn nỉ thì Vân Dậu cũng sẽ không đưa bọn họ trở lại tông môn, chỉ cần bọn họ ở lại phạm tặc thì Vân Dậu hay Phan Liệt cũng không thể bảo vệ bọn họ mãi được. Ta có cách khiến cho hai cha con bọn họ im hơi lặng tiếng chết đi, nhưng hiện giờ phải để bọn họ cách chúng ta càng xa càng tốt.”

Đến lúc đó cho dù có người hoài nghi cũng không thể hoài nghi Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang.

“Trạm ca...” Dạ Dao Quang nhú mày khẽ gọi một tiếng.

“Dao Dao, nàg đừng nói với ta mấy chuyện như là sát nghiệp gì gì đó, hiện tại ta nói cho nàg biết, ta tuyệt đối không làm được!” Ôn Đình Trạm biết Dạ Dao Quang luôn muốn bảo vệ cho cậu có một linh hồn thuần khiết, có thể dung túng cậu hăm hại, bày mưu tính kế người khác nhưng lại nhất định không cho cậu nhiễm máu tanh. Chưa nói đến thù hận của gia đình cậu, chỉ riêng tâm tư của cậu đối với Dạ Dao Quang đã đủ cho cậu hai tay nhuộm máu rồi.

Bởi vì cậu nhất định sẽ không để cho ai dám làm tổn thương đến Dạ Dao Quang mà còn có thể sống bình an vui vẻ!

Dạ Dao Quang khẽ thở dài một tiếng, dù sao đây cũng là chuyện sớm muộn. Chỉ cần Ôn Đình Trạm không hăm hại người vô tội thì cô cũng có cách làm tiêu tán sát khí trên người cậu.

Sau đó hai người không nói tiếp chủ đề này nữa, dùng bữa tối xong Ôn Đình Trạm lại chủ động lôi kéo Dạ Dao Quang: “Dao Dao, chúng ta đi lên núi đi!”

“Hiện giờ lên núi sao?” Dạ Dao Quang buồn bực.

“Đi thôi! Nàg còn chưa đi gặp Bốn Hùng đâu, nàg đã đồng ý một tháng đi thăm nó ba lần mà!” Ôn Đình Trạm không nói thêm gì, lập tức kéo

Dạ Dao Quang lên núi.

Bởi vì đã quen đường nên bọn họ đi rất nhanh, hơn hai canh giờ sau đã đi lên đỉnh núi.

Không ngờ Ôn Đình Trạm nói với Dạ Dao Quang là đi thăm Bồn Hùng nhưng hóa ra là lừa cô đi lên đây không biết có ý đồ gì, chỉ thấy Ôn Đình Trạm nhảy lên cây, ngồi trên cành cây ngắm sao.

Một lúc lâu sau, Dạ Dao Quang cảm thấy có cành cây chọc chọc vào tay mình, cô nhìn qua thì thấy Ôn Đình Trạm đưa một cái hộp nhỏ vào tay cô: “Lễ vật Thất Tịch...”

Lúc này Dạ Dao Quang mới nhớ ra cô và Ôn Đình Trạm chính là quan hệ tình yêu, sau đó lại nghĩ đến hai người cũng chưa làm qua chuyện gì bày tỏ tình ý như vậy. Cô hơi ngượng ngùng nhận lấy, mở ra thấy trong hộp có một con dấu, mà lại là con dấu có giá trị không nhỏ được làm từ đá Thọ Sơn, bên trên điêu khắc hình dáng của cô. Váy trắng thướt tha, chân đạp mây, dung nhan tuyệt mỹ sáng rực như hoa đào làm rung động lòng người, những cánh hoa mai bay bốn phía, ở dưới là một chữ “Dao” được khắc bằng thể chữ hoa mai triện.

“Khối đá Thọ Sơn này là do ta dịch giúp người ta một quyển sách cổ bằng tiếng Mông nên được trả thù lao...” Ý là cậu hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình để có được đồ vật:

“Luyện tập điêu khắc nửa năm cuối cùng cũng có thể tạm chấp nhận được, không biết nàng có thích hay không?”

“Thích! Rất thích!” Lễ vật này đúng là khiến cho cô yêu thích không nổi buông tay.

Ôn Đình Trạm thấy vậy cũng cười hài lòng, sau đó nói: “Ngẩng đầu lên đi, còn có một lễ vật nữa!”

Dạ Dao Quang ngẩng đầu liền thấy trên bầu trời đen như mực có rất nhiều sao băng bay qua. Đây là lần đầu tiên cô thấy mưa sao băng, kiếp trước cô cũng không có hứng thú với mấy thứ này.

Nhìn một lúc lâu, Dạ Dao Quang mới quay sang hỏi Ôn Đình Trạm: “Chàng biết hôm nay có mưa sao băng sao?”

Hôm nay cô cũng không có tâm tư quan sát thiên văn.

Ôn Đình Trạm chỉ nhìn Dạ Dao Quang cười cười không nói gì, ánh mắt cậu nhìn lên bầu trời, sau đó nở nụ cười mê người khiến người ta như muốn đắm chìm vào trong đó

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Đi Mượn Hòa Thượng

Sau đêm Thất Tịch, cứ tưởng rằng đã nói rõ ràng chuyện của hai cha con Vân Khoa với Dạ Dao Quang thì Dạ Dao Quang sẽ bớt suy nghĩ hơn nhưng Ôn Đình Trạm phát hiện ra Dạ Dao Quang còn suy nghĩ nhiều hơn so với trước đó. Đa số thời gian cô đều ngồi thần thờ nhíu mày khiến cho Ôn Đình Trạm muốn nói lại thôi.

Ba ngày sau, Ôn Đình Trạm nhìn thấy mỗi đêm Dạ Dao Quang đều ngấm trắng đến xuất thần mới biết được Dạ Dao Quang suy nghĩ chuyện gì. Thịnh thoảng đang đi dạo tiêu hóa thức ăn trong sân, Dạ Dao Quang cũng ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng trên bầu trời.

“Dao Dao, nàng đang lo lắng về ngày mười lăm đúng không?” Ôn Đình Trạm đến bên cạnh Dạ Dao Quang hỏi.

“Ừ!” Dạ Dao Quang mệt mỏi gật đầu.

“Chớp mắt đã đến ngày mười một nhưng muội vẫn chưa nghĩ ra cách ứng phó...”

“Có chuyện gì thì cứ nói với ta, đừng suy nghĩ một mình như thế!” Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang ngồi xuống dưới giàn hoa Tử La Lan.

“Muội biết dân gian đối với lễ rằm tháng bảy này vô cùng kiêng kị, đến hôm đó muốn đi ra ngoài cũng không dễ dàng.” Dạ Dao Quang nghiêng đầu tựa vào cây cột có dây leo của hoa Tử La Lan quần lầy, chớp mũi thoang thoảng mùi hương nhàn nhạt:

“Có lẽ là do lần này dao linh thoát khỏi khống chế nên thu nhận thêm bách quỷ dạ hành, có một số quỷ thì rất sợ con người, có một số quỷ lại giết hại người. Hiện giờ tình hình hạn hán càng ngày càng nghiêm trọng, mỗi ngày đều có rất nhiều người vào trong trấn. Nếu nhờ vả Mạnh đại ca thì không ổn, mà để những người này ở trong trấn chỉ sợ...”

Ôn Đình Trạm cũng khẽ nhúu lông mày, đây thật sự là một vấn đề khó giải quyết.

Thấy Ôn Đình Trạm lộ ra vẻ trầm tư, Dạ Dao Quang thở dài một hơi: “Muội đã chế được hơn hai trăm lá bùa giành cho ngư dân phía bắc. Chuyện ma quỷ này không thể nói rõ ràng với dân chúng được, nói ra sẽ gây nên đại loạn. Đến lúc đó chỉ có thể để cho Mạnh đại ca dùng danh nghĩa quan phủ phát xuống, dặn bọn họ dán ở trong phòng ngủ, chỉ cần đêm mười lăm hôm đó bọn họ không ra khỏi phòng thì cũng không sao cả. Nhưng toàn bộ trấn Thái Hòa có quá nhiều người, một mình muội không thể làm đủ số lượng bùa cho tất cả mọi người. Huống chi một khi quỷ môn mở ra, dao linh mất khống chế thì không những quận Dự Chương, mà còn có thể lan xa hơn...”

Những lời nói của Dạ Dao Quang khiến cho ánh mắt Ôn Đình Trạm sáng lên: “Dao Dao, ta nghe nói tượng thần có thể trừ tà đúng không?”

“Tượng thần nếu đã được khai quang thì có thể trừ tà, nếu không thì cũng không có tác dụng!” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Ôn Đình Trạm. Hiện giờ trên thị trường tượng thần chỉ có giá mười mấy đồng một cái, nghĩ tới đây Dạ Dao Quang bỗng nhiên hiểu rõ ý của Ôn Đình Trạm, cô vỗ tay một cái rồi nói:

“Đúng vậy! Muội có thể mua mấy nghìn tượng thần, sau đó khai quang là có thể trừ tà...”

Thấy Dạ Dao Quang hiểu được ý của mình, Ôn Đình Trạm không khỏi bật cười.

“Thông minh!” Dạ Dao Quang giơ tay muốn sờ đầu Ôn Đình Trạm, bỗng nhiên phát hiện ra dường như Ôn Đình Trạm còn cao hơn cả cô rồi, lập tức buồn bực thu tay lại.

“Cô nương, bên ngoài có người cầu kiến.” Lúc này giọng nói của Ấu Ly truyền tới, sau đó tiến lại gần nói với Dạ Dao Quang:

“Người đó Ấu Ly cũng biết, đó chính là Hầu gia!”

“Lương thực đến rồi!” Ánh mắt Dạ Dao Quang lập tức sáng ngời, cô vội vã đứng lên đi ra ngoài.

Chỉ có hai người đều mặc y phục màu lam bó sát người, thân thủ hai người này không tệ. Dạ Dao Quang nhạy cảm nhận ra trên mặt của một người trong số đó có vết máu, dựa theo mức độ kết vảy thì có lẽ là mới bị thương ba ngày trước.

Dạ Dao Quang lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Tiểu nhân là Trọng Nghĩa, phụng lệnh áp giải lương thực đến cho cô nương!” Đầu lĩnh áp giải lương thực thoạt nhìn mới chỉ mới hai mươi tuổi, tướng mạo còn vô cùng thanh tú, cúi người thi lễ với Dạ Dao Quang rồi mới bắt đầu trả lời vấn đề:

“Dạ cô nương yên tâm, tuy là trên đường xảy ra một chút biến cố nhưng lương thực đã được chuyển tới đây không thiếu một phần nào. Tiểu nhân đã báo với Mạnh đại nhân để giải quyết hậu quả, hiện giờ lương thực đang ở trên quan phủ.”

“Mọi người có bao nhiêu người?” Dạ Dao Quang hỏi lại.

“Tổng cộng có bảy mươi sáu người!” Trọng Nghĩa trả lời.

Hai mươi vạn lượng bạc của cô, Trọng Nghiêu Phàm đã mua cho cô gần mười vạn tấn lương thực. Đó là một số lượng vô cùng khổng lồ, phải dùng ba bốn mươi xe ngựa mới có thể vận chuyển được, hơn bảy mươi người cũng hợp lý.

“Ở trên chỗ quan phủ cũng tốt, bây giờ ta sẽ cho người đi cùng các người vận chuyển lương thực đến nhà kho.” Dạ Dao Quang gọi Vương Đông và Tiết Đại đến, cô cũng dẫn cả Ôn Đình Trạm đi theo.

Thời gian cũng không còn sớm, lúc này đã là giờ Hợi, rất nhiều người đều đã tiến vào mộng đẹp. Dạ Dao Quang dặn dò bọn họ không cần gây ra động tĩnh quá lớn, cũng may Dạ Dao Quang mới sửa lại đường nên xe ngựa đi trên đoạn đường này cũng rất êm, không gây ra tiếng động lớn.

Ôn Đình Trạm và Trọng Nghĩa đi tới trước cửa nhà kho kiểm kê lương thực. Người của Trọng Nghĩa bắt đầu dỡ hàng, đồng thời vận chuyển lương thực vào nhà. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng không nhàn rỗi, dẫn Vương Mộc và Vệ Kinh tới hỗ trợ, tới sáng mới có thể vận chuyển xong toàn bộ chỗ lương thực.

“Tất cả mọi người đã vất vả rồi, không cần vội vã rời đi. Ta đã bao hai khách trạm ở trên trấn, hiện giờ mọi người có thể vào đó ở tạm.” Dạ Dao Quang cũng muốn chiêu đãi bọn họ dùng cơm nhưng bởi vì có quá nhiều người nên cũng không làm kịp, đành phải bao trọn hai khách trạm ở trên trấn.

“Đa tạ Dạ cô nương!” Đám người Trọng Nghĩa quả thực vô cùng mệt mỏi. Chuyển đi này cũng gặp không ít trắc trở, lại vận chuyển lương thực cả một đêm cho nên cũng không từ chối.

Dạ Dao Quang gật đầu với Vương Mộc, sau đó Vương Mộc dẫn bọn họ đi sắp xếp chỗ ở. Cả một đêm không ngủ, Dạ Dao Quang cũng hơi buồn

ngủ, cô trở lại ăn sáng cùng Ôn Đình Trạm, sau đó rửa qua mặt mũi rồi lập tức đi ngủ.

Khi Dạ Dao Quang tỉnh dậy đã là giữa trưa, cô lại đi lên trên trấn tìm Mạnh Bác, để cho người của Mạnh Bác và Dương phủ hỗ trợ mua tượng thần.

Người của hai phủ làm rất nhanh, bởi vì tượng thần cũng là đồ thủ công nên dùng cả một ngày thu mua cả những vùng lân cận cũng chỉ có khoảng mấy trăm. Hiện giờ bọn họ đưa tới trước một ít, hôm sau sẽ đưa thêm, Dạ Dao Quang cũng ngồi đợi tròn một ngày.

Ngày hôm sau, Dạ Dao Quang lại đi tìm Mạnh Lăng kể tóm tắt mọi chuyện với hắn một lần, sau đó lại mua rất nhiều tượng thần ở trên huyện rồi lập tức trở về. Lúc này Mạnh Bác và Dương phủ cũng đưa đồ tới, Dạ Dao Quang kiểm tra cũng thấy khoảng hai nghìn tượng thần nên lập tức đóng gói kĩ càng.

“Dao Dao, đây là...” Ôn Đình Trạm nhìn thấy Dạ Dao Quang đóng gói tượng thần, trong lòng có chút buồn bực.

Dạ Dao Quang cười nói: “Bây giờ chúng ta cưỡi ngựa lên Vĩnh An tự. Cứu tế muôn dân thì cũng phải để cho lão hòa thượng kia góp chút sức, với lại muội cũng muốn mượn ông ấy khoảng một trăm hòa thượng để ngày mười lăm sẽ tọa trấn ở đây. Đến lúc quý môn mở ra, bọn họ chỉ cần đồng thời niệm kinh siêu độ thì rất nhiều quỷ hồn có thể tiến vào luân hồi.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Trong Rừng Có Quỷ

Bởi vì thời gian có hạn, Dạ Dao Quang không dám trì hoãn mà lập tức lên đường, bữa tối cũng không kịp ăn. Cô chỉ mang theo lương khô sau đó cùng Ôn Đình Trạm cưỡi ngựa chạy đến Vĩnh An tự. Dựa theo tốc độ của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm thì khoảng một canh giờ có thể tới được Vĩnh An tự, nhưng không ngờ nửa đường lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

“Cứu mạng...”

Ngay lúc chuẩn bị đi vòng qua đỉnh núi, chỉ còn khoảng nửa nén hương nữa là có thể đến được Vĩnh An tự nhưng không ngờ bóng đêm vừa buông xuống thì trong núi có một tiếng hét vang vọng truyền tới. Âm thanh kia dùng toàn bộ khí lực khiến cho chim chóc kinh sợ, ngay cả ngựa của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng bị kinh hãi. Nếu không phải lúc từ Dao tộc trở về, Ôn Đình Trạm đã dành thời gian luyện tập cưỡi ngựa thì chỉ sợ lúc này cậu đã bị con ngựa hất ngã lăn trên mặt đất!

Dạ Dao Quang nắm chặt dây cương khống chế con ngựa, ánh mắt nhìn về phía Ôn Đình Trạm, hai người liếc nhau một cái sau đó quay đầu nhìn vào sâu trong rừng rậm.

“Cứu mạng!”

Tiếng kêu sợ hãi lại vang lên vô cùng rõ ràng, Dạ Dao Quang khẽ nhíu mày. Cô cảm giác được Thiên Lân đang rung động, mà Thiên Lân chỉ có

phản ứng khi gặp phải âm quỷ mà thôi, như vậy hẳn là bọn họ đã gặp phải thứ không nên gặp rồi...

Hôm nay đã là mười hai, sắp tới ngày quỷ môn mở rộng nên những thứ không sạch sẽ cũng bắt đầu hành động. Lúc này còn có người chui vào trong rừng sâu núi thẳm như này chẳng phải là muốn chết hay sao?

Nếu là cảnh báo thù rửa hận thì Dạ Dao Quang cỡ lẽ sẽ giả vờ không nghe được mà cười ngựa rời đi, nhưng hết lần này tới lần khác...

Dạ Dao Quang cũng chỉ có thể thở dài một hơi rồi nhảy xuống ngựa. Cô tìm một cái cây buộc hai con ngựa vào cùng một chỗ, sau đó dán một lá bùa trên yên ngựa rồi dẫn theo Ôn Đình Trạm vào trong cánh rừng. Khoảng cách cũng không xa, hơn nữa tốc độ của Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang cũng cực nhanh, dường như chỉ chưa tới thời gian một nén hương đã đến trước mặt người vừa la hét kia.

Đó là một thiếu niên trẻ tuổi khoảng mười tám, mười chín tuổi, tuy nhiên thân thể hơi có chút mập mạp. Lúc này hắn không ngừng chạy về phía trước nhắm mắt kêu cứu, sau lưng hắn là một cái cây, thân cây trơn tuột không có bất kì cành lá nào. Ôn Đình Trạm nhìn thấy phía sau áo bào của hắn bị một thứ trong suốt bám lấy, mặc kệ hắn chạy như nào thì hắn vẫn sẽ đứng nguyên tại chỗ...

Chỉ có Dạ Dao Quang nhìn thấy cái cây kia có một con quỷ, cả người con quỷ bị cái cây đè lên. Con quỷ nhìn cũng không lớn lắm, cây này dường như mọc ra từ người nó, hai tay của nó vẫn nắm chặt áo bào của thiếu niên kia.

Dạ Dao Quang vung tay lên, Thiên Lân bay ra chặt đứt tay của quỷ hồn kia, thiếu niên không còn thứ gì kéo lại bị mất đà ngã sấp mặt trên mặt đất. Bởi vì thân thể hơi mập mạp nên khi ngã xuống có không ít bụi và lá khô bay lên, hắn cũng không tránh được, cả khoang miệng đều đầy bùn đất.

Lúc này hần mới mở đôi mắt nhỏ xíu ra, sau đó nhìn thấy Dạ Dao Quang ở trước mặt liền đau khổ kêu lên: “Nữ quý trong rừng sâu đều đẹp như thiên tiên vậy sao?”

Tai của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng không phải dạng bình thường, thiếu niên kia tự cho là mình đã nói rất nhỏ nhưng hai người bọn họ cũng đã nghe được rõ ràng. Ôn Đình Trạm tiến lên ngồi trước mặt thiếu niên kia: “Vị huynh đài này, người không sao chứ?”

Thiếu niên mập mập lúc này mới mở mắt nhìn thiếu niên đẹp trai trước mắt, ánh mắt ngây ngốc, sau đó hỏi: “Người là người... hay là quý?”

“Tại hạ là đồng loại cùng với huynh đài!” Ôn Đình Trạm trả lời.

“Vậy người mau đi đi, nơi này có quý. Đi thôi, chúng ta đi...” Thiếu niên tuy mập mập nhưng động tác xoay người đứng lên vô cùng có kỹ thuật, chắc hẳn cũng là người có công phu, vừa đứng lên đã nắm lấy tay Ôn Đình Trạm chuẩn bị kéo hần chạy đi.

Thế nhưng thiếu niên gầy yếu như Ôn Đình Trạm lại có thể đứng vững như núi trước lực kéo của hần khiến hần hơi sững sờ, sau đó hần quay lại lập tức nhìn thấy Dạ Dao Quang kéo con quý bên trong thân cây ra khiến cho sắc mặt hần tái nhợt, vội vã trốn sau lưng Ôn Đình Trạm.

“Vì sao người lại ở đây?” Dạ Dao Quang nói với con quý có thân thể trong suốt bên trong thân cây.

“Ta bị người ta vớt xác ở chỗ này, mấy năm trước có một lá bùa đề lên trên. Mấy hôm trước có đứa trẻ con lên núi chơi đã xé lá bùa đi nên ta mới có thể xuất hiện. Hôm nay đúng lúc vị công tử này dựa vào tàng cây nghỉ ngơi, ta cũng không có ác ý gì, chỉ hy vọng vị công tử này có thể đào xác của ta lên để ta không phải chết đường chết chợ mà thôi!” Quý hồn kia là một nam nhân, hần hốt hoảng trả lời.

Có phải ác quỷ hay không Dạ Dao Quang chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra nhưng quỷ hồn này vô cùng sạch sẽ chứng tỏ không phải ác quỷ, vì vậy Dạ Dao Quang gật đầu hỏi: “Người muốn được an táng như thế nào?”

Quỷ hồn kia im lặng một lúc, Dạ Dao Quang cảm thấy trên người hắn có một lớp khí bi thương bao phủ nhưng đã rất nhanh bị ẩn đi: “Ta vốn không có dính dáng gì tới thế gian nhưng muốn trở về quê hương thì lại xa xôi nghìn trùng. Vậy thì thôi, cát bụi hãy cứ trở về với cát bụi, đất trở về với đất, mong cô nương đem hài cốt của ta đi hỏa táng. Nếu được thì xin cô nương tìm cho ta một nơi thanh tịnh để chôn cất tro cốt...”

Người này rõ ràng là mất mạng nơi đất khách, đồng thời còn bị người khác làm hại nhưng một chút lệ khí cũng không có. Người làm tổn thương hắn hẳn là một người vô cùng ác độc, bởi vì kẻ đó còn muốn dùng bùa chú để trấn áp hắn trọn đời không thể đầu thai, hơn nữa ở nơi chôn cất thì thể còn trồng một cây hòe. Dựa theo sự phát triển của cây hòe, thân thể của hắn sẽ bị phân hủy vô cùng đau đớn nhưng không ngờ ngoài việc muốn được hỏa táng thì quỷ hồn này không có ước muốn gì khác.

Nhưng chuyện của người khác cũng không tới phiên cô quản: “Người trở về đi, ta sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện!”

“Đa tạ cô nương!” Quỷ hồn vô cùng cảm kích, sau đó tiến vào bên trong thân cây.

“Ngày mai sau khi trời sáng, người dẫn người đến đào xương cốt hắn ra sau đó đem hỏa thiêu, đưa tro cốt tới Vĩnh An tự.” Dạ Dao Quang xoay người nói với thiếu niên mập mạp kia.

“Ta sao?” Thiếu niên mập mạp tự chỉ vào mặt mình sau đó có chút ầm ức hỏi lại:

“Vì sao lại là ta?”

“Bởi vì người có duyên với hắc.” Dạ Dao Quang nhẹ nhàng nói.

“Có duyên...” Thiếu niên mập kia thật sự muốn khóc, hắc và một con quỉ có duyên, hơn nữa con quỉ kia còn là nam nhân...

“Nếu người không làm thì hắc chỉ có thể bám theo người cả đời!” Dạ Dao Quang khẽ nói, sau đó dẫn Ôn Đình Trạm cùng nhau rời đi.

“Này... mọi người chờ ta một chút!” Thiếu niên mập mạp liền vội vàng đuổi theo hai người bọn họ.

Dạ Dao Quang nhảy lên ngựa, thiếu niên cũng vừa kịp lúc đuổi tới: “Hắc ở dưới tàng cây nhiều ngày, mỗi ngày đều chịu cảm giác phân thân đau đớn. Nếu người cảm thấy lương tâm không bị cắn rứt thì cứ việc kéo dài...”

Nói xong, Dạ Dao Quang vung roi ngựa lên, Ôn Đình Trạm nói một câu cáo từ với thiếu niên mập kia rồi cũng theo sát Dạ Dao Quang rời đi.

Khiến cho thiếu niên mập kia đứng cô đơn trong gió...

Dọc theo đường đi, hai người cũng không nói thêm điều gì, Dạ Dao Quang biết xem tướng mà cô lại giao nhiệm vụ cho thiếu niên mập kia tất nhiên là bởi vì cô tin tưởng thiếu niên mập mạp kia có thể hoàn thành công việc. Ôn Đình Trạm cũng hiểu được thiếu niên mập kia là hạng người lương thiện, cậu chỉ không hiểu tại sao hắc lại lang thang một mình ở giữa nơi thâm sơn cùng cốc như vậy mà thôi. Nhưng Ôn Đình Trạm cũng không hỏi nhiều vì cậu tin tưởng mắt nhìn người của Dạ Dao Quang.

Nửa đêm hai người đã đến Vĩnh An tự, Dạ Dao Quang lại nghe được tin Nguyên Ân đại sư đã đi vân du tứ hải...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Kẻ Chết Yếu

Lão hòa thượng đúng là tiêu dao tự tại, Dạ Dao Quang vô cùng hâm mộ. Cô cũng muốn đi vân du tứ hải nhưng bây giờ không phải thời điểm tốt.

Nguyên Ân không có ở đây, sư đệ của Nguyên Ân là Nguyên Tịch đại sư thay mặt xử lý mọi chuyện trong chùa. Nguyên Tịch đại sư nghe được lời nói của Dạ Dao Quang cũng chỉ im lặng sau đó nói:

“Chủ trì sư huynh đã từng nói với lão nạp, nếu như Dạ cô nương có chuyện gì cần Vĩnh An tự chúng ta giúp đỡ thì chúng ta nhất định phải tương trợ.”

“Lão hòa thượng đúng là cao nhân!” Dạ Dao Quang búng tay một cái sau đó lấy hết tượng thần ra đưa cho Nguyên Tịch đại sư:

“Nguyên Tịch đại sư, ta biết trong chùa có xá lợi, mong đại sư để chỗ tượng thần này trước xá lợi hai ngày để được khai quang.”

Nguyên Tịch đại sư hoàn toàn không cự tuyệt, trực tiếp nhận lấy sau đó đưa cho các hòa thượng: “A di đà phật, đêm đã khuya, Dạ cô nương hãy nghỉ ngơi sớm đi, hai ngày sau lão nạp sẽ phái người đưa cho Dạ cô nương.”

“Làm phiền đại sư!” Dạ Dao Quang tương đối khách khí với Nguyên tịch đại sư.

Sau đó Dạ Dao Quang ở trong chùa nghỉ ngơi, sáng hôm sau Dạ Dao Quang thức dậy tu luyện, còn chưa kịp dùng bữa sáng thì đã nghe được tiếng làm lễ vang lên bên trong chùa. Dạ Dao Quang không khỏi thán phục trình độ dậy sớm của những hòa thượng này.

Dạ Dao Quang ăn sáng xong nhưng lễ cúng bái của những hòa thượng kia vẫn còn đang tiếp tục, Dạ Dao Quang liền lôi kéo Ôn Đình Trạm đi xem náo nhiệt. Đúng lúc này các hòa thượng đã làm lễ xong chậm rãi đi ra khỏi chính đường, Nguyên Tịch đại sư đang trò chuyện cùng với một thiếu niên mập mạp.

Thiếu niên kia tuy có con mắt hơi nhỏ nhưng ánh mắt vô cùng sắc sảo, vừa thấy Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đi đến liền chấp tay hành lễ đối với Nguyên Tịch đại sư, sau đó chạy về phía Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm:

“Cô nương, công tử, thì ra hai người cũng tới Vĩnh An tự!”

“Có tâm!” Dạ Dao Quang không khỏi tán dương thanh niên mập mạp một câu. Mới có một đêm mà hắn đã có thể mang theo tro cốt đến đây, tất nhiên là đã hành động suốt đêm qua, còn hao tâm tổn trí mời Nguyên Tịch đại sư làm lễ cúng.

“Cô nương đã nói nếu hắn ở dưới đó thêm một ngày thì sẽ chịu đau khổ thêm một ngày, mà ta thì sớm muộn gì cũng phải cứu hắn lên, không bằng cứu hắn sớm một chút để hắn đỡ phải chịu nhiều đau khổ...” Thiếu niên mập mạp thối phòng mọi chuyện lên trước mặt Dạ Dao Quang, sau đó nói:

“Đêm qua đa tạ cô nương và công tử ra tay giúp đỡ, tại hạ là Tần Đôn của Thái Nguyên phủ, không biết phải xưng hô với cô nương và công tử như thế nào?”

“Tại hạ là Ôn Đình Trạm đến từ quận Dự Chương, đây là vị hôn thê của tại hạ, họ Dạ!” Ôn Đình Trạm lịch sự trả lời. Tên của nữ nhân và con cái không thể tiết lộ quá rõ ràng cho người khác, đặc biệt là nam tử xa lạ. Tuy Dạ Dao Quang không kiêng kị mấy chuyện này nhưng Ôn Đình Trạm cũng không tiện nói quá nhiều.

“Ôn công tử, Dạ cô nương!” Tần Đôn nghe thấy Dạ Dao Quang là vị hôn thê của Ôn Đình Trạm lập tức ngăn người:

“Tại hạ còn tưởng rằng Dạ cô nương là thế ngoại cao nhân.”

Tối hôm qua cảnh Dạ Dao Quang rút con quỷ từ thân cây ra thật sự là quá rung động.

“Một nửa!” Dạ Dao Quang khẽ cười nói: “Ta là địa sư!”

“Khó trách, khó trách!” Tần Đôn cười nói:

“Dạ cô nương, địa sư có phải hiểu biết rất nhiều lĩnh vực không?”

“Cũng không hẳn!” Dạ Dao Quang nhìn Tần Đôn, sau đó nói:

“Người có chuyện gì có thể nói thẳng.”

Dễ dàng bị người khác nhìn xuyên thấu tâm tư, Tần Đôn có chút ngượng ngùng nhưng vẫn nói tiếp: “Ta có chuyện tranh chấp với người nhà, một mình bỏ nhà ra đi, cũng là rơi vào đường cùng không còn cách nào giải quyết. Vốn là muốn tìm Nguyên Ân đại sư chỉ điểm nhưng Nguyên Ân đại sư lại đi vân du tứ hải, không biết Dạ cô nương có thể xem nhân duyên cho ta một chút hay không?”

“Nhân duyên sao?” Dạ Dao Quang nhìn gương mặt của Tần Đôn một lượt, sau đó sững sờ nói:

“Người không cần suy nghĩ nhiều nữa, nhân duyên của người chưa tới!”

Chẳng những chưa tới, hơn nữa còn có một đoạn đường tình rất trắc trở. Nam nhân cổ đại thông thường mười sáu, mười bảy tuổi đã thành thân, mười tám, mười chín tuổi đã làm cha. Thiếu niên trước mặt này mặc dù đã mười tám, mười chín nhưng phải năm, sáu năm nữa mới có thể thành thân được.

Tần Đôn nghe vậy chẳng những không cảm thấy mất mát, ngược lại còn vui mừng nói: “Cô nương đúng là quý nhân của tại hạ!”

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm chớp mắt bừng tỉnh đại ngộ, thì ra thiếu niên này là trốn gia đình đào hôn!

Thấy mình vừa nói câu đầu tiên đã bại lộ, Tần Đôn xấu hổ đỏ bừng mặt nhưng vừa nghĩ tới chuyện khác liền thản nhiên nói với Dạ Dao Quang: “Dạ cô nương, Ôn công tử có thể ngồi xuống đây nói chuyện được không?”

Dưới bóng cây phía trước trùng hợp có bàn đá và ghế đá, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi theo Tần Đôn qua đó ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Tần Đôn mới nói: “Không dám nói dối Dạ cô nương, trong nhà của ta có một biểu muội mồ côi cha mẹ từ nhỏ, được nuôi lớn ở trong phủ của nhà ta. Cha mẹ ta rất yêu thích biểu muội, lúc biểu muội đến tuổi cập kê cha mẹ đã bức bách tại hạ cưới biểu muội làm vợ. Tại hạ chỉ coi nàng ấy là muội muội, cưới biểu muội làm vợ thật sự là chuyện rất hoang đường. Bị cha mẹ ta cưỡng bức quá ta mới trốn đến đây muốn nhờ Nguyên Ân đại sư nhìn xem ta và biểu muội có duyên phu thê hay không, nếu thật sự là ý trời tại hạ nhất định sẽ cưới biểu muội làm vợ.”

Nói xong Tần Đôn đưa hai tờ ngày sinh tháng đẻ cho Dạ Dao Quang: “Xin Dạ cô nương xem giúp!”

Thật ra Tần Đôn chỉ không muốn kết hôn với biểu muội của chính mình, nhưng vừa nghe thấy Dạ Dao Quang nói hắn còn rất lâu mới cưới được vợ nên mới dám đưa bát tự cho Dạ Dao Quang xem hộ, vì muốn có lý do thuyết phục người nhà.

Đưa tay đặt trên ngày sinh tháng đẻ, Dạ Dao Quang nói: “Muốn mời ta xem nhân duyên, xem tướng mệnh cần phải chuẩn bị bạc.”

“Tất nhiên tại hạ đã có chuẩn bị!” Tần Đôn vội vàng cam đoan.

Dạ Dao Quang liền lật tờ giấy thứ nhất lên, đó là bát tự của Tần Đôn. Hắn sinh năm Ất Dậu, năm nay vừa tròn mười chín tuổi, không ngờ thiếu niên mập mạp này lại có mệnh làm quan. Tuy nhiên đây không phải là vấn đề thiếu niên mập muốn hỏi nên Dạ Dao Quang cũng không lăm lờ. Khóe môi hơi nhếch, Dạ Dao Quang khẽ lật tờ giấy thứ hai lên, ánh mắt vừa quét qua sắc mặt đã đại biến.

“Dạ cô nương, sao vậy?” Tần Đôn lập tức khẩn trương.

Sắc mặt Dạ Dao Quang nghiêm trọng đưa lại tờ giấy cho Tần Đôn: “Người xác định bát tự này chính xác?”

Tần Đôn nghi ngờ trong lòng nhưng thấy Dạ Dao Quang hỏi như vậy hắn cũng nghiêm túc xem lại một lần, sau đó chăm chú gật đầu.

“Tần công tử, trong số mệnh có tam hợp, Thân, Tí, Thìn hợp Thủy; Hợi, Mão, Mùi hợp Mộc; Dần, Ngọ, Tuất hợp Hỏa; Tị, Dậu, Sửu hợp Kim. Biểu muội của người sinh ngày Giáp Thân, tháng Bính Thìn, năm Mậu Tí, trùng với Thân, Tí, Thìn hợp Thủy...” Dạ Dao Quang phân tích cho Tần Đôn.

“Tam hợp này chính là mệnh đại phú đại quý hay sao?” Tần Đôn không hiểu.

“Ai nói với người thế?” Dạ Dao Quang hừ lạnh một tiếng:

“Biểu muội người là người có bản lĩnh nhưng lại không biết trong mệnh của nàng còn có một kiếp nạn sinh tử, ta nhìn thấy mệnh của cô nương này cũng không có quý nhân tương trợ...”

“Cho nên ý của Dạ cô nương là biểu muội có số mệnh không tốt?” Tần Đôn dò xét.

Dạ Dao Quang nhẹ nhàng lắc đầu: “Biểu muội của người đáng lẽ đã phải chết yếu từ năm sáu tuổi mới đúng...”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Có Người Tính Kế

"Biểu cô nương đáng lẽ đã chết vào năm Quý Tị, cũng là năm nàng ấy tròn sáu tuổi mới đúng."

Câu nói này giống như sấm nổ ngang tai Tần Đôn, nếu như biểu muội đã chết vào năm sáu tuổi, vậy người mười năm trước mẫu thân đón về phủ và nuôi nấng suốt mười năm qua là ai?

Tần Đôn lập tức cảm thấy lạnh sống lưng, hắc bống ngẩng đầu, thu lại ánh mắt mù mịt: "Dạ cô nương, tại hạ có thể mạo phạm cô nương, cô nương khẳng định biểu muội đã..."

Tần Đôn không thể nói ra điều xấu kia, Dạ Dao Quang biết ý tứ của hắn. Cô không nói gì, ánh mắt chắc chắn gật đầu với Tần Đôn.

Cơ thể Tần Đôn mềm nhũn, mất bình tĩnh một lúc lâu mới hoàn hồn. Hắn nhanh chóng lấy từ bên hông ra bốn tờ ngân phiếu đều là hai ngàn lượng, hai tay đưa cho Dạ Dao Quang: "Dạ cô nương, hôm nay đã làm phiền cô rồi. Đây là thù lao, tại hạ còn có chuyện, sau này sẽ học ở học viện Bạch Lộ. Đợi đến khi tại hạ quay về quận Dự Chương sẽ lại báo đáp, cáo từ."

"Đi thông thả." Dạ Dao Quang nhận ngân phiếu.

"Dao Dao, nàng có biết cô nương kia vì sao lại chết không?" Ôn Đình Trạm bỗng nhiên hỏi.

“Sao đột nhiên lại hứng thú với chuyện này vậy?” Dạ Dao Quang không trả lời mà hỏi lại.

“Thuận miệng hỏi thôi.” Thật sự chỉ là thuận miệng nên hỏi thôi sao.

Dạ Dao Quang cúi đầu, Tần Đôn quên mang theo bát tự. Đầu ngón tay cô phất một cái, hai tờ giấy nhanh chóng thành bột phấn. Cô khẽ thở dài: “Chết chìm, bị giết.”

Bốn chữ này cũng đủ để nói trong đó ắt hẳn có âm mưu.

“Tần công tử kia sinh ra phú quý, hẳn có mệnh trời sinh đại cát.”

Ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn về hướng Tần Đôn vội vã xuống núi.

“Bất luận quỷ kế nào nhắm vào hẳn đều sẽ bị phá giải. Sau này hẳn sẽ làm quan, chàng giao hảo tốt với hẳn mới có lợi.”

Có một sinh mệnh chính là ngôi sao may mắn đầu thai, người như vậy tính cách thuần lương lại đại trí giả ngu (1). Bất luận gặp phải khó khăn hay sự chết chóc có lớn thế nào cũng sẽ trùng sinh vào lúc giữa ranh giới sinh tử. Là phúc phận cầu không được, ao ước cũng không có được, ai qua lại lâu dài với người như vậy cũng sẽ nhận được sự may mắn.

Lần này, Ôn Đình Trạm không nhiều lời. Sau này thế nào là chuyện của sau này, nếu như thật sự có thể làm bạn thì dù đối phương có khiến cậu thêm vận xấu cậu cũng sẽ không ghét bỏ, thế nhưng nếu như bất đồng chí hướng thì cậu sẽ không vì đối phương có thể đem lại vận may cho cậu mà cố gắng tiếp cận. Vừa mới nghĩ đến Tần Đôn nói hẳn học ở học viện Bạch Lộ, Ôn Đình Trạm cảm thấy sợ rằng sau này thật sự sẽ có không ít dây dưa.

Khúc nhạc về Tần Đôn nhanh chóng trôi qua. Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm ở lại Vĩnh An tự hai ngày, hưởng thụ hai ngày nhàn rỗi. Ngày

mười bốn tháng bảy, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cuối cùng cũng trở về. Trước khi đi Dạ Dao Quang mang theo tượng thần cùng với một trăm năm mươi bốn sư tăng mượn của Nguyên Tịch đại sư, Nguyên Tịch đại sư cũng không hề do dự mà bằng lòng. Nhưng họ không đi cùng Dạ Dao Quang, trước giờ Tý, bọn họ đi đến sông phía bắc trấn Thái Hòa.

Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm đến Mạnh gia, Mạnh Lăng đã sớm chờ ở đó. Dạ Dao Quang giao tượng thần cho Mạnh Lăng. mấy ngày trước Mạnh Lăng cũng theo sự căn dặn của Dạ Dao Quang phân phát lá bùa Dạ Dao Quang vẽ cho ngư dân ở con sông phía bắc.

Sau khi Ôn Đình Trạm bắt đầu, ánh mắt Dạ Dao Quang nhanh chóng đảo qua, đồng thời lấy ra la bàn, sau đó khoanh tròn hai ngàn hộ gia đình. Những hộ này đều có tượng thần. Bởi vì sông phía bắc nổi thẳng ra Giang Hải, căn bản ngăn không được nên Dạ Dao Quang lợi dụng bố trí những tượng thần này thành Cửu Cung Bát Quái trận. Một khi Dạ Dao Quang khó khống chế thì những cô hồn dã quỷ này sẽ bị trận pháp này ngăn lại, để cô giành thời gian thu phục toàn bộ.

Dạ Dao Quang chia một trăm năm mươi bốn sư tăng thành hai nhóm cúng bốn mươi chín ngày, dọc theo sông phía bắc nổi liền hai bờ Giang Hải niệm kinh Vãng Sinh, đây là sự chuẩn bị đầy đủ nhất cô có thể làm.

Sau khi ăn cơm xong, Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm lên núi đốt vàng mã cho vợ chồng Ôn Trường Tùng. Dạ Dao Quang để Diên tẩu chuẩn bị bánh ngọt mà vợ chồng Ôn Trường Tùng thích ăn khi còn sống để lên trước mộ, Ôn Đình Trạm lấy hộp quẹt châm lửa đốt tiền giấy. Nhưng lúc này một trận gió lạnh thổi tới, tiền giấy vốn đang đốt chột tắt còn vết tích đốt trên đó đã biến mất không dấu vết.

Ôn Đình Trạm tim đập nhanh, cảm thấy có chút quái dị nhưng không để ở trong lòng nhưng thử lại lần nữa lại vẫn như vậy, Ôn Đình Trạm giương mắt nhìn về phía Dạ Dao Quang: “Dao Dao.”

Dạ Dao Quang đang bái lễ nghe vậy nhìn Ôn Đình Trạm bên cạnh. Ôn Đình Trạm không nói gì mà mím môi thử lại lần nữa trước mặt Dạ Dao Quang, kết quả vẫn như vậy mới trầm giọng nói: “Đây đã là lần thứ ba.”

Sắc mặt Dạ Dao Quang biến đổi lớn, sau đó cô bỗng đứng lên đi một vòng bên phần mộ của vợ chồng Ôn Trường Tùng. Phần mộ hoàn toàn không có vấn đề gì bên ngoài nên khi cô tới cũng không quan sát lại, nếu không phải có báo hiệu như vậy, chỉ sợ Dạ Dao Quang đã rời đi rồi.

Nhưng đợi khi cô đi vòng qua bên trái phần mộ, đáy mắt hiện lên sự lạnh lẽo. Cô xoay người nhặt một cây gậy gỗ dài, đâm vào hướng tuy đã cũ nhưng có dấu vết đào lên, cây gậy gỗ đào xuyên qua bùn đất. Bùn đất bị đào sâu khoảng chừng một thước, xuất hiện mấy con rắn độc và con chuột đã chết.

“Vô liêm sỉ!” Dạ Dao Quang giận dữ.

Ôn Đình Trạm bước lên nhìn thấy cũng biến sắc, trên trán nổi gân xanh, ánh mắt khát máu.

Rắn, côn trùng, chuột, kiến, đặc biệt là rắn, côn trùng, chuột, kiến đã chết kiêng kỵ chôn gần âm trạch. Nếu không oán khí sẽ phá hỏng phong thủy của âm trạch, con cháu đời sau có vận xấu bên mình, sau là chết oan uổng. Mà vị trí này là chòm sao Thanh Long của âm trạch, sao Thanh Long bị rắn chèn ép, đây là lúc họ vĩnh viễn không xoay chuyển được.

“Đây tuyệt đối không phải do người thường làm.” Dạ Dao Quang lạnh giọng. Tìm chính xác vị trí của chòm sao Thanh Long như vậy thì nhất định phải cùng nhau làm mới được, hơn nữa nhìn phương pháp mềm mỏng này thì chắc đã biết được bản lĩnh của cô, nếu như quá mức trực tiếp thì cô chỉ cần đến gần là có thể phát hiện.

Lòng bàn tay Dạ Dao Quang truyền ra khí ngũ hành, vì để không quấy nhiễu người đã mất, cô yên lặng đốt rắn chuột thành tro tàn, sau đó lấy ra

Tử Linh châu để khí ngũ linh xoay vài vòng quanh phần mộ, lọc sạch toàn bộ những thứ không nên có xung quanh rồi mới quay lại kiểm chế lệ khí toàn thân của Ôn Đình Trạm.

“Trạm ca, việc này muội sẽ không bỏ qua như vậy. Bây giờ cha mẹ vô sự, đợi chúng ta giải quyết xong chuyện dao linh muội sẽ mua hết những nơi gần đây. Chúng ta sẽ xây cho cha mẹ một phần mộ, muội sẽ bày lại trận pháp xung quanh, việc giống vậy sẽ không xảy ra nữa.”

Lửa giận trong lòng Ôn Đình Trạm được giọng nói mềm nhẹ của Dạ Dao Quang trấn an, lý trí chậm rãi quay lại. Cậu hiểu được chuyện quan trọng phải làm bây giờ là xử lý xong chuyện dao linh nên liền cùng Dạ Dao Quang đến phương bắc.

(1) Đại trí giả ngu: Người tài giả vẽ đần độn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Có Quỷ Vương

Mưa gió rả rích, thương nhớ đặng đặng, nỗi buồn mù mịt.

Vừa tới giờ Tý ngày mười lăm, âm khí lạnh lẽo, những cơn mưa nhỏ bay phất phơ. Giờ Tý là một giờ cuối cùng của ngày trước và một giờ đầu tiên của ngày hôm sau. Sự phổ biến của lễ hội quỷ là sự nhận thức sai lầm, cho rằng đó là vào ngày mười lăm, thực ra tháng bảy được gọi là tháng của ma quỷ. Đó là ngày mà quỷ môn mở, ma quỷ không được luân hồi chuyển thế ở địa phủ sẽ quay về trần gian đoàn tụ với người thân, cũng là thời gian cô hồn dã quỷ xuất hiện ở trần gian. Nhưng ngày mười bốn tháng bảy mới thực sự là ngày mở cửa quỷ môn, đến ngày mười lăm tháng bảy sẽ mở rộng ra.

Thời gian này là thời điểm trật tự cõi âm rối loạn nhất, cũng là lúc âm khí mạnh nhất mới khiến con người dần dần có nhận thức sai rằng chỉ có ngày mười lăm tết Trung Nguyên quỷ môn mới mở cửa.

Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm nhanh chóng đến bờ sông phía bắc, đường đi vốn không có bất kỳ người đi đường nào, ngay cả Liên Hoa lâu cũng tắt đèn đóng cửa. Hai người cơ hồ chạy như bay qua các đình đài lâu các, bỗng Dạ Dao Quang dừng lại, Ôn Đình Trạm đã lướt qua cô phát hiện cô dừng lại liền quay lại.

Đứng phía sau Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm theo ánh mắt của cô nhìn về phía trước. Là một gia đình, gia đình này vừa may là một trong những gia đình Dạ Dao Quang đã căn dặn đặt lên tượng thần. Ôn Đình

Trạm không nhìn thấy bất cứ thứ gì nhưng một trận gió lạnh thổi tới, cậu liền nghe thấy tiếng chuông gió không rõ ràng.

“Tại sao vào lúc này lại có người treo chuông gió?” Ánh mắt Ôn Đình Trạm chột ngừng lại.

Dạ Dao Quang đã nói nhiều điều cấm kỵ trong tết Trung Nguyên cho Ôn Đình Trạm, trong đó điều quan trọng nhất đó là tránh mang theo những thứ gọi ma quỷ như dây đỏ, chuông, chuông gió vào ngày đó.

Mũi chân bước lên, Dạ Dao Quang phi thân lên, hạ xuống trên nóc nhà. Trong viện tụ tập không ít ma quỷ. Đầu ngón tay Dạ Dao Quang ngừng khí, khí ngũ hành tựa như sợi bông nhẹ nhàng bay vào trong viện thổi bay toàn bộ ma quỷ trong đó. Cũng có ma quỷ muốn phản kháng nhưng Dạ Dao Quang không chút khách khí dùng Thiên Lân hút hết đi, những ma quỷ còn lại sợ hãi lập tức chạy như bay đi. Đợi đến khi tất cả ma quỷ đều rời đi, đầu ngón tay Dạ Dao Quang mới bắn ra một luồng khí phá nát chuông gió dưới mái hiên ngôi nhà.

Sau đó cô xoay người xuống nói với Ôn Đình Trạm: “Đi thôi.”

Đến khi họ tới phía bắc, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng tụng kinh trên bờ sông theo cơn gió lạnh như có như không thổi tới.

“Cô hồn dã quỷ trong con sông này nhiều hơn muối ngãi.” Trong mắt người khác chỉ tĩnh lặng không động, chỉ có mưa phùn nhẹ rơi trên mặt sông. Trong mắt Dạ Dao Quang những cô hồn dã quỷ kia giống như bọt khí sôi sục nổi lên từng chút, sau đó bay lên cao.

Những ma quỷ này đều sẽ theo kinh Vãng Sinh bước vào quỷ môn.

“Còn chưa tới giờ Tý.” Ôn Đình Trạm nói.

Dạ Dao Quang ngẩng đầu, cổ nhân không có đồng hồ đeo tay sẽ dùng thứ gì để tính giờ. Nếu như không phải trong nhà có đồng hồ cát tính giờ thì thường sẽ nhìn vị trí mặt trời và ánh trăng để phán đoán. Ánh trăng lúc này đã bị mây đen che lại, cô biết vẫn chưa đến giờ Tý cũng chính là hừng đông ngày mười lăm, là dựa theo âm khí và kinh nghiệm để phán đoán:

“Sao chàng biết vẫn chưa đến giờ Tý?”

“Trước khi đi ta đã xem thời gian, có thể tính thời gian ước chừng trên đường nán lại, dù không chính xác nhưng cũng không cách nhau xa.” Ôn Đình Trạm nói.

Dạ Dao Quang nhếch khóe môi, như vậy mà cũng làm được, đầu óc người này quả nhiên khác thường. Đang muốn mở miệng, Dạ Dao Quang bỗng nhiên cảm giác được giữa âm khí lưu động có hơi thở nhẹ qua, ánh mắt nghiêm túc vọt tới hướng kia:

“Là ai!”

Người đó sững sốt dựa nghiêng vào bóng cây, hắn cố thu lại hơi thở, vậy mà lại bị tiểu nha đầu kia phát hiện. Thật là khiến hắn nhìn với con mắt khác xưa, nhìn thấy tiểu nha đầu này đã thủ thế, nếu như hắn không xuất hiện chỉ sợ sẽ phải động thủ cho nên đành nhảy từ trên cây xuống.

Một thân trường bào trắng như tuyết trong gió đêm bay vù vù, mũi chân chạm nước. Từng đường nét mềm mại trên khuôn mặt cùng đôi mắt hồ ly ấy tung bay như tiên giáng trần, nhưng lại tà mị như đóa Mạn Đà La, đáng vẻ yêu ma như hoa Mạn Châu Sa đỏ thắm tươi đẹp ở âm phủ nhưng lại trắng như tuyết. Nam nhân lúc chính lúc tà này chính là người Dạ Dao Quang không ngờ đến - Vân Phi Ly.

Mỹ nam là mỹ nam, thế nhưng tính cách Dạ Dao Quang có chỗ thiếu sót, cô không có cảm tình với đám người Vân Khoa, có chút bài xích với vị đồng môn Vân Phi Ly này cho nên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lạnh lùng:

“Vân công tử nửa đêm đến đây không biết là có chuyện gì?”

“Vì sao cô tới đây, ta cũng là vì thế mà đến.” Trong tay Vân Phi Ly cầm một bình hồ lô ngọc, ngửa đầu uống ngụm rượu bên trong.

Chiêu điệu hổ ly sơn của Ôn Đình Trạm thật sự khiến nhiều người bị lừa gạt, nhưng Vân Phi Ly từ nhỏ đã là người trí tuệ vô song. Hắn dựa vào những manh mối nhỏ bé còn sót lại đã nhìn rõ bố cục của Ôn Đình Trạm, cũng biết rõ mục đích của bọn họ. Nhưng kỳ thực việc này không liên quan đến hắn, dao linh đối với hắn mà nói không có tác dụng, chính hắn cũng không biết vì sao bản thân lại bị quỷ thần xui khiến đến đây.

“Vân công tử quả không hổ là thiếu chủ nhân của đệ nhất tiên tông.” Dạ Dao Quang không những không tức giận, mà còn cười híp mắt khen ngợi một câu. Dù sao Vân Phi Ly cầm dao linh cũng không có tác dụng gì, thêm một người giúp sức cô càng bớt việc.

“Dao Dao cẩn thận!”

Nhưng vào lúc này, mặt sông không báo trước đột nhiên rầm một tiếng nổ tung, Ôn Đình Trạm nắm lấy Dạ Dao Quang vút qua phía sau. Vân Phi Ly cũng nhún người nhảy lên, mũi chân đạp tung tóe trên bọt nước, một thân áo trắng quét hết vết nước bám trên áo, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm dao linh bay vút lên ở giữa.

“Đến giờ Tý rồi.” Dạ Dao Quang thầm nói. Chính giữa bờ sông dao linh quần lấy bọt nước xoay tròn, một giây sau biến thành một cái miệng dài, khuôn mặt lệ quỷ dữ tợn. Lệ quỷ không ngừng gộp lại chồng lên chen chúc đi về hướng Vân Phi Ly, cơ hồ chất thành một bức tường quỷ không thông gió chặn lại Vân Phi Ly.

Bức tường quỷ hình thành hơn trăm cái đầu gào thét khiến người khác tê cả da đầu. Những thứ này tuyệt đối không phải quỷ ở dưới nước, dưới

nước không thể có nhiều lệ quỷ như vậy được, chắc hẳn là bay từ trong dao linh ra.

“Trong dao linh có quỷ vương.” Dạ Dao Quang biến sắc.

Chỉ có quỷ vương mới có thể sai khiến nhiều lệ quỷ như vậy!

Cánh tay Vân Phi Ly dang ra, hồ lô ngọc trong túi đeo bên hông bay ra ngoài. Trong hư không nó phút chốc lớn hơn gấp trăm lần, còn phát ra một chùm tia sáng trắng. Miệng hồ lô đối mặt với bức tường quỷ, ánh sáng màu trắng tựa như gió xoáy muốn cuốn ma quỷ trên bức tường quỷ nhưng ma quỷ cơ hồ hợp thành một, hai bên lập tức giằng co. Dao linh này tựa như muốn trốn.

“Ở yên đây đừng nhúc nhích!” Dạ Dao Quang nhanh chóng nhét một tấm vương bài chu sa cho Ôn Đình Trạm, sau đó nhún người nhảy lên. Cánh tay cô vụt ra Thiên Lân rạch nát bức tường quỷ nộ khí xung thiên. Thân thể Dạ Dao Quang nhảy ra giữa sông, xoay người vài cái liền hạ xuống bên cạnh phía trước dao linh.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Kinh Hoa Tiên Tử

“Hơi thở thật tươi đẹp...”

Nơi đây tràn ngập tiếng thở khát vọng của quỷ quyết từ chuông lắc mà ra. Vốn chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn, để tránh kéo dài thời gian chuông lắc kéo đến nhiều người hơn. Nơi rộng của chuông lắc chiếu hai tia lục quang giống như ánh mắt của những con sói đói đang nhìn chăm chăm trong bóng tối, thế nhưng còn khiến người ta sợ hãi hơn cả sói đói, đôi mắt màu xanh kia tham lam nhìn chăm chăm Dạ Dao Quang. Hai làn khói xanh mờ nhạt bay ra tựa hồ muốn bay về phía Dạ Dao Quang, sau đó tia lục quang đó càng thêm sáng rực:

“Ha... thế gian này vẫn còn người tu luyện ngũ hành sao, bốn vương đang thiếu một người!”

Người tu luyện ngũ hành dùng khí ngũ hành gột rửa cốt nhục tâm mạch, một khi bắt đầu Trúc Cơ kỳ có nghĩa là cơ thể đã sạch sẽ không có bất kỳ tạp chất nào, giống như một linh thể. Những người tu luyện như vậy bất luận là quỷ tu hay ma tu đều là thứ bổ dưỡng tốt, cho dù là người tu luyện chính đạo bầu bạn với song tu cũng sẽ nâng cao tu vi. Nhưng người tu luyện ngũ hành dù trăm ngàn năm cũng chưa chắc đã có một, bởi vì vừa sinh ra liền có đủ linh căn ngũ hành, đó là trong trăm vạn chưa chắc có một.

Đương nhiên Dạ Dao Quang cũng không phải có đủ linh căn ngũ hành, mà là có duyên đạt được phương pháp tu luyện của đời trước, phương pháp này không cần có linh căn ngũ hành. Dạ Dao Quang dự tính

chỉ cần người tu luyện có khả năng đều có thể trở thành người tu luyện ngũ hành.

Bỗng nhiên chuông lắc chiếu ra hai tia lục quang, tia lục quang đó như hai cánh tay bằng con lục xà lớn, vây quét hai bên Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang nhún người lên, chúng cũng chớp mắt vắt lấy trườn lên, tốc độ còn nhanh hơn Dạ Dao Quang.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang bỗng nhiên lộn sang trái, Thiên Lân trong tay hiện ra tia sáng lạnh, nháy mắt chặt đứt “lục xà” bên trái, liền xông ra ngoài. Nhưng cô mới vừa bay mấy lần ở không trung, mắt cá chân bỗng mát lạnh, cúi đầu liền thấy chất khí xanh thẫm đang kéo cổ chân cô, nhanh nhẹn trườn về phía trước như những con rắn.

Ánh mắt Dạ Dao Quang lạnh lẽo, cơ thể không suy nghĩ cuộn ba trăm sáu mươi độ, hai tay mở ra chặt đứt sự trói buộc ở chân. Cô còn chưa kịp chuyển động lại có một luồng âm khí trói chặt toàn bộ cơ thể cô giống như con mãng xà lớn đang từng chút một thắt chặt, lập tức khiến cô không thể hít thở. Cổ tay lật lại, Thiên Lân trong lòng bàn tay cô chuyển động thành vài hình đao, chợt lóe lên chặt đứt tất cả thứ đang trói buộc cô.

Đã đấu hai hiệp, phản ứng Dạ Dao Quang càng thêm nhanh. Khi khí âm quỷ vẫn chưa quán lên, hai cánh tay cô dang ra, khí ngũ hành vô hình nhẹ như đám sương quanh quẩn quanh thân cô lại một lần nữa chặn khí âm quỷ bên ngoài.

Dạ Dao Quang cố gắng chống đỡ sự ép sát của khí âm quỷ, mà khí âm quỷ càng ngày càng nặng. Hai sức mạnh cứ như vậy đấu nhau, hai bên đều không còn dư lực muốn đánh bại đối phương.

“Người tu luyện ngũ hành quả nhiên khác bình thường, Trúc Cơ kỳ cũng có thể chống đỡ Quỷ vương lâu như vậy, bốn vương thực sự càng ngày càng mong chờ mùi vị của người!”

Giọng nói ngang ngược của Quỷ vương vẫn chưa hạ xuống nhưng tia sáng trong chuông lắc lơ lửng giữa không trung nháy mắt phóng to, một chùm sáng từ khe hở của chuông lắc chiếu ra, nhìn xa xa giống như một viên đá lục bảo xinh đẹp đang lơ lửng giữa không trung. Tia sáng kia lại gọi lên hàng trăm con quỷ kêu khóc, ngay cả người thường như Ôn Đình Trạm cũng nghe thấy.

Vô số oán quỷ từ trong khe hở của chuông lắc bay ra, từng luồng quỷ khí như vậy bay đến vây quanh Dạ Dao Quang như bức tường, nháy mắt bọc Dạ Dao Quang giống như con nhộng. Cùng với những thứ chui ra trong âm quỷ, Dạ Dao Quang cảm thấy càng lúc càng hao sức.

Lúc này, Vân Phi Ly đã là Nguyên Anh kỳ dùng hồ lô ngọc của hắn hút bức tường quỷ tạo ra một cái lỗ, Ôn Đình Trạm không chút do dự nhún người một cái từ trong động bay vọt ra. Vừa bay ra thế giới nháy mắt đều biến đổi, vốn dĩ cậu không nhìn thấy bức tường quỷ, trước đây có thể nhìn thấy ma quỷ là vì Dạ Dao Quang làm phép để hiện hình. Nhưng cậu lại cảm thấy luồng khí không giống nhau, khi xuyên qua bức tường quỷ này cậu dường như mở ra thiên nhãn, nhìn thấy vô số quỷ hồn đang bay nhảy, trường hợp như vậy đối với người thường mà nói đã không thể dùng từ chấn động để hình dung, sợ rằng cũng gần như Tu La địa ngục.

Thế nhưng Ôn Đình Trạm không có tâm tư bận tâm những thứ này, bởi vì cậu thấy rõ ràng hoàn cảnh khó khăn của Dạ Dao Quang bị vây ở trong chuông lắc. Pháp lực Quỷ vương rốt cuộc cao thế nào, có thể xuất ra hai phần mười đã là cực hạn, chuyên tâm đối phó với Dạ Dao Quang, hoàn toàn không chú ý tới phía sau cho nên Ôn Đình Trạm cắt tay, lấy máu tươi bỏ vào trong ngọc bội của Dạ Dao Quang rồi ném ngọc bội về phía Dạ Dao Quang. Cậu hoàn toàn không phát hiện, đợi đến khi cậu phát hiện ra đã muộn một bước.

Ngọc bội né tránh Quỷ vương đập vào chuông lắc, chuông lắc là sắt rèn ngàn năm, cứng rắn không gì so sánh được, ngọc bội nháy mắt vỡ tan,

máu phía trên chảy xuống khe hở của chuông lắc.

Những tiếng hét đau đớn vang lên, Dạ Dao Quang suýt nữa bị quỷ khí cuốn chết bỗng nhiên được buông lỏng, quỷ hồn vây quanh cô cũng bị cháy đau đớn gào khóc thảm thiết. Dạ Dao Quang ổn định tinh thần, thúc giục Tử Linh châu, Tử Linh châu xoay tròn với tốc độ nhanh chóng, ánh lửa đẹp đẽ đầy sợ hãi, điên cuồng thiêu đốt trong cơn gió lạnh. Những quỷ hồn kia dường như biến thành dầu khiến Tử Linh châu phun ra lửa càng lúc càng dữ dội, chỉ nháy mắt liền thiêu đốt tất cả tan thành mây khói.

Lửa vẫn cháy nguyên không thể ngăn chặn, mặt sông này đều bị thiêu đốt thành màu đỏ tươi. Cảnh này vừa hay bị một vài ngư dân đêm vô tình chứng kiến.

Bọn họ trợn to hai mắt đứng xa xa nhìn mặt sông trong không trung không ngừng có ngọn lửa màu đỏ tươi cao ngút trời khiến màu trời sáng rực, mà ở trong ngọn lửa nóng rực kia có một hình bóng mảnh khảnh yếu điệu, nét mặt cô vô cùng nhợt nhạt tựa như ngọn lửa đang nhảy múa.

Cảnh này khắc sâu trong lòng của các ngư dân, từ đó về sau con sông phía bắc không xuất hiện thứ gì không sạch sẽ nữa, ngư dân phía bắc sông cũng ngày càng béo khỏe. Sau này một vài ngư dân khi rảnh rỗi sẽ nói về những thứ nghe thấy nhìn thấy ngày hôm nay, mới biết không phải chỉ là ảo giác của bản thân. Họ lập tức cho rằng thần nữ tạo phúc cho bọn họ, liền nhao nhao kiếm tiền xây thần miếu, cũng lấy tên cho thần nữ - Kinh Hoa tiên tử.

Cái tên này là do mấy người mời một người đọc sách và kể lại những thứ nhìn thấy ngày hôm đó cho người đó, người đọc sách kia dựa vào những thứ ngư dân miêu tả kể lại chỉ nghĩ đến bốn chữ: Kinh diễm vạn hoa.

Hương hỏa thần miếu này giúp nâng cao tu luyện cho Dạ Dao Quang, bây giờ Dạ Dao Quang không sao đoán được sự vĩ đại này, đương nhiên

những thứ này là chuyện của sau này.

Lúc này Dạ Dao Quang nhanh chóng thu Tử Linh châu vào trong lòng, cô xuyên qua ngọn lửa tầng tầng lớp lớp, ống tay áo nhanh chóng bay ra một tờ giấy vàng bay về phía chuông lắc, cắn nát một ngón tay kia, ngưng tụ toàn bộ thần trí để nhanh chóng vẽ một lá bùa Ngũ Dương trấn quỷ!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Trạm Ca Ghen

Lá bùa nháy mắt đã dán trên chuông lắc, Dạ Dao Quang không nhanh không chậm thu nét bút cuối cùng, toàn bộ lá bùa lóe trên chuông lắc biến mất vào trong chuông lắc. Sau đó một luồng lực hút mạnh mẽ khiến lệ quý bốn phía xung quanh không bị Vân Phi Ly thu vào cũng hút trở về.

Nó nhanh chóng hút hết sạch, lá bùa tỏa ra kim quang trong chuông lắc còn lắc lư vài cái rồi bị áp chế lại. Dạ Dao Quang tay nắm lấy chuông lắc nhảy xuống bên cạnh Ôn Đình Trạm, không nói lời nào lấy khăn tay trong ngực ra, kéo tay Ôn Đình Trạm nhanh chóng ngăn lại huyết đạo trên cánh tay rồi dùng khăn tay băng bó lại bàn tay đang nhiễm máu đỏ tươi.

“Có phải chàng thấy mình thừa máu hay không? Cũng không băng lại là sao?” Dạ Dao Quang tức giận trừng mắt nhìn Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm không nói gì, bởi vì chuông lắc vẫn chưa bị khống chế, chuyện chưa kết thúc nên không thể an tâm, tâm tư đâu quan tâm việc khác. Lúc này thấy Dạ Dao Quang tức giận hung hăng nhấn một cái vào vết thương mới cảm thấy đau nhức, lại không dám lộ ra biểu cảm bị đau.

Đối phó với cách xử lý của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm đã quá quen thuộc. Cậu biết chắc chắn nếu như cậu giải thích nhất định sẽ bị mắng càng dữ dội, nếu như cậu lộ ra thần sắc đau đớn nhất định sẽ bị mắng là đáng đời, trái lại cậu im tiếng để Dạ Dao Quang mắng như vậy, Dạ Dao Quang mới bình tĩnh nghĩ đến việc cậu vì sao bị thương, vì thế sẽ không nở nhiều lời nữa.

Bằng bó kỹ cho Ôn Đình Trạm xong, Dạ Dao Quang nghiêng người đứng nhìn Vân Phi Ly đứng cách mười bước chân, bên bờ sông mát lạnh một luồng gió không có âm khí thổi bay hai sợi tóc bên vai, bạch y tung bay tựa như tiên giáng trần: “Đa tạ Vân công tử ra tay tương trợ.”

Dạ Dao Quang không phải không nghĩ tới trong chuông lắc nhót Quỷ vương nhưng vẫn ôm lòng chờ đợi may mắn, lần này nếu như không có Vân Phi Ly giúp đỡ, họ sợ rằng sẽ hai bên đều sẽ lưỡng bại câu thương (1).

“Trừ ma vệ đạo là trách nhiệm của ta.” Vân Phi Ly mỉm cười, ánh mắt hồ ly mang theo chút tà mị lộ ra suy nghĩ sâu xa:

“Tại hạ muốn hỏi một chút, Dạ cô nương vừa mới ra chiêu cuối cùng là loại công pháp gì vậy.” Ngừng một chút, Vân Phi Ly thản nhiên cười:

“Tại hạ rất si mê với con đường tu luyện, đọc nhiều sách cổ của nhiều gia đình cũng chưa từng thấy công pháp nào giống như Dạ cô nương, vì vậy sinh lòng hiếu kỳ. Nếu như Dạ cô nương không tiện nói ra, vậy mong Dạ cô nương đừng trách móc.”

“Bí pháp gia truyền, không tiện tiết lộ.” Tử Linh châu, ngay cả Mạch Khâm cũng không tiết lộ, sao có thể để Vân Phi Ly biết.

“Lạ tại hà đường đột.” Vân Phi Ly có chút không vui nhưng ngữ khí lại mang chút áy náy, sau đó nói:

“Dạ cô nương yên tâm, tại hạ sẽ không nói cho bất kỳ ai cô là người tu luyện ngũ hành. Có điều sau này Dạ cô nương phải hết sức cẩn thận, với tu vi hiện tại của cô nương, một khi để lộ rất có khả năng sẽ gây nên họa sát thân.”

Còn có một điểm Vân Phi Ly không nói, người tu luyện ngũ hành thân là nữ nếu không phải Trúc Cơ kỳ, nhất định sẽ bị người khác gạt bỏ, nhưng

một khi đã là kỳ Trúc Cơ sẽ trở thành Lô Đỉnh (2) bị vô số nam nhân tu luyện dòm ngó.

“Đa tạ Vân công tử nhắc nhở, sau này tất nhiên ta sẽ cẩn thận gấp bội.” Dạ Dao Quang chân thành nói cảm ơn.

Vân Phi Ly không giống Vân Khoa, thực ra lúc đầu Lê Thăng cũng là một người tu luyện thiết cốt, nói chung là nơi nào cũng không thiếu những cực phẩm như vậy, chút bài xích của Dạ Dao Quang với Vân Phi Ly cũng đã biến mất.

Gió đêm thổi bay hai sợi tóc rủ xuống trán, tóc dài đến ngực càng thêm tôn lên sự cách biệt trần thế của hắc hắc, hắc hắc đột nhiên nói: “Dạ cô nương, có một chuyện có thể nói hay không?”

“Vân công tử có gì cứ nói thẳng, giữa chúng ta không có gì phải giấu giếm.” Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trâm rồi nói.

Ánh mắt Vân Phi Ly đột nhiên tối lại, nhưng trong đêm tối lại không mấy may thay đổi, hắc hắc nói: “Dạ cô nương, Phan gia có một vị lão tổ Đại Thừa còn đang bế quan, Khôn Hòa tông nổi tiếng với kính Khôn Hòa, không biết Dạ cô nương đã nghe qua kính Khôn Hòa hay chưa?”

Dạ Dao Quang lắc đầu, bảo vật này sợ đến hiện đại ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

“Nghe đồn rằng kính Khôn Hòa là thiên tướng thần bảo, có thể nhìn thấy quá khứ và tương lai.” Người biết Khôn Hòa tông có kính Khôn Hòa nhiều vô số kể, nhưng người thực sự hiểu biết về kính Khôn Hòa lại rất ít. Tất cả tu tiên trên Tiên giới chỉ có vài người biết về kính Khôn Hòa không chỉ là pháp bảo tối cao, mà còn có một công năng thần kỳ, có điều sẽ hao tổn tu vi. Cho đến nay Khôn Hòa tông chỉ sử dụng một lần, chỉ mới lần đầu tiên này đã khiến Khôn Hòa tông tổn hại hai vị tu luyện cao cường Hợp Thể kỳ, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không sử dụng.

“Phan Trác không có tư cách để lão tổ Khôn Hòa tông tổn hại tu vi mở ra kính Khôn Hòa, nhưng chuyện của Phan Trác chỉ có lần này thôi.”

Dạ Dao Quang nghe vậy liền chấn động, cô không ngờ ngay cả hai lão cáo già sắp trăm tuổi Vân Dậu và Phan Liệt cũng không thể nhìn thấu họ, vậy mà Vân Phi Ly lại biết được.

“Vì sao người...” Nếu đã bị nhìn thấu rồi, Dạ Dao Quang cũng không tính che giấu, bởi vì cô tin Vân Phi Ly không lừa gạt cô, cho nên Dạ Dao Quang có chút buồn bực. Vân Phi Ly là thiếu chủ của Phiêu Mạc Tiên tông, dù cho không phải thiếu tông chủ nhưng cũng nên đứng về phía Vân Dậu kia mới phải.

“Ta là con út của Phiêu Mạc Tiên tông, Vân Dậu là người không ủng hộ ta, vì vậy ông ta đứt một cánh tay đặc lực, ta vui còn không kịp.” Vân Phi Ly cười lên giống như một hồ ly giáo hoạt:

“Còn một chuyện nữa, ta nghe nói núi Côn Lôn có một bảo bối gọi là Vân Giác có thể che lấp đi khí ngũ hành của người tu luyện, nếu như cô nương bản lĩnh có thể đi kiếm chút may mắn. Ta còn có việc phải cáo từ rồi, sau này có duyên gặp lại.”

“Vân công tử đi thông thả.” Dạ Dao Quang cũng chấp tay đưa tiễn.

Hình bóng Vân Phi Ly lóe lên, cả người biến mất không thấy bóng dáng.

“Trạm ca, chúng ta về thôi.” Dạ Dao Quang cầm chuông lắc nói với Ôn Đình Trạm.

Ánh mắt Ôn Đình Trạm hướng nơi Vân Phi Ly biến mất mới chịu thu hồi lại, tia lạnh nơi đáy mắt rất nhanh thu lại, khi quay về hướng Dạ Dao Quang đã không có chút khác thường nào, gật đầu với Dạ Dao Quang. Hai người liền tranh thủ trở về.

Dọc đường đi Dạ Dao Quang phát hiện Ôn Đình Trạm có chút im lặng, tuy bình thường Ôn Đình Trạm cũng không nói nhiều nhưng tình huống như này vẫn khiến Dạ Dao Quang cảm thấy có gì đó không đúng, liền chủ động tìm chủ đề nói chuyện:

“Hôm nay may mà có chàng, bằng không muội không có cách nào ngăn chặn chuông lắc dễ dàng như vậy được.”

May mà có máu của Ôn Đình Trạm, đã là máu của con trai thuần dương, hơn nữa lại được long tiên dịch tủy luyện khiến máu lại càng sạch sẽ, tương khắc với Quỷ vương. Khắc ma quỷ bình thường cũng không lợi hại như vậy, ma quỷ tu vi càng cao, khắc càng mạnh mẽ. Trước đó, Dạ Dao Quang hoàn toàn không nghĩ đến điểm này.

“Ta vĩnh viễn là người quan trọng nhất của nàng.” Ôn Đình Trạm bỗng nhiên mở miệng nói.

Dạ Dao Quang nghe xong sửng sốt, nhất thời hoàn toàn không phản ứng kịp những lời này có ý gì, có chút không đầu không đuôi, chỉ có thể cười ha hả nói: “Đương nhiên Trạm ca mãi là người quan trọng nhất.”

Ôn Đình Trạm cũng biết Dạ Dao Quang không hiểu ý tứ của cậu, dù sao cũng đến cửa nhà rồi không nhiều lời nữa, trực tiếp vào nhà.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang càng buồn bực, hoàn toàn không biết tướng công nhỏ của cô đang ghen.

(1) Lưỡng bại câu thương: Hai bên đều tổn hại nặng nề mà không đạt được lợi ích.

(2) Lô Đỉnh: Khí nguyên âm tu luyện của nữ giới, nam nhân thông qua việc trao đổi đạt được âm khí này.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Linh Tộc

Sau khi mang chuông lắc về nhà, Dạ Dao Quang cố ý chọn nơi có âm khí nặng nhất rồi treo ba lá bùa, đợi Tiêu Linh Nhi đến rồi hoàn toàn ném đi thứ phiền toái này.

Đợi hai ngày cuối cùng Tiêu Linh Nhi cũng đến, thế nhưng Tiêu Linh Nhi lại thỉnh cầu Dạ Dao Quang một việc khó bề tưởng tượng được.

“Cô muốn đưa chuông lắc cho ta cất giữ?”

Trên thực tế, Dạ Dao Quang xem chuông lắc chính là một thứ phiền phức, lần đầu cô gặp được lại trong tình huống nguy cấp như vậy, là một người tu luyện cô không thể bỏ mặc trách nhiệm. Quả thật chuông lắc không liên quan chút nào đến cô, hao tâm phí sức cũng không được báo đáp, mở mắt chăm chăm giấu kín chuông lắc, sau này tai họa muôn dân cô không làm được. Cũng không phải cô có tinh thần chính nghĩa, nếu như tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không? Sau này nếu như chuông lắc không thể xử lý, cô sẽ lại dây dưa trong đó, nếu đã như vậy sẽ không thể đùn đẩy trách nhiệm, không thể lùi bước.

Cho nên dâng lên một chuông lắc có nhiều rắc rối như vậy cho cô, cô không hề thích. Không những tăng thêm rắc rối như Phan Trác, nếu như không có Vân Phi Ly xuất hiện, cô nhất định có con bài chưa lật giam giữ chuông lắc nhưng cái giá phải trả rất lớn. Lúc này Tiêu Linh Nhi quay lại lại không mang đi chuông lắc...

“Tiêu cô nương, tu vi của ta thế nào trong lòng cô đã rõ, ta không thể khống chế được chuông lắc, việc này ta không thể đáp ứng cô.” Ngữ khí Dạ Dao Quang cự tuyệt thương lượng, cô không muốn lại trải qua một lần bắt giữ chuông lắc.

“Dạ cô nương, ta thật sự là đường cùng mới cầu xin cô giúp đỡ.” Dung nhan Tiêu Linh Nhi xinh đẹp hiện lên nụ cười buồn lo:

“Thực ra lần này trong Linh tộc xuất hiện nội loạn mới khiến sư phụ ta chết oan uổng, chuông lắc rơi vào tay môn chủ Thiên Hồn môn, mấy ngày này ta theo cách của cô nương mới tránh được theo dõi. Trọng công tử cho người giả mạo ta đánh lạc hướng ánh mắt các nơi, ta liền quay về sư môn thám thính một phen. Linh tộc đã bị kẻ phản bội thao túng, mà ta cũng đã thành dao linh nhân bọn chúng không đồng ý, chuông lắc sẽ rơi vào tay bọn chúng. Bọn chúng sẽ lợi dụng chuông lắc tu luyện thành một môn võ tà công.”

Ánh mắt Dạ Dao Quang dò xét nhìn Tiêu Linh Nhi nhưng không nói chuyện.

Lần này môi Tiêu Linh Nhi càng đắng chát: “Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, bây giờ chỉ có thể khiến Dạ cô nương và Ôn công tử chê cười rồi...”

Tiêu Linh Nhi thông suốt kể lại mọi chuyện của Linh tộc cho họ. Khác với Dao tộc, Linh tộc chỉ là tên gọi của một tông môn. Linh tộc bắt nguồn từ thời xa xưa, nghe nói khi đó lũ quỷ múa loạn, loài người là quần thể yếu đuối nhất, vì sinh tồn con người đã học cách trở nên mạnh mẽ nên người tu luyện bây giờ mới có những kỳ nhân dị sĩ. Chuông lắc sinh ra từ đó, đã có một người tu luyện không biết có cơ duyên gì mà thể chất biến đổi lạ thường, không cần cực khổ tu luyện, chỉ cần chiếm đoạt được quỷ hồn thì tu vi có thể tăng vọt, người đời sau gọi là Quỷ vương.

Mấy năm đầu vị Quỷ vương này thôn tính cô hồn dã quỷ, ngược lại khiến nhân gian thái bình hơn trước không ít. Thế nhưng tu vi càng cao, yêu cầu của Quỷ vương với quỷ hồn cũng càng nhiều, sau này chiếm đoạt quỷ hồn đã thành một loại ma túy với hắn. Để có đủ số lượng lớn quỷ hồn cho hắn chiếm đoạt, cuối cùng hắn bắt đầu sai thuộc hạ làm hại nhân gian, hơn nữa khi hắn phát hiện oán khí của quỷ ngày càng nặng mang đến lợi ích ngày càng lớn cho hắn, hắn liền gia tăng không thể ngăn cản. Để có được quỷ hồn có oán khí nặng nhất, thủ đoạn giết người của thuộc hạ hắn cũng ngày càng tàn nhẫn, sự tình lại không thể khống chế được, phút chốc bộc phát ra.

Mấy người tu luyện mạnh liên thủ chỉ có thể tạm thời ngăn chặn hắn, lại phát hiện trong cơ thể hắn có không ít quỷ hồn. Một khi hắn bị giết, những quỷ lệ oán quỷ này sẽ mất đi sự trói buộc mà xông ra, số lượng khổng lồ, chỉ sợ biến toàn bộ dương gian thành cõi âm. Cũng đã nghĩ đến chuyện chậm chậm rút từng quỷ lệ oán khí này ra ngoài, hoặc tiêu diệt từng nhóm, nhưng cuối cùng đều thất bại. Đang bị bức ép đến đường cùng thì một vị tiên bối trong đó cũng là dao linh nhân đầu tiên, ông ấy vô tình có được khối hàn thiết ngàn năm nên đã tập hợp bảo vật của các bằng hữu luyện ra chuông lắc hút Quỷ vương vào bên trong, tiêu diệt ở trong chuông lắc, toàn bộ quỷ hồn trong cơ thể hắn nổ ra sẽ bị phong ấn bên trong chuông lắc.

Khi chuông lắc tiêu diệt Quỷ vương bên trong đã bị Quỷ vương đập ra một lỗ trống nhỏ, lỗ nhỏ này có thể tạm thời giấu kín được quỷ hồn. Trừ phi là hủy diệt chuông lắc nếu không người tu luyện sẽ không có cách nào tiêu diệt toàn bộ quỷ hồn bên trong, thế nhưng chuông lắc không dễ bị hủy diệt. Nghe nói khi đó một vị tu luyện Độ Kiếp kỳ và bốn vị Hợp Thể kỳ đồng thời thi pháp muốn hủy đi chuông lắc, cuối cùng không những chuông lắc không chút sút mẻ, ngược lại còn khiến năm vị cường giả lại bị cản lại chính mình, sau đó kết luận rằng không thể hủy đi chuông lắc.

Nếu hủy không được cũng chỉ có thể trấn áp, trải qua hai đời tìm kiếm dao linh nhân, cuối cùng tìm ra một loại công pháp. Bộ công pháp này tu luyện không những có thể khống chế chuông lắc tốt hơn, ngược lại có thể chậm rãi tiêu giảm quỹ hồn lệ khí oán khí bên trong chuông lắc, chỉ có điều đây là quá trình khá chậm rãi. Bộ công pháp này cần người có thể chất đặc thù, vậy nên dao linh nhân bắt đầu thu nhận đồ đệ, đào tạo đệ tử xuất sắc trấn áp chuông lắc.

Dần dần tên gọi Linh tộc này tự nhiên mà hình thành, chuông giữ được dao linh nhân luyện thành trong quá trình tìm cách hủy chuông lắc, mong rằng có thể tìm ra phương pháp hủy diệt chuông lắc để nó không lưu truyền lại sang đời sau. Phải biết dao linh nhân qua các thời không thể kết hôn, bởi vì âm quỹ trên người bọn họ quá nặng, bất kỳ người bình thường nào đều không thể cùng với họ bách niên giai lão, dù cho người tu luyện cũng khó mà chống lại khí âm quỹ ngày đêm. Dao linh nhân cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ có đại họa nên đã tạo ra chuông giữ, chuông giữ không những miễn cảm với khí âm quỹ, mà còn có tác dụng lọc sạch quỹ hồn.

Vốn dĩ chuông giữ và chuông lắc đều truyền cho trưởng môn Linh tộc, sau này có một vị dao linh nhân thu nhận đồ đệ song sinh thiên phú trác tuyệt, cả hai đều rất được yêu thích, hơn nữa cảm tình hai người cũng rất tốt. Vì vậy Linh tộc đã giao chuông giữ và chuông lắc cho hai người họ, sau này hai người họ mỗi người thu nhận một đệ tử, chuông lắc và chuông giữ cứ vậy giao cho hai người họ nắm giữ.

Chuyện quá khứ này trong lúc vô tình bị sư tỷ của Tiêu Linh Nhi là Tiêu Kỳ Nhi biết được. Tiêu Kỳ Nhi tràn đầy dã tâm, luôn bất mãn với việc sư phụ giao cho Tiêu Linh Nhi làm dao linh nhân, chỉ cho nàng ta làm chưởng lĩnh nhân. Vốn có người có thể nắm giữ cả hai chuông, tại sao nàng lại không thể?

Tiêu Kỳ Nhi vì thế đã làm ra rất nhiều chuyện, bị sư phó của Tiêu Linh Nhi phát hiện, trục xuất khỏi sư môn nhưng Tiêu Kỳ Nhi lại cấu kết với ma chủ Ma môn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Mưu Tính Sâu Xa

Vị ma môn chủ này kế thừa chức vị từ sau khi môn chủ trước ngã xuống, hẳn là người đã thống nhất ma môn suốt ba trăm năm qua. Chưa từng có ai được tận mắt trông thấy diện mạo của hắn nhưng nghe nói tu vi của hắn đến cả các vị lão tổ Phiêu Mạc Tiên tông cũng chưa từng có ai vượt qua. Việc vị môn chủ này để mắt tới dao linh đã không phải chuyện ngày một ngày hai nhưng sư phụ của Tiêu Linh Nhi có tu vi rất cao, hoàn toàn có thể bảo toàn dao linh trong tay, qua mấy lần giao thủ hắn vẫn không thực hiện được ý đồ này. Cuối cùng, hắn và Tiêu Kỳ Nhi liên thủ diễn một màn ghi tạc lời sư phụ giáo huấn, thà chết chứ không chịu khuất phục ma môn, hơn nữa còn không tiếc tính mạng cứu giúp Tiêu Linh Nhi. Điều này chẳng những chiếm được sự gật đầu tán thưởng của sư phụ mà còn khiến Tiêu Linh Nhi cảm động rơi nước mắt. Bởi vậy họ không hề đề phòng chút nào nên đã xảy ra bi kịch mấy tháng trước.

Nếu không phải sư phụ của Tiêu Linh Nhi và sư thúc liều mạng cứu nàng ra, chỉ sợ rằng hiện tại nàng đã chết không có chỗ chôn. Tiêu Kỳ Nhi chiếm được tín vật của chương môn trong lúc Tiêu Linh Nhi chạy trốn vì để bảo vệ dao linh mà cố tình bỏ lại. Cuối cùng nàng ta về đến sư môn, đôi trắng thay đen nói rằng Tiêu Linh Nhi mới chính là người khi sư diệt tổ.

Nghe xong toàn bộ những lời Tiêu Linh Nhi kể lại, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều rơi vào trầm tư. Ôn Đình Trạm nhíu mày:

“Theo như lời Tiêu cô nương nói, nếu dao linh là đồ vật mà ma chủ và lệnh sư tử dù tốn bao nhiêu tâm tư cũng muốn lấy bằng được, vậy vì sao trong thời gian này cả hai người đều không xuất hiện?”

Nếu như vị ma chủ kia đã có thể giết chết sư phụ của Tiêu Linh Nhi, vậy hẳn ta cũng chẳng sợ gì vị lão tổ tông kia của Phiêu Mạc Tiên tông, muốn giết bọn họ quả thực dễ như trở bàn tay. Với tu vi của Dạ Dao Quang hiện tại, trận pháp trong nhà dù có lợi hại hơn đi chăng nữa cũng ngăn không nổi bọn người tu luyện của Độ Kiếp kỳ.

“Đây cũng chính là điều khiến ta không thể lý giải được. Thật ra vào ngày xảy ra chuyện đó, ta vốn cho rằng sư tỷ đã bày sẵn một kết cục cho ta, muốn ta tự chui đầu vào lưới mới có thể kéo người của Phiêu Mạc Tiên tông làm đệm lưng.” Đối với việc này, Tiêu Linh Nhi hoàn toàn không thể giải thích được, chỉ có thể cắn răng nói:

“Ta có thể thề, nếu như ta có nói nửa lời dối trá, ắt bị vạn quỷ cắn xé mà chết.”

Người thời xưa vô cùng tin vào lời thề nhưng đối với chuyện này Dạ Dao Quang chỉ cười nhạt, tuy rằng những người như Tiêu Linh Nhi bọn họ không dễ dàng lập lời thề, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng, đó chính là khẩu nghiệp. Thế nhưng báo ứng cũng không phải là tới ngay lập tức, có bao nhiêu người vì muốn mau chóng đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, lập một lời thề có là gì.

Gương mặt của Tiêu Linh Nhi thật sự đã rất khó coi, khí âm quỷ trong cơ thể đã hoàn toàn ảnh hưởng đến gương mặt nàng, hơn nữa tu vi của Tiêu Linh Nhi cũng cao hơn Dạ Dao Quang, chính là Kim Đan kỳ. Kể cả không có khí âm quỷ đi nữa, Dạ Dao Quang cũng chưa chắc đã nhìn ra được chân tướng sự việc.

“Tiêu cô nương, ta vô cùng đồng cảm với cảnh ngộ của cô, nhưng ta thật sự bất lực.” Dạ Dao Quang cuối cùng vẫn lựa chọn từ chối.

Cô trước nay tuy hành sự luôn thích phiêu lưu mạo hiểm nhưng vẫn luôn coi cái chết là việc ngoài ý muốn mà gạt sang một bên. Cũng giống

như ngày đó bày trận làm Ôn Đình Trạm phải chịu phạt thay cô chính là bởi vì cô biết rõ một điều rằng Ôn Đình Trạm sẽ không chết. Khi đó đối với cô mà nói, Ôn Đình Trạm chẳng qua chỉ là một sự ràng buộc trên danh nghĩa, cô chưa bao giờ thực sự coi cậu là người một nhà. Những gì trải qua ở kiếp trước đã khiến tính cách của cô lạnh lùng mà ích kỷ. Sau này cô hối hận, lại thêm chuyện long tiên dịch và Vân Khoa xảy ra ngoài ý muốn, cô đã khắc sâu một nhận thức rằng hiện tại và kiếp trước không giống nhau. Kiếp này khắp nơi đâu đâu cũng là người tu luyện, là một thời đại tu luyện rất cường thịnh, mà cô trong thời đại này nhỏ bé như vậy càng làm cho hiện thực ấy trở nên rõ ràng. Chuyện dao linh, cô đành dùng toàn lực liều mạng trấn áp thôi, không thể để nó biến mất ngay trước mắt cô được, cũng coi như đã tận lực thực hiện trách nhiệm của một người tu luyện rồi.

“Tiêu cô nương, ta sẽ không giữ lại dao linh, ắt hẳn cô cũng hiểu được ta căn bản là giữ lại không nổi.” Dạ Dao Quang khẳng khái nói, thấy Tiêu Linh Nhi định mở miệng, cô giơ tay ngăn lại:

“Ta biết cô muốn dùng đại nghĩa mà thuyết phục ta, không cần đâu. Ta cũng muốn nói thẳng với cô, nếu không vì tết Trung Nguyên đang đến gần, quý môn mở rộng, thời gian bức bách ta mới hết cách. Nếu đổi lại vào một thời điểm khác, ta sẽ chẳng tội gì phải tận tâm tận lực nhúng tay vào vũng nước đục này. Huống hồ, ta biết rõ năng lực của mình đến đâu, dao linh này ta giữ không nổi. Một khi những người kia đuổi đến đây, ta cũng chỉ còn một con đường chết. Nếu ngày sau dao linh bị đoạt mất, so với việc trở thành người vô tội bị hại thì ta chí ít còn có thể sống lâu vài thêm vài năm nữa, cô nói có phải không? Người mà cô nên thật sự đi tìm chính là Phiêu Mạc Tiên tông chứ không phải ta.”

“Ta vốn định đi cầu cứu phía Phiêu Mạc Tiên tông, nhưng Vân Khoa đã lợi dụng ta.” Tiêu Linh Nhi đã không tin vào những lời giả nhân giả nghĩa từ trong miệng của những người thuộc môn phái này. Nếu như hiện tại tu vi của nàng đủ mạnh, nàng đương nhiên không sợ. Nhưng bây giờ

thực lực yếu kém như vậy, nếu như nàng tới cầu cạnh bọn họ, căn bản không thể ngồi ngang hàng mà thương lượng với bọn họ được.

“Tiêu cô nương, ngoại trừ tông môn, thế gian này vẫn còn một nơi ma môn không dám phạm tới.” Ôn Đình Trạm thông thả nói.

“Nơi nào?” Tiêu Linh Nhi vội vàng hỏi lại.

“Phật môn.” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Ánh mắt Tiêu Linh Nhi sáng ngời: “Ôn công tử nói đúng, ta hẳn là nên đến Phật môn, nơi này cách Vĩnh An tự rất gần phải không?”

Nghe vậy Dạ Dao Quang trong lòng trầm xuống, cô không muốn lão hòa thượng đi theo bước chân sư phụ Tiêu Linh Nhi. Cô đang định mở miệng, lại nghe thấy Ôn Đình Trạm nói trước: “Mặc dù Vĩnh An tự có Nguyên Ân đại sư trấn thủ nhưng Nguyên Ân đại sư xưa nay thích vân du đây đó, hiện tại cũng không ở trong chùa. Nếu bây giờ cô đưa dao linh đến Vĩnh An tự, ngoại trừ liên lụy đến tính mạng của các tăng nhân nơi đó, còn chẳng khác nào dâng dao linh đến tay ma chủ ma môn.”

“Vậy theo Ôn công tử, ta nên cầu viện nơi nào bây giờ?” Tiêu Linh Nhi lại hỏi.

Ngón tay Ôn Đình Trạm gõ nhẹ trên mặt bàn hai tiếng mới đáp: “Tiếng tăm Bồ Linh đại sư của Tướng Quốc tự và Nguyên Ân đại sư đều nổi danh như nhau, Tướng Quốc tự còn có ba vị sư thúc quanh năm trấn thủ. Nếu dao linh được đem vào Tướng Quốc tự thì sẽ được bảo vệ tuyệt đối cẩn mật. Huống hồ Tướng Quốc tự đang mở cửa, lại cách nơi này không bao xa.”

“Ôn công tử nói có lý, có thể nơi này cách Tướng Quốc Tự không xa nhưng cũng có khi phải đến cả ngàn dặm đường.” Tiêu Linh Nhi nhú mày nói.

“Vĩnh Phúc Hầu có khả năng thông thiên, Tiêu cô nương chỉ cần cầu viện từ chỗ Vĩnh Phúc Hầu là có thể lặng lẽ suôn sẻ một mạch đến Tướng Quốc tự.” Ôn Đình Trạm cẩn thận nói ra một câu.

Qua mấy ngày tiếp xúc, Tiêu Linh Nhi cũng nhìn thấy vị Hầu gia ở chốn nhân gian này quả thực rất có bản lĩnh, đùa bỡn một đám kẻ tu luyện trong lòng bàn tay cũng không hề để lộ ra một chút sơ hở. Nàng nghĩ rằng lần này có Hầu gia tương trợ nhất định làm nên đại sự.

“Đa tạ Ôn công tử chỉ bảo.” Tiêu Linh Nhi thành khẩn cảm tạ.

Cuối cùng Tiêu Linh Nhi mang theo dao linh, theo đường cũ đi tìm Trọng Nghiêu Phàm. Còn đối với việc nàng dùng cách nào để thuyết phục Trọng Nghiêu Phàm, đó không phải là chuyện Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang bận tâm.

“Chàng chỉ cho Tiêu Linh Nhi đến Tướng Quốc tự có thật là chỉ bởi vì lão hòa thượng không ở Vĩnh An tự?” Dạ Dao Quang tâm tình vui vẻ nheo mắt hỏi.

“Dao Dao cho rằng ta còn có ý gì?” Ôn Đình Trạm không trả lời mà hỏi ngược lại một câu.

“Mầm mống tai vạ đương nhiên phải dẫn xa ra một chút, tránh việc Vĩnh An tự phải xảy ra ầu ẩu, chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.” Dạ Dao Quang nghĩ vậy vì giao tình giữa bọn họ không thể để lão hòa thượng rơi vào hiểm cảnh.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Giác Sát (*)

Ôn Đình Trạm cúi đầu cười nhẹ, đôi mắt tròn châu đen nhánh lưu chuyển ánh lên tia sáng lấp lánh như ngọc: “Dao Dao, Tướng Quốc tự mới là nơi đến thích hợp nhất với dao linh.”

“Muội biết, nếu không phải tên ma chủ kia khiếp sợ Tướng Quốc tự, chàng cũng sẽ không làm như vậy.” Ôn Đình Trạm không phải loại người vì muốn tránh tai vạ cho bản thân mình mà làm liên lụy đến người vô tội.

“Vậy nên sau khi dao linh được đưa đến bảo vệ trong Tướng Quốc tự, ta có thể yên tâm công bố tin tức này khắp thiên hạ.” Ôn Đình Trạm ngược mắt nhìn về phía Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang là người thông minh, cô lập tức hiểu ngay dụng ý của Ôn Đình Trạm, thì ra đây mới là mục đích cuối cùng của cậu. Bất luận vị ma chủ kia và sư tỷ của Tiêu Linh Nhi vì lí do gì mà chưa tìm tới cửa nhưng bọn họ hao hết tâm tư vì dao linh, chưa tìm đến cũng chắc chắn là bởi vì tình thế bắt buộc mà thôi. Có thể hiện tại Tiêu Linh Nhi đang thu hút sự chú ý của bọn họ khiến bọn họ càng thêm tin tưởng rằng Tiêu Linh Nhi chắc chắn đem theo dao linh rời đi. Vậy nhưng sự hoài nghi này cũng không kéo dài quá lâu bởi bọn họ đâu phải kẻ ngốc, đến lúc đó so với việc lục soát khắp nơi, không bằng quay ngược lại tìm đến đây, vậy chẳng phải sẽ là tai họa sao.

Mà muốn tránh khỏi tai vạ lần này, trước khi bọn họ tìm tới cửa phải mau chóng thông báo tung tích của dao linh để tất cả mọi người đều biết. Để những nơi khác tránh khỏi tai bay vạ gió, tốt nhất nơi cất giữ dao linh

phải là nơi những kẻ muốn có được chiếc chuông này vô cùng kính sợ. Tướng Quốc tự là nơi có bốn vị cao tăng đắc đạo, Phật pháp vô cùng cường đại trấn giữ tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt nhất.

Suy nghĩ của cậu luôn luôn sâu sắc như vậy.

Đang khi Dạ Dao Quang cho rằng cô đã hoàn toàn hiểu được dụng ý của Ôn Đình Trạm, cậu chợt lên tiếng: “Tiêu Linh Nhi không phải người xấu, nói chung dao linh giao vào tay nàng ta mới có thể yên ổn. Bây giờ Tiêu Linh Nhi đã bị dồn vào đường cùng, một khi tin tức nàng ta đem dao linh đến bảo vệ trong Tướng Quốc tự được truyền ra, đối với Tiêu Linh Nhi mà nói cũng rất có lợi.”

Suy nghĩ một chút, Dạ Dao Quang có thể hiểu được. Sư tử của Tiêu Linh Nhi không phải nói Tiêu Linh Nhi vì muốn trở thành linh chủ mà khi sư diệt tổ sao, lúc này Tiêu Linh Nhi bình thản đưa dao linh đến Tướng Quốc tự, sư tử nàng ta dù tâm không phục cũng chẳng có gan tìm đến nơi Phật môn thanh tịnh. Phải biết rằng bọn họ cũng không phải người bình thường, đeo mặt nạ đạo mạo bước vào Phật môn, sau lưng người của Linh tộc vẫn âm thầm cấu kết cùng âm quỷ. Phàm là có chút gì không sạch sẽ đều tránh Phật môn đi đường vòng. Không cần hỏi đến nguyên do, đây có lẽ cũng là một tác dụng tâm lý, dù sao người của Linh tộc cũng không phủ nhận sự thật này. Tiêu Linh Nhi làm vậy cũng xem như vì bản thân mà chứng minh trong sạch, cũng chưa hẳn sẽ không có tranh chấp với Tiêu Kỳ Nhi.

Dạ Dao Quang không thể không giơ ngón tay cái lên với Ôn Đình Trạm: “Cao tay, thật sự cao tay.”

“Dao Dao vẫn nên dùng hành động thực tế khen ngợi ta thì hơn.” Ôn Đình Trạm nháy nháy mắt với Dạ Dao Quang.

“Hành động thực tế?” Trong đầu Dạ Dao Quang tự động nghĩ đến ý nghĩa mập mờ trong bốn chữ kia, ánh mắt không tự chủ được rơi trên đôi môi đỏ tươi của Ôn Đình Trạm, thật đẹp. Hình như cô chiếm lợi ích của Ôn Đình Trạm hơi nhiều rồi.

Dạ Dao Quang đang định biến lời nói thành hành động, chợt Ôn Đình Trạm lên tiếng: “Dao Dao quả nhiên hiểu ta, biết ta đói rồi. Đã bao lâu ta không được nếm thử tay nghề của nàng rồi nhỉ.”

Trong chớp mắt Dạ Dao Quang sầm mặt, thì ra cậu nhìn thấy ánh mắt cô dừng trên miệng mình lại nghĩ rằng cô biết cậu đói bụng: “Chàng muốn ăn gì?”

“Chỉ cần là Dao Dao làm, ta đều thích.” Ôn Đình Trạm cười đáp.

Dạ Dao Quang nhìn trời thở dài, đành quay người đi vào nhà bếp. Vừa mới vào đến liền nhìn thấy Điền tẩu cầm một quả trứng gà đỏ, cô không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Sao lại có trứng gà đỏ thế này, là chuyện mừng nhà ai đấy ạ?”

Dạ Dao Quang chỉ nghĩ rằng nhà ai có thêm con trai mới có thể tặng trứng gà đỏ.

“Không, không phải đâu cô nương, hôm nay là ngày giỗ con trai nhà nô tỳ, cho nên...” Điền tẩu lúng búng trả lời.

“Thì ra là như vậy sao, vậy tẩu đi tế lễ cho cháu đi, hôm nay ta cho tẩu nghỉ ngơi một ngày.” Dạ Dao Quang không nghĩ tới còn có chuyện như vậy, vừa cười nhẹ vừa đáp.

“Không cần đâu, cô nương...”

“Tẩu cứ đi đi, nơi này có ta và Nghi Ninh thay tẩu là được rồi.” Dạ Dao Quang nở nụ cười ôn hòa.

Lâm thị đứng bên cạnh nghe vậy cũng góp lời khuyên bảo, cuối cùng Điền tẩu cũng cảm kích rời đi. Dạ Dao Quang quét một lượt nhà bếp, chuẩn bị đầy đủ tươm tất nguyên liệu nấu ăn và gia vị, sau đó nấu một chút thức ăn Ôn Đình Trạm thường ngày thích và mình thích. Cuối cùng cô còn sai Vương Đông đi câu một con cá, làm món cá chua ngọt mà Kim Tử thích nhất.

Lúc ăn cơm, Dạ Dao Quang bỗng nhiên nghĩ tới một việc, hôm nay đã là mười tám tháng bảy, sinh nhật Ôn Đình Trạm vào ngày hai mươi hai. Suýt chút nữa quên mất, cũng may hôm nay nhìn thấy Điền tẩu cầm trứng gà đỏ trong nhà bếp mới nhớ ra. Dạ Dao Quang vốn có lòng muốn làm cho Ôn Đình Trạm có một sinh nhật khó quên nhưng khổ nỗi đầu óc của cô nghĩ mãi cũng không ra chủ ý hay ho gì. Thôi đành vậy, chuẩn bị quà tốt một chút cho Ôn Đình Trạm chắc cũng được rồi.

Bây giờ may y phục hẳn là không kịp nữa, cùng lắm làm đai lưng, túi hoặc vật nho nhỏ gì đó thôi. Dạ Dao Quang cảm thấy như vậy chưa đủ biểu lộ thành ý, vì vậy nhân sáng sớm ngày hôm sau Ôn Đình Trạm đến trường, cô bèn đi lên trấn.

Đi dạo một vòng quanh các cửa hàng, Dạ Dao Quang nghĩ một hồi những thứ mà Ôn Đình Trạm yêu thích. Cô chợt phát hiện dường như Ôn Đình Trạm chưa từng đặc biệt yêu thích thứ gì, và lại cô đã tặng rất nhiều đồ vật tốt cho cậu rồi. Điều này khiến cô hối hận không thôi, ai bảo ngày thường có thứ gì tốt đều đem hết cho cậu, để bây giờ nghĩ nát óc không ra nên lấy cái gì làm quà sinh nhật mới được.

Đi lòng vòng một hồi, đột nhiên từ bên khoe mắt Dạ Dao Quang lóe lên một chùm kim quang rồi lập tức biến mất. Cô dừng chân, nhay bèn ngẩng đầu nhìn về hướng tia sáng vừa mới phóng tới, phát hiện một mặt gương bát quái ẩn náu vô cùng kín đáo ở một góc của nóc nhà rộng lớn.

Tác dụng của gương bát quái chính là ngăn cản sát vật, cửa sổ treo gương vừa vắn cao hơn một chút so với mái hiên của toà nhà đối diện. Đó là phạm vào giác sát, dùng gương bát quái có thể ngăn lại. Gương bát quái của nhà này cố tình hướng thẳng về hướng nhà người khác, đó chính là đem giác sát phản chiếu thẳng vào trong nhà người ta.

Thầy phong thủy chính phái tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, bỗng nhiên Dạ Dao Quang nghĩ tới người đã động đến âm trạch nhà vợ chồng Liễu thị. Thầy phong thủy nham hiểm tuyệt đối không nhiều, hơn nữa khả năng cùng một địa điểm xuất hiện cùng một người là vô cùng cao. Dù sao cô cũng đang muốn tra rõ chuyện này, đến đó một chút xem sao.

Dạ Dao Quang lần theo gương bát quái nhìn sang hộ gia đình bị sát khí phản thẳng vào mà không khỏi sửng sốt. Hóa ra đó chính là ngôi nhà vào ngày tết Trung Nguyên đã treo chuông gió ở mái hiên, triệu đến không ít âm hồn dã quỷ. Hết lần này tới lần khác bị người ta hãm hại như vậy, chỉ sợ cái gương bát quái này cũng không phải chuyện ngẫu nhiên.

Suy nghĩ một chút, Dạ Dao Quang gõ cửa gia đình bị hại này.

Mở cửa là một người giúp việc trong nhà: “Cô nương tìm ai?”

“Chủ nhân của quý phủ có phải trong bụng không khỏe, mời đại phu đến trị mà vẫn không dứt bệnh phải không?” Dạ Dao Quang cười hỏi.

Giác sát có ảnh hưởng vô cùng lớn với thân thể của chủ hộ, vị trí khác nhau đối với bộ phận bị thương tổn trên cơ thể cũng không giống nhau. Nếu như giác sát hướng phía đông nam, bộ phận tổn thương sẽ là bắp đùi, phần đùi. Nếu như giác sát hướng thẳng phía nam, bộ phận tổn thương sẽ là con mắt, dễ gặp phải các loại tai ương có liên quan đến dao. Nếu như giác sát hướng phía tây nam, bộ phận tổn thương sẽ là phần bụng. Nếu như giác sát hướng thẳng phía tây, bộ phận tổn thương sẽ là miệng. Giác sát hướng

phía đông bắc, bộ phận tổn thương sẽ là đầu, mũi, cột sống, xương cốt.
Giác sát hướng thẳng phía bắc, bộ phận tổn thương sẽ là khu vực hạ thể.

Sát khí hướng về phía nhà này chính là chiết xạ từ hướng tây nam.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Chủ nhân của tòa phủ đệ này họ Chu. Người giúp việc của Chu gia nghe xong lời nói của Dạ Dao Quang thì nhất thời ngây người, sau đó bỗng chốc lấy lại tinh thần, rất nhanh chạy vào bên trong, không kịp mở to cánh cửa.

Dạ Dao Quang bất đắc dĩ nhún vai, lẳng lặng đứng ở cửa nhà, thời gian trôi qua khoảng nửa nén hương. Lần này, người giúp việc ra mở cửa còn dẫn theo vài người khác nữa. Người đi đầu mang y phục nghiêm túc, ngũ quan bình thường nhưng chính trực, để hai chòm râu, một người ước chừng ba lăm ba sáu tuổi nhìn có vẻ như là quản gia cùng vài người giúp việc khác đi đến. Đối phương nhìn thấy Dạ Dao Quang là một thiếu nữ tuyệt sắc kiều diễm như vậy không khỏi sửng sốt.

“Không biết cô nương nghe được từ đâu mà biết rằng gia phụ đau bụng không có thuốc trị?” Người đàn ông này cũng không phải gia chủ trong nhà, phía trên còn có phụ thân tuổi gần lục tuần.

“Lệnh tôn chính là bị sát khí gây thương tích, đại phu tất nhiên trị liệu không khỏi.” Dạ Dao Quang nhẹ giọng nói.

“Lệnh tôn có phải là đau bụng dữ dội nhất vào giờ Ngọ hay không?”

Giờ Ngọ chính là thời điểm ánh mặt trời và ánh trăng mãnh liệt nhất, sát khí cũng phát ra nồng đậm nhất vào giờ này.

“Tại hạ là Chu Hiếu, vừa rồi thất lễ. Cô nương, mời vào.” Chu Hiếu vốn cho rằng vị cô nương vô cùng xinh đẹp này chỉ là người truyền lời,

phía sau ắt hẳn còn có cao nhân hoặc là trong lúc vô tình biết được một chút tin tức trong phủ mới có thái độ phòng bị như vừa rồi. Chuyện phụ thân hẳn mỗi ngày vào giờ Ngọ đau nhức dữ dội nhất chỉ có chính hân và tâm phúc của phụ thân mới biết, tuyệt không có khả năng tiết lộ ra bên ngoài. Lúc này hân mới cung kính mở ra cánh cửa.

“Không sao.” Dạ Dao Quang chậm rãi đi vào Chu gia, Chu Hiếu dẫn cô một mạch vào nội đường. Nghĩ rằng Dạ Dao Quang thân là nữ tử, vì vậy hẳn sai người đi gọi phu nhân của hân cùng con gái tuổi tác xấp xỉ Dạ Dao Quang đi ra, có thể thấy được đây là một người chính trực.

“Dạ cô nương, theo như lời cô vừa nói, vậy có phải gia phụ trúng yêu thuật?” Trong lúc dẫn Dạ Dao Quang đi vào, Chu Hiếu đã hỏi tên họ của cô. Thực ra Chu Hiếu là một người đọc sách, không tin vào chuyện yêu ma quỷ quái. Cũng may hân không phải là một người cứng nhắc, nghe Dạ Dao Quang nói ra bệnh tình của phụ thân chuẩn xác như vậy liền mời Dạ Dao Quang tiến vào.

“Chu đại quan nhân, lệnh tôn không phải trúng yêu thuật, mà là bị ảnh hưởng bởi phong thủy.” Đại quan nhân là cách gọi thể hiện sự kính trọng đối với những người đàn ông có xuất thân giàu có lúc bấy giờ, Dạ Dao Quang đối với người trước mặt vô cùng khách khí:

“Ta là địa sư.”

Chu Hiếu tuy kinh doanh sản nghiệp của tổ tiên để lại nhưng cũng là một người hiểu biết đọc đủ thứ thi thư, hẳn biết “địa sư” là ai. Trên thực tế chịu ảnh hưởng của hoàng đế khai quốc, phàm là người có chút học thức trong triều Đại Nguyên đều biết cái gì gọi là “địa sư”.

Hân không khỏi quan sát Dạ Dao Quang một lượt từ trên xuống dưới, vẫn là Chu phu nhân ngồi bên cạnh biết ý ho nhẹ một tiếng. Chu Hiếu lấy

lại tinh thần, hẳn vô cùng áy náy: “Dạ cô nương thứ tội, kẻ này tuyệt không có ý mạo phạm cô nương.”

“Chu đại quan nhân không cần bận tâm, nếu ta tự mình tìm tới cửa, đương nhiên sẽ không sợ dò xét.” Dạ Dao Quang vô cùng tự nhiên phóng khoáng đáp.

“Dạ cô nương, nếu như cô nói trong nhà có vấn đề về phong thủy, vậy xin mời nói thẳng.” Chu phu nhân tuy rằng diện mạo không đẹp nhưng trong lời nói vẫn toát ra khí khái quyết đoán.

“Vấn đề không phải gây nên bởi sự bày trí phong thủy của quý phủ.” Dạ Dao Quang đứng lên, chậm rãi đi tới chính giữa sân trong của toàn bộ tòa nhà. Vừa vặn thấy nơi đó có một hòn non bộ, cô liền vẫy tay với Chu phu nhân và Chu Hiếu đang đi theo:

“Mời hai vị đi theo ta.”

Lúc này mới là thời điểm mặt trời còn chưa lên cao, vừa bước lên hòn non bộ liền có một chùm tia nắng chiếu tới, Chu phu nhân nghiêng nghiêng đầu.

Dạ Dao Quang thấy vậy, khước môi khẽ nhếch: “Phu nhân người xem, hòn núi giả bên phải phía trước chính là chính viện của quý phủ hẳn là nơi cư ngụ của Lệnh tôn, mà tấm gương bát quái phía trước kia có phải mỗi ngày đều hướng ánh sáng bắn thẳng về phía chính viện?”

“Chính là bởi vì như vậy sao?” Đối với việc này, Chu Hiếu cũng từng cảm thấy khó chịu nhưng chưa từng xem trọng.

“Chính bởi vì như thế.” Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó chỉ về hướng tấm gương bát quái phía trước.

“Mái hiên của tòa lầu này thẳng hướng với phòng trong của tòa nhà đối diện, mái hiên hình củ ấu sẽ hấp thụ ánh sáng và luồng sát khí được chiết xạ chiếu vào. Bọn họ treo gương bát quái ở trước cửa sổ liền phân luồng sát khí này ngăn xuống phía dưới, mà gương bát quái vừa đúng hướng về phía quý phủ, sát khí từ phòng kia toàn bộ đều xâm nhập vào bên trong quý phủ. Hai vị có thể ngẫm nghĩ một chút, bệnh lạ trong bụng lệnh tôn, có phải là xuất hiện từ sau khi treo gương bát quái kia lên?”

Hai vợ chồng liếc nhau không nói gì, cuối cùng Chu phu nhân lên tiếng: “Không sai, ba tháng trước ta đến đình hóng mát liền thấy một chiếc gương, phản chiếu ánh nắng hắt vào trong mắt ta. Lúc đó ta cũng có nhắc qua với cha mẹ, không quá mấy ngày tổ phụ liền bắt đầu đau bụng. Ban đầu cũng mời đại phu đến trị, chẳng những không có hiệu quả, ngược lại bệnh tình mỗi ngày một nặng hơn.”

“Để ta đến làm cho ra nhẽ với phía nhà đối diện...”

“Khoan đã.” Thấy Chu Hiếu vội vàng định rời đi, Dạ Dao Quang lên tiếng ngăn lại:

“Chu đại quan nhân, Chu phu nhân, mọi người và gia đình kia có thù oán gì với nhau hay chẳng?”

Hai người bị hỏi như vậy đều sững sốt lắc đầu: “Gia đình kia nửa năm trước mới chuyển đến. Họ ở trong nhà cả ngày, bình thường chẳng mấy khi gặp gỡ, càng không bao giờ có chuyện kết thành hận thù.”

Tâm tư Chu phu nhân tinh tế hơn, liền hỏi thêm một câu: “Vì sao Dạ cô nương lại hỏi lời này?”

“Tết Trung nguyên hôm đó...” Dạ Dao Quang giản lược kể lại những điều mắt thấy tai nghe trong đêm tết Trung nguyên đó một lần, sau đó miêu tả đại khái hình dáng chiếc chuông gió.

“Thảo nào hôm đó ta thấy toàn thân lạnh lẽo, ban đêm mãi mới ngủ được yên ổn, sáng sớm tỉnh dậy nhìn thấy chuông gió kia rơi vỡ trên mặt đất còn tưởng rằng nguyên cố do đêm trước gió lớn...” Chu phu nhân vừa nghĩ đến lông tơ liền dựng đứng, ánh mắt nhìn Dạ Dao Quang càng thêm cảm kích:

“Đa tạ Dạ cô nương đã ra tay tương trợ.”

“Dạ cô nương có phải chính là vị cao nhân đã giúp huyện lệnh đại nhân tìm được thi thể của Mộc Tiền kia?” Ánh mắt Chu Hiếu đột nhiên bừng sáng, trong cái nhìn đối với Dạ Dao Quang sinh ra kính nể.

Nhắc đến vụ án Mộc Tiền kia, Mạnh Lăng xin một quẻ chỉ biết được Mộc Tiền chết sau khi thi thể bị đốt đi, chứng cứ hoàn toàn không có. Nhưng Mạnh Lăng là một người có đầu óc, cùng nhị thúc của Mộc Tiền tìm lại chứng cứ lật tẩy bọn người Lữ thị, mà người đưa nhị thúc của Mộc Tiền quay lại chính là Chu Hiếu cho nên hẳn biết rất nhiều nội tình mà người thường không biết. So với thể nhân ca tụng huyện thái gia Mạnh Lăng, hẳn càng thêm khâm phục Dạ Dao Quang.

Vụ án Mộc Tiền cũng là một vụ án chấn động, mẹ đẻ vì nhân tình mà giết hại con ruột. Dạ Dao Quang sau khi nghe Ôn Đình Trạm nói qua cũng không ngờ rằng Chu Hiếu lại biết sự tình bên trong vụ án này.

“Xác thực vì huyện thái gia, ta có xem qua một chút ngày sinh tháng đẻ của Mộc Tiền.” Dạ Dao Quang khẳng khái thừa nhận.

Đối với việc này, vừa rồi Chu Hiếu vẫn còn chút hoài nghi hiện tại đã mười phần chắc chắn. Hẳn cũng tin rằng việc có người năm lần bảy lượt sử dụng mưu kế nham hiểm như vậy hãm hại nhà hãn tuyệt đối không phải chuyện trùng hợp. Hơn nữa chuông gió treo ở nội viện cũng chính là do người trong phủ làm. Đối phương nếu không phải muốn đối nghịch với bọn họ, vậy mua chuộc hạ nhân trong phủ làm gì?”

“Dạ cô nương, ta sẽ phái người đi điều tra rõ, nhất định sẽ tra ra manh mối sự việc.” Ánh mắt Chu Hiếu thêm phần giận dữ, bọn họ thiện chí giúp người nhưng lại bị tính kế hãm hại như vậy!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Quà Sinh Nhật

"Chu đại quan nhân bình tĩnh chờ nóng." Dạ Dao Quang lại ngăn Chu Hiếu lại:

"Thực ra lần này ta chủ động tìm đến là muốn bắt được "địa sư" đã tìm cách giải quyết cho bên kia, làm ra chuyện trái với đạo đức như vậy. Hẳn đã phá hư quy củ của chúng ta, nếu ta đã thấy thì sẽ xử lý."

Dạ Dao Quang đương nhiên sẽ không nói ra ân oán cá nhân của mình, tuy nói Dạ Dao Quang cảm thấy khả năng là cùng một người rất lớn nhưng không phải cũng sẽ có chuyện ngoài ý muốn hay sao? Vì vậy cô không thể nói hết.

"Dạ cô nương có gì cản ngại, cứ nói." Chu phu nhân là người phụ nữ thông minh, lập tức hiểu ý Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang lấy một tờ giấy vàng từ trong tay áo ra, sau đó đem Thiên Lân ra, đầu ngón tay tập hợp khí ngũ hành vùng từng luồng sát khí từ trong Thiên Lân ra, dùng sát khí vẽ một tấm bùa.

"Chu đại quan nhân hãy treo tấm bùa này ở chỗ đối diện cửa nhà kia, không đến ba ngày bọn họ sẽ lại mời người đến giải nạn. Mấy ngày này Chu đại quan nhân hãy phái người đáng tin cậy đi quan sát nhất cử nhất động của bọn họ." Dạ Dao Quang đưa tấm bùa cho Chu Hiếu, lại lấy một lá bùa giải sát khí từ trong người ra:

"Còn sát khí ở quý phủ thì hãy treo lá bùa này ở phòng ngủ của lệnh tôn, năm ngày sau sẽ thấy hiệu quả nhưng cơ thể bị tổn hại của lệnh tôn vẫn

còn cần tìm đại phu điều trị.”

"Đa tạ cô nương, đa tạ cô nương." Chu Hiếu nói một tràng lời cảm ơn.

Dạ Dao Quang cười rồi đứng dậy cáo từ, hai vợ chồng Chu Hiếu rất muốn giữ cô lại nhưng không được. Chu Hiếu tự mình tiễn Dạ Dao Quang đi, Chu phu nhân đã rời đi rồi lại quay lại đưa một túi tiền cho Dạ Dao Quang: “Một chút tâm ý, mong Dạ cô nương không chê.”

Lần đầu tiên Dạ Dao Quang từ chối vì lần này không phải người ta tìm tới cửa. Cô chủ động đến là có mục đích riêng nhưng thịnh tình khó chối, Dạ Dao Quang đành nhận, coi như đó là thù lao cô giúp phủ bọn họ đuổi quỷ trong đêm tết Trung Nguyên.

Phủ Chu Hiếu đưa năm nghìn lượng, một con số không hề nhỏ.

Dạ Dao Quang mang theo năm nghìn lượng đi dạo, gần như đã đi hết trấn rồi mà Dạ Dao Quang cũng không tìm được một món quà ưng ý. Mắt thấy trời đã sắp tối, lúc đang suy nghĩ xem ngày mai có phải cưỡi ngựa đến nơi khác xem hay không thì bỗng nhiên một tiếng đàn động lòng người trôi đến, đây là tiếng của cổ cầm (1).

Từ kiếp trước Dạ Dao Quang đã rất thích nghe các khúc cổ cầm, tuy cô không có lòng học cổ cầm nhưng nói về thưởng thức thì cô tuyệt đối có chỗ đứng, huống hồ bây giờ cô vẫn còn một ít kiến thức cơ bản về đàn còn lại của Dạ Dao Quang. Người chơi đàn này tuyệt đối là cao thủ, khi cô xoay chân, ánh mắt rơi vào một con hẻm nhỏ chỉ có thể thấy mờ mờ một cửa hàng đàn nhỏ.

Vị trí địa lý như vậy xem ra hơi hẻo lánh, ma xui quỷ khiến, cô vẫn đi đến đó. Mặt tiền của cửa hàng không lớn nhưng bên trong lại là một thế giới khác, ở đây nhạc cụ gì cũng có nhưng nhiều nhất vẫn là đàn. Trong nháy mắt khi Dạ Dao Quang bước vào cửa, tiếng đàn liền ngưng bật. Rất

nhanh sau đó, một người khoảng bốn mươi tuổi với vẻ mặt tươi cười bước ra: “Cô nương, cô muốn mua nhạc cụ gì?”

"Ta tùy ý xem thôi." Thực ra Dạ Dao Quang không muốn mua đàn, đi dạo một vòng rồi đi dọc theo hành lang quanh co lên lầu hai, sau đó ánh mắt của cô lập tức bị thu hút bởi một cây cổ cầm được bày chính giữa bức tường trong cùng.

Cổ đại thường dùng vàng, bạc, ngọc để làm đàn, mà cây đàn này lại được làm bằng bảo thạch, thực ra là đá lục bảo có màu xanh lục như tùng trúc, sắc sở lóa mắt, dây đàn cũng là dây bạc.

Cây đàn này thật đúng là xa hoa không gì sánh bằng.

“Ông chủ, ta có thể xem cây đàn này không?” Dạ Dao Quang chỉ vào cây đàn xa xỉ này nhưng xem ra nó cũng không phải thứ quá lộ liễu.

Ông chủ sừng sốt gật đầu: “Cô nương có thể tự xem nhưng đàn này cũng chỉ là vật trưng bày ở đây thôi, căn bản không thể đàn được. Đây là của một người gửi ở đây nhưng cũng vì không đàn được mà cây đàn này có giá rất cao, để ở chỗ tôi cũng đã ba năm rồi.”

Cách ăn mặc của Dạ Dao Quang đều rất tốt, ông chủ dù buôn bán chẳng ra sao nhưng kiến thức cũng không thiếu. Đây là một người có tiền, nói không chừng còn có thể đồng ý mua về nhà cũng nên.

Ngón tay dài mảnh như bạch ngọc và thân đàn có cảm giác như hòa làm một, Dạ Dao Quang không kiềm được chạm vào dây đàn vài cái.

"Boong boong..." Hai tiếng thanh thúy vang lên.

Sắc mặt ông chủ thay đổi hẳn, ánh mắt nhìn Dạ Dao Quang không tưởng tượng nổi, ngữ điệu hơi thất lại: “Đàn này rất nhiều người vì vẻ đẹp của nó mà chạm vào nó nhưng chưa có ai gây lên được âm thanh...”

“Thật không? Vậy xem ra nó với ta có duyên với nhau.” Dạ Dao Quang liền hỏi:

“Đàn này bao nhiêu tiền?”

Ông chủ giờ nắm ngón tay: “Năm vạn lượng.”

Cổ cầm thời này một trăm lượng đã rất tốt rồi, hơn nghìn lượng thì chính là của danh sư, vạn lượng căn bản đều là đồ cổ quý hiếm. Cây đàn năm vạn lượng này không phải là không có người mua được mà là những thổ hào mua về bày trong nhà chắc cả trấn Thái Hòa không có mấy ai, cũng chưa chắc đã thích thứ này. Chẳng trách ba năm cũng không bán đi được, nhưng vẻ ngoài của nó nếu ở nơi Đê đô phồn hoa nhất định không lo không có người mua.

Năm vạn lượng ư, đến bây giờ cô cũng lấy được mười vạn lượng từ chỗ Trọng Nghiêu Phàm, sau đó lại có năm vạn lượng từ chỗ Phó Khang Thành, còn lại đều là một vạn lượng. Thật sự không phải là một con số nhỏ, tuy hiện tại cô còn có mười mấy vạn lượng...

Nhưng đầu ngón tay Dạ Dao Quang xẹt qua đàn, cô cảm thấy bộ đàn này rất giống với phong cách của Ôn Đình Trạm, hơn nữa cô cũng rất thích nghe các khúc cổ cầm. Tặng cây đàn này cho Ôn Đình Trạm, thỉnh thoảng lại bắt Ôn Đình Trạm đàn lên một khúc, làm nhạc công miễn phí cho cô cũng không đắt.

“Được, năm vạn lượng, ta mua!”

Thời xưa có vung tiền như rác vì hồng nhan, giờ cô bắt đầu ném đi nghìn vàng vì tiểu tướng công.

Ôm cây cổ cầm đã được gói kỹ rời khỏi tiệm đàn, trái tim Dạ Dao Quang thật ra vẫn còn rỉ máu. Đến cổ đại kiếm tiền lâu như vậy, cô cũng

không dám tiêu năm vạn lượng cho bản thân, năm vạn lượng có thể mua một cái nhà siêu tốt ở Đế đô rồi! Càng không nói đến chỗ này...

“Dao Dao, nàng ôm cái gì vậy?” Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm gần như chân trước chân sau cùng về nhà. Vừa vào cửa nghe thấy tiếng ngựa của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm quay đầu nhìn thấy Dạ Dao Quang ôm một thứ gì đó rất đẹp giống cây đàn.

“Ngày kia là sinh nhật chàng, đây là quà sinh nhật cho chàng.” Dạ Dao Quang cũng không muốn đợi đến ngày đó, trực tiếp đưa luôn đàn cho Ôn Đình Trạm.

"Nặng như vậy sao?" Ôn Đình Trạm vốn còn nghĩ đó là đàn liền thấy không chắc chắn, làm gì có cây đàn nào nặng như vậy? Nhưng khi cậu ôm đồ đi vào trong sân để trên bàn đá, mở bộ đàn ra, lập tức mở to hai mắt:

“Đàn này...”

Ôn Đình Trạm chưa từng thấy cũng chưa từng nghe đến loại đàn như thế này, rất đẹp lại không lộ liễu, thật sự đã khắc tâm khảm cậu rồi. Cậu bèn đưa tay ra gảy đàn, giai điệu động lòng người tuôn ra.

Dạ Dao Quang đang đi ở phía trước dừng chân lại, không phải nói là rất ít người có thể gảy đàn này ra tiếng ư? Cô cảm thấy Ôn Đình Trạm không lãng phí năm vạn lượng của cô.

(1) Cổ cầm: Là một loại nhạc cụ Trung Quốc thuộc bộ dây dạng gảy gồm có bảy dây.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Trăng Thanh Gió Mát

“Chất lượng âm thanh của cây đàn này rất tốt, hay là đàn một khúc đi?” Dạ Dao Quang quay lại ngồi trên bàn đá với Ôn Đình Trạm, hai tay xoa cầm bày ra tư thế nghe đàn.

“Tối đi, dùng bữa tối xong ta lại đàn cho nàng nghe.” Động tác của Ôn Đình Trạm vô cùng nhẹ nhàng đẩy đàn lại.

“Cảm ơn nàng, Dao Dao, món quà này ta rất thích.”

"Muội cũng rất thích." Nói không ra nguyên nhân, chỉ là rất thích cây đàn này. Trước kia thứ có thể khiến cô yêu thích như vậy chỉ có pháp khí nhưng cô khẳng định cây đàn này không phải pháp khí, hơn nữa cô cũng không phải là người văn nhã. Máy thứ này nói thật ra cô không có hứng thú gì cả nhưng hôm nay lại rất thích, hơn nữa còn không tiếc tiền mua về.

Dạ Dao Quang biết Ôn Đình Trạm tại sao lại từ chối cô, cổ cầm không giống các loại đàn khác, cổ cầm có sáu điều kiêng kỵ và bảy điều cấm. Sáu điều kỵ bao gồm: Một là trời lạnh, hai là trời nóng, ba là khi gió lớn, bốn là lúc mưa lớn, năm là lúc sấm sét, sáu là khi tuyết rơi. Bảy điều cấm chỉ: Nghe tin có tang ma, khi có tấu nhạc ồn ào, khi có sự cố lộn xộn, người không sạch sẽ, áo mũ không ngay ngắn, không đốt hương, không gập tri âm

Ngày hôm nay không phạm huý nhưng Ôn Đình Trạm mới vừa đi học về, một thân bụi bặm chưa tắm rửa cũng chưa đốt hương nên mới từ chối cô. Về điểm này Dạ Dao Quang không hề khó chịu vì đó là sự tôn trọng Ôn Đình Trạm giành cho cô, cũng là sự coi trọng món quà mà cô tặng cho cậu.

Sau khi ăn xong, Ôn Đình Trạm cùng Dạ Dao Quang đi tản bộ sau đó tắm rửa. Dạ Dao Quang tự mình mở đàn, đốt hương. Lúc chuẩn bị đốt hương, cô cảm thấy hương này hơi khác, không khỏi lấy ra ngửi ngửi.

"Thích không?" Giọng nói đang trong thời kỳ đổi giọng của Ôn Đình Trạm vang lên.

Dạ Dao Quang quay đầu lại liền thấy dưới ánh trăng mờ lung, người thiếu niên chậm rãi đi từ hành lang đến. Cậu để xõa mái tóc dài, mặc một chiếc áo ngoài rộng thùng thình trắng như tuyết, tay áo dài phất phơ theo mỗi bước đi, mái tóc nhẹ nhàng tung bay lại có chút tiên khí.

"Rất thơm đấy." Dạ Dao Quang bỏ hương xuống.

Ôn Đình Trạm ngồi xuống trước cái rương hỗn độn, lấy dao cắt hương ra, động tác cực kỳ nho nhã cắt hương thành hai miếng nhỏ rồi dùng thìa múc hương trong đỉnh. Rất nhanh một luồng khí liền bay ra, thơm hơn cả loại hương trước kia khiến Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc.

Hương học chính là một loại văn hóa không thể thiếu thời cổ đại, nổi tiếng cùng với trà đạo nhưng bây giờ cơ bản đã lụn bại. Kiếp trước Dạ Dao Quang chưa từng tiếp xúc với văn hóa này, kiếp này sự dạy dỗ của Liễu thị vẫn còn lưu lại. Trong nhận thức của cô, có rất ít hương sau khi đốt khiến người ta yêu thích hơn trước khi đốt. Mùi thơm này rất nhẹ nhàng khoan khoái, là một trải nghiệm trước nay chưa từng có của Dạ Dao Quang. Kiếp trước cô không động đến nước hoa nhưng đều giao thiệp với những người không phú thì quý, những người kia có nam có nữ nhưng đều dùng nước hoa cao cấp. Mặc dù cô không bài xích, cũng không cảm thấy khó chịu nhưng chưa từng có mùi hương nào khiến cô cảm thấy cả cơ thể có một sự thư thái đặc biệt như thế.

"Hương này tự tay ta điều chế, còn chưa đặt tên, Dao Dao cảm thấy nên đặt cho nó tên gì?" Bỏ đồ trong tay xuống, Ôn Đình Trạm đưa mắt nhìn

Dạ Dao Quang.

“Đặt là “Thanh Phong” được không?” Hương này giống như một cơn gió mát có thể khiến người ta thả lỏng thần kinh, giải tỏa áp lực.

Đáy mắt Ôn Đình Trạm hiện lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, gật đầu: “Ừ, Thanh Phong, rất hay.”

Nói xong, Ôn Đình Trạm đưa ngón tay dài mảnh lên gảy dây đàn, mỗi dây đều gảy một lần. Đây là cậu đang thử âm, thử âm xong Ôn Đình Trạm khẽ nhếch môi:

“Có gió mát, đương nhiên không thiếu được trăng sáng rồi.”

Khi Dạ Dao Quang còn chưa kịp phản ứng câu nói của Ôn Đình Trạm có ý gì thì tay cậu đã gảy một cái, tiếng đàn đã tuôn ra. Có lẽ là do tuổi tác không đủ, từng trải không đủ nên Dạ Dao Quang - người đã nghe quen các khúc cổ cầm cảm thấy về mặt kỹ thuật Ôn Đình Trạm cũng không quá cao siêu.

Nhưng Dạ Dao Quang không phân biệt được là vì sự đặc biệt của cây cổ cầm này hay vì bản lĩnh của Ôn Đình Trạm mà âm thanh Ôn Đình Trạm đàn ra có một sự kỳ ảo đặc biệt. Kết hợp với mùi hương thoang thoảng bay qua hơi thở của Thanh Phong, Dạ Dao Quang cảm thấy cô có thể chìm vào một thế giới khác, những vì sao trên trời nhao nhao bay xuống.

Màn đêm yên tĩnh, ngôi sao bay xuống, ánh trăng sáng ngời, âm thanh kia, cảnh vật kia, gió kia, mùi hương kia hòa vào làm một khiến cô không nhận được khe gương khóe môi nhắm mắt lại. Mọi thứ đều quá mức thư thái, dường như được ngâm trong suối nước nóng, cả người mệt mỏi cũng theo đó mà biến mất. Từ trước đến nay chưa có ai có thể thôi miên cô chỉ bằng một khúc đàn, hơn nữa lại không phải cưỡng ép, không phải vô vị mà là một sự say sưa khiến cả tinh thần đều thư thái.

Đến khi Ôn Đình Trạm dừng lại, Dạ Dao Quang đã ngủ say rồi. Cậu tiến lên nhẹ nhàng ôm Dạ Dao Quang lên đưa cô về phòng.

Tiền một vàng trắng sáng, rũ hết phiền muộn của người.

Dùng một chốn cực lạc, đập vỡ nỗi buồn của người.

Dệt một giấc mộng trong xanh, trộm mất sự dịu dàng của người.

Dạ Dao Quang không bị đồng hồ sinh học đánh thức, cô bỗng nhiên mở mắt. Bên ngoài trời đã sáng rồi mà cô vẫn chưa tỉnh, Kim Tử lười biếng cũng đang dựa vào người cô ngủ khò khò. Cô ngồi trên giường nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, cảm thấy thật khó tưởng tượng nổi. Cô cảnh giác như vậy, nhạy bén như vậy mà lại dễ dàng đi vào giấc ngủ, Ôn Đình Trạm ôm cô lên mà cũng không đánh thức được cô.

Mơ màng rửa mặt xong, Dạ Dao Quang cũng không đi tu luyện mà ra khỏi phòng. Ôn Đình Trạm đã đi học rồi, cô nhàn rỗi không có việc gì làm bèn đến nhà Đỗ Hậu Lâm một chuyến để nói về chuyện cô muốn mua chỗ đất xung quanh hai vợ chồng Liễu thị. Đỗ Hậu Lâm cảm thấy Dạ Dao Quang không quên gốc bèn vui vẻ đồng ý, giúp cô lo liệu mọi thứ. Bây giờ cả thôn đều quan sát nhất cử nhất động của Dạ Dao Quang, biết Dạ Dao Quang lại mua đất, mọi người lại kích động.

Nhưng lần này Dạ Dao Quang rất cẩn thận tự chọn sáu người giúp đỡ mình, bởi vì xây lăng mộ thì không cần quy mô lớn. Sau đó cô lại đến phần mộ của hai vợ chồng Liễu thị dán vài tấm bùa lên, mặc dù không di chuyển mộ phần nhưng xây dựng bên ngoài cũng sẽ đánh động đến sự thanh tịnh của tổ tiên. Đây là bùa thanh tâm miễn quấy nhiễu cho họ, làm xong tất cả thì một ngày cũng đã trôi qua.

Lúc Dạ Dao Quang về đến nhà, Ôn Đình Trạm đã trở về thay thường phục, ngồi trong thư phòng đọc sách.

“Chàng thành thật khai báo đi, tại sao hôm qua muội lại buồn ngủ như vậy?” Ánh mắt bất thiện của Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm cũng không ngẩng đầu lên, lật một trang giấy: “Gần đây nàng quá mệt mỏi rồi.”

Từ khi bắt đầu tìm long tiên dịch đến dao linh đã xảy ra quá nhiều chuyện, Ôn Đình Trạm cảm thấy dù sao thì Dạ Dao Quang cũng là người phạm. Dù là người tu luyện cũng không thể chịu được sự dồn nén mệt nhọc, không biểu hiện ra không có nghĩa là những điều này không tồn tại, nếu không hôm nay Dạ Dao Quang đã không thức dậy một cách không theo thói quen như vậy. Những áp lực và mệt nhọc này cần được giải tỏa, vậy nên cậu đã làm ra loại hương đó. Đó là một loại hương kỳ lạ cậu mua từ người khác để điều chế nên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Đều Trở Nên Mạnh Mẽ

Dạ Dao Quang sững sốt, chợt mắt liếc nhìn Ôn Đình Trạm: “Chàng đã sớm có mưu tính trước.”

"Ừ." Ôn Đình Trạm thoải mái thừa nhận. Nếu Dạ Dao Quang không tặng cậu một cây đàn cổ cầm thì cậu cũng sẽ tìm cơ hội để cô nghỉ ngơi một ngày.

“Chàng học điều chế hương từ khi nào?” Điều chế hương là một môn học đốt tiền. Ngay cả Dạ Dao Quang Liễu thị cũng chỉ dạy trên sách vở, nói một ít về chủng loại của hương liệu.

“Tiên sinh là một người yêu hương, thường xuyên chỉ bảo ta.” Đôi mắt Ôn Đình Trạm như mặt hồ bị gió thổi nhẹ nhàng chuyển động:

“Ba năm trước ta đã bắt đầu học rồi.”

"Ba năm trước..." Ánh mắt Dạ Dao Quang ngưng lại, ba năm trước không phải là lúc hai vợ chồng Liễu thị lần lượt qua đời hay sao? Dưới tình huống như vậy, sao Ôn Đình Trạm lại nghĩ đến chuyện học điều chế hương?

Khép sách lại, Ôn Đình Trạm giương mắt nhìn về phía Dạ Dao Quang: “Cha mẹ mất, ta và nàng ngày càng nghèo đói, tài sản trong nhà không thể tự sinh ra, ăn mãi cũng sẽ hết. Người nàng yếu ớt, ta cũng không nhẫn tâm để nàng chịu khổ sau này. Mà tuổi ta còn nhỏ, dựa vào khả năng của ta khi đó cùng lắm cũng chỉ có thể thi tú tài. Dù như vậy thì cũng không có ai đồng ý để người ít tuổi như ta làm quan, lúc đó ta nghĩ ta và Dao Dao nên

sống tiếp thế nào. Sau đó có một ngày tiên sinh đang làm hương, hương liệu xưa nay đều là đồ dùng cần thiết trong các hộ gia đình lớn. Ta nghĩ đến việc học một môn nghệ thuật không cần tinh vi, chỉ cần có thu nhập ít ỏi đủ để chúng ta sống tạm. Nếu có thể tích đủ ngân lượng để ta tiếp tục đi học, đợi đến khi ta có thể thi đỗ tiến sĩ thì tốt, nếu không thể như vậy thì cũng đủ cho chúng ta sống được sáu bảy năm, đợi ta trúng cử thì có thể tự tìm một học viện để làm thầy giáo.”

Không biết tại sao, Dạ Dao Quang nghe xong sống mũi cay cay. Ba năm trước cậu chỉ mới bảy tuổi, cha mẹ đều qua đời, trên đôi vai nhỏ bé còn có một vị hôn thê tay trái gà không chặt. Cậu không mù mờ, dưới sự đả kích nghiêm trọng kia, cậu vẫn tích cực đối mặt với cuộc sống, đồng thời cũng đã sớm đặt ra kế hoạch cho mình. Dù không có sự xuất hiện của cô, tình trạng quần bách của bọn họ cũng chỉ là tạm thời...

Bỗng nhiên, Dạ Dao Quang nghĩ đến lão hòa thượng nói nếu không có cô từ trên trời rơi xuống thì Ôn Đình Trạm đã định là sẽ trở thành đệ tử của lão hòa thượng. Lẽ nào nếu cô không tới, Dạ Dao Quang thật đã chết rồi, nên Ôn Đình Trạm không còn lưu luyến, nhìn thấu hồng trần? Nhưng thái độ tích cực như vậy của Ôn Đình Trạm dường như cũng không đến nỗi nào...

“Trạm ca, nếu không có muội...” Dạ Dao Quang không kìm được hỏi ra miệng, bỗng nhiên dừng lại nhưng nghĩ đến thật ra Ôn Đình Trạm đã sớm biết hết rồi, cô thở sâu một hơi:

“Nếu không có muội...”

"Không có nếu như!" Dạ Dao Quang còn chưa nói lời nào đã bị Ôn Đình Trạm cao giọng cắt đứt. Sắc mặt cậu đột nhiên có một sự âm trầm không hợp tuổi tác khiến tim Dạ Dao Quang đập mạnh. Ôn Đình Trạm lập tức nhận ra khẩu khí của mình không đúng, vì vậy mấp máy môi nói:

“Chuyện không thể xảy ra, xưa nay ta chưa từng suy nghĩ nhiều.”

Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm, cô đột nhiên hỏi: "Trạm ca, chàng sợ sao?"

Sợ sao? Sợ cái gì? Sợ cô sao?

Đôi mắt đen kịt lưu chuyển tia sáng dịu dàng như trên châu khê động, chợt trở nên rất trong sáng: “Dao Dao, ta sợ hay không không phải dùng miệng nói ra được, hành động của ta là minh chứng tốt nhất.”

“Cô nương, thiếu gia, bữa tối đã xong.” Âm thanh của Ấu Ly đúng lúc vang lên.

Ôn Đình Trạm đứng lên đi ra ngoài trước. Dạ Dao Quang nhún vai, người này dường như không thích cô nói đến chuyện này, hễ nhắc tới là tức giận. Bữa tối cũng ăn trong trầm lặng, sau khi ăn xong Ôn Đình Trạm vẫn cùng Dạ Dao Quang đi tản bộ, sau đó về thư phòng đọc sách.

Dạ Dao Quang nghỉ ngơi sớm, không biết có phải do tác dụng tâm lý không mà hôm nay cô hơi buồn ngủ. Ngày hôm sau khôi phục lại đồng hồ sinh học, cô cảm thấy tinh thần của mình tốt hơn trước kia rất nhiều, lập tức ngồi xếp bằng tu luyện khí ngũ hành.

Từng tầng khói tựa như vải mỏng vây quanh cô ngưng tụ lại. Khí ngũ hành vốn chuyển động như làn khói lại có xu hướng ngưng tụ lại, Dạ Dao Quang nhanh chóng tung thủ quyết. Làn khói trắng chuyển động quanh cô đột nhiên tản ra rồi chợt ngưng tụ thành từng sợi nhỏ như sợi tóc.

Dạ Dao Quang bỗng nhiên mở mắt, không che giấu được vui sướng. Cô đã tăng tu vi rồi, tụ khí thành công, bây giờ cô đã bước vào Trúc Cơ trung kỳ, tuy tiến bộ không lớn nhưng mỗi một sự tiến bộ đều vô cùng đáng quý. Xem ra trong vòng hai năm, trước khi cô đến tuổi lấy chồng sẽ có thể ngưng kết Kim Đan.

Dạ Dao Quang vốn dĩ vì Ôn Đình Trạm không được tự nhiên mà không muốn để ý đến Ôn Đình Trạm. Bây giờ tâm trạng cũng tốt hơn rồi, cô mở cửa ra đi tìm Ôn Đình Trạm. Đứng trước cửa, Dạ Dao Quang liền nhìn thấy bóng dáng tung bay của Ôn Đình Trạm.

Ánh sáng của kiếm trùng trùng điệp điệp, tốc độ cực nhanh. Với tu vi hiện tại của cô thì khó khăn lắm mới thấy rõ từng chiêu của cậu, mà Vệ Truất ở bên cạnh cũng đang luyện kiếm pháp giống với Ôn Đình Trạm nhưng mới chỉ là khởi đầu. Xem ra Ôn Đình Trạm định coi Vệ Truất là tâm phúc mà bồi dưỡng, nếu không cũng sẽ không dạy hẳn kiếm pháp này.

Nhìn thấy Ôn Đình Trạm sắp thu thế, thân hình Dạ Dao Quang bỗng nhiên lóe lên tung một chưởng về phía Ôn Đình Trạm. Chân Ôn Đình Trạm vừa đứng vững, cả người nhanh chóng lui về sau, đồng thời kiếm trong tay cũng vung lên từng tắc, vừa tấn công vừa phòng thủ.

Kiểm trong mắt Dạ Dao Quang giống như pháo hoa nổ rộ, Dạ Dao Quang lộn người một vòng, Thiên Lân trong tay bay ra. Người Ôn Đình Trạm vừa chuyển, lưỡi kiếm sáo xẹt qua Thiên Lân của Dạ Dao Quang, kiếm khí bao quanh Thiên Lân hai vòng, thân kiếm đâm Thiên Lân trở lại vào trong tay Dạ Dao Quang đã đứng vững.

Cô duỗi tay bắt lấy Thiên Lân đang quay trở lại, ánh mắt nhìn về Ôn Đình Trạm đã đứng vững, Dạ Dao Quang không thể không thán phục: “Tiến bộ thần tốc, kiếm pháp đặc biệt.”

Năm ngoái lúc Ôn Đình Trạm mới bắt đầu tập võ, cô cũng mới bắt đầu tu luyện. Đối với cô mà nói Ôn Đình Trạm còn không chịu nổi một kích nhưng qua một năm, bây giờ cô đã lên đến Trúc Cơ kỳ, mặc dù cô chỉ dùng năm phần lực nhưng Ôn Đình Trạm cũng đã có thể chống đỡ để không chịu thiệt thòi rồi.

“Không thể phụ lòng Dao Dao được.”

Đầu tiên là đan dược của Mạch Khâm, tiếp đến là trái cây trừ độc, sau đó lại là long tiên dịch hòa vào cơ thể, nếu cậu vẫn không thể thắng được người thường thì thật sự là không còn mặt mũi để sống rồi.

“Nhanh đi tắm rửa thay đồ, ăn sáng rồi chúng ta lên trấn.” Nơi này bọn họ có tập tục đón sinh nhật trước một ngày. Hôm nay là ngày nghỉ của Ôn Đình Trạm, cũng chính là sinh nhật chính thức của cậu, Dạ Dao Quang định lên trấn đi dạo với Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm đi rửa mặt rồi, Dạ Dao Quang vào phòng bếp. Điền tẩu đã sớm làm xong mì, nước cũng sôi rồi. Dạ Dao Quang tự tay kéo mì, mì trường thọ nhất định phải vừa mảnh nhỏ mà chỉ có một sợi. Cô bỏ mì vào trong nồi, bảo Điền tẩu đảo lên, còn cô thì đến một cái bếp khác nấu canh.

Rất nhanh, một chén mì trường thọ đã được làm xong, rắc lên một ít hành thái. Dạ Dao Quang bưng đến trước mặt Ôn Đình Trạm: “Thọ tinh, bữa sáng của chàng hôm nay, mì trường thọ!”

"Cảm ơn Dao Dao." Ôn Đình Trạm ngửi mùi hương thơm ngát của mì, sau đó mở ra.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Người Động Thủ

Dùng xong bữa sáng, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi thẳng lên trấn, đi dạo không có mục đích gì cả. Đi tới nơi có trò ném vòng, Ôn Đình Trạm đột nhiên dừng lại. Đây là trò dùng vòng trúc bao lấy đồ bày trên mặt đất. Xung quanh chật ních người, hai văn tiền một vòng, không ít người chơi đến mức tay không ra về, hoặc là cầm được về những đồ nhỏ nhỏ không đáng tiền nhưng mọi người đều là những người chơi cho vui, có thu hoạch tất nhiên sẽ vui vẻ, không có thì cũng chỉ thở dài mà thôi.

“Sao vậy Trạm ca?” Dạ Dao Quang thấy Ôn Đình Trạm dừng lại, sau đó thoáng nhìn vào bên trong:

“Muốn đi thử vận may à?”

Đối với cô mà nói trò chơi này chỉ như trò trẻ con, cô muốn cái nào sẽ được cái đó, không ngờ hoạt động như vậy đã sớm bắt đầu từ thời cổ đại rồi, kiếp trước cô cũng nhìn thấy ở vài quảng trường.

“Dao Dao, nàng xem đôi bông tai này đẹp không?” Ôn Đình Trạm dùng ánh mắt ra hiệu cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhìn theo, là một đôi bông tai ngọc được chạm thành hình hoa đào, trong cánh hoa còn điểm ít phần bảo thạch làm nhụy hoa tinh tế mà sang trọng, lộ ra sự lộng lẫy mà khiêm tốn. Quầy hàng nhỏ mà lại có món đồ tốt đến vậy, nhưng chủ quầy rất xảo quyệt, món đồ này bị đặt ở giữa hàng thứ hai từ dưới lên, trước sau trái phải đều có những món đồ lớn.

Vòng trúc vốn bay xa như vậy cũng không tới, dù lực có tới cũng sẽ bị đồ vật xung quanh chặn lại, căn bản không thể bị ném trúng.

Kiếp trước Dạ Dao Quang không xỏ lỗ tai, kiếp này Liễu thị đã sớm xỏ lỗ tai cho cô rồi, còn mua cho Dạ Dao Quang một đôi tiểu đỉnh hương, sau đó cô đã mang đi cầm, song lỗ tai đã hai năm không đeo bông tai lại không bị tịt.

Còn không đợi Dạ Dao Quang mở miệng, Ôn Đình Trạm đã lấy một lượng bạc đưa cho chủ quầy, ánh mắt chủ quầy lập tức sáng lên: “Công tử muốn chơi mấy lượt?”

"Một lượt." Ôn Đình Trạm đưa tay ra trước mặt chủ quầy.

"Một lượt?" Sắc mặt chủ quầy cứng đờ, hẳn không có chín trăm chín mươi chín văn bù lại...

"Không cần bù." Ôn Đình Trạm khẽ nhếch khóe môi.

Chủ quầy lập tức vui vẻ đưa một vòng trúc cho Ôn Đình Trạm: “Đa tạ công tử thưởng.”

Cầm vòng trúc nhẹ bằng trong tay, Ôn Đình Trạm thuận tay ném một cái, thật sự chỉ thuận tay ném một cái, sau đó vòng trúc kia rõ ràng là đang bay về phía cái bình to bên cạnh đôi bông tai lại bị va vào cái bình rồi rơi thẳng xuống.

Chiếc vòng quay trên mặt đất, tất cả mọi người đều tròn to hai mắt, vòng trúc kia lung lay vài cái rồi rơi xuống, bao tròn đôi bông tai không chệch đi đâu được, sắc mặt chủ quầy rất khó coi. Đây chính là bảo bối hẳn dùng một lượng bạc mua lại từ một người vãng lai, mang đến tiệm cầm đồ có thể tương đương với năm lượng bạc. Hẳn không nỡ mang đi cầm nên để ở đây một tháng đã hấp dẫn rất nhiều khách hàng, từ trước tới nay chưa từng nghĩ đến việc bị người chơi giành mất.

“Vị công tử này thật là lợi hại, đôi bông tai của cô nương rất đẹp.”

“Ôi, công tử của chúng ta vòng cả trăm cái cũng không vòng được.”

“Cô nương chúng ta thích đôi bông tai kia, năm lượng bạc muốn mua cũng không mua được.”

Cả trai lẫn gái xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao, chủ quầy dù nghiêm mặt cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi lấy đồ, đau lòng đưa cho Ôn Đình Trạm. Ở đây nhiều người như vậy hẳn cũng không tiện chống chế, hơn nữa vị công tử này đã đưa một lượng bạc. Hẳn muốn khóc quá, đây là bảo bối tổ truyền, để ở đây chỉ để mang lại may mắn, không phải đồ bán nhưng cũng không tiện mở miệng...

"Thích không?" Ôn Đình Trạm đưa đôi bông tai cho Dạ Dao Quang.

Được người tặng quà, có ai không thích? Hơn nữa những người xung quanh đều mang vẻ mặt ước ao ghen tỵ, lòng ham hư vinh của cô cũng được lấp đầy, gật đầu: “Thích.”

Sau đó, Ôn công tử bởi vì một câu nói này mà nở nụ cười như gió xuân thổi vào một hồ nước xuân, các cô gái xung quanh đều mê mẩn nhìn người thiếu niên tương mạo mê người lộ ra hai má lúm đồng tiền này. Nếu không nhìn Ôn Đình Trạm còn có chút non nớt, chỉ e sẽ có những thiếu nữ to gan đã đến đưa túi gấm rồi.

"Yêu nghiệt." Dạ Dao Quang giật giật khóe môi, tiểu tử này bây giờ mới có dáng vẻ như thế này, qua mấy năm nữa sợ rằng sẽ làm rất nhiều người mê đắm.

“Dao Dao nói gì vậy?” Ôn Đình Trạm chỉ thấy Dạ Dao Quang mấp máy môi, không nghe rõ.

"Không có gì, chúng ta đi thôi." Dạ Dao Quang vờ cười một cái, kéo Ôn Đình Trạm đi.

"Dạ cô nương!" Mới đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng ai đang gọi, Dạ Dao Quang quay đầu lại nhìn về hướng phát ra âm thanh, thì ra là Chu Hiếu đang mang theo một người làm. Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm lui vào một chỗ không người, Chu Hiếu nhanh chóng chạy đến, giọng nói hơi vội vã:

"Dạ cô nương, ta đang phải người đi tìm cô nương."

"Có động tĩnh của nhà đối diện rồi?" Dạ Dao Quang lập tức phản ứng kịp, sát bùa của cô không phải đồ thường. Ngày ngày đối diện với cửa chính của bọn họ, mỗi lần mở cửa đều chảy đi không ít, bây giờ đã qua hai ngày rồi, có động tĩnh cũng là chuyện bình thường.

"Đúng vậy, Dạ cô nương, sáng sớm hôm nay ta thấy nhà đối diện đã mời một đạo sĩ về phủ."

"Chu đại quan nhân chỉ cần quay về, bây giờ ta sẽ đến quán trà bên cạnh quý phủ." Dạ Dao Quang cười nói.

Chu đại quan nhân gật đầu rồi mang theo gia đình đi, Dạ Dao Quang cũng nhanh chóng đi đến quán trà bên cạnh Chu gia, quán trà vừa hay đối diện với cửa lớn của hộ gia đình kia. Vừa mới ngồi xuống, trà còn chưa mang lên, Dạ Dao Quang đã thấy một vị đạo sĩ được nhà đối diện cung kính tiễn đi, vị đạo sĩ già kia ăn mặc có chút tiên phong đạo cốt, nhưng Dạ Dao Quang là ai? Liếc mắt một cái là biết ngay đây là một tên lừa đảo gà mờ!

Lúc này cô lắc người đứng trước mặt tên lừa đảo kia, cô còn chưa mở miệng, tên lừa đảo kia vừa nhìn thấy cô đã quay người muốn chạy như nhìn thấy quỷ. Ôn Đình Trạm và hắc đặng độ với nhau, cậu giữ được hai tay của hắc, nhìn như sợ hắc ngã mới đưa tay đỡ hắc, kỳ thực là đang giữ chặt

mạch máu trên tay hần. Trên đường người đến người đi, Ôn Đình Trạm cười thầm túm lấy lão già lừa đảo ung dung đi về phía trước, rất nhanh đã không còn thấy ánh mắt ai rơi vào người cậu.

Đi vào một ngõ cụt, Ôn Đình Trạm một tay ném tên lừa đảo xuống đất.

“Dạ cô nương tha mạng, tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, tôi nào dám xúc phạm người. Đều là người Hàn gia ép tôi, nếu tôi không theo bọn họ sẽ giết tôi...” Dạ Dao Quang còn chưa mở lời, lão già lừa đảo đã bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt cầu xin tha thứ.

"Hàn gia?" Dạ Dao Quang nghĩ tới rất nhiều khả năng nhưng cô lại không ngờ là Hàn gia, chỉ bởi vì cô không sửa lại phần mộ tổ tiên của Hàn gia mà hận cô?

“Vì sao Hàn gia lại bắt người động đến phần mộ tổ tiên Ôn gia ta?”

"Là Hàn phu nhân nói người làm rối loạn phần mộ tổ tiên nhà bọn họ, bà ta mới tìm tiểu nhân ép tiểu nhân nói ra cách phá hư phần mộ tổ tiên. Tiểu nhân cũng chỉ biết vài thứ nông cạn, bèn nói răn và chuột có thể tạo ra oán khí, bà ta sai người vẽ lại hình phần mộ Ôn gia đưa cho tiểu nhân, tiểu nhân mới khoanh vào Thanh Long vị (1)."

“Được, hay cho một Hàn gia!” Dạ Dao Quang lạnh lùng nở nụ cười

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Nơi Vong Quốc Diệt Gia

Có lẽ là do sắc mặt âm trầm, giọng nói lạnh như băng của Dạ Dao Quang khiến lão già lừa đảo sợ hãi, hấn hoảng loạn chạy đến gần: “Dạ cô nương tha mạng, chuyện này không liên quan đến tôi...”

Lão già lừa đảo còn chưa dứt lời, Dạ Dao Quang đã gõ một cái, khí ngũ hành vô hình từ lòng bàn tay cô tản ra lơ lửng trên đầu tên lừa đảo, ngưng tụ thành một sợi nhỏ như sợi tóc xuyên thẳng vào tai lão già lừa đảo. Cả người lão già lừa đảo kia cứng đờ, nháy mắt đã ngã xuống.

"Dao Dao." Ôn Đình Trạm vội vã ngồi xổm người xuống, đặt tay lên cổ lão già lừa đảo thăm dò, phát hiện ông ta không chết mới thở phào một hơi.

“Trạm ca, ông ta phá hư phong thủy của cha mẹ chàng, chàng vẫn còn sợ muội giết hấn?” Dạ Dao Quang hỏi.

"Ừ, ta sợ." Ôn Đình Trạm đứng lên, ánh mắt cậu thản nhiên nhìn Dạ Dao Quang:

"Dao Dao, trên đời này hầu hết đều là những người có thể vì tiền mà ngay cả mạng sống cũng không cần. Ông ta tuy bị ép quấy rối phần mộ cha mẹ, trong lòng ta đương nhiên rất hận nhưng ông ta cũng không phải chủ mưu. Cả nàng và ta đều không muốn dính nhiều đến việc giết chóc, nhìn vào việc cha mẹ vẫn chưa bị tổn thương mà tha cho hấn một mạng, người chúng ta thật sự cần ra tay là Hàn gia."

Bọn họ đều không phải là thiện nam tín nữ, thế nhưng oan có đầu nợ có chủ, người này không đáng để bọn họ đánh vào sát phạt.

Mặt mày Dạ Dao Quang lập tức dịu dàng lại, thực ra là cô cố ý, ngay từ đầu cô đã không có ý định giết lão già này, chỉ hy vọng thông qua chuyện này làm mềm đi trái tim Ôn Đình Trạm. Tuy đến bây giờ Ôn Đình Trạm vẫn chưa bộc lộ sự hung ác trước mặt cô nhưng cô lại có thể cảm nhận được sự thô bạo bên trong Ôn Đình Trạm, hy vọng có thể trong lúc cậu không nhận ra mà từ từ ảnh hưởng đến cậu.

"Yên tâm đi, ông ta không sao, muội chỉ làm đầu ông ta bị thương thôi. Tuy sẽ không khiến ông ta trở nên ngu xuẩn nhưng cũng không suy nghĩ được gì nữa, một khi động não suy nghĩ là sẽ rất đau." Nói đến đây, Dạ Dao Quang đảo tay một cái, khí ngũ hành đã cuốn hết tiền bạc trên người tên lừa đảo vào tay.

Cầm tiền của lão già lừa đảo, Dạ Dao Quang đến quán ăn quen đưa tất cả tiền cho chủ quán để ông ta đưa cháo và màn thầu đến xóm nghèo, coi như để chuộc lỗi cho hành vi phạm tội của lão già lừa đảo. Đối phương rất đáng tin, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng không cần phải sai người đi theo trông chừng. Cô lấy một tấm bùa từ nhà Chu gia, sau khi kiểm tra thấy không xảy ra chuyện gì bèn cùng Ôn Đình Trạm đến phần mộ tổ tiên của Hàn gia.

"Dao Dao, nàng định chuyển phần mộ tổ tiên nhà Hàn gia?" Ôn Đình Trạm đang theo Dạ Dao Quang leo núi hỏi.

"Muội xưa nay thích lấy độc trị độc." Dạ Dao Quang cười nhạt.

"Nhưng phần mộ tổ tiên ảnh hưởng đến mấy đời..."

"Muội biết, Hàn gia đương nhiên cũng có người vô tội, nếu đã là Hàn phu nhân và Hàn Tân, muội đương nhiên sẽ trả thù họ." Dạ Dao Quang cười, giải thích cho Ôn Đình Trạm:

“Muội muốn nhà nào xui xẻo thì sẽ động đến đất nhà đó, trừ nhà lớn ra sẽ không ảnh hưởng đến những người Hàn gia khác. Muội phải khiến hã không làm quan được nữa, không làm chủ được nữa, bán thân bất toại nằm liệt trên giường như sâu mọt, nhìn sự thịnh vượng của em kế của hã, dựa vào người khác mà sống!”

Một trận gió lạnh trên núi thối tới, Ôn Đình Trạm đột nhiên thấy lạnh sống lưng, đây thật sự là muốn khiến cả nhà Hàn Tân sống không bằng chết. Gia đình lớn luôn có vài người em kế nóng ruột, những người này không được kế thừa gia nghiệp, từ trước tới nay đều bị con trai trưởng khinh thường. Nếu nửa đời sau Hàn Tân phải nhìn sắc mặt của những người hã đã từng khinh thường mà sống, vậy chính là giẫm nát kiêu ngạo của hã, thật sự là sống không bằng chết.

Thấy phản ứng của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang đột nhiên dừng bước, cười híp mắt nói rằng: “Chàng cảm thấy muội độc ác?”

"Không phải, ta thấy Dao Dao anh minh." Đây là sự thực, Ôn Đình Trạm cũng rất thích, để kẻ địch chết mới là ban ơn. Nếu để hã mất đi tất cả những gì hã để ý, mỗi ngày đều phải sống dựa vào người khác, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong mới là sự trả thù vui sướng nhất, cái gọi là đao cùn cắt thịt chính là như thế.

"Chúng ta quay về thôi." Dạ Dao Quang quay người chuẩn bị đi về.

"Hả?" Vẻ mặt Ôn Đình Trạm mờ mịt, vừa mới đến còn chưa làm gì sao đã đi rồi?

“Không động thủ nữa sao?”

“Không động thủ nữa.” Dạ Dao Quang cười, xoay người lại chỉ vào phần mộ tổ tiên nhà Hàn gia:

“Phần mộ tổ tiên nhà Hàn gia đã là nơi vong quốc phá gia rồi.”

Ôn Đình Trạm nhìn theo hướng Dạ Dao Quang chỉ, lập tức kinh hãi. Đầu năm lúc bọn họ tới, nơi đây rõ ràng là một nơi rất tốt, bây giờ lại trở nên hỗn loạn như vậy. Ôn Đình Trạm không biết phải hình dung cụ thể thế nào nhưng nơi như thế này tuyệt đối không phải là một nơi tốt.

“Chắc là nét bút của Phục Xung.” Dạ Dao Quang nhìn ngọn núi phía sau ngôi mộ:

“Ngọn núi này có hình dáng như tấm bình phong, vừa có thung lũng vừa có núi đứng, mộ phần chặn lại, vương hầu quật khởi. Ý nghĩa của bốn câu này là dáng núi như đang dựa vào một tấm bình phong lớn, trong thung lũng lại có thể dựa vào như cung điện, nơi chôn cất được bố trí ở một nơi lưu lại khí thế, con cháu đời sau sẽ có thể phong vương phong hầu. Chàng nghĩ kỹ xem, hồi đầu năm nơi đây có giống vậy không?”

Ôn Đình Trạm suy nghĩ, hồi đầu năm nơi đây vẫn giống với hình dung của Dạ Dao Quang.

Thấy Ôn Đình Trạm gật đầu, Dạ Dao Quang nhếch môi: “Chàng xem bây giờ hình dáng lại giống kinh xà, độ nghiêng gập lại, dáng núi như một con rắn bị đánh động, uốn lượn không theo một hướng nào. Đây chính là nơi vong quốc diệt gia, có thể thay đổi địa thế dáng núi trong một thời gian ngắn như vậy, duy chỉ có người tu luyện Kim Đan kỳ trở lên mới làm được. Mà người có xích mích với Hàn gia, tốn công động vào tổ trạch Hàn gia chỉ có một mình Phục Xung.”

Dạ Dao Quang đại khái có thể hiểu tại sao Hàn gia lại muốn tìm người phá hư phần mộ hai vợ chồng Ôn Trường Tùng. Có lẽ là Ôn Đình Trạm dẫn Phục Xung tới, Phục Xung cho rằng Hàn gia lòng tham không đáy, rõ ràng hẳn đã cho bọn họ một mảnh đất vương hầu rồi, vậy mà Hàn gia còn mời Dạ Dao Quang - người đã bắt hắn chịu thiệt đến xem phần mộ tổ tiên, trong cơn nóng giận mới đến động vào phong thủy của Hàn gia. Hàn gia khẳng định sẽ không hoài nghi Phục Xung - người thoát ần thoát hiện, có địa vị

cao cả trong lòng bọn họ, tất nhiên sẽ cho rằng Dạ Dao Quang bị bọn họ vứt bỏ, chọn người khác đến làm phần mộ tổ tiên nên mới động đến phong thủy mộ tổ nhà bọn họ.

Như vậy xem ra vẫn cần tạo chút quan hệ với hai người bọn họ, dù sao thì Phục Xung cũng là người Ôn Đình Trạm dẫn về. Nếu khi người Hàn gia biết phong thủy mộ tổ bị phá hoại mà không cho là Dạ Dao Quang làm, lại tìm tới cửa, biết được nhân quả này, Dạ Dao Quang còn muốn giúp đỡ. Nhưng bây giờ người Hàn gia lại tìm một tên gà mờ đến động vào phần mộ của nhà họ, vậy thì hòa nhau, cô cũng không định chen chân vào chuyện nhà Hàn gia nữa.

“Một nơi tuyệt địa như vậy, Hàn gia có lẽ sẽ lụn bại thôi.” Dạ Dao Quang lắc đầu.

Như trong dự liệu của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đi một chuyến đến Hàn phủ, quả nhiên đã bị niêm phong. Cô lập tức sai người đi tìm Mạnh Lăng, nhà bị quan phủ niêm phong phải mua lại từ quan phủ, Dạ Dao Quang định mua lại ngôi nhà này.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Có Yêu Quái

"Dao Dao vì sao phải mua căn nhà của Hàn gia?" Đối với căn nhà này, Ôn Đình Trạm rất không thích. Đầu tiên là người nhà họ Sở, sau là người Hàn gia, căn nhà này hình như tương khắc với bọn họ.

"Bởi vì căn nhà này tương khắc với chúng ta." Dạ Dao Quang trả lời:

"Căn nhà này tương khắc với chúng ta, muội mua về sửa nó thành cái khác, cũng đỡ bị một gia đình khác nữa đến tìm chúng ta gây phiền phức."

Ôn Đình Trạm nghe xong cũng thấy có lý, Sở gia và Hàn gia đều đã đủ sốt ruột rồi. Người có thể mua được căn nhà lớn như vậy cũng không phải người bình thường, cầm dao sau lưng cũng phiền, không bằng nắm trong tay thì hơn.

Cả một ngày cứ như vậy qua đi, về đến nhà dùng luôn bữa tối, lúc dùng bữa xong đi tản bộ, Dạ Dao Quang đột nhiên nói: "Trạm ca, ngày mai chàng đến trường xin nghỉ đi."

"Chúng ta phải đi xa ư?" Ôn Đình Trạm hỏi.

"Ừ, chúng ta đi một chuyến lên phủ thành trước." Dạ Dao Quang gật đầu:

"Mùng một tháng sau, Tiền phủ mở tiệc rượu đầy tháng, muội đã đồng ý với Tiền phu nhân là sẽ đến dự. Đi phủ thành phải mất năm sáu ngày đường, xuất phát sớm để phòng ngừa ngộ nhỡ, đầu tháng chín Dương đại

cô nương xuất giá, Ngụy công tử cũng gửi thiệp mời cho chúng ta. Không bằng chúng ta đi ra ngoài một chút, thuận đường muội sẽ đi thăm A Ni Á.”

"Được, ngày mai ta đến trường nói với tiên sinh." Ôn Đình Trạm gật đầu.

Thật ra bây giờ trường đã không thể thỏa mãn được ham muốn học hỏi của cậu, nhưng tiên sinh có ơn với cậu, hơn nữa tiên sinh cũng thích cậu thường xuyên đến thăm ông. Vì vậy cậu vẫn chưa đi học viện Bạch Lộc, mỗi ngày đến trường căn bản cũng không học gì, chỉ giúp tiên sinh nghiên cứu học vấn mà thôi.

Nếu đã quyết định hành trình tiếp theo, Dạ Dao Quang đương nhiên sẽ muốn nhanh chóng sửa sang lại phần mộ của hai vợ chồng Liễu thị, có vậy cô mới yên tâm mà đi.

Ngày thứ hai đưa Ôn Đình Trạm đi học, Dạ Dao Quang đi lên núi xem phần mộ, cô chỉ dựng một bức tường tròn xung quanh phần mộ, phần viền bao bên ngoài hình cung có bảy viên ngọc chạm đá, nhìn xa trông giống mũ vua. Ngoại trừ những người xây dựng, không ai biết bên trong mỗi viên ngọc chạm đá này đều có ngọc bài pháp khí, là miếng ngọc Dạ Dao Quang nuôi dưỡng trong trận pháp trong nhà. Cô nhờ vào đó bố trí một Thất Diệu trận, người thường đừng mơ tưởng động vào mộ cha mẹ cô một tấc.

Bởi vì công trình không lớn, chỉ năm ngày là xong, lúc làm xong là vào ban đêm, Dạ Dao Quang mang theo pháp khí la bàn và Ôn Đình Trạm lên núi. Cô thu lại mấy lá bùa thanh tâm, sau đó trở tay ném la bàn lên cao, từng vòng sáng từ trong la bàn tuôn ra giữa hai tay cô.

Dạ Dao Quang chỉ tay, ánh sáng màu vàng theo khí ngũ hành trên tay cô tụ lại trên mộ, sau đó ngọc bài được giấu ở trong viên ngọc chạm đá bắt đầu từ từ di chuyển, vừa chuyển động sẽ bắn ra một luồng ánh sáng màu trắng như sợi bông mà chỉ có Dạ Dao Quang mới nhìn thấy, tụ lại với ánh

sáng vàng ở giữa. Đến khi bảy luồng ánh sáng đều tụ lại với ánh sáng vàng, một chùm điện quang vàng bạc xen kẽ như tên lửa bay thẳng lên trời.

Bảy luồng ánh sáng khẽ chuyển động, nhưng cũng chỉ khẽ di chuyển mà thôi, rất nhanh đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Dạ Dao Quang thu tay lại, thu lại la bàn, sau đó quay đầu nhìn Ôn Đình Trạm: "Thành công rồi."

Mà Ôn Đình Trạm trừ việc cảm giác được một chút những luồng khí khác nhau chuyển động ra thì không nhìn thấy gì cả, nhưng bây giờ cậu có thể cảm nhận được xung quanh mộ cha mẹ có luồng khí vừa dày vừa nặng đang chuyển động.

"Ừ, chúng ta cúi lạy cha mẹ rồi về." Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang đến hành lễ với hai vợ chồng Liễu thị, nói mấy câu rồi quay về.

Ngày hôm sau Dạ Dao Quang bảo Ấu Ly và Nghi Ninh thu dọn hành lý, lần này bọn họ đi cũng phải một hai tháng, dù có hành trang đơn giản cũng phải mang đủ đồ.

Dạ Dao Quang vốn chỉ định mang theo Tiết Đại, Vệ Kinh và Vương Mộc, không mang theo nha hoàn, lại bị Ôn Đình Trạm kiên quyết phủ định. Bởi vì Ôn Đình Trạm biết Dạ Dao Quang đang có kinh nguyệt, không có nha hoàn không được. Không lay chuyển được Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang vốn định mang theo Nghi Phương vì cơ thể Nghi Phương mềm dẻo, chịu được khổ, bộ quyền pháp dành cho nữ mà cô dạy Nghi Phương đã luyện được khá tốt. Nhưng nhìn thấy Ấu Ly nhanh chóng che giấu ánh mắt khát vọng đi, cuối cùng Dạ Dao Quang quyết định mang theo cả Ấu Ly và Nghi Phương.

Sau khi trở về, Dạ Dao Quang đem sáu quả còn dư lại cho Bốn Hùng một quả, Vệ Truất một quả, Vương Sâm, Tiết Đại mỗi người một quả. Còn hai quả cô vốn định để cho Nghi Vy nhỏ tuổi nhất và Nghi Ninh - người

một lòng muốn học võ. Nhưng Nghi Vy không muốn học võ, hồi bé nàng sống trong đoàn kịch rất khổ sở, nàng sợ đau nên Dạ Dao Quang cũng không miễn cưỡng. Nghi Phương vốn đã biết chút công phu quyền cước, Dạ Dao Quang cũng định để lại cho Nghi Phương, nhưng sau khi Nghi Phương biết đây là thứ gì thì quyết định nhường cho Ấu Ly vì từ nhỏ Ấu Ly đã là cô nương được nuông chiều, cơ thể vốn yếu ớt, hơn nữa cũng rất cố gắng rèn luyện sức khỏe với nàng.

Ấu Ly không phụ lòng của Nghi Phương, mỗi ngày đều vô cùng chăm chỉ, bây giờ có thể đánh ngã một người đàn ông không có võ nghệ rồi, đối phó với hai ba tên thư sinh yếu ớt tuyệt đối không thành vấn đề.

Nghi Ninh nghe nói Dạ Dao Quang dẫn Ấu Ly và Nghi Phương ra ngoài thì không hề ghen tỵ, cũng không cảm thấy nàng là người theo Dạ Dao Quang trước mà lại bị bỏ lại, trong lòng cảm thấy không công bằng, mà là chớp mắt ra vẻ đáng thương nhìn Dạ Dao Quang: “Cô nương, lần này người đem theo hai chị ra ngoài, lần sau phải đến lượt em!”

“Được, ta bảo đảm lần sau nhất định sẽ mang em theo.” Dạ Dao Quang rất vui với quyết định lúc trước của mình, để Nghi Ninh và Ấu Ly đi theo Nghi Phương rèn luyện cơ thể, để Ấu Ly dạy bọn họ tập viết, tình cảm của họ bây giờ rất giống chị em ruột.

Sáng sớm hôm sau, Dạ Dao Quang chuẩn bị lên đường, đi được ba ngày đều rất yên ổn, mọi người đi chậm lại, bầu không khí tựa như đang đi du ngoạn. Đến ngày thứ tư bọn họ vào Phong thành, vừa vào Phong thành đã cảm thấy hơi bức bối, vì đã hoàng hôn, Dạ Dao Quang cũng vội vàng tìm khách trạm tốt nhất để nghỉ ngơi.

Nào ngờ Tiết Đại mới nhận sổ phòng và chìa khóa từ chủ quầy đã nghe thấy chủ quầy chân thành nói với Dạ Dao Quang: “Cô nương, ban đêm đừng ra khỏi khách trạm.”

“Vì sao?” Dạ Dao Quang không khỏi hiếu kỳ.

Chủ quầy thở dài: “Trong thành của chúng ta có yêu quái, từ một tháng trước đến bây giờ đã mất không ít cô nương rồi. Tất cả đều là những cô nương mười ba mười bốn tuổi chưa lấy chồng giống như cô nương vậy.”

“Đến bây giờ cũng chưa tìm được?” Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm liếc nhau một cái, cuối cùng bọn họ cũng hiểu luồng khí bị kìm nén ở Phong thành kia từ đâu tới. Nhà nào mà không có một hai cô nương đợi lấy chồng, chỉ e những người chưa bị mất tích bây giờ đều lo lắng không yên.

“Chỉ tìm thấy được một người, nhưng dáng vẻ kia thực sự rất dọa người.” Chủ quầy mặt tái nhợt, rõ ràng không phải ông ta nghe nói, mà là tận mắt chứng kiến nên đôi mắt mới co lại:

“Cô nương kia chỉ còn cái đầu là còn nguyên, cơ thể còn một lớp da, xương cốt máu thịt đều không còn nữa. Những cô nương khác đến bây giờ vẫn không biết tung tích, e là ngay cả thi thể cũng không tìm thấy. Nếu không lão sao dám nói là yêu quái quấy phá, huyện lão gia đã sai người đi mời pháp sư về làm phép, hai pháp sư đều mất tích rồi!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Tướng Làm Phi

"Dao Dao, nàg cảm thấy làm xằng bậy ở phía sau là người hay yêu?" Ôn Đình Trạm đích thân đưa Đạo Dao Quang về phòng, Ấu Ly và Vệ Kinh đang thu dọn phòng của hai người họ. Đạo Dao Quang bảo Nghi Phương lấy các thứ vàng mã, chu sa ra, cậu thấy vậy liền hỏi.

"Tạm thời muội không phát hiện được yêu khí." Đạo Dao Quang nói:

"Nhưng nếu cái xác thật sự nguyên vẹn không chút hư tổn, còn máu và thịt không cánh mà bay thì có đến chín phần là do yêu quấy phá. Quỷ chỉ biết hút dương khí của người sống, không có cách nào ăn được thân xác con người. Tu tà đạo cũng biết hút máu nhưng không ăn thịt."

Tuy Đạo Dao Quang không nói hết câu nhưng Ôn Đình Trạm cho rằng là yêu chắc chắn không sai. Thật ra cậu có đọc một ít chuyện truyền kỳ nhưng chưa từng gặp phải thứ được gọi là yêu, không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Yêu quái có hình dạng thế nào?"

"Yêu quái hả..." Đạo Dao Quang suy nghĩ một chút mới nói:

"Có xấu có đẹp, có thiện có ác. Hình dạng bên ngoài cũng giống như người, diện mạo có nghìn loại."

"Vậy tối nay để Ấu Ly và Nghi Phương ở với nàg." Mấy con yêu quái này chuyên tìm những cô nương mười mấy tuổi để ra tay thì phải phòng bị trước khi xảy ra. Tất nhiên không phải để Ấu Ly và Nghi Phương bảo vệ Đạo Dao Quang, mà là không hy vọng Ấu Ly và Nghi Phương bị hạ

độc thủ. Theo bọn họ một thời gian, Ôn Đình Trạm biết Dạ Dao Quang chắc chắn không muốn các nàng có chuyện gì bất trắc.

"Nghe chưa, công tử bảo đêm nay để các người ở lại hầu hạ ta." Dạ Dao Quang khẽ cười, nói với Ấu Ly và Nghi Phương, thật ra thì đây cũng là quyết định của cô.

"Nghi Phương đi chuẩn bị ít nước, ta muốn tắm rửa."

"Chúng ta dùng bữa tối ở đâu?" Ôn Đình Trạm thấy vậy liền đứng lên.

"Dưới lầu! Chúng ta có nhiều người." Dạ Dao Quang nói.

"Vậy được, ta kêu phòng bếp làm chút đồ ăn cho nàng, chờ nàng ở dưới lầu." Nói xong, Ôn Đình Trạm liền xoay người rời đi. Người cậu thẳng tắp, ngọc bội đeo bên hông nhẹ nhàng đung đưa thành gợn sóng chớp lên ánh sáng dịu dàng giống như con người của cậu.

Dạ Dao Quang tắm rửa sớm không phải vì trên người có bụi bẩn hay mệt mỏi, mà là quyết định vẽ bùa. Thật ra cho đến bây giờ, Dạ Dao Quang vẫn chưa cảm nhận được chút yêu khí nào, hoặc con yêu quái này chưa từng xuất hiện ở nơi cô từng đến, hoặc nó không phải yêu. Vì phòng ngừa ngộ nhỡ, cô vẫn vẽ hai lá bùa trấn yêu rồi phân ra giấu sau cánh cửa phòng của cô và Ôn Đình Trạm. Sau khi làm xong Dạ Dao Quang mới đến tiền viện dưới lầu dùng bữa.

"Này, công phu của người học ở đâu thế, rất tốt."

"Người nói đi, ta hỏi mà người dám không nói hả!"

"Người câm hả, người biết ta là ai không? Người dám xem thường bổn... ta!"

Dạ Dao Quang mới vừa đi tới giữa sân đã thấy một dáng dấp vô cùng xinh đẹp đứng dưới tán hoa mây ở bên ngoài. Một tiểu cô nương khoảng mười hai tuổi vẻ mặt giận giữ vây lấy Ôn Đình Trạm. Quần áo của tiểu cô nương này hết sức lạ thường, còn có hai nha hoàn và hai gã sai vặt đứng bên ngoài bóng cây mây. Da thịt nha hoàn đều trắng mịn tinh tế, phần dưới cơ thể của gã sai vặt rất nặng nề, nhìn vào nhất định không phải là người luyện võ bình thường.

"Dao Dao, nàng đến rồi, mau ngồi đi. Vệ Kinh sai tiểu nhị mang thức ăn lên." Tiểu cô nương cầm sách bị Ôn Đình Trạm lạnh nhạt lúc đầu đột nhiên đứng lên. Thấy Dạ Dao Quang tới, cậu bèn kéo ghế cho Dạ Dao Quang ngồi, sau đó đích thân sai bảo Vệ Kinh.

Tiểu cô nương kiêu ngạo bị lãng quên lại thấy dung nhan kiều diễm tuyệt sắc như hoa đào của Dạ Dao Quang thì ánh mắt càng đầy địch ý: "Người là ai, thấy bốn..."

"Cô nương." Tiểu cô nương đang nổi giận, nha hoàn của nàng lập tức mở miệng:

"Chắc phu nhân sắp phái người đến tìm người. Cô nương, chúng ta trở về mau đi! Đừng để phu nhân chờ lâu."

Tuổi tác của nha hoàn này không hề giống với tiểu cô nương bên cạnh. Có lẽ phu nhân trong miệng bọn họ là nguyên nhân làm cho tiểu cô nương chịu nhần nhện, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

"Cuối cùng cũng yên tĩnh!" Vương Mộc móc lỗ tai nói lầm bầm.

Dạ Dao Quang chỉ làm như không nghe được. Tiểu nhị đã bắt đầu mang thức ăn lên. Ôn Đình Trạm gấp một miếng cá bỏ vào bát của Dạ Dao Quang: "Nàng nếm thử miếng cá dùng nước tương cực trong của vùng này đi."

"Vì sao chàng lại ân cần như vậy?" Dạ Dao Quang không ăn ngay lập tức. Tay cô cầm đĩa, mu bàn tay chống cằm, ánh mắt rục rờ nhìn thẳng vào Ôn Đình Trạm.

Vẻ mặt Ôn Đình Trạm vô cùng nghi hoặc, sau đó bắt đầu tự kiểm điểm: "Lẽ nào thường ngày ta không tốt với Dao Dao sao?"

Cậu vừa hỏi câu này đã làm cho Dạ Dao Quang nghẹn lời. Như bình thường, Ôn Đình Trạm săn sóc cô rất tỉ mỉ. Đây cũng không phải lần đầu cậu gặp thứ ăn cho cô nhưng cô không hiểu rõ câu nói này. Trong tiềm thức, cô cảm thấy chắc là Ông Đình Trạm vừa mới thông đồng với tiểu cô nương, bị cô nhìn thấy nên mới chột dạ...

Sao lại cho rằng chàng ấy chột dạ nhỉ. Dạ Dao Quang không suy nghĩ sâu xa, mà chỉ dùng đôi đũa gắp miếng cá còn nóng lên, nhai kỹ nuốt chậm nếm thử: "Ừ, mùi vị không tệ. Ấu Ly nhớ đi mua ít tương về cho chúng ta."

"Vâng, cô nương, nô tỳ nhớ kỹ." Ấu Ly có trái tim thất khiếu linh lung (1), biết bây giờ Dạ Dao Quang cần giải quyết xấu hổ, vội vàng lên tiếng.

"Tiểu cô nương vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Dạ Dao Quang tự tay múc một chén canh gà cho Ôn Đình Trạm

"Mới vừa rồi cô nương kia đá cầu ở trong sân, sơ sẩy đá quả cầu đến chỗ của ta. Ta liền thuận tay bắt lại, cô nương kia không tức giận mà sai cho thuộc hạ của nàng động thủ." Ôn Đình Trạm dùng thìa đảo canh gà, thấy không nóng mới đặt lên miệng nhỏ uống.

Vừa rồi Dạ Dao Quang nhìn lướt qua hai tên thuộc hạ, công phu chắc chắn cao hơn Ôn Đình Trạm, chẳng qua là không thù không oán. Trong lòng họ chắc chắn cũng hiểu rõ cô nương của bọn họ vô cùng điêu ngoa nên hai bên mới đánh ngang tay, tiểu cô nương mới có thể hứng thú với Ôn Đình Trạm như vậy.

"Thân phận của tiểu cô nương không bình thường." Mặc dù Dạ Dao Quang không thấy tướng mạo nhưng rất nhiều thứ nói lên rất tỉ mỉ. Cô cũng không muốn rước thêm chuyện nên mới nhắc nhở Ôn Đình Trạm một câu.

"Ừ." Ôn Đình Trạm tất nhiên cũng có thể nhìn ra, gật đầu.

Hai người dùng bữa tối xong, đi dạo trong sân, sau đó cùng Ôn Đình Trạm trở về phòng của họ. Khách trạm này vô cùng lớn, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm muốn một tiểu viện yên tĩnh. Một viện chia làm hai, chính là hai thượng viện Giáp, Ất tốt nhất của khách trạm, chẳng qua là cửa của từng căn không giống nhau. Vì bọn họ ở trong cùng của Giáp viện nên phải đi ngang qua Ất viện, mà tiểu cô nương được nuông chiều kia đúng lúc lại ở ngay Ất viện. Lúc này bên cạnh nàng còn có một phu nhân mặc y phục đơn giản nhưng không che mất vẻ sang trọng và quý phái. Phu nhân kia khoảng chừng hai mươi tuổi, nhưng chắc chắn là do được bảo dưỡng tốt nên tuổi tác thật cũng không biết được.

Chẳng qua gương mặt nàng làm cho mắt Dạ Dao Quang sáng lên: Ngũ nhạc trang nghiêm, mắt hạnh có thần, tai đỏ vẹn toàn, miệng nhỏ chúm chím, sắc mặt hồng hào. Thiên trung, ấn đường đầy đặn. Đây là tướng làm phi đó!

Hai người họ lại đảo qua tiểu cô nương xinh đẹp vừa rồi: Phục tề (2) mơ hồ dựng thẳng, đây là tướng của quận chúa. Hóa ra họ là người nhà của vương gia nào đó, thảo nào tiểu cô nương này lại vênh vác hung hăng như vậy.

(1) Trái tim thất khiếu linh lung: Tức "thất khiếu linh lung tâm" hay "thất xảo linh lung tâm". Ý chỉ những người vô cùng thông minh và rất độ lượng. Có nguồn gốc từ truyện "Phong thần diễn nghĩa" - "Bảng phong

thần". Một nhân vật tên Tỷ Can - chú của Trụ Vương có quả tim thất khiếu linh lung, là quả tim có bảy lỗ.

(2) Phục tê: Trong tướng số, phục tê được tính từ trán lên chân tóc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Bóng Yêu

Có điều khóe mắt của vị công chúa này có màu hồng sậm, ẩn đường lúc ẩn lúc hiện một đường màu đen, một ngày nào đó ắt sẽ gặp kiếp nạn nhưng sẽ gặp dữ hóa lành. Dạ Dao Quang không muốn nói, thân phận của đối phương không bình thường, đến lúc đó chỉ sợ chuốc tai vạ lên người.

Nhưng suy cho cùng thì cứ thế mà đi qua, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng hơi gật đầu hành lễ với vị vương phi kia coi như là chào hỏi. Tiểu quận chúa nhìn thấy bọn họ, định đi qua thì bị mẹ mình gọi lại: “Uẩn nhi”.

Âm thanh này vô cùng êm tai, không có chút áp lực nào, trong sự nhẹ nhàng lại có sự uy nghiêm. Tiểu quận chúa quả nhiên là rất sợ mẹ mình, không dám bước tiếp, bữu môi rồi đứng yên.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm coi như không nhìn thấy gì, xoay người đi về viện của bọn họ. Có bốn phòng, cô và Ôn Đình Trạm ở sát vách nhưng thực ra chỉ có hai cửa, sau khi đi qua gian nhà lớn sẽ phân ra làm hai gian nhỏ hơn. Ấu Ly và Nghi Phương không ở căn phòng gần cửa vì cách một cái cửa nên càng nguy hiểm hơn, cho nên đều theo Dạ Dao Quang đi vào một gian khác bên trong. Bên kia là Vệ Kinh, Vương Mộc còn có cả Tiết Đại ở gian ngoài, Ôn Đình Trạm đang nghỉ ngơi ở gian trong.

Dạ Dao Quang ôm Kim Tử ngủ rất say nhưng nửa đêm lại bị một tiếng kêu chói tai đánh thức, âm thanh này ngăn ngủi mà sợ hãi. Lúc này Dạ Dao Quang xoay người bay ra ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy trên lầu

gác đối diện, cơ thể của tiểu quận chúa nằm ngang bỗng bênh trong không trung.

Ánh mắt sợ hãi, Dạ Dao Quang hoàn toàn không cảm thấy có một chút yêu khí nào. Cô xoay người bay đến phòng của tiểu quận chúa, đến gần rồi Dạ Dao Quang mới cảm thấy có một sức mạnh không bình thường đang di chuyển. Khí ngũ hành bảo vệ toàn cơ thể cô, Thiên Lân bắn ra, ánh đao bay lượn, nhưng lại nghe thấy “xoẹt” một tiếng giống như Thiên Lân trong không trung đang cắt một tấm vải bình thường vậy, không có bất kỳ vết máu nào. Sức mạnh kia bỗng nhiên rút lại, tiểu quận chúa liền bị rơi xuống, Dạ Dao Quang bay lên đỡ tiểu quận chúa.

Thoáng qua một cái, sức mạnh kỳ dị kia đã biến mất.

“Dao Dao”. Lúc này Ôn Đình Trạm vừa chạy nhanh tới, đúng lúc mấy cái bóng đen đang bay tới. Một người đánh cho Dạ Dao Quang một chưởng, chớp mắt cơ thể Ôn Đình Trạm cùng đánh một chưởng tiếp chiêu.

Hai chưởng chạm nhau, cơ thể Ôn Đình Trạm nhanh chóng lùi về phía sau, Dạ Dao Quang đưa tay ra đỡ cậu. Bên kia tên áo đen kia cũng bị lùi lại hai bước, sau đó dưới ánh đèn hành lang sáng chói đang đung đưa, ngẩng đầu hoảng hốt nhìn Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm.

“Quận chúa! Quận chúa biến mất rồi!” Lúc này nha hoàn bên cạnh tiểu công chúa ở trong phòng mới giật mình tỉnh dậy. Thấy quận chúa không có trên giường, họ đột nhiên hét lớn rồi xông ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Dạ Dao Quang và hộ vệ của vương phủ đang giằng co nhau.

Tiếng hét này làm cho đèn của viện đều sáng lên, đến cả người ngoài viện cũng bị giật mình tỉnh dậy. Vương phi ở bên cạnh tiểu quận chúa cũng không kịp sửa sang lại dáng vẻ, tóc rối bù xù khoác thêm một chiếc áo choàng rồi chạy ra, nhìn thấy tình hình như vậy liền trầm giọng căn dặn: “Trác Phong, phái người ngăn người bên ngoài lại”.

“Vâng”. Một tên hộ vệ liền chạy đi làm, mang theo hai người nữa ra ngoài viện.

“Quận chúa của các người, các người định tự mình ôm đi sao?” Dạ Dao Quang lạnh lùng hỏi.

Dù sao tiểu quận chúa cũng chỉ có ba bốn mươi ký, đám nha hoàn các người cũng không ôm nổi nhưng sao có thể để quận chúa càn vàng lá ngọc cho đám hộ vệ này chạm vào chứ, điều này sẽ làm cho những người ở đây khó xử rồi!

“Cô nương đừng tức giận, là hạ nhân thất kính, xin cô nương đừng chấp”. Vương phi lập tức đi lên trước, giọng nói nhẹ nhàng của bà khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Lúc này Dạ Dao Quang mới bớt giận, hơi gật đầu. Hai nha hoàn đẩy cửa phòng ra, cô ôm tiểu quận chúa về phòng rồi đặt nàng lên giường.

“Cô nương cho ta hỏi, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?” Một lão ma ma bên cạnh vương phi bước lên hỏi.

Dạ Dao Quang cười như không, hỏi lại: “Quý phủ tại sao không đi hỏi hộ vệ của quý phủ?”

“Cô nương bớt giận, hộ vệ trong phủ có gì mạo phạm mong cô nương lượng thứ”. Lão ma ma vội cười nói.

“Ta mặc dù đã già nhưng cũng có chút hiểu biết, cô nương ăn mặc thế này... Đa tạ cô nương đã ra tay giúp đỡ tiểu chủ tử, lão nô và phu nhân sẽ bắt hộ vệ trong phủ đến thỉnh tội với cô nương”.

“Thỉnh tội thì không cần đâu, hấn cũng chỉ vì muốn cứu chủ mà thôi”. Dạ Dao Quang cũng không muốn làm ầm ĩ lên.

“Nhưng ta muốn hỏi hộ vệ của quý phủ một vài điều”.

Lão ma ma nhìn vương phi, thấy vương phi gật đầu rồi mới dám đi ra ngoài gọi thủ lĩnh hộ vệ vào.

“Cô nương...” Theo Trác Phong đi vào còn có Ấu Ly, trên tay Ấu Ly cầm một chiếc áo choàng tuyết trắng đi tới trước mặt Dạ Dao Quang, tự tay mặc thêm cho cô.

Trác Phong hành lễ với vương phi xong rồi mới quay sang Dạ Dao Quang chấp tay: “Vừa nãy Trác Phong lỗ mãng, mong cô nương đừng chấp”.

“Trác hộ vệ”. Dạ Dao Quang hỏi:

“Thân thủ của người như vậy, sao lại phát hiện quận chúa gặp nạn muộn đến thế?”

“Lúc nãy Trác mỗ cảm thấy như mình bị cái gì đó giữ chặt, đầu óc có chút mơ hồ, đến khi Trác mỗ tỉnh lại thì đã thấy cô nương đang ôm tiểu chủ tử”. Trác Phong thành thật trả lời.

Câu nói này khiến cho sắc mặt của vương phi và lão ma ma đều trắng bệch, bởi vì bọn họ biết rất rõ năng lực của Trác Phong, có thể lạng lẹ làm cho Trác Phong không thể làm gì được...

“Người có người thấy mùi gì, hay có cảm giác đặc biệt gì không, ví dụ như là lạnh?” Ánh mắt Dạ Dao Quang trầm xuống, hỏi tiếp.

Trác Phong yên lặng một lúc như đang cố gắng nhớ lại, sau đó có chút không chắc chắn nói: “Trác mỗ dường như có cảm thấy thân thể có chút khó chịu nhưng không người thấy mùi gì, không biết tại sao cô nương lại hỏi vậy?”

Dạ Dao Quang nhếch môi: “Ta chỉ là muốn biết yêu quái nào đang giở trò mà thôi!”

“Yêu quái!” Cơ thể lão ma ma run lên, vương phi cũng đang rất sợ hãi.

Trác Phong có chút kinh ngạc, sau đó lại có chút nghi ngờ, tỏ rõ không tin là có yêu quái.

“Lời đồn đại ở Phong thành chắc mọi người cũng nghe rồi!” Dạ Dao Quang nhẹ nhàng nói.

“Tiểu chủ tử của quý phủ đã bị yêu quái để ý rồi, tin hay không tùy mọi người!”

Nói xong, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm liền rời đi, sức mạnh của yêu quái rất nhiều người chưa tận mắt nhìn thấy bao giờ nên tuyệt đối sẽ không tin chuyện này. Sáng sớm ngày hôm sau, vương phi và tiểu quận chúa liền rời đi.

“Đi rồi sao? Vậy coi như là giải cứu cho Phong thành”. Dạ Dao Quang nhếch môi, cô đã nói rồi nhưng người ta không tin, vậy cô cũng không còn cách nào khác.

“Là sao?” Vì sao lại là giải cứu Phong thành, Ôn Đình Trạm hỏi.

“Nếu muội đoán không nhầm thì thứ đêm qua xuất hiện chính là bóng yêu!” Dạ Dao Quang giải thích:

“Bóng yêu không có yêu khí, một người trong một hoàn cảnh đặc biệt nào đó bị chính cái bóng của mình cản lại mà thành yêu. Bởi vì đó là bóng của yêu, vì vậy mà nó cần máu và thịt của con người để bổ khuyết cho mình, một khi đã tìm được con mồi thì nó sẽ để bóng của mình đè lên thân thể của con mồi, muốn thoát khỏi nó trừ phi không có bóng”.

Không có bóng? Vậy chẳng phải là chết rồi sao, chỉ có người chết thì mới không có bóng!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Có Bạn Đi Cùng

“Dao Dao, ý của nàng là tiểu quận chúa sẽ bị cái bóng yêu kia mang đi mất?” Ôn Đình Trạm dường như hiểu ý của Dạ Dao Quang, chân mày khẽ động.

“Nếu như tiểu quận chúa bị nó hại, liệu nó có còn quay lại nữa không?”

“Tiểu quận chúa sẽ không bị nó làm hại đâu, hôm qua muội có xem tướng cho tiểu quận chúa, chỉ là bị kinh sợ một chút thôi chứ không có nguy hiểm”. Dạ Dao Quang khẽ cười, đã gặp phải cô, đối phương cũng không có thù oán gì với cô, nếu không cô tuyệt đối sẽ nói lý cho rõ ràng. Vì vậy cô thờ ơ là vì biết tiểu quận chúa sẽ gặp dữ hóa lành, tự nhiên sẽ có người ra tay đối phó với cái bóng yêu kia, vậy chúng ta sẽ không phải dính tới.

“Nếu đã như vậy thì chúng ta cũng lên đường thôi!” Sắc mặt Ôn Đình Trạm ôn hòa rồi căn dặn đám người Tiết Đại.

Lúc đi bọn họ đi khá chậm, còn ba ngày nữa là đến đầu tháng tám, mà bọn họ cũng cần hai ngày mới có thể đến phủ thành cho nên không nên kéo dài thời gian nữa.

Ngày tháng bảy, thời tiết nóng như lửa đốt. Tuy không nóng bằng tháng năm tháng sáu nhưng do năm nay mưa ít nên rất khô hạn. Đã đi được hơn nửa ngày rồi, ngựa cũng đã thấm mệt nên khi đi qua một trấn nhỏ, Dạ

Dao Quang bảo mọi người nghỉ ngơi một lát, đợi đến khi hết nắng thì lại đi tiếp.

Đám người Dạ Dao Quang vừa ngồi xuống một quán trà sạch sẽ mát mẻ nhất của trấn, gọi mang lên một tách trà, một ít màn thầu và một ít thịt tương, liền nghe thấy tiếng bước chân của rất nhiều người, quay đầu lại nhìn thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Bọn họ không phải đã đi trước chúng ta rồi sao, sao lại thành đi sau chúng ta vậy?” Đi đầu là Trác Phong, ở giữa là đám người tiểu quận chúa, Vương Mộc nhìn mấy người này không khỏi nghi ngờ:

“Con đường vừa đi qua chỉ có một, trên đường cũng không nhìn thấy bọn họ”.

Nhìn thấy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, Trác Phong như ngớ ra, liền lặng lẽ nắm chắc kiểm chấp tay chào Dạ Dao Quang, sau đó đi vào trong quán trà đặt mấy cái bàn. Vương phi và tiểu quận chúa đều không xuống xe, trái lại Trác Phong lại đi đưa một người đến. Người này nhìn có vẻ khoảng bốn mươi tuổi, da hơi đen, lông mi dày nhưng sắc, lông mày rậm, bước đi nhẹ nhàng, mặc một chiếc áo dài màu xanh, phía sau có hai người hầu mặc áo choàng ngắn màu đen trắng xen nhau.

Người kia đi qua Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm liền cảm thấy có một luồng khí không bình thường lướt qua: “Người này...”

Dạ Dao Quang ngồi cạnh cậu cũng gật đầu, đây là người tu luyện, tu vi còn cao hơn cả cô. Xem ra vương phi tin lời cô nói, thà tin là có còn hơn. Có lẽ đi sau bọn họ là vì đang đợi người này. Thật không hổ danh là hoàng thân quốc thích, nhanh như vậy đã tìm được cao nhân.

“Dao Dao...” Ôn Đình Trạm có chút lo lắng nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cầm màn thấu lên căn hai miếng, nuốt xong mới nói: “Chàng lo trong lòng muội không thoải mái sao?”

“Trong lòng ta cảm thấy không thoải mái!” Sắc mặt Ôn Đình Trạm không sao tốt lên được.

Trong mắt Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cái gì cũng là tốt nhất, đêm qua nếu không phải có Dạ Dao Quang thì tiểu quận chúa nhà bọn họ đã sớm là cái xác khô rồi. Dạ Dao Quang có lòng tốt nhắc nhở bọn họ nhưng bọn họ lại không tin, lại quay đi tìm người khác, vậy không phải là tự đánh vào mặt mình sao?

“Mau ăn đi, ăn xong rồi thì chúng ta mau đi thôi”. Dạ Dao Quang lắc đầu cười.

Chẳng qua Ôn Đình Trạm thấy bất công cho cô mà thôi, ở đó tuổi của cô vẫn là một đứa trẻ, người ta sao có thể giao quận chúa cảnh vàng lá ngọc vào tay cô cơ chứ. Huống hồ người ta cũng không cầu xin cô, là tự cô nói là có yêu quái, cũng không có chuyện một việc mà phiền tới hai người. Những việc như vậy kiếp trước Dạ Dao Quang thấy qua cũng không ít, người ta không mua thì cô cũng không cố bán. Huống hồ bây giờ cô không thiếu tiền, có việc thì làm, không có việc thì không thể xem nào nhiệt sao?

Huống hồ chỉ là cái bóng yêu không có tên trên danh sách xếp hạng yêu quái, là một loài yêu không sợ bị tấn công nhất nhưng cũng là loài yêu khó nắm bắt nhất, đánh không chết đâm không đau. Ngoài việc đã luyện hóa đến mức không thể hủy diệt ra, hơn nữa cái bóng yêu này ở trong thân thể tiểu quận chúa rồi, trong tình huống không muốn làm hại đến tiểu quận chúa thì quá trình luyện hóa của người này quả thực là rất khó.

Không phải khác người, Dạ Dao Quang vẫn rất vui vẻ khi chuyện này không giao cho cô làm.

Nửa canh giờ trôi qua, mặt trời cũng đã dịu bớt, e là vương phi bọn họ vẫn còn muốn ở lại thêm nửa canh giờ nữa. Dạ Dao Quang cũng không muốn ở lại chỗ này lâu, liền bảo mọi người chuẩn bị lên đường.

Đang chuẩn bị lên đường, Trác Phong liền tiến lên phía trước chấp tay với Dạ Dao Quang nói: “Cô nương, có phải mọi người muốn đến phủ thành không?”

Dạ Dao Quang gật đầu.

Trác Phong thuận miệng nói: “Nếu cô nương không chê, hay là chúng ta cùng đi!”

Dạ Dao Quang cười lắc đầu: “Đi cùng nhau là oan gia, mà oan gia thì tốt nhất không nên ở cùng nhau”.

Nói xong, Dạ Dao Quang liền nhảy lên xe ngựa, bên trong xe ngựa Dạ Dao Quang dùng mấy vật bằng thủy tinh bày thành một trận pháp nên khá mát. Ấu Ly và Nghi Phương đều thích nên cứ ngồi trong xe ngựa, hơn nữa ban ngày mặt trời cũng rất độc, bọn họ cũng vui vẻ lên đường sớm một chút.

“Trác hộ vệ, cáo từ”. Ôn Đình Trạm chấp tay chào xong cũng leo lên xe ngựa.

Trác Phong vẫn còn gì đó muốn nói nhưng Tiết Đại không để cho hắn có cơ hội nói nốt liền quất ngựa đi. Đợi đến khi đám người Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi rồi, Trác Phong mới đi đến bên cạnh xe ngựa của vương phi, khom người nói:

“Vương phi, cô nương kia e rằng bản lĩnh không tầm thường, có lẽ đã nhìn ra thân phận của Lữ tiên sinh rồi”.

“Nếu đã như vậy, sao người không giữ người ta ở lại?” Vén rèm xe lên vẫn là lão ma ma bên cạnh vương phi.

“Ma ma, cô nương ấy nói đi cùng nhau là oan gia”. Trác Phong cười khở nói.

“Tiểu cô nương này thật đúng là ngạo mạn, đêm qua rõ ràng biết thân phận vương phi mà còn bày ra bộ mặt như vậy”. Lão ma ma nhú mày, có chút không vui.

“Vốn là chúng ta thất lễ trước”. Tiếng vương phi nhẹ nhàng vang lên:

“Cô ấy cứu Uẩn nhi một mạng, chúng ta còn chưa tạ lễ, nay lại đi tìm Lữ tiên sinh nên không thể trách cô ấy được”.

“Nhưng thưa vương phi, đến giờ tiểu quận chúa vẫn chưa tỉnh, vương ngự y cũng không biết là vì sao, đến nay Lữ tiên sinh cũng chưa dám chắc hẳn...”

Trong xe ngựa, vương phi nhìn đứa con vẫn đang hôn mê bất tỉnh đang nằm trong lòng mình, chân mày có chút buồn phiền, suy nghĩ một chút rồi nói: “Trác Phong, người đi nói cho Lữ tiên sinh biết, bốn cung muốn lên đường”.

“Vâng!” Trác Phong đáp rồi đi về phía quán trà.

“Vương phi người muốn đuổi theo tiểu cô nương kia sao?” Lão ma ma kinh ngạc với dụng ý của chủ tử mình.

“Uẩn nhi là đứa con đầu của ta và vương gia, ta không thể để cho nó gặp bất kỳ nguy hiểm nào”. Tay vương phi nhẹ nhàng vuốt ve trán của con mình, ánh mắt chứa đầy tình yêu thương.

“Nếu cô nương kia thực sự có bản lĩnh thì chúng ta càng phải thân thiết với cô ấy. Nếu có bất trắc, cô ấy nhất định sẽ ra tay giúp đỡ”.

Vì thế cách Dạ Dao Quang không xa, cô đã nhận ra động tĩnh ở sau lưng liền đưa tay lên xoa trán.

“Dao Dao, nàng bị sao vậy?” Ôn Đình Trạm đang đọc sách thì thấy Dạ Dao Quang như vậy, liền quay sang hỏi.

“Phiền phức tới rồi!” Dạ Dao Quang thở dài một tiếng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Bạn Cũ Của Lão Hòa Thượng

Ôn Đình Trạm nghe vậy liền quay ra sau xem thử những công lực của cậu bây giờ vẫn chưa thể cảm nhận được khoảng cách này, liền hỏi: “Bọn họ cách chúng ta bao xa?”

“Ba dặm”. Dạ Dao Quang trả lời.

Đưa tay lên vén rèm bên cạnh, Ôn Đình Trạm nhìn trời rồi lại nhìn xung quanh, tiện tay lấy tấm bản đồ trong tay mở tới Phong thành, xem qua một lát rồi mới ngẩng đầu lên nói với Dạ Dao Quang: “Dao Dao muốn cắt đuôi bọn họ không phải là không có cách”.

Hai tay đang ôm đầu ngả ra phía sau, Dạ Dao Quang nghe vậy liền nhào lên phía trước: “Chàng nói thử xem!”

“Chúng ta thúc ngựa đi nhanh, một canh giờ sau có thể vào thành, cho dù bây giờ bọn họ bắt đầu đuổi theo chúng ta thì cũng có thể khiến họ đến đúng lúc cổng thành đã đóng”. Ôn Đình Trạm nói.

“Bỏ rơi được họ nhưng chỉ sợ sẽ gây thù với họ thôi”. Dạ Dao Quang cười lắc đầu.

“Bọn họ chắc là muốn được bảo vệ hơn nữa nên mới đuổi theo chúng ta như vậy. Sau một giờ nữa, chúng ta nghỉ lại ở trấn này một đêm, theo kế hoạch sớm mai sẽ vào thành.

“Người bọn họ mời không giỏi bằng Dao Dao sao?” Ôn Đình Trạm buồn bực. Vương phi bỏ người mà bọn họ đặc biệt tìm tới, bây giờ lại bám

riết đi theo bọn họ, như vậy không phải tự đánh mình hai cái hay sao.

“Người kia quả thực rất có bản lĩnh”. Dạ Dao Quang nói:

“Chỉ có điều lần này lại gặp loại yêu quái không bình thường. Bóng yêu không có yêu khí, nếu không phải đêm qua muối và nó có đấu qua, đổi lại là muối cũng e là không nghĩ ra việc này. Bóng yêu nhập vào cơ thể tiểu quận chúa, tiểu quận chúa vẫn luôn ở trên xe ngựa không nhìn thấy ánh sáng, càng không thể bại lộ. Người đó e là đến bây giờ cũng không thể nói cho vương phi biết là tại sao nên mới khiến cho vương phi nghi ngờ. Thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, vương phi chỉ muốn đưa con của mình được bình an vô sự mà thôi”.

Ôn Đình Trạm nghe xong gật đầu, không nói gì thêm.

Lúc mặt trời lặn, bọn họ đã tới một trấn tiếp theo, Tiết Đại thúc ngựa đi trước đặt phòng rồi đứng ở cửa nhà trọ đợi Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đến. Bọn họ vừa thu xếp xong, vào trong nhà trọ chưa được nửa nén hương thì xe ngựa của đám người vương phi cũng đuổi kịp. Đáng tiếc là nhà trọ không có nhiều phòng nên không thể chứa hết đám người vương phi được, nhưng không ngờ vương phi lại cho phần lớn hộ vệ đến ở nhà trọ khác, còn mình chỉ giữ lại Trác Phong và Lư tiên sinh, ba người ở lại trong nhà trọ này.

Lúc bọn họ nằm nghỉ, đúng lúc Dạ Dao Quang đang ở giữa nhà trọ, tiểu quận chúa được một nha hoàn rất khỏe ôm xuống, nha hoàn này chắc là hôm nay mới mua, bởi vì tối hôm trước không gặp qua. Ánh hoàng hôn chiếu lên người tiểu quận chúa, cơ thể của cô bị che lại, duy chỉ có cái đầu là chiếu lên mặt đất, Dạ Dao Quang nhìn thấy rõ ràng cái bóng của tiểu quận chúa đang nằm im trong lòng của nha hoàn kia, đầu nhẹ nhàng như một người cứng đờ đang vận động gân cốt bình thường.

Đầu ngón tay Dạ Dao Quang ngưng khí, cánh tay vung lên, khí ngũ hành ngưng tụ trên sợi tóc mảnh tạo thành một cây kim bạc, đâm vào cái bóng trên mặt đất của tiểu quận chúa. Cái bóng kia run sợ rồi nhanh chóng rút về, lúc đấy bóng của tiểu quận chúa mới trở về bình thường.

Bởi vì khi Dạ Dao Quang vận công sẽ làm khí ngũ hành dao động, tuy Lữ tiên sinh không phải người tu luyện ngũ hành nhưng tu vi cũng đã tu được thành kim đan nên rất nhanh có thể cảm nhận được, nhưng đợi đến khi hắn quay ra tìm thì Dạ Dao Quang đã đưa tay buộc lại tóc lại rồi, không để lại một chút dấu vết nào.

“Lữ tiên sinh, người đang tìm cái gì vậy?” Trác Phong đi cùng với Lữ tiên sinh vào nhà trọ, thấy hắn dừng lại nên tiện mồm hỏi.

“Gần đây có cao nhân”. Lông mày rậm Lữ tiên sinh nhăn lại.

Trác Phong kinh hãi, lúc này Dạ Dao Quang đang đứng ở phía xa nhìn bọn họ. Vương phủ của bọn họ và Lữ tiên sinh qua lại không phải mới chỉ một hai lần, chuyện của Lữ tiên sinh bọn họ đều biết rất rõ. Có thể để cho Lữ tiên sinh gọi là cao nhân hơn nữa còn không tìm ra, e là so với Lữ tiên sinh, người đó còn cao hơn một bậc. Hắn không biết thực ra là khí ngũ hành mà Dạ Dao Quang tu luyện, trừ khi tu vi cao hơn cô rất nhiều, nếu không thì sẽ không thể phát hiện ra hơi thở của cô.

Nhà trọ ở trấn nhỏ này không có kích thước giống với ở Phong thành, những phòng tốt cũng chính là những phòng ở trên lầu, to hơn một chút phòng khác một chút, còn ở dưới lầu thì tốt xấu lẫn lộn. Dạ Dao Quang gọi thức ăn mang tới phòng để ăn, đang định ăn thì đích thân lão ma ma bên cạnh vương phi đến gõ cửa mời Dạ Dao Quang đi ăn cơm, lấy cớ là để cảm ơn Dạ Dao Quang đêm hôm trước đã cứu tiểu quận chúa.

Dạ Dao Quang nhìn thức ăn trên bàn rồi khách khí từ chối: “Xin chuyển lại lời với phu nhân nhà bà, thức ăn của chúng ta đã mang lên rồi.

Hiện nay khắp nơi đều hạn hán mất mùa, vì vậy không thể lãng phí thức ăn được, nên không cần làm phiền đến phu nhân”.

Lý do này rất xác đáng, nhưng thực ra lão ma ma chỉ muốn mời một mình Dạ Dao Quang đi nên cười nói: “VẬY thứ lỗi cho ta đã quấy rầy cô nương, nếu cô nương đã từ chối, sau khi ăn tối xong ta lại đến mời cô nương đi uống chén trà vậy. Phu nhân của chúng ta muốn gặp mặt cảm ơn cô nương”.

Chén trà này không từ chối được rồi!

Dạ Dao Quang gật đầu: “VẬY sau bữa tối ta lại làm phiền phu nhân rồi, bà không cần đến gọi nữa đâu”.

“ĐƯỢC ĐƯỢC!” Lúc này lão ma ma mới hài lòng rời đi.

Ăn cơm tối xong, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đợi tiêu bớt cơm rồi mới đến phòng của vương phi.

“Cô nương mời vào, phu nhân của ta đợi người đã lâu rồi!” Nha hoàn đứng ở cửa mời Dạ Dao Quang vào.

Trong phòng có Trác Phong cùng Lữ tiên sinh, còn vương phi ở phòng trong được ngăn bởi một tấm bình phong.

“Phu nhân”. Dạ Dao Quang khom người hành lễ.

“Cô nương khách sáo rồi!” Giọng nói của vương phi nhẹ nhàng truyền qua tấm bình phong.

“Ta muốn giới thiệu một người, vị này là khách quý trong phủ của ta tên là Diên An Lữ Phương - Lữ tiên sinh. Vị Lữ tiên sinh này là người mà ta đã nói với cô trước đó, đêm qua cô đã cứu con gái ta nhưng ta vẫn chưa biết tên cô”.

“Ta họ Dạ”. Dạ Dao Quang hơi cười nhìn Lữ Phương, cô từng nghe qua Diên An Lữ Phương. Đó là địa sư rất nổi tiếng, trong kinh thành có rất nhiều quan to mời hẳn làm khách.

“Họ Dạ?” Lữ Phương nghe vậy, chăm chú quan sát Dạ Dao Quang một lúc rồi hỏi tiếp:

“Dạ cô nương có phải là người bạn nhỏ của Nguyên Ân đại sư không?”

“Lữ tiên sinh và Nguyên Ân đại sư quen biết nhau sao?” Dạ Dao Quang hỏi lại.

“Nguyên Ân đại sư có ân cứu mạng ta”. Lữ Phương nói với Dạ Dao Quang mối quan hệ của hai người.

“Ta với Nguyên Ân đại sư thường xuyên viết thư cho nhau, từng nghe Nguyên Ân đại sư nói về Dạ cô nương”.

Xem ra Lữ Phương không nhận nhầm người, nếu không cũng sẽ không biết Nguyên Ân.

Lúc này vương phi đột nhiên nhẹ giọng cười nói: “Đây cũng coi như là Lữ tiên sinh và Dạ cô nương có duyên, như vậy cũng tốt, vậy ta có thể yên tâm giao con gái ta cho hai người rồi”.

Người kia là Dạ Dao Quang, lại có duyên với Nguyên Ân, Lữ Phương không có gì phải từ chối cả nên thoải mái hỏi: “Dạ cô nương, nếu cô đã đấu với nó, vậy cô có biết nó rốt cuộc là gì không?”

“Bóng yêu”. Dạ Dao Quang trả lời rất chân thành.

“Bóng yêu sao?” Đôi mắt của Lữ Phương mở to, chợt gạt đầu:

“Thảo nào, chẳng trách ta lại không nhận ra bất cứ điều gì, thì ra là bóng yêu”.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Bảo Kính

“Không biết Lư tiên sinh đã nghĩ ra cách gì đối phó chưa?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Nếu như là bóng yêu thì ta có một bảo vật có thể thu phục, nhưng phải cần tới sự giúp đỡ của Dạ cô nương”. Lư Phương bước tới lấy từ trong bọc quần áo của mình ra một tấm gương, trong đó có một chiếc gương với khung bát quái được làm từ gỗ đào. Người bình thường nhìn vào chiếc gương này sẽ không cảm thấy có gì bất thường cả nhưng Dạ Dao Quang lại nhìn thấy bên trong có rất nhiều tầng khí ngũ hành Kim đang dao động, thì ra Lư Phương là người tu luyện khí Kim.

“Mặt của chiếc gương này đích thực là loại vũ khí có thể đối phó lại bóng yêu”. Chiếc gương này có thể soi được bóng của tiểu quận chúa, nhưng bóng yêu thì không biết thế nào.

“Lư tiên sinh, nếu như ông tin ta thì phải tạm thời giao chiếc gương này cho ta, tiểu công chúa là con gái...”

“Sao lại không thể chứ!” Lư Phương chìa tay ra đưa cho Dạ Dao Quang tấm bảo kính.

Dạ Dao Quang không nghi ngờ gì liền nhận lấy, sau đó đứng lên nói: “Tối nay ta sẽ ở bên cạnh tiểu quận chúa, tốt nhất vương phi nên cho đám nha hoàn này lui xuống hết đi”.

“Làm phiền Dạ cô nương rồi”. Vương phi nhìn lão ma ma đứng cạnh mình một cái.

Lão ma ma vòng qua tấm bình phong đi tới trước mặt Dạ Dao Quang: “Dạ cô nương mời đi theo ta!”

Cô ra khỏi phòng, đúng lúc đấy Ôn Đình Trạm đang dựa đầu ở lan can đợi cô, Dạ Dao Quang đến bên cậu nói một câu: “Chàng mau nghỉ sớm đi!”

Ôn Đình Trạm không hỏi gì, gật đầu rồi quay lại phòng của mình. Dạ Dao Quang theo lão ma ma đi đến phòng của tiểu quận chúa, sau đó lão ma ma cùng hai nha hoàn đều lui xuống hết. Dạ Dao Quang vén màn ở giường của tiểu quận chúa lên, mở cửa sổ nhỏ cạnh giường ra, nhìn góc sáng mà mặt trăng chiếu vào trong phòng rồi đưa tay lên bấm xem thử, sau đó lại nhìn trời. Xác định không có mưa, cũng không có mây đen che mặt trăng, xong xuôi cô mới kéo cái ghế ra ngồi gần tiểu quận chúa, hai chân duỗi thẳng đặt cuối giường, sau đó nhắm mắt lại.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu lên đầu Dạ Dao Quang rồi từ từ di chuyển trên cơ thể cô đến hai chân của cô. Đến lúc chiếu đến đầu ngón chân của cô, Dạ Dao Quang bỗng nhiên mở to mắt. Tiểu quận chúa nằm trên giường bị ánh trăng chiếu sáng cũng vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng cái bóng yêu trên giường đã ngồi dậy. Cái bóng ấy rất gầy, như một bộ xương mà không có da thịt vậy.

Dạ Dao Quang nhanh chóng thu lại hơi thở toàn thân rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại giống như một người ngủ say bình thường. Cái bóng kia vẫn đang bay vòng vòng như âm hồn trên đầu giường, lơ lửng trên người tiểu quận chúa rồi lại bay quanh người Dạ Dao Quang, dường như nó đang nghĩ xem nên ăn cái nào trước tiên.

Cuối cùng nó quyết định ăn Dạ Dao Quang trước. Nó bay lơ lửng trên đầu Dạ Dao Quang, bàn tay bạch cốt trảo của nó bóp chặt cổ Dạ Dao Quang, sau đó muốn dùng lực để bẻ gãy rồi từ cổ hút máu và ăn thịt nhưng tay nó vừa dùng lực thì đã như bóp vào sắt vậy. “Rắc” một tiếng, tay nó liền gãy đoạn. Lúc đó nó cảm thấy có gì đó không đúng, muốn trở lại người

của tiểu quận chúa nhưng Dạ Dao Quang đã nhanh hơn nó một bước, ném bảo kính của Lữ Phương qua lên trên cơ thể của tiểu quận chúa.

Đúng lúc bóng yêu từ trên cao định nhập vào người tiểu quận chúa, trong nháy mắt liền nghe thấy tiếng kêu chít chít thảm thiết của một con chuột. Ánh trắng rơi vào bảo kính, tia sáng bao hàm Kim khí ngũ hành dày đặc đều bị mặt kính phản xạ ra, đúng lúc chiếu lên cơ thể của bóng yêu. Nó như rơi vào chảo dầu vậy, không ngừng vùng vẫy. Ngón tay Dạ Dao Quang ngưng khí, khí ngũ hành như những sợi tóc phi ra, trong nháy mắt đã quấn chặt lấy bóng yêu. Cái bóng yêu kia không tiếc bỏ đi một lớp bóng, một luồng khí màu xám nhạt từ trong cơ thể bóng yêu đang bị trói trong bảo kính liền bay thoát ra ngoài. Khí ngũ hành của Dạ Dao Quang bay trong không trung, bóng yêu bị bảo kính trói buộc cũng đã mờ dần, mà cái bóng yêu thật đã biến mất qua một khe hở, không còn dấu vết gì.

Đi nhanh đến trước giường, Dạ Dao Quang lấy ra một lá trấn yêu bùa dính lên trán của tiểu quận chúa. Cô gỡ bảo kính ở trên người tiểu quận chúa xuống, rồi ném bảo kính ra ngoài không trung, đồng thời ngón tay chuyển động. Bảo kính bay lơ lửng trên nóc nhà, quay tròn với tốc độ rất nhanh. Một tia sáng dưới sự khống chế của Dạ Dao Quang dường như làm cả căn phòng đều sáng lên, Dạ Dao Quang rất nhanh đã nhìn thấy chỗ ở của bóng yêu. Ánh mắt cô ngưng tụ, nhìn thấy hướng tháo chạy của bóng yêu, tay phát một cái, khí ngũ hành bắn ra nhưng lại không bắn trúng bóng yêu mà chỉ cản đường nó chạy thôi.

Không kịp nghĩ nhiều, Dạ Dao Quang tiếp tục tấn công phía sau rất nhanh, cắt đứt đường tháo chạy của bóng yêu. Lúc này cô vẫn đang khống chế bóng yêu mà tiểu quận chúa lại tỉnh rồi, nàng vừa mở mắt ra đã cảm thấy chói mắt, liền quát to: “Tắt đèn cho bốn quận chúa!”

Dạ Dao Quang không thèm để ý đến cô, nhìn bóng yêu đang chạy trốn rất nhanh. Tay đang khống chế bảo kính của cô hất lên một cái, chiếc gương lập tức chiếu đi chỗ khác. Năm ngón tay kia biến thành móng vuốt,

đúng lúc định diệt trừ cái bóng yêu bị ép không còn đường lui kia thì vị tiểu quận chúa không chú ý lại dùng tay che mắt từ từ mở ra, cảm thấy trên trán dính một lá bùa nên liền gỡ nó xuống hỏi: “Người là ai? Người muốn làm gì bổn quận chúa? Đây là cái gì?”

“Dừng tay!”

Không đợi Dạ Dao Quang dứt lời, tiểu quận chúa đã cầm lá bùa trấn yêu trong tay vứt đi. Bóng yêu vừa thấy không có bùa trấn yêu, lập tức theo hơi thở tràn đầy sức sống của tiểu quận chúa xông về phía cô. Dạ Dao Quang không nghĩ đến gì khác liền bước dài một bước đến chặn trước mặt tiểu quận chúa, khí ngũ hành bay quanh cả người cô. Bóng yêu như đâm trúng tường đồng vách sắt vậy, liền bị bật trở lại, cơ thể liền bị phân tán ra ẩn vào trong mặt đất vách tường.

Dạ Dao Quang xoay đầu ngón tay ấn ấn đường của tiểu quận chúa, tiểu quận chúa lại hôn mê bất tỉnh, cô lại dán một lá bùa trấn yêu khác lên người tiểu quận chúa. Đợi đến lúc cô dùng bảo kính tìm bóng yêu một lần nữa thì bóng yêu đã không còn ở trong phòng nên cô càng thêm lo lắng.

Nhìn qua căn phòng mà tiểu quận chúa đang nằm, cô mở cửa bước ra. Lữ Phương đứng ngoài cửa để đề phòng bất trắc, nhìn thấy sắc mặt Dạ Dao Quang bước ra không tốt liền hỏi: “Chạy rồi sao?”

Dạ Dao Quang gật đầu: “So với những gì chúng ta tính thì nó còn giao hoạt hơn!”

Không ở trong phòng, nó vẫn có thể từ trong phòng chạy ra, biết có người có thể đang đứng ở ngoài cửa nên đổi hướng. Lực tấn công của bóng yêu thấp nhưng lực ẩn giấu lại là giỏi nhất, mà lại không có bất kỳ yêu khí nào.

“Hắn bị trọng thương, nếu không muốn bị tan biến thì ắt sẽ phải đi tìm thức ăn”. Ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn xuống.

“Lữ tiên sinh chúng ta chia nhau ra hành động thôi”.

Thức ăn của bóng yêu chỉ là máu thịt của nữ nhi chứ không kén chọn, bởi vì đối với hắn chỉ có thứ này mới có tác dụng. Nơi gần nhất bây giờ chỉ có hai chỗ, một là phòng của Ấu Ly và Nghi Phương, một là chỗ nha hoàn của tiểu quận chúa. Dạ Dao Quang trả lại bảo kính cho Lữ Phương, nhanh chóng quay về phòng của mình. Cô không phải vì lo cho Ấu Ly và Nghi Phương, cô lo là vì trong phòng có Kim Tử.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Hy Sinh Người Vô Tội

Dạ Dao Quang về đến phòng, Ấu Ly và Nghi Phương vẫn đang thức. Hai người bọn họ đều đang thấp nển làm việc, Ấu Ly đang thiêu thừa may vá, còn Nghi Phương thì đang luyện chữ. Nhìn thấy Dạ Dao Quang, hai người đều dừng lại đứng lên:

“Cô nương về rồi!”

Khẽ gật đầu, Dạ Dao Quang thấy Kim Tử chơi trên giường với con bướm mà nó vừa với bắt được, dùng linh lực của nó để khống chế con bướm trong phạm vi nhất định, vui vẻ chơi đùa. Kim Tử không có phản ứng gì chứng tỏ bóng yêu không có trong phòng này.

“Đêm khuya rồi, đừng làm tổn thương mắt!” Dạ Dao Quang nhẹ nhàng nhắc nhở, sau đó Ấu Ly và Nghi Phương nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi bước lên phía trước giúp cô đi ngủ. Dạ Dao Quang giơ tay lên ngăn lại: “Mọi người nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta còn có chút việc”.

Hai người chỉ có thể nghe lời rồi đi ngủ, Dạ Dao Quang để giữa hai người họ một tấm bùa trấn yêu, sau đó bước lên véo tai Kim Tử vẫn đang mãi chơi nói: “Đừng chơi nữa, trông chừng chỗ này cẩn thận cho ta!”

“A!” Vẻ mặt Kim Tử giận dữ, sau đó thấy sắc mặt Dạ Dao Quang khó coi nên chỉ khẽ kêu, nằm trên giường với dáng vẻ như con dâu nhỏ vậy.

Dạ Dao Quang mặc kệ nó rồi đi ra khỏi phòng, để phòng bất trắc vẫn nên đặt la bàn trước cửa phòng của đám người Ôn Đình Trạm đang nghỉ ngơi. Tuy bóng yêu không ăn nam giới, nhưng chưa chắc hẳn sẽ

không giết một hai người để tạo hỗn loạn. Làm xong mọi việc, Dạ Dao Quang mới đi tìm Lữ Phương, lúc này Lữ Phương đang ở trong phòng nha hoàn của vương phi. Máy người nha hoàn này đều là gái chưa chồng, Lữ Phương lại là một người đàn ông, xông vào phòng nữ nhi như thế quả thực có chút lo lắng bất an, may mà Lữ Phương nhờ Trác Phong dẫn đi.

“Dạ cô nương, bên kia cũng không có sao?” Lữ Phương nhìn Dạ Dao Quang thì đã biết không thấy dấu vết của bóng yêu rồi.

“Lẽ nào nó đã rời khỏi chỗ này đi đến chỗ khác rồi?”

“Không đâu!” Dạ Dao Quang kiên quyết phủ định.

“Nó bị ta làm cho thương nặng, nếu không nhanh chóng ăn gì đó thì chắc chắn sẽ không có sức để chạy!”

Thoát khỏi sự ràng buộc của bảo kính, bóng yêu coi như đã mất đi hai cánh tay của mình rồi. Người cần chữa trị, bóng yêu thì cũng cần phải bồi bổ, nếu không nó có muốn chạy thì cũng không có sức để mà chạy.

Lúc mọi người còn đang rối loạn, ánh mắt Dạ Dao Quang nhanh chóng quét qua nha hoàn của vương phủ. Ánh mắt cô lập tức có chút ngờ vực, liền bước lên phía trước hỏi: “Trong số các người vẫn còn một nha hoàn nữa, hôm nay lúc đến nhà trọ người đó đã ôm tiểu quận chúa vào trong, người này bây giờ đâu rồi?”

Đám nha hoàn bị hỏi cả người đều run lên bần bật, có một nha hoàn bình tĩnh nhất liền mở miệng trả lời: “Thưa cô nương, tiếng ngáy ngủ của nha hoàn này rất to, vừa nãy còn cãi nhau với hai tiểu nha hoàn vài câu, giờ đã ôm chầm đi ra rồi ạ!”

“Đi đâu rồi?” Ánh mắt Dạ Dao Quang lạnh lùng hỏi.

“Đằng sau có một cái nhà nhỏ...”

Nha hoàn kia còn chưa nói xong, Dạ Dao Quang nhanh như gió đã biến mất trước mắt bọn họ. Nói là một cái nhà nhỏ nhưng thực ra là một cái nhà kho nhỏ không biết xây ra để làm gì, Dạ Dao Quang còn chưa đến gần thì đã thoáng ngửi thấy mùi máu tanh rồi!

Lúc này, Trác Phong cũng dẫn theo người tới sau, Lữ Phương ở lại phòng của đám nha hoàn làm phép xong rồi cũng chạy ra. Tuy nhiên lúc bọn họ nhìn thấy thì đây cũng chỉ là một thi thể không nguyên vẹn mà thôi, đầu như bị một con dao cắt lòn cắt một nhát, máu trên mặt nàng ấy còn chưa chảy hết, trên môi còn nở một nụ cười mãn nguyện. Ngủ ở một nơi như vậy mà vẫn cảm thấy mãn nguyện, có lẽ nàng ấy đã từng là một người nông dân nghèo khổ, nghĩ đến việc mình được người nhà có tiền mua thì sau này sẽ không cần lo lắng về cơm ăn áo mặc nữa, cho nên dù có bị bắt đến nơi như vậy thì vẫn nở nụ cười vui vẻ. Trái ngược hoàn toàn với nét mặt của nàng ấy chính là thân thể của nàng ấy, một cái xác nhẹ như không, máu bị hút sạch, mùi máu tanh hoàn toàn là máu từ trong cổ chảy ra ngoài.

Trác Phong biết không ít người bị giết, nhưng nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy lạnh người.

Nhưng đối với Dạ Dao Quang mà nói, hình ảnh này vốn không đáng sợ chút nào. Cô từ từ bước lên, lòng bàn tay ngưng khí, cố ý tránh khỏi Lữ Phương. Toàn bộ khí ngưng tụ đều là Thủy khí của khí ngũ hành, Thủy khí từ từ ngưng tụ tạo thành một Thủy châu trong suốt. Tay kia của cô không ngừng vận khí, từ từ chuyển động, xung quanh có một luồng âm khí mà người thường không nhìn thấy được đang vây quanh Thủy châu bắt đầu chuyển động, nhưng lại chần chừ không chịu hòa vào Thủy châu.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang liền nói: “Ta biết người chết thảm, ta sẽ siêu độ cho người. Người muốn trở thành oan hồn ác quỷ hay là ngoan ngoãn đi vào vòng luân hồi này, ta có thể cho người một cơ hội để người lựa chọn”.

Đêm rất khuya rồi, tiếng của Dạ Dao Quang rất khẽ.

Nhưng đứng sau cô ngoài Lữ Phương ra thì mọi người ai cũng cảm giác thấy có một luồng khí lạnh truyền từ gót chân lên thẳng đỉnh đầu, tất cả mọi người đều đang run sợ.

Luồng âm khí này quanh quần chốc lát, cuối cùng thì nó cũng xuất hiện trong Thủy châu mà Dạ Dao Quang ngưng tụ ra. Dạ Dao Quang nắm tay lại, giữ Thủy châu trong lòng bàn tay, sau đó quay ra nói với Trác Phong: “Đối đãi tử tế với người đã chết, thi thể này các người tự xử lý đi!”

“Tấm lòng Dạ cô nương thật nhân hậu!” Vẻ mặt Lữ Phương tỏ rõ sự tán thưởng.

Không phải ai cũng sẽ đồng ý làm bản thân mình hao tổn tu vì để siêu độ cho một người không thể cho mình bất kỳ một lợi ích nào, việc như vậy người ta gọi là tổn công vô ích.

“Nhưng không thẹn với lòng”. Dạ Dao Quang nhẹ nhàng nói một câu rồi trở lại phòng của đám nha hoàn của vương phi. Đám nha hoàn đều đang sắp xếp lại từng bộ y phục trong phòng, thấy Dạ Dao Quang quay lại, ai cũng quay ra nhìn nhưng cảm xúc của mỗi người lại hoàn toàn không giống nhau. Dạ Dao Quang liếc mắt qua rồi hỏi nha hoàn lúc trước vừa trả lời: “Là ai đã đuổi nha hoàn kia ra ngoài?”

Mấy người họ đều run run, trong đó có một người liền lùi lại phía sau. Dạ Dao Quang phát tay, năm ngón tay biến thành móng vuốt dùng lực kéo một cái, nha hoàn lùi lại phía sau kia liền bị kéo ra ngoài.

“Sao vậy?” Lúc này lão ma ma bên cạnh vương phi cùng hai nha hoàn trực đêm chạy tới.

“Ma ma cứu mạng!” Nha hoàn bị Dạ Dao Quang bắt lập tức gân cổ kêu to.

“Dạ cô nương, chuyện này là thế nào, nha đầu kia đã làm gì mạo phạm đến cô sao? Lão nô sẽ đi bắt lại với vương phi nương nương, cô nương đừng tức giận”. Lão ma ma bước lên nói.

Dạ Dao Quang cười nhạt, lời nói giống như khách khí nhưng thực chất là muốn nói với Dạ Dao Quang rằng đánh chó thì cũng phải nể mặt chủ: “Làm gì có chỗ nào đặc tội với ta, yêu quái bám trên người tiểu quận chúa đã bị đuổi ra...”

Nói đến đây Dạ Dao Quang cố ý dừng một chút, nhìn thấy sắc mặt của lão ma ma lộ rõ vẻ vui mừng, cô lại chuyển đề tài: “Có điều yêu quái kia rất giao hoạt, ta và Lữ tiên sinh đều không thể bắt được nó. Nếu đã không thể dẫn nó ra, vậy rất có thể là yêu quái kia rất thích tiểu quận chúa...”

Sắc mặt lão ma ma liền trở nên trắng bệch, Dạ Dao Quang thấy sắc mặt của bà ta không ngừng thay đổi rồi lại nói tiếp: “Chuyện này không phải vì an nguy của tiểu quận chúa, ta cố tình nghĩ ra cách này làm cho yêu quái kia bị thương, khiến nó phải đi tìm thức ăn để bồi bổ. Nhân cơ hội này, ta sẽ dùng một nha hoàn của vương phủ để làm mồi dụ, đúng lúc chọn ra được một người, không biết lão ma ma có nữ hay không?”

“Chuyện này...” Nhìn sắc mặt lão ma ma trắng bệch, nha hoàn liêu mạng lắc đầu, sau đó nhìn thấy Lữ tiên sinh đang đi ở đằng sau.

“Lữ tiên sinh, làm vậy có được hay không?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Tiêu Diệt Bóng Yêu

Lữ Phương gật đầu: “Đây là cách tốt nhất!”

Tuy trên người tiểu quận chúa luôn có bùa trấn yêu, bóng yêu sẽ không thể nhập lại vào cơ thể nàng nhưng nếu không tiêu diệt bóng yêu thì đến cuối cùng nó sẽ là một mối họa lớn. Có vài người làm nô bộc nhưng nhìn người khác lại kém hơn mình một bậc, nếu như hôm nay không phải những người này ghét bỏ rồi đuổi đi thì nha hoàn ngoài kia sẽ không phải chết. Nếu đã như vậy, hà tất không để cho bọn họ biết mình cũng chỉ là một nô bộc mà thôi.

“Nếu đã như vậy thì mọi người sẽ nghe theo sự sắp xếp của Dạ cô nương!” So với tiểu quận chúa thì một đứa nha hoàn nhỏ bé có là cái gì. Nhìn nha hoàn kia bị dọa đến ngất đi, lão ma ma hừ lạnh nói:

“Vương phi cho cả nhà người ăn no mặc ấm, nếu như người là người thông minh thì hãy nghĩ cho cha và mẹ người!”

Quay lại với nha hoàn khinh người kia, giờ toàn thân đã cứng đờ, cuối cùng sắc mặt xám mét ngã ngõ xuống đất. Biến cố này khiến cho tất cả nha hoàn ở trong phòng đều im thin thít đến thở mạnh cũng không dám thở.

“Đi theo ta!” Dạ Dao Quang lạnh nhạt nói một câu với nha hoàn đang nằm bò dưới đất.

Cơ thể nha hoàn kia không ngừng run rẩy, tay chân mềm nhũn đứng lên giống như cái xác không hồn đi cùng Dạ Dao Quang.

“Lư tiên sinh, chắc chắn cái bóng yêu vẫn chưa đi khỏi nhà trọ, nó cũng không dám chạy xa như vậy”. Tuy đã thuận lợi được một lần nhưng để bóng yêu hồi phục thì vẫn còn kém xa, ít nhất thì cũng phải ăn hai ba người nữa thì mới được.

“Bây giờ làm phiền ông bày trận để ngăn nó lại”.

“Được thôi!”

Lư Phương gật đầu đồng ý, sau đó cả người nhảy lên nóc nhà để có thể nhìn rõ bố cục của cả nhà trọ này, lúc đến giữa nóc nhà liền ngồi khoanh chân lại, chuyển động làm phép. Từng tấm bùa một đều bay lên tạo thành một đường thẳng, “âm” một tiếng, lá bùa ở giữa đang bay trong không trung bỗng nhiên bốc cháy. Lư Phương hướng tay về phía Càn vị giữa ngọn lửa đang cháy trong không trung rồi hai tay tiếp tục hướng về phía Khảm vị và Khôn vị.

Cửu cung bát vị đều bay trong đám lửa, ngọn lửa không rơi xuống nhưng đã tắt, không để lại dấu vết gì.

“Ta thấy người rất căng thẳng, hay là người đi nhà xí trước đi!” Dạ Dao Quang nhẹ tiếng nói với nha hoàn đứng bên cạnh.

Trong lòng của nha hoàn kia đã như đồng tro nguội giống như con rối bị giật dây, nghe Dạ Dao Quang nói xong liền từ từ di chuyển về hướng nhà xí. Dạ Dao Quang lấy Thiên Lân ra rồi nhỏ một giọt máu tươi trên đầu ngón tay lên đó, sau đó dùng khí ngũ hành bao quanh một lớp để âm khí của Thiên Lân tạm thời bị phủ kín lại. Ngón tay lướt qua một cái, Thiên Lân giống như một chiếc trâm cài tóc bình thường rồi cài vào búi tóc của nha hoàn.

Mà khi đó Dạ Dao Quang đã bay lên nóc nhà, ánh mắt luôn nhìn theo cơ thể của nha hoàn đó. Nhìn nha hoàn đó đi đến nhà xí, trên con đường này ngoài đi qua hai khúc quẹo ra thì cũng chẳng có động tĩnh gì. Nha hoàn

đó rất nhanh đã đi đến trước cửa của nhà xí, sau đó kéo cửa nhà xí ra rồi vén tấm vải nặng trĩu lên và đi vào trong.

Trong nháy mắt khi tấm vải nặng trĩu trong nhà xí rơi xuống, ánh nền trong nhà xí điểm sáng liền phản chiếu một cái bóng giống như một bộ khung xương. Cái bóng như một ngọn núi nặng từ sau lưng của nha hoàn từ từ nghiêng đầu ép xuống, vẫn cứ nhắm cổ của nha hoàn mà cắn.

Trong nháy mắt lúc bóng yêu đang cúi xuống, Dạ Dao Quang chuyển động đầu ngón tay. Thiên Lân bắn ra nhăm thẳng cơ thể bóng yêu mà đâm, bóng yêu như một khối dẻo dai trong suốt không gì mỏng bằng bị Thiên Lân kéo lại làm cái bóng dài ra, dường như nó muốn xuyên thủng Thiên Lân. Lúc này Dạ Dao Quang đã giải phóng cho khí âm sát của Thiên Lân, luồng khí âm lạnh nhanh chóng bao trùm lấy bóng yêu, cơ thể bóng yêu giống như bị ngâm vào trong nước vậy, không ngừng dao động.

Tất cả những việc về sau, nha hoàn hoàn toàn không biết gì cả. Thực sự là nàng ta đi vệ sinh, sau đó thần thờ đứng lên, vén tấm vải nặng trĩu ra rồi đi ra ngoài. Nhìn đồ ngon đến miệng rồi mà lại cứ thế đi mất, bóng yêu không cam tâm nhưng nó đang bị Thiên Lân giữ lại, không thể nào thoát ra nổi cho nên tay của nó giơ ra dài vô hạn bám theo nha hoàn kia ra khỏi nhà xí. Dạ Dao Quang thấy vậy liền giẫm chân, giơ tay lên, hai khí ngũ hành Thủy Mộc như hai sợi bạc đan xem nhau bay tới. Trong nháy mắt khi tay nó bắt được nha hoàn thì đã bị trói lại, đúng lúc Dạ Dao Quang đáp đất nên đã kéo nha hoàn lùi lại phía sau. Cô xoay cơ thể lại, khí ngũ hành nhanh chóng trói chặt tay của bóng yêu lại.

Cô khẽ kéo nhẹ, Thiên Lân bay ra ngoài trong nháy mắt, cả người bóng yêu cũng bị Dạ Dao Quang lôi từ nhà xí ra ngoài. Khuôn mặt ghê tởm như ma quỷ đen nhánh, nó nhắm Dạ Dao Quang mà cắn, khí ngũ hành quanh quần khắp người Dạ Dao Quang khiến nó đâm vào “âm” một tiếng rồi bị bắn ra ngoài. Sau đó nó lại bị Dạ Dao Quang dùng Thiên Lân và khí ngũ hành trói lại, dù cho có thoát xác lần nữa thì cũng không thể thoát nổi.

Bóng yêu cũng biết mình không thể nào thoát được nên cả người nó nổ “ầm” một tiếng, bóng đen tỏa ra khắp nơi. Những phần chưa kịp ẩn nấp bốn phía bị trói buộc trong tay Dạ Dao Quang đã nhanh chóng bị tiêu tán.

Dạ Dao Quang đứng yên, cô ngược mắt nhìn Lữ Phương: “Phần còn lại phải giao cho tiên sinh rồi!”

Bóng yêu là loài yêu quái không biết đau cho nên trong tình huống nguy hiểm nhất, nó sẽ không tiếc gì mà không để cho bản thân nổ tung, đây không phải là tự sát mà là cố tìm đường sống cho mình. Mặc dù cái giá phải trả cho việc làm này là rất lớn nhưng chỉ cần thoát khỏi thì nó lại có thể tự làm mới ngưng tụ cơ thể lại, đi kiếm đồ ăn để bồi bổ thì vẫn có thể tái sinh được. Vì bóng yêu như vậy nên mới chính là nguyên nhân khó đối phó nhất. Nếu như không có Lữ Phương, chắc chắn Dạ Dao Quang phải dùng đến cả Tử Linh châu.

Ở trên không Lữ Phương nhanh chóng thi pháp, cả nhà trọ được Lữ Phương vẽ ra cừu cung vây lại, từng lưới lửa trong suốt trong không trung liên xuất hiện. Từng phần phân tán bay ra của bóng yêu một khi đụng phải lưới lửa nửa này thì sẽ bị thiêu rụi, còn lại một ít phần ẩn náu bay ra cũng không thể thoát khỏi bảo kính của Lữ Phương chiếu rọi. Sau khi mỗi một tấc đất của nhà trọ bị bảo kính quét qua xác thực là không còn lại một chút tàn tích nào nữa, Lữ Phương mới thu lại trận pháp và bảo kính, sau đó nhảy xuống.

“Lão phu đi khắp thiên hạ hai mươi năm nay, gặp phải không ít yêu quái nhưng đây là lần đầu tiên ta gặp phải loại bóng yêu này. Tuy nó không hung tàn lợi hại gì nhưng đối phó với nó lại tốn nhiều công sức nhất”. Lữ Phương nhìn ánh mắt Dạ Dao Quang rồi thở dài.

“Dạ cô nương tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã luyện tới Trúc Cơ trung kỳ, còn có hai linh căn Thủy Mộc, khó trách ngay đến cả Nguyên Ân đại sư cũng phải khen ngợi. Tuy lão phu ít tu luyện nhưng cũng quen biết không ít

các tiên môn tu luyện, tư chất tự nhiên của Dạ cô nương trong thiên hạ chắc chỉ có duy nhất thiếu chủ Vân Phi Ly của Phiêu Mạc Tiên tông mới có thể sánh bằng”.

“Lữ tiên sinh quá khen rồi!” Dạ Dao Quang khách khí nói.

“Cả đời ta luôn xem trọng duyên phận, hôm nay có thể làm quen với Dạ cô nương thì cũng xem như là có duyên phận. Nếu Dạ cô nương không chê, ta lại lớn hơn cô nên có thể gọi cô một tiếng tiểu hữu!” Lữ tiên sinh nói.

“Vậy thì còn gì bằng!” Dạ Dao Quang đồng ý.

Lữ Phương càng ngày càng yêu thích tiểu bối Dạ Dao Quang này. Nếu không phải kết bạn ngang hàng với Nguyên Ân thì hẳn đã muốn nhận thân, liền quan tâm nói: “Trời cũng không còn sớm nữa, nhân lúc trời vẫn chưa sáng, Dạ cô nương mau đi nghỉ ngơi một lát đi!”

“Vậy làm phiền tiên sinh giải quyết nốt những chuyện còn lại rồi!” Dạ Dao Quang cũng không khách khí nữa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Thẻ Tre

Dạ Dao Quang về đến phòng, để nguyên quần áo đặt lưng xuống chìm vào giấc mộng. Ấu Ly ngồi dậy, tay chân nhẹ nhàng lấy ra các thứ như bát hương, nhẹ nhàng đốt hương Thanh Phong (1). Đây là lời dặn dò của Ôn Đình Trạm, nếu như Dạ Dao Quang ra ngoài làm phép, hoặc sau khi quá mệt mỏi thì phải đốt hương khi Dạ Dao Quang nghỉ ngơi.

Vì vậy, Dạ Dao Quang vốn dĩ chỉ muốn nằm ngủ hai tiếng nhưng vừa ngủ thì đã ngủ luôn cả một buổi sáng. Đến khi cô mở mắt, nhìn thấy những ánh nắng chói mắt, cô không khỏi kinh ngạc. Ngay cả Kim Tử, chú khỉ mà khi cô ngủ bao lâu thì nó cũng ngủ gần đó, cũng đã không còn ở trên giường nữa, sau khi cô ngửi thấy mùi hương thơm còn lưu lại ở trong phòng mới không khỏi bật cười.

Sau khi cả người như được tắm, cảm giác thoải mái thông thường lại trở nên vô cùng sáng khoái. Ấu Ly gác ở bên ngoài cùng với Nghi Phương rất nhanh đã nghe được tiếng động, tay chân nhanh nhẹn giúp Dạ Dao Quang rửa mặt súc miệng, rồi đưa Dạ Dao Quang đến căn phòng của Ôn Đình Trạm. Trên bàn đồ ăn đã bày xong, Dạ Dao Quang thật sự đói rồi, cô ngồi đối diện với Ôn Đình Trạm, cầm lấy đũa rồi ăn ngấu ăn nghiêng.

Ôn Đình Trạm vốn dĩ không ăn, chỉ là đang cẩn thận gấp thức ăn cho cô, nhặt sạch xương của món cá kho tương mà cô thích ăn rồi mới để vào bát của cô. Đợi đến khi cô ăn uống no đủ rồi, Ôn Đình Trạm mới đem hộp đồ nữ trang mà trên mặt gỗ lim vẽ hoa văn hình “phượng xuyên mẫu đơn” (2) đẩy đến trước mặt Dạ Dao Quang: “Người của vương phi sáng sớm đã khởi hành, thấy muội đang nghỉ ngơi cũng không muốn làm phiền. Đây là

quà cảm ơn mà vương phi sai người mang đến. Lữ tiên sinh vội trở về nhà, sáng sớm cũng đã rời đi, nói là mời muội đến Diên An du ngoạn.”

Ôn Đình Trạm nói xong, lại lấy ra một túi gấm màu đỏ thắm làm bằng vải thường, cũng không thêu hoa văn, đặt ở trên hộp đồ nữ trang: “Đây là quà gặp mặt mà Lữ tiên sinh tặng muội.”

Dạ Dao Quang cầm lấy túi gấm rồi mở ra, là một tấm thẻ tre màu xanh biếc. Hai đầu thẻ tre có hoa văn rồng, sau đó là một hình vẽ bát quái, viền ngoài có mây lành, ở giữa là hình cô gái mình người đuôi rắn với bộ quần áo màu xanh bay bay, chạm trổ vô cùng đẹp, quần áo của cô gái là màu sắc nguyên bản của tre.

Cầm trong tay, Dạ Dao Quang cảm thấy thẻ tre nhẹ như bay này có một sức nặng không nói ra được, dường như có một luồng sức mạnh vô cùng nặng như đang ẩn giấu ở trong thẻ tre. Dạ Dao Quang nhẹ nhàng vận khí, khí ngũ hành của cô lại bị thẻ tre hút lại, sau đó viền ngoài thẻ tre xuất hiện ánh sáng màu xanh chuyển động một vòng.

“Thẻ tre này không biết đã bao nhiêu năm rồi mà lại có thể giữ được màu xanh vốn có nhất.” Chăm chú nhìn thêm, Ôn Đình Trạm không khỏi thán phục, ánh mắt dừng lại ở hình vẽ trên thẻ tre:

“Đây là... yêu quái?”

Dạ Dao Quang phì cười một tiếng: “Đây là thần thú Bạch Ly. Thời viễn cổ có bát đại thần thú là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân, Đẳng Xà, Bạch Ly, Bạch Trạch. Theo truyền thuyết, Đẳng Xà và Bạch Ly chính là tả hữu hộ pháp của Nữ Oa nương nương. Về mặt phong thủy, Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ thì rất hay dùng đến, còn Đẳng Xà cũng là một trong những lục thần (3) của thuật bói toán. Ba thứ còn lại rất ít khi xuất hiện, nhưng theo truyền thuyết vào thời kỳ thần

ma cổ xưa, bọn chúng vì sự yên bình của thiên hạ mà đã cố gắng hiến những công trạng không thể xóa nhòa.”

Bát đại thần thú ở thời viễn cổ Ôn Đình Trạm kỳ thực cũng có thấy qua những ghi chép trong sách, chỉ là không có miêu tả cặn kẽ, hơn nữa trên thẻ tre vừa hay xuất hiện chính là Bạch Ly hiếm thấy, mới nhất thời không nhận ra.

“Tiên sinh còn có dặn dò gì không?” Dạ Dao Quang vuốt nhẹ thẻ tre hỏi.

“Tiên sinh nói đây là vật mà mười năm trước ông vô tình có được, ông cho rằng vật này là vật phi phạm. Nhưng nó theo ông mười năm, cũng đã từng mời mấy người bạn thân đồng đạo một lần nghiên ngẫm, vẫn không có thu hoạch gì, hoặc là cơ duyên của vật này không có ở trên người ông. Ông ấy đem nó chuyển tặng cho muội, chính là muốn xem muội và nó có duyên gì hay không.” Ôn Đình Trạm thuật lại lời của Lữ Phương một chữ cũng không sót.

Dạ Dao Quang lại nhíu mày nhìn lại kỹ lưỡng, thật sự là không nhìn ra được một lý do nào, liền cất nó đi: “Để nó ở bên người trước đã, sau này rồi nói.”

Tiếp theo cô liền mở hộp đồ nữ trang có giá trị không nhỏ đó ra, hộp đồ nữ trang này có ba tầng, bên trong nắp có khảm một mặt gương. Tầng thứ nhất là một bộ đồ trang sức đá được khảm ngọc trắng hình bầu dục, vô cùng đẹp, cả bộ gồm có lược chải tóc, bộ dao (4), trâm thoa, băng đô, hoa cài đầu, khuyên tai, thậm chí còn có vòng đeo ở cánh tay và dây chuyền..., tính tổng cộng có hơn hai mươi thứ, tầng thứ hai lại là hai chiếc vòng tay bằng ngọc trắng như mỡ dê, tầng thứ ba là một vạm lượng ngân phiếu.

Nhìn lướt một lần nữa, Dạ Dao Quang liền đóng nắp hộp đồ nữ trang lại: “Lại kiếm được một vạm lượng, đi thôi, chúng ta mau mau khởi hành,

khi mặt trời lặn còn kịp vào thành.”

Ngày mai còn phải đi tham gia tiệc đầy tháng của Tiên phủ, không thể trì hoãn nữa. Thực ra, Ôn Đình Trạm đã dặn đám người Vệ Kinh chuẩn bị xong mọi thứ rồi, chỉ chờ Dạ Dao Quang ăn xong cơm, sau đó nghỉ một lúc là có thể lập tức lên đường. Bởi vì thời gian có hạn, đoàn người ra roi thúc ngựa cuối cùng đến chiều cũng đã vào được cửa thành của phủ thành, trước giờ Thân cũng đã vào đến nhà của mình.

Kiểu nhà này nằm ở phía đông nơi phồn hoa nhất của phủ thành trên đường Quan Vân. Căn nhà trên đường Quan Vân với hàm ý là toàn bộ xã hội thượng lưu của quận Dự Chương. Quan Vân vốn là tên của một người, cùng với hoàng đế dựng nước một cách anh hùng, cuối cùng vì Thái Tổ mà mất mạng khi chưa kịp hưởng thụ vinh hoa phú quý, qua đời lúc mới hai mươi bảy tuổi. Thái Tổ để tưởng niệm người thiếu niên với khí phách oai hùng, đã lấy địa danh nơi người thiếu niên sinh ra đặt tên là đường Quan Vân. Tiến vào trước đường còn có một cổng chào Quan Vân do đích thân Thái Tổ dựng nên, hai trăm nơi đây đã trở thành trung tâm của quận Dự Chương.

Xe ngựa dừng lại trước Dạ phủ, Dạ Dao Quang nhìn bảng hiệu có chút ngây người, căn nhà này là do Trọng Nghiêu Phàm tặng. Cô là vị hôn thê của Ôn Đình Trạm, đổi bảng hiệu cũng nên đổi thành Ôn phủ mới đúng.

“Là ta bảo người đổi đấy.” Xuống ngựa, Ôn Đình Trạm đi tới bên cạnh Dạ Dao Quang, khẽ ngẩng đầu nhìn bảng hiệu:

“Trên đó là chữ của ta, đây vốn dĩ là phần thưởng của Dao Dao, viết Dạ phủ mới thể hiện là người có năng lực thì danh tiếng sẽ tự đến.”

“Nhưng...”

“Dao Dao, nơi này là quận Dự Chương, địa bàn của Liễu gia, ta không muốn thu hút sự chú ý của người nhà họ Liễu quá sớm.” Ôn Đình Trạm

không để Dạ Dao Quang có cơ hội thắc mắc, kéo tay cô đi vào trong:

“Đi thôi, đi xem phòng mới của chúng ta, căn nhà này cũng không nhỏ hơn so với căn nhà cũ của chúng ta là mấy.”

Dạ Dao Quang để mặc cho thiếu niên phía trước kéo tay cô chạy vào trong căn nhà, thực ra Liễu gia họ Liễu, còn bọn họ Ôn, chỉ sợ là nhiều năm như vậy rồi người nhà họ Liễu sớm đã không còn nhớ người tên Ôn Trường Tùng. Trong mắt bọn họ, hai đứa trẻ đã mất cha mẹ cũng sớm đã phải trở thành hài cốt mới đúng. Cho dù có treo biển là Ôn phủ, người nhà họ Liễu vốn dĩ cũng không nghĩ xa đến như vậy.

Tuy rằng địa vị của nữ giới trong triều đại này không thấp như triều đại trước, ngang với đời Đường nhưng nếu phủ đệ mang họ của cô, vậy thì Ôn Đình Trạm sống ở trong này, cũng đủ để bị nói là ở rể. Điều này đối với nam tử thời cổ đại là một sự chà đạp lên tôn nghiêm mà rất khó có thể nhẫn nhịn...

“Dao Dao, nàng không xem nhà nhìn ta làm gì?” Ôn Đình Trạm kéo tay Dạ Dao Quang bước chậm chậm vòng qua hành lang, dưới ánh sáng rực rỡ của mặt trời chiều, khiến khuôn mặt hơi trắng của cậu nhuộm màu đỏ như màu son, xem ra vô cùng đẹp đẽ:

“Nàng không phải thường nói căn nhà dưới tên của chúng ta nhất định phải xem thật kỹ phong thủy hay sao?”

Dạ Dao Quang bỗng nhiên cười một cách thoải mái: “Vâng, phải xem thật kỹ.”

(1) Thanh Phong: Là một loại hương dây có hương thơm trong lành, ngọt ngào của hoa, của gỗ. Sau khi đốt hương bay khắp phòng, khiến tâm trạng vui vẻ, thoải mái.

(2) Phượng xuyên mẫu đơn: Trong truyền thuyết cổ đại, phượng là vua của các loài chim, mẫu đơn là vua của các loài hoa, ngụ ý là sự phú quý. Mẫu đơn, phượng hoàng kết hợp với nhau, biểu tượng cho sự tốt đẹp, tươi sáng và hạnh phúc. Nhân gian thường lấy hình phượng hoàng, mẫu đơn làm hình hoa văn chủ đạo, tượng trưng cho sự phú quý, tốt đẹp, điềm lành.

(3) Lục thần: Thanh Long, Chu Tước, Câu Trần, Đẳng Xà, Bạch Hổ và Huyền Vũ.

(4) Bộ dao: Là một loại trang sức của người phụ nữ Trung Quốc thời cổ đại, giống như cái trâm, khi đi lại thì sẽ rung lắc, thường có hình cảnh hoa, chim phượng...; thường làm bằng vàng, bạc, ngọc...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Giết Người Rồi

Tứ hợp viện, có bố cục giống với nhà trước (1) của bọn họ, nhưng diện tích đất nhỏ hơn một chút so với nhà trước của bọn họ, tuy nhiên xây dựng thoáng đãng hơn và chất liệu cũng cực tốt. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vừa đi vào sân, liền có người đến mời bọn họ đi dùng bữa. Trong nhà có hai cụ già do Trọng Nghiêu Phàm để lại, bọn họ là người bản địa, không muốn rời xa nơi chôn rau cắt rốn, lại không con không cái, Dạ Dao Quang liền giữ bọn họ lại.

Lúc ăn cơm Dạ Dao Quang đột nhiên hỏi: “Trạm ca, chỗ này cách học viện Bạch Lộc xa không?”

“Chắc là mất hai giờ đi xe.” Ôn Đình Trạm tính sơ qua.

“Vậy rất tốt, sau này chúng ta đến học viện học thì chuyển đến chỗ này sống, thế nào?” Chỗ này đi lại rất tiện, giao thông thuận tiện, Dạ Dao Quang rất thích, còn về phong thủy có cô thì không có vấn đề gì.

“Được.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

Sau bữa cơm tối, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nhân việc đi dạo bộ liền đi một vòng khu nhà, một vòng này là Dạ Dao Quang mang la bàn đi. Khu nhà không được tính là nơi ở đại cát, nhưng cũng không phải là chỗ nguy hiểm, rất bình thường và phổ biến. Dạ Dao Quang cũng không cần ở căn nhà đại cát nên cũng lười thay đổi, trước khi cô chuyển đến thì lại tới làm một hai trận pháp là được rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người ai nấy đều diện quần áo mới đi tới Tiền phủ. Tiệc đầy tháng vào thời cổ đại thường là đi ăn vào bữa trưa, nhưng Tiền phu nhân tối qua sau khi biết bọn họ vào thành, sáng sớm đã sai quản gia của Tiền phủ đích thân đến chờ. Dạ Dao Quang cũng không tiện trì hoãn nữa, dù sao cũng phải đi, mà bọn họ cũng không có việc gì.

Bởi vì thời gian còn sớm, người đến chỉ có người thân của Tiền phủ và người nhà mẹ đẻ của Tiền phu nhân. Sau khi Dạ Dao Quang đến, Tiền phu nhân liền đích thân nghênh tiếp. Một năm không gặp, Tiền phu nhân cũng không còn mặt mày ủ dột như ngày trước, hiện tại sắc mặt hồng hào, trán nhẹ nhàng thanh thoát, có thể thấy được là đang sống cực tốt.

“Dạ cô nương, ta có thể được coi là đã chờ được muội rồi.” Ôn Đình Trạm được cháu trai của Tiền phu nhân tiếp đón đi về phía bên khách nam, còn Tiền phu nhân trực tiếp dẫn Dạ Dao Quang đi về phía phòng ngủ của mình, đầu tiên giới thiệu một lượt những người trong nhà Phương thị, mẫu thân của Tiền phu nhân rồi vội vã đích thân bế con trai cho Dạ Dao Quang nhìn:

“Dạ cô nương mau xem, đây chính là Lỗi nhi của ta.”

Đứa trẻ bởi vì sinh non, mặc dù Tiền phủ nuôi dưỡng vô cùng cẩn thận nhưng vẫn không lớn bằng những đứa trẻ sinh đủ ngày. Một cục bột trắng nhật đang mở đôi mắt đen tròn như quả nho nhìn xung quanh, vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang liền cong người hướng về phía cô.

“Trời ơi, Lỗi nhi của chúng ta muốn dì Dao bế đây mà.” Tiền phu nhân không chút do dự đưa bảo bối như cục vàng của nàng cho Dạ Dao Quang.

Trên người cô có khí ngũ hành chuyển động, năng lực cảm ứng của trẻ nhỏ rất mạnh, lại gần cô sẽ cảm thấy thoải mái, về cơ bản thường những đứa trẻ chưa đầy trăm ngày đều sẽ muốn lại gần cô. Động tác của Dạ Dao

Quang thuần thực ôm lấy đứa bé, sau đó giơ tay đập nhẹ lên mũi nó, một tay bế đứa trẻ, một tay lấy ra một miếng ngọc. Mặt trước của miếng ngọc khắc hình một con khỉ rất sống động, mặt sau là hình Phật có bản mệnh là khỉ - Đại Nhật Như Lai Bồ Tát, miếng ngọc này cất giấu trong nhà của cô gần một năm, lúc này mới lấy ra.

“Đây là quà đầy tháng tặng cho Lỗi nhi. Miếng ngọc này phải giữ nó cẩn thận, chớ đánh rơi, cũng không được qua tay nhiều người, càng không thể để nó dính bẩn.” Dạ Dao Quang đặt miếng ngọc vào trong khăn bọc của đứa trẻ, đứa trẻ còn nhỏ, không thể đeo đồ vật.

Tiền phu nhân dĩ nhiên biết đồ mà Dạ Dao Quang lấy ra tuyệt không phải là thứ đồ thông thường, là thứ mà có tiền cũng không mua được. Đứa trẻ lát nữa còn phải bế ra ngoài gặp khách, vì sợ không cẩn thận sẽ đánh rơi, Tiền phu nhân quyết định lấy nó xuống bảo quản cẩn thận, nhưng nàng vừa mới cầm miếng ngọc đi, Tiền Lỗi liền oa oa khóc to lên.

Tiền phu nhân kinh ngạc chỉ có thể đặt miếng ngọc về chỗ cũ, vừa đặt xuống đứa trẻ liền không khóc nữa, ngược lại lại cười khanh khách khiến cho người trong phòng đều dở khóc dở cười, rất nhiều người bắt đầu trêu đùa.

“Có chuyện gì mà cười vui thế, nói ta nghe với.” Lúc này một âm thanh quen thuộc truyền đến, mọi người nhìn qua, chính là Dương đại thái thái dẫn theo hai người con gái của mình là Dương Tịch Hà và Dương Tịch Dung.

“Hàn tử tử đến rồi, mau mời vào.” Vào đến phòng lại giới thiệu một lượt, sau khi mọi người ngồi xuống, Tiền phu nhân mới đem chuyện vừa rồi kể một lượt:

“Cậu ấm nhỏ nhà chúng ta còn nhỏ như vậy đã biết đồ mà dì Dao tặng là đồ tốt, không nỡ để người khác đụng đến rồi.”

“Dao tử tử!” Dương Tịch Dung bước đến bên cạnh Dạ Dao Quang miệng ngọt ngào gọi một tiếng.

“Xem vai vế này loạn hết rồi.” Phương thị, mẫu thân của Tiền phu nhân không khỏi cười nói:

“Lỗi nhi gọi Dạ cô nương là dì Dao, Dung nhi lại gọi Dạ cô nương là tử tử, vậy Lỗi nhi há chẳng phải là cũng phải gọi Dung nhi là bà cô nhỏ sao?”

Mọi người vừa nghe nhưng không hiểu chuyện gì như thế này, Tiền phu nhân đã kéo Dạ Dao Quang nói: “Ta không quan tâm, ta thích Dạ Dao Quang thì sẽ gọi là Dao Dao muội. Hàn tử tử, tử phải bảo con gái của tử đổi cách gọi rồi.”

Dương đại thái thái liền gật đầu đồng ý: “Phải phải phải, đổi cách gọi, đổi cách gọi, Dung nhi mau gọi dì Dao.”

Dương Tịch Dung, một cô gái nhỏ tầm bảy tám tuổi, nàng chỉ nhỏ hơn Ôn Đình Trạm ba, bốn tuổi, bây giờ phải gọi Dạ Dao Quang có mười ba tuổi là dì, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nhăn nhó: “Dì Dao...”

Bộ dạng này chọc cười tất cả mọi người.

“Ai gọi thế nào cũng được.” Dạ Dao Quang giơ tay sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Dương Tịch Dung. Cô đang nghĩ đến Dương Tử Quân, dù sao cũng là bạn đồng môn với Ôn Đình Trạm, sau này thay đổi vai vế sẽ không tốt.

Dương đại thái thái tất nhiên cũng là nghĩ đến con trai mình, thế là cười nói: “Tình cảm này tốt.”

Thời gian cười nói vui vẻ cùng với mọi người trôi qua, khách của Tiền phủ lần lượt đến, Tiền viên ngoại gần ba mươi tuổi mới có con dĩ nhiên là

không khỏi sung sướng mở tiệc rượu lớn. Lấy một cái cố vô cùng hay, bày ra chín mươi chín bàn, mời đến những đầu bếp và quán rượu nổi tiếng nhất của phủ thành, thu gom những nguyên liệu nấu ăn khắp các nơi, còn có gánh hát nổi tiếng.

Phía trước vẫn còn chưa khai tiệc, Dương đại thái thái và người nhà mẹ đẻ của Tiền phu nhân giúp Tiền phu nhân tiếp đãi nữ thân quyến xem kịch ở trong sân. Trình độ thưởng thức văn hóa hí khúc (2) Trung Quốc của Dạ Dao Quang một chút cũng không có, nhưng không hòa đồng lại không hay, thế là liền ngồi dưới sân khấu nghỉ ngơi. Dương Tịch Hà ngồi bên cạnh cô, luôn miệng nói là kịch gì, rồi lại nhắc đến điển cố của vở kịch đó, vô cùng chăm sóc Dạ Dao Quang.

“Nước đổ rồi.” Vở kịch mới vừa mới bắt đầu, Nghi Phương, người bưng nước trà cho Dạ Dao Quang, đột nhiên run tay khiến nước trà đổ ra ngoài, may mà không bắn lên người Dạ Dao Quang.”

“Nô tỳ tay chân vụng về, cô nương thứ tội.” Nghi Phương gục đầu xuống nhận lỗi.

Âm thanh trên sân khấu vang dội, cái chén cũng không rơi xuống đất, cũng không có ai chú ý đến. Dạ Dao Quang thấy tay áo của Nghi Phương ướt một khoảng lớn: “Ấu Ly đưa em ấy đi tìm Bích Ngọc, người hầu của Tiền phu nhân, bảo Bích Ngọc tìm một bộ quần áo cho em ấy thay.”

“Vâng.” Ấu Ly liền dẫn Nghi Phương rời đi.

Bọn họ rời đi với thời gian khoảng một nén nhang vẫn chưa quay trở lại. Chân mày Dạ Dao Quang bỗng giật giật, liền nghe thấy tiếng thét chói tai từ xa vọng tới: “Giết người rồi, người đầu mau tới, giết người rồi...”

(1) Nhà trước: Ý chỉ nhà do tổ tiên để lại cho.

(2) Hí khúc: Các loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc và các loại kịch hát địa phương. Kết hợp múa hát để diễn một cốt truyện.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Ôn Lừa Gạt

Bên này một vở kịch vừa mới hạ màn kết thúc, chính là lúc yên tĩnh nhất, vì vậy tiếng kêu chói tai lập tức khiến sắc mặt của tất cả phụ nữ đang có mặt đều trắng nhợt. Dạ Dao Quang nhanh chóng đứng dậy, bay vọt về phía âm thanh truyền đến.

Tốc độ của Dạ Dao Quang nhanh như vậy nhưng cũng không bằng những khách nam ở vườn trước, nơi cách phòng khách khá gần. Khi Dạ Dao Quang đến, tôi tớ của Tiền phủ đã vây quanh một vòng, Ôn Đình Trạm cũng đã ở hiện trường, đứng bên cạnh cậu là Dương Tử Quân, còn có Dương viên ngoại và Tiền viên ngoại, sắc mặt của cậu cũng không tốt.

“Là nàng ta, là nàng ta giết người, chính mắt tiểu nhân nhìn thấy.” Một giọng nói ồm ồm khàn khàn của đàn ông vang lên, Dạ Dao Quang nhìn theo hướng ngón tay của hắn thì nhìn thấy người mà hắn chỉ chính là Nghi Phương, người đã thay quần áo.

Nằm trên vũng máu trong phòng khách là một con hát vẫn còn chưa tẩy trang, mặc quần áo bình thường, một cái kéo cầm ở đằng sau lưng, trên đất vẫn còn một chén trà bị vỡ, nước trà văng xa một chút.

“Người nói láo.” Vệ Kinh đứng ở bên cạnh Ôn Đình Trạm lập tức gân cổ lên gào.

Việc này khiến ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm ung dung xoay người hướng về phía Tiền viên ngoại chấp tay thi lễ:

“Tiền viên ngoại, bị cáo giết người chính là nha hoàn trong phủ, nha hoàn trong phủ ta không thù không oán với gánh hát mà quý phủ mời tới, tại sao nữ nhân yếu đuối hèn mọn này lại có thể không chút phòng bị đâm chết một người đàn ông cao hơn sáu thước? Không có động cơ giết người là điều thứ nhất. Người đàn ông này nằm ở dưới bàn, cách cửa lớn chỉ có năm, sáu bước, nha hoàn nhà ta từ cửa bước vào, người đàn ông bao nhiêu năm làm nghề diễn hí khúc, tay chân tai mắt chắc chắn rất nhạy bén, thế mà một chút cũng không phát hiện ra, lại bị nha hoàn nhà ta đâm chết, không hợp với lẽ thường tình là điều thứ hai. Không phải là tiểu tử bao che, nhưng kỳ thực việc này chỗ nào cũng lộ ra điều kỳ quặc.”

Lời nói của Ôn Đình Trạm thật khiến người ta rơi vào suy nghĩ miên man. Một nữ nhân chưa đến tuổi cập kê, một người đàn ông trưởng thành, hơn nữa người hát hí khúc trời sinh là phải luyện tập tư thế, khả năng hát và nghe so với người bình thường càng phải thận trọng mới đúng.

“Vị tiểu công tử này e rằng không biết, nha đầu này vốn là người trong gánh hát chúng tôi. Nàng ta thường có hành vi trộm cắp mới bị bầu gánh đuổi đi, hôm đó người tố giác nàng ta chính là người bị nàng ta giết hôm nay.” Lúc này một nữ nhân thân hình mảnh khảnh hơi gầy, vẫn còn hóa trang từ trong đám người đi ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nghi Phương.

“Người là người nơi nào? Bầu gánh của các người là người nơi nào?” Ôn Đình Trạm hỏi.

Ôn Đình Trạm ăn mặc giàu có, nữ nhân hát hí khúc đó mặc dù không cam tâm nhưng vẫn không dám tùy tiện đắc tội: “Tiểu nữ họ Vệ, tên chỉ có một chữ là Chi, chính là người đã từng ở trong gánh hát Vệ gia. Sau đó bầu gánh bệnh qua đời, chúng tôi được đại sư huynh cho nhập vào gánh hát đạo đức cao sang của ngày hôm nay, nào ngờ chúng tôi đến đây lại bắt gặp Vệ Phương đã vào nhà giàu có, còn có Vệ Kinh ăn cây táo, rào cây sung!”

“Người...” Vệ Kinh tức giận, đang muốn tiến lên nói lý lẽ, ánh mắt Ôn Đình Trạm nhìn qua hẳn, Vệ Kinh trong lòng lập tức sợ hãi lùi lại, cúi đầu không nói.

Vệ Chi thấy vậy thì càng thêm đắc ý: “Bọn họ chắc là đã nhận ra chúng tôi, ghi hận trong lòng, còn những lời mà tiểu công tử nói, tiểu nữ có thể giải thích nghi hoặc. Vệ Phương đã từng được bầu gánh Vệ hết lòng bồi dưỡng, bầu gánh Vệ không chỉ một lần dạy nàng ta dáng đi uyển chuyển, qua mặt mà không dấu vết, nàng ta nếu muốn tới gần một người thì dễ như trở bàn tay.”

“Nói xong rồi?” Ôn Đình Trạm cười lạnh nhạt một tiếng, giơ tay tóm lấy người đàn ông làm chứng để hẳn ngồi vào vị trí mà người chết trước khi ngã xuống đã ngồi, sau đó xoay người nói với những người đang vây quanh ở cửa: “Các vị xin tránh ra một lối đi.”

Tiền viên ngoại dĩ nhiên bảo đầy tớ lại giúp, chia người làm hai bên.

Ôn Đình Trạm nói với Tiền viên ngoại: “Tiền viên ngoại, phiền mời ngài tiến lên trước nhìn. Ngài nếu ngồi ở chỗ này, có người từ cửa bước vào không một tiếng động, ngài không phải là bị người ta một đao là đoạt mạng sao?” Mọi người đều nghĩ không ra, Tiền viên ngoại bước lên phía trước nhìn, ngay lập tức hừ lạnh một tiếng: “Trừ khi Tiền mỗ là người mù.”

Nghe xong lời của Tiền viên ngoại, có vài người phải rướn cổ mới nhìn thấy. Cái bóng người đàn ông bị Ôn Đình Trạm ấn ngồi tại chỗ chiếu lên mặt bàn sáng bóng. Ánh mặt trời lúc giữa trưa chiếu thẳng đến, nếu như sau lưng có người, khi khoảng cách chỉ còn khoảng hai bước thì sẽ xuất hiện bóng ngược, người chết không phải là người mù, sao lại có thể không nhìn thấy?

Ôn Đình Trạm một tay đẩy người ngồi trên băng ghế xuống dưới mặt đất, mặt đối mặt với người chết không chút nghiêng lệch, hẳn bị dọa đến

mức muốn động thủ, lại bị Ôn Đình Trạm đề lại: “Người luôn miệng nói nhìn thấy tỳ nữ của phủ ta giết người, ta ngược lại muốn hỏi, người nhìn thấy ở chỗ nào?”

Cách người chết chỉ có khoảng cách một bàn tay, người chứng kiến đó bị dọa sợ đến mức toàn thân run cầm cập, hoàn toàn không còn thấy mồm miệng nhanh nhẹn như lúc vừa nãy nữa, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Ta ta ta... ta nhìn thấy ở cửa...”

“Cửa?” Ôn Đình Trạm cười hỏi: “Cửa kia à? Cửa sân hay là cửa phòng? Giữa trưa là lúc mặt trời nguy hiểm nhất, đứng ở trong sân xa như thế, người cũng có thể nhìn rõ trong phòng, thị lực thật không tồi.”

Người đàn ông muốn nhắm mắt lại, tiếc là cũng bị Ôn Đình Trạm điểm mạnh vào huyệt vị ở khóe mắt, muốn nhắm cũng không nhắm được, chỉ có thể đối mặt với người chết không nhắm mắt đó, khuôn mặt đã không còn hồng hào nữa. Hắn hoang mang hoàn toàn không nghe rõ những cái bầy trong lời nói của Ôn Đình Trạm, ngay lập tức hoảng hốt lo sợ nói:

“Ta thấy ở cửa phòng!”

Tiếng nói vừa dứt, Ôn Đình Trạm buông lỏng hẳn, quay cả người về phía cửa phòng. Ánh mặt trời vào giữa trưa rọi vào, bao phủ trên người cậu như mạ một lớp vàng mỏng lên cậu, cậu chỉ vào cửa sân đối diện với cửa phòng: “Các vị, đây là một cái sân nhỏ, hai bên trái phải không có lối đi, cửa sân cách chỗ này chỉ có khoảng cách mười bước chân. Theo như lời hắn nói, hắn đứng ở cửa phòng nhìn thấy tỳ nữ phủ ta giết người, như vậy cũng chính là nói hắn ít nhất phải đứng ở khoảng cách giữa sân, khi cách cửa phòng khoảng năm bước chân, tỳ nữ của ta đã đứng ở cửa. Nếu đã như vậy, hắn biết rõ tỳ nữ phủ ta bất hòa với người trong phòng, tại sao lại không lên tiếng nhắc nhở? Cho dù hắn không biết được ý đồ của tỳ nữ phủ ta, vậy thì khi tỳ nữ phủ ta giơ kéo lên, tại sao hắn vẫn không nhắc nhở? Nhất định phải chờ sau khi tỳ nữ phủ ta giết người rồi mới hô hoán?”

Nói xong cậu quay người lại, khoác bộ áo vàng chói, đung đưa đôi mắt như thu ánh sáng trên châu vào trong, ánh mắt sắc bén không gì so sánh được, ngón tay chỉ thẳng vào hướng người làm chứng đã ngồi dậy nhảy ra khỏi thi thể: “Đáp án chỉ có một, người mới chính là hung thủ thực sự!”

“Không, không phải ta, không phải ta!” Người nọ không ngừng lắc đầu.

Tiền viên ngoại đã lộ ra vẻ giận dữ, việc vui tốt của ông lại bị hãm làm cho bức mình như thế này, hận không thể rút gân lột da tên này: “Áp giải hãm đi, đưa đến quan phủ!”

“Không phải ta, không phải ta mà...” Tiếng cãi lại của người nọ bị chặn lại, mấy người hộ vệ thân thể khỏe mạnh của Tiền phủ giải hãm đi.

“Chậm đã.” Ôn Đình Trạm đứng vào lúc này lại lên tiếng, đối diện với ánh mắt khó hiểu của Tiền viên ngoại, cậu cười nhẹ nói:

“Viên ngoại, giờ lành đã tới, bây giờ khí cát vào cửa, áp giải một tên hung thủ giết người ra khỏi cửa sẽ phá hồng phong thủy.”

Dạ Dao Quang suýt nữa cười thành tiếng. Tên tiểu tử này theo cô đã lâu nên khả năng lừa gạt người khác thật sự vượt trội. Đối diện với ánh mắt thăm dò của Tiền viên ngoại, Dạ Dao Quang tuy rằng không biết ý đồ thực sự của Ôn Đình Trạm là gì nhưng vẫn gạt đầu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Dụng Ý Của Trạm Ca

Phong thủy căn nhà của Tiền phủ là do Dạ Dao Quang bố trí, từ sau khi nhà họ thay đổi cổng và sân, chẳng những buôn bán thuận lợi còn có thêm con trai. Người của Tiền phủ kính sợ Dạ Dao Quang như thần thánh, đương nhiên Dạ Dao Quang nói cái gì thì là cái đó. Dạ Dao Quang đã gật đầu, Tiền viên ngoại tất nhiên sẽ nghe theo:

“Trước tiên giải hần đến phòng chứa củi, mời những người vô tội ở gánh hát tới Thiên viện”.

Sau khi sắp đặt xong, Tiền viên ngoại lại bày tỏ sự áy náy đối với các vị khách, mới để bọn người dưới sắp xếp đưa những người này tới chính viện dùng bữa. Bởi vì người chết chỉ là một con hát, hơn nữa hung thủ đã bị bắt được nên cũng không có nhiều người thực sự cảm thấy mất hứng. Tiền viên ngoại nói mấy câu mở đầu đã điều hòa được bầu không khí rồi, mọi người cũng đều bỏ khúc nhạc đệm ấy khỏi đầu.

Nam nữ không ngồi chung bàn tiệc, nhưng không phân chia sân, đều là đang cùng ngồi thành hai bên trên một chiếc thảm đỏ trên sân. Khi Dạ Dao Quang ngồi trên bàn trên thỉnh thoảng lại nhìn về phía Ôn Đình Trạm, chỉ thấy cậu dường như chẳng gửi cho cô chút ám hiệu nào. Dạ Dao Quang kỳ thực suy đoán rằng người chỉ điểm không phải là hung thủ, Ôn Đình Trạm muốn thả dây dài câu cá lớn nhưng bọn họ đều không di chuyển, người nào đi bắt cá?

"Người vừa mới đi đâu vậy?"

Dạ Dao Quang nghiêng người hỏi Ấu Ly sau lưng cô.

“Mới vừa rồi Bích Ngọc gọi nô tỳ đi giúp nàng ấy sao chép danh mục quà tặng.”

Ấu Ly có chút áy náy:

“Bích Ngọc thấy có hai nha hoàn xảy ra tranh chấp ở phòng bếp nên để nô tỳ giúp một tay, nhưng thật không ngờ...”

Không đợi Dạ Dao Quang hỏi, Nghi Phương liền nói:

“Ấu Ly tỷ tỷ mới vừa đi, đã có người truyền lời nói Vệ Lực tìm nô tỳ. Ban đầu ở đoàn kịch hát, Vệ Lực rất hay chiêu cố nô tỳ, lời Vệ Chi nói đều là lời nói dối. Nô tỳ nghĩ có phải Vệ Lực gặp khó khăn hay không, lại nghĩ đây là trong Tiền phủ, bọn họ cũng không dám gây bất lợi cho nô tỳ. Thấy Ấu Ly tỷ tỷ vội vàng đi một mình, nô tỳ vừa đẩy cửa ra đã thấy Vệ Lực chết rồi...”

Nói xong lời cuối cùng Nghi Phương đỏ cả vành mắt, Vệ Lực đã từng trợ giúp nàng, trong lòng nàng vẫn cảm kích.

Dạ Dao Quang bưng ly lên, khẽ nhấp một ngụm rượu trái cây. Thừa dịp Tiền phủ bận rộn làm nên một tí mảnh khoe nhỏ với mục đích muốn hãm hại Nghi Phương? Không phải như vậy, đối với người trong gánh hát Vệ gia, sự xuất hiện của Nghi Phương là một việc ngoài ý muốn, hơn nữa nếu không có thù sâu sắc, trừ phi là kẻ biến thái mới có thể giết người. Có thể ở chung lâu như vậy khẳng định không phải biến thái, bằng không cũng không cần đợi cho tới hôm nay, vậy chính là có mưu tính giết hãm từ trước. Lại nghĩ tới chén trà vỡ nát trong phòng, nước văng xa như vậy, không phải vỡ mất mà bởi vì phần nộ đập nát mới xuất hiện vết tích như vậy, cũng có thể nói hung thủ trước khi giết người và người chết từng có tranh chấp.

Như vậy khả năng cao nhất chỉ có thể là người làm chứng tại hiện trường xảy ra vụ án. Người tại hiện trường đều chắc chắn như vậy, tại sao Ôn Đình Trạm lại cảm thấy không phải?

Mãi đến khi buổi tiệc kết thúc, Tiền viên ngoại bắt đầu tiễn khách, Ôn Đình Trạm cũng không có bất kỳ hành động nào. Cuối cùng Dạ Dao Quang nhịn không được tranh thủ kéo Ôn Đình Trạm qua một bên:

"Chàng rốt cuộc muốn làm gì?"

"Không làm gì cả." Ôn Đình Trạm cười tao nhã.

"Vậy chàng bịa chuyện phá hoại phong thủy cái gì, giữ người kia ở lại Tiền phủ là dụng ý gì?" Dạ Dao Quang không nghĩ ra.

"Dao Dao cho rằng hắc không phải là hung thủ đúng không? Ta giữ hắc lại là chuẩn bị làm cho hung thủ thật sự có cơ hội lợi dụng." Khóe môi Ôn Đình Trạm lộ ý cười sâu sắc.

"Chẳng lẽ không đúng?" Sợ rằng tất cả mọi người cho là như vậy.

Ôn Đình Trạm đưa tay nắm chặt tay Dạ Dao Quang, kéo cô vào trong một đình nhỏ ngồi xuống:

"Không phải, người kia mới chính là hung thủ giết người."

"Đã như vậy, vì sao không bắt hắc đến quan phủ?" Điều tra rõ nguyên nhân giết người là việc của quan phủ.

"Hắc là hung thủ giết người, có thể phía sau có người sai khiến." Ôn Đình Trạm nhẹ giọng phân tích cho Dạ Dao Quang.

"Nhắc tới cũng vừa khéo, hôm nay đúng lúc ta nghe được hung thủ nói chuyện cùng một người của đoàn kịch hát, tên hung thủ này đã mắc chứng bệnh không trị được. Cho nên ta bạo gan nghĩ, chắc hắc không còn

bao nhiêu ngày để sống, mà có người và Vệ Lực có thù oán cho nên mới thuê hãn giết người. Ban đầu muốn giết chết Vệ Lực ở thời điểm Tiền phủ hỗn loạn, tất nhiên sẽ đáp ứng các điều kiện kẻ thuê hung thủ. Vừa rồi ta nói giữ hãn lại, tất cả mọi người cho rằng ta lấy hãn làm mồi nhử câu cá mắc câu, kỳ thực lúc đứng ở ngoài cửa, ta đã thuận tiện nhìn qua vẻ mặt biến đổi của tất cả mọi người tại hiện trường, nếu không phải là hung thủ, tất nhiên sẽ lộ ra vẻ hiếu kỳ hoặc là vẻ chờ mong. Nếu là hung thủ tất nhiên sẽ ấp ủ cười nhạt, thái độ giễu cợt, trừ phi kẻ thuê hung thủ không ở trong đó nhưng ta nghĩ hãn không thể yên tâm được, tất nhiên sẽ trốn ở trong đó tận mắt thấy sự tiến triển của tình hình mới yên tâm."

"Người nhiều như vậy trong một lúc chàng có thể thấy hết không?" Một biểu cảm vừa lóe lên rồi biến mất.

"Chuyện này cần cảm ơn sự xuất hiện của Vệ Chi." Ôn Đình Trạm cười bí hiểm.

"Vệ Chi phải biết chuyện đó, đồng thời muốn liên lụy Nghi Phương nên mới tìm người dẫn Nghi Phương tới đúng lúc đó. Nàng ta là người biết chuyện, đương nhiên có quan hệ với kẻ thuê hung thủ, mà nàng ta đã đứng ra, tất nhiên sẽ quan tâm thường xuyên tới phản ứng của kẻ thuê hung thủ. Khi nàng ta đứng lên, ta đã tập trung tìm kẻ đó trong phạm vi tầm mắt của nàng ta, ta cố ý đi tới ép hỏi hung thủ, sau đó nhanh chóng tách người ra. Theo bản năng con người, tất nhiên Vệ Chi sẽ đứng đối diện kẻ thuê hung thủ để giúp nàng ta và thủ phạm truyền đạt tâm tư một cách âm thầm, mà toàn bộ quá trình ta đi qua sẽ là quá trình kẻ thuê hung thủ sợ nhất. Hãn sợ rằng ta sẽ có những phát hiện khác nên sẽ để mắt đến ta trong toàn bộ quá trình, quan tâm hơn người khác nhiều, cũng cho ta một phương hướng phỏng định cho nên ta giữ hung thủ lại là muốn kích động kẻ thuê hung thủ."

Ôn Đình Trạm nói ra từng bước sắp xếp tinh vi.

Dạ Dao Quang nghe xong không khỏi vỗ tay khen hay:

"Vậy chàng tìm ra chưa?"

"Tìm ra rồi." Ôn Đình Trạm gật đầu.

"Kẻ thuê giết và hung thủ đã đạt được thỏa thuận, đương nhiên hẳn tính trước kỹ càng, ta cố ý làm cho Tiền viên ngoại mở tiệc chính là muốn trì hoãn hẳn ta. Hẳn ta tự cho là chỉ cần hẳn ta bất động thì sẽ không lộ tẩy, lại không biết ta đã để Dương viên ngoại đi điều tra hung thủ, tìm ra chỗ của hẳn, do đó cạy ra cái miệng của hẳn."

Ngoại trừ giờ ngón tay cái lên, Dạ Dao Quang không biết cô còn có thể nói gì. Từng bước tính toán lòng người tinh vi này thực sự làm cho người ta sợ.

"Dạ cô nương, Ôn công tử, mọi người ở chỗ này sao, may mà ta có thể tìm ra dễ dàng."

Lúc này Dương viên ngoại từ đằng xa chậm chậm đi tới, sau đó ánh mắt nhìn Ôn Đình Trạm càng thêm tán thưởng.

"Quân ca vẫn nói Ôn công tử chính là một người đa mưu túc trí, kẻ hèn này hôm nay xem như đã thấy được. Ôn công tử yên tâm, hung thủ kia đã khai, Tiền lão đệ cũng đã đưa đến nha môn."

"Không che giấu chân tướng, không cho hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật chính là sự an ủi lớn nhất cho người chết." Ôn Đình Trạm gật đầu.

Dương viên ngoại lại vỗ tay kính nể Ôn Đình Trạm rồi xoay người nhìn về Dạ Dao Quang:

"Dạ cô nương, kẻ hèn này có một chuyện cần giúp."

"Dương viên ngoại mời nói."

"Ta và Tiền lão đệ có một người bạn làm ăn, hãn là người không tệ, bây giờ còn chưa tới ba mươi tuổi nhưng đã khắc bốn người vợ, hãn nhờ ta mời cô nương xem mệnh cho hãn." Dương viên ngoại nói.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Phục Vị Trạch

Dạ Dao Quang nghe xong nhú mày, nói thẳng:

“Nếu thực sự trong mệnh của hần ta khắc vợ, ta sẽ không đổi mệnh cho hần.”

Nghịch thiên cải mệnh cũng không giống như việc cúng bái hành lễ trong phong thủy, đã vượt quá việc theo cát tránh hung, đối với cô mà nói là vô cùng nguy hiểm, thậm chí nguy hại.

"Dạ cô nương yên tâm, nếu như hần thực sự khắc vợ, xin Dạ cô nương chỉ điểm cho một nữ nhân mạnh mẽ không bị khắc bởi bát tự (1) của hần là được, quyết không cầu xin cô nương cải mệnh."

Dương viên ngoại cũng là người biết phép tắc, vì vậy cam đoan liên tục.

"Ta đây tiện theo ông đi gặp vị khách này."

Dương viên ngoại đưa Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đi gặp vị khách đó. Hần thoát nhìn đã ngoài ba mươi, chắc là liên tiếp khắc chết bốn vị thê tử rồi cho nên vẻ mặt phong sương, mặt ủ mày chau. Dạ Dao Quang xem tướng mạo hần cũng không phải là mệnh người cứng rắn.

"Từ lão đệ, đây là Dạ cô nương - người đã cứu tiểu nữ của ta và giúp Tiền lão đệ sửa lại nhà và sân." Dương viên ngoại lần lượt giới thiệu mọi người của hai bên.

"Dạ cô nương, vị này chính là Từ Vưu - Từ lão đệ, người quận Dự Chương, trong nhà kinh doanh gạo."

"Dạ cô nương hân hạnh gặp mặt." Từ Vưu vội vã khiêm nhường, ân cần nói.

"Hân hạnh gặp mặt." Dạ Dao Quang không thích khách sáo, vì vậy hỏi trực tiếp:

"Từ viên ngoại hãy đem bát tự cho ta xem trước."

Từ Vưu nào dám trì hoãn, hẩn chuẩn bị rồi mới đến, lúc này đưa cho Dạ Dao Quang cuộn giấy nhỏ có viết bát tự của chính mình. Dạ Dao Quang mở ra nhìn qua bát tự của Từ Vưu, không khỏi nhú mày một cái.

"Dạ cô nương, đúng là không tốt?"

Từ Vưu cũng có chút lo lắng. Kỳ thực lúc hẩn sinh ra, tổ phụ mời người đoán mệnh cho hẩn, nói hẩn là mệnh đại phú. Phụ thân hẩn là con thứ trong nhà, nhân bởi vì hẩn tốt số cho nên tổ phụ cho phụ thân hẩn thừa kế gia nghiệp, mục đích đúng là vì truyền tới tay của hẩn.

Thế nhưng hẩn hai mươi tuổi cưới vợ, tám năm ngắn ngủi đã khắc chết bốn thê tử. Trong lúc đó hẩn cũng đi tìm rất nhiều người nổi danh xem qua, có người thuyết pháp, xem xét đến mức hẩn chẳng biết nên tin người nào. Tuy là những người đó cũng có thanh danh lan xa, mà rốt cuộc hẩn chẳng thấy tận mắt sức mạnh kỳ diệu của bọn họ. Hẩn có thể quen biết Tiền phủ là do trước đây hẩn và Tiền viên ngoại cũng cùng chí hướng thành tri kỷ, hẩn khắc vợ, Tiền viên ngoại khắc con.

Dạ Dao Quang lắc đầu:

"Từ viên ngoại, mệnh của người không khắc, người không khắc vợ."

Cũng đã từng có lời xem bói nói hần không khắc vợ, nhưng đến thời khắc này không làm Từ Vưu tin được nữa, hần kích động tột đỉnh:

"Dạ cô nương, ta tại sao lại..."

"Bốn vị phu nhân của Từ viên ngoại đều chết vì tật bệnh hoặc là ngoài ý muốn, có đúng không phải vì người?" Dạ Dao Quang lại hỏi.

"Ta thừa nhận đều là không phải." Từ Vưu gật đầu rất khẳng định.

"Nếu là như vậy, vấn đề xuất hiện ở gia đình của Từ viên ngoại." Dạ Dao Quang nhân tiện nói.

"Dạ cô nương, xin cô tới hàn xá ngay bây giờ được không?"

Từ Vưu đã bức bách không thể chờ đợi nữa. Sau khi đích thân nghe xong chuyện của Tiền viên ngoại, hần cũng bắt đầu hoài nghi gia trạch của hần rồi.

Nhưng gia trạch của hần chính là do đại sư chỉ điểm giúp hần, đó là một người rất có bản lĩnh cho nên bọn họ đến bây giờ cũng không hoài nghi.

"Không biết nhà Từ viên ngoại ở nơi nào?" Dạ Dao Quang hỏi.

"Không xa, không xa, hai khắc (2) đường xe." Từ Vưu vội nói.

"Vậy đi ngay thôi."

Dạ Dao Quang gật đầu.

Vì vậy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm liền theo Từ Vưu đến Từ phủ. Từ phủ lớn hơn cả Tiền phủ, chiếm luôn nửa con đường. Dạ Dao Quang đứng ở ngoài cửa nâng la bàn nhướng nhướng mày, cổng và sân của Từ phủ mở ở Càn vị, cực kỳ hiếm thấy. Dạ Dao Quang trong lòng đã có ý

tướng tổng thể nhưng không hề mở miệng, trực tiếp đi tới nhà chính của Từ phủ, hiện tại đã đổi thành nơi ở của Từ Vưu, dĩ nhiên cũng là Càn vị.

"Quý phủ đây là phục vị trạch rồi." Dạ Dao Quang không khỏi thở dài một tiếng.

"Đúng, hai mươi sáu năm trước vị tiên sinh kia nói qua đây là phục vị trạch." Từ Vưu vội vàng gật đầu.

Càn và Càn tương hổ là phục vị, cho nên Càn môn và Càn chủ cùng phối hợp chính là phục vị trạch. Dạ Dao Quang lại đi tới nhà bếp lớn trong phủ, đúng như cô dự đoán là Đoài vị.

"Từ viên ngoại, phục vị trạch cùng tám bếp tương phối, hai cát sáu hung, cát là Đoài Khôn. Bếp của quý phủ ở Đoài vị, chính là vị trí may mắn." Dạ Dao Quang nói.

"Nếu là vị trí may mắn, vì sao..."

Từ Vưu không hiểu được.

"Từ viên ngoại có thể nói cho ta biết quý phủ trước đây có người nhà bất kính trong phủ hay không?" Dạ Dao Quang không trả lời mà hỏi lại.

Từ Vưu sửng sốt, vốn là muốn kiên quyết lắc đầu, lại bị quản gia của hắn kéo tay áo, Từ Vưu nhìn về phía Từ quản gia:

"Phải chăng có việc ta không biết?"

Lão quản gia nhìn qua Dạ Dao Quang có chút muốn nói lại thôi.

Từ Vưu nhú mày:

"Lúc này là lúc nào rồi, có chuyện cứ nói thẳng."

"Trước đây xây nhà, lão thái gia hứa hẹn lấy ngàn vàng tạ ơn nhưng khi căn nhà nhanh chóng xây tốt thì trong nhà đột nhiên xuất hiện một chút biến cố, trong lúc nhất thời góp không ra bạc nên lão thái gia chỉ cho ngàn lượng bạc trắng."

Lão quản gia khi đó tuy là tuổi nhỏ nhưng cũng đi theo bên cạnh phụ thân chính mắt thấy.

"Tuy vị tiên sinh kia không nhiều lời nhưng từ đó về sau lão thái gia không còn có tin tức của vị tiên sinh kia nữa."

Chuyện như vậy nói ra, trong lúc nhất thời mặt của Từ Vưu không nhìn được có chút ngượng ngùng.

Dạ Dao Quang gật đầu hiểu được:

"Quý phủ hẳn là may mắn gặp được một vị sư có đức."

Thầy phong thủy hận nhất không giữ lời hứa, nhất là về phương diện thù lao. Vị thầy phong thủy này tuy tức giận nhưng vẫn chỉ điểm cho bọn họ một vị trí may mắn, Đoài cùng Càn lẫn nhau thành sinh khí. Chỉ có điều cung Sinh Khí sao Tham Lang thuộc Mộc, mà Đoài Cung thuộc Kim, Kim Mộc lại tương khắc cho nên ở vị trí này ban đầu tài phú có thể tụ, nhân khẩu đông đúc nhưng ở lâu sau đó lại xuất hiện hiện tượng khắc thê, người chủ thành một người cô quả. Càn môn Càn chủ Đoài bếp chính là tiểu cát, nếu như đặt ở phương vị sáu hung, đó không phải là không có con cái chăm sóc lúc lâm chung, chính là nhà tan cửa nát sao.

Cho nên đắc tội người nào cũng không nên đắc tội thầy phong thủy.

Dạ Dao Quang tỉ mỉ phân tích cho Từ Vưu. Từ Vưu nghe được cũng đổ mồ hôi lạnh, lặp lại ba lần cam đoan tuyệt đối sẽ không lừa dối Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang mới nói:

"Đặt nhà bếp lớn của quý phủ ở Khôn vị, Khôn cùng Càn tương hổ là duyên niên. Cung Duyên Niên sao Vũ Khúc thuộc Kim, cùng Khôn bếp thuộc Thổ là Thổ Kim quan hệ tương sinh, Càn Khôn thành phu phụ, phu phụ kết hợp là lựa chọn đại cát. Ta nghĩ đây cũng là ý định lúc đầu của vị tiên sinh kia hai mươi năm trước."

Từ Vưu vội vã ứng thuận, sau đó mời Dạ Dao Quang suy tính thời gian động thổ, cuối cùng cung kính tiễn Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi, đồng thời đưa tới đại lễ một ngàn lượng vàng và một ngàn ngày lương thực. Hiện tại bốn phương hạn hán, ngàn lượng vàng cũng không sánh được một ngàn ngày lương thực đó.

Trong lòng Dạ Dao Quang vô cùng vui vẻ nhưng khi về đến Dạ phủ niềm vui của cô bỗng chốc không còn nữa.

"Chàng nói xem là người nào muốn mua căn nhà của chúng ta?"

Dạ Dao Quang nhìn người quản gia ăn mặc đặc biệt, thân phận khác thường chờ trước cửa Dạ phủ.

"Ta chính là quản gia Liễu gia của quận Dự Chương, là nhị gia của chúng ta vì tam thiếu gia thành thân nên muốn mua quý phủ. Cô nương chỉ có hai người, ở căn nhà lớn như vậy cũng không yên ổn, nhị gia chúng ta đưa ra một vạn lượng, đây chính là một con số không nhỏ."

Người đến hết sức ngênh ngang kiêu ngạo giống như đã chiếm lợi thế vô cùng lớn của Dạ Dao Quang, tốt nhất bọn họ hãy mang ơn của nhị gia.

(1) Bát tự: Giờ, ngày, tháng, năm sinh.

(2) Hai khắc: Ba mươi phút.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Liễu Gia

Dạ Dao Quang quả thực đã bị vẻ mặt của người này chọc giận, nếu không phải cô nhìn thấy sắc mặt của Ôn Đình Trạm sa sầm đến mức sắp nhỏ ra mực, dáng vẻ của cậu dường như có thể bùng phát bất cứ lúc nào thì thực sự Dạ Dao Quang rất muốn chinh hắc thật tốt.

"Quản gia của Liễu gia ở quận Dự Chương phải không?" Dạ Dao Quang cười như không cười vươn ngón tay dài và nhỏ tựa như ngọc ra.

"Đến như thế nào thì trở về như thế đi, bản cô nương không thiếu tiền. Nếu như Liễu nhị gia có một căn nhà như vậy ở đường Quan Vân, ta có thể ra hai vạn hai để mua lại."

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến cho sắc mặt của quản gia Liễu gia thay đổi lúc trắng lúc xanh. Ngay cả ánh mắt mà cô cũng chẳng muốn bố thí cho đối phương, cô nắm chặt lấy bàn tay lạnh như băng của Ôn Đình Trạm rồi nhẹ nhàng nhéo vào bàn tay của cậu, sau đó cô không nói lời nào liền kéo cậu vào nhà. Quản gia của Liễu gia muốn đuổi theo, Dạ Dao Quang phất nhẹ tay áo, cửa lớn liền tự động khép lại, suýt chút nữa đã đụng trúng vào mũi của quản gia.

Điều này khiến cho quản gia không thể tin nổi mở to đôi mắt nhìn. Ở quận Dự Chương này, đây là lần đầu tiên hắc mang danh Liễu gia ra ngoài lại bị người ta lạnh nhạt như vậy, hơn nữa hắc còn nói đó là chi thứ hai và cũng là dòng chính của Liễu gia. Ngay cả tri phủ của quận Dự Chương còn không dám chàm trễ như vậy.

“Đúng thật là đồ con nít không biết gì!” Quản gia tức giận mắng một tiếng, sau đó hần phẩy tay áo ngồi lên xe ngựa của mình quay trở về.

Tổ tiên của Liễu gia ở quận Dự Chương cũng không phải là ở đường Quan Vân như bây giờ bởi vì Liễu gia xuất hiện sớm hơn cả đường Quan Vân này, chỉ có điều sau này khi Liễu gia phát tài đã trải qua mấy lần xây dựng, bây giờ đã có bảy căn nhà lớn. Căn nhà còn lớn hơn cả Từ phủ, có đến mấy đời người nhà họ Liễu đều sống ở nơi này. Bây giờ Liễu gia đang ở thời kỳ con cháu thịnh vượng nhất, vì Liễu gia làm quan không ít ở bên ngoài, hầu hết đều có mang theo gia quyến, mặc dù có thu nhận không ít thân thích và chi họ, nhưng cũng không tính là quá chật chội.

Hiện tại gia chủ của Liễu gia là Liễu Thị Nhâm đã lui xuống làm lão thái gia, ông ta cũng đã gần bảy mươi tuổi và là bạn đồng môn của Chử đế sư, đích trưởng tử của gia chủ Liễu gia Liễu Thị Nhâm chính là Liễu Cư Mân, hiện tại chính là Lại bộ Thị lang và là trụ cột của Liễu gia. Liễu thái gia có một vợ và một thiếp, lúc nào ông cũng sống chính trực và giữ mình trong sạch nên rất được người ngoài ca ngợi, nhờ ông mà Liễu gia mới cường thịnh như bây giờ. Dưới gối có năm trai và hai gái, đích thứ là Liễu Cư Côn, con trai đích thứ ba là Liễu Cư Yển, hai người con trai còn lại là con của vợ kế đã sớm sống riêng ở bên ngoài.

Mặc dù ba vị con trai trưởng đã làm tổ phụ, nhưng lão thái gia vẫn còn sống, vì vậy họ không ở riêng. Trong Liễu gia bọn họ được xưng là đại lão gia, nhị lão gia và tam lão gia. Đại phòng đi theo sống ở Đế đô cùng với Liễu Cư Mân, tam phòng đi theo Liễu Cư Yển vẫn luôn sống ở bên ngoài, hiện tại căn nhà cũ của Liễu gia do Liễu nhị lão gia làm chủ xử lý các vấn đề chung của Liễu gia. Người muốn mua căn nhà của Dạ Dao Quang chính là Liễu nhị gia, đích trưởng tử của Liễu nhị lão gia, vốn dĩ nhị gia phải là đại gia nhưng lại bị xếp hàng thứ, bởi vì cả ba thế hệ lão đại của Liễu gia đều được sinh ra ở tam phòng.

Vị Liễu nhị gia này tên là Liễu Hợp Bằng, lại nói về trưởng tử của hắn thành thân, bởi vì hắn đi theo phụ thân đọc sách nhưng lại không có tài trí nên hắn bị lão thái gia ghét bỏ, bây giờ cuối cùng hắn cũng có một đứa con trai biết đọc sách, hơn nữa lại còn là đích trưởng tử - là đứa con mà hắn có cùng với con gái quan lại nhà giàu ở quận Dự Chương. Hắn nói muốn rách môi mới khiến cho phụ thân mình vui vẻ, vung bút viết xuống hai vạn để cho con trai của hắn đi tìm một căn nhà tốt. Trên thực tế chẳng qua là mượn danh nghĩa, Liễu tam thiếu gia cũng không có chỗ ở riêng phải ở lại căn nhà cũ, chẳng qua mượn cơ hội từ quà biếu tặng mà đi mua căn nhà riêng. Lão thái gia đã sắp bảy mươi rồi, sớm muộn gì căn nhà này cũng sẽ phân chia. Bọn họ sớm một chút tính toán xong đường lui chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Bọn họ đã hoành hành hơn mười năm ở quận Dự Chương, tất nhiên bọn họ sẽ không rời khỏi địa bàn của mình, chỉ là bọn họ vẫn chưa tìm được căn nhà thích hợp. Trong hai tháng này bọn họ mới biết đến Dạ phủ, vốn dĩ căn nhà này không có trên danh nghĩa, bọn họ tìm hiểu mấy ngày vẫn không tra được chủ nhân sau lưng của căn nhà nhưng trong lòng họ vẫn không muốn bỏ qua. Mãi đến khi liên hệ được với Dạ phủ, bọn họ mới đi hỏi thăm nhưng người này lại vô cùng thần bí, một chút dấu vết cũng không có. Sau khi bọn họ theo dõi hơn một tháng thì cuối cùng chính chủ cũng đã trở về, nhưng chỉ là hai đứa nhóc. Dựa theo tin tức mà bọn họ nghe được thì quan hệ của hai đứa nhóc này có chút thân mật với mấy thương nhân ở quận Dự Chương, khi bọn họ muốn tìm hiểu nhiều hơn nữa nhưng lại không nghe được gì.

Đó là vì thân phận của Dạ Dao Quang hơi nhạy cảm, những người đã gặp qua cô cũng không dám tiết lộ ra ngoài cho nên đầu mối của bọn họ liền bị chặt đứt. Bọn họ cũng đã điều tra toàn bộ triều đình nhưng vẫn không biết có người quyền quý nào họ Dạ, bọn họ còn điều tra thân thích trong các chức quan từ tam phẩm trở lên nhưng vẫn không có gì. Nếu đã như vậy, bọn họ còn cố kỵ gì nữa?

Cho nên hôm nay Liễu Hợp Bằng mới phất tay sai của mình đến đây. Ở trong mắt của hắn xem ra hai người họ là con mồ côi của nhà thương nhân nào đó, cho nên hai người mới qua lại với mấy nhà thương nhân thấp kém như vậy. Hắn muốn mua căn nhà của bọn họ, chẳng lẽ bọn họ còn không chịu dâng lên hai tay sao?

Nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không thể ngờ rằng, hắn ngồi đợi ở nhà lại chờ được một tin tức không thể tin như vậy. Sắc mặt của Liễu Hợp Bằng tái xanh nhìn vào quản gia đang đứng cúi đầu trước mặt hắn:

"Người nói bọn họ còn chưa để cho người nói xong đã đuổi người ra ngoài rồi? Chẳng lẽ người không có nói nhị gia ta muốn mua căn nhà sao?"

"Tiểu nhân đâu dám không nói." Vẻ mặt của quản gia đau khổ nói:

"Tiểu nhân vừa mở miệng đã nói nhị gia nguyện ý ra một vạn năm ngàn lượng để mua lại căn nhà của bọn họ nhưng tiểu cô nương Dạ gia đó đưa tay chỉ vào mũi của tiểu nhân, rồi có chút khinh thường nói một câu Liễu nhị gia của Liễu gia ở quận Dự Chương à, đến như thế nào thì rút trở về như thế đi. Sau đó bọn họ liền nhốt tiểu nhân ở ngoài cửa."

"Làm càn!" Liễu Hợp Bằng nổi trận lôi đình đứng lên. Hắn lớn như vậy, vẫn chưa có người nào dám bảo hắn rút, ngay cả tổ phụ của hắn còn chưa từng làm vậy, một tiểu nha đầu vô căn vô cơ (1) vậy mà cũng dám sỉ nhục hắn, đôi mắt của hắn vô cùng tối tăm.

"Tốt, tốt, ngược lại ta muốn nhìn xem tiểu nha đầu này dựa vào gì mà dám kiêu ngạo trước mặt ta. Người cầm lấy thiệp mời của lão gia đi một chuyến đến nha phủ, người nói là nhị gia ta mất đồ."

"Tiểu nhân đi ngay!"

Bên này Liễu Hợp Bằng đã bắt đầu sử dụng ám chiêu, bên kia Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm trở lại phủ đệ, Dạ Dao Quang lo lắng nhìn sang

Ôn Đình Trạm: "Trạm ca..."

Từ lúc vào phủ Ôn Đình Trạm vẫn luôn yên lặng, đột nhiên lúc này cậu ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt lo lắng của Dạ Dao Quang, cậu có chút áy náy nói: "Dao Dao ta không sao, chỉ là một quán gia nhỏ nếu có thể kích động đến suy nghĩ của ta thì ngày sau sao ta làm đại sự được?"

Cô nhìn kỹ vẻ mặt của Ôn Đình Trạm, trông thấy không giống như cậu đang an ủi cô: "Vậy mới vừa rồi chàng..."

"Chỉ là ta đang nghĩ kế tiếp Liễu gia sẽ có hành động gì." Ôn Đình Trạm cười nói:

"Quán gia vừa nhìn đã biết là một kẻ tiểu nhân hai mặt, hẳn bị chúng ta chặn lại ở ngoài cửa, lúc trở về không chừng còn thêm mắm thêm muối. Bây giờ Liễu gia chi thứ hai là chủ nhân căn nhà cũ của Liễu gia, từ khi Liễu nhị lão gia đi lên, phía trên hẳn có ca ca phía dưới..."

Ôn Đình Trạm dừng một lát mới nói: "Phía dưới đệ đệ đều thi đậu tiến sĩ, nhưng hết lần này tới lần khác ngay cả cử nhân hẳn cũng không có. Liễu nhị gia cũng giống như vậy, vì vậy trong lòng của bọn họ khó tránh khỏi cảm thấy không công bằng, biểu hiện của bọn họ vẫn tài trí hơn người cho nên bọn họ thường ý thể làm bậy ở quận Dự Chương, tất nhiên Liễu nhị gia sẽ dùng thủ đoạn bỉ ổi."

(1) Vô căn vô cơ: Ý muốn nói là người không có quyền, không có thể lực ở sau lưng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Thô Bạo

Dạ Dao Quang trợn mắt há miệng nhìn Ôn Đình Trạm: "Từ lúc nào mà chàng điều tra rõ ràng người nhà họ Liễu như vậy?"

Hình như bọn họ cũng đâu có tách nhau, hơn nữa đêm qua bọn họ mới đến đây và cả ngày hôm nay họ đều ở Tiền phủ và Từ phủ, làm gì có thời gian đi tìm hiểu những tin này.

"Trước đó ta có nhờ Mạnh đại ca đi điều tra giúp."

Hai nhà Mạnh gia và Liễu gia đều thuộc dòng dõi thư hương luôn làm việc nghĩa ở quận Dự Chương, hơn nữa chức quan lại không phân cao thấp, chỉ là đến khi Liễu Cư Mân bốn mươi hai tuổi mới trở thành Lại bộ Thị lang, bây giờ ông cũng đã năm mươi hai. Năm năm trước ông ta thua bởi Lại bộ Thị lang là người đang giữ chức Lại bộ Thượng thư bây giờ nên chuyện trở thành Lại bộ Thượng thư ở độ tuổi này là chuyện không có khả năng. Nhưng Mạnh Thái Cách của Mạnh gia lúc ba mươi lăm tuổi đã nhận chức Hộ bộ Thị lang, bây giờ ông ta chỉ mới bốn mươi ba tuổi, trước kia Hộ bộ Thượng thư chính là Phó lão gia và cũng là dượng của Mạnh Thái Cách, dù thế nào thì về sau chức Hộ bộ Thượng thư này có thể sẽ thuộc về Mạnh Thái Cách, vì vậy Mạnh gia có chút lấn áp Liễu gia. Hơn nữa hai nhà này lại không cùng một phe, Liễu gia thuộc về phe của Trung thư lệnh.

Cho nên cả hai nhà này đều vô cùng chú ý đến đối phương, hơn nữa đương nhiên hiểu rõ lẫn nhau, sau này Ôn Đình Trạm cũng sẽ đi vào quan trường nên Mạnh Bác rất thoải mái kể lại chuyện lớn nhỏ của Liễu gia ở quận Dự Chương cho cậu nghe. Ôn Đình Trạm cũng từ chuyện này mà liên

kết lại và sau đó cậu đứng ra giải quyết, cách giải quyết là nắm rõ tính cách của Liễu gia chi thứ hai.

"Vậy chàng nói xem Liễu nhị gia định đối phó với chúng ta như thế nào?" Dạ Dao Quang đưa tay sờ cằm rồi chậm rãi đến gần Ôn Đình Trạm, cô nhìn cậu rất hứng thú.

Mặc kệ đối phương dùng thủ đoạn gì cô cũng không sợ, giặc tới thì đánh, nước lên thì nâng nền.

"Có khả năng nhất chính là gọn gàng dứt khoát dẫn theo người của nha môn đến đây vu oan cho chúng ta." Chuyện giống như thế này lúc trước Liễu Hợp Bằng cũng đã làm không ít, bớt việc lại dùng ít sức nhưng vẫn có thể tỏ ra oai phong.

"Thiếu gia, cô nương, bên ngoài có người của quan phủ đến, bọn họ còn nói đến đây để truy bắt đạo tặc ở trong phủ." Vương Mộc vội vã chạy đến.

Lại một lần nữa Dạ Dao Quang giơ lên ngón tay cái đối với Ôn Đình Trạm:

"Chàng định ứng phó thế nào?"

"Dao Dao, nàng thích ôn nhu hay là thô bạo một chút?" Ôn Đình Trạm hỏi lại.

"Muội thích thô bạo." Dạ Dao Quang cười có chút tà ác.

"Vậy thì tốt, chúng ta sẽ thô bạo một chút." Ôn Đình Trạm rất phối hợp gật đầu.

"Vương Mộc, người dẫn theo Vệ Kinh và Tiết Đại đi đánh những người xông vào đây ra ngoài cho bản thiếu gia. Chỉ cần không đánh chết

người, thiếu gia sẽ bảo vệ cho các người."

"Được rồi." Vương Mộc vô cùng vui vẻ, hẳn có học một ít quyền cước. Mặc dù là công phu mèo quào nhưng hẳn cũng muốn xem thử bản lĩnh của mình, hơn nữa có Vệ Kinh và Tiết Đại ở đó, hẳn đánh ai cũng giống nhau, hẳn liền vui vẻ chạy ra ngoài.

Dạ Dao Quang ghen lời nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm vén vạt áo ngồi xuống chủ vị của chính đường, cậu nâng tách trà lên rồi bình thản uống trà.

"Có phải là đã quá thô bạo..."

"Có lẽ bọn hắn nên cảm ơn nàng vì đã lựa chọn thô bạo cho bọn hắn." Khóe môi của Ôn Đình Trạm hơi nhếch lên, ánh mắt cũng trở nên đen tối.

"Sự tiếp đãi của ta không phải là ai cũng có thể hưởng thụ nổi."

Nếu như cậu ôn hòa mời bọn họ đến đây thì cũng là thời điểm bọn hắn muốn khóc cũng không khóc được.

Vốn dĩ Liễu nhị gia cũng không để Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vào mắt, hơn nữa hẳn biết bọn họ chỉ là những đứa nhóc cùng với hai cụ già, chỉ có Tiết Đại là một người cường tráng, nhưng hai đấm khó địch được bốn tay cho nên hẳn chỉ dẫn theo sáu người nha dịch cùng với sáu hạ nhân. Đến mười hai người vậy mà lại bị đánh đến sưng mặt sưng mũi rồi bị ném ra khỏi Dạ phủ. Sống ở đường Quan Vân đều là người quyền quý, không có dân thường qua lại, căn nhà của Dạ Dao Quang lại ở ngay trung tâm của đoạn đường nên cơ bản là không có người vây xem, nhưng Liễu Hợp Bằng vẫn cảm thấy mất hết mặt mũi.

Hắn kêu rên được hạ nhân dìu đỡ đứng dậy, sau đó hắn hung dữ nói với người của Dạ phủ: "Các người chờ đấy cho ta!"

Vệ Kinh và Vương Mộc đóng cửa lại, Vương Mộc vô cùng vui vẻ trở về. "Thiếu gia, tất cả đều bị chúng ta đuổi chạy hết rồi."

"Được rồi, mọi người đi xuống kiểm tra xem có bị thương không?" Ôn Đình Trạm gật đầu. Sau khi Vương Mộc rời đi, Ôn Đình Trạm liền đứng lên đi ra ngoài. Dạ Dao Quang cũng đi theo, cô nhìn thấy Ôn Đình Trạm đi đến chuồng ngựa, rồi cậu dẫn con ngựa của cậu đi ra ngoài.

"Chàng muốn đi đâu, trời cũng sắp tối rồi." Dạ Dao Quang nhìn sắc trời rồi hỏi.

"Đi nha phủ một chuyến, rất nhanh ta sẽ trở lại." Ôn Đình Trạm cười nói.

"Chú ý an toàn." Dạ Dao Quang cũng không ngăn cản, bởi vì cô biết Ôn Đình Trạm đã có thể bước đi từng bước mà không cần cô bảo vệ.

Ôn Đình Trạm nói rất nhanh sẽ trở về, Dạ Dao Quang liền đi vào phòng bếp làm một ít thức ăn mà Ôn Đình Trạm yêu thích. Đến khi thức ăn được lần lượt dọn lên bàn thì bầu trời cũng đã tối đen, cuối cùng ở ngoài cửa vang lên tiếng ngựa hí, Dạ Dao Quang nhanh chóng chạy đến cửa chính. Lúc này Ôn Đình Trạm cũng đã xoay người xuống ngựa, Vương Mộc đang canh giữ ở cửa cũng đã tiến lên dắt lấy con ngựa của cậu, rồi h dẫn ngựa đi vòng qua cửa bên tiến vào chuồng ngựa.

Không phải chỉ có một mình Ôn Đình Trạm, còn có thêm một nam tử mặc trang phục có đeo đao sau lưng. Dáng người của nam tử cao lớn, cả người mang khí chất lạnh lẽo, Ôn Đình Trạm đứng ở cửa chấp tay với hắn:

"Làm phiền Quách hộ vệ đưa tiễn, thời gian cũng không còn sớm, nếu Quách hộ vệ không chê, không bằng vào phủ dùng bữa tối rồi lại đi cũng không muộn."

"Ôn công tử khách khí, tiểu nhân còn có việc phải trở về bẩm báo với đại nhân, ngày khác lại đến quấy rầy Ôn công tử." Người nọ ở trên ngựa nắm lấy dây cương chấp tay với Ôn Đình Trạm, sau đó hần liền quay đầu thúc ngựa rời đi.

Dạ Dao Quang nhìn thấy Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng bước đến, cô biết cậu đã giải quyết xong mọi chuyện nên cô cũng không hỏi gì nữa. Cô dẫn cậu vào nhà, sau đó để cậu rửa sạch tay rồi đi ăn cơm.

"Hôm nay Dao Dao tự mình xuống bếp, ta phải ăn nhiều hơn một chén cơm mới được." Ôn Đình Trạm vừa ngồi xuống đã mở miệng nói.

"Con mắt nào của chàng thấy muối làm?" Dạ Dao Quang trừng cậu nói:

"Là do tâm trạng của chàng tốt, chàng không cần phải lấy muối ra làm cớ."

"Dao Dao làm cơm có mùi vị khác với những người khác, ta chỉ cần ngửi một cái liền biết ngay." Ôn Đình Trạm tự tay gấp thức ăn mà Dạ Dao Quang yêu thích vào bát của cô rồi mới nói:

"Nếu Dao Dao không tin, sau này nàng làm tiếp tất nhiên ta sẽ ăn nhiều hơn một chén."

"Chàng nghĩ hay nhỉ, mẹ nói con gái làm cơm quá nhiều tay sẽ bị thô." Dạ Dao Quang ăn hết thức ăn trong bát rồi mới hỏi:

"Chàng đuổi người nhà họ Liễu đi rồi hả?"

"Đuổi đi rồi." Ôn Đình Trạm cười nhẹ nhàng: "Lúc này xem như bọn họ gặp may."

Lúc đôi cánh của cậu còn chưa thể ra gió được và trước khi có người tìm đến cửa, cậu không muốn mượn sức mạnh của bất kỳ ai để dọn dẹp người của Liễu gia. Cậu muốn tự mình ra tay cho nên cậu mới để cho bọn họ biết khó mà lui, từ nay về sau không dám có ý đồ với bọn họ nữa nhưng lần tới có thể sẽ không đơn giản như vậy.

"Đã như vậy, ngày mai chúng ta đi xem rồi mua thôn trang, thuận đường chúng ta đến huyện Vạn An!" Dạ Dao Quang không muốn sống ở chỗ này, mỗi ngày cô nhìn thấy người nhà họ Liễu thì trong lòng sẽ buồn bực. Mặc dù bây giờ xuất phát đi huyện Vạn An có hơi sớm nhưng bọn họ có thể đi đường vòng để dạo chơi.

"Cũng tốt." Ôn Đình Trạm không hề suy nghĩ liền đồng ý.

Dạ Dao Quang cho rằng mọi chuyện đã kết thúc nhưng cô không ngờ vào ban đêm, cô lại nhìn thấy Ôn Đình Trạm cho Tiểu Quai Quai bay đi, hướng nó bay đến chính là Đế đô: "Chàng làm gì thế?"

"Đế Chủ đế sư hoạt động gân cốt một chút." Ôn Đình Trạm cười thần bí.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Mãi Mãi Làm Vợ Kế

Khi Chử đế sư nhận được tin của Ôn Đình Trạm ở Đế đô, trong lòng ông tràn đầy phấn khởi vì ông tưởng rằng Ôn Đình Trạm lại mang đến ngạc nhiên cho ông, nhưng khi Chử đế sư mở ra cuộn giấy thì ông không khỏi tức giận đến dựng râu trềng mắt.

Điều này khiến cho thuộc hạ của Chử đế sư đang tụ hợp ở nơi này không khỏi sợ hãi người. Đế sư đã trải qua ba triều, xây dựng ảnh hưởng đã lâu, cũng rất lâu rồi chưa có ai có thể kích động đến tâm tình của ông, ngay cả cáo già Trung thư lệnh luôn đối đầu gay gắt cũng không thể khiến cho đế sư hiện lên vẻ mặt vui giận ra ngoài như vậy, vì vậy mọi người ở đây ai cũng vô cùng hiếu kỳ là người phương nào đã truyền tin đến và mang đến tin tức gì.

Chử đế sư cũng không khiến cho những người ở đây thất vọng: “Nếu mọi người đều ở đây, vậy lão phu liền nói về chuyện nhận chức Lại bộ Thượng thư lần này.”

Mọi người không khỏi hai mắt nhìn nhau, không phải vừa rồi đã nói là tùy ý để Liễu Thị lang thăng chức và bọn họ cũng không nhúng tay vào chuyện này sao? Bây giờ chuyện này cũng nhanh có kết quả rồi, lúc này đế sư mới nhắc tới, điều này không phải nói rõ là muốn chặn ngang một chân sao? Nhưng bọn họ không có người ở trong Lại bộ, người của bọn họ cũng không thể duỗi tay dài đến như vậy, hơn nữa thánh thượng vẫn ngồi ở chỗ cao nhất nhìn xuống đây này.

Chuyện ở Tề Châu bọn họ đã khiến cho Trung thư lệnh bị thương nguyên khí, bọn họ lại đang nắm lấy sơ hở của đối phương trên tay nên bọn hắn chỉ có thể nén giận. Nhưng ai cũng biết bệ hạ muốn Trung thư lệnh và đế sư kiềm chế lẫn nhau, bọn họ cũng là người thông minh cho nên khi thấy mọi chuyện đã chuyển biến tốt liền thu lại, lúc này đế sư lại dâng lên mở vàng, bây giờ chính là lúc danh tiếng lan rộng. Nếu như lúc này ông lại nhúng tay vào chuyện Lại bộ Thượng thư, không chỉ là bệ hạ, mà ngay cả bọn họ là những người tùy tùng cũng sẽ hoài nghi có phải đế sư có ý đồ hay không?

Chống lại tất cả mọi ánh mắt mờ mịt che giấu sự hoài nghi của mọi người, Chử đế sư càng giận không có chỗ phát tiết: "Lão phu không có hứng thú với Lại bộ, ai cũng được nhưng không thể là Liễu Cư Mân."

Vì sao lại như vậy? Liễu Cư Mân đắc tội với đế sư từ lúc nào thế? Bàn về tư cách đã trải qua hơn ba mươi năm ở Lại bộ, hơn mười năm làm Thị lang, không thể nghi ngờ Liễu Cư Mân chính là người sẽ được chọn. Bàn về tín nhiệm, mặc dù vị lão gia đã lui khỏi vị trí của Liễu gia kia và Chử đế sư cùng là đồng môn nhưng ông ta đã không còn quản chuyện nữa, Liễu Cư Mân lại là thuộc hạ vững chắc của Trung thư lệnh.

Hơn nữa lần tranh chức Lại bộ Thượng thư lúc trước, Trung thư lệnh bất công đưa con rể của mình lên mà bỏ qua người có tư cách cao hơn là Liễu Cư Mân, chắc chắn trong lòng của ông ta sẽ cảm thấy áy náy. Lúc đó Liễu Cư Mân cũng đã sắp năm mươi tuổi, con rể của Trung thư lệnh có thể so sánh lúc Liễu Cư Mân còn trẻ, tất cả mọi người cho rằng con đường làm quan của Liễu Cư Mân ngừng lại ở đây nên có không ít người lén lút trêu đùa: Ba lần làm vợ kế cũng không thể được nâng đỡ. Thật vất vả cho con rể của Trung thư lệnh mới đi đến đây, nhưng lúc này chuyện của Tề Châu lại bị điều tra ra, chẳng mấy chốc hẳn ta sẽ bị cách chức, quanh co một vòng thì Liễu Cư Mân sắp hết khổ rồi. Nhưng sự tình lại bị thay đổi, Chử đế sư không phải vì chức Lại bộ này mà ra tay, đơn thuần chỉ vì đối phó cá nhân

mà không muốn để cho Liễu Cư Mân nhận chức, tất cả mọi người không khỏi tỏ vẻ đồng tình với Liễu Cư Mân. Lúc này đây nếu như Liễu Cư Mân được nâng đỡ nhưng lại không thành, đó chính là bốn lần làm vợ kế, thật không biết Liễu Cư Mân đã đắc tội với vị đại thần nào mà số của ông ta lại nắm mốc đến như vậy.

"Để sư, Mộc học sĩ có tiết lộ với hạ quan, hình như thánh thượng có ý để cho Liễu Cư Mân thăng chức." Một vị đại nhân khoảng chừng năm mươi tuổi đứng dậy nói.

"Đã hạ chỉ rồi sao?" Đôi lông mày xám trắng của Chủ đề sư nhướng lên.

"Không có hạ chỉ, chính là viết xuống thánh chỉ rồi à? Danh làm vợ kế này lão phu đã khẳng định sẽ dành cho Liễu Cư Mân thì ta sẽ làm cho đến cùng!"

Giọng điệu của ông không hề thay đổi khiến cho tất cả mọi người đều chấn động, trong lòng đều ngửa ngáy. Liễu Cư Mân rốt cuộc đã đắc tội với đế sư như thế nào, lại khiến cho đế sư hận đến nghiến răng như vậy. Nhưng hiện tại trong lòng của bọn họ lại có chút khổ, chuyện này ván đã đóng thuyền, nếu như sớm đem chuyện này vào danh sách quan trọng trước một hoặc hai tháng thì cũng không phải là rất khó. Dù sao vẫn nên để cho người của Trung thư lệnh nhận chức, như thế sẽ không khiến cho bộ hạ hoài nghi nhưng đột nhiên bây giờ làm hành động lớn như vậy, thật không phải là khó bình thường, không chừng bọn họ vừa mới dập tắt lửa với Trung thư lệnh, lập tức lại phải đại chiến.

Nhìn thấy dáng vẻ mày chau mặt ủ của mọi người, Chủ đề sư lại tức giận không có chỗ phát tiết. Ông ném xuống phong thư được truyền đến từ Ôn Đình Trạm cùng với một quyển sách nhỏ: "Xem thật kỹ một chút, sống đến từng tuổi này rồi, mọi người cộng lại đều đến mấy trăm tuổi nhưng còn không sánh được một đứa trẻ chỉ mới mười tuổi."

Quyển sách của Ôn Đình Trạm đưa tới được mọi người ở đây thay phiên lật ra xem, ngăn ngùn mấy trăm chữ ghi lại một ít chuyện hằng ngày của Liễu gia, không có nói người nhà họ Liễu không đúng, cũng không phải là chứng cứ phạm tội nhưng là trước sau hai tháng người nhà họ Liễu hoàn toàn trái ngược. Nếu quyển sách này truyền đến trong tay của thánh thượng, chuyện gì cũng không cần làm thì cũng có tám đến chín phần mười chuyện Thị lang Liễu Cư Mân được nâng đỡ là không thành.

Hai tháng này là một con số nhạy cảm, tin tức Liễu Cư Mân muốn trở thành Thượng thư vừa mới truyền ra, nhưng ông ta vẫn chưa trở thành Thượng thư đâu, người nhà họ Liễu đã vội vã cạy quyền đi ức hiếp. Đây là cho rằng ngoại trừ Liễu Cư Mân ra thì bộ hạ không thể chọn được những người khác hả? Còn chưa được gọi là Thượng thư mà đã bắt đầu kiêu ngạo, chẳng phải đã đánh vào mặt của bộ hạ rồi sao? Những quan viên địa phương cũng đã bắt đầu đi nịnh nọt rồi, nịnh nọt thì nịnh nọt đi! Nước quá trong thì không có cá (*), tưởng rằng hoàng đế không hiểu sao? Mở một con nhắm một con mắt cho qua, nhưng hết lần này tới lần khác Liễu Cư Mân tỏ ra vẻ cung kính cẩn thận ở trước mắt của hoàng đế, một dáng vẻ không kiêu ngạo, không nóng vội và là một người cao thượng, ngoảnh đầu lại liền để cho đệ đệ của mình làm bậy, đây không phải là khi quân rồi sao?

Chỉ cần tất cả đều là thật thì đã có nguyên nhân gây ra, những yếu tố chính trị còn lại bọn họ chỉ cần nhẹ nhàng trợ giúp là được.

"Được rồi, trong lòng đã có tính toán thì nhanh trở về làm chuyện cần làm đi, đừng để lão phu xử lý ở đây." Chử đế sư không kiên nhẫn phát tay.

Tất nhiên mọi người liền dồn dập cáo từ, nhưng không ngờ Chử đế sư lại nói:

"Để quyển sách trên tay ở lại cho lão phu, mấy trăm chữ mọi người cũng nhớ không rõ?"

Người cuối cùng cầm lấy quyển sách vội vàng dâng lên hai tay. Hộ bộ Thượng thư Phó lão gia tự mình nhận lấy quyển sách rồi chuyển qua cho Chủ đề sư. Ông nhìn thấy Chủ đề sư lật ra xem lại một lần, khóe môi nở một nụ cười hiền hòa, Phó lão gia nhin không được liền hỏi: "Có phải Liễu gia có thù oán với Ôn tiểu công tử hay không?"

Nếu không sao cậu lại huy động nhân lực như thế, dùng hứa hẹn khi cậu dâng lên mỏ vàng cho đề sư để thúc ép đề sư giúp cậu làm chuyện này, chỉ sợ không phải là mối thù bình thường.

"Có thù oán hay không thì cũng là chuyện của hã, người cũng không nên lén lút đi thăm dò hã. Nếu đề hã biết được, người xem Liễu Cư Mân là một người chính trực như thế, được Liễu lão đầu truyền thụ lại nhưng chẳng phải cũng đã thua trên tay hã rồi sao?" Phó lão gia là tâm phúc của Chủ đề sư, đương nhiên ông nói chuyện rất hiền hòa.

Nhưng một câu nói như vậy lại khiến cho Phó lão gia vô cùng sợ hãi, bởi vì ông ta đã theo Chủ đề sư gần ba mươi năm nhưng ông chưa từng thấy qua Chủ đề sư tín nhiệm và thiên vị một người như vậy, hơn nữa đối phương chỉ là một đứa trẻ mười tuổi. Không phải ông đổ kị, chỉ là bản thân đang ở trong quan trường, địa vị cao như ông cần phải suy tính rất nhiều: "Lão sư, mặc dù lý do của Ôn tiểu công tử rất đầy đủ, chúng ta có thể dễ dàng thuyết phục bộ hạ nhưng Trung thư lệnh chưa chắc đã chịu nhượng bộ."

"Người cho rằng tiểu tử này không nghĩ đến sao? Tự người nhìn xem." Chủ đề sư cầm thư của Ôn Đình Trạm mà chưa có bất kỳ ai xem qua đưa cho Phó lão gia.

(*) Nước quá trong thì không có cá: Ý nói rằng nước mà sạch quá thì cá không thể nào sinh tồn được, người mà yêu cầu người khác nghiêm khắc

quá thì cũng không ai có thể làm bạn. Cũng như so đo tính toán với khuyết điểm hoặc sai phạm của người khác quá thì cũng không thể nào giữ người tài bên mình được.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Có Lòng Tin Đối Với Chàng

Sau khi Phó lão gia xem qua, ông không khỏi kinh ngạc, bỗng dừng ông nhin không được phát ra tiếng cười kinh người, sau đó ông không khỏi lắc đầu cười nói:

"Thật tốt, rất tốt, hiện tại đệ tử đã hiểu rõ vì sao tiểu sư đệ này là người duy nhất mang lại niềm vui cho lão nhân gia người."

Một câu tiểu sư đệ là lời tán thành thật lòng của Phó lão gia, ông rất tán thành một câu nói mà Ôn Đình Trạm đã viết trong thư: Nếu hỏi nguyên nhân, đã già rồi, có thể sẽ chặn lại được lời nói của Trung thư lệnh.

Dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ đến, Liễu Cư Mân đã hơn năm mươi tuổi sẽ trở thành vết thương trí mạng? Thực ra hơn năm mươi tuổi vẫn có thể nhận chức Thượng thư, chuyện này có nhiều vô số ở các triều đại. Nhưng hết lần này tới lần khác Liễu Cư Mân sinh ra không đúng thời điểm, vị Thượng thư lần trước vội vàng bị cách chức khiến cho Trung thư lệnh trở tay không kịp, rất nhiều chuyện liên tiếp bởi vì không thành mà bị lộ ra không ít sơ hở khiến cho trong lòng của Trung thư lệnh vô cùng mệt mỏi. Cho nên Trung thư lệnh mới chú trọng và thông thạo đối với Lại bộ, rất dễ dàng có thể giúp cho Liễu Cư Mân nhận chức.

Đây là ưu thế của Liễu Cư Mân nhưng cũng là tình hình xấu đối với Liễu Cư Mân, bởi vì Trung thư lệnh đã qua bảy mươi tuổi. Nếu ông ta muốn để Liễu Cư Mân nhận chức, chỉ sợ là không còn kịp để bồi dưỡng người kế tiếp. Mặc dù hiện tại Liễu Cư Mân thuộc về phe của ông ta nhưng đến khi ông ta rời đi, Liễu Cư Mân lại ngồi vững vàng ở vị trí Lại bộ

Thượng thư, Liễu Cư Mân còn có thể chăm sóc cho phụ mẫu và hậu nhân của ông ta sao? Có thể ông ta muốn bay một mình hay không? Đây nhất định là do Trung thư lệnh nhất thời quá bận rộn đến sứt đầu mẻ trán mà quên đi chuyện này, nên bọn họ chỉ cần để cho người âm thầm nhắc nhở lo lắng của Trung thư lệnh, lại để cho người của bọn họ qua lại nhiều lần cùng với Liễu Cư Mân khiến cho mọi chuyện đang trên đà thuận lợi của Liễu Cư Mân liền biến thành...

"Đây là một mũi tên trúng mấy con chim." Ánh mắt của Chử đế sư sáng ngời, trong đáy mắt của ông hiện lên sự tán thưởng vô tận, sau đó khóe mắt đột nhiên có chút ướn át.

Lập tức Phó lão gia liền hiểu rõ, Chử đế sư có một đứa con trai, từ lúc sinh ra thân thể đã gầy yếu nhưng đứa trẻ này lại vô cùng thông minh rất giống với Ôn tiểu công tử. Có rất ít người biết được ba mươi năm trước Chử đế sư có thể đi đến chức vị Thái sư là do kiệt tác của con trai út mười bốn tuổi của ông. Thông minh tuyệt đỉnh chắc chắn sẽ có thiệt hại, mười sáu tuổi hẵn còn chưa lấy vợ đã khiến cho Chử đế sư người đầu bạc tiền người đầu xanh, Chử đế sư đang nghĩ đến con trai út của mình.

"Đúng thế, kế sách rất hay một mũi tên trúng mấy con chim." Lập tức Phó lão gia liền nói sang chuyện khác.

"Nếu như Trung thư lệnh vì tư lợi mà bỏ qua Liễu Cư Mân thêm một lần nữa, chẳng những khiến trong lòng của Liễu Cư Mân lạnh giá, mà trong lòng của những người khác cũng sẽ lạnh giá theo. Vì giữ vững lòng quân, Trung thư lệnh vẫn muốn ủng hộ Liễu Cư Mân, thái độ như vậy sẽ khiến cho những người cùng đi theo Trung thư lệnh đều sẽ không kỵ với Liễu Cư Mân. Mọi chuyện lại nháo thành như vậy, Liễu Cư Mân trở thành Lại bộ Thượng thư chắc chắn sẽ bị phe của Trung thư lệnh cô lập. Nhưng nếu như Liễu Cư Mân không lên được chức Lại bộ Thượng thư, chỉ sợ sau này ông ta chưa chắc sẽ nguyện ý trung thành với Trung thư lệnh. Ôn tiểu công tử tính toán lòng người vô cùng thấu đáo."

"Đứa nhỏ này làm việc có kinh nghiệm và chu toàn không hề thua kém so với ta và người." Chử đế sư cũng nhận thấy điều này.

"Hắn đem ân oán cá nhân để biến hóa đại cục, hắn dùng người của chúng ta, chẳng những không khiến cho chúng ta làm chuyện có hại, xem xét lại lâu dài thì ngược lại có lợi cho chúng ta. Mặc dù biết rõ bị hắn lợi dụng nhưng chúng ta cũng không có lý do gì mà không làm, chính là cam tâm tình nguyện cho hắn sử dụng. Lúc lão phu mười tuổi cũng được gọi là thần đồng nhưng vẫn không thể sánh được hắn."

"Đế sư sống trong cảnh giàu sang, hoàn cảnh khác nhau nên rèn luyện cũng khác nhau, không thể cùng so sánh được." Phó lão gia an ủi một câu.

Chử đế sư nhếch môi mỉm cười không dứt.

Mà bên kia, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang vốn có ý định đi theo xem Sở gia mua lại căn nhà, đồng thời đi dò xét sản nghiệp của Sở gia tại quận Dự Chương nhưng lại bị trì hoãn đến mấy ngày.

"Dao Dao vẫn còn chuyện chưa làm xong à?" Ngày hôm đó, lần đầu tiên Ôn Đình Trạm chủ động hỏi Dạ Dao Quang về lộ trình.

Dạ Dao Quang có chút ngượng ngùng, cô vốn có dự định ngày mùng hai tháng tám sẽ đi nhưng sau đó cô lại phát hiện có rất nhiều việc cần mình ra tay, mà sự chậm trễ này lại lâu đến như vậy. Cô nghĩ là Ôn Đình Trạm không muốn ở lại nơi này cho nên cậu mới chủ động hỏi đến, cô nghe vậy liền nói: "Cũng sắp xong rồi, ngày mai có thể khởi hành."

"Nếu như nàng vẫn chưa làm xong thì ở lại thêm một hai ngày nữa cũng không sao." Ôn Đình Trạm cười nói.

"Một hai ngày?" Cuối cùng Dạ Dao Quang cũng hiểu rõ nguyên nhân không phải là vì Liễu gia, nên cô lại hỏi:

"Vì sao là một hai ngày?"

"Qua một hai ngày nữa, người của Liễu gia sẽ đến thăm, ta không muốn gặp bọn họ." Ôn Đình Trạm nói.

"Đến cửa hỏi thăm sao?" Dạ Dao Quang không hiểu ra sao, ngoại trừ hôm mừng một cậu có đi một chuyến đến nha phủ, sau đó cậu gửi một phong thư cho Chử đế sư, mấy ngày nay mỗi ngày cậu đều cùng tiến cùng ra với cô. Cậu cũng không làm chuyện gì, sao người của Liễu gia lại muốn đến thăm rồi? Không nói đùa chứ.

Tất nhiên là Dạ Dao Quang không tin Ôn Đình Trạm lại để cho Chử đế sư thay cậu động đến Liễu Cư Môn. Đây chính là gia chủ của Liễu gia, hơn nữa ông ta lại ngồi ở vị trí cao, rút dây động rừng, Ôn Đình Trạm cũng không phải là con ruột của Chử đế sư. Cho dù là con ruột cũng sẽ không có khả năng không để ý đến đại cục, nói làm là làm ngay.

Nhưng cô nhìn thấy Ôn Đình Trạm đã đoán trước như vậy nên Dạ Dao Quang không thể không tin, vì vậy cô thăm dò hỏi: "Có phải là chàng ra tay với Liễu Cư Môn?"

"Đúng vậy." Ôn Đình Trạm gật đầu.

Dạ Dao Quang trừng mắt: "Đậu xanh rau má, chàng đây không động thì thôi, động một tí là chọn người lớn nhất. Chàng nhanh nói cho muội biết, chàng ra tay với Liễu Cư Môn như thế nào?"

"Khiến cho ông ta mãi mãi làm vợ kế..." Bởi vì Chử đế sư cố ý bồi dưỡng nên gần như cứ một khoảng thời gian là Ôn Đình Trạm nhận được tờ ghi chép công báo của Chử đế sư. Cậu đặc biệt quan tâm đối với hướng đi của triều đình, vì vậy cậu mới nghĩ ra biện pháp này.

Sau khi nghe xong, Dạ Dao Quang dùng kiêu ánh mắt không phải nhìn người mà nhìn Ôn Đình Trạm, cô còn khoa trương lộ ra dáng vẻ rất sợ sệt

khiến cho Ôn Đình Trạm đỡ khóc đỡ cười.

"Trạm ca, thực sự là chàng quá... nham hiểm rồi!" Lập tức Dạ Dao Quang nhào tới, cô ôm lấy đầu của Ôn Đình Trạm rồi mạnh mẽ hôn một cái lên mặt của cậu:

"Muội thật sự thích quá."

Cô rất thích thô bạo, đó là vì cô không giỏi khiến cho người ta sống không bằng chết nhưng càng là như thế, cô càng thích nhìn người sống không bằng chết, đặc biệt là kẻ thù bị chơi đùa sống không bằng chết thì càng khiến trong lòng cô cảm thấy hả lòng hả dạ. Liễu Cư Mân chịu đựng cho tới bây giờ, trước mắt đã sắp được ngẩng cao đầu, tin tức cũng đã truyền ra ngoài, kết quả lại sắp bị kéo xuống, thật đúng là mất mặt. Thế diện đã ném đến toàn bộ Đế đô, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không thể giải thích rõ sự nghi ngờ của hoàng đế. Hoàng đế không cần người, người đành phải chịu uất ức, vậy người sớm từ quan trở về nhà được rồi. Nhận một quả đắng lớn đến như vậy, người của Liễu gia đành nuốt xuống, mang ơn mà nuốt xuống.

"Làm sao bây giờ, muội muốn đi Đế đô." Lập tức đôi mắt của Dạ Dao Quang giống như những vì sao, thật sự cô rất muốn đi xem dáng vẻ của Liễu Cư Mân khi không được nhận chức Lại bộ Thượng thư, muốn khóc cũng khóc không được.

Ôn Đình Trạm không khỏi lắc đầu cười nói: "Nàng chắc chắn mọi chuyện sẽ thành công sao?"

"Sao có thể không thành công?" Dạ Dao Quang kích động nhìn Ôn Đình Trạm.

"Muội không tin, ngoại trừ Chử đế sư ra chàng không vờn móng vuốt đến Trung thư lệnh. Từ trước đến nay chàng không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay thì chắc chắn sẽ thành, muội rất có lòng tin ở chàng!"

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Mục Đích Thực Sự

Muội rất có lòng tin ở chàng.

Những lời này được phát ra từ miệng của Dạ Dao Quang, đối với Ôn Đình Trạm, những lời này quan trọng hơn so với bất kỳ sự cổ vũ và tán thưởng của người khác. Ôn Đình Trạm nắm chặt lấy tay cô, cậu nói rất trịnh trọng: "Vĩnh viễn sẽ không phụ lòng sự kỳ vọng của Dao Dao đối với ta."

Khuôn mặt uốn cong thành trăng lưỡi liềm, Dạ Dao Quang hỏi: "Chàng không sợ ép Liễu Cư Mân thuộc về phe của đế sư à?"

Đến lúc đó bọn họ đều có lập trường giống nhau, cậu muốn đối phó thì càng có nhiều kiềm chế hơn.

"Ta sẽ không để chuyện này xảy ra." Ôn Đình Trạm nói rất tự tin.

"Cho dù trong lòng của Trung thư lệnh nghĩ như thế nào, ông ta cũng sẽ ra sức bảo vệ cho Liễu Cư Mân. Hiện tại đối với Trung thư lệnh mà nói chính là lúc nhạy cảm, ông ta không thể đi sai một bước, nếu không lòng quân sẽ tan rã. Nhưng nếu như Liễu Cư Mân thực sự không thể nhận chức, ông ta cũng sẽ không để cho Liễu Cư Mân rời đi. Tất nhiên ông ta muốn để cho Liễu Cư Mân hiểu rõ là ông đã dùng hết toàn lực, chuyện Liễu Cư Mân không thể nhận chức Lại bộ Thượng thư không phải là nguyên nhân từ ông ta, mà là vì người nhà của Liễu gia. Cho nên ông ta dùng Liễu gia chi thứ hai để làm mồi dẫn lửa, như vậy Trung thư lệnh đại nhân đã thành công mà không cần dùng đến nguyện vọng của Liễu Cư Yến mà vẫn có thể giữ lại

Liễu Cư Mân và tất cả mọi oán hận của Liễu Cư Mân đều sẽ rơi vào người của Liễu gia chi thứ hai."

Đây mới chính là mục đích cuối cùng của cậu, mỗi người đều có lập trường và nghĩ đến cục diện khác nhau, lợi ích của mỗi người cậu đều suy nghĩ đến, những người đó mới có thể đi theo từng bước trong suy nghĩ của cậu. Cuối cùng cho dù là Chữ đế sư hay là Trung thư lệnh đều nhận được cục diện có lợi cho mình, bên trong cục diện này chỉ có Liễu Cư Mân và người của Liễu gia là bị hại thê thảm nhất.

"Chỉ sợ mấy người đế sư cũng chưa chắc sẽ nghĩ tới mục đích cuối cùng của chàng." Từ đầu đến cuối cậu chỉ vì đối phó với người nhà họ Liễu.

"Mấy người đế sư đang ở trong vòng xoáy, gặp chuyện thì bọn họ chỉ suy tính đến cục diện có lợi cho họ." Ôn Đình Trạm nói.

Dạ Dao Quang im lặng một lát mới hỏi: "Trạm ca, chàng muốn nhổ tận gốc toàn bộ Liễu gia sao?"

Lần đầu tiên cùng giao chiến với Liễu gia, cậu ra tay mạnh bạo như thế, Dạ Dao Quang không dám tưởng tượng tiếp theo Ôn Đình Trạm muốn giày vò Liễu gia như thế nào. Nhưng Liễu gia và người khác không giống nhau, Liễu gia là nhà ngoại của Ôn Đình Trạm, huyết thống này cho dù có đoạn tuyệt qua lại trong lời nói nhưng lễ trời cũng không có cách nào thoát khỏi, nếu như tổn thương đến người thân sẽ bị trời phạt.

"Năm đó bọn họ vì quyền lợi mà hãm hại mẹ của ta, buộc mẹ của ta không có nhà để về, sau đó bọn họ lại ép cha và mẹ của ta đến bước đường cùng, cuối cùng bọn họ không hề thương tiếc lấy đi tính mạng của họ." Ánh mắt của Ôn Đình Trạm vô cùng lạnh lùng.

"Ta chỉ muốn thay mặt mẹ của ta mà đòi lại tất cả những khoản nợ, ta sẽ không giết một người trong Liễu gia, ta muốn bọn họ đều sống."

Không giết người là được, không giết người sẽ không có tội nghiệt. Ngoài ra là vì tổn thương của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cũng sẽ không hỏi, bởi vì cô nghe được từ giọng điệu của Ôn Đình Trạm, có lẽ cậu đã tra ra được chuyện gì đó.

Thực ra Dạ Dao Quang có một chỗ không thể hiểu, năm đó vì sao Liễu thị lại bị bắt cóc. Phải biết rằng người nhà giàu khi đi ra ngoài đều có nha hoàn và gã sai vặt đi theo bảo vệ, hơn nữa bọn họ cũng không đi vào con đường vắng vẻ, nếu có giặc cướp vì sao lại không kêu cứu? Nếu như đi vào con đường hẻo lánh, như vậy chắc chắn là có người cố ý dẫn bà ấy đi qua, hơn nữa Liễu thị lại thông minh như vậy, vì sao bà ấy lại không nghĩ cách để đối phó? Tại sao lại để cho chính mình lưu lạc đến cục diện như vậy?

Những điểm đáng ngờ này, cô có thể suy đoán được từ lời nói vừa rồi của Ôn Đình Trạm, có lẽ năm đó Liễu thị là vật hy sinh trong cuộc tranh đoạt quyền lợi của người nhà họ Liễu. Cô nhớ kỹ Liễu Cư Mân là đại bá của Liễu thị, mặc dù ông ta và mẫu thân với phụ thân của Liễu thị là Liễu Cư Yển kém nhau sáu tuổi, nhưng đều xuất thân giống nhau. Liễu Cư Yển vẫn là nhị giáp, cũng chính là ba vị trí đầu chỉ dưới đệ nhất danh, Liễu Cư Mân là ca ca lớn hơn đệ đệ sáu tuổi nhưng xếp hạng lại kém hơn đệ đệ.

Với tư cách là đích trưởng tử chẳng lẽ trong lòng của Liễu Cư Mân không có chút lo lắng và không cảm thấy có nguy cơ sao? Trước đây chuyện của Liễu thị rốt cuộc có bàn tay của vị đại bá này ở phía sau hay không? Dạ Dao Quang nhìn thấy Ôn Đình Trạm mím môi không nói gì, cuối cùng cô cũng không hỏi ra miệng.

Nếu Ôn Đình Trạm nói không muốn gặp người nhà họ Liễu, Dạ Dao Quang liền dặn dò đám người Ấu Ly đi chuẩn bị, ngay hôm đó bọn họ liền khởi hành đến huyện Vạn An. Từ phủ thành đến huyện Vạn An mất khoảng mười ngày lộ trình, dọc theo đường đi bọn họ đi chậm lại, bọn họ đón Tết trung thu ở trên đường. Dạ Dao Quang tính toán thời gian thì cô cũng đã

đón trung thu lần thứ hai ở nơi này, rồi đến ngày hai mươi lăm tháng tám, sau khi dạo chơi một vòng thì cuối cùng Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng đã đến huyện Vạn An.

Ngụy gia là nhà giàu nhất ở huyện Vạn An, con trai độc nhất thành thân tất nhiên là không giống với bình thường. Bởi vì hiện tại nạn hạn hán ở khắp nơi, Ngụy gia liền lấy ra tiền tài, từ ngày hai mươi lăm tháng tám đến ngày mừng bốn tháng chín phát cháo và tặng lương thực miễn phí. Họ làm chuyện này là vì muốn góp một ít phúc đức cho con trai và con dâu, cho nên lúc Dạ Dao Quang tiến vào huyện Vạn An, cô liền thấy ngay cảnh này.

Trong mắt của người bình thường, có lẽ hình ảnh phát cháo miễn phí này rất tốt đẹp nhưng Dạ Dao Quang lại có thể nhìn thấy từng ánh sáng màu vàng ở trên người của những người đang xếp hàng nhận cháo ở đằng kia. Đây là lòng biết ơn chân thành và trong sáng, mặc dù không phải là công đức nhưng toàn bộ đều tập trung đến trên người của Ngụy gia, một tầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, đây là vận may.

Dạ Dao Quang không đến quấy rầy người của Ngụy gia, cô trực tiếp đi đến Ngũ Chỉ Phong để thăm Cổ Ma Nhĩ và A Ni Á. Vốn dĩ sau khi Dạ Dao Quang trở về từ Dao tộc, cô liền có ý định nhờ Mạch Khâm chữa bệnh cho A Ni Á, kết quả A Ni Á lại mang thai, nàng ấy không thể vất vả đi đường dài cho nên Dạ Dao Quang mới nói đợi cô đến tham gia hôn lễ của Ngụy Lâm và Dương Tịch Hà rồi sẽ đến thăm bọn họ.

Lại một lần nữa đi tới đỉnh núi, Dạ Dao Quang phát hiện xung quanh ngôi nhà của A Ni Á có rất nhiều bụi gai và lưới sắt đang bao vây, một hình ảnh phòng bị vô cùng nghiêm ngặt. Hơn nữa Dạ Dao Quang nhớ kỹ Cổ Ma Nhĩ có nuôi hai con sói, hiện tại cũng không thấy bóng dáng của chúng đâu, bỗng dưng sắc mặt của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm hiện lên vẻ lo lắng. Hai người bọn họ đi chậm rãi vào trong phòng, nhưng trong phòng không có ai. Trong lúc Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đang nghi ngờ, đột

nhien cô nghe được tiếng rên rỉ rất nhỏ được phát ra từ phòng bếp. Cô nhanh chóng chạy vào phòng bếp rồi nhấc lên thùng đựng gạo ở trong phòng bếp, cô phát hiện có một đường hầm ở phía dưới, cô liền lên tiếng hỏi: "A Ni Á, là cô sao?"

Nghe được tiếng nói của Dạ Dao Quang, dường như A Ni Á rất kích động phát ra tiếng: "A..."

"Chàng chờ muội ở đây, muội đi xuống xem một chút." Từ thùng gạo Dạ Dao Quang nhảy xuống.

Không gian ở phía dưới rất lớn, có giường còn có cả thức ăn, hình như A Ni Á ngã xuống từ trên giường. Nàng nâng tay đỡ lấy phần bụng hơi nhô ra, vẻ mặt của nàng khẩn cầu nhìn Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang thấy máu chảy ra từ giữa hai chân của nàng, cô nhanh chóng bước về phía trước, lòng bàn tay vận khí để trước bụng nàng mãi đến khi cô nhìn thấy sắc mặt của A Ni Á khôi phục lại một chút, vẻ mặt đau đớn không còn nữa, cô mới thu tay lại.

Dạ Dao Quang đưa tay đặt lên bụng của A Ni Á, khí ngũ hành xoay chuyển, cô cảm nhận được sinh mạng nhỏ bên trong vẫn còn, cô liền nói với A Ni Á đang căng thẳng: "Đừng sợ, nó vẫn khỏe, nó không có việc gì cả."

Mặc dù nàng ấy không nghe được lời nói của Dạ Dao Quang nhưng A Ni Á lại cảm thấy yên lòng khi nàng nhìn vào ánh mắt của cô.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Bộ Tộc Ăn Thịt Người

"A Ni Á, cô có thể nói cho ta biết chuyện gì xảy ra không? Vì sao cô biết trốn dưới hầm, Cổ Ma Nhĩ đi đâu rồi?" Dạ Dao Quang thay một bộ quần áo sạch sẽ giúp A Ni Á, đưa nàng rời khỏi hầm. Cô đến nhà bếp dùng trứng gà làm nước ngọt, bưng lên cho A Ni Á uống rồi dùng hết khả năng ra dấu thể hiện ý tứ với A Ni Á.

A Ni Á lúc hiểu lúc không, đứng dậy lấy một ít bút mực, sau đó vẽ cho Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm bức tranh. Xem qua bức tranh đó, trong nháy mắt, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều sợ ngây người. Bởi vì tuy A Ni Á vẽ không tốt lắm, nhưng cũng đủ để họ có thể kết luận. A Ni Á vẽ đúng lúc tại Quỳnh Vũ sơn trang, bọn họ thấy pho tượng ở trong sơn động, chủng tộc này giết cả nhà Thẩm gia không chút nhân tính. Căn cứ vào lời Bàn Vũ nói thì đó là bộ tộc ăn thịt người.

Ở đời trước, bộ tộc ăn thịt người thực chất không phải là một dân tộc dã man chỉ có tại Hoa Hạ. Dạ Dao Quang có thể có cảm giác rõ ràng rằng những người này chắc là do bị cấm chú điều gì, hoặc là do bị người ta làm phép, cũng có thể là do đã ăn phải thứ có dược tính nào đó biến đổi thể chất người bình thường.

"Chỉ có hai quái vật này sao?" Dạ Dao Quang chỉ vào bức tranh của A Ni Á hỏi.

Lần này A Ni Á tựa hồ nghe rõ, nàng gật đầu mãnh liệt.

"Chắc là bọn họ đã gặp phải bộ tộc ăn thịt người. Dựa theo ý của A Ni Á, bộ tộc ăn thịt người thường xuyên đến quấy rầy bọn họ. Chỉ vì số lượng của chúng không nhiều lắm, mà bản lĩnh của Cổ Ma Nhĩ không nhỏ nên bọn chúng không thể làm được gì. Thế nhưng A Ni Á đang mang thai nên không chịu nổi quấy rối, Cổ Ma Nhĩ chắc định thừa lúc A Ni Á đang ngủ, muốn giết chết hai kẻ ăn thịt người này." Dạ Dao Quang xem bức tranh của A Ni Á vẽ liền hiểu được.

"Chỉ sợ rằng Cổ Ma Nhĩ đã gặp nguy hiểm." Bộ tộc ăn thịt người mà lại có thể tinh thông thuật phù thủy để giết chết toàn bộ người của Thẩm gia thì bản lĩnh của chúng sợ là không thể khinh thường. Dạ Dao Quang tuy chưa giao đấu, nhưng trong lòng đã có đánh giá đại cục.

"Trạm ca, muội muốn đi tìm Cổ Ma Nhĩ, chàng ở nơi này..."

"Ta cùng đi với nàng." Không đợi Dạ Dao Quang nói xong, Ôn Đình Trạm đã nói xong rồi.

"Nhưng cần có người bảo vệ A Ni Á." Lúc này thực sự không phải do Dạ Dao Quang hoài nghi năng lực của Ôn Đình Trạm nên mới không cho cậu theo, ngược lại càng khẳng định cậu có năng lực thì mới không nên đi theo cô, mà nên ở lại bảo vệ cho A Ni Á.

"Được, ta ở lại." Ôn Đình Trạm suy nghĩ một lúc mới gật đầu.

Dạ Dao Quang để Kim Tử ở lại. A Ni Á cũng không biết Cổ Ma Nhĩ đi hướng nào, Ngũ Chỉ Phong lại vô cùng hiểm trở, còn vô cùng lớn. Cô quyết định gửi Ôn Đình Trạm giữ Kim Tử. Dù sao A Ni Á cũng có thai, nếu bộ tộc ăn thịt người thật sự lại tới nữa, Kim Tử cũng có thể bảo vệ được tốt cho nàng, giúp Ôn Đình Trạm chuyên tâm đối phó kẻ thù.

Vì vậy cô tự xem một quẻ - quẻ Nhu. Quẻ Nhu chính là quẻ thứ năm trong sáu mươi bốn quẻ Kinh dịch.

"Thế nào Dao Dao?" Ôn Đình Trạm vội vàng hỏi.

"Muội xem quẻ tìm người, không phải xem quẻ cát hung." Sau khi Dạ Dao Quang cất ba đồng tiền xong mới nói:

"Đây là quẻ Nhu, quẻ biểu hiện người chúng ta muốn tìm đang ở gần bên, không lâu sau sẽ gặp được cho nên không cần lo lắng, bây giờ muội sẽ đi tìm Cổ Ma Nhĩ ngay."

Dạ Dao Quang đương nhiên không lừa dối Ôn Đình Trạm, kết quả của quẻ Nhu trong việc tìm người thực sự là như vậy. Nhưng Dạ Dao Quang không giải quẻ rõ cho Ôn Đình Trạm rằng quẻ Nhu còn có nghĩa: Con đường phía trước hiểm trở, hãy tĩnh lặng mà quan sát sự thay đổi.

Với tình hình này, Dạ Dao Quang chẳng thể nào bình tâm tĩnh khí đợi sự thay đổi được. Chậm chút nào thì nguy hiểm tăng lên chút đó. Tình cảnh của A Ni Á như vậy, nếu không có Cổ Ma Nhĩ, sợ rằng cuộc sống sau này sẽ vô cùng vất vả. Hơn nữa đây sẽ là đả kích nặng nề khiến nàng có thể không chịu nổi. Nếu sơ sẩy động tới thai khí, e chính là một xác mà hai mạng người.

Quẻ nói rằng hiểm trở thì cũng không hẳn là điềm xấu nên Dạ Dao Quang cũng không quá lo lắng. Quẻ tượng trên không chỉ ra phương hướng cụ thể, nơi đây núi non trùng điệp, rừng sâu rậm rạp, vạn vật trong ngũ hành có rất nhiều loại khác thường. Dạ Dao Quang lười dùng khí ngũ hành, chỉ dựa vào trực giác tìm người.

Cô tiến sâu một mạch khoảng chừng nửa canh giờ, lại nghe được một âm thanh giống như tiếng kêu của dã thú, tiếng kêu này vô cùng đặc biệt, đặc biệt lạ lùng tới mức Dạ Dao Quang không phân biệt ra là loại dã thú gì. Đáng sợ hơn nữa chính là cô đã nghe được âm thanh lại còn cảm giác được vị trí của dã thú.

Dạ Dao Quang nhanh chóng lưu chuyển khí ngũ hành quanh thân, lại vừa bước chậm lại. Nhưng trong nháy mắt một bóng dáng màu đỏ nhanh như chớp vụt qua cạnh người cô, móng vuốt lợi hại, khí lực hùng mạnh.

Dạ Dao Quang dừng bước, né người sang bên. Vừa mới nghiêng người, lại một hình bóng màu đỏ bay tới tập kích từ một hướng khác. Cánh tay to lớn đầy lông dài màu nâu bị Dạ Dao Quang kìm chặt. Móng tay dài nhọn trơn bóng ước chừng ba tấc, vô cùng xấu xí, móng tay hiện lên màu đỏ thẫm cực kỳ giống một vũ khí sắc bén hút đầy máu tươi. Dạ Dao Quang trông thấy rất khó chịu. Lúc này từ phía Dạ Dao Quang vừa tránh khỏi, một kẻ ăn thịt người lại đánh tới. Dạ Dao Quang dùng lực tay nhắc kẻ ăn thịt người trên tay lên, thân thể vừa chuyển, kẻ ăn thịt người trong tay đã bay tới đụng trúng kẻ kia.

Hai tên này đụng vào nhau phịch một tiếng, một người bị đánh bay. Dạ Dao Quang cũng không buông kẻ đã bắt được trên tay ra, cô vung tay kia lên, gươm đao chém xuống. Móng tay dài nhọn màu đỏ thẫm bị Thiên Lân chém đứt đoạn, kẻ ăn thịt người bị cô bắt được kêu la thảm thiết. Chỗ móng tay bị chặt đứt có năm tia máu đen bắn ra. Dạ Dao Quang sớm có chuẩn bị tâm lý, tránh ra nhanh chóng, tận mắt thấy cây cỏ nhiễm phải máu này chẳng mấy chốc hư thối héo rũ.

Khi Dạ Dao Quang tránh được máu độc trong nháy mắt, kẻ ăn thịt người bị cô cắt đứt móng tay tự mình bẻ gãy cánh tay bị cô bắt được, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước. Dạ Dao Quang đang muốn truy đuổi, đã thấy kẻ ăn thịt người đâm thẳng vào một gốc cây, sau đó lại ẩn vào bên trong cây, biến mất không tung tích.

Mà một đoạn cánh tay bị nó bỏ lại cũng nhanh chóng khô héo, chớp mắt chỉ còn da bọc xương. Kẻ ăn thịt người khác sau khi bị Dạ Dao Quang đánh bay cũng chạy mất. Dạ Dao Quang thử dùng khí ngũ hành truy tìm bộ tộc ăn thịt người này, vì có thể nhanh chóng tìm được bọn họ. Thật không

ngờ khí ngũ hành của cô lại dò ra một đáp án kinh người: Bọn chúng không thuộc bất cứ ngũ hành nào!

Từ khi Dạ Dao Quang bắt đầu tu luyện, quan niệm của cô là mọi thứ trên thế gian đều do ngũ hành tạo thành, bất cứ vật gì cũng đều có thể hóa thành ngũ hành. Đương nhiên cũng có tồn tại sự siêu thoát ra ngoài ngũ hành nhưng đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang nhìn thấy. Trong lòng cô có chút nặng nề, không biết bộ tộc ăn thịt người này bị biến đổi bởi hoàn cảnh thiên nhiên hay do con người gây ra. Nếu là do con người nuôi dưỡng ra những kẻ ăn thịt người, sẽ khó có thể tưởng tượng được tai họa.

Tiếng bước chân vội vã đã cắt đứt sự trầm tư của Dạ Dao Quang. Cô giương mắt thấy xa xa có người lão đảo nghiêng ngả chạy tới, lại gần thêm mấy bước Dạ Dao Quang mới phát hiện là Cổ Ma Nhĩ, hẳn còn bị thương. Cô liền nhanh chóng chạy tới.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Làm Hộ Vệ

Thương thế của Cổ Ma Nhĩ đập vào mắt Dạ Dao Quang, cô không khỏi hít một hơi khí lạnh. Vết thương trên người hằn chắc chắn do móng vuốt lợi hại của kẻ ăn thịt người cào rách. Da thịt bên trong bị lật ra ngoài, máu me đầm đìa, mà máu chảy ra đã biến thành màu đen. Mặt hắc cũng đỏ lên một cách đáng sợ giống như núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Lúc trước, Cổ Ma Nhĩ trong trạng thái toàn thân phòng bị, đến lúc thấy Dạ Dao Quang lập tức khụy xuống đất. Mắt hắc mở to, ánh mắt vô hồn, miệng há rộng cổ họng từng ngụm không khí.

Dạ Dao Quang lấy ra một bình sứ nhỏ từ trong người, chiếc bình này là Mạnh Khâm cho cô, còn nói có thể giải độc của các loại yêu quái. Dù không biết có tác dụng hay không nhưng với tình thế hiện giờ, Dạ Dao Quang cũng chẳng kịp bận tâm chuyện đó. Lòng bàn tay cô vận khí, khí ngũ hành lành lạnh chảy vào người Cổ Ma Nhĩ theo miệng vết thương. Khoảng một khắc sau, Cổ Ma Nhĩ không còn thở gấp, Dạ Dao Quang mới rắc bột giải độc lên miệng vết thương. Toàn bộ kinh mạch trên cánh tay Cổ Ma Nhĩ như muốn nổ tung. Hắc có vẻ rất đau đớn nhưng cũng may còn có thể chịu đựng được. Dạ Dao Quang dùng quần áo trong của Cổ Ma Nhĩ băng bó kỹ vết thương lại, lúc này mới thấy thần trí của hắc thực sự tỉnh táo, cô đưa cho hắc một viên đơn dược.

Cổ Ma Nhĩ giơ tay đón lấy, nuốt vào luôn không do dự chút nào.

Lúc đi vào rừng, Dạ Dao Quang vừa đi một mình vừa tăng tốc hết sức, đến khi trở về lại đưa theo Cổ Ma Nhĩ đang bị thương nên không thể đi

nhanh được. Cổ Ma Nhĩ không nói gì, có thể để giữ sức hoặc vì bọn họ bất đồng ngôn ngữ nên hẳn chỉ gật gật đầu.

Dạ Dao Quang nhường đường cho Cổ Ma Nhĩ đi trước, hai người vừa đi vừa nghỉ chừng hai canh giờ. Cổ Ma Nhĩ trở về đến nơi khi màn đêm đã buông xuống. Đang trên đường về hẳn bỗng dừng lại, chỉ chỉ lên thân thể đầm đìa máu tươi của mình. Hẳn sợ sẽ làm thê tử của hẳn khiếp sợ.

Hiểu được ý hẳn, Dạ Dao Quang để hẳn đứng đây đợi. Cô đi vào trước một mình, sau đó mượn cớ đói bụng, vừa kéo A Ni Á vào bếp, vừa liếc mắt ra hiệu cho Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm lập tức hiểu ý chạy tới con đường phía sau sân, lặng lẽ đưa Cổ Ma Nhĩ trở về không một tiếng động. Cổ Ma Nhĩ nhanh chóng thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó ra ao nhỏ trước sân rửa sạch mặt mũi mới bước vào bếp.

A Ni Á thực sự rất lo lắng nhưng nàng không thể nói chuyện được. Hơn nữa ánh mắt của Dạ Dao Quang cũng không hề biểu lộ sự thương xót, chứng tỏ Cổ Ma Nhĩ còn chưa có chuyện gì nên nàng vẫn kiềm chế cảm xúc, đi làm đồ ăn. Đến lúc thực sự thấy Cổ Ma Nhĩ, nàng mừng rỡ tới mức nước nở không thành tiếng, chút nữa là rơi nước mắt.

Nàng đang muốn chạy tới ôm lấy Cổ Ma Nhĩ, Dạ Dao Quang đã ngăn trước một bước, nhắc nhở nàng còn có đứa trẻ trong bụng. A Ni Á bình tâm trở lại, đi tới bên cạnh Cổ Ma Nhĩ.

Cổ Ma Nhĩ nói với nàng một câu tiếng Mông Cổ, Dạ Dao Quang nghe không hiểu, cũng nhẹ nhàng bước ra cho họ có không gian riêng tư. Mùi cơm chín trong nhà bếp cũng nhanh chóng bay tới.

Ăn cơm xong, Cổ Ma Nhĩ cùng Ôn Đình Trạm bàn bạc trao đổi, hẳn nói ra toàn bộ sự tình cho cậu. Ôn Đình Trạm thuật lại cho Dạ Dao Quang: “Cổ Ma Nhĩ nói, hai tháng trước, hai kẻ ăn thịt người quái dị này đột nhiên xuất hiện trên núi. Hẳn cùng bọn chúng đấu tay đôi, so trí tuệ, so dũng khí

đã hai tháng, ở nhà hai người vẫn rất an toàn. Thế nhưng sau đó A Ni Á phát hiện có thai, không chịu nổi sự quấy nhiễu. Hơn nữa tướng mạo hai kẻ ăn thịt người quái dị này xấu xí vô cùng, mỗi lần đều làm cho A Ni Á khiếp sợ rồi xuất hiện dấu hiệu sinh non nên hẳn mới muốn dẫn hai kẻ ăn thịt người quái dị này vào trong hố bẫy đã bố trí từ trước. Thật không ngờ ngay cả lưỡi dao cũng không thể đâm được vào thân mình của hai kẻ ăn thịt người quái dị, suýt nữa hẳn bị bọn chúng giết chết, cũng may bọn chúng đang đuổi bắt hẳn thì đúng lúc Dạ Dao Quang chạy tới."

"Trạm ca, chàng có nhớ chủng tộc ăn thịt người trong sơn động tại Quỳnh Vũ sơn trang là sinh vật quần cư phải không?" Dạ Dao Quang nhíu mày nói.

"Ghi chép của Dao tộc chính là nơi cư trú của Dao tộc thời kỳ Thánh Tổ hoàng đế, như vậy những kẻ ăn thịt người đó sao lại trèo đèo lội suối tới nơi này? Lẽ nào là đi về hướng Dao tộc?"

Nếu như Dao tộc lại đối đầu với bộ tộc ăn thịt người, có thể bị ăn thịt mất hay không?

"Dao Dao, hiện tại Bàn Vũ và Thẩm Triệu biến chiến tranh thành tơ lụa (1), hưởng hồ bọn họ chiếm ưu thế về địa lý. Nếu thật sự có bộ tộc ăn thịt người, chỉ sợ bọn họ cũng không thua thiệt." Ôn Đình Trạm an ủi.

"Trạm ca, điều ta lo lắng không phải là Dao tộc và Quỳnh Vũ sơn trang, bọn họ nhiều nhất chỉ là chịu một chút tổn thất. Điều ta lo lắng là Vĩnh Phúc Hầu và Minh tướng quân."

Nhưng mở vàng là do họ dâng tặng lên, nếu như đám người Trọng Nghiêu Phàm và Minh Nặc xảy ra chuyện, đương nhiên cũng không thể đổ hết quan hệ nhân quả lên đầu họ, nhưng họ cũng là gián tiếp tạo ra tội ác.

Sắc mặt Ôn Đình Trạm cũng trầm xuống: "Ta nhờ Tiểu Quai Quai gửi cho Vĩnh Phúc Hầu một bức thư, đầu tiên để cho bọn họ đề phòng, sau là

để bọn họ tìm Thẩm Triệu và Bàn Vũ trợ giúp. Thẩm Triệu có mối thù sâu sắc với bộ tộc ăn thịt người đã giết cả gia tộc hắn, hắn sẽ không từ chối chuyện này.”

“Vâng, chàng nói cho bọn họ biết nhược điểm của bộ tộc ăn thịt người chính là móng tay của họ.” Dạ Dao Quang bổ sung thêm một câu.

Ôn Đình Trạm gật đầu, muốn Cổ Ma Nhĩ lấy ít bút mực, lập tức viết một phong thư đưa Tiểu Quai Quai bay về phía Trọng Nghiêu Phàm. Cổ Ma Nhĩ có chút bứt rứt, nói một hơi với Ôn Đình Trạm.

Sau khi nghe xong, ánh mắt Ôn Đình Trạm nhìn về phía Dạ Dao Quang xin ý kiến: “Cổ Ma Nhĩ muốn đi theo làm hộ vệ cho chúng ta. Nơi đây đã không thể ở lại nhưng hắn không biết tiếng Hán, rời khỏi đây rất khó sinh tồn. Mà A Ni Á lại đang mang thai bốn tháng, hắn cũng không tin người khác, chỉ tin tưởng chúng ta cho nên muốn đi theo chúng ta.”

Thấy Ôn Đình Trạm hỏi ý Dạ Dao Quang, Cổ Ma Nhĩ vội vàng hành đại lễ với Ôn Đình Trạm, sau đó nói một câu.

“Hắn nói chúng ta trường sinh thiên tử, trung thành vĩnh viễn.” Ôn Đình Trạm phiên dịch.

Dạ Dao Quang gật đầu: “Chàng nói với hắn, có thể theo chúng ta, không phải là chủ nô, nhưng phải là chủ tớ.”

Nếu hai người sống chung với nhau trong một thời gian dài, họ phải có một mối quan hệ. Mối quan hệ bạn bè không đủ để hai bên cùng chung sống dưới một mái nhà, nếu mối quan hệ không rõ ràng thì không dễ bị ràng buộc và dễ dàng sinh ra mâu thuẫn.

Ôn Đình Trạm lại làm phiên dịch, Cổ Ma Nhĩ rất vui vẻ gật đầu tuân theo.

“Ngày mai chúng ta cùng đưa bọn họ xuống núi.” Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút lại nói.

“Sau này chàng chịu trách nhiệm dạy tiếng Hán cho Cổ Ma Nhĩ. Nếu hẳn không thể giao tiếp với người trong phủ, có chuyện gì cũng phiền phức.”

“Ta đã nhờ đế sư tìm giúp ta một thầy giáo tinh thông ngoại ngữ, chờ chúng ta về đến nơi cũng chẳng mấy chốc sẽ đưa thầy giáo tới.” Cậu cũng rất quan tâm đến các nền văn hóa và ngôn ngữ khác nhau. Thời gian hiện tại rảnh rỗi, cậu có hứng muốn học thêm chút nữa, càng nhiều bản lĩnh càng không lo bị chèn ép.

(1) Biến chiến tranh thành tơ lụa: Dùng biện pháp hòa bình để giải quyết tranh chấp.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Một Chậu Nước

Đối với việc học hành, Dạ Dao Quang từ trước đến nay đều không gây cản trở với Ôn Đình Trạm, cho dù cô là một người không thích học, bèn nói: “Mọi người đều nghỉ sớm đi, muội đi ra ngoài một chút.”

Ôn Đình Trạm sau khi nói với Cố Ma Nhĩ và A Ni Á thì cũng đuổi theo: “Dao Dao nàng muốn làm gì?”

“Muội cảm thấy hai kẻ ăn thịt người đó sẽ không dễ dàng dừng tay, nói không chừng tối nay sẽ hành động.” Dạ Dao Quang đứng ở trong sân:

“Loài vật đó rõ ràng không có bất kỳ thuộc tính ngũ hành, nhưng lại có thể ẩn thân ở trong cây. Muội mặc dù có bất ngờ gặp mặt bọn chúng một lần, nhưng rốt cuộc cũng không tìm hiểu sâu, có phải còn có những khả năng khác hay không cũng không biết. Vì vậy muội dự định bày một trận pháp ở trong sân sớm hơn dự kiến, nếu như bọn chúng đến, giết được một thì hay một, vì dân trừ hại, để bọn chúng ở trong núi sớm muộn cũng có người bị hại.”

Nghe những lời đó, Ôn Đình Trạm cũng không hỏi nhiều nữa. Dạ Dao Quang giơ ngón tay ra, bấm ngón tính rồi mới nói với Ôn Đình Trạm: “Trạm ca, chàng đi đến phòng bếp tìm một cái chậu gỗ lớn, lấy đầy nước đến đây.”

Cũng không biết được dụng ý của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm gật đầu rồi đi ngay. Đến khi cậu bưng chậu nước quay trở lại, trong sân đã

được Dạ Dao Quang dùng chu sa vẽ xong mấy đường, còn Dạ Dao Quang đón lấy chậu gỗ từ tay của cậu đặt vào vị trí theo hướng chính đông.

Sau đó lại ở trong sân chọn tới chọn lui, cuối cùng cô đứng ở chính giữa sân, đầu ngón tay tụ khí, ánh sao khiến người trần mắt thịt nhìn thấy được tốc độ ngưng tụ vào đầu ngón tay mà cô dựng thẳng dọc theo trán như một đóa bồ công anh tuyệt đẹp. Đầu ngón tay vừa vẽ, vô số ánh sao rơi xuống trong sân, rơi trên mặt đất, vẽ qua một đường theo những chỗ có chu sa. Sau khi vẽ xong tất cả chu sa đều bị nuốt hết, ngay cả chậu nước đó. Ôn Đình Trạm không nhìn thấy nên không khỏi dụi mắt.

“Đừng dụi nữa, vẫn ở chỗ đó, đây chẳng qua là lợi dụng tính tương quan của ngũ hành để che mắt người khác mà thôi.” Dạ Dao Quang giơ tay kéo tay đang dụi mắt của Ôn Đình Trạm xuống:

“Hôm nay là ngày Mậu Tí, tháng Nhâm Tuất, chủ thần tinh tú chính là sao Đê Thổ Lạc ở phía đông. Muội đã bố trí một trận pháp trấn tinh hai cung, thời gian còn lại cho dù là giờ Tuất cung Tuất hay là giờ Hợi cung Hợi, đều là đại hung. Chỉ cần bọn chúng tiến đến trong hai khoảng giờ này thì chính là bước vào đường chết. Hướng chính đông chính là cửa sinh, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Hỏa, muội mới dùng chậu gỗ làm thành một chậu nước đặt ở đó là để chặn đứng đường sống của bọn chúng.”

Ôn Đình Trạm rất tò mò, một chậu nước làm sao lại có thể chặn đứng lối chạy thoát. Thực ra cậu muốn hỏi Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang cũng không biết sự tiến triển của sự việc rốt cuộc là thế nào, nhưng cô có thể khẳng định cửa sinh bị xung khắc, hễ hai kẻ ăn thịt người đó xông vào, chạy đến bên đó chắc chắn sẽ chết.

“Đi ngủ thôi, ít nhất vẫn còn bốn tiếng này là an toàn, chúng ta nghỉ ngơi trước. Đợi qua bốn tiếng này, nếu bọn chúng không đến thì lại dậy gác đêm, vì vậy bây giờ phải lấy đủ tinh thần.” Dạ Dao Quang ngáp một cái, liền đi đến phòng bếp đun nước nóng rửa mặt qua loa một lượt. Trước khi

đến cô đã để bọn người Ấu Ly lại ở huyện Vạn An, hai người tự lực cánh sinh nhưng cũng không tính là phiền phức.

Giấc ngủ này của Dạ Dao Quang rất yên ổn nhưng chỉ ngủ được hai tiếng đã bị Kim Tử, chú khỉ mà Dạ Dao Quang thiết lập thành đồng hồ báo thức, này giờ không hề ngủ lay dậy. Dạ Dao Quang trở người ngồi dậy, sau đó nhìn về phía Kim Tử: “Đến rồi?”

Đầu chân của Kim Tử hướng ra ngoài cửa sổ, Dạ Dao Quang đi đến trước cửa sổ. Cửa sổ phòng cô ngủ hướng thẳng ra sân, quả nhiên liền nhìn thấy hai kẻ ăn thịt người xuất hiện một cách bay bổng, sau đó bọn chúng vừa đặt chân xuống sân liền mất đi phương hướng, bắt đầu va loạn vào nhau như con ruồi không đầu.

“Tại sao bọn chúng cứ xoay vòng tại chỗ?” Ôn Đình Trạm ngồi ở sát vách nghe thấy động tĩnh liền khoác áo rồi đi tới đứng bên cạnh Dạ Dao Quang, nhìn trong sân không có thứ gì, hai tộc ăn thịt người cứ xoay vòng tại chỗ.

“Người ngoài trận dĩ nhiên là liếc qua thấy ngay, nhưng một khi đã ở trong trận pháp thì sẽ như vậy.” Dạ Dao Quang không hề có ý định ra tay, cô có niềm tin chắc chắn vào trận pháp của mình.

Rất nhanh hai kẻ ăn thịt người liền bắt đầu xoay đánh, coi nhau như những kẻ thù căm ghét nhất, âm thanh mà bọn chúng đánh nhau, âm thanh kêu gào thảm thiết đều chỉ có Dạ Dao Quang - người bố trí trận pháp này mới có thể nghe thấy. Ánh mắt Dạ Dao Quang dán chặt vào việc bọn chúng tàn sát lẫn nhau. Ngoại trừ móng tay, bọn chúng lại không có bất cứ điểm mấu chốt nào, cho dù tiến công hung mãnh thế nào cũng không đi đến đâu. Cuối cùng hai người lộn một vòng, vẫn là một người cản tay của đối phương, người còn lại cản vào chân của đối phương. Kiểu cản xé nhau đó, hai người đều kêu gào thảm thiết, máu đen phun ra lần lượt bắn lên người nhau, thấy máu đó lại có thể khiến cho da thịt mà dao kiếm không thể đâm

vào của bọn chúng bị bỏng lửa. Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đều rất cao hứng nhìn nhau, thì ra khắc tinh của bọn chúng lại chính là bọn chúng.

Hai kẻ ăn thịt người bị trọng thương giờ chân đạp bay nhau, có một tên vừa hay xông thẳng vào chậu nước ở hướng chính đông. Chậu gỗ bị đánh bay, nước văng khắp người tộc ăn thịt người đó khiến Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không thể tin được việc này xuất hiện. Kẻ ăn thịt người bị xối nước vào quanh đầu, dường như thứ bắn lên người không phải là nước, mà là axit sulfuric loại mạnh nhất, nhanh chóng bị ăn mòn.

“Nước? Bọn chúng lại sợ nước?” Ôn Đình Trạm có chút khó tin, thứ mà bọn người hung hãn đáng sợ sợ lại là nước.

Dạ Dao Quang cảm thấy có chút kỳ lạ, thế là cô nhanh chóng đi vào phòng bếp tụ khí ở đầu ngón tay, điều động nước ở trong vại bắn về phía tộc người còn lại vẫn còn ở trong sân, cố ý để dòng nước tránh khỏi vết thương của tộc ăn thịt người, thậm chí là bắn về chỗ mà không có vết máu của bọn chúng, nó lại chẳng giải quyết được vấn đề gì. Đầu ngón tay của Dạ Dao Quang vừa chuyển, dòng nước liền nghiêng, trực tiếp bắn vào tay bị thương của kẻ ăn thịt người, liền thấy vết thương đó dính nước, kẻ ăn thịt người đó nhanh chóng bị ăn mòn.

Thì ra là vết thương sợ nước, chứ không phải bọn chúng sợ nước, chẳng trách vừa nãy tên đó là bị ăn mòn từ dưới chân. Cùng với việc Dạ Dao Quang tăng lượng nước, toàn bộ hai kẻ ăn thịt người đó rất nhanh liền bị ăn mòn, ngay cả phần còn lại cũng bị nước trên mặt đất hút sạch sẽ.

Cuối cùng đến dấu vết của nước cũng biến mất, phải nói là nước có thể tan trong máu của bọn chúng, còn hơn nói là nước ăn mòn tộc ăn thịt người. Vì vậy cả hai đều biến mất không một dấu vết.

“Như vậy cũng tốt, đỡ phải dọn dẹp sân.” Dạ Dao Quang trở về phòng của mình, nói với Ôn Đình Trạm:

“Đợi sau khi Tiểu Quai Quai quay trở về, chàng lại chuyển một bức thư cho Trọng Nghiêu Phàm.”

Có được cách có thể khiến bọn chúng chết chí mạng, Dạ Dao Quang cũng không cần quá lo lắng.

Sau đó Dạ Dao Quang liền đi ngủ, sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm dậy, cô cố ý bảo Ôn Đình Trạm nói chuyện quái vật ăn thịt người đó đã bị diệt trừ cho Cổ Ma Nhĩ, hỏi hắn có muốn lựa chọn lại từ đầu hay không, có thể nguy hiểm lần này khiến Cổ Ma Nhĩ thật sự sợ cảm giác một thân một mình. Cho dù nghe thấy chuyện quái vật ăn thịt người bị diệt trừ, hắn cũng rất kiên định dự định theo bọn Ôn Đình Trạm rời khỏi nơi đã ở ẩn hơn hai mươi năm này.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Nạn Hạn Hán Bùng Phát

Dẫn theo A Ni Á và Cổ Ma Nhĩ về đến huyện Vạn An tụ họp với nhóm của Ấu Ly. Ở huyện Vạn An bọn họ không có nơi ở, Dạ Dao Quang cũng không phải là người thích đến chỗ mang tính buôn bán, liền tìm một viện nhỏ phù hợp, đưa thêm mấy lượng bạc thuê mười ngày. Đại hôn của Ngụy Lâm và Dương Tịch Hà chính là vào ngày mừng năm tháng chín.

Mấy ngày sau Dạ Dao Quang cũng không ra ngoài, không có việc gì, nhiều nhất là đi dạo một vòng trong huyện thành. Nhưng thư từ của Ôn Đình Trạm mấy ngày này lại vô cùng nhiều, có lúc một ngày có thể nhận được ba, bốn bức thư, ngày nào cũng là sắc mặt uể oải. Dạ Dao Quang không cần hỏi cũng biết là chuyện gì. Mùa thu là mùa thu hoạch, nhưng rất nhiều địa phương đã liên tục một hai tháng nay không thấy được một giọt nước mưa, nạn hạn hán ở phía bắc đã bùng phát. Nhưng Ôn Đình Trạm không nhắc tới việc này, Dạ Dao Quang cũng không hỏi nhiều.

Ngày hôm nay, Ôn Đình Trạm cuối cùng đã chủ động đến hỏi Dạ Dao Quang: “Dao Dao, muội có biết phía bắc bao giờ mới có mưa không?”

“Phía bắc?” Dao Dao nói:

“Chàng nói rõ cho muội biết cụ thể là phủ thành nào.”

“Khu vực Bảo Châu.”

“Trung tuần tháng mười.” Lúc đầu khi xảy ra hiện tượng thiên văn tinh tượng xáo trộn, cô từng suy tính một cách tỉ mỉ những địa phương nửa năm chưa từng có mưa. Khu vực Bảo Châu là vùng có tình hình hạn hán

ng nghiêm trọng nhất, từ tháng năm đến trung tuần tháng mười đều không có mưa.

“Vẫn còn hơn một tháng nữa.” Sắc mặt của Ôn Đình Trạm biến đổi:

“Để sứ gửi thư đến, những phủ vệ như Thìn Châu, Vĩnh Châu, Thường Đức, Hoàn Châu, Nhạc Châu, Đồng Cổ, Ngũ Khai từ tháng năm đến tháng bảy không mưa, những người dân chết vì đói không thể nhớ nổi. Bảo Châu đến bây giờ vẫn không có mưa, đã có hiện tượng ăn thịt người...”

“Triều đình cần có hành động.” Tình hình hạn hán, đáng nhẽ từ tháng tư là đã có thể nhìn ra, chẳng qua lúc đó cô lún sâu vào việc của Dao tộc. Đầu tháng sáu cô cũng đã để lộ ra, đến bây giờ đã ba tháng, việc triều đình có thể làm đều làm rồi.

“Tháng bảy triều đình cũng đã phân phát lương thực cho phía bắc, hơn nữa bắt đầu xây đập chứa nước nhưng nạn hạn hán ở Bảo Châu hết sức nghiêm trọng, một tháng rưỡi không có giọt mưa nào là tiền lệ chưa từng xảy ra. Cho dù trong tay bọn họ có lương thực, không có nước để đun nấu thì cũng là vô ích.” Ôn Đình Trạm thở dài một hơi một cách nặng nề.

“Đây là thiên tai, không làm gì được.” Dạ Dao Quang lắc đầu, hiện tại cũng không phải là kiếp trước, điều nước vốn dĩ không có tính khả thi.

Thực ra cô vẫn có cách làm phép để cầu một trận mưa, có Tử Linh châu, tỷ lệ thành công là rất lớn. Thế nhưng những địa phương gặp tai họa lần này quá nhiều, cô lại không muốn rước họa vào thân. Hàng yêu trừ ma là trách nhiệm của người tu đạo như cô, nhưng cứu dân khỏi thiên tai nhân họa thì lại không phải.

Mấy ngày sau đó sắc mặt của Ôn Đình Trạm đều rất nghiêm trọng. Kỳ thực Dạ Dao Quang rất quan tâm cậu, thật sự rất muốn lạnh lùng nói một câu. Cậu vẫn chưa dẫn thân vào chốn quan trường, những điều này không phải là trách nhiệm của cậu, có thể cứu giúp thì bố thí và cứu giúp, không

thể thì cũng không cần để tâm. Nhưng cuối cùng cô vẫn không nói ra, sớm muộn Ôn Đình Trạm cũng phải đối mặt với những điều này, để cậu tham dự sớm một chút, có được kinh nghiệm, sau này gặp phải có lẽ có thể nhanh chóng nghĩ ra được biện pháp ứng phó cũng không chừng.

Bởi vì vấn đề hạn hán, lại cùng là người đọc sách, có trái tim vì nước vì dân, Ngụy Lâm sau khi bàn bạc lại với Dương gia thì hôn lễ đã giản lược, số người tham dự cũng không mời quá nhiều, chỉ có những người vô cùng thân thiết mới được mời dự tiệc, cũng chỉ là bày đại khái sáu mươi sáu bàn, càng không có tiệc lưu động gì. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đúng ngày đến tham dự, đồng thời tặng hai phần quà, dù sao cũng có quan hệ tốt với Dương gia và Ngụy gia.

Tham gia hôn lễ xong, Ôn Đình Trạm liền vội vã trở về nhà bởi vì rất nhiều việc xử lý ở bên ngoài thì không tiện. Dạ Dao Quang dĩ nhiên cũng không trì hoãn, bọn họ ngày mười tháng chín là về đến nhà của mình.

Dạ Dao Quang bận bịu xử lý việc thu hoạch mà các địa phương đã báo lên, đa phần là tài sản do Trọng Nghiêu Phàm tặng cô có nghìn mẫu ruộng phì nhiêu và nghìn mẫu đất, trên một nửa chịu ảnh hưởng của tình hình thiên tai dẫn đến thu hoạch không như mong đợi. Dạ Dao Quang liền truyền tin bảo người quản lý không cần chuyển lương thực qua nữa, sau khi nộp thuế thì toàn bộ số còn lại để lại cho bọn họ.

Dân lưu lạc của quận Dự Chương càng ngày càng nhiều, trấn Thái Hòa cũng đã càng ngày càng chật chội. May mà Mạnh Lăng làm tốt công tác phòng bị, sớm tìm được lượng lớn nhân công và dành ra được chỗ rộng, mỗi ngày sẽ cử một đại phu đóng giữ ở cửa nha môn huyện, bất cứ ai cũng có thể vào thành, đầu tiên phải cam đoan không nhiễm những bệnh có khả năng gây ra bệnh dịch. Nếu như có những người bị bệnh, thì phải ở chỗ đã sắp xếp ở cửa thành để chữa khỏi bệnh rồi mới vào thành.

Tình hình bên trong của Mạnh gia lần này đã hiện ra rõ ràng, từ đại phu đến được liệu đến lương thực là cháo phát mỗi ngày đều xuất ra từ Mạnh gia. Đương nhiên Mạnh gia có to lớn nữa cũng sẽ bị khoét sạch, thế là Mạnh Lăng mời các viên ngoại và thân hào nông thôn ở các vùng của huyện Lư Lăng uống một chén trà, trước mặt mọi người hào phóng quyên góp hai mươi lăm tấn lương thực. Ôn Đình Trạm cũng đại diện nhà bọn họ đến dự họp, rất phối hợp quyên tặng năm mươi tấn lương thực, lại có Dương gia tham gia quyên góp năm mươi tấn lương thực, tất cả đều là từ chỗ Dạ Dao Quang mua từ trước mà phát ra. Trong tình thế cấp bách như thế, những người đó cũng không tránh được phải xuất ra một lần máu, hầu hết mọi người đều rất hào phóng. Dù sao cũng biết tình hình thiên tai nghiêm trọng, dân lưu lạc quá nhiều, một ngày ăn không đủ no, bị đẩy vào đường cùng sẽ xông vào phủ đệ của những người có tiền như bọn họ.

Đây cũng là lý do vì sao Ôn Đình Trạm đề nghị Mạnh Lăng không giới hạn dân lưu lạc vào huyện Lư Lăng.

Sau đó Ôn Đình Trạm đề nghị Mạnh Lăng thành lập điểm quyên tặng để những viên ngoại và thân hào nông thôn đã quyên tặng đích thân đại diện toàn đoàn đi phân phát vật phẩm cứu trợ. Năm ngày đổi một người, dựa theo số thứ tự quyên góp là bao nhiêu để những người đó được những dân lưu lạc cảm kích và nhớ kỹ ngay trước mặt một cách chân thực.

Vì vậy, khi lần thứ hai góp vốn, viên ngoại và thân hào nông thôn các nơi đều vô cùng dễ nói chuyện và chủ động. Huyện Lư Lăng ba tháng thu nhận một vạn người dân lưu lạc, không có một ghi chép nào chết vì bệnh. Số liệu như vậy, khi tháng mười một bẩm báo lên triều đình, khi trên cung điện đọc ra, toàn bộ lễ đường xôn xao, ngoại trừ đám người Chử đế sư đã biết sự tình, những người còn lại đều không dám tin vào những con số mà mình nghe thấy.

Thánh thượng lúc này khen thưởng Mạnh gia hết lời, cái tên Mạnh Lăng này cũng vào giờ khắc đó ghi vào trong tim thánh thượng.

“Bảo Châu cuối cùng cũng đã có mưa rồi, lần này Thượng thư Hộ bộ và Thượng thư Công bộ có thể nói là càng vất vả công lao càng lớn.” Bận rộn ba tháng trời, Ôn Đình Trạm cuối cùng cũng thả lỏng được những căng thẳng.

Ba tháng này tuy là Dạ Dao Quang biến phép bồi bổ cho Ôn Đình Trạm, nhưng cậu vẫn cứ gầy hốc hác đi. Dạ Dao Quang nhìn mà đau lòng vô cùng, giơ tay véo cái mặt không có mấy thịt của cậu: “Chàng cũng là càng vất vả công lao càng lớn, xem xem chàng đã gầy thành như thế nào rồi? Trước khi hết năm không dự định đi xa tiếp, cẩn thận ở trong nhà, muội không tin là nuôi không lại được.”

“Được được được, đều nghe Dao Dao hết.” Ôn Đình Trạm vội vã nói lấy lòng.

“Lúc sớm sao không thấy chàng nghe muội?” Dạ Dao Quang hừ lạnh nhạt:

“Đúng là tên ngốc, chàng làm bao nhiêu việc, chúng ta không những quyền góp năm mươi tấn lương thực, chàng còn từ chỗ muội lấy đi bao nhiêu bí mật? Thế mà cũng không thấy có ai cảm ơn muội một câu, chàng còn vui vẻ!”

Ôn Đình Trạm không nói, cậu biết rõ rằng lúc này phải giả ngốc, nhưng nhìn Dạ Dao Quang luôn miệng trách mắng, cậu lập tức nhanh trí nói sang chuyện khác: “Ta nói cho nàng một chuyện khiến nàng vui.”

“Nói!”

“Cha con Vân Khoa chết rồi.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Cậu Tìm Đến

Cha con Vân Khoa chết rồi.

Thoạt nghe tin này, Dạ Dao Quang sững sốt, lập tức trợn to hai mắt: “Chàng ra tay?”

“Ta chưa từng giết người.” Ôn Đình Trạm nghiêm trang:

“Ta mỗi ngày bận rộn chỉ ngủ có năm tiếng, làm gì có thời gian đi đối phó với hai người vô dụng bọn họ.”

Dạ Dao Quang xem thường liếc Ôn Đình Trạm một cái: “Chàng dám nói không phải chàng trong bụng toàn ý nghĩ xấu, mượn dao giết người không?”

Bỗng nhiên cô phát hiện, con người này thật sự thích mượn dao giết người, ví như đối phó với Liễu Cư Mân là mượn dao của đế sư và Trung thư lệnh, đối phó với Liễu Hợp Bằng là dùng Liễu Cư Mân. Bây giờ nạn hạn hán bùng phát, quý mới biết chàng mượn con dao chặt củi nào của dân lưu lạc.

“Bởi vì ta, tướng công của nàng, rất thông minh.” Ôn Đình Trạm cười tủm tỉm nói.

“Xem chàng tự tin chưa kìa.” Dạ Dao Quang giơ ngón tay nhỏ dài chọc vào trán Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm trở tay nắm chặt lấy cổ tay của Dạ Dao Quang: “Bây giờ nói cho nàng một tin không hay.”

“Gì vậy?”

“Lão thái gia nhà họ Liễu tháng ba năm sau đại thọ bảy mươi tuổi, đã về đến quận Dự Chương rồi.” Ôn Đình Trạm thờ ơ nói:

“Lão thái gia nhà họ Liễu sau khi từ quan vẫn luôn ở Để đô, lần này nhân cơ đại thọ quay về quê chắc là vì Liễu Cư Mân. Liễu Cư Mân lại một lần nữa thất bại chức Lại bộ Thượng thư, hành động trở về của Liễu lão gia là thể hiện yếu kém với bệ hạ. Dù sao ông cũng một đời vất vả vì triều đình, không có công lao thì cũng có khổ lao. Lần đi này của ông ấy đừng nói bệ hạ sẽ cảm động và nhớ nhung ông ấy, mà ngay cả Chử đế sư, người đã từng là đồng môn ngày xưa cũng khó tránh có vài phần mềm lòng. Vì vậy điểm tốt đều rơi vào người của Liễu Cư Mân, trước mắt địa vị cao của triều đình vẫn chưa có vị trí trống nhưng lần sau muốn cản trở Liễu Cư Mân thăng chức chỉ sợ rất khó.”

Nào chỉ là khó khăn, chiêu lùi để tiến này của Liễu lão thái gia quá thật rất lợi hại. Ông ấy buồn bã rời kinh về quê là để chiếu tướng hoàng thượng, mà hoàng thượng không những không nổi giận, mà sẽ áy náy trong lòng. Bởi vì Liễu thái gia là quan thanh liêm thật, nhưng lại không tham gia giải tỏa khó khăn và lo lắng hiện nay. Con người đều như vậy, từng giờ từng khắc dao động trước mắt sẽ cảm thấy cây già lên mặt, hễ rời xa rồi ngược lại sẽ cảm động và nhớ nhung những điều tốt đẹp lúc trước. Nếu đã như vậy, bất luận lần tiếp theo chức vị nào từ nhị phẩm để trống, chỉ sợ hoàng thượng nghĩ đến đầu tiên đều sẽ là Liễu Cư Mân.

Liễu gia đã định là kẻ thù, quan vị của đối phương càng cao, đối phó sẽ càng khó khăn, quyền lợi liên quan lại càng rộng, Ôn Đình Trạm dĩ nhiên không muốn Liễu Cư Mân thăng chức. Nhưng trong thời gian ngắn

khoảng hai, ba năm, địa vị cao trong triều đình chắc sẽ không có biến động, trừ phi có người đột ngột qua đời.

Hai tay Dạ Dao Quang vân vê hai má của Ôn Đình Trạm: “Nghĩ vui lên chút, chàng xem lão già nhà họ Liễu không phải đã bảy mươi tuổi rồi sao? Nói lời khó nghe thì qua một hai năm nữa còn sống hay không cũng là một vấn đề. Lão già nhà họ Liễu nếu có việc gì, Liễu Cư Mân phải chịu đại tang ba năm, lại qua khoảng năm sáu năm chàng cũng gần như phải đi vào tầm mắt của bọn họ rồi, đến lúc đó cũng nên đủ lông đủ cánh, sợ lão à?”

“Không phải là sợ.” Ôn Đình Trạm nói với giọng buồn bực.

“Vậy là cái gì?” Dạ Dao Quang không hiểu.

“Năm thứ hai khi mẫu thân ta xảy ra chuyện, Liễu Cư Mân được điều vào kinh thành, còn ta thông qua việc thu thập công báo của năm đó phát hiện ra, thật ra cần được điều vào kinh thành là Liễu Cư Yển. Lúc đó Liễu thái gia vẫn chưa từ quan, vẫn là gia chủ của Liễu gia. Mẫu thân ta là cháu gái ruột của ông ấy, người thông minh lanh lợi như ông ấy không nhìn ra ở đây có người dùng mẫu thân ta để ép Liễu Cư Yển nhượng bộ sao?” Ôn Đình Trạm cười lạnh lùng:

“Quả nhiên là hoàng đế yêu con trưởng, bách tính thương con út, trong mắt lão già Liễu, con trai trưởng không thể bị đè nén, vì lẽ đó mới dùng một đứa cháu gái ruột để cảnh cáo đứa con út.”

Những việc phiến lòng đó của gia tộc lớn, cho dù thời đại nào cũng chẳng có gì mới, Dạ Dao Quang có chút thương xót cho Liễu thị. Không làm sai điều gì, sai ở chỗ có một người cha ruột có năng lực giỏi hơn bác cả ruột, mà lại có một ông nội với sự bảo thủ không thay đổi, khẳng khẳng giữ con trai trưởng nên liền trở thành vật hy sinh.

“Ông ngoại chàng...” Nhận ra thân thế Ôn Đình Trạm cứng đờ, Dạ Dao Quang vội vàng đổi lời nói:

“Liều Cư Yến hiện giờ làm quan gì?”

“Phủ doãn phủ Ứng Thiên.”

Bởi vì Nguyên Thái tổ cho ra đời dày đặc rất nhiều chức vị mà triều Minh - Thanh mới có. Trong triều Tống, Phủ doãn kỳ thực chỉ có kinh thành Khai Phong mới thiết lập một Phủ doãn Khai Phong. Triều Minh và triều Thanh thiết lập càng nhiều, nếu là Phủ doãn Đế đô thì vị trí là dưới Thượng thư, trên Thị lang. Nếu là Phủ doãn địa phương vậy thì cũng tính là ngang hàng với Thị lang.

Liều Cư Yến dưới sự chèn ép của lão già Liều còn có thể ngồi ở vị trí giống như Liều Cư Mân, người mà lão già Liều này luôn nâng đỡ, thủ đoạn và năng lực thật không thể xem thường. Nhưng vì sao thật sự chỉ đối với riêng Liều thị là chẳng quan tâm, còn người dùng phẩm hạnh tiết tháo hại chết Liều thị rốt cuộc là ai? Thật là một mớ hỗn loạn.

“Trạm ca, nếu lão già Liều qua mấy năm mà vẫn còn sống khỏe, thật sự có vị trí nhị phẩm như vậy trông ra thì cùng là người họ Liều, chàng nếu đã không thể ngăn cản, vậy thì nghĩ cách để Liều Cư Yến thăng chức. Mọi nghĩ sắc mặt của lão già Liều và Liều Cư Mân nhất định rất đáng xem.” Nghĩ đến hình ảnh đó, Dạ Dao Quang có chút cầu khẩn lão già Liều thân thể khỏe mạnh.

Thế nhưng Ôn Đình Trạm lại không có hùa theo, đến Dạ Dao Quang cũng có thể nghĩ ra được đối sách, Ôn Đình Trạm làm sao có thể không nghĩ ra được. Chỉ là cậu không muốn dễ dãi cho người đã bỏ lại mẫu thân cậu mà chẳng hề quan tâm, chỉ sợ đến mẫu thân của cậu hiện đã qua đời cũng vẫn không biết cái người gọi là ông ngoại.

Dạ Dao Quang vừa nghĩ liền hiểu được chỗ mà Ôn Đình Trạm không thông suốt, cô kéo tay Ôn Đình Trạm: “Trạm ca, mẫu thân từng nói cha mẹ của bà rất thương bà, chàng nghĩ nếu không thương, năm đó cha của mẫu

thân cũng sẽ không vì mẫu thân mà nhượng bộ. Con đường làm quan đối với nhiều nam nhân mà nói càng quan trọng hơn so với vợ con. Còn về việc tại sao ông ấy bao nhiêu năm nay chưa từng đến tìm mẫu thân, muội nghĩ trong đó ắt phải có ẩn tình. Chúng ta cho dù tuyên một người án tử cũng phải nghe một chút di ngôn lúc lâm chung của ông ấy trước. Chúng ta cho ông ấy một cơ hội giải thích, muốn nhận thân thích này hay không, vẫn là do chúng ta quyết định. Chàng thông minh như vậy, nhất định hiểu nếu mẫu thân còn sống, chắc chắn là hy vọng chúng ta một nhà hòa thuận vui vẻ. Bây giờ bà không còn nữa, nhất định cũng hy vọng chàng thay bà hiếu thuận với cha mẹ, người đã có công sinh thành nuôi dưỡng.”

Ôn Đình Trạm trầm lặng một lúc lâu rồi mới gật đầu: “Nể mặt Dao Dao, ta cho ông ấy một cơ hội giải thích.”

“Đây mới là Trạm ca tốt nhất của muội.” Dạ Dao Quang cúi mình hôn lên mặt của cậu một cái, sau đó đẩy cậu lên giường:

“Chàng hãy ngủ một giấc thật ngon. Để thưởng cho chàng đã ngoan như thế, muội đích thân xuống bếp nấu cho chàng, đến khi chàng tỉnh là có thể ăn rồi.”

Vốn dĩ cho là tình hình thiên tai ở các địa phương đã giảm bớt, thời gian bọn họ bận rộn nhất cũng đã qua, còn lại chính là ở nhà chuẩn bị đón năm mới. Không ngờ những ngày thoải mái chỉ được mấy ngày, hạ tuần tháng mười một, có hai chiếc xe ngựa rộng lớn dừng ở trước cửa nhà bọn họ.

“Lão gia nhà chúng ta họ Liễu, danh tiếng vang khắp triều đình, xin hỏi chủ nhân của quý phủ có phải là Ôn Trường Tùng?” Tên tùy tùng gõ cửa vô cùng lễ độ.

Dạ Dao Quang đứng sau Vương Mộc nghe thấy cái tên này liền biết đây là con trưởng của Liễu Cư Yển, đại ca ruột thịt của Liễu thị.

Vương Mộc mặc dù đã đến hơn một năm nhưng lại không hề biết tên húy của phụ thân Ôn Đình Trạm, thế là thẳng thừng nói: “Thiếu gia nhà chúng tôi họ Ôn nhưng không phải là người mà các người nói, các người đi nơi khác tìm đi.”

Lúc này một nam tử tuấn tú sáng sủa khoảng hơn ba mươi tuổi đã đứng phía sau người tùy tùng, hần mở miệng nói: “Vậy ta đến cầu kiến Dạ cô nương của quý phủ, nhờ nàng ấy xem một quẻ.”

Dạ Dao Quang nheo mày: Ái chà, có sự chuẩn bị rồi mới đến đây mà.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Quê Minh Di

Nghe xong lời này, Vương Mộc xoay người muốn đi vào hỏi, đã thấy Dạ Dao Quang ở sau người. Hắn còn chưa mở lời, Dạ Dao Quang nói: "Đã có khách đến tận nhà, có lý nào chặn khách ngoài cửa?"

Wang Mo vọt vãi mở cửa: "Mời quý khách vào."

Khỏe môi Dạ Dao Quang mỉm cười, nhàn nhạt nhìn hai người. Liễu Hợp Triều lúc đi ngang qua người nàng cười nhẹ ôn hòa rồi mới bước chân đi vào.

Nghi Ninh dâng nước trà và bánh ngọt rất nhuận nhuyễn, Dạ Dao Quang nói: "Không biết quý khách xem bói vì chuyện gì?"

Liễu Hợp Triều hớp một ngụm nước trà: "Không biết xem bói có thể xem những gì?"

"Gia đình, phong thủy, tìm người, thông báo, số mệnh, phu thê, lục giáp (1), cát hung..." Dạ Dao Quang báo ra một chuỗi dài.

"Chỉ cần ông muốn biết, thành tâm thì linh nghiệm."

"Muốn biết? Thành tâm thì linh nghiệm?" Liễu Hợp Triều buông chén trà nhỏ, giương mắt nhìn về phía Dạ Dao Quang.

"Vậy không bằng mời Dạ cô nương xem một quẻ ta đây thế nào?"

Hắn và Chữ đế sư chơi thâm như nhau.

"Được." Dạ Dao Quang không nói hai lời lấy ra ba đồng tiền, gieo quẻ thuần thực.

Là quẻ thứ ba mươi sáu trong sáu mươi bốn quẻ của Chu Dịch - quẻ Minh Di.

"Thế nào?" Liễu Hợp Triều hỏi.

Dạ Dao Quang giương mắt nhìn hẵn: "Quẻ Minh Di chính là Khảm cung Du Hồn quẻ. Khôn trên Ly dưới, Khôn là đất, Ly là hỏa, ý của Minh Di là thụ thương, ý của quẻ này là quân tử gặp nạn không lành."

Liễu Hợp Triều mí mắt run rẩy nhưng không lên tiếng.

Dạ Dao Quang lấy bút mực từ trong tay Ấu Ly, bắt đầu vẽ ra quẻ tượng đơn giản: "Quẻ này, một, hai, ba, năm là hào âm; bốn, sáu là hào dương. Ngũ hành từ trên xuống dưới theo thứ tự là Kim, Thủy, Thổ, Thủy, Thổ, Mộc. Đối ứng lục thân chính là phụ mẫu - huynh đệ - quan quý - huynh đệ - quan quý - tử tôn. Hào thứ sáu là Ứng hào, hào thứ ba là Thế hào. Hôm nay là ngày Giáp Thìn, chính là rần lên năm quyền, rồng xanh về gần con cháu. Nếu như chỉ nói bản thân quý khách, quẻ tượng đó nói, quẻ là phượng hoàng rũ cánh, tượng là ra sáng vào tối, cần phải giấu tài. Quẻ này tương ứng con cháu rồng xanh, nói rõ quý khách chính là mệnh quân tử, không ham phú quý."

Lúc đầu vốn nghĩ Liễu Hợp Triều tới vạch lá tìm sâu, thật không ngờ lại xem ra kết quả này. Dạ Dao Quang không khỏi nhìn lại tướng mạo Liễu Hợp Triều một chút. Hẳn chính xác không phải kẻ phô trương bên ngoài, mà giống như chính nhân quân tử quang minh lỗi lạc.

"Cần phải giấu tài?" Liễu Hợp Triều lặp lại một lần nữa.

"Có bốn chữ này đủ để đưa toàn bộ tiền quẻ cho cô nương."

Tùy tùng của hắn lập tức lấy ra một hầu bao đưa cho Dạ Dao Quang. Ấu Ly đứng sau Dạ Dao Quang nhận lấy, nhưng nàng không lên tiếng, mà là nán lại đợi kết quả của Liễu Hợp Triều.

Yên lặng ước chừng thời gian nửa nén hương, Liễu Hợp Triều đột nhiên hỏi: "Mọi người... thời gian qua sống tốt không?"

"Tốt sao?" Dạ Dao Quang cười nhạt.

"Ừm, đến giờ rất tốt, gia tài bạc triệu, trên không cần hiếu kính cha mẹ, dưới không cần giáo dưỡng em thơ."

Dạ Dao Quang bình thản một câu nói mang ý châm chọc làm cho cả người Liễu Hợp Triều cứng đờ, trong mắt chợt lóe lên ánh lệ. Hắn tựa hồ không biết phải mở miệng nói thêm điều gì nữa.

"Quý khách nếu còn có nghi vấn xin cứ hỏi, nếu không có, hàn xá (2) cũng không giữ khách." Dạ Dao Quang không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Liễu Hợp Triều ngồi một lát, đứng lên có chút chán nản. Hắn nhìn về phía Dạ Dao Quang: "Chúng tôi có thể gặp mặt Trạm nhi hay không?"

"Hôm nay chàng không ở nhà, ta sẽ chuyển lời yêu cầu của ông, có muốn thấy quyền lực của chàng không?" Dạ Dao Quang nhạt giọng nói.

"Được, ngày mai ta trở lại." Liễu Hợp Triều nói, đi được mấy bước rồi lại ngừng lại.

"Làm phiền cô chuyển lời cho Trạm nhi, bất luận là cậu hay là ông ngoại nó mấy năm nay đều không phải có ý định không quan tâm tới nó. Tổ phụ đã biết nguyên nhân từ nó mới làm cho đại bá mất chức Thượng thư Lại bộ, việc này chỉ sợ không thể nương tay."

Dạ Dao Quang hơi kinh ngạc, hôm nay Liễu Hợp Triều đến thăm dò cô là muốn xem cô có bản lĩnh thật sự hay không, mục đích cuối cùng lại là cảnh báo bọn họ phải đề phòng ông già họ Liễu. E rằng nhiều năm như vậy ba nhà không hỏi thăm tin tức của bọn họ, là do đã cam kết với người nhà họ Liễu một thỏa thuận nào đó cho nên sau đó khi bọn họ trở lại thôn Đỗ Gia, người nhà họ Liễu lại không can thiệp vào cuộc sống của bọn họ. Mà Hạ thị, mẹ của Liễu thị phá vỡ thỏa thuận này gửi tới một chậu tùng bách, người khác mới thừa cơ lợi dụng. Chắc bởi vì trước đây bọn họ thất tín, cho nên mấy năm nay mới không dám lại hỏi thăm? Tựa hồ nói về quá khứ, lại có nhiều chỗ không phù hợp.

Bất kể như thế nào, cho dù Liễu Hợp Triều chỉ là người xa lạ có thiện tâm, bọn họ cũng nhận. Vì vậy Dạ Dao Quang mở miệng hỏi: "Ba năm trước đây, các người gửi tặng mẹ ta một chậu tùng bách phải không?"

Liễu Hợp Triều dừng bước chân lại. Hắn quay lại, buồn rầu nhìn Dạ Dao Quang, cũng rất kiên định gật đầu: "Đúng, chậu tùng bách kia chính là của mẹ con trồng ở nhà khi còn nhỏ, khi muội ấy đi giao lại cho nhị đệ dốc lòng chăm sóc. Sau đó mẹ vô tình gặp được mẹ con, sau khi trở về trong lòng thương nhớ, muốn giúp đỡ mẹ con nhưng mẹ con tính tình bướng bỉnh, đại phòng thì luôn theo dõi. Mẹ liền đặt bên trong chậu tùng bách ngàn lượng ngân phiếu, lấy danh nghĩa nhị đệ để trả lại cho mẹ con."

Ánh mắt Dạ Dao Quang lóe lên, hoàn toàn chính xác, khi đó Liễu thị và Ôn Trường Tùng đã bắt đầu nghèo túng, chỉ sợ đi gặp Hạ thị thì ngay cả bóng dáng của quà gặp mặt cũng không lấy ra được. Hạ thị sao không hiểu được con gái của mình, trong lòng bỗng nhiên chua xót. Bà đưa luôn tiền cho Liễu thị, Liễu thị nhất mực không cần nên mới nghĩ tới chuyện này, che giấu tai mắt người khác, lại là cách khiến cho Liễu thị từ chối không được, mong Liễu thị nếu có nhu cầu cấp bách cũng có thể ứng phó khẩn cấp.

"Có bao nhiêu người biết được chuyện này?" Ánh mắt Dạ Dao Quang lập tức trở nên sắc bén, lợi dụng tấm lòng một người mẹ hiền làm việc

hung ác, quả thực không thể tha thứ.

"Người mang đồ đến trước đây ở đâu?"

Liễu Hợp Triều cũng là một người thông minh, hẳn nghe được lập tức không đồng ý, tiến lên mấy bước, sắc mặt trầm xuống hỏi: "Vì sao con hỏi như vậy?"

"Các người đưa tới một chậu tùng bách, muốn lấy cha mẹ ta với đứa bé trong bụng mẹ ta là ba mạng người." Dạ Dao Quang nói ra, mắt chăm chú nhìn thần sắc của Liễu Hợp Triều.

Chỉ thấy Liễu Hợp Triều khiếp sợ không thôi, tâm tình cũng hơi không khống chế được, nắm lấy cánh tay Dạ Dao Quang: "Lời này là thật?"

Dạ Dao Quang rút cổ tay của mình, cô lấy Thiên Lân ra: "Trong chậu tùng bách không có ngân phiếu, chỉ có thanh đoản đao này. Thanh đoản đao này là từ trong phần mộ lấy ra, ẩn chứa khí hung sát. Người bình thường ở lâu cùng với nó sẽ nhiễm phải sát khí, do đó gặp tai họa bất ngờ. Mà một chậu tùng bách vẫn đặt ở gian phòng của cha mẹ ta, ta cũng là sau khi cha mẹ đi rồi, trong lúc vô tình mới phát hiện ra. Trước đây người gửi chậu tùng bách cũng không hề ám chỉ với mẹ ta trong chậu tùng bách có cái gì."

Liễu Hợp Triều mắt trừng lớn nhìn thanh đoản đao đầy khí lạnh trong tay Dạ Dao Quang, trước là kinh hãi đau đớn, sau là mắt đầy thù hận: "Chuyện này ta nhất định sẽ tra rõ!"

"Không cần." Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng nói lãnh đạm của Ôn Đình Trạm.

Liễu Hợp Triều xoay người nhìn dáng người cao ngất, tướng mạo hoàn toàn giống hệt muội muội, thậm chí còn có phần giống ông thời niên thiếu. Lúc này hẳn bước nhanh đến phía trước, lại không biết làm sao ngừng lại.

(1) Lục giáp: Sáu năm có chữ Giáp: Giáp Tý, Giáp Dần, Giáp Thìn, Giáp Ngọ, Giáp Thân, Giáp Tuất.

(2) Hàn xá: Nơi ở nghèo hèn (có ý khiêm tốn).

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Đời Người Vì Bản Thân, Ưng Thuận Vì Thê Tử

"Trạm nhi..." Liễu Hợp Triều gọi nhỏ một tiếng.

Ánh mắt Ôn Đình Trạm vô cùng thờ ơ: "Liều đại nhân, nguyên nhân cái chết của mẫu thân ta, ta sẽ đích thân đi tra xét rõ ràng. Chuyện của chúng ta cũng không cần ông hỏi nhiều, hàn xá đơn sơ, mời Liều đại nhân rời bước."

Sắc mặt Liễu Hợp Triều dần trở nên trắng bệch. Hắn nhìn đứa nhỏ này chỉ thấp hơn hăn nửa cái đầu, cũng đã lộ ra là một thiếu niên vô cùng hào hoa phong nhã. Sau khi hăn và phụ thân nhận được thư của tổ phụ gửi tới trách mắng, hăn lập tức bỏ lại tất cả cấp tốc trở về. Rồi xa bốn năm, bọn họ mới biết được muội muội đã không còn trên thế gian. Mà đứa cháu ngoại được để sự ưu ái, thậm chí vì cậu không ngăn ngại rung chuyển địa vị của đại bá, lại giẫm toàn bộ thể diện gia tộc Liễu thị ở dưới lòng bàn chân. Bọn họ lo lắng tột đỉnh, giờ khắc này có thể gặp được cậu thì hăn rất cuộc hiểu được rõ, vì sao Chủ để sự lại làm như vậy.

Trong mắt có chua xót, cổ họng của hăn cũng khô khốc đau đớn, không phải biết mở miệng thế nào: "Trạm nhi... chúng ta là những người thân duy nhất còn sót lại của con..."

"Một năm trước ta không cần quan hệ huyết thống, ngày hôm nay là một năm sau, ông cho là ta còn cần sao?" Ôn Đình Trạm chậm rãi bước qua người Liễu Hợp Triều.

Một năm trước cậu bị ức hiếp, Dao Dao suýt nữa bỏ mạng, cậu dự định từ bỏ nghiệp học hành cậu thích nhất, bán mình vào nghề làm hương như một người học việc để đảm đương trách nhiệm của gia đình. Sự tuyệt vọng vì không hề có quan hệ huyết thống đã hiện ra ở trước mặt của cậu. Ngày nay cậu đã bắt đầu trưởng thành, sau đó đã có năng lực nhất định, bây giờ những thứ quan hệ huyết thống này mới xuất hiện ở trước mặt cậu thì đã không còn quan trọng nữa.

"Trạm nhi..."

"Vệ Kinh, tiễn khách." Ôn Đình Trạm lạnh lùng nói.

"Liễu đại nhân, mời đi theo tiểu nhân." Vệ Kinh lập tức tiến đến nói, vừa cung kính lại vừa mạnh mẽ.

Liễu Hợp Triều nhắm hai mắt, hẳn biết rõ hiện tại đã không phải là lúc nói điều này. Bọn họ gặp mặt quá đột ngột, dù sao vẫn cần cho Ôn Đình Trạm một thời gian hòa hoãn, liền xoay người bước đi. Vừa mới ra ngưỡng cửa, Dạ Dao Quang đã lên tiếng nói: "Liễu đại nhân, xin dừng bước."

Mang theo kỳ vọng, Liễu Hợp Triều quay lại, hy vọng Dạ Dao Quang có thể hòa giải cho bọn họ một chút.

Dạ Dao Quang lại nói: "Liễu đại nhân đã tới tận đây nhắc nhở chúng ta cẩn trọng, tâm ý này ta nhận. Vậy ta cũng nhắc nhở Liễu đại nhân một câu, Tôn phu nhân sắp tới có tai kiếp, tốt nhất Liễu đại nhân cần đặc biệt cẩn thận."

Liễu Hợp Triều thật không ngờ Dạ Dao Quang nói những lời này, khi bị mời đi ra ngoài còn có chút vô tri vô giác. Liễu Hợp Triều đi rồi, bọn họ xem như khôi phục lại sự yên lặng lúc trước nhưng trong lòng Ôn Đình Trạm thấy trong mắt Dạ Dao Quang có chút không tập trung. Sau khi ăn cơm tối xong xuôi, Dạ Dao Quang mới cười hỏi:

"Hôm nay muội tính cho Liễu đại nhân một quẻ, chàng có muốn nghe quẻ tượng này hay không?"

"Không muốn." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Đình Trạm lập tức sầm.

Dạ Dao Quang kéo cậu lại: "Muội lại muốn nói cho chàng nghe."

"Đó là nàng muốn nói đấy, không phải ta muốn nghe đâu." Ôn Đình Trạm cố ý cường điệu.

Nhìn vẻ mặt khó chịu này của cậu, Dạ Dao Quang nhin cười: "Vâng, đúng rồi, là muội muốn nói."

Vì vậy, cô lấy ra quẻ tượng đã được vẽ trước đó: "Quẻ này của Liễu đại nhân chính là xem cho bản thân. Như vậy xem được vô cùng rộng lớn, bao quát toàn bộ tình cảnh của hắc, bản tính, cát hung, còn có hôn nhân vợ con của hắc. Ta chỉ nói trước mặt hắc ba người bên trong quẻ tượng. Ứng hào đại biểu cho thê tử. Thế hào đại biểu cho bản thân. Lưỡng hào nếu như gặp phải thần may mắn sẽ hóa lành, gặp phải hung thần nếu có thần may mắn giúp đỡ cũng không ngại, nhưng nếu là gặp phải hung thần mà thần giúp đỡ cũng không may mắn thì sẽ nguy hiểm. Ứng hào nếu như gặp gỡ Thanh Long sẽ may mắn, giống như quẻ này nói rõ thê tử của Liễu đại nhân chính là con người hiền lương nhưng hôm nay là ngày Giáp Thìn. Ngày Giáp Thìn với quẻ Ứng hào là không vong, cũng mang ý nghĩa thê tử của hắc sẽ bị tổn hại nhưng cũng may gặp được Thanh Long giúp đỡ phù trợ, sẽ trải qua sợ hãi nhưng không nguy tới tính mạng."

Sau khi nói xong, Dạ Dao Quang thấy rõ sắc mặt Ôn Đình Trạm không biểu lộ sự căng thẳng, nhưng trong lòng rõ ràng là có quan tâm mà muốn thể hiện một bộ dạng lạnh lùng.

"Lời của muội nói với Liễu đại nhân hôm nay, chàng nghe được bao nhiêu?" Dạ Dao Quang chống cằm hỏi.

Ôn Đình Trạm mất tự nhiên một chút: "Ta đều nghe được hết."

Hôm nay cậu lại không phải tới trường học, mà là về quê nhà giải đáp câu hỏi cho những người khác. Có người nhanh chóng thông báo cho cậu rằng trong nhà có hai chiếc xe ngựa phi tới. Thời điểm Dạ Dao Quang mới vừa bắt đầu giải khai quẻ, Ôn Đình Trạm đã đến tới cửa.

"Chàng nên biết bọn họ không biết chuyện, đồng thời có nỗi khổ tâm." Dạ Dao Quang đã sớm biết Ôn Đình Trạm tới, mới cố ý hỏi như vậy.

"Ừm." Ôn Đình Trạm gật đầu, ngược mắt nhìn Dạ Dao Quang.

"Dao Dao có cảm thấy vừa rồi ta quá đáng không?"

"Đối lại cũng không phải quá đáng." Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút mới nói:

"Muội cảm thấy sau khi mẫu thân qua đời, bọn họ cũng rất đau lòng. Nhất là lão phu nhân, chỉ sợ sau khi biết được ruột gan đứt đoạn. Chúng ta đều đau khổ vì một người, tại sao hai bên lại xát muối vào trái tim đối phương? Trạm ca, giống như muội nói lần trước, bọn họ đều là những người thân cận nhất của mẫu thân, mẫu thân chắc chắn không hy vọng chúng ta giống như những người xa lạ."

Ôn Đình Trạm chìa tay nắm chặt tay Dạ Dao Quang rồi nhẹ giọng nói: "Chính bởi vì mẫu thân, ta mới như vậy."

Dạ Dao Quang không hiểu.

"Nếu trong lòng bọn họ thật sự đau xót cho mẫu thân của ta thì năm đó bọn họ sẽ buông tha cho mẫu thân. Tất nhiên có những nhân tố bọn họ không thể chống đối, nhưng nhiều năm như vậy bọn họ chưa từng tới tìm chúng ta, có nghĩa bọn họ cho tới bây giờ cũng không có cách chống đối được những yếu tố này. Hiện tại họ tìm tới nhà chẳng qua là bởi vì ta đối

địch với Liễu lão đầu, sợ ta chịu thua thiệt mới không ngại mạo hiểm liều mình xuất hiện. Mà đã như vậy, chẳng lẽ ta lại kéo bọn họ ra chống chọi với võ đài của đối phương. Tránh xa ta mới là lựa chọn tốt nhất đối với bọn họ, chí ít hiện nay là như thế."

Lời nói của Ôn Đình Trạm làm cho Dạ Dao Quang chấn động, cô hoàn toàn không nghĩ tới điểm này. Cô nhìn Ôn Đình Trạm, đưa hai tay ra ôm lấy cậu không một tiếng động. Có đôi khi người quá thông minh sẽ phải sống quá mệt mỏi, bởi vì cậu nghĩ tương đối sâu xa, cho nên cậu nhất định phải dùng tới biện pháp như vậy để bảo vệ thân nhân còn sót lại.

"Chàng có nghĩ tới đi hỏi rõ nguyên nhân gì hay không?" Dạ Dao Quang hỏi.

Ôn Đình Trạm lắc nhẹ đầu: "Bọn họ biết ta có thể làm cho Liễu Cư Môn bị tổn thất mà vẫn không muốn chủ động tố cáo, tất nhiên là bởi vì như thế cũng còn chưa đủ để chống lại sự thật ẩn giấu kia. Đã như vậy, cần gì phải truy cứu tận gốc căn nguyên, ngược lại làm cho bọn họ lo lắng."

Dạ Dao Quang thừa nhận lời Ôn Đình Trạm nói đều đúng, cũng sẽ không nói với người khác: "Chàng sớm nghỉ ngơi đi, không chừng sẽ có một trận chiến khó khăn vào ngày mai."

"Ừm, nàng cũng nghỉ sớm đi." Ôn Đình Trạm gật đầu.

Từ ngày Liễu Hợp Triều tới đến nay, Dạ Dao Quang vẫn chờ lão thái gia nhà họ Liễu tới làm khó dễ. Nhưng cô đợi mãi, đợi đến đầu năm cũng không thấy người nhà họ Liễu tới nhà kiếm chuyện, thật khiến Dạ Dao Quang có chút mơ hồ không nghĩ ra được.

Chẳng qua Dạ Dao Quang cũng không phải là một người tự ngược và rối rắm. Nếu người ta không tới nhà, cô mừng rỡ ung dung tự tại, vì vậy cứ toàn tâm toàn ý vui đùa vào chuẩn bị cho buổi lễ hàng năm. Thời điểm năm ngoái cô mê man, năm nay cũng không thể lại thất lễ, hơn nữa năm nay

người quen biết cũng nhiều hơn. Một ngày ngay trước thềm năm mới không ngờ lại có khách tới.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Vân Giác

"Mạch đại ca, sao huynh lại tới đây?" Bên ngoài trời tuyết nặng hạt như lông ngỗng bay lả tả, một chàng trai trẻ mặc áo vải bố trắng như tuyết, tóc hăn cũng trắng như tuyết phảng phất như thần tiên đẹp đến mức làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

"Dạ cô nương, tôi đã ba ngày chưa ăn cơm rồi." Mạch Khâm còn chưa mở lời, mục đồng đã làm bộ đáng thương la hét trước.

Dạ Dao Quang liền vội vàng nghênh tiếp bọn họ vào trong, sau đó lập tức nhờ Điền tẩu chuẩn bị thức ăn. Bởi nay là đêm ba mươi, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều thứ, sáng sớm vẫn ăn uống cùng mọi người trong nhà như năm ngoái cho nên rất nhanh sau đó, đồ ăn nóng hổi liên tục bưng lên bàn. Mục đồng ăn vội vàng như người ba năm chẳng được ăn gì, đâu giống như là mới ba ngày.

"Mạch đại ca, tại sao năm mới không trở về nhà?" Ăn cơm xong, tất cả mọi người đều đón giao thừa. Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm và Mạch Khâm ngồi chung trong phòng.

"Đối với huynh mà nói thì không hề có sự khác biệt giữa năm mới và các ngày bình thường khác." Mạch Khâm nhàn nhạt cười, ánh sáng trong phòng ngừng đọng trên khóe môi chiết xạ ra tinh quang mờ ảo khiến hăn càng trở nên đẹp hơn.

"Đúng rồi." Dạ Dao Quang bật cười, cô quên mất trong mắt người tu đạo ngoại trừ ngày sinh nhật của cha mẹ, thật sự không có ngày nào đặc

biệt quan trọng.

"Năm nay Mạch đại ca hãy cùng chúng đệ mừng năm mới." Ôn Đình Trạm thành tâm mời.

"Nếu không có ý này, huynh cũng sẽ không tìm tới nhà lúc này." Mạch Khâm cười, đột nhiên nói:

"Dao Quang, huynh vẫn nhớ muội nói muốn tặng huynh một vò rượu, đừng quên mất nhé."

"Muội nào có quên?" Dạ Dao Quang nói: "Mười ngày trước muội đã gửi thư cho huynh mà không có hồi âm."

"Huynh nhận được thư của muội cho nên có ý muốn tới đây." Mạch Khâm gật đầu.

"Trong thư không phải muội nhắc đến có một người mời huynh khám và chữa bệnh?"

"Đúng, chẳng qua hiện tại nàng ấy đã có thai hơn bảy tháng." Dạ Dao Quang gật đầu.

"Lúc này cũng nên nghỉ ngơi rồi."

"Vậy để ngày mai đi!" Mạch Khâm vừa nói vừa lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp bằng ngọc trạm trổ đưa cho Dạ Dao Quang.

"Muội đã gửi cho huynh rượu ngon làm quà năm mới, huynh cũng phải tặng muội một món quà."

Dạ Dao Quang nhận lấy cũng có chút hiếu kỳ, chạm vào tay thấy lạnh lẽo thấu xương, mặc dù cô cũng là người tu luyện nhưng vẫn cảm thấy sự lạnh lẽo. Cầm ở trong tay rồi cô mới biết không phải là một chiếc hộp, mà thực sự là một khối băng hình miếng đậu. Mặt trên băng được bao phủ một

lớp ngũ hành Thủy Mộc khí, bên trong khối băng cũng có đậu, chẳng qua đậu này rất giống với ngọc thạch trạm trổ thông thường, óng ánh trong suốt. Bởi vì ngũ hành khí của Mạch Khâm niêm phong ngăn cách cho nên Dạ Dao Quang không cảm giác được đồ vật bên trong rốt cuộc là gì.

"Đây là vật gì?" Dạ Dao Quang không nhìn được hỏi.

"Vân Giác." Mạch Khâm trả lời.

Vân Giác? Dạ Dao Quang dường như đã nghe qua ở đâu đó, lại nhất thời không nghĩ ra được.

"Vân Giác có thể che chở cho khí ngũ hành trong cơ thể Dao Dao?" Ôn Đình Trạm sao có thể quên được. Cậu còn đang nghĩ cách khi nào đi núi Côn Lôn một chuyến để tìm kiếm Vân Giác.

"Đệ cũng biết Vân Giác?" Đồ vật này ngay cả tu tiên môn cũng không phải tất cả mọi người đều biết. Bởi vì nó sinh trưởng ở đỉnh Côn Lôn, cực kỳ khó tìm thấy cho nên Ôn Đình Trạm biết tác dụng của nó, ngược lại khiến Mạch Khâm vô cùng kinh ngạc.

Dạ Dao Quang cũng lập tức nghĩ tới, cô nhân tiện nói: "Ngày đó tìm được chuông lắc, muội đã gặp Vân Phi Ly. Hắn cũng có nhắc đến một lần."

Ánh mắt Mạch Khâm lóe lên, Vân Phi Ly nhắc đến Vân Giác, tất nhiên chính là biết được thân phận người tu luyện ngũ hành của Dạ Dao Quang. Mà không những che giấu thay cho Dạ Dao Quang, hắn còn nhắc nhở cô đi tìm Vân Giác. Điều này hoàn toàn không phù hợp với cá tính của Vân Phi Ly mà hắn biết. Bất ngờ, hắn nghĩ tới thời điểm tranh đoạt long tiên dịch, Vân Phi Ly chặn trước mặt Vân Khoa.

"Dao Quang và Vân Phi Ly là người quen cũ sao?"

"Nào phải người quen cũ." Dạ Dao Quang cũng thấy không thể nói rõ, từ trước tới lúc tranh đoạt long tiên dịch cô chưa từng gặp qua và nghe qua Vân Phi Ly.

"Khi đánh nhau với Vân Khoa là lần đầu quen biết, muội cũng là từ miệng Mạch đại ca mới biết được người tên Vân Phi Ly này."

Còn vì sao Vân Phi Ly hai lần giúp đỡ, Dạ Dao Quang cũng cực kỳ khó hiểu. Tuy dung mạo của cô rất xinh đẹp nhưng Vân Phi Ly cũng không phải là người phàm. Hẳn là thiếu chủ của đệ nhất tu tiên môn, mỹ nhân như thế nào mà chưa từng thấy qua? Lại nhất kiến chung tình với cô đến mức bất cần?

"Chắc là Toàn Cơ Ngọc Hoàn trận của muội." Mạch Khâm nghĩ tới một khả năng, Vân Phi Ly cực kỳ kiêu ngạo, bao lâu nay chỉ gặp chút thất bại nhỏ ở trận đồ của Dạ Dao Quang. Nếu như tu vi của Dạ Dao Quang cao hơn, có thể chỉ làm kích thích ý chí chiến đấu của Vân Phi Ly. Còn nếu tu vi của Dạ Dao Quang chỉ chừng đó mà có thể vây khốn hẳn, chắc chắn sẽ làm cho hẳn thêm vài phần kính trọng đối với Dạ Dao Quang.

"Mạch đại ca, Vân Giác này chắc hẳn huynh có được không dễ dàng..."

"Đặc biệt tìm cho muội." Không đợi lời chối từ của Dạ Dao Quang nói xong, Mạch Khâm bỗng nhiên nói.

Nói xong, ngay cả Dạ Dao Quang có đần độn cũng cảm thấy lời này có chút ám muội. Ôn Đình Trạm vẫn không nghĩ tới như vậy, lúc này chân mày bất ngờ giật nảy rồi rũ xuống tầm mắt che khuất thần sắc của hẳn.

Mạch Khâm dường như không ý thức được điều gì, thay vào đó thần sắc bình thản giải thích: "Ta đi núi Côn Lôn một chuyến để tìm cho phụ thân một vật, vừa đúng lúc gặp được Vân Giác hình thành, vì vậy mới đặc biệt tìm giúp muội."

Nghe xong lời này Dạ Dao Quang mới cười thoải mái: "Đa tạ Mạch đại ca, đi chỗ nào cũng đều nhớ muội."

Mạch Khâm chỉ là cười cười nói: "Vân Giác này muội làm tan băng ra, sau đó nuốt trực tiếp là được."

"Được, muội nhớ kỹ rồi." Dạ Dao Quang gật đầu.

Trong một lúc mấy người đều không nói gì, Ôn Đình Trạm nhân tiện nói: "Sắp hết năm rồi, chúng ta đi ra xem pháo hoa một chút đi."

"Được!" Dạ Dao Quang gật đầu, năm ngoái bọn họ đã ước định rõ ràng, hàng năm cùng nhau xem pháo hoa.

Vẫn là ngồi tại vị trí này của năm ngoái, Mạch Khâm đã khác đi rất nhiều. Dạ Dao Quang ngồi ở chính giữa, Mạch Khâm và Ôn Đình Trạm mỗi người ngồi một bên của cô. Ánh mắt của ba người đều nhìn vào pháo hoa đang bay lên trời cao vô cùng lộng lẫy. Ánh sáng rực rỡ chiếu sáng mặt sân, chiếu lên trên khuôn mặt của mỗi người, thần sắc của bọn họ đều mang vẻ vui sướng nhưng không ai biết được suy nghĩ ở sâu trong nội tâm của bọn họ.

Bởi vì Mạch Khâm đi đường xa đã mệt, qua giờ Tý, mọi người đều đi nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, Dạ Dao Quang tỉnh dậy chưa tu luyện đã súc miệng trước, sau đó lấy ra Vân Giác của Mạch Khâm cho cô.

Khối băng như thủy tinh trong suốt nằm lòng bàn tay của cô, thúc giục nhẹ nhàng khí ngũ hành. Khí ngũ hành dung hợp với phong ấn của Mạch Khâm trên khối băng, khi tương đương với độ ấm trong phòng, khối băng nhanh chóng hòa tan. Vân Giác rơi trên tay Dạ Dao Quang, cô lập tức bỏ vào trong miệng.

Vân Giác vào miệng tan đi, Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy một luồng khí chảy vào bên trong cơ thể, tỏa ra sạch sẽ, sau đó không có bất kỳ cảm

giác gì khác. Cô dùng khí ngũ hành dò xét một lượt cũng không có phản ứng khác lạ, vì vậy Dạ Dao Quang mới bắt đầu tu luyện.

Khí ngũ hành dẫn ra vốn dĩ chỉ có một rễ nhỏ như sợi tóc tơ, rốt cuộc nay đã phân tách thành hai rễ. Trong lòng Dạ Dao Quang mừng như phát điên, cuối cùng lại tiến thêm một bậc rồi, chắc là công lao của Vân Giác. Đến khi cô có thể ngưng tụ đủ năm luồng khí ngũ hành, như vậy thì có thể ngưng kết thành kim đan rồi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Cùng Nhau Đón Năm Mới

Vì thế mà mới sang sớm tinh thần Dạ Dao Quang rất thoải mái, theo quán tính chạy ra ngoài tìm Ôn Đình Trạm. Dường như hôm nay Ôn Đình Trạm dậy sớm hơn mọi hôm, Dạ Dao Quang mới bước vào sân nhà cậu đã thấy cậu thu thế, chứng tỏ là vừa mới luyện công xong.

“Dao Dao nàng...” Ôn Đình Trạm vừa mặc áo khoác lên, quay người lại đã thấy ngay Dạ Dao Quang liền có chút kinh ngạc, không biết có phải do kiếm pháp tu luyện của cậu phi thường hay không mà cậu lại có thể dễ dàng cảm nhận được hơi thở phảng phất của người khác giống như ngày trước ở quán trà Lữ Phương từ phía sau cậu bước qua hay không. Trước đây cậu cũng có thể cảm nhận được hơi thở phảng phất của Dạ Dao Quang, nhưng lúc này lại không thể cảm nhận được.

“Bị chàng phát hiện rồi sao?” Dạ Dao Quang vui mừng nói:

“Muội lại tăng cấp rồi, bây giờ đã là Trúc Cơ hậu kỳ rồi”.

Ôn Đình Trạm đoán Dạ Dao Quang chắc chắn đã dùng Vân Giác, nhưng cậu thực lòng muốn Dạ Dao Quang cảm thấy vui vẻ: “Ừm, chúc mừng Dao Dao nhé”.

“Chàng còn phải cần cù luyện tập hơn nữa mới được, nếu không chàng mãi mãi cũng không thể làm đối thủ của muội”. Dạ Dao Quang đặc ý nói, vốn dĩ điểm không cân bằng mất đi là do tốc độ thuần thục Ôn Đình Trạm tăng lên.

“Ta nhất định sẽ cố gắng gấp bội”. Ôn Đình Trạm gật đầu nói.

“Muội xuống bếp xem có gì ngon ăn được không đây”. Dạ Dao Quang cười rồi xoay người đi xuống nhà bếp.

Cô đói sắp chết rồi, nếu không phải là thói quen thì cô đã sớm chạy đến nhà bếp lén ăn rồi.

“Ái chà chà, cô nướng của ta, bỏ xuống ngay, bỏ xuống ngay”. Dạ Dao Quang vừa vào nhà bếp đã thấy cái màn thầu lớn trắng trắng mềm mềm, nên tự tay lấy một cái ăn, còn chưa kịp ăn đã bị Lâm thị bắt gặp, sau đó đưa cho nàng một đôi đũa:

“Dù là ở nhà thì cũng không được làm như vậy, nếu như bị thiếu gia nhìn thấy thì phải làm sao?”

Lâm thị là người phụ nữ mang nét truyền thống cổ đại, mối quan hệ của Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, bọn họ đã biết rất rõ cho nên Lâm thị không hi vọng người mà nàng thích lại bị bất kỳ người nào ghét bỏ, mặc dù những vẻ quái dị đó Ôn Đình Trạm đều đã thấy qua nhưng lại không thấy gì là to tát cả.

Dạ Dao Quang ngượng ngùng cười rồi mới lấy đũa gắp một miếng, sau đó chấm một ít tương mà cô mang từ Phong thành về ăn. Đây là một loại tương ốc đồng, rất thơm, Lâm thị đã mang tương đi hấp nóng lên rồi, chấm màn thầu với tương này ăn, quả thực không gì sánh bằng. Dạ Dao Quang ăn một lúc hết hai cái, thấy bữa sang đã làm xong xuôi, đám người Lâm thị cũng đã mang thức ăn lên, cô liền bỏ đũa xuống rồi theo bọn họ lên nhà ăn.

Mạch Khâm và Ôn Đình Trạm đều đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở vào bàn ăn, hai người đang nói chuyện, bầu không khí vô cùng hòa hợp. Dạ Dao Quang để bánh thịt tương lên bàn: “Nhanh ăn sáng thôi!”

“Đế ta đế ta”. Vừa đến nhà Dạ Dao Quang, đã như bị quỷ đói nhập vậy, mục đồng vội vàng từ phía sau cầm lấy món sủi cảo phi thúy mà hân

thích ăn nhất trên tay Ấu Ly đặt trước mặt mọi người, sau đó lấy một cái sủi cảo phỉ thúy bỏ vào miệng ăn.

Ăn xong bữa sáng, mọi người đều không có việc gì làm, Mạch Khâm liền nói: “Dao Quang, muội cho gọi người bị bệnh trong phủ tới đây, huynh bắt mạch cho họ xem sao”.

Đầu năm mừng một, Dạ Dao Quang cảm thấy có chút ngại ngùng. Nếu Mạch Khâm đã lên tiếng, vậy thì cô cũng không có cách nào để từ chối cả, liền để cho Ấu Ly đi gọi A Ni Á tới.

A Ni Á mang thai sắp được tám tháng rồi, bụng nhô như thể bên trong có một cái mẹt vậy, đi lại cũng bắt đầu khó khăn. Có lẽ biết Dạ Dao Quang gọi nàng tới là có dụng ý nên cũng không lấy khăn tay che mặt, nửa mặt bên trái có một lớp thịt non màu hồng dài kéo đến tận phía bên phải cổ.

“Đây là bị một loại trùng độc bò qua”. Mạch Khâm chỉ nhìn thôi cũng biết nguyên nhân tại sao.

“Loại độc tố của trùng độc này nằm ở bốn chân của nó, một khi nó tiếp xúc với da thịt của con người sẽ dễ dàng xuất hiện triệu chứng như vậy”. Hãn nhìn mục đồng nói, mục đồng lập tức mang hòm thuốc mà lúc nào hãn cũng mang bên mình lấy ra một cái hộp hình chữ nhật, đưa cho A Ni Á. Mạch Khâm dặn dò Dạ Dao Quang: “Đây là thuốc mỡ để nàng ấy mỗi ngày sau khi dùng nước ấm rửa mặt xong thì bôi lên, mười lăm ngày sau sẽ có chuyển biến tốt”.

Hơn ba tháng học Hán ngữ, tuy Cổ Ma Nhĩ chỉ có thể hỏi thăm đơn giản một chút hoặc nói một ít vật phẩm cụ thể nhưng hãn cũng có thể nghe hiểu được phần lớn, liền nói với Mạch Khâm một tiếng: “Đa tạ!”

Hai chữ nói rất cứng ngắt nhưng mọi người đều có thể nghe hiểu được, Mạch Khâm chỉ mỉm cười gật đầu.

Dạ Dao Quang giơ ngón tay cái lên với Ôn Đình Trạm, bởi vì Chử đế sư vốn tìm cho Ôn Đình Trạm một lão sư tinh thông ngôn ngữ cho Ôn Đình Trạm để dạy dỗ nhưng lúc đó lại xảy ra biến cố bị triều đình phái đi, cho nên Hán ngữ của Cổ Ma Nhĩ Hán là do Ôn Đình Trạm dạy.

Thực ra Dạ Dao Quang đã sớm nhận ra Ôn Đình Trạm có khả năng tiềm ẩn có thể làm thầy người khác, nhiều đứa trẻ trong thôn đều là do Ôn Đình Trạm dành chút thời gian ra dạy dỗ. Cũng không biết cậu dạy thế nào, phần lớn cũng hiểu biết nhiều hơn so với học ở trường tư, cũng hiểu biết lễ nghĩa một chút.

Mạch Khâm bắt mạch cho A Ni Á xong, sau đó ngồi trầm ngâm một lúc mới nói tiếp: “Nàng có lẽ không phải là người câm điếc”.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không khỏi nghi hoặc, Ôn Đình Trạm suy nghĩ một lát mới nói: “Ý của Mạch đại ca có phải là nói A Ni Á có thể nói chuyện được, chỉ là nàng ấy không muốn nói chuyện mà thôi?”

“Có thể nói là như thế”. Mạch Khâm gật đầu:

“Có thể là khi còn nhỏ nàng ấy gặp phải chuyện gì đó kinh hãi quá mức, cho nên tự thu mình lại không muốn nói chuyện với bất cứ ai, cũng không muốn nghe bất cứ âm thanh nào”.

“Nếu là như thế thì sao có thể chữa được?” Dạ Dao Quang chưa từng nghĩ tới việc A Ni Á có nỗi khổ tâm không thể nói ra nên mới dẫn đến câm điếc, cái khác còn dễ nói chứ bệnh trong tâm thì không có cách nào có thể chữa trị được.

“Dạy, giống như bình thường vẫn dạy bọn trẻ mới sinh vậy”. Mạch Khâm nhìn Cổ Ma Nhĩ:

“Người là chồng của nàng ấy, lại đang học Hán ngữ, hay là hai người cùng nhau học đi. Chỉ cần nàng ấy đồng ý mở lời, vậy thì tự nhiên cũng sẽ

đồng ý nghe thôi”.

“Cũng không còn cách nào khác”. Dạ Dao Quang cảm thấy nếu như Cổ Ma Nhĩ có thể học được, bọn họ ở bên nhau nhiều năm như vậy thì sớm đã học được rồi.

“Có thể”. Mạch Khâm gật đầu.

“Mặc dù nàng ấy không nhớ ra việc đã khiến nàng ấy không thể nói được, không thể nghe được nhưng chuyện đó vẫn mãi khắc sâu trong đáy long nàng ấy, có thể làm mất đi đoạn ký ức đó”.

Dạ Dao Quang có chút ngập ngừng, ký ức của người khác tuy chắc chắn không phải là điều tốt đẹp gì, nếu không cũng sẽ không làm cho A Ni Á sợ đến như vậy, nhưng đối với nàng ấy mà nói thì quan trọng là nên làm thế nào mới phải? Xóa đi rồi liệu về sau có thể làm thay đổi cuộc đời của nàng ấy hay không, làm nàng ấy mất đi vật quan trọng thì sao?

Lần này, Dạ Dao Quang không có quyền quyết định, vì vậy cô quyết định dùng thần thức nói chuyện với A Ni Á lần thứ hai để nghe thử xem ý kiến của nàng ấy thế nào. Mọi người cũng cảm thấy đây là cách tốt nhất, ở đây không ai có quyền thay A Ni Á quyết định xóa đi phần ký ức đã có của nàng ấy.

“A Ni Á, bọn ta muốn xóa đi phần ký ức trước kia của cô”. Dao Quang thông qua thần thức nói cho A Ni Á biết suy nghĩ của Mạch Khâm.

“Ta đồng ý”. A Ni Á nói cho Dạ Dao Quang biết khát vọng vô hạn của mình.

Dạ Dao Quang không thể không nhắc nhở nàng, nếu như với tu vi của Mạch Khâm, một khi xóa đi ký ức của nàng, rất có thể là cả đời, A Ni Á vẫn gật đầu không do dự.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Ân Thủ

Lúc Dạ Dao Quang chuẩn bị thu hồi thần thức, trong đầu cô đột nhiên xuất hiện dao động. Cô như bị ma xui quỷ khiến chợt nhắm hai mắt lại, sau đó cô nhìn thấy một đôi tay đen không phải của riêng ai, buông thông một cây đao lớn nhuốm đầy máu, con đường trước mặt đều là máu tươi.

Hình ảnh này chợt lóe qua, Dạ Dao Quang đột nhiên rung mình một cái, Ôn Đình Trạm đưa tay ra đỡ cô: “Dao Dao, nàng làm sao vậy?”

Dạ Dao Quang lắc đầu, nàng thấy A Ni Á vẫn sống, sắc mặt cũng không có gì thay đổi. Cô biết rất rõ hình ảnh hiện lên vừa nãy là từ thần thức A Ni Á truyền đến nên chỉ có cô mới có thể thấy được, hình ảnh như vậy quả thực có chút đẫm máu. Cô mới chỉ thấy được một phần mà đã cảm thấy đáng sợ, nếu thực sự là A Ni Á tận mắt nhìn thấy cảnh lúc đó, quả thực sẽ rất dễ bị khiếp sợ.

Lúc sau Mạch Khâm xóa đi đoạn ký ức kia của A Ni Á, đến ngày hôm sau A Ni Á đã có thể nghe được tiếng âm thanh rồi, chỉ là khả năng nghe không quá tốt. Nàng cũng có thể phát âm ê a vài tiếng đơn giản, cùng Cổ Ma Nhĩ bắt đầu học Hán ngữ, mà Dạ Dao Quang đang vẽ lại hình ảnh đôi tay cầm chắc cây đao được truyền tới từ trong thần thức của A Ni Á rồi đưa cho người có kiến thức sâu rộng là Mạch Khâm xem.

“Mạch đại ca, huynh có thể nhìn ra đây là loài quái vật nào không?” Đó là một cái cánh tay thô như chân của Dạ Dao Quang, trên cánh tay có từng lớp vảy màu xanh, năm ngón tay thô mà ngắn, móng tay dài phát ra ánh sáng.

Mạch Khâm nhận lấy rồi tỉ mỉ quan sát nhưng cũng phải lắc đầu: “Thế giới yêu quái đều có đặc thù biến hóa khôn lường, một cánh tay đặc thù có quá nhiều, thật không giống yêu quái xuất hiện.

Cùng nghĩ giống với Dạ Dao Quang nên nàng cũng nhìn không ra đây loài yêu quái nào.

“Nếu đã nghĩ không ra thì không cần nghĩ đến nữa”. Ôn Đình Trạm nói:

“Theo như Dao Dao nói thì con vật đấy chắc là A Ni Á khi còn nhỏ đã nhìn thấy. Nếu nó thực sự làm hại thế gian thì đã sớm để lộ ra dấu vết rồi. Đến bây giờ cũng chưa từng nghe qua có loài yêu quái nào như vậy xuất hiện ở các vùng, hoặc là nó đã sớm bị hàng phục, hoặc là đã bị người ta giết chết rồi”.

Dạ Dao Quang rất tán thành câu này nhưng cô cũng chỉ là nhất thời hiếu kỳ. Nếu Ôn Đình Trạm nói như vậy, vậy thì cô cũng bỏ chuyện này sang một bên.

Thời gian cứ thế trôi qua, đầu tháng hai sau khi A Ni Á hạ sinh một bé trai khỏe mạnh thì Mạch Khâm cũng rời đi, bởi vì hắn nhận tin mà phụ thân từ Cửu Mạch tông truyền tới, Dạ Dao Quang cũng không cố giữ hắn nữa. Mà ở phương diện khác, chuông lắc đã mất tích được nửa năm nay nghe nói đã đến Tương Quốc tự từ tháng mười năm ngoái, cả thiên hạ cũng đều đã biết. Bên kia lúc Trọng Nghiêu Phàm đang chuẩn bị ba tháng nghỉ ngơi không nghĩ ngơi gì thì lại gặp phải cả trăm người của tộc ăn thịt người, cuối cùng cùng với đám người Thẩm Triệu liên thủ giết hết toàn bộ dựa theo cách mà Dạ Dao Quang đưa ra. Mỏ vàng cũng đã khai thác được hơn phân nửa, năm ngoái triều đình đã trải qua đợt đại hạn quy mô lớn, chính là lúc cần tiền của, chốc lát đã giải quyết được vấn đề cấp bách. Bệ hạ rất vui phong cho Chủ đế sư làm Tịnh Quốc Công, ba đời cha truyền con nối cũng chấn động đến triều đình và dân chúng.

Ngoại trừ Chữ để sư được phong làm Tịnh Quốc Công, cuối cùng bệ hạ cũng phong cho đứa con trai trưởng mà trước nay vẫn không thích làm thái tử. Có người nói thân thế vị thái tử này vốn không được tốt, mà con trai hiện nay không nhiều cũng không thể nói là ít được. Những việc này của triều đình, Dạ Dao Quang vốn không quan tâm đến, chẳng là thỉnh thoảng cũng có nghe Ôn Đình Trạm nhắc tới một vài câu.

Điều mà Dạ Dao Quang quan tâm nhất lúc này là việc thi cử của Ôn Đình Trạm, thời này có tháng ba thi Huyện, tháng tư thi Phủ, tháng năm thi Viện. Nếu cả ba cửa này đều thi qua thì có thể lấy được danh tú tài, lúc đấy mới có đủ tư cách đi đến học viện học. Thi Huyện được tổ chức ở huyện nha, thi Phủ và thi Viện đều được tổ chức ở phủ thành.

Tháng ba, Dạ Dao Quang đứng trước cửa nhà tiễn Ôn Đình Trạm lên xe ngựa, sau đó chỉ ở trong nhà không đi đâu cả, cũng chỉ có vài tờ đơn làm ăn nhưng Dạ Dao Quang lại chẳng có hứng thú, cũng không nhận. Bình thường cô lên núi có Đại Bốn Hùng đi cùng. Đợi đến khi Ôn Đình Trạm tham gia thi xong Viện, lấy được công danh, tháng tám cô và Ôn Đình Trạm sẽ đi học viện Bạch Lộc, sau đó bọn họ phải ở lại phủ thành một thời gian rất lâu.

Đại Bốn Hùng có duyên được Dạ Dao Quang rèn luyện, tu vi cũng càng ngày càng cao. Có lẽ là cảm nhận được bầu không khí ly biệt nên nó càng dính chặt lấy Dạ Dao Quang, thậm chí buổi tối nhân lúc đêm khuya vắng vẻ chạy đến ngoài hiên phòng Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang cũng không có cách nào khác đành để nó mỗi tối đều vào phòng nghỉ ngơi, trời còn chưa sáng lại mang nó đi, lại làm Kim Tử ghen tuông ngút trời. Mỗi tối đi ngủ, Kim Tử đều hăng hái chui vào lòng Dạ Dao Quang, để chứng tỏ nó được yêu quý nhất!

Chớp mắt đã đến tháng năm, Dạ Dao Quang đoán được đây là thời gian Ôn Đình Trạm thi cử, cô không đi phủ thành nữa. Bởi vì ba tháng sau khi thi Viện xong, bọn họ cũng không có chuyện gì làm, trời quá nóng Dạ

Dao Quang cũng không muốn chạy đi khắp nơi, vẫn là ở nhà của mình mát mẻ hơn, đến ngày hai mươi tháng năm Ôn Đình Trạm cuối cùng cũng đã trở về.

Mà trước khi Ôn Đình Trạm chưa về, trong thôn vẫn luôn nghe ngóng tin tức về cậu, thôn trưởng cũng đã nghe được cậu đã được đề danh trong án thủ, hơn nữa còn đứng đầu Viện thí của án thủ. Án thủ mười một tuổi, cái tên Ôn Đình Trạm này cùng với hai chữ thần đồng đã lan ra khắp toàn bộ quận Dự Chương.

“Dao Dao, ta về rồi đây”. Đứng trước cửa nhà, Ôn Đình Trạm nhẹ giọng gọi Dạ Dao Quang.

Ánh mắt Dạ Dao Quang trong phút chốc trở nên có chút âm u, bởi vì cô dường như nhìn thấy trên cổ Ôn Đình Trạm có một vết sẹo nhỏ. Tuy vết sẹo này đã bong vảy, dường như cũng không có gì quá khác biệt, nếu không phải ánh mắt sắc bén của Dạ Dao Quang thì chắc cũng chẳng có ai có thể nhìn ra.

Thấy ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm vào cổ mình, Ôn Đình Trạm đưa tay sờ một cái rồi mới ngẩng đầu bước vào trong nhà. Không đợi Dạ Dao Quang hỏi, Ôn Đình Trạm liền chủ động nói rõ đầu đuôi sự việc.

Nguyên nhân là do thời điểm cậu tham gia thi Viện với tam thiếu công tử của Liễu gia, cũng chính là người thành thân kia muốn mua căn nhà chính của bọn họ. Đối phương cùng với phụ thân thậm chí ngay cả tổ phụ cũng liên quan, vì ở trong Liễu gia nên hẳn đương nhiên biết được nhiều hơn người ngoài, Liễu tam thiếu gia ở trong trường thi ngang nhiên công kích chửi bới mẫu thân Ôn Đình Trạm, chính là muốn chọc tức cậu.

Sau khi Ôn Đình Trạm thi xong, ra khỏi trường thi liền đánh cho Liễu tam thiếu gia một trận nhừ tử, cuối cùng Liễu Hợp Bằng phải tốn một

khoản tiền lớn thuê sát thủ tới giết Ôn Đình Trạm, cũng may Ôn Đình Trạm thân thủ đã không tồi nên chỉ bị chút thương tích nhỏ này.

“Liều Hợp Bằng!” Dạ Dao Quang cực kỳ giận dữ.

“Ta đã mang hãn tới ngục của phủ nha rồi, Dao Dao nàng nguôi giận đi”. Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói.

Dạ Dao Quang trong lòng hiểu rõ, cậu có thể được đề vào án thủ và bình yên vô sự trở về, còn Liều Hợp Bằng chỉ e rằng không dễ dàng được thả ra như vậy. Không chừng sợ người nhà họ Liều quấy rầy, cho nên cậu liền chạy về. Dạ Dao Quang rất hiểu kỳ không biết Ôn Đình Trạm đã làm cái gì, nhưng vẫn nên để cho Ôn Đình Trạm đi nghỉ trước đã.

Phải nói Dạ Dao Quang thật sự hiểu Ôn Đình Trạm, buổi sáng hôm sau, nhị lão gia nhà họ Liều, phụ thân Liều Hợp Bằng cùng với Liều Hợp Triều đã tới trước cửa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Vào Nhà

“Gặp hay không gặp?” Dạ Dao Quang vẫn còn ngồi ở bàn ăn, bữa sáng mới ăn được một nửa. Hôm qua Ôn Đình Trạm tới nhà, những người này mới sáng sớm đã chạy tới, có lẽ là đuổi theo ngay sau đó.

“Khoai lang cuốn xốt ngọt, ăn rất ngon”. Ôn Đình Trạm không trả lời Dạ Dao Quang mà chỉ gắp một miếng khoai lang cuốn cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng không nhắc lại nữa, tiếp tục vui đầu vào ăn. Vương Mộc đi theo Ôn Đình Trạm đã lâu, cũng mơ hồ hiểu được tính khí của Ôn Đình Trạm cho nên chỉ đứng một bên không nói câu nào.

Sau khi ăn xong, Dạ Dao Quang không chịu được nữa bèn hỏi: “Chàng rốt cuộc đã tống Liễu Hợp Bằng vào ngục nha phủ thế nào mà ngay cả Liễu lão gia cũng không tìm thấy”.

Tuy người nhà họ Liễu đã bỏ đi nhưng chuyện này cũng đã được ba ngày rồi. Là đồng môn với Chủ đế sư, đến nay thời của tổ phụ chỉ còn lại vài lão thần, lần ông trở về quê này là vì nhớ lại lúc ông làm việc vất vả, có thể đặc biệt được phong thêm chức vị. Bây giờ Liễu lão gia đã về quận Dự Chương, chỉ e là toàn bộ quận Dự Chương chẳng mấy ai dám làm ông ta mất mặt cho nên Dạ Dao Quang rất tò mò không biết rốt cuộc Ôn Đình Trạm đã dùng cách gì mà lại khiến cho Liễu Cư Côn tìm đến tận cửa.

“Thuê sát thủ giết người, chứng cứ vô cùng xác thực, nhân chứng vật chứng đều có, trừ phi hắn có thể một tay che trời”. Nói đến đây, khóe môi Ôn Đình Trạm khẽ cong lên:

“Điều Liễu gia cần lúc này chính là giấu tài, hãn vừa mới tỏ ra yếu đuối chỗ bề hạ, lại có gan nói chuyện này ra sao?”

Dạ Dao Quang lúc này mới thực sự hiểu được Ôn Đình Trạm, lại còn nắm được điểm yếu của Liễu lão gia. Lúc trước Liễu lão đầu còn buồn bã về quê gọi lên nỗi áy náy trong lòng, vừa mới trở về địa bàn của mình, chỉ cần bước sai một bước đã đủ để cho một vài người làm tẩu vạch tội hãn. Đến lúc đó thì e là một chút hình tượng đáng thương của hãn cũng không giữ lại được, ngược lại còn làm cho lòng người ngày càng chán ghét mà thôi.

Lúc này Liễu lão đầu phải công chính nghiêm minh nhưng Liễu Cư Côn lại là con cả của Liễu Hợp Bằng. Nếu như Liễu Hợp Bằng không còn gì thì đời thứ hai của Liễu gia coi như đã sụp đổ hơn nửa.

“Mặc dù hãn thuê sát thủ giết người nhưng cũng không phạm tội chết”. Đầu óc Dạ Dao Quang bỗng nhiên rơi vào vòng luẩn quẩn. Nếu tội không đáng chết, nếu đã không phạm tội chết, sao có thể khiến cho một Liễu lão đầu luôn luôn kiêu ngạo nay lại sai con trai đến cúi đầu trước Ôn Đình Trạm?

“Trên tay Liễu Hợp Bằng chắc không phải chỉ có một mạng người kiện chứ”. Ôn Đình Trạm lập tức giải thích mọi nghi hoặc cho Dạ Dao Quang:

“Những việc giết người như thế này, Liễu hợp Bằng rất thích dùng tiền mời người thuận tay”.

“Cho nên chàng đã bắt sống tên sát thủ kia? Cùng với tên sát thủ kia thì một số người khác đã từng kiện Liễu Hợp Bằng cũng đều được gọi đến?” Sắc mặt Dạ Dao Quang có chút không lành.

Thông minh như Ôn Đình Trạm cũng không thấy mình làm sai chỗ nào mà lại có thể khiến cho sắc mặt Dạ Dao Quang thay đổi nhanh đến vậy.

Mặc dù không biết mình làm sai chỗ nào, Ôn Đình Trạm vẫn lập tức hạ giọng hỏi nhỏ: “Dao Dao, ta làm sai chỗ nào sao?”

“Chàng còn không biết mình làm sai chỗ nào sao?” Ánh mắt Dạ Dao Quang lộ ra vẻ tức giận:

“Chàng nói thử xem, nếu như không phải bắt sống tên sát thủ kia thì chàng sẽ bị thương sao? Chàng xem xem, vết thương của chàng là ở chỗ nào? Chỉ cần sâu thêm một chút nữa thôi thì coi như chàng đã mất mạng rồi đó”.

Lúc này Ôn Đình Trạm mới hiểu ý của Dạ Dao Quang là gì nên ngưng ngưng đưa tay sờ mũi một cái, trong lòng cảm thấy thật ấm áp biết bao. Cậu biết rằng đây không phải lúc để cậu có thể mở miệng thanh minh, nếu không sẽ càng bị mắng cho thê thảm hơn.

“Chỉ có lần này thôi, lần sau không được làm thế nữa”. Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang quả thực không nói được gì tiếp, chỉ có thể hừ lạnh nói.

“Được, Dao Dao ta biết rồi. Lần này là ta đánh giá thấp người khác, đánh giá mình quá cao rồi”. Thái độ Ôn Đình Trạm rất tốt.

“Ta đảm bảo lần sau dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ không đặt mình vào chỗ nguy hiểm”.

“Lần này coi như muội tin chàng”. Dạ Dao Quang liếc cậu một cái.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ngồi được một lát, Vương Mộc lại chạy về: “Thiếu gia, cô nương, hai người kia mời trưởng thôn tới rồi”.

“Nếu Đỗ đại bá tự mình tới, vậy thì mời vào đi”. Trước nay đều là đích thân Ôn Đình Trạm đi đón tiếp Đỗ Hậu Lâm nhưng lần này lại ngồi im như núi, nhẹ nhàng dặn dò.

Rất nhanh, Vương Mộc cùng Liễu Cư Côn và Liễu Hợp Triều đi vào. Ôn Đình Trạm không thất lễ đứng lên đón chào, Đỗ Hậu Lâm vội vàng nói: “Trạm nhi à, con sao có thể để ông bác và cậu con đứng ngoài cửa thế này?”

Đỗ Hậu Lâm cứ như vậy chất vấn Ôn Đình Trạm như thế quý trọng lắm vậy. Ngày xưa người đọc sách rất chú trọng danh tiếng, Đỗ Hậu Lâm coi Ôn Đình Trạm là người có tiền đồ rộng mở, vì vậy mà càng thêm quý trọng. Nếu là kẻ không được giáo dục tử tế, sau này có thể sẽ là một vết thương chí mạng cho nên khi Liễu Cư Côn phái người đến tìm Đỗ Hậu Lâm, nói rõ mối quan hệ với Ôn Đình Trạm ra, Đỗ Hậu Lâm liền vội vã tới. Tuy ông không biết giữa hai người họ rốt cuộc đã xảy ra mâu thuẫn gì nhưng đối phương lại là nhà họ Liễu ở quận Dự Chương, bọn họ mới nghe thôi mà đã không chịu được tiếng vang của đại gia tộc này. Ôn Đình Trạm vừa mới được làm tú tài, sao có đủ khả năng chống lại Liễu gia chứ. Sau này vào chốn quan trường, nếu như Liễu gia ôm hận trong lòng, chỉ sợ Ôn Đình Trạm sẽ phải chịu khổ thôi.

Đỗ Hậu Lâm coi tính khí của Ôn Đình Trạm như một đứa trẻ, đối với Liễu gia luôn thờ ơ với những chuyện khúc mắc bao nhiêu năm nay, cậu lại làm ra chuyện như vậy nên ông chỉ sợ là trẻ con không hiểu chuyện lại gây thù chuốc oán cho mình mà thôi.

“Đại bá, người nghĩ sai rồi, mẹ con đích thực là họ Liễu nhưng người cũng biết mẹ con là do không có nơi để về, sau đó gặp được cha con rồi mới theo ông ấy về ở trong thôn Đỗ Gia”. Khóe môi Ôn Đình Trạm ngậm cười:

“Đại bá người xem, hai vị này vừa nhìn đã biết là người có tiền, nếu mẹ ta cũng có nhà mẹ đẻ như vậy thì tại sao lúc ốm yếu cần nhân sâm ở núi hoang lại không mua được, khiến cho cha ta phải lên núi tìm rồi một đi không trở lại đây?”

“Việc này...” Đỗ Hậu Lâm chỉ nghĩ tới việc không muốn để cho Ôn Đình Trạm đắc tội với Liễu gia, để tránh việc về sau Liễu gia gây khó dễ cho Ôn Đình Trạm. Nhưng lúc này nghe Ôn Đình Trạm nói như vậy, hình như đúng thực là có chuyện như vậy xảy ra. Đối phương là người nhà họ Liễu cũng không thể nói dối được, chẳng lẽ là vì nghe nói Ôn Đình Trạm mới mười một tuổi đã có tên trong án tử, cảm thấy có thể bồi dưỡng nhân tài, sau này cậu có thể làm rạng danh thêm cho gia tộc họ Liễu nên mới tìm đến đây?

Nghĩ vậy, Đỗ Hậu Lâm nhìn về phía Liễu Cư Côn bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Ông cảm thấy đau lòng cho Ôn Đình Trạm, cũng không hy vọng sau này Ôn Đình Trạm phải làm trâu làm ngựa cho bất kỳ ai.

“Đồ đại bá, nếu bọn họ đã nói là nhà mẹ đẻ của mẹ con thì đây là chuyện trong nhà con, đồ đại bá ra mặt thực sự là không được. Nói thế nào thì nói con giờ đây cũng là người có công danh nên hãy để con và bọn họ nói chuyện với nhau cho dễ dàng”. Vài ba câu đã có thể làm cho suy nghĩ của Đỗ Hậu Lâm thay đổi, Ôn Đình Trạm cười nói:

“Đường đường là Liễu gia của quận Dự Chương cũng không thể làm được chuyện ỷ mạnh hiếp yếu này, đại bá không cần lo lắng”.

Đỗ Hậu Lâm suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, áy náy nói với Ôn Đình Trạm: “Đừng sợ, thôn này trong chỉ cần con nói một tiếng, những thúc phụ thúc bá ở đây cũng sẽ không đồng ý những chuyện như này”.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Lưu Đà

Tiền Đồ Hậu Lâm đi, Ôn Đình Trạm giờ tay khách khí: “Liễu nhị lão gia và Liễu đại thiếu gia đường xa đến, mời ngồi.”

Sắc mặt của Liễu Cư Côn rất không tốt, không nói lời nào liền đi về phía ghế trên. Ôn Đình Trạm lại nhanh hơn ông một bước, ngồi vững vàng ở chỗ ngồi của chủ nhà khiến Liễu Cư Côn trợn tròn mắt: “Người...”

“Ta làm sao?” Ôn Đình Trạm vẫn cười nhạt:

“Lẽ nào ta là chủ nhà vẫn phải có nguyên tắc mời khách ngồi ở chỗ ngồi của chủ nhà sao?”

Liễu Cư Côn ghen một cái, câu nói ta là ông bác của người cuối cùng không nói ra được thành lời. Ông ta phẩy tay áo một cái rồi ngồi xuống phía dưới, sau đó liền tỏ mặt bức tức. Thấy không có người dâng nước bưng trà, cuối cùng cũng tìm được một chỗ sai, lập tức mượn chuyện nói ý mình: “Đây chính là đạo lý đãi khách của người sao? Quả nhiên không có sự dạy dỗ, lão phu hôm nay đến là để đón các người về Liễu gia, các người thu dọn một chút rồi cùng lão phu đi thôi.”

“Khách, cũng có khách không mời mà đến.” Sắc mặt Ôn Đình Trạm không thay đổi.

“Đối với khách không mời mà đến, ta từ trước đến nay đều không cần khách khí. Ta và Liễu gia không thân không thích, cửa lớn của Liễu gia, không dám trèo cao. Liễu nhị lão gia nếu như vì việc này mà đến... Vương Mộc, tiễn khách.”

“Người!” Liễu Cư Côn tức đến mức đứng bật dậy:

“Ôn Đình Trạm, người đừng cho rằng lão phu đang cầu xin người. Người thật sự đã đắc tội với Liễu gia rồi, người đừng mơ có chỗ đứng ở quận Dự Chương.”

Ôn Đình Trạm cũng từ từ đứng dậy, cậu mặt mày bình thản nhìn Liễu Cư Côn, môi màu đỏ thắm không nhanh không chậm nói ra bốn chữ: “Mỗi mắt mong chờ.”

Đã đến bước này Vương Mộc cũng không khách khí, trực tiếp bước đến dẫn Liễu Cư Côn ra ngoài với dáng vẻ không được phép cự tuyệt, hoàn toàn không chú ý đến việc Liễu Cư Côn nói kháy cả đoạn đường.

Liễu Hợp Triều này giờ vẫn không nói gì cũng đứng dậy giải thích một câu: “Ta đến không phải là thúc ép.”

Là lo lắng Ôn Đình Trạm chịu thiệt dưới tay Liễu Cư Côn, cũng là lo lắng Liễu Cư Côn sau khi bị từ chối sẽ vấy nước bẩn lên người Ôn Đình Trạm, vì vậy hắn mới theo tới nhưng quả nhiên giải thích xong một câu hắn lại cảm thấy tái nhợt.

Ôn Đình Trạm hạ tầm mắt xuống không nói gì.

Liễu Hợp Triều mở miệng nhưng cuối cùng lại nuốt tất cả lời nói xuống. Đứa cháu ngoại này chẳng nói chẳng rằng đánh cho đứa cháu trai tàn phế, năm không được một điểm yếu nào, quay đầu đã lại tổng đường đệ (1) vào đại lao nha môn phủ khiến tổ phụ - người luôn là một ngọn núi cao của bọn họ cũng không cứu ra được. Qua việc lần này, Liễu Hợp Triều cảm thấy hẳn hiểu đứa cháu ngoại này quá ít, hơn nữa tất cả những lo lắng của hắn và phụ thân đều có vẻ hơi dư thừa.

Vừa vui vẻ yên tâm lại vừa có chút buồn rầu không vui thờ dài một hơi, Liễu Hợp Triều chấp tay với Dạ Dao Quang: “Đa tạ Dạ cô nương nhắc

nhở mới khiến cho thê tử ta may mắn thoát khỏi tai nạn.”

“Quý phu nhân vốn chỉ là bị chấn động chứ không có nguy hiểm gì nên ta không nhắc tới, cũng sẽ không làm hại đến tính mạng.” Chỉ có điều sẽ tổn thương gân cốt, nhưng Dạ Dao Quang không nói lời này.

Thế nhưng đạo lý thì Liễu Hợp Triều đều hiểu, còn nói một tiếng đa tạ, sau đó rời khỏi nhà họ Ôn.

“Hợp Triều, người nhìn thấy cháu ruột của người như thế đấy, dám đuổi nhị bá của người ra ngoài!” Liễu Hợp Triều vừa ra khỏi cửa, Liễu Cư Côn - người bị mời ra khỏi cửa liền nói lớn.

“Cháu cũng bị đuổi ra rồi, lại không phải một lần.” Liễu Hợp Triều nói một câu nhẹ bẫng rồi vòng qua Liễu Cư Côn ngồi lên xe ngựa của mình. Liễu Cư Côn tức đến mức giậm chân tại chỗ.

Ở quận Dự Chương hoành hành quen rồi, chưa từng chịu sự thờ ơ đến như vậy, bây giờ Liễu Cư Côn đầy bức tức trong bụng nhưng ông ta lại không thể đi như thế này. Trong đầu ông ta vẫn nghĩ đến những lời mà cha ông ta đã nói trước khi đến đây, phải cứu con trai, chỉ có tiểu tử họ Ôn thả ra mới được. Nếu không con trai của ông ta chỉ có thể bỏ mạng trong nha phủ, chứng cứ vô cùng xác thực, quan phủ cho dù cũng muốn nể mặt Liễu gia thì cũng cần Ôn Đình Trạm không trực tiếp vạch trần chuyện này trước mặt đế sư.

Đã có tiền lệ là lần trước đế sư để Ôn Đình Trạm vạch trần Liễu Cư Mân, người nhà họ Liễu ai cũng không dám đánh giá thấp sức ảnh hưởng của Ôn Đình Trạm với đế sư. Vì vậy lão già Liễu mới tự mình đi nha môn phủ một chuyến, tên quan phủ giao hoạt cũng chỉ dám nói đùa. Nếu như Ôn Đình Trạm có liên quan thì hẳn cũng bị kéo theo, vậy thì sang năm là đủ ba năm nhiệm kỳ, hẳn đừng nói đến thăng quan, còn rất có thể bị giáng cấp. Hẳn là người không có hậu thuẫn gì cả, tất cả đều dựa vào sự thông minh

lanh lợi và sức mạnh khiến mọi việc đều suôn sẻ mà trèo đến vị trí hiện tại, thật không muốn trở thành người phàm gặp họa khi thần tiên đánh lộn lẫn nhau (2).

Ba người con trai ruột của lão già Liễu, lão đại giống ông ấy nhất nhưng tài trí mờ nhạt không đủ. Lão tam thông minh nhất nhưng lại có quá nhiều ý kiến, quá mức coi trọng tình cảm, không phải là một người chăm sóc được mọi người. Còn lão nhị thì mười đủ mười, không có chút xú nào giống như là con của ông. Vì vậy, ông ta mới căn dặn tỉ mỉ trước khi Liễu Cư Côn đến, bảo ông cho dù dùng cách nào cũng phải dụ được Ôn Đình Trạm thả người ra.

Tuy nhiên, Liễu Cư Côn tự cho là ai cũng yêu thích Liễu gia bọn họ. Quận Dự Chương đứng đầu là Liễu gia, chỉ cần ông mở miệng, đích thân đến đón Ôn Đình Trạm về Liễu gia, sau này sẽ là con cháu Liễu gia một trăm phần trăm, đó là vinh hạnh lớn biết bao nhiêu. Ôn Đình Trạm sẽ không có khả năng cự tuyệt! Đợi đến khi Ôn Đình Trạm bước vào Liễu gia, còn không phải để ông tự do bóp méo bóp tròn sao? Tiếc là ông hoàn toàn không lĩnh hội được ý của phụ thân mình...

Lo lắng cho con trai, lại chưa hoàn thành được lời dặn dò của phụ thân, Liễu Cư Côn cũng không dám trở về, bèn đi lên trấn nghỉ ngơi chút, chuẩn bị nghĩ đổi sách khác.

Còn Dạ Dao Quang ở trong nhà lại hỏi Ôn Đình Trạm: “Chàng thật sự dự định khiến Liễu Hợp Bằng chết ở trong tù sao?”

Nếu giết chết thật, chỉ sợ mối thù này lại thêm lớn. Đến lúc đó người nhà họ Liễu công khai mối quan hệ giữa Ôn Đình Trạm và Liễu gia, người đời nào có quan tâm trong đó có những ân oán gì, mà sẽ chỉ nói Ôn Đình Trạm mất hết nhân tính. Cho dù Ôn Đình Trạm liệt kê ra những bằng chứng phạm tội của Liễu Hợp Bằng, bên ngoài thì khen ngợi nhưng bên trong lại chế giễu, viết lên bốn chữ “đại nghĩa diệt thân” này lại cũng không phải là

việc gì hay ho. Điều khiến Dạ Dao Quang dè chừng nhất đó là, bọn họ là người thân.

“Ta nói rồi, ta sẽ không giết một người nào nhà họ Liễu.” Ôn Đình Trạm cười híp mắt nói.

“Chàng lộ ra nụ cười như vậy, muội lại cảm thấy ý nghĩ xấu xa trong bụng chàng lại nổi lên rồi.” Dạ Dao Quang đe dọa nhìn cậu:

“Nói mau, chàng định cho Liễu Hợp Bằng một kết thúc như thế nào?”

“Lưu đầy thì sao?” Ôn Đình Trạm cười nói.

“Lưu đầy tới chỗ nào?” Trong lòng Dạ Dao Quang bắt đầu mặc niệm cho Liễu Hợp Bằng.

“Tây bắc xa xôi, tây nam khí độc, đông bắc rét buốt, Dao Dao cảm thấy chỗ nào thì tốt?”

Dao Dao nhếch khóe môi: “Ba chỗ này có điểm tốt sao?”

“Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của ta rồi.” Ôn Đình Trạm thu tay lại, cuối cùng giận dữ viết rồi gác bút xuống, hai tay giơ bức thư lên nhẹ nhàng thổi khô vết mực.

Cô có chút tò mò, không biết Ôn Đình Trạm đã viết những gì nên rướn cổ lên xem được mấy hàng, không khỏi tròn tròn mắt. Ôn Đình Trạm lại là viết thư khiêu chiến cho lão già họ Liễu!

Thuê giết người, tuy chưa thực hiện được, ta là khổ chủ nên có quyền khiếu nại. Từ lúc gặp nạn đến nay lại bồn chồn lo sợ, Liễu lão gia nếu như có cách làm cho ta an tâm, ta có thể không truy hỏi. Nghe thấy trong luật lệ có hình phạt là lưu đầy, Liễu lão gia có chấp nhận hay không?

Mấy câu ngăn ngủi, Dạ Dao Quang cảm thấy đợi sau khi lão già Liễu nhận được thì trong lòng hộc ra máu là chắc chắn rồi.

Thấy Dạ Dao Quang muốn xem, Ôn Đình Trạm hào phóng dứt khoát đưa cho Dạ Dao Quang, sau đó mài mực nhắc bút viết một bức thư khác.

(1) Đường đệ: Là em trai họ đẳng nội, có cùng ông nội.

(2) Ý chỉ “trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết”. Ở đây vị quan ở nha môn phủ không muốn dính líu khi Ôn Đình Trạm và Liễu gia có hiềm khích.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Năm Huyết Xà

“Cái này là chàng viết cho ai?” Dạ Dao Quang vẫn còn chưa kịp thấy, Ôn Đình Trạm đã bỏ vào bì thư. Cô chỉ nhìn thấy Ôn Đình Trạm viết trên bì thư năm chữ là “Kính gửi Lục đốc ty”.

Đốc ty chính là tên gọi tắt của Đô chỉ huy sứ ty, Đô chỉ huy sứ ty chính là quan cao nhất nắm giữ việc quân đội, chính tam phẩm, địa vị ngang hàng với Phủ doãn văn võ song toàn. Cô nhớ hình như Đô chỉ huy sứ ty Dương Châu chính là họ Lục, quận Dự Chương lại chỉ là một phủ thành thuộc Dương Châu...

“Vị Lục đốc ty này và Liễu gia còn có một chút lục đục, ta nghĩ ông ấy nhất định sẽ tìm một chỗ đáng để cho Liễu Hợp Bằng đến.” Ôn Đình Trạm dán xong hai phong thư liền sai Vương Mộc và Vệ Kinh vào, dặn dò hai người đi đưa thư. Một bức tất nhiên là đi lên trấn đưa cho Liễu Hợp Triều bảo ông ấy mang về đưa cho lão già Liễu, bức còn lại đương nhiên là mang đến châu phủ. Dặn dò tất cả xong xuôi, Ôn Đình Trạm mới nói:

“Thu xếp xong rồi, người nhà họ Liễu chỉ ít trong một thời gian khá dài sẽ biết thế nào là ngoan ngoãn, sẽ không đến làm phiền chúng ta nữa.”

Người nhà họ Liễu trừ khi là ngu ngốc mới đến làm phiền cậu mà không nhớ đến việc cậu đối phó với Liễu gia hai lần, một lần giẫm một chân lên Liễu Cư Mân, một lần lưu đày con trai duy nhất của nhị phòng.

Dạ Dao Quang chửi thầm trong lòng, có chút đau buồn nhẹ. Có một người thông minh ở bên cạnh khiến cô hết sức cô đơn lạnh lẽo như tuyết,

dường như điều gì cũng không cần cô làm, chỉ đợi mốc meo lên là được.

Để không khiến mình mốc meo, cũng bởi vì Ôn Đình Trạm quay về rồi, trong lòng cô không có ràng buộc. Khi lại có khách đến, Dạ Dao Quang liền không từ chối nhưng người muốn đến không chỉ là một người bình thường, mà là Lư Phương, người có tu vi cao hơn cô.

“Lư tiên sinh, sao ông lại đến vậy?” Tháng bảy năm ngoái xa cách, đến bây giờ cũng đã sắp một năm rồi. Ôn Đình Trạm lúc trước để lại cho Lư Phương địa chỉ, lại không ngờ có ngày Lư Phương thật sự tìm đến.

“Một năm không gặp, tu vi của cô lại tăng rồi!” Mùi của Dạ Dao Quang được Vân Giác che chắn, Lư Phương cũng cảm nhận không được, chỉ cho rằng tu vi của Dạ Dao Quang tăng mạnh.

Trên thực tế tu luyện nửa năm nay, Dạ Dao Quang cũng thật sự là có tăng một chút, khí ngũ hành hai nhánh tăng lên thành khí ngũ hành ba nhánh, giai đoạn Trúc Cơ hậu kỳ ổn định, khoảng cách tiến lên bốn nhánh cũng sắp rồi.

“Ta tu vi thấp, dĩ nhiên tăng nhanh.” Dạ Dao Quang khiêm tốn nói:

“Thêm nữa căn nhà này của ta có trợ giúp rất lớn đối với giai đoạn trước Kim Đan, nếu không có tiến triển, há chẳng phải là đồ bỏ đi sao?”

“Ừ, căn nhà này của cô đích thực được trời phú.” Lư Phương gật đầu rồi nói thẳng ý đồ đến:

“Tu vi của Dạ cô nương tăng rồi cũng tốt, ta lần này đến chính là muốn mời Dạ cô nương cùng đi đối phó với một con xà yêu.”

“Xà yêu?” Dạ Dao Quang kinh ngạc, Lư Phương sao lại muốn đi đối phó với xà yêu?

Xà yêu và những yêu quái khác không quá giống nhau, nó thích sống ở nơi núi sâu tu luyện, thường chỉ cần không phải là người chủ động đến, về cơ bản sẽ không chủ động đi gây họa làm hại người. Tuy nói những người tu luyện như bọn họ, hàng yêu trừ ma chính là thiên chức nhưng cũng không phải là vệ đạo sĩ, vừa nhìn thấy vừa nghe nói có yêu quái liền tiến đến phía trước. Thiên hạ nhiều yêu quái đến như thế, ai trừ được hết? Hơn nữa rắn thuộc loại động vật tương đối hung mãnh, hễ thành yêu cũng là loại yêu có lực tấn công tương đối cao. Nếu như tu vi lại cao thì càng không dễ đối phó.

Lữ Phương đã là người tu luyện Kim Đan hậu kỳ, ông ấy còn phải đến mời cô, há chẳng phải tu vi của con xà yêu đó không thấp hơn ông ấy? Đây lại không phải hay ho gì, tuy rằng cô có thể đánh tay đôi với Lữ Phương nhưng nguy hiểm cũng rất lớn.

“Ừ, đang ở Long Hồ sơn, là ta vô tình phát hiện. Con xà yêu này lại thai nghén năm huyết xà.” Ngữ khí của Lữ Phương có chút kích động:

“Ta vốn giúp người tìm một âm trạch, lại không cẩn thận phát hiện ra năm huyết xà làm kinh động đến xà yêu đang bế quan. Khi giao đấu ngang tài ngang sức, vì vậy ta mời Dạ cô nương hỗ trợ, đến lúc đó năm huyết xà chúng ta mỗi người một nửa.”

Lúc này, Dạ Dao Quang lâm vào hai chỗ khó. Năm huyết xà đối với người tu luyện chính là một bảo vật rất khó mà có được, nó là một loài vật ở trong đất cực lạnh mới có thể hình thành được hình dạng năm. Loại năm này hễ thai nghén ra thì sẽ dụ đến tất cả rắn ở gần đó, chỉ có con rắn mạnh nhất sau khi chiến thắng những con khác mới có tư cách canh giữ. Không cần biết là rắn gì, về cơ bản có thể chiến thắng bầy rắn thổ địa, vậy thì đều không giống bình thường. Con rắn này sẽ lột xác xung quanh năm huyết xà, năm huyết xà sau khi được da rắn che kín từng lớp mới là năm huyết xà chính cống, mới có giá trị cực cao đối với người tu luyện, thứ này rất hiếm.

Có hai nguyên nhân, thứ nhất là sự hình thành, nhất định phải có điều kiện được thiên nhiên ưu đãi. Thứ hai, sau khi hình thành được rắn canh giữ, da rắn đã lột để che kín một cây năm huyết xà cần ít nhất hơn vạn lần da của rắn, nếu như không có con rắn có trí tuệ và năng lực có thể tu luyện thì sẽ không làm được. Đương nhiên rắn hổ gặp năm huyết xà thì sẽ hấp thu linh khí từ trong đó mà chỉ có bọn chúng mới có thể hấp thu được, từ đó có được trí tuệ và năng lực. Nhưng cũng không phải mỗi con rắn đều có thể che kín năm huyết xà ở trong tình huống này, hổ thất bại thì con rắn này cũng sẽ mất mạng.

Vì vậy, trong quan điểm của Dạ Dao Quang, năm huyết xà chính là thứ thuộc về rắn, cô tuyệt đối sẽ không bởi vì lợi ích cá nhân mà đi chiếm lấy thứ thuộc về kẻ khác, cho dù đó không phải là người mà là động vật. Đã đi chiếm lấy thứ mà nó khổ sở che kín, còn phải giết nó, điều này hoàn toàn không có gì khác với việc lạm quyền cưỡng đoạt.

Nhưng đây là quan điểm của riêng Dạ Dao Quang, sợ rằng ngoại trừ cô, trong mắt của những người tu luyện khác xà yêu chính là yêu. Bọn họ giết xà yêu chính là vì dân trừ hại. Ngoài trừ hại ra, lấy đi năm huyết xà thì có gì mà không thể? Thực ra đây chỉ là ý nghĩ cố hữu của bọn họ, nếu như Dạ Dao Quang không có kiếp trước, có lẽ cũng sẽ nghĩ như vậy. Vì vậy cô hoàn toàn không cảm thấy Lữ Phương ra vẻ đạo mạo, hoàn cảnh sinh trưởng của một thời đại ảnh hưởng tới mỗi người không giống nhau.

Chính bởi vì không cảm thấy Lữ Phương làm thế này là sai, chỉ có cô mới biết cảm giác nào tàn, xà yêu cũng phải được tôn trọng giống như người. Mà Lữ Phương lại đem năm xà huyết tặng cho cô một nửa, nếu như cô cự tuyệt, cũng không thể đem cái ý nghĩ là cô cảm thấy xà yêu cũng cần được tôn trọng, chúng ta không nên đi cướp tất cả của nó như vậy nói ra, dự là Lữ Phương sẽ cảm thấy cô bị điên rồi. Thế nhưng không nói ra được một lý do thuyết phục Lữ Phương, Lữ Phương rất có thể sẽ cho rằng cô là người có lòng tham không đáy.

Vốn dĩ Lữ Phương phát hiện ra ông ấy có thể đi tìm rất nhiều người. Nhưng có thể là bởi vì Dạ Dao Quang ở gần, cũng có thể là bởi vì yêu quý Dạ Dao Quang, tín nhiệm Dạ Dao Quang nên mới đến đề nghị Dạ Dao Quang. Nếu như cô cự tuyệt, chỉ sợ cũng không làm bạn vong niên với Lữ Phương được nữa.

“Dao Dao, không phải nàng đã nói muốn đến Long Hồ sơn sao? Bây giờ mới tháng bảy, khoảng cách cũng không coi là xa, chúng ta tiện thể đi du ngoạn một chuyến cũng không vấn đề gì.” Trên thực tế, trong suy nghĩ của Ôn Đình Trạm, yêu chính là yêu, có thể diệt trừ thì diệt trừ. Cậu thấy Dạ Dao Quang chần chừ không trả lời, còn Lữ Phương cũng bắt đầu cau mày nên mới mở miệng.

“Được rồi, ta sẽ theo Lữ tiên sinh đi một chuyến, cố gắng hết sức giúp đỡ.” Hít sâu một hơi, Dạ Dao Quang gật đầu đồng ý, người ở một nơi thì phải thích ứng nhiều thứ của nơi đó.

Đừng nói là cổ đại, cho dù là kiếp trước, đối với yêu quái bất luận thiện ác, bất luận tốt xấu, những người tu luyện chính là muốn trừ yêu trừ ma tăng thêm công đức cũng là vô số kể. Có một vài con yêu trời sinh có bảo bối cũng trở thành lý do đường đường chính chính để người tu luyện diệt trừ bọn chúng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Người Thật Sự Hiểu Cô

Đêm hôm đó, Lư Phương không hề ở lại nhà họ Ôn mà đi lên trấn có việc, hẹn sáng hôm sau tụ họp trên trấn.

Từ sau khi nhận lời đến Long Hồ sơn, Dạ Dao Quang có chút ủ rũ. Ăn cơm xong khi đi dạo bộ, Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang ngồi xuống hành lang dưới những chùm hoa rũ: “Dao Dao, sao nàng lại không muốn đi Long Hồ sơn, là lo lắng có nguy hiểm sao?”

Dạ Dao Quang nghiêng đầu dựa vào chùm hoa: “Muội không muốn đi trừ yêu.”

“Hả?” Ôn Đình Trạm nghĩ tới rất nhiều lý do khiến Dạ Dao Quang không vui, lại không ngờ là điều này.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc hiếm khi lộ ra của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang nói nhẹ: “Trạm ca, chàng có phải cảm thấy bởi vì yêu là yêu thì đáng phải chết không?”

Ôn Đình Trạm bị hỏi một câu khiến cậu ngây người ra. Cậu nghĩ đến yêu được nhắc đến trong thoại bản (1) tất cả đều cực kỳ tàn bạo, nghĩ đến lúc trước bọn họ gặp phải bóng yêu giết người tàn nhẫn như thế, lẽ nào yêu quái không nên diệt trừ?

“Trạm ca, Phật nói chúng sinh đều bình đẳng.” Dạ Dao Quang nhìn lên trời nói:

“Từ chúng sinh này nói đến không chỉ là người, không phải là người địa vị cao thấp thế nào, mà là vạn vật ở trên trái đất. Người sinh ra đã có nghèo khổ và phú quý nhưng đây không phải là thứ mà con người có thể làm chủ để đầu thai. Cây cỏ hoa lá cũng như vậy, chim bay cá nhảy cũng không thể quyết định sự sinh ra của bọn chúng, bọn chúng thực ra đáng thương hơn nhiều so với những người dân nghèo khổ. Con người khi được sinh ra thì đã có trí tuệ, chỉ là phân cao thấp mà thôi, còn bọn chúng sinh ra đã không có trí tuệ. Bọn chúng tu luyện thì phải có cơ duyên cực lớn mới có thể có một chút khả năng nhỏ bé thoát khỏi bản chất. Trăm ca, người có người tốt người xấu, yêu cũng vậy.”

“Vì vậy nàng đã độ hóa A Tú.” Ôn Đình Trạm nhớ ra, Dạ Dao Quang nói A Tú là một con quỷ trong sáng cho nên cô không diệt trừ nó, mà là độ hóa nó. Cũng giống như lần này, nếu xà yêu không hề gây hại cho người, bảo cô ra tay thì vô cùng khó khăn. Đây là giới hạn vì người khác của cô.

“Vâng.” Dạ Dao Quang gật đầu: “Trăm ca, thế gian này có rất nhiều bất công. Yêu quái vì sao bị người tu đạo gọi là nghiệt súc, là bởi vì yêu cho dù là tốt hay xấu, diệt trừ chúng đều là công đức. Đây là sự bất công của trời xanh đối với yêu quái. Muội không phải có lòng dạ nhân từ của phụ nữ, mà là xưa nay muội hành sự đều có giới hạn.”

“Dao Dao.” Ôn Đình Trạm giơ tay nắm chặt lấy tay của cô: “Cách nghĩ của nàng không sai.”

Người chân chính trong lòng mãi mãi tồn tại một phần ý nghĩ lương thiện. Yêu bởi vì không có nhân tính, có lẽ nó sớm muộn cũng sẽ trở thành mối họa nhưng giờ phút này nó vẫn trong sạch thì không có tư cách đi xử lý nó, bởi vì nó so với người càng khó nói, gần giống với đời sau của người gian ác. Chàng không thể lấy một lý do cho rằng phụ thân của hắn làm ác thì kết luận sau này hắn cũng nhất định sẽ làm việc ác liên tàn hại một sinh mệnh vô tội.

“Chàng thật sự cảm thấy muội không sai?” Ánh mắt Dạ Dao Quang chột sáng lên, cô còn cho rằng Ôn Đình Trạm sẽ cười nhạo quan điểm của cô. Sư huynh sư muội kiếp trước của cô cũng đều ngầm gọi cô là thánh mẫu, đang chờ một ngày nào đó câu chuyện của người nông phu và con rắn tái diễn lại trên người cô để xem chuyện cười của cô.

“Đúng vậy.” Đôi mắt Ôn Đình Trạm sáng rực rỡ như trân châu đen chân thành nhìn Dạ Dao Quang.

“Trạm ca.” Trong mắt Dạ Dao Quang ánh lên một ánh lệ, cô ứa vào lòng Ôn Đình Trạm.

Phụ thân cô kiếp trước không thích nhất ở cô chính là điểm này, cảm thấy cô hoàn toàn không phải là một thầy phong thủy đạt yêu cầu, một người tu luyện đạt yêu cầu. Cô nhớ kiếp trước có một lần bọn cô được mời đi xem phong thủy, trong căn nhà đã từng có một người bị giết chết. Linh hồn của người đó bởi vì bị áp chế mà cứ luôn vây hãm chỗ đó nhưng nó căn bản không hại bất cứ người nào, chỉ là bởi vì mỗi khi đêm đến nó khao khát có người có thể nhìn thấy nó mà phát ra những âm thanh không tốt dọa không ít người. Phụ thân cố chấp thiêu đốt nó, lúc đó cô tranh luận muốn độ hóa, bị phụ thân hung hãn cho một cái bạt tai, từ đó về sau cô làm bất cứ việc gì đều một mình hành động. Bởi vì cô cảm thấy cô và bọn họ đã có một loại cảm giác xa cách là không có chung chí hướng nên không thể cùng nhau bàn luận.

Nếu như cô không tự mình cô độc thì cũng sẽ không khiến nhiều người cùng nghề bài trừ cô đến như vậy. Cùng là người trong một hội, người khác đều làm như vậy nhưng cô lại cứ muốn thể hiện ý nghĩ lương thiện giống như là cố ý thể hiện cô không giống với mọi người, vời vọi trên cao, là chính phái. Nếu như không phải là bởi vì như thế, trước đây khi cô đang tìm long mạch, gặp phải kẻ thù không đội trời chung cũng sẽ không gặp chuyện không có ai ra tay cứu giúp. Vì vậy đối với cái chết của cô, cha mẹ nên cảm thấy là việc trong dự liệu mới đúng.

Kiếp trước, cô chính là chịu thiệt thòi như thế, cô biết nếu cô vẫn kiên trì như thế, thái độ của Lư Phương có lẽ sẽ không cắt đứt quan hệ với cô nhưng chỉ sợ cũng sẽ xa lánh cô. Cái gọi là giới hạn của cô khiến cô trở thành một kẻ cô độc trời sinh, từ trước đến nay không có ai hiểu, chưa từng có người tán đồng.

Lại thật không ngờ, người đầu tiên cho rằng cô không sai lại là Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm giơ tay chậm rãi ôm chặt lấy Dạ Dao Quang, cậu thấp giọng nói bên tai cô: “Dao Dao, thế gian này không phải là nhiều người cho rằng đúng thì điều đó chính là đúng. Nàng tôn trọng mỗi một sinh linh, nàng giữ được trái tim trong sáng nhất thế gian. Có lẽ nàng sẽ vì điều này mà chịu thiệt, có lẽ nàng sẽ bị hiểu lầm, có lẽ nàng sẽ vì nó mà chịu tổn thương nhưng nàng phải tin rằng nàng như vậy thì số cứu vớt được nhất định nhiều hơn so với sự tổn thương.”

“Vâng.” Giọng nói của Dạ Dao Quang có chút nghẹn ngào.

Cô nghĩ đến kiếp trước khi mới biết yêu cô đã gặp một người, người đó là người tài ba trong số những người tu luyện. Bọn họ đối với nhau là nhất kiến chung tình, vốn dĩ bọn họ vẫn luôn yêu thương và hiểu nhau, nhưng có một lần bởi vì cô trong chớp mắt đã sinh tâm từ bi thả cho con của một thầy phù thủy đi, gây ra việc sư phụ của người đó bị trọng thương. Từ đó người đó liền rời xa quê hương, cũng chưa từng liên lạc lại với cô.

Đứa trẻ kia cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, muốn cô ra tay như thế nào? Cô chưa từng nghĩ đứa trẻ đó sẽ báo thù, cũng chắc chắn đứa trẻ đó sẽ không báo thù, mà trên thực tế đứa trẻ đó cũng thật sự không báo thù. Chỉ có điều sau khi cô thả cho nó đi, nó bị kẻ thù của phụ thân nó bắt, đối phương làm tà thuật với nó rồi biến nó thành một con rối máu.

Lúc đó chính mắt cô nhìn thấy con rối máu đánh sư phụ của người đó bị trọng thương, sau đó khi cô liêu mình chặn trước mặt sư phụ của người đó, đứa trẻ đã trở thành con rối máu lại nhận ra cô. Cuối cùng nó không nghe chỉ huy, cơ thể vỡ tung mà chết, cũng không làm hại cô một sợi tóc, do đó sư phụ của người đó cũng giữ được mạng.

Người đó trách cô thả cho đứa bé đó đi nhưng cô lại cho rằng cho dù không có đứa trẻ này, người khác có thể dùng những người khác luyện thành con rối máu đi đối phó với bọn họ. Nếu lúc đó con rối máu không phải là đứa trẻ đó, vậy thì cô và sư phụ của người đó sớm đã chết không có chỗ chôn...

Những điều này, người đó không nghĩ đến, người đó chỉ cho rằng cô không nên thả con của thầy phù thủy tà ác. Vì vậy, từ đó về sau cũng không có ai có thể bước vào trái tim cô nữa. Cho dù là người thấu tình đạt lý như thế cũng không thể thật sự hiểu được cô, bao dung cô thì những người phạm phu tục tử trên thế gian này chỉ sợ tính ra lại càng nhiều. Cô bắt đầu chuyên tâm tu luyện, tập trung giày vò trái tim của đàn ông, chơi đùa chứ chưa từng thật lòng.

(1) Thoại bản: Một hình thức tiểu thuyết bạch thoại phát triển từ thời Tống.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Xà Yêu

Sáng sớm ngày thứ hai, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi lên thị trấn và tụ họp với Lữ Phương. Tối qua có nói chuyện nên Dạ Dao Quang đối xử với Ôn Đình Trạm càng thêm tự nhiên thân thiết hơn.

Sở dĩ đi là vì không thể từ chối lời mời của Lữ Phương, hơn nữa Dạ Dao Quang cũng muốn đi xem xà yêu kia rốt cuộc là cái tà quy chính hay là vẫn không thể thoát ra được bản tính hung ác của nó. Nếu nó làm hại đến người vô tội, Dạ Dao Quang quyết sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Đối với loại yêu này, giết người chính là bản tính vốn có, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, vĩnh viễn sẽ không thể từ bỏ được. Hơn nữa Dạ Dao Quang cũng muốn đi xem nơi có phong thủy tốt như Long Hồ sơn.

Long Hồ sơn ở huyện Quý Khê, cách huyện Lữ Lăng không quá xa nhưng quãng đường đó cũng khoảng hơn bốn trăm km, đi xe ngựa thì quá chậm. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm bàn bạc xong liền cưỡi ngựa đi, chỉ dẫn theo Vệ Kinh và Tiết Đại đi cùng. Lữ Phương cũng cưỡi ngựa đi, bọn họ cũng không vội vã, ba ngày sau đã đến huyện Quý Khê. Họ tìm một nơi dừng chân nghỉ ngơi qua đêm, lấy lại tinh thần. Chuẩn bị đầy đủ đồ đạc xong, Dạ Dao Quang mới cùng Lữ Phương đi đến Long Hồ sơn, để Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh ở Long Hồ sơn dạo chơi, còn bọn họ trực tiếp đi tới nơi Lữ Phương phát hiện ra xà yêu.

Bên trong ngọn núi này rất sâu, theo chân Lữ Phương và Dạ Dao Quang vào Long Hồ sơn, cũng phải đi hai con đường lớn mới tìm thấy sơn động kia. Đó là một sơn động bị cây cối rậm rạp che khuất, nếu không chú

ý thì cũng không thể nhận ra. Có điều yêu khí của xà yêu quá nặng, nếu là những người tu luyện thì có thể cảm nhận được loại yêu khí này.

Vẫn chưa đi vào sơn động, Dạ Dao Quang đã nhìn thấy một bộ xương người, cô liền nhăn mặt lại.

“Khẩu vị của xà yêu này càng lúc càng lớn rồi, lần trước lúc ta tới, bên ngoài không có bộ xương trắng này”. Sắc mặt Lữ Phương cũng rất khó coi, nếu không phải ông muốn phòng ngừa nguy hiểm, đi mời Dạ Dao Quang đến thì cũng sẽ không có nhiều người vô tội chết đến vậy nên không khỏi thở dài một tiếng.

“Cứu... cứu...” Lúc này từ trong động vọng đến một âm thanh yếu ớt, dường như bị cái gì đó siết chặt, âm thanh kia vô cùng cấp bách.

Dạ Dao Quang và Lữ Phương nhìn nhau một cái, Lữ Phương nói:

“Ta biết đường bên trong nên ta sẽ đi trước, cô đi theo phía sau”.

“Được thôi”. Dạ Dao Quang gật đầu.

Nghĩ đến việc bên trong có người còn sống đang chờ người đến cứu nên tốc độ của Dạ Dao Quang và Lữ Phương rất nhanh. Bởi đây là sào huyệt của xà yêu nên đường đi trong động rất ngoằn ngoèo, hơn nữa bất cứ chỗ nào cũng dính chất lỏng, còn có những con rắn nhỏ, âm u khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Dạ Dao Quang và Lữ Phương đã rất nhanh rồi nhưng đợi đến khi bọn họ tìm thấy xà yêu, đúng lúc nhìn thấy xà yêu đang há miệng to, mà lưỡi của nó lại như khí quản từ từ cắm vào đỉnh đầu của người kia, hút não của hắn vào trong cơ thể.

“Nghịch súc!” Lữ Phương hét lớn, sau đó phi lên rút kiếm chém đứt xà yêu. Xà yêu kia chỉ có một cái đầu người, đến vậy trên mặt cũng chưa mất

đi, vẫn là thân rắn như trước. Trong nháy mắt lúc Lư Phương tấn công, xà yêu bỗng nhiên ném người mà nó đang hút não kia về phía Lư Phương. Người đó dường như vẫn còn sống, Lư Phương liền đưa tay đón.

Lúc đó chỉ có ánh mắt Dạ Dao Quang biến đổi, đầu ngón tay cô tụ khí lại, chạy tới phía Lư Phương. Trong nháy mắt Lư Phương thuận tay bay tới đỡ người kia, người đó liền biến thành một con rắn to bằng cánh tay của một người đàn ông trưởng thành. Con rắn vừa ngóc đầu lên đã nhắm Lư Phương mà cắn, bây giờ Lư Phương muốn tránh cũng không kịp nữa rồi.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lúc đầu con rắn kia chỉ cách cánh tay Lư Phương khoảng nửa tấc đã bị khí ngũ hành của Dạ Dao Quang xuyên thấu, đầu rắn ngửa về sau rồi cứ thế rơi thẳng xuống.

Xà yêu thấy vậy rất tức giận, lần trước nó bị tấn công nên đã có sự chuẩn bị rất chu đáo. Tên đạo sĩ thối tha của loài người thích nhất là hành hiệp trượng nghĩa, đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu, nhìn thấy những việc nó làm tàn ác như vậy đều có thể chịu đựng được. Bao nhiêu năm nó tu luyện gặp phải những người muốn giết nó nhiều vô số, lần nào dùng chiêu này cũng đều có hiệu nghiệm cả, nếu không thì sao trong động xà lại có nhiều hài cốt đến vậy! Hôm nay cảm nhận được hơi thở của con người, hơn nữa lại là hơi thở lần trước, nó liền đoán được là người đó lại quay lại cho nên mới dùng lại cách này. Nhưng lại không nghĩ đến có hơi thở của một con tiểu nha đầu, hơn nữa còn bị nha đầu nhìn thấu.

Xà yêu liền há to miệng, lưỡi nó như mũi tên sắc bén dài vô hạn lao về phía Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang đứng vững, né người sang một bên, lưỡi rắn rất linh hoạt giống như cái roi quất về phía Dạ Dao Quang không ngừng. Tay vung ra Thiên Lân, Dạ Dao Quang xoay người tránh roi một cách linh hoạt, lưỡi đập vào vách đá, vách đá kiên cố liền xuất hiện một vết hằn.

Không chờ Dạ Dao Quang đứng vững, lưỡi nó quất tới lần nữa. Tay cô cầm Thiên Lân, toàn bộ cánh tay thẳng tắp. Con rắn này rất thông minh, vì vậy cô phải làm sao để một phát trúng luôn. Đến bây giờ cô vẫn chưa tấn công mà chỉ né tránh nó.

Đợi đến khi Dạ Dao Quang nấp vào một động nhỏ có hai vòng, cô khê động. Chân từ từ di chuyển, lưỡi xà yêu quả nhiên cuốn chặt lấy cánh tay Dạ Dao Quang. Ngay lập tức Dạ Dao Quang luồn qua từ vòng thứ nhất, cơ thể mềm như rắn nhanh chóng di chuyển sang vòng thứ hai tạo thành một vòng xoắn. Khi cảm thấy lưỡi nó đã muốn đâm thủng da thịt cô để chui vào trong người cô, Dạ Dao Quang mới hất tay ra.

“Đùng!” Một tiếng dứt khoát vang lên, lưỡi rắn bị cô chặt đứt mất một nửa, một nửa còn lại nhanh chóng thu về. Dạ Dao Quang vận khí để quán chỗ bị lưỡi rắn cắm vào trên tay.

Xà yêu bị đau nên dùng đuôi tấn công về phía Dạ Dao Quang. Bên kia Lữ Phương đã vây đánh, giải quyết toàn bộ lũ rắn con, cầm trường kiếm nhằm bụng xà yêu mà đâm. Xà yêu khom xuống muốn tấn công nhưng đuôi lại bị Dạ Dao Quang giữ chặt, không thể tấn công Lữ Phương được, bị một kiếm của Lữ Phương xuyên qua bụng. Thân thể xà yêu giữa không trung lập tức cứng ngắc, Lữ Phương tay nắm chắc kiếm đâm lên khiến cho thân thể xà yêu từ một liên tách thành hai mãi mãi.

Máu tươi văng ra tung tóe, Dạ Dao Quang bay về phía sau, tránh ra xa. Thân thể xà yêu nặng nề ngã xuống đất, trên người Lữ Phương cũng nhuộm đầy máu từ từ rơi xuống. Ông ấy tự tay moi gan của xà yêu ra, đặt trong một hồ lô. Tu vi của xà yêu này vẫn chưa đạt đến mức có thể kết thành Yêu đan, nếu không thì cũng sẽ không dễ đối phó đến vậy.

Sau khi xử lý xong thi thể xà yêu, Lữ Phương liền đi lấy năm xà huyết. Dạ Dao Quang lưỡi biếng quan sát động xà này, cô luôn cảm thấy động xà có chút cảm giác bất ổn nhưng cụ thể bất ổn ở đâu thì cô lại không

nói ra được. Lúc ánh mắt của cô nhìn về hai bộ xương trắng liền dừng lại, cô bỗng nhiên nghĩ đến, dường như từ khi tới đây tất cả những bộ xương cốt này đều có hai hình dạng, cũng có thể nói là những người ở đây đều có hai cách chết, quá có quy luật rồi.

Lúc ánh sáng đá lửa lóe lên, Dạ Dao Quang đang nghĩ gì đó. Cô nhìn Lữ Phương, chỉ thấy Lữ Phương cầm nắm huyết xà, sau lưng ông ấy đột nhiên xuất hiện một ánh sáng yếu ớt. Dạ Dao Quang hô to: “Cẩn thận!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Chém Xà Yêu

Đôi mắt hoa đào bỗng nhiên mở to, Dạ Dao Quang nhìn thấy có thân rắn to lớn như bị cô trói lại, tốc độ của nó nhanh như một trận gió, há to miệng rồi thổi ra một luồng khí tanh hôi về phía Lữ Phương. Trong nháy mắt Dạ Dao Quang đã thấy Lữ Phương bị con mãng xà mai phục rồi hút vào trong bụng.

Sau đó, cái đuôi đen của quét qua một luồng sáng lạnh, vô số hòn đá lớn nhỏ cứ thế bay về phía Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang nhảy lên, cái đầu to lớn của xà yêu xông tới, cô chỉ có thể nhanh chóng xoay người đi trong không trung, đánh vào đầu xà yêu một cái khiến nó cuộn lại. Lúc cô chuyển tay để Thiên Lân xoẹt qua đầu xà yêu, tuy sắc bén như Thiên Lân nhưng cũng chỉ làm cho vảy của xà yêu tung lên, trên mình xà yêu liền xuất hiện tia lửa.

Có lẽ là bị đau nên đầu xà yêu vung lung tung, dốc hết sức ném Dạ Dao Quang ra ngoài. Dạ Dao Quang xoay người vài cái, đuôi rắn khổng lồ lại vung đến lần nữa, tốc độ quá nhanh mà lực lại quá mạnh. Dù cho tốc độ của Dạ Dao Quang vốn đã nhanh nhưng không biết sao mà con xà yêu này lại dài vậy, đuôi rắn lại xoẹt qua cánh tay Dạ Dao Quang, lúc này một cơn đau dữ dội lan tới.

Cô vừa nhón chân lên bức tường, đuôi xà yêu liền quất về phía bức tường. Dạ Dao Quang chỉ có thể né với tốc độ nhanh, đuôi rắn lại một lần nữa quất tới như máy đào đất khiến cho bức tường kiên cố hở ra một vết đường lõm sâu.

Chạy được một vòng đã chạy hết đường, mũi chân Dạ Dao Quang đập vào tường rồi bay lên, cơ thể xoay chuyển kỳ lạ tạo thành một vòng cuốn giữa không trung, tránh đuôi rắn đang quét ngang tới.

Chiếc váy màu hồng nhạt theo cơ thể của cô bỗng nhiên bay lên giống như hoa đào nở rộ, lại lộn tiếp một vòng. Thiên Lân trong tay Dạ Dao Quang hung hăng quét qua đuôi rắn.

Trong động, tiếng thét chói tai cực kỳ rõ, lần này Thiên Lân không những hất bay mấy vảy rắn mà còn cắt mất của nó một miếng thịt, máu tươi của nó liền phun ra. Cơ thể xà yêu trong không trung liền co giật, không ngừng găm lên gịận dữ rồi nhanh chóng rút đuôi về.

Dạ Dao Quang cuối cùng cũng có thể tạm nghỉ ngơi, sau khi đáp xuống đất liền giơ cánh tay bị thương đau âm ỉ lên xem, thấy phía trên có một vết đen sẫm. Thực ra lúc này Dạ Dao Quang có thể bỏ đi, mặc dù con xà yêu này không có hình dáng của con người nhưng lại rất khó đối phó, ngay cả một nửa cơ hội hàng phục nó cô cũng không có. Nhưng Lữ Phương vẫn ở trong cơ thể nó, Lữ Phương bị nó nuốt sống, dịch thể trong cơ thể nó không thể giết chết Lữ Phương nhanh đến vậy, hơn nữa tu vi của Lữ Phương cũng không thấp nhưng nếu cô bỏ đi thì Lữ Phương chắc chắn sẽ chết bởi con xà yêu này sẽ làm mọi cách để giết Lữ Phương trong cơ thể mình.

Đuôi xà yêu bị đau nay đã dịu bớt, đôi mắt xanh lè yếu ớt của nó nhìn chằm chằm Dạ Dao Quang, cả đầu nó sắp lao đến bất ngờ tấn công nửa người Dạ Dao Quang. Khuôn miệng đầy máu của nó nhắm vào Dạ Dao Quang mà lao đến. May mà Dạ Dao Quang đã chuẩn bị trước, giẫm chân khiến thân thể không ngừng bay lùi về phía sau, đầu xà yêu tiếp tục đuổi theo.

Dạ Dao Quang vừa mới chạy qua một vòng cho nên cô nhớ rất tốt, ánh mắt cô nhìn cảnh vật hai bên bay qua rồi tính toán khoảng cách với vách

đá, không lâu sau mới xoay người nhanh chóng nhảy lên trên. Cái đầu khổng lồ của xà yêu không kịp rút lại liền đâm thẳng vào tường, tường cũng bị nó đâm thủng. Dạ Dao Quang cũng không đánh đến cùng, dường như xà yêu sớm đã muốn ép Dạ Dao Quang bay lên cao. Trong nháy mắt lúc Dạ Dao Quang bay lên cao, trán của nó đột nhiên bắn ra một loại chất lỏng trong suốt, lần đầu Dạ Dao Quang phát hiện ra liền né được, tiếp tục lần thứ hai nọc độc của xà yêu bắn lên bả vai cô khiến cho chỗ y phục trên vai cô nhanh chóng bị thiêu rụi.

Cảm giác đau rất giống như bị hắt dầu nóng lên khiến cho Dạ Dao Quang đau tới mức như bị rút gân ra, nhưng không kịp xem nó lúc này. Cô nhân lúc đầu xà yêu đâm vào tường vẫn còn mắc kẹt, tay cầm Thiên Lân đâm một nhát. Thiên Lân đâm vào cơ thể xà yêu, dưới sự khống chế của Dạ Dao Quang trong phút chốc đã đâm sâu vào hai tấc. Xà yêu đau đớn gầm thét rồi phá vỡ bốn phía của tảng đá, không ngừng lắc lư thân thể khổng lồ của mình. Dạ Dao Quang lại nắm chắc Thiên Lân, dùng hết sức đẩy Thiên Lân đâm sâu xuống. Cuối cùng cô không còn đủ sức nữa nên bị xà yêu đá ra ngoài, đụng trúng vách đá rồi lăn dưới đất, trong miệng Dạ Dao Quang phun ra một ngụm máu tươi.

Mà xà yêu cũng không khá hơn cô là bao, sống lưng nó bị Dạ Dao Quang rạch một đường lớn, suýt nữa đã xẻ lủng nó ra làm hai phần nhưng cũng có thể nhìn thấy cả phần xương sống lưng của nó. Bởi vì đau đớn nên nó không ngừng cuộn người lại, muốn nhanh chóng thoát khỏi cơn đau này.

Dạ Dao Quang nhìn bả vai mình bị nọc độc của rắn làm thối rữa, có thể sẽ làm tổn thương đến xương vai liền nhanh chóng lấy trong người ra một lọ thuốc bột rồi cẩn thận chịu đựng rắc chỗ bột đó lên vết thương, đau đến mức toàn thân cô như trở nên tê dại. Mắt chăm chú nhìn xà yêu đang ở xa xa, Dạ Dao Quang xé váy ra rồi nhanh chóng băng lại vết thương ở trên vai.

Cô lấy Tử Linh châu ra, thực sự bây giờ cô đã không còn đủ sức nữa rồi, căn bản thể di chuyển Tử Linh châu được nữa. Không biết đây là loại xà yêu gì mà lại khó đối phó đến vậy, nếu không dốc hết sức tiêu diệt nó thì chỉ e là cô và Lữ Phương đều không có mạng trở về.

Hai tay mở rộng khiến khí ngũ hành quanh quần trong lòng bàn tay, cô chuyển động hai tay giống như đang đánh thái cực quyền, di chuyển Tử Linh châu bay trước mặt. Ánh mắt Dạ Dao Quang đảo qua xuyên thấu bốn phía, khí ngũ hành bay lên kia dường như cũng quyết tâm cùng cô xông lên nhanh chóng mãnh liệt tiêu diệt xà yêu.

Hai cánh tay dao động, bốn phía Tử Linh châu bốc cháy hùng hực, lúc vừa rồi cô dùng Thiên Lân làm xà yêu bị trọng thương đã cảm thấy khí ngũ hành Thủy trong cơ thể nó rất dày cho nên cô mới dùng đến Hỏa linh lực của Tử Linh châu. Ngọn lửa giống như một con rồng lớn lao về phía xà yêu.

“Ầm!”

Một tiếng vang lớn vang lên, xà yêu đâm vào ngọn lửa, hai sức mạnh va chạm vào nhau làm cho đất trời rung chuyển.

Nơi xà yêu bị đâm trúng, ngọn lửa như nở ra bông hoa ăn thịt người không ngừng há to miệng nuốt lấy xà yêu. Thân thể xà yêu không ngừng đong đưa trong không trung, muốn giãy giụa cũng không được. Ngọn lửa lớn như một cơn gió thổi qua nhanh chóng từ đầu xà yêu bay đến đuôi nó, sau đó xà yêu liền biến thành một cơ thể bị cháy đen đông cứng trong không trung. Đợi đến khi Dạ Dao Quang sức cùng lực kiệt ngã xuống đất, xà yêu mới rơi xuống đất.

“Dao Dao!” Lúc này ánh mắt Dạ Dao Quang mơ hồ thấy một hình bóng nhanh chóng chạy vội tới.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Cắt Thịt

Vốn dĩ cô còn cho rằng mình đang có ảo giác, mãi cho đến cơ thể có chút tê tê, cảm thấy có hơi ẩm nhè nhẹ, Dạ Dao Quang mới biết đây là thực tại nên cố gắng nói một hơi: “Lư tiên sinh, trong bụng xà yêu...”

Nói xong, Dạ Dao Quang lại ngất đi trong lòng Ôn Đình Trạm. Trước khi hôn mê dường như Dạ Dao Quang đã nghe được tiếng gào thét của Ôn Đình Trạm. Dạ Dao Quang cũng không biết cô đã hôn mê bao lâu, đến khi cô tỉnh lại thì chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, không thể di chuyển nổi.

“Năm yên!” Lúc cô còn chưa kịp mở mắt, mới định ngồi dậy thì đã bị một cánh tay giữ chặt cô lại.

Dạ Dao Quang từ từ mở mắt ra, ánh mắt mơ mơ hồ hồ rồi dần dần rõ ra, cuối cùng cũng nhìn rõ Ôn Đình Trạm, đột nhiên động đến vết thương trên bả vai nên cô đành cắn răng chịu đau.

“Có phải lại đau rồi đúng không?” Ôn Đình Trạm để bát thuốc nóng sang một bên rồi vươn tay ra đỡ Dạ Dao Quang ngồi dậy, sau đó cầm bát thuốc từ từ đưa đến gần miệng của cô:

“Mạch đại ca nói nàng tỉnh dậy thì phải cho nàng uống thuốc ngay”.

Mùi của thuốc này rất khó ngửi nhưng cổ họng Dạ Dao Quang đang rất khô, nhìn thấy nước thuốc nên không thể chịu được liền một hơi uống hết. Dạ Dao Quang cảm thấy cả mặt cô đều xanh lét, cô xin thề đây là loại thuốc đắng nhất khó uống nhất thế gian mà cô từng uống, đắng đến mức cô không thể nào hình dung ra được.

“Mau ăn viên kẹo này đi!” Ôn Đình Trạm đã sớm chuẩn bị cho Dạ Dao Quang mấy viên kẹo để ăn.

“Thuốc này có cho thêm gan của xà yêu vào, Mạch đại ca nói nó rất đắng nhưng trong cơ thể nàng vốn có nọc độc của xà yêu, nếu không ăn gan này thì nọc độc sẽ không thể hết được”.

“Đưa cho muội viên nữa”. Dạ Dao Quang nhai xong viên kẹo bơ cảm thấy trong miệng vẫn còn đắng, gọi Ôn Đình Trạm với giọng có chút khàn khàn.

Ôn Đình Trạm liền dứt cho cô thêm một viên nữa: “Chỉ được ăn hai viên thôi, Mạch đại ca nói nếu ăn nhiều thì thuốc sẽ không có tác dụng nữa”.

Vốn định nuốt nhanh để được thêm viên nữa nhưng nghe cậu nói xong, Dạ Dao Quang liền nhai chậm lại để đến khi nuốt xuống rồi sẽ không cảm thấy đắng nữa, làm bộ mặt đáng thương nhìn Ôn Đình Trạm.

Nhưng Ôn Đình Trạm vẫn ngồi yên không động: “Trong cơ thể nàng vẫn còn nọc độc của rắn, đây không phải chuyện vừa đâu nên không thể tùy hứng được”.

Dạ Dao Quang không vui bĩu môi: “Vai muội tại sao lại đau đến vậy?”

“Buổi sáng mới cắt một miếng thịt nên bây giờ đương nhiên là phải đau rồi!” Ôn Đình Trạm cẩn thận giúp Dạ Dao Quang nằm xuống.

“Cắt thịt?” Mặt Dạ Dao Quang liền biến sắc.

“Ừm”. Sắc mặt Ôn Đình Trạm trầm xuống.

“Mạch đại ca nói vết độc rắn trên bả vai nàng quá sâu, chỗ thịt ở đó cũng nhiễm độc. Nếu không cắt bỏ kịp thời thì cả người nàng sẽ từ từ

nhhiem độc, năm ngày cắt một lần, mà phải cắt đến sáu lần”.

“Sáu lần!” Cả người Dạ Dao Quang sợ hãi:

“Vậ muội đã bị cắt mấ lần rồi?”

“Ba lần rồi”. Ôn Đình Trạ nói.

“Nàng đã hôn mê đượ nửa tháng rồi”.

“Nửa tháng?” Ánh mắt đầy kinh ngạc, Dạ Dao Quang nói.

“Vậ còn Lữ Phương, ông ấy thế nào rồi?”

“Lữ tiên sinh không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi nhưng sớm đã chữa khỏi rồi. Vốn ông ấy định đợi đến khi nàng tỉnh thì sẽ đến xin lỗi nhưng trong nhà đột nhiên có chuyện gấp, trước hôm muội tỉnh lại thì ông ấy đã rời đi rồi. Đợi sau khi ông ấy xử lý xong xuôi mọi việc sẽ đến tìm nàng đền tội”. Ôn Đình Trạ nói.

“Đền tội gì?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Đây là chuyện không ai có thể đoán trước đượ, không phải lỗi của ông ấy!”

“Ta cũng nói với ông ấy như vậy”. Ôn Đình Trạ gật đầu.

“Nhưng Lữ tiên sinh nói sẽ nhớ ơn ân nhân đã cứu mạng ông”. Nói xong Ôn Đình Trạ mang tới một hộp ngọc, kéo nắp ra mở trước mặt Dạ Dao Quang:

“Ông ấy nói vật này thuộc về nàng!”

Trong hộp ngọc có một bông hoa dài tầm một thước, mặt năm huyệt xà rộng khoảng nửa thước, mắt Dạ Dao Quang nhìn tới mức trợn ngược

lên: “Sao có thể to đến vậy chứ!”

Nấm huyết xà không khác là bao so với các loại nấm thường khác nhưng loại nấm huyết xà to như vậy thì Dạ Dao Quang vẫn chưa nhìn thấy bao giờ.

“Tổng cộng có ba bông, đây là bông lớn nhất, còn hai bông kia nhỏ hơn một chút”. Ôn Đình Trạm đóng hộp lại, để nấm huyết xà xuống cạnh gối của Dạ Dao Quang:

“Ta chối từ nhiều lần, nói mỗi người một nửa nhưng Lữ tiên sinh không nghe mà chỉ lấy một bông nhỏ mang đi. Sau đó ta thấy Mạch đại ca dường như cũng chú ý đến nó nên đã tặng cho Mạch đại ca một bông”.

“Cái này to hơn, đối với Mạch đại ca mà nói thì chắc sẽ có ích hơn”. Thực ra thì một bông nhỏ là được rồi, bông lớn như vậy Dạ Dao Quang cũng không biết làm sao để ăn, ăn vào rồi liệu có thể tiêu hóa nổi không?”

“Mạch đại ca chỉ cần một bông nhỏ thôi, huynh ấy nói cần một vị thuốc để luyện đan dược, có dùng nhiều thì cũng chỉ là lãng phí mà thôi”. Ôn Đình Trạm nói.

“Mạch đại ca đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, nấm huyết xà đối với việc tấn bổ của huynh ấy cũng không có tác dụng mấy”. Dạ Dao Quang gật đầu:

“Đúng rồi, Mạch đại ca đâu rồi?”

“Hôm qua đã đi rồi!” Ôn Đình Trạm nói:

“Dường như Mạch đại ca vội vã mang nấm huyết xà đi luyện đan rồi, ta cũng không ngăn được”.

“Nếu nói như vậy thì chàng là người cắt thịt của muội?” Dạ Dao Quang liền hiểu ra.

Mặt Ôn Đình Trạm sầm lại: “Dao Dao, nàg cho rằng ai đã làm?”

Vì vết thương ở trên bả vai, cơ thể của nữ nhi làm sao có thể để đàn ông tùy tiện nhìn thấy chứ!

Chỉ là Dạ Dao Quang có chút nghi ngờ kỹ thuật của Ôn Đình Trạm chứ hoàn toàn không có ý gì khác. Thấy Ôn Đình Trạm phản ứng như vậy, cô liền đoán ra trong lòng cậu đang nghĩ gì: “Có phải vết thương của muội đã khiến chàng sợ hãi?”

Sự thật đúng là vậy, lúc đầu Ôn Đình Trạm nhìn thấy vết thương của Dạ Dao Quang quả thực là sợ mức mặt tái mét, trong lòng cảm thấy rất đau xót, cũng hối hận khi cậu không đi cùng. May rằng Dạ Dao Quang quen để Kim Tử ở bên cậu, lúc cô bị tấn công Kim Tử như phát điên chạy lên núi, cũng may cậu đang ở cạnh Kim Tử thấy nó chạy đi nên cũng miễn cưỡng chạy theo nó. Nếu không cậu thực sự không dám nghĩ, Lư Phương ở trong bụng xà yêu nếu không được cứu ra thì chắc chắn sẽ bị ngạt đến chết ở trong đó. Trong thân thể con rắn kia sẽ tiết ra một chất màng dính để giữ toàn bộ thức ăn, Ôn Đình Trạm phải dùng Thiên Lân của Dạ Dao Quang mới có thể rạch được bụng nó ra, nếu không e là Lư Phương khó có thể giữ được mạng. Cũng may lúc cứu Lư Phương ra ông ấy vẫn còn tỉnh táo, chỉ bảo cậu lấy gan của xà yêu mang đi, nếu không chất độc trên người Dạ Dao Quang sẽ rất rắc rối.

“Nàng mới tỉnh lại nên cố giữ sức đi!” Ôn Đình Trạm không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

“Mạch đại ca nói, trước khi cắt thịt được năm lần thì nàng không được xuống giường, nếu không chất độc sẽ lan đi chỗ khác”.

Vì vậy mà Dạ Dao Quang ngoan ngoãn nằm trên giường, ngày nào cũng phải uống một bát thuốc đắng đến mức không tài nào hình dung ra được, cứ năm ngày là phải cắt một bát thịt nhỏ. Sau đó mọi người và Điền tẩu lại nghĩ cách giúp cô bồi bổ cơ thể, sớm có thể lành vết thương. Cứ như vậy trôi qua mười ngày, cuối cùng Dạ Dao Quang cũng có thể xuống giường rồi nhưng vẫn không được hoạt động gân cốt, chỉ có thể đi lại một chút. Lúc hôn mê đã lỡ mất lễ Thất Tịch, đến cả sinh nhật của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cũng không có cơ hội chúc mừng, thậm chí đã đến tháng tám rồi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Dạ Thiên Khu

Tháng tám, vừa qua Trung Thu cũng là lúc phải đến học viện báo danh. Vì Dạ Dao Quang vẫn chưa báo danh nên đến ngày thứ năm cậu thi án thủ, bọn họ vẫn ở trong phủ thành. Sơn trưởng của học viện Bạch Lộc phải đích thân đến phủ thành mời cậu nhập học ở học viện Bạch Lộc.

Sau lần thứ sáu cắt thịt, Dạ Dao Quang lại phải tĩnh dưỡng mười ngày, vết thương sau khi dùng thuốc của Mạch Khâm cũng đã nhanh chóng hồi phục. Không biết Mạch Khâm dùng cách gì mà bả vai cô phải trải qua bao nhiêu lần cắt thịt như vậy mà không để lại bất kỳ một vết sẹo nào, quả thực Dạ Dao Quang chỉ có thể nói là tuyệt.

Sáng sớm hôm đó, Dạ Dao Quang tỉnh dậy, đầu tiên là thử cử động bả vai, không có cảm thấy khó chịu chút nào liền khoanh chân chuẩn bị tu luyện, đang định dẫn khí thì lại nhớ đến năm huyết xà của mình. Cô liền chạy đi lấy năm huyết xà ra, lẳng lặng để năm huyết xà vào trong hộp ngọc. Nhìn nó rất giống kem trắng, lớp máu bên ngoài giống như được quét lên một lớp kem dâu tây, Dạ Dao Quang nhìn thôi đã không nhịn được đành nuốt nước bọt.

Nhưng cây năm huyết xà to như vậy chắc chắn không thể dùng như thế, cô dùng Thiên Lân để cắt một miếng năm nhỏ rồi bỏ vào trong miệng, sau đó lập tức đóng nắp lại rồi khoanh chân vận khí. Từng luồng khí ngũ hành giống như những sợi tóc từ mọi phía điên cuồng bay tung lên, Dạ Dao Quang chống đỡ không nổi, may mà cô nhanh chóng tập trung tinh thần để từng chút một dẫn đến đan điền. Bởi vì đan điền có chút thiếu hụt nên bụng cô lập tức căng lên.

Từng luồng khí từ từ dao động, theo tứ chi di chuyển vào trong cơ thể cô nhanh chóng tụ lại ở đan điền. Dạ Dao Quang mở mắt, đầu ngón tay ngừng tụ khí, bốn nhánh khí ngũ hành bay lên, đây là Trúc Cơ đỉnh phong! Đợi đến khi cô có thể dẫn ra năm nhánh khí ngũ hành, chính là lúc đột phá Trúc Cơ kỳ ngừng tụ kim đan rồi.

Năm huyết xà quả là đồ tốt, Dạ Dao Quang vừa tu luyện đã thấy tinh thần sáng khoái nhưng bụng lại đói cồn cào. Cô nhanh chóng chạy ra ngoài nhưng lại phát hiện ra trời đã không còn sớm nữa rồi.

“Cô nương, thiếu gia đã đến phòng ăn rồi”. Ấu Ly đứng bên ngoài thấy Dạ Dao Quang chạy đến, nhẹ nhàng nói.

Dạ Dao Quang gật đầu, nhanh như gió liền chạy đến phòng ăn. Vừa nhìn thấy đồ trên bàn cô đã không kìm được, ngồi đối diện Ôn Đình Trạm, sau đó vui vẻ ăn cơm.

Bây giờ Ôn Đình Trạm không thể cảm nhận được hơi thở của Dạ Dao Quang nhưng cậu biết Dạ Dao Quang rất mệt mỏi, hoặc là lúc tu vi tăng mạnh sẽ giống như ma đói đầu thai nên cậu ăn rất chậm rồi nhìn Dạ Dao Quang, thỉnh thoảng sẽ gấp cho cô một ít thức ăn. Điền tấu băm thịt bò xào, chưng trong vò ở ngoài trời để vị cay của thịt hòa quyện vào nhau rồi dùng muôi múc vào ăn cùng. Đó là một món rất ngon, Dạ Dao Quang rất thích ăn món này.

Ôn Đình Trạm lấy cho cô sáu miếng nhưng cô đều ăn hết sạch.

“Dao Dao, chúng ta phải chuẩn bị đến học viện rồi!” Ăn xong bữa sáng, đột nhiên Ôn Đình Trạm nói.

“Không phải chàng không cho muội đến học viện sao?” Dạ Dao Quang hơi kinh ngạc.

Với việc cô đóng giả con trai đi đến học viện, mỗi lần cô nhắc tới chuyện này thì Ôn Đình Trạm thường nói chuyện khác. Cậu luôn là người chuyển sang đề tài khác nên cô biết trong lòng Ôn Đình Trạm không muốn vậy, nhưng không ngờ rằng lúc này Ôn Đình Trạm lại đồng ý.

“Ta đã phái người nghe ngóng rồi, học xá của học viện Bạch Lộc cho phép hai người ở một gian. Ta sẽ phái người sắp xếp ổn thỏa để muội và ta ở chung với nhau nên cũng sẽ không có nhiều bất tiện”. Ôn Đình Trạm suy nghĩ một chút nói.

Thật ra là lần này việc đối phó xà yêu khiến cho trong lòng Ôn Đình Trạm luôn có bóng ma tâm lý, cậu thực sự có chút lo sợ không yên. Nếu Dạ Dao Quang và cậu không ở cùng với nhau, liệu cô có lạng lẽ đi đối phó với sự nguy hiểm kia, sau đó lại bị trọng thương mà cậu lại không biết hay không? Cho nên cậu thà để Dạ Dao Quang giả nam cùng cậu đến học viện, hơn nữa học xá của học viện còn phân thành nhiều cấp bậc và các học viên cũng đồng ý làm vậy, đương nhiên phí ở học xá cũng sẽ không giống nhau nên cậu đã quyết hai người sẽ ở chung một phòng.

“Thật sao?” Mắt Dạ Dao Quang sáng lên, kiếp trước cô không được đi học, cảm giác được đi học đọc sách từ trước đến nay cô chưa từng được trải nghiệm qua, lần này cuối cùng cũng có thể trải nghiệm qua một chút rồi.

“Nhưng nàng phải đổi tên!” Ôn Đình Trạm nói tiếp. Ôn Đình Trạm suy nghĩ rất chu đáo, sau này mỗi ngày ở học viện ai cũng quen Dạ Dao Quang, sau này nói ra thân phận Dạ Dao Quang sẽ khiến cho Dạ Dao Quang xấu hổ. Dù có ai đó dùng việc này để công kích cậu thì cậu cũng không sợ, nhưng cậu không muốn Dạ Dao Quang trở thành lý do để người khác đối phó cậu.

Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút cũng biết là không sai: “Vậy muội vẫn sẽ giữ họ Dạ như thế nhé, chỉ cần nói muội là anh của Dạ Dao Quang

là được rồi! Ồm, nhưng muội nên để tên là gì đây... hay gọi là Dạ Thiên Khu đi”.

Dao Quang là tên của Bắc Đẩu thất tinh, Thiên Khu cũng chính là Bắc Đẩu thất tinh, thích hợp là đại ca.

“Được, ngày mai ta sẽ đi tìm Mạnh đại nhân làm cho muội hộ tịch tên Dạ Thiên Khu”. Đến học viện báo danh, không thể không nộp hộ tịch lên.

“Hộ tịch để ở Dạ phủ trên đường Quan Vân rồi”.

“Chàng đã sắp xếp việc này là được”. Những việc như vậy Dạ Dao Quang không hiểu lắm.

Tuy nhiên cũng không cần cô phải hiểu, mọi thứ đã có Ôn Đình Trạm chuẩn bị đâu vào đó rồi. Dạ Dao Quang nhanh chóng đến tiệm vải mua vải, sau đó cô tự mình thiết kế, để Điền tẩu và Lâm thị còn có cả Ấu Ly giúp đỡ, chỉ cần năm ngày đã may được ba bộ y phục. Mỗi bộ y phục lại có hai bộ, cô và Ôn Đình Trạm một người một bộ, kiểu dáng màu sắc và hoa văn đều rất giống nhau, chỉ không tỉ mỉ chi tiết như nhau thôi.

Dạ Dao Quang chọn một bộ màu trắng, dùng ngân tuyến điểm lên, ống tay áo và cổ áo đều thêu hoa văn quân tử lan chìm. Cô buộc tóc lên cao, bên hông treo một túi hương và một viên ngọc bội, sau đó đi tới trước mặt Ôn Đình Trạm: “Trạm ca, chàng nhìn xem, có thấy muội phong lưu phóng khoáng không?”

Nói xong cô còn không quên phất chiếc quạt đã chuẩn bị từ trước ra, động tác vô cùng tự nhiên. Ôn Đình không biết nên nói như thế nào, bộ dạng này thực sự rất giống bọn con nhà giàu bất tài vô học, cũng không biết tại sao Dao Dao lại cảm thấy hình dáng này đẹp.

“Dao Dao, chúng ta mỗi người mang hai ba bộ y phục bình thường đi là được, đến thư viện chúng ta phải mặc đồng phục”. Cậu không khen ngợi

hay chê bai mà chỉ nhanh chóng chuyển sang đề tài khác.

“Vây cũng tốt, muội cũng mới may xong ba bộ y phục”. Dạ Dao Quang gật đầu.

“Còn nữa giữa tháng mỗi tháng học viện sẽ nghỉ một ngày, cuối tháng sẽ nghỉ ba ngày cho nên nàng hãy mang theo những đồ mà nữ nhi vẫn dùng”. Ôn Đình Trạm tỉ mỉ căn dặn.

“Ấu Ly đã chuẩn bị xong xuôi cho muội rồi”. Dạ Dao Quang biết những việc này.

“Cuối cùng, ta đưa cho nàng hộ tịch là em vợ, chứ không phải anh vợ”. Ôn Đình Trạm lấy hộ tịch tên Dạ Thiên Khu đưa cho Dạ Dao Quang.

“Vì sao?” Dạ Dao Quang không vui, trong nháy mắt từ ca ca đã biến thành đệ đệ!

Ôn Đình Trạm không nói gì mà chỉ lẳng lặng đứng lên, đi tới trước mặt Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang hơi ngẩng đầu, trong chớp mắt đã hiểu là vì sao. Làm gì có lý nào là anh trai lại thấp hơn em rể! Đây chẳng phải là rất mất mặt sao?

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Nhập Học

Được rồi, đệ đệ thì đệ đệ, Dạ Dao Quang cũng không để ý nhiều như vậy. Dù sao trước mặt Ôn Đình Trạm, tâm tư của cô cũng phải nhỏ một chút, không phải là cô không biết giả nai. Vì vậy cô lập tức tiến đến kéo cánh tay Ôn Đình Trạm, cười ngọt ngào gọi một tiếng: "Tỷ phu (1)..."

Ôn Đình Trạm cảm thấy toàn thân nổi hết da gà, huyết Thái Dương cũng giật giật, lạnh yên xoay người đi. Mỗi học viên khi đến học viện đều có thể mang theo một thư đồng, thư đồng bình thường không lên lớp, chỉ quét tước thu dọn tại học xá, cũng có thể giúp đỡ học viên vài việc vặt như giặt giũ nấu cơm. Ôn Đình Trạm tất nhiên sẽ mang theo người cậu quen dùng nhất là Vương Nhất Lâm. Vương Nhất Lâm chính là Vương Lâm nhưng bởi vì ngày trước Dạ Dao Quang từng nói tên này không tốt nên đã đổi lại thành như vậy.

Dạ Dao Quang trấn trở thật lâu, cuối cùng cũng từ bỏ ý nghĩ mang theo Nghi Vy cùng cô đóng giả nam trang mà dẫn theo tên tiểu tử Vệ Truất cùng đi. Đừng nhìn cậu chàng này mới chỉ tám tuổi, trong cả viện này ngoại trừ Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang ra thì cậu ta chính là người có thân thủ tốt nhất. Vệ Truất trời sinh đã có năng khiếu luyện võ, chịu được gian khổ, hơn nữa bản thân lại thích tập võ. Hiện tại ngay cả Cổ Ma Nhĩ và Tiết Đại nếu không cẩn thận đều có thể bị cậu ta bất ngờ đánh lén.

Chọn người xong xuôi, Dạ Dao Quang mới bắt đầu căn dặn: "Sau khi ta và công tử đến học viện, mọi người ở lại đây, sống ở tòa nhà này đối với thân thể mọi người mà nói rất có lợi, đối với việc luyện võ cũng vậy. Ở đây, ta cũng sẽ không phải lo cho an nguy của mọi người nữa. Ta và công tử ít

nhất cũng phải qua một học kỳ mới trở về, ngày thường sẽ ở quận Dự Chương. Nhà ở quận Dự Chương rất rộng, Ấu Ly chọn giúp ta vài người tính tình cẩn thận, tu sửa coi sóc căn nhà ở đường Quan Vân, mọi việc trong nhà cứ cùng mấy người Vương Đông bàn bạc. Trong thôn hễ xảy ra chuyện gì mọi người có thể giúp thì tận lực giúp họ một tay, gặp chuyện nan giải quá có thể truyền tin cho ta. Bất kể là học văn hay luyện võ đều không thể lơ là.”

“Cô nương yên tâm, nô tỳ đã rõ.” Ấu Ly, Nghi Phương, Nghi Ninh và Nghi Vy đều vâng lời đáp lại, sau đó bắt đầu thu xếp đồ đạc cùng Dạ Dao Quang.

Sáng sớm hôm sau, Tiết Đại đánh xe ngựa đưa Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cùng hai thư đồng một mạch đến thẳng học viện Bạch Lộc. Mười lăm tháng tám bọn họ bắt đầu lên xe ngựa khởi hành, mười bảy tháng tám đã đến nơi.

Học viện Bạch Lộc được xây ở trên núi, toàn bộ ngọn núi này đều nằm trong phạm vi của học viện Bạch Lộc. Diện tích có đến mấy chục vạn mẫu đất. Dạ Dao Quang từ dưới đường mòn ngoằn ngoèo vòng quanh ngọn núi đi lên, trông thấy quy mô của học viện cũng không khỏi lú lẫm. Kiếp trước ở trong nước, trường học rộng nhất cô nhìn thấy cũng chỉ khoảng hơn mười vạn mẫu, hơn nữa cô đến đó cũng không phải để học, mà là đến bắt quỷ. Học viện Bạch Lộc to lớn như vậy thực sự làm Dạ Dao Quang chấn động.

Đến giữa sườn núi có một đình viện, là nơi các học viên đến nhập học. Nơi này tụ tập rất nhiều người, bởi vì học viện Bạch Lộc có quy định, thân quyến của các học viên chỉ được phép tiến đến đây. Ở đình trạm phía dưới cũng có người ăn vận trang phục chuyên biệt canh giữ, người muốn vào nhất định phải giao nộp một bản “Thư thông báo trúng tuyển” của học viện Bạch Lộc. Mỗi người chỉ có thể mang theo một thư đồng đi cùng. Ngay cả hành lý cũng không thể rườm rà đem lên bao lớn bao nhỏ, rất nhiều người

vì mang hành lý công kênh quá mức, vượt quá phạm vi quy định mà ngay lập tức hành lý bị trả về thân quyến. Luật lệ vô cùng nghiêm khắc.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi qua rất nhẹ nhàng, trên tay Ôn Đình Trạm là một cuốn thư viết tay, còn trong lòng Dạ Dao Quang sướng rơn sắp không chịu nổi nữa. Đây chính là thư tiến cử do đích thân đương kim đế sư tự tay viết, không những thế còn có ấn giám của đế sư. Bởi vì bên trong thư tiến cử không chỉ đích danh ai, đều chỉ viết “người này” nên Dạ Dao Quang nhận được một món hời lớn rồi.

Người kiểm định cũng chưa phải kẻ sành sỏi, chỉ đoán chừng Ôn Đình Trạm cũng có chút nổi danh, thấy Ôn Đình Trạm thì chỉ ngó một chút rồi thôi. Đến khi tiến vào cửa lớn phía trước của học viện, có người ghi chép sổ sách đang kiểm kê tại chỗ, đồng thời phân công học xá. Thấy Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang thì nhìn kỹ hồi lâu, sau khi hỏi thăm Ôn Đình Trạm vài câu liền lập tức sắp xếp học xá cho cậu rồi đưa luôn chìa khóa và tấm thẻ bài đánh số phòng cho Ôn Đình Trạm.

“Đợi đã.” Vào lúc này, chợt một giọng nói có chút quen thuộc vang lên phía sau hai người:

“Doãn Hòa, Dạ... lão đệ...”

Người vừa tới chính là Tiêu Sĩ Duệ. Dạ Dao Quang thật không ngờ sau một năm rưỡi gặp lại, anh chàng thiếu niên tuần tú đó đã cao hơn, dường như chỉ thấp hơn Ôn Đình Trạm một chút, da cũng ngăm đi và thân thể và gân cốt thoát nhìn đã cứng cáp hơn nhiều. Chắc hẳn công phu cũng tiến bộ không ít.

“Sĩ Duệ, đệ cũng đến đây học sao?” Ôn Đình Trạm thấy Tiêu Sĩ Duệ thì có chút kinh ngạc, người khác có thể không biết thân phận thực của Tiêu Sĩ Duệ nhưng Ôn Đình Trạm thì rất rõ, người này hẳn là phải học tại học viện của hoàng gia mới đúng.

“Đúng vậy, ta chính là biết huynh muốn học tại nơi này nên mới cố ý tới, huynh có vui không?” Tiêu Sĩ Duệ dường như rất thích Ôn Đình Trạm, hoàn toàn phớt lờ Dạ Dao Quang đang đứng bên cạnh.

“Huynh được phân học xá chưa, nếu không chúng ta ghép phòng đi?”

“Tiêu công tử...” Dạ Dao Quang lạnh lùng hắng một tiếng.

Lúc này, Tiêu Sĩ Duệ mới nhớ đến Dạ Dao Quang, không khỏi sờ mũi một cái: “Chỉ bằng chúng ta chọn một tiểu độc viện (2), chỉ ba chúng ta ở?”

Người phụ trách ghi chép đứng một bên co mặt lại, người này có cần phải chảnh như vậy không. Học viện đúng là có tiểu độc viện nhưng tiểu độc viện đều được ngăn cách thành một khu riêng, căn bản không cho phép chỉ một người ở, cho dù là vương tôn quý tộc tới nơi đây cũng phải tuân theo nguyên tắc. Mặc dù không còn nghiêm khắc đến mức bắt tất cả học viên đều phải ở cùng một chỗ, nhưng cũng không phải là muốn sống ở đâu thì sống ở đó, trừ phi người có đủ vốn liếng. Mà vốn liếng này lấy ở đâu, tất nhiên không phải lấy từ quyền thế mà chính là lấy từ học thức, từ những người giống như Ôn Đình Trạm vậy.

“Không cần đâu Sĩ Duệ, ta đã được phân học xá rồi.” Ôn Đình Trạm cười ôn hòa.

Tiêu Sĩ Duệ đương nhiên biết Dạ Dao Quang là ai, mới vừa rồi suýt thì lỡ miệng. Dù rằng không biết vì sao Dạ Dao Quang cũng đi theo đến đây nhưng hẳn biết rằng, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ở một học xá mới là tốt nhất: “Cho ta xem tấm thẻ số phòng của huynh.”

Nói xong cũng không đợi Ôn Đình Trạm phản ứng đã đoạt lấy. Chỉ nhìn thấy trên thẻ bài viết Canh viện phòng X liền lập tức xoay người đi đến khu treo thẻ bài đánh số phòng bên cạnh người phụ trách ghi chép, hẳn đảo mắt một chút liền thấy Canh viện phòng Y, giơ tay chụp lấy: “Được rồi, ta ở phòng này.”

Người phụ trách: “...”

Người xem xung quanh: “...”

Có vài người đã bắt đầu bất mãn, phu tử tuần tra cũng tiến lên phía trước định mở miệng, lại có người từ phía khác chậm chậm chạy tới ghé tai phu tử thăm thì vài câu. Phu tử liền lên tiếng:

“Nếu công tử đã vừa ý căn phòng này, vậy cứ chọn căn này đi.”

Người phụ trách: “...”

Người xem xung quanh: “...”

Nói cái gì không sợ cường quyền, nói cái gì dựa vào thành tích học tập mà xếp phòng, nói cái gì công bằng công chính chứ? Đương nhiên một đám học tử xếp hàng đứng xem cũng chỉ dám khinh thường trong lòng, có vài người muốn lên tiếng phản đối chuyện này cũng bị đồng bạn giơ tay bùm miệng lại, miễn khỏi vạ lây.

Học viện Bạch Lộc hoàn toàn không sợ cường quyền là sự thật, bởi vì bọn họ chỉ sợ hoàng quyền! Vị tiểu công tử trước mắt này không những không phải là thế tộc tôn tử (3), mà còn là hoàng gia tôn tử chân chính, người người ngưỡng mộ. Điều này phàm là những người có mắt nhìn đều nhìn thấy, lúc này đại đột mở miệng không phải là tự đi tìm chết sao?

(1) Tỷ phu: Anh rể.

(2) Tiểu độc viện: Khu nhà nhỏ, xây độc lập, tách biệt so với các khu khác.

(3) Tôn tử: Con cháu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Hoàng Trường Tôn

“Đệ muốn ở một mình một học xá sao?” Ôn Đình Trạm nhìn tấm thẻ bài trong tay Tiêu Sĩ Duệ

“Không phải cùng viện với hai người sao?” Tiêu Sĩ Duệ không cảm thấy có gì không tốt. Xưa nay hắn vốn không thích gần gũi những người xa lạ, nếu không phải thời điểm này đang cần tránh nơi đầu sóng ngọn gió, lại nghe nói Ôn Đình Trạm tới đây, không có chuyện hắn sẽ tới nơi này.

“Ôn công tử, Dạ... Dạ công tử...” Lúc này, một giọng nói hưng phấn chen vào, chỉ thấy một đồng thịt ba chỉ di động đang chạy như bay về hướng bọn họ. Cũng là cố nhân, người mà lúc trước bị quỷ bắt ở rừng cây, sau đó được Dạ Dao Quang bói cho một quẻ - Tần Đôn.

Một năm không gặp, Tần Đôn dường như đã nhẹ nhàng đi một chút. Thế nhưng dù sao cũng là người tập võ, chạy nhanh cũng không thờ dốc, nhìn Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang cười vô cùng đôn hậu: “Thật không ngờ cũng có một ngày được học cùng Ôn công tử, từ khi ta còn ở Thái Nguyên đã nghe được danh tiếng của huynh. Có thể cùng trường với Ôn công tử và Dạ... Dạ công tử quả thực là niềm vinh hạnh của ta.”

“Đích thực là có duyên.” Dạ Dao Quang gật nhẹ đầu, ngày đó bọn họ đến Vĩnh An tự nhờ cây hòa thượng cũng có thể gặp gỡ Tần Đôn, đây không phải duyên phận bình thường.

Tần Đôn thật thà giải đầu: “Thôi ta không làm lỡ thời gian mọi người đi nhận phòng nữa, ta còn phải xếp hàng đợi phân phòng đây, lát nữa lại đi

tìm hai người ôn chuyện.”

Dạ Dao Quang nhìn một hàng xếp dài phía sau không thấy điểm cuối, e là Tần Đôn phải xếp hàng đến khi bầu trời tối đen mất, liền dờ ánh mắt sang phía Tiêu Sĩ Duệ: “Tiêu công tử, vị này là bằng hữu của chúng tôi...”

Câu sau chắc cũng không cần nói nữa, dù sao học xá của hắn cũng còn trống một vị trí mà.

Tiêu Sĩ Duệ và Dạ Dao Quang có một điểm giống nhau, hắn thích cái đẹp, ví như Ôn Đình Trạm phong độ như vậy, nhanh nhẹn như vậy. Thế nhưng trọng tải của Tần Đôn quả thật khiến cho hắn hơi khó tiếp nhận. Hắn cũng không hiểu vì sao, kể từ khi từ biệt ở mỏ vàng lần đó, hắn thường xuyên thư từ qua lại với Ôn Đình Trạm. Dần dần, càng ngày càng tán thưởng huynh ấy, trở nên không muốn từ chối yêu cầu của huynh ấy, mặc dù yêu cầu này là hôn thê của Ôn Đình Trạm nói ra...

Quan sát Tần Đôn một lượt từ trên xuống dưới: “Được rồi được rồi, tránh mang tiếng tiểu gia ta bá chiếm chuyên quyền lại khi dễ mấy người, ta chung học xá với cậu. Tiêu Phác!”

Tiêu Phác là tùy tùng Tiêu Sĩ Duệ mang tới. Tiêu Sĩ Duệ gọi một tiếng, Tiêu Phác liền tiếp nhận hộ tịch cùng các giấy tờ khác trên tay Tần Đôn, xòe ra trước mặt người phụ trách ghi chép kia. Người này hắn là cũng đã đoán ra thân phận của Tiêu Sĩ Duệ, nhanh chóng đóng dấu phê chữ, xong liền đưa lại cho Tiêu Phác.

Bốn người mang theo thư đồng, tổng cộng tám người đi đến Canh viện. Loại học xá dành cho hai người này đều được hợp thành từ một tứ hợp viện nhỏ. Bốn mặt tổng cộng có bốn căn phòng. Hai căn là phòng ở của học viên, một căn là phòng ngủ của thư đồng, căn còn lại một bên để chứa đồ linh tinh, một bên là gian bếp nhỏ, chủ yếu để thuận tiện cho học viên không cần đi đến nhà bếp lớn lấy thức ăn nước uống. Đến lúc đó nhiều

người phức tạp, phòng việc có kẻ gian trà trộn mà gây ra án mạng. Gian bếp nhỏ này có thể dùng bất cứ lúc nào, học viên không bắt buộc phải cùng nhau ăn cơm tại học viện, có thể tự mình nấu.

Vào đến học xá, thư đồng phải đi một vòng sắp xếp lại các gian phòng cho bọn họ, thu dọn đồ đạc, quét tước sân trong, mấy thư đồng đều vội vàng giống như con quay. Dạ Dao Quang đã sớm biết được bên trong có phòng bếp nhỏ từ Ôn Đình Trạm cho nên đã chuẩn bị chu đáo từ trước. Hiện tại học viện vẫn chưa chính thức vào học, đồ đạc trong gian bếp đều vô cùng tiết kiệm. Có được thông tin này là nhờ Dạ Dao Quang đã cố ý đi hỏi người từng đi học ở học viện Bạch Lộc là Mạnh Bác, vậy nên cô không có ý định đến nhà bếp lớn, mà chủ động xắn tay áo vào phòng bếp ở tiểu viện.

“Tần Đôn, cậu mau bỏ củi đi, chút nữa ta sẽ làm cơm.” Dạ Dao Quang đẩy cửa gian bếp nhỏ ra, thấy củi đã được bó chỉnh tề ngay ngắn ở đó, chỉ là chưa được chẻ, lập tức giục Tần Đôn.

“Ồ, được, Dạ...Dạ công tử.” Tần Đôn cũng không dị nghị gì, tuy gia cảnh giàu có nhưng không phải loại công tử bột.

“Cậu qua đây chà nồi đi.” Cô đứng ở cửa phòng bếp nhỏ, ngón tay ngọc nhỏ dài của Dạ Dao Quang chỉ chỉ.

Tiêu Sĩ Duệ ngồi trong sân, quay đầu nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai mới giơ tay trở mình, không thể tin nổi: “Cô bảo ta chà nồi?” “Đương nhiên là cậu rồi, nếu không thì ai nữa. Lát nữa ta còn phải đi ngâm gạo để buổi tối làm cơm lập xưởng thịt khô nữa đấy, nhiều việc lắm. Cậu nhìn đi, chẳng phải bây giờ chỉ có mỗi cậu đang ngồi không thôi hay sao?” Dạ Dao Quang lý lẽ hùng hồn.

“Ai bảo chỉ có một mình ta ngồi không...” Tiêu Sĩ Duệ đang định nói không phải là còn có Ôn Đình Trạm hay sao, chớp mắt quay lại đã thấy Ôn

Đình Trạm vô cùng tự giác chạy tới phòng bếp, ngồi nghiêm chỉnh trước bếp củi bắt đầu bắc nồi đun nước. Tiêu Sĩ Duệ trong bụng rất muốn gọi Tiêu Phác ra, nhưng lại nghĩ như vậy hình như hơi mất mặt. Không phải chỉ là chà nồi thôi sao, ở trại lính hăn cũng không phải là chưa từng nhìn thấy.

Nghĩ vậy Tiêu Sĩ Duệ cũng chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp cởi áo ngoài, vén tay áo lên đi thẳng vào phòng bếp. Tìm được cái nồi, hăn liền đem nhúng ngập vào nước, rất ra dáng thành thạo ngồi cọ cọ.

Dạ Dao Quang thấy vậy thì vô cùng hài lòng: “Nhớ kỹ lát nữa nhớ đem chần qua nước nóng, không biết là bao lâu không được dùng đến rồi. Chén đũa trong phòng bếp cũng vậy, cậu nhớ chần hết qua một lượt nước nóng nhé.”

Nói xong, không đợi Tiêu Sĩ Duệ phản ứng, Dạ Dao Quang xoay người đi thẳng. Cô có đem theo một ít rau xanh, dùng khí ngũ hành bọc bên ngoài một lớp, hiện tại vẫn xanh như lúc vừa mới hái. Sau đó lại đem ra một con cá tươi, trông như vừa mới được mổ cùng hai đoạn lạp xưởng và gạo nếp ra.

Tiêu Sĩ Duệ thấy Dạ Dao Quang đi xa rồi mới cách một cái bếp, nói với Ôn Đình Trạm: “Doãn Hòa, nhìn huynh làm cũng có vẻ quen tay đấy nhỉ, chắc lúc ở nhà cũng làm không ít?”

Ánh mắt Ôn Đình Trạm rơi xuống cái nồi trong tay Tiêu Sĩ Duệ: “Động tác của đệ trông cũng thành thạo lắm.”

Thân thể Tiêu Sĩ Duệ cứng đờ, hung hăng trợn mắt nhìn Ôn Đình Trạm: “Ta tuyệt đối là lần đầu tiên nhé. Cũng chỉ có người nhà mới dám sai ta việc này thôi. Tin này mà truyền ra cũng đủ để bọn huynh mất đầu rồi.”

Hăn chính là trưởng tôn của hoàng thất, tổ phụ hăn chính là đương kim vạn tuế gia,何必 phải nói hoàng tổ phụ cưng chiều hăn thế nào, hăn muốn sao người sẽ không để hăn phải lấy trắng. Lúc này nếu biết được hăn

đến đây bị người ta hất hàm sai đi chà nồi, chỉ sợ vị trước mặt này đã bị đem đi dỡ thành tám khối.

Một đôi mắt đen như mực thản nhiên nhìn hăn: “Đệ thử đi.”

Bỗng dưng Tiêu Sĩ Duệ chợt nhớ đến bộ dạng Liêu Cư Mân bị vị này làm cho sống dở chết dở mà không khỏi lạnh gáy. Tuy hăn được hoàng tổ phụ sủng ái nhưng sự sủng ái này chính là con dao hai lưỡi, vị trước mặt này có thể lợi dụng hết tất cả những gì cậu có thể để khiến cho người hăn muốn đối phó phải chết đi sống lại. Tiêu Sĩ Duệ đến đây là để học hỏi hăn bản lĩnh này, chứ không phải đến để trải nghiệm bản lĩnh này đâu.

“Ta chà nồi đây...”

Dạ Dao Quang đem nguyên liệu nấu ăn và gia vị đi vào đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng vô cùng khiến người ta hài lòng ấy. Vì vậy tâm tình rất tốt, cô lấy thịt nai đã được ướp mặn ra, nhúng cái đã làm xong một bàn phong phú thức ăn, cơm om lạp xường, canh cá thơm phức, một đĩa rau xanh xào và một đĩa thịt nai nguội.

Đường đường một hoàng trưởng tôn thế nhưng dường như chưa từng được ăn qua đồ ăn như vậy. Ăn xong ba chén cơm lớn, hăn lại chìa bát: “Thêm một bát nữa đi, món này thơm quá.”

Dạ Dao Quang khóe môi run run: “Hết rồi, buổi tối ăn nhiều gạo nếp như vậy không tiêu hóa được, hay là cậu muốn trở nên như thế này?”

Ngón tay Dạ Dao Quang chỉ hướng Tần Đôn, Tiêu Sĩ Duệ lập tức lắc đầu như trống bỏi, mà đôi đũa của Tần Đôn đang định kẹp nốt miếng thịt nai cuối cùng lại yên lặng chuyển sang gắp một cọng rau xanh.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Tiếng Thét Chối Tai

Hai mươi lăm tháng tám mới chính thức vào học, từ giờ đến lúc đó còn bảy ngày. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm tới sớm như vậy cũng chỉ bởi vì muốn làm quen trước với cuộc sống ở đây một chút, hầu hết các học viên cũng đều như vậy, nhất là tân sinh. Công việc lúc bắt đầu nhập học đặc biệt nhiều, đầu tiên là đi đến khuê phòng của học viện nhận đồng phục. Đồng phục này cơ bản được may trên số đo khi học viên đến báo danh đã báo lên, bây giờ chỉ cần dựa theo thẻ tên của học viên mà phát. Thẻ này được làm từ trúc, một khối nho nhỏ bên trên có khắc tên học viện Bạch Lộc và tên của học viên, mỗi người đều có. Ngày nào đi học cũng phải đeo ở bên hông, làm mất thì phải báo ngay để bổ sung, nếu như buổi sáng đi học quên mất không đeo thẻ trúc, đến lớp cũng chỉ có thể đứng ngoài cửa mà nghe.

Tấm thẻ trúc này là vật tương đối quan trọng, vì vậy Dạ Dao Quang liền niêm phong trên tấm thẻ một lớp khí ngũ hành. Ngay cả Ôn Đình Trạm cũng vậy, để phòng kẻ gian. Tiêu Sĩ Duệ thấy thế cũng âm ỉ đòi bằng được. Dạ Dao Quang tất nhiên cũng không để Tần Đôn phải chịu thiệt thòi.

Đồng phục có bốn bộ, phân làm hai loại mặc vào mùa thu và mùa đông, mỗi mùa hai bộ để tiện cho việc tắm giặt. Bởi vì là đồng phục nên tất cả đều giống nhau, vạt áo trắng viền xanh, bên ngoài là áo khoác màu lam nhạt. Bây giờ vẫn đang là mùa nóng, có thể không cần khoác áo đến lớp. Bên trong trang phục thêu tên, cũng là để tiện việc phân biệt, tránh trường hợp nhầm lẫn lộn xộn.

Nhận quần áo xong tiếp đến là nhận lớp, Dạ Dao Quang vẫn cho rằng cổ đại thì sẽ không phân lớp, cũng không biết có phải là do Nguyên Thái Tổ ban hành hay không, dù sao hiện tại cũng đã phân lớp phân cấp rồi. Lớp được chia thành bốn từ Giáp đến Đinh, còn cấp thì được chia từ sơ đến cao, thường được phân biệt bằng cách gọi ngoại xá, trung xá và thượng xá, đây chính là “Tam xá pháp” vô cùng lưu hành ở Tống triều. Các môn đều phải học của mỗi học viên ban đầu giống nhau, từ dễ đến khó. Càng cấp cao tự nhiên càng có nhiều môn phải học, chỉ cần vượt qua bài thi sát hạch, đều có thể nhảy lớp bất cứ lúc nào.

Nhận lớp xong, phải đi tìm thầy phụ trách giảng dạy các môn mình đăng kí học để báo danh, quà gặp mặt là không thể thiếu. Đây không phải là dứt lút mà là lễ độ. Sau đó ngoài các môn học bắt buộc ra, phải đăng kí học thêm các môn bổ trợ. Những môn học chính bây giờ đã không còn là Lục nghệ, mà là Tứ thư ngũ kinh, Chư tử bách gia, Sử học, Toán học, Ngự, Nhạc, Thư. Mỗi ngày vào giờ Mão, cũng chính là sáu giờ buổi sáng, bắt đầu vào lớp. Mười hai giờ buổi trưa tan học. Môn học chính học ba tiết, sau mỗi tiết bảy khắc được nghỉ một khắc. Buổi trưa nghỉ ngơi. Giờ Thân cũng chính là ba giờ chiều bắt đầu vào lớp, giờ Dậu hay là sáu giờ tối tan học. Buổi chiều là hai tiết học bổ trợ, không có lớp buổi tối. Giữa tháng nghỉ một ngày, cuối tháng nghỉ ba ngày.

Cầm thời khóa biểu thời cổ đại mà Dạ Dao Quang đau lòng mấy ngày liền: “Trạm ca, buổi chiều muội chọn không học bổ trợ có được không?”

Môn tự chọn là không bắt buộc, có thể lựa chọn không học bổ trợ. Nếu đã chọn học thì phải thi. Dạ Dao Quang nhìn thoáng qua các môn học tự chọn, ngoại trừ Dịch học là cô yêu thích, còn lại cô đều không hứng thú. Cô cảm thấy thời gian không phải đi học mới là lúc tốt đẹp nhất, giống như cuộc sống đại học thành thời trước kia.

Ôn Đình Trạm chưa bao giờ ép buộc cô, nhắc bút viết lên giấy những môn tự chọn cậu muốn học, Hương học và Y học.

“Chàng học y để làm gì?” Dạ Dao Quang tò mò hỏi.

“Không cầu tinh thông chỉ cầu am hiểu.” Ôn Đình Trạm giải thích:

“Trong hai môn này, thật ra ta yêu thích chế hương hơn, nhưng rất nhiều hương liệu đều là dược liệu, có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

“Nhưng ta không muốn học hai thứ này.” Chân mày Tiêu Sĩ Duệ xoắn lại, vốn là tới định bàn xem bọn họ muốn học cái gì, có thể học cùng nhau hay không nhưng nếu chọn Y học và Hương học, quả thực là lấy mạng của hắn. “Ta chọn Dịch học và Võ học.”

Cuối cùng chỉ còn lại Tần Đôn, Tần Đôn chần chờ một lúc, cuối cùng chọn một môn chẳng ai chọn, Cờ họa. Hắn không khỏi nhìn Dạ Dao Quang: “Sao Dạ cô nương không lấy chọn một môn, sau này buổi chiều chẳng phải là trôi qua một mình ư?”

“Vớ vẩn, ta đến dự thính không được sao?” Làm học viên dự thính thật tốt, không cần thi sát hạch.

Ôn Đình Trạm cũng vì nghĩ tới chuyện này mới không miễn cưỡng Dạ Dao Quang, giải quyết xong một loạt công chuyện rườm rà lúc sau nữa, mấy người bọn họ mới có thể thành thoi đi dạo quanh học viện. Tầng thứ các của học viện Bạch Lộc quả thực lớn đến dọa người, ai cũng phải trầm trồ thán phục, lớn hơn gấp đôi Vĩnh An tự. Muốn vào phải trình ra thẻ bài, quay về mới được lấy lại, phạm vi được vào chỉ giới hạn trong tòa các đầu tiên. Vào tòa thứ hai và thứ ba thì phải cần lệnh bài và cả thư viết tay của thầy giáo mới được.

Ôn Đình Trạm mới tới tòa thứ nhất một lần đã bị Dạ Dao Quang kéo đi du sơn ngoạn thủy, đương nhiên nói du sơn ngoạn thủy cũng chỉ là trong phạm vi của học viện thôi. Bởi vì những ngày này còn chưa vào học chính thức, ra vào vẫn tự do. Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ không ít lần căn dặn người của mình đưa lương thực vào học viện. Mục đích chính là muốn được Dạ

Dao Quang làm đồ ăn cho, nhưng Ôn Đình Trạm trước nay vẫn luôn nhớ kỹ Dạ Dao Quang từng nói rằng, con gái nếu như phải làm quá nhiều công việc bếp núc, bàn tay sẽ trở nên xù xì thô ráp. Trải qua bao lần ngăn trở, cuối cùng sau khi thư đồng của Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn tự mình nhận hết các công việc rửa rau, bổ củi, chà nồi, nhóm lửa... Ôn Đình Trạm mới miễn cưỡng bằng lòng để Dạ Dao Quang nấu ăn.

Diện tích mấy trăm ngàn mẫu đất, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm dùng cả ba ngày mà vẫn chưa đi hết toàn bộ. Phía sau núi còn có một khu vực dành riêng cho việc săn bắn, hàng năm mỗi khi mùa thu đến, học viện cũng sẽ tổ chức cho học viên đi săn bắn theo quy cách, ngoài ra còn có một sân chơi đá cầu, hai hoạt động này là để tổ chức cho học viên vào mùa thu. Đến khi mùa đông có băng còn có thể tổ chức một số các hoạt động diễn ra trên băng, chính là vừa lao động vừa học tập kết hợp.

Tại thời kỳ Thánh Tổ, học viện Bạch Lộc đã thiết lập hệ học dành cho nữ giới, cùng với hệ cho nam giới chia ra hai bên. Có một con sông vừa hay chảy qua nối hai khu vực này lại với nhau. Nhưng bởi vì để phân cách hai hệ nam, nữ, giữa khúc sông này người ta xây tường vây rất cao, hai bên đều có. Khoảng cách ở giữa ước chừng rộng một mét, trên tường rào là bụi gai quấn quanh, chính là để ngăn nam sinh lên vào khu vực của nữ sinh. Hơn một trăm năm đã trôi qua như vậy nhưng cho đến nay vẫn chưa phát sinh bất kỳ chuyện không tốt nào.

Vẫn có những chuyện cả nam cả nữ gửi hoa gửi thuyền qua sông, hoặc là thiên đăng, hoặc là đứng ở dưới tường vây luận đàn, làm thơ gì đó, tuy là đôi bên không được gặp mặt, càng không biết đối phương là người phương nào nhưng vẫn thu hút không ít nam nữ tụ tập lại nơi đây cùng giao lưu tinh thần. Ở điểm này học viện hoàn toàn không hề hà khắc, chỉ cần không vượt quá giới hạn đều có thể nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Thế nhưng từ sau khi có đôi ba giai thoại đẹp để truyền ra, sau này nơi đó được gọi là sông Tương Tư.

Dạ Dao Quang vô cùng muốn kéo Ôn Đình Trạm đến xem sông Tương Tư: “Muội chỉ muốn nhanh chân đến xem sông Tương Tư tiếng tăm lừng lẫy ấy có hình dạng dài ngắn thế nào. Nếu như chàng cố ý đưa muội qua hệ nữ học, muội cũng chỉ đành cách sông mà tương tư thôi.”

Ôn Đình Trạm dở khóc dở cười, tùy ý mặc Dạ Dao Quang kéo đi nhưng bọn họ còn chưa đến gần, đã nghe thấy một tiếng hét chói tai: “A...”

Tiếng kêu sợ hãi tuyệt vọng ấy khiến người ta kinh hãi không thôi, không chỉ Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, những học sinh gần đó cũng bị thu hút mà chạy tới.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Thi Thể Nữ Phía Sau Bức Tường

Bởi vì tốc độ của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm rất nhanh, thời điểm bọn họ chạy đến nơi vẫn chưa có nhiều người ở đó, tiếng kêu chói tai đã biến mất. Có vài học viên đứng phía dưới tường vây sông Tương Tư đang bàn luận gì đó với nhau. Phía bên đối diện của sông Tương Tư, người bình thường sẽ nghe không thấy nhưng Dạ Dao Quang vẫn nghe được tiếng nha hoàn kêu cứu, lại nhìn thấy một con điều đứt dây phía bên trên mũi gai nhọn của bức tường vây kia. Cô liền đại khái đoán được ắt hẳn phía bên trường học nữ đối diện có người thả điều, mà con điều đứt phía bên trên bụi gai của tường rào. Cô nương kia cũng là một người gan lớn, vậy mà vẫn dám trèo lên, chuẩn bị gỡ con điều xuống thì không cẩn thận trượt chân rơi vào khoảng không giữa hai bên tường vây.

“Dao Dao, nước sông này không hề nông chút nào.” Ôn Đình Trạm nhìn dòng nước chảy trên sông một chút, đột nhiên lên tiếng.

Dạ Dao Quang không hiểu lắm ý nghĩa những lời này, Ôn Đình Trạm nói là nước sông không cạn, vậy cô nương kia ngã xuống, thân thể rất có khả năng đã bị cuốn vào trong nước nhưng tiếng kêu vừa rồi rất bén nhọn, rõ ràng không có tạp âm của nước. Có thể khẳng định rằng, cô nương kia không bị chìm trong nước.

Dạ Dao Quang nghĩ như vậy, Ôn Đình Trạm cũng nói nước không nông, mà mấy nam sinh đứng chung quanh này giờ vẫn thờ ơ không có động tác gì. Cách hai bức tường, Dạ Dao Quang nghe được những âm thanh huyên náo phía bên đối diện, nghĩ rằng đợi đến khi bọn họ đến nơi thì người cũng đã mất mạng rồi. Vì vậy, cô tung người nhảy lên một cái,

mấy nam sinh đứng chung quanh phía dưới ngấn ngơ, cô vượt qua tường vây, mũi chân giẫm trên bụi gai như giẫm trên đất bằng.

Dạ Dao Quang chau mày, nhìn lối nhỏ bị vây giữa hai bức tường, một người đã hôn mê bất tỉnh, một thân y phục lụa mỏng màu hồng nhạt nằm trên người một nữ nhân khác. Mà thi thể người kia, thất khiếu (1) chảy máu, khuôn mặt sưng vù hư thối hoàn toàn biến dạng, đôi mắt trũng lớn làm cho người ta kinh hãi.

“Sao thế, Tiểu Khu?” Thấy Dạ Dao Quang dừng lại một chút, Ôn Đình Trạm không khỏi lên tiếng hỏi.

Dạ Dao Quang không nói gì, lại tung người nhảy xuống, tự tay nâng nữ sinh nằm trên thi thể vì sợ quá mà ngất kia dậy, sau đó nhảy sang khu vực trường học dành cho nữ sinh. Phía bên này lúc đó đã có rất nhiều nữ sinh khác chạy tới, còn có hai vị nữ sư mang đến cầu thang. Nhìn thấy Dạ Dao Quang đặt nữ sinh kia xuống, một trong hai vị đó liền hỏi: “Người là ai?”

Bởi vì Dạ Dao Quang vừa mới nhập học, chưa vào học chính thức nên không mặc đồng phục, mặc dù từ phía bên trường nam sinh bay qua, cũng chưa chắc là học viên nơi đó. Dạ Dao Quang chấp tay: “Tân sinh học viện Dạ Thiên Khu.”

Dạ Dao Quang cũng không quên thân phận hiện tại của mình nên chỉ giữ bả vai mà không ôm cô gái kia. Rất nhiều người nhìn thấy điều này, bao gồm cả vị nữ sư kia. Vì vậy vị này cũng chỉ có thể cảm kích: “Người ra tay vì nghĩa, ta sẽ thông báo đến học viện khen thưởng người.”

Dạ Dao Quang chỉ mỉm cười, sau đó nhảy lên một cái, mũi chân điểm trên bụi gai, người nhẹ như hạc bay trở lại học viện nam sinh bên này. Lúc này, sơn trường bên hệ nam sinh đã chạy tới. Sơn trường khoảng năm mươi

mấy tuổi, mặc bộ quần áo vải màu xanh, hần họ Hòa nên tất cả mọi người đều gọi ông là Hòa sơn trưởng.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Hòa sơn trưởng nhìn thấy thân thủ Dạ Dao Quang thì nhíu mày, thân thủ thế này sợ là tường vây cũng không phòng nổi. Cũng may tuổi còn nhỏ, bởi vì là Chủ đề sư đề cử cho nên Hòa sơn trưởng phá lệ quan tâm. Trên hộ tịch của Dạ Thiên Khu viết cô mới mười tuổi.

“Hồi bẩm sơn trưởng, trong đường hẹp có thi thể một nữ nhân.” Dạ Dao Quang đơn giản trực tiếp bẩm báo.

Mọi người ngoại trừ Ôn Đình Trạm sợ đến sắc mặt trắng nhợt, Hòa sơn trưởng cảm thấy khó tin: “Người xác định bên trong đường hẹp có thi thể một nữ nhân?”

“Là tận mắt trông thấy.” Dạ Dao Quang gật đầu khẳng định.

“Nữ sinh phía đối diện vừa bị rơi xuống là do sợ quá mà ngất đi.”

Hòa sơn trưởng thật ra cũng không hoài nghi lời nói của Dạ Dao Quang, nhưng học viện Bạch Lộc nhiều năm như vậy cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện người chết uống mạng, trong lúc nhất thời ông cảm thấy khó tiếp thu sự thật này mà thôi. Lúc này, ông xoay người dẫn dò tùy tùng bên cạnh, sau khi người nọ rời khỏi, ông hướng về phía mọi người, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Việc này lão phu đã đăng báo quan phủ, từ hôm nay không cho phép bất cứ ai tới gần, nếu như có ý định xấu giở trò, lập tức giải đến nha môn.”

“Sơn trưởng, tôi là người phát hiện, tôi cũng muốn tham gia...”

“Nếu như nha môn cần người lấy khẩu cung, lão phu tất nhiên hy vọng người nhiệt tình tương trợ.” Không đợi Dạ Dao Quang nói xong, sơn trưởng đã muốn đuổi cổ cô đi.

Dạ Dao Quang còn muốn mở miệng nói tiếp, Ôn Đình Trạm liền lời cô lại, thở dài nói với Hòa sơn trưởng: “Học viên xin cáo từ.”

Thấy vậy, Dạ Dao Quang cũng chỉ có thể đi theo Ôn Đình Trạm, sơn trưởng liền hài lòng gật đầu. Đi tới chỗ vắng vẻ, Dạ Dao Quang hừ lạnh nói: “Hiện tại không cho ta tham gia, đến lúc đừng quay lại cầu xin ta nhé.”

“Được rồi Dao Dao.” Ôn Đình Trạm nhẹ giọng nói:

“Chúng ta mới tới học viện, việc này có ảnh hưởng rất lớn đối với danh dự của học viện, sơn trưởng bất luận là vì học viện hay vì chúng ta nhỏ tuổi mà không tin nhiệm năng lực của chúng ta, không cho nàng tham gia cũng không có gì đáng trách. Nàng gấp gáp muốn tham gia vào chuyện này như vậy, có phải bởi vì người kia sẽ hóa thành lệ quỷ?”

“Ừm.” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Nàng ta chết thảm, hơn nữa mặc váy đỏ, đoán chừng chết bốn năm ngày rồi, thân thể đã trương lên. Nếu không phải vì thi thể nàng ta phình lên bị kẹp chặt lại ở giữa hai bên bức tường, cô gái kia rơi xuống đó đã cùng nàng ta chìm xuống, qua bảy ngày tất nhiên sẽ biến thành lệ quỷ.”

“Lệ quỷ gì thế?” Thì ra trong lúc hai người nói chuyện đã từ từ đi về học xá, đúng lúc Tần Đôn từ phía trong đi ra nghe được, hắn đối với quỷ có bóng ma tâm lý quá lớn, chớp mắt rụt cổ một cái.

“Có quỷ sao?” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn hoàn toàn bất đồng, hai mắt hăn đầy hưng phấn và kích động, xông lên:

“Ở đâu có quỷ?”

Tiêu Sĩ Duệ chưa từng gặp quỷ, hăn vốn dĩ không tin nhưng nghe Tần Đôn kể lại thời điểm hăn gặp được Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang như thế nào, hăn liền tin. Đối với quỷ càng vô cùng hiếu kỳ.

“Cậu yên tâm, cả đời này cũng sẽ không gặp được quý đâu.” Dạ Dao Quang liếc hẳn một cái.

“Vì sao?” Tiêu Sĩ Duệ vẻ mặt mất mát.

“Bởi vì cậu là long tử phượng tôn.” Hoàng gia thời cổ đại trên người đều có long khí hỗ trợ, đối với điểm này Dạ Dao Quang cũng không hiểu vì sao, khí cổ long mặc dù không phải ngôi cử ngũ bá đạo nhưng cũng đủ để bách tà bất xâm.

“Vậy ta muốn gặp quý phải làm sao mới được?” Tiêu Sĩ Duệ mang vẻ mặt mong đợi nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang quả thực muốn biết cấu tạo não của tên con cháu hoàng thất này có phải là có vấn đề gì rồi không, đang yên lại muốn đi gặp quý. Người đã từng gặp quý - Tần Đôn thiện ý nhắc nhở: “Trường tôn điện hạ, quý kia trông thực sự rất khủng khiếp...”

“Dao Dao, không thể hóa giải sao?” Cái Ôn Đình Trạm quan tâm hơn chính là lệ quý.

“Không thể.” Dạ Dao Quang quả quyết lắc đầu, nếu mọi thứ như dự tính, cô gái mặc váy đỏ chết thảm đó chỉ cần đợi bảy ngày sẽ hóa thành nữ quý. Không cần hỏi cô vì sao, bọn họ cũng không thể giải thích rõ ràng, kể cả có là người Linh tộc cũng chưa chắc đã biết tại sao. Kế sách trước mắt, muốn ngăn cản chuyện này, trước tiên phải biết nàng ta đã chết được bao lâu. Nhìn Tiêu Sĩ Duệ trước mặt, Dạ Dao Quang ngoắc ngoắc ngón tay:

“Ta làm tròn tâm nguyện của cậu, để cho cậu gặp nữ quý một lần, cậu giúp ta một chuyện...”

(1) Thất khiếu: Gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Chuyển Giao Thần Thức

Thân phận của Tiêu Sĩ Duệ rất hữu dụng, hãn tuy tuổi còn nhỏ, cũng không có chức tước nhưng học viện thậm chí cả nha môn cũng đều không dám thất lễ một chút nào, bày ra điệu bộ muốn biết một ít tin tức mà người ngoài không thể thám thính được rất dễ dàng, ví như kiểm tra khám nghiệm tử thi xem nữ nhân đó chết được bao nhiêu ngày.

“Ta đã bảo Tiêu Phác đi điều tra rồi, nữ nhân đó chết do bị giết bằng thuốc độc, trên người không bị thương nhưng trước khi chết bị làm nhục, đã không còn trong trắng nữa, chết được bốn ngày.” Tiêu Sĩ Duệ chỉ mất nửa ngày đã thu được tất cả kết quả điều tra của nha môn vào tay, đưa cho Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang những ghi chép vụ án về việc khám nghiệm tử thi cùng với kết quả điều tra của nha môn.

“Nàng ta không phải là học viên của trường nữ sinh sao?” Ôn Đình Trạm thoáng nhìn qua, có chút kinh ngạc.

Dạ Dao Quang cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, đồng thời có chút hoài nghi: “Cậu chắc chắn nàng ta không phải là người của trường nữ sinh?”

Thi thể được phát hiện ở địa điểm như thế, lại không phải là người của trường nữ sinh, Dạ Dao Quang dường như hoài nghi có phải học viện vì danh tiếng mà âm thầm làm ra thủ đoạn này hay không, như vậy mới có kết quả như thế.

“Ta đã cử Tiêu Phác đi thẩm tra, muện một chút chắc sẽ có câu trả lời.” Có cùng nghi ngờ như thế về điểm này còn có Tiêu Sĩ Duệ.

“Không cần tra xét nữa, nữ nhân này nhất định không phải là học sinh nữ của trường.” Ôn Đình Trạm cười nói, sở dĩ cậu kinh ngạc là bởi vì không nghĩ đến việc người chết này không phải là học viên nữ, chứ không nghi ngờ học viện:

“Việc như thế này xảy ra, người chứng kiến vô số, học viện không hạ lệnh đóng cửa mà lại thản nhiên. Cái chính là cần thời gian làm sáng tỏ, nếu như lúc này dùng biện pháp không chính đáng để che đậy sự thực, sẽ chỉ hoàn toàn ngược lại. Chức vị của sơn trưởng học viện chính là do triều đình bổ nhiệm, hưởng đãi ngộ chính tứ phẩm, người đổ kỵ cũng không ít.”

Vì vậy sơn trưởng học viện không thể đi sai một bước, như vậy bản ghi chép vụ án này nếu như không phải người của nha môn điều tra nhằm, vậy thì chính là toàn bộ sự thực.

“Vậy, vậy ma nữ đó vẫn sẽ ở trong học viện sao?” Điều mà Tiêu Sĩ Duệ quan tâm hơn là ma nữ ở chỗ nào.

Dạ Dao Quang không mấy thiện cảm liếc hắt một cái: “Sẽ không đâu.”

“Hả?” Khuôn mặt Tiêu Sĩ Duệ thất vọng.

“Nha môn đã đem thi thể tới nghĩa trang rồi, sau bảy ngày nàng ta sẽ hình thành tại nghĩa trang. Nếu nơi này không phải là hiện trường đầu tiên mà vụ án xảy ra, nếu học viện không có ai giết hại nàng ta, nàng ta sẽ không xuất hiện ở học viện.” Dạ Dao Quang giải thích và lấy trong ngực ra bốn lá bùa đưa cho Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn:

“Nhưng hung thủ rốt cuộc có ở trong học viện hay không thì vẫn chưa biết. Mặc dù dựa vào tình thế hiện tại để phân tích, hung thủ có lẽ không có ở học viện nhưng phòng ngừa bất trắc, hai người từ hôm nay trở đi hãy mang theo những lá bùa bên người, không được để mất. Hai lá còn lại thì đưa cho thư đồng của hai người.”

Tần Đôn vội vã nhận lấy, lúc trước không phải là ác quỷ nhưng hắn đã bị dọa tới mức đến bây giờ vẫn còn bóng ma tâm lý, nếu như lại gặp phải ác quỷ, hắn cảm thấy hắn chắc chắn gặp ác mộng mấy ngày liền.

“Nhưng ta muốn nhìn thấy quỷ.” Tiêu Sĩ Duệ bĩu môi.

“Ta nói cho cậu biết, cậu chẳng qua chỉ là hoàng tôn, chứ không phải là hoàng đế, không có khí chất của chân long, tốt nhất không nên sơ suất. Có một vài ác quỷ không hề tầm thường, đừng có lấy tính mạng đổi sự hiếu kỳ nhất thời.” Dạ Dao Quang lạnh lùng cảnh cáo.

“Bà cô của ta ời, lời này không thể nói bừa bãi được!” Tiêu Sĩ Duệ liên tục nhìn về tứ phía, hãi hùng khiếp vía, ở đây nếu bị người có ý không tốt nghe thấy, nói không chừng sẽ nói hắn muốn làm hoàng đế.

“Có gì mà không thể nói?” Với tu vi của Dạ Dao Quang, người ở ngoài trăm mét đều có thể cảm nhận được, dĩ nhiên là không có gì phải sợ, thế là cố ý trêu đùa Tiêu Sĩ Duệ:

“Lẽ nào cậu không muốn làm hoàng đế?”

“Cậu... đại nghịch bất đạo!” Tiêu Sĩ Duệ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch ra.

“Được rồi Dao Dao, đừng trêu đệ ấy nữa.” Ôn Đình Trạm mặc dù biết không ai có thể nghe thấy nhưng vấn đề này vô cùng nhạy cảm, thế là chuyển sang chuyện khác:

“Cũng có thể nói, nếu như học viện không có hung thủ, vậy thì ma nữ này sẽ đi tìm kiếm hung thủ? Nếu là như vậy, phải nhanh chóng tìm ra hung thủ là người nào.”

Không phải là lo lắng hung thủ bị ma nữ làm hại, mà là lo lắng ma nữ bị chết thảm này sẽ làm hại người vô tội.

“Muội có thể bói một quẻ, xem xem hung thủ là người nào...”

“Không cần, vẫn còn ba ngày, vậy là đủ rồi.” Ôn Đình Trạm ngắt lời Dạ Dao Quang.

“Vì sao không cần xem, nhanh hơn mà.” Tiêu Sĩ Duệ nhìn Ôn Đình Trạm với vẻ mặt nghi hoặc, hắn cũng lựa chọn Chu Dịch học, tuy nghiêng về kỳ môn (1) bày binh bố trận nhưng hắn có hứng thú với Chu Dịch học hay không?

“Dao Dao mỗi lần bói một quẻ, chính là lộ ra một phần thiên cơ, sẽ có nhân quả báo ứng.” Ánh mặt lạnh lẽo của Ôn Đình Trạm quét qua Tiêu Sĩ Duệ, không phải việc vạ bất đắc dĩ thì cậu sẽ cố gắng giảm bớt việc Dạ Dao Quang dò la thiên cơ.

“Được thôi.” Tiêu Sĩ Duệ tụt hứng gật đầu, sau đó nói: “Vậy chúng ta phải đi điều tra vụ án?”

“Sông Tương Tư đã bị niêm phong rồi, thi thể cũng đưa đến nghĩa trang rồi, chúng ta điều tra thế nào?” Tần Đôn không có manh mối, tuy rằng hắn cũng rất muốn gia nhập, ngày sau bọn họ đều muốn làm quan, nếu như làm quan phụ mẫu nhất định sẽ gặp phải những chuyện này. Hắn đã nghe nói Ôn Đình Trạm là một cao thủ về điều tra hồ sơ vụ án, bây giờ đi theo học một chút kinh nghiệm cũng tốt.

Ngón tay nhỏ dài của Ôn Đình Trạm chỉ vào một chỗ trên bản ghi chép vụ án: “Trước tiên phải tìm ra thân phận của người chết.”

“Diện mạo của nữ nhân này đã thay đổi hoàn toàn, nha môn đã đi những vùng phụ cận để hỏi xem có nhà nào có con gái mất tích hay không.” Tiêu Sĩ Duệ nói:

“Cáo thị cũng đã dán ở ngoài rồi, muộn một chút chắc sẽ có kết quả.”

Dạ Dao Quang cười nhạo một tiếng.

Ôn Đình Trạm không thể phủ nhận.

Khuôn mặt Tần Đôn ngờ ngàng.

Tiêu Sĩ Duệ tức giận: “Phu thê hai người có ý gì?”

“Trường tôn điện hạ, người còn nhớ nàng ta chết đã mấy ngày không?” Dạ Dao Quang có ý tốt gợi ý.

“Bốn ngày, sao vậy?”

“Đúng vậy, gia đình người nếu như có người mất tích bốn ngày đều không đến nha môn báo án sao?” Dạ Dao Quang hỏi ngược lại:

“Nếu như bốn ngày này có người nhà của người mất tích đến nha môn báo án, vậy thì tri phủ đại nhân chỉ cần đối chiếu một chút là được, vì sao còn phải điều tra thân phận của nữ nhân này?”

Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn trong phút chốc liền hiểu ra. Nếu trong nhà có người mất tích đã bốn ngày mà không có người báo án, vậy thì chứng tỏ cáo thị là vô dụng, cho dù nhìn thấy rồi cũng sẽ không báo, cho dù nha môn đến hỏi cũng sẽ nói dối. Vì vậy cho dù quan phủ có phái nhiều người hơn đi chẳng nữa, tối nay nhất định cũng không có kết quả.

“Tại sao vậy chứ?” Tiêu Sĩ Duệ trong chốc lát không kịp phản ứng, gia đình thất lạc một người sao lại có thể thờ ơ chứ?

Tần Đôn lớn tuổi hơn ngược lại dường như có ý nghĩ gì đó: “Phải xem thân phận của cô nương này, nếu như cái chết của nàng ta đối với người nhà nàng ấy mà nói là một việc khiến ai nấy đều vui mừng, để bớt đi phiền phức, nhất định sẽ có người cố tình che giấu.”

“Cô nương này trên người không đeo trang sức, nhìn giống như là bị cướp sạch, có khả năng là có người cố ý bày nghi trận.” Ôn Đình Trạm như có suy nghĩ, đáng tiếc cậu không được nhìn thấy thi thể, cậu chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Dạ Dao Quang:

“Dao Dao, nàng nói tỉ mỉ cho ta nghe thi thể mà nàng nhìn thấy để ta vẽ ra.”

“Các người...” Mặt Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn dần thối ra. Vẽ thi thể, quả thực biến thái quá rồi.

Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn hai người đó, nói với Ôn Đình Trạm: “Đưa tay ra.”

Ôn Đình Trạm ngoan ngoãn giơ tay ra, Dạ Dao Quang lấy tay của cô che lên: “Trạm ca, tâm không tạp niệm khiến cho thần thức của muội và chàng trao đổi.”

Khả năng biểu đạt của cô không giỏi, vẫn là trực tiếp truyền thần thức để vẽ hình ảnh thì tốt hơn. Tuy rằng cô vẽ cũng được nhưng cô không tỉ mỉ, kĩ lưỡng như Ôn Đình Trạm, không chừng một chi tiết nhỏ là có thể thay đổi rất nhiều thứ.

(1) Kỳ môn: Một loại của thuật số.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Kinh Nghiệm Phong Phú

Lòng dũng cảm của Ôn Đình Trạm sớm đã được Dạ Dao Quang rèn luyện đủ lớn, tuy là hình ảnh đó nhận được từ Dạ Dao Quang nhưng sắc mặt vẫn như thường, cậu suy nghĩ qua rồi nhắc bút vẽ. Bởi vì Tần Đôn đã lựa chọn học cải thiện đánh cờ và vẽ nên mấy ngày nay cũng đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ thuốc màu và dụng cụ vẽ tranh, cũng bởi điều này khiến Ôn Đình Trạm vẽ lại gần như nguyên vẹn. Sau khi Tần Đôn nhìn thấy bức tranh, hẳn hoàn toàn không quan tâm nội dung trên bức tranh khủng khiếp như thế nào, trực tiếp cúi lạy dưới trường bào của Ôn Đình Trạm, hy vọng Ôn Đình Trạm truyền thụ kỹ năng vẽ.

Kỹ năng vẽ của Ôn Đình Trạm là sự kết hợp thủ pháp khi cậu nhìn thấy Dạ Dao Quang vẽ và thủ pháp hiện có, chặt lọc tinh hoa của hai thứ đó, về phương diện phác họa đường nét thì vô cùng đặc biệt, thoát nhìn càng thêm lập thể.

“Mọi người liệu có cảm thấy có chỗ nào không đúng không?” Ôn Đình Trạm không để ý đến Tần Đôn, mà là nhìn bức vẽ nhú mày. Bởi vì tuy là cậu vẽ ra nhưng kỳ thực trong quá trình vẽ, cậu đã cảm thấy có chút không đúng.

“Chỗ nào không đúng?” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn cẩn thận xem lại một chút, hai người tương đối mù mờ.

Ôn Đình Trạm chỉ vào bộ quần áo của thi thể trong tranh.

Tiêu Sĩ Duệ vừa nhìn, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng: “Ta vừa này không phải nói rồi sao, nữ nhân này trước khi chết bị làm nhục, nàng ta chỉ mặc áo ngoài thì có gì không đúng.”

Nữ nhân trong bức vẽ chỉ mặc một chiếc áo ngoài màu đỏ, cởi bỏ áo ngoài đi là không còn chiếc nào nữa. Bởi vì nguyên nhân là ở trong nước quá lâu, vì vậy quần áo đều có chút phân tán, thân thể trương phềnh cũng như ẩn như hiện.

“Mọi người nhìn đi, áo ngoài của nàng ta là hoàn hảo không có khiếm khuyết, không có chút gì là bị tàn phá.” Ôn Đình Trạm liệt kê ra một cách tỉ mỉ:

“Còn có chỗ này, nút thắt vạt áo này là nút chết.”

Đừng nói đến Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn, ngay cả Dạ Dao Quang cũng nghĩ không thông điều này nói lên điều gì?

Ánh mắt đen láy tràn đầy sự nhìn xa trông rộng quét qua bọn họ: “Thi thể của nàng ta trương phềnh, nhưng quần áo lại vừa đúng là vừa vặn.”

“Đây không phải là quần áo của nàng ta!” Tiêu Sĩ Duệ lập tức phản ứng lại, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới điểm này. Bộ váy áo này vừa vặn với cơ thể như vậy, che lấp đi thân thể của nàng ta, bởi vì nó đã trương phềnh ở trong nước sông rồi.

“Nhưng tại sao nàng ta lại mặc quần áo của người khác?” Tần Đôn cảm thấy không hiểu ra sao.

Ôn Đình Trạm cầm lấy ghi chép về việc khám nghiệm tử thi: “Trên lưng nàng ta có những vết thương bị róc không đều, bên trong da thịt có lưu lại bùn đất...”

Bởi vì Dạ Dao Quang ở hiện trường, vì vậy Ôn Đình Trạm tính là liệt kê đến đó thì dừng, Tiêu Sĩ Duệ tuy mới có mười bốn, mười lăm tuổi nhưng sống trong quân doanh làm gì có lời nói tục nào chưa từng nghe qua. Ngược lại thì Dạ Dao Quang hoàn toàn không hiểu về vấn đề ngây thơ trong sáng này, sau đó nhú mào nhìn về phía ba người, ba người đều nhìn đi chỗ khác.

Vì vậy theo cách nói của Ôn Đình Trạm thì cô nương này chính là bị người đầu độc trước, sau đó ném xác đi, lại sợ đồ vật ở trên người sẽ làm bại lộ thân phận của nàng ta cho nên cướp sạch không còn gì. Vứt đi là một cái xác lỏa thể, e rằng còn muốn hủy xác xóa sạch mọi dấu vết, đáng tiếc giữa đường lại xảy ra biến cố, bị người xâm hại cô nương này cắt ngang. Còn người này rất có thể là khi nhìn thấy cơ thể không một mảnh vải che thân của mỹ nhân có dáng vẻ yếu điệu, dung mạo xinh đẹp nằm trước mặt mà không kiềm chế được, vì vậy đã xâm hại nên mới có những vết thương bị róc dính bùn ở lưng. Nhưng trong quá trình xâm hại hoặc sau khi xâm hại cô nương đó mới phát độc dẫn tới chảy máu thất khiếu, bởi vậy trong khi hoang mang cực độ, hắn đã bỏ một bộ quần áo bọc lấy nàng ta. Kiểu dáng của bộ váy áo này còn có màu nền đều cực giống với gái lầu xanh, cũng phù hợp vì sao người đó lại không thể kiềm chế nổi sự mê hoặc như thế, xâm phạm nữ nhân này nhất định là khách quen. Nhưng biết nơi đây cởi áo không có nghĩa là biết mặc, hơn nữa trong lúc sợ hãi cực độ, quần áo còn là loại vải mỏng nhẵn bóng, vì vậy hắn đơn giản đã tạo ra một nút chết.

Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn cũng không phải là kẻ ngốc, đã hiểu ngầm trong lòng những ý mà Ôn Đình Trạm muốn biểu đạt, còn Dạ Dao Quang bị bộ dạng thần bí này của bọn họ làm cho phát cáu: “Mọi người đang làm vẻ bí hiểm gì vậy, giải thích rõ cho ta.”

Ôn Đình Trạm liền nói: “Muội quên rồi sao, lúc muội gấp gấp làm thường phục, những lời mà Điền tẩu có nói qua với muội đó. Bộ váy áo này vừa nhìn là thấy nó có kiểu dáng mà gái lầu xanh mới mặc, những việc đó

không thích hợp để muội nghe.” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn lập tức nâng trán, có người thành thật như vậy sao? Lại còn giải thích những điều này cho vị hôn thê của mình, hai người bọn họ đều sắp cười ngất rồi. Thực ra cũng không thể trách Ôn Đình Trạm, người ta cũng vẫn là người trong sáng, đến tranh tránh lửa là đồ gì cũng không biết. Cậu hiểu được chuyện đó vì ở học viện có lúc vô tình nghe thấy một vài lời nói thô tục, mà trí nhớ của cậu lại rất tốt, vì vậy cậu mới hiểu được. Nhưng cậu cảm thấy Dạ Dao Quang có lẽ sẽ không hiểu được sự khéo léo như thế của cậu, nhắc đến thanh lâu cũng bởi vì đã là con gái đều cảm thấy ô uế, không muốn nói nhiều, chính là muốn để Dạ Dao Quang không truy đến cùng.

Có lẽ đối lại là một nữ nhân sinh trưởng ở địa phương, nghe thấy hai chữ thanh lâu liền không muốn nghe thêm nữa nhưng Dạ Dao Quang là ai, kiếp trước cô chưa từng ăn thịt heo, lẽ nào chưa từng thấy heo chạy? Lời nói này của Ôn Đình Trạm khiến cô lập tức liền hiểu rõ vết thương trầy xước ở sau lưng cô nương đó là như thế nào mà có.

Đôi mắt hoa đào đó ngay lập tức liền trở nên nguy hiểm, nhìn đến mức Ôn Đình Trạm sợ xanh mặt, trong lòng mù mịt không hiểu gì. Cậu nói sai gì sao? Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ phải thu lại sự tôn kính đối với người này, thật đúng là không hiểu biết.

“Kinh nghiệm của mọi người thật phong phú!” Dạ Dao Quang nói xong vẫn không quên hung hăng giẫm lên Ôn Đình Trạm một cái, sau đó quay người rời đi.

Ôn Đình Trạm chân đau đi không được, muốn đuổi theo Dạ Dao Quang nhưng bị Tiêu Sĩ Duệ kéo lại: “Huynh bây giờ đi đuổi theo nàng ấy thì huynh giải thích thế nào?”

“Ta phải giải thích điều gì?” Ôn Đình Trạm không cảm thấy cậu cần phải giải thích điều gì.

“Giải thích vì sao huynh biết vết thương sau lưng của cô nương đó làm thế nào mà có chữ sao!” Tiêu Sĩ Duệ tỏ vẻ xem thường.

Trong chớp mắt Ôn Đình Trạm liền hiểu ra: “Lúc ta ở trường tư thực nghe thấy người khác nói đến!”

Cậu oan uổng quá, cậu từ trước đến nay không hề có ý nghĩ như thế, việc gì không nên nhìn đều không nhìn, có trách thì chỉ có thể trách cậu quá thông minh. Cùng học với cậu đều là những người mười lăm, mười sáu, mười bảy tuổi, trong nhà có chút tiền bạc đã bắt đầu được giáo dục chuyện đời, bước đầu tìm hiểu những lĩnh vực mới. Mọi người tụ họp với nhau thì sẽ bàn luận, mặc dù không có ai tìm cậu nói chuyện nhưng chống không lại khả năng nghe tốt của cậu, hơn nữa cậu cũng thông minh, nghe một chút sẽ hiểu ra.

“Phù ha ha ha...” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn nghe xong cười bò lên bàn án, cảm thấy đây thật là oan uổng. Cười một lúc lâu, Tiêu Sĩ Duệ mới xoa bụng:

“Huynh lẽ nào muốn đi nói với Dạ cô nương, huynh nghe được những điều này ở trường tư thực?”

Đương nhiên không thể, không chừng Dao Dao sẽ nghi ngờ cậu khi ở trường tư thực đều học được những thứ vớ vẩn.

“Không thể đúng không?” Tiêu Sĩ Duệ biểu lộ ra vẻ mặt đúng như dự đoán:

“Nếu đã không thể, vậy ta chỉ cho huynh một cách.”

“Đệ nói đi.” Ôn Đình Trạm cảm thấy Tiêu Sĩ Duệ có chút không đáng tin nhưng vẫn miễn cưỡng nghe.

“Huynh xem, huynh không cẩn thận nghe thấy trong trường tư thực nên mới hiểu được chuyện đó, nhưng mà nương tử của huynh thì sao? Tại sao nàng ấy vừa nghe huynh nói dăm ba câu thì đã hiểu rồi? Chi bằng huynh đánh đòn phủ đầu khởi binh vấn tội.” Tiêu Sĩ Duệ cười híp mắt nói.

Tiêu Sĩ Duệ tự cho rằng đó là một diệu kế, hoàn toàn không nghĩ đến Ôn Đình Trạm sau khi nghe xong thì sắc mặt đã u ám rồi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Manh Mối Đứt Đoạn

Dao Dao này không phải là Dao Dao đó, cậu vẫn luôn biết nhưng cậu trước nay chưa từng đi hỏi qua về lai lịch của cô, quá khứ của cô, trong phút chốc bị Tiêu Sĩ Duệ nhắc đến chỗ mấu chốt nhất. Đúng vậy, cậu là từ trong trường tư thực mới hiểu được chuyện gì xảy ra, vậy thì Dao Dao, một nữ nhân khuê các thì làm sao biết được đây? Khả năng duy nhất chính là trước kia Dao Dao đã từng thành hôn, vừa nghĩ đến điểm này Ôn Đình Trạm liền có một nỗi đau đến nhói tim.

“Nếu hai người đều rõ sự việc rồi, vậy thì dựa theo hướng này đi điều tra đi, trong vòng hai ngày phải điều tra rõ thân phận của nữ nhân này.” Ôn Đình Trạm mặt lạnh, một phát bỏ mặc Tiêu Sĩ Duệ rồi đi.

“Ai da, nếu quần áo nữ nhân đó mặc là của người khác, vậy thì không phải là hồng y chết thảm, chúng ta sao phải vội như thế.” Tiêu Sĩ Duệ nói to về phía bóng lưng của Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm cũng không thèm để ý đến hắc liên đi. Đi cả đoạn đường đuổi theo Dạ Dao Quang, tìm lúc lâu mới tìm được Dạ Dao Quang ở một cái đình bên sườn dốc trên núi sau. Dạ Dao Quang hướng thẳng về phía vách núi, ngồi trên lan can, hai chân lơ lửng trong không, hai tay chống cằm, sắc mặt cũng không được tốt.

Thế nhưng Ôn Đình Trạm lại không biết rằng trong lòng Dạ Dao Quang không vui không phải là bởi vì việc mà cậu nghĩ đến, mà là cô phát hiện ra bản thân có phần không đúng. Phản ứng của cô quá mạnh, tuổi của Ôn Đình Trạm đặt ở nơi đây, hơn nữa cậu luôn đi theo cô, cô chưa từng

nghĩ tới việc Ôn Đình Trạm có kinh nghiệm thực chiến. Nhiều nhất chỉ là nghĩ Ôn Đình Trạm đã xem tranh ảnh đồi trụy nhưng nó có là gì, cô là người thời đại mới, kiếp trước cái gì cũng không có, tiêu chuẩn càng lớn vợ chồng người ta ở trong nhà vẫn cùng nhau nghiên cứu, cô nghe xong cũng không nên không vui như thế mới đúng. Thế nhưng lúc đó cô chính là rất không vui, cô cảm thấy mình cần bình tĩnh nên mới chạy ra ngoài, nghĩ rất lâu cô cuối cùng đã tìm ra một đáp án mà cô tự cho là đúng.

Đó chính là cô đang có ký ức nguyên chủ, tính tình cũng chịu ảnh hưởng nguyên chủ, những nữ nhân bình thường khi nghe thấy những điều như thế đoán chừng đều không vui, thế là cô đã sáng tỏ thông suốt rồi. Điều này đã hiểu rõ rồi nhưng cô lại không thể quay về được, cô cần giải thích thế nào cậu mới hiểu được đây?

“Dao Dao.” Ôn Đình Trạm ngồi theo hướng ngược lại bên cạnh Dạ Dao Quang, quay đầu nhìn về phía Dạ Dao Quang:

“Ta không làm chuyện gì có lỗi với nàng, ta chỉ là ở trường tư thực nghe thấy một vài lời nói thô tục của mọi người...”

Dạ Dao Quang lập tức trong lòng cảm thấy áy náy, người ngây thơ trong sáng này đến sách đồi trụy cũng chưa từng xem qua thì đã bị cô nổi giận giẫm chân một cái, bề ngoài giống như bản thân đã trở thành cô bạn gái thô bạo ngang ngược.

“Chuyện đó, chuyện đó đó... Muội vừa nãy có chút thẹn quá hóa giận, chàng biết đó muội dù sao cũng chỉ là một nữ nhân... Ba nam tử bọn chàng...” Lời giải thích của Dạ Dao Quang có chút lộn xộn:

“Muội tuyệt đối không nghi ngờ chàng.”

“Ừ, ta biết.” Mặc dù lời nói của Dạ Dao Quang rõ ràng là lời nói dối nhưng chỉ cần cô vui vẻ thoải mái, cậu bằng lòng tin lời nói dối của cô.

Tay Dạ Dao Quang chống vào lan can xoay người lại, ngồi bên cạnh Ôn Đình Trạm, khuôn mặt sáng ngời: “Chuyện đó, muội có thể hiểu là bởi vì muội cũng đã từng nghe người ta nói qua...”

Cô cảm thấy cô vẫn là giải thích một chút thì tốt hơn, mặc dù cô không chỉ dừng lại ở mức nghe qua, mà còn xem qua những cảnh HD không chỉnh sửa nhưng có đánh chết cũng sẽ không để Ôn Đình Trạm biết được. Hơn nữa hai kiếp của cô cũng thật sự chỉ là xem qua mà thôi, bởi vì pháp tu luyện ngũ hành có chút hà khắc, trước giai đoạn Kim Đan nếu như không tu luyện tốt đẹp sẽ bị giảm công lực rất lớn, nam nhân cũng như vậy. Cô tuy rằng đã từng rất yêu một nam nhân nhưng cô vẫn chưa đến giai đoạn Kim Đan thì đã cùng với đối phương đường ai nấy đi. Ôn Đình Trạm nghe vậy ánh mắt liền sáng lên, cậu đột nhiên cười thật âm áp: “Ừ, ta biết rồi.”

Kỳ thực trước khi đến, cậu rất muốn hỏi một câu, cô có phải đã từng thành hôn hay không nhưng cậu tìm rất lâu mà đều không tìm thấy cô. Sau khi trong lòng bắt đầu sốt ruột rồi, cậu mới phát hiện đối với cậu mà nói cô có thể ở bên cạnh cậu là điều quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Nếu như cậu hỏi rồi, cô liệu có cho rằng cậu ghét bỏ cô rồi sau đó sẽ bỏ đi hay không? Cậu rất tin rằng, nếu như cô muốn rời xa cậu, đồng thời còn trốn tránh cậu, vậy thì cậu có thông minh hơn đi nữa cũng tìm không được cô.

Hơn nữa trong cuộc sống của cô đã từng không có sự xuất hiện của cậu, vậy cậu có tư cách gì để đi tính toán chứ?

Ôn Đình Trạm đã dự định không dò hỏi nhưng nghe thấy Dạ Dao Quang chủ động giải thích, trong lòng bỗng chốc liền thoải mái. Không tính toán là một chuyện nhưng thật sự không để ý lại là một chuyện khác, có bao nhiêu yêu thương thì có bấy nhiêu sự để ý.

Dạ Dao Quang cảm thấy bầu không khí có chút gượng gạo, vì thế nói sang chuyện khác: “Vậy theo như những lời chàng nói, thân phận của nữ

nhân đó phải điều tra từ thanh lâu, thanh lâu ở phủ thành có lẽ cũng không ít.”

Hiện giờ điều này vẫn không thể chắc chắn: “Thanh lâu ở phủ thành quả thật không ít, nhưng người của thanh lâu về cơ bản đều sẽ lựa chọn chỗ gần giống nhau để thuê may quần áo mua vài vóc. Căn cứ vào dấu vết còn lưu lại trên người chết, ta đại khái biết được địa điểm nàng ta bị vứt xác là ở trong phạm vi đó, theo phạm vi này điều tra những thanh lâu ở xung quanh là được. Hai bên phân nhau hành sự, có trường tôn điện hạ gây áp lực cho nha môn, chắc là rất nhanh sẽ có kết quả.”

Đáng tiếc là người chết bị ngâm trong nước sông quá lâu, rất nhiều dấu vết đã bị nước sông cuốn đi, nếu không sẽ càng nhanh.

“Vậy thì tốt.” Dạ Dao Quang vốn dĩ muốn tham gia vào là bởi vì cho rằng người chết là học viên nữ, hung thủ giết người có thể là người của học viện. Hơn nữa đối phương mặc áo đỏ mà chết, không thể để cho ác quỷ làm xằng làm bậy.

Lúc này rất nhiều việc đều đã thay đổi phương hướng, cô cũng bắt đầu lười nhác rồi. Ôn Đình Trạm bọn họ tham dự lại không cùng xuất phát điểm với cô, bọn họ thân là học sinh của học viện, việc này liên quan đến danh tiếng của học viện, giúp đỡ trong khả năng cho phép là chuyện đương nhiên.

Sự việc dựa theo sự phân tích của Ôn Đình Trạm, nguồn gốc của bộ quần áo đó rất nhanh đã được điều tra ra, quả nhiên là vật sở hữu của gái lầu xanh. Mà người cưỡng hiếp người chết khiến người ta bất ngờ, không phải là khách quen của thanh lâu, ngược lại là một đầy tớ của một cửa hàng thuê đi giao quần áo cho thanh lâu đó.

Người đầy tớ này khoảng sáu ngày trước đi đưa quần áo đã thuê xong cho một vị khách của thanh lâu đó nhưng bởi vì ngày hôm đó uống rượu

cùng với đám bạn ăn chơi, vốn cũng dự định đi thanh lâu “giải nhiệt”, nhưng giữa đường hăn lại gặp được một nữ nhân thập toàn thập mỹ đang ngủ say. Lúc đó men say đang cao, hăn cũng không khống chế được liền giở trò đối với nữ nhân này ở trong rừng cây. Đến khi thể xác và tinh thần hăn dễ chịu rồi, sau khi men rượu qua thì phát hiện nữ nhân này vẫn còn hôn mê, lại vẫn say đắm mùi vị của nữ nhân, thế là liền dự định ôm nữ nhân này về trong nhà. Nhưng giữa đường lại phát hiện nữ nhân này lại bắt đầu chảy máu thất khiếu, sợ đến mức hăn vội vứt lại nữ nhân này để bỏ chạy. Thế nhưng tình trạng chết của nữ nhân này quá làm người sợ hãi, hăn sợ bị những thứ không sạch sẽ trói mình, thế là hăn định chôn nữ nhân này nhưng bên người vừa không có dụng cụ đào mộ thuận tiện, vừa sợ việc ôm một thiêu nữ trần trụi sẽ gây chú ý nên đã lấy bộ quần áo mà hăn phải mang giao đem mặc lên người của nữ nhân này. Đi được một đoạn ngắn thật sự là không kiềm chế được nỗi sợ trong lòng, liền đem nữ nhân này vứt xuống dưới sông. Nhưng không ngờ được rằng, nữ nhân này lại thuận theo dòng chảy của sông mà trôi dạt đến trong dãy tường của học viện Bạch Lộc.

Người đó không phải là hung thủ, thân phận của nữ nhân này trong phút chốc lại trở nên khó đoán. Sau khi nghe xong Dạ Dao Quang nói với Ôn Đình Trạm: “Muội phải đi nghĩa trang làm phép để nữ nhân đó sớm ngưng thành thần hồn, trả lại cho nàng ta sự công bằng.”

Bị giết, sau khi chết thì bị làm nhục, còn phần thi thể thì ở nghĩa trang, nếu như không trả lại cho nàng ta sự công bằng, cho dù không phải là mặc áo đỏ mà chết cũng sẽ trở thành một tai họa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Không Có Quỷ

Ôn Đình Trạm nghe Dạ Dao Quang nói xong, chân mày cau lại nói: “Nếu định tới nghĩa trang thì đến đêm mới đi được, nên phải để Sĩ Duệ và Tần Đôn ở lại trông coi, đề phòng phát sinh việc ngoài ý muốn.”

Tuy bây giờ họ chưa vào học chính thức nhưng đã nhập học chính thức, ban đêm sẽ có thầy giáo đi kiểm tra từng phòng xem có học viên trong học xá của mình hay không. Lúc này chính là thời điểm rối loạn, nếu đột nhiên xảy ra chuyện gì phải tra xét học xá mà họ lại không có mặt, đương nhiên sẽ phải tới học viện chịu trách phạt.

“Không, ta muốn đi cùng các người.” Tiêu Sĩ Duệ lập tức nhảy dựng lên. Hắn luôn tâm niệm xem bằng được bộ dạng của quỷ dài ngắn thế nào.

“Các người không cho ta đi, ta sẽ đi một mình.” Dạ Dao Quang đã dự tính mọi việc chu đáo, không phải do nàng rảnh rỗi thích đảm nhiệm mọi việc, mà do nàng là một thầy phong thủy, một người tu luyện. Chuyện như vậy không gặp thì thôi, nay gặp phải mà không quản cũng chẳng tổn thất gì, nhưng lương tâm không yên được.

“Dao Dao...”

“Mọi người ở lại học viện yểm hộ cho ta, một tên tiểu quỷ đối với ta mà nói là chuyện dễ như trở bàn tay, không phải căng thẳng. Ta đi một mình có thể đi nhanh về nhanh.” Tuy công phu của Ôn Đình Trạm hiện giờ không tệ nhưng so với tốc độ của Dạ Dao Quang tuyệt đối không hơn. Một mình Dạ Dao Quang đi về đều rất nhanh chóng.

Ôn Đình Trạm thấy cái nhìn chăm chăm, nhất định muốn đi cùng của Tiêu Sĩ Duệ, cậu chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Buổi tối dùng bữa xong, sau khi bảo vệ trường tuần tra học viện kiểm tra số người, Dạ Dao Quang thừa lúc đêm tối rời khỏi học viện. Nghĩa trang cách nơi này mấy chục dặm đường, Dạ Dao Quang cũng không dám trễ nải. Tốc độ của nàng nhanh vô cùng, thời gian khoảng sáu khắc đã đến nghĩa trang.

Nghĩa trang buổi đêm vô cùng âm u, có ánh nến vàng ảm đạm chiếu ra từ chiếc đèn lồng trắng. Một cơn gió lạnh thổi tới, hàng cây hai bên nghĩa trang hơi lay động. Cổng nghĩa trang có một ông cụ tầm sáu mươi tuổi trông coi, ông đang đắp một cái chăn say sưa ngủ trong căn phòng đối diện cổng nghĩa trang, trước cửa đặt một chậu máu chó mực. Nhưng thật ra chẳng có mấy hồn phách đang phiêu bạt, cũng chẳng dám tới gần, những hồn phách này đều là quỷ vô hại. Dạ Dao Quang cũng không để ý nhiều, đi thẳng vào nghĩa trang.

Khí ngũ hành tán ra tìm người chết ngâm trong nước sông đã quá lâu. Sau khi tử vong, yếu tố Thủy trong cơ thể người chết bị thủy phân mất một lượng rất lớn so với người bình thường nên Dạ Dao Quang có thể tìm thấy hai vị trí một cách nhanh chóng. Hai nơi này đều giống nhau, có yếu tố Thủy trong ngũ hành rất dồi dào, hơn nữa hai bộ quan tài mỏng vắn để tại một chỗ. Dạ Dao Quang đứng ở giữa, tiện tay đẩy mở quan tài gỗ bên phải. Người trong quan tài tuyệt đối không phải chết chìm trong nước hay thi thể bị ngâm rất lâu trong nước, mà là một phụ nữ có thai bị chết. Bụng nàng lớn như vậy, phải mang thai khoảng tám tháng rồi. Hơn nữa, trên mặt nàng chưa có ban của tử thi, vậy có nghĩa thời gian nàng tử vong chưa lâu lắm. Mặc dù có thể nàng chết chưa lâu nhưng trên người nàng sao có thể lưu giữ quá nhiều hơi nước như vậy?

Trừ khi...

Lòng bàn tay Dạ Dao Quang ngưng tụ khí, cô giơ tay lên bụng người chết, quả nhiên cảm ứng được sinh linh trong bụng nàng vẫn còn sống. Chuyện này khiến cho Dạ Dao Quang đau đầu. Xác chết tại nghĩa trang chỉ chứng minh thân phận không rõ ràng, trước nay không ai đến nhận tử thi này. Đứa bé trong bụng nàng không thể kiên trì quá lâu, quá hai ngày không nhận được dinh dưỡng sẽ chết ngạt trong bụng. Đó thực sự là một mạng sống.

Chẳng qua tạm thời một canh giờ sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, trước tiên Dạ Dao Quang mở một bộ quan tài khác, lần này đúng rồi. Trong quan tài chính là thi thể nữ giới mà ngày đó Dạ Dao Quang nhìn thấy trên bức tường trong học viện. Đầu ngón tay nàng ngưng tụ khí, bốn dòng khí ngũ hành quanh quần bay lên, vô số bọt nước bắt đầu ngưng tụ, sau đó tập trung lại thành một giọt nước. Lòng bàn tay cô vừa chuyển động lại xuất hiện khoảng không, không giống tại quán trọ lần trước, lần này không có bất kỳ hồn phách nào. Dạ Dao Quang đành tản khí ra, lòng bàn tay vận đủ khí ngũ hành giơ lên đỉnh đầu của thi thể. Khí ngũ hành từ ấn đường nhập vào thi thể nữ giới kia, cuối cùng, kết quả tra xét bằng không.

Hồn phách của thi thể này không có? Con người sau khi chết, phần lớn hồn phách sẽ tán đi vào luân hồi, chủ yếu nếu không có ân oán sẽ không ngưng tụ, có chút ngưng tụ là bởi vì có nguyên nhân nên mới thành cô hồn dã quỷ. Thông thường trừ khi có người làm phép cho người chết thăm hoặc tình huống đặc biệt mới bị tiêu tán. Nếu không, đại đa số đều có thể ngưng tụ nhưng có đủ để có thể chống được điều ác hay không thì chưa chắc.

Dạ Dao Quang không nghĩ ra vì sao trong thân thể này lại không có hồn phách, nhưng chung quy cũng là một chuyện tốt. Kẻ ác cuối cùng cũng làm điều tốt với nàng ta, liền nắp kín quan tài. Dạ Dao Quang lại quay người về phía người còn lại, chuyện này thì khó rồi. Hiện tại cô dự đoán có đi tìm người giúp cũng chưa chắc đã có người tin, lại nghĩ đứa trẻ trong

quan tài họ nhìn thấy sẽ mang lại điềm xấu, biện pháp tốt nhất là cứ lặng lẽ cứu người.

Thế nhưng chỉ dựa vào một mình cô, cô hoàn toàn không có kinh nghiệm trong chuyện này, cũng không biết lúc này có bà đỡ biết mổ bụng đỡ đẻ hay không, Dạ Dao Quang quyết định cắn răng thử một lần. Cô quay người về phía cửa xem ông lão quản trang còn đó không, đầu ngón tay cô ngưng tụ một dòng khí bay thẳng ra bắn vào đầu ông lão. Chỉ thấy ông lão kia mở to đôi mắt mờ mịt có chút đờ đẫn đi tới.

“Xung quanh đây có bà đỡ không?” Dạ Dao Quang hỏi.

Ông lão ngây ngốc gật đầu.

“Ở nơi nào?” Dạ Dao Quang lại hỏi.

Ông lão chậm chạp đưa ngón tay ra đằng trước bên trái: “Ba dặm đường.”

Dạ Dao Quang vừa thu tay, hai mắt ông lão đã nhắm lại, hôn mê bất tỉnh. Dạ Dao Quang vội vàng đỡ lấy ông đưa lại chỗ cũ. Ông cụ tuổi đã cao, không chịu nổi làm đi làm lại nhiều lần, Dạ Dao Quang chỉ có thể đưa vào cơ thể ông một dòng khí ngũ hành có thể làm cho xương cốt của ông càng thêm mạnh khỏe.

Sau đó, cô nhanh chóng đi theo hướng kia, quả nhiên có một thôn nhỏ. Giờ này mọi nhà đều đã nghỉ ngơi, chẳng qua đỡ đẻ là nghề nghiệp đặc biệt, bởi vì rất nhiều người sinh con vào buổi tối nên Dạ Dao Quang tìm đến mấy nhà còn ánh nến trước tiên. Nhà thứ hai chính là nhà bà đỡ, hơn nữa, bà đỡ này lại sống một mình, đỡ cho cô không ít phiền phức.

Thần trí của bà đỡ đã bị khống chế, mới hỏi ra bà đúng là biết mổ bụng. Nhiều gia đình nhỏ không coi trọng người nhà lắm, có vài người cả đời chỉ cưới một người vợ, nếu gặp chuyện khó đẻ, rất nhiều nhà sẽ chọn hi

sinh bà mẹ, mổ bụng lấy con. Cho nên ở nông thôn có những bà đỡ rất bạo tay, chỉ là các bà có thể mổ bụng lấy con nhưng không có cách nào cứu được tính mạng của sản phụ, đây là kỹ thuật cực kỳ hạn chế.

Dạ Dao Quang còn trộm một chiếc tã bọc, chỉ có bà đỡ mới biết chuẩn bị những thứ này, gọi là phục vụ một hàng dài, có nơi còn quy định chỉ dùng của họ, cũng chính là kiếm thêm chút ngân lượng. Dạ Dao Quang đem đủ đồ đạc, đưa bà đỡ quay về nghĩa trang. Để bà đỡ có thể tự mình dùng dao, Dạ Dao Quang không thể khống chế thần trí của bà, vì vậy cô để bà tỉnh táo lại.

Bà đỡ vừa tỉnh lại không chịu được muốn thét lên nhưng thân thể bị Dạ Dao Quang chặn trước một bước nói: “Đừng kêu, nếu bà bằng lòng hãy gật đầu.”

Một lúc sau bà đỡ bình tâm tĩnh trí, gật đầu đồng ý.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Lại Một Công Đức

Dạ Dao Quang mới buông lỏng sự kiểm soát bà đỡ, đưa cho bà dụng cụ: “Bà lấy đứa bé trong bụng nàng ra. Đừng cự tuyệt, nên biết điều mà lấy ra cho ta, ta có thể bắt bà từ nhà tới nơi này lặng lẽ không một tiếng động thì cũng dễ dàng lấy được cái mạng nhỏ của bà.”

Bà đỡ run lấy bầy, dao trong tay cũng cầm không vững.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang nheo mắt nói: “Nếu bà không muốn sống thì cứ run rẩy lần nữa.”

Ngay lập tức thân thể bà đỡ cứng đờ.

Dạ Dao Quang chỉ có thể móc trong lồng ngực ra một thỏi mười lạng bạc: “Làm việc chu đáo xong, thứ này sẽ là của bà.”

Mười lạng bạc trắng! Bà đỡ cho hai mươi đứa trẻ mới có thể kiếm được chừng đó. Tiền tài làm lay động lòng người, nỗi sợ hãi trong lòng bà cũng giảm xuống trong chớp mắt, bà không ngừng lẩm bẩm trong miệng: “Ta cũng là nhận tiền của người khác mới làm việc, cô nương ở dưới cửa tuyền cũng không thể ghi hận với ta, vì ta cũng tính là đang cứu đứa nhỏ của cô đó...”

Dạ Dao Quang cứ để bà nói, tuy là rất đau đầu nhưng cũng là một cách để bài trừ nỗi sợ hãi, qua tầm một nén nhang, bà đỡ cuối cùng cũng bằng lòng ra tay. Dạ Dao Quang mở to mắt nhìn bà rạch bụng thì thể sản phụ ra, làm lần lượt một lúc thấy đầy máu tanh rồi ôm ra một đứa trẻ sơ sinh hít thở cũng không mạnh lắm. Bà đỡ lấy tay vỗ vỗ mông đứa trẻ, đợi

đến khi đứa trẻ khóc lên hai tiếng mới quần đứa trẻ trong tã lót đưa cho Dạ Dao Quang.

“Cô nương, là một bé trai, phải mau chóng cho nó ăn.”

“Bà mau khâu kín bụng của nàng lại.” Dạ Dao Quang ôm đứa trẻ vào lòng, truyền khí ngũ hành vào người đứa trẻ không lộ vết tích.

Bà đỡ cũng từng làm qua chuyện này nên làm rất nhuần nhuyễn, làm xong còn tỉ mỉ lau sạch sẽ những vết máu bẩn một lần.

Dạ Dao Quang rất hài lòng liền đưa bà hai mươi lượng bạc: “Chuyện hôm nay bà không được nói với bất cứ ai.”

“Cô nương yên tâm, bà già này có chết cũng không mở miệng.” Bà đỡ nhận hai mươi lượng bạc, cười không nhìn thấy mắt, liên tục cảm tạ.

Dạ Dao Quang đưa bà ta về, sau đó quay về phía người chết niệm một đoạn kinh Vãng Sinh. Vừa niệm xong, một viên tinh quang từ trong thân thể người chết bay ra, rơi vào túi công đức bên hông cô. Dạ Dao Quang nhìn thấy không khỏi vui mừng: “Cô yên tâm, nếu người thân của đứa nhỏ này không tìm tới, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nó.”

Nói xong cô ôm đứa bé, xoay người rời khỏi nghĩa trang, sắc trời đã không còn sớm. Dạ Dao Quang nhìn đứa trẻ ôm trong lòng, không thể nuôi nó chỉ dựa vào khí ngũ hành của cô. Dạ phủ lại chỉ có hai vợ chồng ông lão trông nhà, muốn đưa đứa bé tới cũng khó giải thích. Suy nghĩ một lúc, Dạ Dao Quang liền xoay bước đi tới Tiền phủ.

“Dạ cô nương, người tới muộn như vậy...” Quản gia của Tiền phủ bị đánh thức, lúc đầu không vui vẻ gì, nhưng vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang liền vội vàng niềm nở nghênh đón vào trong rồi lập tức sắp xếp gia nhân đi mời người.

Tiền phu nhân chưa kịp chải tóc, chỉ kịp khoác chiếc áo choàng đã vội vàng chạy tới, Dạ Dao Quang thấy vậy có chút ngỡ ngàng: “Làm phiền Tiền phu nhân lúc đêm khuya thế này thật là mất lịch sự, nhưng là có chuyện khẩn cấp.”

“Muội cần phải nói những lời khách sáo này sao?” Tiền phu nhân có chút giận nói, sau đó nhìn đứa bé trong lòng Dạ Dao Quang.

“Đây là đứa bé vừa mới ra đời...”

“Đúng vậy, đứa bé này...” Dạ Dao Quang không giấu giếm, thêm thắt hay nói dối, nói thẳng ra lai lịch đứa trẻ, không nói tới lý do vì sao ra nghĩa trang. “Ta biết trong phủ có vú em, đứa bé này bây giờ cần tắm rửa sạch sẽ và ăn uống đầy đủ. Ta bây giờ cũng không có điều kiện nuôi dưỡng nên đầu tiên ta nghĩ để nuôi trong phủ, còn muốn làm phiền phái người trong phủ đến nghĩa trang trông coi. Nếu người nhà của người phụ nữ kia tới nhận thì trả lại đứa bé cho họ, nếu họ không tới, đợi nửa tháng sau ta sẽ tới đón đứa bé.”

“Chuyện này có gì khó, muội yên tâm đi, cứ để đứa nhỏ tại chỗ của ta, ta hiện giờ cũng rất thích trẻ con.” Tiền phu nhân vừa nói vừa giơ tay ôm lấy đứa bé trong lòng Dạ Dao Quang rồi cười nựng dỗ dành.

“Vậy ta đi về trước.” Dạ Dao Quang nhìn sắc trời một chút.

“Muội cứ đi đi.” Tiền phu nhân cũng không giữ, bởi nàng biết Dạ Dao Quang theo Ôn Đình Trạm tới học viện, hình như học viện phải tuần tra số người. Tuy đêm hôm khuya khoắt nhưng Tiền phu nhân hoàn toàn không phải lo lắng đến sự an toàn của Dạ Dao Quang.

Khi Dạ Dao Quang trở lại học viện, trời đã sắp sáng, cô trở mình tiến vào tiểu viện. Phòng ngủ bọn họ vẫn còn sáng đèn, cô rón rén đẩy cửa phòng ra. Trước bàn đọc sách, Ôn Đình Trạm ăn mặc chỉnh tề, ngồi cầm

một quyển sách, có lẽ nghe thấy tiếng động, đúng lúc ngẩng đầu nhìn về phía cô.

“Chàng cả đêm không ngủ?” Dạ Dao Quang nhú mày nói.

“Ta say mê đọc sách, quên cả thời gian.” Ôn Đình Trạm cười giải thích.

“Ta tin có chàng mới quái quỷ như vậy!” Dạ Dao Quang tiến tới, lấy quyển sách trong tay Ôn Đình Trạm quăng lên bàn đọc sách.

“Chàng mau nghỉ đi, cũng may ngày mai không đi học, có thể ngủ nướng.”

Dạ Dao Quang vừa nói vừa chống eo vươn người, ngáp một cái bước vào phòng bếp nhỏ. Lúc đầu cô không định đun nước nóng, rửa mặt nước lạnh luôn nhưng phát hiện trên bếp có nồi nước ấm, nhìn chỗ củi rơm đã đốt, cũng đoán Ôn Đình Trạm đã đun tới hai lần.

Trong lòng cô có chút ấm áp, sau khi rửa mặt, cô quay lại phòng ngủ, Ôn Đình Trạm đã nằm ngoan ngoãn trên giường. Học xá của họ đều có hai phòng nhưng trong đó một gian là thư phòng, một gian khác là phòng ngủ chung, hai cái giường tựa sát vào hai bên tường đối diện.

Dạ Dao Quang cởi áo ngoài, đổi lại áo ngủ rồi nằm xuống ổ chăn. Vốn cho là Ôn Đình Trạm đã ngủ rồi, nào ngờ cô vừa mới nằm xuống, tiếng của Ôn Đình Trạm đã vang đến: "Nàng gặp biến cố gì phải không? Sao muộn như vậy mới về?"

“À, là có chút biến cố...” Dạ Dao Quang hoàn toàn không giấu giếm kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, cuối cùng cười nói:

“Lòng tốt có phúc báo, chàng xem muội đi một chuyến, lợi thêm một công đức.”

“Ừm, làm trong khả năng cho phép, không làm hại người khác, có thể làm thì nên làm.” Đối với hành động của Dạ Dao Quang, nhiều người có thể cảm thấy cô quá thích bện tâm nhưng Ôn Đình Trạm lại lý giải, nếu như mọi người có chuyện, vì không liên quan đến mình liền lạnh lùng bỏ mặc, thế gian này của họ sẽ trở nên bi ai.

Tham gia không phải vì cảm thấy thế gian chỉ có mình làm được, muốn khoe khoang điều gì, muốn chứng minh điều gì, cũng không phải vì đạt được điều gì, chẳng qua là hy vọng cuộc sống thêm chút ấm áp. Đừng đợi đến lúc bản thân bám vào dây thừng nơi vách đá mới thấy sự vô tâm của những người qua đường.

Sau đó Ôn Đình Trạm không nói gì thêm nhưng khoe môi Dạ Dao Quang khẽ cười, cô cảm thấy trên thế gian này người đủ để có thể thực sự lý giải được cô, hiểu được con người thực của cô chỉ có Ôn Đình Trạm. Đối lại một người khác, chỉ sợ cảm thấy cô phô trương thái quá, nhàn rồi thái quá, cái gì cũng muốn chen chân vào.

Quả thật, thế gian này người có năng lực hơn cô nhiều không kể xiết, nhưng nếu cô nghĩ điều này trong lòng thì sẽ bỏ mặc nhiều tai họa rõ ràng có thể giải quyết đơn giản hoặc đợi cái gọi là cao nhân xuất hiện. Không vạ lây người vô tội thì đã đành, nếu có người vô tội bị chết, sẽ trở thành một tổn thương trong trái tim cô, tổn thương này sẽ ảnh hưởng tới tâm tình của cô, do đó ảnh hưởng tới sự tu luyện của cô

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Sợ Vợ

Dạ Dao Quang bước vào mộng đẹp, Ôn Đình Trạm mới khẽ vén chăn lên đi tới trước mặt Dạ Dao Quang, cúi đầu nhìn cô. Có lẽ cô không biết ở trong lòng cậu cô xinh đẹp nhường nào, không phải dung mạo đẹp, con người có nội tâm như cô có lẽ sẽ đều được chiếu sáng. Cậu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, Ôn Đình Trạm lấy hương đã được chuẩn bị ra đốt.

Ngày hôm sau Dạ Dao Quang ngủ rất say, đến giữa trưa mới dậy. Chăn trên chiếc giường nhỏ của Ôn Đình Trạm đã được gấp gọn gàng, ánh sáng căn phòng vô cùng ngăn nắp sạch sẽ. Dạ Dao Quang cũng mặc quần áo rồi thu dọn giường, sau đó đi ra ngoài. Vừa mở cửa phòng liền ngửi thấy mùi thơm mê người, Dạ Dao Quang nhìn thấy Ôn Đình Trạm cùng Tiêu Sĩ Duệ và Tân Đôn ngồi trên bàn trong sân, mà Vệ Truất cùng với Tiêu Phác đang bưng thức ăn trong hộp đựng cơm ra.

“Dạ cô nương mau đi vệ sinh cá nhân, chúng ta chờ cô!” Tiêu Sĩ Duệ vừa thấy Dạ Dao Quang liền gọi.

Dạ Dao Quang đi về phía nhà bếp, rất nhanh đã rửa mặt xong ngồi xuống, nói với Tiêu Sĩ Duệ: “Sau này không cho phép cậu gọi ta là Dạ cô nương nữa, giọng to như vậy, ngày nào đó vì thói quen kêu lớn miệng của cậu thì phải làm sao cho tốt đây?”

“Vậy ta sẽ gọi cậu là Tiểu Khu!” Tiêu Sĩ Duệ cười nói.

“Hai chúng ta không biết ai lớn hơn ai đâu.” Dạ Dao Quang bất mãn trừng mắt.

“Ta sinh ngày Đinh Dậu, tháng Canh Thìn, năm Canh Dần.” Tiêu Sĩ Duệ nói.

Dạ Dao Quang bỗng sửng sốt, chột không nói gì.

“Sao vậy?” Tiêu Sĩ Duệ trợn to hai mắt nói.

“Không phải là cùng tháng cùng ngày cùng năm sinh đó chứ?”

“Đó là ngày mẹ ta nhật được Dạ Dao Quang.” Ôn Đình Trạm lãnh đạm nói.

Dạ Dao Quang không có ngày sinh nhật, nguyên chủ lại biết thời gian mình bị Liễu thị nhật được, cũng nói là không có sinh nhật. Từ đó về sau người nào đề cập chuyện sinh nhật với cô hay tặng quà sinh nhật sẽ khiến cô nhớ đến chuyện đau lòng này, dần dần cho tới giờ không ai dám nhắc đến nữa, nguyên chủ chính là miễn cảm như vậy.

Mà hiện tại Dạ Dao Quang lại không cảm thấy gì cả: “Nếu cùng ngày tháng năm sinh, vậy để cậu ăn hời làm ca ca đi.”

“Đừng, ta gọi cô là tỷ tỷ nhé.” Nếu là ngày đó được nhật được, nhất định là sinh ra trước ngày đó, nếu như ngày đó mới được sinh ra thì rất dễ nhìn ra, cũng sẽ không tồn tại đến chuyện không biết sinh nhật. Hơn nữa nhắc đến chuyện thương tâm của Dạ Dao Quang, Tiêu Sĩ Duệ có chút áy náy.

“Được, người gọi tỷ tỷ cũng được, sau này ta sẽ bảo kê người.” Dạ Dao Quang nói khoác không biết ngượng nói.

Tiêu Sĩ Duệ như hiểu như không, Ôn Đình Trạm không muốn tiếp tục chủ đề nói chuyện này nữa, liền nói: “Mau ăn đi, đây là do trưởng tôn điện hạ dùng mười lượng bạc mua ở tửu lâu ngon nhất phủ thành mang đến, cũng không nên phụ lòng tâm ý của điện hạ.”

“Đúng, đúng đấy. Mau ăn thôi.” Tiêu Sĩ Duệ cũng thông minh nói.

Dạ Dao Quang có chút buồn cười, bây giờ cô không phải tìm thủy tinh, căn bản không cần kiêng kị như thế.

Lại không ngờ sau khi ăn xong, Ôn Đình Trạm thừa dịp Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn có việc phải làm liền kéo Dạ Dao Quang nhẹ giọng hỏi: “Dao Dao, sinh nhật nàng là lúc nào?”

Lúc đầu Dạ Dao Quang còn ngẩn người, rất nhanh phản ứng kịp là hỏi sinh nhật không phải của nguyên chủ, Dạ Dao Quang không biết nên khóc hay cười: “Muội thật sự sinh ngày Đinh Dậu tháng Canh Thìn năm Canh Dần.”

Ôn Đình Trạm nghe xong vô cùng kinh ngạc: “Thật không ngờ trùng hợp như vậy?”

Nói như vậy đây là điều đã được định trước, ý nghĩ khiến trong lòng Ôn Đình Trạm tốt hơn.

“Chàng hỏi sinh nhật muội làm gì?” Hai năm rồi giờ mới hỏi.

“Năm sau nàng đến tuổi cập kê rồi, con gái đến tuổi cập kê sao có thể không tùy tiện lo liệu?” Trước đây Ôn Đình Trạm không hỏi là sợ trong lòng Dạ Dao Quang có khúc mắc. Hai năm này cũng không dám tặng quà sinh nhật, chính là sợ Dạ Dao Quang cảm thấy cậu nhớ đến người cũ nhưng năm sau sẽ không giống vậy nữa. Năm sau đã đến tuổi cập kê, với bất kỳ cô nương nào đều là thời gian quan trọng nhất ngoài việc hôn lễ.

“Như vậy đi....” Tuy nói nhập gia tùy tục nhưng Dạ Dao Quang cũng không thích chuyện rườm rà:

“Có thể bỏ bớt thì bỏ bớt đi, muội không muốn mệt chết đâu.”

“Sau này không cho phép nói đến từ không may mắn.” Ôn Đình Trạm khẽ cau mày.

“Dạ vâng, muội biết rồi, Ôn đại thiếu gia.” Dạ Dao Quang vội vã cam đoan.

“Hai người nói gì mà nhẹ nhàng vậy?” Lúc này Tiêu Sĩ Duệ chạy đến.

“Không nói cho đệ biết.” Dạ Dao Quang cười híp mắt nói.

Tiêu Sĩ Duệ cũng lười dò la: “Được rồi, tối qua không phải tỷ nhìn thấy ma nữ hay sao?”

“Không có.” Dạ Dao Quang thiếu điều muốn đem chuyện tối qua nói ra, có điều chuyện xác chết nữ bị mổ bụng cô không nói, nói không chừng Tiêu Sĩ Duệ sẽ cảm thấy hành vi này không thích hợp.

“Đã không có ma quỷ còn khiến đệ tâm niệm một hồi lâu.” Vẻ mặt Tiêu Sĩ Duệ thất vọng.

“Đừng nóng vội, có một ngày tỷ tỷ sẽ cho đệ nhìn đủ.” Nụ cười của Dạ Dao Quang không có ý tốt nói.

Tiêu Sĩ Duệ rụt cổ lại, hẳn cảm thấy Dạ Dao Quang đang tràn đầy ác ý với hắn nhưng đến khi Dạ Dao Quang thực hiện được lời hứa của cô ngày đó, hắn mới biết thế nào mới là ác ý thực sự!

Ngày hôm sau chính là thời gian chính thức đi học, lúc giờ học bốn người họ đều học lớp Xá Giáp, đây là chia theo thành tích của mỗi người, ngoại trừ Tiêu Sĩ Duệ và Dạ Dao Quang. Môn thứ nhất chính là Tứ thư ngũ kinh (1), Dạ Dao Quang nghe đều thấy hoa mắt váng đầu. Tuy kiến thức của cô không tồi, cũng nghe hiểu nhưng cô không thích nghe. Đương nhiên môn thứ nhất này Dạ Dao Quang vẫn đến học, Dạ Dao Quang tập trung

tinh thần nhìn Hồ phu tử của bọn họ nhưng tinh thần sớm đã treo trên cành cây.

“Ánh mắt em học sinh kia lấp lánh, ắt hẳn có tâm đức, không bằng nói ra để ta tìm hiểu.” Phu tử chỉ thước hết lần này đến lần khác liền chỉ thẳng hướng cô.

Tinh thần Dạ Dao Quang còn đang đi du ngoại, Tiêu Sĩ Duệ phía sau vươn chân đá cô, ánh mắt Dạ Dao Quang mới tập trung liền thấy ánh mắt phu tử phía trước mang theo sự cổ vũ cùng nụ cười hiền hòa nhìn cô.

Sau đó vẻ mặt cô mờ mịt, cô vừa mới nghĩ đến chuyện khác, ai tới nói cho cô biết đang xảy ra chuyện gì đi? Ôn Đình Trạm bên cạnh nhìn Dạ Dao Quang, đang chuẩn bị mở miệng nói, Dạ Dao Quang lại nhanh hơn một bước, vẻ mặt áy náy nói: “Bẩm phu tử, học trò vừa mới thất thần, không cẩn thận nghe phu tử giảng dạy, nguyện chịu trách phạt.”

Hồ phu tử ngược lại nở nụ cười, thỏa mãn gật đầu: “Biết sai nhận sai, rất tốt. Niệm tình trò vi phạm lần đầu, ta sẽ không khiển trách nặng nề. Giờ học hôm nay cũng kết thúc rồi, thời gian còn lại không nhiều, chắc hẳn mọi người cũng mệt rồi. Trò kể chuyện cười đi, khiến cho các học sinh ở đây thả lỏng, chuyện này ta sẽ bỏ qua.”

Ánh mắt mọi người đều mong chờ nhìn về phía Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang nghĩ nghĩ liền hành lễ nói với Hồ phu tử: “Học trò kể câu chuyện đầu tiên đó là “Sợ vợ”. Chuyện kể rằng có một quân chủ của một đất nước muốn tìm người tài, yêu cầu có tài năng, dũng mãnh lại không sợ vợ. Thế nhưng quân chủ nói: “Sợ vợ đứng bên trái, không sợ vợ đứng bên phải, đa số mọi người đều đứng bên trái, chỉ có một người cao to lực lưỡng đứng bên phải. Quân chủ cực kỳ vui vẻ hỏi hẵn nguyên do, hẵn nói: Phu nhân cản dận, không được phép chen vào chỗ đông người.”

Dạ Dao Quang nói xong, học đường im lặng vài giây chợt nổ ra tràng cười.

(1) Tứ thư: Đại Học, Trung Dung, Luận ngữ, Mạnh Tử. Ngũ kinh: kinh điển Nho giáo: Thi, Thư, Dịch, Lễ, Xuân Thu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Hạ Độc

Tiêu Sĩ Duệ cười vui không ai bằng, cười đến đau cả bụng. Buổi sáng cười chưa đủ, trưa ăn cơm lại cười không ngừng: “Ha ha.... Doãn Hòa, huynh nghe có hiểu thâm ý của Dao tử tử hay không?”

Ánh mắt Ôn Đình Trạm sắc lạnh nhìn Tiêu Sĩ Duệ, không nói gì.

“Dạ cô nương có thâm ý?” Tần Đôn là một bảo bối ngoan.

Vẻ mặt Tiêu Sĩ Duệ ghét bỏ: “Sao cậu lại thi vào được học viện vậy?”

“Ta đứng thứ hai trong tú tài Thái Nguyên Tịnh Châu.” Tần Đôn trịnh trọng trả lời, cách án mạng chỉ có một bước ngắn.

“Nước đổ đầu vịt.” Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy không có cùng tiếng nói với Tần Đôn.

“Dao tử tử lấy quân vương làm ví dụ, quân vương trước đó nói là đứng hai bên trái phải nhưng hăn lại chỉ nhớ lời của phu nhân mình là không được chen vào chỗ đông người, hoàn toàn quên đi mệnh lệnh của quân vương.”

“Trời đất, quân sư, người thân, thầy, quân sư đứng trước người thân, lại có thể không để ý đến lệnh vua?” Tần Đôn lời lẽ đúng nghĩa.

Tiêu Sĩ Duệ chợt thấy buồn chán vô vị, cái này chỉ là lời nói đùa mà thôi, hăn cũng nhờ vào đó mà chế giễu Ôn Đình Trạm nhưng tên không biết gì này lại không hiểu tình yêu nam nữ, thật đúng là vô vị! Thế nhưng nhiều

năm sau đó, Tiêu Sĩ Duệ tuyệt không ngờ rằng người thực sự sợ vợ trong số bọn họ lại là tên nhóc này. Mỗi lần đáng dấp của vợ tên nhóc này xuất hiện trước mặt, hẳn đều đem những câu nói ngày hôm nay trả lại cho Tần Đôn.

Buổi sáng ba tiết thì một tiết học một trăm lẻ năm phút, đối với Dạ Dao Quang mà nói quả thực là không thể nhịn được, buổi chiều có đánh chết cô cũng không muốn đi học. Một người thì vui đầu trong xá, sau khi Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ nghỉ trưa thì lại đi học. Dạ Dao Quang vốn đang khò khò ngủ say lại bị một tiếng bước chân rất nhỏ đánh thức, cô bỗng mở mắt, tai giật giật.

“Thì ra là cao thủ!”

Dạ Dao Quang lấy ra Tử Linh châu, hai tay vận khí, khí ngũ hành nhỏ như sợi tóc bay ra. Tử Linh châu xoay quanh lơ lửng trong không trung, chuyển động nhanh chóng biến thành một mảnh trong suốt, nháy mắt khiến toàn bộ bóng căn nhà hiện ra. Dạ Dao Quang nhìn thấy một nam nhân mặc áo hộ vệ trường màu xám bước nhanh vào phòng Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ, đi thẳng đến phòng ngủ dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, sờ qua chần dệm của Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn một lần, sau đó lại mở hai tủ quần áo.

Cuối cùng cũng không tìm được, hẳn xoay người đi ra sân nhún người rời đi. Dạ Dao Quang không tiếng động xoay người bay ra ngoài cửa sổ, tỏa ra khí ngũ hành yểm hộ chính mình. Theo dõi từ xa, tên hộ vệ này lại rời khỏi học viện, đi đến căn nhà ở đường Quan Vân, căn nhà cách Dao phủ của Dạ Dao Quang chỉ ba căn nhà, trên căn nhà có hai chữ Châu phủ. Dạ Dao Quang mới vừa quay người lên vào nhà liền phát hiện trong nhà đã có mấy trận lớn, nếu như cô xông vào cũng chưa chắc có thể phá, lại đánh rần động cỏ.

Hơn nữa phá trận này xong cũng không kịp nghe trộm được cái gì, vì vậy Dạ Dao Quang chỉ có thể lui về đợi ở bên ngoài. Ước chừng thời gian qua nửa chén trà, tên hộ vệ kia mới ra ngoài, sau đó quay trở về học viện,

nói cảm ơn với tên hộ vệ giúp hẩn túc trực, lại bắt đầu tuân thủ nghiêm ngặt chức trách.

Dạ Dao Quang yên lặng không tiếng động về đến viện, cô cũng không vào phòng của Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn. Nhìn sắc trời không còn sớm liền chuẩn bị nguyên liệu làm bữa tối, chuẩn bị được phân nửa thì ba người Ôn Đình Trạm mang theo bốn thư đồng trở về. Khi các học viên lên lớp thì thư đồng có thể đứng bên ngoài dự thính, Vệ Truất chính là cần thời gian học hỏi kiến thức, Dạ Dao Quang hiển nhiên không can thiệp đến hẩn.

Bốn thư đồng vội vàng làm giúp, rất nhanh liền chuẩn bị xong cơm nước bưng lên bàn. Lúc ăn cơm ba người vừa nói vừa cười, Dạ Dao Quang cũng cùng tham gia, sắc mặt không chút thay đổi. Đợi đến khi ăn cơm xong, Dạ Dao Quang đẩy bốn thư đồng đi, mới cùng Ôn Đình Trạm vào phòng của Tiêu Sĩ Duệ.

“Hôm nay mọi người đi học, có người lên vào trong viện chúng ta.”
Dạ Dao Quang vào phòng liền nói:

“Chỉ vào phòng ngủ của hai người. Ta vẫn luôn theo dõi, dường như hẩn đang tìm thứ gì đó, lật hết giường chiếu cùng tủ quần áo của hai người.”

Tiêu Sĩ Duệ biến sắc, Tần Đôn sợ hãi đứng lên. Bọn họ vội vã vào phòng ngủ lại thấy không khác gì so với lúc họ rời đi, giũ chăn ra cũng không thấy gì, mở tủ quần áo của từng người nhìn lại một lượt cũng không phát hiện ra điều gì, hai người mới thở dài một hơi.

“Không có gì cả.” Tần Đôn lắc đầu.

“Ta theo dõi hẩn cũng không thấy thả gì cả.” Dạ Dao Quang gật đầu:

“Có điều người kia là hộ vệ của học viện, nhưng sau khi lục lợi phòng của các người liền đi đến Châu phủ ở phố Quan Vân. Châu phủ bày mầy

trận pháp, ta không thể hành động thiếu suy nghĩ. Ta cũng không biết hấn vào phủ làm gì nhưng ước chừng nửa chén trà liền đi ra, có lẽ là đi báo cáo.”

“Đệ sẽ phái người đi điều tra Châu phủ.” Tiêu Sĩ Duệ bình thường tùy tiện câu thả, kỳ thực trong lòng lại rất thông minh, đó chẳng qua chỉ là hình tượng mà thôi. Chuyện này hấn đã rất rõ là vì hấn mà đến, Tần Đôn chẳng qua chỉ là người bị hại.

“Nếu đây chỉ là sợ bóng sợ gió vậy cứ bỏ đi, ta đi ôn bài.”

Trưa nay Tần Đôn có lẽ được tiên sinh giao cho không ít nhiệm vụ, bài học sáng mai phải ôn tập trước.

Đang lúc mọi người chuẩn bị rời đi, Ôn Đình Trạm vẫn không mở miệng đi lên trước. Cậu đưa tay sờ lên chăn đệm, khăn trải giường, gối đầu của hai người họ, còn mở hai tủ quần áo sờ sờ. Cuối cùng cúi đầu ngửi tay mình, lại nhẹ nhàng vuốt ve mấy đầu ngón tay.

“Trạm ca, sao vậy?” Lúc này Ôn Đình Trạm mới cử động khiến cho bọn người Dạ Dao Quang trong lòng bồn chồn, nhất định Ôn Đình Trạm đã phát hiện ra cái gì đó mới lộ ra bộ dáng suy nghĩ sâu xa như vậy.

“Hai người thay hết toàn bộ chăn đệm, gối đầu, khăn trải giường đi, quần áo trong tủ cũng vứt đi, lát nữa ta sẽ tìm hương đốt trong phòng.” Ôn Đình Trạm sắc mặt nghiêm túc phân phó.

“Ý của chàng là...” Đám người Dạ Dao Quang đại khái hiểu được ý tứ của Ôn Đình Trạm, có người hạ độc trong chăn đệm của Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn, hơn nữa là một loại độc được không màu không mùi.

“Ừm.” Ôn Đình Trạm gật đầu:

“Ta còn không biết là cái gì nhưng nhất định có điểm khác thường. Chuyện này không nên nói toạc ra, hai người xử lý cẩn thận một chút, ta giữ lại một bộ quần áo của Sĩ Duệ.”

“Chúng ta biết rồi.” Sắc mặt Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn căng thẳng.

Những vật dụng trên giường của hai người đều để trong tủ quần áo, chỉ sợ cũng không thể dùng được nữa. Cũng may Dạ Dao Quang bởi vì con gái, “người thân” cũng đã đến thăm, chỉ sợ vào thời gian đặc biệt không cẩn thận làm bẩn nên đã chuẩn bị rất nhiều, có mấy cái mới chưa dùng tặng cho bọn họ mỗi người một bộ. Còn về quần áo Tiêu Sĩ Duệ hẳn tự nhiên sẽ có cách, có thể lạng lẽ làm lại lần nữa.

Về đến phòng ngủ của mình, Ôn Đình Trạm cẩn thận ngửi quần áo của Tiêu Sĩ Duệ, cuối cùng chọn lấy một chỗ xé, gọi Tiểu Quai Quai ra, cột vào chân Tiểu Quai Quai.

“Chàng muốn Mạch đại ca giúp?” Dạ Dao Quang lập tức hiểu dụng ý của Ôn Đình Trạm.

“Ngoại trừ người chế độ, sợ rằng chỉ có Mạch đại ca mới biết.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Sai Cũng Khiến Cho Nó Trở Thành Đúng

Dạ Dao Quang đưa tay ra cầm lấy đồ vật trong tay Ôn Đình Trạm ngửi một chút, là một người tu luyện ngũ hành, đương nhiên cô không ngửi được mùi gì ngoài mùi xà phòng: “Chàng chắc chắn bị hạ độc?”

“Trời sinh ta khứu giác hẳn cảm hơn so với người thường, quần áo này có mùi hạch đào thoang thoảng.” Ôn Đình Trạm nói vô cùng chắc chắn.

“Mới vừa rồi lúc hai người bọn họ rũ chân đệm ra, ta thấy được một loại phấn trắng không giống bụi.”

Được rồi, Dạ Dao Quang nghĩ thầm, người này ngay cả những quyển sách nhỏ mà cô cảm thấy chẳng có gì khác nhau cũng đều có thể liếc mắt một cái liền phân biệt ra được, khác hẳn với mắt của người thường. Chân đệm để cả ngày đương nhiên sẽ có một chút bụi, có lúc nhìn bằng mắt thường không thấy, có khi ở dưới ánh sáng lại thấy được nhưng cô rũ không biết bao nhiêu lần, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghiên cứu xem những thứ bụi bặm nhỏ bé kia có gì khác nhau.

“Nếu đúng như chàng nói, vậy xem ra là nhắm vào Tiêu Sĩ Duệ rồi.” Dạ Dao Quang cảm thấy ở cùng nhà với Tiêu Sĩ Duệ cũng đồng nghĩa với việc gặp phải phiền phức lớn, chuyện này đương nhiên có liên quan đến hoàng gia. Nhưng quả thật Tiêu Sĩ Duệ làm người không tệ, bọn họ sống chung cũng rất vui vẻ. Nghĩ tới đây, Dạ Dao Quang liền nói:

“Trạm ca, chàng nói cho muội xem hoàng gia có những người nào.”

Dạ Dao Quang nằm trên giường của mình, mở to mắt nhìn nóc nhà. Cô cảm thấy nếu đã định xen vào chuyện này, trong lòng cũng nên sớm chuẩn bị một chút, thực ra đây cũng là chuyện sớm hay muộn. Dù sao sau này Ôn Đình Trạm muốn bước chân vào quan trường, mặc dù là một pháp sư không muốn giao thiệp cùng hoàng gia, bất luận là giúp cũng tốt, hại cũng đành, đều quá mức gò bó. Nếu sơ ý một chút làm thay đổi vận nước thì họa phúc khó mà biết trước được.

“Hiện nay hoàng đế có sáu người con trai, người vừa mới được sắc phong thái tử cách đây không lâu chính là con trai thứ. Ngoài ra còn có tam hoàng tử Vĩnh An Vương, tứ hoàng tử Quảng An Vương, thất hoàng tử Bình An Vương, bát hoàng tử Ninh An Vương, cửu hoàng tử Phúc An Vương. Thái tử điện hạ đứng thứ năm...” Ôn Đình Trạm lên tiếng.

Đương kim hoàng thượng đăng cơ đã được hai mươi năm, cũng được xem là một minh quân. Mặc dù thay đổi một vài tước vị nhưng không chém giết trọng thần trong triều đình, thưởng phạt cũng xem như rõ ràng, quản lý chặt chẽ. Ngoại trừ mấy lần xảy ra nạn hạn hán còn lại cũng không có quá nhiều thiên tai, biên cương cũng không bị quân địch quấy nhiễu.

Thế nhưng trong lòng mỗi vị hoàng đế luôn có một hồng nhan tri kỉ, mà hồng nhan tri kỉ của đương kim thánh thượng chính là biểu muội thanh mai trúc mã của ông ta, cũng là hoàng hậu. Nhưng có lẽ bởi vì vị hoàng hậu này có được quá nhiều thứ, xuất thân giàu sang, cha mẹ che chở, huynh đệ nuông chiều, từ nhỏ bên cạnh còn có một vị thái tử ca ca hết lòng yêu thương cho nên trời cao ghen tị hồng nhan. Ba mươi năm trước bà gả cho hoàng đế khi đó vẫn còn là thái tử thì hai năm sau liền khó sinh mà qua đời, sinh ra thái tử trước. Vị thái tử này bởi vì được sinh ra không thuận lợi cho nên thân thể vô cùng yếu đuối, mười hai năm trước đã đổ bệnh mà qua đời, để lại một đứa bé chính là Tiêu Sĩ Duệ. Tiêu Sĩ Duệ chính là đích hoàng tử tôn. Hoàng đế cũng rất thiên vị, Tiêu Sĩ Duệ chính là cháu của đích thân, đó là huyết mạch duy nhất mà bà để lại cho ông ta, đương nhiên là

ngâm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ ngã. Tiêu Sĩ Duệ từ nhỏ đã phải sống trong nguy hiểm cận kề, năm bốn tuổi suýt nữa mất đi mạng nhỏ. Vĩnh Phúc Hầu đã ra tay cứu hãn, cũng chính vì thế mà hoàng đế rất ưu ái.

Sau khi khỏi bệnh Tiêu Sĩ Duệ liền xin đi đến quân doanh, hoàng đế làm cách nào cũng không thể ngăn cản được hãn. Vào ngày hãn rời kinh, ông ta đã mượn một lý do bắt tất cả hoàng tử của mình quý ở kim điện suốt một ngày, khi ấy ngũ hoàng tử nay chính là thái tử điện hạ thân thể không tốt suýt chút nữa đã mất mạng.

Hiện giờ ghế Trung cung đang để trống. Từ khi mẹ đẻ của thái tử cũng chính là hoàng hậu kế nhiệm qua đời, hoàng đế liền tuyên bố về sau sẽ không lập hoàng hậu nữa khiến cho hậu cung phi tần rảnh rỗi sinh ra không ít tâm tư, nhưng vẫn không thể trở thành hoàng hậu, phải mưu cầu Thái hậu cho nên gia tộc của những hoàng phi có con trai đều không thiếu âm mưu quỷ kế.

Cũng may bất kể là Trung sách lệnh đại nhân phụ thân của Thái hậu, hay là Chủ đế sư - vi sư của hoàng đế - cũng đều không có con gái vào cung làm phi, lại không có quan hệ thân thích với những phi tử có con trai cho nên trong triều hoàng đế rất trọng dụng hai người bọn họ.

“Thái tử lập gia thất đến nay đã bảy năm vẫn chưa có con.” Ôn Đình Trạm sau khi nói xong bất ngờ thêm vào một câu.

Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút mới nói: “Nói cách khác thái tử không thể là người đứng sau chuyện này.”

“Hãn quá nhân từ cho nên bệ hạ mới lập hãn làm thái tử.” Trong giọng nói Ôn Đình Trạm mang một chút thâm ý.

Có phải là vì Tiêu Sĩ Duệ, hoàng đế đã sủng ái hãn đến một cảnh giới khác. Từ việc Tiêu Sĩ Duệ rời kinh đi đến quân doanh mà nói, hoàng đế trong lòng không vừa ý, ông ta cho rằng chính những hoàng tử này đã ép

đứa cháu mà ông ta yêu mến bỏ đi, không tìm ra kẻ nào đã hạ độc thủ với Tiêu Sĩ Duệ cho nên dưới cơn nóng giận liền phạt tất cả hoàng tử, cứ thế giận cá chém thớt, vô cùng tự do phóng khoáng. Chỉ sợ bọn họ hận Tiêu Sĩ Duệ, nhưng dường như chính ông ta cũng biết điều đó cho nên đã chọn ra một thái tử lương thiện, ông ta cho rằng đứa con trai này sẽ không để cho cháu trai bảo bối của mình chịu khổ.

“Lòng người luôn thiên vị.” Dạ Dao Quang cảm thán một câu, ai cũng đều bất công.

Ôn Đình Trạm nghiêng người, gối lên cánh tay đối mặt với Dạ Dao Quang: “Lẽ nào là vậy, thái tử quá nhân từ căn bản không thể làm vua, bệ hạ anh minh nhưng cố ý lấy lý do lập con đích làm thái tử. Nàng có biết mẹ đẻ của thái tử được lập làm hoàng hậu khi nào không? Chính là vào năm thứ hai sau khi thái tử trước qua đời, mẹ đẻ của thái tử bất kể là gia tộc, dung mạo hay sủng ái của hoàng đế đều kém một bậc.”

“Chàng là nói, bệ hạ bởi vì thái tử cho nên mới lập hoàng hậu ư?” Dạ Dao Quang trong nháy mắt liền kịp phản ứng, cục diện này thật lớn.

Nói như vậy, hoàng đế từ lâu đã sắp xếp tốt cho Tiêu Sĩ Duệ. Thái tử trước vừa mới qua đời, ông ta liền lập mẫu phi của một nhi tử thân thể không tốt làm hoàng hậu, rồi đi sự chú ý đối với Tiêu Sĩ Duệ. Đến khi Tiêu Sĩ Duệ trưởng thành, hoàng đế liền lập lễ sắc phong thái tử khiến cho ánh mắt của mọi người đều đặt trên người thái tử. Thái tử thân thể không tốt xem chừng còn không sống lâu bằng hoàng đế, đợi thêm năm sáu năm nữa, khi đó Tiêu Sĩ Duệ đã hoàn toàn trưởng thành, đến lúc đó nếu như ghế thái tử lại trống, vậy ông có thể danh chính ngôn thuận sắc lập hoàng thái tôn.

Hoàng đế tính toán tốt như vậy nhưng ông ta không phế đi tất cả nhi tử của mình, luôn có một số hoàng tử đầu óc tương đối linh hoạt, tâm tư tương đối kín đáo, biết nhìn người cho nên sớm muốn loại trừ Tiêu Sĩ Duệ.

“Ai da, chàng còn chưa làm quan mà đã rơi vào vòng xoáy này rồi.”
Dạ Dao Quang than nhẹ một tiếng.

“Sớm muộn gì cũng rơi vào, vào sớm một chút còn có thể thăm dò được bọn họ.” Ôn Đình Trạm cười nói.

“Nói như vậy, chàng thực sự coi trọng Tiêu Sĩ Duệ?” Dạ Dao Quang nhướng mày, dựa vào sự nhìn nhận của cô, đứng ở hàng cuối cùng cũng có thể lật thuyền trong mương.

“Nàng lo lắng ta chọn sai vị trí?” Đôi mắt đen nhánh của cậu lóe lên ánh sáng nhạt.

“Nàng yên tâm, ta sẽ không đứng sai, bởi vì cho dù là sai, ta cũng có thể khiến nó trở thành đúng!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Không Nỡ

Có những người nói chuyện hùng hồn, người ta sẽ cảm thấy họ huênh hoang nhưng có những người chỉ bình thản nói vài câu, người ta liền cảm thấy họ thực sự có thể tay nắm càn khôn. Dạ Dao Quang tin rằng Ôn Đình Trạm là loại người thứ hai.

Cô không nói gì thêm, chỉ nằm bên cạnh cười nhẹ nhìn Ôn Đình Trạm, rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau khi trời vừa sáng cô liền bắt đầu tu luyện, sau đó đi đến phòng bếp làm đồ ăn sáng. Sau khi cùng Vệ Truất làm xong bữa sáng, mấy người Ôn Đình Trạm cũng vừa luyện công xong.

Ăn xong, bốn người cùng nhau đi đến trường học, tiết đầu tiên của hôm nay là Sử học. Ở cổ đại giờ có thói quen thảo luận về chế độ, thông thường khi phu tử nói về một địa phương nào đó đột nhiên cao hứng sẽ để cho mọi người thảo luận, hơn nữa còn khuyến khích tất cả học trò phát biểu ý kiến của mình. Đối với Sử học, Dạ Dao Quang cảm thấy tốt hơn Tứ thư ngũ kinh rất nhiều, có sự dạy dỗ hôm qua, cô liền nghiêm túc nghe coi như tôi luyện kiên nhẫn.

Vào buổi trưa sau giờ học, dùng xong cơm, Tiêu Sĩ Duệ liền hỏi: “Dao tỷ, tỷ định sẽ theo ta đi học sao?”

Về mặt Tiêu Sĩ Duệ đầy mong đợi, hẳn biết Dạ Dao Quang là người tu luyện, hẳn rất muốn nhìn một chút thân thủ của cô. Hiện tại ngay cả Ôn Đình Trạm hẳn cũng không đánh lại cho nên rất muốn biết Dạ Dao Quang võ công cao hơn Ôn Đình Trạm sẽ có tu vi như thế nào, buổi chiều hẳn học Dịch học và đánh cờ.

“Đệ dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta có cảm giác đệ đang có ý đồ gì đó?” Dạ Dao Quang mặt đầy cảnh giác nhìn Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ lập tức che trái tim nhỏ bé của mình lui về phía sau một bước: “Dao tử, sao tử có thể nghi ngờ ta như vậy?”

“Được rồi, đừng đùa nữa, chiều nay ta không đi học.” Dạ Dao Quang nhìn qua bố cục của sân nhỏ.

“Ta định bày một trận pháp ở trong viện của chúng ta để đề phòng có người lẻn vào lúc chúng ta không có ở đây.”

“Bày binh bố trận?” Tiêu Sĩ Duệ cùng Tần Đôn hai mắt tỏa sáng. Tiêu Sĩ Duệ nói:

“Vậy chiều nay ta cũng không đi học, ta muốn ở lại xem tử bày trận pháp.”

Hắn đã xem qua rất nhiều binh thư, những thứ đó đều là trận pháp trong cổ thư, hắn đã nhớ như in trong lòng. Lúc này hắn chỉ muốn có làn gió mới mẻ truyền vào nên hắn đã lựa chọn Dịch học làm môn phụ. Nhưng vừa mới học đều là những bài căn bản nhằm chán, nếu không phải sợ sau này không hiểu rõ, Tiêu Sĩ Duệ cũng không muốn học. Mỗi ngày chịu đựng nghe phụ tử giảng bài, thật khó khăn mới gặp được lúc Dạ Dao Quang muốn bày trận pháp, đương nhiên là muốn ở lại xem.

“Đúng đúng, ta sẽ bảo Tần Tam đi xin nghỉ học.” Tần Đôn cũng muốn ở lại xem.

“Tất cả đều phải đi học.” Không đợi Dạ Dao Quang lên tiếng, Ôn Đình Trạm liền nói rồi xoay người nói với Dạ Dao Quang:

“Trong viện của chúng ta không cần bày trận.”

“Vì sao?” Trên đầu ba người đều là dấu chấm hỏi.

“Hiện nay Sĩ Duệ đã bị người khác để mắt tới, người nọ nếu cho là đã thuận lợi thì sẽ không tùy tiện ra tay lần nữa.” Ôn Đình Trạm kiên nhẫn giải thích.

“Hôm qua nàng nói nàng đã đuổi đến một căn nhà ở đường Quan Vân, trong nhà đối phương có mấy trận pháp lớn. Nói như vậy trong số họ cũng có người đồng đạo với nàng, bây giờ chưa phải là thời điểm nàng bộc lộ, chúng ta phải ẩn núp trong bóng tối.”

Nếu muốn hại Tiêu Sĩ Duệ, đương nhiên sẽ phải điều tra người ở cùng nhà với hắn. Danh tiếng của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ở quan phủ đều không rõ ràng, người biết thân phận của Dạ Dao Quang đều là những người thân thiết, cũng sẽ không tra xét. Hơn nữa, Ôn Đình Trạm đã chuẩn bị chu toàn cho Dạ Dao Quang đổi thân phận, bọn họ tới học viện nhưng bề ngoài thì Dạ Dao Quang vẫn ở nhà. Nơi này bọn hắn không có cách nào dò xét, như vậy đành phải đi tra xét Dạ Thiên Khu. Ôn Đình Trạm rất tự tin, cho dù hoàng đế có phái người đi điều tra thì người tên Dạ Thiên Khu này cũng thực sự tồn tại, đồng thời mọi thứ đều được ghi chép.

Cho nên cậu phải giấu Dạ Dao Quang ở một nơi bí mật làm con bài cuối cùng mới có thể ngăn cản đối phương ra tay hiểm ác.

Mặc dù Dạ Dao Quang cũng cảm thấy Ôn Đình Trạm nói rất có lý: “Nhưng nếu như không bày trận pháp, lỡ đối phương nhân lúc trời còn sớm len vào viện của chúng ta thì sao? Nếu là một người còn có thể đối phó được, nhưng mà kẻ địch không chỉ có một, chắc gì không có người thứ hai thứ ba...”

Nghe vậy Ôn Đình Trạm liền cười vô cùng ấm áp: “Nàng đem Kim Tử đến đây trông nhà không phải là được sao.”

Bởi vì học viện cấm mang theo động vật còn sống cho nên Dạ Dao Quang không mang theo Kim Tử đến học viện, vì vậy nó đã náo loạn một trận. Bây giờ bọn họ đã đi vào học viện một cách thuận lợi, gọi Kim Tử đến lần nữa cũng được, để cho nó lặng yên không tiếng động đi vào học viện.

“Được rồi, mọi người đi học đi, ta đi tìm Kim Tử đến đây.” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Tỷ để cho con thần Hầu đó trông nhà sao?” Là con cháu trong hoàng thất Tiêu Sĩ Duệ đương nhiên biết thần Hầu. Khi còn ở trong quân doanh, hắn đã từng gặp qua thần Hầu của Dạ Dao Quang. Thần Hầu này chỉ có thể gặp không thể cưỡng cầu, dù là hoàng gia cũng đặt nó ở vị trí cao quý, vậy mà Dạ Dao Quang lại để cho nó trông nhà.

“Sai rồi, không phải ta để cho nó trông nhà, mà là bảo vệ nhà.” Dạ Dao Quang cao giọng giải thích.

Tiêu Sĩ Duệ còn muốn nói gì đó nhưng Ôn Đình Trạm đã kéo hắn ra ngoài. Dạ Dao Quang không định ra ngoài đi loanh quanh vào buổi chiều, hơn nữa mặt trời cũng rất độc. Cô quét dọn quanh sân một chút, thuận tiện giúp mấy người bọn họ dọn dẹp phòng. Đối với Tiêu Sĩ Duệ cùng Tần Đôn cô chỉ dọn dẹp thư phòng cho bọn họ, phòng ngủ chính là không gian riêng của họ, hơn nữa cô còn là con gái.

Sau khi dọn dẹp xong phòng ở, Dạ Dao Quang liền sửa sang lại phòng bếp. Những đồ đạc trong phòng bếp cô đã sớm nhìn không thuận mắt, chỉ là không kịp thay đổi, dù sao bây giờ cô cũng có thời gian, vừa hay lại cảm thấy hứng thú.

Thật ra tủ đựng chén đĩa đã được đóng vào trên tường, cộng thêm bếp lò cũng cố định, những chỗ có thể thay đổi cũng không nhiều nhưng cũng may chum nước không phải là dẫn nước từ ngoài vào, mà cần phải đi gánh nước cho nên không xây trực tiếp ở trong phòng. Đó là một chum nước lớn,

Dạ Dao Quang xem qua bố cục của căn nhà, chậu nước quả thực không thích hợp để ở chỗ này. Cô nhìn qua một lượt cũng chỉ có vị trí của chum gạo là thay đổi được cho nên Dạ Dao Quang liền đổi vị trí hai cái chum này.

Sau khi thu dọn xong cũng vừa lúc đến giờ nấu cơm tối, cô vừa lấy nguyên liệu nấu ăn ra còn chưa kịp làm gì thì đám người Ôn Đình Trạm đã đi vào trong sân. Mọi người cùng nhau làm cơm, chưa tới nửa giờ liền có ngay thức ăn nóng hổi.

Ăn xong cơm tối mọi người liền tập trung ở trong sân trò chuyện. Sắp đến tết Trùng Dương, ngày hôm đó học viện cũng được nghỉ, ai cũng được tham gia các hoạt động của học viện, vì chuyện này mà mọi người thảo luận kịch liệt.

“A...” Khuôn mặt Tiêu Sĩ Duệ bỗng nhiên biến sắc, kêu lên một tiếng.

Mọi người nhìn qua liền thấy hắn đang đưa tay che ngực, Tần Đôn ở gần hắn nhất vội hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Không sao cả, ta bỗng nhiên cảm thấy ngực hơi đau một chút.” Tiêu Sĩ Duệ xoa xoa ngực, cười nói.

Dạ Dao Quang phảng phất nhìn thấy giữa ấn đường của hắn có một vết đen khế động hai cái, lúc này mặt cô liền biến sắc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Bảy Tắc Đoạn Hồn Châm

Dạ Dao Quang bước nhanh đến phía trước dùng một tay đẩy Tần Đôn ra, sau đó túm lấy cổ áo Tiêu Sĩ Duệ. Ôn Đình Trạm và mọi người nhìn thấy cảnh này lập tức sững sờ.

Tiêu Sĩ Duệ gắt gao bảo vệ sự trong sạch của mình, nắm chặt vạt áo hét lên: “Tỷ làm gì thế, nam nữ thụ thụ bất thân, tỷ không nên làm chuyện xằng bậy, ta cũng sẽ không đi vào khuôn khổ đâu...”

“Im miệng!” Dạ Dao Quang lạnh lùng quát lên một tiếng.

Ngày thường Dạ Dao Quang vui cười hay tức giận thì đều rất hoạt bát, không giống một nữ nhân nhưng bọn họ đã ở chung lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nét mặt lạnh lùng của Dạ Dao Quang. Tiêu Sĩ Duệ lập tức kinh hãi thả lỏng lực, Dạ Dao Quang liền kéo y phục của hắn ra. Tiêu Sĩ Duệ đã từng rèn luyện trong quân doanh nên da thịt không trắng trẻo cho lắm nhưng cũng không tím là đen, ánh mắt của Dạ Dao Quang rơi vào lồng ngực của hắn.

Tiêu Sĩ Duệ cũng cúi đầu nhìn xuống ngực, hắn thấy một chấm đỏ trên ngực mình bị lộ ra lập tức xấu hổ đỏ mặt nhưng lực của Dạ Dao Quang quá mạnh khiến cho hắn không thoát được. Hắn lập tức hét lên với Ôn Đình Trạm: “Doãn Hòa, huynh mau quản vợ của huynh đi! Huynh nhìn vợ huynh sàm sỡ ta như vậy mà cũng để im sao?”

Ôn Đình Trạm vô cùng tức giận, tuy cậu biết Dạ Dao Quang làm vậy nhất định là có nguyên nhân nhưng cậu có thể chịu đựng những hành vi

thất thường của Dạ Dao Quang không có nghĩa là cậu chịu đựng được khi thấy Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm thân thể của người nam nhân khác, cho nên khi Tiêu Sĩ Duệ vừa nói xong lập tức phải hứng chịu ánh mắt sắc bén như dao găm của Ôn Đình Trạm.

Tiêu Sĩ Duệ ngượng ngùng ngậm miệng lại, Dạ Dao Quang nhìn về phía hai người: “Mọi người tới đây xem một chút!”

Ôn Đình Trạm và Tần Đôn đến gần, Dạ Dao Quang chỉ vào cơ thể Tiêu Sĩ Duệ: “Có thấy không, nơi này có hai điểm...”

“Có hai điểm?” Tần Đôn cúi đầu chăm chú nhưng vẫn không nhìn thấy.

Ôn Đình Trạm thì không như vậy, cậu chỉ nheo mắt nhìn qua đã thấy được hai điểm đen rất nhỏ, cậu lên tiếng hỏi: “Đây là cái gì?”

“Hả? Thật sự có sao?” Nghe xong lời nói của Ôn Đình Trạm, Tiêu Sĩ Duệ nghiêm túc dụi mắt nhìn lại nhưng vẫn không thấy gì, lập tức sắc mặt tái nhợt.

Dạ Dao Quang buông Tiêu Sĩ Duệ ra, nhìn thấy Tiêu Sĩ Duệ vội vàng chỉnh lại vạt áo, Dạ Dao Quang khẽ hỏi: “Đây là lần thứ hai đệ đau đớn như vậy đúng không?”

“Hả?” Tiêu Sĩ Duệ ngăn người ra, cuối cùng gật đầu: “Đúng, ba tháng trước lúc ở trong cung ta cũng từng bị đau như vậy!”

Lần trước cũng không đau dữ dội như thế này, tuy có xảy ra nhưng lại chỉ đau trong thời gian rất ngắn. Lúc đó hắc đang cùng hoàng gia gia dùng bữa, bởi vì hắc nhú mày lại nên hoàng gia gia còn tưởng hắc bị khó chịu chỗ nào, lập tức truyền ngự y tới khám. Mấy ngự y thay phiên nhau bắt mạch rất nhiều lần đều đảm bảo hắc không có chuyện gì thì hoàng gia gia mới yên tâm.

“Lần tiếp theo đau đớn sẽ là nửa tháng nữa...” Dạ Dao Quang nói.

“Ta bị bệnh gì sao?” Tiêu Sĩ Duệ vội vã hỏi, không phải hấn sợ chết mà bởi vì hấn chính là hy vọng của mẫu phi và hoàng gia gia. Nếu như hấn có chuyện gì xảy ra chỉ sợ hai người họ sẽ rất đau lòng, cho nên vì bọn họ hấn nhất định phải sống thật tốt.

“Đệ không bị bệnh, đệ bị người ta dùng tà thuật!” Ánh mắt Dạ Dao Quang có chút đăm chiêu:

“Đây là bảy tắc đoạn hồn châm, là một loại vu thuật. Đệ nghĩ lại xem có phải ba tháng trước đệ đã từng chảy rất nhiều máu hay không?”

“Đúng, ta nhận được tin hoàng gia gia sinh bệnh nên vội vã chạy về kinh thành, trên đường lại bị người ta chặn giết nhưng may mắn trốn thoát, chỉ có điều bị thương nặng...” Sắc mặt Tiêu Sĩ Duệ lập tức thay đổi, ngay cả ánh mắt của hấn cũng mang theo vẻ bừng tỉnh đại ngộ, khí thế hoàng tộc trên người hấn lập tức bạo phát.

“Sau đó thì sao? Đệ trị thương ở đâu?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Lúc đó ta trị thương ở một nông gia...” Ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ lạnh lẽo.

“Ý của tỷ là có người cố ý đuổi giết ta, sau đó đẩy ta vào nông gia đó mà gia đình kia chính là kẻ địch của ta?”

“Có thể sắp xếp chi tiết đến vậy thì cái mạng nhỏ này của đệ đã sớm không giữ được!” Dạ Dao Quang liếc mắt một cái:

“Đệ để cho người của đệ đi thăm dò một chút, nếu ta không đoán sai thì gia đình kia đã bị đệ liên lụy, nói không chừng đã bị diệt môn. Sau này nếu đệ lại tiếp tục bị thương thì hãy nhanh chóng xử lý vết máu, sau đó

đem thiêu hủy toàn bộ dụng cụ cầm máu đi, nếu không có máu của đệ thì bọn họ không thể thi triển loại tà thuật này được!”

“Rốt cục là tà thuật gì?” Tần Đôn có chút khẩn trương. Đây chính là hoàng trưởng tôn, nếu như hấn xảy ra sơ suất gì thì coi như bọn họ vô tội, bệ hạ cũng sẽ đem bọn họ chôn cùng.

“Bảy tắc đoạn hồn châm!” Dạ Dao Quang nói ra năm chữ này:

“Cần dùng máu của đệ ngâm bảy chiếc kim châm đặc biệt, sau đó cho thêm cổ trùng và dược thảo, dùng ngày sinh tháng đẻ của đệ tét thành con rối, cắm bảy chiếc kim châm kia vào trong đó rồi thi triển vu thuật. Kim châm sẽ dung hợp cùng con rối đó, đợi cho bảy cái kim đều châm vào thì lúc đó đại la thần tiên cũng không thể nào cứu được đệ!”

Tiêu Sĩ Duệ có chút căng thẳng nhưng không lộ ra vẻ bối rối mà lại vô cùng bình tĩnh hỏi: “Ta còn bao nhiêu thời gian?”

“Đệ còn năm lần phát tác nữa, chính là hai mươi ba ngày, thêm mười hai ngày nữa, thêm sáu ngày, tiếp theo là ba ngày, rồi lần cuối cùng sẽ cách hai ngày, tổng cộng bốn mươi sáu ngày. Nhưng từ lần thứ ba phát tác trở đi thì thần trí của đệ sẽ không còn tỉnh táo, hơn nữa một ngày sẽ phát tác ba lần, không còn cách xoay chuyển.” Dạ Dao Quang nói.

“Vậy ta bây giờ còn có thể cứu sao?” Tiêu Sĩ Duệ nghe được câu nói cuối cùng của Dạ Dao Quang lập tức hai mắt sáng rực lên.

“Vu thuật này ta cũng chỉ nghe nói qua, chưa thử giải bao giờ. Chẳng qua thời gian cũng còn nhiều, mấy ngày sau ta sẽ trả lời đệ.” Dạ Dao Quang mặc dù không thể khẳng định nhưng cũng đáp lại rất rõ ràng:

“Đệ yên tâm, ta nhất định sẽ cứu đệ, chỉ dựa vào việc đệ sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với ta là đủ rồi...”

Tiêu Sĩ Duệ lập tức bật cười: “Đây chính là việc tử nói sẽ bảo vệ ta sao?”

“Có thể nói như thế!” Dạ Dao Quang cười nói, sau đó dùng khí ngũ hành đánh một chưởng vào tim Tiêu Sĩ Duệ.

Lúc này có một hình bóng nhanh chóng bay từ mặt đất lên, Ôn Đình Trạm phản ứng rất nhanh. Thân thể cậu vừa lóe lên đã tấn công tới hình bóng kia, hình bóng đó bị đánh bay ra ngoài. Ôn Đình Trạm cũng lui lại mấy bước.

“Lui ra!” Tiêu Sĩ Duệ hét to một tiếng.

Sau đó ba cái bóng lập tức biến mất.

Cảm giác được sự ấm áp trước ngực, Tiêu Sĩ Duệ áy náy nói với Dạ Dao Quang: “Là ta không dạy dỗ tốt bọn họ, Dao tử tử đừng trách...”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Bạo Tâm

“Công phu của đệ cũng không tệ nhưng lại không phản kháng, chẳng lẽ không sợ ta gây bất lợi cho đệ sao?” Dạ Dao Quang thu tay về, người bình thường đều sẽ có phản xạ tự vệ khi bị người khác tấn công, trừ khi là người có năng lực siêu cường mới có thể gặp nguy không sợ hãi, mặt không đổi sắc. Vừa nãy cô bất ngờ ra tay chính là để thăm dò năng lực của Tiêu Sĩ Duệ, đương nhiên cũng đồng thời đưa khí ngũ hành vào trong thân thể của Tiêu Sĩ Duệ để đến thời khắc mấu chốt có thể bảo vệ tâm mạch của hắn.

“Dao tử tử nếu muốn gây bất lợi cho ta thì có rất nhiều biện pháp, đây chính là biện pháp gốc nhất!” Tiêu Sĩ Duệ từ nhỏ đã lớn lên trong hoàng cung, nhận được vinh sủng vô hạn, nếu như hắn không có chút bản lĩnh hơn người thì không thể sống êm đẹp tới ngày hôm nay.

“Ta vừa mới truyền chân khí vào cơ thể đệ để bảo vệ tâm mạch của đệ.” Dạ Dao Quang nhẹ nhàng giải thích.

“Cũng không còn sớm nữa, mau đi nghỉ ngơi đi, nếu đệ đã tin tưởng ta thì không cần suy nghĩ nhiều...”

“Dao tử tử và Doãn Hòa cũng nghỉ ngơi sớm đi!” Tiêu Sĩ Duệ cười cười, dẫn Tân Đôn đang trợn mắt há mồm trở về học xá của bọn họ.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm rửa mặt xong cũng trở lại phòng của mình. Bởi vì Dạ Dao Quang là nữ nhân nên sẽ lâu hơn một chút so với Ôn Đình Trạm, cho nên đến khi Dạ Dao Quang trở về Ôn Đình Trạm đã đắp

chấn nhăm nghiền hai mắt nhưng dựa vào hô hấp của cậu Dạ Dao Quang biết cậu chưa ngủ.

Một đầu tóc đen buông xõa, Dạ Dao Quang đi tới trước mặt Ôn Đình Trạm, đưa tay nhéo mũi cậu: “Muội biết chàng chưa ngủ, đừng giả bộ nữa. Vừa nãy là do tình thế cấp bách nên muội mới quên mất mà thôi, tuyệt đối sẽ không có lần sau!”

Cô chỉ là phản xạ có điều kiện đối với vu thuật và cổ thuật mà thôi, lúc đó không nghĩ được gì đã lập tức xông lên. Dạ Dao Quang cũng hiểu nguyên nhân Ôn Đình Trạm tức giận, dù sao ở cổ đại này nam nữ cũng phải giữ lễ với nhau. Ngay trước mặt Ôn Đình Trạm mà cô lại làm ra chuyện như vậy, cậu không nổi giận với cô ở trước mặt người ngoài đã là rất tốt rồi.

Lúc này Ôn Đình Trạm mới mở mắt ra, thật ra không phải cậu tức giận mà chỉ đơn thuần là khó chịu vì thấy Dạ Dao Quang nhìn ngược nam nhân khác mà thôi. Lúc đó cậu đã có một ý niệm móc tim của Tiêu Sĩ Duệ nhưng do tự chủ khá tốt nên mới không chế được. Đáng lẽ Ôn Đình Trạm còn tiếp tục khó chịu nhưng Dạ Dao Quang lại nhẹ nhàng nói cam đoan với cậu nên tất cả mọi cảm xúc đều bình ổn lại.

Cả đời này, cậu cũng chỉ có một đoạn xương mềm như vậy mà thôi.

Thấy Ôn Đình Trạm nhìn chăm chăm mình mà lại yên lặng không nói gì, Dạ Dao Quang cười cười: “Nếu chàng không lên tiếng thì muội sẽ rời đi.”

Dạ Dao Quang nói xong liền xoay người, Ôn Đình Trạm vội vàng kéo cô lại. Dạ Dao Quang vốn không có phòng bị với Ôn Đình Trạm nên lập tức bị ngã trên người Ôn Đình Trạm, cánh môi cũng nhẹ nhàng lướt qua mặt cậu.

Trong nháy mắt hai người đều sững sờ bốn mắt nhìn nhau, không ai nói thêm điều gì.

Rất nhanh hai người giống như bị điện giật, nhanh chóng tách nhau ra. Dạ Dao Quang ngồi trên giường có chút không tự chủ được dùng tay vuốt mấy lọn tóc rũ xuống ngực, mà Ôn Đình Trạm cũng cứng ngắc ngồi dậy. Qua một lúc lâu sau, Ôn Đình Trạm mới lên tiếng: “Chuyện của Tiêu Sĩ Duệ nàng năm chắc được mấy phần?”

“Muội có một biện pháp có thể trị hết cho hãn, nhưng mà có lẽ hãn sẽ phải chịu chút đau khổ. Hơn nữa mức độ mạo hiểm quá lớn cho nên muội mới muốn chờ Tiểu Quai Quai trở về, sau đó để nó truyền tin đến Quỳnh Vũ sơn trang hỏi ý kiến Thẩm Triệu!” Dạ Dao Quang cũng khôi phục thái độ bình thường, chậm rãi đứng dậy trở về giường của chính mình.

“Tiểu Quai Quai hãn là ba ngày nữa có thể trở về.” Ôn Đình Trạm và Mạch Khâm cũng không phải lần đầu tiên liên hệ với nhau nên cậu có thể chắc chắn trong vòng ba ngày Tiểu Quai Quai sẽ trở về.

Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó đi lên giường đắp chăn nói với Ôn Đình Trạm: “Mau ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm đi học đó!”

Tiết học buổi sáng thật sự rất khó chịu, chủ yếu là thời gian học quá dài, xấp xỉ một canh giờ khiến cho người ta có chút không tiêu hóa nổi. Hơn nữa nội dung lại không phải là vấn đề mà Dạ Dao Quang thích cho nên cô cảm thấy vô cùng khô khan nhưng sợ bị nêu tên một lần nữa nên chỉ có thể kiên nhẫn đi học mỗi ngày.

Tiểu Quai Quai đúng như Ôn Đình Trạm dự đoán, ba ngày sau đã trở lại. Trong khoảng thời gian này Kim Tử cũng đuổi tới, cho dù bị gọi tới để Dạ Dao Quang chà đạp thì nó cũng rất vui vẻ, bởi vì nó có thể ngày ngày ở cùng một chỗ với Dạ Dao Quang.

“Loại độc này gọi là Bạo Tâm.” Ôn Đình Trạm gỡ thư của Mạch Khâm xuống, trong thư nói chi tiết cách luyện chế của loại độc này, các loại thành phần, phân biệt xuất xứ, công dụng, còn có triệu chứng và một bình giải được.

“Loại độc này tiếp xúc nhiều có thể thẩm thấu trực tiếp vào da thịt, sau đó nổ tim mà chết. Độc phần được luyện chế từ thuốc bổ trân quý, chỉ cần độc chưa phát tác thì cho dù là thái y cũng không phát hiện được, một khi phát tác thì không có thuốc chữa!”

Ôn Đình Trạm không kiêng kị gì lập tức đưa thư cho Tiêu Sĩ Duệ xem. Ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ nhìn chăm chăm vào phương thức luyện chế của loại độc này, nét mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang thấy vậy cũng đại khái đoán được ý của Tiêu Sĩ Duệ, Ôn Đình Trạm vỗ nhẹ vào bả vai hân sau đó rời đi cùng Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang nhanh chóng viết thư sau đó đưa cho Tiểu Quai Quai truyền đến Quỳnh Vũ sơn trang.

“Ai có đất phong ở Nam Chiếu?” Những dược liệu kia phần lớn đều có nguồn gốc từ Nam Chiếu.

“Nam Chiếu chính là đất phong của Nam Lâu Vương!” Ôn Đình Trạm nói:

“Nam Lâu Vương là đệ đệ của đương kim hoàng thượng, thúc phụ của Sĩ Duệ. Con nối dòng của tiên hoàng vốn ít, chỉ có bốn vị hoàng tử. Hai vị là con vợ kế đang nhàn tản sinh sống ở Đế đô, Nam Lâu Vương chính là đệ đệ ruột thịt cùng một mẹ sinh ra của đương kim hoàng thượng.”

“Chàng cảm thấy là do Nam Lâu Vương kia làm sao?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Con nổi dòng của hoàng thượng hiện giờ khá nhiều, coi như là khi quân phạm thượng thì cũng không tới lượt Nam Lâu Vương, hãn không biết làm mấy chuyện này!” Ôn Đình Trạm lắc đầu.

“Mà cho dù hãn có làm cũng sẽ không để lộ ra sơ hở lớn như vậy. Trong này đều là thuốc cấm của Nam Chiếu, phải có lệnh của Nam Lâu Vương mới có được, nếu như một ngày phát hiện ra thì Nam Lâu Vương cũng không thoát khỏi trọng tội. Đến lúc đó, hoàng thượng vừa mất đi đệ ruột thịt, vừa mất đi hoàng trưởng tôn Tiêu Sĩ Duệ, nhất định sẽ bị đả kích!”

Đúng là một mũi tên trúng ba con chim, vừa giết chết Tiêu Sĩ Duệ, vừa làm cho Nam Lâu Vương gánh tội. Coi như không phải Nam Lâu Vương chủ mưu thì khi Tiêu Sĩ Duệ xảy ra chuyện hãn cũng sẽ mang tội danh gián tiếp giết hại Tiêu Sĩ Duệ, sau đó hoàng thượng biết tin thân thể cũng không chống đỡ nổi, đến lúc đó lại vu oan giá họa có người thông đồng cùng Nam Lâu Vương...

Như vậy có thể ngay lập tức diệt trừ mấy chương ngại vật lớn, đúng là người của hoàng gia không có ai là đèn cạn dầu cả.

“Chắc chắc chắc! Lần hạ độc này hãn là có cao thủ bày trận, hơn nữa còn có kì nhân dị sĩ am hiểu vu thuật, Tiêu Sĩ Duệ có thể sống đến bây giờ đúng là không dễ dàng gì!” Dạ Dao Quang cảm thán.

“Trời xanh đối với mỗi người đều rất công bằng, có được cái gì, mất đi cái gì, phú quý nghèo hèn cũng đều phải trả giá cả...” Ôn Đình Trạm cười nhẹ nói.

“Chàng định làm gì?” Nếu đã lựa chọn Tiêu Sĩ Duệ thì Ôn Đình Trạm sẽ không bỏ mặc.

“Vội gì chứ...” Ôn Đình Trạm nở nụ cười đầy thâm ý: “Bên cạnh hoàng trưởng tôn sao lại không có người?”

Dạ Dao Quang hiểu rằng Ôn Đình Trạm đây là đang chờ Tiêu Sĩ Duệ tự mình đến cầu xin cậu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Ngu Xuân

Nếu trong lòng Ôn Đình Trạm đã có tính toán trước thì Dạ Dao Quang cũng sẽ không nhiều lời nữa, bọn họ sẽ chờ hồi âm của Thẩm Triệu nhưng hai ngày sau Tiểu Quai Quai trở về mà lại không mang theo gì cả khiến cho Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang vô cùng buồn bực. Bọn họ đợi thêm mấy ngày, mãi đến tết Trùng Dương Dạ Dao Quang mới quyết định đợt tết Trùng Dương qua đi sẽ dùng biện pháp của mình phá thuật cho Tiêu Sĩ Duệ, nào ngờ Trọng Nghiêu Phàm lại tới.

“Ồ, bộ trang phục này của Hầu gia đúng là mới lạ vô cùng!”

Tết Trùng Dương học viện tổ chức cuộc thi du sơn bình thơ, mọi người đều tự nguyện tham gia nhưng Ôn Đình Trạm và Tần Đôn bởi vì chuyện của Tiêu Sĩ Duệ nên không có hứng thú với mấy hoạt động đó. Vất vả lắm mới có thể rời khỏi học viện nên mọi người đều mong muốn mau chóng ra ngoài chơi, trên đường cũng rất náo nhiệt, lúc bọn họ vào khách trạm thì không ngờ trong phòng lại có Trọng Nghiêu Phàm cải trang đợi sẵn.

Người trước mặt thân thể cường tráng, mặt mũi đầy râu quai nón, ăn mặc quần áo vải thô, coi như Tiêu Sĩ Duệ có quan hệ thân thiết đối với Trọng Nghiêu Phàm cũng không nhận ra được nhưng Dạ Dao Quang liếc mắt một cái đã nhận ra.

Ánh mắt Trọng Nghiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc, lại không hề phủ nhận, lập tức hành lễ với Tiêu Sĩ Duệ: “Tham kiến điện hạ!”

“Vĩnh Phúc Hầu không cần đa lễ!” Tiêu Sĩ Duệ tự mình tiến đến đỡ Trọng Nghiêu Phàm lên.

Trọng Nghiêu Phàm đứng lên cười nói với Dạ Dao Quang: “Dạ cô nương đúng là có ánh mắt tinh tường, tại hạ hóa trang như vậy đến chính tại hạ cũng không nhận ra chính mình mà Dạ cô nương liếc mắt một cái đã nhận ra!”

Cái này cũng không thể trách Trọng Nghiêu Phàm, Dạ Dao Quang thường dùng khí ngũ hành trong cơ thể che giấu đi diện mạo thật, so với việc Trọng Nghiêu Phàm tổn sức dịch dung thì đơn giản hơn rất nhiều cho nên nên nhiều người gặp cô cũng không nhận ra là cùng một người, cùng lắm chỉ cảm nhận được có vài phần giống nhau mà thôi.

“Nhân lực của người sao có thể so với ta được?” Dạ Dao Quang nhíu mày, bộ dáng khiến người ta bất đắc dĩ.

“Hầu gia tới đây là vì bảy tắc đoạn hồn châm trong cơ thể điện hạ sao?” Ôn Đình Trạm đột nhiên mở miệng nói.

Trọng Nghiêu Phàm gật đầu: “Thẩm trang chủ nhận được tin đúng lúc ta đang ở Quỳnh Vũ sơn trang, hơn nữa việc này liên quan đến trường tôn điện hạ nên Thẩm trang chủ cũng không giấu giếm gì. Lúc đó ta cũng phát hiện không ít người nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của ta, bên người các người cũng có kẻ giám sát nên mới không cho Thẩm trang chủ truyền tin mà là tự mình dẫn Thẩm trang chủ tới đây.”

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng của bọn họ mở ra, một người đàn ông trung niên bụng phệ ăn mặc phú quý đi đến, đây cũng không phải người lạ mà chính là Thẩm Triệu.

“Thẩm trang chủ, ai dịch dung cho ông vậy...” Thật đúng là thảm họa, Dạ Dao Quang khẽ day day trán.

“Mọi người ăn mặc như vậy không sợ càng bị chú ý hơn sao?” Ôn Đình Trạm hí mắt lại.

“Ôn công tử yên tâm, kẻ giám sát đã bị người của ta dẫn đi rồi.” Trọng Nghiêu Phàm bình thản đáp lời.

“Ngu xuẩn!” Ôn Đình Trạm đột nhiên lớn tiếng.

Mọi người trong phòng lập tức biến sắc, Dạ Dao Quang trợn to mắt, Trọng Nghiêu Phàm mí mắt khẽ giật giật, dường như không nghe thấy lời đánh giá của Ôn Đình Trạm giành cho hắn.

“Nếu đã hao tâm tổn sức nghĩ cách cải trang tới đây thì mục đích là gì?” Ôn Đình Trạm nói với Trọng Nghiêu Phàm.

“Tất nhiên là để che giấu tai mắt mọi người, bí mật cứu điện hạ.” Trọng Nghiêu Phàm trả lời.

“Lúc này Hầu gia dẫn kẻ giám thị đi, người nghĩ rằng bọn họ ngu ngốc sao?”

“Giả tức là thật, thật tức là giả!” Khóe môi Trọng Nghiêu Phàm khẽ nhếch lên:

“Để cho bọn họ nghi ngờ thì đã sao, chỉ cần bọn họ không xác định được thì sẽ nghĩ biện pháp thăm dò, sau đó đợi bọn họ lộ ra chân tướng là được!”

Ôn Đình Trạm nghe xong ánh mắt lập tức trở nên âm trầm, đưa tay cầm chén trà lên không nói lời nào.

Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn đều cho rằng Ôn Đình Trạm không còn lời nào để nói, nhưng Dạ Dao Quang vốn hiểu rõ tính cách Ôn Đình Trạm nên

cô cảm thấy đây chính là một biểu hiện khinh thường. Đúng, chính là khinh thường trí thông minh của Trọng Nghiêu Phàm.

Trọng Nghiêu Phàm là người thông minh cỡ nào, sao có thể đặc chỉ cho rằng Ôn Đình Trạm bị hấn thuyết phục được, vì vậy liền hỏi: “Không biết Ôn công tử có cao kiến gì?”

Tay Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng buông chén trà xuống, đôi mắt chậm rãi mở ra để lộ đôi mắt đen nhánh: “Kế này của Hầu gia chỉ là trung sách!”

“Rửa tai lắng nghe!”

“Nếu Hầu gia tự mình dẫn người cứu Sĩ Duệ là hạ sách, bây giờ mất bao công sức chỉ để thực hiện một trung sách...” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói:

“Hầu gia thân là mưu sĩ của điện hạ, không phải chưa từng nghe qua điện hạ bị người ta hạ độc, đối phương chắc chắn có cao nhân. Hầu gia cũng biết ba tháng trước điện hạ bị người ta chặn giết, mà người chặn giết lại không phải là đồng bọn với những kẻ lấy máu thi thuật kia, nếu không điện hạ cũng không sống được tới lúc hồi cung. Ba tháng trước mới chặn giết điện hạ nên bọn chúng cũng sẽ lộ ra nhược điểm, bệ hạ tất nhiên sẽ phái người đi điều tra. Với năng lực của bệ hạ chắc chắn sẽ tra ra được thứ gì đó, bởi vì bệ hạ đã nhúng tay vào nên đám người chặn giết điện hạ sẽ không dám có hành động gì nữa, nếu dám thì cũng chính là đùa với lửa. Cho nên sự việc rất đơn giản, chặn giết điện hạ, hạ độc, thi thuật là do ba thế lực khác nhau...”

Ôn Đình Trạm phân tích xong, người khác nghe không hiểu nhưng ánh mắt Trọng Nghiêu Phàm lập tức trở nên khác thường.

“Nhưng ba thế lực này tất nhiên cũng biết một chút về hành động của đối phương, nếu không lúc trước điện hạ bị đuổi giết trốn vào nông trang

thì người thi thuật cũng không thể tìm đến nhanh như vậy lấy đi máu của điện hạ.” Ôn Đình Trạm chậm rãi giải thích.

“Đã như vậy, sao chúng ta không dùng một chiêu khống chế địch, vu oan giá họa để ba thế lực đồng thời bại lộ trước mặt bộ hạ?”

Chỉ cần để cho Dạ Dao Quang âm thầm phá bỏ vu thuật trên người Tiêu Sĩ Duệ, sau đó mọi người làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, cứ theo lẽ thường mà hành sự, tiếp tục đau đớn như bị thi thuật, đến khi cổ độc phát tác lại kéo Chu phủ ra. Chủ nhân của Chu phủ sao lại nguyện ý nhận nỗi oan ức này? Tất nhiên hẳn biết người lúc trước đã chặn giết Tiêu Sĩ Duệ, cũng chưa chắc không biết người thi thuật đối với Tiêu Sĩ Duệ, nếu hẳn muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân thì bọn họ không cần tốn nhiều sức đã có thể bắt được hung thủ chân chính. Xung đột lợi ích sẽ khiến cho ba thế lực cắn xé lẫn nhau, đến lúc đó bọn họ lại làm ngư ông đắc lợi. Một kế hoạch tốt như vậy lại bị Trọng Nghiêu Phàm phá hỏng, Trọng Nghiêu Phàm chỉ muốn bắt người thi thuật mà hoàn toàn không nghĩ những chuyện khác...

Mọi người nghe xong giải thích này đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Ôn Đình Trạm, đây quả thực không phải là bộ não của người bình thường, kế sách của Trọng Nghiêu Phàm vốn dĩ đã hoàn mỹ không kẽ hở, ít nhất có thể dụ được người thi thuật ra ánh sáng nhưng kế hoạch này của Ôn Đình Trạm vừa tốn ít sức mà lại hiệu quả hơn rất nhiều.

Dường như còn ngại trí thông minh của mọi người quá thấp, Ôn Đình Trạm lại nhẹ nhàng nói một câu: “Hiện giờ chỗ dựa của điện hạ chính là sự ân sủng của bộ hạ, Hầu gia không cần thiết phải làm nhạt đi phần ân sủng này, cánh chim của điện hạ còn chưa đủ lớn...”

Những lời này khiến cho thân thể của Trọng Nghiêu Phàm lập tức cứng đờ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Uống Máu Kết Nghĩa

Dạ Dao Quang và Tần Đôn liếc nhìn nhau một cái, cảm giác được sự thông minh của bọn họ đúng là hơi không đủ dùng, chuyện này sao lại có liên quan đến sự ân sủng của hoàng đế vậy?

Nhưng Tiêu Sĩ Duệ lại lập tức đứng lên, hành lễ quốc sư đối với Ôn Đình Trạm: “Hôm nay Duệ lấy lễ quốc sư cầu tiên sinh tương trợ!”

Ôn Đình Trạm còn nhỏ hơn Tiêu Sĩ Duệ ba tuổi mà Tiêu Sĩ Duệ lại xưng hô cậu là tiên sinh, không phải vì thứ gì khác, chỉ vì sự thông minh của Ôn Đình Trạm đã khiến cho hãn tâm phục khẩu phục mới có thể làm đại lễ như vậy.

Đối với chuyện này Ôn Đình Trạm cũng không có biểu hiện gì nhưng Tần Đôn lại khẩn trương nuốt nước bọt ừng ực, Ôn Đình Trạm lên tiếng nói: “Trước giờ ta vốn coi điện hạ là bằng hữu, chẳng lẽ điện hạ cho rằng Trạm ta muốn trèo cao sao?”

Là bằng hữu, không phải quân thần!

Bằng hữu và thần tử là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, tuy đều vì người khác xuất ra sức lực, vì người khác mưu tính tất cả nhưng bằng hữu không vì quyền lợi mà vì tình cảm, thần tử lại chỉ có thể khuyên can chứ không thể mạo phạm.

Ôn Đình Trạm chưa bao giờ muốn làm kẻ bề dưới, cậu luôn cao ngạo dù cho đứng trước mặt con cháu hoàng gia cậu cũng luôn bình tĩnh tự tin. Một câu bằng hữu này chính là điều kiện của Ôn Đình Trạm, nếu Tiêu Sĩ

Duệ hiểu được thì về sau bất luận thân phận của hắn thay đổi như nào cũng đều là bằng hữu, quân thần vĩnh viễn không có sự bền lâu như vậy, nếu như Tiêu Sĩ Duệ không hiểu thì bọn họ không thể tiếp tục hợp tác.

Tần Đôn cảm thấy Ôn Đình Trạm hơi quá tự cao tự đại, ở cục diện như vậy còn có ý bức bách Tiêu Sĩ Duệ, ngay cả Trọng Nghiêu Phàm cũng nhú mày lại. Nhưng Tiêu Sĩ Duệ lại không giống bọn họ, hắn không có bằng hữu, hắn cũng cần bằng hữu, hắn cảm thấy được trở thành bằng hữu với Ôn Đình Trạm là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

“Được, hôm nay ta nhờ Vĩnh Phúc Hầu và Tần Đôn làm chứng, ta với huynh sẽ uống máu kết nghĩa!” Từ trong xương cốt của Tiêu Sĩ Duệ có một loại khí phách thuộc về quân nhân:

“Tiêu Phác, mau đi chuẩn bị hương án!”

Đây là muốn uống máu ăn thề, cả đời không phụ!

“Điện hạ...”

Tiêu Phác sửng sờ kinh ngạc, hắn hoàn toàn không biết phải làm gì. Đây là chuyện nghiêm trọng cỡ nào, về sau Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm sẽ bị buộc chung cùng một chỗ, hơn nữa bây giờ trí tuệ của Ôn Đình Trạm đúng là có chút hơn người nhưng Ôn Đình Trạm không có thể lực, không có quan hệ. Đợi cậu có đủ thể lực và quan hệ cũng không biết phải đợi bao nhiêu năm nữa, dù sao cũng chưa chắc có thể sống tới ngày đó...

“Sao vậy? Bỗng điện hạ không sai khiến được người sao?” Tiêu Sĩ Duệ nhìn chăm chăm Tiêu Phác.

Tiêu Phác là người thái tử để lại cho Tiêu Sĩ Duệ, coi như hắn không nghe lời hoàng đế cũng không thể không nghe Tiêu Sĩ Duệ. Nghe được lời này của Tiêu Sĩ Duệ toàn thân hắn lập tức run rẩy, không dám nhiều lời nữa liền đi chuẩn bị hương án.

Từ đầu đến cuối, Trọng Nghiêu Phàm cũng không nói nửa lời. Hắn là một thương nhân thành đạt, bất luận là mắt nhìn người hay nhìn vật đều vô cùng tinh tế. Ôn Đình Trạm dám mở lời ra giá như vậy, Trọng Nghiêu Phàm cũng không biết có đáng giá hay không nhưng hắn cảm thấy mọi chuyện đều phải có sự mạo hiểm, ngày sau Ôn Đình Trạm sẽ trở thành cánh tay đắc lực của Tiêu Sĩ Duệ hay kéo Tiêu Sĩ Duệ thật lùi cũng vẫn còn là một ẩn số. Nhưng cuộc đời này đa số đều là đánh cược, phải cược mới biết có thu về lợi nhuận hay không. Ở trận thế này thì Trọng Nghiêu Phàm hoàn toàn đồng ý để cho Tiêu Sĩ Duệ đánh cược một lần.

Giờ phút này Dạ Dao Quang mới biết được mục đích thật sự của Ôn Đình Trạm khi lựa chọn Tiêu Sĩ Duệ. Cậu không phải có tham vọng dưới một người trên vạn người, có lẽ cậu cũng không có dã tâm đó nhưng cậu muốn đứng ở nơi chí cao vô thượng, chân chính sánh vai cùng với hoàng thất, mà điều kiện như vậy chỉ có Tiêu Sĩ Duệ mới có thể đáp ứng.

Lặng lẽ nhìn hai người bọn họ hướng lên trời hành lễ, uống máu kết nghĩa, đến khi bọn họ uống phần máu của mình xong, Dạ Dao Quang nhìn thấy trên người bọn họ đều có hai đám mây mù màu vàng, hai đám mây mù trôi nổi hòa vào làm một thể.

Mây mù này người phàm không nhìn thấy, đây cũng là một cách vận hành thiên đạo. Nói cách khác, Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm kể từ giờ phút này đã bị buộc cùng một chỗ, điều này cũng chứng minh hai người họ thành tâm kết bái huynh đệ mới có thể làm được điều này.

“Lần này huynh trở thành đệ đệ của ta, như vậy Dao tỷ tỷ chẳng phải sẽ trở thành đệ muội của ta sao? Ha ha!” Tiêu Sĩ Duệ vô cùng phóng khoáng.

Dạ Dao Quang buồn bực giật lại chén rượu từ trong tay Tiêu Sĩ Duệ: “Đã là người nhà của chúng ta thì phải ngoan ngoãn nghe lời. Tà thuật

trong cơ thể đệ không thích hợp uống rượu, còn nữa về sau ta không ngại nghe đệ gọi Trạng ca là tử phụ đâu!”

“Ta vừa mới vào cửa mà tử đã khắc nghiệt với ta như vậy...” Tiêu Sĩ Duệ bất mãn.

Dạ Dao Quang lườm hắt một cái sau đó nhìn về phía Thẩm Triệu: “Thẩm trạng chủ, ta muốn nghe thử phương pháp của ông!”

“Đấu pháp!” Thẩm Triệu đưa ra phương pháp giải quyết.

Dạ Dao Quang nhíu mày: “Không được, phương pháp này sẽ khiến tiểu tử này đau đến chết đi sống lại. Hơn nữa chúng ta cũng không biết tu vi của đối phương như thế nào, nếu thất bại thì mạng nhỏ của tiểu tử này coi như xong rồi!”

“Dạ cô nương, bảy tắc đoạn hồn châm và con rối đều ở trong tay của đối phương, chúng ta không có cách nào khác!” Thẩm Triệu chỉ có thể cười khổ. Chuyện này hẳn cũng không muốn dính líu vào, sơ sẩy một chút có thể mang theo tội danh mưu hại hoàng trưởng tôn. Nếu không phải Dạ Dao Quang có ân với Dao tộc bọn họ, hơn nữa Tiêu Sĩ Duệ chỉ mới trúng có hai cây thì hẳn căn bản sẽ không tới đây mạo hiểm.

“Thẩm trạng chủ, ta có một biện pháp, ông có muốn nghe thử một chút không?” Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút rồi nói:

“Trên thế gian này người biết được ngày sinh tháng đẻ của Sĩ Duệ mà không có chút sai lầm nào hẳn là chỉ có bộ hạ và mẫu phi hẳn, cho nên đối phương có thể thi thuật thành công đều dựa vào máu của hẳn...”

Cổ nhân đối với bát tự sinh thần vô cùng kiêng kỵ, người trong hoàng thất càng kiêng kỵ hơn. Tiêu Sĩ Duệ còn chưa có chung thân đại sự, ngày sinh tháng đẻ của hẳn khẳng định không thể tiết lộ ra ngoài.

“Cô nương muốn di hoa tiếp mộc (*)...” Ánh mắt Thẩm Triệu sáng lên.

“Đúng, ta muốn tìm một người có ngày sinh tháng đẻ hoàn toàn tương tự với Sĩ Duệ, tốt nhất nên là người chết, sau đó dùng nhiều máu hơn để dưỡng thi rồi đem bảy tắc đoạn hồn châm kia chuyển qua thân người đó!” Phương pháp này Dạ Dao Quang chưa từng làm qua, cũng không biết có được không nhưng xem ra hiện tại Thẩm Triệu cũng rất tán thành phương pháp này.

“Khó trách tử mỗi ngày đều lấy của ta nhiều máu như vậy!”

Kể từ khi biết Tiêu Sĩ Duệ trúng tà thuật, mỗi ngày Dạ Dao Quang đều lấy máu của hắn với lí do nghiên cứu tà thuật, lúc này Tiêu Sĩ Duệ mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Ngay cả một cái chén nhỏ cũng không đủ...” Dạ Dao Quang lườm hắn một hồi:

“Sao đệ không nói ta đem bao nhiêu huyết sâm bổ máu cho đệ ăn hả?”

Huyết sâm là vật trân quý cỡ nào, Dạ Dao Quang mặt dày lấy từ chỗ Đỗ Hạnh mới có một chút.

Tiêu Sĩ Duệ lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Nếu có thể tìm được người như vậy thì cô nương chỉ cần gom đủ máu của điện hạ thì đây đúng là biện pháp tốt nhất, có thể thâm lặng phá giải mà không kinh động người thi thuật!” Thẩm Triệu cũng thả lỏng một hơi. Biện pháp như thế hoàn toàn không tổn thương đến Tiêu Sĩ Duệ, không có chút mạo hiểm nào.

“Chuyện này thì phải giao cho Hầu gia rồi!” Dạ Dao Quang cười híp mắt nói:

“Hầu gia còn có thời gian nửa tháng, chẳng qua người phải nhớ kỹ ta cần dùng người chết, nhưng nếu như vậy mà làm hại người vô tội thì tội nghiệt sẽ ứng vào người điện hạ!”

(*) Di hoa tiếp mộc: Hành động sử dụng mảnh khóc gian xảo, quỷ quyết.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Tiểu Quỷ

“Trạm ca, câu sau cùng chàng nói với Trọng Nghiêu Phàm có ý nghĩa gì?” Dạ Dao Quang từ nãy đến giờ cũng không suy nghĩ rõ ràng. Chờ sau khi mọi người bàn bạc xong, ai đi đường nấy, trở về phòng của mình Dạ Dao Quang mới hỏi Ôn Đình Trạm:

“Chính là câu đừng làm cho ân sủng của bộ hạ với Sĩ Duệ mờ nhạt đó!”

Nghe vậy Ôn Đình Trạm mỉm cười ngồi xuống trước mặt Dạ Dao Quang: “Dao Dao, hoàng đế hiện nay đã gần năm mươi tuổi!”

“Ừm, làm hoàng đế vất vả ngày đêm, sống đến tuổi này cũng khá lắm rồi.” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Càng như vậy thì càng không nên ép Tiêu Sĩ Duệ, dù sao Tiêu Sĩ Duệ mới mười bốn tuổi, nếu hắn không có mười năm thì sợ không kịp trưởng thành!”

“Dao Dao, nàng không hiểu tâm tư đế vương!” Ôn Đình Trạm nhún vai nói ra:

“Bộ hạ sủng ái Sĩ Duệ là thật, nhưng nếu lần này Sĩ Duệ nghe theo kế sách của Trọng Nghiêu Phàm dẫn người sau lưng ra khiến lực lượng của bọn họ bị bại lộ ở trước mặt bộ hạ thì có lẽ bộ hạ sẽ vui mừng nhưng cũng đồng thời sinh ra phòng bị với Sĩ Duệ. Ta tạm thời không biết Sĩ Duệ có bao nhiêu phân lượng trong lòng bộ hạ nhưng nếu bị bại lộ như vậy thì trong lòng bộ hạ sẽ nghĩ rằng Sĩ Duệ là người có tâm tư không thuần khiết.

Sau này Sĩ Duệ làm cái gì thì bệ hạ cũng sẽ không tránh được suy nghĩ nhiều hơn, bởi bệ hạ không biết Sĩ Duệ là xuất phát từ thành tâm hay giả ý. Chuyện này đối với Sĩ Duệ mà nói thì vô cùng bất lợi, nếu biết đó không phải tâm tư của hãn thì bệ hạ sẽ lại lo lắng hãn không có chủ kiến, dễ dàng bị người khác khống chế, sau đó sẽ càng thêm đau lòng cho hãn nhưng nhất định không có ý nâng đỡ hãn nữa!”

Dạ Dao Quang nghe xong gật đầu: “Vậy theo biện pháp của chàng...”

Nếu như bệ hạ cho rằng Tiêu Sĩ Duệ có tâm tư thì sẽ càng thêm kiêng kị, nếu không phải Tiêu Sĩ Duệ có tâm tư thì chỉ sợ sẽ không tha cho người đưa ra chủ ý này rồi.

“Dao Dao ngốc!” Ôn Đình Trạm nhéo mũi Dạ Dao Quang.

“Sao ta có thể để cho bệ hạ biết là chúng ta cố tình sắp xếp chứ? Ta tất nhiên sẽ có cách để bệ hạ không tra được, ta muốn khiến cho bệ hạ biết rằng có người muốn hãm hại Sĩ Duệ nhưng lại không phải người tầm thường nên hãn không thể và cũng không muốn phản kích lại. Tâm tư thuần khiết của Tiêu Sĩ Duệ sẽ bày ra trước mặt bệ hạ khiến cho bệ hạ càng thêm thương yêu hãn, muốn cho bệ hạ biết không phải là Tiêu Sĩ Duệ không có thủ đoạn mà là hãn để ý tâm tình của bệ hạ, không đành lòng gây khó dễ cho bệ hạ, thể hiện sự kiên nhẫn của Sĩ Duệ. Từ đó nếu so sánh Sĩ Duệ với người hạ thủ hãn thì bệ hạ sẽ càng thấy Sĩ Duệ tốt đẹp, sau đó sẽ càng quyết tâm nâng đỡ hãn...”

“Trạm ca, nếu như chàng là con cháu của bệ hạ thì chỉ sợ bệ hạ cũng không cần tốn nhiều tâm tư như vậy!” Đáng tiếc tiểu tướng công nhỏ này của cô không sinh ra trong gia đình đế vương, mặc dù khí chất hay tính tình đều là vương giả trời sinh.

“Nếu như ta là con cháu của bệ hạ thì chỉ sợ bệ hạ cũng không muốn ta trưởng thành!” Ôn Đình Trạm lắc đầu cười:

“Về sau những lời như vậy không thể nói bậy.”

“Biết rồi!” Dạ Dao Quang làm mặt quỷ với Ôn Đình Trạm.

Năng lực làm việc của Trọng Nghiêu Phàm vô cùng đáng tin, nhân mạch của hắn rộng đến mức khiến người ta sợ hãi. Chỉ trong năm ngày Trọng Nghiêu Phàm đã tìm được một thi thể chỉ sinh kém Tiêu Sĩ Duệ không đến ba phút đồng hồ, đứa bé này đã chết bảy năm rồi, hiện nay chỉ còn một đồng xương trắng.

Nhận được truyền tin, Dạ Dao Quang lập tức dặn Trọng Nghiêu Phàm không được hành động bất cẩn. Thân thể người chết không thể tùy tiện sử dụng, sơ sẩy một chút sẽ khiến cho người đào mộ bị lây nhiễm sát khí.

Dạ Dao Quang rời khỏi học viện, vì che giấu tai mắt người khác nên sau hôm nhận được tin Dạ Dao Quang đã bắt đầu sinh bệnh, lúc học ở trên lớp còn hôn mê bất tỉnh. Học viện đã mời đại phu đến xem, đại phu nói rằng Dạ Dao Quang bị trúng gió cần phải tĩnh dưỡng, vì vậy nhóm phu tử cho Dạ Dao Quang nghỉ ngơi ba ngày.

Đêm hôm đó Dạ Dao Quang thừa dịp không có người trốn khỏi học viện. Thi thể này nằm ở Dự Châu, lần này đi mấy trăm dặm đường mới đến nơi nhưng may mà Trọng Nghiêu Phàm đã giúp Dạ Dao Quang chuẩn bị một con ngựa tốt, Dạ Dao Quang chỉ dùng thời gian một ngày một đêm đã tới nơi. Đáng tiếc tu vi của cô còn chưa đến mức có thể ngự kiếm phi hành nếu không thì có thể tới nhanh hơn nhiều.

“Dạ cô nương nghỉ ngơi trước đi, cũng không gấp lắm...” Trọng Nghiêu Phàm nhìn dáng vẻ phong trần của Dạ Dao Quang ân cần nói.

“Không cần, chuẩn bị cho ta chút đồ ăn, giờ này vừa đúng lúc.” Dạ Dao Quang không muốn lãng phí thời gian. Hiện giờ đang là hoàng hôn, đợi cô cơm nước xong xuôi thì trời đã tối.

“Cơm nước đã chuẩn bị xong!” Trọng Nghiêu Phàm vội vàng dẫn Dạ Dao Quang tới nhà ăn.

Vừa vào đến nhà ăn, mùi thức ăn thơm phức bay vào mũi, có nha hoàn bưng sẵn chậu nước đứng ở một bên, Dạ Dao Quang vừa bước lên cầu thang, nha hoàn đã đưa chậu nước tới. Rửa tay xong Dạ Dao Quang ngồi xuống giơ đũa lên ăn, cũng không biết có phải Trọng Nghiêu Phàm cố ý hỏi thăm hay không mà trên bàn đều là món cô thích ăn.

Ăn xong Dạ Dao Quang ngồi nghỉ ngơi một chút: “Mọi người đã động tới phần mộ chưa?”

“Ta đã đáp ứng chính là lời hứa ngàn vàng, tuyệt đối không nuốt lời.” Trọng Nghiêu Phàm lập tức nói:

“Ta nghe theo sự căn dặn của cô nương tìm cao tăng tới niệm kinh, hôm nay đã là ngày thứ ba.”

“Ba ngày là được rồi!” Dạ Dao Quang gật đầu, cô chỉ cần đi thi pháp an ủi vong linh là được.

Dạ Dao Quang không trì hoãn khiến cho Trọng Nghiêu Phàm lập tức dẫn cô đi ra mộ. Mộ phần này rất đơn giản, chỉ là một đồng đất đắp lên, có thể thấy đây là con nhà nghèo.

Nhưng Dạ Dao Quang vừa đi đến gầy thì Thiên Lân trong tay áo đã nhanh chóng rung lên, Dạ Dao Quang khởi động khí ngũ hành nhìn thấy một đứa bé đứng bên cạnh phần mộ.

Đứa bé đã vô cùng suy yếu, linh hồn mờ nhạt gần như trong suốt.

Dạ Dao Quang ngưng tụ khí ngũ hành trong lòng bàn tay hướng về phía linh hồn, chậm rãi truyền khí ngũ hành vào thân thể của nó, nhìn thấy thân thể của nó không còn trong suốt nữa mới thu tay lại.

“Người là ai?” Dạ Dao Quang ngồi xổm xuống nói chuyện với tiểu quý kia.

Bởi vì đã chết bảy, tám năm trước nên tiểu quý này chỉ có dáng dấp của đứa trẻ sáu, bảy tuổi. Có lẽ nó đã quên đi rất nhiều thứ nên chỉ có thể lắc đầu nhìn Dạ Dao Quang.

“Vì sao người ở chỗ này?” Dạ Dao Quang nhẹ giọng hỏi.

“Ta đang chờ mẹ.” Tiểu quý cuối cùng cũng lên tiếng.

“Mẹ người ở đâu?”

Tiểu quý xoay người, ngón tay chỉ ra sau núi.

“Người dẫn ta đi tìm mẹ người được không?” Dạ Dao Quang nhìn theo hướng tay tiểu quý.

“Ta không thể di chuyển.” Tiểu quý lắc đầu.

“Vì sao?”

“Quan tài!”

“Ta có thể mở quan tài của người ra không?”

“Có thể!”

Một người một quý ngồi nói chuyện với nhau, Trọng Nghiêu Phàm cùng với hai tên hộ vệ trông coi phần mộ chỉ cảm thấy từng đợt gió lạnh thổi tới rót vào trong cổ áo bọn họ khiến bọn họ lạnh cả sống lưng.

“Mở quan tài đi, hắc đồng ý rồi!” Dạ Dao Quang đứng lên nói với Trọng Nghiêu Phàm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Đồng Gia Công Tử

Những chuyện này nếu như đã làm quen rồi thì cũng chỉ là chuyện vặt nhưng người đào mộ lúc này hai tay cầm dụng cụ run lẩy bẩy, hoàn toàn không dám hạ thủ.

Dạ Dao Quang thấy vậy lên tiếng: “Mọi người ở chỗ này đã mấy ngày rồi, nếu hễ muốn tổn thương mọi người thì không ai có thể sống sót đến bây giờ, mọi người cẩn thận một chút không làm hỏng quan tài của hễ là được!”

“Còn không mau làm đi?” Trọng Nghiêu Phàm trầm giọng quát.

Mấy người đều bị khí thế của Trọng Nghiêu Phàm trấn áp, nuốt một ngụm nước bọt sau đó bắt đầu đào quan tài, động tác cẩn thận từng li từng tí một. Rất nhanh quan tài nhỏ đã được đào lên khiến Dạ Dao Quang mở to mắt: “Là quan tài gỗ đào sao?”

Quan tài chính là một truyền thống văn hóa của Trung Quốc, vì người nước ngoài thường không thích thổ táng. Quan tài tốt nhất chính là quan tài được làm bằng gỗ đàn hương, thứ nhì là gỗ lim tơ vàng, sau đó là gỗ tùng, gỗ bách, gỗ liễu... Dân chúng bình thường sẽ chọn gỗ sam nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai chọn gỗ đào bởi vì gỗ đào là gỗ trừ tà, không tốt đối với người chết. Tiểu quỷ này không thể rời khỏi phần mộ có lẽ cũng do nguyên nhân này, nếu như hàng năm có người cúng bái, cung phụng hương khói thì hễ có thể sống đến bây giờ cũng dễ hiểu. Dạ Dao Quang nhìn một chút đồ vật cúng tế trên phần mộ có lẽ là từ năm ngoái.

Cô tự mình tiến lên mở quan tài ra. Hài tử đã chết bảy năm chỉ còn một đồng xương trắng, Dạ Dao Quang cầm một lá bùa dán lên trên xương cốt.

Sau đó Dạ Dao Quang quay người về hướng tiểu quỷ nói: “Chúng ta không có ác ý với người, chỉ muốn dùng xương cốt của người cứu một người sống, sẽ không hủy hoại xương cốt đâu. Xem như chúng ta làm một cuộc trao đổi được không, ta có thể giúp người hoàn thành tâm nguyện của người, giúp người đi vào luân hồi, người thấy thế nào?”

Tiểu quỷ suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Có thể, nhưng ta có rất nhiều tâm nguyện...”

“Nói đi!”

“Ta phải tìm được mẹ ta. Mẹ ta bị bọn họ đẩy xuống vách núi, ta muốn đi tìm đại quân gia, rất lâu rồi đại quân gia không tới thăm ta...” Tiểu quỷ đếm đầu ngón tay, sau đó nói tiếp:

“Ta còn muốn đi gặp muội muội của ta nữa.”

“Được, ta có thể giúp người hoàn thành!” Dạ Dao Quang nói xong lấy Thiên Lân ra:

“Từ giờ trở đi ta đặt người vào trong cây đào này, người có thể ở trong đó, đến khi ta giúp người hoàn thành tâm nguyện ta lại thả người ra được không?”

Tiểu quỷ nhìn đào trong tay Dạ Dao Quang lập tức gật đầu không chút do dự.

Dạ Dao Quang nhanh chóng vận khí dẫn hắc vào trong Thiên Lân, bởi vì có sự phối hợp của tiểu quỷ nên tốc độ tương đối nhanh. Cát Thiên Lân đi, Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành thanh lọc bộ xương trong quan tài

một lần, sau đó lấy ra một bình sứ nhỏ đựng máu của Tiêu Sĩ Duệ nhỏ một giọt lên trên bộ xương, sau đó khí ngũ hành khống chế giọt máu chạy một vòng xung quanh xương cốt của tiểu quý.

“Chờ thi thể về phủ đi!” Làm xong tất cả, Dạ Dao Quang xoay người nói với Trọng Nghiêu Phàm.

Mấy thứ này đối với Trọng Nghiêu Phàm đều là người ngoài nghề, Dạ Dao Quang nói gì nghe đó. Lúc này mọi người đem quan tài đặt cẩn thận trên xe ngựa, sau đó đưa quan tài trở về nhà Trọng Nghiêu Phàm.

“Thân phận của người trong mộ phần này ta đã điều tra rõ.” Trở lại Trọng gia, Dạ Dao Quang chọn một chỗ đặt quan tài xuống, sau đó dán mấy lá bùa đã chuẩn bị sẵn lên trên. Trọng Nghiêu Phàm cầm một sổ sách nhỏ đưa cho Dạ Dao Quang:

“Nếu như tên trên bia mộ không sai thì hẳn là người này.”

Dạ Dao Quang đưa tay nhận lấy quyển sổ, bên trên ghi chép rất rõ ràng. Ở nơi như vậy, còn là một mộ phần đơn sơ, Dạ Dao Quang còn tưởng đó là mộ của con nhà nghèo nhưng không nghĩ tới đây lại là mộ con nhà quan. Đứa nhỏ này tên là Đồng Hạch Quân, phụ thân hẳn chính là con trai trưởng của Đồng tri phủ đương nhiệm Dự Châu, mẹ hẳn là Tương Dương Quận, là Tương Dương danh môn, Đồng Thủ Nguyên cũng là người Tương Dương.

“Thê tử được cưới hỏi làng hoàng sao lại bị người ta đẩy xuống vách đá? Con vợ cả của trưởng tử sao lại bị chôn ở nơi hẻo lánh như vậy?” Dạ Dao Quang biết bên trong nhất định có vấn đề:

“Nữ nhi không rõ tung tích, quản gia cũng không có ai quan tâm sao?”

“Bởi vì người nhà họ Đồng bắt gian Quận thị ngay tại giường.” Trọng Nghiêu Phàm không muốn nói với một nữ nhi chưa lấy chồng như Dạ Dao

Quang về mấy chuyện này nhưng rất nhiều chuyện đều phải dựa vào năng lực của Dạ Dao Quang:

“Đồng thời gian phu của Quản thị còn nhận Đồng Hạch Quân là cốt nhục của hã, người nhà họ Đồng trích máu nhận thân cũng ra kết quả như vậy.”

“Sự thực thì sao?” Dạ Dao Quang cười nhạt.

“Sự thực là con trai trưởng của Đồng tri phủ trước khi cưới đã quen một cô gái đẹp, nhưng cô gái này lại là con gái của một tú tài nghèo, thân phận không ra gì nên chỉ có thể làm thiếp. Quản thị tuy không có dung mạo đẹp nhưng lại vô cùng hiểu ý người, có tri thức có lễ nghĩa, sau khi thành hôn Đồng Chính Kỳ cũng sủng ái Quản thị vì nàng là thê tử cưới hỏi làng hoàng, còn đối xử với mọi người vô cùng khoan dung. Mọi người đều cho rằng con gái tú tài thì dù nghèo cũng vẫn quang minh lỗi lạc nhưng không biết đó là người tâm tư thâm độc. Nàng ta bắt được chỗ sơ hở của nha hoàn bên cạnh Quản thị, nha hoàn này lại chính là người yêu của gian phu kia, sau đó vì cứu nha hoàn này mà gian phu kia phản bội Quản thị, hy sinh chính mình!” Nói xong câu cuối cùng, khoe môi Trọng Nghiêu Phàm hiện lên tia đùa cợt.

“Chuyện của bảy năm trước mà Hầu gia chỉ mất mấy ngày đã có thể điều tra ra, bội phục, bội phục!” Dạ Dao Quang hoàn toàn không nghi ngờ tính chân thực của lời nói này bởi vì Trọng Nghiêu Phàm không cần thiết phải làm vậy, hơn nữa Dạ Dao Quang cũng đã dặn dò từ trước, dù sao muốn động vào phần mộ người ta cũng phải nói tốt một chút.

“Ta cũng chỉ có thể làm tới đó!” Trọng Nghiêu Phàm khiêm tốn nói: “Những chuyện phía sau phải làm phiền Dạ cô nương.”

“Chuyện Hầu gia có thể làm cũng không chỉ có vậy!” Dạ Dao Quang cười nói:

“Hiện giờ ta muốn đi tới phủ của Đồng tri phủ, cũng xin Hầu gia vì Quản thị và Đồng Hạch Quân ra mặt. Nếu hãn có thể vào phần mộ tổ tiên thì coi như là bồi thường của chúng ta với hãn.”

“Không được!” Trọng Nghiêu Phàm kiên quyết từ chối: “Ta có thể vì danh phận của Đồng Hạch Quân ra mặt nhưng không phải là hiện tại. Nhất cử nhất động của ta đều có người nhìn chăm chăm, nếu đột nhiên ta nhúng tay vào việc của Đồng gia thì những kẻ đó sẽ hoài nghi. Trong tay bọn họ còn có thể ngoại cao nhân biết tà thuật, rất nhanh sẽ đoán được mục đích thật sự của chúng ta, đến lúc đó biến cố sẽ càng nhiều hơn...”

“Là ta không suy nghĩ chu đáo, vậy thì mời Hầu gia đem chuyện này ghi ở trong lòng.” Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút cảm thấy Trọng Nghiêu Phàm nói không sai, hơn nữa tiểu quý kia cũng không có tâm nguyện này, đành để sau vậy.

“Mọi người nghỉ sớm đi, ta đi xem vách núi một chút, không biết có thể tìm được mẫu thân tiểu quý này hay không, sau đó ta sẽ đi đến Đồng phủ tìm quản gia và muội muội hãn.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Công Đức Sâu Nặng

Dạ Dao Quang dẫn theo tiểu quỷ đi đến vách đá, cô nhảy từ trên vách đá xuống. Thật ra có một vài cô hồn dã quỷ ở đây nhưng lại không có mẫu thân tiểu quỷ. Dạ Dao Quang tìm rất lâu cũng không thấy tung tích gì nên đành bắt một lão quỷ hỏi thăm:

“Người ở vách núi này bao nhiêu năm rồi?”

“Tiên tử tha mạng, ta chưa làm điều ác hại người bao giờ!” Con quỷ nhát gan này bị khí ngũ hành của Dạ Dao Quang trói chặt, sợ đến suýt chút nữa hồn bay phách tán.

“Người thành thật trả lời câu hỏi của ta!” Dạ Dao Quang nhíu mày.

“Khoảng... hơn mười năm...” Cụ thể là bao nhiêu năm thì chính hắn cũng không nhớ rõ.

“Được, vậy ta hỏi người bảy năm trước có một nữ tử xinh đẹp bị người ta đẩy xuống đây đúng không?” Dạ Dao Quang lạnh giọng hỏi.

“Bảy năm trước sao?” Lão quỷ cố gắng nhớ lại nhưng cũng không nhớ được bởi vì ở vách núi này mỗi năm đều có người rơi xuống, có nam có nữ, hắn thật sự không nhớ nổi.

“Mẹ người lúc đó mặc y phục như thế nào?” Dạ Dao Quang truyền thần thức vào trong Thiên Lân.

“Là y phục màu xanh, mẫu thân ta còn tự tay khâu hai con bướm rất đẹp trên đó!”

Dạ Dao Quang chỉ có thể nói lại nguyên văn lời này cho lão quý, cô còn sợ manh mối quá ít lão quý sẽ không nhớ được.

Nhưng thật không ngờ lão quý lại ngay lập tức trả lời: “Có, có một cô gái như vậy, chết rất thảm...”

Sắc mặt Dạ Dao Quang trầm xuống.

Lão quý kia vẫn đang đắm chìm trong hồi ức nên không để ý: “Nàng ta hẳn là bị người khác đẩy xuống, lúc rơi xuống do mạng lớn nên va đập vào rất nhiều cành cây, đáng lẽ sẽ không chết nhưng ở trên lại có người ném tảng đá xuống khiến cho người đang sống sờ sờ bị đập nát thành thịt vụn. Quần áo của nàng bị móc lại trên cành cây, hình thù hai con bướm đó rất lâu sau đã bị gió thổi đi.”

Dạ Dao Quang nhắm hai mắt lại, may mắn cô không cho tiểu quý ra ngoài, hẳn không nên nghe những chuyện tàn nhẫn như vậy...

“Bộ y phục đó...” Hỏi được một nửa Dạ Dao Quang lập tức im lặng, một tấm vải bị gió tấp mưa sa bầy, tám năm không biết đã biến thành hình dạng gì rồi. Cô đành thở dài một hơi hỏi tiếp:

“Linh hồn cô gái kia thì sao?”

“Nàng ta thì tốt hơn bọn ta nhiều, ngay sau hôm nàng chết đã có người vì nàng niệm kinh siêu độ tiễn nàng lên đường, chỉ sợ đã sớm đầu thai...” Lão quý nói bằng giọng ước ao.

Nghe vậy Dạ Dao Quang chỉ có thể thở dài: “Được rồi, nói tên họ bát tự của người ra đi, ta mời người siêu độ cho người.”

“Cảm ơn tiên tử, cảm ơn tiên tử!” Lão quỷ thật không ngờ lại gặp được chuyện tốt như vậy.

Có được tư liệu từ lão quỷ, Dạ Dao Quang lập tức mang tiểu quỷ đến Đồng phủ. Tốc độ của cô nhanh vô cùng, khoảng giờ Dần đã đến Đồng phủ, cô liền thả tiểu quỷ ra cho nó dựa vào trực giác đi tìm người. Bảy năm trước Đồng Thủ Nguyên còn chưa phải là tri phủ, Đồng Chính Kỳ cũng không phải cử nhân.

Người đầu tiên tiểu quỷ tìm chính là lão quản gia, lúc này lão đang ho đến rất cổ. Tiểu quỷ đi vào trong phòng lão quản gia, đứng trước giường lặng im nhìn hắn. Không biết có phải lão quản gia cảm nhận được hay không mà bỗng dung mở mắt ra, ánh mắt đục ngầu kia không nhìn thấy Dạ Dao Quang, chỉ nhìn thấy tiểu quỷ: “Tiểu... tiểu thiếu gia, lão nô lại được gặp người rồi, có phải tiểu thiếu gia nhớ lão nô không?”

Tiểu quỷ không lên tiếng, lão quản gia lẩm bẩm một lúc rồi mới ngủ, tiểu quỷ xoay người nhìn Dạ Dao Quang: “Cô có thể giúp hắn dễ chịu một chút không?”

Chỉ muốn cho hắn dễ chịu một chút chứ không phải làm cho bệnh tình của hắn tốt lên, điều đơn giản này cũng không làm khó được Dạ Dao Quang. Nhưng nghe thấy vậy trong lòng cô lập tức có cảm giác chua xót, một đứa bé tốt như vậy lại bị chết yếu...

“Được!” Dạ Dao Quang không cự tuyệt yêu cầu của hắn. Cô vận dụng khí ngũ hành truyền vào ấn đường của lão quản gia, sau đó hắn không ho khan nữa, im lặng ngủ say.

Tiểu quỷ nhìn thêm một lúc mới chậm rãi bay đi, hắn nhanh chóng bay vào một khuê phòng của nữ tử, vị muội muội này không phải là muội ruột của hắn. Đây là con gái của nhị thúc hắn, hiện giờ cũng không

nhỏ xíu như năm đó nữa mà đã trở thành một tiểu cô nương mười một tuổi, khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ say.

Tiểu quỷ biết rõ trên người mình âm khí quá nặng nên không dám tới gần, cho dù ánh mắt hắc tràn đầy khát vọng. Muội muội này hồi bé hắc đã từng ôm nàng, nhìn nàng lớn lên, muội muội luôn luôn đi theo sau lưng hắc...

“Ta có thể cho người tiến vào trong mộng của nàng, như vậy sẽ không gây tổn thương cho nàng ấy.” Dạ Dao Quang có chút không đành lòng.

Tiểu quỷ lại lắc đầu: “Ta đã không thể làm bạn với muội muội thì để nàng ấy quên ta đi còn tốt hơn!”

Dạ Dao Quang thấy trong lòng nhói đau, từ một đứa trẻ thông minh hiểu lòng người như vậy có thể nhận ra mẫu thân hắc chính là một nữ tử vô cùng rộng lượng.

Không ngờ lúc tiểu quỷ chuẩn bị bay ra khỏi phòng thì lại có âm thanh của nữ tử vang lên: “Đại ca...”

Thân thể tiểu quỷ sững lại nhưng hắc vẫn xoay người rời đi, là thật sự rời đi khỏi Đồng phủ.

“Người không tới nhìn hắc sao?” Ra khỏi Đồng phủ Dạ Dao Quang mới lên tiếng hỏi.

“Ta không hận hắc, nhưng ta cũng sẽ không tha thứ!” Tiểu quỷ ngẩng đầu nhìn Dạ Dao Quang.

Sao lại có thể như vậy, Dạ Dao Quang thật sự muốn ôm đứa trẻ này vào lòng, truyền cho hắc một chút ấm áp nhưng hắc chỉ là một tia hồn phách mỏng manh, ngay cả cô cũng không thể chạm đến.

“Tỷ tỷ!” Tiểu quý bất ngờ gọi Dạ Dao Quang.

“Hả?”

“Mẹ ta chết như thế nào?” Tiểu quý hỏi.

Thân thể Dạ Dao Quang cứng đờ, cô không thể nói dối, cho dù là lời nói dối thiện ý cô cũng không nói được. Bình thường cô có thể bịa chuyện nhưng không thể dùng trong chính sự được, nhưng đối mặt với đứa bé này cô thật sự không đành lòng.

“Tỷ tỷ không nói ta cũng biết mẹ ta là bị bọn họ đập chết, bọn họ đều cho rằng ta đã chết nên không nhìn thấy nữa. Không những ta nhìn thấy, ta còn nghe được mẹ nói rằng mẹ có lỗi với ta, mong ta đừng oán đừng hận bởi vì bọn họ không xứng đáng. Mẹ ta hi vọng ta kiếp sau lại làm con người, người nhất định sẽ bảo vệ ta, nhìn ta lớn lên...” Tiểu quý nói bằng giọng rất bình thường giống như là đang bàn luận về thời tiết.

“Hạch Quân, mẹ người đã chết bảy năm rồi, nếu người cùng nàng quá thật còn có duyên làm mẹ con thì người nhất định có thể gặp lại nàng!” Dạ Dao Quang ngồi xổm xuống:

“Cho nên ta sẽ đưa người vào luân hồi được không?”

“Được!” Tiểu quý gật đầu.

Dạ Dao Quang dẫn Đồng Hạch Quân đi tới chỗ hoang vu, cô sử dụng khí ngũ hành mở ra một khe quỷ môn, nhìn tiểu quý từng bước tiến vào bên trong. Sau khi tiểu quý biến mất, một luồng ánh sáng bay vào trong túi công đức của Dạ Dao Quang khiến cho Dạ Dao Quang cảm thấy eo mình nặng trĩu, đứa trẻ tốt như thế này thì là người nhân tâm cỡ nào mới có thể không thích hẳn, lại còn đem hài cốt của hắn vứt ở nơi hoang vu bảy năm?

Sau khi trở về, Dạ Dao Quang bảo Trọng Nghiêu Phàm chuẩn bị một bộ quan tài mới, sau đó dùng khí ngũ hành ngưng tụ thành một chiếc đèn Trường Minh, đưa đến chùa miếu tốt nhất để thờ phụng.

Sau đó cô tự mình đi tìm một khu phong thủy thượng cấp, bảo mọi người chuẩn bị phần mộ dựa theo yêu cầu cô đã đưa ra. Chờ tới khi chuyện của Tiêu Sĩ Duệ trôi qua thì đem chôn bộ hài cốt này, cô cũng chỉ có thể làm cho Đồng Hạch Quân những điều này mà thôi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Đi Rồi Lại Trở Về

Dạ Dao Quang canh giữ thi thể Đồng Hạch Quân khoảng ba ngày, mỗi ngày đều dùng máu của Tiêu Sĩ Duệ chạy một vòng trên thi thể Đồng Hạch Quân. Mãi đến ngày thứ ba Dạ Dao Quang rót máu của Tiêu Sĩ Duệ lên xong mới thủ ấn ngưng tụ khí ngũ hành tạo một đồ án cổ xưa trên thi thể Đồng Hạch Quân, ánh sáng màu bạc ngưng tụ thành bùa chú. Dạ Dao Quang chỉ điểm nhẹ một cái bùa chú kia lập tức tiến vào thi thể Đồng Hạch Quân, sau đó mỗi đầu khớp xương của hắc đều có ánh sáng màu bạc lóe lên, xương ngực của hắc cũng xuất hiện bóng của bảy chiếc châm, trong đó hai cây đã châm sâu vào trong xương cốt.

“Thành công rồi!” Dạ Dao Quang đang định tự tay lau mồ hôi trên trán, bỗng nhiên có một chiếc khăn tay trắng tinh đưa tới. Cô cầm lấy chiếc khăn lau mồ hôi trên trán xong mới nói:

“Hiện giờ có thể chuyển hài cốt của Đồng Hạch Quân ra nghĩa trang rồi!”

“Đồng Hạch Quân cũng không phải là người có hậu nhân cần phù hộ, vì sao phải hao tâm tìm mộ cho hắc?” Trọng Nghiêu Phàm cũng biết mời được cao nhân chân chính chọn đất làm mộ cũng không phải chuyện đơn giản, bởi vậy có thể thấy được Dạ Dao Quang vô cùng tiêu tốn công sức.

“Tuy hắc không có hậu nhân cần phù hộ nhưng phần mộ này lại có thể làm cho thi thể của hắc được yên bình.” Dạ Dao Quang cũng không tìm kiếm mấy phong thủy đại phú đại quý gì đó bởi vì đây mới là nơi thích hợp nhất với Đồng Hạch Quân. Âm trạch ảnh hưởng hậu nhân đời sau là có

thật, nhưng nếu khiến cho người chết dễ chịu thoải mái thì sao có khả năng bất mãn mà không phù hộ con cháu được? Cho nên tìm mộ phần để mai táng thì chuyện đầu tiên nên suy nghĩ chính là bản thân người chết.

“Đã như vậy không thể để Dạ cô nương phí công vô ích được, khoản thù lao này ta sẽ cho người đưa đến.” Trọng Nghiêu Phàm vừa dặn dò người đổi quan tài cho Đồng Hạch Quân vừa nói với Dạ Dao Quang.

“Không cần, Đồng Hạch Quân đã tự mình trả thù lao cho ta, phần thù lao này cho dù là toàn bộ tài phú của Hầu gia cũng trả không nổi!” Dạ Dao Quang cười cười, sau đó quay người căn dặn mấy người phụ trách mai táng. Cô cũng tự mình đi xem quan tài, chọn giờ lành, dự định tiễn đưa trẻ này một đoạn đường.

Giờ lành là buổi tối, Dạ Dao Quang ăn uống no nê, ngủ một giấc xong mới dậy đi đến vùng núi mai táng Đồng Hạch Quân. Đúng lúc đi qua phần mộ cũ của Đồng Hạch Quân lại nhìn thấy một ông lão đang khóc lóc, ông lão này cũng không phải ai khác mà chính là lão quản gia Đồng Hạch Quân đã nhắc tới. Đi đến gần cô chỉ nghe thấy tiếng hăn chửi kẻ táng tận lương tâm nào đã đào mộ của tiểu thiếu gia lên...

Dạ Dao Quang đưa tay sờ mũi một cái, bĩu môi với Trọng Nghiêu Phàm, ý là để cho hăn giải quyết.

Trọng Nghiêu Phàm chỉ có thể tiến lên: “Lão nhân gia, xin người đừng mắng nữa, là ta cho người đào thi thể tiểu thiếu gia nhà người lên...”

“Người nói cái gì?” Lão quản gia tuy rằng thân thể suy yếu bệnh tật nhưng lại đột ngột đứng bật dậy, ánh mắt hung dữ nhìn chăm chăm Trọng Nghiêu Phàm như thể chuẩn bị cùng hăn liều mạng.

“Lão nhân gia đừng nóng vội, tiểu thiếu gia của người ở kia!” Trọng Nghiêu Phàm vội vàng chỉ chỉ, ông lão lập tức chạy tới. Trọng Nghiêu Phàm cũng cùng đi qua.

“Lão nhân gia, đây là quan tài đã được đóng, người đừng cố mở. Sở dĩ ta đào mộ thiếu gia nhà người bởi vì hắn đã báo mộng cho thiếu gia nhà ta.”

“Người nói cái gì?” Lão quản gia đang định mở nắp quan tài lập tức dừng tay, sững sờ nhìn Trọng Nghiêu Phàm.

Trọng Nghiêu Phàm làm ra vẻ như đang nói thật: “Lão nhân gia, thiếu gia của người bị quan tài bằng gỗ đào vây khốn. Gỗ đào chính là vật trừ tà, thiếu gia nhà người không thể siêu thoát được, luôn luôn bị giữ lại ở chỗ này. Mà thiếu gia nhà ta trùng hợp lại cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh với thiếu gia nhà người cho nên thường xuyên mơ thấy thiếu gia nhà người, lúc này mới phái ta tự mình đến xem có phải là như vậy hay không. Thật không ngờ mọi chuyện lại đúng như thế, vì không muốn thiếu gia nhà ta hằng đêm mất ngủ nên ta mới động đến phần mộ này, đổi cho thiếu gia nhà người một quan tài mới sau đó tìm cao nhân chọn một miếng đất đại cát. Tối nay đúng lúc giờ lành nên bọn ta đang chuẩn bị chôn cất thiếu gia nhà người. Ta nhìn thấy mộ phần này không có người hương khói nên tưởng rằng không còn người thân, hỏi những người xung quanh cũng không ai biết nên ba ngày trước mới động vào mộ phần.”

“Ba ngày trước...” Lão quản gia lúc đầu còn nửa tin nửa ngờ, nhưng nghĩ đến ba ngày trước hắn đã mơ thấy thiếu gia. Thiếu gia đứng im lặng nhìn hắn, đáng lẽ hắn bệnh nặng không thể rời giường nhưng từ sau hôm đó mặc dù không tốt lên nhiều nhưng tinh thần vô cùng sáng khoái, hôm nay có thể đi ra ngoài định tới đây thì lại thấy mộ thiếu gia đã bị đào lên.

Nghĩ tới đây lão quản gia lập tức nước mắt đầy mặt, vội vàng quỳ xuống cảm ơn: “Cám ơn ân nhân, cảm ơn ân nhân...”

“Lão nhân gia, đừng như thế...” Trọng Nghiêu Phàm nhanh tay dìu lão quản gia đứng lên.

“Là ta vô năng, lúc đầu ta cũng muốn chuẩn bị cho thiếu gia một chiếc quan tài tốt nhưng lại bị những người kia khấu trừ tiền, về sau tiền trên người ta cũng bị lấy mất, cuối cùng chỉ tìm được chiếc quan tài bằng gỗ đào chôn cất qua loa tiểu thiếu gia ở nơi này. Mấy năm nay ta sợ bọn họ biết được chỗ chôn cất thiếu gia nên không dám tới cúng bái, chỉ có thể thanh minh và ngày giỗ mới tới. Năm nay thân thể ta không tốt lắm nên không đi được, có lẽ thiếu gia quá cô đơn mới quấy rầy quý phủ, xin các người lượng thứ...” Lão quản gia vừa khóc vừa nói.

“Lão nhân gia, chúng ta phải đi chôn cất thiếu gia nhà người, nếu trì hoãn thì không kịp giờ lành mất.” Dạ Dao Quang vội vàng tiến lên nói.

Lúc này lão quản gia mới lau nước mắt, gật đầu đi theo đám người Dạ Dao Quang lên đỉnh núi. Lão quản gia không hiểu mấy chuyện này nhưng hẳn biết quan tài mới của thiếu gia chính là gỗ lim thượng hạng. Thiếu gia không có gì cả, cũng không ai có thể lợi dụng lấy gì của thiếu gia cho nên lão quản gia mới dần tin tưởng những người này là người tốt. Sau đó hẳn tận mắt thấy thiếu gia được chôn cất, lập bia mộ, liền cúi đầu cảm tạ đám người Trọng Nghiêu Phàm khiến cho mấy người bọn họ cũng không còn cách nào khác, vất vả lắm mới có thể khuyên nhủ rồi sai người đưa lão quản gia trở về.

“Tỷ tỷ.”

Dạ Dao Quang vừa xoay người thì có một giọng nói trong trẻo phát ra từ trong phần mộ khiến cho người đã quen thấy quỷ như Dạ Dao Quang cũng cứng đờ, cô quay đầu lại liền thấy Đồng Hạch Quân đứng ở bên cạnh phần mộ.

“Sao ngươi lại ở chỗ này? Không phải ta đã đưa ngươi vào luân hồi rồi sao?” Dạ Dao Quang đã siêu độ cho vô số quỷ hồn, lần đầu tiên cô gặp phải tình huống như vậy nên có chút kinh hãi.

“Sau khi ta đi vào bị một sức mạnh đẩy ra ngoài!” Đồng Hạch Quân cũng không biết chuyện gì xảy ra.

“Vận khí của người đúng là rất tốt.” Dạ Dao Quang day day trán.

Trong lúc luân hồi có một luồng khí nghìn năm khó gặp, nếu quý hồn gặp phải sẽ bị nghiền nát ở trong đó. Người này gặp được còn chưa tính, hẳn lại có thể bảo vệ cái mạng nhỏ mà quay ngược trở lại, đây cũng không phải số mệnh của người bình thường.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Tiên Hàn

Dạ Dao Quang cuối cùng cũng hiểu vì sao công đức của Đồng Hạch Quân lại khiến cho cô có cảm giác nặng nề như vậy. Tình huống như thế này thì cô không thể không đưa Đồng Hạch Quân đi, nếu không Đồng Hạch Quân sẽ bị lệ quỷ khác ăn mất. Trước đây hẳn có thể bình yên vô sự bởi vì quan tài của hắn được làm bằng gỗ đào có thể trừ tà, hiện tại không giống như thế nữa.

“Trước tiên ta sẽ đặt người vào trong Thiên Lân, còn việc luân hồi của người chờ ta làm xong việc sau đó chúng ta tính tiếp được không?” Dạ Dao Quang lấy Thiên Lân ra.

Đồng Hạch Quân rất quen thuộc với Thiên Lân nên ngoan ngoãn gật đầu, hẳn rất hợp với Thiên Lân nếu không vừa này Thiên Lân cũng sẽ không nhắc nhở Dạ Dao Quang về sự tồn tại của nó, bởi vì hai bên đã lấy nhiệm hơi thở của nhau.

Trọng Nghiêu Phàm đứng chờ ở phía xa không nhìn thấy tiểu quỷ bởi vì Dạ Dao Quang muốn một mình nói chuyện cùng Đồng Hạch Quân nên đã đứng cách rất xa, vì vậy Trọng Nghiêu Phàm cũng không nghe được lời nói của Dạ Dao Quang. Tuy rằng nhìn thấy động tác của Dạ Dao Quang có chút kì lạ nhưng không ngờ Dạ Dao Quang lại mang tiểu quỷ này cùng rời đi.

Trở về nhà, Dạ Dao Quang nói rõ ràng mọi chuyện, sau đó dự định sáng sớm hôm sau chạy về học viện, vì vậy lúc ở trong phòng cô đã thả

Đồng Hạch Quân ra: “Ta không phải người nơi này, người có dự định gì cho sau này không?”

Tình huống hiện tại của Đồng Hạch Quân vô cùng đặc biệt. Hắn là người đã đi qua quỷ môn quan, ở cõi âm đã có ghi chép lại, thậm chí còn cho rằng hắn đã tiến vào luân hồi, như vậy tức là hắn đã luân hồn hoặc trên đường luân hồi bị hồn bay phách tán. Tên của hắn ở dưới cõi âm đã bị gạch đi, bây giờ chính là một con quỷ vô danh, quỷ vô danh thì không có cách nào để đi vào cõi âm nhưng hắn vẫn là quỷ, không khác gì so với những con quỷ khác ở trần gian. Nếu không có người nuôi hoặc hắn không tự mình tu luyện thì sớm muộn gì cũng sẽ bị hồn bay phách tán. Nhưng Dạ Dao Quang là thầy phong thủy nên có thể cho hắn vào trong Thiên Lân, Thiên Lân có thể nuôi dưỡng hắn một thời gian ngắn nhưng không thể nuôi hắn cả đời. Đây là chuyện trái với thiên đạo, nếu bị người cùng nghề biết được thì có thể trực tiếp dùng lý do này để trừ khử cô.

“Ta cũng không biết...” Đồng Hạch Quân cúi đầu.

Thật ra hắn rất muốn ở cùng với tỷ tỷ này, từ sau khi mẫu thân chết hắn chỉ có một mình ở nơi thâm sơn cùng cốc, bị vây trong quan tài, chỗ nào cũng không thể đi, ngoại trừ lão quản gia một năm tới thăm hắn ba, bốn lần. Hắn được chôn ở chỗ vô cùng hẻo lánh, bình thường chẳng có lấy một bóng người, ban đêm cũng không có con quỷ nào dám tới gần hắn. Hắn thật sự rất cô độc, bảy năm qua tỷ tỷ này chính là người đầu tiên có thể nói chuyện cùng hắn, hơn nữa tỷ tỷ rất đẹp, rất ôn nhu, rất lợi hại khiến cho hắn vô cùng thích, khiến cho hắn quyến luyến không rời xa.

Thế nhưng bây giờ hắn làm quỷ, rất nhiều chuyện hắn cũng hiểu rõ trong lòng. Hắn không thể sống cùng với con người được, nếu lâu quá thì cho dù hắn không muốn thì dương khí trong cơ thể người sống sẽ chảy vào cơ thể hắn khiến cho hắn gián tiếp hại chết người khác.

Thấy bộ dạng của Đồng Hạch Quân, Dạ Dao Quang cúi xuống nói: “Ta có thể mang người đi nhưng từ nay về sau người phải quên đi người là ai, chỉ có thể một lòng đi theo ta.”

“Ta theo tỷ tỷ sẽ hại đến tỷ tỷ thì sao?” Đồng Hạch Quân vô cùng cao hứng rồi rất nhanh lại nghiêm túc hỏi.

“Ta là người tu luyện, không phải người phàm trần, người không hại được ta.” Dạ Dao Quang vui mừng giải thích, còn chuyện thầy phong thủy không thể nuôi quỷ vì phạm thiên đạo gì gì đó Dạ Dao Quang cũng sẽ không nói cho đứa bé này biết, không chừng hắc thừa dịp cô không chú ý lại chạy đi mất. Cô đã thu của hắc một phần công đức, cho dù là từ đạo nghĩa hay là tâm tư thì Dạ Dao Quang cũng không muốn bỏ rơi hắc.

“Được, tỷ tỷ đặt tên cho ta đi! Về sau ta sẽ đi theo tỷ tỷ, Đồng Hạch Quân đã biến mất rồi.” Tiểu quỷ nói với vẻ chờ mong.

“Đặt tên...” Dạ Dao Quang cảm thấy hơi đau đầu, cô chính là một người không biết đặt tên, đặt tên cho người sống đều nghiêm ngặt dựa trên ngày sinh tháng đẻ, trực tiếp từ ngũ hành chọn ra một cái tên. Tiểu quỷ này bây giờ coi như đã không còn ngày sinh tháng đẻ, Dạ Dao Quang vì không muốn đặt cho hắc mấy cái tên a miêu a cẩu nên chỉ có thể nói:

“Người theo ta trở về trước đã.”

Loại chuyện đặt tên như này tốt nhất vẫn nên để cho Ôn Đình Trạm làm đi.

Về chuyện của Đồng gia tiểu quỷ cũng không nhắc qua nửa lời, hắc chưa từng nghĩ tới chuyện báo thù nhưng Dạ Dao Quang cũng không định cứ cho qua như vậy, ngược lại còn cẩn thận căn dặn Trọng Nghiêu Phàm chọn thời cơ thích hợp vạch trần sự thật này, sau đó lại tra một chút xem Đồng Thủ Nguyên làm quan có tốt hay không. Không đợi Dạ Dao Quang nói thêm điều gì, Trọng Nghiêu Phàm đã cam đoan quan tước của Đồng

Thủ Nguyên kia chỉ có thể dừng lại tại đây, trừ khi Trọng Nghiêu Phàm không còn nữa nếu không thì Đồng gia hẳn dừng mơ tưởng góc đầu dãy.

Trời còn mờ tối Dạ Dao Quang đã cười ngựa chạy về, lúc trở về đến học viện đã đến ngày nghỉ giữa tháng, Dạ Dao Quang liền đi tới Tiền phủ. Tiền phu nhân vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang đã cao hứng cười nói: “Ta còn tưởng rằng muội sẽ không tới...”

“Sao có thể không tới được, ta đã nói giữa tháng sẽ đến thăm đứa trẻ kia mà.” Dạ Dao Quang cười cười, để Tiền phu nhân dẫn theo cô đi thăm đứa trẻ. Đứa trẻ đang chơi vô cùng vui vẻ với Tiền Lỗi:

“Phu nhân nuôi nó thật khéo, nó và Lỗi nhi đều lớn như nhau.”

Hai đứa trẻ sinh lệch nhau ba tháng nhưng lại béo trắng giống nhau, cùng mặc yếm đỏ, cho dù nói là sinh đôi cũng có người tin.

“Nếu không phải Lỗi nhi bị sinh non ba tháng thì đúng là cũng lớn rất nhanh...” Tiền phu nhân ngồi trên giường, tự tay ôm lấy đứa trẻ kia:

“Dao muội, ta thương lượng với muội một chuyện.”

Dạ Dao Quang cũng bế Tiền Lỗi lên: “Tỷ nói đi.”

“Đứa trẻ này ta đã giữ lại nửa tháng cũng không thấy có ai tới tìm, muội và Ôn công tử còn chưa thành hôn cũng không thích hợp nuôi một đứa trẻ, ta sinh non thân thể có chút tổn thương, đại phu nói có khả năng...” Nói đến đây khóe mắt Tiền phu nhân đỏ lên:

“Ta muốn thu nhận đứa bé này. Người khác đều nói nó và Lỗi nhi là thai sinh đôi, nhưng chỉ là ta sinh non nên đại phu nói đứa trẻ này có lẽ không sống lâu được nên ta mới chưa công bố ra ngoài, hiện giờ đã nuôi dưỡng khỏe mạnh nên muốn giữ nó lại có được không?”

Dạ Dao Quang nghe vậy lập tức ngẩng đầu nhìn Tiền phu nhân, lúc cô đoán mệnh cho Tiền phu nhân đã thấy trong mệnh của nàng phải có hai đứa con trai. Nhưng chuyện đoán mệnh qua xem tướng này đôi khi sẽ có chút biến cố, hoặc không thoát được tai họa gì đó nên thay đổi tướng mạo. Hiện giờ thấy gương mặt của Tiền phu nhân quả nhiên sau này nàng sẽ không có con nữa, nói như vậy thì đứa trẻ này cũng có duyên với Tiền phu nhân.

“Đây là phúc của nó.” Dạ Dao Quang không có lý do gì mà không đồng ý.

“Vậy mau đặt cho con ta một cái tên đi.”

Thấy Tiền phu nhân gấp gáp như sợ Dạ Dao Quang đổi ý khiến Dạ Dao Quang bất giác gật đầu, không có ai rõ ngày sinh tháng đẻ của đứa trẻ này hơn cô, hơn nữa cô cũng đã sớm nghĩ xong tên nhưng bây giờ đứa trẻ này đổi sang họ Tiền nên cô chỉ hơi trầm ngâm một lát rồi nói: “Gọi là Tiền Hàn!”

“Chữ Hàn nào?”

“Hàn trong hàn lâm học sĩ, sau này hai mẹ con tử sẽ mẹ quý nhờ con.”

Đứa trẻ này mặc dù không phải là sao Văn Khúc chuyển thế nhưng chắc chắn là một người thông minh hiếu học.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Dạ Khai Dương

Tiền Hàn được Tiền gia thu nhận, cũng xem như đã hoàn thành tâm nguyện của Dạ Dao Quang cho nên sau khi ăn cơm tối ở Tiền phủ, tâm tình Dạ Dao Quang vô cùng tốt liền xuyên qua bóng đêm trở về biệt viện. Nghĩ đến việc cô không ở đây mấy ngày khẳng định ba người Ôn Đình Trạm chỉ có thể ăn cơm ở học viện, vì vậy cô liền đi đến tửu lâu tốt nhất mua một vài món ăn đặc sắc, lại mua thêm một ít bánh ngọt cùng mứt hoa quả, sau đó xách túi lớn túi nhỏ tránh né ánh mắt của tất cả mọi người trở về biệt viện của mình.

Ba người đều không có ở trong viện, chỉ có Tiêu Phác cùng Tần Tam đang quét dọn trong sân. Dạ Dao Quang bước đi rất nhẹ nhàng, hai người bọn họ không phát hiện ra cô, đứng trong sân Dạ Dao Quang đột nhiên hô to: “Ăn khuya nào!”

Bị dọa sợ Tiêu Phác cùng Tần Tam run lên một cái, cùng lúc đó cửa của hai gian phòng cũng đồng thời mở ra. Ôn Đình Trạm, Tiêu Sĩ Duệ cùng Tần Đôn liền chạy lại.

“Oa, thật không tệ nha. Ta mới đi có mấy ngày mà công phu của đệ lại tăng mạnh như vậy.” Dạ Dao Quang nhìn Tiêu Sĩ Duệ chạy đến bên mình chỉ chậm hai bước so với Ôn Đình Trạm.

“Ha ha, Dao tử, ta đã ngửi thấy mùi thơm của gà rồi đó.” Tiêu Sĩ Duệ nhìn chằm chằm vào hộp đựng thức ăn trong tay Dạ Dao Quang.

“Mùi đệ cũng thật nhạy bén.” Dạ Dao Quang đi đến bên cạnh bàn đá dưới tàng cây, đặt hộp thức ăn lên đó.

“Nhân lúc thức ăn còn nóng mọi người mau ăn đi.”

“Tần Tam, người mau đem bốn cái chén tới đây!” Tần Đôn vội vàng ngồi xuống. Bọn họ đều đã ăn cơm hơn một giờ trước, lúc này cũng cảm thấy có chút đói liền thò tay bê một đĩa thức ăn ra.

“Ôi, nóng quá, giống như vừa mới mang từ trong bếp ra vậy.”

“Người cũng không nhìn xem cái đó là ai mang về.” Để có thể giữ nguyên mùi vị, cả đoàn đường cô đã dùng khí ngũ hành bảo vệ, so với thức ăn vừa mới nấu không khác chút nào.

“Doãn Hòa, huynh ăn nhiều một chút. Mấy ngày nay bộ dạng nuốt cơm không trôi của huynh làm cho người khác thực sự đau lòng. Bây giờ Dao tỷ đã trở lại, huynh có thể yên tâm ăn rồi.”

Tiêu Sĩ Duệ nói thật to, dường như sợ Dạ Dao Quang không nghe thấy. Ôn Đình Trạm gấp một miếng phù dung cao cho vào miệng, sau đó ném đôi đũa đi: “Nhất Lâm, đổi đôi đũa khác.”

Vương Nhất Lâm vội đem một đôi đũa khác cho Ôn Đình Trạm. Dạ Dao Quang thấy vậy cũng ngồi xuống, sau đó liền gấp cho Ôn Đình Trạm một miếng thịt lừa nổi danh nhất ở tửu lâu.

“Trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt lừa, cái này mỗi ngày đều phải chờ, muội vừa đến đúng lúc gặp được con lừa vừa mới bị làm thịt để chuẩn bị cho ngày mai, chàng mau nếm thử đi.”

“Oa thịt lừa, cái này đúng là đồ tốt, Dao tỷ ta cũng muốn thử.” Tiêu Sĩ Duệ cố ý kéo dài giọng nói, kết quả liền nhận được ánh mắt lạnh như băng của Ôn Đình Trạm, sau đó lập tức ngoan ngoãn gấp thức ăn.

Liếc Tiêu Sĩ Duệ một cái, Ôn Đình Trạm quay đầu lại cười híp mắt với Dạ Dao Quang, nhất thời lỗ tai nóng lên, vô cùng tự nhiên nói một câu: “Mấy ngày nay giảm cân mùa thu, ta cũng không thấy đói bụng...”

“Phụt, ha ha...”

Tiêu Sĩ Duệ bò lăn ra bàn cười lớn, một chút hình tượng cũng không có: “Ta sống qua mười bốn năm, chỉ mới nghe nói qua giảm cân mùa hè. Đây là lần đầu tiên thấy có người nói giảm cân mùa thu, mới lạ, thật sự vô cùng mới lạ!”

Lần này ánh mắt Ôn Đình Trạm không phải là sắc lạnh, mà là băng hàn vô cùng.

Tiêu Sĩ Duệ rụt vai lại, ngoảnh đầu nhìn xung quanh một chút: “Bây giờ là cuối thu trời đã chuyển lạnh, mau ăn thôi, đừng ngồi lâu quá nhiễm phong hàn cũng không tốt.”

“Ăn nhanh đi, xem những món ăn tốt nhất của tửu lâu có thể khiến cho khẩu vị của chàng khá hơn không.” Dạ Dao Quang cho Ôn Đình Trạm một bậc thang đi xuống, tự tay bày cho cậu thật nhiều thức ăn.

Bên kia, ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ đã dời sang Tần Đôn: “Ta nói này Tần mập, toàn bộ chân giò đều bị một mình cậu ăn sạch, cậu mau chữa lại một chút cho ta...”

“Ta thích nhất chính là chân giò của tửu lâu, cậu để cho ta ăn đi, những thứ khác ta không tranh với cậu.”

“Không được, ta cũng thích ăn!”

Sau đó Tần Đôn liền cầm lên một cái chân giò lớn, gặm xung quang nó một vòng.

“!” Tiêu Sĩ Duệ rất tức giận.

“Bổn điện hạ ra lệnh cho người mau phun ra!”

“Phun ra để điện hạ ngài ăn sao?”

“...”

Dạ Dao Quang lười để ý hai kẻ dở hơi kia, một tay chống đầu, một tay gấp thức ăn cho Ôn Đình Trạm. Đây là lần đầu tiên Ôn Đình Trạm được Dạ Dao Quang hầu hạ, lúc trước đều là ra lệnh cho cậu, cho nên có chút không tự nhiên nhưng cũng không hề ăn qua loa, lập tức ăn liền hai chén cơm.

Sau khi ăn no, Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm đi tản bộ ở bên ngoài biệt viện, còn kể chuyện của tiểu quý cho Ôn Đình Trạm nghe. Đến khi kể xong cũng vừa lúc trở về biệt viện, Vệ Truất cùng Vương Nhất Lâm đã sớm chuẩn bị xong nước nóng cho bọn họ, hai người sau khi rửa mặt liền trở lại phòng ngủ.

Dạ Dao Quang thối tắt nển nhưng phòng vẫn sáng trưng, đây chính là viên Dạ Minh châu mà Dạ Dao Quang đưa cho Ôn Đình Trạm. Viên Dạ Minh châu này hấp thu tinh hoa của mặt trăng cho nên Dạ Dao Quang thả tiểu quý ra cũng không đả thương được nó, để cho nó hiện nguyên hình, Ôn Đình Trạm cũng có thể nhìn thấy.

“Nàng cũng không thể mang theo hắc cả đời chứ?” Ôn Đình Trạm thẳng thắn nói ngay trước mặt tiểu quý.

Dạ Dao Quang nhìn qua nó, trong lòng bỗng mềm nhũn: “Bây giờ nó đã không thể tiến vào luân hồi, muội định tạo cho nó một thân thể mới.”

“Tạo thân thể mới?” Ôn Đình Trạm hỏi: “Bằng cách nào?”

“Tu vi bây giờ của muội còn chưa được, phải đợi đến khi đột phá Kim Đan, lấy được đất vàng, hơn nữa còn tìm được hai loại bảo vật.” Dạ Dao Quang cau mày, chuyện này tương đối phức tạp, đương nhiên cô có thể tìm một người vừa mới chết để cho nó có phụ thể, nhưng việc này chính là nghịch thiên cải mệnh. Mặc dù tiết kiệm được tinh lực nhưng có thể phải trả giá cao hơn gấp trăm lần so với những cái khác.

“Đó là gì?”

“Thứ nhất chính là Ngũ Thái Thạch trên núi Côn Luân, theo truyền thuyết nó do Nữ Oa vá trời mà tạo thành. Ngũ Thái Thạch thực chất hàm chứa ngũ hành, đem đi tôi luyện liền có thể đúc thành ngũ tạng. Thứ hai là Phản Hồn Hương, đây là một loại kỳ hương, có thể khiến người chết người thấy liền sống lại. Nếu như có được loại hương liệu này có thể khiến cho hồn phách của nó cùng tượng đất hòa làm một thể.” Dạ Dao Quang nói.

Bất kể là Ngũ Thái Thạch hay Phản Hồn Hương đều là bảo vật vô cùng khó lấy. Mặc dù khó khăn nhưng Dạ Dao Quang cảm thấy mọi việc đều được quyết định bởi con người, cô không thể để mặc nó tự sinh tự diệt, cho nên đành để nó ở bên cạnh mình, cố gắng hết sức bảo vệ. Cũng may cô có Thiên Lân có thể dùng để nuôi dưỡng nó. Vốn dĩ Thiên Lân có âm khí rất nặng cho nên cũng không sợ có người nghi ngờ.

“Về phần Phản Hồn Hương ta sẽ nghĩ biện pháp.” Vì mấy ngày nay Ôn Đình Trạm đạt được thành tích vượt trội cho nên được các phu tử nhất trí tán thưởng. Ngày hôm trước cậu vừa đi vào tàng thư các ở lầu hai, vừa vặn nhìn thấy một quyển sách ghi chép về các loại kỳ hương cổ xưa, trong đó có một loại gọi là Phản Hồn Hương.

“Muội biết mà, Trạm ca chàng là tốt nhất.” Dạ Dao Quang cao hứng tiến lại gần, ôm lấy khuôn mặt Ôn Đình Trạm hôn một cái thật mạnh.

Cô cảm thấy vô cùng vui vẻ, có được một nam nhân mà cho dù cô gây ra nhiều phiền toái lớn như thế nào, cậu ngoài lo lắng cho an nguy của cô ra, cũng chưa từng oán trách cô nửa câu. Bất kể là phong ba bão táp ra sao đều bằng lòng gánh vác cùng cô.

Gương mặt tuấn tú của Ôn Đình Trạm đỏ lên, mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng: “Nếu như nó đã đi theo nàng, nàng lại muốn giúp cho nó sống lại, vậy gọi nó là Khai Dương đi.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Làm Cha Mẹ

Khai Dương, Dạ Khai Dương.

Dạ Dao Quang đọc lên thấy cái tên này rất hay: “Cái tên này hay quá đi!”

Hơn nữa Khai Dương cũng là ngôi sao thứ sáu trong Bắc Đẩu thất tinh.

“Có thích không?” Tuy Ôn Đình Trạm mới mười một tuổi nhưng suy nghĩ của cậu không khác gì người đã hai mươi một tuổi, cho nên cậu để cho tên tiểu quý đáng nhẽ đã mười bốn tuổi nhưng đáng vẻ lại giống đứa bảy tuổi này làm con, nhẹ nhàng hỏi.

“Thích, Khai Dương rất thích”. Từ nay về sau Dạ Khai Dương chính là tên của đứa nhỏ kia.

“Cảm ơn cha đã ban cho con cái tên này”.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều bị giật mình, Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn Dạ Khai Dương: “Người nói linh tinh cái gì đấy?”

Dạ Khai Dương bĩu môi buồn bã: “Mẹ con... à không, mẹ ở kiếp trước của con đã dạy con rằng, nếu người đã có ơn cho con tái sinh lại một lần nữa thì người đó sẽ là cha mẹ của con. Hai người chính là cha mẹ đã cho con sống lại, nên sau này con sẽ gọi người là mẹ, còn kia sẽ là cha của con”.

Dạ Dao Quang đưa tay lên xoa trán, cô đã sống được hai kiếp rồi, cả hai kiếp đều vẫn chưa xuất giá, giờ không hiểu sao lại có thêm một đứa con, mà đứa con này lại là một tên tiểu quý. Cô có cảm giác mình như đang tung bay trong gió.

“Chàng hiểu đạo lý nhất, chàng nói cho nó nghe đi”. Dạ Dao Quang thấy mình không có đủ năng lực để tranh cãi việc này, đặc biệt là đối phó với tên tiểu quý cổ đại này, vì vậy mà vẫn nên để Ôn Đình Trạm nói thì hơn.

“Thực ra Khai Dương nói cũng không sai”. Không ngờ Ôn Đình Trạm cũng nói vậy.

Sau khi cái tên Dạ Khai Dương được gọi lên, Ôn Đình Trạm đã cảm thấy trên đời này không lý gì là không tồn tại việc gọi cậu là cha còn Dạ Dao Quang là mẹ cả. Đây là chuyện tốt, vì vậy mà cậu không có lý do gì để từ chối cả.

Dạ Dao Quang trợn mắt giận dữ nhìn Ôn Đình Trạm, bởi suy nghĩ của Dạ Khai Dương chỉ là của đứa trẻ bảy tuổi, vẫn còn là trẻ con. Còn đứa trẻ ở cùng cô chỉ là giả vờ mười một tuổi, nhưng quả thực cậu đúng là mười một tuổi.

Thấy Dạ Dao Quang sắc mặt khó coi, Ôn Đình Trạm chỉ nhìn Dạ Khai Dương bằng vẻ mặt đau khổ: “Mẹ con, không phải, dường như Dao Dao không vui khi con gọi nàng ấy như vậy”.

“Thật sao ạ?” Dạ Khai Dương làm dáng vẻ đáng thương nhìn Dạ Dao Quang, nếu như quý cũng có nước mắt thì có lẽ bây giờ mắt nó cũng đang ngấn lệ rồi.

“Được rồi được rồi, hai người một lớn một nhỏ phá nát tâm can ta rồi, trời cũng không còn sớm nữa, ta muốn đi ngủ”. Dạ Dao Quang không chịu được sự mềm dẻo của bánh bao nhỏ, là tên tiểu quý kia thì lại càng không

chịu nổi, phát tay ngằm thừa nhận không chịu nổi nữa rồi nhìn tên nhóc kia:

“Con đó? Con muốn về Thiên Lâm hay là muốn ở bên ngoài?”

“Con có thể ở bên ngoài sao?” Gương mặt Dạ Khai Dương tràn đầy khát vọng.

“Có thể, nhưng không thể ra khỏi căn phòng này”. Dạ Dao Quang cười nói. Trong viện không cho phép bày binh bố trận thì cô bày trận ở trong phòng, hơi thở tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, cho dù bên ngoài có quỷ bay qua thì cũng không thể nhìn thấy bên trong có đồng loại. Vì vậy mà Dạ Dao Quang đã rất khoan dung đối với tên tiểu tử bị nhốt trong quan tài nhiều năm.

“Vậy... con sẽ làm tổn hại đến cha thì sao?” Dạ Khai Dương lại hỏi, hẳn có thể chủ động hấp thụ dương khí của cha hay không?

“Không được, trên người chàng ấy có Dương châu của Lôi Kích một nghìn năm, con không thể tới gần chàng ấy. Dương khí của chàng ấy sẽ không tự nhiên lộ ra ngoài”. Dạ Dao Quang đột nhiên nghĩ tới việc này.

“Vậy con sẽ ở bên ngoài”. Thế là Dạ Khai Dương đã vui rồi.

“Con biết chữ không?” Dạ Dao Quang đột nhiên hỏi.

“Con đã từng xem qua, đọc qua Tam tự kinh, Bách gia tính, Thiên tự văn”. Tiểu quỷ gật đầu.

“Nhưng con cũng không chắc mình có còn biết chữ nữa hay không”.

Đã rất lâu rồi không xem qua nên không biết giờ có còn nhận ra chữ nào không.

“Được rồi, con đợi một lát”. Nói xong Dạ Dao Quang liền xoay người đi, sau đó đi lấy từ thư phòng ra một cuốn “Thiên tự văn” và một cuốn “Tam tự kinh”. Một tiếng vang vang lên hai cuốn sách liền bị đốt cháy thành tro, rất nhanh đã bị lửa thiêu rụi.

Đến khi lửa cháy hết, trong tay Dạ Khai Dương liền có hai cuốn sách: “Những cuốn này tối nay con hãy xem đi, không biết thì bỏ qua, tối mai đi hỏi cha. Đợi con xem xong, mẹ sẽ đốt cho con mấy cuốn khác.”

“Vâng, cảm ơn mẹ, con sẽ cố gắng đọc chúng ạ!” Dạ Khai Dương lập tức vui vẻ lên.

Dạ Dao Quang nằm trên giường cười híp mắt, nhìn khuôn mặt đau đớn của Ôn Đình Trạm. Đối với những người thích sách vở, dù là bất kì cuốn sách nào thì cũng đều rất trân trọng, trong lòng không biết thoải mái đến mức nào: “Chàng nghĩ rằng làm cha dễ lắm sao?”

Nói xong, cô cũng không để ý đến Ôn Đình Trạm, nhắm mắt ngủ say.

Sáng sớm hôm sau trời còn chưa sáng, Dạ Dao Quang đã bắt đầu tu luyện, cùng lúc đó để Dạ Khai Dương cả đêm xem sách vào trong Thiên Lân, sau đó mới đi rửa mặt rồi đến phòng ăn ăn cơm.

“Ồ, đây là phần của ai vậy?” Từ trước đến nay bữa sáng đều có bốn phần, đám người Vệ Truất ở chỗ khác ăn cơm, hôm nay đột nhiên lại có năm phần, mà lại chỉ có một cái bánh bao. Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy rất hiếu kỳ.

“Cho con ta”. Dạ Dao Quang cười híp mắt nói, sau đó mới lấy từ Thiên Lân ra để nó ở giữa cô và Ôn Đình Trạm, trong cái bát để bánh bao kia.

“Con?” Tần Đôn đang ăn bánh bao lớn thuận mắt nhìn theo, chỉ thấy một con dao nhỏ.

“Đúng vậy, đây chính là con của ta và Trạm ca!” Dạ Dao Quang chỉ vào Thiên Lân nói.

“Phì..” Tiêu Sĩ Duệ rất muốn cười to nhưng không thể cười ra tiếng. Ánh mắt Ôn Đình Trạm lạnh như băng nhìn hắc nên hắc chỉ có thể đè nén nó xuống, sau đó cúi đầu nín cười rồi bóc một quả trứng ăn.

Không học mới mấy ngày, Dạ Dao Quang hết bệnh lại được phu tử quan tâm hỏi thăm nhưng lời hỏi thăm này quả thực quá nhiệt tình rồi, có ba tiết học thì mỗi tiết phu tử lại muốn kiểm tra việc học của Dạ Dao Quang khiến cho Dạ Dao Quang khóc không ra nước mắt.

So với hiện tại thì vẻ mặt Dạ Dao Quang là một vẻ mặt ngơ ngác, phu tử hỏi cô: “Tại sao Khổng Tử lại sáng tác Xuân Thu?”

Quý mới biết Khổng Tử vì sao lại sáng tác ra Xuân Thu. Trời đất ơi, sao mà cô có thể biết được cơ chứ!

“Dạ đồng sinh có biết không?” Phu tử hỏi.

“Nghe nói ba người bạn cùng học xá của trò ngày đêm không nghỉ giúp trò học bù, vấn đề này hôm trước đã thảo luận qua rồi”.

Dạ Dao Quang biết phu tử không phải muốn làm khó dễ cô, mà chỉ là muốn biết đám người Ôn Đình Trạm có thực sự giúp cô học bù bài hay không, tiện thể kiểm tra xem đám người Ôn Đình Trạm có thực sự quan tâm đến bạn bè hay không.

Dạ Dao Quang định nói không biết nhưng rồi lại không nói nữa, Ôn Đình Trạm ngồi ở bàn dưới bên cạnh cô, ánh mắt quét qua Thiên Lân mà cô đang để ở trên bàn. Cậu nói vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức Dạ cũng không nghe thấy gì giống như môi chuyển động mang theo một chút tiếng gió.

“Mẹ à, cha nói là...”

Từ trong thần thức truyền đến tiếng nói của Dạ Khai Dương, Dạ Dao Quang liền thản nhiên cười rồi trả lời phu tử: “Thưa thầy, Mạnh Tử nói: Thế suy đạo yếu, tà thuyết và những việc làm tàn bạo lại dấy lên, có kẻ làm bề tôi mà lại giết vua, có kẻ làm con mà lại giết cha. Khổng Tử sợ nên sáng tác kinh Xuân Thu. Kinh Xuân Thu ghi chép lại việc của thiên tử cho nên Khổng Tử nói, kẻ biết ta chỉ là bởi kinh Xuân Thu, kẻ bắt tội ta chỉ là bởi kinh Xuân Thu”.

“Ừm”. Phu tử cười rất hài lòng: “Đúng vậy”.

Dạ Dao Quang trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị ngồi xuống thì lại bị phu tử gọi tên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Con Trai Giỏi Quá

Dạ đồng sinh mặc dù bị bệnh nhưng cũng không quên đọc sách, chăm chỉ như vậy là tốt”. Phu tử cười nói:

“Nếu vậy, ngoài Mạnh Tử ra, trò còn biết ai đã giải thích qua bài Xuân Thu này không?”

Ôi mẹ ơi, vẫn còn sao, làm ơn ai đó đá cô ra ngoài đi, cô đảm bảo sẽ không đánh chết người đó đâu.

“Mẹ ơi, cha nói là...”

Giây phút này, Dạ Dao Quang chưa từng cảm thấy có một người chồng là một vị bác học lại tốt đến thế, có gì có thể hạnh phúc hơn khi có một đứa con có thể làm ông truyền âm chứ.

“Thưa thầy, thời Hán “Ai Công năm mươi bốn - Xuân Thu Công Dương truyện” được dùng ở trường quan có viết: Quân tử vì sao lại phải kết thúc loạn thế? Trở về với chính nghĩa. Ngoài ra thời Hán còn có nhà Nho Đồng Trọng Thư từng nói: Xuân Thu của Trọng Ni là lẽ thường của trời đất, là nghị luận thông suốt xưa nay. Mỗi người có ngôn luận khác nhau, ý chỉ bất đồng. Những thuyết tà vậy mà dứt rồi thì mới có thống nhất, pháp độ mới rõ ràng, dân mới biết nên theo về đâu”.

“Dạ đồng sinh đúng là không phụ để sư đã tiến cử”. Lúc này phu tử mới hài lòng.

Sau đó phu tử từ Xuân Thu giảng giải rất nhiều về vấn đề trị quốc, phải trái rõ ràng, một tiết học cứ như thế trôi qua. Dạ Dao Quang quyết định, về sau dù cho có đi đâu thì cô cũng mang con đi theo.

Lúc ăn cơm trưa, Dạ Dao Quang cố ý hỏi Dạ Khai Dương xem kiếp trước nó thích ăn cái gì nhưng nó lại không nhớ nổi, vì lão quản gia mỗi lần mang đồ cho nó đều có mức cả. Bây giờ đồ mà nó cảm nhận được chỉ là mùi vị mà thôi khiến cho Dạ Dao Quang rất đau lòng. Vậy nên cô lấy rất nhiều đồ ăn ngon ra bày ở giữa cô và Ôn Đình Trạm.

“Cô làm gì vậy!” Tần Đôn đang lấy đũa gắp thức ăn thì bị Dạ Dao Quang hất ra.

“Những thứ này là cho con ta ăn, cậu nên giảm cân đi!”

Bọn họ đều ăn xong rồi, đồng đồ ăn kia vẫn ở nguyên một vị trí không mất đi tí nào, vậy con trai họ ở đâu? Còn nói hăn mập, Tần Đôn cảm thấy trong lòng hăn rất đau đớn.

Dạ Dao Quang đợi đến khi Dạ Khai Dương nói ăn no rồi mới đưa Dạ Khai Dương rời đi. Tiêu Sĩ Duệ ghé sát vào Ôn Đình Trạm hỏi: “Doãn Hòa, Dao tử có phải bị trúng tà không, ta cảm thấy nàng ấy dường như không được bình thường?”

Thấy ngón tay Tiêu Sĩ Duệ chỉ lên đầu, Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói: “Nàng ấy rất bình thường, đệ không bình thường thì có”.

Nói xong, cậu liền đứng lên đi về phòng chuẩn bị ngủ trưa.

Tiêu Sĩ Duệ sờ đầu, hăn không bình thường? Chỗ nào của hăn không bình thường? Trên đời này làm gì có ai coi một thanh đao làm con của mình, cả ngày cho ăn cho uống, chỉ thiếu mỗi việc mặc quần áo cho nó nữa thôi.

Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy cứ nhắc tới chuyện của Dạ Dao Quang với Ôn Đình Trạm thì hẫng lại như người không có nguyên tắc nào vậy. Hẫng cần tìm một người có nguyên tắc để nói chuyện, Tần Đôn đang cần đùa nói: “Ta còn ăn chưa no”.

Đưa tay lên chống trán, Tiêu Sĩ Duệ lặng lẽ lấy thức ăn hẫng còn thừa cho Tần Đôn: “Hôm nay Dao tử rất quan tâm đến “con” của nàng ấy nên phần ăn của chúng ta đều bị giảm đi một nửa”.

Nói xong, Tiêu Sĩ Duệ cũng rời đi.

Trong phòng, Dạ Dao Quang búng ngón tay, hư ảnh của Dạ Khai Dương liền từ Thiên Lân nhảy ra.

“Con trai, con giỏi quá!”

Ôn Đình Trạm bước vào phòng, bước đi có chút ngập ngừng. Rõ ràng tất cả công lao là của cậu, sao lại trở thành của con trai giỏi? Vậy cậu thì sao?

Ôn công tử không cam tâm liền ho khan một tiếng, sau đó đi tới. Lúc đi ngang qua Dạ Dao Quang còn cố ý đi chậm lại một chút nhưng Dạ Dao Quang ngay cả liếc cậu một cái thôi cũng không có.

“Con trai, con muốn ăn gì, con muốn chơi cái gì, mẹ sẽ đi mua cho con”.

Ánh mắt Ôn công tử trở nên có chút lạnh ném lên người Thiên Lân.

Dạ Khai Dương dường như thấy được cậu đang tức giận, nó lạnh lợi nói: “Mẹ à, đây đều là công lao của cha, là cha bảo con nói cho mẹ biết”.

Ánh mắt Ôn công tử cuối cùng cũng ấm áp trở lại nhưng không ngờ Dạ Dao Quang lại nói: “Không cần quan tâm đến chàng ấy, chàng ấy lớn

như vậy, cần gì sẽ tự mình đi mua được”.

Dạ Khai Dương cảm thấy càng lạnh hơn, vội vàng nói: “Mẹ, con mệt rồi, con muốn đi nghỉ một lát”.

“Đi thôi đi thôi”. Dạ Dao Quang nghĩ đến việc tối qua tiểu tử này chơi cả một đêm, ban ngày lại bị cô làm phiền nhiều lần nên bây giờ chắc hẳn rất mệt, vì vậy nhẹ nhàng nói.

Ôn công tử thấy vậy sửa sang lại vạt áo, ừm, tên tiểu tử biết điều đó đã đi rồi, có phải nên cảm ơn nó một tiếng không. Nếu giống như trước kia, cô sẽ nhào lấy ôm cậu rồi hôn một cái nói: Trăm ca, chàng thông minh quá, mọi thực sự rất yêu chàng!

Ôn công tử không quên chờ Dạ Dao Quang nhào đến, nào ngờ Dạ Dao Quang thu Thiên Lân lại, quay đầu nhìn cậu ngồi trên giường nói: “Buổi chiều chàng còn phải lên lớp, mọi quên mất. Chàng nghỉ ngơi đi, mọi không làm phiền chàng nữa, mọi đưa con đi dạo quanh học viện một lát”.

Nụ cười dè dặt trên mặt Ôn công tử lập tức hóa đá rồi vỡ tan. Cậu còn chưa nói gì mà đã thấy Dạ Dao Quang xoay người đi mất, sau đó rời khỏi phòng, đi ra ngoài sân.

Phất ống tay áo, không mang theo một áng mây trời.

Dạ Dao Quang hoàn toàn không nghĩ đến tâm tư của Ôn công tử, cô giống như một cô bé mới có được món đồ chơi mới, hận không thể mang hết đồ chơi cô yêu thích đến giới thiệu cho cô. Đương nhiên không phải cô ấy coi Dạ Khai Dương là món đồ chơi, Dạ Khai Dương đã bị đá ra từ đường luân hồi, kiếp trước của nó đã hoàn toàn kết thúc rồi. Cùng với sự chuyển động của thời gian, nó lại càng không thể chuyển thế, dần dần sẽ quên đi kí ức ngày xưa. Nếu đã là người tái sinh, ờn cha mẹ nếu đã nhận thì sẽ coi đó là mãi mãi.

Dạ Dao Quang hai kiếp chưa từng làm mẹ, đối với việc làm mẹ này thực sự rất mới mẻ, hơn nữa đứa con lớn như vậy nên hoàn toàn không cần lo không có cách nào nói chuyện, cũng không cần lo nó sẽ làm ra việc gì khiến cô phải đau đầu. vì vậy cô phải dốc hết sức diễn vai người mẹ này cho thật tốt.

Không biết qua bao lâu, Dạ Dao Quang đã dẫn Dạ Khai Dương tới trường cưỡi ngựa, đúng lúc gặp Tiêu Sĩ Duệ lên lớp. Hắn đang học cưỡi ngựa bắn cung, Dạ Dao Quang cảm thấy phải đưa con đi xem cưỡi ngựa.

Ở trường ngựa có rào chắn bên ngoài, Dạ Dao Quang lấy Thiên Lân ra, dùng cơ thể để che ánh mặt trời: “Nhìn đi, đây là trường cưỡi ngựa của học viện, đợi sau này con có thân thể, mẹ cũng sẽ dạy con cưỡi ngựa”.

“Được ạ!” Dạ Khai Dương trong lòng rất vui, từ trước đến nay nó chưa từng vui đến vậy.

Lúc này một nhóm học viên cưỡi ngựa cách phía trước Dạ Dao Quang và Dạ Khai Dương không xa phi như bay tới.

Dạ Khai Dương đột nhiên nói: “Mẹ ơi, dương khí của người kia bị hút mất rồi!”

Dạ Dao Quang giật mình: “Người nào?”

“Người kia, người cưỡi ngựa màu đen, áo choàng màu đỏ đỏ”. Dạ Khai Dương chỉ người đàn ông có áo choàng đỏ trong đám người đó.

Dạ Dao Quang nhìn nhưng vì đang ở trên ngựa, trước mặt lại chột lóe lên, Dạ Dao Quang không nhìn được mặt hắn. Trên người hắn cũng không thấy có âm khí bám theo, cũng không có bất kỳ yêu khí nào, nếu không phải Dạ Khai Dương nói thì cô cũng không thể biết được hắn bị hút mất dương khí.

Nhưng nếu tên kia bị một ma nữ tương đối thông minh hút mất dương khí, vậy tuyệt đối có thể nói rằng Dạ Khai Dương còn sắc bén hơn cô.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Không Được Hái Hoa Dại Bên Đường

“Tiểu Khu, sao huynh lại tới đây?” Nhìn thấy Dạ Dao Quang, Tiêu Sĩ Duệ liền nhảy xuống khỏi lưng ngựa, chạy đến cạnh cô, nhoài người về phía rào chắn của trường ngựa:

“Có muốn qua đây không?”

“Đừng tưởng đệ ở trong quân danh được mấy năm mà đã muốn thi cưỡi ngựa với ta”. Không phải Dạ Dao Quang nói khoác. Thứ nhất kiếp trước cô đã biết cưỡi ngựa, hơn nữa cô là người tu luyện nên có thể khống chế ngựa được.

“Khẩu khí lớn thật!” Lúc này mấy người theo sau cũng tiến đến, trong đó có tên bị hút dương khí mà Dạ Khai Dương vừa nói tới. Nói ra thì đó cũng là người có dung mạo hào phóng phong độ, vừa nhìn đã biết là người tập luyện. Hắn nhìn Dạ Dao Quang từ trên xuống dưới, nhìn thế nào cũng thấy giống một cô gái xinh xắn.

“Tài cưỡi ngựa của Trị Ngạn vẫn luôn nổi bật nhất trong số những học viên chúng ta, ngay cả lúc học môn cưỡi ngựa cũng không dám trơ trẽn như vậy”.

Trị Ngạn chính là tên chữ được ban cho của Tiêu Sĩ Duệ, chỉ là không nói ra ngoài mà thôi. Thân phận của Tiêu Sĩ Duệ vẫn luôn thu hút đám học viên, hắn được gọi Long Trị Ngạn. Mặc dù sau khi nhập học sẽ có rất nhiều người sẽ đoán được ra thân phận của Tiêu Sĩ Duệ nhưng cũng chỉ giới hạn trong số người nhìn thấy vào hôm nhập học. Cũng coi như Tiêu Sĩ Duệ

khiêm tốn, rất nhiều người sẽ không vô duyên vô cớ đi điều tra thân phận của một người cùng trường, mà những học viên này rất hiểu, không phải bọn họ bắt buộc học cùng nhau, hoặc là ở lớp khác, hoặc là học lớp trên, nếu không trí nhớ của Dạ Dao Quang cũng sẽ không nhận ra.

“Ta không học môn cưỡi ngựa là bởi vì không người nào có thể dạy ta”. Dạ Dao Quang nói ra một câu rất bình thản.

“Tuổi không lớn mà khẩu khí quả thực cũng không nhỏ”. Câu nói này vẫn là do tên bị hút dương khí kia nói ra.

“Ta nhận ra cậu rồi, hôm đó ở sông Tương Tư phát hiện một thi thể nữ nhi, khinh công của cậu quả thực không tệ”.

Hôm đó người này cũng ở gần sông Tương Tư, chỉ có điều là hắn đứng khá xa nhưng cũng nhìn thấy Dạ Dao Quang nhảy xuống giữa sông, vớt người bị rơi dưới nước lên đưa tới trường nữ sinh.

“Đây là đồng sinh ở học xá của ta, Dạ Thiên Khu”. Tiêu Sĩ Duệ giới thiệu, sau đó chỉ người nói đầu tiên và người bị hút dương khí nói.

“Đây là hai người cưỡi ngựa giỏi nhất ta gặp lúc học môn cưỡi ngựa, tên Lục Vĩnh Diêm và Văn Du”.

Thật không ngờ người có cơ thể tráng kiện thế kia lại có một cái tên nghe thật âm áp - Lục Vĩnh Diêm, chẳng qua họ Lục có chút nhạy cảm. Lúc này Dạ Dao Quang đang nghĩ tới Lục đốc ty, chẳng qua Dạ Dao Quang cũng không biết tướng mạo hăn ra sao, những người không quan trọng hà tất gì phải lãng phí sức lực.

“Dạ đồng sinh nếu đã có tài cưỡi ngựa, chi bằng để cho ta được mở rộng tầm mắt đi”. Văn Du nghĩ một lát rồi nói.

“Tại sao ta lại phải để cậu mở rộng tầm mắt chứ?” Dạ Dao Quang lạnh nhạt nhìn bọn họ.

“Không phải người nói trong học viện không có ai có thể dạy người sao?” Lục Vĩnh Diễm nói.

“Đó là chuyện của ta, bản lĩnh của ta như thế nào, hà tất cần các cậu chứng nhận, hà tất ta phải chứng minh cho các cậu xem?” Dạ Dao Quang quay đầu nhìn Tiêu Sĩ Duệ nói:

“Về sớm một chút, có đồ ăn ngon đang đợi đệ”.

Đây đúng là thái độ hoàn toàn không để người khác trong mắt khiến cho Lục Vĩnh Diễm và Văn Du vô cùng tức giận. Lục Vĩnh Diễm đường đường là trưởng tôn của Lục đốc ty phủ Dương Châu, tổ phụ của hắn lại nắm binh quyền một phương, toàn bộ Dương Châu đều phải cúi đầu, cũng coi như được người nhà gọi ý bây giờ đã gặp được Tiêu Sĩ Duệ. Hơn nữa hắn và Tiêu Sĩ Duệ tính khí quả thực cũng hợp nhau nên hắn mới đồng ý theo Tiêu Sĩ Duệ, ở trước mặt Tiêu Sĩ Duệ làm đệ, có lẽ vì thế mà tên tiểu tử này mới không coi hắn ra gì.

“Không được phép đi!” Lục Vĩnh Diễm xoay người nhảy qua rào chắn, giơ tay ra chặn trước mặt Dạ Dao Quang.

“Nếu hôm nay cậu không thể hiện tài năng của mình ra thì đừng hòng rời khỏi đây!”

Hắn và Tiêu Sĩ Duệ không giống nhau. Thân phận Lục Vĩnh Diễm đã công khai, toàn bộ học viện không có người dám đắc tội với hắn, thậm chí không ít người còn nịnh nọt hắn. Hắn vừa dứt lời liền có một đám người xông tới vây quanh, tư thế này giống như muốn đánh nhau tập thể, mà ở phía xa tiên sinh trông chừng học viên cười ngửa nhìn thấy cảnh này định đi lên nhưng lại bị đám người đi theo Lục Vĩnh Diễm ngăn lại.

“Tiểu Lục!” Sắc mặt Tiêu Sĩ Duệ trong chớp mắt liền trở nên u ám. Dạ Dao Quang đối với hắn mà nói quả thực không giống nhau, đương nhiên không phải tình yêu nam nữ, mà là một tình cảm quý trọng gần gũi. Hắn lại không nỡ đứng trước mặt Dạ Dao Quang nói to, vì thế mà Lục Vĩnh Điềm mới dám bày ra trận thế như vậy.

Hai người Lục Vĩnh Điềm và Văn Du biết được thân phận của Tiêu Sĩ Duệ, thấy Tiêu Sĩ Duệ đến dáng vẻ kiêu ngạo còn không có nói gì đến đoạn sau, trong lòng lập tức cảm thấy rất nghi ngờ. Dạ Dao Quang rốt cuộc có thân phận gì mà lại có thể khiến cho Tiêu Sĩ Duệ dễ dàng khoan nhượng như vậy.

“Tất cả các cậu cộng lại cũng không đánh nổi ta, hôm nay tâm trạng ta đang vui nên không muốn đánh nhau. Tốt nhất các cậu đừng làm cho ta mất vui, nếu không thì đừng trách ta ác”. Dạ Dao Quang dùng dáng vẻ tốt bụng khuyên bọn họ khiến cho sắc mặt Lục Vĩnh Điềm và Văn Dũ đều trở nên âm u.

So với một tên cả người tràn đầy sức lực nhưng lại không có não như Lục Vĩnh Điềm, đương nhiên Văn Du thông minh hơn một chút. Bởi vì nhìn thấy thái độ của Tiêu Sĩ Duệ cho nên hắn liền nói: “Chúng ta chỉ muốn thỉnh giáo Dạ đồng sinh kỹ năng cưỡi ngựa chút thôi. Là đồng sinh với nhau, Dạ đồng sinh sao phải nóng nảy đến vậy. Đúng lúc chúng ta phát hiện một con ngựa tốt ở Long Hồ sơn, vốn muốn cùng nhau đi thu phục nó, con ngựa này nếu ai thu phục được nó thì nó sẽ thuộc về người đấy, hay là Dạ đồng sinh cùng tham gia với bọn ta?”

“Có chuyện này thật sao?” Dạ Dao Quang nhìn Tiêu Sĩ Duệ ở bên cạnh.

“Ta cũng vừa mới nghe nói vậy”. Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

“Lúc nào?” Chuyện như vậy Dạ Dao Quang luôn rất có hứng thú, cô đã tới Long Hồ sơn một lần vì xà yêu nhưng là bị khiêng về, vốn không có cơ hội đi ngao du. Long Hồ sơn là nơi có phong thủy tự nhiên tốt, đồ tốt nhiều vô số, nếu con ngựa hoang này ăn rồi biến thành linh vật thì điều này cũng có thể xảy ra. Nếu những người này đã hẹn nhau đi, nhất định sẽ chọn ngày nghỉ. Đẳng nào cũng rảnh, chi bằng cùng bọn họ đi xem xem, nếu có thể thu phục con ngựa này rồi tặng cho Ôn Đình Trạm thì cũng tốt.

“Ba ngày sau chính là ngày nghỉ, có mười ngày nghỉ tất cả”. Lục Vĩnh Diễm nói.

Dạ Dao Quang nhớ ra sắp thu hoạch vụ thu. Học viện cũng giống như nghỉ lễ Quốc khánh, ít là mười ngày, nhiều là nửa tháng cho nên cô gật đầu: “Được, đến lúc đó ta sẽ đi cùng các cậu”.

“Quân tử nhất ngôn”. Văn Du giơ tay lên.

“Quân tử nhất ngôn”. Dạ Dao Quang vỗ một cái, sau đó hàm ý sâu xa nói:

“Văn công tử đúng không?”

“Dạ đồng sinh có gì chỉ giáo?” Văn Du cảm thấy ánh mắt Dạ Dao Quang có chút hàm ý gì đó.

“Chỉ giáo thì không dám nhận”. Dạ Dao Quang cười híp mắt.

“Chỉ là ta có lời muốn khuyên Văn công tử”.

“Cậu cứ nói”. Văn Du nói.

“Không nên hái hoa dại bên đường”.

“Sao?” Tiêu Sĩ Duệ và Lục Vĩnh Diễm đều ngơ ngác. Lục Vĩnh Diễm nhìn về phía Văn Du:

“Cậu hái hoa lúc nào vậy?”

Hai người thật là ngây thơ quá, chỉ có Văn Du hiểu ý của Dạ Dao Quang là gì. Hắn như bị Dạ Dao Quang nhìn trúng: “Không ngờ Dạ đồng sinh còn có sở thích nhìn trộm người khác”.

Dạ Dao Quang thấy hắn còn chưa rõ liền nói: “Đồ đẹp để tự dưng có được thì phải nên xem cẩn thận một chút”.

Nói xong cô liền đi luôn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Chuẩn Bị Lên Long Hồ Sơn

Về đến học xá thời gian đã không còn sớm nữa, Dạ Dao Quang liền bắt đầu đi chuẩn bị bữa tối. Chuẩn bị xong nguyên liệu, Dạ Dao Quang đóng cửa nhà bếp lại, sau đó dùng khí ngũ hành che lại không cho chút ánh sáng mặt trời nào lọt vào, Dạ Dao Quang để cho Dạ Khai Dương ra: “Hôm nay mẹ sẽ nấu cá sốt chua ngọt cho con”.

Chưa nói xong thì có một bóng màu vàng xuất hiện trên bếp, Kim Tử hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng ngồi chồm hồm trên bếp, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào con cá vẫn còn sống đang nằm trên đĩa.

Làm sao mà quên được món cá chua ngọt mà Kim Tử thích ăn nhất, lại khiến cho Kim Tử nhảy đến phía sau bếp: “Nhóm lửa”.

Không lâu sau, mùi thơm bay ra, hai con cá sốt chua ngọt còn chưa kịp bưng ra thì đã bị Kim Tử ăn sạch, cả con cá bị Dạ Khai Dương hút tinh khí, Kim Tử cũng không tha. Nó ăn xong rồi ôm cái bụng căng tròn của mình nằm trong đồng củi, lấy xương cá xỉa răng.

Lúc ăn tối, Dạ Dao Quang không giữ chỗ ngồi cho Dạ Khai Dương nữa, bởi vì Dạ Khai Dương đã ăn no rồi. Việc này khiến cho Tân Đôn với Tiêu Sĩ Duệ rất vui: “Dao tử, cuối cùng tỷ cũng trở lại bình thường rồi”.

“Ta không bình thường chỗ nào chứ?” Dạ Dao Quang nhìn Tiêu Sĩ Duệ bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.

“Cả ngày hôm nay tỷ đều cho con tỷ...”

“Con ta ăn no rồi cho nên không cần chuẩn bị nữa”. Không đợi Tiêu Sĩ Duệ nói xong, Dạ Dao Quang liền ngắt lời:

“Ăn nhanh lên, không thì đồ ăn sẽ nguội mất”.

Tiêu Sĩ Duệ đang định nói thêm gì đó nhưng lại bị Tần Đôn kéo ống tay áo: “Điện hạ, còn có vài miếng thịt, cậu có ăn không, nếu không ăn thì...”

“Ăn, bốn điện hạ đương nhiên ăn!” Tên này... không nhai mà nuốt luôn sao? Hắn mới nói có mấy câu mà một đĩa thịt to như vậy chỉ còn lại có vài miếng nên lập tức bưng cả đĩa thức ăn đổ thẳng vào trong chén của mình.

Có thánh ăn Tần Đôn ở đây, Tiêu Sĩ Duệ cũng không dám nhiều lời, liên tục cướp đồ ăn.

Ăn xong bữa tối, Dạ Dao Quang mới nói cho Ôn Đình Trạm chuyện trên trường ngựa ngày hôm nay.

“Dao tử, tử nói Văn Du bị hút dương khí sao?” Bởi vì cô không giấu Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn nên sau khi nghe xong Tiêu Sĩ Duệ rất kinh ngạc.

“Ừm, ngủ với ma nữ.”

“Khụ...” Tần Đôn đang uống nước thì bị sặc.

Cách dùng từ nói chuyện của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm vô cùng bình thản nói: “Ý Dao Dao muốn nói là trong học viện này có ma nữ đúng không?”

“Không phải”. Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Nếu trong học viện có ma nữ thì tuyệt đối không thể qua nổi mắt muội. Bởi vì muội không cảm nhận được âm khí, mà Văn Du bị hút dương

khí rồi mới cảm nhận được có chút kỳ quái, có lẽ mấy ngày nghỉ trước ở bên ngoài gặp được”.

Học viện thời cổ đại không thể so với cục cảnh sát thời hiện đại được, chính là nơi luôn có chính nghĩa, ma quỷ vốn không thể sinh tồn được.

“Không ở học viện ư?” Tiêu Sĩ Duệ lại ngơ ngác.

Dạ Dao Quang mặc kệ hắn: “Trước tiên không nói chuyện của Văn Du nữa, ta muốn nói là việc lên Long Hồ sơn”.

“Ta còn cho là Dao Dao định về nhà”. Ôn Đình Trạm nói. Bởi vì việc của xà yêu lần trước, trong đầu Ôn Đình Trạm luôn không muốn để cho Dạ Dao Quang đến chỗ đó thêm một lần nào nữa.

“Trạm ca, lần này không phải là muội đi bắt yêu”. Sao mà Dạ Dao Quang không biết nỗi khổ tâm của cậu chứ.

“Muội chỉ muốn đi xem thôi, sẽ không để cho rắn cắn, sau này sẽ không đến Long Hồ sơn nữa, được không?”

“Dao tử, ở Long Hồ sơn đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tiêu Sĩ Duệ nghe có vẻ có ẩn ý.

“Bị rắn cắn”. Dạ Dao Quang trả lời.

“Rắn cắn? Có con rắn nào có thể cắn được tử sao?” Tiêu Sĩ Duệ không tin.

“Đệ tưởng rằng đây là rắn thường chắc?” Dạ Dao Quang nói.

“Con rắn đó to gấp đôi ta, dài hơn ta hai trượng, đệ nghĩ thử xem”.

“Nếu vậy thì không phải rắn thành tinh rồi sao!” Tần Đôn nghĩ mãi mà không sao lý giải được.

“Đúng vậy, nó chính là xà yêu”.

“Thực sự có yêu à!” Tần Đôn run cầm cập.

“Trên đời này có ma, ắt sẽ có yêu ma quỷ quái”. Dạ Dao Quang nhìn hai tên giống nhau, tỏ vẻ các người đúng là chả có tí kiến thức nào cả.

“Nói mới nhớ, ta và Trạm ca còn gặp được một vị vương phi, cứu con gái của người, còn diệt trừ một con bóng yêu”.

“Vương phi?” Tiêu Sĩ Duệ nhạy cảm lập tức hỏi:

“Dao tử có biết là vị vương phi nào không?”

“Việc này ta không hỏi, hộ vệ của người tên là Trác Phong”. Dạ Dao Quang nói.

“Là Vĩnh Yên vương phi”. Ôn Đình Trạm nói. Cậu đã sớm điều tra ra thân phận của đối phương, vì Dạ Dao Quang không hỏi nên cậu cũng không nói đến chuyện này nữa.

“Là tam thẩm”. Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

“Đường muội kia của ta nổi tiếng là người gian xảo ngang ngược, mọi người không bị nó làm khó chứ?”

“Vậy cũng phải để cho nàng ta có thời gian tới làm khó chúng ta chứ, vị đường muội này của đệ...” Dạ Dao Quang kể chuyện ngày hôm đó ra cho Tiêu Sĩ Duệ nghe, coi như là kể chuyện sau bữa ăn cho mọi người nghe.

“Con bóng yêu này đúng thật là có bệnh mất hồn rồi”. Tần Đôn nghe xong bức tức nói.

“Yêu là yêu, làm gì có nhân tính?” Tiêu Sĩ Duệ nhìn sang Tần Đôn.

“Thì ra trên đời này có yêu thật, không biết đến khi nào mới gặp được một lần nhỉ?”

Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm, ánh mắt như muốn nói chàng thật sự không chọn nhầm người chứ. Người này đâu có chỗ nào giống hoàng đế, đầu óc cả ngày không nghĩ tới quỷ thì lại nghĩ tới yêu, sau này có khi nào sẽ biến thành một vị tiên chỉ biết luyện đơn thôi không?

Ôn Đình Trạm mỉm cười lắc đầu, Tiêu Sĩ Duệ công tư phân minh, là một thứ cần có ở một người quân chủ. Hắn hiện tại chưa phải gánh vác trách nhiệm nên cứ để hắn thoải mái đi, để hắn sống theo ý mình. Hai năm sau mọi chuyện sẽ khác thôi, đến lúc đó muốn cho hắn tùy tiện cũng không được.

“Dao tử, chúng ta cùng lên Long Hồ sơn được không, nói không chừng vẫn còn yêu quái đấy!” Vẻ mặt Tiêu Sĩ Duệ rất hưng phấn.

“Điện hạ...” Tiêu Phác sắp khóc đến nơi rồi.

“Lần trước xà yêu suýt lấy mạng của ta”. Dạ Dao Quang tức giận.

“Long Hồ sơn là nơi có phong thủy tốt, nếu như trở thành yêu ở nơi đó thì không phải là yêu thông thường đâu. Tốt nhất đệ hãy cầu cho cái miệng quạ của đệ mất linh đi”.

Có điều trong lòng Dạ Dao Quang biết rất rõ, một núi không thể có hai cọp. Con xà yêu kia to cũng đến trăm dặm, tất nhiên không thể có con yêu nào khác có thể lợi hại hơn nó. Nhưng Long Hồ sơn lớn như vậy, chỗ khác có hay không thì Dạ Dao Quang không biết được. Có điều cô phải dẫn Kim Tử đi cùng, vì Kim Tử có thể cảm nhận được từ xa, đánh không thắng thì sẽ đi đường vòng.

“Dao Dao, nàng thật sự muốn đi sao?” Ôn Đình Trạm nhíu mày.

“Muội đã hẹn với bọn họ rồi!” Thực ra Dạ Dao Quang cũng không muốn đi nhưng vừa nghĩ đến con ngựa tốt kia thì không quan tâm được nhiều hơn nữa. Đã hẹn với đám người Lục Vĩnh Diễm xong rồi, vô cớ thất hẹn cũng không phải là phong cách của Dạ Dao Quang.

“Trạm ca, chàng yên tâm đi, muội sẽ mang theo Kim Tử, sẽ không như lần trước đâu. Cho dù có bảo vật tuyệt thế, nếu như muội bảo đảm sẽ không động lòng mà rời đi ngay lập tức”.

Dạ Dao Quang đã khẩn cầu đến thế rồi, Ôn Đình Trạm không thể làm gì khác hơn là bằng lòng: “Vậy thì mau chuẩn bị đi.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Lên Núi

Ba ngày nháy mắt trôi qua, những ngày này Dạ Dao Quang chuẩn bị rất đầy đủ, bàn giao mọi chuyện trong nhà cho Ấu Ly. Ba ngày sau, Ôn Đình Trạm tụ họp cùng Tiêu Sĩ Duệ, Tần Đôn, Lục Vĩnh Điềm và Văn Du, bên kia họ còn có vài người nữa, hơn nữa họ còn mang theo không ít hộ vệ.

“Trị Ngạn, cậu không mang theo hộ vệ sao?” Lục Vĩnh Điềm có chút bối rối, thần kinh hẳn có coi như lớn cũng biết thân phận của Tiêu Sĩ Duệ không được sơ suất, cũng có chút hối hận khi mời Dạ Dao Quang. Từ lúc mới bắt đầu họ không có ý định mời Tiêu Sĩ Duệ đi, nếu như Tiêu Sĩ Duệ có mệnh hệ gì bọn họ nhất định sẽ bị tru di cửu tộc.

Bây giờ thấy Tiêu Sĩ Duệ thậm chí cả hộ vệ cũng không mang theo, cả người đều cảm thấy bất an. Long Hồ sơn tiếng tăm lừng lẫy, mãnh hổ ở khắp nơi, hung hiểm vạn phần.

“Có Doãn Hòa cùng tiểu Khu ở đây có thể đánh bại một đội ngự lâm quân.” Đi theo Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm, Tiêu Sĩ Duệ cần gì hộ vệ, đừng nói là sát thủ mãnh thú gì đó, kể cả yêu ma quỷ quái cũng không sợ.

Lục Vĩnh Điềm nhíu mày, tiếng tăm của Ôn Đình Trạm đã truyền khắp học viện Bạch Lộc. Hẳn cũng phải thừa nhận Ôn Đình Trạm tinh nhanh nhạy bén nhưng Ôn Đình Trạm trước giờ chưa từng động thủ. Họ luôn coi Ôn Đình Trạm là thư sinh nho nhã, hơn nữa Ôn Đình Trạm vô cùng xinh đẹp, rất nhiều người không đứng đắn không ít lần lén lút có ý dâm dăng với cậu, nói cậu là thỏ, chỉ có điều ngại Tiêu Sĩ Duệ nên không dám mạo phạm.

Bọn họ tuy không nói xấu sau lưng nhưng cũng không xem trọng thân thủ của Ôn Đình Trạm.

“Nếu như mọi người dẫn theo nhiều người đi như vậy, vậy chúng ta sẽ chia nhau hành động, mười ngày sau sẽ phân cao thấp ở học viện.” Dạ Dao Quang lạnh lùng nói. Quá nhiều người khiến cô cảm thấy phiền phức, cô cũng không thể đùa giỡn với con trai, nếu không trong một chút bất cẩn sẽ hút dương khí của ai đó. Trò chơi này đối với ma quỷ mà nói chính là thuốc phiện, một khi đã dính vào thì phải tiếp tục hút, bằng không rất dễ hồn bay phách tán, cô không muốn làm hại con trai mình.

“Trị Ngạn...”

“Được rồi, ta cùng một nhóm với Doãn Hòa, mọi người hành động cùng nhau.” Tiêu Sĩ Duệ không thích có nhiều người đi theo bọn họ, đến lúc đó Dạ Dao Quang còn phải để tâm bảo vệ bọn họ.

Lục Vĩnh Diễm và Văn Du liếc nhau, hai người đều có chút bất đắc dĩ. Để bọn họ bỏ lại hộ vệ cũng được, vì bọn họ không phải không có dũng khí, dù sao tuổi trẻ hết sức lông bông nhưng nếu như Tiêu Sĩ Duệ xảy ra biến cố gì, họ không có cách nào nghĩ cách cứu viện thế nào cho phải?

Cuối cùng hai người quyết định Lục Vĩnh Diễm một mình đi theo họ hành động, còn Văn Du mang theo hai hộ vệ theo sau. Bên này Dạ Dao Quang chỉ dẫn theo một mình Vệ Truất, cũng không mang theo ba thư đồng kia. Tiêu Sĩ Duệ khẳng định có ám vệ theo cùng, vậy nên thêm Lục Vĩnh Diễm là sáu người.

Bọn họ đều là kỵ mã, vì mười ngày nghỉ cũng không dài, Long Hồ sơn cách học viện Bạch Lộc cũng không quá xa, một canh giờ thúc ngựa là đến đích.

Ở dưới chân núi, Dạ Dao Quang lấy ra sáu đoạn dây đỏ buộc thành một chuỗi tiền đồng, cô theo một cái bên hông mình, năm cái còn lại đưa

cho từng người: “Mỗi người cầm lấy một cái, nhất định không được đánh rơi. Thứ này ta đã khai quang, gặp phải yêu ma sẽ kêu, gặp phải quỷ hồn sẽ tản ra ánh sáng. Nếu như được treo ở nơi có gió, ta tự nhiên sẽ tìm được mọi người.”

Mấy người Ôn Đình Trạm cẩn trọng cất đi, Lục Vĩnh Diễm lại cười nhạt nhưng trước mặt Tiêu Sĩ Duệ không dám khinh suất nên cũng không nói gì nhét vào trong ngực.

Sau đó đoàn người đi vào núi, mọi người đều là người có võ công, cho dù là tên mập Tần Đôn cũng có thể lực vô cùng tốt. Khi mặt trời lặn bọn họ cũng đã tiến sâu vào trong núi rừng, Dạ Dao Quang chọn một nơi tốt để chuẩn bị cắm trại. Vì thời cổ đại không có lều vải gọn gàng tiện lợi, mang theo sẽ rất phiền phức nên Dạ Dao Quang đã chuẩn bị túi ngủ.

Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn nhặt rơm củi xung quanh, Ôn Đình Trạm và Lục Vĩnh Diễm dẫn theo Vệ Truất đi săn thú. Dạ Dao Quang phụ trách tìm mấy tảng đá bày thành một trận pháp nhỏ để tránh buổi tối ngủ không được yên ổn, sau đó dùng củi mà Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn nhặt được để nhóm lửa. Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn lại đi bắt cá ở con sông cách đó không xa nhưng đợi đến khi hai người mang theo mấy con cá sống quay về, Ôn Đình Trạm và Lục Vĩnh Diễm vẫn chưa quay trở về.

“Liệu có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Chúng ta có cần đi xem sao không?” Tiêu Sĩ Duệ cũng có chút lo lắng.

Đôi mắt của Dạ Dao Quang thiếu chút nữa dán lên con cá đang treo trên cây, xóc người Kim Tử lên: “Đi, đi tìm người cho ta!”

Xung quanh đây hẳn không có yêu quái, hiện tại chưa tối hẳn cũng không phải thời điểm quỷ quái xuất hiện, khả năng cao là gặp con môi hung mãnh. Chỉ cần không phải yêu, Dạ Dao Quang tin chắc Ôn Đình Trạm có thể ứng phó được.

Kim Tử kêu ô ô vài tiếng, còn chưa kịp kháng nghị đã bị Dạ Dao Quang đá một cái vào hông, đá luôn vào rừng sâu. Nhìn thấy Dạ Dao Quang đối xử chẳng ra sao với thần Hầu, Tiêu Sĩ Duệ cùng Tần Đôn đều rất kích động, quả nhiên có so sánh mới biết Dạ Dao Quang đối xử với bọn họ tốt thế nào.

Dạ Dao Quang mang con cá mà Tần Đôn đã xử lý xong đi ướp gia vị cô mang theo, sau đó lấy nồi ra bỏ vào nấu. Đợi đến khi canh cá được nấu xong, cuối cùng Kim Tử cũng quay về, Ôn Đình Trạm một tay mang theo Lục Vĩnh Diễm khôi ngô cao lớn cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Cầm Tần Đôn muốn rút xuống đất, nhìn thân thể thon dài của bọn họ lại cảm thấy Ôn Đình Trạm mỏng manh yếu ớt. Một tay mang theo Lục Vĩnh Diễm, một tay xách ba con thỏ rừng to mập, bước chân của cậu vẫn nhẹ nhàng chậm, gió đêm thổi bay y phục trắng của cậu. Con thỏ màu xám, tượng đất Lục Vĩnh Diễm cùng với cậu hợp thành sự so sánh rõ ràng, nổi bật lên một ánh sáng thần thánh thoát khỏi thế tục của cậu. Đợi đến khi Ôn Đình Trạm đi đến bên cạnh bọn họ, ném hai thứ xuống đất, đám người Tần Đôn mới lấy lại tinh thần.

“Tiểu Lục đây là...” Tiêu Sĩ Duệ nhìn Lục Vĩnh Diễm giống như mới lăn trên đồng bùn đất.

“Rơi xuống vũng bùn.” Ôn Đình Trạm cau mày lấy khăn tay từ trong tay Vệ Truất, sau đó dùng nước nhanh chóng rửa tay rồi lau khô, xác định trên người không có tí bùn đất nào mới giãn chân mày.

“Huynh cứu hẩn từ trong vũng bùn ra?” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn kinh ngạc không thôi.

Vũng bùn đất cũng chính là ao đầm, cổ nhân cũng gọi nó là đất chết, căn bản bị sa vào sẽ không có khả năng sống sót.

Ôn Đình Trạm từ chối trả lời câu hỏi ngu ngốc này. Người ở đó mà không cứu ra, lẽ nào để hăn ở đó? Cậu đưa ba con thỏ rừng cho Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ: “Đi làm sạch đi, buổi tối sẽ ăn cái này.”

Hai người cầm thỏ đi ra bờ sông, nhanh chóng đem thỏ đã được làm sạch về. Sắc mặt Ôn Đình Trạm hết sức dịu dàng nhìn Dạ Dao Quang ngồi bên cạnh đống lửa. Không biết có phải vì ánh lửa chiếu rọi, thoát nhìn cậu vô cùng ấm áp, khác hoàn toàn với vẻ mặt lạnh lùng hằng ngày. Mặc dù đã nhìn quen cảnh này, Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn vẫn bấu môi.

Phân biệt đối xử!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Ngủ Chung

Dạ Dao Quang mang đủ nguyên liệu, ngay cả mật ong cũng mang theo một lọ khiến thịt thỏ nướng mật ngoài cháy trong mềm. Có sáu người, hai người một con. Tiêu Sĩ Duệ quyết định rất sáng suốt khi cùng Vệ Truất chia nhau ăn một con, để Lục Vĩnh Diễm và Tần Đôn chia nhau một con. Kết quả đợi đến khi Lục Vĩnh Diễm tỉnh lại và tắm rửa thay quần áo xong cũng chỉ còn lại một đồng xương thỏ.

Tần Đôn lập tức lấy một bát canh cá đầy, phía trên còn có một đầu cá đưa cho Lục Vĩnh Diễm: “Mau, bữa tối để lại cho cậu đó, vẫn còn nóng.”

Cả ngày lặn qua lặn lại Lục Vĩnh Diễm cũng đã đói bụng, bèn nhận lấy bát canh bắt đầu ngồi ăn. Hắn cũng không hỏi thỏ đâu hết rồi, đợi đến khi hắn ăn xong mới chấp tay nói với Ôn Đình Trạm:

“Ôn công tử có ơn cứu mạng, tiểu Lục ta sẽ nhớ kỹ, sau này nhất định sẽ báo đáp Ôn công tử. Trước đây là do ta có mắt như mù, sau này ai dám ở trước mặt Ôn công tử có nửa câu không phải, tiểu Lục ta nhất định sẽ liều mạng với hắn.”

Lục Vĩnh Diễm tuy là trưởng đích tôn của Lục đốc ty nhưng trên cha hắn còn có hai anh con thứ. Hai người anh này lại sinh ra năm bé trai cho nên hắn theo vai lứa đứng thứ sáu. Thêm việc hắn họ Lục, các trưởng bối đều thích gọi hắn là tiểu Lục bởi vì không làm quan nên cũng không có tự (1).

“Ừm.” Ôn Đình Trạm thản nhiên lên tiếng, tỏ ý rằng cậu đã biết.

Nếu đổi lại là thường ngày, Lục Vĩnh Điềm sớm cảm thấy Ôn Đình Trạm đang coi khinh hãn nhưng hiện tại không giống vậy, không phải vì ơn cứu mạng mà vì Lục Vĩnh Điềm đã tận mắt thấy thân thủ của Ôn Đình Trạm. Hãn bị Ôn Đình Trạm khuất phục, Lục Vĩnh Điềm là người trời sinh nhà võ, hãn khâm phục người bản lĩnh hơn hãn, không có bản lĩnh thì dù là Tiêu Sĩ Duệ cũng không thể khiến hãn thật sự cúi đầu.

“Tiểu Khu, đồng tiền đệ đưa hãn bị rơi xuống bùn rồi.” Ôn Đình Trạm quay sang nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang lấy từ trong ngực một cái đĩa cho Lục Vĩnh Điềm: “Tốt nhất cậu hãy đeo trên cổ, đây là cái cuối cùng rồi.”

Vốn chỉ chuẩn bị cho hãn và Văn Du, Văn Du lại không đi cùng bọn họ nên dư một cái. Thực ra Ôn Đình Trạm hiếm khi mở miệng nói với Dạ Dao Quang muốn cái gì, đủ để thấy Ôn Đình Trạm đã để Lục Vĩnh Điềm trong mắt rồi.

“Được, được.” Mặc dù Lục Vĩnh Điềm không biết đồng tiền này có linh như lời Dạ Dao Quang nói hay không nhưng đã trải nghiệm một lần nguy hiểm đáng sợ, hãn cũng không dám coi thường liền đeo trên cổ.

Thấy vậy, vốn dĩ Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ để trong người cũng lặng lẽ đeo lên cổ.

Sau đó mấy người bắt đầu nói chuyện, Lục Vĩnh Điềm là một người học võ, Tiêu Sĩ Duệ văn võ song toàn còn Tần Đôn lại thiên về văn. Ôn Đình Trạm rất ít nói nhưng mỗi lần cậu lên tiếng đều có thể khiến Lục Vĩnh Điềm và Tần Đôn sắp trở nên tế nhị cũng có thể nói vào chủ đề.

Trời không còn sớm nữa, Dạ Dao Quang mới dặn dò Vệ Truất lấy ra túi ngủ cô đã chuẩn bị. Lúc này lại xuất hiện vấn đề, Dạ Dao Quang không chuẩn bị thừa cái nào, đúng năm cái nhưng bọn họ cũng không thể bỏ mặc

Lục Vĩnh Diễm một mình được? Hơn nữa hiện tại là cuối thu sương dày, thực sự ngủ như vậy nhất định sẽ nhiễm phong hàn.

Dạ Dao Quang ngược lại không cần lắm nhưng trước mặt nhiều người như vậy cô không muốn thể hiện quá mức đặc biệt. Lục Vĩnh Diễm nhìn thấy cục diện lúng túng vội nói: “Ta da dày thịt béo, ta cũng mang theo một chiếc thảm, chút gió này không là gì.”

“Cậu dùng cái này đi.” Ôn Đình Trạm không nói hai lời lấy túi ngủ của mình đưa cho Lục Vĩnh Diễm.

“Vậy không được, ta không thể nhận...”

Lục Vĩnh Diễm còn chưa nói xong, Ôn Đình Trạm đã trực tiếp ném cho hắn: “Không sao, ta với tiểu Khu chung một cái là được.”

“Phụt...” Vốn tưởng Ôn Đình Trạm vì người quên mình, lúc này mới biết tiểu tử này muốn nhân cơ hội này ăn đậu hũ. Tiêu Sĩ Duệ không khỏi buồn cười, sau đó nhìn Lục Vĩnh Diễm bên cạnh: “Cậu không cần từ chối, Doãn Hòa và tiểu Khu... hai người họ khá gầy, dùng chung một cái hoàn toàn không có vấn đề.”

Nghe xong lời nói của Tiêu Sĩ Duệ, Lục Vĩnh Diễm mới nhìn thân thể của Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, cảm thấy hình như là vậy, vì vậy đưa tay gãi gãi đầu: “Vậy hai người chịu khó nhé.”

Dạ Dao Quang dập lửa xong quay về đã thấy Ôn Đình Trạm nằm ở trong túi ngủ chờ cô, không khỏi mở to hai mắt nhìn: “Chàng có ý gì?”

“E hèm.” Ôn Đình Trạm vẫn nở nụ cười tao nhã: “Ta sẽ không chèn ép nàng.”

Dạ Dao Quang nhìn vẻ mặt lúng túng của Lục Vĩnh Diễm, thêm việc Ôn Đình Trạm để cô đi dập tắt đồng lửa. Vậy việc này do cậu dàn xếp, giải

quyết như vậy? Để không khiến Lục Vĩnh Diễm thêm mất tự nhiên, Dạ Dao Quang không nói gì, cởi áo ngoài rồi chui vào túi ngủ nằm cạnh Ôn Đình Trạm.

Túi ngủ không phải loại kéo khóa, Dạ Dao Quang đổi thành loại cài móc. Dù cô làm đủ lớn nhưng móc bên cạnh móc lên, hai người bọn họ cũng có chút chật chội, thân thể tựa như dán sát vào nhau.

Dạ Dao Quang hơi nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt đen nhánh, sâu thẳm như bầu trời đêm phía sau cô, làm vỡ tan từng đốm sao dày đặc. Dạ Dao Quang ngẩn người một lúc rồi nhẹ nhàng xoay người đưa lưng về phía cậu, sau đó nhắm hai mắt lại.

Đột nhiên cô có cảm giác tim đập càng nhanh hơn. Rõ ràng là đêm cuối thu, rõ ràng là cơ thể nóng lạnh không xâm nhập được nhưng cô cảm giác ngực có một luồng hơi nóng, cho dù nhắm hai mắt lại cô cũng có thể ngửi được mùi hương lành lạnh trong suốt nhàn nhạt. Mùi hương này có chút như gió mát khiến người khác rất dễ chịu.

Dần dần, với mùi thơm dễ chịu này, cô chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi tiếng hít thở đều đều truyền đến tai, Ôn Đình Trạm mới khẽ mở mắt đưa tay ra, cẩn thận từng chút một kéo cô vào trong lòng. Đầu hơi đưa tới gần, hơi thở chạm vào mùi hương trên tóc cô, sau đó nhắm mắt, lông mi dài khẽ hạ xuống dưới bóng mờ của ánh trăng, nhẹ nhàng nhưng lại điềm tĩnh.

Vậy nên sáng hôm sau Dạ Dao Quang tỉnh giấc trong lòng cậu. Đây là lần đầu tiên trong hai kiếp tình lại trong lòng của một người, thân thể cô có chút cứng ngắc.

Nhưng cô nhanh chóng thả lỏng, sau đó bò ra từ trong chăn, động tác như vậy cũng khiến Ôn Đình Trạm tỉnh giấc bò dậy theo. Dạ Dao Quang

nhANH chóng mặc áo ngoài, chải qua tóc một lần. Trời còn chưa sáng hẳn, những người khác vẫn còn đang ngủ rất ngon.

Dạ Dao Quang bắt đầu tu luyện, Kim Tử ngồi cùng cô. Sau khi Ôn Đình Trạm sửa sang y phục xong cũng luyện công ở bên cạnh. Vệ Truất cũng dậy theo ngay sau Ôn Đình Trạm. Dạ Dao Quang tu luyện xong, mọi người cũng đã tỉnh giấc tập luyện cho buổi sáng. Có điều Lục Vĩnh Điềm, Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ tương đối nhanh, sau khi rửa mặt liền đứng bên cạnh nhìn chủ tớ Ôn Đình Trạm luyện kiếm.

“Kiếm pháp này của Doãn Hòa thật tuyệt diệu, có thể biến hóa vạn lực khí, sẽ không bao giờ bị đẩy vào bước đường cùng.” Tiêu Sĩ Duệ thấy vẻ mặt của Lục Vĩnh Điềm tràn đầy ngưỡng mộ và khát vọng nhìn kiếm pháp của Ôn Đình Trạm, không thôi than thở.

Nắng sớm chiếu rọi xuống, người ấy cầm kiếm mặc bạch y, bóng ánh bạc. Cây kiếm trơn nhẵn chuyển động, biến ảo vô cùng. Rõ ràng động tác của cậu rất chậm nhưng bóng dáng cây kiếm lại cực kỳ nhanh. Đường như cả người cậu bao phủ vô số cây kiếm, dưới ánh nắng ban mai, dường như bản thân cậu tỏa ra hào quang muôn trượng.

(1) Tự: Ngoài tên của mình còn có tên khác có liên quan về mặt ý nghĩa của tên chính, gọi là tên tự, thường thấy trong thời kỳ đầu của Bạch thoại.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Có Yêu Khí

Dạ Dao Quang rửa mặt xong, theo thói quen làm một ít bữa sáng, mặc dù nhiều người nhưng có Kim Tử ở cạnh, nhiều nữa cũng không sao cả. Đi hái chút quả hồng dại, táo dại và nho dại mang về, buổi sáng thì lấy chút lương khô ăn, đợi đến khi cô quay về hành lý đã thu dọn xong, tất cả mọi người cũng quần áo chỉnh tề, mọi người ăn xong bữa sáng lại tiếp tục lên đường.

Buổi trưa vẫn lấy thức ăn ở trong rừng, giờ là cuối thu không thiếu thức ăn, cũng là lúc con mồi béo mập nhất. Dạ Dao Quang bắt một con dê núi, còn có sữa dê, cũng may cô mang theo ít lá chè khô để làm gia vị, lại cho thêm ít cây sơn tra vào nấu, đừng nói nhiều mỹ vị, Tần Đôn uống suốt nửa liếm cả chén. Cả con dê đem đi nướng, dù nhìn Cổ Ma Nhĩ làm rất nhiều lần nhưng đây là lần đầu Dạ Dao Quang tự tay làm lấy, tuy là kém xa so với Cổ Ma Nhĩ nhưng lại không tồi tí nào, vẫn có thể nuốt được.

Ăn trưa xong mọi người đều tìm một nơi có bóng mát để nghỉ ngơi, qua lúc mặt trời gay gắt nhất lại tiếp tục lên đường: “Doãn Hòa, mau đến đây, chúng ta vừa thấy một con hỏa hồ!”

Ôn Đình Trạm phút chốc đứng lên, hỏa hồ là con hồ ly cực kỳ hiếm trong các chủng loại, toàn thân có bộ lông giống như màu máu tươi sáng rõ. Nếu như có thể săn được một con thì mùa đông sắp tới làm cho Dao Dao một chiếc khăn khoác cổ cũng rất tốt.

“Mọi người ở đây nghỉ ngơi, ta đi xem sao.” Nói xong, Ôn Đình Trạm xoay người rời đi.

Chỉ còn lại Tần Đôn, Dạ Dao Quang và Vệ Truất.

Mấy người vừa đi đúng một canh giờ, Dạ Dao Quang đợi một lúc lâu không thấy người nào, đến khi âm thanh đồng tiền bên hông vang lên, cô nhảy lên: “Chúng ta đi tìm người thôi.”

Đồng tiền này cô đã làm phép, chỉ khác các đồng tiền khác đó là đồng tiền của cô sẽ phát ra tiếng. Vệ Truất cùng Tần Đôn lập tức đi theo, bởi vì Kim Tử đi cùng với Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cũng không quá lo lắng bọn họ gặp yêu quái. Kim Tử sẽ không để bọn họ gặp yêu quái nên Dạ Dao Quang cũng không quá lo cho Ôn Đình Trạm, nhưng chỉ sợ Tiêu Sĩ Duệ và Lục Vĩnh Diễm đã rời đi, Kim Tử sẽ chỉ đi theo Ôn Đình Trạm.

Cũng may tốc độ Dạ Dao Quang rất nhanh, nửa canh giờ sau đã gặp được Tiêu Sĩ Duệ. Tiêu Sĩ Duệ không gặp chuyện gì, Dạ Dao Quang mới thả lỏng được chút: “Trạm ca đâu?”

“Doãn Hòa cùng tiểu Lục đi xuống rồi.” Tiêu Sĩ Duệ đứng ở trên buồn bã, chỉ sợ hỏa hồ từ nơi khác lại nhảy vọt tới.

Ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn vào đồng tiền trên cổ hắn không có bất kỳ động thái khác thường nào, vậy thì nhất định là Lục Vĩnh Diễm rồi: “Chúng ta cùng nhau xuống dưới xem sao.”

Nơi này là một khe nứt của đá nham thạch, đi vào trong là một hang động khô ráo. Hang động là sự hình thành của thiên nhiên, lại cực kỳ sâu cũng dốc đứng. Bọn họ tiếp tục đi xuống, thỉnh thoảng có vài tảng đá lún xuống, lúc lại không có một chút hồi âm nào.

“Doãn Hòa, tiểu Lục.” Tiêu Sĩ Duệ gọi một tiếng, âm thanh phóng đi rất xa.

“Đây là gì vậy!” Tần Đôn đột nhiên hét lên.

Dạ Dao Quang nhìn về phía âm thanh, là các bộ xương cốt trắng hếu. Cô đi lên trước mấy bước, khắp nơi đều có xương cốt, trên mặt đất, trên vách đá, ngay cả trên đỉnh hang động cũng có khiến người ta nhin không được mà nuốt nước bọt. Ngay cả hai nam nhân Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn cũng thấy lạnh sống lưng.

Mặc dù có vô số các bộ xương cốt trắng hếu nhìn rất đáng sợ nhưng Dạ Dao Quang không hề cảm thấy có bất kỳ âm khí nào, vì vậy cô nhú mày tiến lên, đưa tay cắt một khúc xương treo ở phía trên xuống rồi cẩn thận nhìn, không nhin được lui về phía sau trực tiếp ném lên người Tần Đôn.

“A!” Tần Đôn sợ hãi hét lên, ném luôn khúc xương đi, sau đó khua tay múa chân rất buồn cười.

Dạ Dao Quang nở nụ cười: “Đừng sợ, đây không phải xương người.”

“A?” Hai người chỉ sửng sốt.

Dạ Dao Quang lại ngồi xổm xuống nhặt một số đoạn hoàn chỉnh lên, cầm đến trước mặt hai người họ: “Các cậu xem đây có lẽ là xương sườn, đếm sẽ thấy.”

Tiêu Sĩ Duệ quét mắt: “Có hai mươi sáu chiếc.”

Đúng vậy, người chỉ có hai mươi tư chiếc xương sườn thôi. Dạ Dao Quang nói: “Đây hẳn là hài cốt của con bò.”

Được Dạ Dao Quang giải thích như vậy, tâm trạng căng thẳng của hai người cũng thả lỏng bớt. Sau đó bọn họ lại vào sâu bên trong nhìn thấy không ít xương sọ, chắc chắn là mấy thứ như bò dê, lúc này mới thực sự yên tâm.

Lại đi vào ước chừng một nén nhang, Dạ Dao Quang đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy?” Tiêu Sĩ Duệ vội hỏi.

“Có yêu khí.” Ánh mắt Dạ Dao Quang trầm xuống.

Dọc đường đi chỉ thấy thi hài động vật, không có thi hài của người, Dạ Dao Quang vẫn không nghĩ đến phương diện này, lại không ngờ trong này thực sự có yêu.

“Có yêu!” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn cùng sợ hãi kêu lên, người trước thì hưng phấn, người sau lại sợ.

Dạ Dao Quang không trả lời câu hỏi của hai người họ, cô lo lắng cho an nguy của Ôn Đình Trạm và Lục Vĩnh Diễm. Cô chạy như bay về hướng tản ra yêu khí, nhanh chóng nhìn thấy Lục Vĩnh Diễm hôn mê nằm trên tảng đá liền chạy lên trước kiểm tra hơi thở của Lục Vĩnh Diễm, hô hấp bình thường. Cô dùng khí ngũ hành kiểm tra lại một lượt, cơ thể cũng bình thường mới để Tần Đôn dìu đứng lên.

Đồng tiền trên cổ Lục Vĩnh Diễm đã thay đổi, chắc hẳn vừa rồi Lục Vĩnh Diễm đụng phải yêu quái trong hang động nên đồng tiền mới truyền đến cảm ứng. Nhưng trong này tuy yêu khí tương đối nồng nặc lại không thấy bóng dáng yêu quái, Dạ Dao Quang nhanh chóng dùng thần thức liên hệ với Kim Tử:

“Người đang ở đâu?”

“Éc éc.” Ta ở phía dưới sơn động.

“Người gặp yêu quái rồi?” Dạ Dao Quang trầm giọng hỏi. Nếu như Kim Tử đi ngang qua chỗ này thì không có khả năng không cảm nhận được yêu khí, lại để Ôn Đình Trạm đi xuống.

“Éc éc.” Gặp rồi, gặp rồi, nó đang ở cạnh ta.

“Người ở im đó không được nhúc nhích, chờ ta.” Dạ Dao Quang nhanh chóng theo thần thức tìm Kim Tử.

Cô nhanh chóng tìm được Kim Tử, nó ngồi cạnh một con Bạch Viên Hầu. Trên người con Bạch Viên Hầu này có yêu khí, đã thành yêu rồi. Sau khi nhìn thấy Dạ Dao Quang đến, lông nó lập tức dựng đứng, tràn ngập sự đề phòng.

“Éc éc.” Kim Tử lập tức an ủi nó.

Bạch Viên Hầu khôi phục lại tâm trạng. Lúc này Ôn Đình Trạm ló ra từ tảng đá phía sau: “Dao Dao, nàng đến rồi.”

Trên tay Ôn Đình Trạm mang theo một con hỏa hồ bị cậu bắt sống. Con hỏa hồ kia lông toàn thân phát sáng như máu, chỉ sợ bất kỳ nữ nhân nào nhìn cũng động lòng, có điều Dao Dao lại không có quá nhiều cảm xúc.

“Trạm ca, thả nó ra.” Dạ Dao Quang không phản đối việc Ôn Đình Trạm đuổi bắt hỏa hồ. Không phải vì cô thích da lông của hỏa hồ mà chỉ đơn thuần cho mấy người bọn họ hứng thú để giết thời gian.

“Được.” Ôn Đình Trạm không hề cảm thấy cậu vất vả đuổi theo lâu như vậy, phí mất thứ mất nhiều công mới bắt được, Dạ Dao Quang lại nói thả với cậu mà xem đó là hành động coi khinh thành quả lao động của cậu. Vốn dĩ cậu muốn tặng cho Dạ Dao Quang, hiển nhiên cô thích thể nào thì là thể đó.

Cho nên Ôn Đình Trạm lập tức thả con hồ ly vẫn đang giãy giụa ra ngoài. Hồ ly chạy đến phía sau tảng đá, lại quay đầu lại, đôi mắt ướt nhẹp nhìn Dạ Dao Quang rồi mới đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Nhện Tinh Giao Cho Chàng

Dạ Dao Quang không có tâm tư để ý con hồ ly đó, mà là nhìn về Bạch Viên Hầu đang vô cùng thân thiết với Kim Tử. Thân thể của Bạch Viên Hầu vô cùng khỏe mạnh, khi đứng dậy có lẽ đến gần ba mét, không cần nói cũng biết được thể tích của nó to như thế nào. Nhưng chính là to con đến như thế mà lại dựa vào Kim Tử - con vật chỉ có một tuổi đó làm nũng, hình ảnh đó thật không nên cho là quá tuyệt đẹp.

“Được rồi, ngán ngẩm lắm rồi, chúng ta phải đi thôi, trời không còn sớm nữa, phải tìm được chỗ để nghỉ ngơi trước đã.” Dạ Dao Quang nói với Kim Tử.

Kim Tử lập tức nói với Bạch Viên Hầu, thế là Bạch Viên Hầu liền lộ ra một vẻ mặt hờn tủi. Kim Tử rất nghĩa hiệp giơ tay ra vỗ lên cái đầu to lớn của Bạch Viên Hầu, sau đó rất phóng khoáng bước đi theo Dạ Dao Quang.

“Người có dạy nó cách tu luyện như thế nào không?” Trên đường Dạ Dao Quang hỏi Kim Tử.

Kim Tử gật cái đầu nhỏ.

Bạch Viên Hầu đến bây giờ có thể vẫn chưa gây hại cho loài người, vẫn luôn lấy thú hoang làm thức ăn, vì vậy tu vi của nó mới thấp như thế nhưng Dạ Dao Quang cũng không để bụng Kim Tử dạy nó làm thế nào để tu luyện. Có thể chịu đựng đến bây giờ, sau này cũng sẽ không đi lệch hướng.

“Éc éc.” Kim Tử giải thích với Dạ Dao Quang, thứ nó dạy là phương pháp tu luyện đặc biệt chỉ Hắc tộc mới có, chứ không phải là phương pháp tu luyện ngũ hành của Dạ Dao Quang. Phương pháp đó đối với nó mà nói là việc làm vô bổ nhưng đối với những con khỉ khác thì lại là chí bảo. Phương pháp tu luyện ngũ hành ngay cả nó cũng không thể dẫn khí nhập vào cơ thể thì những con khỉ khác chắc chắn cũng không thể.

Nhìn dáng dấp nhỏ bé của con vật đáng ghét ăn nói lung tung này, Dạ Dao Quang cười chịu thua.

“Éc éc...” Sau đó Kim Tử lại nói với nó rất nhiều chuyện.

Thì ra con ngựa mà bọn họ muốn tìm đó vốn dĩ là một con ngựa hoang nhưng một năm trước ăn phải một con ngọc trùng, vì vậy có được trí thông minh, thường chạy khắp nơi, tiếng tăm đồn xa. Bây giờ rất nhiều người đều đang muốn tìm được nó, đi qua ngọn núi này chính là vùng mà nó thường xuyên hoạt động.

“Ngọc trùng, người cũng muốn ăn?” Dạ Dao Quang thấy Kim Tử nhắc đến ngọc trùng liền nuốt nước bọt, bất giác giơ tay véo tai nó:

“Được thôi, sau này nếu như tìm được, ta cho người ăn ngon một bữa.”

Ngọc trùng ở đây lại không phải là ngọc trùng của nhựa cây, mà là con trùng thật sự sống trong ngọc thạch. Khi nham thạch phun trào sẽ có trùng chui vào ngọc thạch hoặc là miếng ngọc thạch này khi hình thành thì có trùng vừa hay bò qua nên bị bao vây bên trong, gọi là ngọc trùng. Sau đó không phải tất cả ngọc trùng đều có thể sống sót, ngọc thạch ở trong lòng địa chất có thể hơn nghìn năm vạn năm thậm chí trăm triệu năm mới bị khai quật ra, không có bất kỳ sinh vật nào có thể tồn tại lâu như vậy. Nhưng nếu như miếng ngọc này bắn văng đến một nơi cực kỳ giàu linh khí, hoặc là bản thân nó chính là một miếng ngọc có linh khí, vậy thì trùng đó ở trong

miếng ngọc sẽ có thể dựa vào linh khí của miếng ngọc mà sống sót, đây mới là ngọc trùng thực sự. Một con ngọc trùng có thể hấp thu một miếng ngọc trên trăm trên nghìn trên vạn năm linh khí, mặc dù linh khí ít ỏi nhưng tích tiểu thành đại, tuyệt đối không thể xem thường.

Chỉ có điều loài trùng này chính là loài vật bậc thấp nhất trong số các loài động vật, cho dù bổ dưỡng là thế nhưng ngoại trừ việc khiến giá trị của bản thân chúng trở nên cao hơn ra, căn bản là giúp không nổi kẻ bất tài. Loài côn trùng tu luyện thành yêu hoặc thành tiên đó chỉ có xác suất một phần nghìn so với những động vật loài khác.

Chắc chắn là con ngọc trùng kia bởi vì lý do nào đó đã bò ra ngoài, đúng lúc bị con ngựa này đang ăn cỏ nuốt phải, sau đó đã tiêu hóa con ngọc trùng này, tất cả linh khí liền hòa vào trong cơ thể của nó. Động vật được linh khí hòa vào chính là linh vật chứ không phải là yêu vật.

“Con ngựa đó sống nhiều năm phía sau ngọn núi đó, ngày mai chúng ta đi xem.” Dạ Dao Quang tìm thấy một chỗ thích hợp để dừng chân liền nói với mọi người:

“Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ này, nhưng nơi đây đã là khu vực nguy hiểm nhất của toàn bộ núi này, mọi người đều phải cẩn thận. Ta bày một trận pháp, mọi người ở đây chờ trước đã, ta và Trạm ca đi kiểm vài con mồi.”

Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn đều ngoan ngoãn gật đầu. Mặc dù Bạch Viên Hầu không gây ra tấn công gì, cũng không biến thành yêu quái như bọn họ nghĩ, khuôn mặt cũng không có gì hung ác nhưng thể tích đó của Bạch Viên Hầu đã quá đủ để làm bọn họ thất kinh. Hai người không dám tiếp tục nói đùa, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại chỗ này coi chừng Lục Vĩnh Diễm đang hôn mê chưa tỉnh. Nhìn thấy bọn họ sợ hãi đến như vậy, Dạ Dao Quang chỉ có thể để Kim Tử ở lại bên cạnh cho bọn họ yên tâm.

Vừa bước vào trong rừng, Dạ Dao Quang đã cảm thấy được vài nguồn yêu khí: “Xứng đáng là vùng đất có phong thủy tốt của tự nhiên, yêu quái thật không ít.”

Ánh mắt cô nhìn Ôn Đình Trạm, bảo cậu cẩn thận.

Đi sâu vào trong rừng, bốn phía đều là những cây gỗ sam cao chọc trời, nhịp chân của Dạ Dao Quang trở nên chậm rãi vì tai của cô khẽ cử động nghe thấy được âm thanh nhè nhẹ. Không phải là âm thanh của rầm, mà là một loài vật biết nhả tơ. Cô nhìn thấy một mạng nhện giữa hai cây, Dạ Dao Quang biết được nơi này có một con yêu gì rồi.

Nhện tinh trong truyền thuyết.

Dạ Dao Quang chỉ vừa mới nghĩ đến đây, phía sau liền có một luồng sức mạnh tấn công bất ngờ. Cô nhanh chóng xoay người giơ tay tóm chặt lấy luồng sức mạnh tấn công đến đó, những sợi màu trắng thuần, còn không thấy nhện tinh thì những sợi quấn quanh cổ tay cô liền muốn chui vào trong cơ thể uống máu của cô.

Dạ Dao Quang cười khinh thường, cánh tay vừa rung, những sợi tơ đó trong chớp mắt đã bị phá nát: “Niệm tình người tu hành không dễ, ta không muốn làm hại đến tính mạng của người, nếu như biết điều thì hãy mau rút lui.”

Hiển nhiên, ý tốt của Dạ Dao Quang bị hiểu nhầm là cô sợ hãi, con nhện tinh này không có ý định từ bỏ miếng mồi ngon xông vào địa bàn của nó. Vì vậy khi Dạ Dao Quang vừa dứt lời, vô số những sợi tơ trắng từ bốn phương tám hướng tấn công về phía cô và Ôn Đình Trạm.

Dạ Dao Quang xoay người, giơ tay, nhắc chân, động tác liền mạch dứt khoát tránh được sự tấn công đồng loạt. Hai tay nắm chắc hai bên, xung quanh hai tay lại quấn chặt mấy sợi.

Ôn Đình Trạm đơn giản trực tiếp hơn cô nhiều, tay nhỏ dài biến thành lưỡi dao, xoa vài phát liền thấy một tay của cậu chắp sau người, một tay như dao cạo chặt đứt toàn bộ những sợi tơ tấn công về phía cậu.

Dạ Dao Quang thấy vậy rất vui mừng, đối diện với tiểu yêu như thế này, Ôn Đình Trạm đã hoàn toàn có khả năng ứng phó. Cô quấn chặt những sợi tơ, xoay ngược tay nắm chặt chúng, tay vận đủ khí ngũ hành dùng lực khẽ kéo liền nhổ lên vật cứng chắc ở trong bùn đất phía trước mặt.

Đó là một con nhện to bằng khoảng con gấu ngựa trưởng thành, chân to đều như chân của Dạ Dao Quang. Dù rằng đã có sự chuẩn bị tâm lý, hơn nữa Ôn Đình Trạm cũng không sợ hãi nhưng khi nhìn thấy nó ánh mắt hai người vẫn bị bất ngờ.

Dạ Dao Quang kéo con nhện tinh này ra, hai tay liền buông lỏng một chút, mũi chân vừa nhún bay lên cây: “Con vật này giao cho chàng xử lý, muội đi sẵn.”

Nói xong mũi chân của Dạ Dao Quang liền giẫm lên thân cây, một cú tung người liền biến mất hút. Cô hoàn toàn không lo lắng việc Ôn Đình Trạm không đối phó được với con nhện tinh này. Đây là địa bàn của nhện tinh, những thú săn thông thường cũng không dám lại gần, vì vậy Dạ Dao Quang tung người vài cú là đã bay đến chỗ rất xa. Đến khi cô bắt được một con trâu rừng nhỏ trở về, Ôn Đình Trạm dường như vẫn chưa rời khỏi vị trí mà cậu đứng lúc cô đi, còn con nhện tinh to lớn kia đã tả tơi rồi.

Cậu chau mày nhìn vào góc áo mình, chỗ đó bị bắn mấy giọt máu nhện.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Trạm Ca, Chàng Thật Tốt

Nhìn thấy cái bệnh sạch sẽ quá mức như thế của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang quả thực dở khóc dở cười. Cô kéo con trâu rừng nhỏ đã chết đến: “Đi thôi, muội mang áo cho chàng rồi, thay ra rồi lát nữa đi đến bờ sông muội sẽ giặt sạch cho chàng.”

Ôn Đình Trạm để mặc cho cô kéo về. Khi trở về Lục Vĩnh Diễm đã tỉnh lại, dường như đã phải chịu sự sợ hãi không nhỏ, một mình ngồi ở chỗ đó có chút ngây ngời. Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn vốn đang giải thích cho hắn, nhìn thấy Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đã trở về liền tiến lên đón.

“Con này giao cho các cậu làm sạch sẽ, tối nay nướng thịt trâu ăn.” Dạ Dao Quang ném con trâu rừng nhỏ cho Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn, sau đó dặn dò Vệ Truất:

“Đi giúp thiếu gia thay xiêm y.”

Ôn Đình Trạm nhanh chóng ôm lấy y phục đã thay. Vệ Truất vẫn còn nhỏ, Dạ Dao Quang không thể nô dịch hắn như thế, thế là giờ tay nhận lấy nhưng lại không nghĩ Ôn Đình Trạm đã tránh ra rồi: “Ta tự đi.”

Dạ Dao Quang ngây ra trong chớp mắt, vị đại thiếu gia này chưa từng giặt quần áo, cậu lại muốn tự mình đi giặt. Đó cũng không phải là vật bất ly thân, dùng cách này để tránh cô sao?

Dạ Dao Quang nghĩ không hiểu, cũng lười suy nghĩ. Cô quay người đi chuẩn bị các thứ nướng thịt trâu, đến khi cô chuẩn bị mọi thứ tương đối ổn thỏa, Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn cũng đã làm gần xong thịt. Dạ Dao Quang

cắt thịt trâu thành từng miếng, đương nhiên là dùng con dao khác mang theo, con trai của cô hiện tại sống bên trong Thiên Lân.

Từng xiên thịt trâu lớn ở trên những khúc gỗ đã cạo sạch sẽ, lật qua lật lại để nướng. Hương thơm từ từ bay ra cộng thêm việc Dạ Dao Quang đã thêm vào không ít gia vị khiến nó càng thêm hấp dẫn, Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn đều không nhịn được tiến đến, ngay cả Kim Tử cũng ngồi một chỗ chờ để ăn.

Ôn Đình Trạm giặt xong quần áo bèn đưa cho Vệ Truất đi phơi. Nhìn thấy bộ dạng vậy lại chỗ đó chờ để ăn của Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn khiến cậu không khỏi lắc đầu, sau đó cậu ngồi bên cạnh Lục Vĩnh Diễm lúc này vẫn còn đang ngẩn người: “Ta vừa mới giết một con nhện tinh.”

Lục Vĩnh Diễm này giờ vẫn luôn ngẩn người ngay lập tức giặt mình hoàn lại hồn, có chút không linh hoạt quay đầu nhìn Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm không nhìn hắn, mà ánh mắt hướng về phía trước: “Ta từng thấy quỷ, từng thấy yêu, bây giờ lại giết một con nhện tinh.”

“Cậu... cậu không sợ sao?” Lục Vĩnh Diễm nuốt nước bọt. Trong đầu hắn bây giờ vẫn là hình ảnh hắn lao xuống động, sau đó thẳng phía trước mặt nhìn lên đụng phải một cái đầu của một con khỉ khổng lồ. Thật sự rất to, to bằng hai cái đầu của hắn.

“Nếu như sức mạnh của cậu đủ để chiến thắng bất cứ kẻ gian ác nào, cậu cũng sẽ không sợ. Cậu sợ hãi chỉ có thể lộ ra sự hèn nhát của cậu.” Ôn Đình Trạm bình thản nói:

“Nam nhi chân chính thì sẽ không sợ hãi bất cứ điều gì, cho dù là hoàn cảnh bất lợi, chết cũng phải chết có khí phách.”

Lời nói của Ôn Đình Trạm khiến Lục Vĩnh Diễm chấn động, cái đầu hỗn loạn của hắn dường như bị người ta thổi đi lớp sương mù dày đặc. Làm

gì có ai khi sinh ra đã là kẻ mạnh, thế gian này ai có thể nói mình là vô địch. Đại trượng phu sống ở trên đời sao có thể không gặp phải kẻ kỳ quái, mạnh mẽ. Nhưng gặp phải một con yêu quái, hơn nữa con yêu quái chưa làm gì hấn thì đã dọa hấn sợ vỡ mật, hấn còn mặt mũi nào nói với phụ thân là hấn muốn trở thành đại nguyên soái thống lĩnh ba quân chứ?

Trong nháy mắt, khí phách của Lục Vĩnh Diễm lại được khơi dậy, sau đó hấn cuối cùng đã ngửi thấy một mùi thơm mê người: “Đi, Doãn Hòa, chúng ta đi ăn thôi!”

Ôn Đình Trạm nhìn thấy bộ dạng này của Lục Vĩnh Diễm liền cười một cách vui mừng.

Hai người cũng vây đến, lúc này thịt trâu đã chín. Dạ Dao Quang chia cho mỗi người một miếng, sau đó làm cho Kim Tử một miếng to, rồi lại cắt một miếng nhỏ đặt trước mặt Thiên Lân.

Tuy rằng hôm qua đã cùng đi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Dạ Dao Quang cho thanh đao ăn trước mặt Lục Vĩnh Diễm, hấn không khỏi sửng sốt: “Thiên Khu, cậu đang làm gì thế?”

“Tiểu Khu đây đang cho con trai của huynh ấy ăn.” Tiêu Sĩ Duệ vừa ăn một miếng thịt trâu lớn vừa trả lời.

“Con trai?” Lục Vĩnh Diễm tròn mắt nhìn thanh đao đó.

“Sao hả, cậu có ý kiến sao?” Dạ Dao Quang híp mắt nhìn Lục Vĩnh Diễm.

“Không có, không có.” Lục Vĩnh Diễm cho dù thần kinh có lớn hơn nữa cũng nhận ra được Dạ Dao Quang không giống người phàm. Bởi vì khi hấn gặp vượn hầu, hấn rõ ràng nghe thấy được tiếng động của tiền đồng trên cổ.

Ăn xong cơm, việc còn lại chính là bọn họ phải dọn dẹp, thế nhưng bát đĩa mang theo lúc sau vẫn phải dùng. Hôm qua là Tần Đôn rửa, hôm nay ăn thịt trâu quá loạn, Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ, bao gồm cả Lục Vĩnh Diêm đều đang dọn dẹp. Dạ Dao Quang đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, sau đó mang đi về phía bờ sông, mới đi một nửa đường đã bị Ôn Đình Trạm chặn lại: “Ta đi rửa.”

Nói xong cậu liền nhận lấy từ tay của Dạ Dao Quang, sau đó đi về phía bờ sông. Dạ Dao Quang khó hiểu đi theo: “Chàng sao vậy?”

“Nàng không thể dính nước lạnh.” Ôn Đình Trạm vừa dùng xà phòng rửa bát vừa nói.

“Muội tại sao không thể dính nước lạnh?” Dạ Dao Quang không hiểu.

“Sắp đầu tháng rồi.”

Sắp đầu tháng rồi...

Mặt Dạ Dao Quang lập tức đỏ lên, “người thân” của cô đầu tháng sẽ đến nhưng cô vốn dĩ không nghĩ tới việc này, nhất thời cũng không biết nói tiếp thế nào, đành lẩm bẩm một câu: “Sáng sớm nay muội vẫn dùng nước lạnh để rửa mặt mà.”

Nói xong cô liền đi, quay về trái túi ngủ.

Ôn Đình Trạm nhanh chóng trở về, sau đó cậu kéo cái nồi ra ngoài, nhắc một nồi nước, lại bắt đầu đun nước.

“Doãn Hòa, ở bên ngoài làm gì phải chú trọng đến thế.” Tiêu Sĩ Duệ chỉ tưởng rằng Ôn Đình Trạm muốn uống nước.

Ôn Đình Trạm không quan tâm đến hân, mà dùng dao khoét một cái cọc gỗ lớn. Cọc gỗ rất nhanh đã bị khoét rỗng, sau đó cậu dùng thanh kiếm

trong ống sáo tình quý của cậu thối bay đi những mảnh vụn rồi lại đi vào trong rừng kiếm một ít nhựa cây quét một lượt, sau đó lại dùng lửa hơ khô. Một cái chậu gỗ đã làm xong. Ôn Đình Trạm rót nước nóng vào trong chậu gỗ, tự mình bưng đến trước mặt Dạ Dao Quang, một tay nắm chặt lấy cánh tay của Dạ Dao Quang, một tay bưng nước nóng kéo Dạ Dao Quang đi đến chỗ mà mấy người đó không nhìn thấy được.

“Rửa chân.” Ôn Đình Trạm đặt nước nóng xuống trước mặt Dạ Dao Quang, ngồi cúi người xuống:

“Sáng mai ta sẽ đun cho nàng nước nóng, từ ngày hôm nay trở đi không cho phép nàng đựng vào nước lạnh, cũng không được uống nước lã.”

Dạ Dao Quang há mồm trợn mắt nhìn cảnh này, sau đó đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Cứ như có ma xui quỷ khiến, cô cởi bỏ giày tất, rửa chân trước mặt Ôn Đình Trạm. Sau khi rửa xong Ôn Đình Trạm đem nước đi đổ rồi lại cầm đến một chiếc khăn mặt nóng hằm hập đưa cho cô để cô lau tay lau mặt. Trong đầu Dạ Dao Quang lúc này, Ôn Đình Trạm nói cái gì thì chính là cái đó.

Mãi đến khi nằm vào trong túi ngủ, Dạ Dao Quang mất một lúc lâu mới hoàn hồn lại, sau đó mắt có chút ướt át. Cô quay người lại nép vào lòng Ôn Đình Trạm, giơ tay ôm chặt lấy eo cậu, đầu nghiêng vào ngực cậu rồi nhẹ nhàng nói: “Trạm ca, chàng thật tốt.”

Là thật sự rất tốt, chưa từng có ai đối xử với cô tốt như vậy, tốt đến mức khiến cô cảm thấy không chân thực. Cô nghĩ trên đời này tuyệt đối không có nam nhân nào chu đáo giống như cậu, vì vậy cô muốn tích phúc.

Khóe môi của Ôn Đình Trạm hơi nhếch lên, cậu đặt cằm lên trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nhắm mắt. Ánh trăng sáng ngời trên bầu trời nhẹ nhàng chiếu xuống, mờ ảo bao phủ lấy bọn họ.

Đêm, yên tĩnh mà tươi đẹp

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Kim Đan Kỳ

Ngày hôm sau, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang cùng thức dậy, Dạ Dao Quang tìm một mỏm núi chỗ cao nhất ngồi xếp bằng tu luyện, Ôn Đình Trạm bắt đầu luyện võ. Bởi vì phải đun nước cho Dạ Dao Quang, vì vậy Ôn Đình Trạm liền luyện lại từ đầu một lần chiêu thức của ngày hôm qua, không hề khởi động chương mới.

Nhưng lần này Dạ Dao Quang lại không nhanh bằng lúc trước, cô vừa mới dẫn khí ngũ hành ra liền phát hiện khí ngũ hành ở xung quanh vô cùng nồng nặc. Từng sợi tơ dẫn vào trong cơ thể, tại vị trí đan điền trên cơ thể cô như có sợi len bao quanh, từng lớp một bao kín chặt.

Cô cảm thấy đan điền của cô lại trở nên lớn hơn, tiếp nhận khí ngũ hành tràn vào vô tận. Cảm giác này Dạ Dao Quang cũng đã từng trải qua, vậy là sắp phá đột phá Trúc Cơ để ngưng tụ kim đan rồi! Trong lòng Dạ Dao Quang xúc động tột đỉnh, vội vàng tập trung ý chí, bắt đầu ngưng tụ khí ngũ hành di chuyển xuyên qua đan điền.

Đợi sau khi khí ngũ hành ở trong đan điền ngưng tụ trở thành một chùm sáng to bằng nắm đấm của trẻ con, đan điền của Dạ Dao Quang bỗng nhiên đột ngột thu nhỏ lại, toàn bộ đan điền bọc một lớp mỏng chùm sáng. Trong phút chốc toàn bộ sức mạnh của cơ thể bắt đầu đảo lộn, tất cả chảy vào đan điền. Dạ Dao Quang cảm thấy tứ chi đều mềm nhũn ra như không có gân cốt, hoàn toàn không có sức mạnh chống đỡ chính mình.

Lúc này chuỗi hạt thạch anh ngũ sắc cô vẫn luôn đeo trên tay tản ra từng đường sáng bạc, khí ngũ hành chứa trong chuỗi hạt bị Dạ Dao Quang

từ từ hút vào tứ chi đang teo lại để chống đỡ cơ thể cô. Chịu đựng xong khoảng thời gian đáng sợ nhất, cô cảm thấy chùng sáng trong đan điền của cô bỗng nhiên nổ tung, vô số mảnh sáng màu bạc bay bắn tóe ra nhanh chóng hội tụ vào tứ chi và gân cốt của cô. Dạ Dao Quang không dám trì hoãn chút nào, cấp tốc vận chuyển khí ngũ hành phong tỏa toàn bộ huyết vị trong cơ thể để ngăn khí ngũ hành tiết ra ngoài, không kịp tu luyện thân thể.

Hết ngưng tụ kim đan, khí ngũ hành liền hóa thành lực vô tâm, những mảnh sáng này chính là lực của khí ngũ hành mà kim đan đã ngưng tụ trong cơ thể của cô một lần nữa nổ tung ra khiến lực ngũ hành từng chút một nhập vào xương cốt, kinh mạch, da thịt. Đây là một sự đau đớn như vạn cây kim đâm vào xương, nếu sơ ý chịu đựng không nổi thì sẽ lạc nhịp thở mà uống phí công sức.

Thời gian trôi đi, mặt trời đã lên cao, tất cả mọi người đều đã dậy và thu dọn xong xuôi. Ôn Đình Trạm cùng với Vệ Truất cũng đã tìm được bữa sáng quay trở về, thấy Dạ Dao Quang đang ở trên mỏm núi xa tít, lại không hề động đậy. Không biết có phải ánh mặt trời tràn qua ngọn núi ở phía sau cô, rắc những tia nắng lên người cô hay không mà khiến bọn họ dường như cảm thấy xung quanh cơ thể cô có một lớp kim quang nhàn nhạt bao phủ.

“Doãn Hòa, tiểu Khu sao vậy?” Tiêu Sĩ Duệ có chút lo lắng vì từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy cảnh Dạ Dao Quang như thế này.

“Không sao.” Ánh mắt của Ôn Đình Trạm cũng dừng chặt lại ở Dạ Dao Quang.

Đám người Tiêu Sĩ Duệ biết điều không hỏi nữa, mọi người cũng không có tâm trạng ăn sáng, ánh mắt đều không chút dịch chuyển nhìn Dạ Dao Quang.

Còn Dạ Dao Quang lúc này thật sự là toàn thân đau đớn, quần áo đều có mồ hôi thấm ướt nhưng cô vẫn cắn răng kiên trì cho đến khi một luồng lực ngũ hành cuối cùng đọng vào xương cốt của cô, đau đến mức cô suýt nữa đầu óc choáng váng, hoa mắt chóng mặt, may mà cô kịp thời cắn chặt đầu lưỡi giữ cho tâm linh tỉnh táo. Không nghĩ nhiều về nỗi đau như kim châm muối xát đó, cô nhanh chóng giải những huyết đạo đã bị phong tỏa, sau đó vận hành lực ngũ hành đi khắp cơ thể từng đợt cho đến khi toàn bộ sự đau đớn của cơ thể cuối cùng cũng biến mất, Dạ Dao Quang mới đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt đào đỏ của cô dưới ánh nắng vàng ban mai dường như trong chớp mắt đã gom hết tất cả những ánh sáng rực rỡ rồi lại trong chớp mắt bùng tỏa ra, những người chứng kiến được cảnh này đều cảm thấy mắt đều bị đôi mắt sáng quắc tỏa ra hơi nóng đó của cô làm cho choáng váng.

Tuy rằng không bài độc nhưng quần áo của Dạ Dao Quang đều bị mồ hôi chảy ra do cô chịu đựng đau đớn thấm ướt, dính trên toàn bộ cơ thể cô khiến cô không thoải mái. Cô tung người bay vọt xuống trước mặt mọi người: “Thời gian không còn sớm nữa, mọi người ăn trước đi, ta đi rửa mặt một chút rồi trở lại.”

Nói rồi Dạ Dao Quang liền tung người biến mất hút. Ôn Đình Trạm xoay người rồi bưng một chậu to nước ấm, cầm theo khăn mặt của cô, quần y phục mà cô mặc vắt lên vai rồi nhanh chóng đuổi theo cô.

Dạ Dao Quang lo lắng trong khu rừng này có nguy hiểm, cũng không dám rời khỏi những người này quá xa. Vì vậy Ôn Đình Trạm rất nhanh đã đuổi kịp cô, còn cô vừa hay cởi bỏ hết quần áo, chuẩn bị lao thẳng đầu xuống dưới sông.

“Dao Dao!” Ôn Đình Trạm nhanh chóng xoay người lại, gọi cô một tiếng.

Dạ Dao Quang lập tức dùng quần áo che chắn những chỗ quan trọng, quay người nhìn Ôn Đình Trạm. Cái người này sao lại im hơi lặng tiếng đuổi theo tới? Cô tất nhiên là không cảm nhận được!

Lưng của Ôn Đình Trạm đối diện với Dạ Dao Quang, đem nước ấm và khăn, còn có cả quần áo đang cuộn lại tất cả đều đặt xuống dưới đất: “Rời xa nhà ở bên ngoài không tiện, nàng lau người qua một lần đi.”

Nói xong Ôn Đình Trạm liền đi.

Dạ Dao Quang nhìn cái chậu đầy nước ấm mà dường như lại không bắn ra ngoài một chút nào, mau chóng bưng qua tìm một chỗ khuất, lau sạch mồ hôi trên người, thay quần áo sạch rồi quay người trở về. Khi trở về Ôn Đình Trạm và những người khác đều đã ăn sáng xong.

Nhưng Ôn Đình Trạm đã đặc biệt để dành cho cô một phần. Có lẽ là biết cô vừa mới tu luyện xong nên sẽ rất đói, vì vậy để lại cho cô một phần lớn. Dạ Dao Quang chia ra một phần nhỏ để “nuôi con trai”, sau đó trước bộ dạng không nói ra lời của mọi người cô liền ăn hết sạch phần lớn có số lượng mà cho dù bọn họ cùng nhau ăn cũng không ăn hết được.

“Doãn Hòa liệu sự như thần!” Lục Vĩnh Diêm bất giác giơ thẳng ngón tay cái lên về phía Ôn Đình Trạm.

Trên đường đưa nước nóng cho Dạ Dao Quang trở về, Ôn Đình Trạm lại kiếm được không ít quả dại. Mọi người nhìn thấy đều cho rằng cậu dự định mang để ăn trên đường đi, đều trêu rằng cậu sợ phía sau không có trái cây. Ôn Đình Trạm chỉ nói một câu, hôm nay khẩu vị của tiểu Khu sẽ đặc biệt tốt.

Ăn xong bữa sáng, thời gian cũng đã không còn sớm, hành lý của mọi người cũng đều sửa sang xong, Dạ Dao Quang nghỉ ngơi một chút bằng thời gian một chén trà rồi bọn họ khởi hành đi về phía sau ngọn núi đó.

Trên đường đi gặp không ít thú, yêu tinh thì lại không thấy nhưng lại thấy dã thú hung mãnh, ví như bầy hổ đều bị bọn họ bắt gặp. Hổ không phải là động vật sống theo bầy, ngoại trừ khi còn ở kiếp trước đi vườn bách thú nhìn thấy thì đây là lần đầu tiên ở nơi vắng vẻ Dạ Dao Quang thấy nhiều hổ như thế này. Đếm sơ qua thì có khoảng hai mươi mấy con, trong đó hơn một nửa là hổ trưởng thành, xem chừng vô cùng hung mãnh.

Dạ Dao Quang không hề muốn tàn sát trắng trợn những động vật này, vì vậy phóng trực tiếp lực ngũ hành. Tu vi Kim Đan kỳ hiện tại của cô vô cùng mạnh, lập tức khiến lông của bầy hổ trần trụi. Mọi người đều cho rằng bầy hổ sắp triển khai tấn công nhưng lại thấy lũ hổ quay đầu chạy như bay mới thấy tốc độ đó quả thực làm người ta sợ hãi!

“Cái này... cái này, ta không hoa mắt chứ?” Lục Vĩnh Diễm cảm thấy thế giới này có phải là đã đảo lộn hay không. Đây là bầy hổ mà, hắn đã tính đến trường hợp xấu nhất rồi, nhưng chớp mắt chúng đã biến mất.

“Ta đã nói rồi, có Doãn Hòa và tiểu Khu ở đây, ngang với cấm quân đang ở đây.” Tiêu Sĩ Duệ nheo mày được nước nói, bộ dạng đó giống như đây đều là công lao của hắn vậy

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Thuần Phục Ngựa Tốt

Cả đường đi đều vô cùng thuận lợi, đến hoàng hôn bọn họ mới băng qua được ngọn núi kia, đi tới nơi Bạch Viên Hầu nói liền nhận thấy đây có lẽ là chỗ ở của loài ngựa. Nơi này trông giống như một bãi cỏ hoang dã vậy.

Từng đám mây trắng lặng lẽ trôi trên bầu trời xanh thăm thẳm, nơi này đúng là một bãi cỏ xanh mướt dài đến vô tận, trên mặt sông tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ tựa như một chuỗi ngọc châu. Từng đàn trâu, đàn dê, đàn ngựa hòa lẫn vào với nhau khiến người nhìn lầm tưởng mình đang lạc vào đại bình nguyên ở tây bắc.

“Không ngờ ở nơi này lại có thể thấy được đồng cỏ đẹp như vậy!” Tiêu Sĩ Duệ than nhẹ một tiếng, nhìn về phía bãi cỏ. Nếu được sinh ra trong một gia đình có công lao, hẳn lại càng muốn làm một vị tướng quân cưỡi trên lưng ngựa đạp thiên hạ, cho nên hẳn vẫn luôn muốn dẫn binh lên phía bắc.

Hơn nữa không biết đây có phải là sự sắp xếp của lịch sử không, mặc dù bị Nguyên Thái Tổ ngăn chặn nhưng nhà Hồ vẫn lần nữa lớn mạnh, biên ải dường như đã có sự thay đổi lớn. Lần này khắp nơi gặp đại hạn, nếu không nhờ Ôn Đình Trạm dâng tặng một mỏ vàng, chắc hẳn nền tảng của quốc gia sẽ dao động. Đến lúc đó quốc khố trống rỗng, chiến tranh sẽ bùng nổ. Tiêu Sĩ Duệ biết ngày này chỉ kéo dài thêm một thời gian nữa thôi, khoảng chừng mười năm sau lại sẽ xảy ra.

“Bây giờ đã là cuối thu mà bãi cỏ này vẫn thật xanh.” Tần Đôn cảm thấy thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Dạ Dao Quang không nói gì, nơi này địa thế cực tốt, phong thủy cũng rất ổn. Không khí lưu động trong thung lũng cũng không giống những chỗ khác, bốn mùa thay đổi khác nhau cũng không có gì kỳ lạ.

“Kia có phải là một con ngựa không!” Lục Vĩnh Diễm bất ngờ lên tiếng, mọi người liền theo ánh mắt của hắn nhìn sang, quả nhiên có một con ngựa trắng như tuyết đang phi nhanh trên thảo nguyên.

Nó chắc chắn không phải là con ngựa mạnh nhất trong đàn nhưng tuyệt đối là con đẹp nhất. Toàn thân nó trắng muốt không có một chút hỗn tạp, chỉ có vó ngựa là màu đen, tốc độ chạy vượt xa so với những con khác, dáng người cũng rất thanh nhã, thật đúng là hạc trong bầy gà.

“Có lẽ là vậy.” Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

Dạ Dao Quang liền nhìn thấy một lớp linh khí màu trắng nhạt di chuyển quanh người nó, quả nhiên là linh vật. Ánh mắt cô sáng rực nhìn chăm chăm vào con ngựa trắng đó: “Chính là nó.”

“Con ngựa này không dễ thuần phục.” Đôi mắt đen nhánh của Ôn Đình Trạm nhìn thẳng vào ngựa trắng.

“Để ta thử một chút.” Lục Vĩnh Diễm không thể chờ được, vừa nói liền chạy đi.

Không phải hắn sợ bị người khác dành mất, thực ra đối với một người yêu thích ngựa như hắn mà nói, có thể gặp được một con ngựa tốt như vậy đương nhiên hắn cảm thấy ngựa ngáy trong lòng.

Ôn Đình Trạm cùng Tiêu Sĩ Duệ cũng không có ý kiến gì, bọn họ chỉ đứng ở trên cao nhìn xuống. Lục Vĩnh Diễm chạy một mạch đến chỗ bầy

ngựa, dường như con ngựa trắng kia biết hăn đang hướng về phía mình nhưng nó cũng không chạy đi, chỉ nhẹ nhàng đạp lên mặt đất. Đến khi Lục Vĩnh Diễm ngồi lên lưng nó, hai chân trước của nó liền vọt lên, toàn bộ thân hình của nó trông giống như một người đang đứng thẳng vậy, chỉ còn lại hai chân sau đứng vững vàng trên mặt đất. Cũng may kĩ thuật cưỡi ngựa của Lục Vĩnh Diễm rất điêu luyện, hăn ôm chặt lấy cổ con ngựa nhưng cũng bị hất xuống, ngã thật mạnh trên mặt đất.

Lúc này con ngựa trắng hí một tiếng dài, trong nháy mắt toàn bộ đàn ngựa đều hỗn loạn. Bọn chúng chạy đến bên cạnh ngựa trắng, vó ngựa dày đặc giẫm đạp lên bãi cỏ xanh, bụi đất mù mịt.

“Không xong rồi!” Mặt Tiêu Sĩ Duệ liền biến sắc.

Lúc này bọn họ dù có chạy cũng không kịp. Tất cả mọi người đều căng thẳng, chỉ có Ôn Đình Trạm bình tĩnh, đầu ngón tay di chuyển một lấy ra một cây sáo đặt lên ngang miệng. Tiếng sáo du dương chậm rãi vang lên khiến bầu ngựa vốn đang hỗn loạn dần dần yên tĩnh. Có một con ngựa suýt chút nữa đã giẫm lên người Lục Vĩnh Diễm, cũng may trong lúc nguy cấp nhất nó liền dừng lại. Lục Vĩnh Diễm theo bản năng lách người qua, lật mình thật nhanh.

“Doãn Hòa, không ngờ huynh còn có chiêu này!” Tiêu Sĩ Duệ vô cùng thán phục còn Tần Đôn trưng ra cặp mắt sùng bái.

“Muội chưa từng nghe chàng thổi qua bài hát này.” Dạ Dao Quang nói.

“Sau khi nàng đi Lạc Dương, ta liền đến học viện xem qua không biết bao nhiêu kỳ văn, lúc rảnh rồi đã nghĩ đến.” Chỉ riêng cô mới có thể khiến cậu giải thích một cách tỉ mỉ, nghiêm túc như vậy.

“Dọa chết ta rồi!” Lúc này Lục Vĩnh Diễm đầy mồ hôi trở lại, vừa phải đi cò vụn dính trên người mình vừa nói với Ôn Đình Trạm: “Ta lại nợ

cậu một mạng rồi, xem ra phải làm trâu ngựa cả đời mới có thể báo đáp hết cho cậu.”

“Ta không ngại.” Khóe môi Ôn Đình Trạm cong lên một nụ cười.

Lục Vĩnh Diễm liền nắm thành hình chữ đại trên mặt đất: “Chết ta rồi!”

Mọi người đều cười rộ lên.

“Con ngựa này ta không muốn cưỡi thử.” Tiêu Sĩ Duệ lập tức nói, công phu của hắn đúng là khá hơn Lục Vĩnh Diễm một chút nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn lại kém hơn, điều này thật quá nguy hiểm.

“Ta chỉ tới tham gia náo nhiệt thôi.” Cho đến bây giờ Tần Đôn chưa từng có ý nghĩ sẽ đi tìm ngựa, chẳng qua bạn bè của hắn đều đến, hơn nữa nhà hắn lại ở quá xa nên hắn mới đi theo.

Ôn Đình Trạm chậm rãi bước lên hai bước, ánh mắt cậu vẫn nhìn thẳng vào con ngựa trắng đang đặc ý kia: “Ta đi xem thử một chút.”

Cậu mặc trên người một chiếc trường bào màu xanh nhạt, chậm rãi tiến đến chỗ bày ngựa. Ánh nắng chiếu vào trên người cậu, vạt áo nhẹ bay trong gió tựa như kim quang đang rơi xuống.

Không nóng vội giống như Lục Vĩnh Diễm, cậu đi lại thong dong như đang đi trong sân vắng, trực tiếp đi tới chỗ đàn ngựa. Những con ngựa vây xung quanh ngựa trắng cũng tự động tản ra, ngựa trắng nhìn Ôn Đình Trạm bằng cặp mắt đề phòng, rốt cuộc cũng cảm thấy bất an liền lui về phía sau hai bước.

Vào lúc nó động chân Ôn Đình Trạm liền dừng lại ước chừng cách nó khoảng ba bước, cặp mắt đen nhánh tỏa ra ánh sáng thâm trầm kiêu ngạo nhìn thẳng vào nó, khóa chặt ánh mắt của ngựa trắng. Con ngựa trắng kia

càng lúc càng bất an, càng ngày càng phiền não, nó lo lắng không dám mở mắt ra.

Cuối cùng nó không thể chịu được nữa liền hí một tiếng thật dài, nghiêng người lao về phía sau. Tốc độ của nó vô cùng nhanh, đám người Tiêu Sĩ Duệ suýt chút nữa không nhìn kịp.

Ôn Đình Trạm điểm nhẹ mũi chân, hai cánh tay của cậu vừa mở ra, đập mấy cái trên không trung rồi đáp xuống lưng ngựa. Ngựa trắng bất ngờ dừng lại, thân mình quay một vòng thật nhanh, muốn ném Ôn Đình Trạm xuống đất.

Bởi vì quán tính bất ngờ cho nên thân thể Ôn Đình Trạm liền rơi sang một bên. Vào lúc đám người Tiêu Sĩ Duệ đang lo lắng khẩn trương đến mức tâm can đều run lên, Ôn Đình Trạm đã lật tay bám vào lưng của nó, cả người bám vào bụng nó để mặc nó phi như điên. Dường như phát hiện ra người trên lưng vẫn không cách nào hất ra được, ngựa trắng đột nhiên thay đổi, chạy đến vách đá phía trước như thể muốn đâm đầu vào đó. Nhưng gần đến nơi nó liền đột ngột dừng lại, cọ thật mạnh người Ôn Đình Trạm vào vách đá.

“Doãn Hòa!” Cảnh tượng trước mắt thật đúng là kinh hãi khiến cho Tiêu Sĩ Duệ và Lục Vĩnh Diễm cũng phải la lên

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Bọn Ta Không Tranh Giành Với Người

Vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, trừ Dạ Dao Quang ra tất cả mọi người đều nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng kinh hồn kia. Nhưng bọn họ hoàn toàn không nghe thấy âm thanh va chạm như trong tưởng tượng, chỉ có tiếng ngựa hí dài.

Hóa ra vào lúc ngựa trắng xoay qua chỗ khác, thân thể Ôn Đình Trạm liền trượt sang một bên, sau đó xoay người lại cười lên người nó. Hai tay cậu ôm chặt lấy cổ nó, cả người cũng nằm bò trên lưng ngựa trắng, mặc cho nó giãy giụa phi như điên rồi dừng đột ngột cũng không thể nào hất Ôn Đình Trạm xuống được.

Nhưng nó dù sao nó cũng là linh vật nên không thể khuất phục dễ dàng như vậy, nó không muốn mất đi tự do ở nơi cỏ xanh núi cao này để đi đến chỗ con người chịu đựng sự ép buộc. Cho nên nó liều mạng phi như điên, muốn khiến cho Ôn Đình Trạm choáng váng hoặc rã rời xương cốt.

“Kỹ thuật cưỡi ngựa của Doãn Hòa thật tốt.” Tiêu Sĩ Duệ không khỏi thán phục, đáng tiếc vừa rồi hấn lại nhắm mắt nên không nhìn thấy Ôn Đình Trạm đã dùng cách nào để trượt qua bụng ngựa mà không bị vó ngựa đá.

“Trời sắp tối rồi, mau dựng trại thôi.” Dạ Dao Quang nhìn về phía xa xa. Con ngựa này chỉ có thể giãy giụa mà thôi, sớm hay muộn cũng sẽ bị Ôn Đình Trạm thu phục nên cô liền nói với mọi người:

“Mọi người mau đi chuẩn bị đồ để nhóm lửa làm bữa tối.”

Mọi người đương nhiên đều biết tình huống nguy hiểm đã qua, bây giờ một người một ngựa đang tranh giành với nhau, ai chịu đựng được đến cuối cùng sẽ là người thắng cuộc.

Mấy người nhanh chóng phân chia công việc, đồng cỏ hoang dã này làm sao có thể thiếu thức ăn? Tùy tiện bắt một con dê, đặt cả con lên lửa để nướng, lại xuống sông bắt vài con cá to. Sau khi xử lý sạch sẽ, vẫn là để Dạ Dao Quang ra tay.

Con ngựa trắng kia chạy từ lúc hoàng hôn cho đến khi trời tối hẳn, mấy người Dạ Dao Quang cũng đã dùng xong bữa tối, nó vẫn tiếp tục liều mạng chạy. Ôn Đình Trạm trên lưng nó ngược lại tỏ ra rất nhàn nhã, thi thoảng quấy nhiễu nó một chút khiến cho thể lực của nó tiêu hao không ít. Mọi người cảm thấy đêm nay thật không hề nhàm chán, nhìn chăm chăm một màn trước mắt.

Ước chừng đến giờ Hợi, sau khi chạy hết tốc lực, trong ba giờ cuối cùng ngựa trắng cũng thả chậm tốc độ, thừa dịp này Ôn Đình Trạm liền ngồi dậy, sau đó vận công hạ một chưởng lên đầu nó. Ngay lập tức ngựa trắng cảm thấy đầu óc choáng váng, lắc lư vài cái rồi ngã xuống. Trước khi nó ngã xuống, Ôn Đình Trạm đã xoay người bay vọt lên, vững vàng đứng trên mặt đất.

Sau đó cậu ngồi ở trước mặt con ngựa, tỏ vẻ đáng thương nhìn nó: “Đã biết nghe lời chưa?”

Cũng không biết ngựa trắng có hiểu lời Ôn Đình Trạm nói không, chỉ thấy nó lè lưỡi liếm liếm tay cậu.

Ôn Đình Trạm đẩy nó ra đứng lên, nhìn qua dáng vẻ ủ rũ của nó rồi đi thẳng về phía trước: “Mau theo ta.”

Ngựa trắng vô cùng nghe lời lập tức đứng dậy, sau đó đi cùng Ôn Đình Trạm đến chỗ đám người Dạ Dao Quang.

“Doãn Hòa, thật khâm phục.” Ba người Tiêu Sĩ Duệ cùng nhau đứng lên vỗ tay hưởng về phía Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm lười để ý đến bọn họ, để Vệ Truất hầu hạ rửa tay sau đó ngồi xuống bên cạnh Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang giữ lại cho cậu một đùi dê thật lớn, còn có một chén canh cá. Trước tiên để cho Ôn Đình Trạm uống canh cá, sau đó thừa dịp cậu ăn thịt dê nướng, cô liền cẩn thận bỏ xương cá ra đặt trên mặt canh để nguội lạnh.

Vốn dĩ đang cùng đám người Tiêu Sĩ Duệ vây quanh ngựa trắng bỗng ánh mắt Lục Vĩnh Diễm nhìn về phía hai người, hẩn bí mật kéo Tiêu Sĩ Duệ cùng Tần Đôn qua một bên: “Ê ê, hai người mỗi ngày đều ở chung nhà cùng bọn họ, bọn họ lúc nào cũng như vậy sao... Chán ghét như vậy hả?”

Tiêu Sĩ Duệ cùng Tần Đôn nhìn qua, hai người bọn họ đều là người hiểu chuyện, tự nhiên biết chuyện gì đang xảy ra. Tiêu Sĩ Duệ vỗ vỗ bả vai Lục Vĩnh Diễm: “Tiểu Khu chính là em vợ của Doãn Hòa, Doãn Hòa đã có vị hôn thê.”

“A?” Trong học viện ngoại trừ hai người Tiêu Sĩ Duệ ra thì không còn ai biết về quan hệ của Ôn Đình Trạm và Dạ Thiên Khu.

“Doãn Hòa đã có vị hôn thê ư?” Khuôn mặt Lục Vĩnh Diễm tràn đầy thất vọng.

Thấy vậy Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy không ổn, trong nháy mắt nhảy ra thật xa, về mặt đây phòng bị nhìn Lục Vĩnh Diễm: “Cậu... không phải cậu có sở thích đặc biệt gì đấy chứ?”

Lục Vĩnh Diễm lập tức sa sầm mặt: “Ta là một nam tử chân chính! Chẳng qua ta muốn Doãn Hòa trở thành em rể của ta.”

“Thôi đi, em gái cậu còn chưa đủ tư cách đâu.” Tiêu Sĩ Duệ khịt mũi coi thường.

“Nếu là em rể thì đó cùng là em rể của ta, đâu có đến phiên cậu.”

“Đúng rồi đúng rồi, Tần gia của ta cũng có nhiều tỷ muội lắm!” Tần Đôn cũng tham gia náo nhiệt.

Lục Vĩnh Điềm không có cách nào phản bác, hấn đích thực không muốn để món đồ tốt này cho người ngoài, nhất là Ôn Đình Trạm văn võ song toàn như vậy. Nhưng em gái của Tiêu Sĩ Duệ đều là cành vàng lá ngọc, mà ông nội của Tần Đôn cũng là Phủ doãn một phương, ngồi ngang hàng với ông nội hấn, nhưng bà nội của Tần Đôn lại là quận chúa đó.

“Vậy tiểu Khu thì sao?” Lục Vĩnh Điềm thấy không thể đựng đến anh rể, liền chuyển sang em vợ của cậu. Bản lĩnh của Dạ Dao Quang thật đúng là quỷ thần khó lường, đối với những người hành quân đánh giặc, trên người dính đầy máu tanh như bọn họ mà nói chính là luôn mong muốn có được.

Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn nhìn nhau liền ngẫm hiểu rõ biểu cảm của đối phương, Tiêu Sĩ Duệ cười híp mắt nói: “Tiểu Khu à, nghe nói hấn không có hôn ước nhưng mà tiểu Khu còn quá nhỏ tuổi, bọn ta cũng xem hấn như huynh đệ, không có ý định để cho hấn trở thành em rể, bọn ta không tranh với cậu.”

“Đúng vậy, bọn ta không tranh với cậu!” Tần Đôn cũng gật đầu đồng ý.

Ánh mắt Lục Vĩnh Điềm sáng lên, thực ra trong lòng hấn nghĩ rằng Dạ Thiên Khu khẳng định không phải là con cháu dòng dõi danh môn, trừ khi cậu đỗ tiến sĩ, trở thành môn sinh của thiên tử mới có thể miễn cưỡng xứng đôi cùng tiểu thư của danh môn thế gia. Nhưng Dạ Thiên Khu cũng không có vẻ một lòng muốn học nên Tiêu Sĩ Duệ cùng Tần Đôn - một người là con cháu hoàng gia, một người là danh môn thế gia mới có thể không nghĩ đến việc kết thông gia cùng hấn. Lục Vĩnh Điềm lại nghĩ khác, nhà hấn

chính là công thần, tất cả đều là võ tướng, sự phồn vinh hiện có đều do chính bản thân bọn họ tạo ra, tất nhiên sẽ coi trọng người có năng lực.

“Một lời đã định, các cậu không thể tranh tiểu Khu với ta.” Lục Vĩnh Diễm nhìn chăm chăm hai người.

Hai bọn họ liên tục cam đoan.

“Các cậu xì xào bàn tán suốt một lúc lâu, rốt cuộc là nói chuyện gì vậy?” Dạ Dao Quang chuyên tâm nói chuyện cùng Ôn Đình Trạm, mặc dù lỗi tai của bọn họ nhạy bén hơn người nhưng dù sao cũng phải cho người khác không gian riêng. Rõ ràng ba người đang thì thầm nên bọn họ cũng sẽ không nghe lén, thấy bọn họ nói xong, Dạ Dao Quang mới hỏi.

“Không có gì...”

“A, tiểu Lục không cho phép chúng ta dành tiểu Khu với hã.” Tiêu Sĩ Duệ thành thật nói.

Ngay lập tức Lục Vĩnh Diễm cảm giác được ánh mắt lạnh như băng của Ôn Đình Trạm phóng tới, ánh mắt kia làm cho sống lưng của hã phát run. Nội tâm hã tan vỡ, nhìn thẳng vào Tiêu Sĩ Duệ như muốn nói: Cậu chắc chắn tiểu Khu là em vợ của Doãn Hòa mà không phải là em dâu?

Tiêu Sĩ Duệ cùng Tần Đôn gật đầu như giã tỏi: Chúng ta chắc chắn.

Cuối cùng Lục Vĩnh Diễm rút ra được kết luận: Ôn Đình Trạm là người kiểm soát em vợ rất chặt chẽ.

Dạ Dao Quang nghe vậy ngẩn người, nhưng nhìn qua vẻ mặt của Tiêu Sĩ Duệ cùng Ôn Đình Trạm liền biết bọn hã đang chinh Lục Vĩnh Diễm. Cô cũng sẽ không bại lộ thân phận, vì vậy nói sang chuyện khác: “Trạm ca... huynh mau nghĩ cho ngựa trắng một cái tên đi.”

Có Lục Vĩnh Diễm ở đây, Dạ Dao Quang đành nuốt chữ “chàng” xuống.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Thạch Đầu Quái

Ôn Đình Trạm lúc này mới thu hồi ánh mắt, nhìn ngựa trắng đang nằm ở bên cạnh: “Tuyệt Trì.”

“Tại sao?” Tần Đôn vội hỏi.

“Tuyệt trần vạn dặm kinh phong vũ, rong ruổi chiến trường tranh thiên hạ.”

“Tuyệt Trì, tên rất hay.” Lục Vĩnh Diễm vô cùng vui vẻ.

Ôn Đình Trạm cười một tiếng không nói gì, chỉ chuyên tâm nấu nước. Sau khi mọi người rửa mặt xong cũng sắp đến giờ Tý, ai cũng cảm thấy mệt mỏi, ngay cả Ôn Đình Trạm đã trải qua một ngày đường núi vất vả lại cùng Tuyệt Trì đấu trí đấu dũng, cũng lộ ra thần sắc cũng không được tốt. Mọi người nhanh chóng chui vào trong chăn của mình.

Ngủ đến giờ Dần bỗng Dạ Dao Quang cảm thấy hô hấp không thông như có gì đó đang đè ép cô khiến cô không thở được. Ngay lập tức cô tỉnh lại từ trong giấc mộng, động tác quá lớn khiến cho Ôn Đình Trạm đang ôm cô cũng tỉnh theo: “Dao Dao sao vậy?”

Trên trán Dạ Dao Quang lấm tấm mồ hôi, là một địa sư cô rất ít khi nằm mơ nhưng một khi cô nằm mơ chắc chắn sẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra. Dạ Dao Quang ngẩng đầu lên lau mồ hôi trên trán, cô định nói với Ôn Đình Trạm rằng mình không sao nhưng vừa quay đầu lại mặt liền biến sắc.

“Trạm ca, chàng mau nhìn xem.” Dạ Dao Quang chỉ về phía sau lưng cậu.

Ôn Đình Trạm không quay đầu lại, ánh mắt cậu cũng nhìn về phía sau lưng Dạ Dao Quang. Rõ ràng nơi bọn họ dừng trại là một mảnh đất trống trải, bởi vì ở đây khắp nơi đều bằng phẳng nên bất kỳ một động tĩnh nhỏ nào Dạ Dao Quang cũng có thể cảm giác được. Cũng bởi vì không bố trí được trận pháp nhỏ nên cô chưa bày trận, nhưng không nghĩ tới nơi này lại có Thạch Quái, hiện tại họ đã bị những tên Thạch Quái gây trở ngại bao vây.

“Đây là Thạch Đầu Quái.” Dạ Dao Quang thấp giọng nói.

Yêu ma quỷ quái thực ra là bốn loại tà lực. Yêu là chỉ những động vật hoặc thực vật đã đạt tới khả năng tu luyện, ví dụ như xà yêu, bóng yêu. Bóng chính là bóng của con người, mà con người cũng là một loại động vật. Ma, có loại là do trời sinh, cũng có loại là do tu hành mà thành, nói ví dụ như tâm ma và mộng ma đây chính là do trời sinh, còn Thiên Hồn môn chính là những người tu luyện thành ma. Đây chính là loại mạnh nhất trong cả bốn loại khiến người tu luyện cảm thấy đau đầu thậm chí là sợ hãi. Về phần quỷ cơ bản là không cần giải thích. Còn quái chính là những vật không có sinh mệnh hoặc thân thể đã đạt đến trình độ có thể tu luyện, ví dụ như Thạch Đầu Quái ở trước mắt.

Những vật này không có bất kỳ khí tức nào, không giống như yêu có yêu khí, ma có ma khí, quỷ có âm khí. Nếu như bọn chúng không chủ động hiện nguyên hình thì khó có thể phát hiện được. Ở đồng bằng này lại xuất hiện Thạch Đầu Quái, thật khiến Dạ Dao Quang cảm thấy bất ngờ.

“Trời ơi, đây là thứ gì vậy?” Âm thanh của Dạ Dao Quang khiến cho đám người Tiêu Sĩ Duệ tỉnh giấc. Rõ ràng trước khi bọn họ ngủ ở bốn phía không hề có thứ gì nhưng bây giờ khắp nơi đều là đá, sao bọn họ có thể không sợ được.

“Có phải ta đang nằm mơ không?” Ánh mắt Lục Vĩnh Diễm tràn đầy hoảng hốt.

Tần Đôn nhéo hần một cái thật mạnh. Lục Vĩnh Diễm bị đau liền tỉnh lại, sau đó nhanh chóng mặc áo khoác vào bò ra khỏi túi ngủ, mấy người còn lại cũng vội vàng theo hần. Vốn dĩ bọn họ muốn đến gần một chút nhưng vừa mới di chuyển, những tảng đá dựng đứng kia cũng di chuyển theo, chặn ở trước mắt bọn họ, tách ba người bọn họ ra.

“Đừng cử động.” Dạ Dao Quang cũng nhanh chóng mặc áo vào, kêu lên về phía ba người: “Kim Tử!”

Kim tử vội vàng nhảy lên cao, những tảng đá kéo dài vô hạn kia dường như muốn ngăn nó lại nhưng cuối cùng vẫn bị nó vượt qua. Kim Tử từ trên cao thấy được liền ngăn cản ba tảng đá ở ngay gần ba người Tiêu Sĩ Duệ, nó nhảy vào giữa ba tảng đá, sau đó thân thể nó phồng to lên chèn chúng vỡ nát.

Ở trong đồng đá vụn, Kim Tử vội vàng ôm lấy ba người Tiêu Sĩ Duệ rồi nhảy đến bên cạnh Dạ Dao Quang. Nó vừa mới thả ba người bọn họ ra, sau lưng liền truyền tới tiếng ngựa hí, cách họ không xa Tuyệt Trì đang bị vây lại. Ôn Đình Trạm lúc này cũng đã ăn mặc chỉnh tề, cưỡi tung người lên cao, cánh tay dài vung lên, ngân quang chọi lóe, trong tay liền xuất hiện một thanh bảo kiếm chém đứt tảng đá trước mặt mình, sau đó bay vọt đi.

Những tảng đá ở bốn phía không ngừng thay đổi hướng đi, chúng nhanh chóng di chuyển, những tảng đá từ chỗ bọn họ ngồi đột nhiên đâm lên. Lục Vĩnh Diễm cảm thấy dưới móng có chút xao động vì vậy hần nhanh chóng lùi về phía sau, đúng lúc này một khối đá nhọn từ giữa hai chân của hần đâm lên làm cho hần sợ đến mức mất hồn. Nếu như hần không phản ứng nhanh có lẽ móng của hần đã bị đâm thành hai phần rồi.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang tung người nhảy lên, cánh tay vừa động, Thiên Lân từ trong ống tay của cô liền bắn ra. Sau đó cô ngửa người về phía sau, hai tay đan lại, khí ngũ hành lập tức tràn ra. Thiên Lân của cô hướng đến khí ngũ hành tạo thành một vòng xung quanh bọn họ, tước tất cả tảng đá ở xung quanh họ thành nhiều đoạn. Những đoạn này nhanh chóng chui vào trong đất không thấy bóng dáng.

Hai tay Dạ Dao Quang kết thành ấn dùng sức đánh vào mặt đất. Từng tiếng nổ đoàng đoàng vang lên, dưới bầu trời đêm yên tĩnh cảm thấy vô cùng chói tai. Một vòng sáng màu vàng từ tay cô tỏa ra, phá nát toàn bộ những tảng đá ở bốn phía. Thấy vậy Kim Tử liền chặn ở trước mặt đám người Tiêu Sĩ Duệ, hất đá vụn ra.

Sau khi vạch ra một khu vực an toàn, Dạ Dao Quang liền đưa tay ra, Thiên Lân lập tức trở lại trong lòng bàn tay cô. Tiếp đó cô khẽ búng đầu ngón tay, Dạ Khai Dương ở trong Thiên Lân được cô bắn ra ngoài, cổ tay khẽ chuyển, Thiên Lân vạch một đao trên bàn tay của cô. Cô nắm chặt lòng bàn tay, bay vọt lên.

Cơ thể cô song song với mặt đất di chuyển một vòng, từng giọt máu ngưng tụ vây quanh người cô trôi lơ lửng giữa không trung, tiếp đó cô xoay người rồi chắp hai tay lại, khí ngũ hành quanh người cô liền dao động. Sau đó hai cánh tay cô đánh mạnh xuống, những giọt máu liền bay đi, từng giọt đập vào mặt đất hình thành một vòng tròn bao quanh tất cả mọi người, lúc này cô mới tung người xuống mặt đất.

Từ trong lồng ngực cô móc ra một lọ cao trị ngoại thương lau ở lòng bàn tay, đôi mắt của Dạ Dao Quang nặng nề nhìn những tảng đá bị ngăn cản bên ngoài.

Lúc này, Ôn Đình Trạm cũng đã dắt Tuyết Trì vào trong vòng bảo vệ, Dạ Dao Quang nhìn thấy ở trên cánh tay cậu có một vết máu: “Chàng bị thương sao?”

“Chỉ là một vết thương nhỏ.” Ôn Đình Trạm khẽ gật đầu sau đó nhìn xuống y phục ở cánh tay đã bị những tảng đá rạch ra, vết thương không tính là sâu nhưng tuyệt đối cũng không nhẹ, máu không ngừng tràn ra bên ngoài.

Dạ Dao Quang vội xé áo ngoài, xoa thuốc lên cho cậu sau đó băng bó lại: “Chàng qua chỗ kia trông chừng đám người Tiêu Sĩ Duệ, muội đi ứng phó với đám quái vật này.”

“Cẩn thận.” Ôn Đình Trạm cũng không thể hiện, hơn nữa đám người Tiêu Sĩ Duệ thực sự cần được bảo vệ. Nhưng Ôn Đình Trạm vừa mới xoay người đi được hai bước, mặt cậu liền biến sắc, vội hô to:

“Mau nín thở!”

Đám người Tần Đôn vốn đang sợ hết hồn hết vía, phản ứng đầu tiên chính là nghe lời Ôn Đình Trạm nín thở lại. Dường như sau khi bọn họ ngừng thở một giây, những tảng đá bị Dạ Dao Quang ngăn cản ở bên ngoài bỗng phun ra từng làn khói trắng qua khe hở.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Thạch Linh Đàm

Tuyệt Trì đương nhiên không hiểu tiếng người lắm, nó hít khói trắng vào trong nháy mắt ngất đi. Thấy vậy, Dạ Dao Quang kinh ngạc, nhất định có một loại thực vật làm thuốc mê sinh trưởng trong Thạch Đầu Quái này, trúng phải nó thì càng thêm vướng tay vướng chân khi đối phó.

Cô xoay người vọt ra phía sau đám người Tiêu Sĩ Duệ, nhanh chóng phong bế giác quan thứ sáu của bọn họ lại để bọn họ ngất đi, cứ bắt bọn họ nín thở cũng không phải là cách.

Ôn Đình Trạm lấy từ trong ngực ra một cái bình, lấy ra hai chiếc khăn, dùng nước trong cái bình họ mang theo bên người thấm ướt khăn, sau đó lại đổ bột trong bình vào khăn. Đợi đến khi bột thấm thì đưa cho Dạ Dao Quang một chiếc, còn một chiếc cậu tự che vào mũi mình rồi lườn ra sau gáy.

Thật ra loại thuốc mê như vậy đối với Dạ Dao Quang đã ngưng tụ kim đan mà nói không hề có tác dụng gì nhưng cô cũng không thể khinh thường, vì vậy cũng làm như Ôn Đình Trạm.

Hai người liếc nhau, Ôn Đình Trạm xoay người lại, khoanh chân ngồi trước mặt đám người Tiêu Sĩ Duệ, còn Dạ Dao Quang dang tay bay vào giữa những tảng đá bên ngoài. Loại Thạch Đầu Quái này có thể không ăn không uống, không đau không ngứa. Dây dưa với chúng, Dạ Dao Quang có lẽ chịu được nhưng đám người Ôn Đình Trạm thì không thể, không muốn bị vây ở đây đến chết đói thì chỉ có thể tiêu diệt Thạch Đầu Quái mà thôi.

Những hòn đá này không phải đều là Thạch Đầu Quái, chỉ là thể xác của Thạch Đầu Quái thôi. Dạ Dao Quang cần tìm ra chỗ chứa mạch máu của nó - Thạch Đám. Sở dĩ Thạch Đầu Quái có thể hình thành, tất nhiên phải có Thạch Đám, nó tương đương với nội đan của yêu.

Cơ thể Dạ Dao Quang mềm mại, tốc độ vô cùng nhanh xuyên qua mọi khe hở của những tảng đá. Mỗi lần như vậy đều khiến các tảng đá va vào nhau, ánh mắt cô sắc bén như chim ưng, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. Đáng tiếc cô đi một vòng cũng không phát hiện được vị trí Thạch Đám của Thạch Đầu Quái.

Ôn Đình Trạm luôn ngồi ở giữa phát hiện hình như Dạ Dao Quang đang tìm kiếm cái gì đó. Ánh mắt cậu nhanh chóng đảo qua từng hòn đá, đá lên lên xuống xuống chuyển động theo sự chuyển động của Dạ Dao Quang, dường như muốn bao vây Dạ Dao Quang vậy. Mỗi một hòn đều tấn công về phía Dạ Dao Quang, mỗi lần Dạ Dao Quang vừa hạ chân, đá ở bốn phía đều nhanh chóng đến ngăn chặn.

Bỗng nhiên, có một chỗ Dạ Dao Quang mới vừa mới hạ xuống vẫn bị đá từ bốn phía vây lại tấn công nhưng ánh mắt sắc bén của Ôn Đình Trạm nhạy bén phát hiện một hòn đá trong số đó từ bên cạnh nhanh chóng di chuyển tới, mà hòn đá kia lại nhanh chóng lui về sau.

"Đi, đi nói cho mẹ con biết!" Ôn Đình Trạm cũng không muốn kêu lớn khiến Thạch Đầu Quái đề phòng, vì vậy giục Dạ Khai Dương. Dạ Khai Dương là linh hồn, Thạch Đầu Quái căn bản không thể kìm hãm nó. Nó nhanh chóng dạt đến bên cạnh Dạ Dao Quang, dùng thần thức nói cho Dạ Dao Quang biết hòn đá mà Ôn Đình Trạm nói thông qua Thiên Lân.

Dạ Dao Quang nghe xong híp mắt, cô cố ý cầu thả rơi xuống bên cạnh hòn đá, đã có đề phòng, quả nhiên nhìn thấy hòn đá kia lui về sau. Dạ Dao Quang cười lạnh, cô xoay người lên, Thiên Lân rời khỏi tay cô rạch một đường vào hòn đá có giấu Thạch Đám, tia lửa văng khắp nơi rơi vào một

góc. Dạ Dao Quang vung ngón tay, một giọt máu đập vào hòn đá. Mặc dù bị Thiên Lân chém vào một góc, nó vẫn có thể nhanh chóng lớn lên nhưng chỗ dính máu của Dạ Dao Quang thì cho dù nó có thể che đậy cũng không xóa được mùi.

Dạ Dao Quang xoay cổ tay bắt lại Thiên Lân đang bay trở về, đập vài cái trên không, cầm Thiên Lân bay thẳng đến đuổi theo hòn đá kia. Thạch Đầu Quái phóng ra vô số hòn đá, tất cả đều bị Dạ Dao Quang khéo léo né tránh. Nó có trốn thế nào cũng không thoát khỏi sự truy sát của Dạ Dao Quang, cuối cùng chỉ có thể bỏ cuộc chạy trốn. Trong nháy mắt toàn bộ đá ở bốn phía đều bay lên, chụm vào một chỗ, người đá khổng lồ đã được đắp xong. Nó không có tai mắt mũi miệng, chỉ có hình một cái đầu, nhưng hòn đá có túi mật tỏa ra mùi máu của Dạ Dao Quang.

Dường như bị Dạ Dao Quang truy đuổi chọc giận, Thạch Đầu Quái nhấc năm đấm như sắt thép đập vào Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang nhón chân tung người lên, mặt đất lõm một hố lớn, mà một cánh tay to khỏe khác của Thạch Đầu Quái vung về phía Dạ Dao Quang giữa không trung.

Không hổ là Thạch Đầu Quái đã ngưng tụ được Thạch Đảm, tốc độ khá nhanh, thấy tránh không kịp. Dạ Dao Quang chỉ có thể xoay người, một chân đá vào cánh tay đá, hai luồng sức mạnh va chạm, Thạch Đầu Quái bị đá lui về sau một bước. Mà Dạ Dao Quang lại mượn lực của nó bay vọt lên chỗ cao nhất, khéo léo lộn ngược người lại đập vào lưng Thạch Đầu Quái, Thạch Đầu Quái lại nghiêng về phía trước.

Mặc dù Dạ Dao Quang là Kim Đan kỳ nhưng Thạch Đầu Quái lại là thứ không có cảm giác gì cả, nó nháy mắt trở nên thông minh hơn. Khi Dạ Dao Quang đập vào lưng nó, hai cánh tay của nó di chuyển, đầu của nó biến mất giống như đang biến hình. Dạ Dao Quang vừa tung người lên một cái, hai năm đấm của nó đã đập xuống.

Dù Dạ Dao Quang nhanh hơn nữa cũng không thoát khỏi hai đòn tấn công của hai năm đấm, cánh tay bị năm đấm như cái búa của nó sượt qua truyền đến một cảm giác đau nhức khi bị gãy xương.

Ôn Đình Trạm thấy vậy thì căng thẳng trong lòng, ngay khi cậu chuẩn bị gia nhập cuộc chiến thì Dạ Khai Dương đã chạy quay lại bên cạnh cậu: “Cha, mẹ nói tử huyết của hãn là túi mật, vị trí giống với túi mật ở người.”

Trang thứ nhất trong bộ kiếm pháp đó của Ôn Đình Trạm chính là tử huyết và cấu tạo của cơ thể người, cộng thêm bây giờ cậu đã bắt đầu tìm hiểu Y học, túi mật của người ở vị trí nào đương nhiên cậu biết. Cậu nhanh chóng lấy cung của Tiêu Sĩ Duệ ra. Đây là cung Tiêu Sĩ Duệ mang theo để chuẩn bị đi săn nhưng lại không cầm tên mà lấy kiếm sáo của cậu làm tên.

Dạ Dao Quang đứng đối diện Ôn Đình Trạm thấy hết hành động của Ôn Đình Trạm. Ánh mắt cô lóe lên, bất chấp sự đau đớn nơi cánh tay, cô cố gắng nhảy lên không trung, đập vào đầu Thạch Đầu Quái rồi lại nhảy lên. Thạch Đầu Quái lại rút mất đầu và hai cánh tay, vì Dạ Dao Quang mượn lực của nó bay lên rất cao, toàn bộ hai tay của nó vung về phía Dạ Dao Quang đều lộ ra trước mắt Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm đã sớm lắp xong cung tên. Dưới bầu trời mờ mờ, cậu nhanh chóng nhắm bắn rồi buông tay. Cây sáo của cậu nhanh chóng bắn ra, rạch ngang bầu trời, thanh kiếm đâm thẳng vào vị trí túi mật của Thạch Đầu Quái. Cơ thể Thạch Đầu Quái còn đang duy trì động tác tấn công Dạ Dao Quang bỗng cứng đờ.

Sau khi Dạ Dao Quang nhảy xuống đất, nó “phịch” một tiếng nổ tung, vỡ thành từng hòn đá.

Dạ Dao Quang tiến lên rút cây sáo của Ôn Đình Trạm ra. Một hòn đá hoàn chỉnh nứt ra, ánh sáng màu xanh thoát ra, từng viên đá màu xanh như thủy tinh lăn ra theo. Dạ Dao Quang vội nhặt lên, đây chính là Thạch Linh

Đảm, là báu vật tuyệt diệu. Hòn đá cần phải nằm ở nơi có linh khí ngưng tụ hơn triệu năm mới có thể ngưng tụ được Thạch Linh Đảm cho nó sinh mạng.

Đối với người tu luyện mà nói thì đây đúng là báu vật vô song.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Rời Đi

Thạch Linh Đảm vào tay lạnh lẽo, Dạ Dao Quang cất nó cẩn thận. Lúc này Ôn Đình Trạm cũng đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh cô, cậu không nhìn Dạ Dao Quang đang làm gì mà từ trong khe đá vờ lấy ra một thứ màu trắng nhỏ như hạt đậu, đưa lên mũi ngửi.

“Đây là gì?” Dạ Dao Quang cất xong Thạch Linh Đảm, quay đầu vừa hay thấy hành động của Ôn Đình Trạm.

“Một loại thuốc có tác dụng gây ảo giác.” Điều Ôn Đình Trạm có thể biết cũng chỉ có thế, cụ thể là thuốc gì trong trí nhớ của cậu không hề tồn tại, lập tức cậu thu thập tất cả loại thuốc này lại.

Dạ Dao Quang cũng giúp cậu, trong rất nhiều khe đá đều có. Để tránh không bỏ lỡ Dạ Dao Quang còn đập tảng đá nào hơi to một chút, một cây cũng không bỏ qua, nhanh chóng thu thập được một bó lớn. Từ trong hành lý bọn họ tìm một túi vải đựng lương khô, lương khô bên trong đã ăn hết liền bỏ đầy vào trong túi.

“Miệng vết thương của chàng nứt ra rồi!”

“Nàng bị thương rồi!”

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm gần như cùng lúc lên tiếng, hai người nhìn nhau cười. Dạ Dao Quang nói: “Vết thương này của muội là bên trong, bôi thuốc cũng vô dụng. Lát nữa muội vận công chữa thương, muội băng bó lại vết thương cho chàng trước.”

Ôn Đình Trạm cũng không nói gì, tùy ý để cô băng bó lại cho cậu. Vết thương của cậu là vì lúc giương cung dùng nhiều lực nên mới nứt ra, tuy rằng lại chảy máu nhưng kỳ thực không nghiêm trọng.

Cô nhanh chóng băng bó xong cho Ôn Đình Trạm, trời cũng sắp sáng rồi. Dạ Dao Quang căn bản mỗi ngày đều luyện công vào lúc này, vì vậy liền tìm một nơi lấy viên Thạch Linh Đám ra rồi khoanh chân ngồi xuống.

Thạch Linh Đám ở giữa hai tay cô bị khí ngũ hành của cô chạm rãi mài vỡ, tỏa ra vô số tinh quang màu xanh lam. Hai tay Dạ Dao Quang vừa chuyển, toàn bộ tinh quang màu xanh lam này đều được đưa vào bên trong thân thể, từng đợt khí mát lạnh nháy mắt bơi đến tứ chi và hàng trăm đốt xương của cô. Đợi đến khi toàn bộ Thạch Linh Đám dung hợp, Dạ Dao Quang mở mắt giật giật gân cốt, đau nhức trên người hoàn toàn biến mất.

Ánh mặt trời đã chiếu, có thể thấy được cô chữa trị vết thương này khoảng một canh giờ, nhìn Kim Tử bên cạnh giống như chó xù ngồi xổm bên cạnh cô không ngừng nuốt nước bọt.

Dạ Dao Quang nâng trán, càng ngày càng cảm thấy bản thân giống như không phải đang nuôi một con thần Hầu mà là một con cún nhỏ. Cô lấy từ trong ngực ra một viên Thạch Linh Đám: “Nhìn người ban đêm cũng góp sức nên cho người nè. Đây là phần thưởng của người.”

Cô phúi mũi đứng lên, lại nhớ đến nơi Thạch Đầu Quái bị đánh vỡ, bèn ngồi xổm xuống nắm lấy một khối đá vỡ tỉ mỉ quan sát, sau đó lấy một viên đá nhỏ để trong túi.

“Dao Dao, nàng mang theo những tảng đó này làm gì?” Đợi đến khi Dạ Dao Quang đi tới, Ôn Đình Trạm hỏi.

“Những viên đá này ẩn chứa ít linh khí, mang về cho con trai đúc thân thể.” Dạ Dao Quang giải thích xong mới lên trước đưa tay mở giác quan thứ sáu của đám người Tiêu Sĩ Duệ.

Ngựa trắng đã tỉnh, Dạ Dao Quang đi kiếm một ít thức ăn. Đợi đến khi cô quay về, đám người Tiêu Sĩ Duệ cũng đã tỉnh lại, sắc mặt mấy người đều có chút nặng nề. Đầu tiên là gặp Bạch Viên Hầu sau đó gặp Thạch Đầu Quái, tự mình trải qua trận kinh thiên động địa thế kia, bọn họ dường như trầm ổn hơn không ít.

“Nhanh ăn gì đi, ăn xong chúng ta trở về, đã bốn ngày rồi.” Dạ Dao Quang bỏ đồ ăn xuống, lại lấy ra một chút lương khô, mọi người đều ăn rất yên lặng.

Đợi đến khi ăn xong hết, Lục Vĩnh Điềm đột nhiên nói: “Tiểu Khu, ta muốn báỉ cậu làm sư phụ.”

Dạ Dao Quang kinh ngạc nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn kiên định, không giống như đang đùa: “Vì sao?”

“Ta muốn học bản lĩnh trừ yêu diệt ma như cậu.” Lục Vĩnh Điềm bình thản nói.

Cười khẽ một tiếng, Dạ Dao Quang lắc đầu nói: “Cho dù ta thu nhận đồ đệ cũng không thể ở tuổi như cậu, hơn nữa cậu học không được đâu. Muốn trừ yêu diệt ma không cần phải tu luyện, Trảm ca cũng không tu luyện, huynh ấy có thể làm được, người tập võ cần tìm một tông sư.”

“Ta căn bản không tìm được tông sư như vậy, làm sao để học võ nghệ cao cường?” Lục Vĩnh Điềm khổ não.

“Cậu lấy gì làm binh khí?” Dạ Dao Quang đột nhiên hỏi.

“Trường thương.” Lục Vĩnh Điềm trả lời.

“Chỗ này ta ngược lại có một cuốn thương pháp, có thể truyền thụ cho cậu về suy nghĩ. Có điều bản thân ta không tinh thông cuốn này nên có thể đến trình độ nào hoàn toàn dựa vào năng lực của cậu.” Kiếp trước cô tiếp

xúc với không ít người học võ cổ, nhận được không ít thứ tốt, đại đa số giấu dưới đáy hòm nhưng cuốn thương pháp này cô nhớ rất rõ là vì người cô yêu trước kia dù là người tu luyện nhưng lại rất thích cổ thương.

“Sư phụ ở trên...”

“Dừng lại!” Chỉ thấy Lục Vĩnh Điềm chột nhào tới quỳ ở trước mặt cô muốn dập đầu, Dạ Dao Quang vội vàng ngăn cản. Người như bọn họ thu nhận đồ đệ nghiêm khắc hơn so với người thường. Một khi Lục Vĩnh Điềm hành lễ xong, vậy sẽ thực sự định ra danh phận sư trò, đến lúc đó sẽ có ràng buộc.

“Không cần cậu bái sư. Cuốn thương pháp này là có người ngoài tặng ta, không phải đồ của ta, cho cậu có lẽ mới có thể thực hiện được giá trị của nó.”

“Sao ta có thể lấy không đồ của cậu...”

Không đợi Lục Vĩnh Điềm nói xong, Dạ Dao Quang phát tay: “Ngay cả mạng của cậu cũng thiếu Trăm ca nhà ta, thiếu nhiều như vậy cũng không sao cả, con rận quá nhiều cũng không ngứa nữa.”

Dạ Dao Quang lấy ví dụ khiến Lục Vĩnh Điềm đỏ mặt.

“Tất cả mọi người chuẩn bị lên đường đi.” Dạ Dao Quang tiện đà lại nói.

Vì vậy mọi người lại lên đường quay về, hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều so với lúc đi. Đến đêm cũng chưa ra được khỏi rừng đành nghỉ ngơi trong rừng một đêm. Ngày hôm sau vào lúc hoàng hôn bọn họ ra khỏi Long Hồ sơn đã gặp được Văn Du.

Trên người Văn Du bị thương, số người ở phía sau hẳn rõ ràng cũng thiếu hơn phân nửa: “Văn tử, cậu làm sao vậy?”

Văn tử là biệt hiệu Lục Vĩnh Diễm đặt cho Văn Du, nhìn thấy tình cảnh như vậy không khỏi vội vàng bước lên trước.

Trên mặt Văn Du bị thương, một cánh tay cũng băng bó: “Mọi người cuối cùng cũng quay về rồi. Nếu như hôm nay mọi người vẫn không quay lại, ta buộc phải báo cho Đốc ty đại nhân.” Nói xong hắn lại nhìn nhìn mấy người, nhìn thấy trên người bọn họ ngoại trừ có một ít cỏ vụn phong trần ra thì không có ai bị thương, không khỏi kinh hãi kéo Lục Vĩnh Diễm qua một bên:

“Trong núi có yêu quái, mấy người không gặp sao?”

“Ha ha.” Lục Vĩnh Diễm cười cười, không trả lời.

Bọn họ đã được Ôn Đình Trạm dặn dò không cho phép tiết lộ thân phận của Dạ Dao Quang nên hắn chỉ có thể giả ngu.

Văn Du chỉ nghĩ bọn họ may mắn nên không gặp phải, lại thấy bên cạnh Ôn Đình Trạm có con ngựa trắng: “Mọi người thật may mắn, chẳng những không gặp yêu quái lại còn thuận phục được con ngựa tốt.”

“Bọn ta cũng gặp một bầy hổ, là Doãn Hòa và tiểu Khu đuổi đi.” Lục Vĩnh Diễm nói.

“Ta còn lọt vào vũng bùn đất, là Doãn Hòa cứu ta.”

“Thật không ngờ Ôn Đình Trạm đây nhìn thì gầy yếu, cũng không lên lớp học võ lại là cao thủ ẩn mình.” Văn Du nghe xong không khỏi cảm thán.

“Sớm biết điện hạ không lừa gạt chúng ta, ta cũng đi theo các người.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Ngủ Với Ma Nữ

Nghe Văn Du lái nhải một hồi, tất cả mọi người xuống biệt viện của Lục gia dưới chân Long Hồ sơn, Lục Vĩnh Diễm hiển nhiên đặc biệt chiêu đãi bọn họ. Thứ muốn tìm đều đã tìm được, còn có hai ngày nữa mới vào học, mọi người đều không vội vã. Tối hôm đó vui đùa ở biệt viện của Lục gia, tình nghĩa của mấy thiếu niên cũng kết nghĩa từ đó.

Dạ Dao Quang thấy ánh mắt Lục Vĩnh Diễm không chịu được lại không dám tới hỏi, ăn cơm xong cô liền về phòng. Ôn Đình Trạm chuẩn bị bút mực viết ra toàn bộ khẩu quyết thương pháp cô đọc. Còn có mấy bức tranh, Dạ Dao Quang trực tiếp dùng thần thức truyền cho Ôn Đình Trạm, nửa canh giờ sau đã xong. Thấy trời còn sớm, Dạ Dao Quang đích thân đem đến cho Lục Vĩnh Diễm.

Đang đi trong hành lang thì một hình bóng nhanh chóng lóe lên trong khóe mắt Dạ Dao Quang. Ánh mắt Dạ Dao Quang ngưng lại đôi chút, hộ vệ biệt viện Lục gia không ít lại có người lên vào. Nghĩ đến Tiêu Sĩ Duệ ở biệt viện, Dạ Dao Quang có chút lo lắng liền đuổi theo bóng đen kia, phát hiện không phải đến viện của Tiêu Sĩ Duệ mà là đến viện của Văn Du. Lúc đến gần, Dạ Dao Quang phát hiện đây là thân hình một nữ nhi, người khác riêng tư gặp tình nhân thì Dạ Dao Quang mặc kệ, bèn rẽ vào chỗ ngoặt đến viện Lục Vĩnh Diễm sát vách Văn Du.

Hạ nhân truyền đến nói, Lục Vĩnh Diễm đích thân chạy tới đón tiếp Dạ Dao Quang: “Tiểu Khu, muện thế này sao lại đến tìm ta, có chuyện gì hay là bọn họ có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn?”

“Không, ta vừa mới để Trạm ca viết lại thương pháp, nhìn trời thì có lẽ cậu chưa nghỉ ngơi nên đem đến tặng cậu.” Dạ Dao Quang giao cuốn thương pháp cho Lục Vĩnh Điềm.

Lục Vĩnh Điềm cẩn thận tiếp nhận như nhặt được bảo bối, sau đó mở ra nhìn một chút, lập tức ánh mắt phát sáng, lại nhin không được lật trang thứ hai. Hắn cứ như vậy lật hết một tập trước mặt Dạ Dao Quang, chuẩn bị lật sang tập thứ hai mới nghĩ đến Dạ Dao Quang vẫn còn ở đây nên không khỏi ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Là ta chậm trễ, tiểu Khu có muốn vào uống chén trà không?”

“Muộn rồi còn uống trà sẽ không tốt cho cơ thể, ta quay về đây.” Dạ Dao Quang dặn dò:

“Thứ này truyền lại cho cậu, cậu nhất định phải giấu thật kỹ, nếu không phải là đồ đệ hay con cháu cậu sau này thì chớ cho người ngoài nhìn thấy.”

Dạ Dao Quang giao cuốn thương pháp cho Lục Vĩnh Điềm, không có bất kỳ ý nghĩ nào khác, hoàn toàn chỉ bởi vì thứ này vào tay Lục Vĩnh Điềm sẽ phát huy tác dụng lớn nhất. Nhưng việc gia tộc mỗi người, trong lòng Dạ Dao Quang cũng hiểu rõ, đặc biệt là tộc trưởng của gia tộc càng đặt lợi ích làm điều kiện trước tiên. Dạ Dao Quang cũng không hy vọng lòng hảo tâm của cô dung túng một đám người có dã tâm.

“Tiểu Khu yên tâm, ta tuyệt đối không để cuốn thương pháp này rơi vào tay kẻ khác, cũng tuyệt đối không để người thứ hai nhìn thấy trước khi ta chọn người kế thừa.” Lục Vĩnh Điềm vội vàng nghiêm túc đảm bảo.

“Đêm không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm đi, thứ này cho cậu là của cậu, cũng không cần vội vã.” Dạ Dao Quang dặn dò một câu rồi xoay người rời đi.

Đúng lúc Dạ Dao Quang vừa mới từ trong viện Lục Vĩnh Diễm đi ra, lại nhìn thấy bóng đen kia rời khỏi viện của Văn Du. Cô lập tức dừng chân, đợi sau khi nữ nhân kia rời đi mới đi tiếp, lại thấy Văn Du từ trong viện chạy ra đuổi theo.

Dạ Dao Quang vốn định trở về nghỉ ngơi, bỗng nhiên nhớ đến Văn Du là người bị hút dương khí. Mặc dù nữ nhân vừa rời quả đúng là người nhưng có lúc quý cũng có thể bám vào trên cơ thể người, Dạ Dao Quang do dự phút chốc rồi đi theo.

“Tâm nhi, muội hãy nghe ta nói.” Văn Du đuổi theo ra biệt viện của Lục gia, đuổi theo đến ngõ hẻm gọi nữ nhân kia là Tâm nhi.

“Muội không nghe, không phải huynh ghét bỏ muội sao, đã như vậy còn đuổi theo muội làm gì?” Giọng nói của Tâm nhi rất ngọt, mang theo chút kiên nhẫn và nức nở khiến người ta nghe xong không khỏi lo lắng.

“Ta ghét bỏ muội chỗ nào.” Văn Du than một tiếng.

“Tâm nhi, muội đối tốt với ta nên ta không thể tổn thương muội, ta đã định trước không thể lấy muội làm vợ. Ta không muốn muội phải làm thiếp, đợi khi trở về ta sẽ bảo mẹ tìm cho muội một gia đình tốt. Ta cam đoan đời này của hân sẽ không dám phụ lòng muội.”

“Nếu muội nguyện làm thiếp thì sao?” Giọng nói Tâm nhi mang theo một chút run rẩy.

Văn Du một lúc lâu không nói gì, Dạ Dao Quang đứng bên tường vừa hay thấy hân nhắm mắt đau khổ, qua một lúc lâu hân mới mở hai mắt ra, đáy mắt hiện lên một tia tuyệt tình: “Tâm nhi, muội không thể làm thiếp, muội không biết mẹ ta, bà ấy... Ta thường thấy mẹ ta đối xử với các thê thiếp của cha thủ đoạn thế nào, sau này nếu như muội vì ta mà làm thiếp, ta có thể bảo vệ muội một khắc nhưng không thể bảo vệ muội cả đời. Trong

nhà đều do chủ mẫu làm chủ, ta thiên vị chưa chắc đã tốt cho muội. Tầm nhi, là ta vô tâm với muội.”

“A... Huynh vô tâm với muội, muội tự hỏi dung mạo muội không kém, cầm kỳ thư họa đều tinh thông. Muội yêu thương nhưng nhớ huynh như thế, huynh không thể kiên quyết cự tuyệt muội như vậy. Văn Du huynh không phải quân tử, nếu như huynh vô tâm với muội thì huynh đã sớm biến muội thành người của huynh rồi. Huynh càng như vậy, muội biết trong lòng huynh có muội. Tại sao muội đã tình nguyện chịu uất ức mà huynh vẫn muốn cự tuyệt muội? Nếu như trong lòng huynh thực sự không có muội, muội đâu níu kéo huynh đến thế? Huynh lừa được tất cả mọi người, nhưng không lừa được muội!” Giọng nói Tầm nhi nghẹn ngào, sau đó bỗng nhiên đâm vào lòng Văn Du, ôm chặt lấy hắn:

“Biểu ca, huynh thực sự nhẫn tâm gả muội cho người khác hay sao, thực sự nhẫn tâm vậy sao?”

Dạ Dao Quang có thể thấy rõ ràng Văn Du đau khổ và tuyệt vọng, hắn thực sự muốn ôm chặt người ấy trong lòng nhưng hai tay cứng ngắc giơ lên giữa không trung, cuối cùng lại lặng lẽ thu về. Hắn đành nhẫn tâm đẩy Tầm nhi ra: “Tầm nhi, đây là lần cuối cùng, sau này đừng đến tìm ta nữa.”

Tầm nhi nhìn Văn Du tuyệt tình xoay đi, nước mắt nàng như suối tuôn ra, hét lên: “Biểu ca, nếu như huynh đi, muội sẽ hận huynh suốt đời.”

Thân thể Văn Du cứng lại, hắn phát tay, hai người áo đen xuất hiện: “Thiếu gia!”

“Đưa biểu tiểu thư trở về Tương Châu.” Căn dặn xong, Văn Du liền xoay người biến mất trong viện,

Dạ Dao Quang nhìn chính diện Tầm nhi cô nương kia, xác định trong cơ thể cô không có bất kỳ thứ gì không sạch sẽ mới xoay người vào viện.

Trên đường quay về viện, cô lại gặp Văn Du đứng đợi ở nửa đường, trong bóng tối Văn Du xoay người nhìn Dạ Dao Quang:

“Dạ đồng sinh, đây là lần thứ hai cậu theo dõi ta?”

“Lần thứ hai?” Dạ Dao Quang sửng sốt.

“Chẳng lẽ không đúng?” Ánh mắt Văn Du có chút lạnh lùng.

“Nếu chưa từng theo dõi, lúc đầu ở trường ngựa sao cậu lại nói lời như vậy?”

Dạ Dao Quang vừa mới nghĩ đến điều Văn Du nói, không khỏi giễu cợt: “Văn công tử nghĩ nhiều rồi, cậu ngủ với ma nữ, bị hút dương khí. Ta liếc mắt đã nhìn ra, hiển nhiên biết cậu làm gì nên không cần phải theo dõi cậu.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Quê Độn

Nếu không phải vừa mới thấy được cảnh đó, Dạ Dao Quang sẽ không nói thẳng với Văn Du như thế. Trải qua chuyện vừa rồi, Dạ Dao Quang cảm thấy Văn Du là một người khá tốt. Ở thời đại ba thế bốn kiếp là chuyện bình thường này, Văn Du rõ ràng rất thích Tầm nhi, Tầm nhi cũng chấp nhận làm kiếp của hắn. Nhưng hắn lại có thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ cho Tầm nhi, không thể cho nàng ấy thứ tốt nhất nên để nàng ấy rời đi, không chắc mình có thể cho nàng ấy một đời bình an nên nhịn đau dứt bỏ. Đây không phải điều một người bình thường có thể làm được, thành kiến trước đây về việc hắn ngủ với ma nữ bỗng chốc cũng biến mất, có lẽ trong chuyện này có nội tình.

"Cậu nói cái gì?" Văn Du biến sắc.

"Cậu muốn biết thì chúng ta đi tìm tiểu Lục." Lời đã nói đến đây Dạ Dao Quang cũng không làm chuyện vô ích, không có tiểu Lục đảm bảo, tên nhãi này chưa chắc đã tin lời cô. Dựa vào việc trong thời đại này mà hắn cũng có phẩm chất như vậy, cô sẽ cứu hắn một lần.

Hai người đến viện của Lục Vĩnh Diễm, quả nhiên Lục Vĩnh Diễm vẫn chưa ngủ. Dạ Dao Quang còn truyền thần thức cho Kim Tử để nó mang theo đám người Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ qua đây, mọi người rất nhanh đã tập trung hết ở trong viện. Dạ Dao Quang cất giọng lạnh nhạt nói với Lục Vĩnh Diễm: "Cậu hãy nói mọi chuyện trong chuyến đi cho hắn biết."

Lục Vĩnh Điềm hơi kinh ngạc nhưng cũng không hỏi kỹ, nói hết mọi chuyện sau khi bọn họ vào Long Hồ sơn cho Văn Du. Nếu không phải Văn Du cũng gặp yêu quái, nghe thấy Lục Vĩnh Điềm nói như vậy, hẳn sẽ chỉ nghĩ rằng đó là chuyện không thể nào.

“Vậy bây giờ cậu đã tin lời ta chưa?” Dạ Dao Quang hỏi.

"Ta... ta thật sự đã cùng ma nữ..." Văn Du quả thực không thể tin được.

"Cậu làm chuyện gì thì trong lòng cậu tự rõ." Dạ Dao Quang cầm một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, ăn hết rồi phẩy tay nói:

“Được rồi, bây giờ cậu nói cho ta biết ma nữ ở đâu?”

"Ta không biết." Văn Du nói, vẻ mặt quẫn bách:

"Ta bị hạ độc, tìm đại phu, đại phu nói thuốc kia chỉ có thể... vốn dĩ ta định sai người dưới tìm một cô nương sạch sẽ để dùng nhưng người của ta đều bị đuổi đi rồi. Ta chỉ có thể tự đi tìm, vừa hay tìm được cô gái kia, chúng ta... Ngày hôm sau tỉnh lại, ta đã không thấy bóng dáng nàng ta đâu nữa."

Văn Du nói mù mờ như vậy, Dạ Dao Quang lại nghĩ tới Tầm nhi. Bên người Văn Du cũng có hộ vệ, có thể đuổi hộ vệ và hạ nhân của Văn Du đi, e là chỉ có Tầm nhi mà hẳn tin tưởng nhất. Sợ rằng cũng chỉ đối với Tầm nhi, người mà hẳn không đề phòng, hẳn mới có thể trúng chiêu. Nhưng Tầm nhi cũng không ngờ Văn Du dù trúng thuốc liều mạnh vậy mà cũng không muốn nàng bị thương, mới đi ra ngoài rồi bị ma nữ kia hại!

"Là chuyện xảy ra vào ngày nghỉ giữa tháng đó?" Lục Vĩnh Điềm hỏi. Hẳn và Văn Du ở cùng một học xá, bình thường đều ở trong một viện, chỉ có ngày đó Văn Du nói một muội muội của hẳn rời khỏi nhà đến tìm hẳn nên mới cách xa nhau.

Văn Du gật đầu.

"Cậu tỉnh lại ở đâu?" Dạ Dao Quang lại hỏi.

"Một tiểu viện bỏ hoang." Lúc đó Văn Du chỉ nghĩ là mình thần trí mơ hồ đi nhầm vào trong viện.

Bây giờ suy nghĩ kỹ lại, ký ức cuối cùng của hắn rõ ràng là hắn đi từ hiệu thuốc ra, định đến thanh lâu, có lẽ là ở trên đường nhưng cuối cùng lúc tỉnh lại lại ở trong một tiểu viện bỏ hoang.

"Văn tử sẽ không có chuyện gì chứ." Lục Vĩnh Diêm và Văn Du vẫn thực sự có giao tình.

"Không đâu, cậu ấy chỉ bị lấy mất một ít dương khí thôi, ma nữ kia rất cẩn thận, không để lại âm khí trên người hắn." Nếu không cô đã phát hiện ra rồi.

"Sau khi chúng ta trở về, cậu dẫn ta đến chỗ cậu tình cờ gặp ma nữ, rồi lại dẫn ta đến nơi cậu tỉnh lại xem sao."

Ma nữ này đã bắt đầu hút lấy dương khí, người bên cạnh cô đều là nam, lại không thể quan sát suốt hai mươi tư tiếng nhưng cô cũng không thể mặc kệ ma nữ gây họa cho người vô tội khắp nơi, vậy thì phải diệt trừ.

Ngày hôm sau bọn họ trở về học viện, Dạ Dao Quang rốt cuộc cũng có thể tắm rửa thoải mái, tắm xong cô mới phát hiện kinh nguyệt tới, tới thật đúng lúc, không nhiều hơn cũng không ít hơn một ngày. Vốn dĩ cô định buổi tối ra ngoài một chuyến với Văn Du xem có thể gặp được ma nữ hay không, nhưng lại bị Ôn Đình Trạm - người biết rõ những chuyện cần chú ý khi có kinh nguyệt nhìn chăm chăm, cậu nhất định sẽ không cho cô ra ngoài buổi tối.

Cô chỉ có thể cùng Ôn Đình Trạm theo Văn Du đi ra ngoài một chuyến vào buổi chiều, nơi Văn Du gặp ma nữ là đường hoa (1). Ma nữ tìm mục tiêu ở đây là chuyện rất bình thường, bởi đến nơi đây đều là những người đói sắc. Không có gì dễ tìm cả, ban ngày đương nhiên nó sẽ không xuất hiện. Dạ Dao Quang dùng la bàn đi dọc theo ba con phố này một vòng cũng không thấy âm khí gì còn dư lại, chứng tỏ ổ của con ma nữ này không ở quanh đây.

Vì vậy cô đi ngay đến tiểu viện nơi Văn Du tỉnh lại, viện bỏ hoang có âm khí nhưng khí của âm quỷ thì lại không có, chứng tỏ ổ của ma nữ cũng không phải ở đây, cuối cùng chỉ có thể đến lầu Nguyên Vị mua một bàn thức ăn ngon mang về. Mọi người tụ tập ở viện của Ôn Đình Trạm dùng bữa.

Sau khi ăn xong bữa tối, Dạ Dao Quang lấy ra mấy tấm bùa: “Mỗi người mang một tấm để tránh gặp phải ma nữ, ma nữ này biết “ăn thịt người” đấy!”

Ngoại trừ Tần Đôn và Văn Du, Tiêu Sĩ Duệ và Lục Vĩnh Diễm to gan cũng rất hiếu kỳ không biết hình dáng ma nữ ra sao, liệu có đáng sợ hơn cả yêu quái bọn họ từng gặp hay không? Nhưng ma nữ này lại hấp thụ dương khí, bọn họ cũng không dám khinh thường, vì vậy vội vàng đeo tấm bùa trên người.

Dạ Dao Quang đuổi Văn Du và Lục Vĩnh Diễm đi rồi chuẩn bị đi ngủ, Tiêu Sĩ Duệ lại đi theo bọn họ vào thư phòng. Ôn Đình Trạm thấy vậy không khỏi hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Chu phủ đường Quan Vân, ta cố ý sai người của ta quan sát.” Tiêu Sĩ Duệ cau mày nói:

“Đó đều là ám vệ cha ta để lại, thân thủ đều là số một số hai nhưng từ Long Hồ sơn quay về ta đã không liên lạc được với họ nữa.”

"Bị phát hiện rồi?" Đây là phản ứng đầu tiên của Dạ Dao Quang, phản ứng thứ hai chính là:

"Có lẽ đã không còn sống nữa rồi."

"Những ám vệ này trừ cậu ra thì còn ai nhận ra nữa?" Ôn Đình Trạm nhíu mày hỏi.

"Không có, đây là những người phụ vương ta lén lút bồi dưỡng, đều trung thành đến chết với phụ vương, hoàng gia và ông ngoại ta cũng không biết." Tiêu Sĩ Duệ rất có lòng tin với những người này.

"Trên người những ám vệ này có dấu hiệu gì không?" Ôn Đình Trạm lại hỏi.

"Có, trên vai phải của bọn họ đều có một bên cánh chim ưng." Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

"Trước hết hãy để Dao Dao rút một quẻ cho cậu, xác định sự sống chết của những người này." Ôn Đình Trạm hí mắt, thế này mới dễ cho bọn họ hành động.

Dạ Dao Quang cũng không nhiều lời, cô nhanh chóng rút quẻ, là quẻ thứ ba mươi ba trong sáu mươi bốn quẻ Kinh Dịch - Độn quẻ.

Quẻ tượng vừa ra, Dạ Dao Quang đã lắc đầu nhìn hai người: "Đây là Độn quẻ, hôm nay là ngày Đinh Tị, Độn quẻ rút trong hai ngày Bính Đinh chính là Câu Trần trì thế, đồng thời cũng là động hào (2), chủ tai. Phục Thần cho quẻ này là Giáp Dần Mộc, thuộc về sự mệt mỏi không có sức lực, chỉ e người kia đã lành ít dữ nhiều."

Nghe xong lời này, Tiêu Sĩ Duệ rất đau lòng. Những người này từ nhỏ đã bảo vệ hắn, không có bọn họ hắn căn bản không sống tới hôm nay. Cha

để lại cho hãn chín mươi chín người, bây giờ chỉ còn lại tám mươi lăm người. Hãn sống mười bốn năm, đã mất mười bốn người.

(1) Đường hoa: Phố đèn đỏ, nơi tập trung nhiều kỹ viện, gái thanh lâu.

(2) Hào: Những nét ngang liền hoặc ngang đứt tạo ra bát quái.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Khuấy Đục Nước Trong

Thấy Tiêu Sĩ Duệ lộ ra vẻ mặt thương cảm, Ôn Đình Trạm cũng biết suy nghĩ trong lòng hắn, vì vậy nhẹ nhàng vỗ vai hắn một cái, tỏ vẻ thoải mái: “Việc cấp bách bây giờ là phải làm xáo trộn tầm mắt họ, tuyệt đối không thể để họ tra ra được đề.”

Nếu bị tra ra, bọn họ không cần làm gì, chỉ cần báo cáo chuyện này lên hoàng thượng cũng đủ để hoàng thượng có lòng phòng bị với Tiêu Sĩ Duệ.

“Ta và phụ tá mà phụ vương để lại cho ta đã thương lượng với nhau, ý của bọn họ là giá họa Giang Đông (1)”. Tiêu Sĩ Duệ gật đầu nói.

"Giá họa Giang Đông?" Ôn Đình Trạm hỏi:

“Các người chọn ai rồi?”

“Mấy ngày nay Vĩnh Phúc Hầu đã điều tra Chu phủ đường Quan Vân một lần, có lẽ là nhà của Tam thúc.” Ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ bình thản, chú ruột muốn lấy mạng hắn mà hắn lại không có một chút thương tiếc hay giận dữ nào, điều này nói lên sự lạnh lẽo của tình thân, sự tệ đại khi bị tình thân tàn hại.

Hoàng gia ư, trước giờ đều không có chân tình, tất cả chân tình đều phải lấy mạng sống ra để đánh đổi lấy một sự gắn bó ngăn ngừa. Bổng Dạ Dao Quang nghĩ đến chuyện cô gặp được Tam vương phi ở quận Dự Chương: “Nhà ngoại của Vĩnh An Vương không phải họ Chu đấy chứ?”

“Tam thúc của ta đâu có trắng trợn đến thế?” Tiêu Sĩ Duệ không khỏi lắc đầu cười nói:

“Tam thẩm của ta một đời tài nữ, sư phụ của bà là Chu đại gia - người đã từng nổi tiếng một thời của phủ Hà Trung. Mười bốn năm trước Chu gia phạm sai lầm, lúc đó Tam thẩm của ta vừa mới gả vào Vĩnh An Vương phủ không lâu, có người nói Tam thúc ta cầu xin cho Chu gia khiến hoàng gia rất giận, sau đó lại tha cho tính mạng Chu gia nhưng gia sản phải sung công. Chu gia từ nay về sau lụn bại, phải rời khỏi phủ Hà Trung, không ngờ lại chuyển đến đây.”

“Tam thúc của đệ không thiết đâu, một mũi tên trúng ba con chim.” Dạ Dao Quang nghe xong không khỏi cười nói:

“Không tiếc đắc tội với hoàng gia gia để cứu Chu gia, thứ nhất là để người ngoài biết hân tình thâm nghĩa trọng, kính trọng vợ cả; thứ hai là thu phục được lòng người Chu gia để bọn họ vì vậy mà tình nguyện đầu rơi máu chảy; thứ ba là biến người Chu gia thành tay sai. Đệ thấy đúng không, suýt chút nữa lấy được cái mạng nhỏ của đệ rồi.”

“Đây là thủ đoạn mà Tam thúc của ta vẫn hay dùng.” Tiêu Sĩ Duệ cười, lại tiếp tục trả lời câu hỏi của Ôn Đình Trạm:

“Mà người thực hiện vụ thuật với ta chính là Tứ hoàng thúc Quảng An Vương của ta. Lúc đầu kẻ sai người giết ta trên đường hồi cung là người bên ngoài của Thất hoàng thúc Bình An Vương. Nếu chúng ta đã quyết định việc thi triển vụ thuật vu oan cho Tam hoàng thúc, đổ chuyện ám vệ của ta cho người bên ngoài của Thất hoàng thúc thì trước hết phải để Tam hoàng thúc và Bát hoàng thúc loạn lên, đến lúc đó chúng ta sẽ thuận lợi vu oan cho Chu phủ hơn, như vậy Tam hoàng thúc sẽ càng khó lòng đề phòng.”

“Đây là ý của đệ hay là ý phụ tá của đệ?” Ôn Đình Trạm lại hỏi.

“Ta và bọn họ đều cùng chung suy nghĩ.” Tiêu Sĩ Duệ trả lời.

Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng cười: “Trị Ngạn, lúc bị chặn giết đệ đang ở đâu?”

"Phủ Giang Lăng."

“Trong phủ Giang Lăng thế lực của ai lớn nhất?”

"Là Bát hoàng thúc..." Tiêu Sĩ Duệ bỗng phản ứng kịp:

“Ý huynh là Bát hoàng thúc cũng tham gia vào chuyện chặn giết ta?”

“Có tham gia hay không không thể kết luận được.” Ôn Đình Trạm lạnh nhạt nói:

“Nếu Ninh An Vương không phải kẻ không có đầu óc thì người khác sẽ không thể động tới đệ trong địa bàn của hắn mà hắn lại không thu được chút tin tức nào.”

Đúng vậy, muốn động đến Tiêu Sĩ Duệ trong địa bàn của Ninh An Vương, nếu Ninh An Vương không biết trước chuyện đó thì thật sự quá ngu xuẩn rồi. Nhưng rõ ràng Ninh An Vương không phải kẻ ngốc, ngược lại hắn ta lại là người cực kỳ thông minh, mặc cho người ta vu oan giá họa cho hắn, dám làm như vậy đương nhiên phải chắc chắn có thể loại trừ mình ra. “Nếu Ninh An Vương nắm được chứng cứ Bình An Vương giết người, đệ cảm thấy cục diện sẽ như thế nào?” Ôn Đình Trạm thản nhiên nói.

Lòng Tiêu Sĩ Duệ chấn động, nếu như Ninh An Vương nắm được chứng cứ Bình An Vương giết hắn, vậy thì Bình An Vương đã giết hắn ở phủ Giang Lăng rồi. Ninh An Vương đợi đến khi Bình An Vương chết vẫn buộc tội trước mới trình chứng cứ lên, hắn chẳng những biến thành khổ chủ mà còn có thể đồng thời diệt trừ Bình An Vương. Nếu bế hạ xử lý hắn trước khi hắn chưa trình chứng cứ lên tàn nhẫn nhường nào thì sẽ áy náy

nhường đó. Hãn đã đi rồi, bệ hạ nhiều năm nay đã quen nuông chiều hãn sẽ không có cách nào phát tiết, mà Ninh An Vương rất có thể sẽ nhờ vào đó thay thế hãn trở thành người được bệ hạ nuông chiều.

“Mấy người chú của đệ thật đúng là người này lợi hại hơn người kia.” Lúc này Dạ Dao Quang cũng đã hiểu, quả thực muốn giơ ngón cái lên, ngày nay nuôi con trai chính là mưu tính sâu xa, lòng dạ cao thâm.

“Vì sao Bát hoàng thúc...”

“Vì sao đến bây giờ vẫn chưa đưa chứng cứ lên?” Ôn Đình Trạm nhìn Tiêu Sĩ Duệ, ánh mắt trách cứ:

“Từ ngày mai mỗi ngày đệ đánh cờ với ta một canh giờ.”

“Được.” Tiêu Sĩ Duệ ngoan ngoãn đồng ý.

“Đệ không sao đâu, bây giờ hãn chưa đưa chứng cứ lên, bệ hạ sẽ không giết Bình An Vương, cùng lắm là xử lý thôi. Dù sao thì Bình An Vương cũng là người thân của bệ hạ, như vậy Bình An Vương tất sẽ trở mặt thành thù với hãn, sau này sẽ nhắm vào hãn khắp nơi. Hơn nữa đệ cũng không sao, bệ hạ không tức giận, bây giờ hãn trình chứng cứ lên, ngoại trừ khiến bệ hạ cho rằng hãn không yêu thương anh em ra thì còn có thể có chỗ nào tốt?” Ôn Đình Trạm lần đầu tiên tỉ mỉ phân tích cho Tiêu Sĩ Duệ:

“Thà đưa chứng cứ cho Bình An Vương còn hơn được ít mất nhiều, khiến Bình An Vương nợ hãn một ơn huệ lớn. Lập trường của hai người họ không giống nhau, khi Vĩnh An Vương, Quảng An Vương và Phúc An Vương vẫn còn, hai người họ cũng có thể tạm thời hợp tác với nhau.”

"A..." Dạ Dao Quang nghe xong không khỏi thở sâu một hơi.

Cô luôn tự cho mình là một người thông minh không muốn động não nhưng cô lại cảm thấy cho dù có động não cũng chưa chắc đã đoán được

dụng ý sâu xa như vậy. Mấy người chú của Tiêu Sĩ Duệ, trước mắt hình như chỉ có Phúc An Vương là chưa có hành động gì nhưng có thể sống đến bây giờ trước mặt năm thủ hạ âm ngoan xảo trá thì chắc chắn không phải ngọn đèn cạn dầu, Ôn Đình Trạm chọn Tiêu Sĩ Duệ cũng chính là có thêm sáu tên địch thủ mạnh mẽ.

“Xin nhận sự dạy bảo này, là ta không đủ sâu xa.” Điểm này của Tiêu Sĩ Duệ rất tốt, dù hẳn có là long tử phụng tôn nhưng hẳn cũng không phải người không biết nhìn mặt người khác, sai thì nhận sai, sau đó khiêm tốn thỉnh giáo:

“Vậy thì chuyện này cứ theo lời huynh, chúng ta phải giá họa cho ai?”

"Ninh An Vương." Khóe môi Ôn Đình Trạm khẽ cong, đôi mắt đen sâu thẳm tràn đầy tính toán:

“Hướng ánh mắt của Chu phủ tới Ninh An Vương, lần này hãy quây cho nước càng đục càng tốt. Khiến Ninh An vương luôn giấu tài bộc lộ ra, Vĩnh An Vương đương nhiên sẽ khiến Ninh An Vương bận bịu một phen.”

“Được, ta đi căn dặn bọn họ.” Tiêu Sĩ Duệ gật đầu rồi rời đi.

Đến khi Tiêu Sĩ Duệ đi, Ôn Đình Trạm mới nhìn Dạ Dao Quang: “Dao Dao, nàng có chắc có thể lên vào Chu phủ không?”

“Không kinh động đến bất kỳ ai thì e hơi khó, muội phải đi trước nhìn cho rõ xem họ bố trí trận pháp gì.” Dạ Dao Quang sau một hồi trầm ngâm nói.

“Không, nhất định phải kinh động đến bọn họ.” Ôn Đình Trạm thâm ý nở nụ cười.

"Vậy thì đơn giản rồi."

(1) Giá họa Giang Đông: Một trong ba mươi sáu kế, cũng được gọi là Di thể giá họa - Tìm người khác ra thế thân gánh vác tai họa cho mình.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Giải Trận

Lúc này trong lòng của Dạ Dao Quang thấy ngứa ngáy, cô hận không thể lập tức thừa dịp bóng tối mà xông vào Chu phủ. Đây là tâm trạng kích động của một người đã lâu lắm rồi mới gặp được đối thủ, đáng tiếc hiện tại cơ thể của cô không tiện nên bị Ôn Đình Trạm ngăn lại.

Không tìm được ma nữ, Chu phủ lại không thể xông vào, vài ngày nay Dạ Dao Quang luôn ủ rũ trong thư viện. Mỗi ngày Ôn Đình Trạm nhìn thấy dáng vẻ mất đi niềm vui trong cuộc sống của cô, cậu không khỏi âm thầm buồn cười. Bởi vì Tiêu Sĩ Duệ có rất nhiều chuyện cần sự giúp đỡ của cậu để hoàn thiện và bày mưu tính kế nên cậu không có thời gian để đi dỗ Dạ Dao Quang vui vẻ trở lại.

Qua khoảng năm ngày, cuối cùng Dạ Dao Quang cũng đã đưa “người thân” đi, cô lại tràn đầy sức sống. Sau đó vào buổi tối hôm ấy, cô vui vẻ bắt lấy Ôn Đình Trạm hỏi: "Tối nay chúng ta đi Chu phủ phải không?"

Ôn Đình Trạm buồn cười kéo cô đến thư phòng, có mấy tấm bản đồ được trải ra trên án kỷ. Đó là bố cục và bố trí vô cùng đầy đủ của Chu phủ, có bản vẽ nhìn từ trên xuống, rồi bản vẽ riêng về nhà cửa, bốn sân nhỏ, từng ngọn cây đến cọng cỏ của mỗi một căn nhà đều được miêu tả rất rõ ràng.

"Chàng làm như thế nào vậy!" Nếu có những bản vẽ này, cô có thể biết được cuối cùng có bao nhiêu trận pháp trong căn nhà này và cô cũng sẽ nhanh chóng nghiên cứu ra đó là trận pháp gì.

"Ta giả trang thành người nhà giàu mới nổi, sau đó ta khen hạ nhân thường hay ra vào của Chu phủ, ta nói muốn bố trí một sân lớn giống với căn nhà này của bọn họ. Ta cũng học một ít dáng vẻ của danh môn, không tiếc lấy bạc ra nói với mấy người đó rằng ta muốn xây dựng lại, chắc chắn ta có thể nhận được câu trả lời mong muốn." Hạ nhân cũng không phải là kẻ ngốc, rất nhiều lời của hạ nhân có ba câu là thật và hai câu là giả, tất nhiên là cậu có cách đặc biệt để chọn lấy tin thật.

"Nàng xem trước một chút, nàng xem rõ rồi lại nói với ta, chúng ta bàn bạc sau đó mới hành động."

Mặc dù cậu cố ý muốn rút dây động rừng nhưng Ôn Đình Trạm vẫn muốn nắm lấy tất cả những nguy hiểm ngoài ý muốn.

"Được rồi, muội sẽ xem kỹ." Dạ Dao Quang đẩy ra Ôn Đình Trạm. Trước tiên cô nhìn một chút vào toàn bộ bản đồ, sau đó cô mới xem từng sân nhỏ trên bản đồ, cuối cùng cô mới nhìn thấy có một trận pháp được bố trí trong sân. Ngón tay cô không ngừng khai triển ở trên không, sau đó cô lấy ra la bàn.

Dạ Dao Quang xem khoảng chừng một canh giờ, cô mới thở dài một hơi, sau đó cô chống lấy cái lưng mệt mỏi của mình.

"Nàng xem rõ rồi sao?" Đúng lúc này Ôn Đình Trạm mang đến tách trà sữa dê hạnh nhân mà cô yêu thích nhất.

Dạ Dao Quang nhận lấy rồi uống một ngụm mới nói: "Người bày trận cho căn nhà này chắc chắn là một cao nhân, bày ra Ngũ Thiên, Bát Thần, Thập Nhị Tam Trọng hỗn hợp đại trận. Tất nhiên là kém hơn căn nhà của chúng ta nhưng chắc chắn cũng có thể xem là một nơi phòng thủ kiên cố."

Ôn Đình Trạm lẳng lặng nghe, cậu không nói chen vào.

Dạ Dao Quang lấy ra bản đồ toàn cảnh: "Trạm ca chàng xem, nếu như chàng đoán không sai tỷ lệ của căn nhà này thì từ nơi này vẽ một đường, rồi lại vẽ tiếp ở đây, sau đó lại vẽ thẳng đứng lên, không nhiều lắm có chín ô cung. Bên trong kỳ môn chính là ba kỳ Ất Bính Đinh, cửa còn lại có thể cản trở ngăn lại tám cửa chết mở ra, giáp chính là lục giáp, ngoài ra còn có cửu tinh, lục lễ nghi và bát thần. Muội đã từng nói qua về cửu tinh, còn lục lễ nghi chính là Mậu, Tị, Canh, Tân, Nhâm, Quý; bát thần là rấn thần, thái âm, lục hợp, Câu Trần (Bạch Hổ), Chu Tước (Huyền Vũ), cửu địa, cửu thiên. Quyết định sách lược của kỳ môn độn giáp là từ đất, trời, người và bốn bàn tạo thành, mỗi bàn đều có chín ô cung. Trên nền bày trí rất nhiều bát quái, thiên bàn bố trí cửu tinh, bàn được bố trí ở tám cửa và nó được sắp trong bát thần. Căn nhà này của Chu phủ ngoại trừ thiên bàn cửu tinh, những trận khác đều dung hợp ở trong đó. Hơn nữa lại được sử dụng thiên can vào mỗi hai ngày khi giá trị của tấm bùa biến mất, tức là vào hai ngày Giáp Ất một lần, hai ngày Bính Đinh một lần, Mậu Kỉ một lần, Canh Tân một lần, Nhâm Quý một lần. Nếu như có xuất hiện một chỗ hòa vào nhau, ví dụ như hôm nay là ngày Ất đi thăm dò và tìm được cửa sinh nhưng ngày mai lại là ngày Bính cửa sinh sẽ thay đổi, đến lúc đó nếu là người không hiểu gì mà xông vào, chắc chắn toàn quân sẽ bị diệt."

"Chúng ta phải hóa giải như thế nào?" Một người thông minh như Ôn Đình Trạm cũng chỉ có thể nghe hiểu về một khái niệm mơ hồ nên cậu trực tiếp hỏi Dạ Dao Quang phương pháp phá giải.

"Vậy phải xem chàng muốn tính toán cái gì." Dạ Dao Quang nói rồi đưa tay chỉ vào ô chính giữa của chín ô cung.

"Mặc dù nơi này được đánh dấu không phải là chủ viện của Chu phủ nhưng ở vị trí này có bát thần tướng bảo vệ. Hao tổn nhiều tâm tư như vậy để bày ra một trận pháp, chắc chắn nơi đây có bí mật không thể để cho người ta biết. Muội có biện pháp để lên vào mà không kinh động đến bọn họ, chỉ cần chúng ta không phá trận. Đương nhiên, nếu như muốn phá hư

trận pháp này, muội năm chắc chín trên mười phần trăm là có thể nguyên vẹn đi ra."

Bất cứ chuyện gì cũng sẽ có những chuyện ngoài ý muốn mà con người không thể dự đoán trước được nên Dạ Dao Quang không nói chắc mười trên mười.

Ôn Đình Trạm mím môi suy nghĩ. Cậu vốn không nghĩ đến Chu phủ lại có cục diện như vậy, cậu vốn thầm nghĩ muốn làm cho người của Chu phủ hoang mang, dẫn ánh mắt của bọn họ chuyển sang Ninh An Vương nhưng cậu không ngờ Chu phủ lại cất giấu một bí mật lớn. Một khi rút dây động rừng, Chu phủ chắc chắn sẽ phòng bị càng kỹ, nói không chừng sẽ chuyển dời mục đích, cơ hội nhìn trộm bí mật chỉ có thể vào lúc này.

Ôn Đình Trạm nghĩ một lát, ánh mắt của cậu trở nên kiên định: "Chúng ta không cần xâm nhập vào phủ của bọn họ."

Cậu không thể nào đoán trước được nguy hiểm nên cậu chọn buông tha, bởi vì cậu tin rằng bất cứ chuyện gì cũng sẽ lộ ra sơ hở. Cho dù Chu phủ này thuộc về bí mật lớn của Vĩnh Yên Vương nhưng cậu đã từ bỏ nhìn trộm, một ngày nào đó cậu sẽ dùng những biện pháp khác để mở ra bí mật này nên chuyện này không đáng để cho Dạ Dao Quang đi mạo hiểm như vậy.

"Được rồi." Kỳ thực Dạ Dao Quang có chút thất vọng, trong lòng của cô vẫn rất hiếu kỳ. Cô muốn biết cuối cùng đó là vật gì lại được bảo vệ bởi một trận pháp lớn như vậy nhưng Ôn Đình Trạm đã nói thế, tất nhiên cô sẽ làm theo phương pháp của cậu.

"Vậy buổi tối ngày mai hành động. Ngày mai là ngày Nhâm Tuất, ngày kia là ngày Quý Hợi, Nhâm Quý thay đổi một lần. Buổi tối chúng ta lén vào, cho dù có chuyện ngoài ý muốn bị trì hoãn, qua giờ Tý thế cục vẫn sẽ không thay đổi."

"Chỉ có hai người chúng ta đi." Ôn Đình Trạm cảm thấy vô công của những người bên cạnh cậu không thể đi theo được.

"Tốt, hai người chúng ta đi cày bừa việc." Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó cô bắt đầu vẽ.

"Ngày mai giờ Tuất sát bắc, thời điểm cũng không tốt, đến giờ Hợi chúng ta sẽ lên vào Chu phủ. Giờ Hợi may mắn ở ngay chính hướng bắc, chúng ta đi dọc theo con đường này là tới gần trung tâm nhất. Cửa sinh ở dưới góc trái ngay tại vị trí thái âm bát thần, nếu chúng ta muốn lui lại vào giờ Hợi thì phải tránh đi từ vị trí này. Dù sao cũng không thể tiến vào góc trên bên phải của căn nhà này, bát thần cửu địa là cửa chết, nếu như chúng ta trì hoãn đến giờ Tý thì vị trí thuận lợi để lên vào phủ là hướng đông bắc. Cửa sinh ở vị trí thái âm bát thần sẽ thay đổi thành góc trên bên phải của ô cung này, nhưng ở dưới góc phải của ô cung này chính là cửa chết."

Hai canh giờ cũng đã đủ cho cô và Ôn Đình Trạm hành động, sau khi cô đã vẽ xong ký hiệu, Dạ Dao Quang liền đưa cho Ôn Đình Trạm để cậu nhớ trong đầu. Trí nhớ của Ôn Đình Trạm chắc chắn là không có vấn đề.

Ôn Đình Trạm liếc qua một lần, sau đó cậu liền đốt hết toàn bộ: "Sắc trời không còn sớm nữa, nàng đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải vất vả đấy."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Ninh An Vương Đến

Ngày hôm sau, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vẫn đi học bình thường, đến buổi chiều cô vẫn lười biếng không đi học. Cô nói với Ôn Đình Trạm là mình đi trước đến Dạ phủ, khoảng cách từ Chu phủ đến Dạ phủ cũng không xa. Hơn nữa Dạ phủ có một căn nhà bốn tầng dùng để ngắm cảnh và nơi này cũng có thể nhìn thấy toàn bộ đường nét của Chu phủ.

Dạ Dao Quang trở lại trong phủ, lúc này cô ngồi ở trong căn nhà ngắm cảnh. Chu phủ nằm ở hướng tây nam của Dạ phủ, bởi vì có mấy căn nhà rất lớn được xây ở giữa nên với khoảng cách này có chút xa. Cho dù đôi mắt của Dạ Dao Quang nhìn rất tốt nhưng cô vẫn không thể nhìn thấy rõ được bày biện và trang trí của căn nhà.

Nhưng Dạ Dao Quang tự có biện pháp của cô, cô ngồi xếp bằng lấy ra Tử Linh châu, đôi tay vận khí rồi giao nhau vẽ ra một đường. Khí ngũ hành lơ lửng ở giữa không trung làm cho Tử Linh châu chuyển động, rất nhanh toàn bộ cảnh vật ở Chu phủ liền hiện lên bên trong Tử Linh châu. Dạ Dao Quang nhìn lướt qua một chút, chỉ tiếc Tử Linh châu dù có lợi hại hơn nữa thì nó vẫn có giới hạn, đó chính là nó chỉ hiện ra những vật không bị che chắn, còn toàn bộ bên trong căn nhà đều nhìn không thấy.

Dù là như thế, Dạ Dao Quang cũng đã vô cùng hài lòng, mỗi một chỗ đều không thấy có bất cứ chênh lệch nào so với bản vẽ của Ôn Đình Trạm. Lúc cô đang định thu lại Tử Linh châu, đột nhiên có một bóng người xuất hiện bên trong Tử Linh châu. Người này khoảng chừng hai mươi hai đến hai mươi ba tuổi, hảnh mặc y phục rất đẹp và quý giá cùng với áo ngoài màu

đen, đai ngọc thắt eo, kim quan áp đỉnh, y phục màu đen có tán ra kim quang. Ngũ quan của hắn trông rất cương nghị, góc cạnh rõ ràng, môi mỏng nhấp nhẹ hiện lên sự lạnh lùng. Có ba bốn tùy tùng đi theo phía sau hắn ta, đôi mắt của bọn họ đều rất có thần.

Sang năm là đại thọ lần thứ năm mươi của kim thượng, thái tử lúc trước - phụ thân của Tiêu Sĩ Duệ cũng mới ba mươi ba tuổi, nhị hoàng tử chết sớm cùng với tam hoàng tử Vĩnh Yên Vương đều ba mươi hai tuổi, tuyệt đối không thể có dáng vẻ như thế này. Đích trưởng tử của Vĩnh Yên Vương chỉ mới mười ba tuổi, người này không phải là Vĩnh Yên Vương, cũng không phải là trưởng tử của Vĩnh Yên Vương. Nhưng cô nhìn phong thái của người này chắc chắn không phải là người bình thường, Dạ Dao Quang thu lại Tử Linh châu, cô im lặng suy nghĩ một lát.

Chỉ có thể đi tìm Tiêu Sĩ Duệ để hỏi chuyện này, Dạ Dao Quang vội vã đi đến thư phòng. Cô vẽ lại vị nam tử mà cô vừa nhìn thấy lúc nãy, sau đó cô cầm theo bức tranh đi đến lầu Nguyên Vị mua thức ăn để chuẩn bị mang đến bữa ăn ngon cho đám người Ôn Đình Trạm.

Trong lúc Dạ Dao Quang đang chờ đợi ở lầu Nguyên Vị, cô nhìn thấy một cô gái khoảng chừng mười ba đến mười bốn tuổi, ngũ quan bình thường nhưng ăn mặc lại vô cùng quen thuộc. Đại gia tộc đều thích cho hạ nhân mặc y phục thống nhất với nhau nên tất cả y phục của hạ nhân đều phát xuống giống nhau, sau đó để cho các nha hoàn có bản lĩnh tự mình thêu hoa hoặc chỉnh sửa lại một chút nên Dạ Dao Quang chỉ cần liếc qua đã nhận ra đây chính là nha hoàn ở Chu phủ.

Bước chân của nha hoàn này uyển chuyển nhẹ nhàng không giống với những nữ nhân bình thường. Đây là một người có võ công, thính lực của cô rất tốt nên có thể nghe rất rõ ràng nàng ta muốn gọi thức ăn, lúc này nàng ta đi vào phòng bếp của lầu Nguyên Vị.

"Dạ cô nương sao lại đến đây?" Quản sự phòng bếp nhận ra Dạ Dao Quang là khách quen cũ là vì chuyện thịt lừa hôm đó. Lúc đầu nhà bếp không muốn chia hết một phần thịt cho Dạ Dao Quang, họ có ý định bán vào ngày mai nhưng Dạ Dao Quang lại cung cấp cho họ một phương pháp mới để làm thịt lừa, lúc đó cô mới có được thịt lừa nên mọi người cũng rất quen thuộc với Dạ Dao Quang.

"Dạ cô nương, thợ săn vừa mới đưa đến thịt hươu bào, hươu bào vừa mới chết, cơ thể vẫn còn nóng, cô nương có muốn gọi thêm một món ăn không?"

"Được, vậy thêm một đĩa thịt hươu bào xào." Dạ Dao Quang gật đầu, bọn họ đi Long Hồ sơn cũng không săn được hươu bào, cũng đã lâu rồi cô chưa ăn lại nên cô có chút nhớ đến hương vị này, sau đó cô vẫn không quên căn dặn:

"Nhớ thêm cho ta món ốc đồng xào tương."

"Được, Dạ cô nương yên tâm." Quản sự phòng bếp liền vội vàng gật đầu.

Tương này là do Dạ Dao Quang phát hiện ra ở Phong thành rồi mang về, sau đó cô giới thiệu cho lâu Nguyên Vị. Quả thực lâu Nguyên Vị làm rất tốt, hơn nữa mấy người Dạ Dao Quang cũng rất thích ăn, cô không mở tủ lâu nên cô hy vọng có thể ăn những món mình thích ở nơi mình thường hay ăn mà cô không cần phải xuống bếp.

Có người gọi quản sự nhà bếp nên hắn liền nói: "Dạ cô nương cứ từ từ xem, cô nương muốn ăn gì thì chỉ cần dặn dò nhà bếp là được, thứ lỗi vì tiểu nhân không tiếp được."

"Ừm, ông nhanh đi đi." Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó cô vô cùng tự nhiên đi tới nhà bếp.

Tất nhiên cô không phải đi hạ độc, cô chỉ để một vị hương không có độc và mùi hương vào bên trong nguyên liệu thức ăn đang chuẩn bị nấu cho Chu phủ mà lúc trước Ôn Đình Trạm đã cho cô. Hương liệu này là loại không sắc không vị, chỉ khi nào dính vào nó thì sẽ rất khó thoát khỏi sự theo dõi của Tiểu Quai Quai mà Ôn Đình Trạm đã cố ý huấn luyện. Trước đây Dạ Dao Quang có hỏi Ôn Đình Trạm làm thế nào để giám sát bí mật phụ tử Vân Khoa mà biết được chuyện đó. Cô giống như đi dạo quanh một vòng ở nhà bếp rồi rời đi, sau đó cô gọi thêm mấy món nữa ở chỗ chủ quán. Cô mang theo hai hộp thức ăn lớn đi đến học viện, chỉ với mấy người bọn họ nhất định là ăn không hết, vì vậy cô gọi Lục Vĩnh Điềm và Văn Du đến.

Mọi người đã ăn uống no đủ, đến khi học viện muốn kiểm tra người thì Lục Vĩnh Điềm và Văn Du mới rời đi. Dạ Dao Quang bảo đám người Tiêu Sĩ Duệ đi vào thư phòng, cô kể lại chuyện vừa gặp hôm nay, tất nhiên là cô không tiết lộ ra Tử Linh châu. Cô chỉ nói mình nhìn thấy một người đi vào Chu phủ, sau đó cô mở bức tranh ra.

"Đây... đây là Bát hoàng thúc của ta!" Tất nhiên Tiêu Sĩ Duệ nhận ra người trong bức tranh.

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang liếc nhìn nhau, Ôn Đình Trạm im lặng một lát sau mới nói: "Ninh An Vương lòng dạ thật tốt."

"Là sao?" Dạ Dao Quang khó hiểu.

Đúng lúc bọn họ có ý muốn kéo Bát hoàng tử Ninh An Vương vào chuyện này. Bọn họ định vu oan ám vệ của Tiêu Sĩ Duệ chết trong Chu phủ lên người của Ninh An vương thì Ninh An vương liền chạy đến.

Ánh mặt nhu hòa của Ôn Đình Trạm lướt nhanh qua Dạ Dao Quang rồi nhìn về phía Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ suy nghĩ một chút mới nói: "Nếu chúng ta đổ tội thành công thì Tam hoàng thúc sẽ ra tay với Bát hoàng thúc. Lần này Bát hoàng

thúc đến đây nhất định là vì chứng minh mình trong sạch và đồng thời muốn đích thân đi điều tra xem ám vệ này là ai."

"Còn gì nữa không?" Ôn Đình Trạm lại hỏi tiếp.

Tiêu Sĩ Duệ suy nghĩ một hồi lâu sau đó hần lắc đầu.

Ôn Đình Trạm liền nói: "Ninh An Vương đã hoài nghi đệ, hần tới đây là muốn tự mình chứng minh đệ không phải là một con cừu nhỏ mặc người chém giết mà chính là một sói con sẽ cắn lại bất cứ lúc nào, chỉ cần bọn hần có sơ suất một chút."

Tiêu Sĩ Duệ mím môi: "Ta luôn luôn nhẫn nại nhường nhịn, có rất nhiều chuyện ta đều cố gắng để hoàng gia làm chủ cho ta. Mẫu phi luôn dẫn dò thà rằng cứ để cho bọn hần cảm thấy ta hèn yếu, cảm thấy ta không thể làm đại sự, ta không được can thiệp vào. Vì ta ở chỗ này mà hần hoài nghi ta sao?"

"Tất nhiên không phải vì đệ mà hoài nghi." Ôn Đình Trạm khẽ cười nói.

"Vậy thì vì sao?" Tần Đôn tỏ vẻ hần cũng không hiểu.

"Mặc dù trước đây cơ thể của thái tử gầy yếu nhưng người lại mưu trí vô song. Đổi lại vị trí mà xem xét, nếu như bọn họ không còn sống lâu nữa, con lại gào khóc đờn mứt, hơn nữa lại đang ở gần nơi có ý giết người như vậy thì bọn họ sẽ làm như thế nào?" Ôn Đình Trạm nói một cách khác.

"Chắc chắn bọn họ sẽ để lại một lá bài cho con của mình, Ninh An Vương đến đây là để thăm dò lá bài của đệ."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Vương Gia Nuôi Một Con Quỷ

Lúc này mọi người mới hiểu được ý đồ đến đây của Bát hoàng tử Ninh An Vương, Tiêu Sĩ Duệ liền hỏi: "Chúng ta nên đối phó như thế nào đây?"

Hiện tại trong lòng của hắn cũng không phải không có kế hoạch, mà là hắn cảm thấy thủ đoạn của mình sẽ không có sơ hở nào chỉ khi hắn đối phó người bình thường. Nhưng nếu hắn muốn sánh với mấy vị thúc thúc từng trải này thì hắn còn kém xa lắm.

"Ninh An Vương đã đánh giá mình quá cao, cũng đã đánh giá chúng ta quá thấp." Đôi mắt của Ôn Đình Trạm khẽ híp lại, sau đó cậu dịu dàng nhìn Dạ Dao Quang.

"Dao Dao nhà ta, từ trước đến nay nàng luôn thích dùng bạo lực trực tiếp."

"Bạo lực trực tiếp..." Đôi mắt của Dạ Dao Quang trợn to.

"Chàng muốn Ninh An vương..."

Dạ Dao Quang đặt tay lên trên cổ rồi làm một động tác cắt cổ, lập tức khiến cho Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn đều hoảng sợ.

"Mưu sát thân vương là một tội rất lớn, cho dù thái độ của bộ hạ đối xử như thế nào với Bát hoàng tử thì chắc chắn bộ hạ cũng sẽ cho người đi điều tra rõ ràng." Ôn Đình Trạm bất đắc dĩ cười.

"Lúc đầu Bát vương gia ngầm đồng ý để cho Thất vương gia ám sát Sĩ Duệ ở Giang Lăng phủ, sao chúng ta lại không bắt chước làm theo. Nếu Sĩ Duệ không có việc gì thì bệ hạ cũng có thể nhẹ nhàng bỏ mọi lo lắng trên tay xuống, chỉ cần khiến Bát vương gia chịu một chút dạy dỗ, bại lộ hành tung là tốt rồi."

Vương triều này vốn không có quy tắc nhất định cho thân vương, ngược lại thân vương không có đất phong, chỉ có quyền quản lý và thống trị đối với đất phong và chỉ phối quyền tài chính mà thôi. Thân vương không được hoàng đế cấp giấy phép đặc biệt, chỉ có thể ở lại Đế đô. Nhưng cũng giống nhau là nếu không có chiếu chỉ thì thân vương không thể rời kinh được, có điều khi thân vương rời kinh phải bẩm báo lại hành tung cho hoàng đế.

Tiêu Sĩ Duệ ở quận Dự Chương, hoàng đế chắc chắn sẽ không để cho bất kỳ thân vương nào đi đến quận Dự Chương. Cho dù Ninh An Vương có quang minh lỗi lạc báo cáo cho hoàng đế thì hoàng đế cũng sẽ không phê chuẩn. Nhưng hẳn đã đến đây rồi, như vậy chỉ có thể có một nguyên nhân, đó chính là Ninh An Vương tự mình đi đến quận Dự Chương. Chỉ cần bại lộ hành tung của Ninh An Vương đang ở quận Dự Chương, tất nhiên hoàng đế sẽ đến giải quyết Ninh An Vương.

"Chúng ta nên mượn tay của người nào để làm chuyện này?" Tần Đôn hỏi.

"Cũng không thể mượn tay của Tam vương gia được. Dù sao Chu phủ cũng là địa bàn của Tam vương gia, Bát vương gia có ngốc cũng không thể tin Tam vương gia lại vụng về như vậy."

"Ngoại trừ Tam hoàng thúc ra, chỉ có người của Tứ hoàng thúc là ở lại quận Dự Chương nhiều nhất." Tiêu Sĩ Duệ nhíu mày.

"Nhưng nếu Tứ hoàng thúc cũng bị kéo vào, chỉ sợ..."

"Đệ sợ chuyện gì?" Ôn Đình Trạm hỏi lại.

"Ta sợ trong lòng của hoàng gia gia sẽ băng giá..." Tiêu Sĩ Duệ nhẹ giọng nói.

Đối với hoàng tổ phụ, trong lòng hắn vẫn luôn tôn kính. Hắn không xem ông là một hoàng đế, mà hắn chỉ xem ông là một tổ phụ vô cùng thân thiết, tín nhiệm và ỷ lại. Nếu như chuyện của ba vị thúc thúc này bị lộ ra ngoài, hoàng gia gia biết được sẽ vô cùng đau đớn.

"Việc làm của bọn họ là do chúng ta dựng chuyện vu oan giá họa sao?" Sắc mặt của Ôn Đình Trạm có chút lạnh lùng.

"Lúc bọn họ muốn đuổi theo giết đệ, bọn họ có quan tâm đến thánh thượng không?"

Tiêu Sĩ Duệ nhú mào không nói, hiển nhiên hắn rất kiên trì.

"Sĩ Duệ, nếu đệ cứ muốn làm theo suy nghĩ như vậy, vậy thì từ nay về sau đệ không cần phải bố trí đề phòng với bọn họ nữa, bởi vì sẽ có một ngày đệ sẽ chết ở dưới đao của bọn họ. Đệ có thể không bất kính với bệ hạ và đệ không thể không thật lòng đối với bệ hạ, nhưng nếu lúc đối thủ muốn lấy mạng của đệ mà đệ vẫn còn muốn để ý đến tâm trạng của bệ hạ thì đệ rất khó có thể làm được đại sự." Ôn Đình Trạm nói xong cũng tiễn khách.

"Ta cho đệ suy nghĩ một đêm, ngày mai đệ hãy cho ta một câu trả lời thuyết phục." Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn rời đi, Dạ Dao Quang nhìn thấy sắc mặt của Ôn Đình Trạm không tốt lắm, cô chỉ có thể đi đến an ủi cậu: "Chàng xem trọng Sĩ Duệ, chẳng phải vì hắn ta là một người trọng tình sao? Dù sao hoàng thượng luôn cưng chiều hắn, lúc tuổi hắn còn nhỏ đã mất đi phụ thân, hắn chưa bao giờ có được tình thương của phụ thân. Hoàng thượng đối với hắn mà nói vừa là tổ phụ vừa là phụ thân nên hắn tôn kính như trẻ con là điều không thể tránh được. Đây là nhân chi thường tình (*), nếu đổi lại là chàng thì chưa chắc chàng sẽ không quan tâm đến."

"Ta không cau mày vì chuyện đó." Lập tức Ôn Đình Trạm hiểu rõ Dạ Dao Quang đã hiểu lầm.

"Nàng cũng nói đây là nhân chi thường tình, sao ta có thể vì vậy mà tức giận hăn. Hôm nay hăn có thể do dự như vậy, có lẽ ta nên cảm thấy vui mừng mới phải."

"Nếu đã như vậy, sao ánh mắt của chàng lại tỏ ra vẻ không vui mà không nói gì?"

"Ta đang suy nghĩ xem cuối cùng Ninh An Vương là một người thế nào." Ôn Đình Trạm nói xong lại rơi vào suy nghĩ, một lúc lâu sau cậu mới nói:

"Ta đã xem qua về cuộc đời của Ninh An Vương, hăn hành sự luôn ngoài dự đoán của mọi người, có nhiều lần hăn bị ép vào đường cùng nhưng hăn lại có thể chuyển nguy thành an. Hoặc là do vẫn chưa hiểu được tính cách của hăn, hay phía sau của hăn có một cao nhân có thể khiến hăn nói gì nghe nấy vào thời điểm mấu chốt giúp hăn ta ngăn lại cơn sóng dữ."

"Vậy chàng cảm thấy là loại nào?" Dạ Dao Quang đưa tay lên cằm hỏi.

Ôn Đình Trạm lại lắc đầu: "Cho dù là trường hợp nào cũng đều rất khó đối phó. Nếu như là trường hợp đầu, rất có thể do hăn không thể dự liệu được nguy hiểm nên tùy thời đều muốn lôi kéo mọi người chôn cùng, nếu như là trường hợp thứ hai là do có người ẩn giấu trong bóng tối, vậy thì càng khó đối phó."

"Thật khó có được một người có thể khiến chàng hao tổn nhiều tâm trí như vậy." Dạ Dao Quang cười nói.

"Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta vẫn sẽ đi Chu phủ sao?"

"Đi, tại sao lại không đi, ta muốn đi gặp vị Ninh An Vương này một chút." Ôn Đình Trạm đứng lên trở về phòng, sau đó cậu thay một bộ y phục màu đen.

Dạ Dao Quang không cần phải thay y phục, cô chỉ cần dẫn ra khí ngũ hành. Cho dù người bình thường có nhìn thấy thì cũng giống như nhìn thấy một miếng gạch di chuyển, muốn nhìn rõ được khuôn mặt của cô trừ khi người đó cũng là một người tu luyện ngũ hành và đồng thời tu vi phải cao hơn cô.

Bởi vì thời gian còn sớm, hai người đi đến đường Quan Vân cũng không vội vã lên vào Chu phủ. Họ đợi ở bên ngoài rất lâu, Dạ Dao Quang thúc giục Tử Linh châu, sau khi tìm ra từng người ám vệ ẩn náu trong phủ, lúc này hai người mới dựa theo bản đồ đêm qua mà lên vào Chu phủ.

"Hôm nay nha hoàn của Chu phủ đi mua đồ ăn chắc là để chiêu đãi Ninh An Vương, muội có để Truy Ảnh Hương mà chàng đã cho muội vào trong thức ăn." Bọn họ lên vào một sân nhỏ không có góc chết, Dạ Dao Quang mới nhớ đến chuyện này.

"Chỉ cần Ninh An Vương ăn vào, cho dù hắn có chạy thì chàng vẫn có thể tìm được hắn ta."

"Thế thì tốt quá." Ôn Đình Trạm gật đầu, sau đó bọn họ vẫn đi theo con đường trên bản đồ, cũng may là con đường trên bản đồ của bọn họ không đi qua Viện Sương phòng. Chu phủ chiêu đãi khách quý tất nhiên sẽ dùng đến phòng tốt nhất trong phủ, đây gọi là cấp bậc lễ nghĩa, Ninh An Vương ở nơi nào chắc chắn là không cần phải hỏi rồi.

Bởi vì bọn họ đã sớm vẽ ra con đường để tránh đi những trận pháp, hơn nữa lại tìm được nơi ẩn náu của ám vệ, bọn họ chỉ cần chú ý để tránh những người đi tuần tra thì sẽ không có khả năng bị bại lộ nên Dạ Dao

Quang và Ôn Đình Trạm đi rất nhanh. Bọn họ nhanh chóng lên được vào thượng viện.

Đã là giờ Hợi đêm khuya, trong phòng ngủ chính của thượng viện vẫn còn ánh nến mờ tối, không biết có phải là do Ninh An Vương thích ngủ để lại một chiếc đèn hay có nguyên do nào khác. Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đợi một lát, bọn họ mới nhìn thấy có một bóng dáng khẽ lay động. Mặc dù hai người chỉ nhìn thoáng qua nhưng bọn họ có thể khẳng định đây không phải là cùng một người, như vậy đã chứng minh trong phòng của Ninh An Vương còn có thêm một người nữa.

Dạ Dao Quang liếc nhìn Ôn Đình Trạm để cậu che cho cô đến gần, bởi vì cô có thể ẩn giấu hơi thở. Nhưng khi Dạ Dao Quang ngồi xuống góc tường, cô còn chưa kịp lắng nghe âm thanh ở trong phòng thì Thiên Lân trong tay áo của cô đã rung lên.

Trời ơi, Ninh An Vương lại nuôi một con quý!

(*) Nhân chi thường tình: Thói thường, lẽ thường của con người.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Xích Mịch Lợi Ích Giữa Người Và Quỷ

Một người đàn ông có dương khí rất nặng vẫn đang nuôi dưỡng một con quỷ, quả thực khiến cho Dạ Dao Quang không thể tượng tượng nổi. Cho tới hôm nay lúc Dạ Dao Quang gặp Ninh An Vương, cô cũng không cảm thấy sắc mặt hắc ảm, không giống với dáng vẻ bị hút mất dương khí, vậy chứng tỏ là hắc không dùng dương khí để nuôi quỷ. Vậy thì hắc dùng cái gì? Cái Dạ Dao Quang dùng là Thiên Lân, trên đời này làm gì lấy đâu ra nhiều Thiên Lân đến vậy!

Điều quan trọng là Ninh An Vương là hoàng tử, dù gì trên người cũng toát ra khí chất hoàng gia, những thứ ma quỷ như vậy thường sẽ không dám đến gần. Bây giờ Dạ Dao Quang hận bản thân sao không có tu vi cao thêm một chút nữa, nếu như cô đạt tới Phân Thần kỳ thì có thể phân ra nguyên thần, lén vào mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào, xem xem Ninh An Vương nuôi con quỷ kia như thế nào. Chẳng trách đèn lúc nào cũng âm u, e cũng là vì nuôi con quỷ kia nên mới vậy.

“Vương gia, thuộc hạ đã điều tra hai lần rồi nhưng cũng không điều tra ra người bên cạnh trưởng tôn điện hạ là ai cả”. Tiếng bẩm báo bị nén xuống của một nam nhân.

“Sau khi trưởng tôn điện hạ tới học viện thì cả ngày đều ở cùng với đám người cùng học xá, đều là đám trẻ mười ba mười bốn tuổi, trong đó nổi tiếng nhất là án thủ của quận Dự Chương, có điều mới mười một tuổi.

“Không có ai?” Tiếng Ninh An Vương đang trong treo nhưng mang theo một chút lạnh lùng.

“Không có ai mà hăn lại có thể ra oai với bốn vương sao?”

“Vương gia, ám vệ mà Tam vương gia đưa tới chưa chắc đã là người của trưởng tôn điện hạ”. Tiếng âm thanh kia lại vang lên lần nữa.

“Ngoài hăn ra, bốn vương không nghĩ ra được người nào khác, ám vệ trong mỗi phủ bốn vương đều đã gặp qua. Tuy người này đã chết nhưng ký hiệu trên người hăn rất đặc biệt”. Giọng nói Ninh An Vương rất ung dung.

“Trừ vị đại ca của bốn vương có thể giữ lại người như vậy bên người ra, bốn vương thực sự không nghĩ ra còn ai có khả năng này nữa”.

“Thuộc hạ bất tài, không thể điều tra ra bên cạnh trưởng tôn điện hạ có bao nhiêu người”.

“Năng lực làm việc của người, bốn vương rõ nhất. Người này có lẽ là người ẩn núp rất kỹ, hoặc có thể là người mà bốn vương không nghĩ tới”. Tiếng của An Ninh Vệ trầm xuống.

“Cho thêm người tới bên cạnh Duệ nhi, điều tra lai lịch của bọn hạ nhân, kể cả kẻ làm vườn cũng phải điều tra rõ cho bốn vương. Bốn vương không tin hăn có thể chui xuống đất được!”

“Vâng!”

Bóng đen nhanh chóng bay ra ngoài giống như ma quỷ nhưng Dạ Dao Quang chắc chắn đây là người, chỉ có thể nói là thân thủ của người này quá tốt. Dạ Dao Quang nghe không có động tĩnh gì khác, lúc chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy có hai người đang khiêng một nữ tử hôn mê vào phòng. Trong phòng lập tức tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, sau đó hai người nhanh chóng khiêng một bộ xương trắng đi ra ngoài.

Trời ơi, dùng máu tươi của người ăn kẻ ở để nuôi quỷ, rốt cuộc vị Ninh An Vương này đã tạo ra bao nhiêu nghiệp chướng rồi!

“Rốt cuộc đến bao giờ người mới chịu buông tha cho bốn vương?”
Tiếng Ninh An Vương lạnh lùng vang lên.

“Kiệt! Ta đã giúp vương gia không ít việc, không phải vương gia muốn qua cầu rút ván chứ?” Nếu đổi lại là người khác chắc là chỉ nghe thấy Ninh An Vương đang tự nói một mình, nhưng Dạ Dao Quang lại có thể nghe rõ được tiếng ma quỷ lạnh lẽo.

“Từ trước đến nay bốn vương chưa từng cầu xin người cái gì, là do người luôn làm âm hồn không tan”. Trong giọng nói của Ninh An Vương tỏ ra vẻ tức giận.

“Đợi đến khi ta hút đủ ba trăm sáu mươi lăm loại máu tươi không giống nhau của đám người ở kia thì tự khắc sẽ rời khỏi vương gia người”.
Tên quỷ kia nói.

“Cút! Tránh xa bốn vương một chút”. Ninh An Vương gầm lên giận giữ.

Căn phòng nhanh chóng yên tĩnh trở lại rồi Dạ Dao Quang mới lẳng lặng rời đi, đến gặp Ôn Đình Trạm. Cô ghé sát tai Ôn Đình Trạm nói cho cậu biết mọi chuyện vừa xảy ra khiến cho Ôn Đình Trạm giật mình, kế hoạch ban đầu cũng thay đổi, hai người nhanh chóng rời khỏi Chu phủ.

Về tới học viện Ôn Đình Trạm mới hỏi: “Không phải con cháu hoàng gia đều có long khí bảo vệ sao, vì sao Ninh An Vương lại bị quỷ bám lấy như vậy?”

“Có khi nào là do Ninh An Vương không mang dòng máu hoàng gia không?” Dạ Dao Quang bỗng nhiên nghĩ tới việc này.

“Ngoại tổ gia của Ninh An Vương không quyền thế, Ninh An Vương được sinh ra ở trong cung. Có người nói lúc đó bệ hạ đang ở đó, chắc chắn không có khả năng đánh tráo được”. Ôn Đình Trạm cẩn thận nghe ngóng

tất cả những việc liên quan đến Ninh An Vương. Nếu như nói Ninh An Vương không phải dòng dõi hoàng gia thì cậu chính là người đầu tiên không tin việc này.

Cứ như thế Dạ Dao Quang cũng bắt đầu cảm thấy khó hiểu, lẽ nào long khí ở thời đại này không thể hộ thể? Không phải chứ, cô rõ ràng đã nhìn thấy long khí ở trên người Tiêu Sĩ Duệ. Tuy không phải là chân long khí, tuyệt đối không lầm, nếu có thì sẽ không thể mất đi hiệu lực được.

Hai người đều không có tâm trí nào đi ngủ cả, chẳng mấy chốc đã đến canh năm. Có tiếng gõ cửa phòng bọn họ, Ôn Đình Trạm vừa mở cửa phòng đã thấy Tiêu Sĩ Duệ đứng ở cửa, nhìn thấy mắt hắc có quầng thâm liền hỏi: “Đêm qua không ngủ sao?”

“Ta lo lắng cho mọi người”. Biết tin đêm nay Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang muốn đi thăm dò Chu phủ nên hắc vẫn luôn đợi bọn họ trở về. Chẳng qua là lúc này đang không tập trung suy nghĩ, đến lúc hắc tập trung thì nển trong phòng Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang cũng đã sáng rồi nên hắc lại tới. Sau khi Ôn Đình Trạm mời vào phòng, ánh mắt hắc kiên định nhìn Ôn Đình Trạm:

“Doãn Hòa, huynh nói đúng, người muốn làm việc lớn thì không thể yếu đuối như đàn bà được, ta không thể ngồi yên chờ chết được, nhưng không then với lòng, quyết định của huynh ta không có ý kiến gì cả!”

“Đệ không có ý kiến gì nhưng kế hoạch của chúng ta đã thay đổi rồi”. Dạ Dao Quang nói, kể hết mọi chuyện của Ninh An Vương cho Tiêu Sĩ Duệ nghe.

“Nếu như chúng ta đối phó Ninh An Vương theo kế hoạch cũ, vậy thì chỉ có thực hiện vào ban ngày mà thôi. Nếu không dù có phái thêm bao nhiêu sát thủ nữa đến thì cũng không thể đối phó được với con quỷ kia!”

“Tỷ, không phải tỷ nói không có yêu ma quỷ quái nào có thể tới gần chúng ta sao?” Tiêu Sĩ Duệ nghe xong trợn to hai mắt.

“Đây cũng là điều mà ta đang đau đầu đây”. Dạ Dao Quang đưa tay chống cằm, cau mày nói.

“Đệ nói xem, rõ ràng Bát hoàng thúc của đệ không thích con quỷ kia, đặc biệt là lúc nó đòi hút đủ ba trăm sáu mươi lăm loại máu thì ta có thể cảm nhận được sát khí của hắn. Nếu như hắn có thể giết được con quỷ kia thì nhất định hắn sẽ ra tay ngay, nói như vậy có nghĩa là Bát hoàng thúc của đệ bị ép không có cách nào khác mới phải nuôi con quỷ này. Nhưng hắn không thể không nuôi, nếu không ta không tin hắn không tìm được người có bản lĩnh giúp hắn loại trừ nó.

Xa không nói, Tam hoàng tử Vĩnh An Vương cũng quen biết Lữ Phương, vậy sao Ninh An Vương lại không biết được chứ!

“Từ trước đến giờ không nghe thấy ai nói Bát hoàng thúc tìm người về mặt này”. Tiêu Sĩ Duệ cố gắng nghĩ lại rồi lắc đầu nói, cũng có thể thấy rõ ràng Ninh An Vương rất căm phẫn nhưng ngay cả thử tìm người tiêu diệt nó cũng chưa từng tìm, điều này càng khiến cho người ta đau đầu!

“Đó là vì không thể tiêu diệt được con quỷ này, đối với hắn mà nói không gây ra tổn hại, cho nên hắn mới không ra tay”. Lời nói của Ôn Đình Trạm vô cùng sắc bén.

“Trở trêu thay, nghe khẩu khí hắn rất xem thường lợi ích mà con quỷ kia cho hắn, trừ việc mang lại lợi ích ra thì xích mích lợi ích giữa người và quỷ còn có thể là gì được chứ?” Dạ Dao Quang giễu cợt nói.

“Trừ phi con quỷ kia chính là hắn, con quỷ kia mà chết thì đồng nghĩa là hắn cũng chết, nhưng điều này có khả năng không?”

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến sắc mặt của Tiêu Sĩ Duệ trắng bệch.

“Sao vậy?” Thấy vậy, Dạ Dao Quang liền không cười nữa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Quỷ Song Sinh

“Đột nhiên ta nhớ lại một chuyện cũ mà mẫu phi ta từng nói cho ta nghe”. Sắc mặt Tiêu Sĩ Duệ rất tệ, hắt ngời xuống, sau đó rót một cốc nước rồi ngẩng đầu lên uống cạn. Một lúc sau hắt mới nói tiếp:

“Hoàng tổ phụ và hoàng tổ mẫu của ta vốn là thanh mai trúc mã, hoàng tổ mẫu lúc nhỏ lớn lên trong hoàng cung, sau khi hoàng tổ mẫu mất, phụ vương ta lúc đó vẫn ở trong tẩm cung của hoàng tổ phụ đến khi mười tuổi. Sau khi phụ vương chuyển đến Đông cung ở, hoàng tổ phụ sợ phụ vương ở một mình cô đơn, muốn để phụ vương ta lớn lên như một đứa trẻ vui vẻ, vì thế mà năm phụ vương ta mười tuổi, hoàng tổ phụ sai hoàng hậu lúc bấy giờ tổ chức một bữa tiệc, cùng lúc đẩy mẫu phi ta đã tiến cung. Phụ vương chuyển đến Đông cung, mẫu phi ta cũng tiến cung lúc đó. Lúc đó mẫu phi bị một tỷ tỷ trong nhà hãm hại khiến bản thân bị lạc đường trong cung, sau đó thì đi nhầm vào tẩm cung của Uyển phi nương nương, không cẩn thận đã nghe lén được chuyện của Uyển phi với mẹ của bà ấy, thì ra thái y nói Uyển phi tám chín phần là mang song thai”.

Trong hoàng cung lúc bấy giờ, mang song thai là điều tối kỵ nhất vì tổ phụ đoán mệnh chính là vì người anh em sinh đôi mưu hại, hơn nữa còn thay người làm hoàng đế mấy năm, sau này bị phát hiện ra nên mới có tân hoàng đăng cơ. Tiên hoàng cũng có một vị phi tử hạ sinh song sinh, tiên hoàng nghĩ tới việc phụ hoàng của mình chết sớm nên đã trực tiếp đẩy vị phi tử kia vào lãnh cung, để tránh bi kịch tiếp diễn lại. Có thể thấy thời này mang song thai kinh khủng đến thế nào.

“Sau đó thì sao?” Dạ Dao Quang hỏi tiếp.

“Sau đó mẫu phi ta chạy khỏi tẩm cung của Uyển phi nương nương nhưng lại va phải phụ vương ta. Bởi mẫu phi vừa nghe được một bí mật khủng khiếp trong cung nên hoảng sợ va phải phụ vương ta ở hồ sen, hoàng tổ phụ tưởng là người nào dám hại phụ vương ta liền muốn xử lý mẫu phi ta và gia tộc bên ngoại của ta”. Tiêu Sĩ Duệ nói tới đây liền mỉm cười, chắc là hần đã từng hỏi phụ vương và mẫu phi hần lúc đầu đã quen nhau như thế nào cho nên mẫu phi mới kể câu chuyện này cho Tiêu Sĩ Diệu nghe.

“Phụ vương vì không muốn liên lụy tới người vô tội nên đã nói mẫu phi là người mà ông ấy đã chọn trong số những người kia. Cơ thể phụ vương vốn đã yếu ớt, mà lúc đó gió lại thổi mạnh, mặc dù hoàng tổ phụ rất tức giận nhưng cũng không nổi giận với phụ vương, vì vậy mới để mẫu phi ta ở lại chăm sóc cho phụ vương để lấy công chuộc tội. Thế là từ đó mẫu phi ta đã ở lại trong cung. Lúc đó mẫu phi ta mới bảy tuổi, tuy trong nhà tỷ muội cũng không ít nhưng thông minh hơn một chút, nhưng cũng không giấu được một số chuyện. Có lẽ là do phụ vương đã vì người mà xin tha thứ hoặc mẫu phi ta biết nếu không thể trở thành thê tử của phụ vương thì đời này cũng chẳng có ai dám lấy người, vì vậy mà mẫu phi đã đồng ý nói cho phụ vương nghe chuyện hôm đó người nghe được, coi như là giải thích tại sao người lại hoảng loạn rồi đụng phải phụ vương. Phụ vương ta mặc dù được hoàng gia gia bảo vệ rất tốt, nhưng người đúng thật là người có tài trí hơn người. Trước khi lâm chung phụ vương đã nói với mẫu phi, năm đó Uyển phi chắc chắn đã sinh song thai nhưng chuyện đó chỉ có một mình người biết. Sau khi Uyển phi sinh con xong, những người có mặt hôm đó ở đấy sau mấy năm đều bị đuổi đi, những chuyện sau phụ vương ta đã phái người đi điều tra nhưng những người này đã bị bịt miệng hết cả rồi. Phụ vương nói cho mẫu phi chuyện này là vì sợ có một ngày nào đó Bát hoàng thúc sẽ làm khó ta, lúc đó có thể dùng việc này để giữ lại mạng”.

“Uyển phi nương nương thật không hổ danh là người phụ nữ có thể sinh ra một người có tâm tư khó đoán như Ninh An Vương”. Nghe xong, Ôn Đình Trạm cười lạnh nói.

Có thể tự tay giết chết con mình không chút do dự, song thái đích thực là do việc của Túc Tông hoàng đế mà trở thành việc đại kỵ của triều Nguyên nhưng tiên hoàng chỉ đưa ba mẹ con họ vào lãnh cung, cũng không phải là muốn lấy mạng của họ, cũng không làm liên lụy đến gia tộc của họ. Ba người họ tuy là bị thất sủng, thế nhưng tiên hoàng ngoài việc giam lỏng bọn họ, nuôi hoang hai đứa con, cũng chỉ để bọn họ hai tay buông xuôi tất cả, hơn nữa cơm ăn áo mặc cũng không phải lo. Chuyện này so với bách tính ngoài kia vẫn tốt hơn rất nhiều. Uyển phi không phải không biết chuyện này, có thể bà ta sợ bị thất sủng nên mới tự tay giết đi đứa con của mình.

“Mẫu phi từng nói Bát hoàng thúc từ nhỏ thích nói chuyện một mình, lúc lên sáu tuổi thì bị bệnh nặng, bắt đầu nói năng linh tinh. Sau đó bị Uyển phi nương nương nhốt ba tháng thì mới khỏe trở lại, chỉ có điều tính cách trở nên trầm hắc, hơn nữa có một khoảng thời gian dài Bát hoàng thúc không thích nhìn ánh sáng mặt trời”. Tiêu Sĩ Duệ nói xong, đến bản thân hắc cũng cảm thấy sợ hãi nhưng trong lòng hắc dường như cảm thấy thương cảm cho Bát hoàng thúc hơn.

Thực chất mà nói, vị Bát hoàng thúc này từ trước đến nay vẫn chưa từng chính thức ra tay với hắc, chỉ là bày ra bộ mặt thờ ơ lạnh nhạt mà thôi. Hắc nghĩ một người từ nhỏ đã lớn lên với một con quỷ, lúc còn chưa biết gì chỉ coi đó là bạn chơi cùng, lúc biết được một vật gì đó thì sẽ hoảng sợ và tuyệt vọng, e là người không trải qua chuyện này sẽ tuyệt đối không thể hiểu được, đến hắc còn không tưởng tượng được nữa là.

“Thì ra mẫu chốt là ở đây!” Dạ Dao Quang cảm thán một tiếng.

“Không biết Uyển phi nương nương nếu biết đứa con đã chết luôn bám theo đứa con đang sống của bà ta thì sẽ cảm thấy ra sao!”

Ninh An Vương không phải là không muốn tiêu diệt con quỷ này, mà vì con quỷ này là anh em ruột của hắc. Trước đây mẹ vì vinh hoa phú quý

đã bỏ đi nó, bản thân hẳn lại được chọn là người sống kia nên từ một ý nghĩa nào đó mà Ninh An Vương cảm thấy áy náy với con quý anh em này. Tình cảm đúng là một thứ rất phức tạp.

“Nếu nói như vậy thì muốn ám sát Ninh An Vương lại khó khăn hơn rồi”. Dạ Dao Quang nản lòng.

“Bát tự của hai người họ chỉ khác nhau có một chút. Cho dù là ban ngày, chỉ cần Ninh An Vương đồng ý, con quý hoàng thúc kia của đệ cũng có thể nhập vào Ninh An Vương, khi ta muốn tạo thành nguy hiểm trong tính mạng, Ninh An Vương chắc sẽ không từ chối đâu”.

“Bát hoàng thúc thực sự rất đáng thương, nếu đã hết cách, chúng ta cứ liều đi”. Tiêu Sĩ Duệ than thở.

“Ừ, rất đáng thương, cùng lớn lên với một con quý, Bát hoàng thúc của đệ cũng phải là người kiên định hơn người, nếu không chắc đã phát điên rồi”. Dạ Dao Quang rất khâm phục và thương cho Ninh An Vương.

“Trời sắp sáng rồi, mau chuẩn bị đi học thôi!” Ôn Đình Trạm đột nhiên cất lời.

Mọi người nhìn trời đã sắp sáng, cũng không nói gì thêm, đều rũ bỏ tâm trạng nặng nề. Dạ Dao Quang cũng không có thời gian tu luyện, liền đến nhà ăn mua bữa sáng, mua cho Tiêu Sĩ Duệ hai quả trứng gà để hẳn đắp quanh đôi mắt thâm quầng của hắn.

Lúc lên lớp, tâm trạng Dạ Dao Quang rất nặng nề. Những chuyện như vậy cô mới chỉ nghe nói qua, đây là lần đầu tiên cô gặp phải, việc này so với những con quý có pháp lực cao cường còn khó diệt trừ hơn.

Tiết học đến trưa cứ thế qua đi, lúc ăn cơm trưa Ôn Đình Trạm mới nói: “Không cần lo lắng, chắc chắn sẽ có cách, chúng ta tạm thời dừng vội”.

“Sao không vội được chứ!” Dạ Dao Quang nằm trên bàn, chân mày đều nhăn lại.

“Bây giờ chàng và Sĩ Duệ bị buộc chung với nhau, chàng không nghe Ninh An Vương đã điều tra đến người bên cạnh Sĩ Duệ rồi sao. Đến hạ nhân hăn còn không buông tha, hăn còn nói có thể là người mà hăn không nghĩ đến, không chừng hăn đã điều tra đến chàng rồi. Đến lúc đó hăn mang theo người anh em quý kia của hăn đến đối phó chàng thì làm sao? Đáng nhẽ muội phải sớm nghĩ ra cách đối phó với hăn mới đúng”.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Mất Nụ Hôn Đầu

Ôn Đình Trạm khẽ cười ngồi cạnh Dạ Dao Quang, giơ tay ra véo mặt cô: “Nàng yên tâm đi, ta sẽ không cho hắc có cơ hội điều tra ta đâu, càng không để cho nàng bị bại lộ trong mắt hắc”.

“Chàng lo cho muội sao?” Dạ Dao Quang hất cánh tay cậu ra.

“Chàng không phải lo cho muội, cho dù hắc có điều tra ra muội thì muội cũng đã ngưng tụ được kim đan rồi, trừ phi hắc mời người có tu vi cao hơn. Nhưng người đó không thù không oán với muội, lại không tìm thấy chứng cứ chứng tỏ muội làm những điều xấu xa, nếu hắc muốn thách đấu thì muội cùng lắm sẽ không nhận, vậy hắc còn dám giết muội sao? Vậy không phải tự làm hao tổn đi tu vi của mình sao, tu vi của người tu luyện rất quý giá đấy”.

“Được rồi, ta biết Dao Dao rất lo lắng cho ta rồi! Nhưng ta cũng có cách để đối phó lại”. Ôn Đình Trạm nói.

“Cho nên nàng không cần lo lắng, hôm qua nàng đã không ngủ rồi, mau đi nghỉ ngơi đi”.

“Chàng nói cho muội nghe, chàng định đối phó với hắc bằng cách nào?” Dạ Dao Quang liền ngồi thẳng dậy.

“Chàng không nói thì làm sao muội yên tâm được!”

“Đương nhiên là vẫn làm theo kế hoạch rồi!” Ôn Đình Trạm kéo cô đứng lên, lôi cô vào phòng ngủ, đẩy cô lên giường của mình rồi ngồi xổm

xuống giúp cô tháo giày.

“Này! Chàng đang làm cái gì vậy, để muội tự làm”. Dạ Dao Quang vội vàng rút hai chân lên giường, hai tay ôm đầu gối nhìn cậu.

“Chàng nói cái gì mà làm theo kế hoạch? Chàng vẫn muốn phái người đi ám sát Ninh An Vương sao?”

“Đêm qua ta nghe nàng và Sĩ Duệ nói chuyện, ta có thể hiểu được tâm tư của Ninh An Vương. Nhiều năm như vậy Ninh An Vương chưa chắc không cảm thấy chán ghét bản thân, nếu ở trong tình huống có thể lấy mạng của hắn, ta nghĩ hắn càng muốn kết thúc mạng sống của mình hơn. Ta sẽ mang người đi ám sát hắn”. Từ trước đến nay Đình Trạm chưa từng giấu giếm Dạ Dao Quang bất cứ điều gì dù là tâm tư hay kế hoạch của cậu.

“Không phải chàng nói giết hoàng tử là chuyện lớn sao? Hơn nữa chàng giết hắn rồi, liệu tên anh em quý kia của hắn có tha cho chàng không?” Dạ Dao Quang nắm lấy tay Ôn Đình Trạm, còn tay kia sờ lên trán Ôn Đình Trạm.

“Không sốt, vậy sao chàng lại hồ đồ đến vậy!”

Ôn Đình Trạm dờ khóc dờ cười: “Ta đâu muốn giết hắn đâu, ta chỉ nói là sẽ làm theo kế hoạch. Điều mà nàng lo là người anh em của Ninh An Vương đang ở trên người hắn, bọn ta không đánh được mà thôi, ta nói cho nàng biết một chuyện đó là Ninh An Vương sẽ không để cho người anh em của hắn nhập vào, cho nên việc ban ngày ta đi ám sát Ninh An Vương nàng không cần lo lắng. Ta chỉ muốn khiến Ninh An Vương bị trọng thương thôi, ta vốn định để hắn lên nói cho bộ hạ biết chuyện ở quận Dự Chương, nhưng nàng và Sĩ Duệ đều thương hại cho hắn nên cũng không cần ép hắn đến bước này. Để hắn và người anh em quý kia của hắn nghĩ việc này là do “bọn người ám sát” kia làm, không nghĩ đến việc điều tra chúng ta nữa, đợi

đến khi chúng thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này rồi điều tra lại từ đầu, ta muốn hẳn không điều tra được bất cứ điều gì”.

“Chàng dám chắc là hẳn muốn chết, để tên anh em quý kia của hẳn nhập vào hẳn nữa?” Dạ Dao Quang vẫn rất lo lắng.

Ôn Đình Trạm để Dạ Dao Quang nằm xuống giường rồi nằm cạnh cô: “Nếu nàng lo lắng cho ta, vậy thì đến lúc đó đi cùng ta là được, có nàng ở bên thì cho dù tên anh em quý của hẳn có ở đấy thì cũng có sao đâu!”

“Đúng vậy”. Cuối cùng đầu óc Dạ Dao Quang cũng tỉnh ra, sau đó nhìn gương mặt ấy không khỏi đau lòng nhưc óc.

“Đều là người có sắc đẹp mê hoặc lòng người, muội rất vui khi có một mỹ nam như chàng ở bên”.

Dường như tô thêm cho đôi môi vẽ cuốn hút từ từ mở ra, hai mắt của cậu đen óng sâu thẳm nhìn chăm chăm cô, tiếng nói như mang theo sự mê hoặc, sau đó hôn nhẹ lên môi cô: “Đây có phải là sắc đẹp làm ta mờ mắt hay không? Người vợ thông minh của ta, nàng mau ngủ một giấc thật ngon đi cho thoải mái đầu óc!”

Nói xong Ôn Đình Trạm đắp chăn cho Dạ Dao Quang rồi đứng dậy rời đi.

Dạ Dao Quang còn đang ngạc nhiên, tâm tư đang dừng lại lúc có cảm giác ấm áp mềm mại trên môi vừa nãy, cứ như thế mà cô mất đi nụ hôn đầu sao? Hôm đó ở chỗ long tiên dịch vốn không thể tính là hôn được, đó là cứu mạng. Cho nên đây mới là nụ hôn đầu của cô, nụ hôn đầu của cô cứ thế mà mất rồi, hơn nữa một chút đẹp để triển miên cũng không có.

“Khốn nạn!”

Dạ Dao Quang khẽ nguyên rửa một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, thở hồng hộc rồi ngủ mất.

Có lẽ là do một đêm không ngủ nên đợi đến khi Dạ Dao Quang tỉnh lại thì trời đã sáng rồi. Cô ngủ rất ngon, ra khỏi phòng nhìn trời đã qua mất giờ ăn, chỉ có một mình Tần Đôn ở trong thư phòng của mình. Cửa mở thấy Dạ Dao Quang đi ra, hần cầm bút lên đứng dưới mái hiên: “Tần Tam, Vệ Truất mang thức ăn nóng trong bếp ra”.

“Sao chỉ có mình cậu ở đây vậy? Trạm ca và Sĩ Duệ đâu rồi?” Dạ Dao Quang nhìn quanh phòng không có ai.

“Hai người bọn họ nói là có chuyện đi tìm tiểu Lục rồi”. Tần Đôn nói.

“Dạ cô nương, cô mau đi ăn đi, ta còn phải vẽ nốt bức tranh này, ngày mai phải nộp cho phu tử rồi, lát nữa nói chuyện với cô tiếp”.

“Đi đi, đi đi, ta cũng đang đói rồi đây!”

Dạ Dao Quang phát tay rồi đi xuống nhà bếp rửa mặt. Đợi cô rửa mặt xong xuôi, Tần Tam và Vệ Truất đã chuẩn bị xong cơm nước, thức ăn để lại cho cô cũng không ít nhưng Dạ Dao Quang vẫn ăn hết sạch.

Sau khi đợi cô ăn xong, bức tranh của Tần Đôn cũng vẽ xong, Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ cũng bước vào sân. Sau khi nhìn thấy Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm liền đi lên phía trước hỏi: “Ăn no chưa?”

Dạ Dao Quang quay mặt sang một bên, không thèm để ý tới Ôn Đình Trạm.

Tiêu Sĩ Duệ thấy vậy, nháy mắt với Ôn Đình Trạm: Huynh đã làm gì đắc tội với nàng ấy sao?

“Thời gian không còn sớm nữa, không phải lúc này để cứ ngáp mãi sao, mau đi nghỉ sớm đi”. Ôn Đình Trạm lập tức kiểm soát đuổi Tiêu Sĩ Duệ và Tân Đôn đi.

Chuyện gia đình nhà người ta, mặc dù bọn họ rất muốn biết nhưng cũng không tiện nói nhiều. Người ta biết rõ nên không cho bọn họ có cơ hội xem kịch, vì thế mà hai người đành ngoan ngoãn đi rửa mặt.

“Vừa ăn cơm xong, ta đưa nàng đi dạo một lát cho tiêu cơm nhé!” Ôn Đình Trạm đưa tay ra nắm tay bàn tay bé nhỏ của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang lập tức rút tay về, nói: “Không thích, tự muội cũng có thể đi được!”

Nói xong cô liền đứng lên đi ra ngoài, cũng không đi tản bộ trong sân. Ôn Đình Trạm cũng không giận, cũng không cảm thấy mất mặt, quét mắt nhìn hai người Tiêu Sĩ Duệ đang ngoái cổ ra xem, mới bước chân nho nhả theo ra cùng. Không bước lên trên, cũng không nói chuyện, cứ chậm chậm đi theo và giữ một khoảng cách nhất định.

Dạ Dao Quang càng thấy tức hơn, đây là ý gì, chẳng nhẽ không thể nói xin lỗi cô một câu sao. Cô không thể chịu được nữa liền dừng bước quay người lại hỏi: “Chàng không định nói xin lỗi muội sao?”

“Xin lỗi? Vì sao?”

“Chàng!” Dạ Dao Quang giận dữ, bước lên mấy bước.

“Chàng hôn trộm muội!”

“Thứ nhất ta không hôn trộm, thứ hai chẳng nhẽ ta không thể hôn sao?” Ôn Đình Trạm hỏi lại.

Dạ Dao Quang lập tức nghẹn lời, giận giữ hét lên: “Chàng hôn thì hôn đi, đã hôn rồi mà còn không hôn hẳn hoi!”

Hét xong Dạ Dao Quang liền cảm thấy khó xử. Quả nhiên cô còn chưa kịp phản ứng, Ôn Đình đã ôm chặt eo cô, hai mắt đen nhánh mang theo chút nóng bỏng nhìn chăm chăm cô: “Cho nên Dao Dao tức giận là bởi vì ta hôn không tốt? Vậy ta bồi thường lại cho nàng nhé!”

Nói xong cậu liền hôn lên môi cô.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Diển Cố Long Dương, Tay Ngắn

Đó là một nụ hôn đơn thuần nhưng lại dài. Đôi môi cậu vừa mềm mại vừa ấm áp khẽ chạm vào môi cô, không gián tiếp, không cắn xé, không có cử chỉ tiến sâu hơn, chỉ nhẹ nhàng, ấm áp như vậy mà hôn lên môi cô. Nhưng như vậy cũng làm cho trái tim của Dạ Dao Quang đập loạn xạ.

Một đêm ngủ cứ mơ mơ màng màng, ngày hôm sau làm việc gì cũng không yên. Lúc đi học thì cô lúc nào cũng chỉ quay ra nhìn Ôn Đình Trạm ở bên cạnh, bọn họ chỉ cách nhau khoảng một mét mà thôi. Khuôn mặt tinh tế càng ngày càng khó có thể miêu tả, cho dù đã được vẽ phác ra các đường nét trơn tru nhưng cũng không có một chút khuyết điểm nào. Tia sáng chiếu lên mặt cậu, ánh sáng rực rỡ chói lọi như viên ngọc trai được lộ sáng.

Dạ Dao Quang nhìn đến thất thần, thế nên trong giờ Sử học phu tử gọi Dạ Dao Quang một tiếng, cô cũng không biết. Mãi đến khi Ôn Đình Trạm nhìn vào mắt cô, cô mới hoảng loạn trốn tránh.

Cảnh này rơi vào tầm mắt của phu tử, râu mép hoa râu suýt nữa bay hết cả lên: “Dạ đồng sinh!”

Lúc này Dạ Dao Quang mới nghe thấy, liền vội vàng đứng lên hành lễ: “Phu tử”.

“Trò có biết tích của Long Dương có ở đâu không?” Phu tử bình thản hỏi.

Không nhìn về mặt đang cười của những người xung quanh, Dạ Dao Quang đứng thẳng lên trả lời: “Dạ thưa phu tử, đó là từ Chiến Quốc Sách

ạ!”

“Điển cố đó ra sao?” Phu tử lại hỏi.

Mặc dù cô biết điển cố này có trong Chiến Quốc Sách nhưng nó viết về cái gì thì cô thực sự không biết, vì vậy cô hạ tay xuống rồi nhờ Ôn Đình Trạm giúp. Ôn Đình Trạm khẽ mấp má môi, phu tử nhìn thấy dáng tay của Dạ Dao Quang nên nhìn Ôn Đình Trạm chăm chăm nhưng chỉ thấy cậu khẽ mấp má môi chứ không động đậy gì hết, sự khó chịu trong lòng mới nguôi đi một chút.

Mà Dạ Dao Quang bên này cũng đã trả lời: “Thưa phu tử, trong Chiến Quốc Sách - Ngụy Sách có nói rằng: Người đẹp trong thiên hạ có rất nhiều, được đại vương tin yêu, sắc đẹp của bọn họ nhất định cũng là nhờ có y phục cả rồi mới chạy đến chỗ đại vương. Đến lúc đó, thần không thể sánh với những người đẹp kia, sẽ là con cá đầu tiên bị mắc câu, rồi cũng sẽ được thả ra. Thần sao có thể không khóc đây!”

Phu tử dường như rất hài lòng, ánh mắt đảo qua rồi ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn Ôn Đình Trạm rồi lại nhìn Dạ Dao Quang, lại hỏi tiếp: “Tích của Tay ngắn có ở đâu? Điển cố đấy như thế nào?”

Dạ Dao Quang chỉ biết tích Tay ngắn này là câu chuyện về một vị hoàng đế với một vị đại thần tên là Đồng Hiền, cụ thể nó có từ lúc nào, điển cố đấy viết về cái gì thì cô lại hoàn toàn không biết.

Dường như sớm đã biết là cô không biết nên Ôn Đình Trạm đã truyền lời qua cho Dạ Khai Dương để nó nói lại cho cô. Dạ Dao Quang nghe xong không trả lời ngay mà làm bộ trầm ngâm một lúc sau mới nói tiếp: “Thưa phu tử, điển cố có trong Hán Thư - Ninh Hạng truyện chương thứ sáu mươi ba có viết rằng: Có lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Đợi đến Đồng Hiền

tình lại, nhìn thấy đoạn cánh tay áo của Ai Đế vẫn còn ở đó, cảm thấy tấm lòng sâu sắc của Ai Đế nên từ đó càng ngày càng trở nên dịu dàng đáng yêu, không rời xa Ai Đế nữa”.

“Ừm, Dạ đồng sinh thông thuộc sách sử, hơn nữa còn lấy sử làm gương”. Phu tử hài lòng gật đầu. Ôn Đình Trạm là người mà cả học viện coi trọng nhất, mà Dạ Thiên Khu này cũng không kém. Tuổi của hai người cũng còn nhỏ, phu tử cũng không muốn nghĩ quá nhiều nên chỉ coi hai người như là đôi bạn cùng tiến mà thôi. Hơn nữa tuổi còn nhỏ nên nhất thời dễ bị mê hoặc nên sau đó phu tử chỉ cốc đầu một cái rồi cũng bỏ qua cho Dạ Dao Quang.

Sau khi học xong giờ Sử, Dạ Dao Quang hung hăng trợn mắt nhìn Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm vẻ mặt vô tội nhìn cô cười hớn hở, Dạ Dao Quang mặt vẫn hăm hăm, nói nhỏ một câu: “Yêu nghiệt”.

Đến trưa Dạ Dao Quang cũng không thèm nhìn Ôn Đình Trạm. Đến khi học xong, Dạ Dao Quang cũng đi trước một bước, không muốn nhìn cậu, tránh để cậu lộ dáng vẻ đặc ý của mình với cô. Dù là ăn trưa Dạ Dao Quang cũng ăn một mình trong nhà ăn của học viện, căn dặn đám người Vệ Truất và Tân Tam tiến bọn họ đi.

Buổi chiều cô cũng tính thời gian trước, chờ đám người Ôn Đình Trạm đều đi học hết, cô mới trở về học xá. Lúc đi ngang qua học xá cô thấy rất nhiều học viên đều chạy về viện, mà viện này lại là viện của Lục Vĩnh Diêm và Văn Du.

Dạ Dao Quang liền kéo một người lại hỏi: “Vị đồng sinh này cho ta hỏi, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cậu không biết sao? Phòng Giáp của Tân viện có người bị mất đồ, còn bị bắt tại chỗ nữa”. Người kia vội vàng nói.

“Có người nói đã đến tai của sơn trưởng nên chúng ta đến đó xem nào nhiệt!”

Tuy học viện không có nhiều hoạt động, những chuyện bình thường sẽ khó tránh khỏi khiến người khác cảm thấy tẻ nhạt, hiếm lắm mới có chuyện hay để xem nên đương nhiên bọn họ muốn đi xem rồi. Người bị Dạ Dao Quang tóm lại hỏi kia cũng bị người khác gọi đi, dù gì cô cũng đang nhàn rồi, chi bằng cũng đến xem thử.

Người vây quanh Tân viện đông nghịt, Dạ Dao Quang không có ý định chen vào trong xem nhưng lại thấy Văn Du đứng lúc từ bên ngoài chạy về, nhìn thấy Dạ Dao Quang liền hỏi: “Tiểu Khu, cậu cũng tới đây à?”

Dạ Dao Quang gật đầu, hắn liền tóm lấy Dạ Dao Quang chen vào bên trong: “Tránh ra tránh ra!”

Có Văn Du là chủ của nơi này lôi vào, rất nhanh Dạ Dao Quang đã vào đến phòng. Sau khi vào mới nhìn thấy Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ còn có Lục Vĩnh Diễm đã ở đó, Tiêu Sĩ Duệ và Lục Vĩnh Diễm cùng học với nhau nên việc hắn bị Lục Vĩnh Diễm gọi đến đây là chuyện rất bình thường, nhưng còn Ôn Đình Trạm, tại sao cậu cũng ở đây.

Không cần cô hỏi, ánh mắt Ôn Đình Trạm nặng nề nhìn chăm chăm cô... nhìn chăm chăm tay cô bị Văn Du nắm chặt, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Tiêu Sĩ Duệ cũng nhìn thấy liền vội vàng tiến lên kéo Dạ Dao Quang qua: “Tiểu Khu cũng tới rồi, chúng ta đứng bên này”.

Sắc mặt Ôn Đình Trạm không tốt, không nói lời nào.

Dạ Dao Quang cũng không để ý tới cậu.

“Sơn trưởng, đây là ngọc bội gia truyền của trò. Diệp Phụ Duyên không chỉ trộm đồ mà còn hủy hoại bảo vật gia truyền của trò, loại người

như vậy học viện phải trừng trị nghiêm khắc”. Trước mặt Hòa sơn trưởng, một nam nhân hai mắt đỏ ửng, ánh mắt nhìn tên nam nhân hung thủ với dáng người nhỏ bé yên lặng không nói câu nào.

“Diệp Phụ Duyên, trò có muốn nói gì không?” Ánh mắt Hòa sơn trưởng nhìn Diệp Phụ Duyên nói.

“Sơn trưởng, ngọc bội của Đồng đồng sinh không phải do trò làm hỏng, trò cũng không lấy trộm đồ của cậu ấy”. Tiếng của Diệp Phụ Duyên rất nhẹ nhàng, giọng điệu không chút hoang mang, cũng không tức giận giống như đang tường thuật lại một chuyện mà mình không liên quan đến.

“Cậu nói cậu không lấy, vậy ngọc bội của ta được tìm thấy trên người của cậu, cậu vẫn còn dám cãi là không trộm sao? Ngọc bội bị vỡ thành như thế này là chính mắt ta và Liễu Tập nhìn thấy”. Chủ nhân miếng ngọc bội họ Đồng, gọi là Đồng Viên, bên cạnh hẳn còn có nhân chứng là bạn tốt của hẳn họ Hoắc tên Liễu Tập. Đồng Viên kéo Hoắc Liễu Tập tới làm chứng.

Hoắc Liễu Tập lập tức hành lễ với Hòa sơn trưởng: “Thưa sơn trưởng, hôm qua trò vô tình nhìn thấy ngọc bội của Đồng đồng sinh nên có cùng với mấy người bạn cùng yêu thích ngọc khí nói chuyện vài câu. Bọn họ đều rất tò mò, Đồng đồng sinh đồng ý cho trò mượn xem, định hết tiết sẽ đến lấy nhưng tìm mãi mà không thấy. Đúng lúc đó Diệp đồng sinh trở về, lúc Diệp đồng sinh lấy y phục, miếng ngọc không biết từ đâu rơi ra ngoài”.

“Nếu như Diệp Phụ Duyên ăn trộm miếng ngọc bội mà lại giấu trong y phục của mình, chẳng nhẽ cậu ấy lại quên được sao? Lại còn rơi ra ở trước mặt mọi người nữa chứ, chứng tỏ cậu ấy vốn không biết bên trong có ngọc bội”. Văn Du nhíu mày thay Diệp Phụ Duyên giải thích. Rõ ràng hai người bạn ở cùng trong viện, hẳn xem trọng Diệp Phụ Duyên hơn rồi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Chạm Ngực

Nghe Văn Du nói, mọi người cũng cảm thấy chuyện đã xảy ra như thế, vậy mà Hoắc Liễu Tập ung dung nói:

“Thưa sơn trưởng, vốn dĩ trò và Đồng đồng sinh cũng không hoài nghi Diệp đồng sinh, là vì khi trò bước vào cửa quần áo vô ý bị rách, đi ra ngoài quả thực rất thiếu lễ độ. Vóc dáng trò và Đồng đồng sinh quá khác biệt, Đồng đồng sinh vội vã đi tìm ngọc bội, vì thế học trò gặp Diệp đồng sinh quay về mới mượn Diệp đồng sinh áo khoác. Nhưng Diệp đồng sinh một mực không cho, trò và Đồng đồng sinh mới sinh nghi, vậy nên mới đến tú của Diệp đồng sinh lấy y phục ra, trong lúc lôi kéo thì ngọc bội rơi xuống đất.”

Mọi người vừa nghe xong, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phụ Duyên không có thiện cảm. Nếu như trong lòng không có quỷ, sao lại không đồng ý cho mượn y phục? Suy cho cùng y phục của Hoắc Liễu Tập quả thực bị rách, ngay cả áo trong cũng bị rách, chỉ mượn áo khoác ngoài che đi một phần, đổi lại là bất kỳ ai cũng không nên từ chối mới đúng.

“Diệp Phụ Duyên, tất cả lời nói của Hoắc đồng sinh là sự thật?” Vốn dĩ Hòa sơn trưởng không có bất kỳ hứng thú nào nhưng giọng nói cũng trở nên sắc bén.

“Vâng, là thật.” Diệp Phụ Duyên gật đầu:

“Nhưng trò tuyệt đối không ăn cắp.”

“Cậu không ăn cắp thì cậu nói lý do tại sao không đồng ý cho Liễu Tập mượn y phục, ngọc bội của ta sao lại ở trong y phục của cậu.” Đồng Viên lớn tiếng chất vấn.

“Mặc dù cậu không ở chung với chúng ta, nhưng ta biết nhà cậu nghèo, cha mất sớm, trong nhà có mẹ già sống lay lắt. Cậu còn có hai em trai em gái, mà học xá ở đây một năm tiền phí là ba lượng bạc. Cậu thà để mẹ già ngày đêm đi kiếm sống, để em trai em gái nhịn ăn nhịn mặc cũng muốn ở đây, không muốn ở học xá hạ đẳng, đủ để thấy cậu phẩm hạnh không đoan trang! Cậu thấy tiền sinh lòng tham cũng là chuyện thường!”

Diệp Phụ Duyên vẫn bình thản, nghe lời nói của Đồng Viên không khỏi ngước mắt lên, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn hằm.

Đồng Viên bị dọa sợ lùi về sau một bước, vội vàng nói với Hòa sơn trưởng: “Sơn trưởng người xem, hằm lại nhìn trò bằng ánh mắt đe dọa, đây là có tật giat mình!”

“Diệp Phụ Duyên, trò có nhận tội không?” Ánh mắt Hòa sơn trưởng trầm lạnh.

“Trò chưa từng làm, sẽ không nhận tội.” Diệp Phụ Duyên từ đầu đến cuối không nói hơn một câu.

“Trò đã không nhận tội, vậy chỉ có thể báo quan phủ.” Hòa sơn trưởng đưa mắt ra hiệu với hai hộ vệ.

“Tạm giam Diệp Phụ Duyên, mọi chuyện giao cho quan phủ định đoạt.”

Rất nhanh các học viên đang âm ỉ thảo luận đều bị Hòa sơn trưởng cho sơ tán, mọi người đều quay về. Đa số đều khiển trách Diệp Phụ Duyên, rất ít người tin tưởng Diệp Phụ Duyên. Bất luận thế nào Diệp Phụ Duyên đều bị người của Hòa sơn trưởng dẫn đi, đến cả Đồng Viên cũng đi theo để ghi

lại sự việc, ấn dấu vân tay để giao cho quan phủ. Cả học viện chỉ còn lại Văn Du và Lục Vĩnh Diễm, cùng với Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ.

Thấy Ôn Đình Trạm khẽ nhú mày, Tiêu Sĩ Duệ không nhịn được hỏi: “Sao vậy?”

Ôn Đình Trạm lắc đầu: “Không có gì!”

“Sao chàng lại ở đây?” Dạ Dao Quang thấy Ôn Đình Trạm lúc này tựa như đang dao động, Ôn Đình Trạm rất ít khi xuất hiện tình trạng này nên Dạ Dao Quang cũng không để ý sự khó chịu trong lòng, tiến lên hỏi.

“Ta và Diệp Phụ Duyên đang định lên lớp học, hẩn quên cầm theo bài tập tiên sinh đã giao nên ta theo hẩn đi lấy.” Ôn Đình Trạm nhẹ giọng giải thích.

“Vậy nói cách khác hai người Hoắc Liễu Tập nói đều là thật?” Lục Vĩnh Diễm lập tức bước lên hỏi. Hẩn và Tiêu Sĩ Duệ đã đi rồi, nghe thấy phong thanh nên quay lại, từ đầu đến cuối hẩn cũng không tin Diệp Phụ Duyên là người như vậy.

Ôn Đình Trạm gật đầu: “Chuyện sau khi vào phòng quả thực không sai.”

“Diệp Phụ Duyên sao lại là người như vậy.” Lục Vĩnh Diễm có chút phẫn nộ.

“Ta và Văn tử mỗi ngày đều thấy hẩn vì để không gây ảnh hưởng đến Đồng Viên đều đốt đèn ngoài sân cần cù đọc sách, mấy lần còn vì gió to mà để hẩn vào thư phòng của ta. Ta và Đồng Viên trước giờ không hợp nhau, mỗi lần hẩn từ thư phòng ta rời đi, đồ vật trong thư phòng đều không động đến. Hôm trước cây quạt của Văn Du rơi ngoài sân, cây quạt kia tuy không có đáng giá như ngọc bội của Đồng Viên nhưng ít cũng phải mấy trăm

lượng bạc, nếu như hần là người tham tiền đã cầm đi rồi, chúng ta ai không biết.”

“Ta cũng không tin Diệp Phụ Duyên là người như vậy.” Văn Du bình tĩnh nói.

“Phải hay không liên quan gì đến cậu? Bây giờ nhân chứng vật chứng đều bị sơn trường đưa đi, chúng ta muốn điều tra cũng không biết bắt đầu từ đâu, trước tiên xem những lời nói khác đã.”

Ôn Đình Trạm nhàn nhạt nói, nắm lấy tay Dạ Dao Quang: “Chúng tôi về trước.”

“Chàng không lên lớp sao?” Dạ Dao Quang bị kéo ra ngoài.

“Một ngày không đi cũng không sao.” Lớp học bổ trợ này yêu cầu cũng không nghiêm khắc.

“Ai da, hai người chờ ta một chút.” Tiêu Sĩ Duệ vội vàng gọi đuổi theo.

Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang quay trở về viện, tiến về phòng của bọn họ, nhốt Tiêu Sĩ Duệ chuẩn bị theo vào bên ngoài. Mặc dù Ôn Đình Trạm không biểu hiện sự tức giận ra ngoài nhưng Dạ Dao Quang lại cảm thấy rõ ràng cậu không thoải mái, thoát khỏi sự trói buộc của cậu: “Thần kinh chàng có vấn đề à, muội không tức giận, chàng tức giận cái gì!”

Ôn Đình Trạm mím môi, cứ như vậy nhìn cô chăm chăm không nói một lời.

Dạ Dao Quang bị nhìn có chút sợ hãi: “Sao vậy? Muội nói sai sao? Không hiểu chàng ra sao cả.”

Ôn Đình Trạm bỗng nhiên động dậy, từng bước đến gần. Dạ Dao Quang không khỏi lui lại, đến khi thân thể lui đến cửa mới nhìn Ôn Đình Trạm trước mặt. Ôn Đình Trạm đưa tay mạnh mẽ nắm lấy cánh tay cô, nói: “Sau này ai tùy tiện đụng vào nàng, ta nhất định sẽ phế tay hắn.”

Cô tròn to hai mắt, giờ mới hiểu được Ôn Đình Trạm giận cái gì: “Ha ha, muội nói này Trạm ca, chàng thực sự càng ngày càng bá đạo, dường như người đụng vào muội nhiều nhất là chàng mà, chàng tự phế mình trước đi. Hơn nữa hiện giờ muội là nam nhân, nếu như muội không để người khác kéo lui, không chừng người ta sẽ nghi ngờ muội.”

“Ta có thể đụng, bọn họ không được đụng vào.” Ánh mắt Ôn Đình Trạm cố chấp nhìn Dạ Dao Quang.

Trùng mắt to nhỏ với cậu một lúc lâu, Dạ Dao Quang liền đầu hàng: “Được rồi, được rồi. Chàng nói thế nào chính là thế ấy.”

Thấy Dạ Dao Quang thỏa hiệp, sắc mặt Ôn Đình Trạm lập tức nhu hòa, cúi đầu nhìn Dạ Dao Quang: “Vậy nàng hôn ta một cái đi.”

Dạ Dao Quang lập tức đẩy Ôn Đình Trạm ra: “Nhìn lại chàng đi!”

Ôn Đình Trạm mới lộ ra hàm răng trắng tinh, buồn bực cười ra tiếng.

“Được lắm, chàng dám trêu chọc muội, lá gan chàng thực sự ngày càng lớn rồi!” Ánh mắt Dạ Dao Quang lập tức lộ ra tia nguy hiểm, sau đó chìa tay bóp cổ Ôn Đình Trạm. Vốn dĩ Ôn Đình Trạm cao hơn cô một đoạn, hơn nữa theo bản năng cơ thể Ôn Đình Trạm ngả về phía sau, cho dù Dạ Dao Quang có kiễng chân cũng không bóp cổ được, ngược lại một tay nắm lấy ngực của Ôn Đình Trạm.

Con trai tất nhiên ngực không dậy thì, nhưng Dạ Dao Quang lại nắm lấy thứ nhỏ nhỏ mềm mềm. Lúc này thân thể hai người đều cứng ngắc, lập tức tay giống như chạm phải điện vội rút về.

Mặt hai người đều đỏ như tôm luộc, không khí bỗng tràn đầy sự lúng túng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Ân Mạng

“Gì vậy, sao đột nhiên lại nóng thế nhỉ.” Dạ Dao Quang lấy tay quạt gió.

“Ừm, hơi nóng.”

“Mở cửa ra sẽ hạ nhiệt.” Dạ Dao Quang nhanh chóng xoay người ra mở cửa, chỉ thấy hai người Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn đang ghé tai sát vào cửa nghe trộm, lập tức sầm mặt:

“Hai người nhàn nhã quá nhỉ.”

“Chúng tôi có việc muốn tìm Doãn Hòa bàn bạc.” Tiêu Sĩ Duệ nhanh trí.

Thứ nhất là bởi vì không phòng bị, thứ hai là ồn ào với Ôn Đình Trạm lại không nghĩ đến hai tên nhóc này nghe được hết mọi chuyện. Nếu không phải vừa hay làm dịu đi sự xấu hổ giữa cô và Ôn Đình Trạm, nhất định cô sẽ xử lý bọn họ.

Vì thế ánh mắt cô quét hai người họ xong liền tránh đường: “Vào đi.”

Thả hai người đi vào, Dạ Dao Quang cũng không muốn đứng ở đây, mượn cớ đi xuống phòng bếp đun nước, sau đó rót ba chén trà mang vào liền nghe được giọng nói của Ôn Đình Trạm:

“Chuyện này ta tự có chủ trương, nếu như cần người sẽ tìm đệ giúp.”

“Được rồi.” Tiêu Sĩ Duệ gật đầu, thấy Dạ Dao Quang trở về bèn bưng trà đứng lên:

“Chuyện chúng tôi nói xong rồi, không quấy rầy hai người nữa.”

Nói rồi hần kéo Tần Đôn đang ăn bánh ngọt đứng dậy rời khỏi căn phòng của hai người họ.

Dạ Dao Quang ngồi xuống cạnh Ôn Đình Trạm: “Chàng định khi nào động thủ với Ninh An Vương?”

“Ninh An Vương rời đi vào ngày đó.”

“Ờ.” Dạ Dao Quang lên tiếng, sau đó mệt mỏi chống lưng:

“Buổi trưa muội không nghỉ trưa, muội đi ngủ đây.”

Ôn Đình Trạm cũng không nói gì thêm, Dạ Dao Quang liền đi ngủ, ước chừng đến cuối giờ Dậu trời đã tối mới tỉnh. Lúc này có lẽ cũng là do thời gian vẫn chưa muộn, ba người đều chưa ăn gì nên đợi ăn cùng với Dạ Dao Quang luôn. Dùng xong bữa tối, mấy người lại nói cười một lúc mới ai nấy đi tắm gội. Dạ Dao Quang ngủ đủ rồi nhưng cũng không muốn trời tối đi lang thang bên ngoài, cũng đi tắm gội rồi sau đó vào phòng vui đùa với con trai.

“Con trai, bộ quần áo này con mặc lâu quá rồi, đều tại mẹ không tốt, quên làm cho con bộ quần áo rồi. Ngày mai mẹ ra ngoài mua ít vải may cho con một bộ.” Vui đùa một lúc, Dạ Dao Quang mới phát hiện bộ quần áo Dạ Khai Dương mặc là bộ mà cậu bé mặc trước khi chết.

“May một bộ quần áo giống cha và mẹ sao?” Dạ Khai Dương có chút hưng phấn hỏi.

Thường phục của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm là do Dạ Dao Quang làm theo kiểu huynh đệ, ngoài các chi tiết nhỏ và dài ngắn không giống nhau, những chỗ khác đều y hệt nhau.

Nghe thấy lời của Dạ Khai Dương, ánh mắt Dạ Dao Quang sáng ngời: “Được rồi, một nhà ba người chúng ta đều mặc giống nhau.”

Vốn dĩ đang đọc sách, nghe thấy lời của Dạ Khai Dương khiến Ôn Đình Trạm có chút không vui, lại nghe thấy câu một nhà ba người của Dạ Dao Quang, trong lòng giống như được thổi một luồng hơi ấm, ấm áp mà thỏa mãn.

Sau đó Dạ Dao Quang lại đốt cho Dạ Khai Dương không ít thứ rồi để Ôn Đình Trạm dạy chút học vấn cho Dạ Khai Dương. Thấy thời gian không còn sớm nữa, Dạ Dao Quang không muốn làm lỡ Ôn Đình Trạm nghỉ ngơi, bản thân cũng nghỉ ngơi theo nhưng bọn họ ngủ đến nửa đêm lại nghe thấy tiếng kêu chói tai:

“Cứu mạng.”

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm lập tức ngồi dậy trên giường. Dạ Minh châu rọi sáng, hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt, mỗi người đi mặc quần áo, tùy tiện sửa lại đầu tóc. Dạ Dao Quang thu Dạ Khai Dương vào trong Thiên Luân, sau đó liền mở cửa phòng, đúng lúc Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ cũng mở cửa.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Về mặt Tần Đôn mờ mịt.

Ôn Đình Trạm không nói gì mà đi xem thử, nhìn thấy có học trò cầm theo đèn lồng chạy theo một hướng rồi xoay người nói với mấy người họ: “Chúng ta đi xem xem.”

Sau đó căn dặn Vệ Truất cũng đã tỉnh dậy đang đứng ở cửa: “Đề ý trong viện.”

Lúc này đang hỗn loạn, có thể xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nói xong, Ôn Đình Trạm mang theo bốn người Dạ Dao Quang đi theo, lại không ngờ Lục Vĩnh Diễm đã ở trong sân. Mặc dù người vây xung quanh rất nhiều nhưng Dạ Dao Quang khúu giác nhạy cảm đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, Ôn Đình Trạm cũng ngửi thấy mùi như vậy.

Ánh mắt hai người có chút nặng nề, Tiêu Sĩ Duệ thấy được ánh mắt của hai người họ liền hỏi: “Sao vậy?”

“Có phải có người bị giết.” Dạ Dao Quang dùng từ suy đoán nhưng giọng nói lại là khẳng định.

Nếu không phải người đã chết rồi, lúc này nhất định đã gọi cho đại phu thường trú ở học viện.

“Tất cả mọi người tản đi, mỗi người trở về học xá của mình, không được tùy tiện ra ngoài, Cao hộ vệ phái người đến canh chừng tất cả học viên.” Lúc này Hòa sơn trưởng tóc tai bù xù, khoác một cái áo, dẫn theo mấy vị phu tử đến xử lý qua loa, nhìn thấy người đứng ở cửa không khỏi trầm giọng ra lệnh.

Một nhóm khoảng ba mươi người đàn ông vạm vỡ, ăn mặc mạnh mẽ, cao lớn, vóc người rắn chắc chấp tay với Hòa sơn trưởng, sau đó ngoắc tay ra phía sau liền có ba mươi bốn mươi hộ vệ chạy lên trước dẫn tất cả mọi người về học xá.

Ôn Đình Trạm thấy vậy cũng định trở về, cậu mới vừa xoay người, nào ngờ Hòa sơn trưởng nói: “Doãn Hòa theo lão phu đi vào.”

Các học viên bị đuổi đi đều không khỏi lộ ra thần sắc ngưỡng mộ nhưng cũng không nói gì. Dạ Dao Quang không biết khi cô đi Lạc Dương loại bỏ vu thuật trên người Tiêu Sĩ Duệ, trong học viện tổ chức cuộc thi hùng biện. Trong cuộc thi này, học trò mới Ôn Đình Trạm xưng hùng xưng

bá, không những chiến thắng tất cả học sinh cũ, ngay cả Liên tiên sinh cũng bị cậu khiến cho á khẩu không nói được gì, trở nên nổi tiếng. Hiện tại toàn bộ học viện Bạch Lộc không ai không biết đến Ôn Đình Trạm hay còn gọi là Doãn Hòa.

“Ta vào xem sao, đệ cùng nhóm Tiêu Sĩ Duệ về trước đi.” Ôn Đình Trạm chìa tay vỗ vào tay Dạ Dao Quang. Hành động này lại bị phu tử Sử học nhìn thấy, lập tức trợn tròn mắt.

Nếu không phải thời điểm không đúng, phu tử Sử học chỉ sợ phải lên tiếng trách mắng, trong lòng nghĩ xem ra cảnh cáo trước đây không đủ, trăm năm khó gặp một kỳ tài, không thể bị mang tiếng sai lệch.

Dạ Dao Quang cũng không chú ý đến ánh mắt của phu tử bọn họ, gật đầu rồi đi cùng với nhóm Tiêu Sĩ Duệ. Bọn họ quay về đến viện cũng không có tâm trạng đi ngủ, tất cả đều đợi Ôn Đình Trạm quay về hỏi xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Đợi đến khi trời hừng đông, đợi đến lúc nhận được tin hôm nay được nghỉ học, đồng thời các học viên không được rời khỏi học xá, ba bữa cơm đều do hộ vệ của học viện đem tới.

Mãi đến khi ăn cơm trưa ngày hôm đó, hộ vệ mới rút lui. Bọn họ lập tức đi đến viện của Lục Vĩnh Diễm, trong viện lại không có một ai. Nhưng thân phận Tiêu Sĩ Duệ đặc biệt, nhanh chóng nghe được đầu đuôi câu chuyện, sắc mặt trầm trọng nói với Dạ Dao Quang: “Đêm qua, Đồng Viên bị giết, là Diệp Phụ Duyên làm. Chính mắt Văn Du và Lục Vĩnh Diễm nhìn thấy.”

“Sao lại thế? Diệp Phụ Duyên không phải bị hộ vệ canh chừng rồi sao?” Tần Đôn kinh hãi hỏi.

“Diệp Phụ Duyên học Y học, lúc hắn đi học, trong sổ dược liệu tiên sinh giao cho bọn họ phân biệt đã bị trộm đi không ít, thuốc này đốt lên có

thể khiến người ta hôn mê. Trên người Diệp Phụ Duyên có hộp quẹt, lúc giam giữ không soát người hăn, hăn ta đánh thuốc mê hộ vệ.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Quỷ Không Biết Nói Dối

“Động cơ giết người của Diệp Phụ Duyên là gì?” Dạ Dao Quang cảm thấy không hợp lẽ thường, cho dù Diệp Phụ Duyên bị vu oan ăn trộm cũng không đến mức giết người. Đây không phải là rất ngu xuẩn hay sao, ăn trộm nặng nhất là bị trục xuất khỏi học viện, giết người sẽ phải đền mạng.

“Diệp Phụ Duyên cũng không giống người dễ kích động.”

“Tin tức ta có được là từ mấy câu nói của Đồng Viên.” Ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ trầm xuống.

“Thì ra Diệp Phụ Duyên và Đồng Viên không phải đến học viện mới quen biết nhau, bọn họ là đồng hương người Tô Châu, hơn nữa hai nhà đều bán tơ lụa kiếm sống. Chỉ có điều cha Diệp Phụ Duyên mang theo một khoản tiền căng buồm ra khơi, thuyền lật không những thu hồi được vốn ban đầu mà còn mắc nợ, là mẹ hắn bán hết đồ trong nhà để lấy tiền có thể trả nợ. Từ đó gia cảnh Diệp gia sa sút, chị gái của Diệp Phụ Duyên và anh của Đồng Viên có hôn ước với nhau, anh Đồng Viên không nghe theo gia đình từ hôn, Đồng gia liền bắt ép Diệp gia. Cuối cùng chị Diệp Phụ Duyên không thể chịu được sự nhục nhã đã tự sát, anh trai Đồng Viên sau khi biết tin cũng tự tử trong nhà.

“Không ngờ bọn họ lại có vướng mắc lớn như vậy, chỉ sợ Diệp gia và Đồng gia đều hận đối phương, một bên con gái chết, một bên là con trai chết.” Tần Đôn nghe xong không khỏi cảm thán.

“Quan phủ đã thông báo cho người nhà Diệp gia và Đồng gia rồi. Đồng gia chỉ có hai đứa con trai này, lại đều chết trong tay của Diệp gia, chỉ sợ không thể nhân nhượng.” Tiêu Sĩ Duệ không khỏi lắc đầu.

“Đúng là Lục Vĩnh Diêm và Văn Du chính mắt nhìn thấy Diệp Phụ Duyên giết người?” Dạ Dao Quang cảm thấy cho dù có vướng mắc lớn như vậy, đã nhẫn nại ngày đêm rồi, không cần phải đột nhiên động thủ vào lúc này chứ.

“Ừm.” Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

Được rồi, có lẽ do cô quá phiến diện, nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Đợi đến khi trời, Ôn Đình Trạm mới vội vã trở về, Dạ Dao Quang thấy mặt cậu lộ ra sự mệt mỏi: “Trạm ca, chàng ăn cơm chưa, muội có để lại cho chàng...”

“Dao Dao, nàng đi theo ta.” Không đợi Dạ Dao Quang nói xong, Ôn Đình Trạm liền kéo theo cô cùng cậu vào viện của Lục Vĩnh Diêm. Nơi này là hiện trường giết người, bây giờ đã bị quan phủ phong tỏa, cũng có người quan phủ đứng gác. Họ nhìn thấy Ôn Đình Trạm lại không ngăn cản, để cho cậu tiến vào.

“Chàng dẫn muội đến đây là muốn gặp Đồng Viên?” Dạ Dao Quang lập tức hiểu được ý nghĩ của Ôn Đình Trạm.

“Ừm, Dao Dao, bây giờ sợ rằng chỉ có Đồng Viên mới có thể chứng minh sự trong sạch của Diệp Phụ Duyên.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Chàng tin Diệp Phụ Duyên không phải hung thủ giết người?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Không phải nói là người khác lấy được tang vật, hơn nữa nhân chứng là hai người tiểu Lục bọn họ.”

“Không sai, nhưng trong các thắc mắc đang tồn tại này, ta muốn biết suy đoán của ta có sai lầm hay không.” Ôn Đình Trạm nói:

“Hiện giờ không có thời gian nói rõ với nàng, để ta gặp Đồng Viên một lần đi.”

“Gặp quỷ sao? Ta cũng muốn gặp một lần.” Dạ Dao Quang còn chưa bắt đầu thi pháp, Tiêu Sĩ Duệ cũng đã chạy tới, đoán chừng không có ai dám ngăn cản.

“Hai người đứng bên cạnh đi.” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Tiêu Sĩ Duệ, Ôn Đình Trạm cũng bắt Tiêu Sĩ Duệ đi.

Dạ Dao Quang hai tay vận khí, khí ngũ hành như lụa từ lòng bàn tay cô bay ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một đám bọt nước, toàn bộ bọt nước đều tụ lại, xung quanh liền có khí âm quỷ màu đen vây quanh giọt nước bắt đầu xoay tròn. Lần này Dạ Dao Quang không hút âm khí vào trong giọt nước mà dùng khí ngũ hành giúp hãm ngưng tụ trước.

Rất nhanh, một quỷ hồn không đầu, trên cổ có một vết sẹo lớn, máu tươi bắn tung tóe ngưng tụ trên chiếc giường của Đồng Viên, nói rõ việc Đồng Viên chết trên giường, hồn phách lập tức từ trên giường bay xuống dưới.

Tiêu Sĩ Duệ cũng đã từng nhìn thấy yêu quái, quỷ hồn này có chút dọa người nhưng Tiêu Sĩ Duệ cũng không quá sợ hãi mà tiến lên nhìn kỹ: “Đầu cậu ấy đâu?”

“Cậu đập phải ta...” Âm thanh âm u lạnh lẽo từ dưới chân truyền đến, thân thể Tiêu Sĩ Duệ lập tức căng cứng, máu chảy ngược. Hắn đỡ đầu cúi

đầu, quả nhiên là một cái đầu máu đang chảy đầm đìa, lập tức sợ đến mức trước mắt đều biến thành màu đen, suýt thì hôn mê bất tỉnh.

Là Ôn Đình Trạm tiến lên trước đỡ hãn mới tránh cho hãn ngã quỵ, Tiêu Sĩ Duệ nhắm mắt lại nhanh chóng chạy vọt ra phía sau Ôn Đình Trạm, không ngừng chà chân đường như muốn mài hết những thứ gì đó đi vì hãn vừa mới giẫm lên đầu của người ta.

“Có cần phải vậy không.” Ôn Đình Trạm không đồng tình với Tiêu Sĩ Duệ, cậu kéo hãn ra xa. Hãn không nên đến gần, lại giẫm trúng nơi mà đầu Đồng Viên rơi xuống.

Dạ Dao Quang thấy vậy không khỏi buồn cười, đoán rằng bóng ma tâm lý này cũng đủ khiến Tiêu Sĩ Duệ sau này không dám nói câu “Ta muốn gặp quý” nữa. Thực ra vừa rồi cô có thể nhắc nhở Tiêu Sĩ Duệ nhưng cô vẫn chưa lên tiếng, Tiêu Sĩ Duệ đã đi tới, nên để Tiêu Sĩ Duệ nhớ thật lâu.

Đầu ngón tay vạch một đường, khí ngũ hành nhật đầu của Đồng Viên đặt trên thân thể, Dạ Dao Quang mới hỏi: “Cậu có biết ai giết cậu không?”

“Là Diệp Phụ Duyên!” Bộ mặt của Đồng Viên trở nên cực kỳ dữ tợn.

Đáp án này khiến Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang ngẩn người, thế nào họ cũng không nghĩ đến là đáp án này. Đồng Viên đã là một con quỷ, hãn không cần phải nói dối bởi vì không có bất kỳ người chết nào không hận người đã giết mình. Hãn và Diệp Phụ Duyên không có thù hận gì lớn, cũng không có khả năng khiến hãn căm hận hơn cả người giết hãn, để hãn bao che hung thủ mà vu oan Diệp Phụ Duyên.

Cho nên, như vậy hung thủ giết người đúng là Diệp Phụ Duyên, không thể nghi ngờ nữa.

Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm xoay người rời đi, đầu ngón tay Dạ Dao Quang biến hóa lực. Hiện tại tu vi cô tăng mạnh, đã không cần đối phương tự nguyện như hồn phách của nha hoàn ở nhà trọ kia, hoàn toàn không để ý Đồng Viên đang giãy giụa, ngừng tụ hân trong giọt nước sau đó thi pháp niệm chú, mạnh mẽ siêu độ hân.

Sau khi giao Tiêu Sĩ Duệ sắc mặt trắng bệch cho Tần Đôn chăm sóc, Dạ Dao Quang quay về phòng riêng. Nhìn thấy Ôn Đình Trạm ánh mắt thất thần ngồi ở thư phòng, ánh đèn trên bàn sách xuyên qua chao đèn chiếu lên mặt cậu khiến thần sắc của cậu nửa ẩn hiện sự âm u bên trong, khiến người ta không nhìn rõ.

“Trạm ca, ma quỷ không biết nói dối.” Đặc biệt là liên quan đến người giết chết mình.

“Ta biết.” Ôn Đình Trạm gật đầu:

“Ta chỉ là nghĩ không thông.”

“Chàng nói nghe xem, chỗ nào chàng không hiểu rõ.” Dạ Dao Quang ngồi cạnh cậu, nhẹ giọng hỏi.

“Hôm trước trên lớp, tiên sinh quả thực đã dạy chúng ta phân biệt dược liệu nhưng dược liệu của Diệp Phụ Duyên là ta giúp hân sắp xếp. Ta xác định hân tuyệt đối không giấu đi. Mặc dù hân có ăn trộm nhưng dược liệu này cũng không quý giá gì, hân cũng không thể ngờ được chuyện hôm qua mà chuẩn bị trước.” Ôn Đình Trạm nói ra nghi hoặc của cậu.

“Hơn nữa khi tiểu Lục và Văn tử nhìn thấy đèn phòng Đồng Viên sáng, nhìn thấy bóng Diệp Phụ Duyên dùng búa chặt đầu Đồng Viên, bọn họ nhanh chóng mở cửa phòng thì thấy Đồng Viên đã chết và Diệp Phụ Duyên cầm hung khí trong tay. Dao Dao, đây là phòng Diệp Phụ Duyên ở nhiều tháng, hân muốn quay về giết người, cho dù là đêm khuya cũng

không cần phải thắp đèn mới phải. Tiểu Lục bọn họ xác định Đồng Viên nghỉ ngơi trước bọn họ, trong phòng đã tắt đèn.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Truy Vấn

Dạ Dao Quang nghe xong nghi hoặc của Ôn Đình Trạm cũng cảm thấy có chỗ không bình thường, trừ phi Diệp Phụ Duyên là một tên sát nhân điên cuồng biến thái nếu không hẳn sẽ không làm vậy. Hơn nữa mất công thắp đèn không nói, lỡ như để Đồng Viên hay Lục Vĩnh Diễm bọn họ giật mình tỉnh dậy trước, đây không phải là thất bại trong gang tấc hay sao? Diệp Phụ Duyên tuyệt đối không phải người không có não như vậy, đã như vậy thì ngọn đèn quá kỳ lạ, rất có khả năng là hung thủ cần Lục Vĩnh Diễm bọn họ làm nhân chứng mà cố ý thắp lên.

“Nhưng cái này cũng không hợp lẽ thường, nếu như đèn này được thắp sáng từ trước, vậy tại sao Đồng Viên lại không tỉnh? Có thể hẳn cảnh giác kém nhưng Lục Vĩnh Diễm và Văn Du đều là người học võ, nếu như có người nhanh hơn Diệp Phụ Duyên một bước đột nhập vào sân của bọn họ, hai người họ không thể không phát giác, trừ phi hung thủ này sớm đã ở trong phòng Đồng Viên.” Dạ Dao Quang cau mày nói.

“Vậy thì tên hung thủ này không thể là học viên của học viện bởi vì học viên phải kiểm tra phòng. Nhưng điều này cũng lại không hợp lý, phút cuối cùng Đồng Viên đã có thể kêu cứu rồi. Như vậy có thể chứng minh trước khi hắn chết đã mở mắt, cũng nhìn thấy Diệp Phụ Duyên, bằng không hẳn sẽ không nói là Diệp Phụ Duyên giết hắn. Nếu như không phải học viên của học viện, ai có thể hiểu rõ Diệp Phụ Duyên như vậy, lại còn giả mạo hắn? Khiến cho Đồng Viên không nhận ra được nên đến chết cũng cho rằng là Diệp Phụ Duyên giết hắn.”

“Đây cũng là chỗ ta nghĩ cũng không hiểu.” Ôn Đình Trạm nhú mào, bỗng đứng dậy:

“Ta ra ngoài xem sao.”

“Một lát nữa phải kiểm tra phòng rồi.”

“Ta không ở học xá cũng không sao, sơn trường cho ta đặc lệnh rồi.” Ôn Đình Trạm nói xong đã chạy ra khỏi phòng.

Dạ Dao Quang biết ngày mai vụ án sẽ thẩm vấn ở nha phủ. Nếu như đêm nay vẫn không tìm ra chứng cứ chứng minh Diệp Phụ Duyên trong sạch, Diệp Phụ Duyên buộc phải giết người đền mạng, mà mẹ hân còn có em trai và em gái sẽ phải chịu đựng lửa giận của Đồng gia.

“Dạ cô nương, cô mau đến xem điện hạ...” Lúc này Tần Đôn lo lắng chạy tới.

Dạ Dao Quang theo Tần Đôn vào phòng liền thấy Tiêu Sĩ Duệ sắc mặt trắng bệch nằm cứng đờ trên giường, toàn thân căng thẳng cứng ngắc rất giống một cương thi. Cô không nghĩ Tiêu Sĩ Duệ bị dọa đến thảm như vậy, không khỏi tiến lên trước, hai ngón tay vận đủ khí ngũ hành điểm tại ấn đường của hân.

Tiêu Sĩ Duệ chỉ trừng hai mắt rồi sau đó nhắm mắt lại. Sau khi hít thở một lúc thì lại mở mắt ra, sau đó mờ mịt lúng túng nhìn Dạ Dao Quang và Tần Đôn: “Sao ta lại ở đây, không phải ta...”

Muốn nói gì đó nhưng Tiêu Sĩ Duệ bỗng nhiên quên mất, Dạ Dao Quang hảo tâm nhắc nhở: “Không phải đệ muốn nhìn thấy quý sao, thế nào hả, quý nhìn đẹp chứ?”

Tiêu Sĩ Duệ bỗng nhiên nghĩ ra, quý có đẹp không? Hân cẩn thận nghĩ lại, không nhớ rõ bộ dạng của quý như thế nào nhưng vừa mới nghĩ đến

liền có một trận tim đập nhanh.

“Khó coi.” Tiêu Sĩ Duệ lắc đầu như trống bỏi.

“Sau này có muốn nhìn thấy nữa không?” Dạ Dao Quang cười tí híp mắt hỏi tiếp.

“Không muốn.” Tiêu Sĩ Duệ trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Không còn sớm nữa, mọi người nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Doãn Hòa đâu?” Tiêu Sĩ Duệ đột nhiên hỏi.

“Huynh ấy đi tìm chứng cứ.” Dạ Dao Quang nói.

“Không phải Đồng Viên đã nói người giết hãn là Diệp Phụ Duyên hay sao?” Tiêu Sĩ Duệ chỉ không nhớ rõ bộ dạng của quý cũng không nhớ hãn đã giẫm lên đầu quý, những cái khác đều nhớ rất rõ.

“Lời quý nói là lời của quý, có thể tin được sao?” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Tiêu Sĩ Duệ.

“Không thể tin thì bảo tỷ tốn sức gọi quý ra làm gì?” Tiêu Sĩ Duệ ra vẻ “tỷ cho rằng ta là tên ngốc sao?”

“Trạm ca đưa ra mấy điểm nghi vấn...” Nhìn thấy Tiêu Sĩ Duệ đã hoàn toàn tỉnh táo, Dạ Dao Quang cũng nói lại nguyên lời của Ôn Đình Trạm cho Tiêu Sĩ Duệ.

“Doãn Hòa nói có lý.” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn gật đầu.

“Tên hung thủ này quá狡 hoạt, cũng rất thông minh.” Tần Đôn nói:

“Sợ rằng hãn đã sớm có ý định giết Đồng Viên, chỉ có điều luôn phải tìm cơ hội mới sắp xếp tỉ mỉ cẩn thận như vậy. Đồng Viên làm quý cũng

không phòng bị hấn, nhất định là học viên của học viện mới có đủ khả năng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện như vậy.”

“Ngược lại ta biết Đồng Viên rất hào phóng, người có mối quan hệ tốt với hấn không ít, kết thù oán cũng không bao nhiêu. Nhưng mấy ngày trước Đồng Viên và Diệp Phụ Duyên xảy ra tranh chấp, trái lại có một người luôn đứng bên cạnh.” Tiêu Sĩ Duệ đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

“Là ai?”

“Là một học viên học võ, tên là Tề Thành, hấn công phu cao cường hơn cả tiểu Lục. Có một lần cùng hấn giao thủ, khó khăn lắm ta mới hòa được. Nếu như nửa đêm hấn lén vào, tiểu Lục chưa chắc có thể phát hiện ra.” Tiêu Sĩ Duệ nói xong liền giơng giọng ra bên ngoài:

“Thiết Ủng!”

Phút chốc một bóng dáng đen tuyền từ bên ngoài phi vào, quỳ trước mặt Tiêu Sĩ Duệ: “Điện hạ.”

“Bốn điện hạ muốn biết toàn bộ quá khứ của Tề Thành, cho người một canh giờ.” Tiêu Sĩ Duệ hoàn toàn không hề lạnh và vui cười như thường ngày ở cùng bọn họ, ánh mắt nghiêm túc, trên người tỏa ra khí tức bề trên bẩm sinh.

“Vâng!” Lời còn chưa dứt, bóng dáng đã biến mất.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang không khỏi tấm tắc nói: “Ám vệ của đệ cũng không kém gì ám vệ của Bát hoàng thúc.”

“Bọn họ đều là người phụ vương huấn luyện, Bát hoàng thúc tuyệt đối không phải đối thủ của phụ vương ta.”

Dạ Dao Quang thấy vậy không khỏi ghét bỏ bĩu môi: “Sao đệ không di truyền một chút bản lĩnh nào của phụ vương vậy?”

“Ta... ta...” Ta cả hồi lâu cũng không nói ra một từ nên Tiêu Sĩ Duệ không khỏi nổi nóng:

“Không phải tuổi ta còn nhỏ sao, đợi ta...”

“Được rồi được rồi, Trạm ca nhà ta chỉ có mười một tuổi thôi, đệ lớn hơn chàng ấy ba tuổi, sao đệ không thông minh nhanh trí bằng một nửa Trạm ca nhà ta chứ?” Dạ Dao Quang không đợi Tiêu Sĩ Duệ nói xong liền cực kỳ hung ác đả kích hẳn.

Tiêu Sĩ Duệ lập tức không phớt lờ nữa: “Thế gian này mấy trăm năm có bao nhiêu thiên tài, ví dụ như Hạng Thác, ví dụ như Cam La, ví dụ như Tào Xung...”

“Dừng lại, sao có thể so sánh như thế.” Dạ Dao Quang lập tức nổi giận:

“Những người này ai sống làm quan? Đệ lấy bọn họ so với Trạm ca nhà ta, đệ muốn nguyên rửa Trạm ca nhà ta sao!”

“E hèm, ta chỉ nói Doãn Hòa tài trí so với họ thôi. Doãn Hòa có vị hôn thê bản lĩnh như tỷ, không muốn sống lâu trăm tuổi cũng khó.” Tiêu Sĩ Duệ vội vàng sửa lại, sau đó nói:

“Mặc dù ta không đủ để đem ra so sánh được, tỷ nhìn Tần Đôn cũng sắp làm quan rồi, không phải ta thông minh hơn cậu ấy sao?”

Tần Đôn một bên lập tức rơi lệ, điện hạ của chúng ta có thể so được sao?

Không so sánh sẽ không tổn thương, cậu tội gì phải tổn thương ta.

Nhìn thấy bộ dạng Tần Đôn khóc không ra nước mắt, lòng Dạ Dao Quang có chút lo lắng tạm thời cũng thả lỏng, tâm tình có khá hơn đôi chút. Ôn Đình Trạm vẫn chưa quay về, Dạ Dao Quang vẫn luôn ở trong sân đợi cậu. Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn cũng không buồn ngủ, vốn là ba người bọn họ cùng đợi nhưng Lục Vĩnh Điềm và Văn Du tạm thời vẫn chưa quay về học xá, sau đó cũng tới. Năm người đợi đến khi trời sáng, Ôn Đình Trạm cũng chưa về.

Dạ Dao Quang lấy ra ba đồng tiền, chuẩn bị xem một quẻ để coi hung thủ là ai, đột nhiên Lục Vĩnh Điềm đi mua bữa sáng chạy về:

“Nhanh, chúng ta mau đến nha phủ, Doãn Hòa đến nha phủ kêu oan cho Diệp Phụ Duyên rồi!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Diệp Phụ Duyên Không Phải Hung Thủ

Bởi vì án mạng, hôm nay lại tiếp tục nghỉ học, các phu tử cùng với sơn trưởng đều rất quan tâm sự tiến triển của chuyện này. Đặc biệt là sau khi Ôn Đình Trạm chạy đến nha phủ đánh trống kêu oan, sơn trưởng cũng đích thân đi đến nha phủ. Mặc dù học xá có hộ vệ canh chừng nhưng thân phận Tiêu Sĩ Duệ đặc biệt, liên quang minh chính đại dẫn mấy người bọn họ đi đến nha phủ, mà Lục Vĩnh Diêm và Văn Du là nhân chứng, trực tiếp được gọi vào.

Dạ Dao Quang vì có quan hệ với Tiêu Sĩ Duệ cũng không phải đứng chen chúc ngoài cửa mà được đưa đến phòng bên cạnh cách màn trúc dự thính. Dạ Dao Quang nhìn thấy ngoại trừ vị trí trên cao của Tri phủ ở chính đường ra, bên dưới còn có một lão già tóc bạc phơ nhưng tinh thần khỏe mạnh. Lão già một thân áo nâu tơ lụa, ống tay áo và vạt áo đều dùng vàng lụa kết hợp với những hình vẽ phức cổ, tóc cài trâm ngọc, bên hông cũng đeo một ngọc đen cùng màu cùng hoa văn. Đằng sau có hai người, một người quần gia ăn mặc nhìn trông lịch sự nhã nhặn khoảng hơn năm mươi tuổi, một người dưới bốn mươi tuổi, toàn thân khí tức hung thần, chắc hẳn là một người công phu tuyệt đỉnh.

“Sĩ Duệ, đệ có biết người đó không?” Dạ Dao Quang bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

“Đó là lão gia của Liễu gia, trước đây ta ở trong cung có gặp mấy lần.” Tiêu Sĩ Duệ trả lời.

“Ông ấy là từng tiến sĩ của thời ông nội, mặc dù tài năng không xuất chúng nhưng lại cương trực công chính, phục vụ triều đình bốn mươi năm chưa từng có sai lầm lớn nào. Hoàng tổ phụ tương đối yêu thích ông ấy. Liễu gia là thư hương (1) thế gia quận Dư Chương, chuyện này xảy ra ở học viện, văn nhân thiên hạ đều đang nhìn, ông ấy đến nghe cũng không có gì lạ.”

Dạ Dao Quang không nói gì, ánh mắt chuyển đến người Ôn Đình Trạm đang ngay thẳng đứng ở công đường. Cậu giống như một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, toàn thân tài năng xuất chúng, không ra thì thôi, vừa ra đã khiến thiên hạ chấn động. Không biết cậu có biết ngôi bên phải cậu chính là tổ phụ của mẹ cậu, kẻ địch lớn nhất của cậu không. Nhưng Dạ Dao Quang nghĩ với sự thông minh của Ôn Đình Trạm thì cho dù không biết, chỉ sợ cũng đã đoán ra.

Thấy cậu hơi cúi đầu, lông mi dài che đi đôi mắt rực rỡ, toàn thân trên dưới không có bất kỳ khí tức mạnh mẽ nào đang lưu động, Dạ Dao Quang mới an tâm một chút.

Tri phủ ngồi xuống, sau đó mở màn một loạt, Tri phủ trầm giọng hỏi: “Dưới công đường là người nào?”

“Học viên học viện Bạch Lộc Ôn Đình Trạm.” Ôn Đình Trạm vái lạy, cậu là người công danh tú tài, gặp quan có thể không quỳ.

“Người sáng sớm đánh trống, có oan tình gì?”

Ôn Đình Trạm lấy từ trong tay áo ra cuộn giấy, hai tay đưa lên: “Học viên đến đây là để giải oan cho bạn cùng trường bị giam giữ vì tội giết người đêm qua, tên Diệp Phụ Duyên.”

Lời Ôn Đình Trạm vừa dứt, người bên ngoài đều bàn tán sôi nổi. Dẫu sao chứng cứ phạm tội của Diệp Phụ Duyên vô cùng xác thực, nhân chứng vật chứng đều có đủ, Tri phủ lập tức đập bàn:

“Yên lặng!”

Đợi đến khi bên ngoài nha phủ yên tĩnh, Tri phủ mới cầm đơn cáo trạng Ôn Đình Trạm đưa lên, xem xong rồi khép lại, nói: “Bốn quan xem qua lời kể của người, quả thực có chỗ để sót. Người đã lên công đường đánh trống vì kêu oan cho Diệp Phụ Duyên, nhất định đã tìm thấy chứng cứ chứng minh Diệp Phụ Duyên trong sạch hoặc chứng minh hung thủ là một kẻ khác, bốn quan cho phép người trình chứng cứ lên.”

“Đại nhân.” Ôn Đình Trạm chấp tay.

“Học trò đã tra ra hung thủ thực sự là ai, cũng đã cho người đi truy nã. Hy vọng đại nhân chờ một lát, trong khoảng thời gian này mong đại nhân cho phép học trò khôi phục lại toàn bộ vụ án để chứng minh sự trong sạch của Diệp Phụ Duyên.”

“Được.” Tri phủ gật đầu.

“Đa tạ đại nhân.” Ôn Đình Trạm nói.

“Học trò mời đại nhân truyền đến nhân chứng đầu tiên của vụ án này, hộ vệ canh giữ Diệp Phụ Duyên cùng với người khám nghiệm tử thi và đại phu học viện đêm hôm đó hợp tác điều tra vụ án.”

“Truyền vào!”

Hai hộ vệ và người khám nghiệm tử thi cùng với đại phu đều bị truyền vào, vội vàng hành lễ với Tri phủ.

Ôn Đình Trạm lấy ra một cây dược thảo được phơi khô đưa cho đại phu: “Tiên sinh, mời xem đây có phải là thuốc mê Diệp Phụ Duyên đã đốt lúc bị tạm giam hay không.”

Đại phu này họ Đinh, cũng là tiên sinh phụ đạo Y học của học viện. Tuy rằng không dạy Ôn Đình Trạm nhưng Ôn Đình Trạm vẫn gọi tiên sinh, Đinh đại phu chìa tay nhận lấy rồi cẩn thận phân rõ: “Bẩm đại nhân, thuốc mà Ôn đồng sinh giữ đúng là thuốc mà Diệp Phụ Duyên dùng để gây mê hộ vệ.”

“Xin hỏi tiên sinh, tiên sinh có biết Diệp Phụ Duyên dùng bao nhiêu thuốc này không?” Ôn Đình Trạm hỏi.

“Thuốc này không thể lấy nhiều, trong lúc ma sát sẽ tản ra khí vì vậy lão phu có thể kết luận Diệp Phụ Duyên dùng nhiều nhất là hai đến ba cây.” Đinh đại phu trả lời.

“Đa tạ tiên sinh.” Ôn Đình Trạm hành lễ, lấy ba cây dược liệu cầm trên tay.

“Đại nhân, học trò mời truyền đến hạ nhân của học trò.”

“Có liên quan đến tình tiết vụ án?” Tri phủ hỏi.

“Không liên quan đến tình tiết vụ án, học trò cần hẩn giúp học trò phá án.” Ôn Đình Trạm thành thật trả lời.

Tri phủ gật đầu, Vệ Kinh bưng một thứ gì đó tiến lên. Ôn Đình Trạm lấy ra một lư hương, để ba cây dược liệu đốt ở trong lư hương, ngừng thờ đưa đến trước mặt hộ vệ canh giữ khi đó. Hai người nhanh chóng muốn tránh né, Ôn Đình Trạm lại không cho họ cơ hội. Cậu vung tay lên, làn khói dày đặc đó trực tiếp chui thẳng vào lỗ mũi hai người họ, hai người họ hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Thấy vậy, Tri phủ không khỏi trầm giọng hỏi: “Ôn tú tài, người đây là có ý gì?”

“Hồi bẩm đại nhân, học trò chỉ muốn để đại nhân tận mắt chứng kiến lỗi hỏng của vụ án này. Hai vị hộ vệ hít phải khói mê lúc này tuyệt đối không nhiều bằng lúc canh giữ Diệp Phụ Duyên.” Ôn Đình Trạm bình thản nói.

Tri phủ nhìn về phía Đình đại phu, Đình đại phu trả lời: “Ngày hôm đó trên người Diệp Phụ Duyên nhiều nhất chỉ có ba cây mê được, mê hương từ trong đó bay ra chắc chắn ít hơn so với lúc này, hai người này nhất định sẽ tỉnh lại trẻ hơn so với hôm đó.”

“Hồi bẩm đại nhân, học trò có thể khẳng định hai vị hộ vệ này sẽ tỉnh lại trong thời gian không đầy một nén hương.” Ôn Đình Trạm nói.

“Mời đại nhân dâng hương.”

Tri phủ đại nhân liền phái người dâng một nén hương: “Người muốn dùng cái này để chứng minh điều gì?”

“Hồi bẩm đại nhân, học trò nhiều lần đi qua đoạn đường phòng giam Diệp Phụ Duyên đến học xá của Diệp Phụ Duyên, nhanh nhất cũng phải một nén hương.” Ôn Đình Trạm lại để cho Vệ Kinh đưa ra bản đồ cậu đã vẽ trình lên, điểm này tất cả tiên sinh và học viên của học viện đều có thể làm chứng.

Những người của học viện Bạch Lộc ở đó đặc biệt là hộ vệ đều không khỏi gật đầu, Hòa sơn trưởng luôn ngồi dưới Liễu lão gia cũng đứng lên: “Lão phu có thể làm chứng, hai nơi cách nhau khá xa.”

“Cho nên đại nhân, hai vị hộ vệ này nếu bị Diệp Phụ Duyên dùng mê được làm bất tỉnh, đáng ra khi Diệp Phụ Duyên chưa đến được học xá đã tỉnh lại. Phòng giam giữ Diệp Phụ Duyên tách biệt với bên trong, cửa lớn tất nhiên luôn mở. Hai hộ vệ tỉnh lại nhìn thấy Diệp Phụ Duyên chạy trốn lẽ nào không lo sợ, không báo cáo lên Cao trưởng hộ vệ?” Ôn Đình Trạm tổng kết.

Mọi người suy nghĩ một chút, hình như là có chuyện như vậy. Tri phủ đại nhân không nhịn được mở miệng nói: “Những điều này đều phải làm được trong thời gian một nén hương.”

Ôn Đình Trạm tự tin cười nói, cậu nhìn về hương án, một nén hương khoảng năm phút trôi qua rất nhanh. Khi hương sắp tắt thì hai hộ vệ phát ra tiếng rên rỉ, yếu ớt tỉnh lại.

Cả sảnh đường náo động!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Hung Thủ Ở Ngay Hiện Trường

“Đại nhân, bởi vậy có thể thấy Diệp Phụ Duyên không thể nào là hung thủ!” Ôn Đình Trạm lập tức nói.

“Nhưng hai hộ vệ rõ ràng tỉnh lại sau khi Diệp Phụ Duyên giết người, trong phòng cũng có cặn của thuốc mê sau khi đã cháy hết, người giải thích như thế nào?” Sư gia của tri phủ đại nhân hỏi.

“Đáp án rất đơn giản, hai vị hộ vệ không hề bị khói thuốc này làm hôn mê ngất đi. Hơn nữa thuốc mê ở trong phòng giam Diệp Phụ Duyên cũng không phải dùng để đánh mê hai người hộ vệ này, mà là dùng để đánh mê Đồng Viên!” Lời nói của Ôn Đình Trạm vang lên:

“Thuốc này hễ sau khi đốt thì sẽ có cặn, còn có cả khí thuốc mê còn sót lại. Hung thủ để thuận tiện ra tay sát hại Đồng Viên, để không bại lộ thân phận mình đành phải lấy vật liệu tại chỗ. Nhưng thuốc này hễ dùng rồi thì phải che đậy dấu vết, cho dù vứt ở chỗ nào cũng đều rất có khả năng bị tìm thấy, vì vậy hắn mới vứt ở trong phòng tạm giam Diệp Phụ Duyên, đương nhiên để vu oan cho Diệp Phụ Duyên. Còn để che giấu mùi thuốc mê ở trong phòng ngủ của Đồng Viên, hắn không ngại dùng thủ đoạn tàn ác chặt bỏ đầu của Đồng Viên, để cho cả phòng chỉ toàn là mùi máu tanh.”

Trong lúc nhất thời, người nghe ở bên ngoài truyền đến từng đợt tiếng hít thở.

“Vậy thì Diệp Phụ Duyên làm thế nào đến được học xá, khẩu cung của hắn đến chính hắn còn không biết.” Tri phủ lại hỏi.

“Diệp Phụ Duyên tất nhiên không biết, bởi vì đồ ăn mà hần và hộ vệ trông giữ hần ăn đêm hôm đó đều đã bị tẩm thuốc. Thuốc này vẫn là loại thuốc mê đó nhưng không phải là lấy từ học viện, mà là dược liệu tươi mới mà hung thủ hái được ở núi sau, bỏ nước thuốc được ép ra nhỏ vào trong đồ ăn mang đến cho Diệp Phụ Duyên và hai vị hộ vệ ngày hôm đó. Loại thuốc này hễ nuốt ăn thì công hiệu của thuốc sẽ kéo dài hơn, đại nhân nếu như không tin có thể tìm một người để kiểm chứng.” Ôn Đình Trạm lấy ra từ trong đồ mà Vệ Kinh mang tới một cành dược liệu vẫn còn tươi.

Tri phủ dường như có chút do dự, Đình đại phu liền nói: “Đại nhân xin yên tâm, thuốc này khi vào miệng chỉ có thể khiến người ta hôn mê, tuyệt đối không độc hại.”

Tri phủ lúc này mới dùng ánh mắt sai khiến một nha dịch, tên nha dịch đó bước lên trước, chấp tay hành lễ với Ôn Đình Trạm: “Ôn công tử, thuốc này dùng như thế nào?”

“Sai dịch đại ca nếu như không sợ đắng thì có thể nhai ăn.”

Tên nha dịch đó nghe xong lời của Ôn Đình Trạm trực tiếp bỏ vào miệng, nhai kỹ trong chốc lát rồi nuốt xuống. Thuốc ước chừng qua khoảng mấy giây, hần liền đứng không vững, sau đó ngất đi. Hần được mấy tên nha dịch khác dìu sang một bên, kê thêm một cái ghế cho hần lúc này đang ngủ mê man ngồi ở trong công đường.

Ôn Đình Trạm tiếp tục nói với Tri phủ: “Diệp Phụ Duyên sở dĩ xuất hiện trong phòng của Đồng Viên là bởi vì hung thủ có người tương trợ, đưa Diệp Phụ Duyên về học xá của bọn họ. Hung thủ có lẽ đã đoán qua được thời gian hôn mê của loại thuốc mê này sau khi dùng, vì vậy hần đã tính thời gian mà Diệp Phụ Duyên tỉnh lại, giết chết Đồng Viên. Trong khi Diệp Phụ Duyên vẫn chưa tỉnh lại thì hần đặt hung khí lên trên tay của Diệp Phụ Duyên...”

“Đợi đã!” Tri phủ đại nhân cắt ngang lời của Ôn Đình Trạm.

“Dựa theo cách nói của người, hung thủ hẳn là ở tại học xá của Đồng Viên. Nhưng lời khai của Lục đồng sinh và Văn đồng sinh, bọn họ nghe thấy tiếng kêu cứu của Đồng Viên mới nhìn thấy bóng người của Diệp Phụ Duyên giết Đồng Viên, hơn nữa ngay lập tức xông vào học xá, tại sao bọn họ lại không nhìn thấy hung thủ?”

“Đây cũng đã từng là chỗ gây khó cho học trò, nhưng khi học trò dò xét lại học xá của Đồng Viên, sau khi hỏi lại cận kề Lục đồng sinh và Văn đồng sinh, cuối cùng đã tìm ra được đáp án.” Sắc mặt Ôn Đình Trạm không đổi:

“Xin đại nhân cho truyền vật chứng.”

“Truyền.”

Vệ Kinh cùng với một tên nha dịch nhanh chóng chuyển vào một cái tủ quần áo, đặt nó trong công đường. Ôn Đình Trạm nói tiếp: “Ta muốn mời đại nhân truyền gọi Lục đồng sinh và Văn đồng sinh, đồng thời xin đại nhân che mắt hai người này lại dẫn đến công đường.”

Tri phủ mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn đồng ý với yêu cầu của Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm lại nói: “Xin đại nhân cho mượn hai vị sai nha đại ca để dùng một lát.”

Được sự đồng ý của Tri phủ, Ôn Đình Trạm tự mình chọn lựa hai người, nói với một người trong đó: “Làm phiền sai nha đại ca chịu thiệt một chút. Hãy trốn trong tủ quần áo, đợi đến khi hai nhân chứng được truyền lên xin hai vị đồng thời kêu một tiếng cứu mạng.”

Hai vị sai nha chấp tay hành lễ, một người trong đó không nói lời nào đi vào tủ quần áo. Lục Vĩnh Diễm và Văn Du bị che kín mắt được dẫn vào, Ôn Đình Trạm bảo Văn Du đứng ở ngay phía trước tủ quần áo và nha dịch, Lục Vĩnh Diễm đứng ở ngay sau hai người.

“Hai vị sai nha đại ca.”

“Cứu mạng...”

“Xin hỏi hai đồng sinh, tiếng kêu cứu mà mọi người nghe được đêm hôm đó thì ở bên nào giống hơn? Hai người không cần trả lời, dùng tay chỉ ra.” Ôn Đình Trạm nói.

Lục Vĩnh Diễm không chút do dự chỉ vào tủ quần áo, còn Văn Du dường như nghĩ một lúc rồi mới chỉ vào tủ quần áo. Như vậy mọi người đều đã hiểu, thì ra hung thủ vốn dĩ chưa từng rời khỏi phòng của Đồng Viên, chỉ là lúc đó án mạng xảy ra, hơn nữa hiện trường có quá nhiều máu tanh khiến Lục Vĩnh Diễm và Văn Du đều chết lặng người, tâm trí bọn họ đều đặt hết vào người hung thủ, vì vậy bỏ qua sự tồn tại của hung thủ.

“Khốn kiếp, lúc đó bị dọa khiếp sợ, nếu không nhất định đã bắt được hung thủ rồi.” Lục Vĩnh Diễm một phát gỡ bỏ vải che mắt, nhìn tên nha dịch từ trong tủ quần áo đi ra, không khỏi tức giận nói.

“E hèm.” Tri phủ hắng nhẹ hai tiếng, Lục Vĩnh Diễm dù sao cũng là đích trưởng tôn của quan trên, Tri phủ cũng không dám trách móc nặng nề.

Cũng may Lục Vĩnh Diễm cũng là người hiểu đạo lý, vội vàng cười ý không phải, nắm lấy Văn Du đứng sang một bên.

Tri phủ lúc này mới hài lòng hỏi: “Ý của ngươi là hung thủ trốn trong tủ quần áo, vậy thì hắn rời đi lúc nào?”

“Chính là lúc sau khi học viên nghe thấy tiếng kêu vội vàng đến xông vào học xá, hung thủ đã đường hoàng chui ra từ tủ quần áo, trộn lẫn vào trong đám học viên.”

“Làm sao có thể? Bọn ta đều đang nhìn mà, lúc đó không hề có người đi ra từ tủ quần áo.”

“Đúng vậy, một người sống sờ sờ như vậy, sao có thể đi ra mà bọn ta lại không biết chứ?”

“Bọn ta cũng không phải là người mù.”

Lúc đó những người lập tức chạy tới hiện trường khi vụ án xảy ra không khỏi thì thầm to nhỏ.

Tri phủ liền gõ kinh đường mộc (1): “Yên lặng, Ôn tú tài, người cũng nghe thấy rồi đó, những học viên này đều nói là không nhìn thấy có người.”

Ôn Đình Trạm xoay người nói với những học viên đang đứng ở ngoài cửa lớn: “Ta mời mọi người nghỉ kỹ lại một chút, lúc đó các vị ngoài việc nhìn thấy máu tanh ở hiện trường án mạng ra thì có cảm thấy học xá của Đồng Viên có chỗ nào không giống bình thường?”

“Có chỗ không giống bình thường?”

“Có cái gì không đúng?”

“Không nhìn thấy...”

Mọi người đều trố mắt nhìn nhau, nhao nhao lắc đầu, có một người đột nhiên giơ tay lên: “Có, ta nhớ ra rồi. Lúc đó cả phòng đều là máu từ trên giường của Đồng Viên chảy đầy đất, ta nhìn theo vệt máu một lần thì thấy học xá của Đồng Viên thiếu một tủ quần áo, có lẽ là tủ quần áo của Diệp Phụ Duyên!”

Ôn Đình Trạm nghe thấy lời đó bèn hất nhẹ khóe môi, đã có một người lên tiếng, lại có một vài người cũng có ấn tượng dồn dập ăn khớp với nhau, còn có một vài người chỉ nói rằng bởi vì Đồng Viên chết quá thảm nên không chú ý đến.

Tri phủ lập tức lật xem bản ghi chép điều tra hiện trường của sư gia, quả thực chỉ có một tủ quần áo: “Một tủ quần áo còn lại ở đâu?”

“Tủ quần áo còn lại ở thư phòng, hung thủ chính là trốn trong tủ quần áo ở thư phòng. Khi toàn bộ học viên đều tràn vào phòng ngủ của Đồng Viên, mọi người chặn đầy ở cửa thư phòng, hung thủ liền đi ra. Học viên phía trước chỉ xem là lại có một người nữa chạy vội đến chen vào.”

(1) Kinh đường mộc: Là một khối gỗ cứng hình chữ nhật có góc cạnh, độ lớn nhỏ thường vừa tay người cầm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Hung Thủ Chính Là Hắc

Ôn Đình Trạm nói rồi lại dâng thêm lên một tấm bản đồ bố trí trong nội bộ học xá. Có những học viên sẽ dựa vào sở thích của bản thân mà thay đổi vị trí của bàn học, ghế, tủ sách, hoặc là vị trí giường chiếu, tủ quần áo trong phòng. Bản vẽ mà Ôn Đình Trạm dâng thêm lên chính là hình vẽ trong học xá của Đồng Viên.

“Học trò đã đi xem xét qua thư phòng của Đồng Viên, sau khi hắc dịch chuyển tủ quần áo của Diệp Phụ Duyên đến án thư, sự việc xảy ra đêm hôm đó thư phòng không thắp đèn. Học trò cũng hỏi qua rất nhiều học viên, là sau khi sơn trường đến mới thắp đèn ở thư phòng. Nếu như lúc này hung thủ nhẹ nhàng mở tủ, từ phía dưới cùng của tủ trở ra, án thư sẽ tạo thành lá chắn có tác dụng. Khi đó âm thanh ồn ào, vụ án giết người vô cùng thâm đã lấy đi sự chú ý của đại đa số học viên, hắc muốn trà trộn vào trong học viên là cực kỳ dễ dàng.”

Tri phủ suy nghĩ một chút rồi lại cùng sư gia thương thảo một hồi, cuối cùng đồng ý với những suy đoán của Ôn Đình Trạm: “Được, cho dù những lời người nói là thật, vậy thì tại sao tủ quần áo của Diệp Phụ Duyên lại bị đặt ở thư phòng, hung thủ lại làm sao có thể biết được?”

“Bởi vì tất cả những điều này đều là do hung thủ xúi giục Đồng Viên!”
Lời nói của Ôn Đình Trạm vang lên mạnh mẽ:

“Việc này phải nói từ việc xung đột giữa Đồng Viên và Diệp Phụ Duyên, ngọc bội tổ truyền của Đồng Viên bị đánh rơi lại tìm thấy trong đồng phục mà Diệp Phụ Duyên đặt trong tủ quần áo. Hơn nữa ngọc bội bị

rơi vỡ, Đồng Viên yêu cầu học viện nghiêm khắc trừng phạt Diệp Phụ Duyên, nhưng Diệp Phụ Duyên quyết không nhận tội, học viện mới tạm giam Diệp Phụ Duyên. Còn hung thủ sở dĩ có thể từng bước mưu hại Đồng Viên là bởi vì hắn sớm đã tính được việc này, Đồng Viên và hắn làm bạn đã lâu, hơn nữa là nói gì nghe nấy. Mục tiêu thực sự của hung thủ vốn dĩ không phải là Đồng Viên, mà là Diệp Phụ Duyên! Đồng Viên chỉ là quân cờ mà hắn muốn dùng để giết hại Diệp Phụ Duyên.”

“Hung thủ là ai?”

“Hung thủ...” Ôn Đình Trạm quay người, giơ tay chỉ vào những học viên đang bị chặn ở cửa chính. Các học viên đều nhao nhao tránh ra khỏi ngón tay của cậu, từ đó tạo thành một lối đi, còn ở ngoài cửa Vệ Truất đang trôi một người xuất hiện ở trước mặt tất cả mọi người:

“Chính là hắn!”

“Trời ạ, sao lại là hắn.”

“Không phải chứ, hắn và Đồng Viên rất thân thiết.”

“Thật không thể tưởng tượng được...”

Người bị Vệ Truất áp giải vào bên trong, Dạ Dao Quang cũng không lạ gì, chính là Hoắc Liễu Tập - người ngày hôm đó đã cùng với Đồng Viên chỉ ra Diệp Phụ Duyên, một người mà bọn họ có nghĩ cũng không hề nghĩ đến. Hắn lúc này rất thảm hại, trên mặt còn bị thương, bị Vệ Truất tóm lấy dẫn vào, quỳ xuống công đường.

“Yên lặng!” Tri phủ trấn áp sự bàn tán rồi nhìn Hoắc Liễu Tập với ánh mắt vô cùng lạnh lùng:

“Quỳ dưới công đường là người nào?”

Hoắc Liễu Tập vùng ra khỏi sự trói buộc của Vệ Truất: “Học trò Hoắc Liễu Tập, học viên học viện Bạch Lộc.”

“Ôn tú tài kiện người mưu hại Đồng Viên, giá họa cho Diệp Phụ Duyên, người có nhận tội không?”

“Học trò không nhận.” Ánh mắt Hoắc Liễu Tập lạnh lùng đảo qua Ôn Đình Trạm:

“Học viện đều biết được học trò và Đồng Viên nhập học vốn do cùng chung chí hướng nên như hình với bóng, học trò và Đồng Viên không thù không oán, sao lại có thể mưu hại Đồng Viên? Khi Đồng Viên bị giết, học trò đang ở học xá, có bạn cùng phòng Cao Ngụy có thể làm chứng.”

“Truyền nhân chứng Cao Ngụy!” Tri phủ lập tức cất giọng nói.

Một nam tử nhã nhặn mặc đồng phục của học viện Bạch Lộc tiến vào: “Học trò Cao Ngụy, bái kiến đại nhân.”

“Cao Ngụy, người có quen biết người đang quỳ dưới kia không?” Tri phủ hỏi.

“Khởi bẩm đại nhân, đây là bạn cùng phòng với học trò.” Cao Ngụy trả lời.

“Bốn quan hỏi người, ngày Ất Sửu, tháng Ất Hợi, từ giờ Hợi đến giờ Tý ngày hôm đó người ở đâu?”

“Bẩm đại nhân, học trò ở trong học xá, lúc đó đã đi ngủ.” Cao Ngụy nói.

“Hoắc Liễu Tập có ở trong học xá không?”

“Bẩm đại nhân, Hoắc đồng sinh đúng thực ở trong học xá. Học trò hôm đó không biết có phải đã ăn phải đồ không sạch sẽ hay không mà luôn

phải chạy vào nhà vệ sinh. Lúc nghe thấy tiếng Đồng đồng sinh kêu cứu, học trò đang ở trong nhà vệ sinh, lúc đứng dậy xác định Hoắc đồng sinh vẫn đang trên giường.” Cao Ngụy nói. “Ôn tú tài có lời nào muốn nói không?” Tri phủ nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

“Học trò xin đại nhân truyền một nhân chứng nữa.” Ôn Đình Trạm dường như hoàn toàn không quan tâm đến Cao Ngụy, mà lại nói.

“Người nào?” Tri phủ hỏi.

“Tôn Đại Thụ, phụ giúp việc bếp núc trong phòng bếp của học viện.” Ôn Đình Trạm nói.

Khỏe môi Hoắc Liễu Tập vốn dĩ đã giương lên nụ cười đắc thắng bỗng nhiên vụt tắt, toàn thân không khỏi cứng ngắc. Rất nhanh chóng một người được dẫn vào trong, sắc mặt của hắn trắng bệch yếu ớt.

Dường như hắn đang vật lộn muốn đứng dậy hành lễ với Tri phủ. Tri phủ thấy bộ dạng hắn như vậy liền xua tay: “Không cần đa lễ, người cứ ngồi xuống trả lời câu hỏi của bốn quan.”

Giọng nói của Tôn Đại Thụ vô cùng yếu ớt: “Vâng.”

Tri phủ thấy bộ dạng hắn nói chuyện đều rất tốn sức, liền không hỏi hắn nữa mà quay người hỏi Hòa sơn trưởng: “Người này đúng là phụ bếp của phòng bếp học viện không?”

Hòa sơn trưởng nhìn mấy người đầu bếp trong phòng bếp một lần thì đều có ấn tượng, nhưng người phụ bếp này lại không có ấn tượng nào, nhất thời cũng không trả lời.

“Tiểu nhân chính là phụ bếp của phòng bếp học viện, Tôn Đại Thụ.” Tôn Đại Thụ hít sâu một hơi, có chút sức lực để nói.

“Được.” Tri phủ gật đầu, quay đầu nhìn về phía Ôn Đình Trạm:

“Người truyền gọi hãn đến đây là có dụng ý gì?”

“Khởi bẩm đại nhân, Tôn Đại Thụ chính là người đã giúp Hoắc Liễu Tập bỏ thuốc mê vào trong đồ ăn của hai hộ vệ và Diệp Phụ Duyên.” Ôn Đình Trạm nói một cách chậm rãi:

“Hơn nữa hãn chính là người mà Cao Ngụy nhìn thấy ở trong học xá khi vụ án xảy ra!”

“Đại nhân, Ôn tú tài cố tình đổ tội. Hãn và Diệp Phụ Duyên có quan hệ tốt, vì vậy muốn Diệp Phụ Duyên thoát tội, ngược lại đổ tội cho học trò. Học trò không quen biết với người phụ bếp này, hơn nữa học trò và Cao Ngụy đã sống chung gần hai tháng, hãn sao lại có thể nhận nhầm học trò!” Hoắc Liễu Tập lập tức lớn tiếng cãi lại.

“Hỗn láo!” Tri phủ gõ kinh đường mộc trên án một cái:

“Bốn quan có hỏi người sao?”

Hoắc Liễu Tập kinh hãi, lập tức khuôn mặt lộ vẻ ảm ức: “Đại nhân thứ tội, học trò chỉ là bởi vì bị Ôn Doãn Hòa hãm hại mà nhất thời phản nộ.”

“Niệm tình người lần đầu phạm tội, bốn quan sẽ không truy cứu.” Tri phủ uy nghiêm nhìn Hoắc Liễu Tập rồi nhìn về phía Tôn Đại Thụ:

“Bốn quan hỏi người, người phải thành thật trả lời, những lời Ôn tú tài nói có thật hay không?”

“Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân...”

Tôn Đại Thụ dường như thở dốc không lấy được hơi, Ôn Đình Trạm đang muốn lách mình ra sau người hãn nhưng thấy Dạ Dao Quang đứng bên cạnh khẽ động, màn trúc vừa rung cậu liền dừng bước. Khí ngũ hành ở

đầu ngón tay của Dạ Dao Quang quanh quần bay ra, truyền vào cơ thể của Tôn Đại Thụ.

Sắc mặt của Tôn Đại Thụ tốt lên một chút, Ôn Đình Trạm lúc này không thể động vào Tôn Đại Thụ, nếu không nhất định sẽ bị tên giáo hoạt Hoắc Liễu Tập cản ngược lại một cú.

“Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân khẳng định có quen biết với người này. Từ khi hãn vào học viện đã nhờ tiểu nhân đưa cơm đến học xá của hãn mấy lần. Có một lần tất cả mọi người đều ở trong học xá của bọn họ, một người trong đó còn nói một câu.” Tôn Đại Thụ không trực tiếp trả lời câu hỏi của Tri phủ, sắc mặt của Tri phủ có chút khó coi nhưng Tôn Đại Thụ nhanh chóng nói trở lại vấn đề:

“Từng câu mà Ôn tú tài nói đều là sự thật, tiểu nhân bị tiền tài che mờ đôi mắt mới có thể trong chốc lát bị ma quỷ ám ảnh, tin nhầm lời nói xằng bậy của Hoắc Liễu Tập, gây nên sai lầm lớn. Là tiểu nhân đã hạ thuốc mê vào trong đồ ăn, cũng là tiểu nhân đêm hôm đó lén vào học xá của Hoắc Liễu Tập thay cho hãn.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Không Thể Ngụy Biện

“Người nói láo!” Hoắc Liễu Tập lập tức lớn tiếng ép hỏi:

“Tại sao người phải vu tội cho ta, bọn họ đã cho người lợi lộc gì?”

“Hoắc Liễu Tập, nếu như người còn tái phạm, bốn quan sẽ cho rằng người làm nhiều loạn trật tự công đường, sẽ phạt người bị đánh!” Tri phủ cảnh cáo lần nữa, thấy Hoắc Liễu Tập cúi đầu lui xuống mới quay đầu nhìn về phía Ôn Đình Trạm:

“Hai người này không có chút nào giống nhau, Cao Ngụy lẽ nào không thấp đèn?”

“Bấm đại nhân, học trò bởi vì cái bụng nên phải chạy gấp, quả thực không thấp đèn nhưng học trò nghe thấy Hoắc Liễu Tập oán trách một câu, đó rõ ràng là giọng nói của hăn.” Cao Ngụy trả lời.

“Cao đồng sinh, cậu còn nhớ lời nói mà đêm hôm đó cậu đã nghe thấy Hoắc Liễu Tập oán trách là gì không?” Ôn Đình Trạm nghe nói như vậy lập tức hỏi.

“Đương nhiên là nhớ.” Cao Ngụy gật đầu.

“Vậy thì thỉnh cầu Cao đồng sinh viết nó ra giao cho đại nhân.” Ôn Đình Trạm nói rồi nhìn về phía Hoắc Liễu Tập và Tôn Đại Thụ.

“Tôn Đại Thụ không biết chữ, vậy thì mời Hoắc đồng sinh viết lời mà cậu đã nói trong đêm hôm đó trước rồi giao cho đại nhân.” Cậu nói rồi hỏi

Tôn Đại Thụ:

“Ông có còn nhớ đêm hôm đó ông đã nói gì không?”

“Tiểu nhân nhớ.” Tôn Đại Thụ gật đầu.

Cao Ngụy rất nhanh chóng nhắc bút viết, viết xong đích thân hãnh chuyển đến tay sư gia, sư gia lại chuyển cho Tri phủ. Còn Hoắc Liễu Tập trước mặt đã bày bút mực nhưng vẫn chưa giơ tay cầm bút.

Thấy vậy Tri phủ liền hỏi: “Hoắc Liễu Tập, người luôn miệng nói ngày hôm đó ở trong học xá là người, người lại không nhớ người đã nói gì sao?”

“Bẩm đại nhân, ban đêm ngủ mơ màng nên đã quên mất mình lấm bầm gì rồi.” Hoắc Liễu Tập dứt khoát nói thẳng là không biết.

Ánh mắt của Tri phủ trở nên có chút nghiêm khắc, quay nhìn về phía Tôn Đại Thụ: “Người có nhớ không?”

“Tiểu nhân nhớ, tiểu nhân đã nói một câu: Cậu tưởng nhâm cây bã đậu thành cơm ăn rồi!” Tôn Đại Thụ trực tiếp nói ra.

Vẻ mặt của Tri phủ và Cao Ngụy ngay lập tức thay đổi, dồn dập nhìn về phía Hoắc Liễu Tập, ánh mắt của hắn cũng biến đổi. Tri phủ gõ kinh đường mộc: “Hoắc Liễu Tập, người có biết tội của người hay không?”

Nói rồi liền đưa tờ giấy Cao Ngụy viết cho nha dịch, nha dịch giơ cao đi đến cửa đưa cho tất cả mọi người nhìn, một chữ cũng không sai.

Hoắc Liễu Tập lúc này không nói gì.

Ôn Đình Trạm đảo mắt nhìn hắn rồi nhìn Cao Ngụy: “Cao đồng sinh, Tôn Đại Thụ vừa mới nói ông ấy thường đến học xá các cậu đưa cơm, bởi vì ông ấy mặt mũi xấu xí, vì vậy các cậu có lẽ chưa từng cảm thấy quen

mặt. Tôn Đại Thụ từng nói có một hôm mấy người các cậu đều có mặt, học xá các cậu có người đã nói một câu nói, vậy cậu có nhớ hay không?”

Cao Ngụy cẩn thận nghĩ lại, nghĩ một lúc lâu mới đột nhiên nói: “Ta nhớ ra rồi, là giọng nói và bóng lưng. Hôm đó Tôn Đại Thụ đến học xá của bọn ta đưa cơm cho Hoắc Liễu Tập, ông ấy đứng ở trong phòng của bọn ta gọi một tiếng, vừa hay lưng đối diện với hai vị đồng sinh ở trong phòng. Một người trong đó cười nói, tên Hoắc Liễu Tập này sao lại tự mình đứng ở ngoài cửa gọi mình. Sau đó ta còn để ý lúc Tôn Đại Thụ rời đi, bóng lưng của ông ấy quả thực cực kỳ giống với Hoắc đồng sinh. Đêm hôm đó Hoắc đồng sinh cũng là lưng hướng về phía ta, hơn nữa bởi vì bụng của ta thực sự không tốt, không kịp thắp đèn, chỉ là giọng nói của ông ấy lúc đó sao có thể biến thành như vậy...”

Mới khiến hần hoàn toàn không nghĩ đến điều này. “Bởi vì ông ấy suýt nữa bị Hoắc Liễu Tập hạ độc, trong người vẫn còn có độc dư!” Ôn Đình Trạm lạnh lùng nói.

Ngay lập tức tất cả mọi người đều hiểu ra, tới tập tợp mắt nhìn về Hoắc Liễu Tập.

“Hoắc Liễu Tập, ngươi có nhận tội không?” Tri phủ đại nhân lập tức lạnh lùng hỏi.

“A ha...” Hoắc Liễu Tập bỗng nhiên cười như điên, hần không trả lời câu hỏi của Tri phủ, mà ánh mắt tràn đầy sự tán thưởng nhìn Ôn Đình Trạm:

“Ta tự hỏi mỗi bước ta đều sắp đặt tuyệt diệu đến mức không gì sánh được, người này cho dù đứng trước mặt sơn trường, sơn trường cũng không thể nhận ra. Ngươi làm thế nào mà lại nghĩ ra có sự tồn tại của người này?”

Nếu như không tìm thấy người này, nếu như người này chết một cách im hơi lặng tiếng, vậy thì tất cả cho dù có bao nhiêu điểm đáng ngờ thì

cũng sẽ như đá chìm đáy biển.

“Người này không phải là do ta tìm thấy, mà là người khiến ta tìm thấy.” Ôn Đình Trạm đón lấy ánh mắt của Hoắc Liễu Tập.

“Là một câu nói của người đã gợi ý cho ta.”

“Câu nói gì?” Hoắc Liễu Tập chăm chú nhìn Ôn Đình Trạm.

“Người còn nhớ vì sao trong quần áo của Diệp Phụ Duyên lại rơi ra miếng ngọc bội không?” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng gợi ý.

“Là bởi vì quần áo của người bị quệt rách, thân hình của người và Đồng Viên khác biệt quá nhiều nhưng lại xấp xỉ với Diệp Phụ Duyên, vì vậy người mới mượn áo của Diệp Phụ Duyên nhưng Diệp Phụ Duyên không đồng ý. Người và Đồng Viên bắt đầu nghi ngờ, khiến Đồng Viên - người không hợp với Diệp Phụ Duyên, mới có động lực đi tìm quần áo của Diệp Phụ Duyên, từ đó rút ra được ngọc bội. Có việc Diệp Phụ Duyên bị bắt nhất mới có lý do để sau đó người thực hiện được tất cả các kế hoạch. Kẽ hở của người là do chính người tạo ra.”

“Ha ha, Ôn Doãn Hòa, được lắm Ôn Doãn Hòa, chỉ có người mới có thể từ một câu nói mà nghi ngờ ta, cũng chỉ có người mới có thể từ câu nói này khiến ta bị bắt, ta thua một cách tâm phục khẩu phục.”

Hoắc Liễu Tập nhắm mắt lại nói với Tri phủ:

“Không sai, Đồng Viên là do ta giết chết.”

“Nếu người sớm có sự độ lượng như ngày hôm nay thì sẽ không đi tới bước này.” Ôn Đình Trạm than thở.

Cơ thể Hoắc Liễu Tập cứng đờ, hần nhẹ giọng khẽ cười: “Xem ra thứ người biết nhiều hơn những gì ta nghĩ.”

“Điều cần biết ta đều biết cả.” Ôn Đình Trạm than một tiếng.

Vụ án mạng giết người dã man này đến đây là kết thúc. Chính miệng Hoắc Liễu Tập thừa nhận động cơ giết người, mục tiêu của hắn quả thực không phải là Đồng Viên, mà là Diệp Phụ Duyên. Hoắc Liễu Tập không phải là người Tô Châu, nhưng xích mích giữa hắn và Diệp Phụ Duyên phải nói từ Tô Châu. Tô Châu có một vị nho gia, hai người bọn họ đều muốn bái ông ấy làm thầy, hai người đều là lái buôn. Vị nho gia đó không thu nhận lái buôn, nhưng vì thật sự là yêu mến người có tài như Diệp Phụ Duyên vì vậy không nhận làm học trò nhưng lại cho đi bên cạnh thỉnh thoảng chỉ bảo. Việc này bị Hoắc Liễu Tập biết được liền sinh lòng căm giận.

Mẫu thân của Hoắc Liễu Tập đã qua đời nhiều năm, phụ thân cho đến nay vẫn chưa tái giá nhưng khi phụ thân hắn đến Tô Châu nhập hàng lại gặp được mẫu thân của Diệp Phụ Duyên, biết được đối phương là mẹ góa con côi, không tính toán gì đến việc bà ấy phải nuôi ba đứa con, một lòng muốn lấy lễ vật của thê tử làm sính lễ để lấy bà làm vợ kế. Nhưng mẫu thân của Diệp Phụ Duyên lại cho rằng người phụ nữ tốt không hầu hạ hai chồng, vì vậy cố chấp không muốn cải giá. Việc càng như vậy càng khiến phụ thân của Hoắc Liễu Tập bậi lòng, Hoắc Liễu Tập sau khi biết được lại càng vô cùng tức giận, mối hận đối với Diệp Phụ Duyên lại càng sâu thêm một tầng.

Cho đến khi hai người cùng thi đỗ học viện Bạch Lộc, phụ thân của Hoắc Liễu Tập vô cùng vui mừng, không những đích thân chuẩn bị cho con trai mà còn chuẩn bị cho Diệp Phụ Duyên, hai người thứ gì cũng giống nhau. Diệp Phụ Duyên cũng không hề biết tiền phí học xá của hắn chính là do phụ thân của Hoắc Liễu Tập bỏ ra, chỉ nghĩ là mẫu thân cưng chiều hắn, hắn đến học viện cứ thế nhận thẻ học xá. Hắn lại ngại đem chuyện này đi trách móc nặng nề mẫu thân, từ chối ý tốt của mẫu thân, nghĩ đã nộp phí một năm, cho dù hắn không ở cũng không thể rút lại, vì vậy cứ thế ở. Việc

này làm sao giấu được Hoắc Liễn Tập, mối hận của Hoắc Liễn Tập đối với Diệp Phụ Duyên từ đó mà tích lại lên đến đỉnh điểm.

Điều thật sự khiến Hoắc Liễn Tập nổi ý giết người chính là hắn nghe phong thanh được rằng mẫu thân của Diệp Phụ Duyên đã đồng ý cải giá, gả cho phụ thân của hắn!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Người Khởi Xương

Điểm nào Diệp Phụ Duyên cũng vượt trội so với Hoắc Liễu Tập, còn chưa theo mẫu thân tái giá mà phụ thân của hắn đã đối xử với Diệp Phụ Duyên thân thiết như cha ruột. Nếu Diệp Phụ Duyên theo mẫu thân tái giá đến Hoắc gia, vậy sao còn chỗ của hắn nữa? Nhất là so về thành tích của bọn họ, hắn còn kém Diệp Phụ Duyên một khoảng xa. Phụ thân lại suốt ngày nhắc đến Diệp Phụ Duyên thế này, Diệp Phụ Duyên thế kia trước mặt hắn khiến hắn cảm thấy vô cùng ức chế, vì vậy mới đi sai đường.

Không ai biết đến phía sau còn có câu chuyện như vậy, nghe xong càng không biết nên có cảm giác gì đối với Hoắc Liễu Tập. Phụ thân của Hoắc Liễu Tập, mẫu thân của Diệp Phụ Duyên, còn có cha mẹ của Đồng Viên, tất cả đều chạy đến. Kết cục sau cùng này đã khiến cả ba gia đình bị đả kích rất lớn, nhất là Đồng gia, lần lượt hai đứa con trai đều chết hết. Vậy nhưng Đồng gia không hận Hoắc gia mà làm âm ỉ một hồi, muốn Diệp gia đoạn tử tuyệt tôn.

“Doãn Hòa, huynh cũng chỉ bởi vì một câu nói kia liền cho là Hoắc Liễu Tập sao, vì sao ta vẫn cảm thấy dường như có chỗ không thích hợp.” Vụ án đã kết thúc, Tiêu Sĩ Duệ đứng cạnh Ôn Đình Trạm nói.

“Tất nhiên không phải chỉ bởi vậy, là bởi vì lời của Đồng Viên khiến ta nghĩ đến câu nói đó.” Ôn Đình Trạm đáp. Đồng Viên luôn miệng nói Diệp Phụ Duyên giết hắn, như vậy có thể chứng minh hắn đã hít vào một ít thuốc, nhưng vào thời điểm Hoắc Liễu Tập giết hắn, ý thức cũng đã hồi phục lại chút đỉnh. Có điều hắn vẫn chưa tỉnh táo lại hoàn toàn, chỉ có thể trông thấy một thân hình mờ mờ, mà đáng dấp Hoắc Liễu Tập và Diệp Phụ

Duyên như vậy, nếu như vào lúc ánh mắt mơ hồ rất khó có thể phân biệt. Đồng Viên sao có thể cho rằng Hoắc Liễu Tập luôn giao hảo thân thiết với mình lại là người muốn giết mình được?

Chính là một câu nói như vậy mà Ôn Đình Trạm đã điều tra ra sự tình, hóa ra ngay từ đầu Hoắc Liễu Tập đã an bài ván cờ này. Tôn đại thúc bởi vì giúp việc bếp núc mà thường xuyên đến cổng lớn tiếp nhận nguyên liệu nấu ăn được đem đến, vậy nên ông mới nhìn thấy bộ đồng phục học sinh mà Diệp Phụ Duyên sai người đem về đưa cho đệ đệ của mình. Tôn đại thúc vô tình nói chuyện này với Hoắc Liễu Tập, Hoắc Liễu Tập đã sớm biết chuyện giữa hai người từ miệng Đồng Viên nên lấy trộm ngọc bội của Đồng Viên đập nát, rồi đổi đồng phục của mình thành của Diệp Phụ Duyên. Cuối cùng đặt bộ đồng phục trong tủ quần của Diệp Phụ Duyên.

Tự ý đem đồng phục của mình cho đi là một sự thất kính đối với học viện, Diệp Phụ Duyên đương nhiên sẽ không để lộ chuyện này ra. Chính bởi vì nắm rõ điểm này, Hoắc Liễu Tập mới dám vu oan trắng trợn như vậy. Hôm đó hẳn hẹn mấy nam sinh đều có chung sở thích về đồ ngọc, tặng bốc Đồng Viên một hồi, Đồng Viên nhất định sẽ cùng hắn trở về lấy ngọc bội ra khoe khoang. Trên đường, áo hắn bị quệt rách cũng là do cố ý, một là để khơi ra chuyện Diệp Phụ Duyên ăn cắp ngọc bội, hai là để kiểm soát đến học viện sửa áo. Không thể không công nhận, Hoắc Liễu Tập đã toan tính vô cùng kỹ lưỡng tỉ mỉ.

Nhắc đến Hoắc Liễu Tập, Ôn Đình Trạm đã phải trầm trở rất lâu, đồng thời cũng phải đặt bản thân mình vào vị trí của hắn để đoán xem đường đi nước bước của hắn thế nào, vì sao phải giết người. Cứ như vậy mà từng bước từng bước lần ra manh mối.

“Không đúng, ta tận mắt nhìn thấy bóng của Diệp Phụ Duyên, à không, cái bóng của Hoắc Liễu Tập giết người, mới tức tốc chạy vọt vào. Theo lời cậu nói, Hoắc Liễu Tập từ trong tủ quần áo hét vọng ra một tiếng

kêu cứu, vậy cái bóng mà chúng ta nhìn thấy chẳng lẽ là quỷ sao?” Văn Du cảm thấy khó hiểu.

“Xem qua kịch bóng chưa?” Ôn Đình Trạm nói một câu ý tứ sâu xa.

“Bội phục, bội phục!” Tiêu Sĩ Duệ, Tần Đôn, Lục Vĩnh Diễm và Văn Du suy nghĩ một chút liền không khỏi chấp tay tán thưởng.

Thấy bốn người bọn họ nói chuyện vui vẻ như vậy, khóe môi Ôn Đình Trạm không khỏi nở nụ cười nhẹ. Nhưng nụ cười của cậu còn chưa kịp hoàn toàn nở rộ, sự xuất hiện của người trước mặt đã khiến sắc mặt cậu trở lại sự bình thản vốn có.

“Ôn công tử, lão thái gia nhà ta có lời mời.” Người này không phải ai khác, chính là vị quản gia bên cạnh Liễu lão gia trên công đường.

“Buồn cười, lão thái gia nhà ông là ai, ông ấy mời chúng ta liền phải đến sao?” Dạ Dao Quang lạnh lùng nói.

Tiêu Sĩ Duệ thấy vậy, cũng biết Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang không có thiện ý với Liễu gia. Hắn đang muốn đứng ra nói hộ vài câu, bênh vực rằng bằng hữu không có nguyên tắc, Ôn Đình Trạm lại nửa cười nửa không lên tiếng: “Nếu đã như thế, ta đến thăm hỏi Liễu lão thái gia một chút vậy.”

“Trạm ca...”

“Mọi người cứ đợi ở chỗ cũ, gọi trước giúp ta vài món mà ta thích, ta sẽ quay lại nhanh thôi.” Ôn Đình Trạm nhìn Dạ Dao Quang bằng ánh mắt ôn hòa, nhẹ nhàng căn dặn.

Dạ Dao Quang nghe vậy cũng không nhiều lời nữa, cô tin tưởng Ôn Đình Trạm nên cùng mấy người Tiêu Sĩ Duệ rời đi.

Ôn Đình Trạm theo quản gia của Liễu lão gia đi tới một quán trà, đến phòng tốt nhất. Trong phòng, Liễu lão thái gia ngồi phía trên, một tay giữ áo bào, một tay pha trà, động tác vô cùng chậm chạp mà tao nhã. Tuần tự các bước hâm nóng, bỏ trà, hớt bọt, châm trà...

Động tác lưu loát liền mạch như nước chảy mây trôi, nếu như gạt thành kiến cá nhân qua một bên, nói thực, mỗi bước này đều khiến cho người nhìn cảm thấy vui vẻ thoải mái, đối với hương thơm nhẹ nhàng của nước trà mà dần dần sinh ra một cảm giác chờ mong. Sau cùng, Liễu lão thái gia rót nước trà ra hai ly, ngược nhìn Ôn Đình Trạm đang đứng phía bên kia bàn nói: “Ôn tú tài, mời ngồi.”

Ôn Đình Trạm cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống phía đối diện ông ta.

Liễu lão thái gia tự mình bưng một chén trà, sau đó đưa chén còn lại cho Ôn Đình Trạm: “Nếm thử một chút, trà này mùi vị thế nào?”

Ôn Đình Trạm đưa hai tay ra đón lấy, đây là lễ phép căn bản, đối xử với bất cứ ai hăn cũng không để mất đi cấp bậc lễ nghĩa. Sau khi nhận lấy, nhấp một ngụm mới đáp: “Ân thi ngọc lộ.”

“Không sai, cậu mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng cũng rất am hiểu trà.” Liễu lão gia không khỏi nở nụ cười.

“Trà này chính là Thái Tổ tự mình sai người bào chế, lúc đó còn ban cho bốn vị vương gia mang họ khác. Bây giờ mưa vẫn còn nhưng hoàng ân lại theo gió mà bay mất, ngoại trừ Minh vương phủ vẫn còn tồn tại như trước, những vị vương gia khác sớm đã trở thành bách tính bình dân, bao gồm cả bốn vị kia.”

Ôn Đình Trạm im lặng nghe, không nói gì.

Liễu lão gia dường như đã sớm đoán trước được Ôn Đình Trạm sẽ luôn duy trì thái độ bình thản này, ánh mắt ông nhìn Ôn Đình Trạm từ tán thưởng chuyển thành nuối tiếc: “Cậu là một người tài trí, so với đứa con đã mất của đế sư còn có phần hơn, chỉ tiếc cậu không hiểu, đế tài năng bộc lộ quá rõ, một tú vu lâm phong tất tồi chi (1).”

“Vì sao phải giấu đi thực lực, trưng ra kém cỏi? Biết rõ bạn thân gặp nạn mà phải khoanh tay đứng nhìn? Liễu lão thái gia nếu đã bố trí cho ta cục diện như vậy, ta không nhảy vào, chẳng phải làm ông thất vọng sao?” Ôn Đình Trạm cười nhạt:

“Là ai giúp Hoắc Liễu Tập đưa Diệp Phụ Duyên đến học xá? Là ai gạt Hoắc Liễu Tập rằng mẫu thân Diệp Phụ Duyên muốn tái giá? Học viện chắc hẳn có không ít người của ông. Ta tất nhiên không sánh được với Liễu lão gia thâm niên dày dặn chốn quan trường, mạng người cùng lắm cũng chỉ là quân cờ trong tay. Ông biết Ninh An Vương điều tra Sĩ Duệ liền sắp xếp một người bên cạnh hắn, bức bách ta, định mượn tay Ninh An Vương diệt trừ ta. Đây chẳng phải là một tú vu lâm phong sao?”

“Cậu thông minh hơn nhiều so với ta nghĩ.” Liễu lão gia cười đáp.

Ôn Đình Trạm đứng lên: “Liễu lão thái gia, ta tới để nói cho ông biết, chỉ có những người không đủ tự tin vào bản thân mình, không có bản lĩnh thực sự mới phải giấu đi thực lực, trưng ra kém cỏi. Mà ta, chính là kiểu người dù có làm cho bọn họ sợ đến mất ăn mất ngủ đi chẳng nữa thì cũng không làm gì được ta.” Nói xong, Ôn Đình Trạm chậm rãi cúi người nhìn thẳng Liễu lão gia:

“Liễu gia các người đã ra tay với ta hai lần, kết quả như thế nào hình như Liễu lão gia vẫn chưa nhớ rõ lắm. Nếu ông đã tự mình ra tay, vậy ta cũng sẽ không ngại trả ông một phần lễ lớn. Cũng coi như không phụ ông đã bỏ ra một phen nhọc tâm.”

Ánh mắt của Liễu lão gia hơi đổi.

“Trà của ông rất ngon, chỉ có điều ta xưa nay không thích uống trà. Bởi vì nương tử ta nói rồi, uống trà nhiều...” Ôn Đình Trạm chỉ chỉ vào đầu mình:

“Nơi này sẽ trở nên kém minh mẫn. Cáo từ!”

(1) Mộc tú với phong tất tồ chi: Cây cao vượt trội so với cả khu rừng, trước gió lớn ắt sẽ gãy.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Không Coi Ai Ra Gì

“Mấy người và Liễu gia có quan hệ như thế nào vậy?” Đến lầu Nguyên Vị, Tiêu Sĩ Duệ nhìn đã lâu, rốt cuộc đến khi Dạ Dao Quang đi gọi đồ ăn xong quay lại liền lân la tới gần, cười hề hề hỏi.

“Đệ đường đường là trưởng tôn của hoàng thất, mà sao còn bát quái (1) hơn cả phụ nữ vậy?” Dạ Dao Quang tức giận liếc xéo hẳn.

Mặc dù Tiêu Sĩ Duệ không biết từ “bát quái” kia nghĩa là gì, nhưng từ ẩn dụ của của Dạ Dao Quang cũng lờ mờ đoán ra được từ đó có nghĩa là người hay ba hoa nhiều chuyện, vậy nên lại cợt nhả nói:

“Ta đây không phải đang quan tâm tỷ và Doãn Hòa sao. Lão già họ Liễu kia dù sao cũng là người đức cao vọng trọng nhất quận Dự Chương này, đến sơn trưởng của mấy người cũng phải kính nể hẳn vài phần, hơn nữa hẳn còn cùng trường với đế sư.”

“Vậy thì đã sao?” Dạ Dao Quang dừng dừng như không:

“Vẫn thua trong tay Trảm ca nhà ta đấy thôi.”

“Ai thua ai thua? Kể cho bọn này nghe với.” Lục Vĩnh Diêm cũng nổi lên hứng thú.

Dạ Dao Quang lau tay, thông thả ăn một miếng bánh ngọt mới nói: “Chuyện này hẳn là cậu có biết một chút.”

“Chuyện gì?” Lục Vĩnh Diêm không khỏi trợn mắt:

“Lão gia nhà ta tuy cũng có va chạm với Liễu gia nhưng căn bản không thể hạ được lão ta.”

“Hai tháng trước, lão gia nhà cậu không phải đã tìm cho Liễu Hợp Bằng một nơi cần đến sao?” Dạ Dao Quang cười, hí híp mắt nhìn Lục Vĩnh Diễm. Hai tháng trước hẳn đang ở nhà, mà tuổi tác Lục Vĩnh Diễm cũng đủ lớn rồi, lại là trưởng tôn, Lục đốc ty hẳn là nên bồi dưỡng hẳn sớm rồi mới phải.

“Hai tháng trước...” Lục Vĩnh Diễm suy nghĩ một chút, vỗ gáy nói:

“Ta nhớ ra rồi, con trai trưởng nhị phòng của Liễu gia thuê người giết người, trên tay đã có vài sinh mạng. Lúc đó âm ỉ lớn như vậy, đáng lẽ là đã bị chém, sau bởi vì thân nhân người bị giết không cáo trạng nữa, Liễu Hợp Bằng mới bị phán đi lưu đày. Ban đầu tổ phụ ta không biết chuyện này, nhưng về sau không rõ sao lại biết được, liền thuận tay cho hẳn một cước, đẩy hẳn đi đày đến tận nơi hoang vu hẻo lánh kia. Ha ha, Liễu Hợp Bằng được nuôi đến béo tốt, da dẻ mềm mịn như vậy, chỉ sợ còn chưa đến nơi da trên người cũng đã bị thổi bay một lớp rồi.”

“Cậu có vẻ vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa nhĩ.” Dạ Dao Quang thấy Lục Vĩnh Diễm cười ha hả liền vui vẻ trêu hẳn.

“Ta nhìn Liễu Hợp Bằng đã thấy không vừa mắt, hẳn cướp đồ còn cướp cả đồ trên đầu của ta.” Lục Vĩnh Diễm đáp.

“Cướp đồ?” Vị đệ đệ quần áo lượt là thời cổ đại này có gì để người ta cướp sao? Dạ Dao Quang chớp mắt nhớ lại, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới chàng thanh niên mới mười sáu tuổi này:

“Không nhìn ra nha, Liễu Hợp Bằng so với cậu ít nhất cũng phải lớn hơn một vòng, vậy mà hai người đã đoạt của nhau rồi sao, khẩu vị của cậu cũng thật khiến người ta không dám khen nổi.”

Tần Đôn, Văn Du đang bóc đậu phộng, nghe được lời Dạ Dao Quang nói không khỏi buồn cười, quan sát Lục Vĩnh Diễm một lượt với ánh mắt vừa nghi ngờ vừa ám muội. Tiêu Sĩ Duệ ban đầu chẳng hiểu gì, thế nhưng vừa nhìn thấy biểu cảm của hai người nọ nháy mắt liền hiểu ra, hùa theo Dạ Dao Quang:

“Chà chà, tiểu Lục cậu cũng được đấy...”

“Mấy người đang nghĩ vớ vẩn cái gì thế hả?” Lúc đầu Lục Vĩnh Diễm vẫn chưa hiểu được hàm ý ẩn trong lời nói của Dạ Dao Quang, hiểu được rồi mặt liền không khỏi đỏ lên:

“Đó là bởi vì năm ngoái ta ngắm thấy rất ưng ý viên ngọc Quan Âm tổng tử (2) kia...”

“Phụt!” Mấy người đồng loạt cười văng.

Tiêu Sĩ Duệ giơ tay khoác lên vai Lục Vĩnh Diễm: “Ta nói này tiểu Lục, năm ngoái tuổi cậu chắc cũng chỉ như bốn điện hạ bây giờ đi, thế mà đã muốn mua Quan Âm tổng tử rồi. Cậu sốt ruột mong được làm cha đến thế rồi cơ à?”

“Tránh ra.” Lục Vĩnh Diễm gạt phắt tay Tiêu Sĩ Duệ xuống.

“Hôm đó là sinh nhật vợ ta, ta mới mua tặng cho vợ ấy làm quà sinh nhật. Mấy người đừng có đoán linh tinh. Mà mười bốn tuổi làm cha thì đã sao? Đại ca của ta không phải mới mười bốn đã làm cha rồi sao, cháu gái của ta cũng bảy tuổi rồi đấy.”

“Vậy cậu đến giờ còn chưa thành thân, chẳng phải xếp vào hàng bô lão rồi sao?” Dạ Dao Quang liếc hần.

“Thành thân?” Sắc mặt Lục Vĩnh Diễm nháy mắt thay đổi, lộ ra bộ dạng sợ còn không kịp: “Ta mới không cần thành thân nhé. Phụ nữ chính là

thứ phiền phức nhất thế gian. Tổ mẫu ta ngày ngày chỉ lo quản tổ phụ ta thật chặt, mẹ ta thì chỉ cần cha ta đến phòng di nương (3) ngủ nhiều hơn một đêm thôi liền náo loạn, ngồi khóc tu tu, phiền chết đi được, nếu không việc gì ta phải chạy trốn đến học viện tìm sự yên tĩnh chứ. Tổ phụ ta nói rồi, gần nhiều nữ sắc thì hại thân, tốt nhất cho ta đi tập võ.” Nói rồi chuyển ánh mắt qua phía Tần Đôn:

“Hơn nữa ở đây, Tần Đôn lớn tuổi nhất, cậu ấy còn chưa đón dâu, chúng ta gấp cái gì.”

“Phụt.” Tần Đôn đang uống trà đột nhiên nghe thấy mấy lời này, cả người liền mất tự nhiên. Lau lau khóe miệng, vẻ mặt hẩn bi thương nhìn Lục Vĩnh Diêm:

“Mọi người có thể đừng lôi ta ra so sánh được không?”

Quá đáng, chẳng nhẽ hần cứ phải làm bình phong cho bọn họ mãi thế à, làm người tốt mệt quá.

“Không thể.” Mọi người trăm miệng một lời.

“Chuyện gì không thể?” Lúc này, Ôn Đình Trạm bước vào.

“Trở về nhanh như vậy sao?” Tiêu Sĩ Duệ nhảy lên phía trước, vừa nhìn nhìn vừa đi một vòng quanh Ôn Đình Trạm.

“Sao lại nhìn ta như thế?” Ôn Đình Trạm không hiểu.

“Ha ha, lão già họ Liễu kia không đãi huynh một bữa Hồng Môn Yến sao?”

“Chỉ là mời ta đến uống một ly trà, uống xong trà rồi thì về thôi.” Ôn Đình Trạm vừa mới hất vạt áo ngồi xuống, cũng vừa lúc tiểu nhị bắt đầu mang thức ăn lên. Cậu liền nói:

“Ta có chút đói bụng rồi, để tiểu nhị mang thức ăn lên thôi.”

“Ta cũng đói bụng!” Tần Đôn nhin đã lâu, rốt cuộc cũng có thể nói ra, thấy mọi người nhìn hăn với ánh mắt “không cần nói cũng biết” liền khẳng khái hùng hồn phản bác:

“Sáng sớm đều chưa ăn sáng đã chạy đến công đường, ta không tin mọi người không đói bụng!”

“Bọn ta không đói.” Tiêu Sĩ Duệ, Văn Du, Lục Vĩnh Diễm đồng loạt lắc đầu.

Tần Đôn mở to hai mắt nhìn, hăn tất nhiên không biết Tiêu Sĩ Duệ và Dạ Dao Quang ngồi bên cạnh dự thính, Tri phủ nào dám chậm trễ, bánh ngọt đều bưng lên vài mâm, hai người quả thực ăn no. Văn Du và Lục Vĩnh Diễm trong lúc đợi được truyền gọi cũng sai hạ nhân đi mua đồ ăn, không thể để nhân chứng đói bụng được. Mà thức ăn do hạ nhân nhà người ta mua về, người trong nha môn đương nhiên sẽ không ngăn cản.

“Đói bụng thì ăn nhiều, ai không đói thì ăn một chút.” Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, Dạ Dao Quang trước tiên múc cho Ôn Đình Trạm một chén canh cá để trước mặt cậu, sau đó mới nhắc đĩa.

Mọi người nhìn cái bát trống không trước mặt mình, đĩa ngộ này khác biệt lớn quá!

Ôn Đình Trạm dường như không có biểu cảm gì đặc biệt, rõ ràng cậu là người kêu đói bụng nhưng lúc ăn cơm lại ngồi tỉ mỉ tách vỏ cua, lấy gạch và thịt gắp vào bát Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang vô cùng yêu hải sản, lúc này đã qua thời điểm cua béo nhất rồi, nhưng may mà vẫn chưa phải là cuối mùa.

Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn còn đỡ, hai người dù sao cũng nhìn quen mắt rồi. Mà Văn Du và Lục Vĩnh Diễm dù đã ăn cùng họ vài bữa cơm, nhìn qua

cảnh tượng tương tự nhưng chưa bao giờ khoa trương đến mức này, hai người ngồi cạnh nhau nhìn chăm chăm đôi tình nhân như đang ở chốn không người kia. Dạ Dao Quang đang ăn mà vẫn không quên quay sang phía Ôn Đình Trạm, mắt cười cong cong.

Hai người nổi da gà một trận, run rẩy.

Lục Vĩnh Điềm đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó nhưng Văn Du có mắt nhìn hơn một chút, lập tức nhét một chiếc sỏi vào miệng Lục Vĩnh Điềm, suýt nữa làm nghẹn chết hẳn.

(1) Bát quái: Nhiều chuyện, hóng hớt.

(2) Ngọc Quan Âm tổng tử thường được dùng làm mặt dây chuyền hoặc đính lên mũ đội đầu...

(3) Di nương: Vợ nhỏ, mẹ kế.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Nguyệt Giác Tối, Mẫu Thân Qua Đời

Bữa cơm cứ như vậy trôi qua trong sự vô tư như chốn không người của Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang. Ăn xong bọn họ cùng quay về học viện. Lục Vĩnh Diễm và Văn Du bận rộn chuyển học xá, Dạ Dao Quang cũng quay về học xá của mình. Tần Đôn vẫn cần mẫn mang bàn cờ đi tìm thầy lĩnh giáo, Tiêu Sĩ Duệ lại tới tìm Ôn Đình Trạm.

Hắn cầm một chiếc hộp tới chỗ Ôn Đình Trạm, đặt xuống trước mặt cậu rồi mở ra. Bên trong hộp là bốn tấm lệnh bài, đều được khắc cùng ký hiệu hình một con hùng ưng đang dang rộng đôi cánh. Điểm khác nhau duy nhất giữa bốn tấm lệnh bài này là chất liệu, lần lượt được làm từ ngọc, vàng, bạc, sắt.

“Đây là lệnh bài dành cho các ám vệ được cử đến bảo vệ ta.”

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đều kinh ngạc sửng sốt, không ai lên tiếng.

Tiêu Sĩ Duệ lấy ra tấm lệnh bài bằng ngọc: “Phụ vương chia ám vệ bên cạnh ta ra ba loại, Kim Ưng phụ trách an nguy của ta, Ngân Ưng sẵn sàng chờ lệnh của ta, Thiết Ưng phụ trách truyền đạt tin tức. Còn Ngọc Ưng chính là để thống trị ba người còn lại. Sau này ta sẽ chỉ lưu lại Ngọc Ưng này, ba tấm còn lại đều giao cho huynh.”

Ôn Đình Trạm vẫn nhìn ba miếng lệnh bài trước mặt với ánh mắt bình tĩnh, cậu im lặng hồi lâu mới ngẩng đầu: “Đệ biết rõ hành động này có ý nghĩa gì đúng không?”

“Ta biết, ta phó thác toàn bộ tính mạng của bản thân và gia đình cho huynh.” Trên miệng Tiêu Sĩ Duệ vẫn là nụ cười ấm áp như ánh mặt trời.

“Phụ vương trước khi lâm chung từng nói với ta, một người cho dù có đứng ở vị trí cao đến đâu, nếu như trước sau luôn không có nổi một người khiến hẳn toàn tâm tín nhiệm, như vậy sống ở đời, hẳn chính là kẻ đáng thương nhất. Phụ vương không hy vọng ta sẽ trở thành một người như vậy, ta lại càng không muốn một cuộc sống đáng buồn như thế. Huynh và ta đã uống máu kết tình huynh đệ, như vậy ta đương nhiên sẽ không hoài nghi mà vững chắc tin tưởng huynh. Chuyện huynh ở nha phủ chẳng mấy chốc sẽ truyền đi xa, mấy người thúc thúc của ta rất có thể đã bắt đầu âm thầm xuống tay với huynh. Ta biết huynh tài trí vô song, có thể hai tay đấu bốn. Giao toàn bộ ám vệ của ta cho huynh, để bọn họ bảo vệ ta cũng có thể bảo vệ cả huynh.”

Ôn Đình Trạm chột ngẩng đầu, tròn mắt cậu đen nhánh nhìn chăm chăm Tiêu Sĩ Duệ, ánh sáng nơi đáy mắt lưu chuyển mạnh mẽ.

Tiêu Sĩ Duệ thản nhiên nhìn lại, ánh mắt sáng ngời như ánh mặt trời, trong mắt chứa đầy tín nhiệm.

“Được, ta nhận.” Ôn Đình Trạm đây nấp hộp lại, giọng nói hết sức trịnh trọng.

Đây là một lời hứa, cũng là một phần tình nghĩa dù chết không đổi trong sinh mệnh bọn họ.

Tiêu Sĩ Duệ cười cười, miệng lại mang nụ cười đáng ăn đòn đó: “Ta đã trao toàn bộ tính mạng cho huynh rồi, huynh cũng không nên tiếp tục giấu giếm khúc mắc giữa huynh và Liễu gia nữa chứ.”

Ôn Đình Trạm sửng sốt, cậu mím môi, lúc sau mới mở miệng nói: “Mẹ ta là con gái trưởng của tam phòng Liễu gia...”

Không có nửa chữ giấu giếm, cũng không hề có ý bôi nhọ Liễu gia, lại càng không có bất kì phần nộ nào, Ôn Đình Trạm nhàn nhạt kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Tiêu Sĩ Duệ.

“Rầm.” Tiêu Sĩ Duệ nghe xong tức giận không thôi, đập một chưởng thật mạnh lên bàn.

“Thật không ngờ lão già đó ngày thường trông có vẻ liêm minh chính trực, hóa ra lại là một người cố hủ ngoan cố như vậy.”

Đối với chuyện này, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang cũng không tỏ cảm xúc gì.

Tiêu Sĩ Duệ tức giận một lúc lâu, sau mới hỏi: “Huynh đã tra ra được kẻ nào hạ độc thủ với cha mẹ huynh hay chưa?”

“Không vội, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.” Bây giờ khi nhắc lại những chuyện này, Ôn Đình Trạm đã rất bình thản, chỉ là trong đáy mắt từng lớp sóng lớn vẫn cuộn trào như cũ.

Đây dù sao cũng là chuyện của Ôn Đình Trạm, cậu đã nói không vội, Tiêu Sĩ Duệ cũng không tiện nói thêm nhiều nữa. Hai người lại hàn huyên một chút về tình hình trong triều đình, một lát sau Tiêu Sĩ Duệ mới trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, dù sao hôm qua cũng đợi cả một đêm rồi.

Dạ Dao Quang đã vô vùng buồn ngủ rồi, đang lúc cô định khuyên Ôn Đình Trạm nghỉ ngơi thôi, bên ngoài chợt vang lên âm thanh của Vệ Truất: “Thiếu gia, Diệp tú tài đã quay lại rồi, hănh muốn gặp mặt thiếu gia nói lời cảm tạ.”

“Nhanh mời cậu ấy vào.” Ôn Đình Trạm vội vàng nói.

Ôn Đình Trạm mới vừa gác bút, Diệp Phụ Duyên đã theo Vệ Truất đi vào. Diệp Phụ Duyên vừa vào đến cửa đã cúi người thật sâu với Ôn Đình

Trạm:

“Ôn cứu mạng, rửa oan của Doãn Hòa lần này, Duyên khắc trong tâm khảm, sau này nếu như Doãn Hòa có gì cần đến, ta nguyện toàn lực giúp đỡ.”

“Đừng như vậy, chúng ta không những là bạn cùng trường, chí hướng lại hợp nhau, ta sao có thể ngồi nhìn cậu chịu oan.” Ôn Đình Trạm vừa tự tay nâng Diệp Phụ Duyên dậy vừa cười nhẹ đáp.

“Dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới là đáng quý.” Lời nói của Diệp Phụ Duyên vô cùng thành khẩn, trong ánh mắt không thể giấu nổi vẻ cảm kích:

“Nếu không có Doãn Hòa đứng ra giúp đỡ, chỉ sợ Duyên đã bị nhốt trong tử lao.”

“Phụ Duyên là người có tài, cứ như vậy bị chôn vùi thì thật đáng tiếc.” Ôn Đình Trạm cười nhẹ nói:

“Phụ Duyên, mời ngồi.”

Diệp Phụ Duyên đang định ngồi xuống, chợt nhìn thấy Dạ Dao Quang đứng bên cạnh Ôn Đình Trạm, lập tức lễ độ nói: “Dạ đồng sinh.”

Dạ Dao Quang cười khách khí, đang định đáp lễ bỗng nhiên dừng lại. Cô nhìn Diệp Phụ Duyên chăm chú khiến Diệp Phụ Duyên nhất thời không hiểu ra sao, sắc mặt Ôn Đình Trạm cũng dần nghiêm túc lại.

“Tiểu Khu...”

Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm một chút mới nói: “Diệp đồng sinh, có phải trong nhà cậu ngoài các đệ muội còn có một mẫu thân hay không?”

“Đúng vậy.” Cái này đối với mọi người trong học viện cũng không phải bí mật gì, Diệp Phụ Duyên không hiểu vì sao đột nhiên Dạ Dao Quang lại hỏi điều này nhưng hắn vẫn trả lời theo lễ phép.

“Cậu nhanh đến gặp mẫu thân đi, có thể vẫn kịp một lần cuối...” Trong giọng nói Dạ Dao Quang mang theo chút thở dài.

Sắc mặt Diệp Phụ Duyên trong nháy mắt trở nên u ám.

“Phụ Duyên, tiểu Khu không phải đang nói bậy đâu, nếu như cậu tin ta thì hãy nhanh đến gặp mẫu thân đi.” Sắc mặt Ôn Đình Trạm lập tức nặng nề nói với Diệp Phụ Duyên.

Vốn chỉ cho là Dạ Dao Quang đang rửa mẫu thân mình, trong lòng Diệp Phụ Duyên ban đầu chỉ có tức giận. Lúc này đến Ôn Đình Trạm cũng nói như vậy, hắn lập tức sắc mặt trắng bệch, ngay cả một câu cáo từ cũng không kịp nói, xoay người chạy ra bên ngoài.

“Mẫu thân của Diệp Phụ Duyên...”

“Qua tướng mạo của mỗi người chúng ta đều có thể thấy nhật nguyệt giác, nhật nguyệt giác hay còn gọi là quan phụ mẫu, cha mẹ có mạnh khỏe hay không, qua nhật nguyệt giác là có thể nhìn ra. Nhật giác là phụ, nguyệt giác là mẫu. Nhật giác của Diệp Phụ Duyên ảm đạm không có ánh sáng, chứng minh phụ thân của hắn đã chết. Mà nguyệt giác của hắn đã dần dần trở thành màu đen, điều này chứng minh mẫu thân của hắn đã gặp nạn, mà sinh mệnh cũng đang nhanh chóng trôi đi.”

Nghe xong, Ôn Đình Trạm nhẹ thở dài một tiếng: “Ta vốn còn tưởng rằng có thể làm quan cùng triều với hắn.”

Lời này Dạ Dao Quang không đáp, chí ít cũng có thể khẳng định con đường làm quan của Diệp Phụ Duyên trước mắt là vô vọng. Mẫu thân qua đời hắn phải thủ hiếu ba năm, tuy không có gì trở ngại đối với việc học

hành của hấn nhưng trong nhà còn có hai đệ muội, cũng không biết đã lớn chừng nào, có cần hấn chăm sóc bên cạnh hay không. Nếu như thật sự cần hấn chăm sóc, như vậy thì gian nan vô cùng. Hơn nữa gia cảnh nhà hấn vốn đã khó khăn, nay mẫu thân đột nhiên qua đời, sinh hoạt trong nhà cũng là một vấn đề.

“Con người có mệnh, mệnh hết cũng là điều tất yếu, càng không thể cưỡng cầu.” Dạ Dao Quang nhún vai, số mạng của mỗi người đều sớm đã được định trước, chỉ là có thể nhìn một chút, xem hấn có thể cựa mình phá kén thoát ra khỏi ràng buộc hay không. Nếu thoát ra được thì có thể hóa thành bướm bướm. Hoặc ngược lại, cũng chỉ có thể chịu vận mệnh kén nhộng bị vỏ bọc vây khốn mà thôi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Âm Sát Quang Minh Chính Đại

Thứ hai, mọi người vẫn đến lớp như thường lệ, Diệp Phụ Duyên không lên lớp. Xế chiều hôm đó, sau khi Ôn Đình Trạm trở về, xác thực nhận được thông tin Diệp Phụ Duyên tạm thời nghỉ học. Lý do bởi vì mẫu thân qua đời, còn cụ thể vì sao qua đời không nhắc đến, cũng không có tin đồn gì truyền ra.

Tan học, Ôn Đình Trạm dẫn theo Dạ Dao Quang đến nhà trọ thăm Diệp Phụ Duyên, người thiếu niên thân hình cô đơn gầy gò sau một đêm càng trở nên ủ dột bi thương. Ôn Đình Trạm chỉ trò chuyện cùng Diệp Phụ Duyên vài câu, xong liền dắt Dạ Dao Quang đi ăn một bữa no nê rồi mới trở về Dạ phủ.

“Chúng ta không trở về học viện sao?” Dạ Dao Quang kinh ngạc hỏi.

“Ta đã xin nghỉ phép với sơn trưởng rồi, ngày mai chúng ta thay mặt học viện đi tiễn Diệp Phụ Duyên một đoạn đường.” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng giải thích.

“Ngày mai Diệp Phụ Duyên muốn đưa linh cữu trở về Tô Châu.”

Diệp Phụ Duyên xảy ra chuyện như vậy, học viện cũng rất lấy làm tiếc, đồng thời cũng có phần áy náy. Dù sao Diệp Phụ Duyên ở học viện bị hãm hại như vậy, học viện cũng có phần trách nhiệm, lại không muốn kích động Diệp Phụ Duyên, vì vậy chỉ có thể phái người có ơn với hắn là Ôn Đình Trạm làm đại diện đến bày tỏ sự an ủi với hắn.

“Sơn trưởng và các vị phu tử quyền góp hai trăm lượng bạc cho Diệp Phụ Duyên coi như là lộ phí.” Ôn Đình Trạm vừa nói vừa lấy từ ống tay áo ra ba tấm ngân phiếu đưa cho Dạ Dao Quang:

“Ta cũng tặng hai trăm lượng.”

“Chàng lấy tiền từ đâu đó?” Dạ Dao Quang nhận lấy ngân phiếu nhưng phải đến một ngàn lượng tiền mặt.

“Hiện tại ta làm việc cho trưởng tôn điện hạ, hẳn chẳng lẽ không nên trả tiền công cho ta?” Ôn Đình Trạm hỏi ngược lại.

Dạ Dao Quang trợn trắng mắt dò xét cậu một lượt: “Lộ phí quyền tặng chàng cũng đã đưa rồi, ngày mai chúng ta không cần đi tiền nữa, vậy chàng còn ở lại bên ngoài làm gì?”

“Ngày mai chúng ta đi tiền Ninh An Vương một chút.” Ôn Đình Trạm ý tứ sâu xa cười cười.

Dạ Dao Quang sững sốt, thì ra Ninh An Vương cũng lên đường vào ngày mai. Lập tức cô cũng không nói thêm gì nữa, mà đi ngủ dưỡng sức lấy tinh thần. Dạ Dao Quang cũng muốn đến nhìn xem tên quý sống hơn hai mươi năm có lẽ này, từng bước đến được hôm nay rốt cuộc có thể khiến người ta chướng mắt đến mức nào.

Ngày thứ hai, sau khi thức dậy Dạ Dao Quang luyện võ khởi động thân mình một chút, sau đó cùng Ôn Đình Trạm ăn sáng. Ôn Đình Trạm chưa vội hành động ngay, Dạ Dao Quang cũng bình tĩnh trầm ổn. Khoảng gần trưa, Ôn Đình Trạm sai Vệ Kinh chuẩn bị cho bọn họ hai con ngựa.

“Chàng cười Tuyệt Trì đi sao...” Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm ăn mặc nghiêm chỉnh nhưng lại cười Tuyệt Trì - một con ngựa thu hút ánh mắt người ta như vậy đi ám sát Ninh An Vương.

“Đi thôi, nếu bây giờ không đuổi, e rằng không kịp mất.”

Ôn Đình Trạm xoay người nhảy lên ngựa, sau đó vung roi, hướng về phía cửa thành mà đi. Dạ Dao Quang há hốc miệng nhìn, thấy Ôn Đình Trạm nhoáng cái đã đi xa lập tức quỳnh lên, nhanh chóng xoay người nhảy lên ngựa đuổi theo.

Ngựa của Ôn Đình Trạm chính là thiên lý mã, mà Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành giúp con ngựa của mình gia tăng tốc độ nên tốc độ của hai người gần như tương đương nhau. Sau khi ra khỏi thành chừng bảy tám dặm đường mòn, bọn họ đã đuổi kịp đám người Ninh An Vương. Ninh An Vương cũng là âm thầm tới quận Dự Chương, lúc này chỉ đem theo hai người bên cạnh, tuy nhiên hai người này cũng không phải dạng tầm thường. Ôn Đình Trạm thúc ngựa vượt qua Ninh An Vương, lại quay đầu ngựa lại chặn ở con đường phía trước bọn họ.

“Ôn Đình Trạm.” Nếu như Ninh An Vương đã lên kế hoạch rồi đi, như vậy hẳn là hẳn đã tìm được người hẳn muốn tìm. Bây giờ cũng coi như đã lý giải được toàn bộ về Ôn Đình Trạm.

“Vương gia.” Ôn Đình Trạm ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt nhàn nhạt nhìn thẳng Ninh An Vương.

Ánh mắt Ninh An Vương chợt lạnh: “Người cản trở bốn vương là muốn gì?”

“Không có gì, chỉ là Liễu lão gia và ta đã đánh cuộc.” Khóe môi Ôn Đình Trạm nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Cược gì?” Ánh mắt Ninh An Vương toát lên vẻ nguy hiểm.

“Cược tôi có dám tới ám sát vương gia hay không.”

Ôn Đình Trạm vừa mới dứt lời, hai tên hộ vệ bên cạnh Ninh An Vương đã nhún người nhảy lên, một trái một phải song song rút kiếm bổ xuống phía Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm không hề động, mũi chân Dạ Dao Quang điểm nhẹ trên lưng ngựa, tốc độ của cô nhanh như chớp. Chỉ thấy cô phi thân bay về phía hai tên hộ vệ, khí ngũ hành từ đầu ngón tay giống như một luồng cát bay ra, hóa thành một dải lụa tinh quang lấp lánh lập tức cuốn lấy thanh kiếm của tên hộ vệ kia. Sau đó cổ tay cô chợt chuyển, nhanh chóng kéo cả người cả kiếm của tên hộ vệ kia lại gần, dùng kiếm của hãn chận lại một kiếm của tên còn lại, động tác chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Chỉ nghe thấy “keng” một tiếng mũi kiếm quẹt vào nhau, thân thể Dạ Dao Quang xoay tròn, nghiêng người song song với mặt đất, hai chân một trước một sau đá vào ngực hai gã hộ vệ, hất bọn chúng bay văng ra ngoài.

Ninh An Vương nhìn thấy hai tên hộ vệ bên cạnh hãn bị đá bay ra ngoài, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo. Lúc này trong rừng năm sáu cái bóng đen nhảy ra, đồng loạt tấn công về phía Dạ Dao Quang.

“Ở đây giao cho chàng nhé.” Dạ Dao Quang ở bên cạnh nhoẻn miệng cười với Ôn Đình Trạm, sau đó phi thân lên, mũi chân đạp hờ vài cái trong không trung liền bay vọt vào phía trong rừng cây nhỏ, dẫn toàn bộ ám vệ của Ninh An Vương đuổi theo.

“Bốn vương sống hai mươi mấy năm, vẫn là lần đầu tiên gặp được người to gan lớn mật như ngươi.” Ninh An Vương trầm giọng nói:

“Ngươi hãn cũng biết mưu sát bốn vương đáng tội gì?”

“Vậy trong lòng vương gia hãn cũng hiểu rõ, nếu như tại hạ dám lộ diện, tất sẽ có kế sách hoàn hảo thoát thân.” Ôn Đình Trạm vẫn duy trì ôn hòa, cười lạnh nhạt như cũ.

“Được, người được lắm Ôn Doãn Hòa, bốn vương lúc này ngược lại có chút hâm mộ Duệ nhi có thể có được một người phụ tá đặc lực như người.” Ánh mắt Ninh An Vương nhìn về phía Ôn Đình Trạm mang theo sự tán thưởng và cả chiến ý:

“Ra tay đi, để bốn vương xem xem bản lĩnh của người rốt cuộc đến đâu.”

“Vương gia, mời.” Ôn Đình Trạm vô cùng khiêm nhường lễ độ.

“Cuồng vọng!” Ánh mắt Ninh An Vương trầm xuống, tung người nhảy lên, chân giẫm lên đầu con ngựa của hắn một bước, hai tay mang theo luồng gió mạnh mẽ nhắm hướng Ôn Đình Trạm đánh tới.

Bàn tay đang cầm dây cương của Ôn Đình Trạm nắm chặt lại, hai chân kẹp chặt yên ngựa, cưỡi ngựa người về phía sau, toàn bộ phần lưng dường như đều dán trên lưng ngựa, nhẹ nhàng tránh thoát chiêu thức của Ninh An Vương. Ninh An Vương đánh hụt, thân thể ở giữa không trung lập tức xoay một cái, động tác phản xạ lưu loát, bay vọt lên một thân cây khô bên đường, đạp một cước vào nhánh cây, thân thể bèn nhảy như con báo tấn công về phía Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm lập tức tung người nhảy lên, chuẩn xác né được thân thể Ninh An Vương đang lao nhanh đến. Ninh An Vương lại vồ hụt lần nữa, thân thể bay qua đường nhỏ, đánh một chưởng lên thân cây ven đường, bay vọt lên không trung, xoay người vung tay, bảo kiếm bên hông vun vút bay về phía Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm nghiêng người tránh bảo kiếm, Ninh An Vương đã bay đến trước mặt, tay hắn giữ chuôi kiếm, rút một phát thật mạnh. Hàn quang dày đặc phía mũi kiếm theo vỏ phóng ra trước mắt Ôn Đình Trạm, một dải hàn quang sắc nhọn cho dù là ban ngày cũng đủ khiến Ôn Đình Trạm chói mắt. Trước khi toàn bộ lưỡi kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, cánh tay Ninh An

Vương đưa ngang một cái, lưỡi kiếm sắc bén theo đó cũng áp gần phía cổ Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm rất nhanh lắc người, lưỡi kiếm lia qua, vỏ kiếm bay ra đập mạnh vào thân cây lại bật ngược bay thẳng về phía cậu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Cùng Nhau Vu Oan Liễu Gia

Vỏ kiếm với khí thể mạnh mẽ bay ra tấn công, nơi khoe mắt lại có kiếm quang lạnh lẽo thoát xuất hiện. Ôn Đình Trạm một chân quấn dây cương, thân thể của cậu như một chú chim khoan khoái, dang tay song song với mặt đất đẹp mắt bay lượn một vòng, đồng thời tránh vỏ kiếm. Sáo ngọc trong tay bay ra, kiếm trong sáo xoẹt qua chặn đứng một nhát kiếm của Ninh An Vương lao tới lúc này.

Kiểm và kiếm cùng chạm, trong quá trình ma sát những tia lửa chói mắt bắn tóe ra. Hai người đều chăm chú, vận đủ khí trên lưỡi kiếm, cùng đụng lẫn nhau, sức mạnh mạnh mẽ tách hai người ra. Ninh An Vương bay ra về phía sau, khi rơi xuống đất bước chân vẫn không khống chế được trượt về phía sau, cuối cùng trở tay dựng đứng mũi kiếm trên mặt đất, thanh kiếm vẽ trên mặt đất một vết rất sâu mới giữ vững được cơ thể.

Còn Ôn Đình Trạm ở bên kia một chân quấn trên dây cương của chú ngựa, Tuyệt Trì hí một tiếng dài chạy nhanh về phía trước hai bước, giảm bớt lực mà Ôn Đình Trạm phải nhận. Cổ chân cậu xoay một cái đã giữ vững được cơ thể, một cú xoay người đẹp mắt trong không trung. Chỉ một chân đứng trên Tuyệt Trì, một tay chấp sau người, một tay cầm kiếm, chiếm thế thượng phong nhìn xuống Ninh An Vương.

“Kiệt, người không phải là đối thủ của tiểu tử này, để đó cho ta!” Trong cơ thể của Ninh An Vương xuất hiện một giọng nói khác, sợ rằng ngay cả Dạ Dao Quang cũng không ngờ con quý này từ nhỏ đã sinh trưởng ở trong cơ thể Ninh An Vương.

“Câm miệng!” Ninh An Vương đột nhiên quát khê một tiếng.

Khả năng nghe của Ôn Đình Trạm vô cùng tốt, cậu lập tức nghĩ đến huynh đệ quý đó trong cơ thể Ninh An Vương, một cú tung người từ trên cơ thể Tuyệt Trì bay xuống, dừng lại ở chỗ cách Ninh An Vương chỉ có mười bước.

Ninh An Vương thấy Ôn Đình Trạm bước đến, ánh mắt nghiêm khắc, giơ kiếm đâm về phía Ôn Đình Trạm.

Kiểm đều hung ác tàn nhẫn, mỗi thanh kiếm đều ẩn chứa một thái độ tàn nhẫn muốn lộ ra.

Tâm trạng của Ninh An Vương đã bắt đầu bất ổn, Ôn Đình Trạm không ngừng né tránh, chỉ phòng thủ chứ không tấn công.

Ninh An Vương vừa giơ tay ra, từng chuỗi kiếm hoa nổ tung, có vô số hình ảnh của thanh kiếm không thể phân biệt rõ cái nào mới là mũi kiếm thật sự. May là nhãn lực sắc bén của Ôn Đình Trạm vẫn nhìn ra, cho đến khi kiếm của Ninh An Vương xuyên qua vạt áo cánh tay của cậu, lúc cổ tay của Ninh An Vương vừa xoay, thanh kiếm đó nhanh chóng chém vào cánh tay Ôn Đình Trạm một nhát.

Muốn tránh cũng đã không kịp, trong chớp mắt kiếm của Ninh An Vương đã đâm vào trong áo của cậu. Lòng bàn tay kia của Ôn Đình Trạm vận khí, không quan tâm đến đau đớn ở cánh tay bị mũi kiếm xoẹt qua, ngược lại đón lấy kiếm tới gần Ninh An Vương, bàn tay biến ảo mấy động tác đánh vào ngực của Ninh An Vương một chưởng.

Ôn Đình Trạm ra chưởng này vô cùng tàn nhẫn, Ninh An Vương lập tức bị đánh bay ra, cơ thể đập xuống đất hộc ra một ngụm lớn máu tươi. Ôn Đình Trạm đứng nguyên tại chỗ, máu tươi cũng từ cánh tay chảy xuống. Trong chớp mắt áo của cậu đã thấm đẫm máu, từng giọt chảy dọc theo đầu ngón tay cậu rơi trên mặt đất.

“Kiệt, máu của tiểu tử này còn sạch sẽ hơn cả trinh nữ, mau để ta ra ngoài uống sạch máu của hã!” Máu của Ôn Đình Trạm tỏa ra, trong phút chốc liền thu hút con quỷ hút máu trong người Ninh An Vương. Nó hưng phấn tới mức không kiềm chế được, ngay lập tức tranh đấu với Ninh An Vương.

Thấy vậy Ôn Đình Trạm nhanh chóng bay vọt lên, khi Ninh An Vương và con quỷ đó đang tranh luận với nhau thì đập một lá bùa vào ngực của Ninh An Vương, con quỷ đó ngay lập tức yên tĩnh lại.

Ninh An Vương cúi đầu nhìn lá bùa ở ngực, ánh mắt đột nhiên biến thành khát máu, hã nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm: “Người rốt cuộc là người nào?”

“Một người biết một chút về pháp thuật.” Ôn Đình Trạm nhẹ giọng cười nói:

“Con quỷ trong người vương gia và vương gia đúng thật là quan hệ thân thiết. Việc này nếu như để thánh thượng biết được, không biết vương gia thậm chí là Uyển phi nương nương sẽ rơi vào tình cảnh nào...”

“Người dám uy hiếp bốn vương!” Ninh An Vương lộ ra ánh mắt hung dữ.

“Vương gia lúc này còn có chỗ để mặc cả với ta sao?” Ôn Đình Trạm khề nhướng mày.

Năm đấm của Ninh An Vương nắm lại kêu kẽo kẹt, ánh mắt của hã lạnh lùng nhìn Ôn Đình Trạm. Nhiều năm như vậy, bí mật thâm sâu nhất, khó coi nhất, không muốn bị người khác biết nhất của hã lại bị tên tiểu tử nhỏ hơn hã cả nửa số tuổi này biết được một cách dễ dàng như thế. Tên tiểu tử này căn bản không phải là người, mà là một yêu nghiệt không hơn không kém.

“Người muốn thế nào?” Tình thế khó khăn, hắn bây giờ đang ở thế bất lợi.

“Vương gia trước tiên hãy rút quân của người đi.” Ôn Đình Trạm nghe thấy vẫn còn tiếng đánh nhau ở trong rừng cây.

Ninh An Vương cầm kiếm ở trong tay lên, mũi kiếm hướng về phía Ôn Đình Trạm rồi vút nó đi. Thanh kiếm đó sượt qua tóc mai của Ôn Đình Trạm, thối đứt một sợi tóc đen của cậu, hung hãn cắm vào đất ở bên chân cậu, phát ra tiếng va đập lạnh lạnh. Ôn Đình Trạm không hề nhúc nhích. Mấy bóng đen trong rừng cây nhanh chóng bay đến phía sau Ninh An Vương, đỡ Ninh An Vương dậy rồi động thủ với Ôn Đình Trạm.

Nhưng lại bị Ninh An Vương ngáng tay ngăn cản: “Lui xuống.”

Những tên ám vệ dồn dập nhìn Ôn Đình Trạm với ánh mắt bất thiện, sau đó vừa tung người liền biến mất hút.

“Trạm ca, chàng bị thương rồi.” Lúc này Dạ Dao Quang cũng trở về đến bên cạnh Ôn Đình Trạm, nhìn thấy cánh tay đang chảy máu như trút của cậu, sắc mặt lập tức sợ hãi.

“Có người bị thương nặng hơn ta.” Ôn Đình Trạm cười ôn hòa như gió xuân.

Dạ Dao Quang yên lặng không nói gì, cô nhanh chóng lấy thuốc ra để băng bó vết thương cho Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm quay đầu nhìn về phía Ninh An Vương: “Học trò có thể vì vương gia mà giữ bí mật này.”

“Điều kiện?”

“Liều gia.”

“Ý gì?”

“Vương gia không phải là bị ám sát sao, vương gia bị thương nặng như thế, lẽ nào không nên để cho bộ hạ biết hay sao? Ta muốn người nhà họ Liễu trở thành hung thủ ám sát vương gia, ta nghĩ với khả năng của vương gia nhất định có thể biến giả thành thật.” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói.

Ninh An Vương suýt nữa bật nhổ ra một ngụm máu. Bị người ám sát rồi còn bị hung thủ uy hiếp, giúp hắn đổi trắng thay đen, đổ tội cho người hắn muốn đổi phỏ, quả thực không có ấm ức nhất mà chỉ có càng ấm ức hơn.

“Như vậy sẽ xóa bỏ tất cả?” Ninh An Vương cắn răng nói.

“Đương nhiên, chỉ cần vương gia nhận lời, học trò và vương gia sẽ cùng nhau quên đi chuyện ngày hôm nay.” Ôn Đình Trạm lộ ra một nụ cười ôn hòa vô hại thậm chí còn có một chút khờ dại.

Ninh An Vương lúc này hận không thể chửi mắng cậu, có quý mới muốn quên. Bốn vương muốn ghi nhớ cả đời, sẽ có một ngày rửa sạch nỗi nhục của ngày hôm nay!

“Được, bốn vương đồng ý với người!” Ninh An Vương nặn ra mấy chữ này trong kẽ răng, nói một cách chậm rãi từng chữ một.

“Dao Dao.” Ôn Đình Trạm giơ tay về phía Dạ Dao Quang, sắc mặt Dạ Dao Quang khó coi, móc một lá bùa trong ngực ra đưa cho Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm cầm lấy đưa cho Ninh An Vương: “Coi như là tạ lỗi vì đã làm vương gia bị thương, bùa trấn hồn có thể trấn được con quý đó khi vương gia không chế không được nó, hơn nữa sẽ không làm hại nó.”

Ôn Đình Trạm biết rõ tình cảm của Ninh An Vương đối với con quý huynh đệ trong người hắn khá phức tạp. Nếu như thật sự muốn loại bỏ nó

hắn chưa chắc đã nhẫn tâm ra tay, hơn nữa còn là huynh đệ cùng sinh cùng lớn, nếu không tên đó cũng sẽ không sống lâu đến như vậy.

Ninh An Vương nhận lấy, sau đó vẻ mặt u ám quay mình lên ngựa, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ôn Đình Trạm: “Ôn Doãn Hòa, hôm nay ngươi nắm được điểm yếu của bốn vương, bốn vương ngược lại muốn xem thử ngươi làm thế nào nắm được điểm yếu của tất cả mấy người huynh đệ đó của bốn vương, xem thử ngươi có thể chặn trước mặt Duệ nhi bao lâu!”

Nói xong hắn liền quất roi ngựa, chạy như điên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Dao Dao Tức Giận Rồi

“Hừ.” Đợi đến khi Ninh An Vương đi rồi Dạ Dao Quang mới lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người bay vọt lên lưng con ngựa của mình, sau đó cũng không thèm nhìn Ôn Đình Trạm, thúc ngựa trở về.

Ôn Đình Trạm muốn nói nhưng lại thôi, không biết Dạ Dao Quang có phải là cố ý hay không, cậu vừa mới mở miệng, ngựa của Dạ Dao Quang đã chạy qua người cậu, ép cậu không thể không lùi ra phía bên ngoài đường. Đến khi cậu đứng vững thì Dạ Dao Quang cũng chỉ còn lại một bóng lưng. Cậu cúi đầu xuống nhìn vết thương trên cánh tay, im lặng không nói, lúc này Tuyết Trì chạy đến cà cà vào cậu.

Cậu giơ tay sờ khuôn mặt của Tuyết Trì không khỏi lẩm bẩm một mình nói: “Người nói xem, bây giờ ta mà đuổi theo về liệu có bị nhốt ở ngoài cửa nhà không?”

Tuyết Trì như hiểu như không, hí một tiếng dài rồi lắc đầu.

“Sẽ không hả? Vậy thì được, ta nghe người. Người nói sẽ không bị, nếu như ta bị nhốt ở ngoài cửa thì sẽ phạt người cả ngày không được phép ăn thứ gì!” Ôn Đình Trạm cười híp mắt xoay người lên ngựa, sau đó thúc ngựa đuổi theo Dạ Dao Quang.

Tuyết Trì rơi lệ rồi. Nó chỉ là bị chủ nhân đụng vào chỗ ngứa, lắc cái đầu muốn vùng ra khỏi tay của chủ nhân mà thôi, sao lại có thể cho rằng nó nói là sẽ không chứ? Chủ nhân muốn kéo cái đệm lưng để tìm kiếm sự cân

bằng trong lòng, không biết làm sao cả vì ở đây chỉ có mỗi con ngựa này là nó!

Dạ Dao Quang không quay về Dạ phủ, thời gian có hạn, khi bọn họ kịp trở về thành thì cũng đã là buổi chiều, vì vậy liền trực tiếp quay về học viện. Ôn Đình Trạm đuổi đến Dạ phủ trước nhưng được biết Dạ Dao Quang không quay về đó liền biết là cô nhất định đến học viện, thế là quay đầu ngựa đuổi theo.

Hai người người trước người sau về đến học viện, đều dắt ngựa đến chuồng ngựa của học viện.

Ôn Đình Trạm vừa bước vào cửa chính của học xá liền phi thẳng vào trong phòng. Lại thấy trong thư phòng còn có Tiêu Sĩ Duệ, thần sắc khuôn mặt của Tiêu Sĩ Duệ căng thẳng, cuối cùng khi nhìn thấy Ôn Đình Trạm bước chân vào trong phòng mới thả lỏng ra, lại nhìn thấy nửa đoạn ống tay áo của cậu đều bị nhuộm đỏ, không khỏi lo lắng hỏi:

“Vết thương có nặng không?”

“Không đáng ngại, chỉ là một vết thương nhỏ.” Ôn Đình Trạm xoa dịu Tiêu Sĩ Duệ.

“Đúng vậy, dù sao cũng không chết người được.” Dạ Dao Quang ngồi rảnh rỗi ở một bên nói móc.

Tiêu Sĩ Duệ nhìn Ôn Đình Trạm rồi lại nhìn Dạ Dao Quang, kéo Ôn Đình Trạm qua một bên: “Tại sao huynh ban ngày ban mặt lại to gan đi ám sát hoàng thúc, nếu như là ám thích từ xa thì huynh nhất định sẽ không bị thương. Huynh phải giải thích cho rõ, đừng có để cho Dao tỷ tỷ cau có mặt mày, tỷ ấy thương huynh đó.”

“Thương con khi, chính hắn còn không đau, ta thương xót cái gì.” Dạ Dao Quang cười nhạt không nói.

“Hự...” Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy hắc vẫn là dầu bôi ở lòng bàn chân tốt, nếu không lửa nhất định sẽ đốt lên trên người hắc:

“Gì ý nhỉ, hôm nay tiên sinh đã giao không ít bài tập về nhà, ta đi làm bài trước đây...”

Nói rồi Tiêu Sĩ Duệ liền chạy đi.

Trong phòng chỉ còn lại Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang đứng dậy không nhìn cậu một cái, đi thẳng đến phòng ngủ. Ôn Đình Trạm đi theo nhưng cửa thông giữa phòng ngủ và phòng sách liền bị Dạ Dao Quang vung tay một phát đóng lại nhốt bên ngoài, may mà cậu thân thủ nhanh nhẹn, hai tay nhanh chóng đề chặt cửa phòng. Thấy Dạ Dao Quang chuẩn bị tư thế vận công, sắc mặt Ôn Đình Trạm lập tức trắng nhợt, khẽ rên một tiếng đau đớn.

Dạ Dao Quang thu tay về, nhìn thấy cánh tay của cậu dường như bị đụng trên cửa, trong lòng vừa thương vừa tức, bèn mở cửa phòng ngồi thẳng lên giường của mình.

Ôn Đình Trạm được vào trong liền nhanh chóng sán lại, bày ra vẻ mặt tươi cười: “Dao Dao, nàng nghe ta giải thích.”

“Giải thích cái gì, chàng chưa từng làm việc gì có lỗi với ta.” Dạ Dao Quang lấy kim chỉ ở bên cạnh ra, đây là quần áo đã hứa làm cho Dạ Khai Dương.

“Dao Dao, việc của Diệp Phụ Duyên là do một tay lão già Liễu gây ra.” Ôn Đình Trạm tất nhiên là người thông minh, cậu lập tức lôi chuyện của Liễu gia ra để làm giảm bớt sự chú ý của Dạ Dao Quang đối với việc cậu bị thương.

Liễu gia là mối lo chung của bọn họ, bất luận là căn cơ hay là quyền thế, bọn họ đều kém xa so với Liễu gia. Dạ Dao Quang luôn lo lắng Liễu

gia sẽ gây bất lợi cho Ôn Đình Trạm. Quả nhiên Ôn Đình Trạm vừa nhắc đến việc đó, sắc mặt Dạ Dao Quang liền đổi: “Chẳng trách ngày hôm đó trên công đường lão già Liễu cũng ngồi nghe, vừa mới bãi đường liền gọi chàng đi. Ông ta rốt cuộc muốn làm gì? Đám người Diệp Phụ Duyên và chúng ta vô duyên vô cớ, ông ta làm như vậy không những hại chết Đồng Viên và Hoắc Liễu Tập mà còn hại mẫu thân của Diệp Phụ Duyên mất mạng.”

Song trên thực tế lão già Liễu lại không hề thực sự dính dáng đến tính mạng của bất kỳ người nào. Ông ta chẳng qua là sai người chỉ đạo Hoắc Liễu Tập, là Hoắc Liễu Tập bị con ma trong lòng khống chế làm thay đổi tâm hồn mới dẫn đến việc giết người. Trong chuyện này cũng có chuyện lão già Liễu sai người tương trợ Hoắc Liễu Tập, từng bước dụ được Hoắc Liễu Tập mất đi lương tri. Nhưng lão già Liễu lại không phải là người tu hành, cũng không phải là địa sư, loại gián tiếp giết người như thế này về mặt pháp luật thì không trừng trị nổi ông ta, về lẽ trời cũng như vậy.

“Mục đích của ông ta rất đơn giản, chính là muốn để lộ ta trước mặt Ninh An Vương, không, nên là để lộ trước mặt tất cả những người có ý đối đầu với Sĩ Duệ.” Ôn Đình Trạm cẩn thận dè dặt nhìn Dạ Dao Quang, thấy cô quả nhiên chuyển bức tức lên đầu người nhà họ Liễu, thế là thừa cơ nói tiếp:

“Diệp Phụ Duyên hàng ngày cùng ta đi học khá gần gũi mới gặp phải tai bay vạ gió, ngày hôm đó ta nhận ra cậu ấy bị vu oan việc trộm cắp thì đã có hoài nghi, chỉ là không biết đến xích mích giữa hãn và Hoắc Liễu Tập mới không kịp thời ngăn cản sự việc phát sinh vào đêm hôm đó.”

Dạ Dao Quang nhớ lại ngày hôm đó tinh thần Ôn Đình Trạm dường như có chút không ổn, cô lúc đó đã có chút buồn bực, lúc này nghe thấy giọng điệu áy náy của Ôn Đình Trạm cũng mềm lòng, bất giác an ủi nói:

“Đây cũng không phải là lỗi của chàng, dù cố ý hay không cố ý, bọn họ ra tay quá nhanh, có lẽ là khi vào học viện chưa lâu thì đã bắt đầu bày mưu tính kế. Chỉ có điều xảy ra việc ngoài ý muốn là Sĩ Duệ đã chen vào, ngang ngạnh muốn sống cùng một học xá với chúng ta, nếu không chỉ sợ bọn chúng đã sắp xếp ổn thỏa cho chúng ta hai bạn cùng phòng để thuận tiện cho bọn họ từng bước dụm bẫy cho chúng ta khiến chúng ta vạn kiếp không thể trở lại được. Bây giờ bất luận là Sĩ Duệ hay Tần Đôn thì thân phận của bọn họ cũng đều không phải tầm thường, bọn chúng không dám động thủ, đành phải tìm những người khác ra tay. Trừ khi chàng không kết giao với những đồng sinh không quyền không thế, còn không bước này cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Nói một hồi, giọng điệu của Dạ Dao Quang cũng nguôi dần. Cô không phải là một quân tử gì cả, cô cũng dùng qua những ám chiêu, cũng không phải là chưa từng lợi dụng người khác nhưng cô từ trước tới nay đều không làm hại đến tính mạng của những người vô tội. Cô hận nhất chính là loại đó, để đạt được mục tiêu mà coi tính mạng của những người có thể lực yếu kém là con sâu cái kiến.

“Khi ta biết được cũng tức giận không nguôi như vậy, vì vậy ta mới muốn trả thù Liễu gia để cho ông ta biết tay.” Ôn Đình trạch liền nói.

“Động đến Liễu gia có rất nhiều cách.” Cô tính cũng không dưới trăm cách, Dạ Dao Quang nhú mày nhìn vết thương của Ôn Đình Trạch.

“Dao Dao quên rồi sao, nàng là thê tử của ta. Trên người ta dù sao cũng có huyết mạch của Liễu gia, đối phó với Liễu gia không thể để nàng ra tay.” Trước kia cậu không hiểu quan hệ nguy hiểm trong đó, vì vậy khi hận tột cùng cậu hy vọng Dạ Dao Quang ra tay. Bây giờ cậu càng hiểu mọi việc của đế sư thì càng không hy vọng Dạ Dao Quang bởi vì cậu mà chống lại Liễu gia:

“Hơn nữa nàng đã từng nói Liễu gia có lẽ cũng có một người có tu vi cực cao.”

Được rồi, Dạ Dao Quang thừa nhận cơn giận của cô hoàn toàn không còn nữa, chỉ có đầy ắp sự cảm động.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Trạm Ca Rất Vô Lại

“Nhưng chàng cũng không cần phải quang minh chính đại đi ám sát Ninh An Vương.” Đối với việc này Dạ Dao Quang cứ canh cánh trong lòng.

Ôn Đình Trạm cảm nhận được cơn tức giận trên người Dạ Dao Quang đã tiêu tan, lập tức nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng cười nói: “Dao Dao, ta đã bại lộ trước mặt Ninh An Vương, ta làm như vậy là có ý xao sơn chấn hổ (1).”

“Xao sơn chấn hổ?” Dạ Dao Quang chăm chú nghĩ một chút rồi mới hiểu được dụng ý của Ôn Đình Trạm.

Bất luận như thế nào Ninh An Vương đều không định bỏ qua cho Ôn Đình Trạm, người bảo vệ cho Tiêu Sĩ Duệ. Nếu đã như vậy thì không cần giấu giếm, Ôn Đình Trạm có ám thích từ xa cũng sẽ không khiến Ninh An Vương mềm lòng với Ôn Đình Trạm, khác biệt không nhiều. Nhưng Ôn Đình Trạm trắng trợn đi ám sát Ninh An Vương như thế này sẽ có một hiệu quả giáng đòn phủ đầu, nếu như áp chế được Ninh An Vương ngược lại sẽ khiến trong lòng Ninh An Vương hình thành một ý nghĩ sợ hãi đối với Ôn Đình Trạm, vậy thì hẳn sẽ không dám tùy tiện ra tay với Ôn Đình Trạm, đây chắc chắn là bớt đi được một chút phiền toái.

“Chàng không sợ Ninh An Vương sẽ đi thẳng đến ngự tiền tố cáo, tiện thể kéo luôn Tiêu Sĩ Duệ xuống nước sao?” Người ta dù sao cũng là hoàng tử, cho dù không thích đi nữa thì con trai ruột của mình bị người ta trắng trợn ám sát, người làm cha sẽ không quan tâm sao?

“Ha ha...” Ôn Đình Trạm phát ra tiếng cười tươi sáng:

“Dao Dao ngốc, ta đến công đường chính là để Tiêu Sĩ Duệ đích thân truyền tin cho bệ hạ, khiến bệ hạ biết được sự tồn tại của ta. Sĩ Duệ trong thư nhất định sẽ nói ta được mọi người tán dương, phần nhiều có ý nói là tri kỷ. Nếu như lúc này Ninh An Vương đi tố cáo ta mưu sát hãn, nàng nhận thấy sẽ có kết quả gì?”

“Kết quả gì? Chẳng lẽ sẽ vì chàng mà giận dữ trách mắng Ninh An Vương hay sao?” Dạ Dao Quang không khỏi trắng mắt nhìn Ôn Đình Trạm. Trong mắt hoàng đế, vị trí của Ninh An Vương và Ôn Đình Trạm có thể nhìn ra đó là sự khác biệt một trời một vực.

“Sợ rằng không chỉ dừng lại ở chỗ giận dữ trách mắng.” Ôn Đình Trạm cười với ý tứ sâu xa:

“Ninh An Vương muốn tố cáo ta, trước tiên phải có nhân chứng vật chứng. Ta lại là người mà đích thân Sĩ Duệ tán dương trước mặt bệ hạ, lại không phải là bất cứ kẻ tầm thường nào mà Ninh An Vương nói gì thì chính là cái đó. Ta luôn ở quận Dự Chương, nhân chứng khắp toàn bộ học viện, Ninh An Vương dám nói với bệ hạ rằng ta ám sát hãn ở quận Dự Chương sao?”

Dạ Dao Quang nghĩ một chút, dường như là không dám. Cục cưng quý giá của bệ hạ vừa mới kết giao được với một người bạn tri kỷ, Ninh An Vương liền chạy đến chỉ mong sao loại trừ nó đi, hoàng đế nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ. Một khi điều tra ra Ninh An Vương nói dối, sợ rằng một trận trách mắng thật khó mà xong chuyện.

“Chàng không sợ Ninh An Vương bị chàng làm phát tức, bằng bất cứ giá nào cũng nói chính mình đã đến quận Dự Chương, dù sao hãn cũng không làm việc gì gây tổn thương Sĩ Duệ, bệ hạ có nổi cáu đi nữa cùng lắm là nghiêm phạt hãn một trận. Chàng có đại tội ám sát thân vương làm sao

thoát được? Hôm nay chàng ra khỏi thành cũng là trước mắt bao nhiêu người.” Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn Ôn Đình Trạm.

“Dao Dao gốc của ta ời!” Ôn Đình Trạm giơ tay lên véo khuôn mặt của Dạ Dao Quang. Bây giờ cuối cùng cậu đã hiểu vì sao trước kia Dao Dao thích véo cậu như thế này, cảm giác thật sự là không quá tốt:

“Hôm nay vì sao ta lại ra khỏi thành? Là đi tiễn Diệp Phụ Duyên, toàn bộ học viện đều biết. Chỉ cần Diệp Phụ Duyên cố gắng xác nhận khi Ninh An Vương bị ám sát ta đang tiễn biệt hắn, Ninh An Vương vẫn là gậy ông đập lưng ông thôi.”

Thấy Dạ Dao Quang mở miệng muốn nói, Ôn Đình Trạm lại nói tiếp: “Nàng muốn nói bên người Diệp Phụ Duyên không hăn không tìm được một người chứng minh ta chưa từng xuất hiện đúng không? Cho dù bọn họ tìm thấy rồi, ta cũng sẽ khiến bệ hạ biết bọn họ tốn công sức nhiều như thế là muốn cô lập Sĩ Duệ, không tha cho việc bên cạnh đứa cháu trai có một người tri kỷ, hao tâm tổn trí đến mức một đứa trẻ mười một tuổi cũng không từ bỏ.”

Câu nói cuối cùng khiến Dạ Dao Quang chần động, sớm chiều ở bên cạnh Ôn Đình Trạm, cô đã hoàn toàn không coi Ôn Đình Trạm là một đứa trẻ mười một tuổi, kể cả đám người Tiêu Sĩ Duệ cũng chưa từng. Nhưng cậu quả thực chính là một đứa trẻ mười một tuổi, một đứa trẻ mười một tuổi cả gan trắng trợn đi ám sát thân vương đương triều, nói ra thì ai tin đây?

Đây chính là ưu thế tuyệt đối của cậu. Ninh An Vương không tố cáo thì thôi, hễ tố cáo tất nhiên sẽ rơi vào bẫy của Ôn Đình Trạm, từ đó hoàn toàn bị bệ hạ chán ghét vứt bỏ!

Nghĩ thông điểm này Dạ Dao Quang chỉ có thể nói yêu nghiệt này lại tiến hóa rồi!

Nhưng nhìn khuôn mặt năm chắc phần thắng đó của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang lại giận lên, giơ tay véo vào cánh tay bị thương của Ôn Đình Trạm, thấy Ôn Đình Trạm bị đau mới hung ác nói:

“Nếu chàng đã tính không để sót, sao chàng vẫn bị thương chứ?”

“Hự hự hự.” Nhắc đến điều này Ôn Đình Trạm cũng không có thời gian mà đau nữa.

“Dao Dao, ta muốn giữ lại một chút, không thể lộ ra toàn bộ ngọn ngành trước mặt Ninh An Vương được. Sau này hắn sẽ là một đối thủ, thêm nữa ta bị thương cũng khiến trong lòng Ninh An Vương dễ chịu một chút, nếu không sự căm hận của hắn đối với ta lại thêm sâu, lập tức không tiếc toàn lực loại bỏ ta. Nàng lẽ nào không thương xót sao?”

“Thôi đi, quỷ mới tin lý do thoái thác này của chàng. Chàng chỉ hận không thể nói toạc ra rằng khắp thiên hạ đều sợ chàng, chàng còn sợ việc bức ép Ninh An Vương thành ngọc nát đá tan sao?” Dạ Dao Quang giơ một ngón tay ra, móng tay của cô được cắt sửa đều đặn, màu trắng mịn lộ ra khiến đầu ngón tay càng thêm mượt mà, dùng sức chọc vào trán Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm tiện thể dựa đầu vào vai của cô: “Vẫn là Dao Dao hiểu lòng ta nhất. Ta vốn dĩ không có dự định làm giao kèo này với Ninh An Vương, chỉ là muốn khiến Ninh An Vương bị trọng thương. Sau khi ép hắn thảm hại tới cùng, trong cơn thịnh nộ trở về kinh đô cáo ta, sau đó rơi vào trong bẫy mà ta bày ra cho hắn trước mặt bề hạ. Đợi sau khi hắn bị trách mắng, hắn cần một người trút giận, người trút giận này chắc chắn không phải là ta, bởi vì hắn tuyệt đối không muốn bề hạ càng chán ghét hắn. Vậy thì hắn nhất định sẽ nhắm mũi nhọn vào Liễu gia, bởi vì đích thực là lão già Liễu đã bại lộ ta trước mặt hắn. Lão già Liễu lợi dụng hắn không cần hoài nghi, xích mích giữa ta và Liễu gia sợ rằng hắn cũng đã điều tra rõ ràng, hơn nữa ta cũng chính miệng nói, ta đến chặn giết hắn là do lão già Liễu

đánh cược ta dám hay không. Nhưng mà lúc đó con quỷ trong người hăn đột nhiên phát tác, ta thấy hăn đã sắp không khống chế được tư thế của đối phương mới tạm thời đổi kế hoạch. Hăn làm ta bị thương cũng là bởi vì lúc đó ta hoảng loạn tinh thần. Ta nhận sai, Dao Dao đừng tức giận nữa, ta cam đoan sau này nhất định cố gắng hết sức bảo vệ chính mình.”

Thật ra Dạ Dao Quang làm gì còn chút tức giận nào nữa, giờ tay đẩy đầu của Ôn Đình Trạm ra: “Đừng làm phiền muội, muội mệt rồi, muội muốn đi ngủ.”

Đẩy Ôn Đình Trạm ra, Dạ Dao Quang liền thu dọn các thứ lại, sau đó trải giường của cô. Cô vừa mới nằm xuống, Ôn Đình Trạm lập tức chen vào, một tay ôm chặt cô: “Ta và nàng cùng ngủ.”

“Ôn Đình Trạm!”

“Dao Dao, ta bị thương rồi...”

Dạ Dao Quang đang định giờ cánh tay đẩy tên vô lại ở sau lưng xuống giường thì lại nhìn thấy Ôn Đình Trạm ôm chặt cánh tay vừa hay lộ ở bên ngoài. Cô nhin một chút, nhin rồi lại nhin, vẫn là nhin không nổi nhưng nghe thấy bên tai tiếng hít thở đều đều của Ôn Đình Trạm.

Cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng không cử động nữa, lại hoàn toàn không phát hiện ra sau khi cô chìm vào trong giấc mộng, khóe môi người nào đó nhếch lên một cách đắc ý.

(1) Xao sơn chấn hổ: Công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ. Đây là một loại chiến lược, chỉ uy hiếp trên hình thức, phô bày thực lực quân sự khiến đối phương phải sợ hãi mà khuất phục, đạt được mục đích không đánh mà thắng. Ngoài ra còn được dùng với ý nghĩa rộng: cố ý cảnh báo khiến người khác phải chấn động

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Một Mũi Tên Trúng Hai Đích

Hai phu thê nhỏ rất thân mật, ánh mắt nhìn nhau không giấu nổi sự quan tâm dành cho nhau khiến Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn cảm thấy ngược tâm. Sau những ngày phong ba trong học viện trôi qua thì những ngày bình yên lại đến, Lục Vĩnh Diêm và Văn Du chuyển đến một viện riêng biệt nhưng nó vẫn là học xá tốt nhất trong cả học viện này, chỉ có điều rất hiếm. Lúc đầu xây nó cũng là vì vấn đề quy hoạch thổ địa, phần lớn học sinh đều sẽ chọn ở viện mà đám người Dạ Dao Quang đang ở, vừa thỏa mái lại không thể hiện là cao sang. Phải biết rằng cả học viện này không thể nào đếm hết được có bao nhiêu con cháu của những người có công lớn, có bao nhiêu con cháu của các quan lớn, nhưng tất cả những người có chút thông minh đương nhiên không muốn làm con chim đầu đàn nên căn bản tiểu viện riêng biệt của học viện đều trống cả.

Nhưng học xá của Văn Du và Lục Vĩnh Diêm vì có người chết nên không may mắn, tạm thời không thể ở lại đó được, hơn nữa những học xá kia lại không có chỗ trống. Cuối cùng hai người tìm đến Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm để thương lượng, bảo bốn người bọn họ năm sau cùng dọn đến ở trong viện, vừa may ở đây vừa đủ cho sáu học viên và sáu thư đồng ở. Dây nhà đối diện sát cửa đều cho thư đồng ở, căn phòng trái phải và chính giữa cũng là hai người một căn, thư phòng và phòng ngủ cách nhau một bức tường và một cánh cửa, lại có thêm một vườn nhỏ ở phía sau, nhà bếp và nhà xí riêng biệt.

Dự định của hai người rất được, Tiêu Sĩ Duệ không có ý kiến gì nhưng Ôn Đình Trạm lại kiên quyết từ chối, nguyên nhân là vì Dạ Dao Quang. Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn đều biết Dạ Dao Quang là con gái, đương nhiên là

có rất nhiều thứ sẽ bị cấm kỵ. Ôn Đình Trạm không muốn có quá nhiều người biết chuyện này, ít nhất là bây giờ vẫn chưa muốn.

Nếu Ôn Đình Trạm không đi thì chắc chắn Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn cũng không đi, hai người họ chỉ có thể ủ rũ chuyển chỗ, chẳng qua cũng vì phải chuyển vào một viện riêng biệt của viện nhỏ mà thôi. Ngày bọn họ chuyển chỗ, Dạ Dao Quang còn mang la bàn đi giúp họ xem vị trí, xác định không có gì bất thường, cũng không có gì tương khắc với hai người họ xong rồi mới cho bọn họ chuyển vào.

Một ngày trước khi nghỉ phép cuối tháng, buổi chiều Tiêu Sĩ Duệ vốn phải lên lớp nhưng lại đột nhiên chạy quay về, đúng hôm Hương Học tiên sinh của Ôn Đình Trạm bị ốm nên buổi chiều không phải lên lớp. Ôn Đình Trạm đang giám sát Dạ Dao Quang trong học xá, không cho cô chạm nước lạnh uống nước lã.

“Đệ hốt hơi hốt hải chạy vào đây làm gì?” Dạ Dao Quang thấy Tiêu Sĩ Duệ thở không ra hơi chạy xông vào, bèn rót cho hẵn một cốc nước ấm.

Tiêu Sĩ Duệ nhận cốc nước rồi uống một mạch hết, sau đó mới nói: “Ta mới vừa từ trường ngựa chạy về đây, còn không phải là vì có tin tốt muốn chia sẻ cho hai người đầu tiên sao!”

“Nghỉ chút đi rồi nói tiếp!” Ôn Đình Trạm để quyển sách trên tay xuống.

“Liễu Cư Hành bị đích thân hoàng tổ phụ hạ chiếu xử trảm, hoàng tổ phụ còn truyền ám dụ răn dạy lão già Liễu. Ám dụ và tin mà hoàng tổ phụ truyền cho ta đều cùng được truyền ra từ kinh thành, không chừng một lát nữa lão già Liễu cũng sẽ nhận được, không chừng hẵn tức đến phun ra máu mất”.

Người mà Ôn Đình Trạm ghét Tiêu Sĩ Duệ cũng coi hẵn là kẻ địch của mình, kẻ địch của mình không vui bao nhiêu thì hẵn lại càng vui hơn gấp

bội. Đây còn không phải là vì sau khi nhận được tin tức xong, không kiềm được niềm vui sướng nên dù mới lên lớp được một nửa đã vội chạy về để chia sẻ niềm vui sao!

“Liễu Cư Hành?” Dạ Dao Quang cảm thấy tên này dường như có chút xa lạ.

“Là con thứ của tứ phòng”. Ôn Đình Trạm cười nói.

“Tuy là con thứ nhưng Liễu Cư Hành cũng có chút bản lĩnh. Năm đó tuy cùng đỗ tiến sĩ nhưng là nhờ ở phía sau luôn cúi nên mới đỗ, bây giờ cũng đã là Tri phủ ở một phương. Nói thẳng ra thì sự kiêu ngạo của lão già Liễu cũng do người đời khen ngợi tâng bốc mà ra”.

“Đúng! Đến cả hoàng tổ phụ cũng tán dương lão già Liễu biết cách dạy người, năm người con của ông ấy thì có tới ba người làm tiến sĩ. Bây giờ một người đang ở kinh thành làm Lại bộ Thị lang hàm tam phẩm, một người thì đang làm Phủ doãn một phương cũng hàm tam phẩm, người còn lại thì đang làm Tri phủ hàm tứ phẩm. Vì thế mà có rất nhiều người đều lấy chuyện này ra để ca tụng lão già Liễu, cũng vì vậy mà lão già Liễu luôn là một tấm gương sáng trong lòng văn nhân”. Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

“Hoàng tổ phụ rất tức giận, ngay cả đến trong thư mà người gửi cho ta cũng tỏ ra rất tức giận”. “Liễu Cư Hành nhậm chức ở đâu? Đúng lúc đụng chạm với Ninh An Vương có thể báo vị trí giả!” Dạ Dao Quang chắc chắn rằng Liễu Cư Hành là do Ninh An Vương ra tay.

“Liễu Cư Hành làm tri phủ Đãng Châu”. Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói.

“Ừm, Bát hoàng thúc nói với hoàng tổ phụ là đi Duyệt Châu mà Duyệt Châu lại rất gần Đãng Châu, lý do Bát hoàng thúc tấu lên hoàng tổ phụ là do trên đường từ Duyệt Châu hồi kinh có đi qua Đãng Châu, có một người đến kiện Tri phủ Đãng Châu có tổng cộng hơn mười mấy tội lớn.

Trong đó có nhận hối lộ, hiếp đáp bách tính rất tàn bạo hơn nữa còn bênh người giàu khiến cho họ trở lên ngang ngược hung dữ còn người nghèo thì thẳng tay giết hại, đặc biệt còn để cho người bị lưu đày thay cho phạm nhân giết người đang đợi xử trảm. Lúc đó hãn vô cùng tức giận nên đã bắt tay vào điều tra làm rõ, nhưng không ngờ sau khi thân phận bị bại lộ, Liễu Cư Hành bí quá hóa liều nên đã phái người đi ám sát hãn. Bát hoàng thúc chắc cũng phải mất đi không ít người thì mới có thể dễ dàng chạy thoát về đây...” Tiêu Sĩ Duệ bỗng nhiên nghĩ tới cuối thư hoàng tổ phụ khen ngợi Bát hoàng thúc thì lại không khỏi cảm thán.

“Lần này Bát hoàng thúc bị thương nhưng lại lập công, hoàng tổ phụ hết lời ca ngợi hãn, Bát hoàng thúc chắc phải cảm ơn huynh rồi”.

“Đây là do bản lĩnh của Ninh An Vương nên không cần phải cảm ơn ta”. Ôn Đình Trạm cười,

“Phủ Quảng Tín là do ai cai quản vậy?”

Phủ doãn vẫn là người của Thất hoàng thúc”. Tiêu Sĩ Duệ cười nói.

“Chiêu này của huynh đã dồn Bát hoàng thúc phải đối đầu Thất hoàng thúc rồi!”

“Bình An Vương?” Ôn Đình Trạm nhướn mày.

Thế lực triều đình rắc rối phức tạp, cậu vẫn chưa vào chốn quan trường nên có rất nhiều người có thể lực gì thì cậu phải thông qua công báo mới có thể cơ bản đoán ra. Nhưng muốn xác định chắc chắn thì vẫn chưa có đủ khả năng, hôm nay cậu đe dọa Ninh An Vương cũng chưa chắc không phải là kế một mũi tên trúng hai đích, chủ yếu vẫn là để trả thù Liễu gia. Vậy thì khi rút dây động rừng Ninh An Vương sẽ biết được thân thế của cậu nên sẽ không chọn Liễu Cư Yển nữa, huống hồ Liễu Cư Yển cũng không dễ dàng bị vu oan giá họa đến vậy nên từ trước đến nay Ôn Đình Trạm cũng không hề lo lắng gì. Không còn nghi ngờ gì nữa, Liễu Cư Hành

- Tri phủ Đăng Châu chính là đối tượng tốt nhất, thứ nhất hãn có thể khiến cho lão già Liễu phải đau xót, thứ hai có thể khiến hãn mãn nguyện, thứ ba Liễu Cư Hành dễ bị vu oan giá họa.

Liễu Cư Hành là một Tri phủ có tội ác chồng chất, nếu nói hãn không có ai bao che thì mọi người ai cũng không tin, càng có thể kéo càng xa, đương nhiên còn phải xem trong lòng bệ hạ có bằng lòng hay không nữa. Rõ ràng năm ngoái bệ hạ đã trải qua nạn hạn hán, xử trăm tri phủ ba nơi nhưng sau đó lại không có ý định thay đổi toàn bộ nên tội ác của Liễu Cư Hành mới phải tự mình gánh hết. Tuy cậu không đạt được mục đích như mình mong muốn nhưng tuyệt đối phải để cho Ninh An Vương và Bình An Vương phải đối đầu với nhau.

Ninh An Vương đột nhiên bắt Liễu Cư Hành khiến cho ánh mắt của bệ hạ chuyển đến phủ Quảng Tín làm Bình An Vương ăn không ngon ngủ không yên, hơn nữa có thể thuộc hạ còn có người bị mất đi chức vụ quan trọng nên mối thù này Bình An Vương nhất định sẽ không quên.

“Đây cũng coi như là Ninh An Vương đánh trả Bình An Vương chuyện lúc trước chặn giết đệ”. Ôn Đình Trạm nghĩ một lát rồi cười.

“Doãn Hòa vừa ra tay, quả nhiên không gì có thể sánh bằng!” Tiêu Sĩ Duệ rất vui, vốn dĩ hãn không bị chặn giết, Ninh An Vương nắm được chứng cứ của Bình An Vương, hai người bọn họ thiếu chút nữa là đã mâu thuẫn với nhau. Bây giờ Ninh An Vương bị Ôn Đình Trạm ép như thế nên cho dù Ninh An Vương đưa chứng cứ cho Bình An Vương, Bình An Vương không truy cứu chuyện lần này ở phủ Quảng Tín nhưng chuyện liên thủ thì tuyệt đối không thể!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Tức Hợp Máu

“Hai con tiểu hồ ly”. Dạ Dao Quang đứng một bên nhìn dáng vẻ hai người cười hả hê, không khỏi hừ nói:

“Nếu đã vui đến thế thì hẹn đám người Lục Vĩnh Diễm đến lầu Nguyên Vị ăn một bữa no say đi, buổi tối sẽ nghỉ lại nhà của ta ở đường Quan Vân”.

Ngày mai được nghỉ nên bây giờ có thể ra khỏi học viện rồi!

“Được đấy!” Tiêu Sĩ Duệ vỗ tay.

“Ta đi tắm cái đã, vừa mới chạy về nên cả người toàn mồ hôi”.

“Đi đi! Đi đi!” Dạ Dao Quang phất tay, sau đó sai Vệ Truất và Vương Nhất Lâm đi gọi hai người Tần Đôn và Lục Vĩnh Diễm đến.

Bên này trong lòng vui sướng, chúc mừng trắng trợn. Mà trái ngược với nó lại chính là Liễu gia, sau khi Liễu lão thái gia nhận được tin nói là đứa con thứ tư nghe lời mình nhất ám sát Ninh An Vương xong thì cả người đều bối rối, ông tuyệt đối không tin đứa con trai của mình lại to gan đến vậy. Hơn nữa rõ ràng Ninh An Vương đang ở quận Dự Chương, lúc quay lại cũng không thể đi qua Đãng Châu được, cuối cùng ông nghĩ đến những lời Ôn Đình Trạm nói ngày hôm đó ở quán trà...

Ngược ông liền có cảm giác đau tức còn chưa trở lại bình thường thì lại nghe thấy có sứ giả đến truyền ám dụ, sau khi nhận ám dụ xong thì cảm thấy có một chút đau lòng, hơi thở vì thế cũng không thông thiếu chút nữa

là ngất đi rồi. Nhưng thế vẫn chưa hết, Liễu gia mời đại phu tới, Liễu lão thái gia lại nhận được một bức thư, trong thư không đề tên chỉ viết có một câu: Dùng cách của người đó để đối xử lại với người đó, mong lão thái gia giữ gìn sức khỏe!

Chỉ một câu nói này thôi cũng khiến cho lão già Liễu lập tức phun ra máu tươi, dọa tất cả người của Liễu gia một phen hốt hoảng lo sợ, tuy nhiên đại phu bắt xong lại mang về mặt thoải mái nói: “Lão thái gia phải cảm ơn người vừa mới đến đưa tin, ngum máu này của người nôn được ra thì coi như căn bệnh này cũng không có đáng ngại nữa rồi!”

Lão già Liễu nghe xong lời này suýt nữa lại nôn ra máu, may mà ông giữ lại được: “Làm phiền đại phu rồi”.

Cảm ơn! Chỉ hận là không thể để ông ăn tươi nuốt sống được thằng cháu này. Từ trước đến nay ông chưa từng nghĩ tới nó lại có bản lĩnh phi thường đến vậy, khiến cho Ninh An Vương cũng phải nằm trong tay để nó sai khiến. Là ông khinh địch, đứa trẻ này căn bản không phải đứa trẻ, mà giống một con yêu nghiệt, nếu không như vậy thì ông cũng không phải tốn công tốn sức vì đứa cháu này!

“Đi, truyền tin cho lão tam, nói ta nằm trên giường bệnh, bảo nó phái người về chăm sóc”. Lão già Liễu nghiêng người nói với quản gia của mình.

Quản gia lớn tuổi mấp máy môi, cuối cùng vẫn lặng lẽ lui xuống. Lão quản gia đứng dưới mái hiên nhìn trời nắng gắt, ông bỗng nhớ tới thiếu niên hôm đó ở trên công đường giống như cảnh sắc tươi đẹp mà lại ở rất xa không thể với tới được, sáng chói làm người khác phải sợ hãi nên chỉ có thể đứng từ rất xa mà nhìn, một khi tới gần thì sẽ bị thiêu cho tan xương nát thịt. Nếu như việc này xảy ra sớm hơn một chút thì ông có thể sẽ thử khuyên xem sao, dù gì cũng là máu mủ tình thân hơn nữa là Liễu gia có lỗi với cậu trước. Nhưng đến nay con đường thăng quan tiến chức của đại lão

gia đã vô vọng, nhị lão gia thì đang bị lưu đày ở nơi hoang vu vắng vẻ, tứ lão gia lại đang đợi xử trảm, Liễu gia với người thiếu niên chói mắt như mặt trời kia đã định trước phải một sống một chết thì mới thôi, chỉ là không biết tam lão gia bị kẹt ở giữa phải làm sao cho phải!

Khẽ thở dài, lão quản gia khom người rời khỏi chính viện.

Mà bên kia đám người Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đã đến lầu Nguyên Vị: “Lúc ra khỏi cửa, chàng sai Vệ Kinh chuyển thư gì đến cho Liễu gia vậy?”

“Truyền thư?” Bây giờ chỉ có ba người Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ, ba người còn lại còn đang trên lớp. Bọn họ đến trước một chút, Tiêu Sĩ Duệ không biết có chuyện này nên liền bước lại gần phía trước.

“Không có gì, chỉ là để cho lão già Liễu khơi thông kinh mạch mà thôi!” Ôn Đình Trạm nói.

“Khơi thông kinh mạch?” Vẻ mặt của Dạ Dao Quang và Tiêu Sĩ Duệ hoàn toàn không biết gì cả. Ôn Đình Trạm bưng đĩa hạt dưa trên bàn tới, Dạ Dao Quang rất thích ăn món này nhưng một khi đã ăn thì khó mà dừng lại được, ăn nhiều lại sợ rằng bị mòn nên ăn rất ít. Ôn Đình Trạm luôn nhớ là trong nhà không mua thứ này bao giờ nhưng nếu muốn ăn thì bên ngoài sẽ có, theo thói quen cậu liền bóc vỏ cho cô ăn.

Cậu vừa bóc hạt dưa vừa nói: “Lão già Liễu vừa mất một đứa con trai lại bị bệ hạ khiển trách, mãi đau khổ trong cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Mặc dù bệ hạ giữ lại thể diện cho ông ta chỉ ám dụ khiển trách, nhưng ông ta tuổi đã cao, vậy cũng coi như là ở trước mặt của bệ hạ tuổi già không giữ được, tự nhiên sẽ khiến cho trong lòng tích tụ nên ta mới gửi cho ông ta một liều thuốc mạnh giúp ông ta ới máu để không phải nằm liệt trên giường”.

Tiêu Sĩ Duệ nghe xong liền nuốt nước bọt ực một cái, người này quả thực đã đạt tới cảnh giới vô liêm sỉ rồi, khiến cho lão già Liễu phải rơi vào hoàn cảnh này lại còn làm cho ông ta phải nôn ra máu, vậy mà nói như kiểu ông ta vẫn phải cảm ơn cậu nữa vậy.

“Chàng đã viết gì vậy?” Dạ Dao Quang rất tò mò không biết trong thư Ôn Đình Trạm viết gì.

“Dùng cách của người đó để đối xử lại với người đó, mong lão thái gia giữ gìn sức khỏe!”

“Phụt!” Tiêu Sĩ Duệ thấy khô miệng nên vừa mới uống trà xong, nghe nói vậy liền phun ra sạch.

“Ha ha! Nói rất hay!” Dạ Dao Quang rất vui cười lớn.

Liễu gia hại chết mẹ của cậu, bọn họ cũng không tìm Liễu gia tính sổ trước, mà do Liễu gia hết lần này đến lần khác tự chuốc đen đủi cho mình. Mặc dù lần này lão già Liễu mất đi một đứa con trai, khiến ông phải ở trong cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh nhưng Dạ Dao Quang lại không cảm thấy Ôn Đình Trạm tàn nhẫn tẹo nào. Không phải lão già Liễu lấy chuyện của Diệp Phụ Duyên hại chết ba mạng người rồi còn muốn hại chết cả Ôn Đình Trạm nữa hay sao? Người chết không phải nhà mình nên không xót, vậy thì lần này cho ông ta nếm thử mùi vị bị người khác coi là vật hy sinh đau đớn mà bất lực không làm gì được! Hơn nữa nếu như Liễu Cư Hành không phải thực sự có vấn đề thì Ninh An Vương cũng không làm vậy, không cẩn thận có thể sẽ bị Bình An Vương quay lại cắn cho một phát thì phải làm sao? Cho nên tội thích sát của Liễu Cư Hành mặc dù là bị vu oan nhưng những thứ khác có thể khiến cho hãn phạm phải tội chết thì tuyệt đối không thể là bị vu oan được.

“Đã xảy ra chuyện gì mà nhìn mọi người hôm nay lại vui đến vậy?” Ba người Tần Đôn cùng nhau đến, vừa vào đến cửa đã thấy bầu không khí

hôm nay rất tốt liền ngồi xuống hỏi.

“Là chuyện tốt, ngày mai không phải được nghỉ rồi sao, chúng ta đang bàn xem nên đi đâu chơi!” Dạ Dao Quang cười híp mắt nói.

“Chỉ được nghỉ có ba ngày thì đi được đâu! Đợi đến khi học xong ở học viện rồi đi, lúc đó cũng chưa muộn!” Lục Vĩnh Diễm lầm bầm nói.

“Học xong ở học viện cũng phải đến đầu tháng mười hai, còn chưa đầy một tháng nữa. Đến lúc đó mọi người đều đang bận rộn đón năm mới thì ai sẽ đi chơi với cậu?” Dạ Dao Quang lườm hăn một cái.

“Năm sau không phải có kỳ thi cuối năm sao, thi cuối năm sẽ được nghỉ học hai tháng, đến lúc đó chúng ta sẽ hẹn nhau đi chơi!” Tần Đôn lập tức nói.

“Hai tháng là đủ cho chúng ta có thể đi rất nhiều nơi rồi!”

“Hai tháng sao? Sao lại dài đến vậy?” Dạ Dao Quang nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

Thi cuối năm cũng là thi Hương được tổ chức ba năm một lần, rất nhiều học sinh của học viện sẽ tham gia”. Ôn Đình Trạm đẩy nửa bát hạt dưa đến trước mặt Dạ Dao Quang, thấy Lục Vĩnh Diễm nhón tay ra định ăn liền đập vào tay hăn một phát. Cậu không để ý tới Lục Vĩnh Diễm đang cầu nhàu, lại tiếp tục giải thích tiếp cho Dạ Dao Quang:

“Địa điểm thi là ở trường thi của châu phủ, là ngày quan trọng của học viện. Cuộc thi sẽ bắt đầu vào giữa tháng tám nên tháng tám học sinh sẽ phải đến trường thi. Đợi đến lúc công bố kết quả thi xong thì cũng sắp đến thu hoạch vụ thu rồi nên học viện sẽ được nghỉ học cả tháng tám lẫn tháng chín”.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Dương Trạch Có Thể Vô Hình Hại Người

Đến giờ Dạ Dao Quang mới hiểu thì ra thời cổ đại không có nghỉ hè và nghỉ đông, chỉ có kỳ nghỉ tết và nghỉ những ngày lễ tết quan trọng. Ví dụ như thi Hương tổ chức ba năm một lần, thi Hương xong năm tiếp theo sẽ là thi Hội cho nên ba năm mới nghỉ một đợt, trừ những ngày đó ra thì chỉ có kỳ nghỉ tết hoặc thời tiết mùa hè nóng bức, học sinh không chịu nổi thì học viện mới cho tạm nghỉ mấy ngày.

“Tháng tám tháng chín thì nóng chết mất, ta thà chết cũng không đi!”
Dạ Dao Quang kiên quyết phản đối, bỗng nhiên lại nhìn mấy người bạn họ.

“Sang năm mọi người không tham gia sao?”

“Doãn Hòa tham gia còn được chứ mấy người bạn ta vẫn chưa đủ khả năng”. Văn Du lắc đầu.

“Bạn ta đều sẽ đợi đến đợt tiếp theo rồi mới tham gia!”

“Năm sau ta cũng không tham gia”. Ôn Đình Trạm nhẹ giọng cười nói:

“Mùa hè nóng bức như thế này phải đi nơi nào đó cực mát mẻ chơi mới đúng”.

“Đúng! Ý kiến hay, đọc trăm cuốn sách cũng không bằng đi thực tế, vậy chúng ta cứ như thế hẹn nhau năm sau đi du ngoạn đi!” Lục Vĩnh Điềm vỗ tay nói.

Đám người Tần Đôn và Văn Du cũng gật đầu lia lịa, Dạ Dao Quang cũng cảm thấy không tệ, chỉ có Tiêu Sĩ Duệ là không nói gì. Mọi người đều biết thân phận đặc biệt của hắn nên chưa chắc hoàng thượng sẽ cho phép hắn đi. Chẳng ai nói gì thêm nữa, mọi người bắt đầu động đũa, ăn xong tất cả cùng nhau đi đến nhà của Dạ Dao Quang.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đến đây, không ai nghĩ nhà của Dạ Dao Quang lại lớn đến vậy, liền quay sang hỏi nguồn gốc sau đó bỗng nhiên nhắc tới nghề nghiệp của Dạ Dao Quang, nhất thời lại nhắc đến tất cả những người có hứng thú ra. Mọi người đều rất hứng thú muốn nghe Dạ Dao Quang kể một vài câu chuyện mà cô đã làm.

Vì thời gian vẫn còn sớm nên Dạ Dao Quang đồng ý kể cho bọn họ nghe, đương nhiên là không thể nhắc tới những chuyện của kiếp trước được. Nhưng kiếp này của cô cũng trải qua không ít chuyện, trừ chuyện về chiếc chuông lắc ra thì tất cả những chuyện khác cô đều kể cho bọn họ nghe.

Sau khi nghe xong dường như mọi người vẫn còn cảm thấy chưa đủ nên la hét ầm ĩ, bắt Dạ Dao Quang nếu lần sau có ra tay thì phải gọi bọn họ để bọn họ được nhìn tận mắt.

“Trời không còn sớm nữa, mọi người nên nghỉ ngơi sớm đi. Cho dù ngày mai không thể đi xa chơi được thì cũng phải tìm một nơi nào đó gần đây để đi chơi!” Ôn Đình Trạ nói.

“Được! Ngày mai chúng ta sẽ đi săn!” Lục Vĩnh Diễm là người đầu tiên nói.

“Vẫn nên lên núi ngắm phong cảnh thì hơn!” Tần Đôn không thích đi săn.

“Vậy thì còn gì ý nghĩa nữa! Đi săn cũng có thể leo núi ngắm cảnh, đi săn thú vị hơn!”

“Du sơn ngoạn thủy vẫn là thú vui tao nhã nhất!”

“...”

Hai người đứng lên tranh luận, Tiêu Sĩ Duệ không biết Văn Du từ lúc nào đã trở nên yên lặng, bèn quay sang hỏi: “Văn tử à, cậu sao vậy?” Lúc này Văn Du mới giật mình, hắn quay sang lắc đầu rồi nhìn Dạ Dao Quang: “Tiểu Khu, kết cấu của nhà này ảnh hưởng đến chủ nó như thế nào?”

“Vậy còn phải tùy xem đây là nhà gì, có kết cấu như thế nào, muốn biết đại hung đại cát thì chỉ cần dựng sào ra rồi nhìn bóng của nó sẽ thấy hiệu quả nhanh chóng. Ví dụ như ta đã nói trước đó, quê hương của bọn ta ở một nơi đại hung nên ở chưa được một tháng thì đã xảy ra chuyện, có nửa hung nửa cát thì còn cần năm này tháng nọ, ví như sau này ta nói về phục vị trạch của Từ gia”.

“Cậu có gì khó khăn thì có thể nói ra, chúng ta đều không phải là người ngoài, sao cậu phải ngại làm gì, nói ra đi!” Lục Vĩnh Diễm vỗ vai Văn Du.

Văn Du nhìn mọi người xong mới nói: “Chuyện này nói ra có lẽ là chuyện xấu trong nhà, có điều tiểu Lục nói đúng. Mọi người đều không phải là người ngoài, hơn nữa ta cũng muốn nhờ tiểu Khu chứng minh sự nghi ngờ trong lòng ta là đúng nên ta sẽ kể cho mọi người nghe, hy vọng mọi người không chê cười”.

Mọi người vốn định giải tán rồi nhưng ngồi lại nghe câu chuyện của Văn Du.

Văn Du có thể làm bạn tốt với Lục Vĩnh Diễm chứng tỏ gia thế cũng không tầm thường gì. Tổ phụ của hắn là Tuần phủ một phương, hàm nhị phẩm, trên cả tổ phụ của Lục Vĩnh Diễm. Phụ thân của hắn là con trưởng trong nhà, dưới phụ thân còn có ba đệ hai muội, trong đó có một đệ và một muội là ruột thịt. Chủ nhân của chuyện này chính là con gái ruột duy nhất

của Văn tuần phủ, chính là cô ruột của Văn Du, tất cả mọi người ở Văn gia đều rất cưng chiều. Cô của Văn Du có thể nói là được lớn lên trong sự cưng chiều yêu mến của mọi người, sinh ra đã sinh đẹp, tính tình lại rất trang nhã. Sau khi qua tuổi cập kê không lâu thì lại thích một người phóng khoáng nhưng gia cảnh lại sa sút, cho dù tổ phụ và tổ mẫu của Văn Du có phản đối như thế nào đi chăng nữa thì cũng không cản được bước chân của nàng ấy, cũng là vì ở trong nhà quá được chiều chuộng cho nên nàng ấy cũng rất can đảm.

Để được Văn gia chấp nhận, nàng đã chủ động dụ dỗ người mình yêu bỏ trốn, cũng may người phóng khoáng này tuy gia đình đã không còn gì nhưng hẳn vẫn là một người đoan chính, cho nên đã nói chuyện này cho tổ phụ và tổ mẫu của Văn Du biết, bảo vệ danh tiếng cho cô của Văn Du. Vì chuyện này mà hẳn tạo được ấn tượng tốt với tổ phụ và tổ mẫu Văn Du, sau lại người này tích cực cầu tiến nên cuối cùng cũng thi đỗ tiến sĩ. Tổ phụ của Văn Du cũng cảm thấy tạm ổn, hơn nữa con gái cứng lại đòi sống đòi chết quyết không lấy ai khác nên ông cũng đành lòng đồng ý gả con gái mình cho hẳn.

Người có tình cuối cùng cũng đến được với nhau, những tưởng là sau này sẽ sống với nhau đến đầu bạc răng long, yêu thương nhau đến suốt đời. Quả thực trên thực tế cô Văn Du đã sống như vậy, tiếc là số nàng không tốt, cô của Văn Du gả cho dượng được mười năm thì sảy thai đến bốn lần, thậm chí sau này cũng không thể sinh con được nữa. Mười năm sau dượng của Văn Du lấy biểu muội thanh mai trúc mã của mình làm thiếp. Biểu muội này lại có số tốt, vào phủ được hai năm đã sinh được một đứa con trai, lúc nào cũng áp chế cô của Văn Du, dần dần dượng của Văn Du cũng bắt đầu trở nên ghét vợ, chỉ nghe lời thiếp. Nếu không phải sợ tổ phụ của Văn Du thì e đã sớm đuổi cô của Văn Du ra khỏi nhà rồi.

“Chuyện này với căn nhà thì có quan hệ gì?” Sau khi nghe xong Lục Vĩnh Điền cũng lơ mờ không hiểu gì.

“Bốn năm trước, trước khi dựng ta lấy thêm thiếp đã tìm ra một cái cơ rồi cố ý sửa lại nhà”. Văn Du nói tiếp.

“Hắn từ Huyện lệnh thăng dần chức bậc lên, chỉ cần thăng lên một lần thì chuyện đầu tiên hắn làm sẽ là sửa nhà, làm quan mười lăm năm thì hắn cho sửa nhà đến năm lần”.

Mọi người vừa nghe đến đây đều cảm thấy có gì đấy mờ ám. Bình thường người làm quan đều sẽ ở lại nhà công, đương nhiên cũng không phải là bắt buộc, hơn nữa cũng có thể tùy theo sở thích của bản thân mà sắp xếp lại căn nhà, nhưng phần lớn đều là sắp xếp, rất ít động thổ. Có thể động thổ thì động, hơn nữa không chỉ động một lần, mỗi lần đổi một địa điểm thì lại phải động một lần, vậy thì không thích hợp chút nào.

“Hắn không đồng ý ở nhà công, nói là không cảm thấy thoải mái bằng ở nhà riêng nên vẫn luôn ở căn nhà riêng cách nha môn không xa”. Văn Du tiếp tục nói:

“Ta vừa mới nghe tiểu Khu nói về chuyện của Tiên gia, cô có một lần khóc lóc kể chuyện với mẹ ta rằng người đó đối với thiếp của hắn mới là thật lòng. Trước đây hắn đều cho nhà bếp ở hướng Tây, lần này vì cưới thiếp nên đã cố ý sửa lại nhà bếp rồi!”

“Cậu có nhớ kết cấu nhà cô của cậu theo hướng nào không?” Dạ Dao Quang liền hỏi:

“Nếu cậu nhớ được thì hãy vẽ nó ra đây, còn cả các con đường xung quanh đấy nữa, như vậy ta sẽ dễ dàng phán đoán chính xác hơn!”

Nếu thực sự chuyện này là do người dựng của Văn Du làm thì hắn đúng thật là đến cầm thú cũng không bằng. Nhìn thấy quyền thế nhà Văn gia, muốn lấy con gái nhà Văn gia lại còn cố ý khiến vợ mình không thể sinh được con, rõ ràng là bản thân làm chuyện ác, lại còn không biết xấu hổ lấy cớ này để lấy thêm thiếp rồi ruồng bỏ vợ.

Không cần biết hấn gây ra tổn thương gì cho vợ nhưng mỗi ngày vợ của hấn phải nhìn thấy đứa con của thiếp thì khác gì với việc hấn độc ác lấy một con dao đâm vào ngực của vợ mình.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Phân Tích Dương Trạch

Văn Du cũng không nhớ rõ toàn bộ căn nhà của cô mình, rất nhiều nơi hẳn chưa từng đi qua, cũng không đứng ở trên nóc nhà nhìn nên sau đó hẳn liền phái người đi vẽ toàn bộ bản đồ của căn nhà trước khi sửa đổi và sau khi sửa đổi. Cũng không biết Văn Du nói với tổ phụ hẳn như thế nào, chuyện này đều là do tổ phụ của hẳn cho người đi làm, chỉ trong thời gian một tháng mà Văn Du đã ôm một đồng bản vẽ được cuộn tròn lại đến trước mặt Dạ Dao Quang.

Hôm nay cũng vừa vặn là ngày nghỉ cuối tháng, nghỉ ngơi ba ngày nữa là sẽ đến kì thi của học viện, thi xong thì mọi người có thể nghỉ đông rồi.

“Tiểu Khu, làm phiền cậu rồi.” Văn Du và thư đồng của mình đặt cuộn tranh ở trên bàn trong thư phòng của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, từ đó lấy một chồng đưa sang cho Dạ Dao Quang:

“Đây là chỗ ở của hẳn khi nhậm chức ở huyện Đại Liên, huyện Đại Liên thuộc địa phận của đất Thục. Cô của ta xưa nay được nuông chiều nhưng lại chịu khổ chạy theo hẳn trèo đèo lội suối cũng chưa từng oán thán nửa lời, cũng chính ở chỗ này cô cô ta bị sảy thai lần đầu tiên.”

Trước tiên Dạ Dao Quang mở bản đồ tòa nhà ra xem một lần, sau đó bắt đầu xác định phương hướng và vẽ kí hiệu, cẩn thận so sánh rồi dùng la bàn căn cứ từ vị trí của mình để xác định thêm một lần nữa.

“Chỗ này không phải sửa thành nhà bếp mà là một cái giếng đúng không?” Dạ Dao Quang cũng không sửa đổi bản vẽ mà chỉ vẽ một vòng tròn ở xung quanh.

Văn Du biến sắc, hẳn đã từng phân loại những bản vẽ này nên đã cẩn thận xem qua, tuy hẳn không phải người nhìn một lần là sẽ không quên được nhưng trí nhớ cũng không tệ, bản vẽ này hẳn nhớ rất rõ.

Mọi người vừa thấy Văn Du thay đổi sắc mặt thì đã biết Dạ Dao Quang không nói sai, Tiêu Sĩ Duệ vội vàng nói: “Nhanh, mau đưa bản đồ đã sửa lại cho chúng ta xem.”

Văn Du đưa cho Tiêu Sĩ Duệ một bản vẽ, Tiêu Sĩ Duệ mở ra. Quả nhiên chỗ nào cũng giống với bản vẽ của Dạ Dao Quang nhưng ở chỗ ngón tay của Dạ Dao Quang thì có thêm một miệng giếng.

“Thực sự có một cái giếng sao? Đây là chuyện gì?” Lục Vĩnh Diễm lớn tiếng nói:

“Tiểu Khu, cậu thật sự là thần thông, sao cậu biết được?”

“Thật ra ta đang đánh cược mà thôi, cái này có phải do cố ý hay không thì không biết được, nếu cô Văn Du bị hãm hại thì tất nhiên sẽ phải sửa lại chỗ này.” Dạ Dao Quang than nhẹ:

“Trạch viện này có bố cục rất tốt, có thăng quan phát tài, cửa chính nhà bếp có ba chỗ nếu như thay đổi sẽ ảnh hưởng đến chủ nhà, mà cô cô của Văn Du chỉ bị sảy thai, không có tai họa khác vậy thì chỉ có thể là do chỗ này.”

Ôn Đình Trạm đi theo Dạ Dao Quang cũng học hỏi được không ít, cậu nhận lấy bản vẽ tỉ mỉ quan sát nhưng vẫn không nhìn ra được gì: “Vì sao?”

“Yếu tố ảnh hưởng đến dương trạch có rất nhiều, không hề giới hạn trong vị trí cửa chính nhà bếp, còn có cảnh vật bốn phía, ngoài cửa, nhà hàng xóm, chỗ núi dựa vào, sơn thủy xung quanh. Ở nơi đây đào một cái giếng tất nhiên nguồn nước sẽ bị ảnh hưởng, mà yếu tố Thủy không thể đặt tùy tiện được.” Dạ Dao Quang giải thích cặn kẽ, sau đó lấy bút vẽ phác thảo trên bản vẽ, rất nhanh đã vẽ ra chín chỗ:

“Dương trạch cũng có cửu tinh, chỗ bị sửa đổi chính là vị trí Phúc Lộc. Sao Phúc Lộc bị ngập nước nên chỉ có đi mà không có đến. Nếu như để nước chảy vào vị trí này thì chính là đại cát, nếu để ở vị trí này thì là đại hung, ở vị trí Phúc Lộc này trong ngũ hành phong thủy chính là sảy thai!”

“Hả?” Lục Vĩnh Diễm và Tần Đôn đều không khỏi rung mình, Lục Vĩnh Diễm nhân cơ hội nịnh nọt:

“Tiểu Khu, sau này ta chuyển nhà cậu nhất định phải đến xem cho ta!”

Đây căn bản chính là sát nhân vô hình, khó lòng phòng bị nha!

Tần Đôn chọc chọc Lục Vĩnh Diễm, dùng ánh mắt bảo hẩn nhìn Văn Du, thấy sắc mặt Văn Du đã bắt đầu biến thành màu gan heo.

Văn Du thở sâu một hơi rồi lại ôm một chồng tranh tới: “Tiểu Khu, cậu nhìn căn nhà này đi, đây là hẩn nhậm chức ở huyện Đại Liên, ba năm sau chuyển đến huyện Thái Lăng.”

“Cô phụ (*) của Văn Tử đúng là thăng chức rất nhanh nha!” Lục Vĩnh Diễm kinh ngạc.

Đừng xem thường đất Thục là đất nghèo, huyện Thái Lăng lại chính là nơi giàu có đông đúc nhất Hàng Châu, nhưng chức Tri phủ lại không thay đổi. Nếu không có tổ phụ của Văn Du nhúng tay thì có quý cũng không tin được. Nghe Văn Du nói cô phụ chỉ có danh hiệu tiến sĩ nhị giáp mà thôi, nếu không có quan hệ thì rất có thể đã bị phái đến huyện khác rồi. Có lẽ là

do muốn huấn luyện hần, với lại cũng không muốn để cho người ta nói mình bao che con cái nên tổ phụ của Văn Du đã chuẩn bị cho cô phụ hần một chức Huyện lệnh ở chỗ nghèo nàn.

“Cô phụ cậu đã phụ tâm huyết của tổ phụ cậu rồi.” Ở đây chỉ có một mình Ôn Đình Trạm hiểu được nỗi khổ tâm của tổ phụ Văn Du.

Bản thân ông ấy vô cùng xót thương con gái, người làm cha như ông sẽ vì nàng suy tính mọi chuyện. Nhưng căn cơ của cô phụ Văn Du quá yếu, tổ phụ hần cũng không ghét bỏ, không cố ý làm khó dễ cho hần mà lại phí tâm tư chuẩn bị chức quan cho hần. Huyện nghèo thì tất nhiên sẽ không giàu có, nhưng lại có thể tạo ra thành tích. Nếu cô phụ của Văn Du có thành tích tốt thì sẽ không bị gán danh bám váy vợ mà thăng tiến nữa, sau này làm tốt còn có thể được người ta truyền tụng là quan thanh liêm.

Tiêu Sĩ Duệ nghe xong lời của Ôn Đình Trạm liền trầm tư suy nghĩ, Tân Đôn cũng gật nhẹ đầu, chỉ có Lục Vĩnh Diêm đưa tay gãi đầu. Văn Du cũng cười nhạt: “Không chừng hần còn tưởng rằng tổ phụ ta vì danh tiếng của bản thân mà để cho hần đi đến đất Thục chịu khổ...”

Dạ Dao Quang lúc này cũng đã phân tích căn nhà xong, nhú mày nói: “Căn nhà này nếu như cô phụ cậu có quen biết với cao nhân, hoặc bản thân hần tinh thông phong thủy thì hần sẽ không sửa đổi bất cứ chỗ nào, nếu không thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến hần.”

Mọi người đều cúi đầu nhìn xuống, Tiêu Sĩ Duệ lên tiếng: “Nhất định là đã sửa đổi gì đó, cậu nhìn xem trên tay Văn tử không phải còn có một bản vẽ chưa mở ra sao?”

Dạ Dao Quang cúi đầu nhìn một chút, nhìn rất lâu cũng không cảm thấy có chỗ nào trong căn nhà này có thể sửa đổi được. Bởi vì sửa đổi bất kì chỗ nào thì cô phụ hần sẽ rơi vào tình trạng xấu vô cùng, tuyệt đối không

phải chuyện nhỏ. Cô cũng không cho rằng cô phụ của Văn Du sẽ cam lòng để bản thân đi chịu khổ, nếu muốn thì hẳn đổi một căn nhà mới là được.

“Mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao?” Lục Vĩnh Diễm lấy cuộn tranh từ tay Văn Du ra.

Đúng lúc Lục Vĩnh Diễm chuẩn bị mở ra, ánh mắt Dạ Dao Quang đột nhiên lóe sáng: “Đợi đã, cô phụ và cô cô cậu sinh năm nào?”

“Cái này cũng có ảnh hưởng sao?” Lục Vĩnh Diễm và Tần Đôn đều sợ ngây người.

“Tất nhiên, ngày sinh tháng đẻ của chủ nhân và hướng của căn nhà đều cùng chung một nhịp, tuy là rất ít khi xuất hiện tình huống tương khắc nhưng cũng không phải là không có.” Dạ Dao Quang liếc Lục Vĩnh Diễm.

“Cô cô ta sinh năm Nhâm Thân, còn hẳn sinh năm Canh Ngọ.” Văn Du trầm giọng trả lời.

(*) Cô phụ: Chồng của cô cô.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Sức Lực Bạn Trai Trần Đây

“Như vậy thì vấn đề xuất hiện ở đây!” Dạ Dao Quang nhất thời hiểu rõ:

“Tòa nhà này đã đổi chủ, hiện tại nhà chính đặt ở hướng bắc, cô cô cậu thuộc cung Khảm, bất lợi với hướng tây nam, tây bắc, đông bắc, phòng ban đầu ở phía tây vốn là có lợi đối với cô cô cậu. Cô phụ cậu thuộc cung Đoái, hẳn không hợp với hướng đông nam bắc và các hướng xung quanh đông nam, dựa theo cấu trúc như vậy thì tòa nhà nếu sửa lại sẽ đổi về phía tây, vì thế cửa chính của tòa nhà sẽ đặt ở vị trí Khôn, đổi cửa sẽ dẫn đến tuyệt tự. Ta vốn không nghĩ tới hẳn sẽ sửa đổi theo dạng này, bởi vì Khôn là thuần âm, bị dương khắc mới có thể tuyệt tự. Hẳn không muốn thương tổn chính mình nhưng muốn đổi lại thì chỉ có thể hại cô cô cậu. Cô cô cậu ở chỗ này hẳn không sảy thai nhưng tin vui cũng không có.”

Lục Vĩnh Diễm thận trọng mở bản vẽ ra, căn nhà vẫn được sửa lại, đổi cửa chính về phía tây. Dạ Dao Quang không nói sai một chút nào.

“Đúng vậy, cô cô ta ở huyện Thái Lăng đích thực không mang thai nhưng trong lúc cô cô trở về nhà mẹ đẻ dự hôn lễ của tam thúc ta thì người kia tới, trở về không lâu sau thì có con nhưng được khoảng ba tháng cũng sảy thai. Lúc đó ra điều tra ra là do một nha hoàn vì muốn leo lên giường của hẳn bị hẳn cự tuyệt nên ghi hận trong lòng, hạ độc cô cô ta. Cô cô lúc đó mặc dù sảy thai vô cùng đau lòng nhưng lại phát hiện ra hẳn đối với nàng là một tấm chân tình...” Văn Du nói xong liền nở nụ cười lạnh như băng.

Tất cả mọi người đều không phải người ngu dốt, nghe xong đều nhúu chặt mày lại. Vị cô phụ này của Văn Du thật sự đúng là khiến bọn họ chán ghét đến mức muốn ói sạch bữa cơm đêm qua ra. Rõ ràng hạ thủ ác độc như vậy mà khắp nơi vẫn làm ra vẻ thâm tình, vừa mạnh mẽ sửa đổi phong thủy khiến cô cô Văn Du gặp họa lại vừa muốn cô cô Văn Du đối với hẳn cảm động đến rơi nước mắt, quả thực chưa từng thấy nam nhân nào có lòng dạ độc ác như vậy.

“Mẹ kiếp, nếu như hẳn là cô phụ ta thì ta sẽ chém chết hẳn!” Lục Vĩnh Diễm giận dữ nói.

“Khu!” Ôn Đình Trạm ho nhẹ một tiếng.

Lục Vĩnh Diễm mới nhận ra mình vừa nãy đã hơi nhanh mồm nhanh miệng, mà trong mắt Văn Du đã ửng đỏ, không phải muốn khóc mà chính là muốn giết người uống máu. Lúc nhỏ mẫu thân hẳn mất sớm, cô cô đã chăm sóc hẳn như mẹ ruột, đến lúc cô cô lấy chồng cũng vẫn coi hẳn như con.

Hít sâu một hơi, Văn Du nói tiếp: “Tiểu Khu, cậu xem giúp ta một chút!”

Ba chỗ kế tiếp bao quát xung quanh căn nhà hiện tại đang ở cũng có vấn đề, đương nhiên hiện tại cô phụ Văn Du cưới thiếp nên sửa đổi lần này cũng không có vấn đề, Dạ Dao Quang giải thích cho Văn Du nghe.

Sau đó Văn Du cảm ơn Dạ Dao Quang, định đưa thù lao cho Dạ Dao Quang lại bị cô từ chối. Đây cũng không tính là tiết lộ thiên cơ, cùng lắm chỉ là phân tích căn nhà chứ không phải bảo cô làm gì sửa đổi lại căn nhà nên hoàn toàn có thể giúp đỡ dựa trên tình hữu nghị, cuối cùng Văn Du chỉ im lặng ôm mấy bản vẽ rời đi.

“Văn tử sẽ không thật sự cầm đao đi giết người chứ?” Lúc này Lục Vĩnh Diễm bắt đầu lo lắng.

“Cậu cho rằng hăn cũng gốc như cậu sao?” Tiêu Sĩ Duệ chê cười Lục Vĩnh Diễm.

Mấy người bọn họ đều có tính cách bất đồng, Lục Vĩnh Diễm là người ngay thẳng trước sau như một, Tần Đôn bên ngoài thô kệch nhưng bên trong lại là người tinh tế, Văn Du là người hiểu biết lại giỏi nhẫn nhịn, Tiêu Sĩ Duệ ưa thích giả heo ăn thịt hổ, còn Ôn Đình Trạm là thần thánh, không nhắc cũng được. Vì vậy Tiêu Sĩ Duệ hoàn toàn không lo lắng Văn Du sẽ xúc động đi chém người.

“Sau này ta tìm cho muội muội ta một người tốt, nhất định phải để tiểu Khu tới xem giúp, nhất định phải hợp bát tự, nếu như tìm một người âm ngoan ác độc như vậy thực sự ta sẽ chém chết hăn!” Lục Vĩnh Diễm âm thầm thề. Hăn là cháu đích tôn trong nhà vì mẫu thân hăn là vợ cả, nhưng hăn còn có hai muội muội ruột thịt nữa.

“Nước đến chân chưa chắc cậu đã làm chủ được!” Dạ Dao Quang lắc đầu cười. Không phải tất cả mọi người đều có thể quyết đoán giống như Mạnh Uyển Đình, quả quyết giơ kiếm chặt đứt tơ hồng. Thời đại này nếu như nữ tử rơi vào lưới tình thì cho dù trả giá đại giới cũng không dứt bỏ được.

Mấy ngày tiếp theo, tất cả mọi người đều rất bình tĩnh. Đã tới thời điểm làm bài thi sát hạch tháng mười hai, lúc bài thi được phát xuống, hai mắt Dạ Dao Quang đều trừng lớn.

Đề thứ nhất chính là “Lâm Giang Tụng Long Hồ”, muốn tự tưởng tượng chính mình đứng ở trên thuyền xuôi theo hạ lưu sông Trường Giang bên cạnh Long Hồ sơn, dựa vào đó làm thơ miêu tả khí thế của Long Hồ sơn, yêu cầu viết thành mười hai câu thơ ngũ ngôn lục vần. Thơ phú thật đáng sợ. Ngay cả ba trăm câu thơ Đường cô còn không nhớ được chứ đừng nói gì đến thơ phú. Một câu cũng không viết được!

Đôi mắt hơi chuyển động, cô nhìn thấy Ôn Đình Trạm đã bắt đầu hạ bút, viết một chút đã xong, sau đó Dạ Dao Quang lập tức nước mắt lưng tròng nói với Thiên Lâm cô đang đặt trên bàn: “Con trai à, con trai hãy mau để cho cha con giúp mẹ làm một bài thơ đi, mẹ con không muốn nộp giấy trắng nha, không cần làm quá tốt, chỉ cần đủ điểm là được.”

Cô cũng không muốn gian lận nhưng mấu chốt là lúc khai giảng phu tử sẽ đem bài tốt nhất và bài kém nhất ra phê bình, đồng thời công khai cho các môn sinh cùng xem nên cô cũng không muốn đồng thời nổi danh cùng với Ôn Đình Trạm đâu. Rất rõ ràng, Ôn Đình Trạm nhất định sẽ thuộc vào dạng tốt nhất, còn cô sẽ là kém nhất...

Sau đó Thiên Lâm nhanh chóng truyền đáp án tới, Dạ Dao Quang vội vàng đặt bút viết xong, sau đó lấy giấy trắng che lại, đặt chặn giấy lên. Ý là bài này đã làm xong, không thể sửa đổi nữa, có hành động này thì phu tử cũng sẽ không chú ý vào cô.

Sau khi làm xong, vì cảm tạ Ôn Đình Trạm nên cô chống cằm nghiêng đầu nhìn Ôn Đình Trạm bằng ánh mắt quyến rũ, nhưng không ngờ phu tử có thể nhìn thấy hết. Mà phu tử này lại là phu tử dạy môn Sử, luôn luôn hoài nghi hai người bọn họ có quan hệ không đứng đắn.

Ngay sau đó, phu tử tức giận đến trợn mắt, nếu không phải thí sinh khác vẫn đang kiểm tra thì không chừng ông đã muốn lôi hai người bọn họ ra phê bình, nhưng hiện tại phu tử chỉ có thể không vui ho khan một tiếng.

Dạ Dao Quang cũng không để ý, dù sao cô đã làm xong bài, cho dù cô nhìn đi đâu cũng không bị tính là gian lận. Với lại Ôn Đình Trạm cũng đã che bài thi lại, phu tử thấy vậy lại nặng nề ho khan một tiếng.

Dạ Dao Quang vẫn cười tủm tỉm nhìn Ôn Đình Trạm, mắt cũng không chớp lấy một cái. Ôn Đình Trạm mấy lần quay đầu lại cũng không coi ai ra gì, lập tức nở nụ cười ấm áp cưng chiều với Dạ Dao Quang.

Phu tử đưa tay lên che tim, hăn cảm thấy hăn sắp tức giận đến thổ huyết, hai người này quả thật quá to gan, quá bồi nhọ thuần phong mỹ tục! Vừa định mở miệng ra răn dạy thì nhất thời tức giận công tâm, ho khan liên tục, ho đến mức khuôn mặt đều đỏ bừng cả lên. May mà có thư đồng đứng bên giúp ông nhuận khí, cho ông uống nước mới đỡ hơn một chút. Phu tử tức giận không kìm nén được, đang định mặc kệ cuộc thi, lên tiếng quát lớn.

Nào ngờ Ôn Đình Trạm lại mở miệng trước một bước: “Kinh giới, bạc hà, cát cánh, cam thảo mỗi thứ một đồng. Ngân hoa, liên kiều, đạm đậu, lá dâu, hoa cúc, lau sậy, lá trúc, tiền hồ, hạnh nhân, tô tử mỗi thứ nửa đồng, ba chén nước đổ vào đun, mọi thứ sẽ khỏi sau một lần.”

“Cái gì?” Trong lúc nhất thời phu tử không phản ứng kịp.

“Phu tử miệng khô môi đỏ, ban ngày ho khan, không có đờm, đích thực là triệu chứng trúng gió. Đây là phương thuốc tốt.” Ôn Đình Trạm cười nói.

Phu tử tức giận muốn chết, ông ôm ngực trừng mắt nhìn Ôn Đình Trạm, mà học viên xung quanh thì đều nhìn Ôn Đình Trạm với ánh mắt tràn ngập sùng bái.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Biến Thái

Sau khi thi xong, phu tử tức giận không nói ra lời, cuối cùng phải dựa vào thư đồng dìu xuống phía dưới. Thí sinh không cần đi lên nộp bài thi, có thể trực tiếp rời khỏi trường thi, sẽ có những tiên sinh của học viện tới thu bài, buổi chiều sẽ thi tiếp lượt thứ hai.

“Hai người các cậu vừa rồi mới làm cái gì mà lại chọc tức phu tử như vậy?” Tiêu Sĩ Duệ ngồi phía sau Dạ Dao Quang nên không biết chuyện đã xảy ra, hơn nữa hẳn một mực chú ý vào đề thi cho đến khi phu tử ho khan hẳn mới ngẩng đầu lên.

“Phu tử nhìn thấy ta liếc mắt với Trạm ca, ông ấy sợ ta làm Trạm ca có suy nghĩ sai lệch.” Dạ Dao Quang vừa nghĩ tới mỗi lần phu tử đều phê phán cô, nhắm vào cô, tâm lý vụn vẹo vô cùng, kém Ôn Đình Trạm một chút thì là có vấn đề sao?

“Khụ khụ...” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn bị Dạ Dao Quang chọc cười, nhưng trước mặt Ôn Đình Trạm bọn họ không dám cười thành tiếng, chỉ có thể âm thầm cười trộm sau lưng.

Hôm nay tâm tình của Ôn Đình Trạm khá tốt nên không tính toán với hai người: “Đi thôi, đi ăn cơm trưa, sau đó nghỉ ngơi một chút, chiều còn có bài kiểm tra.”

Vì vậy mấy người hội họp cùng đám Lục Vĩnh Điềm, sau đó trực tiếp đi về viện của hai bọn họ. Đám người Vệ Truất đã chuẩn bị sẵn cơm nước bưng đến học xá, mọi người cùng nhau ăn cơm, thảo luận đề thi một chút.

Trong lúc này Văn Du có vẻ yên lặng nhất, tất cả mọi người đều lo cho tâm tình của hắn nên cũng không nói nhiều.

Sau khi nghỉ trưa, mọi người trực tiếp đi thẳng đến trường thi. Dạ Dao Quang vốn đang vô cùng mệt mỏi nhưng nhìn thấy đề thi lại lập tức hưng phấn, đề thi là: “Thủy, Hỏa, Kim, Mộc, Thổ, Cốc duy tu”.

Đây là một câu trích từ “Kinh Dịch”, viết rằng “Thiên nhất địa nhị, thiên tam địa tứ, thiên ngũ địa lục, thiên thất địa bát, thiên cửu địa thập. Ngũ hành bắt đầu từ Thủy thứ nhất, Hỏa thứ hai, Mộc thứ ba, Kim thứ tư, và cuối cùng là Thổ. Thiên nhất tức là Thủy bắt nguồn từ hướng bắc, địa nhị là Hỏa bắt nguồn từ hướng nam, thiên tam là Mộc ở hướng đông, địa tứ là Kim ở hướng tây, thiên ngũ là Thổ nằm ở chính giữa. Dương vô ngẫu, âm vô phối, không được phối hợp cùng nhau. Địa lục là Thủy ở hướng bắc, cũng giống với thiên nhất, thiên thất là Hỏa ở hướng nam ứng với địa nhị, địa bát là Mộc ở hướng đông ứng với thiên tam, thiên cửu là Kim ở hướng tây ứng với địa tứ, địa thập là Thổ ở chính giữa ứng với thiên ngũ.”

Cuối cùng gặp được một chủ đề đúng chuyên ngành, Dạ Dao Quang vô cùng vui vẻ mài mực, sau đó nâng bút chấm xuống đang định hạ bút lại có âm thanh nhẹ nhàng truyền đến: “Mẫu thân, cha để con nói cho mẹ biết, câu đó được trích từ “Thượng thư Đại Vũ Mô” nha!”

Dạ Dao Quang đang chuẩn bị hạ bút lại bắt đầu mất hứng. Được rồi, cô chỉ nhìn thấy Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đã trực tiếp xem nhẹ ba chữ đằng sau. Nhưng “Thượng Thư Đại Vũ Mô” là cái quái quỷ gì, đề này cuối cùng phải làm thế nào đây?

Đúng lúc Dạ Dao Quang đang phiền não thì âm thanh lại truyền tới lần nữa: “Khổng Dĩnh Đạt Sơ, Thủy là tưới tiêu, Hỏa là nấu nướng, Kim là chia cắt, Mộc là canh tác, Thổ là sinh sản, Cốc là nuôi dưỡng...”

Dạ Dao Quang lập tức biết đây là đáp án Ôn Đình Trạm nói cho cô nên cô nhanh chóng hạ bút viết xuống từng câu. Lúc cô viết tiếng nói cũng chưa từng gián đoạn, mà cô khẽ liếc mắt sang thì thấy Ôn Đình Trạm cũng chưa từng dừng bút. Đây là hình thức kiểm tra làm bài luận văn, Ôn Đình Trạm nhất định sẽ không để cho hai bài cùng một nội dung. Nói cách khác thì tên nhóc này thật đáng sợ, một đề thi lại có hai mạch suy nghĩ khác nhau, chính mình vừa tay viết một kiểu lại có thể đọc cho người khác một kiểu...

“Biến thái!” Dạ Dao Quang không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Âm thanh tuy rất nhỏ nhưng vẫn để cho Ôn Đình Trạm ngồi bên cạnh nghe được, cậu khẽ dừng tay một chút lại lập tức viết tiếp. Khoảng một khắc sau, Ôn Đình Trạm mới thật sự ngừng bút nhưng lời nói cũng không dừng lại, khoảng một nén nhang sau Dạ Dao Quang mới có thể dừng bút. Chờ chữ viết khô đi, cô liền lấy giấy trắng phủ lên, đè thêm chặn giấy ở bên trên. Lúc này cô mới quay đầu trợn mắt nhìn Ôn Đình Trạm, cậu cố tình để cho cô viết lâu hơn một chút, chính mình viết ít nhưng thế này cũng quá đáng rồi... Dạ Dao Quang cũng không phải người ngốc, giấy làm bài thi của bọn họ tuy là giấy Tuyên Thành nhưng cũng không khác lắm so với giấy A4 của kiếp trước. Cô đã viết kín bốn tờ giấy nhưng nhìn sang bên Ôn Đình Trạm, dựa theo độ cao thì cũng phải sáu, bảy tờ...

Ôn Đình Trạm đúng lúc quay sang nghiêng đầu cười như không cười với Dạ Dao Quang, ánh mắt kia không cần nói cũng hiểu trong nội tâm cô đang phàn nàn cái gì.

“Biến thái!” Dạ Dao Quang lại mấp máy môi khẽ nói, sau đó kiêu ngạo quay đầu đi không nhìn Ôn Đình Trạm nữa.

Giám khảo chiều nay chính là Hồ phu tử, Hồ phu tử không cảm thấy quan hệ của bọn họ có vấn đề như Dương phu tử. Bởi vì ông dạy Thi Thư Lễ Dịch nên mỗi lần giảng bài Dạ Dao Quang đều nghiêm túc lắng nghe,

còn có thể suy một ra ba. Có những lúc học sinh khác không hiểu Dạ Dao Quang còn có thể giải đáp cho bọn họ nên trong mắt Hồ phu tử thì Dạ Dao Quang cũng là học sinh ưu tú giống như Ôn Đình Trạm.

Nhìn thấy hành động của hai người Hồ phu tử cũng chỉ lắc đầu cười, cho là hai đứa trẻ đang phân tài cao thấp. Hẳn nghĩ rằng Dạ Dao Quang không phục Ôn Đình Trạm vì cậu đã làm xong sớm hơn cô một nén nhang mà thôi...

Mọi người cũng không ai biết chuyện bí mật giữa hai người bọn họ, Tần Đôn ngồi sau lưng Ôn Đình Trạm thấy Ôn Đình Trạm đặt bút xuống rất bình thường. Một lúc sau Dạ Dao Quang cũng đặt bút xuống, nhất thời hắt khóc không ra tiếng, cảm thấy bị đả kích thật lớn, chẳng lẽ sức học của hắt lại kém như vậy, ngay cả Dạ Dao Quang cũng làm xong trước hắt...

Nghĩ đến việc xưa nay Dạ Dao Quang không bao giờ ôn bài hay nghe giảng chăm chỉ mà lúc này lại vắn thơ lai láng, không cần biết Dạ Dao Quang viết như thế nào nhưng việc cô có thể không ngừng nghỉ viết liên tục hết bốn tờ giấy thì đã khiến cho nội tâm Tần Đôn sụp đổ hoàn toàn. Sau đó hắt dùng tờ học được của Dạ Dao Quang để trả lại cho Dạ Dao Quang:

“Biến thái!”

Im lặng một lúc rồi hắt lại cúi xuống múa bút thành văn, hắt và Tiêu Sĩ Duệ mất nửa canh giờ mới làm xong bài.

Thi ca chiều xong, ngày mai vẫn còn một đề thi nữa. Chiều mai còn phải đi gặp tiên sinh để nộp lịch học, cũng coi như là một phần kiểm tra, nếu như không có tiết phụ thì buổi chiều có thể rời đi. Lúc trở về mọi người đều cảm thấy đề thi chiều nay quá khó nên không ai dám lười biếng nữa, tất cả đều vui đầu vào ôn bài. Chỉ có Ôn Đình Trạm đang đọc Y Thư, mà Dạ Dao Quang đã bắt đầu chỉ huy Vệ Truất thu dọn hành lý.

Nhìn thấy cảnh này Tiêu Sĩ Duệ và Tân Đôn cảm thấy trong lòng bất bình. Ôn Đình Trạm thì thôi đi, Dạ Dao Quang trong đầu có bao nhiêu chữ thì bọn họ cũng vô cùng rõ ràng, Tiêu Sĩ Duệ không khỏi nói: “Tiểu Khu, cậu có biết năm người có tên cuối cùng trong danh sách điểm thi sẽ bị đuổi khỏi học viện hay không?”

Học viện Bạch Lộ chính là tàn khốc như vậy, hàng năm trước khi nghỉ đông đều tổ chức thi thử, nếu năm trong năm người có kết quả thấp nhất sẽ bị đuổi đi, cho dù là thân phận như Tiêu Sĩ Duệ cũng không được. Đương nhiên học viện cũng sẽ không để cho Tiêu Sĩ Duệ lọt vào danh sách năm người này.

Dạ Dao Quang cười tủm tỉm nói: “Cho dù bị đuổi cũng là bốn người các cậu bị đuổi ra ngoài, không phải ta!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Đánh Cược

“Lời này của tiểu Khu cũng thật liều lĩnh!” Trừ Ôn Đình Trạm ra, mấy người bọn họ đều học không kém, có thể coi là long phượng trong người thường nên vô cùng không phục với lời nói này của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nghe vậy ngược mắt lên: “Vậy thì chúng ta đánh cược đi, xem ai trong chúng ta bị rơi vào trong năm tên kia. Mọi người có dám không?”

“Cược thì cược, có gì mà không dám?” Lục Vĩnh Diễm cảm thấy học vấn của Dạ Dao Quang chính là xếp cuối cùng trong số bọn họ, còn kém hơn hẳn, vì thế lập tức vui vẻ.

“Được, chúng ta không cá cược thứ tự, chỉ cá cược trong năm người chúng ta ai có điểm cao nhất, ta tự đặt một vạn lượng!” Lúc này Dạ Dao Quang móc từ trong ngực ra ngân phiếu một vạn lượng, vô cùng hào phóng vỗ vỗ vào mặt bàn.

“Ta cũng cược một vạn lượng, đặt Văn Du điểm cao nhất!” Tiêu Sĩ Duệ chính là người không bao giờ thiếu tiền, hăn liếc Tần Tam một cái liền có ngân phiếu một vạn lượng xuất hiện.

Nhưng Tần Đôn, Lục Vĩnh Diễm và Văn Du thì không như vậy, bọn họ cũng chỉ là con nhà quan lớn, tuy cũng là phú hào nhưng chưa thành gia lập thất nên tiền tiêu vật cũng chỉ có hạn. Một vạn lượng thật sự hơi nhiều, cho dù bọn họ trở về xin cha mẹ thì một ngàn lượng cũng không có vấn đề

gì nhưng một vạn lượng mà không nói rõ mục đích thì nhất định là không thể xin được!

“Cái này... có phải cượng quá lớn không?” Tần Đôn yếu ớt lên tiếng.

Tiêu Sĩ Duệ thấy vậy không khỏi trờng mắt với ba người, đều là nam nhân sao lại đông dài như vậy. Tuy hă là hoàng trưởng tôn không thiếu tiền nhưng ngân lượng hiện giờ cũng có hạn, nếu không cũng đã cho ba người bọn họ vay tạm rồi.

“Các cậu thì không có nhiều tiền, ta cũng hiểu được. Như vậy đi, ba người các cậu không cần tiền mặt.” Dạ Dao Quang quay lại mang theo giấy bút:

“Ghi giấy nợ là được, khi nào có tiền trả sau.”

“Tiểu Khu tính trước kỹ càng như vậy chúng ta cũng không thể lùi bước được. Được, ta kí giấy nợ.” Văn Du nhận bút sau đó kí vào giấy nợ.

Lục Vĩnh Điềm và Tần Đôn cũng không cam chịu đi sau, hai người viết xong sau đó đưa cho Tiêu Sĩ Duệ. Như vậy cũng tương đối công bằng vì tuy Tiêu Sĩ Duệ là người tham gia nhưng hă là người có thân phận cao, đương nhiên cũng sẽ giữ chữ tín.

Thu ngân phiếu và giấy nợ xong, Tiêu Sĩ Duệ bỗng nhiên nhìn về phía Ôn Đình Trạm đang chăm chú đọc Y Thư, hoàn toàn không bị bọn họ ảnh hưởng: “Doãn Hòa, huynh không tham gia sao?”

Ôn Đình Trạm nghe vậy lập tức cười nói: “Được, ta cũng cượng một vạn lượng, cượng tiểu Khu thắng!”

Dạ Dao Quang nghe xong không khỏi buồn cười, mấy người còn lại thì vô cùng kinh ngạc.

Tiêu Sĩ Duệ không khỏi cười nói: “Doãn Hòa đúng là như vậy, chỉ cần chuyện liên quan đến tiểu Khu thì trong mắt cũng chỉ có tiểu Khu!”

Ba người kia lập tức thở dài một hơi, liên tưởng đến ngày bình thường hai người thường hay nói chuyện với nhau cũng hiểu được lựa chọn của Ôn Đình Trạm, ai cũng bày ra vẻ mặt hiểu rõ.

Chỉ có Ôn Đình Trạm cười nhưng không nói gì.

Bởi vì sáng ngày hôm sau còn phải thi nên mấy người ăn tối xong nói chuyện qua loa rồi trở về phòng nghỉ ngơi, đồng thời đưa địa chỉ cho nhau để tiện gửi thư từ qua lại.

“Trạm ca, chúng ta làm như vậy có tốt hay không?” Buổi tối, Dạ Dao Quang nằm trên giường không nhìn được vui mừng trong lòng. Thật ra cô cũng không coi trọng tiền bạc, chỉ là đơn thuần muốn chơi vui vẻ một chút, sau đó nghĩ tới lúc biết kết quả sắc mặt mấy người kia sẽ thật khó coi liền thích thú không thôi. Cô cũng không cần tiền của bọn họ, chỉ cần bọn họ tuân thủ lời hứa thì cô sẽ có cách danh chính ngôn thuận hoàn lại tiền cho mấy người đó.

“Nàng vui vẻ là được!” Ôn Đình Trạm không hề cảm thấy có gì không tốt. Thế gian này có rất nhiều chuyện không thể quang minh chính đại, cậu tham dự cũng chỉ vì muốn khiến Dạ Dao Quang vui vẻ, hơn nữa còn có dụng ý dạy cho mấy người kia một bài học không nên khinh địch mà thôi.

Có đôi khi kẻ thù chỉ giả vờ vô hại khiến người ta nhìn vào đều cảm thấy rất bình thường nhưng cũng sẽ có con bài chưa lật rất đáng sợ. Dạ Khai Dương và cậu chính là con bài chưa lật của Dạ Dao Quang, bây giờ bọn họ là bằng hữu nên chơi đùa vui vẻ một chút cũng không có vấn đề gì. Nhưng tuổi tác bọn họ cũng không nhỏ nữa, sau này tiến vào quan trường nếu bị kẻ thù chính trị hãm hại thì rất có thể sẽ rơi vào tình thế vạn kiếp bất

phục, để bọn họ nhìn ăn nhìn mặc một năm trả xong món nợ này thì bọn họ mới có thể ghi nhớ trong lòng.

Vì vậy, Ôn Đình Trạm cũng không tính toán trả lại tiền cho bọn họ, cùng lắm thì để bọn họ nhìn sắc mặt phu thê hai người, sau đó thuận tiện bám theo bọn họ ăn uống miễn phí tới sang năm...

Sáng sớm hôm sau, Dạ Dao Quang căn bản không hiểu đề thi có ý nghĩa gì, nhưng có tên biến thái Ôn Đình Trạm này bên cạnh nên Dạ Dao Quang hoàn toàn không cần đọc đề. Cô gần như bắt đầu nhấc bút cùng Ôn Đình Trạm, sau đó văn thơ như nước chảy mây trôi ào ạt tuôn ra, chỉ nửa canh giờ sau đã viết xong đáp án. Tần Đôn nhìn thấy cảnh này càng thấy lo lắng.

Sau khi thi xong, Tần Đôn cố ý kéo đám người Tiêu Sĩ Duệ qua một bên nói chuyện này cho bọn họ.

Mấy người nghe xong cũng bồn chồn trong lòng, Văn Du hỏi: “Cậu xác định người cậu thấy không phải Doãn Hòa mà chính là tiểu Khu sao?”

“Doãn Hòa thì càng biến thái hơn, cậu không biết đâu, cậu ấy bắt đầu viết sau tiểu Khu nhưng lại xong trước, hơn nữa lúc rời khỏi trường thi ta để ý thấy đáp án của cậu còn dài hơn cả tiểu Khu...” Tần Đôn nói ra với vẻ mặt đau thương, tại sao hắn không có đầu óc tốt như vậy nhỉ?

“Ai cũng nói đề thi lần này của Học Viên Bạch Lộc còn khó hơn cả thi Hương thi Hội, hôm nay ta mới hiểu được, đề này đến gần cuối giờ ta mới làm xong. Hoàng gia gia tất nhiên sẽ xem qua bài thi của ta, trong lòng ta hiện giờ cũng có chút lo lắng...” Tiêu Sĩ Duệ nghĩ đến việc này đều cảm thấy cả người như mất hồn.

“Ta cũng gần sát giờ, còn khoảng một nén nhang nữa là hết giờ thì ta mới làm xong.” Sắc mặt Văn Du nghiêm trọng, kiểm tra một canh giờ mà Dạ Dao Quang lại có thể làm trong nửa canh giờ thật sự ngoài ý muốn của

bọn họ. Nếu không phải có Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ ngồi ngay phía sau thì bọn họ còn nghi ngờ Dạ Dao Quang gian lận nữa.

Đương nhiên, Dạ Dao Quang gian lận thật, chỉ là không có ai biết mà thôi.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm thu dọn đồ xong đi ra đã thấy sắc mặt u ám của mấy người kia, còn tưởng xảy ra đại sự gì: “Sao vậy? Sao sắc mặt mấy người các cậu giống như gặp phải kẻ địch thế? Nói cho ta và Trạm ca nghe một chút xem, không chừng có thể giúp đỡ...”

Mấy người nhanh chóng đứng ra xa, Văn Du nói: “Không có gì, chúng ta chỉ đang thảo luận đề thi vừa nãy thôi. Chúng ta làm rất lâu mới xong mà nghe Tần Đôn nói tiểu Khu huynh đệ đối đáp rất trôi chảy nha...”

Văn Du rõ ràng đang thăm dò, Dạ Dao Quang liền giả vờ đau khổ nói: “Ta cũng đào rỗng chữ trong đầu, mất nửa canh giờ mới có thể làm xong.”

Nghe được lời này Lục Vĩnh Diễm thật sự muốn khóc, hắn không dám nói hắn dùng một canh giờ cũng chưa làm xong...

Thấy Văn Du còn định thăm dò thêm, Ôn Đình Trạm nói: “Được rồi, đều đã thi xong rồi cần gì phải để trong lòng, ta đã đặt một bàn tiệc ở lầu Nguyên Vị, chúng ta đi ăn một bữa rồi khởi hành.”

Ôn Đình Trạm nói xong mọi người đều thay đổi thái độ, không ai nói đến chuyện tiểu Khu nữa, tất cả đều lặng im đi đến lầu Nguyên Vị.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Có Việc Muốn Nhờ

Cơm nước xong xuôi, tâm tình mỗi người đều không tốt, Dạ Dao Quang có chút dở khóc dở cười: “Cũng không phải là sinh ly tử biệt, đại nam nhân như mấy người sao lại đến mức này chứ. Đừng buồn nữa, nửa tháng sau chúng ta sẽ gặp lại mà, ta có một lễ vật chia tay cho mọi người.”

“Cái gì vậy?” Vừa nghe đến có lễ vật, ánh mắt Lục Vĩnh Diễm sáng rực lên.

Dạ Dao Quang lấy ra bốn lá bùa đã chuẩn bị từ trước, dùng một sợi chỉ đỏ khâu lại: “Các người mang lá bùa này trên người, đừng làm mất, khi tắm cũng đừng để bị dính nước, lúc bình thường có thể giúp các người gặp may mắn tránh được nguy hiểm nhưng lúc quan trọng nhất có thể giữ được tính mạng.”

Đây chính là lá bùa hộ mệnh đầu tiên cô vẽ sau khi tăng cấp Kim Đan, không hổ danh là bùa hộ mệnh khiến cô mất khá nhiều tinh lực, bán cho bọn họ một lá một vạn, bọn họ cũng không thua thiệt. Thực sự thể chất của Tiêu Sĩ Duệ không tốt, Dạ Dao Quang cảm thấy không yên tâm nên muốn tặng cho hắn, cũng không thể bên trọng bên khinh được.

“Ta nhất định sẽ bảo quản thật tốt.” Tần Đôn là người đầu tiên có phản ứng, hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ bị quỷ bắt đi, đêm hôm đó nếu không gặp được Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, hắn cũng không biết được liệu mình có bị dọa chết hay không.

Ba người còn lại cũng vội vàng nhận lấy, đeo lên cổ ngay trước mặt Dạ Dao Quang.

Đám người Tiêu Sĩ Duệ đều có thân phận không tầm thường, bọn họ cũng đang chờ người nhà phái người đến hộ tống nên khi Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm đưa họ đến cửa thành, sau khi nhìn bọn họ đánh ngựa rồi đi mới rồi rút từ biệt theo gia đình nhà mình.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đã sớm chuẩn bị xong đồ tết từ cuối tháng nên sau khi về đến nhà, chỉ bận rộn hai ba ngày đã làm xong công việc tết. Những người quen ở phương xa cũng đã sớm phái người đi đưa lễ mừng, lúc này đã là hai mươi tháng chạp, chỉ còn mười ngày nữa là sẽ qua năm mới.

Trong nhà cũng thay đổi rất nhiều, lớn nhất đương nhiên là một nhà ba người Cổ Ma Nhĩ. Lúc trước Ôn Đình Trạm đến học viện sau đó không lâu đã mời một vị tú tài đến nhà dạy bọn họ, Cổ Ma Nhĩ đã có thể trao đổi cùng người nhà mà không gặp khó khăn, A Ni Á cũng có thể nói được bốn năm chữ ngắn ngủi, thính giác cơ bản đã không có vấn đề. Con của bọn họ cũng được hai tuổi, bây giờ đã có thể chập chững bước đi. Sau khi gương mặt được chữa khỏi, A Ni Á lại trở thành một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, tiểu tử kia cũng đặc biệt đáng yêu, Dạ Dao Quang rất thích trêu đùa hắn.

Ngày hai mươi chín tháng chạp, Dạ Dao Quang cũng giống như mọi năm, tiếp đón hai người chủ tớ Mạch Khâm cùng mục đồng đã gần một năm không thấy. Dạ Dao Quang vẫn luôn rất nhớ Mạch Khâm nên tiếp đón vô cùng vui vẻ.

“Mạch đại ca, năm ngoái huynh tặng ta lễ vật đầu năm, năm nay ta cũng tặng lại huynh.” Dạ Dao Quang lấy Thạch Linh Đám ra, cô đem phần còn dư lại phân ra một nửa, dùng một chiếc hộp ngọc để đựng.

Mạch Khâm cảm thấy rất tò mò, lại có chút chờ mong, lúc vừa mở hộp ra nhìn, thân thể không khỏi cứng đờ.

Thấy vậy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều có chút khó hiểu, mục đồng ở một bên bỗng đứng lệt núng quanh mắt hoan hô: “Dạ cô nương, cô đúng là phúc tinh của thiếu gia nhà chúng ta, thiếu gia đang rất cần thứ này.”

Thạch Linh Đàm là một vật vô cùng trân quý, nó là loại đá đã trải qua hàng trăm triệu năm ngưng tụ thành sinh mạng, mặc dù Thạch Đầu Quái rất dễ đổi pho nhưng loại đá này rất ít.

“Thật không?” Dạ Dao Quang nghe xong cũng vô cùng cao hứng, cô luôn nhận quà tặng của Mạch Khâm, trong lòng cũng có chút áy náy, rốt cuộc cũng có thể giúp được Mạch Khâm một lần.

“Mạch đại ca, huynh dùng nó để luyện đan sao? Luyện loại gì vậy?”

Thạch Linh Đàm mặc dù rất hiếm nhưng Mạch Khâm đã là Nguyên Anh hậu kỳ, tu vi của nó cũng không giúp được nhiều cho hắn. Mạch Khâm không cần bảo bối này, cũng chỉ có thể dùng để luyện đan.

“Luyện một loại đan có tác dụng giải độc.” Mạch Khâm nói như gió thoảng mây trôi.

Dạ Dao Quang cũng không hỏi nữa, ba người liền đi xem pháo hoa, cô và Ôn Đình Trạm đã đưa quà mừng năm mới, bây giờ chỉ vui mừng đón năm mới này.

Mạch Khâm cũng không ở lại lâu, bởi vì sau tết Nguyên Tiêu Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều trở lại học viện nên vào ngày mừng sáu Mạch Khâm liền rời đi, lúc gần đi hắn hỏi: “Dao Quang năm nay mười lăm phải không?”

“Đúng vậy.” Dạ Dao Quang gật đầu, chột nghĩ tới:

“Mạch đại ca định đến tham dự lễ cập kê của ta?” “Ừ, là ngày nào vậy?”

“Là ngày mừng bốn tháng năm.” Dạ Dao Quang đáp.

“Được, ta đã nhớ kĩ rồi.”

Người nào đó nhẹ nhàng để lại một câu nói, khoe môi khẽ nhếch rồi xoay người rời đi.

Mái tóc trắng xõa tung trên áo khoác màu xanh nhạt, theo từng bước đi của hắn tung bay trong gió làm dao động từng luồng ánh sáng thanh khiết trắng như tuyết.

Mười lăm tết Nguyên Tiêu chính là thời điểm Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đến Mạnh phủ làm khách, đêm đó đã ngủ lại ở Mạnh phủ. Hôm sau hai người trực tiếp từ Mạnh phủ về học viện, khi đến nơi đã là ngày hai mươi tháng giêng.

Hai người vốn nghĩ rằng mình đã đến sớm nhất, dù sao mừng một tháng hai mới chính thức khai giảng nhưng không ngờ trừ Tần Đôn ra, những người khác đều đã tới.

“Nếu hai người còn chưa đến, chúng ta đang định đến nhà tìm.” Hai người vừa vào cửa, Tiêu Sĩ Duệ và Lục Vĩnh Điềm liền trêu đùa.

“Không phải bọn ta đã đến rồi sao?” Dạ Dao Quang liếc hai người.

“Nếu các người thực sự muốn đến thăm liệu có đến học viện trước không?”

“Đó là do bọn ta sợ hai người bận rộn không có ở nhà, bọn ta mong chờ đã mấy ngày rồi.” Lục Vĩnh Điềm nói.

Đây tuyệt đối không phải là viện cố, vốn dĩ hẳn định trực tiếp đến chỗ Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nhưng lại bị thư của Tiêu Sĩ Duệ gửi tới cản trở. Tiêu Sĩ Duệ mất cha nên đã hiểu chuyện hơn trước, cha mẹ Ôn Đình Trạm đều đã mất, rất nhiều người thân thiết cần hẳn đích thân tới thăm, ăn tết chính là thời điểm bận rộn nhất.

“Được rồi, nhìn hai người thân thiết đến mức độ như vậy, mời hai người đến lầu Nguyên Vị.” Dạ Dao Quang cười nói.

“Mau gọi Văn tử đến, ta và Trạm ca có mang đồ tới, ăn cơm xong sẽ ở lại đường Quan Vân, hai người...”

“Bọn ta đi cùng.” Không đợi Dạ Dao Quang hỏi xong, hai người đã đồng loạt lên tiếng.

“Vậy thì đi thôi.” Dạ Dao Quang đi trước rời khỏi học viện.

Khi trời tối Văn Du mới đến Dạ phủ, hơn nữa còn mang theo một người, sắc mặt người này có chút trắng bệch nhưng vẫn là người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, nàng ước chừng đã ba mươi tuổi, chính là cô của Văn Du.

“Tiểu Khu, cậu xem giúp ta một chút, có thể chữa khỏi bệnh cho cô của ta không?” Văn Du cũng không cảm thấy ngại, thực ra bọn họ đã mời vô số danh y nhưng bọn họ đều nói cô của hắn đã bị tổn thương ở chỗ trọng yếu, tuyệt đối không thể nào mang thai. Nhưng nghĩ đến năng lực quỷ thần khó lường của Dạ Dao Quang, hắn muốn thử một lần.

Dạ Dao Quang nhìn qua gương mặt cô của Văn Du, gương mặt này tuyệt đối không phải là thánh mẫu nhưng cũng không làm việc ác, quan trọng nhất là trên người sạch sẽ, chưa từng dính mạt người.

“Được rồi, ta sẽ cố gắng.” Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút mới nói, xuất phát từ lòng thương tiếc phụ nữ với nhau, cũng như tình nghĩa với Văn

Du.

Mặc dù cô không phải là thầy thuốc nhưng khí ngũ hành của cô có thể phục hồi tổn thương trong cơ thể, cô của Văn Du vừa vận bị thương bên trong.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Trong Bụng Có Con

Nếu đã đồng ý chữa trị, Dạ Dao Quang cũng không kéo dài thời gian nữa, liền gọi tất cả mọi người đến nội đường, sau đó cô ngồi xuống bên cạnh Văn cô: “Văn cô, ta và Văn Du cùng tuổi, bây giờ ta cần xem mạch của người.”

Tuy nói Dạ Dao Quang không tinh thông y thuật nhưng sơn y mệnh tướng bốc chính là năm thuật học huyền bí nên bắt mạch không làm khó được cô. Cô cũng chỉ là giả vờ một chút, dùng phương pháp này để che giấu việc mình dùng khí ngũ hành tìm hiểu xem rốt cuộc trong cơ thể Văn cô tổn thương đến mức nào, cũng tốt trong việc phải chữa như thế nào.

“Vậy làm phiền cậu.” Văn cô cười lên vẫn rất đẹp, không chút nào che giấu những đường nét hoàn mỹ. Cho dù rõ ràng đối với Dạ Dao Quang nàng luôn lộ ra thần sắc ôn hòa nhưng vẫn khiến cho người khác cảm giác nàng là người có bệnh, đây chính là không có cách nào che giấu.

Có lẽ một trong những nguyên nhân chính là chồng của nàng không sủng ái nàng, từ xưa đến nay đàn ông luôn thích những cô nương dịu dàng nhu hòa, tiểu gia bích ngọc, Văn cô nhất định đã từng là một viên minh châu chói mắt.

Dạ Dao Quang đặt ngón tay mình lên cổ tay của Văn cô, khí ngũ hành từ đầu ngón tay cô truyền vào thân thể nàng, di chuyển khắp nơi. Không kiểm tra thì không biết, nhưng vừa tìm hiểu Dạ Dao Quang liền bị dọa cho giật mình, trong bụng Văn cô có một đứa bé lớn chừng một nắm tay nhỏ.

“Văn cô, lần cuối cùng người sảy thai là lúc nào, đại khái lúc đó nó được mấy tháng?” Dạ Dao Quang liền hỏi.

“Năm năm trước, lúc đó ta còn không biết mình đang mang thai đã bị sảy, nó chỉ mới hơn một tháng.” Văn cô thương tâm đến mức chết lặng, nhắc tới chuyện này gương mặt của nàng rất hờ hững, không có hận ý cũng không có vẻ đau xót.

“Văn cô, có phải từ sau lần sảy thai đó, người đã mắc phải chứng đau bụng này không?” Dạ Dao Quang lại hỏi.

“Đúng vậy, ta đã mời không ít đại phu nhưng cũng không tìm được nguyên nhân cụ thể.” Văn cô gật đầu.

Dạ Dao Quang bỗng yên lặng, cô có chút không đành lòng, cũng không biết phải mở miệng thế nào.

“Tiểu Khu à, ta và Du nhi đã gọi cậu một tiếng tiểu Khu, có chuyện gì cậu cứ việc nói thẳng, không còn nỗi đau khổ nào mà ta không chịu nổi nữa.” Khóe môi Văn cô khẽ cong lên, nàng cười rất nhẹ nhàng.

Dạ Dao Quang biết phía sau sự bình thản này chính là sự tuyệt vọng đau đớn vô cùng đến mức không muốn sống nữa, là sự trả giá bằng máu.

Hít sâu một hơi, Dạ Dao Quang mới nói: “Văn cô, năm năm trước người sảy thai nhưng đứa bé trong bụng vẫn chưa hoàn toàn ra ngoài, hiện tại trong bụng của người đang có một khối cứng rắn.”

Sở dĩ Dạ Dao Quang khẳng định như vậy, bởi vì nàng dùng khí ngũ hành dò xét qua liền phát hiện khối cứng rắn đó có ngũ hành, ở bên trong thân thể của con người vẫn có thể tồn tại một thứ khác có ngũ hành, đó nhất định là do cơ thể của người mẹ truyền tới đứa trẻ.

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi, Văn cô lập tức run rẩy đưa tay ra, mặc dù rất muốn nhưng không dám sờ vào bụng của mình. Từ đầu đến cuối nàng luôn giữ vẻ bình tĩnh nhưng đến giờ phút này hai mắt của nàng đều đỏ hoe. Đáy mắt nàng thoáng qua vẻ áy náy và đau xót, tay nàng nhẹ nhàng dè dặt đặt trên bụng mình: “Năm năm trước, ta theo hãn hồi kinh báo cáo công việc, trên đường đi gặp phải thổ phỉ, hãn vì cứu ta nên bị bọn chúng chém thương, lúc đó ta vô cùng hoảng sợ đã chảy không ít máu. Trải qua ba lần trong quá khứ, ta chỉ coi như đứa trẻ đã không còn. Lúc ấy chỗ đó rất hẻo lánh, ở trấn trên cũng chỉ có một đại phu, ta một mực ở bên cạnh hãn, để cho đại phu cố gắng hết sức chữa trị vết thương cho hãn, nếu như lúc ấy ta...”

Nếu như lúc ấy nàng không yêu hãn nhiều như vậy, để đại phu chữa trị cho mình trước, có lẽ đứa bé này vẫn có thể giữ được. Nó đã kiên cường như vậy muốn ở lại trong thân thể nàng, nàng lại vô tình vứt bỏ nó.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy đau lòng, hốc mắt Văn Du đỏ hoe: “Nếu như thực sự yêu thương người, hãn sẽ không để đại phu chữa trị cho mình trước.”

Biết rõ nương tử sảy thai còn giành lấy đại phu, chẳng khác nào là sợ đứa trẻ còn giữ được.

Văn cô lấy khăn tay ra lau khóe mắt: “Khiến cho mấy đứa trẻ các cậu chê cười rồi.”

“Tiểu Khu, cô của ta có thể chữa khỏi không?” Văn Du thấy mọi người không biết tiếp lời thế nào, liền lên tiếng hỏi.

“Có thể, ta có thể khiến thứ trong cơ thể Văn cô...” Dừng một chút, Dạ Dao Quang cũng không tiện dùng khối rắn để hình dung, vì vậy liền bỏ qua.

“Tan ra, nhưng phải được Văn cô đồng ý.”

Đây là lý do tại sao Dạ Dao Quang phải nói ra nguyên nhân. Đứa bé kia mặc dù chưa thành hình, cũng không có linh khí nhưng dù sao cũng là một thi hài, một địa sư như nàng không thể tùy ý phá hủy bất kỳ thi thể nào, đây chính là nghiệp chướng nàng không thể gánh được.

“Cô có bị nguy hiểm không?” Vừa nghe đến tan ra, Văn Du liền khẩn trương.

“Cậu yên tâm, không cần phải dùng thuốc, cũng sẽ không làm Văn cô bị thương, thậm chí ngay cả một chút đau đớn cũng không có.” Điểm này Dạ Dao Quang có thể đảm bảo.

“Sau khi bỏ đi là có thể chữa thương cho Văn cô, sau đó ta sẽ để Văn cô đến nơi yên tĩnh, phong thủy tốt nghỉ ngơi một tháng, bồi bổ cho thật tốt, sẽ không có gì đáng ngại nữa. Còn việc sau này có thể có con hay không còn phụ thuộc vào ý trời, bởi vì không phải cứ là người khỏe mạnh thì đều có thể mang thai.”

Con cái chính là duyên phận, thân thể của hai người khỏe mạnh mà không có duyên cũng sẽ không thể có con.

Thế nhưng Văn cô vẫn không nói gì, Văn Du nhìn về phía ánh mắt có chút dờ dẩn của cô mình, lời đã ra đến khóe miệng liền nuốt vào. Mọi người cũng hiểu tâm tình của Văn cô, đổi lại là bất kỳ người nào chỉ sợ rằng trong lúc nhất thời cũng không thể quyết định được. Đó là máu thịt của nàng, đi theo nàng nhiều năm như vậy, bây giờ để có thể sống được, nàng lại khiến di hài còn sót lại một chút của nó tan xương nát thịt.

“Du nhi, chúng ta mau trở về thôi.” Văn cô đột nhiên đứng dậy.

Nàng muốn giữ đứa trẻ này lại, nếu nó đã không muốn rời bỏ người mẹ nhần tâm này, vậy nàng sẽ không vứt bỏ nó lần nữa, năm năm nay nàng đều sống như vậy, sau này cũng có thể chịu được.

“Cô!” Văn Du nhanh chóng chặn trước mặt nàng.

“Cô, tiểu đệ đã đi năm năm rồi, nếu như hãn còn sống tuyệt đối sẽ không hy vọng người như vậy. Cô, người còn có con, còn có tổ phụ tổ mẫu. Tổ phụ đã sắp sau mười rồi, người hẳn tâm để cho ông ấy phải người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao? Cô, người không biết khi tổ phụ tổ mẫu biết được người đồng ý trở về đã vui biết bao, tổ mẫu còn cố ý sửa lại căn phòng lúc trước của người, tự mình trông coi từng ngọn cây cọng cỏ, tất cả đều dựa theo sở thích của người. Người không thể phụ lòng của bọn họ lần nữa...”

Văn Du cũng đã mười sáu tuổi nhưng ở trước mặt cô hãn vừa nói vừa khóc không thành tiếng, có thể thấy tình cảm của bọn họ không tầm thường.

“Du nhi, cô rất khỏe, cô vừa có con vừa có nó, năm năm qua cô không sao cả, sau này cũng sẽ thật tốt. Du nhi, cô không thể bỏ nó lần nữa, điều đó khiến cô cảm thấy như cắt từng đoạn ruột của mình vậy.” Văn cô đặt hai tay lên vai của Văn Du, ánh mắt mang theo một tia tha thiết, hiển nhiên nàng đặt đứa bé trong bụng ngang hàng với Văn Du nên nàng hy vọng cả hai người sẽ không rời khỏi mình.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Lại Thu Được Công Đức

Sao có thể thế này, vốn dĩ Dạ Dao Quang không định nói ra nhưng thực tế chính là tàn khốc như vậy: “Văn cô, thân thể của người giờ đã vô cùng suy yếu, nếu như không chữa trị, sẽ không thể sống quá hai năm...”

Dạ Dao Quang không hề nói dối, Văn cô có thể sống đến bây giờ đã là kỳ tích. Nếu còn không bỏ đi thai nhi trong bụng thì dù cô có đem hết sức lực để bồi bổ thân thể Văn cô, nàng ấy cũng không chống đỡ nổi hai năm.

Văn cô nghe vậy, ngón tay đặt trên vai Văn Du bỗng nắm chặt lại. Một cảm giác đau đớn tuyệt vọng bao phủ lấy nàng giống như một người giấy đứng ở bên vách đá hứng chịu mưa to gió lớn, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị thổi tan tành.

“Cô, con van xin người, người hãy mau đồng ý đi.” “Phịch” một tiếng, Văn Du bỗng quỳ trước mặt Văn cô, thân thể của hắn run rẩy.

“Du nhi...” Văn cô vội vàng ngồi xuống, muốn kéo Văn Du đứng dậy nhưng hắn là một nam tử, hơn nữa Văn cô thân thể vốn dĩ yếu ớt nên nàng kéo thế nào cũng không di chuyển được hắn. Cuối cùng nàng đành ngồi xuống trước mặt Văn Du rồi ôm hắn vào lòng, cũng không để ý những người khác, khóc đến xé ruột xé gan.

Không mắng chửi, không nguyên rủa, không trách móc, chỉ có tiếng khóc tuyệt vọng làm người nghe cảm thấy đau lòng.

Văn Du cũng ôm chầm lấy Văn cô, khóc cùng nàng, từ sau khi biết người kia có mưu đồ, nàng dường như chết lặng. Nàng không khóc không

làm loạn, kìm nén tất cả đau khổ ở trong lòng nên bọn họ đều sợ một ngày nào đó cô sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Nếu không phải lo sợ điều đó xảy ra, hẳn cũng sẽ không vội vàng đưa nàng tới tìm Dạ Dao Quang lúc này. Bây giờ nàng có thể khóc lên cũng tốt, sau đó buông bỏ hết những đau khổ mới có thể có được cuộc sống mới.

Khóc một lúc lâu Văn cô mới cảm thấy mệt liền ngủ thiếp đi trên bả vai của Văn Du. Dạ Dao Quang nhanh chóng phái người dọn dẹp phòng ốc, Văn cô có mang theo nha hoàn vì vậy giao nàng cho nha hoàn chăm sóc.

“Tiểu Khu, ngay bây giờ người có thể chữa trị cho cô của ta không?” Cặp mắt Văn Du đỏ bừng, hẳn nhìn cô của mình đang ngủ say trên giường nhỏ cách một tấm bình phong, trong mắt tràn ngập thương tiếc. Hẳn sợ nàng tỉnh lại vẫn cố chấp không muốn bỏ đi đứa bé, bởi vì đối với nàng mà nói đó là một sự lựa chọn đau đớn như đục khoét tim gan vậy.

“Không được.” Dạ Dao Quang kiên quyết lắc đầu.

“Nếu có thể tự mình làm được, ta nhất định sẽ không nói nguyên nhân cho nàng ấy biết. Ta luôn tin vào nhân quả báo ứng, mặc dù đứa trẻ trong bụng nàng ấy đã chết, hơn nữa không có một chút linh hồn, thân thể nhưng nó là máu thịt của nàng ấy. Nếu ta không được sự đồng ý của cô cậu mà tự tiện ra tay, ta sẽ gặp phải nghiệp chướng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Lúc trước cô đi tìm thi thể cho Dạ Khai Dương, chẳng qua là di chuyển linh hồn của hắn, trước đó cô cũng đã điều tra rõ ràng lai lịch của Dạ Khai Dương, thỏa mãn một chút ước nguyện lúc còn sống của hắn mới dám động thủ. Lần này không giống như thế mà là trực tiếp phá bỏ thi hài, nghiệp chướng kia là rất lớn.

“Là ta đã quá nóng vội.” Văn Du liền xin lỗi.

“Không sao, cậu cũng mau đi nghỉ ngơi sớm đi, ta tin Văn cô là một người hiểu chuyện, gặp phải đả kích lớn như vậy nàng cũng chịu đựng được, tất nhiên nàng sẽ có quyết định sáng suốt.”

Thực ra trong tâm Dạ Dao Quang luôn cảm thấy kính nể Văn cô. Đừng nói là phụ nữ thời cổ đại, cho dù là người phụ nữ mạnh mẽ của kiếp trước, nếu như gặp phải một người đàn ông như vậy, gặp phải đả kích lớn như thế mà không bị điên quả thực rất hiếm. So với những tổn thương của Văn cô, chồng và bạn thân có gian tình đâu là gì, đàn ông trêu hoa ghẹo nguyệt đâu là gì. Người nàng yêu ba lần bốn lượt khiến nàng sảy thai, hơn nữa nhiều lần đều là vì nàng. Bản thân một lòng cho rằng hẳn thực sự vô cùng yêu nàng nhưng đến khi quay đầu nhìn lại mới biết thì ra hiện thực tàn khốc đến vậy. Hiển nhiên, Dạ Dao Quang chưa từng làm mẹ nên đã đánh giá thấp sự cố chấp của mẫu thân đối với đứa con, nhất là tình huống này của Văn cô. Sang ngày hôm sau Văn cô vẫn không nói một lời, càng không đưa ra quyết định gì.

Tất cả mọi người đều rất gấp, dĩ nhiên đây không phải là máu thịt của họ, hơn nữa họ còn là nam nhân nên ai cũng hy vọng Văn cô có thể quyết đoán, thẳng thắn đồng ý, đừng giằng vò Văn Du như vậy.

Sáng sớm ba ngày sau, sau khi tu luyện xong, Dạ Dao Quang liền đi tìm Ôn Đình Trạm. Lúc đi ngang qua vườn hoa nhỏ, lại thấy Văn cô đang ngồi trong đình ở vườn hoa, Ôn Đình Trạm ngồi đối diện với nàng. Nha hoàn của Văn cô, còn có Vệ Truất và Vương Nhất Lâm đều đứng bên ngoài đình.

Dạ Dao Quang không biết Ôn Đình Trạm nói gì với Văn cô nhưng cô thấy được trên mặt Văn cô đã có sức sống, đó là một loại sức sống tỏa sáng, phấn chấn, vì vậy cô liền bước nhanh tới.

Nhìn thấy Dạ Dao Quang đến, Văn cô lập tức đứng lên, áy náy lên tiếng: “Tiểu Khu, nhiều ngày nay đã làm các cậu lo lắng rồi, bây giờ ta

muốn nhờ cậu giúp ta chữa trị.”

Dạ Dao Quang cảm thấy rất ngạc nhiên, cô nhìn qua Ôn Đình Trạm rồi mới gật đầu với Văn cô: “Văn cô không cần để ý, nếu người đã chuẩn bị sẵn sàng vậy lúc nào cũng có thể tiến hành.”

“Ta nghe Doãn Hòa nói kinh Phật của cậu mang theo linh tính, có thể siêu độ vong linh. Cậu có thể chép cho ta một bản kinh Vãng Sinh được không, ta muốn đốt cho nó.” Ánh mắt Văn cô thành khẩn nhìn Dạ Dao Quang.

“Được, hôm nay ta sẽ chép cho người.” Dạ Dao Quang lập tức gật đầu.

Kinh Vãng Sinh thực chất là niệm chú vãng sinh, tổng cộng có mười bốn câu, năm mươi chín chữ. Cho dù Dạ Dao Quang ngưng tụ khí ngũ hành cũng chỉ mất nửa giờ, sở dĩ chậm như vậy là bởi vì mỗi một chữ cô đều niệm chú hoàn chỉnh.

Văn cô tự mình làm mấy bộ y phục nhỏ dưới sự chỉ dạy của Ôn Đình Trạm, Văn Du tự tay điêu khắc một chiếc quan tài. Sau đó Văn cô nhờ Dạ Dao Quang giúp mình tìm một chỗ yên tĩnh để lập ngôi mộ chôn quần áo cùng di vật. Vốn dĩ Văn cô muốn về nhà mới lập mộ nhưng thời gian không còn kịp nữa, mấy người họ sắp khai giảng rồi, hơn nữa nàng cũng không thể chờ đợi lâu. Làm xong mộ phần, Văn cô cầm y phục cùng chú Vãng Sinh của Dạ Dao Quang đốt trước mộ, đêm đó nàng để Dạ Dao Quang chữa trị cho mình.

Khí ngũ hành từ Dạ Dao Quang tụ vào thân thể Văn cô, từng chút một bọc lại khối cứng rắn, cô dường như đang đối đãi với một sinh mệnh thông thường, dùng khí ngũ hành làm nó chậm rãi tan ra. Rõ ràng Văn cô đã hôn mê nhưng vào lúc khối cứng rắn tan rã hoàn toàn, trên khóe mắt nàng lập tức chảy xuống hai hàng nước mắt.

Khiến Dạ Dao Quang ngạc nhiên nhất chính là sau khi khối cứng rắn này được loại bỏ sạch sẽ, lập tức có một viên tinh quang từ trong thân thể Văn cô bay ra rồi rơi vào túi bên hông của cô.

Dạ Dao Quang sợ đến ngây người, nếu như đây là công đức của Văn cô, vậy cái này hẳn là sẽ không rơi ra vào lúc này vì dù sao cô vẫn chưa điều trị thân thể cho Văn cô. Viên công đức này lại đến từ khối nhỏ cứng rắn kia, nó không có mạng sống, nó...

Một khắc đó, Dạ Dao Quang chợt hiểu ra, cô nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, dùng khí ngũ hành xoa nhẹ nhàng thân thể Văn cô từng chút một khiến khí bệnh nhiều năm trong người nàng đều bị loại bỏ, điều trị đến lúc tốt nhất mới chậm rãi thu tay lại.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Hạng Ưu

Ngày hôm sau, mọi người đều nhận thấy mặc dù thân thể Văn cô vẫn còn yếu nhưng dáng vẻ của nàng như trẻ hơn mấy tuổi, liền nhìn đến mức con người cũng sắp rơi ra, rồi rít vây quanh Dạ Dao Quang hỏi cô có phải có bản lĩnh cải lão hoàn đồng hay không.

“Có chứ, nên các người ngàn vạn lần đừng đắc tội với ta, nếu ngày nào đó ta mất hứng thì sẽ biến các người thành đũa tre tẻ dầm ra giường đó.”

Nghĩ đến cảnh tượng đó, mọi người vội đứng cách xa Dạ Dao Quang.

“Tiểu Khu đang trêu đùa các người thôi, trên thế gian này làm gì có ai có bản lĩnh đó.” Ôn Đình Trạm khẽ cười nói.

“Con người sẽ vì bệnh tật mà trở nên già yếu, sau khi tiểu Khu loại bỏ đi khí bệnh trong thân thể Văn cô, tự nhiên trông nàng ấy sẽ trẻ ra vài tuổi, hơn nữa thực ra Văn cô vẫn còn rất xinh đẹp, đây mới chính là diện mạo nàng ấy nên có.”

Mọi người suy nghĩ một chút cũng cảm thấy ý này rất đúng.

“Huynh đã thuyết phục thế nào khiến Văn cô đồng ý vậy?” Lúc này Dạ Dao Quang mới có cơ hội để giải đáp thắc mắc trong lòng.

“Công tâm.” Ôn Đình Trạm bí hiểm nói ra hai chữ.

Tất cả mọi người đều mù mờ.

Văn Du cùng Văn cô trò chuyện đến trưa vừa vặn chạy tới, cười nói: “Doãn Hòa đã vẽ cho cô cô một chiếc bánh thật lớn.”

“Bánh lớn?” Mọi người có chút khó hiểu.

“Chỉ có sống thật tốt cô mới có thể có con. Đứa bé kia lưu luyến cô như vậy, nếu như cô sống tốt, không chừng hẳn và cô vẫn tiếp tục có duyên trở thành mẹ con.” Văn Du nói xong liền vái Ôn Đình Trạm một vái.

“Doãn Hòa, lần này đa tạ cậu đã khai thông tư tưởng cho cô của ta.”

“Doãn Hòa, đây không phải là cậu đang lừa dối Văn cô sao, nếu như...”

“Cái miệng quạ nhà cậu!” Lục Vĩnh Diễm còn chưa nói xong, Tiêu Sĩ Duệ liền nhét một miếng bánh ngọt vào miệng hẳn.

“Trạm ca nói chưa chắc đã sai.” Dạ Dao Quang rất tin vào quan hệ nhân quả, lại nghĩ tới viên công đức đó, không khỏi cười thần bí.

“Chuyện duyên phận này mấy ai có thể nói chính xác chứ?”

Lục Vĩnh Diễm nuốt xuống miếng bánh ngọt, uống một hớp nước, sau đó nhìn Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, một người thì cao thâm, một người thì thần bí, không khỏi lăm bầm: “Hai người đâu giống anh rể em vợ mà là tướng phu thê, thật là đức hạnh.”

Câu nói này làm Ôn Đình Trạm cảm thấy thoải mái, cậu nhấp một ngụm trà, chỉ cười không nói.

Dạ Dao Quang trợn mắt nhìn hẳn một cái: “Gương mặt này của cậu về sau tám chín phần sẽ lấy một người phụ nữ chua ngoa.”

Lời này trong nháy mắt làm cho Lục Vĩnh Diễm sợ đến choáng váng, hẳn biết Dạ Dao Quang thường xem tướng mạo, liền vội vàng lên tiếng

trước: “Tiểu Khu, cậu vừa nói gì, cậu mau nói lại lần nữa, ta có nghe nhầm không?”

“Ta có nói gì sao?” Dạ Dao Quang giả bộ ngốc nghếch.

Thật ra lời này không hoàn toàn là trêu đùa, Dạ Dao Quang đã sớm nhìn qua gương mặt Lục Vĩnh Điềm, cô nhận thấy sau này hẳn thực sự phải lấy một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ, người đó cụ thể là ai cô cũng không biết nhưng nhất định là đàn bà chua ngoa.

“Ta toi mất...” Lục Vĩnh Điềm đặt mông ngồi ở trên ghế đá, vẻ mặt như đưa đám. “Ta thích một cô nương lương thiện, ôn hòa, khôn khéo, ta không muốn lấy phụ nữ chua ngoa.”

Bộ dạng này của Lục Vĩnh Điềm khiến tất cả mọi người đều buồn cười.

Dạ Dao Quang liếc hăn rồi nhìn về phía Văn Du: “Một tháng này không nên quấy rầy Văn cô, tốt nhất cậu nên tìm một nơi thật yên tĩnh để nàng nghỉ ngơi, bồi dưỡng một tháng là khỏe.”

“Ta và cô đã bàn luận, không biết tiểu Khu có thể để cô ở tạm chỗ này một tháng, cuối tháng sau ta sẽ xin nghỉ hai ngày, tự mình đưa cô trở về.” Văn Du vội nói.

“Không thành vấn đề, phong thủy ở chỗ ta tạm được, cũng rất thanh tịnh.” Dạ Dao Quang gật đầu.

Ngày thứ hai sau khi thu xếp ổn thỏa cho Văn cô, mọi người liền trở về học viện vì ngày mai bắt đầu khai giảng. Giải quyết xong đại sự, tự nhiên nhớ đến cuộc đánh cược giữa bọn họ và Dạ Dao Quang nên buổi tối ngủ thật sớm, sáng ngày mai sẽ có kết quả bài thi trước kỳ nghỉ tết dán ở dọc đường lớn trên đường vào học đường.

Thành tích sẽ được phân làm ba bậc Giáp, Ất, Bính, thứ hạng Giáp có mười tên, thành tích về sau càng ngày càng thấp. Thứ hạng Ất lấy một trăm tên, còn dư lại loại đi năm người, những người còn lại toàn bộ đều ở thứ hạng Bính.

Sáng sớm Dạ Dao Quang đã bắt đầu tu luyện, sau đó đi đến nhà ăn mua bữa sáng, đã có rất nhiều học sinh vây quanh vị trí công bố thành tích. Dạ Dao Quang không nói gì, thành tích phải đợi đến khi kết thúc buổi lễ mới công bố nên cô xách bữa ăn sáng trở về học xá.

Khi chia đồ ăn cho mọi người, Dạ Dao Quang phát hiện Tần Tam cùng Tiêu Phác đều không có ở đây: “Hai người bọn họ đi đâu rồi?”

“Ta bảo hai người bọn họ đi xem kết quả rồi.” Tiêu Sĩ Duệ cười nói.

“Sao cậu không ăn?” Tần Đôn chọc chọc bánh bao trước mặt, bộ dạng không muốn ăn khiến Dạ Dao Quang thấy kì lạ.

“Thành tích của ta đi xuống rồi còn ăn gì nữa.” Tần Đôn buồn bực trả lời.

“Tiền đồ cũng không phải do khoa cử đánh giá, đâu đến nỗi có chút chuyện này mà cậu cũng để ý, kỳ thi cuối năm chắc cậu sẽ té xiu luôn nhỉ?”

Tần Đôn nghe vậy cũng cảm thấy có lý, vì vậy hắn lại bắt đầu ăn.

Mới vừa cắn hai cái, Dạ Dao Quang lại nói: “Cậu ăn nhiều một chút, tránh cho lát nữa thành tích đi xuống khiến cậu không nuốt trôi cơm trưa.”

Tần Đôn nhất thời yên lặng, đây rõ ràng có ý muốn nói kết quả thi của hắn rất kém cỏi hoặc một vận của hắn đã bay mất? Ngay tức khắc, cơm mới lên tới miệng đã cảm thấy không còn thèm ăn nữa.

Kẻ không tim không phổi Lục Vĩnh Diễm sau khi ăn uống no đủ mới cùng Văn Du đi đến chỗ đám người Ôn Đình Trạm, mọi người cùng nhau đi đến hội viện. Hội viện là nơi học viện đặc biệt tiến hành tổ chức các hội thi thơ, triển lãm tranh, tranh luận và nhiều cuộc thi khác nữa. Hôm nay khai giảng ngày đầu tiên, sơn trưởng cần phát biểu, sau đó ban thưởng cho người có thành tích xuất sắc nhất kỳ thi năm ngoái ngay trước mặt tất cả mọi người.

Văn Du đã sớm phái người đi chiếm vị trí tốt nhất nên khi bọn họ đến nơi mặc dù đã đông người nhưng vẫn được ngồi ở chỗ tốt. Sơn trưởng cùng phu tử đều đã đến, sơn trưởng nói lời mở đầu không có gì đặc biệt, cũng không hài hước, rất quy củ. Bọn học sinh đều tập trung tinh thần vì sơn trưởng nhanh chóng mở ra một quyển sách: “Bây giờ lão phu sẽ đọc thành tích của mọi người từ thấp đến cao, trước hết từ Bính...”

Lục Vĩnh Diễm thuộc hạng Bính, trong đám người bọn họ chỉ có mình hắn là hạng Bính, tuy thành tích tương đối cao trong hạng Bính nhưng nhất thời cả người đều ỉu xiu.

Kế tiếp là thứ hạng Ất, ban đầu không có ai trong bọn họ, đọc đến một nửa mới có tên Tân Đôn, tiếp nữa là Tiêu Sĩ Duệ. Mấy người đều khẩn trương nhưng vẫn không thấy tên Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, cho đến vị trí thứ ba hạng Ất đọc tên Văn Du, cả người Lục Vĩnh Diễm cũng run lên: “Xem ra năm nay ta phải gặm bánh màn thầu rồi.”

Một vạn lượng, hắn cảm thấy xót xa số tiền tiêu vặt của cả năm, hơn nữa còn vượt quá khả năng chi trả.

Người cuối cùng được đọc tên ở hạng Ất chính là Dạ Thiên Khu, sau đó chính là mười người ở hạng Giáp. Mọi người đều tập trung tinh thần để nghe nhưng vẫn không thấy có tên Ôn Đình Trạm. Cho đến khi người cuối cùng được đọc lên vẫn không thấy cậu xuất hiện, nhất thời trừ Ôn Đình Trạm ra tất cả mọi người đều sửng sốt.

Cuối cùng sơn trưởng lấy ra một quyển sách riêng biệt: “Thứ hạng xưa nay của học viện chỉ gồm ba loại Giáp Ất Bính, tuy nhiên năm nay có một học sinh làm bài thi khiến lão phu và các phu tử xem đi xem lại nhiều lần, nhất trí bầu chọn hạng ưu. Đó chính là án thủ của quận Dự Chương năm ngoái, lớp Giáp thuộc Trung xá - học trò Ôn Đình Trạm.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Rượu Ngon

Sơn trưởng vừa dứt lời, những người quen biết Ôn Đình Trạm đều quay lại nhìn cậu, kẻ nào không biết cũng nhìn theo ánh mắt của kẻ khác. Trong lúc nhất thời đám người bọn họ liền trở thành tiêu điểm của toàn trường, mà trung tâm nhất dĩ nhiên chính là Ôn Đình Trạm. Đối diện với nhiều ánh mắt soi mói như vậy, sắc mặt của cậu vẫn bình thản, trầm tĩnh.

Sơn trưởng cảm thấy rất yêu thích Ôn Đình Trạm, vì vậy liền vẫy tay, lập tức có đồng tử bưng lên một chiếc khay được che bởi một dải tơ lụa màu đỏ, sơn trưởng nói:

“Từ xưa đến nay học viện luôn khen thưởng cho học sinh ưu tú, bộ nghiên bút này là một trong những bộ lão phu thích nhất luôn cất giữ lâu nay, hôm nay ta tặng nó cho Ôn Doãn Hòa, cũng coi như khích lệ trò noi theo tấm gương này để cần cù khổ học.”

Sơn trưởng vừa nói xong, Ôn Đình Trạm liền đứng lên, chậm rãi đi tới giữa đại sảnh. Sơn trưởng tự mình cầm lấy khay gỗ đưa cho cậu. Ôn Đình Trạm giơ hai tay qua đầu, nhận lấy:

“Học trò đa tạ sơn trưởng đã coi trọng, nhất định ta sẽ thật chăm học, thấy người hiền tài sẽ học theo, gặp người không hiền sẽ tự mình suy ngẫm.”

Sơn trưởng tỏ ra rất vui vẻ, tiếp theo lại phát phần thưởng cho mười học sinh ở hạng Giáp, cuối cùng nói vài lời khích lệ với tất cả học trò, sau đó giải tán. Mọi người có thể đi về học xá, nhưng đa số mọi người đều đi

đến chỗ dán bảng kết quả xem lại một lần bài thi của Ôn Đình Trạm cùng mười người ở hạng Giáp. Ngay cả Văn Du cũng tiến lên trước nhìn, sau khi xem xong bài của Ôn Đình Trạm lại nhìn qua bài của Dạ Dao Quang. Giữa hai người chênh lệch rất lớn, bất luận là luận điểm hay vào đề đều không giống nhau, nghi vấn trong lòng hẳn mới bay đi.

“Cậu vẫn nghi ngờ Doãn Hòa và tiểu Khu gian lận sao?” Thấy Văn Du tỉ mỉ so sánh hai bài thi như vậy, Tần Đôn bên cạnh hẳn không khỏi thắc mắc.

“Ta đâu phải người như thế.” Văn Du cười một tiếng.

“Kết quả của tiểu Khu so với biểu hiện ngày thường chênh lệch khá xa. Doãn Hòa là người quan sát rất tỉ mỉ, hiểu rõ lòng người, ta chẳng qua là đang nghĩ liệu có phải Doãn Hòa căn cứ vào lời nói cử chỉ thường ngày của phu tử để đoán ra đề thi hay không. Mà lúc trước tiểu Khu đã chỉ rõ cho ta, không phải vì chuyện đánh cược, ta tự nguyện thua cuộc. Ta chỉ muốn biết rốt cuộc ta và Doãn Hòa chênh lệch bao nhiêu.”

“Vậy cậu đã nhìn ra chưa?” Tần Đôn lại hỏi.

“Đã nhìn ra.” Văn Du nói:

“Ý văn của mỗi người thực chất phản ánh tính tình thường ngày của họ. Cậu nhìn bài văn của tiểu Khu mặc dù bắt được luận điểm nhưng lời nói còn khá cứng, đây chính là tác phong từ trước đến nay của tiểu Khu, mà bài văn của Doãn Hòa tinh tế không có một chút tỳ vết nào, cũng giống như con người của cậu ấy nên chắc chắn không phải Doãn Hòa giúp tiểu Khu, chẳng qua là thường ngày tiểu Khu không biểu hiện ra thôi. Còn về chênh lệch của ta và Doãn Hòa...” Dừng một chút Văn Du mới lắc đầu:

“Đó là một trời một vực.”

“Đi thôi, nếu chúng ta so sánh cùng Doãn Hòa, khác gì học máu mà chết. Cậu nhìn xem người đứng đầu của hạng Giáp cũng đã khiến chúng ta khó mà nhìn thấy bóng lưng, nhưng văn chương của hã còn kém xa so với Doãn Hòa.” Tần Đôn suy nghĩ tích cực, hã không thêm so đo cùng tên khác người Ôn Đình Trạm.

“Cậu nói cũng phải, lúc trước khi còn ở nhà phụ tử cũng khen ta học tốt, tổ phụ đã gửi gắm kỳ vọng rất lớn ở ta, là cha ép buộc muốn ta đến học viện khiến ta nhận ra mình không khác gì ếch ngồi đáy giếng. Đến đây mới biết cái gọi là học tốt thực chất cũng chỉ là khá hơn một chút so với người bình thường.” Văn Du nhẹ nhàng nói.

“Có thể do hoàn cảnh nhà ta khá giả, từ khi còn nhỏ cha mẹ đã mời danh sư cho ta, thực ra bất kỳ ai chịu đọc sách nếu lớn lên trong hoàn cảnh giống ta, cũng chưa chắc kém hơn ta.”

“Nhân sinh không phải do con người quyết định, đây chính là trời xanh ưu ái, nói không chừng là do kiếp trước chúng ta làm chuyện tốt cũng nên.” Tần Đôn vừa nói vừa đi theo Văn Du vào tiểu viện của Văn Du và Lục Vĩnh Diễm. Tất cả mọi người đều thích dùng bữa ở học xá tương đối rộng rãi thoáng mát của hai người bọn họ. Theo lời Dạ Dao Quang nói, nơi này có thể làm tăng nhân khí của bọn họ:

“Nếu chúng ta có thể cảm nhận điều đó thì phải biết trân trọng, trở thành một người có thể tạo phúc cho trăm họ.”

“Đúng vậy.” Khoảng cách trong lòng của hai con người cùng chí hướng nhất thời được kéo gần lại rất nhiều.

Sau khi hai người trở lại học xá của Văn Du và Lục Vĩnh Diễm, trên bàn đã bày đầy thức ăn thịnh soạn, vô cùng phong phú, tám món mặn hai món canh khiến người nhìn không khỏi nuốt nước miếng.

“Oa, đây là lẩu Nguyên Vị đưa tới, món chân giò thủy tinh ta thích nhất.” Tần Đôn lập tức tiến lên phía trước.

“Cậu mau đi rửa tay ngay.” Tiêu Sĩ Duệ đuổi Tần Đôn đi, sau đó chiếm lấy món chân giò thủy tinh. Lần trước bị tên kia gặm hết sạch, lần này nhất định một miếng cũng không chừa lại cho hắn.

Tần Đôn nuốt nước miếng, nhanh chóng chạy vào phòng bếp rửa tay. Chờ đến khi hắn đi ra, cội lòng hắn lập tức tan nát khi nhìn thấy Tiêu Sĩ Duệ chia chân giò cho từng người, mỗi người một khối lớn, duy chỉ có cơm trong chén của hắn vẫn là cơm trắng, không khỏi uất ức:

“Điện hạ, ta thì sao?”

“Ây da, phải rồi, còn có cậu nữa. Bốn điện hạ quên mất, trong chén ta còn một chút, cậu có muốn ăn không?” Tiêu Sĩ Duệ cười vui vẻ hỏi.

Tần Đôn nhìn chân giò bị cắn một vòng trong chén, nhất thời lệ rơi đầy mặt.

“Còn nhiều thức ăn như vậy, thiếu đi một miếng chân giò cũng không mất đi một miếng thịt.” Lục Vĩnh Diễm nói.

Tần Đôn liếc nhìn miếng chân giò vẫn còn nguyên vẹn trong bát Lục Vĩnh Diễm, vẫn chưa chạm qua. Hắn vừa mới ngồi xuống, ngay cả đũa cũng chưa cầm lên, vì vậy Tần Đôn vội cầm đũa lên, nhanh chóng gấp lấy miếng chân giò trong bát Lục Vĩnh Diễm.

Mọi người: “...”

“Sao cậu lại cướp của ta!” Lục Vĩnh Diễm bất ngờ.

“Còn nhiều thức ăn như vậy, thiếu đi một miếng chân giò cũng không mất đi một miếng thịt.” Tần Đôn trả lại lời hắn nói.

Lục Vĩnh Diễm: “...”

Dạ Dao Quang thấy vậy liền vui vẻ: “Đừng cãi nhau nữa, hôm nay Trạm ca đứng đầu học viện, để chúc mừng huynh ấy, ta sẽ cho các cậu ăn thỏa thích. Vệ Truất mau đem rượu đến đây.”

“Cậu cho chúng ta uống rượu?”

Mọi người đều cảm thấy bất ngờ, học viện cấm học sinh mang rượu đến, lúc đi vào đều phải kiểm tra. Mặc dù bọn họ có biện pháp để mang vào nhưng nếu bị phát hiện sẽ bị đuổi khỏi học viện nên không ai dám mạo hiểm như vậy, nhưng dù sao bọn họ cũng từng uống rượu.

Khi Vệ Truất và Vương Nhất Lâm đem bình rượu thủy tinh màu tím tỏa ra ánh sáng diễm lệ rót vào chiếc ly trước mặt Dạ Dao Quang, mọi người đều nhìn tới ngây người:

“Rượu này màu sắc thật đẹp, nhưng ta lại ngửi thấy mùi thơm của nho, đây là rượu nho phải không?”

Triều đại này vì không cấm vận biển nên rượu nho cũng thấy không ít, nhưng giá vẫn khá cao.

“Rượu nho có thể so được với rượu của ta sao?” Dạ Dao Quang nâng lên ly rượu.

“Nào nào, mau chúc Trạm ca của chúng ta một ly.”

Mọi người đều hưởng ứng nhiệt tình, rượu vừa xuống bụng, bọn họ liền cảm thấy có gì đó không đúng. Toàn thân như có một sự sáng khoái không nói nên lời, Tiêu Sĩ Duệ lập tức nói: “Cho ta thêm một ly, cho ta thêm một ly.”

“Rượu ngon tuy tốt nhưng cũng không thể uống nhiều, chỉ có một ly thôi.” Dạ Dao Quang nhìn về phía hai chai rượu trống không chép miệng.

Mọi người chưa từ bỏ ý định liền cầm lấy chai rượu dốc ngược xuống, quả nhiên bên trong không còn một giọt, lập tức trong lòng bứt rứt nhìn Dạ Dao Quang.

“Tiểu Khu, rượu này cậu mua ở đâu vậy?” Tiêu Sĩ Duệ vội hỏi.

“Đây là do tiểu Khu tự chưng cất, không có cửa hàng nào bán.” Ôn Đình Trạm nói.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Trả Tiền

Thật ra rượu là do đám người Vương Đông cất chế nhưng cái hay của rượu này ở chỗ hằng năm đều được tẩm bổ bởi Cửu Trọng Ngũ Hành đại trận ở nhà bọn họ. Đây là điều kiện không thể xảy ra được ở những nơi khác.

Mọi người nhất thời ử rồi, cảm thấy món ngon mỹ vị của lầu Nguyên Vị cũng thiếu đi mùi vị. Sớm biết như vậy thì chi bằng không nếm nữa, đã nếm rồi mà hương vị cứ mãi vẫn vương khiến người ta thật khó chịu. Rượu này của Dạ Dao Quang một năm chỉ cho ra năm vò, sau khi có hai vò đặc biệt để dành tặng riêng cho người khác, mọi người suýt nữa đã đánh nhau vì ba vò còn lại.

"Một đám quỷ rượu." Dạ Dao Quang buông xuống một câu, kéo Ôn Đình Trạm trở về học xá của bọn họ.

Cô mang rượu này tới kỳ thực cũng không phải để khoe khoang hoặc bất cứ điều gì, chỉ là thời điểm đầu mùa xuân này rất dễ mắc bệnh, muốn tăng cường thể chất cho mọi người một chút mà thôi. Người ta nói đồ tốt đương nhiên không thể quên bạn bè, thật không ngờ lại khiến họ đeo bám Dạ Dao Quang cả ngày.

Điều này cuối cùng chọc giận Ôn Đình Trạm: "Ta nhớ năm trước chúng ta có một cuộc đánh cược."

Mọi người lập tức yên tĩnh lại, Dạ Dao Quang không định nói, Tiêu Sĩ Duệ liền nói: "Ta đã đưa ngân phiếu và giấy nợ cho tiểu Khu."

"Ừm." Ôn Đình Trạm nhàn nhạt gật đầu.

"Gần đây chi tiêu có chút eo hẹp, trên người các cậu có bao nhiêu bạc thì cầm hết ra đây để bày tỏ thành ý."

Ôn Đình Trạm chi tiêu eo hẹp? Chung sống hơn nửa năm, bọn họ không tin! Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang là người một nhà, cô cô của Văn Du đã cho Dạ Dao Quang ước chừng hai vạn lượng tiền thù lao. Mới có mấy ngày, lại thêm một vạn lượng của Tiêu Sĩ Duệ, sao có thể tiêu hết?

Mà tại sao Ôn Đình Trạm lại nói như vậy, đương nhiên là cố ý bới móc. Vì sao lại bới móc? Mọi người suy nghĩ một lát bèn đưa mắt nhìn Dạ Dao Quang. Dường như những ngày gần đây bọn họ học hành thất thường, chỉ cần có chút rảnh rỗi là lại lờn vờn vây quanh Dạ Dao Quang nên đã chọc giận anh vợ rồi?

"Ta nhớ Tần Đôn vẫn còn dư lại ba ngàn tám trăm năm mươi lượng, mọi người lấy ra năm ngàn lượng trả trước đi." Thấy mấy người không nói lời nào, Ôn Đình Trạm chậm rãi nói.

Kế độ, thật là kế độ, ngày thường bọn họ cũng không biểu hiện có bao nhiêu tiền, cũng sẽ không bại lộ vốn riêng của mình như Tần Đôn nhưng trên người bọn họ thật sự có năm ngàn lượng để ứng phó nhu cầu cấp thiết khi đi học xa gia đình. Nhưng chỗ bạc này là tiền tiêu vặt của cả một năm, nếu không báo cáo chi tiêu tiền bạc hợp lý về nhà thì năm mơ mới có thể ngửa tay xin tiền nữa.

"Ta chỉ có thể đưa ba ngàn lượng được không?" Tần Đôn yếu ớt nói.

"Niệm tình cậu có thái độ thành khẩn, được." Ôn Đình Trạm cười gật đầu.

"Con heo nhà người!" Lục Vĩnh Diễm giận không nhịn được. Nếu Tần Đôn không hưởng ứng, bọn họ có thể giả vờ ngốc nhưng Tần Đôn lại

hưởng ứng như vậy, bọn họ nếu không chịu đưa, sẽ không có cách nào nói lại. Cẩn chặt rằng, vẻ mặt Lục Vĩnh Diễm nhứt nhối, hắt móc trong ngực ra tấm ngân phiếu năm ngàn lượng đưa cho Dạ Dao Quang, bộ dạng như thể thấy chết không sờn lòng.

Văn Du cũng ngoan ngoãn móc tiền. Ôn Đình Trạm cầm tờ giấy nợ tự mình ghi lại từng khoản. Dạ Dao Quang chắc chắn sẽ không bóc mẽ vở kịch của Ôn Đình Trạm, trong lòng cô không biết tại sao đang yên đang lành Ôn Đình Trạm đột nhiên muốn làm tới tận gốc như thế này, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy.

"Điện hạ, ta có thể phải ăn màn thầu rồi, cậu nhớ thỉnh thoảng cứu tế ta một bữa nhé." Lục Vĩnh Diễm biểu thị sự đáng thương của hắn với Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ cũng hiểu rõ lúc này chỉ còn một mình hắn vẫn chưa có tai ương. Nếu như hắn không thông minh thêm một chút, Ôn Đình Trạm chắc chắn sẽ rút sạch của hắn, hắn liền nói: "Ta cũng chỉ có chút tiền riêng mà cũng đã thua sạch, hiện tại ta ăn cơm với Doãn Hòa và tiểu Khu."

"Vậy từ nay về sau chúng ta sẽ đến đây ăn cơm." Văn Du nhân tiện nói.

"Doãn Hòa, cậu không thể một mình ăn uống đủ đầy, để cho những người bạn này nuốt trấu ăn đúng không?"

"Tới giờ cơm cứ đến đây." Ôn Đình Trạm vô cùng hào phóng.

Cũng chỉ có Dạ Dao Quang hiểu rõ những lời này ý nói không những ăn mà còn phải biết điều, nếu không chỉ có cú về nuốt trấu mà ăn, đương nhiên bọn họ sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

Dạ Dao Quang hiểu được chút dụng ý của Ôn Đình Trạm, cười vui như chuột sa chĩnh gạo, ghé sát vào Ôn Đình Trạm nói: "Chàng nổi máu

ghen à?"

Ôn Đình Trạm không nói gì, cầm quyển sách của cậu lên nhìn mà không đọc.

"Hừ." Thấy vậy, Dạ Dao Quang hừ nhẹ, còn không thừa nhận ngoài lạnh trong nóng. Cô cúi đầu thấy quyển sách Ôn Đình Trạm cầm trong tay không khỏi hiếu kỳ.

"Tại sao gần đây chàng đều xem loại sách này?"

Dường như từ đầu năm mới, Ôn Đình Trạm đều tìm đọc các loại sách: Địa vực chí (1), Bác vật chí (2), Dịch sự lục (3)... Cậu còn mượn cố đạt thành tích xuất sắc để đi một chuyến tới tòa tàng thư các thứ ba của học viện, mượn thật nhiều cuốn tương tự.

"Ta tìm một vật." Hành động của Ôn Đình Trạm chẳng phải đã trả lời rõ rồi sao.

"Chàng đang tìm vật gì vậy?" Dạ Dao Quang càng tò mò hơn, vật gì lại đáng để Ôn Đình Trạm tiêu hao một lượng lớn thời gian tìm xem nhiều sách tới như vậy?

Ôn Đình Trạm buông sách xuống đáp: "Nàng không phải muốn tạo thân thể cho con trai nên cần Phản Hồn Hương sao?"

"Chàng có manh mối sao?" Dạ Dao Quang vội vàng tiến lên trước.

"Trích trong truyện Vân: Tây Hải tự tại Quật Châu có cây Phản Hồn, hình dạng như cây phong, cây bách, mà hoa lá trăm dặm cũng thấy hương. Thái rễ cây đun nước lấy dịch, luyện như nước sơn là hương cũng thành. Cây có sáu tên gọi là: Phản Hồn, Kinh Tinh, Hồi Sinh, Chấn Linh, Mã Tinh, Tức Tử. Phàm có dịch bệnh chết người, đốt đậu cho xông khói là người chết sống lại, vì thế gọi là Phản Hồn." Ôn Đình Trạm nói.

"Thứ tự tại Quật Châu này ta lục tìm toàn bộ sách cổ cũng chưa từng có ghi chép, nên là hư cấu mà có. Tuy loại cây Phấn Hồn không tra tìm thấy trong sách nhưng ta lại tra được ở nơi này có một loại hoa hình dáng tương tự."

Ôn Đình Trạm rút sách ra, sau khi lật mở trước mặt Dạ Dao Quang, cậu đưa ngón tay chỉ: "Nàng xem mô tả phía trên và cây Phấn Hồn có nhiều điểm tương đồng, rất ít khác biệt. Điều kỳ diệu nhất là mười mẫu đất này đều là những địa điểm có hương thơm kỳ lạ nổi tiếng trong khu vực. Hương thơm đến từ đâu, vì sao mùa thu mùa đông không tiêu tan, vì sao hương không bay xa theo gió, đây đều là những bí ẩn chưa có lời giải. Tuy người viết nói rằng loại hoa này không chỉ hình dáng đặc biệt mà còn không có hương thơm, nhưng ta cảm thấy nên tự mình đi xem qua mới có thể hiểu rõ."

Dạ Dao Quang nhìn ngẫm tỉ mỉ, sau đó phát hiện địa điểm là Đạo Châu, cũng chính là huyện Hồ Nam. Từ đây đi Đạo Châu tám trăm dặm đường, cô nói: "Đường xa xa xôi, vậy chúng ta đợi đến khi nghỉ hè tháng bảy tháng tám mới đi sao?"

Tuy thời gian đó Đạo Châu rất nóng nhưng Dạ Dao Quang vẫn có thể nhẫn nại vì con trai.

"Không, thời điểm chúng ta đi là tháng ba." Ôn Đình Trạm lại nói.

"Chúng ta không đi học sao? Không được vội vã nhất thời, muội còn cần Ngũ Thái Thạch trên núi Côn Lôn. Muội hỏi Mạch đại ca vật này rồi, còn chưa có tin tức, cũng không biết cuộc đời này có cơ duyên tìm được hay không." Dạ Dao Quang than nhẹ.

"Mẹ đừng nóng vội, con sẽ luôn luôn đi theo mẹ." Dạ Khai Dương vội nói.

Dạ Dao Quang cũng không vội, coi như không có Ngũ Thái Thạch, cùng lắm thì đợi đến khi tu vi của cô đến Đại Thừa kỳ, hao tổn một chút tu vi, ngừng tụ chú ngũ hành cũng được.

(1) Địa vực chí: Bản ghi địa lý khu vực.

(2) Bác vật chí: Bản ghi lịch sử tự nhiên.

(3) Dị sự lục: Ghi chép chuyện lạ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Trạm Ca Là Kẻ Lừa Gạt

"Chúng ta không cần phải nghỉ học." Ôn Đình Trạm nhẹ giọng giải thích với Dạ Dao Quang.

"Đồng sinh thi hai lần mỗi ba năm, năm ngoái đã thi một lần, năm nay sẽ không phải thi, sang năm sẽ có một lần nữa. Mỗi khi không tiến hành thi, học viện không nhận thêm học viên mới mà đến tháng tư sẽ có một cuộc thi văn với các trường khác. Mỗi lần địa điểm của cuộc thi đều ở một học viện lớn, năm nay là học viện Nhạc Lộ ở Đầm Châu. Lần này đi tám trăm dặm đường, đương nhiên phu tử phải đưa học trò xuất phát vào tháng ba."

"Sẽ đưa theo toàn bộ học trò đi sao?" Dạ Dao Quang thật không ngờ học viện thời cổ đại có thể khoáng đạt như thế, ánh mắt lập tức tươi sáng, nhưng nghĩ đến học viện có gần nghìn học sinh, sao có thể đưa đi toàn bộ.

"Tất nhiên không phải đưa đi toàn bộ, chỉ đưa theo mười người." Ôn Đình Trạm cười nói.

"Ừm, ta đã nhận được thông báo của sơn trưởng."

"Học sinh hạng ưu có khác, cái gì cũng được ưu tiên." Dạ Dao Quang bĩu môi, nhưng lại không thể không thực lòng khâm phục. Cuộc thi văn này chính là đi giành vinh quang cho học viện, kết quả của thi văn trực tiếp ảnh hưởng đến danh tiếng của học viện và việc chọn nơi dự thi của các học trò năm sau. Học viện đương nhiên sẽ không buông tha yêu nghiệt Ôn Đình Trạm.

"Vậy còn bao nhiêu cái tên nữa?"

"Ba vị trí đứng đầu kỳ thi năm ngoái cũng đã ở trong đó, còn có sáu cái tên nữa. Nếu ta tính toán không lầm, trước cuối tháng sẽ công bố tin tức này, sau đó sẽ có một lần kiểm tra để so sánh. Lần thi này chắc chắn thi về năng lực sở trường." Ôn Đình Trạm nói.

"Thi văn không chỉ so tài về thơ từ văn chương, những thứ này có bốn người chúng ta là đủ, có một số chuyên môn trong ngành học thuật, cầm kỳ thư họa cũng được liệt vào, còn những thứ khác thì phải xem thông báo của học viện Nhạc Lộ."

"Nhưng mặt nào muội cũng không có năng lực sở trường thì biết làm sao?" Mặt của Dạ Dao Quang lập tức phụng phịu.

"Ta đã nghĩ xong xuôi cho muội rồi, muội báo danh tham gia đấu cờ là được." Ôn Đình Trạm giơ tay véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn phụng phịu của Dạ Dao Quang.

"Có ta ở đây, muội sợ gì?"

Dạ Dao Quang ngẩn người, ngày trước ở thôn trang mà Sở gia mua lại, cô đứng bên bờ ao nói với Ôn Đình Trạm những lời này. Nhưng thời gian đã ba năm, cậu trả lại nguyên xi những lời này cho cô mà cô chẳng thể cãi lại nửa lời. Ôn Đình Trạm nói không sai, trong tất cả các hạng mục chỉ có đấu cờ mới có thể ăn gian được. Chỉ cần mang theo Thiên Lô, chỉ cần có Ôn Đình Trạm bên cạnh, cô tự tin chắc chắn có thể qua được.

"Tần Đôn cũng rất am hiểu cờ và vẽ..." Dạ Dao Quang không muốn bỏ lại Tần Đôn như vậy.

Đây là một cơ hội hiếm có, mỗi ba năm các đồng sinh chỉ có một cơ hội thi duy nhất, không những vang danh muôn dặm, còn có thể nâng cao học thức và kiến thức. Cô chỉ trà trộn cùng đi nhưng cơ hội này với Tần Đôn mới thực sự cần thiết.

"Không phải còn có thi vẽ sao?" Ôn Đình Trạm cười nói.

"Ta tìm trong tàng thư các rất nhiều bản vẽ tay nổi tiếng, đã lập tức gửi tới cho hãn, đảm bảo mấy ngày nay hãn đều nghiên cứu kỹ năng vẽ, lòng đầy thỏa mãn. Còn như Sĩ Duệ, lúc bệ hạ còn là thái tử, người của Quốc Tử Giám thán phục bệ hạ chữ đẹp không ngớt, Sĩ Duệ được bệ hạ chỉ dạy, chắc hẳn toàn bộ học viện duy nhất chỉ có chữ của ta mới bằng được người."

"Thật không khiêm tốn!" Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Ôn Đình Trạm.

"Vậy muội cũng có thể báo danh đi thi thư pháp, chữ của muội cũng không kém. Hơn nữa muội ngưng tụ khí ngũ hành viết ra, nếu so cùng chữ của chàng, muội đảm bảo ngay cả khi muội không viết tỉ mỉ bằng chàng cũng có thể lôi kéo các phu tử chọn muội."

Đây chính là bản lĩnh thật sự của cô, tuy dựa vào là khí ngũ hành nhưng khí ngũ hành cũng là của cô mà!

"Vậy nàng có thể đẩy Sĩ Duệ xuống rồi." Ôn Đình Trạm thản nhiên nói.

"Mặc dù Sĩ Duệ là hoàng tôn, nhưng chuyện này các phu tử cũng sẽ suy nghĩ xem xét, càng không thiên vị Sĩ Duệ."

Tiêu Sĩ Duệ đã định trước sẽ không làm quan, cơ hội này đến với hãn không thể bằng đến với những học trò thực sự có kinh nghiệm rèn luyện. Nếu Tiêu Sĩ Duệ không có chân tài thực học, Dạ Dao Quang tin rằng những người chính trực như các phu tử của học viện tuyệt đối không cho Tiêu Sĩ Duệ thương lượng cửa sau.

Nhưng bây giờ Dạ Dao Quang nghe xong không khỏi nhụt chí, đưa tay véo nhẹ cánh tay của Ôn Đình Trạm: "Vậy chàng mau bổ túc lại kiến thức cho muội trước."

Tuy cô chịu ảnh hưởng của thời đại ban đầu, kiến thức căn bản vẫn có nhưng có lẽ không đủ để đi đến trận đấu này. Người khác nói vấn đề hơi sâu sắc một chút cô liền á khẩu không trả lời được, như vậy cho dù là thắng, đoán chừng cũng sẽ khiến lòng người hoài nghi.

Ôn Đình Trạm rất muốn có cơ hội này, vì vậy từ một số sự việc chú ý đơn giản, đến giảng lại điển cố trong đường cờ trước khi ngủ và một ít từ đặc biệt thường dùng trên bàn cờ đều dạy lại từ đầu cho Dạ Dao Quang. Ban đầu cô có chút miễn cưỡng nên cảm thấy thực sự rất chán học, cậu đã tính toán thay thế toàn bộ sự việc trong lời nói của mình thành ý hiểu của Dạ Dao Quang. Cô cảm thấy lời giảng của Ôn Đình Trạm vô cùng thú vị, ví dụ như một từ “lan kha” (1), Ôn Đình Trạm vô cùng hao tổn tâm sức biến truyện cổ thành dạng ngắn gọn đơn giản một cách tỉ mỉ khiến Dạ Dao Quang lắng nghe nồng nhiệt.

Sau khi dần dần mỗi đêm đều nghe truyện cổ, còn đánh một bàn cờ cùng Ôn Đình Trạm, mặc dù kỹ năng của cô yếu kém đến vô cùng thâm thúy mà cô vẫn không mất đi hứng thú. Ngược lại dưới sự kích thích của Ôn Đình Trạm, cô càng đánh càng hăng, sau khi thất bại nhiều lần, càng bại càng đánh, cứ như vậy duy trì liên tục.

Dạ Dao Quang vĩnh viễn cũng không biết, thực ra Ôn Đình Trạm cố ý bồi dưỡng những sở thích chung của bọn họ cho cô. Cũng giống như chính cậu bắt đầu nghiên cứu Chu Dịch, loại sách cô thích đọc. Nhưng sở thích của bọn họ không thể chỉ có một, cậu lại không muốn miễn cưỡng ép buộc cô, chỉ có thể dùng cách thức quanh co như vậy, tiềm di mặc hóa (2) ảnh hưởng đến cô, cậu muốn cùng với cô làm đôi phu thê ý hợp tâm đầu nhất thế gian này.

Đến lúc nghỉ ngơi ngày mừng ba tháng hai, sau khi công bố tin tức, cả học viện lập tức tán loạn, các học trò nhao nhao chen nhau. Ôn Đình Trạm và ba vị trí đứng đầu kỳ thi trước trúng cử đều không có ai có phê bình sau

lưng, ngược lại họ trừng đỏ con mắt xem sáu cái tên còn lại trong danh sách.

Ngày thứ ba này vừa đúng là ngày để bọn họ báo danh, ôn tập, luyện tập, sau ngày thứ ba trực tiếp tham dự trận đấu của học viện. Dạ Dao Quang báo danh đấu cờ, Tần Đôn đương nhiên báo danh thi vẽ. Năm nay ngoại trừ cầm kỳ thư họa, lại có thi Hương và thi Dịch làm người ta vô cùng kinh ngạc. Chỉ có điều học viện mới mở những lớp này, mặc dù lớp ít được quan tâm nhưng cũng không có người lỡ tay chọn nhầm tới học.

Hạng mục tranh tài vừa đưa ra, Lục Vĩnh Điềm lại khóc, khóc đến mức không thể khóc thêm được nữa. Cái gì hắn cũng không am hiểu, nhất định sẽ bị loại ra, cả ngày trưng ra một bộ dạng khó ưa trước mặt mọi người.

"Văn tử phải làm sao bây giờ, hắn xin nghỉ hai ngày để đưa cô cô về, chắc chắn hắn không biết tin tức này." Tiêu Sĩ Duệ không để ý đến Lục Vĩnh Điềm, mà là lo lắng cho Văn Du.

"Báo danh cho hắn trước đã, chờ hắn trở về đánh một trận." Dạ Dao Quang cảm thấy chỉ có biện pháp này.

"Văn tử am hiểu cờ nhất..." Lục Vĩnh Điềm thận trọng nhìn Dạ Dao Quang.

"Vậy để cho hắn báo danh, ta sửa thành thi Dịch." Sớm biết có thi Dịch, cô đã không phải tự ngược lâu như vậy. Nghĩ tới đây, cô bỗng nhiên nghĩ tới một điểm, ánh mắt vô cùng nguy hiểm nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

"Đầu tháng chàng đã biết, muốn tham gia dự thi mà lại không hỏi phụ tử sáu hạng mục thi sao?"

Cô sao có cảm giác mình giống như rơi vào trong hố?

Ôn Đình Trạm đương nhiên sẽ không lừa dối Dạ Dao Quang: "Hình như có nghe được phu tử nhắc đến năm nay có hai môn thi đấu ít được chú ý."

"Ôn... Đình... Trạm! Chàng là đồ lừa gạt!"

(1) Lan kha: Chỉ thời gian trôi qua.

(2) Tiềm di mặc hóa: Thay đổi hiệu quả một cách vô tri vô giác.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Kỳ Lâm Công Tử

Vốn dĩ Dạ Dao Quang rất tức giận, định sẽ chiến tranh lạnh với Ôn Đình Trạm mấy ngày nhưng Ôn Đình Trạm nhanh chóng đưa cho cô danh sách tất cả thành viên của học viện thậm chí là tất cả thành viên các học viện tham gia đấu văn, vì thế mà Dạ Dao Quang không giận nữa. Cô nhận ra rằng Ôn Đình Trạm hiểu cô rất rõ, bất luận là lúc nào thì cũng có thể lấy lòng cô hơn nữa cách thức lại hoàn toàn khác nhau.

“Nhanh vậy mà chàng đã biết danh sách những người ở các học viện tham gia dự thi rồi sao?” Dạ Dao Quang hết sức kinh ngạc, bọn họ còn chưa bắt đầu thi, ngay cả học sinh tham gia thi đấu của học viện họ cụ thể có bao nhiêu người bọn họ cũng còn không dám khẳng định.

“Người Sĩ Duệ đưa cho ta vừa hay có thể luyện tập một chút”. Ôn Đình Trạm cười nói.

“Các học viện lớn cũng chưa thi nhưng ta cũng đã nghe ngóng được những người có sức cạnh tranh rồi, người thắng cuối cùng nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chắc sẽ không nằm ngoài dự liệu của ta, nàng có thể sẽ có hai đối thủ cực mạnh đó”.

“Há?” Dạ Dao Quang chợt có hứng thú, dù là trong trường bọn họ kể cả phụ tử thì cũng không phải là đối thủ của cô nhưng nay Ôn Đình Trạm lại nói ở học viện khác sẽ xuất hiện đối thủ có sức cạnh tranh với cô.

“Hai người kia, một là học viện Nhạc Lộc - Dịch Thiên Nhậm, không chỉ là kỳ môn thế gia về Dịch học, mấy năm gần đây hẳn có thể nói là tiếng

tầm bay xa ở Đầm Châu, hơn nữa còn giúp đỡ học viện và quan phủ phá mấy vụ án lớn chưa giải quyết được. Năm nay có rất nhiều người đã tận mắt chứng kiến hãn chặt một thụ quái, tiếng tăm của hãn giờ đã truyền đến kinh thành rồi, có rất nhiều quan to quyền quý đã lén lút tìm hãn, hơn nữa hãn và chúng ta cũng có chút liên quan”. Ôn Đình Trạm cười nhìn Dạ Dao Quang.

“Hãn là đệ tử ngoại môn của Phiêu Mạc Tiên tông”.

Đệ tử ngoại môn chính là đệ tử ký danh. Cũng không phải là vì xem thường mà trái ngược lại đó là vì rất coi trọng nên mới để hãn trở thành đệ tử ký danh. Người tu luyện thu nhận đồ đệ rất coi trọng duyên phận nhưng không phải vì có duyên mà nhất định phải nhận đồ đệ, cũng giống như nhà Phật vậy, không phải cô muốn xuất gia thì nhà Phật sẽ thu nhận cô. Chuyện này còn phải xem cô có còn sứ mệnh ở thế tục chưa hoàn thành hay không, nếu còn thì sẽ không thể thanh tu được, nếu không sẽ thay đổi vận mệnh của đối phương. Chuyện này cũng sẽ ảnh hưởng tới việc thu nhận đồ đệ nhưng đối phương thực sự là nhân tài lại không đành lòng bỏ những thứ yêu thích, cho dù là đệ tử ký danh cũng có một danh xưng để đối phương có thể tiện sử dụng trong lúc hành tẩu bên ngoài, hoặc lúc đối phương gặp đại nạn thì có thể danh chính ngôn thuận ra tay giúp đỡ.

“Chẳng trách năm nay học viện Nhạc Lộ lại thi đấu Dịch học”. Lúc này Dao Quang đã hiểu.

Cô cũng không xem thường học viện Nhạc Lộ, có một học sinh như vậy là bản lĩnh của bọn họ, tại sao lại không lấy bản lĩnh của mình ra quang minh chính đại giành vinh quang cho học viện chứ? Lúc nói đến các học viện khác không phải nói để lợi ích của mình đạt tới mức tối đa hóa sao, hơn nữa trăm năm trước lúc Quốc sư phủ còn chưa suy thoái thì thay đổi thi đấu là việc rất phổ biến, rất nhiều học sinh còn đi sâu vào nghiên cứu, chỉ có điều khi Quốc sư phủ suy thoái rồi thì mới dần dần trở nên xa lạ không còn ai quan tâm đến nữa. Các môn như thiên văn địa lý, kỳ môn độn giáp

vốn là một môn học không thể để nó suy yếu được, học viện Nhạc Lộ có bản lĩnh làm cho nó phồn thịnh trở lại khiến cho người đời nhớ mãi không quên, đây không hẳn không phải là một công tích.

“Có thể chém yêu thì tất nhiên là người tu luyện rồi, thật là muốn xem tu vi của hãn quá”. Đúng thật là một đối thủ đáng nhắc đến.

“Vậy còn người kia thì sao?”

“Học viện Cao Dương - Càn Dương”. Ôn Đình Trạm tỉ mỉ lấy một bản tài liệu để ra trước mặt Dạ Dao Quang.

“Tổ tiên ba đời của hãn đều là người tự tu luyện, ta điều tra ra được tổ phụ và cha của hãn đều là địa sư có tiếng một thời ở Trung Châu. Thực lực của hãn rất ít bị tiết lộ nhưng Thiết Ứng đã điều tra được hãn đã từng ra tay bắt quỷ, cũng vì thân thích mà thay đổi nhà tổ, cũng có người nhìn thấy hãn thăm dò âm trạch”.

“Không tồi! Phải có đối thủ thì mới thú vị chứ!” Ngược lại, Dạ Dao Quang cũng không phải tự đại. Trên đời này đối thủ có rất nhiều nhưng lại gặp nhau ở học viện thế này thì có thể chứng minh là tuổi tác cũng không thể quá lớn được, hơn nữa phần lớn người dính dáng đến nghề này thì đều rất ít vào đời, đúng lúc đang lo lẫn thi đấu này không có tính thách đấu đây!

“Vậy ta thì sao?” Tiêu Sĩ Duệ cũng tiến lên trước, hãn đưa Thiết Ứng cho Ôn Đình Trạm, từ chối đội Thiết Ứng truyền tin tức lại cho hãn, những người vi phạm sẽ bị loại bỏ nên hãn không biết những tin này. Hãn định sẽ tin tưởng Ôn Đình Trạm tuyệt đối nên không hy vọng có bất kỳ chuyện nhỏ nào có thể làm ảnh hưởng tới sự tin tưởng giữa hai người họ.

“Đệ có thể đi được hay không còn chưa biết, sốt ruột cái gì!” Dạ Dao Quang đã kích không thương tiếc.

“Dao tử, tử có thể tin ta một chút có được không?” Tiêu Sĩ Duệ không vui nói.

“Lần này chỉ e là đệ rất khó thắng”. Ôn Đình Trạm cũng nói.

“Doãn Hòa, huynh...” Tiêu Sĩ Duệ tức giận.

“Ta nói là sẽ thắng lớn, đại diện học viện đi tham gia thi đấu chắc chắn sẽ là đệ”. Ôn Đình Trạm giải thích, đưa cho Tiêu Sĩ Duệ xem một bản tư liệu.

“Lần này có mười học viện lớn sẽ tham gia thi đấu, trong đó có ba học viện lớn sau khi mọi người tham gia thi đấu thư pháp xong, chữ của bọn họ ta cũng đã bảo Thiết Ứng thu thập lại một bản. Đệ có thể từ từ nghiên cứu, ngoài ra vẫn còn chữ của hai người đã mang sắc thái của riêng họ nên không thể làm gì được, thực lực của họ cũng không thể coi thường được”.

Tiêu Sĩ Duệ đưa tay ra mở xem, lặng lẽ giờ xem tỉ mỉ từng tờ một, cuối cùng sắc mặt nặng nề thở dài: “Trên đời này quả nhiên có nhiều nhân tài ẩn dật!”

“Không nói về bọn muội nữa, chàng thì sao, chàng có đối thủ không?” Đối với việc này thì Dạ Dao Quang lại khá tò mò, không biết Ôn Đình Trạm có gặp phải nhân vật yêu nghiệt giống cậu hay không.

Nhìn ánh mắt vô cùng chờ đợi của vị hôn thê của mình mà Ôn Đình Trạm không biết nên cười hay nên khóc. Để làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, cậu liền lấy ra một cuốn sách nhỏ đưa cho Dạ Dao Quang: “Học viện Doanh Thiên - Kỳ Lân công tử”.

“Kỳ Lân công tử - Tuyên Lân?” Tiêu Sĩ Duệ kinh ngạc.

“Hắn vào học viện Doanh Thiên từ bao giờ?”

“Kỳ Lân công tử, tên tuổi thật là lớn”. Dạ Dao Quang cảm thấy cái tên này nghe rất vang, tuyệt đối không phải người bình thường.

“Vị Kỳ Lân công tử này mười sáu tuổi nhưng cũng là một nhân vật truyền kỳ”. Tiêu Sĩ Duệ lập tức giải thích rất nhiều như Dạ Dao Quang.

“Hắn sinh ra Tuyên gia ở đại nho, mấy đời Tuyên gia có cao nhân ẩn thế, không phải thời loạn thì sẽ không xuất đầu lộ diện, có kỳ nhân cứu thế thì lại không xuất hiện, ý trời đã định không hiền tài sẽ không xuất hiện. Tuyên gia chỉ có một dòng duy nhất nhưng đời đời lại trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, Tuyên phu nhân mang thai mười lăm tháng mà không sinh được, một buổi trưa tổ mẫu của Kỳ Lân công tử nghỉ ngơi mơ thấy Kỳ Lân chui vào trong bụng. Đợi đến lúc tổ mẫu của Kỳ Lân công tử giật mình tỉnh lại thì có tin truyền đến báo Kỳ Lân công tử ra đời, có người nói lúc đó vùng trời Tuyên phủ mây hồng đầy trời, máu nhuộm cửu tiêu, Kỳ Lân công tử sinh ra lại không khóc, dọa cả Tuyên phủ đều cho rằng bởi vì Kỳ Lân công tử ở trong bụng mẹ quá lâu nên có lẽ là có khuyết tật. Bà đỡ đã dùng đủ mọi cách nhưng cũng không được. Mãi đến khi Tuyên phu nhân tỉnh lại, ôm Kỳ Lân công tử rồi rơi xuống một giọt lệ, Kỳ Lân công tử mới khóc ra tiếng, mà mây hồng trên trời cũng mất đi trong chớp mắt... Kỳ Lân công tử ba tuổi mới nói, năm tuổi mới có thể đi nhưng chín tuổi hắn lại có thể dùng văn đánh bại quan trạng nguyên năm đó. Sau này có rất nhiều người đến thăm và đặt câu hỏi, từ trước đến nay cơ thể Kỳ Lân công tử vốn đã suy nhược nên năm mười hai tuổi hắn bày một ván cờ còn dang dở ở trước cửa Tuyên gia nhưng cho đến nay vẫn không người nào có thể phá được”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Trăng Thu Ngông Nghênh

“Kiêu ngạo như vậy thật tức cười!” Dạ Dao Quang đưa tay lên sờ cằm rồi sau đó nhìn Ôn Đình Trạm.

“Chàng nắm chắc mấy phần?”

Ôn Đình Trạm cười nhạt, cậu lấy bên cạnh ra một tờ giấy, Tiêu Sĩ Duệ đến gần nhìn: “Chính là cái này, đây chính là tàn cục của Kỳ Lân công tử nhưng đến bây giờ cũng chẳng có mấy người phá giải được. Có người nói có không ít người mê cờ đứng trước bàn cờ này cũng phải hao tâm tổn sức mà chết, sau đó Kỳ Lân công tử đặt ra quy định chỉ được quan sát bàn cờ này trong vòng một giờ. Ván cờ này hoàng gia của ta cũng mới giải được có một phần, lúc rảnh rỗi sẽ mở ra xem một chút, ngay đến cả Chử đế sư cũng không giải được nó”.

Dạ Dao Quang ngồi gần nhất thấy Ôn Đình Trạm nói nước cờ này khó giải nên không chịu được đành cúi đầu xuống xem một chút, lúc cô nhìn thì cảm thấy nó rất đơn giản nên hào hứng đưa tay lên muốn hóa giải ván cờ này. Nhưng ngón tay còn chưa hạ xuống thì lại cảm thấy một khi đặt cờ đây, nhìn thì có vẻ như có thể tạm thời giải quyết được thế khó nhưng lại cắt đứt mọi đường rút lui, một khí quân trắng lại đi ở hai bên thì cô chỉ có một đường là chết. Sau đó cô lại nhìn lại một lần nữa rồi nghĩ thêm chút nữa nhưng vẫn không biết nên đặt quân cờ ở chỗ nào, ngón tay còn chưa hạ xuống cô lại cảm thấy lần này nếu đi nước này thì coi như mở bụng mình ra cho người ta xem, đành khổ não gãi đầu.

“Ha ha, Dao tử, đây căn bản là một ván cờ không thể hóa giải được”. Tiêu Sĩ Duệ ít khi nhìn thấy vẻ mặt hao tâm tổn sức của Dạ Dao Quang như thế, vì cũng giống với hần lúc đầu nên không khỏi bày ra bộ mặt cười trên nỗi đau của người khác.

“Hừ! Ta không tin mỗi chỗ đều nhìn một lần mà lại không tìm ra được cách giải!” Dạ Dao Quang liền đánh dấu quân cờ lại, sau đó cô đi đến cạnh bàn cờ theo tàn cục của nó rồi bày ra, cô dùng cách ngốc nhất đi hết tất cả những thế cờ nhưng cuối cùng lại phát hiện ra dù cô có đi bước nào thì cũng sẽ bị quân trắng bao vây mà chết, đến cuối cùng thì kết quả tốt nhất vẫn là thua mất một nửa.

Đến tối Dạ Dao Quang đành phải cầm bàn cờ đến trước mặt Ôn Đình Trạ: “Trạ ca, chàng có thể giải ván cờ này không?”

Cô cảm thấy ván cờ này chắc chắn sẽ có cách hóa giải, nếu không thì vị Kỳ Lân công tử kia cũng không bày ra ván cờ này, chỉ có điều cô lại không nghĩ ra được then chốt của ván cờ này ở chỗ nào!

Ôn Đình Trạ chỉ cười mà không nói gì.

“Vẻ mặt này của chàng là có ý gì, đừng giả vờ cao thâm, nếu chàng có thể giải được thì giải đi còn nếu không giải được thì chàng cứ nói!” Dạ Dao Quang đã sắp giận điên lên với bàn cờ này.

“Có thể”. Ôn Đình Trạ vui vẻ nói ra một câu.

Mắt Dạ Dao Quang lập tức sáng lên, nắm chặt tay Ôn Đình Trạ: “Mau lên! Chàng giải cho muội xem!”

Nhưng Ôn Đình Trạ lại ngồi bất động, ánh mắt lẳng lẳng nhìn Dạ Dao Quang: “Làm vậy thì ta được lợi gì?”

“Chàng muốn có lợi gì?” Dạ Dao Quang trợn mắt nhìn.

Ôn Đình Trạm vươn ngón tay dài của mình chỉ lên môi, Dạ Dao Quang trừng mắt lên nhìn!

“Chàng cũng biết lợi dụng đó, còn nhỏ mà không học điều tốt, không có cửa đâu!” Dạ Dao Quang thẳng thừng nói.

“Ồ!” Ôn Đình Trạm “ồ” một tiếng rồi xoay người đi về phòng.

“Này! Chàng làm gì thế?”

“Đương nhiên là nghe lời dạy của vợ, phải học điều tốt rồi đi ngủ sớm thôi!” Ôn Đình Trạm cởi áo choàng ra rồi mặc áo ngủ nằm trên giường, đắp chăn rồi nhắm mắt lại.

Dạ Dao Quang tức giận đi đến đứng bên giường rồi nhìn Ôn Đình Trạm một tay đang gối đầu còn một tay đặt trên chăn, một bộ dạng rất nhàn nhã, cô trừng mắt lên nhìn cậu.

Cô trừng mắt, trừng mắt rồi lại trừng mắt!

Nhưng có vẻ như người nào đó không có chút phản ứng nào cả, Dạ Dao Quang cảm thấy cô không thể để cho người này làm cô tức chết được, cô phải mạnh mẽ lên. Dù sao thì việc gặp Kỳ Lân công tử trước sau gì cũng sẽ đến, cậu trước sau gì cũng phải giải bàn cờ này rồi quyết đấu với Kỳ Lân công tử nên cô sẽ cố chịu.

Việc này trước sau gì cũng biết vậy thì cô làm gì phải chịu lỗi về mình.

Vì vậy mà lần này Ôn công tử không được như ý mình rồi!

Tiếp sau đây sẽ là một cuộc thi đấu bừa bừa khí thế, học viện khá nới lỏng nên mấy ngày này cũng không giảng bài để cho học viên dù không tham gia thi đấu thì cũng phải đến xem thi đấu, thứ nhất là để bọn họ có thể

tận mắt chứng kiến một cuộc thi đấu công bằng, thứ hai cũng là để bọn họ có thể lấy cảm hứng từ nó, so với lên lớp thì việc này càng có ích hơn.

Đúng lúc Văn Du kịp trở về lại biết bọn họ giúp hãn báo danh thi đấu cờ nên rất cảm kích, càng dốc hết tinh thần sức lực vào trong trận đấu, càng đến trận chung kết thì hãn lại càng dính chặt với Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ hơn. Tất nhiên mỗi ngày hãn đều phải tìm Ôn Đình Trạm đánh một ván cờ, ngày thứ nhất bị đánh cho thê thảm bao nhiêu thì ngày thứ hai hãn lại càng phát huy tốt bấy nhiêu, cuối cùng đã trở thành người đầu tiên lấy được vị trí.

Người tiếp theo chính là Dạ Dao Quang tiến thẳng vào một mạch, trong học viện không có ai có thể làm đối thủ của cô. Sau đó cô tự tay bố trí một ván cờ kỳ môn cho phu tử ở học viện, phu tử ấy liền ôm nó bỏ chạy luôn nên đến trận chung kết cũng không cần tham gia nữa, vị trí đã là của Dạ Dao Quang rồi.

Tiêu Sĩ Duệ cũng đạt được thứ bậc không phụ sự mong đợi của mọi người, trận thi đấu cuối cùng chính là thi họa. Thi đàn và thi Hương cũng đều đã có kết quả, cả hai người đều là học viên kỳ trước học viện tuyển từ đồng sinh nên bọn họ cũng không tính là quen biết. Bởi vì mọi người đều lấy được vị trí nên tất cả mọi người đã tập trung lại cổ vũ cho Tần Đôn.

Đề tài là vẽ liễu, người xưa có câu: Trong vẽ cây thì vẽ liễu là khó vẽ nhất.

Thời gian chỉ có hai khắc nhưng khi Tần Đôn đã vẽ được một nửa thì sắc mặt đột nhiên trắng bệch, trên trán mồ hôi toát ra không ngừng. Lúc Dạ Dao Quang phát hiện ra đã nhanh chóng vận khí đưa vào người Tần Đôn, một lúc sau sắc mặt Tần Đôn mới tốt lên, sau đó lại tiếp tục vẽ tiếp.

Nhưng vì dừng lại mất một lúc nên cuối cùng vẫn không đủ thời gian, Tần Đôn còn chưa dừng bút thì tiếng trống báo dừng bút đã vang lên, vì thế

Tần Đôn đành nhắm mắt thất vọng, cuối cùng chỉ có thể mang theo niềm hối tiếc mang bức họa lên nộp.

Hai bức tranh cùng được treo lên, kết quả thế nào thì không cần nói cũng biết.

Sơn trưởng và mấy phu tử khác sau khi thương lượng xong liền tuyên bố kết quả: “Tuy kỹ thuật vẽ của Tần đồng sinh rất thâm hậu hơn nữa ý tưởng cũng rất mới lạ nhưng đáng tiếc là bức tranh này vẫn chưa vẽ xong, vì vậy người thắng ở phần thi họa này là...”

“Khoan đã!” Đứng giữa đám người Dạ Dao Quang đang suy sụp tinh thần chờ đợi kết quả bỗng bên tai bọn họ vang lên một âm thanh, tất cả học viên ở đây đều nhìn thấy Ôn Đình Trạm từ từ bước lên rồi nhìn sơn trưởng nói:

“Sơn trưởng, các phu tử, bức tranh của Tần Đôn đồng sinh đã vẽ xong rồi”.

“Vẽ xong rồi?” Toàn bộ học sinh của học viện đều đang nhìn Ôn Đình Trạm mở mắt nói mò.

“Doãn Hòa, bức tranh này rõ ràng chưa vẽ xong”. Tuy sơn trưởng cũng nhìn ra chắc chắn Tần Đôn bị hãm hại nhưng đây là do Tần Đôn không cẩn thận. Trừ khi là tìm ra chứng cứ nếu không sơn trưởng cũng không đồng ý cho Tần Đôn thắng.

“Sơn trưởng, đề tài là vẽ liễu, bức tranh mà Tần đồng sinh vẽ là bức Liễu tàn, hơn nữa cũng không phải là đề thi hiếm gặp”. Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói:

“Hơn nữa học trò cho rằng bức tranh của Tần đồng sinh còn có ngụ ý trong đó”.

“Ôn đồng sinh cũng không thể vì ở cùng học xá với Tần đồng sinh mà lại bao che cho hắn như vậy được, cậu nói bức tranh mà Tần đồng sinh đã vẽ xong là bức Liễu tàn thì ta công nhận nhưng ngụ ý ở đâu?” Người cùng Tần Đôn thi đấu lạnh giọng hỏi.

Ánh mắt Ôn Đình Trạm thản nhiên nhìn hắn, sau đó cậu đến bên bàn cầm lên một chiếc bút mực rồi đi tới bức tranh của Tần Đôn viết rất nhanh lên đó một bài thơ:

Gió xuân vô tình ngoảnh lại nhìn, hoa thơm cỏ lạ cũng có lòng đổ ky,

Mùi hương lan tỏa khắp vườn, há biết bờ sông đang đau khổ sao?

Nắng hè chói chang đã qua lúc nóng nhất, nhưng là bởi vì thảm cỏ xanh,

Mưa lất phất làm cây rụng, trăng thu rõ ràng ngông nghênh!

Viết xong, Ôn Đình Trạm ném bút lại trên bàn, quay đầu lại nhìn người này: “Ngụ ý ở đây!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Đánh Giá Thành Tích Ba Năm

Bọn họ là đều người đọc sách vậy thì thứ mà người đọc sách muốn là gì?

Tính tình cương trực, ý chí kiên cường, khí chất chính trực không nịnh hót!

Dày dạn gió sương, thà chết không hàng, không tạo thế nông nhênh thông đồng làm bậy!

Nếu như bọn họ không làm được những việc này, vậy bọn họ có xứng đáng là người đọc sách hay không?

Đối mặt với việc Ôn Đình Trạm lấy thơ ám chỉ người này thì tất cả mọi người đều giữ vẻ mặt trầm lặng. Sơn trưởng gật đầu rồi quay lại thương lượng lại với các phu tử, nhìn người thi đấu cuối cùng với Tần Đôn nói: “Chu đồng sinh, lời Ôn đồng sinh nói trò có đồng ý không? Nếu như trò không đồng ý thì ngày mai chúng ta sẽ thi lại!”

“Học trò đồng ý!” Vị học viên họ Chu kia có chút khó khăn nói.

“Được!” Sơn trưởng rất vui mừng nói với tất cả mọi người đang ở đây:

“Hôm nay cuộc thi cuối cùng đã kết thúc, giữa tháng này sẽ do ba người gồm lão phu, Hồ phu tử cùng với Đoạn phu tử sẽ dẫn theo mười vị đồng sinh tới Đàm Châu. Lúc lão phu không có ở đây, mọi việc ở học viện

sẽ do Dương phu tử quản lý, hy vọng các em học viên ở học viện cố gắng học tập để chuẩn bị cho kỳ thi Hương cuối năm vào tháng tám”.

“Học trò xin nghe lời chỉ dạy của phu tử!” Tất cả học viên đều ào ào hô to!

Cứ như thế danh sách người đến học viện Nhạc Lộc ở Đầm Châu được lập ra, do sơn trưởng dẫn đầu, phía sau còn có hai vị phu tử với Cao hộ vệ dẫn theo sáu người hộ vệ và mười học sinh. Vì không thể đến thẳng đó bằng đường thủy, hơn nữa quãng đường tám trăm dặm nói xa thì cũng chẳng phải xa, cưỡi ngựa đi cũng chỉ mất khoảng mười ngày, còn nếu ngồi xe ngựa thì chắc cũng phải mất đến nửa tháng. Kỳ thi này bắt đầu từ ngày mười tháng tư đến ngày hai mươi lăm tháng tư mà bọn họ xuất phát lúc giữa tháng, hơn nữa Hòa sơn trưởng và hai vị phu tử cũng xem như vẫn còn khỏe mạnh nên mọi người dự định sẽ cưỡi ngựa đi đường bộ.

Xác định học viên đại diện cho học viện đi thi đấu xong, trưởng học quay lại giảng bài như bình thường. Bây giờ mới là ngày bốn tháng ba, phải đến ngày nghỉ mười lăm tháng này tất cả học viên của học viện mới đến tiền bọn họ.

Nóng nhất học viện lúc này chính là Canh viện, bởi vì bốn người bọn họ ở cùng một học xá đều đi hết cả, lời đồn có nhiều vô kể. Mọi người đều nói rằng do học xá của bọn họ là nơi có phong thủy đẹp nhất của học viện, đám người Dạ Dao Quang nghe xong cũng chỉ cười trừ. Bây giờ bốn người bọn họ còn có Văn Du cùng đi, ở học viện chỉ còn lại Lục Vĩnh Diễm nên cả ngày Lục Vĩnh Diễm lúc nào cũng ủ rũ như một người không có sức sống vậy.

“Ta nói này tiểu Lục, là một người đàn ông thì sao phải khó chịu như vậy, không phải chỉ không đi cùng nhau một lần thôi sao? Đợi chúng ta trở về học hai tháng là lại có thể tụ tập nhau đi chơi rồi, đừng bày bộ mặt khó coi đấy ra cho chúng ta xem nữa, hứng thú đều mất hết rồi!” Dạ Dao Quang

nhìn hắn mấy ngày nay đều trưng bộ mặt đấy ra nên thực sự không thể nhìn tiếp được nữa.

“Tóm lại thì người bị bỏ lại không phải là cậu nên cậu đương nhiên có thể nói như vậy rồi!” Lục Vĩnh Điềm lầm bầm.

“Vậy có thể trách ai được chứ? Chỉ có thể trách cậu bất tài vô dụng, hơn nữa cậu cũng không tham gia thi đấu”. Lục Vĩnh Điềm vì muốn giống như mèo mù gặp chuột chết nên cái gì cũng đi tham gia một ít, đến cuối cùng chẳng có vận may gì.

“Ta cũng rất nỗ lực rồi, hơn nữa ta đến học viện để học võ chứ không phải để học văn”. Lục Vĩnh Điềm phản bác.

“Vậy cậu đành chờ đến lần sau lúc đấu võ mà thể hiện tài năng, đến lúc đó tất cả chúng ta sẽ đi phất cờ hò reo cho cậu”. Dạ Dao Quang nói.

“Mà cứ coi là đấu võ đi, cũng không biết đến lúc đấy ai sẽ phất cờ hò reo cho ai đâu...” Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, hai người đúng thật là hai tên biến thái, lời nói của hắn hạ thấp xuống.

“Được rồi tiểu Lục, cậu đừng buồn nữa, đợi chúng ta trở về nhất định sẽ mua quà cho cậu, mỗi người một món”. Văn Du vẫn rất thương Lục Vĩnh Điềm nên lên tiếng an ủi.

“Ừ!” Lục Vĩnh Điềm buồn bã đáp.

“Tiểu Lục, cậu đến thư phòng của ta đi, ta có chuyện muốn nói!” Ôn Đình Trạm đột nhiên mở miệng rồi đứng lên đi về thư phòng.

Lục Vĩnh Điềm lập tức đi vào theo, cũng không biết hai người bọn họ trong thư phòng nói cái gì nhưng chỉ sau thời gian uống một chén trà là đã thấy bọn họ đi ra rồi, sau đó Lục Vĩnh Điềm đang uể oải liền tràn đầy sức sống trở lại. “Văn tử và mọi người nhớ mang quà về cho ta đấy, nhớ tặng

cho ta một bộ đồ sứ Lễ Lãng nha vì lão thái gia nhà ta rất thích chơi mấy món đồ sứ này. Còn nữa nếu có hàng thêu Hồ Nam thì mua cho ta một bức vì mẹ ta rất thích nó, còn...” Hắc lải nhải mãi rồi cũng nói một lượt hết đặc sản của Trung Châu ra.

“Được! Chúng ta sẽ mua cho cậu”. Tiêu Sĩ Duệ gật đầu cam đoan.

“Được rồi, tiểu Khu, cho ta ít tiền tiêu đi”. Lục Vĩnh Diễm đưa tay đến trước mặt Dạ Dao Quang.

“Cậu và đám người Doãn Hòa đều đi cả rồi thì cũng không thể để cho ta trong một tháng này phải ăn màn thầu mãi chứ! Còn nữa ngộ nhờ ta có việc gấp phải dùng thì biết phải làm sao! Vì vậy cậu đưa trước cho ta năm ngàn lượng đi, đợi năm sau ta dư dả rồi thì sẽ trả lại cho cậu một vạn lượng”.

Dạ Dao Quang đưa tay vỗ vai Lục Vĩnh Diễm: “Cậu yên tâm, ta sẽ cho Vương Nhất Lâm ở lại rồi giao tiền cho hắc quản lí, một ngày ba bữa của cậu ta đảm bảo. Ta sẽ bảo hắc chăm sóc tốt cho cậu, nếu cậu có việc gấp thì cũng chỉ cần nói với hắc một tiếng là được”.

“Cậu...” Lục Vĩnh Diễm tức giận nói.

“Cậu dám cho một tên đầy tớ đến quản lí ta!”

“Vậy thì được, nếu cậu đã không cần thì ta mang hết đi vậy.” Dạ Dao Quang nói.

“Ta cần!” Lục Vĩnh Diễm vội vã xin tha, dù sao thì có còn hơn không.

Ồ! Hắc thật sự đáng thương quá!

“Hai người chỉ mang một thư đồng đi thôi sao?” Văn Du rất kinh ngạc.

“Nhất Lâm thân thủ không tốt, trên đường đi chưa chắc không có nguy hiểm nên mới cố tình để hấn ở lại, đến lúc đó ta sẽ đổi một thư đồng khác”. Ôn Đình Trạm giải thích.

Văn Du và Tần Đôn nhìn Tiêu Sĩ Duệ rồi đều gật đầu hiểu ra, bọn họ cũng quay về đổi một thư đồng khác nhưng phải đổi lấy một người có thân thủ tốt một chút. Việc này học viện không có quy định bắt buộc là ai nhưng lại bắt buộc mỗi người chỉ được phép dẫn một người đi cùng mà thôi.

Chớp mắt đã qua mấy ngày, chẳng mấy chốc đã sắp đến giữa tháng rồi. Mười ngày tới tuy vẫn phải lên lớp nhưng những thứ cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong rồi, tối ngày mười bốn mọi người đều đi nghỉ sớm để sáng sớm hôm sau sẽ cưỡi ngựa xuất phát đến Đàm Châu trong sự tiễn biệt của tất cả học viên do Dương phu tử dẫn đầu.

Dịch trạm thời cổ đại cũng phải tám mươi dặm mới có một cái, cơ bản cũng bằng thời gian cưỡi ngựa một ngày nếu khởi hành từ sáng sớm thì đến tối là có thể đến dịch trạm. Sơn trưởng của mấy học viện lớn vẫn là nhậm chức của triều đình nên đó cũng là một chức quan, cho nên bọn họ cũng có thể ở dịch trạm, hơn nữa ở trạm dịch cũng an toàn hơn một chút.

Ra khỏi phủ thành quận Dự Chương sẽ đến huyện Thượng Cao, sau đó lại từ huyện Thượng Cao đi đến huyện Tân Dư cuối cùng sẽ đến huyện Bình Hương, như vậy cũng đã mất đến sáu ngày rồi. Hôm đó lúc đến dịch trạm cũng đã hơi muộn nên lúc bọn họ tới dịch trạm đã có một nhà quan viên mang theo gia quyến không biết là đi nhậm chức hay vì nguyên nhân gì mà đã ở lại đây. Phòng trọ còn thừa lại cũng không nhiều nên chỉ có thể để hai người ở chật chội một chút, hộ vệ và thư đồng vừa đủ bốn người cũng đành phải ở chật chội một chút.

Lúc ăn cơm tối, Dạ Dao Quang mới biết thì ra là Đề hình án sứ Trung Châu Cố Nguyên Sinh phụng chỉ mang theo gia quyến hồi kinh báo cáo tình hình công tác.

“Năm nay là đánh giá thành tích ba năm”. Tiêu Sĩ Duệ nói.

“Từ tháng sau trở đi quan viên hồi kinh báo cáo tình hình công tác sẽ càng ngày càng nhiều”.

Đọc sách lâu như vậy nên mọi người đều biết tại sao lại có cuộc đánh giá thành tích ba năm này. Lúc này họ gặp một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi đang đỡ một thiếu phụ mang thai đi đến nhà ăn, chỗ ngồi đã sớm được mang đồ ăn ngon lên, người đàn ông này khuôn mặt tuy cứng nhắc nhưng lại đối xử với vợ mình rất cẩn thận.

Nhưng bọn họ vừa đi qua bên cạnh Dạ Dao Quang, Thiên Lân ở trong tay áo của Dạ Dao Quang liền rung lên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Quỷ Thai

Cơ thể Dạ Dao Quang vừa chấn động, cô liền quay đầu lại, ánh mắt nhìn vào hai vợ chồng kia. Trước tiên cô nhìn trên người Cố đề hình một lượt, cô phát hiện khắp người Cố đề hình đều nhiễm phải khí âm sát nhưng mệnh cách của hắn rất kiên định, luồng âm sát này chỉ bao quanh lấy hắn nhưng lại bị khí cương dương của hắn tỏa ra cản ở bên ngoài, căn bản là không thể nhập vào cơ thể hắn.

Nhưng người vợ được hắn đỡ lại không như vậy, âm khí khắp cơ thể nàng ta quả thực không kém gì nữ quỷ, bất kỳ người sống bình thường nào cũng không thể đứng sờ sờ ở đây sau khi bị nhiễm phải khí âm sát nặng đến vậy. Nhưng vợ của Cố đề hình rõ ràng là người, như vậy thì chỉ có một khả năng. Ánh mắt của Dạ Dao Quang nhìn vào cái bụng nhô to của vợ Cố đề hình, ước chừng mang thai cũng được sáu bảy tháng rồi nên bụng đã rất to.

Cách một cái bụng nên cuối cùng Dạ Dao Quang cũng không nhìn thấy gì cả, cô không có thiên nhãn cũng không có mắt nhìn xuyên thấu. Dạ Dao Quang vuốt ve Kim Tử đang ngồi xõm bên cạnh cô, Kim Tử dường như cảm nhận được nên nhìn theo ánh mắt của Dạ Dao Quang, đôi mắt vàng rực của nó càng trở nên sáng rực hơn như ánh hoàng kim chói mắt.

Học viện không cho nuôi thú cưng, Dạ Dao Quang dù mang theo Kim Tử đến học viện nhưng cũng là mang giấu mang giếm, nhưng lần này ra ngoài thi đấu, đám người Hòa sơn trường cũng không hà khắc bảo thủ nên Dạ Dao Quang mang theo Kim Tử đi cùng thì họ cũng không nói gì.

Kim Tử nhanh chóng thu lại ánh mắt rồi nhìn Dạ Dao Quang khoa tay múa chân hai cái: “A! A!”

Tâm trạng Dạ Dao Quang chấn động khiến tay cầm đĩa cũng run lên bần bật.

“Tiểu Khu sao vậy?” Lúc này Ôn Đình Trạm đưa tay ra nắm lấy tay đang run của Dạ Dao Quang.

Năm người bọn họ ngồi một bàn nên tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Dao Quang.

“Ăn cơm trước đi, ăn cơm xong rồi về phòng chúng ta sẽ nói chuyện”. Sau đó Dạ Dao Quang mấp máy môi rồi cúi đầu xuống ăn, trong lòng mọi người cũng không hiểu gì chỉ cảm thấy có vẻ rất trầm trọng.

Sau khi ăn xong, mọi người đi chào hỏi đám người sơn trưởng rồi sau đó đến phòng của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, Tiêu Sĩ Duệ lập tức chạy tới: “Có phải vị Cố đề hình kia trêu quỷ rồi không?”

Đề hình án sử: Chủ quản tư pháp, hình ngục và giám sát của các Châu dưới quyền. Không biết đã qua lại với bao nhiêu người chết nên trêu chọc quỷ cũng là chuyện bình thường, khó trách Tiêu Sĩ Duệ lại nghĩ như vậy.

“Nếu chỉ đơn giản là như vậy thì nó có thể khiến ta phản ứng mạnh đến mức đấy sao!” Dạ Dao Quang tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Sĩ Duệ.

“Là Cố phu nhân có vấn đề sao?” Ôn Đình Trạm ngồi cạnh Dạ Dao Quang nên dù Dạ Dao Quang có bất kỳ phản ứng gì thì cậu đều rất chú ý, cậu biết trọng điểm Dạ Dao Quang nhắc tới chính là trên người Cố phu nhân.

Dạ Dao Quang hít sâu một hơi, gật đầu: “Cái thai mà Cố phu nhân đang mang là một quỷ thai!”

“Choang!” Tần Đôn đang rót trà, đang rót chén cuối cùng cho mình thì bị dọa đến mức run tay nên khiến chén trà bị rơi xuống đất.

Mấy người kia cũng bị làm cho sợ hãi, Tiêu Sĩ Duệ ngập ngừng nói: “Còn, còn có thể mang quý thai sao?”

“Sao lại không thể?” Dạ Dao Quang nhìn mấy người đang ngồi im không nói gì.

“Cố đại nhân và Cố phu nhân là người sống mà?” Văn Du mất một hồi lâu mới tìm lại được giọng của mình.

“Đương nhiên là người sống rồi!” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Hai người sống sờ sờ như vậy sao lại có thể sinh ra...” Hai chữ kia làm cho Văn Du có chút sợ sệt nên nói không nên lời.

“Quý chính là thứ do oán khí và lệ khí ngưng tụ lại, Cố đại nhân đã là Đề hình án sứ thì có lẽ đã qua lại với thi thể không ít. Nếu như là lúc vợ hãnh mới mang thai mà hãnh lại nhiễm phải những thứ không sạch sẽ rồi mang chúng về nhà, những thứ đó sẽ bám vào bụng của vợ hãnh rồi mượn đứa con trong bụng để hồi sinh, việc này chưa chắc là không có khả năng”. Ngược lại Ôn Đình Trạm không kinh ngạc về tiểu quái như mấy người này.

“Cụ thể nguyên nhân vì sao lại có quý thai này thì ta vẫn chưa thể xác định được nhưng cũng không ngoại trừ khả năng Trạm ca vừa suy luận”. Dạ Dao Quang trầm tư rồi nói, nguyên nhân hình thành quý thai có rất nhiều, Ôn Đình Trạm căn cứ vào thân phận của Cố đề hình để nói ra một loại có khả năng nhất.

“Sau khi quý thai kia được sinh ra thì sẽ như thế nào?” Tiêu Sĩ Duệ lại hỏi.

“Chuyện này không thể kết luận được, ta vừa muốn biết con quỷ này rốt cuộc vì sao lại bám lấy cơ thể của Cố phu nhân, cũng muốn biết nó rốt cuộc có mục đích gì mà lại làm vậy. Có điều là quỷ thì mãi mãi vẫn là quỷ, nếu như Cố phu nhân không bỏ nó đi thì e rằng ngày nàng ấy sinh cũng là ngày mất của nàng ấy”. Đây mới là điều mà Dạ Dao Quang lo lắng nhất, quỷ thai kia đã được sáu bảy tháng rồi chứng tỏ nó đã nuốt hồn vía đứa trẻ thực sự của Cố phu nhân rồi, bỏ đi quỷ thai kia thì cái thai trong bụng của Cố phu nhân sẽ là một thai chết, vì thế nên mới không biết nên mở miệng đi nói với Cố đề hình như thế nào.

Những chuyện khác còn dễ nói, cho dù là Dạ Dao Quang biết Cố Nguyên Sinh sẽ gặp phải đại họa diệt môn cô cũng có thể liếc mắt làm ngơ coi như không biết nhưng đây lại là việc về yêu ma quỷ quái, cô lại là người tu luyện nên một khi gặp phải chuyện này thì cô không thể khoanh tay đứng nhìn được, như vậy đến khi quỷ thai kia lại tiếp tục lây nhiễm cho một sinh mạng vô tội khác thì một phần nhỏ nghiệp chướng cũng sẽ rơi lên người cô.

Hơn nữa, ai biết cô hôm nay không ngó ngang tới để cho yêu nghiệt này có thể ra đời, nếu sau này có quan hệ nhân quả thì không biết tai họa có đổ lên người cô hay không! Rất nhiều người đều thích nói đạo sĩ thói lại thích xen vào chuyện của người khác, nào ai có thể hiểu được nỗi khổ tâm của người tu luyện, có những chuyện không thể nói không quản là có thể không quản được.

“Sĩ Duệ, chuyện này nên để đệ đi nói với Cố đề hình thì hơn!” Ôn Đình Trạm cân nhắc một lúc rồi mới nói với Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ không từ chối bởi vì ở đây chỉ có lời của hắn thì Cố Nguyên Sinh mới nghe. Chỉ cần hắn nói rõ thân phận ra cho Cố Nguyên Sinh biết, đặc biệt là những lời nói mơ hồ như vậy, nhưng hắn lại có lo lắng âm thầm khác:

“Cứ coi như là Cố Nguyên Sinh nghe lời ta nói nhưng chưa chắc hẳn đã dám tin tiểu Khu”.

Nói ra thì cũng chỉ là muốn giới thiệu Dạ Dao Quang với Cố Nguyên Sinh, không chừng khi nhìn thấy Dạ Dao Quang, hẳn lại cho rằng mình bị một tên lừa bịp là Dạ Dao Quang lừa, đến lúc đó thì rất rắc rối.

“Đệ mang theo cái này đi”. Dạ Dao Quang móc ra một lá bùa.

“Đây là bùa hóa sát, đệ bảo Cố đề hình tự mình dán cái này lên bụng của vợ xong rồi hẳn sẽ tin thôi, sau đó bảo hẳn tới đây tìm ta”.

Tiêu Sĩ Duệ nhận lấy, sau đó dẫn theo tên tùy tùng mới của hẳn là Tiêu Quy đi tìm Cố Nguyên Sinh.

“Nhớ phải dặn đi dặn lại Cố đại nhân, nếu ông ấy không muốn vợ mình sợ hãi thì tốt nhất nên để cho vợ của ông ấy hôn mê”. Đợi đến khi Tiêu Sĩ Duệ đi tới cửa chính, Dạ Dao Quang lại vội vàng căn dặn.

Tiêu Sĩ Duệ đi mất khoảng thời gian uống một chén trà đã trở về, Tần Đôn và Văn Du vội vã tiến lên trước: “Thế nào rồi?”

“Cố Nguyên Sinh nhận lá bùa rồi, chỉ có điều sắc mặt hẳn không tốt, chứng tỏ hẳn cũng không phải là không tin nhưng không biết hẳn có dùng hay không”. Tiêu Sĩ Duệ cũng không dám bảo đảm, tuy hẳn đã tiết lộ ra thân phận ở đây nhưng những chuyện như thế này hẳn cũng không thể lấy thân phận mình ra để ép buộc mệnh quan triều đình được, nếu truyền ra ngoài thì cũng có thể bị người khác dễ dàng nắm thóp.

“Có điều ta đã nói với hẳn là sớm mai chúng ta sẽ rời khỏi dịch trạm đi Trung Châu rồi!”

“Cho hẳn thời gian một đêm là đủ rồi, nếu như hẳn không tin vậy thì coi như chuyện này với ta không có quan hệ gì”. Dạ Dao Quang gật đầu.

Cô đã có lòng muốn giúp nhưng người ta lại không đồng ý, vậy thì coi như sau này nếu chuyện này thực sự gây nên đại họa thì đó cũng là do Cố Nguyên Sinh tự làm tự chịu, không có liên quan gì đến cô hết.

Nhưng cô có một dự cảm rằng Cố Nguyên Sinh sẽ đến tìm cô.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Tìm Tới

Sự việc không vượt ra ngoài dự liệu của Dạ Dao Quang, khoảng chừng giờ Tý, hắn đã gõ cửa phòng Ôn Đình Trạm. Hai người một vật đang chờ Cố Nguyên Sinh nên cũng không hề nghỉ ngơi. Ôn Đình Trạm ngồi trước bàn đọc sách, để sách xuống đứng dậy đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa chính là Cố Nguyên Sinh. Lúc này sắc mặt hắn hơi trắng bệch, vẻ hoảng sợ trong đáy mắt vẫn chưa hoàn toàn vơi đi, đúng lúc lại bị Ôn Đình Trạm nhận ra: "Cố đại nhân mời vào."

"Cậu chính là Dạ đại sư qua lời của trưởng tôn điện hạ?" Thiếu niên trước mắt Cố Nguyên Sinh thật sự quá mức tinh tế. Tuy tuổi còn trẻ nhưng toàn thân tràn đầy khí chất làm người ta muốn gần gũi, lại vừa sợ sau khi tới gần sẽ tự nhiên sinh ra mặc cảm tự ti so với cậu.

"Không phải học trò, học trò là Ôn Đình Trạm của học viện Bạch Lộc." Ôn Đình Trạm thái độ khiêm nhường nói.

"Ta mới là người Cố đại nhân muốn tìm." Phía sau Ôn Đình Trạm vang lên âm thanh trong trẻo của Dạ Dao Quang. Sau khi Ôn Đình Trạm tránh ra, ánh mắt của Cố Nguyên Sinh mới có thể nhìn thấy cô.

Cố Nguyên Sinh sửng sốt, thật không ngờ lại là một thiếu niên xinh đẹp. Tuy nhiên hắn cảm thấy khuôn mặt của thiếu niên có chút mơ hồ khiến người ta thấy không rõ nhưng chính là không hiểu sao vẫn có cảm giác là một thiếu niên xinh đẹp, đẹp đến mức có chút không chân thật, lại không

muốn người khác nhìn rõ, hơn nữa thiếu niên này còn nhỏ tuổi hơn so với Ôn Đình Trạm.

“Cố đại nhân không cần nghi hoặc, đây cũng là học trò của học viện Bạch Lộc, họ Dạ tên Thiên Khu.” Dạ Dao Quang chấp tay thi lễ với Cố Nguyên Sinh.

"Hôm nay lúc ở nhà ăn, Cố đại nhân và phu nhân đi ngang qua bên cạnh người ta, không biết Cố đại nhân có ấn tượng gì không? Cũng chính khi đó ta cảm giác thấy một luồng âm khí từ phía sau thổi qua. Tất nhiên Cố đại nhân và phu nhân đều không phải là quý quái nhưng âm khí trong cơ thể phu nhân đã nặng nề chẳng kém gì nữ quý nên ta mới suy đoán cái thai trong bụng phu nhân chính là một con quý. Ta là người tu hành, gặp chuyện như thế không thể bỏ mặc làm ngơ, vì vậy mượn lời trưởng tôn điện hạ để nhắc nhở Cố đại nhân."

Dạ Dao Quang nói vài ba câu giải thích chuyện đã xảy ra, Cố Nguyên Sinh cũng không có điều gì nghi hoặc. Nếu như mới vừa rồi hắn không tận mắt nhìn thấy, hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng đứa trẻ trước mắt thoát nhìn chỉ tầm mười hai mười ba tuổi này. Mới nghĩ tới cảnh vừa rồi, sống lưng hắn lúc này vẫn còn ớn lạnh, nghĩ lại còn rùng mình.

Tinh thần tạm ổn, Cố Nguyên Sinh mới nói: "Dạ đại sư, chúng ta có thể nói chuyện trong phòng không?"

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vội vàng mời Cố Nguyên Sinh vào. Ôn Đình Trạm rót một chén trà cho Cố Nguyên Sinh, Dạ Dao Quang mới nói: "Cố đại nhân gọi tên húy của học trò là được."

"Dạ công tử." Nhìn Dạ Dao Quang còn tuổi nhỏ, gọi đại sư thật sự là có chút khó nghe nhưng theo lễ phép và tôn trọng, Cố Nguyên Sinh cũng không tiện lên giọng kẻ cả gọi thẳng tên húy. Vì vậy cuối cùng hắn chỉ có

thể cảm ơn Ôn Đình Trạm, nhận lấy nước trà, uống một ngụm lấy lại bình tĩnh, sau đó mở lời:

"Dạ công tử, người có biết ta vừa nhìn thấy gì không?"

Đây là lời thăm dò của Cố Nguyên Sinh. Dù sao cũng liên quan đến vợ con, ai biết Dạ Dao Quang có phải vì cái lợi nhỏ đến giả danh lừa bịp thì sao, dù sao tuổi của Dạ Dao Quang cũng quá nhỏ.

Đối với lần này, Dạ Dao Quang cũng không cảm thấy gì nên cười nói: "Cố đại nhân không thấy bất cứ một thứ gì, ta cho Cố đại nhân chính là bùa hóa sát. Quỷ hồn đều có khí âm sát, bùa hóa sát sẽ làm nó bị thương. Thế nhưng nó ở trong bụng phu nhân, kể cả có hiện nguyên hình Cố đại nhân cũng không nhìn thấy. Cố đại nhân kinh sợ bởi nghe được tiếng thét chói tai vì đau của quỷ thai kia."

Cố Nguyên Sinh đang cầm ly trà, tay run nhẹ, ngược lại không phải bị Dạ Dao Quang hăm dọa, mà là nghe được lời của Dạ Dao Quang khiến hần lại nghĩ đến cảnh lúc nãy. Bởi vì nếu trưởng tôn điện hạ cố ý bại lộ thân phận tới báo cho biết, Cố Nguyên Sinh tuy thấy sai lầm nhưng vẫn nghe theo. Ban đêm hần trần trọc trần trở, bên tai nghe thấy tiếng phu nhân ngủ say, cuối cùng hần không chống nổi ngờ vực vô căn cứ trong lòng, dánh lá bùa vào bụng nhỏ nhô cao của phu nhân. Nhưng thật không ngờ lá bùa kia chớp mắt hóa thành một chùm ánh sáng màu vàng kim biến mất không chút dấu vết vào trong cơ thể phu nhân. Hần chợt phu nhân cau mày dường như muốn tỉnh lại, cũng may hần nhớ tới lời căn dặn của trưởng tôn điện hạ, làm cho phu nhân mê đi, liền nghe thấy tiếng thét chói tai từng đợt thê lương không giống người từ trong bụng phu nhân vang lên khiến hần sợ đến mức từ trên giường ngã xuống.

Cũng may âm thanh kia chỉ hét vài cái, vừa bình phục lại, hần có chút hoài nghi là mình sinh ra ảo giác, nhưng lại không buồn ngủ. Cuối cùng do dự một lát, hần vẫn mặc quần áo tới tìm người trưởng tôn điện hạ chỉ điểm.

"Dạ công tử, ta muốn biết đứa con trong bụng phu nhân tại sao lại là..." Giờ khắc này Cố Nguyên Sinh cũng không hoài nghi Dạ Dao Quang nữa, liền hỏi ra trực tiếp. "Điều này phải hỏi Cố đại nhân và phu nhân rồi." Dạ Dao Quang nói.

"Quý thai này tất nhiên có quan hệ gián tiếp với đại nhân và phu nhân."

"Nói thế là ý gì?" Cố Nguyên Sinh không thật sự hiểu hết ý tứ của những lời này.

"Quý là do lệ khí, oán khí của người chết ngưng tụ lại." Dạ Dao Quang nói.

"Ta lại hỏi đại nhân, trong lúc phu nhân mang thai có đi qua mộ phần ban đêm hay không?"

"Chưa bao giờ."

"Hỏi lại Cố đại nhân, trong lúc phu nhân có thai có dính líu tới mạng người, ừm, không phải tự tay, cũng có thể là phái người hành hung hay không?"

"Điểm này ta có thể bảo đảm, phu nhân xưa nay rộng lượng. Ngay cả người hầu trong nhà mắc phải sai lầm lớn cũng chỉ là nhẹ thì răn đe, nặng thì cảnh cáo, sau đó đuổi ra khỏi phủ, cũng chưa từng dùng đại hình." Hẳn chính là Đề hình án sứ, ghét nhất chính là lạm dụng cực hình trong gia đình, hành hạ người hầu đến chết. Tuy người hầu đều ký khế ước bán thân nhưng hẳn không thích hành động như vậy. Thời điểm cưới vợ hẳn đặc biệt thận trọng, chỉ sợ cưới một người phụ nữ không hiền lương với người hầu.

"Lại hỏi đại nhân, trong lúc phu nhân có thai, có người ở trước mặt nàng ôm nỗi hận mà chết, mặc dù phu nhân là người vô can?" Dạ Dao Quang lại hỏi.

"Chưa từng." Cổ Nguyên Sinh vẫn trả lời như cũ.

Dạ Dao Quang gật đầu: "Như vậy quý thai này không phải do phu nhân, mà quan hệ với đại nhân."

"Có liên quan đến ta?" Cổ Nguyên Sinh có chút khó hiểu.

"Kế tiếp, ta có thể phải mạo phạm đại nhân." Dạ Dao Quang nói.

"Đại nhân thân là Đề hình án sứ Trung Châu, gần nửa năm trong tay có thể có tù oan."

Lúc này sắc mặt Cổ Nguyên Sinh không tốt nhưng bởi vì Dạ Dao Quang đã nói trước nên cũng không giận lâu, liền thẳng thắn nói: "Ta nhậm chức Trung Châu Đề hình án sứ ba năm, không dám nói đã khiến Trung Châu không có oan ngục, cũng không dám nói không giám sát làm người ta bị oan nhưng tuyệt đối không có một người nào uổng mạng dưới sự xét xử của ta."

Cổ Nguyên Sinh nói rất thản nhiên, Dạ Dao Quang cũng xem qua gương mặt của Cổ Nguyên Sinh. Hắn là một người vô cùng chính trực nên cô cũng tin lời của hắn. Nhưng hắn không cảm thấy chính mình đoán sai một người, cũng không có nghĩa là người chết rồi không kêu oan mất mạng. Bởi vì một số thời khắc, cũng không phải là tất cả mọi người đều có thể nhìn rõ mọi việc. Vì vậy Dạ Dao Quang nói:

"Cuối cùng ta hỏi Cổ đại nhân một câu hỏi, sau khi phu nhân mang thai, đại nhân có xét xử qua vụ án gì đặc biệt khiến trong lòng đại nhân kỳ thực muốn giữ lại, cũng không chắc chắn là mình xét xử đúng, mà trong vụ án có người bị chết, tình trạng lúc chết lại hơi bi thảm không?"

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Hai Điểm Đáng Ngờ

Vừa hỏi xong câu này, cả người Cố Nguyên Sinh dờ dẫm. Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đưa mắt nhìn nhau, chuyện này chắc chắn là có ẩn tình trong đó. Rất lâu sau, Cố Nguyên Sinh vẫn không thể nói gì.

Đợi một lúc, Dạ Dao Quang đành phải nói: "Cố đại nhân thứ lỗi, không phải ta cố ý dò la chuyện của Cố đại nhân, mà là thai quý trong bụng phu nhân đã thành hình. Ta đương nhiên có thể làm phép đánh nhau với nó để diệt trừ tai họa nhưng ta chưa chắc có thể bảo toàn tính mạng của phu nhân. Vì ta nghĩ cho phu nhân nên mới bắt tay vào tìm căn nguyên của thai quý."

Cố Nguyên Sinh vẫn do dự hồi lâu mới thở dài nặng nề nói: "Sáu tháng trước chính xác là ta có xử lý một vụ án không bình thường..."

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm yên lặng lắng nghe. Nửa năm trước ở Ngu thành đã xảy ra một vụ án mạng, người chết chính là An đại gia nhà khá giả, cư dân Ngu thành. Còn hung thủ lại chính là vợ của ông, An đại phu nhân. Điều làm người ta không nghĩ tới nhất là nguyên nhân An đại phu nhân giết chồng bi thảm là do tư thông với chú ba họ An trẻ tuổi nhà ông ta. An đại phu nhân là một người phụ nữ có tâm tư vô cùng kín đáo. Sau khi tự tay giết chết chồng mình, sáng sớm còn mang vẻ mặt bi thương tới nha môn cáo trạng. Lúc đó huyện lệnh đã tra ra hung thủ chính là một người khác có thù oán với An đại gia, đã muốn khép lại vụ án nhưng sau khi Huyện lệnh tri phủ tại nơi đó tra rõ toàn bộ tổ tụng hình sự đều phải đem kết quả phán xử đã qua xét xử với hung thủ nộp lên Đề hình án sử ty.

Sau khi chủ quản Đề hình án sứ phê duyệt mới có thể thực thi, đồng thời ở Đề hình án sứ ty cũng lưu lại toàn bộ ngọn nguồn vụ án.

Đây là quy trình do triều đình cố ý thiết lập nhằm giảm thiểu án oan.

Vụ án này truyền tới tay của Cố Nguyên Sinh trong lúc đợi phê duyệt. Cố Nguyên Sinh từ trước tới nay đều vô cùng chú ý thận trọng đối với mỗi vụ án mạng, chỉ sợ không xứng với hoàng ân. Vì vậy hãn xét xử vụ án thẩm tra đối chiếu tỉ mỉ đệ trình lên trên, xét qua vật chứng, chứng thực lời khai. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm tiếp xúc với các loại vụ án lớn nhỏ của hãn, hãn cho rằng quả thực chuyện này chính xác có ẩn tình khác. Vì vậy hãn liền phái người tin tưởng đến Ngu thành, dựa theo căn dặn của hãn tra lại một lần, cuối cùng tra ra tư tình của An đại phu nhân và em trai chồng. Có điểm này Cố Nguyên Sinh nghĩ đến rất nhiều nhưng bất kể hãn điều tra An đại phu nhân thế nào cũng đều không tra ra bất kỳ sơ hở nào của người phụ nữ thông minh này, nhưng nghi ngờ trong lòng hãn cũng không có lúc nào tiêu tan. Mắt thấy Huyện lệnh Ngu thành đã truyền tin thúc giục hồi âm vụ án lần thứ hai, Cố Nguyên Sinh vẫn không tìm thấy bất kỳ chứng cứ mưu sát chồng của An đại phu nhân. Vì vậy hãn tự mình dẫn người đi, đến thời điểm An đại phu nhân và em trai chồng hẹn hò lần thứ hai, bắt giữ được cả người và tang vật.

Dưới tình hình chứng cứ vô cùng xác thực, chính miệng An đại phu nhân thừa nhận bà ta hạ độc giết chết phu quân, đồng thời tự vẫn tại chỗ máu thấm ba xích (1). Vốn dĩ chuyện này nên kết thúc như thế là được nhưng An đại phu nhân chết chưa được bảy ngày, Cố Nguyên Sinh lại bị ám sát, kẻ ám sát hãn chính là một đứa trẻ mười tuổi giả làm người ăn xin, đứa bé này bị thủ hạ của Cố Nguyên Sinh bắt được tại chỗ. Khi biết đây là con của An đại phu nhân cùng với chồng bà ta, Cố Nguyên Sinh tuy trong lòng không hồ thẹn nhưng hãn vẫn thương đứa bé này, cha mẹ lần lượt chết đi, bởi vì hãn không tìm được chứng cứ mà dùng biện pháp tàn nhẫn nhất vạch trần căn nguyên chân tướng. Đứa bé này là con gái trưởng đột nhiên

bị mẹ ruột làm vậy bắn cả người nên hẳn dự định nhờ người ta đưa đứa bé trở về.

Nào ngờ đứa bé này lại nói với hẳn, bản án của mẫu thân còn có ẩn tình, nhưng cô bé chỉ muốn báo cho Cố Nguyên Sinh một người. Cố Nguyên Sinh là một người đàn ông to lớn, mặc dù không tập võ cũng có thân thể khỏe mạnh, đương nhiên không sợ một đứa nhóc mười tuổi. Tuy hẳn cũng nghĩ đứa bé này đang dự tính lừa dối hẳn nhưng là một Đề hình án sứ nghiêm cẩn, hẳn tuyệt đối không buông tha bất kỳ một điểm đáng ngờ nào có thể xảy ra.

Đối phương dù sao cũng là một cô bé mười tuổi nên hẳn mở cửa phòng ra, cho lui toàn bộ tùy tùng thị vệ ra ngoài. Đồng thời để đề phòng ngoài ý muốn, nha hoàn cũng lục soát toàn thân tiểu cô nương. Thật không ngờ tiểu cô nương này không biết sao lại mạnh mẽ như vậy, khi tới gần hẳn cô bé ngã xuống trong nháy mắt, nhìn qua thất khiếu đều chảy máu. Cố Nguyên Sinh theo bản năng giơ tay đỡ được cô bé.

Nửa năm qua, hẳn không thể quên tiểu cô nương kia chết trong vòng tay của hẳn, hai mắt chảy máu trợn trừng nhìn hẳn chăm chăm, bên trong mắt có oán hận vô tận...

"Cố đại nhân, người có thể xác định chắc chắn An đại phu nhân này thực sự là hung thủ không?" Sau khi nghe xong, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang quan tâm nhất điều này.

"Lúc An đại phu nhân bị ta dẫn người phát giác vỡ lẽ tư tình, thật sự chính miệng thừa nhận là bà ta giết chết phu quân." Cố Nguyên Sinh gật đầu.

"Sau đó ta đã từng hoài nghi có phải là An tam gia đã hạ thủ hay không nhưng tra ra thì thấy An tam gia không có cơ hội hạ thủ, ngoại trừ An đại phu nhân tuyệt đối không thể là những người khác."

"Cố đại nhân, nếu người không để bụng, có thể kể cặn kẽ tình tiết vụ án cho ta nghe một chút hay không?" Dạ Dao Quang nhận được ánh mắt của Ôn Đình Trạm, cô lập tức đề nghị.

"Cũng không phải ta không tin nhiệm Cố đại nhân. Cố đại nhân điều tra vô số vụ án lớn nhỏ, chắc hẳn biết trăm thứ cần mật cuối cùng cũng có một chuyện sơ suất. Cuối cùng chuyện này liên quan đến Cố đại nhân bên này và cả thai quý trong bụng phu nhân bên kia, ta mới có thể biết làm như thế nào."

Cố Nguyên Sinh nhìn Dạ Dao Quang một chút rồi lại nhìn Ôn Đình Trạm, không khỏi rộng rãi nói: "Kỳ thực vốn dĩ trong lòng ta cũng tin tưởng sâu sắc rằng bản thân không hề xử sai. Thời điểm An cô nương chết ở trong vòng tay ta, ta quả thực có do dự điều tra lại một lần, vẫn cảm giác mình không sai như cũ. Ta đã nghe qua Ôn Doãn Hòa quận Dự Chương từ lời Đề hình án sứ Dương Châu. Hôm nay đã có cơ hội gặp mặt, vậy ta nhân tiện giảng giải vụ án qua một lần, cũng để cho Ôn Doãn Hòa nhìn rõ chân tơ kẽ tóc mọi việc xem xem có phải ta có sơ sót tạo thành án oan hay không."

Vì vậy Dạ Dao Quang đi chuẩn bị ngay một ít bánh ngọt và nước. Suốt cả một đêm Cố Nguyên Sinh kể lại toàn bộ vụ án không sót chút nào cho hai người bọn họ nghe, sau khi kể xong trời cũng sắp sáng.

"Ôn công tử, cậu có thể cảm thấy chỗ sơ sót của ta không?" Cố Nguyên Sinh hỏi.

Ôn Đình Trạm yên lặng một hồi, mới ngẩng đầu lên. Đôi mắt cậu cho dù một đêm không ngủ vẫn đen nhánh như cũ, linh hoạt ẩn chứa ánh sáng rực rỡ như ngọc trai: "Có."

Cố Nguyên Sinh sửng sốt, lập tức chấp tay: "Xin chỉ giáo."

"Không dám chỉ giáo." Ôn Đình Trạm khiêm tốn nói.

"Chỉ có hai điểm đáng ngờ. Tâm tư An đại phu nhân đã kín đáo như vậy, bà ta tại sao lại tự sát ngay tại chỗ, Cố đại nhân nói An cô nương cũng ở nơi đó. An phu nhân không phải một người phụ nữ dễ kích động, bà đương nhiên là xấu hổ nhưng bà không thể chết theo cách bi thảm như vậy trước mặt con gái mình, chuyện này khiến trọn đời con gái của bà từ nay về sau đều không thể gạt đi ám ảnh tận mắt nhìn thấy. Bà hoàn toàn có thể sợ tội tự sát trong ngục, đây là điểm đáng ngờ thứ nhất. Cố đại nhân muốn lấy được cả người lẫn tang vật, sẽ không hề thông báo cho người nhà họ An. Lẽ nào Cố đại nhân tự mình bắt người, người nhà họ An còn có thể hoài nghi Cố đại nhân vu oan giá họa. Vậy vì sao Cố đại nhân chân trước vừa tới, người nhà họ An cũng lập tức chạy lại? Đây là điểm đáng ngờ thứ hai."

(1) Xích: Đơn vị đo lường của Trung Quốc cổ, ba xích = 1 mét.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Hung Thủ Không Thể Ngờ

Ôn Đình Trạm không nêu ra, Cố Nguyên Sinh thực sự còn không chú ý tới hai chi tiết tỉ mỉ này. Bây giờ suy nghĩ một chút, trong lúc nhất thời ngay cả hãn cũng nghĩ không thông nguyên do trong đó.

Ôn Đình Trạm uống một hớp nước mới hỏi: "Cố đại nhân chắc đã điều tra về con người của An đại phu nhân, không biết đó là người như thế nào?"

"Đây là việc làm ta nghĩ mãi mà không thể giải thích được. Con người An đại phu nhân này, đừng nói An gia, mà ngay cả toàn bộ Ngu thành đều khen ngợi. Mặc dù là bà ta mưu sát chồng, chuyện tư tình cùng em chồng bị điều tra ra, người của họ An cũng không đuổi bà ta ra khỏi gia tộc, ngược lại mai táng ở phần mộ tổ tiên họ An." Cố Nguyên Sinh cũng là từ đây mới cảm giác vụ án này thật sự là vụ án kỳ quái nhất hãn từng điều tra.

"Nhưng ta thực sự nhiều lần cân nhắc lại, toàn bộ chứng cứ tra được đều vạch ra chỉ có An đại phu nhân mới có đầy đủ thời gian gây án."

"Không phải, còn có một người, Cố đại nhân sơ hở rồi." Ôn Đình Trạm nói.

"Người nào?" Cố Nguyên Sinh suy nghĩ cẩn thận.

"An đại gia chết trong nhà của mình, lúc đầu hãn là trúng độc mà chết, loại độc kia chính là là loại độc phát tác chậm. Dựa theo thời gian suy tính, thời điểm hãn trúng độc và thời gian nghỉ ngơi của hãn chắc chắn là một. Sau đó ta lại tra được thật ra là trước khi hãn tắt thở đã bị cưỡng ép uống

hết loại độc này, đồng thời loại độc này trộn cùng một loại hương liệu là đủ để có thể đẩy nhanh thời gian độc tính phát tác hơn, cũng chính là nói An đại gia chết ở gian phòng của mình. Lúc đó người của An phủ duy nhất có An đại phu nhân ở cùng với một nha hoàn mà nha hoàn lại là tâm phúc của bà ta. Những người còn lại của An phủ ai cũng đều có người khác làm chứng. Mà An đại gia trước khi chết không giãy giụa chống đối nên không thể là người xa lạ lẻn vào gây án. Chết vào ban ngày nên cũng ít có khả năng là kẻ giết thuê lại ra tay ám sát giữa ban ngày ban mặt. Hung thủ tất nhiên là người mà An phủ không hề phòng bị."

"Đúng, đại nhân lập luận không sai chút nào." Ôn Đình Trạm gật đầu, dưới ánh mắt nghi hoặc của Cố Nguyên Sinh, Ôn Đình Trạm nói:

"Đại nhân có điều tra lúc đó An cô nương ở nơi nào không?"

Một câu nói đó khiến cả Cố Nguyên Sinh và Dạ Dao Quang đều sợ hãi trong lòng. Cố Nguyên Sinh sao có thể nghĩ đến là một đứa bé mười tuổi dùng cách thức tàn nhẫn hạ độc giết chết cha đẻ của mình như vậy! Thế nhưng, qua một gợi ý của Ôn Đình Trạm, hẳn càng nghĩ càng thấy khả năng này thật sự là quá lớn. Vì vậy môi hắn run rẩy: "Đứa bé... động cơ của đứa bé là gì?"

"Chuyện này thì cứ hỏi qua đứa bé mới biết được." Ánh mắt Ôn Đình Trạm trở nên sâu xa.

"Ta mạnh dạn đưa ra một suy đoán cho Cố đại nhân, An đại gia của họ An chắc chắn có bí mật gì đó không muốn người ta biết, mà bí mật này làm cho An đại phu nhân chịu đủ giày vò. An cô nương biết, người trong An phủ lúc đó đều biết, dẫn tới An cô nương căm hận phụ thân của mình từ nhỏ. Vì vậy trong lòng An tam gia mang áy náy liên tục kỳ nuông chiều cô cháu gái này. An cô nương không có tình thương của cha từ nhỏ cho nên tính tình trở nên khác người, vì vậy chắc chắn tâm lý cũng có những lệch lạc. Đứa bé vô cùng khát vọng tình phụ tử của An tam gia nên không biết

đứa bé bị kích động bởi điều gì mà lại không thể nhẫn nhục chịu đựng An đại gia thêm được nữa, vì vậy trong chốc lát không khống chế được mỗi hận nhiều năm đè nén đã ra tay hạ sát chính cha đẻ của mình. Đương nhiên An đại phu nhân là người đầu tiên phát hiện, vì vậy ngày hôm sau An đại phu nhân tới nha phủ báo án, vẻ mặt bi thương của bà không phải là ngẫu trang. Có thể không phải là vì người chồng, nhưng chắc chắn là vì con gái. An đại phu nhân là người xứng danh ca tụng, người phụ nữ như vậy tuyệt đối sẽ không tư thông cùng chú ba. Vậy thì đương nhiên có người bức bách bà ta, mà người đủ để có thể bức bách bà lén lút gặp chú ba là người không hề tầm thường khiến bà không thể không thỏa hiệp. Sự hoang tưởng của An cô nương đã không thể suy đoán dựa theo suy nghĩ của người bình thường, nếu không đứa bé sẽ không chết bằng cách như vậy. Càng không thể hiểu đứa bé đã học được thuật pháp thâm độc từ đâu, sau khi chết lại bám theo đại nhân, từ đó nương tựa trong bụng của phu nhân. Bởi vì An cô nương hy vọng phụ thân của mình là chú ba nên đứa bé mới tận lực bức bách mẹ ruột và chú ba gặp riêng. Để phòng ngừa mẹ lừa dối mình, đứa bé liền bí mật giám sát. Đây cũng chính là lý do khi đại nhân dẫn người phát giác chuyện gặp mặt riêng, thì đứa bé và người của nhà họ An liền chạy tới. Lúc đó đại nhân cải trang, đứa bé chỉ đang coi đại nhân là người bình thường. Lúc trước đứa bé đưa người nhà họ An đến đây thật ra là để cứu mẹ, nhưng không nghĩ đến thân phận của bà. Vì lẽ đó An đại phu nhân tự vẫn mà chết, thứ nhất là muốn bảo vệ con gái yêu, thứ hai chưa chắc đã không phải là muốn dùng cách thức kịch liệt, ra lệnh nghiêm khắc cảnh tỉnh đứa con gái bà đã bó tay hết cách dạy dỗ, thứ ba e rằng bà đã quá mệt mỏi nên nghĩ quẩn, không còn luyện tiếc đối với thế gian."

"Đứa bé... đứa bé..." Trong lòng Cố Nguyên Sinh nổi lên sóng to gió lớn, từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới tiểu cô nương mười tuổi này lại có tâm tư đáng sợ như thế.

"Đại nhân muốn hỏi, đứa bé giết chết cha đẻ chẳng những không biết hối cải, không ngờ chính mình lại hại chết mẹ đẻ?" Ôn Đình Trạm khẽ

cười, nửa trào phúng nửa mỉa mai.

"Nếu đứa bé có lương tri như vậy thì cũng sẽ không làm ra chuyện đó. Sự cực đoan của đứa bé đã không thể cứu chữa, nguyên nhân đứa trẻ hận đại nhân là bởi vì nếu không có đại nhân xuất hiện, mọi chuyện nhất định sẽ phát triển theo đúng hướng khát vọng của đứa bé. Mẹ của đứa bé sẽ ở cùng chú ba, đứa bé sẽ có tình thương yêu của cha mình, tình thương yêu của mẹ mình, cả nhà ba người bọn họ sẽ có cuộc sống hạnh phúc hoàn hảo. Đó là chuyện mà toàn bộ đều do đại nhân "xen vào việc của người khác" làm hỏng mất."

Tất cả sai lầm là như vậy, nhưng lại hợp tình hợp lý, Cố Nguyên Sinh hoàn toàn không tìm được câu nói phản bác."Trời sáng rồi, đứng bên ngoài suốt một đêm cũng không ngại mệt sao?" Ánh mắt Ôn Đình Trạm đột nhiên quét về phía cửa.

Theo tiếng gọi, cửa bị đẩy ra, Văn Du, Tần Đôn và cả Tiêu Sĩ Duệ ngượng chín cả mặt. Tiêu Sĩ Duệ mặt dày nói: "Doãn Hòa, huynh thực sự là quá xấu xa, biết rõ chúng ta ở bên ngoài mà quyết nhẫn tâm cho chúng ta chịu một đêm gió lạnh."

"Không nên nghe trộm." Ôn Đình Trạm nhàn nhạt ném ra bốn chữ.

Dạ Dao Quang thầm cười, cô đã sớm biết mấy người này đứng ở bên ngoài nghe trộm. Lúc đầu cô định mở cửa để cho bọn họ vào, nhưng bị Ôn Đình Trạm âm thầm ngăn cản nên cũng biết Ôn Đình Trạm cố ý phạt bọn họ ở bên ngoài chịu gió lạnh. Lúc này cậu gọi bọn họ vào trong nhất định là muốn sai khiến bọn họ.

Quả nhiên, Ôn Đình Trạm lên tiếng: "Sĩ Duệ, đệ nghĩ cách để sơn trường và các phu tử ở lại đây thêm hai ngày nữa, ngày kia chúng ta lại xuất phát."

Đôi mắt Tiêu Sĩ Duệ liếc nhanh như chớp nói: "Được, cứ để ta."

Sau đó ánh mắt Ôn Đình Trạm đảo quanh người Văn Du và Tần Đôn: "Văn tử, cậu đi nghỉ ngơi một canh giờ, sau đó theo Cố đại nhân đi Ngu thành đưa An tam thiếu về đây, ngày mai nhất định phải gấp rút trở về."

"Được, nơi đây cách Ngu thành không xa, ta nhất định sẽ gấp rút trở về." Văn Du gật nhẹ đầu rồi quay trở về phòng.

"Ta thì sao? Ta thì sao?" Tần Đôn tiến tới gần.

"Bất luận Sĩ Duệ dùng biện pháp gì, đám người sơn trưởng mà đã ở lại, tất nhiên sẽ muốn ra ngoài. Cậu hãy đại diện mấy người chúng ta theo đám người sơn trưởng, nếu như sơn trưởng hỏi đến chúng ta, cậu nghĩ biện pháp ứng phó." Ôn Đình Trạm nói.

"Kỹ năng của Dao Dao như vậy tạm thời có thể đủ để che mắt học viện bao nhiêu lâu thì hãy che mắt bấy nhiêu lâu".

Tiêu Sĩ Duệ lại hỏi: "Vậy các huynh thì sao?"

"Chúng ta?" Ôn Đình Trạm cười nói.

"Chúng ta và Cố đại nhân cả một đêm chưa ngủ, tất nhiên phải nghỉ ngơi dưỡng sức."

Lập tức Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn rơi nước mắt, bọn hắn chẳng lẽ đi ngủ hết sao? Thế nhưng lời nói này không dám nói ra khỏi miệng, chỉ có thể rơi nước mắt nhìn. Sau khi Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang bàn bạc với Cố Nguyên Sinh xong, hai người đuổi bọn họ ra ngoài rồi đi ngủ bù.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Trong Ngọc Có Vật Sống

Ngủ khoan khoái cho đến trưa, tới lúc mặt trời lên cao đến đỉnh Dạ Dao Quang mới tỉnh dậy. Ôn Đình Trạm dậy sớm hơn cô gần nửa canh giờ, đợi tới lúc cô tỉnh dậy, Ôn Đình Trạm đã rửa mặt súc miệng xong xuôi, đích thân bưng cơm trưa từ phòng bếp tới. Dạ Dao Quang rửa mặt súc miệng đơn giản xong liền ngồi ngay xuống động đũa.

Sau khi cơm nước xong, Dạ Dao Quang mới biết được Tiêu Sĩ Duệ giả bệnh. Đoạn phu tử đi theo nhưng chỉ biết sơ qua y thuật, cũng không biết cậu chàng này mắc bệnh thể nào. Vì vậy cô nhân tiện cất bước đi tới phòng của hắn.

Tiêu Quy đứng ở cửa coi chừng, trông thiếu niên mười tám mười chín tuổi giống như một cây gỗ thông thẳng tắp vẫn thường đặt ở cửa. Hắn nhìn không liếc mắt, trên mặt ngoại trừ chớp mắt tự nhiên, còn lại không có một động thái nhỏ nào. Tứ đại hộ vệ của Tiêu Sĩ Duệ đều lấy theo họ của hắn, lấy “Phản Phác Quy Chân (1)” làm tên, người ta nói thân thủ của Tiêu Quy này là lợi hại nhất trong bốn người nên Dạ Dao Quang mới nhìn hắn chăm chú.

Thế nhưng bất luận Dạ Dao Quang nhìn hắn như thế nào, hắn đều giống như đầu gỗ không hề nhúc nhích. Dạ Dao Quang bĩu môi, đang chuẩn bị đẩy cửa vào, bỗng nhiên Tiêu Quy chắn ngang cánh tay trước mặt cô: "Chủ nhân đang nghỉ ngơi."

"Ta biết mà, vậy thì sao?" Dạ Dao Quang nhướn mày, con heo Tiêu Sĩ Duệ này, bọn họ vừa nghỉ ngơi, hắn liền giả bệnh ngủ cho tới tận bây giờ

mà vẫn còn đang ngủ.

Cánh tay của Tiêu Quy cứ chắn ngang thẳng tắp như vậy trước mặt Dạ Dao Quang, không nói một lời.

Ánh mắt Dạ Dao Quang khẽ động, ra tay như điện giữ lại cánh tay của Tiêu Quy. Nhưng không ngờ tay của Tiêu Quy nhanh nhẹn linh hoạt, chớp mắt cánh tay vừa chuyển động, đã tránh thoát được trói buộc của Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang nhân cơ hội đá một cước vào phía hai chân của hắn, Tiêu Quy nhảy lên một cái. Dạ Dao Quang nhanh chóng lách mình, hai tay đẩy mở cửa phòng của Tiêu Sĩ Duệ, Tiêu Quy cũng chạy vào đuổi theo.

"Đừng tới đây, tốt hơn nên ra bên ngoài coi chừng, cẩn thận đừng để người khác có cơ hội lợi dụng." Dạ Dao Quang giơ tay lên cản, sau đó liền sải bước đến trước giường nhỏ của Tiêu Sĩ Duệ. Tên này vẫn còn ngủ được, từ nhỏ tới lớn thật không biết thế nào là ám sát nên dẫn tới tính cảnh giác mới thấp như vậy.

Đột nhiên tâm tư cô cũng nghĩ xấu theo, xoay người đứng ở đầu giường nhỏ, tay cô vòng qua giường đặt ngang trên cổ của Tiêu Sĩ Duệ, Thiên Lân bay ra. Còn không cần đến lúc cô mở miệng, đã thấy mắt của Tiêu Sĩ Duệ bỗng nhiên mở to vì thấy cảm giác mát lạnh trên cổ nên hắn muốn quay đầu nhìn sang. Dạ Dao Quang lại dùng sức đẩy cái cằm của hắn sang hướng khác khiến hắn không thấy mình, cũng không thấy tay mình.

"Trường tôn điện hạ, nhà người chết tới nơi rồi, hay là để ta tiễn người một đoạn đường nhé!" Dạ Dao Quang lợi dụng khí ngũ hành thay đổi giọng nói trở nên thô khan như một người đàn ông.

"Người là ai?" Giọng nói của Tiêu Sĩ Duệ trầm tĩnh không hề hoảng hốt chút nào.

"Ha ha, sao ta lại báo cho điện hạ biết ta là người nào?" Dạ Dao Quang cười nhạt.

"Ta biết ngươi là ai." Tiêu Sĩ Duệ đột nhiên lim dim mắt nói, Dạ Dao Quang không thềm tiếp lời, Tiêu Sĩ Duệ nói:

"Dao tử tử, tử chơi đã đủ chưa vậy, ta sẽ kêu Doãn Hòa đến cứu mạng, tử không phải chính là người của Doãn Hòa sao?"

"Xí, ta là người của hãn cái gì chứ, rõ ràng hãn là người của ta!" Dạ Dao Quang lập tức bộc lộ bản tính, thu tay về lách mình đến trước mặt hãn, giơ tay dí dí vào trán của hãn:

"Quý lười nhà đệ không bớt đi, hôm nay nếu đổi thành người khác, đệ chết lâu rồi!"

Tiêu Sĩ Duệ giơ tay xoa xoa trán nói: "Dao tử tử, đổi thành người khác ngay cả vào phòng ta cũng không được."

"Đệ tin tưởng khúc gỗ bên ngoài kia vậy sao?" Dạ Dao Quang mắt trợn trắng, thân thủ hãn ta không tệ nhưng cũng không thể lơ là như thế.

"Dao tử tử, tử có biết tại sao ta đoán ra là tử không?" Tiêu Sĩ Duệ đập chân ngồi dậy.

"Đó là bởi vì Doãn Hòa sắp xếp bí mật bảo vệ cho ta rồi. Ngoại trừ tử và huynh ấy, còn lại bất cứ ai bước vào phòng ta đều đừng có mơ tới gần ta nửa bước, mà Doãn Hòa sẽ không chơi những trò lừa bịp ngây thơ như vậy..."

"Đệ lớn gan nhỉ, dám nói ta ngây thơ!" Dạ Dao Quang giơ tay vén tay áo, tư thế rất muốn giáo huấn người khác. "Đệ sai rồi, đệ sai rồi..." Tiêu Sĩ Duệ không thể quên được lời căn dặn của Ôn Đình Trạm. Đối phó với tử tử xảo trá ngang ngược này, bất luận như thế nào chỉ cần cho rằng cô ấy đúng, còn chính mình luôn luôn sai là được ngay. Quả nhiên thấy Dạ Dao Quang ngừng tay lại, hãn lập tức nhớ tới bước thứ hai của Ôn Đình Trạm, nói sang chuyện khác.

"Dao tử tử, tử tới tìm ta làm gì?"

"Làm gì hả? Xem đệ chết hay chưa!" Dạ Dao Quang tức giận nói.

"Ta biết, Dao tử tử hiểu kỳ muốn xem ta làm thế nào lừa dối được đúng không?" Tiêu Sĩ Duệ chính là người được Ôn Đình Trạm khai sáng một năm nay, đã nhìn thấu con người Dạ Dao Quang như thế nào. Hắn móc từ trong ngực ra một viên hàn ngọc.

"Chỉ cần kẹp viên hàn ngọc này ở dưới nách sẽ làm cho mạch tượng của ta trở nên suy yếu."

Dạ Dao Quang vươn tay nhận lấy, vuốt nhẹ viên ngọc trong tay một lần, phát hiện ra viên hàn ngọc này và viên hàn ngọc thông thường không giống nhau. Cô không thể không dùng khí ngũ hành thăm dò, sắc mặt lập tức thay đổi: "Sao đệ có được viên hàn ngọc này?"

"Đây là phiên bang tiến cống dâng lên, hoàng tổ phụ ban thưởng cho đệ, viên ngọc này có vấn đề gì sao?" Tiêu Sĩ Duệ liền vội vàng hỏi:

"Ta cũng ngẫu nhiên biết được nó có hiệu quả kỳ diệu này nên rất thích mang theo bên người."

"Trong viên ngọc này có vật sống." Dạ Dao Quang cau mày nói.

"Vật sống?" Tiêu Sĩ Duệ bỗng dưng có chút cao giọng.

"Ngọc này có vật sống, viên ngọc này ở trong tay ta cũng được sáu bảy năm rồi, sinh vật này lấy cái gì mà sống?"

"Thật ngớ ngẩn." Dạ Dao Quang cầm hàn ngọc ngồi trên giường nhỏ.

"Tới đây, tử tử dạy cho đệ biết, trên thế gian này ngọc chính là một trong số những thứ có linh tính nhất nên chúng ta thích dùng ngọc để nuôi dưỡng pháp khí, có một số thầy thuốc còn thích ngâm thuốc ngọc. Sau đó

sinh ra một loại cổ ngọc, chính là dùng ngọc để nuôi trùng độc, hiệu quả của nó không đồng đều, phần lớn là hại người, bên trong những thứ này đều có thể nuôi vật sống. Còn có một loại chính là linh ngọc của thiên nhiên, tại thời điểm hình thành linh ngọc, nếu có một loại trùng thật nhỏ bò qua sẽ bị nó bao bọc ở bên trong, loại trùng đó cũng sẽ được linh khí của linh ngọc nuôi dưỡng, hình thành nên ngọc trùng có thể sống ngàn vạn năm. À! Thiên mã chính là đã ăn một con ngọc trùng mới có linh tính."

"Vậy ngọc của đệ đây là loại nào?" Ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ sáng ngời.

Dạ Dao Quang đẩy đầu của hắn ra: "Dù sao cũng không phải là linh ngọc, ngọc này của đệ chính là pháp khí, có lực ngũ hành Thủy đang chấn động."

Kim Đan trở xuống chính là khí ngũ hành, Kim Đan trở lên đến Độ Kiếp đều là lực ngũ hành, một khi phi thăng sẽ trở thành linh ngũ hành. Nhưng ban đầu nhất định là một cao nhân khoảng chừng Độ Kiếp kỳ làm phép cho viên hàn ngọc này mới đủ để viên ngọc qua hàng trăm ngàn năm mà không mờ nhạt. Thứ có thể khiến người tu luyện Độ Kiếp kỳ không tiếc tiêu hao công lực cũng muốn phong ấn, chỉ sợ là thứ không giống bình thường. Đừng nói là Tiêu Sĩ Duệ, cho dù là cô cũng không dám phá ra, đương nhiên bây giờ cô còn chưa có tu vi bậc này.

"Về sau đừng mang thứ này bên người, bảo người của đệ đưa nó về trong cung, giữ yên trong rương!" Hàn ngọc thuần âm, Dạ Dao Quang cảm thấy bên trong không phải là thứ tốt đẹp gì, sau khi trả hàn ngọc cho Tiêu Sĩ Duệ, cô liền nghiêm túc căn dặn.

"Nếu không thì ta tặng nó cho Dao tử tử..." Nâng niu viên ngọc lạnh như băng ở trong lòng bàn tay, Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy giống như một củ khoai nóng bỏng tay mình.

(1) Phản phác quy chân: Trở về với bản chất giản dị, thật thà

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Thai Nhi Đã Chết

"Vẫn nên để nó cách xa ta, ta nhìn không được lại muốn đập vỡ nó!" Dạ Dao Quang rất hiểu tính tình của mình, tính tình của cô có hơi gấp gáp, hơn nữa cô lại thích mạo hiểm.

"Nhưng ta cũng không muốn nó..." Tiêu Sĩ Duệ nghe Dạ Dao Quang nói như vậy, hẳn nghĩ đến viên hàn ngọc nằm trong tay này không chừng vào một ngày nào đó sẽ có một con sâu đi ra, sau đó cắn hẳn một cái.

"Không muốn thứ gì vậy?" Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang đã đi lâu rồi mà vẫn chưa thấy cô trở về nên cậu đến phòng của Tiêu Sĩ Duệ, vừa lúc cậu nghe được câu này.

"Doãn Hòa, ta nói cho huynh biết, bên trong ngọc này vậy mà lại có một con sâu bất tử..." Tiêu Sĩ Duệ hoàn toàn không để ý mình chỉ mặc quần áo trong, hẳn xốc chăn mang giày rồi chạy tới trước mặt của Ôn Đình Trạm, kể hết chuyện vừa rồi cho cậu nghe.

"Là ngọc trùng?" Ôn Đình Trạm vẫn nhớ rõ Dạ Dao Quang đã từng nhắc đến ở Long Hồ sơn.

"Không phải." Giọng nói của Dạ Dao Quang rất khẳng định nhưng cô lại không chịu nói thêm gì nữa.

Ôn Đình Trạm lấy viên hàn ngọc từ trên tay của Tiêu Sĩ Duệ, cậu cẩn thận quan sát một lát, cuối cùng cậu giữ trong tay: "Nếu hai người đều không muốn giữ nó, vậy thì cứ để nó ở chỗ của ta đi!"

"Tốt tốt." Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy vật này không rõ lai lịch, cũng chỉ có Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm mới có thể ứng phó, còn hẳn tuyệt đối không được.

Dạ Dao Quang không gật đầu, cũng không phản bác. Vật này là tốt hay là xấu tạm thời không bàn đến, để vật này ở bên người Tiêu Sĩ Duệ quả thực là không tốt lắm, hơn nữa cô vẫn luôn ở bên cạnh Ôn Đình Trạm, nếu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cô vẫn có thể khống chế nên hàn ngọc cất giữ ở chỗ của Ôn Đình Trạm là tốt nhất.

"Mặc dù ba tháng này đã ấm áp nhưng đệ vẫn nên yêu quý cơ thể của mình." Ôn Đình Trạm lướt nhìn Tiêu Sĩ Duệ, cậu liền bảo Tiêu Sĩ Duệ đi mặc y phục.

"Nhanh đi mặc y phục và rửa mặt đi, ta đã để lại cơm nước cho đệ, sơn trường và Hồ phu tử đã mang theo những đồng sinh khác đi đến vùng phụ cận để theo dõi chuyện nhà nông, xem chừng rất nhanh bọn họ sẽ trở lại."

"Tốt, ta cũng tỉnh ngủ rồi." Tiêu Sĩ Duệ gật đầu, sau đó hẳn xoay người trở về thay y phục.

Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang trở về phòng của bọn họ.

"Ngọc này có gì đó rất kỳ quái sao?" Ôn Đình Trạm cho rằng có lẽ Dạ Dao Quang biết ẩn tình gì đó nhưng cô lại không nói ra.

"Ngọc này bị phong ấn bởi một người có tu vi rất cao, với tu vi hiện tại của muội, muội không thể tra ra được vật còn sống bên trong là gì." Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm, nếu không phải cô là người tu luyện ngũ hành, dùng ngũ hành đi tra xét thì với tu vi hiện tại của cô sẽ không thể tiếp xúc được chút gì.

"Ta giữ nó là ổn thỏa nhất." Ôn Đình Trạm cũng không xoắn xuýt, cậu cắt hàn ngọc vào, sau đó lại hỏi:

"Nàng định đối phó với quý thai trong bụng của Cố phu nhân như thế nào?"

"Muội muốn đợi đến buổi tối, sau khi Cố phu nhân đã nghỉ ngơi, muội sẽ tự mình đi xem." Dạ Dao Quang suy tính một lát mới nói:

"Trong lòng muội vẫn còn hy vọng nguyên thần của đứa bé ở trong bụng của Cố phu nhân vẫn chưa bị nó cắn nuốt, tuy là..."

Tuy là khả năng này quá nhỏ, An cô nương rất hận Cố Nguyên Sinh."Vậy buổi tối chúng ta đi xem một chút đi." Chuyện này Ôn Đình Trạm cũng không dám kết luận.

Dạ Dao Quang đưa ba lá bùa cho Cố Nguyên Sinh, sau khi Cố phu nhân đã ngủ say, cô bảo hắc dán lá bùa ở đầu giường, dùng lá bùa này để ngăn lại quý thai hấp thu âm khí vào ban đêm, khống chế nó trưởng thành. Buổi tối sau khi đoán chừng Cố phu nhân đã nghỉ ngơi, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm mới đến gõ cửa phòng của Cố đại nhân.

"Làm phiền Dạ công tử." Trong lòng của Cố Nguyên Sinh cảm thấy nặng nề, mặc dù đây không phải là đứa con đầu tiên của hắc cùng với phu nhân, bọn họ thành thân cũng đã mười sáu năm, họ đã có ba đứa con trai và một đứa con gái. Bây giờ hắc đã ba mươi tám tuổi, phu nhân cũng đã ba mươi hai tuổi nhưng phu nhân lại có thể mang thai thật là một niềm vui ngoài ý muốn. Nhưng hắc thật không ngờ mọi chuyện lại trở thành như vậy, trong lòng hắc đã nghĩ chỉ sợ đứa bé này dữ nhiều lành ít nhưng đến cùng hắc vẫn có chút chờ đợi.

Cho dù Cố Nguyên Sinh không nói ra nhưng Dạ Dao Quang vẫn có thể hiểu được tâm trạng của hắc. Dạ Dao Quang ngồi trên giường, lòng bàn tay vận khí, khí lơ lửng trên bụng nhô cao của Cố phu nhân. Có một ít khí

ngũ hành chảy vào bụng của Cố phu nhân, rất nhanh Dạ Dao Quang liền cảm nhận được quỷ thai ở trong bụng của Cố phu nhân đang rất hưng phấn hấp thu khí ngũ hành của cô. Cô không khỏi cười lạnh, đầu ngón tay vừa chuyển, nhanh chóng tạo ra một thủ quyết, một vòng khí ngũ hành phức tạp đi vào trong bụng của Cố phu nhân. Cố phu nhân đang bất tỉnh vì mê hương lúc này hơi nhúc nhích một chút, sau đó khôi phục lại bình thường.

Đứa bé trong bụng của Cố phu nhân đã...

Dạ Dao Quang thu tay lại, cô đứng lên đón nhận ánh mắt mong chờ của Cố Nguyên Sinh, không tiếng động lắc đầu.

Ánh sáng trong đôi mắt của Cố Nguyên Sinh nhanh chóng ảm đạm, khóe mắt cũng có chút đỏ hồng.

"Cố đại nhân, không biết phu nhân đã có thai được bao lâu rồi?" Dạ Dao Quang nhìn thấy dáng vẻ mang thai của Cố phu nhân ước chừng cũng là sáu đến bảy tháng, nhưng cụ thể thì cô cũng không chắc lắm.

"Đã bảy tháng." Giọng nói của Cố Nguyên Sinh có chút khô khốc.

"Bảy tháng thì tốt rồi." Dạ Dao Quang thở dài một hơi.

"Cố đại nhân, ngày mai ta sẽ cho phu nhân dùng thuốc trợ sản, tối mai ta sẽ khiến cho quỷ thai sinh ra, sau đó ta sẽ diệt trừ nó."

"Thuốc trợ sản rất nguy hiểm đối với cơ thể của người mẹ, nay phu nhân của ta cũng đã qua ba mươi..." Cố Nguyên Sinh do dự nói.

"Cố đại nhân yên tâm, đúng là thuốc trợ sản sẽ khiến cơ thể của phu nhân tổn thương, nhưng sau đó ta sẽ điều trị lại cho phu nhân, ta đảm bảo sẽ không để cho phu nhân lưu lại mầm bệnh." Dạ Dao Quang vội vàng giải thích.

"Đây là phương pháp giải quyết tốt nhất, mặc dù là quý thai nhưng thai nhi dù sao cũng là thai nhi. Mặc dù thuốc trợ sản này rất khác so với thuốc bình thường nhưng chắc chắn có thể thúc quý thai ra, như vậy mới có thể hoàn toàn tách nó ra xa phu nhân, còn bên trong cơ thể của phu nhân có khả năng sẽ lưu lại khí âm quý, ta cũng sẽ loại bỏ nó đi."

"Được, ta hiểu, Dạ công tử chỉ cần kê đơn! Đích thân ta sẽ đi mua thuốc về." Cố Nguyên Sinh nghe nói phu nhân của mình sẽ không sao nên hẳn cũng không còn lo lắng nhiều nữa. Nếu đứa con chân chính của mình đã mất, có thể thoát khỏi yêu nghiệt này sớm một chút cũng là chuyện tốt.

"Ngoại trừ thuốc trợ sản cho phu nhân ra, ta đề nghị Cố đại nhân đi tìm một viện nhỏ độc lập để ngày mai dọn ra ngoài. Quý thai bị ép buộc sinh ra, chắc chắn sẽ bị tổn thương nguyên khí nhưng sức mạnh của nó cũng sẽ càng mạnh, ta không muốn làm người vô tội bị thương, càng không hy vọng có người trở thành mối lo ngại trong lúc ta đối phó với nó." Dạ Dao Quang nói rồi lấy ra một trang giấy.

"Những vật trong đây ta cũng cần Cố đại nhân đi chuẩn bị để ta có thể làm thuận lợi và bảo đảm không có sai lầm gì, ta mong rằng Cố đại nhân có thể làm ổn thỏa hết tất cả mọi chuyện trước trưa mai."

Cố Nguyên Sinh nhận lấy tờ giấy và nhìn qua một chút, hẳn phát hiện những vật này cũng không phải là vật khó tìm, vì vậy hẳn rất sáng khoái gật đầu: "Dạ công tử yên tâm, ở chỗ này ta có một người bạn thân đã khuất vừa đúng lúc có một thôn trang, ta đi mượn một ngày là được. Ngày mai sau khi đã chuẩn bị ổn thỏa, ta sẽ phái người đến đón Dạ công tử."

Sau khi bọn họ đã bàn bạc xong, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm trở về phòng nghỉ ngơi. Tất cả chỉ chờ đến ngày hôm sau, năng suất làm việc của Cố Nguyên Sinh khá tốt, cô và Ôn Đình Trạm vừa mới dùng cơm trưa xong thì đã có người đến đón bọn họ, nhưng đến buổi chiều Văn Du vẫn chưa dẫn An tam gia trở về.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Bắt Quỷ Thai

Nhìn thấy thời gian từng chút từng chút trôi qua nhưng Văn Du vẫn chưa về, từng tiếng kêu đau đớn của nữ tử truyền ra từ trong phòng. Trong lúc đám người Dạ Dao Quang lo lắng chờ đợi, ông trời đã bắt đầu đổ mưa phùn.

"Trời ơi."

Dạ Dao Quang khẽ than một tiếng, lúc cô đang muốn đẩy cửa để đi vào phòng sinh thì cùng lúc Cố Nguyên Sinh đợi ở bên ngoài cũng tiến lên một bước. Dù sao cũng là phu nhân của hãn sinh con, tuy Dạ Dao Quang còn nhỏ nhưng vẫn là nam tử, điều này thật sự là không hợp với lễ nghĩa.

"Cố đại nhân, nếu không muốn phu nhân bỏ mạng, thì đừng bảo thủ không thay đổi, chuyện gấp phải xem tình hình mà thay đổi." Giọng nói của Dạ Dao Quang hòa vào tiếng mưa rơi tí tách có vẻ hơi lạnh lùng.

Cố Nguyên Sinh suy nghĩ một chút liền lui về phía sau, Dạ Dao Quang xoa tay mở cửa phòng, sau đó cô quay lại nói với Ôn Đình Trạm đang đứng bên cạnh cùng với Tiêu Sĩ Duệ mặt dày mày dạn đòi đi theo: "Hai người nhớ kỹ lời ta căn dặn lúc trước, lúc này tình hình vô cùng phức tạp, mọi người phải càng cẩn thận hơn."

Là cô đã tính sót, lâu như vậy chưa động thủ, cô chỉ tính canh giờ vào hôm nay, bát môn, cát thần, tinh tú và phương vị nhưng cô hoàn toàn không hề nghĩ đến thời tiết của hôm nay. Mưa dầm sẽ càng khiến cho âm khí tăng mạnh hơn và càng tạo điều kiện thuận lợi cho quỷ thai, thậm chí ngay cả

ông trời cũng muốn giúp nó một tay, vậy hãy để cho cô nhìn xem quý thai này có thể mạnh đến thế nào!

Mở cửa phòng, bên trong phòng chỉ có một bà đỡ để cho Cố phu nhân. Đây là một trong những người đã đỡ đẻ năm thai đầu cho Cố phu nhân, lúc này chỉ có bà ta một mình trong này, vì tình huống đặc biệt nên chỉ có thể để Cố phu nhân chịu ảm ức một chút.

"Phu nhân, hít vào, hít vào, đã mở ra ba ngón rồi, sắp rồi..."

Bà đỡ vẫn còn đang dẫn dắt cho Cố phu nhân, Dạ Dao Quang nhìn thấy cũng phát ra từng hơi thở lạnh lẽo. Cố phu nhân đang đắp chăn, ở giữa hai chân của nàng quý thai đã bắt đầu đi ra. Cô tiến lên vài bước, ngay lúc bà đỡ đang muốn thét lên thì đầu ngón tay của cô nâng lên, con mắt của bà đỡ hơi đảo liên hôn mê bất tỉnh, còn Cố phu nhân cũng đã kiệt sức. Lúc Cố phu nhân hoàn toàn không có chút cảnh giác thì đã bị Dạ Dao Quang làm cho mê đi.

Đôi tay của Dạ Dao Quang có ẩn chứa khí ngũ hành đặt lơ lửng trên bụng của Cố phu nhân, khí ngũ hành đi vào giống như dây thường xuân bám vào cơ thể của Cố phu nhân rồi đánh nát âm khí, cuối cùng một lượng khí ngũ hành rất lớn mang quý thai ra ngoài. Cửa mình của Cố phu nhân đã mở ra bốn ngón tay, có lẽ đối với đứa bé bình thường vẫn chưa thể đi ra được nhưng quý thai này hoàn toàn có thể kéo ra.

Nó bị vây trong bụng, Cố phu nhân đã hôn mê bất tỉnh, quý thai không giãy vò được Cố phu nhân nên nó không thể dùng cách này để quấy nhiễu tâm trạng của Dạ Dao Quang, hay vì không gian quá nhỏ nên nó mới không thi triển được, sau khi nó giãy giụa vài lần liền bay ra ngoài theo sức mạnh của Dạ Dao Quang.

Trên bầu trời lúc này một tiếng sấm vang lên, điện quang trắng xám chiếu sáng toàn bộ gian nhà ở bên ngoài, cũng trong lúc đó Cố phu nhân đã

sinh ra một tiểu hài tử, khí ngũ hành từ trên đầu ngón tay của Dạ Dao Quang giống như dây thừng nhanh chóng quấn quanh một vòng rồi buộc chặt đứa bé lại. Tay kia của cô nhanh chóng dẫn ra một luồng khí đi vào cơ thể của Cố phu nhân để bảo vệ tâm mạch cho Cố phu nhân.

Bởi vì tiểu hài tử không đủ tháng nên nhỏ hơn đứa bé bình thường. Đôi mắt của đứa bé bình thường không thể mở ra nhưng chỉ trong chốc lát đôi mắt của đứa bé này đã mở ra, hơn nữa đôi mắt phát ra ánh huỳnh quang màu xanh lục trông rất sợ hãi. Cả người của nó đều có khí âm quỷ vây quanh khiến nhiệt độ của cả nhà đều giảm xuống không ít, nó không ngừng giãy giụa, bay lên rồi tấn công về phía Dạ Dao Quang.

Bàn tay của Dạ Dao Quang vừa chuyển thì một lá bùa liền xuất hiện trên đầu ngón tay của cô, lá bùa bay thẳng đến quỷ thai. Cơ thể của quỷ thai lập tức bị kiềm hãm, nó muốn chạy trốn nhưng Dạ Dao Quang dùng tay kia kéo nó lại, khí ngũ hành đang trói buộc đã kéo nó trở lại. Một lá bùa dán trên trán của nó, trong nháy mắt tiếng kêu chít chít thê lương vang vọng khắp cả phòng.

Quỷ thai bị khống chế, cuối cùng nó không thể không bỏ đi cơ thể của đứa trẻ sơ sinh này, một tiếng “phịch” phát ra. Đây là linh hồn thất khiếu chảy máu của đứa trẻ mười tuổi, đôi mắt chảy máu của cô bé vẫn phát ra ánh sáng màu xanh lục như trước khiến người ta nhìn thấy đều sợ run lên.

Nó vừa mới thoát ra liền há miệng muốn cắn xé Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang né sang một bên đỡ được đứa bé đang rớt xuống. Trong nháy mắt cô bắt được cơ thể của đứa bé sơ sinh, động tác của Dạ Dao Quang ngừng lại, đứa trẻ này vẫn còn sống!

Đứa trẻ này đã không còn nguyên thần đáng lẽ ra nó không thể sống mới phải, trừ khi...

Lúc này hồn quỷ An cô nương đã vươn ra hai móng tay hình như muốn xé cả người của Dạ Dao Quang ra làm hai. Dạ Dao Quang ôm đứa trẻ trên tay vào lòng, cô lấy tay áo che chắn, lúc này Thiên Lân bay ra. Có Dạ Khai Dương bám vào Thiên Lân nên Dạ Dao Quang không cần dùng khí ngũ hành để khống chế Thiên Lân, một đao và một quỷ bắt đầu giao chiến ở trên không. Dạ Dao Quang thừa dịp lúc rảnh rỗi này, cô nhanh chóng đi đến giường rồi dùng khí ngũ hành tẩy sạch cơ thể cho đứa bé, sau đó cô lấy áo liệm (*) được chuẩn bị từ trước trùm lại cho đứa bé. Mặc dù điều này là không may mắn nhưng bây giờ cô không để ý được nhiều như vậy, cô lại dẫn một ít khí ngũ hành đi vào cơ thể của đứa bé, tiểu tử này ngủ rất say.

Cô đặt đứa bé nằm xuống bên cạnh Cố phu nhân đang hôn mê, cô ngưng tụ khí ngũ hành vào lòng bàn tay rồi đặt tay lơ lửng trên đỉnh đầu của đứa bé, quả thật nguyên thần của đứa bé này đã không còn nhưng đứa bé vẫn còn sống và được sinh ra, chắc chắn là nguyên thần không bị hủy. Hôm qua lúc cô kiểm tra thì đứa trẻ này không có sự sống, chắc là do An cô nương đã rút đi nguyên thần nhưng lại không phá hủy nó.

Dạ Dao Quang nhìn thấy Thiên Lân đã sắp đâm vào hồn quỷ An cô nương, lúc này Dạ Dao Quang thét lên một tiếng: "Dừng tay!"

Nguyên thần của đứa bé này đang ở trong tay của An cô nương, nếu như để nó hồn bay phách tán thì nguyên thần của đứa bé này cũng sẽ bị phá hủy. Mặc dù sinh ra bình an, nguyên thần bị hủy đi cũng không chết được nhưng cuối cùng cả đời của đứa trẻ này sẽ là một kẻ ngu si, đây là tạo nghiệp chướng rồi!

Dạ Khai Dương nghe thấy tiếng của Dạ Dao Quang, lập tức dừng lại giữa không trung. Lúc này An cô nương tự biết mình đánh không lại nên nó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Vốn dĩ Cố Nguyên Sinh vô cùng lo lắng đứng chờ ở ngoài phòng, hẳn vẫn chưa nghe thấy tiếng động gì, hẳn không ngừng đi qua đi lại ở ngoài cửa. Ngay lúc hẳn đi ngang qua cửa phòng thì lập tức cửa phòng liền mở ra, một luồng gió lạnh mạnh mẽ phát ra từ trong phòng. Cũng may trước đó Ôn Đình Trạm đã cảm giác được nên cậu dùng một tay kéo Cố Nguyên Sinh lui về phía sau. Luồng gió lạnh kia quét mạnh về phía bọn họ, bọn họ ném lên lá bùa mà Dạ Dao Quang đã sớm đưa cho họ. Lúc này An cô nương hiện ra từ trong luồng gió lạnh tựa như miếng thịt được nướng trên miếng sắt, âm thanh “xì xì” vang lên sau đó trở thành một làn khói đen.

An cô nương lộ ra gương mặt dữ tợn, thét lên một tiếng, đôi mắt hung ác trợn to nhìn Cố Nguyên Sinh và Ôn Đình Trạm. Vốn dĩ nó muốn giết chết hai người phạm này nhưng nó cảm giác được Dạ Dao Quang đang đuổi theo ở phía sau nên nhanh chóng hóa thành một khói đen muốn rời khỏi đây. Nhưng Dạ Dao Quang đã sớm bố trí trận pháp ở trong nhà, lúc nó định bay lên trời thì đột nhiên một con vật có lông màu vàng kim xuất hiện ngăn cản lại.

(*) Áo liệm: Là áo dùng để mặc cho người chết.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 361: An Tam Gia Đã Đến

An cô nương bị ngăn lại, nặng nề ngã xuống đất. Mặc dù lúc này mưa rất lớn, trên mặt đất cũng đã tích lũy một vũng nước nhưng An cô nương ngã xuống đất không thấy một chút nước văng lên, trên trời nước mưa không ngừng rơi nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến nó.

Dạ Dao Quang đứng ở dưới mái hiên, ánh mắt bình tĩnh nhìn An cô nương ngã trên mặt đất: "Giao nguyên thần ra đây, ta sẽ tha cho người một lần và tiễn đưa người vào luân hồi."

"Ha ha..." Cơ thể của An cô nương lúc chết đã rất thê thảm, lúc này lại cười rộ lên, chỉ sợ quỷ bình thường nhìn thấy cũng sợ hãi.

"Người đừng mơ, hắc hắc chết mẫu thân ta, ta muốn nữ nhi của hắc đền mạng!"

"Hại chết mẫu thân người không phải là Cố đại nhân, mà chính là người!" Giọng nói của Dạ Dao Quang rất lạnh lùng.

Tiêu Sĩ Duệ và Cố Nguyên Sinh đều đứng ở bên cạnh Ôn Đình Trạm. Bọn họ kể cả Ôn Đình Trạm đều không nhìn thấy gì cả, Dạ Dao Quang cũng không để cho An cô nương hiện hình. Bọn họ nhìn thấy Dạ Dao Quang cách màn mưa nói chuyện với cái sân trống trải, hơn nữa trong sân mưa rơi rất lớn rửa sạch mặt đất nhưng vẫn không hề thấy có chỗ nào là khác thường khiến cho bọn họ có chút sờn gai ốc.

"Người nói bậy..." Tựa như An cô nương bị giẫm vào đuôi mèo, lập tức vẻ mặt của nó trở nên nghiêm túc.

"Chính là hăn, hăn và người rất giống nhau, đều xen vào chuyện của người khác! Nếu như không phải tại hăn, sao mẫu thân của ta lại chết!"

"Mẫu thân người chết là vì người giết phụ thân của người..."

"Người câm miệng!" Còn chưa đợi Dạ Dao Quang nói xong, An cô nương đã lớn tiếng cắt ngang.

"Đó không phải là phụ thân ta, đó là súc sinh, chẳng qua ta chỉ giết một tên súc sinh, ta có tội gì chứ? Hăn đáng chết vì hăn không bằng heo chó!"

"Nhân quả luân hồi, cho dù hăn đã làm chuyện gì thì cuối cùng hăn vẫn là phụ thân ruột của người, người giết hại phụ thân ruột sẽ gặp phải báo ứng, mẫu thân người chính là vì vậy mà chết." Dạ Dao Quang không muốn nghiên cứu xem rốt cuộc là An cô nương đã trải qua chuyện gì mà nó lại trở nên đáng sợ như vậy vì hiện tại kết quả đã biến thành thế này. Nếu nó vẫn lạc đường mà không biết quay đầu lại, như vậy chờ đợi nó chắc chắn sẽ là báo ứng vạn kiếp bất phục.

"Người giao nguyên thần ra đây, ta sẽ đưa người vào luân hồi, có lẽ người vẫn có thể gặp được mẫu thân của người một lần, thị phi đúng sai, người có thể tự mình đi hỏi bà ấy."

"Gặp mẫu thân ta..." Vẻ mặt của An cô nương cứng đờ, hình như có chút buông lỏng.

"Đúng vậy, chỉ cần mẫu thân của người chưa luân hồi thì người có thể sẽ gặp được bà ấy." Chỉ là đã qua nửa năm, e rằng bà ấy đã sớm luân hồi rồi, nhưng vạn sự không có tuyệt đối.

"Ha ha, người cùng với bọn họ đều giống nhau, tất cả đều là kẻ lừa đảo, lời nói ra toàn là lừa dối. Mẫu thân ta đã chết lâu như vậy, sao có thể

vẫn còn ở đó, chẳng qua người chỉ muốn lấy lại nguyên thần, người có bản lĩnh thì đến đây mà lấy!"

An cô nương lạnh lùng cười, sau đó cơ thể của nó nhanh chóng phân tán, toàn bộ đều hòa vào trong nước mưa. Đám người Tiêu Sĩ Duệ không nhìn thấy bất cứ thay đổi gì nhưng Dạ Dao Quang có thể nhìn thấy có vô số bọt nước đang lơ lửng ở trên không, tất cả đều phản chiếu khuôn mặt thất thiếu chảy máu của An cô nương cười lạnh lẽo âm u, dường như nó đang cười nhạo Dạ Dao Quang.

"Tôi bắt ta đi, người tới bắt ta này, ngay cả ông trời cũng muốn giúp ta. Chẳng phải người nói ta giết phụ thân mình sẽ gặp báo ứng sao, nhưng ông trời lại cho rằng ta đang thay trời hành đạo!"

Âm thanh vang dội tựa như từ bốn phương tám hướng truyền đến khiến người ta không thể nghe rõ tiếng động được truyền đến từ nơi nào, vô số hồi âm làm cho người ta nghe đến tâm phiền ý loạn.

"Mọi người đi vào nhà đi." Dạ Dao Quang cũng không quay đầu lại, nói với mấy người ở phía sau lưng.

Lập tức Ôn Đình Trạm kéo Tiêu Sĩ Duệ và Cố Nguyên Sinh đi vào phòng rồi đóng cửa phòng lại, Dạ Dao Quang lấy la bàn khóa lại cửa phòng chính.

Cô bình thần nhìn vô số bọt nước có gương mặt của An cô nương: "Thiên đạo không hề dung túng cho yêu nghiệt hoành hành."

Dạ Dao Quang vừa nói xong liền hô lên một tiếng: "Kim Tử!"

Kim Tử vẫn luôn ngồi trên mái nhà nhìn xem, lúc này nó nhảy xuống, toàn bộ lông trên mình của nó vẫn khô ráo như trước, hoàn toàn không giống với dáng vẻ đã ngâm nước mưa cả một đêm trên mái nhà. Kim Tử nhảy xuống dưới chân của Dạ Dao Quang, cơ thể của nó nhanh chóng

phóng đại, đồng thời nửa người trên của nó tựa như được bơm khí phồng lên, cho đến khi nó cao bằng với Dạ Dao Quang thì đột nhiên nó lên tiếng: "A..."

Một tiếng vang thật lớn vang vọng khắp cả viện, âm thanh giống như gió lớn muốn nhấc lên cả căn nhà, la bàn phát ra từng vòng ánh sáng để ngăn lại luồng khí này, trận pháp trên trời cũng nhanh chóng hình thành một luồng khí trong suốt để không bị đánh phá bởi âm thanh của Kim Tử. Toàn bộ âm thanh có lực công phá mạnh mẽ nhanh chóng cuộn sạch đến mỗi góc trong viện.

Những bọt nước ngưng tụ thành khuôn mặt của An cô nương bị phá vỡ, cuối cùng hồn phách của An cô nương bị đánh ra ngoài, ngã xuống trên mặt đất ngay cả bò cũng không bò nổi. Lúc này Kim Tử đã biến trở về dáng vẻ ban đầu, Dạ Dao Quang nhanh chóng gỡ xuống la bàn đang làm ổ khóa ở cửa phòng. Cô rút vào khí ngũ hành, la bàn phát ra một ánh sáng màu vàng rồi nhanh chóng bao phủ hồn quỷ An cô nương.

"Giao nguyên thần ra, ta sẽ không để người chịu khổ." Dạ Dao Quang lạnh lùng nói.

Linh hồn bị cháy đau đến khó có thể tưởng tượng nổi nhưng An cô nương vẫn cắn răng nói: "Người... đừng mơ!"

"Nếu người vẫn hồ đồ và càn quấy như vậy, ta chỉ có thể luyện hóa người!" Dạ Dao Quang nói xong, ngón tay của cô nhanh chóng tạo ra một thủ quyết. Cô đọc ra một dòng chữ cổ xưa khiến người ta nghe không hiểu, từng chữ màu vàng không thể nhìn thấy đi vào trong hồn phách của An cô nương.

Từng chữ tựa như roi da đánh lên người của An cô nương, nó đau đớn không ngừng lăn mình dưới đất nhưng nó vẫn không muốn giao nguyên

thần ra, có một chữ chạm vào tay khiến tay nó bị vỡ nát, vậy mà nó vẫn kiên trì như trước.

"Tiên nhân, cầu xin tiên nhân thủ hạ lưu tình!" Lúc này có một giọng nói vô cùng lo lắng và sợ hãi vang lên từ bên ngoài.

Dạ Dao Quang giương mắt nhìn sang, cô nhìn thấy Văn Du đang mặc áo tơ (*) đi đến cùng với nam tử trẻ tuổi thanh tú khoảng chừng hai mươi lăm đến hai mươi sáu tuổi cũng mặc áo tơ và đội mũ vành rộng. Tiếng nói vừa rồi được phát ra từ nam tử tuần tú này, Dạ Dao Quang không cần hỏi cũng biết được đây là An tam gia. An tam gia liều mạng chạm vào An cô nương đã hiện hình, ngay lúc Dạ Dao Quang còn chưa kịp thu lại tư thế, hắn ta chạm đến ánh sáng màu vàng rồi khiến hắn bay ra ngoài.

"Tam thúc!" Thậm chí An cô nương quên mất đau đớn, nó gọi một tiếng thảm thiết.

Dạ Dao Quang nhanh chóng lắc mình rồi đỡ được An tam gia, cơ thể của hắn ta bị chấn động suýt chút nữa tâm mạch đã bị đứt đoạn. Lúc này hắn phun ra một ngụm máu tươi, Dạ Dao Quang nhanh chóng ngưng tụ khí ngũ hành đưa vào cơ thể của An tam gia và đồng thời chữa trị nội tạng cho hắn. Lúc Dạ Dao Quang buông hắn ra, sắc mặt của An tam gia vẫn tái nhợt.

"Trong tay của An cô nương đang giữ nguyên thần của nữ nhi Cổ đại nhân, nếu An tam gia không thể khuyển nó giao ra đây, vậy thì ta chỉ có thể luyện hóa nó." Dạ Dao Quang vừa dứt lời liền phất tay thu lại la bàn.

"Minh nhi." Lần thứ hai An tam gia chạy đến, hắn vội vàng muốn ôm An cô nương vào lòng, đáng tiếc hắn đã quên rằng An cô nương chính là hồn quỷ. Người và quỷ khác nhau, đôi tay của hắn trực tiếp xuyên thấu qua cơ thể của An cô nương, lập tức hắn không ngừng khóc lóc thảm thiết.

(*) Áo tơ: Áo tơ hay áo lá đều là cách gọi một loại áo khoác hờ để tránh mưa nắng của người Á Đông từ xưa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Tự Nổ Hồn Thể

"Tam thúc..." Mặc dù lúc An cô nương phải đối mặt với chuyện sắp bị Dạ Dao Quang đem luyện hóa nhưng nó vẫn cắn răng chịu đựng đau đớn. Sau khi An cô nương nhìn thấy An tam gia, nó liền hiện lên vẻ mặt lo lắng của một đứa bé.

"Tam thúc, con không đau."

An tam gia lập tức nhắm hai mắt, nước mắt không thể cầm được cứ chảy xuống.

Minh nhi nói với tam thúc, con không đau.

Những lời này giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào trái tim của hắn khiến hắn nhớ lại sáu năm trước, lúc trước Minh nhi còn là một đứa bé năm tuổi trên mình đầy vết thương như thế này đứng trước mặt hắn. Hắn hỏi Minh nhi có đau không, Minh nhi vụng về lau nước mắt cho hắn rồi nói: Tam thúc, con không đau.

"Là tam thúc có lỗi với con, là An gia chúng ta có lỗi với các người..." An tam gia quỳ gối trước mặt An cô nương. Mặc dù lúc này hạt mưa đã nhỏ đi rơi xuống trên mặt của hắn nhưng vẫn không thể che được nước mắt không ngừng chảy trên khuôn mặt, quả đấm của hắn hung hăng nện xuống mặt đất mãi cho đến khi máu loãng chảy ra.

"Tam thúc, tam thúc, người đừng làm như vậy, người đừng như vậy nữa, con van xin người, tam thúc..." An cô nương muốn ngăn lại hành động của An tam gia nhưng lại không thể chạm vào người của An tam gia.

An tam gia gần như rơi vào trạng thái không thể kiềm chế được nỗi đau lớn trong lòng nên hẳn ta không thể nghe được giọng nói của An cô nương. Lúc này ở dưới chân của An tam gia có máu đỏ tươi tràn ra trên mặt đất được trận mưa tẩy rửa nhưng mưa rơi xuống vẫn tẩy không sạch.

“Ta van xin người, người đừng để cho tam thúc của ta bị thương, ta sẽ đưa nguyên thần cho người, van xin người...” Sau khi An cô nương ngăn lại không có kết quả, nó chỉ có thể đến cầu xin Dạ Dao Quang. Một ánh sáng màu bạc tựa như ánh trăng bay ra từ cơ thể của nó rồi bay đến trước mặt Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhanh chóng bắt lấy nguyên thần vào lòng bàn tay, sau đó đầu ngón tay của cô chỉ vào sau lưng của An tam gia, lập tức cơ thể của An tam gia liền cứng đờ. Văn Du bước nhanh lên phía trước để đỡ lấy An tam gia đang ngã xuống.

"Tam thúc của ta... người nhất định phải để thúc ấy bình an, cho dù ta hồn bay phách tán cũng không sao, người nhất định phải để cho thúc ấy bình an..." An cô nương không ngừng nỉ non những lời này, nhất định phải để cho tam thúc được bình an...

"Ta đồng ý với người, người còn yêu cầu gì nữa không?" Dạ Dao Quang lạnh nhạt nói.

"Ta..." An cô nương có chút mờ mịt, sau đó nó nói:

"Ta muốn gặp Cố đại nhân."

Dạ Dao Quang sững sốt nhưng cô vẫn gật đầu, cô còn chưa mở lời thì ở bên trong Cố Nguyên Sinh nghe được tiếng nói mở cửa phòng bước ra, Cố Nguyên Sinh đi đến trước mặt của An cô nương.

An cô nương nhìn hẳn, ánh mắt rất phức tạp, rất lâu sau đó nó mới ngo ngác nói:

"Cố đại nhân, ta hận ông, hận ông vì muốn điều tra rõ chân tướng khiến mẫu thân ta đập đầu vào cột mà chết. Nếu như không có ông, nhất định mẫu thân ta sẽ tái giá với tam thúc, tất cả người của An gia đều đã đồng ý rồi. Chỉ cần bỏ qua thời gian cùng sống chung với súc sinh kia, ta sẽ có mẫu thân thương yêu, còn có phụ thân thương yêu ta, phụ thân ta nhất định sẽ đối xử rất tốt với mẹ của ta, rất tốt... Nhưng tất cả đều là tại ông, vì sao ông lại xuất hiện, nếu ông không xuất hiện thì thật tốt biết bao nhiêu... Nên ta hận ông, nhưng khi ta ở trong bụng của phu nhân ông, mỗi ngày ta đều nghe được những lời mà ông nói với phu nhân, nhất định là ông rất yêu phu nhân ông. Nếu như, nếu như ta không phải là hồn quỷ, ta luân hồi chuyển thế đến trong bụng của phu nhân ông, có phải là ông sẽ rất thương yêu ta cũng giống như ông yêu thương những đứa con khác có đúng không?"

Đây là một ánh mắt vô cùng khát khao, mặc dù đôi mắt chảy máu trông rất đáng sợ nhưng lại khiến cho người ta mềm lòng khi nhìn vào đôi mắt ấy, hiểu ý mà đau xót, cũng sẽ đau lòng.

Cố Nguyên Sinh im lặng rất lâu rồi mới nói: "Chắc chắn sẽ là vậy, chỉ cần là con của ta, ta chắc chắn sẽ yêu thương nó."

"Có thể làm con của Cố đại nhân, nhất định là do kiếp trước tu phúc, mà kiếp trước của ta chắc chắn là do tạo nghiệt." An cô nương nở nụ cười, nụ cười trên khuôn mặt trông rất đáng sợ nhưng lại khiến ánh mắt của người ta đau đớn.

"Thật ra ta rất muốn hòa làm một thể với nữ nhi của ông, nhưng cô bé đáng yêu như vậy, ta vẫn cho rằng ngay cả chính mình còn không tiếc thì không có gì có thể khiến cho ta phải luyến tiếc cả, nhưng ta lại luyến tiếc làm hại đến cô bé... Mọi người nói không sai, là do ta đã hại chết mẫu thân nhưng ta sẽ không hối hận vì đã giết tên súc sinh kia, ta sẽ không hối hận..."

Đột nhiên khuôn mặt dữ tợn của An cô nương thét lên một tiếng thật to về phía bầu trời mưa rơi không ngừng, sau đó chỉ nghe một tiếng “phịch”, hồn thể của nó đã nổ tan.

Tự nổ hồn phách, tan thành mây khói.

Dạ Dao Quang hoàn toàn không kịp ngăn cản, vì không có ai nghĩ An cô nương chọn một phương thức như vậy, bên tai của bọn họ vẫn còn vang lên câu nói kia của nó: Ta sẽ không hối hận...

Trong lòng của Dạ Dao Quang không hiểu sao có chút đau xót, cô xoay người lại để nguyên thần trả về trong cơ thể của nữ nhi Cố Nguyên Sinh. Sau đó cô kiểm tra sơ lại cơ thể của Cố phu nhân rồi cô mới chữa trị vết thương cho An tam gia, cuối cùng cô trở lại căn phòng mà Cố Nguyên Sinh đã chuẩn bị cho bọn họ, Văn Du cũng đi theo.

"An cô nương là một cô bé đáng thương..." Mọi người đều im lặng rất lâu, sau đó Văn Du mới kể lại mọi chuyện mà hắn biết được khi trên đường đi đến đây cho mọi người nghe.

Thì ra An đại gia là kẻ thích bạo ngược, hãnh thích nhất chính là nhìn thấy người ta bị hành hạ đến sống không bằng chết. Có rất nhiều hạ nhân ở An phủ đều đã trải qua thủ đoạn ác độc này nhưng vì là con trai ruột, là một phần máu thịt nên An gia có thể làm gì được hắn? Vốn cho rằng chỉ cần hắn cưới một thể tử hiền lành thì có thể giúp hắn thay đổi, trên thực tế đúng thật là có sự thay đổi. Sau khi An đại gia kết hôn liền không giày vò hạ nhân trong phủ nữa, vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng An phủ đã qua cơn mưa trời lại sáng nhưng thật không ngờ chẳng qua An đại gia đổ mọi sự tra tấn lên người của An đại phu nhân. An đại phu nhân cũng không phải là người nhà giàu, vì bà ta là trưởng tử còn phải nuôi đệ đệ và muội muội, An gia lão phu nhân cũng vì sợ tính cách của con trai mình bị lộ ra ngoài nên bà ta không dám chú ý đến nhà môn đăng hộ đối, mà chọn trúng An đại phu nhân hiền lành. An đại phu nhân cũng vì vậy mà chịu đựng sự tra tấn

của An đại gia dài đến mười tám năm, có mấy lần bị tra tấn đến sảy thai, thậm chí còn gây hứng thú cho hắn. Hắn ta không để ý đến An đại phu nhân vừa sảy thai, gần như tra tấn bà còn nhiều hơn, hơn nữa hắn còn liên tiếp tra tấn bà.

An cô nương là một đứa con ngoài ý muốn, lúc An đại phu nhân mang thai thì đồng thời An đại gia đi đến nơi khác cùng với phụ thân, đến khi hắn trở lại thì An đại phu nhân đã sinh đứa bé. Từ lúc còn nhỏ An cô nương đã bắt gặp được vô số lần phụ thân tra tấn mẫu thân, mà trên người của mẫu thân cho tới bây giờ đều là vết thương, sau đó cô bé dần dần hiểu chuyện. Lúc ấy năm tuổi cô bé chạy đến chỗ phụ thân rồi phải nhận lấy một trận đánh đập tàn nhẫn, sau đó đối tượng mà An đại gia tra tấn từ thê tử chuyển sang nữ nhi. Người đầu tiên biết được An cô nương bị tra tấn chính là An tam gia, vì thế An tam gia liền đánh một trận với An đại gia, kết quả đối lấy là An đại gia càng tra tấn mẹ con bọn họ tàn nhẫn hơn. An tam gia không thể giết ca ca của mình, ngoại trừ hắn đau lòng cho đại tẩu và cháu ra thì tất cả bọn họ đều bó tay. Sau đó An tam gia để mẫu thân mình biết được chuyện này, nhưng sau khi mẫu thân và phụ thân hung hăng trừng phạt An đại gia, An đại gia lại mang cả vốn lẫn lãi dồn hết lên người của mẹ con An cô nương...

Từ lúc còn nhỏ tính cách của An cô nương đã u ám, mỗi lần cô bé bị đánh thì cô càng thêm căm hận phụ thân, cho đến khi vào một năm trước, An đại gia không còn tra tấn nữa, thậm chí hắn hoàn toàn không để ý đến An cô nương là nữ nhi ruột thịt của mình. Cô bé chỉ mới mười tuổi, nhưng hắn đã muốn vấy bẩn cô bé...

An cô nương không thể nhịn được nữa nên cuối cùng cô bé cũng bạo phát.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Cố Hoài Minh

Từ dấu vết để lại Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm thật ra cũng đã đoán được một chút, nữ hài tử năm ấy mới mười tuổi, có thể bức cô bé tự tay giết cha để trừ bản chất hung tàn ra thì chỉ có thể là bị yêu ma mê hoặc thần trí, tất nhiên nguyên nhân này khiến người ta khó có thể tưởng tượng được.

Nhưng quỷ cuối cùng vẫn là quỷ, đối với Dạ Dao Quang thì bọn họ không phải là sự tồn tại bình thường, hơn nữa quỷ thai một khi bám vào trong người hài tử và được sinh ra thì sẽ khắc chết cha mẹ, người thân. Đến lúc đó chính cô bé cũng không thể khắc chế bản thân được, sẽ càng tạo ra sát nghiệp nặng nề nên Dạ Dao Quang cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nhưng trong lòng Dạ Dao Quang vô cùng nặng nề, kiếp trước cô đã từng trải qua chuyện như vậy nhưng cuối cùng cô cũng không luyện ra một viên huyết nhục.

Sau khi Cố Nguyên Sinh đi qua thăm vợ, thấy phòng Ôn Đình Trạm vẫn còn sáng đèn nên dự định đi tới cảm ơn một chút nhưng không ngờ lại nghe được chuyện như vậy, hắn không khỏi thở dài một hơi. Hắn rất thương tiếc hài tử kia nhưng hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, những chuyện khiến hắn có ấn tượng sâu hơn hắn cũng đã gặp qua nên chỉ có thể thở dài mà thôi...

Mọi người đều biết Cố Nguyên Sinh ở bên ngoài nhưng không ai nói ra, Văn Du đột nhiên hỏi: “Tiểu Khu, không còn cách nào giúp An cô nương sao?”

“Đối với cô bé thì đây có lẽ là kết cục tốt nhất!” Dạ Dao Quang nhẹ nhàng lên tiếng:

“Cô bé tự mình biết giết cha chính là tội đại nghịch bất đạo, nếu cô bé tiến vào luân hồi sẽ phải nhận quả báo trừng phạt. Cô bé cho rằng mình không hề sai, cũng không hối hận nên không muốn tiếp nhận hình phạt luân hồi, vì thế cô bé đã dùng phương thức này để chống lại thiên đạo vô tình.”

Rất nhiều thứ trên thế gian này cũng không phải là chuyện mà sức người có thể thay đổi được.

“Trời sắp sáng rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút đi, chờ trời sáng chúng ta sẽ lên đường đi Trung Châu.” Tiêu Sĩ Duệ đổi đề tài của cuộc nói chuyện, sau đó rời đi, quay trở về gian phòng của mình.

Văn Du bên ba mấy ngày nên cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, tuy trên đường có lúc nghỉ ngơi nhưng hôm qua lại phải thức trắng cả đêm, lúc này hẳn không chịu nổi nữa nên liền theo Tiêu Sĩ Duệ rời đi.

Cố Nguyên Sinh đứng ở bên ngoài đi tới chấp tay với Dạ Dao Quang: “Dạ công tử, ta có một chuyện muốn hỏi...”

“Cố đại nhân, mời nói.” Dạ Dao Quang đưa tay ra.

“Ta định đặt tên Cố Hoài Minh cho tiểu nữ, không biết có được không?” Cố Nguyên Sinh trực tiếp hỏi.

Dạ Dao Quang sửng sốt, cô vươn tay tính toán bát tự cho nữ nhi của Cố Nguyên Sinh: Năm Ất Tỵ, tháng Canh Thìn, ngày Canh Tuất, sinh giờ Hợi. Ngũ hành Hỏa vượng, thiên can là Kim, nhất định phải có Thủy tương trợ, nhưng lại kỵ Mộc. Đây chính là mệnh Thất Xích Đoái, tương lai sẽ có tư thế hiên ngang, trở thành nữ nhân hào kiệt nhưng Hỏa quá mạnh, cứng quá thì dễ gãy. Chữ Minh thuộc bộ Mộc, Mộc sinh Hỏa, nhưng chữ Hoài lại

thuộc bộ Thủy, nước có thể khắc lửa, dùng cái tên này sẽ khiến cho ngũ hành của cô bé đạt được sự trung hòa, mệnh rất tốt!

“Vô cùng tốt, không còn cái tên nào có thể thích hợp với cô bé hơn cái tên này!” Dạ Dao Quang dùng lập trường của một thầy phong thủy đáp lại.

Cố Nguyên Sinh cũng khẽ cười như trút được gánh nặng, có lẽ đây chính là điều duy nhất hắn có thể làm cho cô nương đáng thương kia, kỉ niệm rằng cô bé đã từng đi qua cõi đời này. Hắn sẽ dành tình yêu vô hạn cho nữ nhi của mình, hy vọng cô nương kia còn một tia chấp niệm tồn tại thì sẽ có thể cảm nhận được.

Sau đó Cố Nguyên Sinh đưa cho Dạ Dao Quang một vụn lượng thù lao, Dạ Dao Quang cũng không từ chối. Cố Nguyên Sinh và Ôn Đình Trạm lưu lại cách thức liên lạc cho nhau, đây là ý tứ biểu hiện sự kết giao.

Hai người chỉ ngủ một canh giờ rồi lập tức dậy, Dạ Dao Quang tu luyện và rửa mặt xong liền đi thăm An tam gia. Hiện giờ An tam gia vẫn đang hôn mê. Đám người Cố Nguyên Sinh cũng quyết định nghỉ ngơi mấy ngày, sau khi thân thể Cố phu nhân tốt lên mới khởi hành. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm để cho Cố Nguyên Sinh giải quyết hậu quả mọi chuyện.

Khi bọn họ chạy về dịch trạm, mấy người sơn trưởng cũng đứng dậy đi thu xếp đồ đạc, chuẩn bị hành lý rồi tụ tập ở phòng khách. Mọi người cùng nhau dùng đồ ăn sáng xong mới rời khỏi trấn nhỏ, đi vào địa phận Trung Châu.

Vừa tiến vào địa phận Trung Châu đã gặp được hai thí sinh do tiên sinh của học viện mang đến, hơn nữa ở Trung Châu có rất nhiều thế gia công tử không được vào học viện đều tới đây vì ngày hội này.

“Sơn trưởng, học trò và tiểu Khu có một trưởng bối nhiều năm không gặp ở đây, có thể cho phép hai người bọn ta đi thăm viếng một chút hay không?”

Tuy Đầm Châu và huyện Đạo đều ở Trung Châu, nhưng lộ trình từ Huyện Đạo đến Đầm Châu và từ quận Dự Chương đến Đầm Châu cũng không khác nhau là bao, từ nơi này đi đến Đầm Châu cũng mất nửa ngày, đi tới huyện Đạo nhanh thì cũng mất năm, sáu ngày. Cho dù thế nào cũng mất khoảng mười một, mười hai ngày nhưng hôm nay đã là hai mươi sáu, từ giờ đến lúc thi còn khoảng mười bốn ngày. Dạ Dao Quang không hiểu vì sao Ôn Đình Trạm lại muốn vội vã rời đi như vậy, dù sao sau khi thi đấu thì cho dù thắng bại thế nào, sơn trưởng nhất định sẽ cho bọn họ thời gian tĩnh dưỡng, lúc đó muốn đi huyện Đạo cũng không muộn mà.

“Chuyện này...” Sơn trưởng vô cùng coi trọng Ôn Đình Trạm, hơn nữa ông luôn cho rằng Ôn Đình Trạm là người vô cùng có chừng mực, nếu không có việc gì khẩn cấp tuyệt đối sẽ không mạo muội đưa ra yêu cầu này. Ông nghĩ rằng Ôn Đình Trạm cũng biết thời gian có chút cấp bách nhưng vẫn mở miệng muốn đi thì hẳn sẽ có sự tình gì quan trọng nên không tiện hỏi kỹ:

“Trò có thể đảm bảo kịp trở về trước khi thi không?”

“Nhất định mừng chín ta sẽ trở về.” Ôn Đình Trạm trịnh trọng cam đoan.

“Được, vậy mọi người chuẩn bị đi đi.” Hòa sơn trưởng gật đầu.

“Sơn trưởng, học trò muốn đi cùng để hộ tống Doãn Hòa và tiểu Khu...” Tiêu Sĩ Duệ vội vàng nói.

“Điện hạ...” Ông khá yên tâm với Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, nhưng Tiêu Sĩ Duệ thì không giống như vậy. Nếu Tiêu Sĩ Duệ xảy ra chuyện gì thì ông có mười cái mạng cũng không đủ, vì vậy liền lộ vẻ khó xử:

“Điện hạ, đừng làm khó lão phu...”

“Sơn trưởng, ta...”

“Sĩ Duệ, đệ ở lại đi!” Ôn Đình Trạm lên tiếng.

“Không, ta sẽ đi cùng hai người...”

“Sĩ Duệ, đệ đừng làm khó dễ cho sơn trưởng nữa!” Ôn Đình Trạm nhấn mạnh.

Tiêu Sĩ Duệ lập tức im lặng, sau đó Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang từ biệt Hòa sơn trưởng rồi đi về một hướng khác. Khoảng nửa canh giờ sau trên đường nhỏ trong rừng, Ôn Đình Trạm đột nhiên dừng lại.

“Chàng làm gì vậy?” Dạ Dao Quang có chút buồn bực.

“Đợi người!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Thả Dây Câu Cá

Còn không đợi Dạ Dao Quang hỏi tiếp thì đã nghe được tiếng vó ngựa chạy đến, nhưng không phải âm thanh của một con ngựa. Không lâu sau có hai bóng người xa lạ tới gần, từ lúc còn là một bóng đen nhỏ, Dạ Dao Quang cũng đã biết người này chính là Tiêu Sĩ Duệ.

“Doãn Hòa, ta đuổi kịp hai người rồi!” Tiêu Sĩ Duệ chạy lên trước, đi theo sau hắn là Tiêu Quy. Nhìn thấy Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, Tiêu Sĩ Duệ khẽ cười.

“Đệ chạy tới đây thì sơn trường phải làm sao?” Dạ Dao Quang trợn trừng mắt.

“Yên tâm đi, có người cải trang ta ở lại học viện rồi!” Tiêu Sĩ Duệ hồn nhiên không thèm để ý, nhưng thấy sắc mặt Dạ Dao Quang vẫn khó coi nên nói thêm:

“Đây chính là ám hiệu Doãn Hòa để lại cho ta...”

Nếu không hắn cũng không đi tới đây.

“Lên đường đi!” Ôn Đình Trạm cười cười, sau đó nhảy lên ngựa.

Dạ Dao Quang cũng đuổi theo: “Trạm ca, chàng định làm gì vậy?”

“Tạo cơ hội cho bọn họ!” Ôn Đình Trạm cười thần bí, sau đó không nói thêm gì chỉ tập trung cưỡi ngựa về phía trước.

“Ha ha, Dao tử tử, ngựa của ta cũng là thiên lý mã!” Tiêu Sĩ Duệ cười híp mắt. Đây chính là ngự mã được tiến cống, giờ roi thúc ngựa lập tức khiến cho cát bụi bay mù mịt đuổi sát Ôn Đình Trạm, Tiêu Quy tất nhiên sẽ đi theo Tiêu Sĩ Duệ như hình với bóng.

Dạ Dao Quang nhìn về bóng lưng hai người rồi dựng thẳng ngón giữa lên, sau đó cúi đầu sờ con ngựa của mình: “Bọn họ đều khinh bỉ người, mà khinh bỉ người chính là khinh bỉ chủ nhân như ta, đi thôi, chúng ta đi đánh chết bọn họ!”

Nói xong đầu ngón tay Dạ Dao Quang khẽ động, điểm vào trên đầu con ngựa. Một luồng khí ngũ hành chớp mắt chảy vào bên trong cơ thể con ngựa, con ngựa hú lên một tiếng sau đó lao như tên bắn, rất nhanh đã đuổi kịp Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm.

Dạ Dao Quang quay về phía hai người bị bỏ lại phía sau kia đặc ý nháy mắt một cái, sau đó vui vẻ chạy tiếp.

“Doãn Hòa, tử ấy cho ngựa uống thuốc sao? Tự nhiên lại chạy nhanh như vậy...” Đó cũng không phải con ngựa tốt, mà lại vượt qua được hai con thiên lý mã của bọn họ.

Ôn Đình Trạm cười không nói, cũng không đuổi theo Dạ Dao Quang mà đột nhiên dừng lại trước một ngã ba, sau đó hét to với Dạ Dao Quang: “Dao Dao, chúng ta đi đường này!”

Dạ Dao Quang ở rất xa lập tức kéo dây cương, cẩn thận chạy về: “Chàng cố tình lừa muội sao, muội nhớ rõ ràng là phải đi đường này mà.”

Mặc dù chưa đi qua đây bao giờ nhưng khi đi đến một nơi xa lạ thì bọn họ cũng đã xem qua bản đồ, Dạ Dao Quang cũng nhớ rõ lộ trình.

“Con đường này cũng vậy, hơn nữa đi qua ngọn núi kia còn tới huyện Đạo sớm hơn hai ngày.” Ôn Đình Trạm chỉ vào đường nhỏ bên cạnh.

Dạ Dao Quang nhìn đồ trên ngựa của cậu và ngựa của hai huynh đệ Vệ Kinh, vốn cho rằng bọn họ sẽ bỏ lỡ chỗ nghỉ trọ trên đường nên mới phải chuẩn bị nhiều đồ như vậy, hóa ra Ôn Đình Trạm đã sớm tính toán đi con đường này: “Sơn đạo này phải trèo đèo lội suối, ngựa không đi qua được!”

Cũng không thể vứt ngựa lại chỗ hoang dã này chứ...

“Chúng ta không cần bỏ ngựa lại, đi đường vòng là được.” Ôn Đình Trạm đã bắt đầu xuất phát.

“Đi thôi, tin tưởng ta!”

Ôn Đình Trạm đã nói ra thì Tiêu Sĩ Duệ và Dạ Dao Quang cũng tự nhiên đi theo, mặc dù không bằng phẳng như con đường lúc này nhưng cũng không quá gập ghềnh, có nhiều chỗ cũng phải xuống ngựa dắt bộ. Đến lúc tối muộn, bọn họ đã đi được hơn nửa sơn đạo, đến chiều mai hẳn là có thể đi hết. Dạ Dao Quang chọn một chốn nghỉ ngơi thật tốt, Ôn Đình Trạm đi săn bắn một chút, ăn một bữa đơn giản.

“Chàng đang tính toán chuyện gì?” Lúc ăn cơm, ba người vây quanh đồng lửa, Dạ Dao Quang lên tiếng hỏi.

“Ninh An Vương không phải đã nói rồi sao, hắn muốn nhìn xem ta có thể nắm được chỗ sơ hở của mấy vị vương gia khác trong tay không, ta cũng muốn thử xem có thể hay không?” Ánh lửa chiếu rọi vào đôi mắt đen láy của Ôn Đình Trạm, ánh sáng rực rỡ phản chiếu khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Sau đó thì sao?” Đầu óc của Dạ Dao Quang ở phương diện này không được nhanh nhạy cho lắm.

“Sau đó chính là chờ bọn họ tự mình tới cửa!” Ôn Đình Trạm mỉm cười.

“Ý của chàng là muốn để cho bọn họ phát hiện Tiêu Sĩ Duệ bên người sơn trường là giả, sau đó bọn họ sẽ không chút cố kỵ nào tới ám sát?” Dạ Dao Quang kinh ngạc.

Tiêu Sĩ Duệ vẫn đi theo đám người của học viện, nhiều người bất tiện, những kẻ muốn giết Tiêu Sĩ Duệ cũng không thể giết sạch những người khác vì nếu như vậy sẽ tạo ra cục diện ngọc đá cùng vỡ. Trừ khi bọn họ có thể nắm chắc giết chết được Tiêu Sĩ Duệ, sau đó sẽ mưu triều oán vị, kéo hoàng đế xuống ngựa, nếu không nhất định sẽ không dám giết Tiêu Sĩ Duệ trước mắt mọi người.

Bây giờ không giống như vậy nữa, có một Tiêu Sĩ Duệ giả thu hút tầm mắt mọi người, mê hoặc đám người trong bóng tối. Chờ bọn họ phát hiện ra sẽ cảm thấy đây đúng là một cơ hội tốt trời ban, thừa dịp này trừ khử Tiêu Sĩ Duệ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

“Nhưng hiện giờ mới chỉ bắt được một mình Ninh An Vương, nếu các thế lực còn lại đều tới đây thì chưa chắc chúng ta đã đối phó được.” Dạ Dao Quang nghĩ đến chặng đường kế tiếp không yên ổn cũng có chút đau đầu.

“Còn có kỳ nhân biết sử dụng vu thuật, Tam hoàng thúc kia cũng không phải kẻ tốt lành gì.”

“Không, Dao Dao, nàng nhầm rồi!” Ôn Đình Trạm đuổi tay nắm chặt tay Dạ Dao Quang:

“Nàng quên sau đó chúng ta không để cho Sĩ Duệ giả bộ bị vu thuật phát tác hay sao?”

“Hình như...” Dạ Dao Quang lúc này mới nhớ tới chuyện đã xảy ra tháng bảy năm ngoái, dựa theo kế hoạch Tiêu Sĩ Duệ sẽ giả vờ bạo phát sau đó căn ngược lại một cái, mà cuối cùng lại không xảy ra...

“Bởi vì Ninh An Vương đã nhắc nhở ta!” Ôn Đình Trạm cười nói:

“Cho nên ta trả bảy tắc đoạn hồn châm lại cho Tứ hoàng tử Quảng An Vương điện hạ, còn Vĩnh Yên Vương điện hạ, ta cũng để cho hãn tự mình nếm thử mùi vị thuốc độc. Trong tay ta hiện tại bắt được bốn người, không phải một mình Ninh An Vương.”

“Tam hoàng tử Vĩnh Yên Vương bị hạ độc, Tứ hoàng tử Quảng An Vương bị trúng vu thuật, Bát hoàng tử Ninh An Vương có một quỷ huynh đệ, còn có ai nữa?” Dạ Dao Quang xòe ngón tay ra đếm.

“Còn có ám sát Thất hoàng thúc của ta nữa.” Tiêu Sĩ Duệ lên tiếng:

“Doãn Hòa bắt được một phụ tá của Thất hoàng thúc, lúc này Thất hoàng thúc còn sợ Doãn Hòa hơn Bát hoàng thúc. Tuy chỉ là phụ tá nhưng hãn cũng biết không ít chuyện của Thất hoàng thúc. Hiện tại hãn chưa chịu nói gì nhưng Thất hoàng thúc nhất định sẽ có tật giật mình, không tìm được người đó thì Thất hoàng thúc cũng không dám làm gì ta và Doãn Hòa.”

“Vậy bây giờ chỉ còn lại Cửu hoàng thúc Phúc Yên Vương sao?” Thái tử không có khả năng động thủ, Ôn Đình Trạm chắc hẳn muốn câu con cá này.

Nghe xong lời này Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ nhìn nhau cười: “Chờ một chút đi, rất nhanh sẽ biết thôi!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Trận Pháp Dưới Nước

“Trạm ca, chàng muốn đi huyện Đạo không phải vì để câu cá chứ?” Dạ Dao Quang oán trách, câu cá cũng có thể để sau mà, cần gì phải vội vã như vậy khiến mọi người đều mệt mỏi.

Nghe vậy Ôn Đình Trạm nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiêu Sĩ Duệ: “Tiện đường mà thôi!”

“Vậy chàng cần gì phải vội vã đi như thế?” Dạ Dao Quang khó hiểu.

Ánh mắt Ôn Đình Trạm lấp lánh ánh lửa, cậu khẽ cười đáp: “Tìm hương liệu.”

“Muội biết, chàng nói muốn tìm một cây phản hồn hoa, chẳng lẽ mấy ngày này là lúc hoa nở?” Dạ Dao Quang nhún mày.

Bàn tay Ôn Đình Trạm khẽ vươn ra nắm lấy bàn tay trắng nõn của Dạ Dao Quang: “Hiện giờ ta không thể nói cho nàng, lúc đó nàng sẽ biết, ta đang rất cần hương liệu này.”

Dạ Dao Quang bị hành động của Ôn Đình Trạm làm cho sững sờ nhưng nếu Ôn Đình Trạm nói như vậy cô cũng không tiện hỏi nữa: “Vậy được, ai thèm quản chàng làm trò khi gì, muội đi ngủ đây!”

Dạ Dao Quang lập tức tìm một tán cây nằm xuống, kiếp trước lúc đi dã ngoại cô đã có thói quen thích ngủ trên cây rồi. Sau đó Ôn Đình Trạm cũng bay lên, tìm một tán cây gối đầu nằm ngủ. Tiêu Sĩ Duệ đứng ở phía dưới nhìn lên, hẳn tưởng tượng nếu như chính mình ngã từ trên cây xuống

sẽ thê thảm cỡ nào, thôi vậy, hăn vẫn nên ngoan ngoãn đi tìm túi ngủ của hăn thôi...

Bởi vì lời nói của Ôn Đình Trạm nên Dạ Dao Quang để cho Kim Tử đứng canh gác trên tàng cây, mình thì ngủ say sưa. Một đêm trôi qua rất bình tĩnh, không phát sinh chuyện gì. Ngày thứ hai sau khi thức dậy, tu luyện, ăn sáng xong bọn họ lại dắt ngựa tiếp tục đi đến huyện Đạo.

Đến lúc hoàng hôn, đoàn người ngựa của Dạ Dao Quang đã vượt qua ngọn núi, sau đó đi thẳng đến phủ Hành Dương, chỉ cần đi tiếp một đoạn nữa là có thể đến được Vĩnh Châu, mà huyện Đạo lại thuộc địa phận của phủ Vĩnh Châu. Mọi người nghỉ ngơi ở phủ Hành Dương một đêm, hôm sau đoàn người của Dạ Dao Quang lại dựa vào chỉ dẫn của Ôn Đình Trạm đi tiếp trong sơn đạo, đi hết một ngày đã đến phủ Vĩnh Châu.

Lúc mặt trời lặn, bọn họ nghỉ ngơi dưới chân núi. Liên tiếp hai ngày, nhiều thời gian như vậy mà cũng không có ai động thủ khiến cho Dạ Dao Quang không thể yên tâm được, vì cô tin tưởng suy đoán của Ôn Đình Trạm nên càng đến gần phủ Vĩnh Châu cô càng cảnh giác.

“Dạ cô nương, mau đi cứu điện hạ!” Dạ Dao Quang đang nướng gà rừng, đột nhiên có một hình bóng quỳ gối trước mặt cô.

“Sĩ Duệ làm sao?” Ôn Đình Trạm lập tức biến sắc, lắc mình chạy đi.

Dạ Dao Quang cũng không kịp nướng nốt một nửa con gà, cô đành để cho hai huynh đệ Vệ Kinh, Vệ Truất ở lại chỗ này trông chừng. Vốn dĩ Tiêu Sĩ Duệ cũng không cách bọn họ quá xa, nhưng khi đi săn thú cùng Ôn Đình Trạm bị bắn quần áo nên đã đi đến bờ sông cách đó mấy trăm mét để tắm rửa. Tuy chỉ cách mấy trăm mét nhưng lại bị dãy núi che khuất tầm mắt, mà Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không hề nghe được tiếng đánh nhau nên không biết chuyện gì xảy ra.

Đến khi Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đuổi tới đã thấy Tiêu Sĩ Duệ đang từng bước đi về trung tâm dòng sông lớn, Tiêu Quy và ám vệ ra sức tới gần ngăn cản nhưng bọn họ không thể đến gần mà hăn lại không có phản ứng gì.

“Có trận pháp!” Có thể trong mắt người thường thì không nhìn thấy gì, nhưng Dạ Dao Quang lại thấy rõ ràng trên mặt sông có sức mạnh ngũ hành đang dao động. Đây cũng là lí do vì sao Tiêu Quy và ám vệ không thể tới gần Tiêu Sĩ Duệ.

“Trạm ca!” Dạ Dao Quang nhìn về phía Ôn Đình Trạm:

“Sĩ Duệ bị trận pháp mê hoặc tâm trí, chàng làm loạn bước chân của hăn đi, muội đi nhìn xem đây là trận pháp gì để nghĩ cách phá giải!”

Ôn Đình Trạm lập tức lấy ra sáo ngọc để lên môi, tiếng sáo du dương nhanh chóng bay xa, từng đợt âm thanh khiến người ta tỉnh táo. Giai điệu vô cùng mới lạ, tuy giai điệu có chút nặng nề nhưng không biết vì sao khi nghe vào lại khiến tinh thần người ta ôn hòa không ít.

Ở giữa trung tâm dòng sông, Tiêu Sĩ Duệ đột nhiên ngừng lại, đưa lưng về phía Ôn Đình Trạm, trên mặt của hăn hiện rõ sự giãy giụa. Hăn rõ ràng thấy được phụ vương đang ở phía trước vẫy tay với hăn, giọng nói ôn hòa còn liên tục gọi hăn: “Duệ nhi, tới đây, tới cạnh phụ vương...”

Nhưng đột nhiên hình ảnh phụ vương ở trước mắt bỗng dưng mờ nhạt, âm thanh cũng không rõ ràng nữa, hăn muốn nhìn kĩ một chút lại không nhìn ra được chuyện gì.

“Sĩ Duệ, mau trở lại, phía trước có nguy hiểm!” Dạ Dao Quang lập tức hô lớn, âm thanh của cô được khí ngũ hành khuếch tán đi rất xa.

Tiêu Sĩ Duệ đang giãy giụa thì đột nhiên nghe được âm thanh của Dạ Dao Quang, lập tức đầu óc tỉnh táo lại. Lúc này hăn mới nhìn rõ ràng mình

đang đứng ở trong lòng sông, hơn nửa nước đã chạm tới lưng áo, gần ngay trước mặt hẳn có bọt khí dao động, chắc hẳn có kẻ thù mai phục ở đó. Hẳn đang định nhanh chóng bơi về thì đột nhiên phát hiện ra hẳn đang chuyển động theo một vòng tròn, làm cách nào cũng không thoát ra nổi.

La bàn trong tay Dạ Dao Quang nhanh chóng chuyển động, lập tức tìm được cửa sinh: “Tiêu Sĩ Duệ, hướng đông!”

“Sĩ Duệ, không được nhúc nhích! Phía trước có mai phục!” Ôn Đình Trạm cầm sáo ngọc quát to.

Dạ Dao Quang hí mắt nhìn dao động trên mặt nước, quả nhiên trận pháp này có sát thủ mai phục. May mà bọn họ kịp thời thức tỉnh Tiêu Sĩ Duệ, nếu không thì chỉ sợ hẳn không chết đuối cũng sẽ bị giết chết.

Lúc này kim đồng hồ trên la bàn của Dạ Dao Quang nhanh chóng dừng lại, cô ném la bàn cho Ôn Đình Trạm, sau đó nhảy về phía mặt sông. Bước đi của cô vô cùng đặc biệt, giống như đi trong một mê cung vô hình vậy.

Rõ ràng khoảng cách chỉ có hai, ba trăm mét nhưng mũi chân của Dạ Dao Quang lên xuống vô số lần trên mặt nước, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, cuối cùng trên mặt nước có một sát thủ hiện ra, ánh đao sáng loáng lập tức đâm về phía Tiêu Sĩ Duệ.

Cùng lúc đó, Dạ Dao Quang xoay người một cái, vung tay lên. Khí ngũ hành giống như kiếm sắc đánh về phía hắc y nhân, mặt sông nổ tung, máu chảy lênh láng. Dạ Dao Quang tự tay tóm lấy Tiêu Sĩ Duệ, cùng hẳn bay trở về bờ sông.

“Ào! Ào!” Đúng lúc này, bọt sóng ở lòng sông phun trào từng cột một khiến đường về của Dạ Dao Quang vô cùng trắc trở.

Rất nhanh, những cây cột nước xoay tròn không ngừng biến đổi vị trí, khuấy động mặt nước dưới chân Dạ Dao Quang thành một vòng xoáy như thể muốn nuốt sống cô.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Giao Chiến

Ánh mắt Dạ Dao Quang trở nên lạnh lẽo, những cột nước chuyển động quá nhanh, gắt gao giam giữ bọn họ ở bên trong đó. Mà vòng xoáy dưới chân càng lúc càng lớn, thậm chí có một luồng khí ngũ hành mạnh mẽ tạo thành lực hút khiến Dạ Dao Quang phải nhảy lên cao.

“Dao tử tử, tử buông ta ra thì còn có thể phá trận!” Mặc dù không nhìn thấy gì nhưng hắn cũng có thể cảm thấy được một luồng áp lực vô cùng nguy hiểm.

“Dao tử tử của đệ chẳng lẽ chỉ có như vậy sao?” Dạ Dao Quang bất mãn nói, sau đó túm chặt Tiêu Sĩ Duệ:

“Ôm chặt ta!”

Tiêu Sĩ Duệ còn chưa kịp phản ứng lại thì hai cây cột nước ở hai bên trái, phải đã nhanh chóng lao tới phía bọn họ. Dạ Dao Quang xoay tròn với tốc độ cực nhanh, lực xoay rất lớn, suýt nữa làm Tiêu Sĩ Duệ văng ra ngoài. Cũng may Tiêu Sĩ Duệ theo bản năng bám chặt vào Dạ Dao Quang, nhưng khoảng cách giữa hai cây cột nước quá hẹp nên hắn liền theo quán tính bám vào hông Dạ Dao Quang...

Dạ Dao Quang tung người nhảy lên nhưng thấy một cây cột nước suýt chạm vào chân Tiêu Sĩ Duệ nên nhẹ nhàng vặn eo, mượn sức bên hông kéo thân thể Tiêu Sĩ Duệ lại.

Lúc này hai cây cột nước gần sát vào nhau kéo theo màn nước tạo thành một bức tường nước trắng xóa, nhưng bức tường vô hình này có thể

giết người, khí ngũ hành còn sắc bén hơn cả dao.

Dạ Dao Quang một tay giữ Tiêu Sĩ Duệ, để bảo vệ mạng nhỏ của hắn không thể không áp sát thân thể hai người cùng một chỗ. Tay kia giơ lên, khí ngũ hành bám vào đầu ngón tay cô, Thiên Lân nhanh chóng xoay tròn trong lòng bàn tay cô, tụ được một lớp khí ngũ hành dày đặc, sau đó bay vụt lên không trung.

Một âm thanh xẹt qua tai, Thiên Lân đã xé rách màn nước trước mặt, trong nháy mắt bức tường trong suốt kia đã biến mất không thấy gì nữa. Dạ Dao Quang túm lấy Tiêu Sĩ Duệ nhanh chóng vượt qua, nhưng vừa vượt qua lại có một màn nước phun lên.

Khí ngũ hành bao quanh toàn thân Dạ Dao Quang, cô chạm mũi chân lên mặt bức tường nước trước mặt sau đó nhảy lên trên không trung, hai cột nước lập tức phóng lên giao nhau giữa không trung.

Lúc này trên bầu trời có rất nhiều mũi tên bay đến, lít nha lít nhít tạo thành một trận mưa tên. Nhưng Dạ Dao Quang đã ở trên mặt sông mạnh mẽ rạch một vết cắt, tay áo cô không ngừng lật đi lật lại, khuấy động bọt nước văng tung tóe khắp nơi. Theo cánh tay Dạ Dao Quang, một dòng sông bị cô mạnh mẽ kéo lên, cô vung tay về phía màn mưa tên kia, nước lập tức ngưng tụ thành một cây roi cản lại những mũi tên kia rồi xoắn chúng đến mức vỡ vụn.

Cột nước trên mặt sông đột nhiên hội tụ làm một thể xuất hiện phía sau Dạ Dao Quang như ác ma đến từ địa ngục, Dạ Dao Quang cảm giác được nhưng lại chậm một bước. Nếu như hiện tại cô né tránh thì Tiêu Sĩ Duệ sẽ bị thương, thân thể người phạm của hắn chỉ sợ rằng không chịu nổi khí ngũ hành, mà lúc này cô lại không thể né tránh, lập tức tụ khí ngũ hành vào phía sau lưng, đợi khi sức mạnh kia đánh xuống thì Thiên Lân đã bay tới trước mặt Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhìn thấy Thiên Lân bay tới, trong lòng khê động, cô nhanh chóng xoay người nhưng Thiên Lân lại xẹt qua đầu ngón tay của cô khiến cho hai mắt cô trừng lớn.

Hai luồng sức mạnh chạm vào nhau, Thiên Lân phát ra một tiếng vang ở giữa không trung, rất nhanh đã bị đánh bay ra ngoài. Dạ Dao Quang nhanh chóng dùng ý niệm kéo Thiên Lân lại, sau đó cô thờ dốc bắt lại Thiên Lân, rạch về bức tường nước giữa trời một cái. Ánh sáng màu bạc lạnh như băng lóe lên trong màn đêm, thành công chặt màn nước kia thành hai nửa.

Nước bắn tung tóe lên người Dạ Dao Quang khiến quần áo và tóc tai của cô đều ướt nhẹp, Dạ Dao Quang nhân lúc này ném Tiêu Sĩ Duệ ra ngoài: “Đón lấy!”

Ôn Đình Trạm nhanh chóng bay đến, cậu đã ghi nhớ phương pháp Dạ Dao Quang bước đi trong trận pháp, tốc độ còn nhanh hơn Dạ Dao Quang. Lúc Tiêu Sĩ Duệ sắp hạ xuống, từng hắc y nhân toàn thân ướt đẫm từ dưới nước nhảy lên đưa kiếm về phía Tiêu Sĩ Duệ. Ôn Đình Trạm đưa tay ra, hắc y nhân gần Tiêu Sĩ Duệ nhất lập tức bị chém vào bụng, thi thể rơi thẳng xuống nước, dưới ánh trăng chỉ có thể nhìn thấy máu tản ra trên mặt nước. Tiêu Sĩ Duệ cũng không phải là búp bê vải, hắn xoay người giữa không trung, rút kiếm giấu trong thắt lưng ra đánh về phía hắc y nhân đang định tấn công.

Qua một màn như vậy Tiêu Sĩ Duệ nhanh chóng hội hợp cùng Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm duỗi tay ra nắm lấy hắn, thân thể vừa rơi xuống đã dùng hắc y nhân làm bàn đạp, sau đó nhanh chóng mượn lực bay trở về bờ sông.

“Cẩn thận sau lưng!” Ôn Đình Trạm nhắc nhở một tiếng, bọn họ và ám vệ của Tiêu Sĩ Duệ lập tức dựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn bốn phía.

Không thấy bất kì ai dưới sông, Dạ Dao Quang lập tức không kiêng nể gì nữa. Cô thu Thiên Lân lại, vận dụng khí ngũ hành đánh ra hai chưởng. Ngũ hành hệ Hỏa ngưng tụ lại trong lòng bàn tay cô, hiện lên một hình thái cực điểm lệ vô cùng, sau đó mạnh mẽ đánh vào mặt nước.

Chớp mắt trên mặt nước hiện ra một tầng lửa cháy rừng rực, khí thế vô cùng, chiếu sáng toàn bộ phạm vi xung quanh mặt nước. Dạ Dao Quang đứng lơ lửng trên không, hai tay của cô không ngừng biến hóa tạo ra thủ ấn phức tạp, rất nhanh có một vòng lửa xoay tròn dưới chân cô. Dạ Dao Quang ngưng tụ một viên Hỏa châu rất nhỏ, đầu ngón tay dẫn dắt Hỏa châu, thân thể lập tức bay lên trên cao giống như một con bướm lửa.

Xoay người, xuất chưởng.

Một viên Hỏa châu nho nhỏ rời khỏi ngón tay cô như một khối đá lửa từ trên trời giáng xuống, đánh vào vòng xoáy trên mặt sông.

“Bùm!”

Âm thanh đinh tai nhức óc liên tục vang vọng trong bầu trời đêm dường như chấn động bốn phía, ngay cả vầng trăng sáng trên cao cũng run rẩy.

Nước và hoa lửa đan vào nhau phóng lên cao, mà có một người xuyên qua sóng nước, hất hoa lửa ra, đạp gió đêm bay tới.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Quẻ Cấn

“Dao Dao, nàng có bị thương không?” Ôn Đình Trạm chạy đến.

“Muội không sao”. Dạ Dao Quang lắc đầu, cô chìa tay ra trước Ôn Đình Trạm.

“La bàn”.

Ôn Đình Trạm lấy la bàn đưa cho Dạ Dao Quang, khí ngũ hành trong lòng bàn tay Dạ Dao Quang chưa hề tản ra, ngón tay của cô điểm rất nhanh trên la bàn. Đợi sau khi cô thu tay thì kim nam châm chuyển động rất nhanh nhưng sau đó kim nam châm cũng nhanh chóng dừng lại, trên la bàn xuất hiện một quẻ tượng.

Chính là quẻ thứ năm mươi hai trong sáu mươi tư quẻ Chu Dịch - quẻ Cấn.

Quái từ của quẻ Cấn là: Dừng lại đúng lúc, chỉ cần yên bình thì sẽ không có nguy hiểm gì.

Dạ Dao Quang cười nhạt, người bị thương là con của cô vậy mà còn muốn cô phải một vừa hai phải, đúng thật là nằm mơ!

“Ta để Kim Tử ở lại cùng mọi người, chàng nhất định vẫn còn đường rút, muội phải đi đuổi theo một người!” Dạ Dao Quang thu la bàn lại, sau đó nhảy lên bay về phía ngược lại với mình.

Ôn Đình Trạm còn chưa kịp ngăn cản thì bóng dáng của Dạ Dao Quang đã biến mất trong màn đêm. Lần này ngoài Dạ Khai Dương bị thương ra thì bọn họ không có ai bị thương cả. Đừng nói đến người bị thương là Dạ Khai Dương thì người làm mẹ như Dạ Dao Quang mới đau xót, nếu đổi lại là anh em Vệ Kinh thì với tính cách tự bệnh vực mình của Dạ Dao Quang cũng sẽ không dễ dàng chịu thua, dù sao cũng phải lột da đối phương ra thì mới chịu được.

Khẽ thở dài một hơi, nếu Dạ Dao đã có thể phá vỡ trận pháp của đối phương thì chứng tỏ tu vi của đối phương cũng không bằng cô nên Ôn Đình Trạm cũng yên tâm một chút, liền đưa đám người Tiêu Sĩ Duệ về chỗ cũ của bọn họ.

Dạ Dao Quang rất nhanh đã đuổi theo hướng tây nam nhưng quẻ Cấn tìm người vẫn chưa dừng lại. Bây giờ người này vì bị cô phá mất trận pháp mà đang bị thương nên trên đường chạy trốn cơ thể đương nhiên sẽ bất định. Nhưng cô không tin là không đuổi kịp được đối phương.

Khí ngũ hành Thủy là thứ mà đối phương tu luyện nên cô tản ra khí ngũ hành rồi nhìn khí ngũ hành Thủy dao động về phía nào. Người tu luyện một khi bị thương thì mùi trên cơ thể tất nhiên sẽ bị bại lộ, loại mùi thuần khiết này tuyệt đối không phải là loại khí ngũ hành Thủy chưa từng được tinh luyện qua ở trong rừng núi có thể sánh được.

Dần dần Dạ Dao Quang cảm nhận được mùi của đối phương, chính là mùi của hơi thở. Ánh mắt cô hơi híp lại rồi tăng tốc, trong nháy mắt tối tăm nhảy lên bay tới phía trước một bóng dáng, chặn đường của đối phương lại. Đợi sau khi cô quay người lại thì trước mặt lại là một người con gái chưa tới mười tám mười chín tuổi, nếu như không chú ý đến vết máu ở khoe miệng của người con gái đó thì đây đúng là một thiếu nữ khá xinh đẹp.

“Đuổi nhanh thật!” Cô gái áo trắng kia nhìn Dạ Dao Quang ở phía trước.

“Người có hai sự lựa chọn, một là tự sát, hai là ta sẽ tiễn người một đoạn”. Dạ Dao Quang không muốn phí lời với cô ta.

“Tuổi không nhiều mà khẩu khí cũng lớn thật!” Nữ tử áo trắng cười lạnh một tiếng.

Rất nhanh cơ thể cô ta đã di chuyển rồi kéo miếng lụa choàng trên khuỷu tay linh hoạt như một con rắn tấn công về phía Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang nghiêng người khó khăn lắm mới thoát được. Cổ tay của nữ tử áo trắng vừa xoay thì tấm lụa choàng kia đã cuốn hết khí ngũ hành vào trong, trong chớp mắt đã lao về phía Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang lộn đầu một cái rồi lộn người, đưa tay ra nhanh như chớp bắt lấy tấm lụa choàng kia. Tay cầm tấm lụa choàng của nữ tử áo trắng nhanh chóng xoay người, gió to thổi mạnh ép Dạ Dao Quang không thể không bay xoay người với cô ta một đoạn. Sau vài lần lộn người thì nữ tử áo trắng kia rút lại tấm lụa choàng, bước chân chớp mắt đã di chuyển ép sát đến Dạ Dao Quang sau đó giơ một chưởng lên nhắm vào ngực Dạ Dao Quang mà đánh.

Dạ Dao Quang ra tay rất nhanh, cánh tay mềm mại khê vắn, luồn qua bàn tay của nữ tử áo trắng, đồng thời cũng đánh cho nữ tử áo trắng một chưởng.

Dường như hai người cùng lúc cùng đánh cho nhau một chưởng, chỉ có điều Dạ Dao Quang đã chuẩn bị từ trước, cơ thể chuyển động khí ngũ hành để lực một chưởng kia của nữ tử áo trắng giảm đi hơn nửa. Chưởng kia đánh lên người cô chẳng qua cũng chỉ như kim châm một chút mà thôi, đau đớn không đáng kể gì nhưng nữ tử áo trắng kia lại không chuẩn bị gì nên sau khi trúng một chưởng của Dạ Dao Quang liền phụt ra máu, cơ thể cũng không ngừng lùi về phía sau.

Lúc này ở phía của nữ tử áo trắng có một người đàn ông mặc áo đen, khoác áo khoác ngoài cũng màu đen và đeo mặt nạ từ trong màn đêm bay ra, đưa tay ra chặn nữ tử áo trắng đang thu thế không vững lại, ôm nàng xoay tròn tại chỗ, đồng thời vung một chưởng về phía Dạ Dao Quang. Một chưởng này không có một chút khí ngũ hành nào của người tu luyện nhưng lực của nó lại rất mạnh không gì sánh được, đây chắc phải là chân khí của người có võ công rất cao. Dạ Dao Quang không thể không né tránh, sau khi Dạ Dao Quang tránh xong đứng vững lại thì hình bóng của hai người kia cũng biến mất.

Dạ Dao Quang đứng tại chỗ nhìn xung quanh không khỏi hừ lạnh một tiếng. Không có bất kỳ mùi gì, cùng một chuyện thì không bói hai lần, muốn bói thì cũng phải đợi một mùa nhưng bây giờ cô thực sự không tìm ra phương hướng. Hơn nữa đối phương rõ ràng không phải người tu luyện mà chỉ là một người bình thường nhưng lại có võ công rất cao, tốt nhất là cô không nên đuổi theo, đến lúc đó thế nào cũng lại muốn tạo sát nghiệt.

Nếu đã là quẻ Cấn bảo cô phải biết chừng biết mực vậy thì Dạ Dao Quang sẽ không đuổi theo nữa. Cô lấy Thiên Lân từ trong người ra, hơn nữa ở đây là nghĩa trang nên cũng có thể thu nạp khí cực âm dao động trong không khí.

“Con trai à! Con vẫn ổn chứ?” Dạ Dao Quang đau lòng nhìn hình bóng Dạ Khai Dương hiện ra.

“Mẹ à, con không sao”. Tiếng của Dạ Khai Dương có chút bất lực.

Dạ Dao Quang cũng không nói tiếp nữa mà chỉ dùng Thiên Lân nhanh chóng ngưng tụ khí âm sát ở xung quang lại, đợi đến khi Thiên Lân đã đạt đến cực điểm rồi thì mới thu Thiên Lân vào rồi lại cất Dạ Khai Dương đi.

“Tên ngốc này, lần sau không được tự ý hành động biết chưa? Mẹ đã dám tiếp một chiêu kia thì nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra. Hiện giờ

con vẫn còn yếu, lần này cũng may là tu vi của đối phương và mẹ ngang nhau, nếu là tu sĩ Nguyên Anh thì chắc con đã bị đánh cho hồn bay phách lạc rồi”.

“Con biết rồi!” Dạ Khai Dương ngoan ngoãn gật đầu.

Dạ Dao Quang lúc này mới hài lòng gật đầu: “Con nên ngoan ngoãn ở trong Thiên Lân đường thương cho tốt, trước khi bình phục thì không được ra ngoài”.

Nhìn dáng vẻ uể oải của Dạ Khai Dương, Dạ Dao Quang thực sự rất muốn đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của nó nhưng đáng tiếc là cô vẫn không thể chạm được vào nó, thu Dạ Khai Dương vào trong Thiên Lân xong thì Dạ Dao Quang mới quay về.

Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ đều đã lo liệu xong cho bản thân và đã thay quần áo khác. Dạ Dao Quang nhìn con gà đang nướng bên cạnh đồng lửa thì không khỏi thương tiếc:

“Bây giờ chỉ còn một con gà mà ta thì đói sắp chết rồi, mọi người ăn lương khô đi!”

Bầu không khí nặng nề bỗng chốc thoải mái trở lại, lúc này thì Ôn Đình Trạm có chút không biết nên khóc hay nên cười. Đợi đến khi Dạ Dao Quang xiên con gà rừng kia lại bắt đầu nướng thì Ôn Đình Trạm mới đến ngồi cạnh cô:

“Dao Dao, lần này là ta...”

“Là chàng cái gì?” Không đợi Ôn Đình Trạm nói xong Dạ Dao Quang đã nhìn cậu:

“Mọi việc xảy ra đều là ngoài ý muốn cả, hơn nữa chúng ta không có bất kỳ thương vong gì là đã đủ rồi, Khai Dương cũng không sao nên cũng

không cần canh cánh trong lòng nữa”. Dạ Dao Quang nói xong liếc mắt nhìn Ôn Đình Trạm.

“Muội suýt chút nữa đã giết được người bố trận kia, chẳng qua là có người đến cứu nàng ta. Nếu đuổi theo thì nhất định sẽ phải giao đấu, đến lúc đó hoặc là muội chết hoặc là muội sẽ tạo sát nghiệp nên muội đã để cho cô ta chạy mất. Nhưng muội đã đánh cho nàng ta một chưởng, không những khiến nàng ta phải nằm trên giường năm ba tháng, hơn nữa muội còn rắc Truy Ảnh Hương mà chàng tặng muội lên người nàng ta, nhất định có một ngày nàng ta sẽ rơi vào tay muội”.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Hiếu Chàng

“Dao Dao, ta...”

“Được rồi, có thể ăn cơm rồi!” Ôn Đình Trạm muốn nói tiếp nhưng lại bị Dạ Dao Quang cắt lời. Dạ Dao Quang lấy con gà được nướng vàng rực xuống, để trước mặt rồi nhắm mắt lại ngủ.

“Thơm quá!”

Nói xong liền thối một cái rồi cầm cái đùi gà xé ra, tuy nó còn rất nóng nhưng đối với Dạ Dao Quang mà nói thì nóng một chút như vậy không là gì nên cô ăn rất vui vẻ. Nhìn Dạ Dao Quang ăn ngon như vậy nên Ôn Đình Trạm cũng không nói gì nữa, đúng lúc Tiêu Sĩ Dật mang lương khô tới nên Ôn Đình Trạm nhận lấy rồi ngồi bên cạnh Dạ Dao Quang chậm rãi ăn.

Ăn được một nửa thì bỗng nhiên có một miếng thịt gà nhét đến miệng cậu, bên tai truyền đến tiếng Dạ Dao Quang cười đùa vui vẻ nên cậu cắn một miếng đùi gà. Đỉnh mày tinh tế đan vào nhau tương xứng với dung mạo tuyệt mỹ của cậu, có một chút gì đó hài hước không nói lên lời, chẳng trách Dạ Dao Quang lại cười vui vẻ đến vậy.

Ngay Tiêu Sĩ Duệ sau khi nghe tiếng cười đó cũng nhìn sang cũng không nhịn được cười.

Dạ Dao Quang lấy thanh lương khô đã ăn được một nửa trong tay cậu: “Cho chàng một cái đùi gà!”

Cô lấy nửa thanh lương khô còn lại của Ôn Đình Trạm ăn nốt, dĩ nhiên Ôn Đình Trạm dùng tay bẻ lương khô ăn chứ không như Tiêu Sĩ Duệ gặm trực tiếp lương khô, nếu không nói không chừng cô còn phải bỏ đi nhiều, sau đó bẻ một cái cánh gà cho Tiêu Sĩ Duệ. Ăn cơm súc miệng xong xuôi, Dạ Dao Quang nhảy lên một cái cây mà cô đã sớm nhắm đến.

Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ nói chuyện một lát rồi cũng nhảy lên ngồi cạnh cô: “Dao Dao, nàg không trách ta sao?”

“Trách chàng?” Dạ Dao Quang quay sang nhìn ánh mắt đen nhánh của cậu.

“Tại sao phải trách chàng?”

“Nếu không phải vì ta làm ra kế sách này thì nguy hiểm hôm nay cũng không xảy ra còn suýt chút nữa làm cho nàg bị thương”. Ôn Đình Trạm có chút tự trách trong lòng, đến lúc này cậu mới phát hiện ra thì ra có rất nhiều chuyện dù đã tính toán cẩn thận nhưng cuối cùng vẫn để lộ ra sơ hở nên mới dẫn đến những tình huống nguy hiểm xảy ra liên tiếp như hôm nay.

“Khì khì!” Dạ Dao Quang đột nhiên cười ra tiếng.

“Trạm ca muội hỏi chàng điều này, hôm đó muội bảo chàng vì muội mà chấp nhận trời phạt rồi lại ép chàng đi tìm long tiên dịch, hại chàng bị trúng một chương của Vân Khoa suýt chút nữa thì mất mạng, vậy chàng có trách muội không?”

“Ta chưa từng trách nàg”. Ôn Đình Trạm trả lời rất dứt khoát.

“Đúng vậy, chàng chưa từng trách muội, vậy muội tại sao lại phải trách chàng?” Dạ Dao Quang hỏi ngược lại, thấy Ôn Đình Trạm định nói gì đó thì cô lại tiếp tục nói:

“Không phải, muội cũng không phải vì chàng chưa từng trách muội mà cho rằng bản thân không có đủ tư cách mà trách chàng nên mới không trách chàng. Mà vì chàng là người duy nhất mà muội muốn hiểu rõ, cũng giống như chàng hiểu muội vậy. Muội sắp xếp căn nhà này như vậy thực ra phần lớn là vì bản thân muội, vì muội là một thầy phong thủy, vì muội có bệnh nghề nghiệp, muội gặp được cơ hội này cũng phải sáu trăm năm mới gặp được. Rõ ràng biết bản thân có khả năng nhưng lại không có đủ sức lực, nhưng lại vẫn muốn thử một chút, nếu không muội không cam tâm. Mặc dù muội bảo chàng đỡ trời phạt cho muội nhưng đó cũng là vì muội biết chàng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà mất mạng. Bởi vì khi ở trong cuộc thì có rất nhiều chuyện rõ ràng biết là không thể làm nhưng lại vẫn muốn thử qua một lần. Cũng giống như bây giờ chàng và Sĩ Duệ kết nghĩa thành huynh đệ, kẻ thù của hãn tất nhiên cũng sẽ trở thành kẻ thù của chàng, chàng không thể khoan tay chờ chết được nhưng muội tin lúc chàng đưa ra sự lựa chọn này còn tỉ mỉ cẩn thận hơn so với muội lúc đầu. Lúc đầu muội chỉ nghĩ là sẽ không làm tổn thương đến tính mạng của chàng, mà chàng có thể đã nghĩ tới việc sẽ không để cho bất kì ai trong số chúng ta bị thương, đây chính là quyết định của chàng. Chàng có thể hiểu được muội, hơn nữa còn ở bên muội vượt qua biết bao nhiêu sóng gió đến cả tính mạng cũng không màng tới thì tại sao muội lại không thể hiểu được chàng. Cuộc đời ai mà lại không trải qua sóng gió, lẽ nào trong mắt chàng muội chỉ là người chỉ muốn một mình chàng đứng ra chống lại gian khổ còn bản thân thì lại như một con búp bê sứ không thể chịu nổi một chút mạo hiểm nào sao?”

Dạ Dao Quang rất ít khi nói chuyện với cậu một lần mà lại nói nhiều đến vậy, nhưng cũng không thể phủ nhận trong lời nói của cô ấy có một chút từ tính, gió đêm thổi vào tai cậu nhưng lại giống như một luồng gió xuân chảy vào tim cậu, tràn đầy sự ấm áp.

Từ thân đến thương đến vợ chồng: Giữa vợ chồng với nhau có thể cùng sống cùng chết với nhau trong lúc hoạn nạn nhưng cũng có thể như

trở thành người đứng nước lũ thậm chí là hận nhau đến không đội trời chung, có thể xin thề cùng sống cùng chết với nhau nhưng cũng có thể trở mặt thành thù quyết không đội trời chung.

Cậu hy vọng hai người sẽ giữ mãi được tình cảm thân nhất này, cậu sợ cô tức giận lại sợ cô vì vậy mà trách cứ cậu, đó cũng chỉ là vì yêu nên mới lo âu, vì yêu nên mới sợ hãi.

“Đừng cảm động, muội chỉ có sở trường hiểu ý người thôi!” Dạ Dao Quang giơ tay lên vỗ vai Ôn Đình Trạm, gương mày lên ngạo mạn.

Ôn Đình Trạm cười, đáy mắt của cậu dường như tỏa ra vô số ngôi sao sáng chói trong bầu trời đêm, thần bí mà lại say lòng người.

Dạ Dao Quang nhìn cậu liền có chút rung động nên rất nhanh thu lại ánh mắt: “Đi ngủ thôi, muội buồn ngủ rồi!”

Cô ngáp một cái rồi nằm ngửa về phía sau, Dạ Dao Quang nhắm mắt lại rồi ngủ luôn.

Ôn Đình Trạm phì cười lắc đầu rồi cũng tìm một chỗ nằm xuống.

Một đêm mộng đẹp, sáng sớm hôm sau dường như hai người tỉnh lại cùng lúc, đến khi Dạ Dao Quang tu luyện xong thì Ôn Đình Trạm đã đun nước nóng cho cô xong. Dạ Dao Quang vừa nghĩ đã đến cuối tháng ba rồi, cô súc miệng lộc cộc xong, sau đó đi làm một chút đồ ăn sáng, lấy một khối mật về sau đó nấu nước mật ong rồi ăn lương khô. Xong xuôi mấy người lại nhanh chóng lên đường, trên đường lại không có trở ngại gì nên đến chiều ngày thứ hai bọn họ đã vào đến huyện Đạo, thật vượt quá mức tưởng tượng của Dạ Dao Quang.

Mục đích của bọn họ là đến Chu Gia Bá của trấn Thạch Đầu. Để không làm lỡ thời gian nên bọn họ không dừng chân tại trấn của huyện Đạo nghỉ ngơi nữa mà nhân lúc thời gian vẫn còn sớm thúc ngựa chạy nhanh

hơn để đến tối có thể đến được trấn Thạch Đầu, đến đó tìm một nhà trọ tốt một chút để ở.

Dùng xong bữa thấy thời gian vẫn còn sớm, sau khi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm tiêu cơm xong liền đi ra ban công phòng Dạ Dao ngắm trăng. Mặt trăng cuối tháng thực ra cũng không có gì đặc sắc nhưng cũng có thể giết thời gian.

“Muội quên mất không hỏi, chúng ta gặp phải cuộc ám sát kia là do ai đứng sau vậy?” Bởi Ôn Đình Trạm vẫn canh cánh trong lòng nên Dạ Dao Quang cũng không hỏi kỹ.

“Tứ hoàng tử Quảng An vương”. Ôn Đình Trạm ngồi trên ghế hơi loạng choạng.

“Không ngờ! À không, phải là ngoài dự đoán của muội!” Dạ Dao Quang bỗng nhiên nhớ tới, ngày đó nói Phúc An Vương sẽ bị ám sát, hai người kia dường như còn cười ý vị sâu xa.

“Cũng ngoài dự đoán của ta”. Tiêu Sĩ Duệ đang tựa lan can nhìn ra xa, lúc này quay lại dựa lưng vào lan can rồi nhìn Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm.

“Chà chà, mấy người thúc của đệ ai cũng tàn nhẫn biến thái, ta và Trạm ca đều lỗ rồi”. Dạ Dao Quang để lộ ra vẻ mặt đau đớn vì cô phải chịu thiệt.

“Việc phải bảo vệ đệ so với việc bảo vệ người khác khó gấp hàng vạn lần”.

“Nhưng bọn họ có đối xử chân thành với Dao tỷ như thế không?” Tiêu Sĩ Duệ cũng càng ngày càng thông minh.

Dạ Dao Quang nghẹn lời trừng mắt nhìn hắn, không nói lời nào mà quay đầu hỏi Ôn Đình Trạm:

“Vậy chàng dự định đáp lễ thế nào với Quảng An Vương? Thi thuật với Sĩ Duệ thì không tính bởi hắn hoàn toàn không coi cảnh cáo của chàng ra gì, lại đang khiêu khích chàng đó”.

Nhìn ánh mắt Dạ Dao Quang khiêu khích mong chờ cậu và Quảng An Vương đánh nhau, cậu không nhịn được cười.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Gặp Được Càn Dương

“Cười cái gì, nói nhanh lên”. Dạ Dao Quang tỏ dáng vẻ không chờ được nữa.

"Dao tử, Doãn Hòa căn bản không cần phải phản kích vì từ đầu đến cuối đều là cái bẫy mà Doãn Hòa đã đặt trước rồi, chỉ cần ngồi nhìn xem vị hoàng thúc nào của ta giẫm vào mà thôi". Tiêu Sĩ Duệ nói.

"Lúc Tứ hoàng thúc phái người ám sát ta, “ta” ở bên cạnh sơn trường sẽ bị ám sát trước mắt mọi người sau đó bản thân sẽ bị trọng thương”.

Dạ Dao Quang nghe xong, mắt mở to như hoa đào nở rộ trong sáng: “Mọi người là trộm lại đi bắt trộm sao!”

“Đâu có! Đích thực là Tứ hoàng thúc phái người đến ám sát ta mà!” Tiêu Sĩ Duệ tỏ ra vô tội.

"Quảng An Vương nhìn ta thấy chướng mắt nên muốn xung phong đi đầu, ta đương nhiên muốn hấn khắc cốt ghi tâm rồi." Ôn Đình Trạm ngồi trên ghế thái sư từ từ lắc lư đung đưa có quy luật. Gió tháng ba thổi tới xen lẫn hương hoa đào trong sân, thỉnh thoảng còn có mấy cánh hoa phất phơ bay trong gió, đúng lúc rơi trên mái tóc cậu khiến cho cả người cậu đều tỏa ra một mùi hương thu hút giống như hoa đào vậy.

"Không cần đợi đến lúc chúng ta và sơn trường tập hợp thì có lẽ lúc ấy Quảng An Vương diện hạ nhẹ thì bị cách chức còn nặng thì chắc sẽ bị bỏ tù rồi”.

Gió đêm tháng ba khiến Dạ Dao Quang đột nhiên cảm thấy có chút lạnh. Lúc này cô mới hiểu ra, từ lúc Tiêu Sĩ Duệ trốn đi rồi đến hành tung Tiêu Sĩ Duệ bị bại lộ trong phạm vi nhỏ rồi lại đến việc Tiêu Sĩ Duệ thực sự bị ám sát, từng bước đều là kế hoạch được Ôn Đình Trạm sắp đặt trước, người nào thực sự ra tay thì người đó đừng hòng nghĩ tới việc mình sẽ có thể dễ dàng thoát thân.

E rằng Ôn Đình Trạm từ sớm cũng đã cầm thóp của mỗi một vị hoàng tử rồi, chỉ có điều không thể một phát chí mạng mà thôi. Cậu cũng không muốn lãng phí, lần này cậu đã mài sẵn một thanh kiếm rất sắc chỉ còn đợi xem ai sẽ là người đầu tiên dùng máu rửa kiếm mà thôi. Lần này chỉ là giết gà dọa khỉ, để cho các vị hoàng tử khác biết rằng Ôn Đình Trạm là người có bản lĩnh để cho mấy người bọn họ không nhìn cậu bằng ánh mắt của bọn hậu duệ quý tộc coi cậu chỉ như bọn tù nhân.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ ăn sáng ở nhà trọ xong liền trả phòng rồi đi tới Chu Gia Bá. Thôn này cũng đạt mức trên trung bình, ở đây có khoảng năm mươi mấy hộ với khoảng ba trăm nhân khẩu, vừa vào đến thôn thì chỉ cần nghe ngóng một chút đã có thể biết được vùng đất thần bí ở chỗ nào. Thậm chí dân ở thôn này rất nhiệt tình, bọn họ sẵn sàng đưa mọi người đi đến chỗ đó.

Trên đường gặp một người dân trong thôn tên là Chu Tiểu Dũng giọng nói đậm chất miền quê đã kể cho bọn họ nghe về vùng đất hương thần bí này, hơn nữa đến cuối còn nói một câu: "Tuy vùng đất hương này rất có tiếng, ngày nào cũng có người tới đây nhưng hôm nay người đến đây quả thực rất nhiều, công tử đã là người thứ tư rồi!"

Câu nói này khiến Dạ Dao Quang phải nhướng mày, bây giờ vẫn còn sớm như vậy mà đã có bốn người đến rồi. Những người đó đến đây chỉ đơn giản vì nghe danh mà đến hay là còn có mục đích giống như bọn họ? Mọi người đều không nói gì.

Khoảng nửa canh giờ sau bọn họ mới tới nơi muốn tới, Dạ Dao Quang móc hai lạng bạc vụn trong người ra cho Chu Tiểu Dũng nhưng Chu Tiểu Dũng quyết tâm không nhận nên Dạ Dao Quang mới nói: "Tiền này không phải cho không ông, vì thế ông hãy nhận đi. Buổi tối chúng ta còn muốn đến nhà ông ăn bữa cơm rồi nghỉ lại đó một đêm nữa, nếu như ông không nhận thì chúng ta sẽ không dám đến nhà ông đâu."

Khuôn mặt đen sạm của Chu Tiểu Dũng cười lộ ra hàm răng trắng muốt, đành phải nhận lấy: "Vậy ta về trước báo vợ ta và con dâu chuẩn bị cho mọi người, mọi người nhất định phải tới đây."

"Nhất định sẽ tới." Dạ Dao Quang mỉm cười gật đầu.

Đợi sau khi Chu Tiểu Dũng đi, đám người Dạ Dao Quang mới lách qua khe núi theo lời Chu Tiểu Dũng chỉ. Vừa đi vào quả nhiên một mùi thơm kỳ dị phun trào ra, mùi hương này là mùi mà Dạ Dao Quang chưa từng ngửi qua, rõ ràng rất nồng nhưng lại không khiến người ta cảm thấy khó chịu, ngược lại còn khiến lòng người quyến luyến nhưng lại không mê hoặc lòng người.

Dọc đường Tiêu Sĩ Duệ cũng nghe Chu Tiểu Dũng giới thiệu nên hần lúi về sau hai bước, lúi một bước hần lại dừng lại ngửi một chút nhưng cũng không ngửi được một chút hương khí nào, nhưng khi lúi lại hai bước thì lại có: "Thật đúng là thần kỳ, từ trước đến nay ta chưa từng nghe nói có chuyện như vậy."

"Phải đi theo tỷ nhiều thì mới có thể hiểu biết nhiều lên được." Dạ Dao Quang hất cằm lên.

Biết rõ Dạ Dao Quang lại đang ngạo mạn nhưng Tiêu Sĩ Duệ lại không thể không thừa nhận: "Vậy sau này Dao tỷ phải đưa ta đi mở mang đầu óc rồi."

"Chỉ cần đệ nghe lời, tỷ tuyệt đối sẽ không quên đệ đâu." Dạ Dao Quang vỗ ngực cam đoan.

Ôn Đình Trạm cười lắc đầu rồi tiếp tục đi về phía trước. Tuy bọn họ đã đi sâu vào vùng đất hương nhưng hương khí cũng không nồng lên thêm chút nào, mùi hương ở mọi nơi đều giống nhau không thể tưởng tượng nổi.

Đi tới giữa vùng đất hương, cuối cùng Ôn Đình Trạm cũng tìm được một loài hoa giống như cây Phấn Hồn, lá như lá cây bách, hoa lại giống như lá phong. Nó cao đến khoảng đầu gối của Ôn Đình Trạm, đong đưa ở vách đá. Ôn Đình Trạm nhảy lên hái đóa hoa kia xuống, hai chân đạp vào vách đá rồi xoay người trở lại chỗ cũ.

Đưa hoa này đến gần mũi người, quả nhiên nó giống với những gì trong sách đã ghi, hoàn toàn không có bất kỳ mùi gì.

Dạ Dao Quang cũng bước lên phía trước người thử, quả thực không có mùi gì.

"Không phải thứ này đang tỏa ra hương khí." Tiêu Sĩ Duệ người xong cũng lắc đầu.

Dạ Dao Quang nhanh chóng thả khí ngũ hành ra nhưng cũng không cảm nhận được bất kỳ thứ gì đặc biệt nên trong lòng cảm thấy rất khó chịu, đành nhìn Ôn Đình Trạm lắc đầu.

Sau đó mọi người lại đi xung quanh tìm thử thì phát hiện một mảnh đất từ không khí đến đất đai thậm chí là đến tảng đá đều mang một mùi hương nồng nặc giống nhau.

"Hay buổi tối quay lại xem có gì thay đổi khác không?" Tìm mãi cũng không tìm ra nguyên nhân tại sao, Dạ Dao Quang đề nghị. Vừa mới nói xong, ánh mắt Dạ Dao Quang liền trở nên lạnh lẽo, xoay người bay lên một cây tùng to ở trên cao, nhưng lại không ngờ trên cây đã có một thiếu niên

ngồi xếp bằng trên đó. Thiếu niên này còn rất trẻ, mặt mày khôi ngô tuấn tú, môi hồng răng trắng, nho nhã giống như con gái nhà lành nhưng con mắt hắt lại trong veo như khe suối nhỏ trong sơn động, vừa mát lạnh mà lại sáng ngời.

Vốn vị thiếu niên này giống như đang tu luyện, cảm giác được khí tức kéo tới, hắn vừa mở mắt liền đối mặt với đôi mắt hoa đào rực rỡ chói sáng, lập tức bị dọa ngẩn ra rồi đột nhiên ngã xuống. Cũng may thân thủ của hắn giỏi nên hai chân rất nhanh đã kẹp lấy cành cây khô rồi lộn quanh cây tùng đó một vòng thì mới có thể đứng vững. Lúc hắn còn đang vỗ ngực bình tĩnh lại thì Dạ Dao Quang bỗng nhiên muốn chơi một trò đùa dai nên khuôn mặt xinh đẹp đang ở trước mặt thiếu niên kia bỗng nhiên biến to lên rồi thành một khuôn mặt quỷ.

Thiếu niên kia sợ quá nên trượt chân ngã “phịch” một phát xuống đất.

“Cậu từ đâu đến vậy, sao đến vận công mà cũng không biết lại để cho bản thân bị ngã xuống đất vậy?” Dạ Dao Quang nhảy xuống đất, quanh người vị thiếu niên này có khí ngũ hành Kim và Hỏa đang dao động, thậm chí còn có cả tu vi của Trúc Cơ hậu kỳ nữa.

Thiếu niên đứng lên rồi gãi đầu có vẻ như hơi ngốc: "Quên rồi..."

Dạ Dao Quang nhìn trời bằng nửa con mắt nhưng cô biết rằng tên ngốc này không nói dối: "Vậy cậu ở trên đó làm gì? Không phải cũng quên rồi chứ!"

"Ta đang đợi Phật quang." Thiếu niên nói với vẻ thần bí.

"Phật quang?" Dạ Dao Quang nhướng mày.

Phật quang này là một loại khí ngũ hành trời đất ngưng tụ dưới ánh trăng rồi lại tản ra dưới ánh nắng mặt trời, trong đó hội tụ cả âm dương và

khí ngũ hành. Đây là thứ rất linh nghiệm cho việc tăng tu vi mà chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

“Ta tên Dạ Thiên Khu, cậu tên gì? Nếu cậu không để tâm thì chúng ta cùng đợi đi!”

"Càn Dương, không ngại, không ngại."

Càn Dương, học trò thi đấu Dịch học của học viện Cao Dương - Càn Dương! Thật không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Người Thuần Dương

“Ta là Ôn Đình Trạm của học viện Bạch Lộc, rất vui khi gặp được Càn đồng sinh”. Lúc này Ôn Đình Trạm đi lên.

“Tiêu Trị Ngạn”. Tiêu Sĩ Duệ cũng chào hỏi.

“Vinh dự, thật vinh dự khi gặp mọi người, Càn Dương của học viện Cao Dương”. Càn Dương hỏi:

“Mọi người cũng muốn cùng nhau đợi Phật quang sao?”

Dạ Dao Quang thực sự đã bị tên ngớ ngẩn này làm cho ngu người rồi, gặp người chỉ không tị húy nói ra Phật quang, không khỏi nói lời xảo quyệt:

“Bọn ta có ba người mà cậu không sợ đấu không lại sao?”

“Đó là do học thuật của ta không thông nên không thể trách người khác được”. Càn Dương nghiêm túc nói.

Dạ Dao Quang giơ ngón tay cái lên khen hân: “Ở đây cậu đúng là một người quân tử!”

Hoàn toàn không nghe được Dạ Dao Quang đang nói xấu hay khen mình nhưng chỉ coi là Dạ Dao Quang đang khen mình mà thôi nên mặt của Càn Dương liền đỏ ửng lên, khiến Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm không biết nên khóc hay nên cười.

“Phật quang phải vào sáng sớm mới xuất hiện sao cậu lại chờ ở đây lúc này, hơn nữa buổi trưa ánh nắng mặt trời cũng rất độc nữa”. Dạ Dao Quang hỏi ngược lại.

“Cha ta nói nếu tâm yên tĩnh thì dù có là biển lửa hay địa ngục thì cũng là con đường thanh thang, còn nếu tâm không tĩnh thì dù cho có rứt rở gấm hoa thì cũng chỉ là...”

“Dừng lại ngay, cha cậu là hòa thượng sao!” Dạ Dao Quang giơ tay lên nói.

Ánh mắt trong trẻo của Càn Dương bỗng nhiên sáng bừng lên: “Sao cậu biết cha ta đã xuất gia?”

“...”

“Xem như ta chưa nói gì, cậu cứ tiếp tục ở đây đợi đi”. Dạ Dao Quang vỗ trán nói.

“Không phải cậu nói muốn đợi cùng với ta sao?” Vẻ mặt Càn Dương bỗng nhiên lộ ra một chút đau thương giống như Dạ Dao Quang lừa gạt tâm hồn nhỏ bé của hắc vậy.

“Ngày mai lúc trời còn chưa sáng thì ta sẽ quay lại”. Dạ Dao Quang vừa dứt lời liền xoay người rời đi.

Chỉ nghe thấy tiếng lạc giọng của Càn Dương phía sau: “Ta còn muốn mời cậu bắt thủy quái với ta nữa mà!”

Dạ Dao Quang dừng bước rồi quay lại hỏi: “Thủy quái?”

“Đúng vậy, trong cái hồ phía trước có một con thủy quái, tối qua ta đã câu nó lên nhưng nó đánh không lại ta nên đã chạy rồi!” Vẻ mặt Càn Dương rất thất vọng.

“Coi như cậu không ngốc, ta và cậu cùng đợi Phật quang, ở đây đợi ta nhé”. Dạ Dao Quang cười híp mắt nhìn Càn Dương.

“Cho dù cậu không tiêu diệt thủy quái cùng ta, ta cũng không để tâm cậu cướp Phật quang với ta”. Càn Dương vội vàng xua tay nói:

“Cha ta nói một mặt luôn hướng tới điều có lợi cho mình nhưng mặt khác cũng muốn tránh xa những thứ có hại cho mình, đó chính là bản năng vốn có và là lẽ thường tình của con người”.

Dạ Dao Quang nhìn đôi mắt giàn giụa nước mắt của Càn Dương, đến da mặt dày như Dạ Dao Quang sau khi nghe xong những lời đó của hắn thì cũng cảm thấy nếu như cô không giúp hắn đánh thủy quái mà ngày mai lại đến cướp Phật quang của hắn thì đúng thật là vô liêm sỉ, chẳng khác gì một đứa trẻ đang thèm thuồng dòm ngó cây kẹo vậy.

Cô thở dài một hơi: “Cậu thắng rồi!”

“Hả?” Về mặt Càn Dương nhìn Dạ Dao Quang có chút ngỡ ngàng.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta sẽ đi đánh thủy quái, ta giúp cậu”. Dạ Dao Quang cắn răng nói.

“Đừng đừng, đợi đến tối chúng ta hãy đánh, nếu bây giờ nó xuất hiện thì sẽ dọa thôn dân ở đây mất!” Càn Dương kéo Dạ Dao Quang lại mà còn dùng sức kéo vì hắn sợ Dạ Dao Quang kích động đi đánh thủy quái ngay.

“Nếu cậu bảo để tối lại đến thì bây giờ chúng ta hãy về thôn dùng bữa tối đã, ăn xong chúng ta lại quay lại đây”. Ôn Đình Trạm hơi dùng lực hất tay Càn Dương ra rồi kéo Dạ Dao Quang về phía mình.

Tiêu Sĩ Duệ thấy vậy cười thầm một tiếng. Càn dương hoàn toàn không chú ý tới hành động này, chỉ lắc đầu như trống bỏi: “Không được!

Bây giờ con thủy quái kia đã bị ta để ý rồi, nếu ta mà đi thì nó nhất định sẽ trốn càng sâu hơn cho nên ta không thể đi được”.

“Cậu không đói bụng sao?” Dạ Dao Quang nhìn xuống bụng hắn, theo như cách nói của tên ngốc này thì ít nhất hắn cũng phải ở đây đợi một ngày một đêm. Có lẽ vì đợi Phật quang mà đã trông coi ở đây lâu lắm rồi, tuy nói người tu luyện mấy ngày nhịn ăn cũng không sao nhưng cũng không thể không có cảm giác đói được.

Vừa nói đến đây, Càn Dương liền nuốt nước bọt.

Dạ Dao Quang nhìn hắn như vậy thì cũng biết được rằng tên ngốc này chắc chắn không biết mình đã nhịn ăn mấy ngày rồi: “Cậu ở đây bao lâu rồi?”

“Mới được mười ngày thôi, ta vẫn còn có thể ở đây thêm năm ngày nữa, theo suy luận của ta thì chắc chắn Phật quang cũng sẽ xuất hiện trong hai ngày này”. Càn Dương trả lời:

“Ta cũng đã ăn hoa quả dại ở đây rồi”.

“Vậy mà cha cậu cũng yên tâm để cậu tới đây sao, thật là người rộng lượng”. Dạ Dao Quang nhìn xung quanh một lượt, ngoài phạm vi khoảng năm bước chân không có hoa quả dại gì có thể ăn được nhưng nơi xa hơn một chút đều có cả, chứng tỏ tên này vì trông chừng thủy quái ở trong hồ mà không chịu rời khỏi những nơi xa hơn năm bước chân, vậy những ngày trước thì sao nhỉ?

Đây quả thực là ngốc đến mức khiến người ta hận không thể gõ đầu hắn một cái.

“Cha ta nói ta là người giỏi dẫn dụ yêu quỷ ra nhất, nếu để ta xuất hiện thì có thể khiến cho yêu quỷ tự động hiện hình, đây chính là làm một việc thiện lớn”. Về mặt Càn Dương kiêu ngạo nói.

Dạ Dao Quang cảm thấy nếu tiếp tục nói chuyện với người có não không bình thường này thì cô sẽ phát điên lên mất: “Vậy cậu ở đây đợi đi, ta về thôn ăn cơm đã, trước khi trời tối ta sẽ quay lại”.

Nói xong, cô không đợi Càn Dương mở miệng đã kéo Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ chạy rồi.

Dọc đường họ lại đào được không ít đồ nên lúc trở lại nhà của Chu Tiểu Dũng thì trên tay mỗi người đều cầm một bó nhỏ hoa cỏ hái từ vùng đất hương đầy về. Người nhà của Chu Tiểu Dũng cũng rất nhiệt tình mời bọn họ vào nhà. Mặc dù người bọn họ cũng không cần người trong nhà phải ở cùng họ nên lúc này đám người Chu Tiểu Dũng đều đang ở ngoài ruộng, trong nhà đều là nữ nên cũng không tiện ở gần. Người nhà Chu Tiểu Dũng bận nấu cơm còn Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm thì ở ngoài sân lấy hoa cỏ ra phân loại.

Ôn Đình Trạm tỉ mỉ phân ra mỗi một loại dùng theo nhiều cách khác nhau, ví dụ như dùng thuốc nước ngâm, dùng lửa hơ khô để phân biệt mùi của bọn chúng. Dạ Dao Quang lại dùng khí ngũ hành soi qua tay để xem, toàn bộ đều thử qua một lần nhưng vẫn không thể tìm được những thứ không giống nhau.

Đến khi chiều tà thì anh trai và cha của Chu Tiểu Dũng mới vác nông cụ trở về, lúc nói chuyện với Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ vẫn có chút câu nệ. Mọi người sau đó cũng đi dùng bữa, bữa tối rất phong phú, nào là thịt gà, thịt vịt, cá lại còn có cả rau dưa nữa, cộng tất cả vào cũng phải có tới tám chín món. Ăn xong Dạ Dao Quang còn cố ý nhờ con dâu của Chu Tiểu Dũng lấy cho cô một bát lớn, đến khi chiều tối cô mới cùng với Ôn Đình Trạm quay lại vùng đất hương kia. Tuy chỉ mất khoảng hai khắc nhưng mặt trời lúc đó cũng đã lặn rồi, cũng không có một chút ánh sáng mặt trời nào cả.

“Này, ta mang cơm cho cậu này, mau ra ăn đi, ta giúp cậu trông coi”.
Dạ Dao Quang gọi Càn Dương xuống, hơn nữa cô còn mang cho hắc đầy một bát cơm to nữa.

Càn Dương suất chút nữa chảy cả nước miếng, không chút khách sáo nhận lấy: “Cảm ơn Thiên Khu”.

Việc này tự khắc thành quen, cô cũng mang cho hắc đầy ụ!

Hắc tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống ăn cơm, vừa ăn vừa khen: “Ngon lắm, rất ngon, lâu rồi chưa được ăn một bữa ngon như thế này, hì hì, ngon quá đi mất!”

Dạ Dao Quang đang định bảo hắc nếu thấy ăn ngon thì ăn nhiều một chút chứ đừng nói nhiều nữa, nhưng vừa quay sang nhìn đã thấy toàn thân Càn Dương quanh quẩn ánh sáng của một ngọn lửa hồng nhạt. Người bình thường chắc chắn sẽ không nhìn thấy được ngọn lửa này, Dạ Dao Quang lập tức kinh ngạc:

“Trời ơi, thân thể cậu thuần dương à!”

Thân thể thuần dương, bát tự bốn trụ toàn bộ thuần dương, người như vậy trăm năm khó gặp.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Có Người Đánh Quái

Trong mệnh xuất hiện bốn chữ dương, chữ dương chiếm hết ngày sinh bốn trụ sao Bắc Đẩu, căn cứ theo quy luật đối xung của một giáp thiên can địa chi và ngày hoàng đạo, chính là ba trăm sáu mươi năm cũng khó mà gặp được người như vậy! Mệnh Thuật có nói: Bốn dương đỉnh tụ, thiên hựu chi mệnh. Người trong mệnh có bốn chữ dương, cũng là người mệnh có thiên tướng, thiên hựu.

Nuốt một miếng cơm lớn, Càn Dương cười ha hả gật đầu: “Đúng vậy, ta là người có thân thể thuần dương.”

“Cha người thật hài hước.” Gương mặt Dạ Dao Quang không khỏi giật giật.

Diễn hình của mệnh Đường Tăng này, mặc dù yêu ma quỷ quái ăn một miếng thịt sẽ không đến mức trường sinh bất lão nhưng hút khô tiểu tử này rồi, tu vi sẽ tăng lên như ngồi tên lửa.

Đây tuyệt đối là nam nhân mà nữ quỷ muốn ngủ cùng nhất, không ai sánh bằng.

Cô đang nghĩ ngợi bỗng thấy có hai nữ quỷ bay qua do người thấy mùi thịt, có điều vẫn chưa đến gần đã cảm thấy nguy hiểm, lập tức bị dọa sợ bay đi. Dạ Dao Quang cũng không thích việc thấy một con quỷ liền giết, hơn nữa hai nữ quỷ kia vẫn còn sạch sẽ nên cũng lười đuổi theo.

Rất nhanh, Càn Dương đã ăn xong một bát cơm to, ngay cả một hạt cơm cũng không thừa, sau cùng cảm thán nói: “Nếu như còn một bát thì tốt

biết mấy...”

“Chết no cậu!” Dạ Dao Quang chán ghét đoạt lấy bát để sang một bên, loại bát to này với gia đình nông dân mà nói là thứ cực kỳ trân quý. Tuy rằng làm vỡ có thể bồi thường tiền nhưng Dạ Dao Quang tin người chất phác như gia đình Chu Tiểu Dũng sẽ không nhận tiền, nhưng sẽ đau lòng vì cái bát, vì vậy cô rất cẩn thận tìm một chỗ để nó.

“Ta chỉ nói vậy thôi, thật ra bình thường ta ăn rất ít...”

Tiêu Sĩ Duệ học Dạ Dao Quang liếc mắt: “Lượng cơm cậu ăn gần bằng lượng cơm ta ăn một ngày rồi!”

Mặt Càn Dương đỏ lên.

Tên nhóc này thật là đơn giản lại ngốc nghếch, lại khiến người ta xấu hổ không nói được lời nào, Dạ Dao Quang không nhịn được hỏi: “Cha cậu không nghĩ cách giúp cậu thu lại dương khí sao?”

Ban ngày cô thật không nhìn ra nhưng vừa đến đêm lúc âm khí tự do, đối với tu vi của bọn họ, cho dù là người cũng được, là quỷ quái cũng được, Càn Dương chính là một nguồn sáng di động. Quá mức gây chú ý, mặc dù hẳn là người thiên hựu nhưng may mắn cũng có lúc dùng hết hơn nửa tu vi của hắn dường như cũng không cao...

“Không sao, cha ta nói ai ăn ta người đó sẽ gặp xui, bọn họ chỉ có thể nhìn không thể ăn.” Càn Dương hoàn toàn không để ý nói.

Dạ Dao Quang đưa tay đỡ trán, cô cực kỳ tò mò người cha ấy như thế nào mà lại có cách dạy dỗ kỳ lạ hiếm có như vậy đối với con trai mình.

“Ta nhớ Càn đồng sinh hình như ba đời đều là người tán tu, vì sao lệnh tôn lại đi xuất gia?” Thông tin này và tin tức Thiết Ưng điều tra không

ăn khớp cho lắm, thời gian cũng không quá một tháng, phụ thân Càn Dương đã xuất gia rồi?

“Ah, cha ta vừa ý một ni cô, ni cô nói cha ta và nàng không giống nhau, ngay sau đó cha ta liền cạo đầu mặc áo cà sa theo đuổi ni cô ấy.” Càn Dương hoàn toàn không cảm thấy câu nói này của hắn đáng ngạc nhiên chừng nào, sắc mặt rất tự nhiên.

Tiêu Sĩ Duệ ôm bụng cười một lúc lâu mới giơ ngón tay cái với Càn Dương: “Cha cậu thật sự là cao nhân!”

“Ông ấy cũng cảm thấy như vậy, thường xuyên nói rằng ông ấy làm rạng rỡ tổ tông, là người đầu tiên trong gia đình chúng tôi tu luyện đến kỳ Hóa Thần.” Càn Dương rất tán thưởng gật đầu.

“Im lặng!” Lỗ tai Dạ Dao Quang khẽ động, vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc khẽ quát một tiếng.

Tiêu Sĩ Duệ đang chuẩn bị nói liền ngậm miệng lại. Bốn phía xung quang im lặng, chỉ có gió đêm lay động tiếng lá cây xào xạc. Tiêu Sĩ Duệ đột nhiên có chút sợ hãi, trong lúc vô ý thoáng nhìn dưới đất, lập tức con người rút lại, cả người đều không ổn kéo lấy Ôn Đình Trạm đứng bên cạnh rồi nhắm mắt chỉ xuống dưới đất:

“Doãn Hòa, có quỷ, có quỷ!”

Ôn Đình Trạm cúi đầu nhìn, trên mặt đất có vô số lục quang giống như ngôi sao trên trời lấp lóe, nhìn quả thực khiến người ta sờn tóc gáy, Ôn Đình Trạm nhíu mày nhìn chăm chăm những tia sáng này.

Dạ Dao Quang và Càn Dương bên kia chăm chú lắng nghe âm thanh, biết thủy quái kia lại chìm xuống, quay đầu nhìn bộ dạng Tiêu Sĩ Duệ, lại nhìn vô số lục quang dưới mặt đất chỗ bọn họ ngồi, không khỏi khinh bỉ.

“Quý cái gì, có quý cũng không dám nhào lên, có nhào lên cũng không ăn đê. Đây không phải là quả tầm bóp sao?” Dạ Dao Quang xem thường nói.

“Không có việc gì thì đọc nhiều sách vào, đây là một loại dịch nhờn lưu lại địa long (1), có một loại địa long phát sáng sẽ sản sinh ra dịch nhờn dạ quang, nó bò qua mặt đất, vào đêm sẽ phát sáng, quý ở nơi nào hả?”

“A?” Tiêu Sĩ Duệ từ phía sau Ôn Đình Trạm thò đầu ra, sau đó một vế mặt “tỷ đừng lừa ta” nhìn Dạ Dao Quang:

“Thật sự là vậy hả?”

Ôn Đình Trạm cúi người xuống, tự tay cầm một ít bùn đất lên, cẩn thận nhìn: “Đúng là đất dính.”

“A, còn có địa long sao?” Tiêu Sĩ Duệ lập tức cảm thấy hứng thú, cũng cúi đầu nghiêm túc nhìn, sau đó khóe môi hần từ từ nhếch lên, trong mắt lóe lên ác ý:

“Tiểu Khu, địa long này có thể tìm thấy ở đâu?”

“Đệ muốn làm gì?” Trực giác nói cho Dạ Dao Quang, tiểu tử này đang có ý đồ xấu.

“Ta có thể làm gì, không phải là để trêu chọc một người sao.” Tiêu Sĩ Duệ tặng Dạ Dao Quang một khuôn mặt cười to.

“Ấu trĩ.” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn hần:

“Ở đây nhất định có, đợi trời sáng người đào một ít mang về.”

“Được, được...”

“Ồ, nó sao lại đập liên tục.” Càn Dương đột nhiên đứng lên đi đến sát rìa nhìn xuống dưới sông, bồn chồn nói:

“Đêm qua bị ta đả thương nó cũng không nổi nóng như thế.”

Mặc dù trên mặt sông rất yên lặng nhưng Dạ Dao Quang và Càn Dương đều nghe thấy tiếng kêu đứt quãng của thủy quái truyền đến, Dạ Dao Quang yên lặng một lúc mới nói:

“Có người đang đánh quái.”

Quả nhiên rất nhanh trên mặt sông có ngũ hành kim Khí bay ra, mặc dù cách xa như vậy, Dạ Dao Quang và Càn Dương cũng có thể nhìn rõ ràng trận giao chiến trên sông dưới chân núi. Cái cổ cực kỳ dài của một con quái vật ngoi lên, rất giống khủng long cổ rắn kỳ Phấn Trắng nhưng mắt nó đỏ như máu, khoe miệng có hai cái răng kiếm dài, da màu xám trắng.

“Đây là quỷ gì vậy?” Dạ Dao Quang sống hai kiếp cũng chưa từng thấy qua thứ như vậy.

Đây tuyệt đối là sinh vật biển, chẳng lẽ ăn phải thứ gì khiến thân thể khác thường mới biến thành bộ dạng này?

Trong lúc Dạ Dao Quang chống cằm trầm tư, trên mặt sông đã có hai người một phải một trái bao vây thủy quái, một người là ngũ hành Kim, một người là ngũ hành chi Hỏa. Thủy quái này nhanh chóng bị hai người đánh rơi xuống đáy sông, hai người này một trước một sau nhào xuống.

“Cậu muốn đi giúp không?” Càn Dương ngu ngốc hỏi, hiển nhiên hẳn cảm thấy hai người kia một là Kim khí, một là Hỏa khí, thâm nhập xuống đáy sông chưa chắc có thể khiến thủy quái đầu hàng khuất phục.

“Liên quan gì đến ta?” Dạ Dao Quang nheo mày, có bản lĩnh thì cứ làm, sống chết của bọn họ không liên quan chút nào đến cô cả.

(1) Địa long: Còn gọi là khâu dẫn, khúc đàn, ca nữ, phụ dẫn, danh pháp khoa học là *Pheretima*, là một chi của giun đất. Ở Việt Nam và Trung Quốc, địa long được dùng như một vị thuốc trong Đông Y.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Người Thiên Hựu

“Ồ.” Càn Dương sau khi nghe chỉ “ờ” một tiếng, sau đó lại ngồi về chỗ cũ của hắn.

Dạ Dao Quang có chút ngạc nhiên: “Sao cậu không đi giúp.”

“Cậu nói đó, liên quan gì đến ta?” Càn Dương mở to đôi mắt trong veo nhìn.

Thì ra là vậy, tên nhóc này không muốn giúp đỡ mà là muốn cô quyết định, cô không giúp hắn cũng không quan tâm. Nhìn Càn Dương một lúc, Dạ Dao Quang tiến đến trước mặt Ôn Đình Trạm, nhỏ giọng lầm bầm: “Chàng nói xem, hắn thật sự ngốc hay là giả ngốc vậy?”

“Đại ngu nhược trí.” Ôn Đình Trạm cười nói.

Dạ Dao Quang liếc Ôn Đình Trạm rồi nhảy đi tìm cây nằm xuống: “Hai người quay về thôn đi, ta và Càn Dương ở đây trông coi Phật quang, không chừng là ngày mai.”

“Ta cũng nghỉ ngơi ở đây.” Ôn Đình Trạm sao có thể để một cô gái như Dạ Dao Quang đêm khuya ở cùng một nam nhân khác, vì vậy cũng tìm một chỗ nằm xuống.

Tiêu Sĩ Duệ nhìn bóng đêm một lúc, tìm một rễ cây tương đối sạch sẽ tựa vào rễ cây định ngủ một đêm. Càn Dương thấy bọn họ đều ngủ, gương mặt ngưỡng mộ, hắn cũng muốn ngủ nhưng nếu ngủ quên thì làm sao bây giờ? Vì vậy hắn hít sâu một hơi, bắt đầu tĩnh tâm tu luyện.

Một đêm trời yên biển lặng trôi qua, khi trời còn chưa sáng Dạ Dao Quang đã mở mắt, mượn nơi cao nhìn xuống mặt sông yên tĩnh, trong lòng có chút kinh ngạc. Hai người kia nhìn tu vi cũng không tính là thấp, thủy quái kia yếu hơn xà yêu cô đối phó ngày đó không biết bao nhiêu lần. Hai người này đã thực sự bị thủy quái ăn rồi sao? Nếu không sao đến bây giờ một chút động tĩnh cũng không có?

Có điều hai người này cũng không có quan hệ gì với cô, Dạ Dao Quang bắt đầu khoanh chân tu luyện. Ôn Đình Trạm cũng mở mắt, trực tiếp chạy như bay đến nhà Chu Tiểu Dũng. Đợi đến khi Dạ Dao Quang tu luyện xong, Ôn Đình Trạm đã bưng một chậu nước ấm từ trong nhà Chu Tiểu Dũng, còn có một chiếc khăn mặt mới tinh sạch sẽ. Đợi đến khi Dạ Dao Quang rửa mặt xong, lại có bữa sáng ấm nóng đưa tới trước mặt.

Cảm giác thật là không nên quá hạnh phúc.

Lúc này mặt trời đã từ từ mọc lên, nắng sớm rất nhanh chiếu xuống. Trong ánh nắng mờ mịn bao phủ dãy núi xa, một chùm tia sáng bảy màu chiếu lên đỉnh núi Cô Nhai trước mặt bọn họ, một vòng tròn xoay vòng, ở giữa dường như còn có bóng người đứng đưa như Phật ngồi khoanh chân.

“Phật quang!” Dạ Dao Quang lập tức chỉ tới.

Phật quang này không chỉ Dạ Dao Quang và Càn Dương có thể nhìn thấy mà ngay cả Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ cũng có thể nhìn thấy, hai người đều cực kỳ thán phục: “Thế gian này vẫn còn có cảnh kỳ diệu như vậy.”

Dạ Dao Quang đã cảm thấy Phật quang như muốn thoát ra khí ngũ hành âm dương nhưng khoảng cách quá xa, dù cho là tu vi của cô cũng bay không tới. Lúc này, cô ngồi khoanh chân, bắt đầu vận khí ngũ hành, dùng phương pháp tu luyện khí ngũ hành của cô để dẫn Phật quang qua đây.

Kỳ thực Phật quang chỉ là một chùm linh khí, thời gian của chùm linh khí này vô cùng có hạn, nếu như không ngưng tụ lại nhanh một chút, nó sẽ tiêu tan giữa trời đất. Dạ Dao Quang tập trung tinh thần, động tác trên tay không dám dừng lại chút nào. Phật quang kia liền chuyển động như có một sợi dây thường vô hình trói buộc lại, chậm rãi bay bổng kéo tới phía Dạ Dao Quang.

Nhưng được nửa đường thì dừng lại, Dạ Dao Quang bỗng nhiên mở mắt, cô cảm thấy có người đang tranh đoạt với cô, ánh mắt nhanh chóng quét qua. Ở nơi nghiêng đối diện rất xa cũng có người đang làm phép, người này tu luyện không phải là khí ngũ hành nhưng lại là tu sĩ Nguyên Anh, tu vi cao hơn Dạ Dao Quang.

Nếu không phải cô dùng khí ngũ hành nhanh chóng ngưng tụ lại, đợi đến khi đối phương ra tay thì đã sớm tan biến, thứ này nên là của cô mới đúng, dựa vào cái gì nhường cho người khác? Coi như cô tranh không thắng, cùng lắm thì cô khiến chùm linh khí đó tản ra, ai cũng đừng mơ có nó!

Lúc này, Dạ Dao Quang nhanh chóng ngưng tụ khí ngũ hành, toàn lực kéo Phật quang lại.

Người đối diện không cảm nhận được khí ngũ hành của Dạ Dao Quang, càng không cảm nhận được tu vi của Dạ Dao Quang nhưng khi này hắn nhìn thấy sau khi Dạ Dao Quang kéo Phật quang rõ ràng khí không đủ, bằng không Phật quang sớm đã bị cô kéo về rồi nên mới ra tay tranh đoạt. Nhưng không ngờ Dạ Dao Quang biết sự hiện hữu của hắn, cũng biết rõ hắn là một tu sĩ Nguyên Anh nhưng hoàn toàn không để hắn vào mắt, khiến hắn có chút kinh ngạc.

Phật quang thật sự nghìn năm khó gặp, nếu có được thì hắn đột phá Nguyên Anh, tiến vào kỳ Hóa Thần sẽ ở trong tầm tay!

Vì vậy hai bên không chịu dừng tay, Dạ Dao Quang rất thông minh tách khí ngũ hành của cô ra dùng, hao hết một lần phải thêm một lần nữa, cho dù đối phương là có tu vi Nguyên Anh cô cũng muốn khiến hãn hao hết!

Mắt thấy Phật quang lơ lửng giữa không trung ngày càng yếu, đã tản ra hơn phân nửa, đối phương cuối cùng cũng biết ý đồ của Dạ Dao Quang, không khỏi tức giận đánh về phía Dạ Dao Quang một chưởng. Tuy là tu vi Nguyên Anh nhưng suy cho cùng lại cách quá xa, đợi đến khi lực của hãn đánh tới, không hề uy hiếp được Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang toàn tâm kéo Phật quang về, hoàn toàn không để tâm đối phó với người kia. Một khi cô phân tâm nhất định sẽ không đoạt được Phật quang!

Cũng may bên này Dạ Dao Quang còn có Càn Dương ở cạnh, hai tay Càn Dương vận khí đứng phía sau Dạ Dao Quang, chế ngự sức mạnh của đối phương.

Ôn Đình Trạm phát hiện có kẻ địch ở rất xa, với thị lực của cậu chỉ có thể mơ hồ biết phương hướng của đối phương, ngay cả vị trí cụ thể cũng không biết. Vì vậy cậu chỉ có thể suy nghĩ mạnh dạn, lấy sáo ngọc ra để trên môi.

Tiếng sáo tản ra khiến người ta cảm thấy có chút chói tai, bài nhạc này ngày xưa tất cả học sinh Dao tộc phải học, sau này đến học viện cậu lật xem qua sách cổ liên quan cuối cùng cũng có khúc phổ hoàn thiện. Tiếng sáo được cậu nhào nặn cùng nội lực, vang vô cùng xa. Bầu trời đã có một bầy chim tụ lại từ lúc nào, toàn bộ phần phật bay đến hướng kia, cảnh tượng tráng lệ khiến Dạ Dao Quang chỉ có thể thán phục.

Tiếng kêu líu ríu bên tai không dứt, người đối diện rất nhanh tâm phiền ý loạn, Dạ Dao Quang nhân cơ hội này dùng toàn lực dốc sức kéo lại Phật quang đã tản ra hơn phân nửa. Phật quang bay tới, Dạ Dao Quang ngã xuống vì hết sức, Càn Dương phía sau cô cũng ngã theo.

Lúc này Phật quang bay thẳng đến, xẹt qua mắt Dạ Dao Quang, rơi thẳng về phía sau cô, Càn Dương mới ngã xuống đất không khỏi muồn kinh hô há to miệng...

Nhìn thấy miệng Càn Dương khép lại nuốt mất Phật quang cô khổ sở giành được, Dạ Dao Quang thực sự muồn nhào tới bóp chết hẳn.

Trời ơi, người thiên hựu rất giỏi, người thiên hựu có thể thiên vị như thế sao?

Dạ Dao Quang tê liệt trên mặt đất, trong lòng lặng lẽ chảy nước mắt, giờ ngón giữa lên với ông trời.

“Ta... có phải ta đã nuốt Phật quang...”

Càn Dương cảm thấy một luồng sức mạnh nhanh chóng tan ra trong cơ thể, sau đó thấp thỏm không yên nhìn Dạ Dao Quang. Trong lòng hẳn hiểu rõ, Dạ Dao Quang bỏ công sức nhiều nhất.

“Cút!” Không thể nhịn được nữa, Dạ Dao Quang không khỏi hét một chữ!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Canh Gà Yêu Thương

Càn Dương âm ức vô cùng nhưng khi hăn mở miệng muốn giải thích thì đột nhiên cảm thấy thân thể mình như thể có lửa cháy, một luồng sức mạnh dũng mãnh như muốn trào ra khiến hăn hoàn toàn không biết phải làm sao.

Dạ Dao Quang vốn dĩ trong lòng đang tức giận nhưng nhìn sắc mặt Càn Dương đột nhiên đỏ bừng, đồng thời cả người nháy mắt phòng lên. Nhìn bộ dáng Càn Dương rất đau đớn, Dạ Dao Quang không khỏi nguyên rủa:

“Ngu ngốc.”

Cô nhanh chóng đứng phía sau Càn Dương: “Dồn khí đan điền...”

Đồng thời tay cô ẩn chứa khí ngũ hành điểm trên sống lưng hăn, theo sống lưng hăn đi xuống khiến linh khí trên người hăn không có cách nào khuếch tán tan ra, mãi đến khi cơ thể Càn Dương hồi phục bình thường, mặt cũng hết ửng đỏ mới thu tay lại.

Cứ như vậy, Dạ Dao Quang mệt không thở nổi, mắt tối sầm lại ngã vật xuống phía sau nhưng vẫn chưa tiếp xúc với mặt đất đã ngã vào một khuỷu tay rắn chắc ấm áp. Cuối cùng ánh mắt cô mơ hồ gặp được ánh mắt lo lắng của Ôn Đình Trạm, còn chưa kịp nở nụ cười bất lực với cậu, Dạ Dao Quang đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Dạ Dao Quang ngủ gần như cả ngày, hoàng hôn ngày hôm đó mới tỉnh lại. Cô cảm thấy bụng ừng ục kêu đói, ngửi thấy mùi gà hầm cực kỳ thơm

liền đẩy cửa phòng ra muốn theo mùi thơm đó tìm để ăn, nào ngờ đối diện lại là gương mặt non nớt Càn Dương đang canh giữ cửa phòng.

“Thiên Khu, cậu tỉnh rồi! Thật tốt quá, ta lo lắng muốn chết, buổi trưa ăn hết sáu bát cơm!” Khuôn mặt Càn Dương lo lắng và vui mừng.

Bụng Dạ Dao Quang kêu ùng ục, hung dữ trừng mắt nhìn hẳn: “Không phải cậu nên nói là cơm nuốt không trôi sao?”

Trời ơi ăn sáu bát cơm, đây là heo sao? Còn khẳng định là do lo lắng cho cô chứ không phải tâm tình sung sướng gì mới ăn uống ngon hơn?

“Không phải, ta không giống như người khác, càng lo lắng thì ăn càng nhiều, cha ta cũng không bao giờ cho ta ăn sáu bát cơm!” Càn Dương ăn không nói có.

Dạ Dao Quang: “...”

Cô nên lười để ý người này, bằng không cô thật sự sẽ đoán mệnh, đang sống sẽ bị tức chết. Dạ Dao Quang một tay đẩy ra, sau đó đi tắm gội. Hiện tại cô đang ở nhà Chu Tiểu Dũng, nhìn canh gà trên bếp đã hầm chín, cô không ngừng nuốt nước miếng nhưng lại ngại chạm vào.

“Dạ công tử, cậu đã tỉnh rồi. Ôn công tử đặc biệt bảo tôi hầm canh gà, cậu ngồi xuống để tôi đi múc canh.” Đúng lúc này vợ Chu Tiểu Dũng đi tới, vội vàng bỏ cái sàng xuống, rửa tay rồi múc một bát canh gà cho Dạ Dao Quang, bát rất to còn có một đùi gà lớn ngay cạnh cánh gà.

“Đa tạ.” Dạ Dao Quang thực sự đói bụng chịu không nổi, nhận lấy liền ngồi xổm trước cửa phòng bếp, không sợ bỏng mà điên cuồng húp hai ngụm canh mới bắt đầu gặm đùi gà.

Gặm đến phân nửa liền thấy đối diện nhà chính hai cái đầu nhỏ nhô ra, là con nhỏ của Chu gia. Mặc dù ánh mắt chúng nhìn cô lộ ra khát vọng

nhưng không dám tiến lên trước, Dạ Dao Quang vẫy tay với hai nhóc con, hai đứa bé do dự một chút mới chạy đến.

Dạ Dao Quang nói với vợ Chu Tiểu Dũng đang bận rộn trong bếp: “Tiểu Dũng tẩu tẩu, hãy múc bát canh cho mấy đứa bé.”

“Như vậy sao được Dạ công tử, đây là Ôn công tử đặc biệt dặn dò hầm cho cậu, còn đến hiệu thuốc bắc trên trấn bốc được liệu đất tiền, hai đứa nhỏ này ăn thứ cao quý sẽ giảm phúc.” Vợ Chu Tiểu Dũng lắc đầu liên tục, còn chưa nói được liệu Ôn công tử đi bốc kia giá hơn mười lượng bạc một bó, Ôn công tử còn đưa cho nhà bọn họ năm lượng bạc trả cho con gà này. Nhà bọn họ hai ba năm mới có thể góp đủ chừng đó, lại để cho đứa nhỏ uống canh gà, trong lòng bà thấy áy náy.

“Một nồi lớn như vậy, ta sao có thể ăn hết? Để qua đêm sẽ không ngon cũng lãng phí được liệu tốt, cài này cũng thích hợp nhà người già trẻ nhỏ trong nhà bồi bổ, Tiểu Dũng tẩu tẩu nhân lúc còn chưa nấu cơm thì hãy chia cho mỗi người một bát.” Dạ Dao Quang nói xong, nhìn vợ Chu Tiểu Dũng vẫn muốn từ chối không khỏi làm bộ muốn buông bát đĩa xuống:

“Nếu tẩu không đồng ý, vậy ta cũng không ăn nữa.”

“Đừng, sao có thể khiến cậu không ăn nữa được, cậu...”

“Tẩu đừng khách khí, tiểu Khu một mình cũng không ăn hết, chúng ta cũng đói rồi. Mỗi người một bát, tẩu nhanh chóng để phần cho lão nhân gia đi.” Đúng lúc này Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ trở về, trong tay hai người đều cầm đồ. Tiêu Sĩ Duệ cầm mấy con gà rừng, trong tay Ôn Đình Trạm đang cầm mười mấy quả trứng gà rừng, đem trứng gà rừng vào nhà bếp.

“Gà và trứng gà, phiền tẩu tối nay làm thêm một món.”

“Ôi trời, được.” Vợ Chu Tiểu Dũng vội vàng đưa tay nhận lấy, sau đó lại lấy một chậu nước nóng cho Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ để bọn họ

rửa tay rồi mới đi múc canh gà cho bọn họ, cuối cùng mới chia ra mấy bát nhỏ cho con của mình, còn mang lên phòng.

Lúc này Càn Dương mới đi lên: “Thiên Khu, ta cũng muốn ăn.”

Từ từ uống một ngụm canh gà ngon, Dạ Dao Quang mới nói: “Cậu không phải lo lắng cho ta sao, bây giờ ta tỉnh rồi, cậu không cần lo lắng nữa, còn ăn cái gì?”

“Đúng vậy, cậu tỉnh dậy, ta không cần lo lắng nhưng ta đói...”

Dạ Dao Quang: “...”

“Ăn sáu bát cơm mới bao lâu mà cậu lại đói?” Tiêu Sĩ Duệ quả thực không biết nên hình dung như thế nào, trưa nay tên nhóc này giống như con quỷ chết đói khiến người nhà của Chu gia đều bị dọa sợ.

“Đó không phải là lo lắng cho Thiên Khu, ta chỉ là rất nhanh đói...”

“Được rồi được rồi, cậu đừng nói nữa, cậu tự múc đi.” Dạ Dao Quang cảm thấy nếu tên nhãi này nói thêm gì nữa, cô nhất định sẽ đánh hấn bất tỉnh.

Càn Dương vội vã hấp ta hấp tấp chạy vào phòng bếp, tự mình ra tay mới có cơm no áo ấm.

“Nàng đã ổn chưa?” Lúc này đôi mắt Ôn Đình Trạm tràn đầy lo lắng nhìn cô.

“Uống canh gà yêu thương tu bổ nguyên khí của chàng như vậy, muội còn có thể không khỏe sao?” Dạ Dao Quang cười híp mắt nói.

“Đây là ta bốc dựa theo phương thuốc của Đỗ thúc.” Đây là phương thuốc trước đây Đỗ Hạnh kê đơn cho Dạ Dao Quang bị tổn thương nguyên khí vì tính bất tự cho Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm luôn nhớ rõ trong lòng.

“Trong rừng núi hoang dã này không có thứ tốt như Đỗ thúc cho chúng ta.” Dạ Dao Quang chỉ cần nhìn qua liền biết tốt xấu, chặc lưỡi:

“Có điều, trong trấn nhỏ này cũng xem như hiếm có.”

“Doãn Hòa, ngày mai chúng ta lên đường sao?” Tiêu Sĩ Duệ buông bát xuống, hỏi.

“Ừm, ngày mai lên đường.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Chàng không tìm hương liệu nữa hả?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Ngay cả nàng cũng không phát hiện được sự khác thường, chỉ sợ không phải hương liệu đặc biệt gì.” Trong đôi mắt Ôn Đình Trạm xẹt qua tia ảm đạm, nháy mắt biến mất.

“Ta có thể hỏi mọi người muốn đi đâu không?” Càn Dương đột nhiên yếu ớt chen vào.

“Chúng ta phải cùng cậu đến một nơi.” Dạ Dao Quang không vui nói.

“Ta phải đi đâu?” Càn Dương mờ mịt tự hỏi.

Dạ Dao Quang: “...”

Tiêu Sĩ Duệ nói: “Không phải cậu đại diện học viện Cao Dương tham gia thi Dịch học sao?”

“Ặc...” Càn Dương gãi gãi sau đầu: “Ta quên mất...”

Tiêu Sĩ Duệ: “...”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Hương Ngưng Chi

Ông trời à, người xác định đây là con cưng của người, không phải người hạ xuống để đày đọa tất cả ma quỷ sao? Thi văn của mười học viện lớn quan trọng nhường nào, một trăm năm qua Dịch học chưa bao giờ nhận được sự quan tâm lớn như thế. Vậy mà người đại diện thi Dịch học của học viện Cao Dương lại quên chuyện đó, thật không biết phu tử và sơn trưởng của bọn họ liệu có bị hấn làm cho tức chết hay không.

“Vậy ta cùng đường với các cậu.” Càn Dương hoàn toàn không cảm thấy bản thân quên trận thi đấu là chuyện đáng ngạc nhiên thế nào, lúc này mới nhớ ra bèn lập tức đến gần.

“Tiểu Khu.” Ôn Đình Trạm đột nhiên nhẹ gọi một tiếng.

“Ừm.” Dạ Dao Quang bên cạnh.

“Cỗ lễ ta lại tính sai lần nữa.” Ôn Đình Trạm nghiêm mặt nói.

“A?” Dạ Dao Quang không nghĩ ra.

Ánh mắt Ôn Đình Trạm đen nhánh đảo qua Càn Dương: “Đối thủ của nàng chỉ có một.”

“Phì.” Dạ Dao Quang vui vẻ, sau đó cười tủm tỉm gật đầu:

“Cực kỳ đồng cảm.”

Càn Dương hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói gì nhưng cũng mơ hồ cảm thấy không phải chuyện tốt, vậy nên vui đầu ăn không hỏi

nguyên do.

Tiêu Sĩ Duệ lại nói: “Ngày mai ăn sáng xong rồi đi, ta còn chưa đào địa long nữa!”

“Bây giờ nhờ mấy đứa nhỏ nhà Chu gia đào giúp đệ.” Dạ Dao Quang không hiểu Tiêu Sĩ Duệ có chấp niệm gì đối với thứ này.

“Bọn chúng đào giỏi hơn đệ.”

“Không, ta muốn đích thân nhìn thấy một lần.” Tiêu Sĩ Duệ kiên quyết phủ định.

“Vậy sáng mai đi sớm đi.” Ôn Đình Trạm cũng muốn nhìn lại mảnh đất hương này.

Sau khi bàn bạc xong, mọi người dùng bữa tối tại Chu gia. Trong bữa tối, Càn Dương như con heo ăn bốn bát cơm, Dạ Dao Quang không khỏi tức giận: “Không phải cậu nói bình thường cậu ăn rất ít sao?”

“Không sai, nhưng ta rất vui, một khi ta vui vẻ liền không nhịn được mà ăn rất nhiều...”

Mọi người: “...”

“Đoán chừng Tần Đôn sẽ rất thích cậu.” Tiêu Sĩ Duệ bất đắc dĩ nói.

Ngày hôm sau gấp rút lên đường nên bọn người Dạ Dao Quang đều ngủ rất sớm. Mặc dù đã ngủ cả ngày, Dạ Dao Quang cũng vẫn ngủ được. “Người thân” của cô lại đến thăm rồi, cũng may những thứ nên chuẩn bị đều đã chuẩn bị rồi, ở nhà Chu gia cũng khá thuận tiện, sáng sớm ngày hôm sau tu luyện xong, mọi người đến mảnh đất hương.

Dạ Dao Quang tự mình dạy Tiêu Sĩ Duệ cách phân biệt địa long dạ quang và địa long bình thường, Tiêu Sĩ Duệ bắt đầu đào, cứ đào mãi rồi

bồng hô lên:

“Đây là địa long vương sao, thô ráp quá!”

Dạ Dao Quang liếc mắt, quả nhiên to bằng ngón tay cái, hơn nữa tốc độ rất nhanh chui vào chỗ sâu trong bùn. Tiêu Sĩ Duệ nhanh chóng đuổi theo, vốn dĩ sợ đào chết, Tiêu Sĩ Duệ cẩn thận từng li từng tí nhưng không ngờ lại để con địa long vương có cơ hội chạy trốn. Tiêu Sĩ Duệ không khỏi tức giận, hung hăng đào một cuốc, sau đó một mùi thơm nồng nặc đột nhiên tràn ngập bay ra.

“Thơm quá!” Lúc này mấy người đã ngửi thấy bèn nhanh chóng vây quanh, Ôn Đình Trạm ngồi xổm xuống, năm lấy năm đất ngửi ngửi. Hương thơm thật không gì sánh được, phá vỡ hương khí xung quanh.

Lòng bàn tay Dạ Dao Quang ẩn chứa khí ngũ hành nháy mắt ẩn trên mặt đất, lúc trước cô chỉ thử qua một lần nhưng không tìm được bất kỳ thứ gì. Lần này cô kiên quyết dò xét dưới lòng đất, sau khi đi sâu vào chừng nghìn thước, Dạ Dao Quang cuối cùng cũng cảm nhận được sự dao động. Đó không phải vật sống, mà là một thứ ẩn chứa linh khí đang chuyển động.

“Ở dưới nghìn thước.” Dạ Dao Quang ngẩng đầu nói với Ôn Đình Trạm, lại nhanh chóng khuếch tán khí ngũ hành xung quanh, cuối cùng ánh mắt lóe sáng:

“Có luồng khí, nhất định có lối vào.”

Nghe xong câu nói này, Ôn Đình Trạm đứng bên vách đá đang chuẩn bị nhảy xuống dưới đi thăm dò địa thế lại bị Dạ Dao Quang kéo lên, Dạ Dao Quang ngoắc đầu ngón tay với Càn Dương: “Cậu nhảy xuống dưới nghìn thước xem xem có cửa động hay không.”

“Ờ.” Càn Dương gật đầu, sau đó không chút suy nghĩ nhảy xuống.

Hắn lại bị Dạ Dao Quang kéo áo: “Nhớ phải vận khí, nếu như ngã xuống từ đây cam đoan cậu sẽ thịt nát xương tan.”

“Thiên Khu, cậu thật tốt.” Càn Dương cảm động nhìn Dạ Dao Quang.

“Đi xuống đi.” Dạ Dao Quang đẩy luôn Càn Dương xuống.

“A.” Tiếng hét chói tai của Càn Dương như phá tan trời cao.

Dạ Dao Quang lấy tay bịt lỗ tai lại, rất nhanh âm thanh liền biến mất. Tiêu Sĩ Duệ nhìn xuống không thấy bóng Càn Dương, không khỏi lo lắng nói: “Hắn sẽ không quên chứ?”

“Yên tâm đi, cho dù hắn quên, bản năng của người tu luyện sẽ sinh ra phản ứng với nguy hiểm.” Dạ Dao Quang cũng sẽ không lấy mạng nhỏ của Càn Dương ra chơi đùa, ngược lại tên nhóc này tuy khiến người ta tức chết không đền mạng nhưng Dạ Dao Quang vẫn rất thích hắn, đây chỉ là mượn cớ để huấn luyện tên nhóc kia chút thôi.

Tất nhiên Dạ Dao Quang tuyệt đối không thừa nhận cô có tâm trả thù.

“Có hang động.” Âm thanh Càn Dương truyền lên.

Dạ Dao Quang: “...”

“Ta sai rồi, thực sự sai rồi. Đối với người như này thật sự không nên ôm hy vọng.” Dạ Dao Quang thần thờ nói.

Hôm qua bọn họ mới giao thủ với người khác, đối phương tuy bị thương nhưng chưa chắc sẽ rời đi, nói không chừng đang tìm cơ hội báo thù bọn họ. Tên nhóc này thì hay rồi, hét lên một tiếng như vậy, cứ coi như đối phương không vì trả thù bọn họ cũng sẽ nghĩ liệu có bảo vật gì được giấu dưới hang động hay không, Dạ Dao Quang thấy mệt tim quá đi thôi.

“Nhanh xuống đi.” Ôn Đình Trạm nói.

Để không gây phiền phức lớn hơn, tốt nhất là nhanh chóng tìm thấy nguồn hương kia. Trong lòng ba người đều hiểu rõ liền không dám dây dưa nhảy xuống khoảng chừng ba nghìn mét, khi gần đến chân núi cuối cùng cũng tìm thấy hang động. Càn Dương đứng ở cửa hang đợi bọn họ.

Đợi đến khi bọn họ tiến lên trước, Càn Dương còn lại gần nói: “Ta đã thăm dò rồi, không có nguy hiểm, hơn nữa bên trong rất thơm!”

Một bộ dạng đòi khen ngợi, đòi tán dương.

Dạ Dao Quang khinh bỉ nhìn hăn rồi đi vào, hương thơm này quanh quần ở cửa động lại không khếch tán ra ngoài, càng vào sâu càng có mùi hương mê người. Hang động cực kỳ khô ráo cũng rất sạch sẽ, đi vào ước chừng một nén hương, trên đỉnh hang động phía trên xuất hiện một tảng đá trong suốt. Tảng đá giống như bảo thạch và thủy tinh nhưng Dạ Dao Quang biết đây không phải là bảo thạch hay thủy tinh, chẳng qua là một tảng đá trong suốt.

Đi tới nơi cao nhất, Dạ Dao Quang nhìn thấy một viên đá cuội mượt mà được khảm ở đỉnh chóp, thứ kia có màu sữa, chính là nguồn hương.

“Đây là Hương Ngưng Chi.” Dạ Dao Quang chỉ nghe nói qua, từ trước đến giờ chưa từng gặp qua.

Hương Ngưng Chi là vật rất thơm có cơ duyên ngưng tụ linh khí để hình thành, đối với người tu luyện mà nói không có tác dụng nhưng lúc luyện đan có thể dùng đến, cũng có người tu luyện là nữ nhân dùng nó để giữ hương thơm cho cơ thể hoặc xông quần áo.

“Chính là nó!” Ánh mắt Ôn Đình Trạm sáng quắc nhìn Hương Ngưng Chi trên viên đá, cậu nhanh chóng bước lên, lấy ra hộp bạch ngọc đã sớm được chuẩn bị từ trong bọc hành lý, lấy sáo kiếm gọt xuống, cẩn thận từng li từng tí bỏ vào hộp.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Vào Học Viện Nhạc Lộc

Lấy được Hương Ngưng Chi, Dạ Dao Quang nhanh chóng kéo theo về mặt hiệu kỳ, hỏi Càn Dương đầu đuôi câu chuyện rồi cùng đám người Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ rời đi, nơi này không tiện ở lâu.

Dạ Dao Quang tản ra khí ngũ hành, cảm thấy có người đang lần theo dấu vết của bọn họ, tốc độ của đối phương nhanh hơn bọn họ không ít, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng bị cản đường. Không đạt được bảo vật gì nói ra mọi người cũng chưa chắc sẽ tin, để tránh sự giao chiến không cần thiết, Dạ Dao Quang để Ôn Đình Trạm cùng Tiêu Sĩ Duệ đưa Càn Dương đi trước, còn cô lấy ra Tử Linh châu.

Đầu ngón tay vận đủ khí ngũ hành vây quanh Tử Linh châu, ánh sáng màu tím của Tử Linh châu mơ mộng lại thần bí bay ra, từng luồng khí ngũ hành lác đác tản ra bốn phía xung quanh. Linh khí giữa trời đất nồng nặc hơn rất nhiều so với kiếp trước, tuy nhiên rất ít khi ngưng kết, kiếp trước dù là chí linh chi địa cũng chưa chắc có thể ngưng tụ lại được.

Cô tùy ý vung tay áo lên, ánh sáng nhanh chóng tản ra, bốn phía xung quanh dường như không có bất kỳ thay đổi nào. Cô lau đi mồ hôi trên trán, tu vi của cô càng cao thì mỗi lần thúc giục Tử Linh châu hấp thu được càng nhiều, hiển nhiên là cô vẫn chưa theo kịp tốc độ phát triển của Tử Linh châu.

Nở nụ cười nhẹ, Dạ Dao Quang xoay người đuổi theo đám người Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ, mà người đuổi theo phía sau nhanh chóng rơi vào Mê Hồn trận, cho dù là tu vi Nguyên Anh cũng không phá được.

“Cậu làm thế nào mà bỏ rơi hần được vậy?” Cảm giác phía sau không có người theo nữa, Càn Dương lập tức sát lại hỏi.

Cô ngoắc ngón tay với Càn Dương, đợi sau khi Càn Dương lại gần, Dạ Dao Quang cười híp mắt nói bốn chữ: “Không cho cậu biết.”

Mặt nhỏ Càn Dương lập tức nhả lại với dáng vẻ ảm ức.

Tâm trạng Dạ Dao Quang rất tốt, bọn họ đi lên trấn tụ họp với đám người Vệ Kinh. Thời gian vẫn còn sớm, chưa đến lúc dùng bữa trưa nhưng để gấp rút lên đường, bọn họ vẫn quyết định ăn luôn trên đường đi. Lần này Dạ Dao Quang không được cưỡi ngựa nên lúc dùng cơm, Ôn Đình Trạm để Vệ Kinh đi kiếm một chiếc xe ngựa tới, năm ngày tiếp đó Dạ Dao Quang đều sống trong xe ngựa mãi đến khi cô hết kỳ kinh nguyệt.

Lúc này bọn họ chỉ cách Đầm Châu một ngày đường, ở trên xe ngựa quá lâu, Dạ Dao Quang thấy các khớp xương toàn thân đều muốn lười rỗi, vì vậy cô rất háo hức phi người lên ngựa.

“Bây giờ chúng ta tỉ thí đi, xem ai tới Đầm Châu trước, đến sau phải mời khách.” Dạ Dao Quang vung roi quất ngựa phi đi.

“Ta... ta không có tiền...” Càn Dương khóc.

“Vậy đừng có thua!” Tiêu Sĩ Duệ liếc mắt nhìn hần.

“Ờ.” Càn Dương bưng tỉnh, lúc này khí ngũ hành của bản thân phát huy đến cực hạn rồi lao đi như tên bắn.

Tiêu Sĩ Duệ: “...”

Đây là chơi ăn gian lộ liễu!

“Xem xem thiên lý mã của đệ và Tuyệt Trì của ta, ai thắng ai thua.” Ôn Đình Trạm cũng cười liếc nhìn Tiêu Sĩ Duệ. Dưới ánh mắt ngây ngốc

của Tiêu Sĩ Duệ, cậu thúc vào bụng ngựa, rõ ràng động tác rất nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến Tuyệt Trì cho Tiêu Sĩ Duệ hít khói.

Kết quả cuối cùng không cần nói cũng biết, khi hoàng hôn lặn xuống bọn họ đã vào thành Đầm Châu, nhưng vẫn cách khá xa học viện Nhạc Lộc. Mọi người hiển nhiên tìm tằm lâu ngon nhất đắt nhất xa hoa nhất để “làm thịt” Tiêu Sĩ Duệ.

Thức ăn đầy bàn, mọi người đều ăn xong, chỉ còn Càn Dương tiếp tục ăn, nhìn từng đĩa một trống không, ai cũng ngăn người không nói ra lời. Nói Càn Dương đói mấy ngày trên núi mới có thể ăn như vậy cũng được đi, hôm nay cả ngày ở cùng bọn họ, mỗi bữa đều ăn ngon uống ngon mà lại có thể sống như mấy đời chưa từng ăn những thứ như vậy, thật sự khiến người ta khó mà nhìn thẳng được.

Sau khi ăn xong, mọi người đi dạo chợ đêm, dự định sáng mai tiếp tục đến học viện Nhạc Lộc tụ họp với phu tử bọn họ. Hiện tại mới mừng sáu tháng tư, còn ba ngày nữa mới bắt đầu thi văn. Mà bởi vì nguyên do của thi văn sắp tới, thành Đầm Châu trở nên cực kỳ náo nhiệt. Vào lúc này các thương gia thông minh cũng tổ chức các trận tỉ thí nho nhỏ, lấy tiền hoặc vật quý làm tặng vật cho người đoạt giải nhất.

Đám người Ôn Đình Trạm liền đến xem, muốn trải nghiệm phong thổ nhân tình của Đầm Châu. Càn Dương chính là một cái động không đáy, ăn nhiều cơm như vậy rồi mà trên đường đi thấy cái gì ngon đều chảy nước miếng. Dạ Dao Quang cũng chiều theo hần, hần nhìn trúng cái gì liền mua cho hần khiến Kim Tử ghen lồng ghen lộn, cũng gia nhập vào hàng ngũ tham ăn, so ăn với Càn Dương. Cuối cùng Kim Tử ăn muốn nôn ra, Càn Dương vẫn cứ ăn say sưa.

Tiêu Sĩ Duệ hoài nghi nhìn về phía Càn Dương, hoàn toàn không biết dạ dày hần dài thế nào, quả thực có thể ăn hơn cả heo gấp trăm lần.

Mắt thấy trời đã tối, mọi người mới quay về nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày hôm sau họ nhanh chóng lên đường, khoảng một canh giờ sau đã đến học viện Nhạc Lộc. Học viện Nhạc Lộc rất lớn, sau khi các nơi sắp xếp ổn thỏa, những người từ khắp nơi đến học viện Nhạc Lộc tính ra cũng hơn hai trăm người, được phân chia khu vực trong học viện.

Ôn Đình Trạm cầm trong tay bảng tên học viện Nhạc Lộc, thuận lợi đi vào, Tần Đôn nghe được tin liền nhanh chóng đến tiếp đón bọn họ: “Mọi người xem như đã về kịp, vẫn chưa về nữa thì sơn trưởng có thể sẽ phát điên không chừng.”

“Giờ không phải vẫn chưa đến lúc tranh tài hay sao?” Dạ Dao Quang khó hiểu:

“Thời gian còn hơn hai ngày nữa, gấp cái gì?”

“Kỳ Lân công tử ba ngày trước đã đến...” Tần Đôn vừa dẫn bọn họ về khu nghỉ ngơi của học viện bọn họ vừa kể lại những chuyện xảy ra.

Thì ra bởi vì Kỳ Lân công tử thật sự quá nổi danh, tưởng chừng như một học trò thời đại mới trong thần thoại, vừa nghe hắc đến đều tranh nhau đi thăm hỏi. Mọi người đều biết thân thể Kỳ Lân công tử suy nhược nhưng một người cũng không gặp thì có vẻ không hợp tình người lắm. Dù sao hắc cũng là đại diện học viện, không để ý tới danh tiếng của mình thì cũng phải để ý đến danh tiếng của học viện, nhưng muốn gặp cũng không thể chỉ gặp một hai người, vì vậy xếp bàn cờ vua theo quy định cũ.

Ngay sau đó cũng không biết ai đứng sau lưng đồn thổi, rõ ràng chỉ là Kỳ Lân công tử để những người đến thăm hỏi biết khó mà lui, lại dần dần biến thành Kỳ Lân công tử đại diện cả học viện Doanh Thiên ra oai phủ đầu với người đứng đầu học viện Nhạc Lộc, sau lại dần dần biến thành mượn cớ gây chuyện với chín học viện khác.

Các phu tử học viện chỉ cười cho qua, nhưng các học trò tuổi trẻ tính tình hết sức nóng nảy, sao lại chịu bị coi rẻ như vậy. Tuy học viện Doanh Thiên là một trong tứ đại học viện trong thiên hạ nhưng cũng không đến mức kiêu ngạo như vậy chứ?

Người ta nghe danh tiếng bàn cờ của Kỳ Lân công tử đã lâu, vì vậy lần này người thi đánh cờ đều xông lên, trong đó có cả Văn Du.

Cục diện dần trở nên không khống chế được, mãi đến khi một người trong học viện thổ huyết hôn mê vì dốc hết tâm huyết nghiên cứu trận cờ, ngay lập tức bùng nổ. Hiện giờ càng trở nên âm ỉ, rất nhiều người đều nói trận cờ của Kỳ Lân công tử căn bản chính là một cái bẫy chết, Kỳ Lân công tử lừa người, nhao nhao ép buộc hãm giải trận cờ, bằng không chính là lừa dối người đời, sẽ phải đền mạng vì điều này.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Trúng Độc

“Vậy để Kỳ Lân công tử giải ván cờ trước mặt mọi người không phải là xong sao?” Dạ Dao Quang nói.

“Vấn đề là ở chỗ đấy, cho dù Kỳ Lân công tử phải đối mặt với không ít người tạo ra áp lực nhưng hãn cũng chỉ đóng cửa không ra, nói thẳng ra là hãn đang đợi người. Nếu như người này không xuất hiện thì cục diện này sẽ tuyệt đối không có lời giải”. Tần Đôn cau mày nói.

“Mọi người đều nói nếu Kỳ Lân nói lời từ chối thì cục diện này sẽ mất kiểm soát, phải đợi đến khi Trung Châu Đề đốc Học chính đại nhân đến thì mới có thể khiến áp lực của chuyện này giảm đi”.

“Dùng cường quyền để khống chế áp lực?” Tiêu Sĩ Duệ nhướng mày, việc này cũng không thể khiến dân chúng tâm phục được.

“Học chính đại nhân sao có thể không ra tay? Để ngăn lại những lời nói hoang đường kia, Học chính đại nhân sẽ làm chủ đấu cờ này, đề tài của đấu cờ lần này chính là ván cờ của Kỳ Lân công tử, không giới hạn số người của học viện tham gia. Đợi sau khi cuộc thi đấu này kết thúc nếu không có ai có thể giải được thì Kỳ Lân công tử sẽ giải ván cờ này trước mặt mọi người, thắng đấu cờ chính là học viện Doanh Thiên”. Tần Đôn nói.

“Hôm qua Văn Du đi xong, khi trở về thì hôn mê đến bây giờ, mời đại phu đến khám thì ông ấy chỉ nói rằng do hãn suy nghĩ quá độ, bây giờ những người đi thi đấu phần lớn đến lúc trở về đều là bộ dạng như vậy!”

“Vậy ván cờ gì đó lẽ nào đã bị làm phép rồi sao, còn có khả năng hút tinh khí của con người?” Càn Dương nghe xong bỗng cảm thấy như đã gặp phải yêu quái vậy.

“Đây là...” Lúc này Tần Đôn mới chú ý tới Càn Dương, dáng vẻ của Càn Dương không giống với người đọc sách. Lúc đầu hẳn còn cho rằng Càn Dương là bạn mà bọn Ôn Đình Trạm đã kết giao nên cũng không hỏi tới.

“Ta quên mất là cậu cũng ở đây”. Dạ Dao Quang nói với Tần Đôn.

“Đây là Càn Dương của học viện Cao Dương”.

“Sao cậu còn đi theo chúng ta, cậu không đi tìm phu tử với đồng sinh của cậu sao?” Tiêu Sĩ Duệ khó hiểu.

“Ta đi tìm họ thế nào?” Càn Dương hỏi.

“Cầm thẻ tên của cậu rồi tìm bất kỳ một người nào đó hỏi, họ sẽ dẫn cậu đến đó”. Tiêu Sĩ Duệ giải thích.

“Thẻ tên?” Vẻ mặt Càn Dương hồ đồ: “Là cái gì?”

“Cậu...”

Tiêu Sĩ Duệ đang định nói gì đó thì bị Ôn Đình Trạm ngăn lại, Ôn Đình Trạm nhìn Tần Đôn nói: “Cậu đưa hẳn đến học viện Cao Dương đi, nhất định phải giao tận tay phu tử của bọn họ”.

Đối với những người như Càn Dương thì Ôn Đình Trạm phải dặn dò thật kỹ.

Tần Đôn gật đầu sau đó đưa Càn Dương đi, lúc đi Càn Dương vẫn còn cảm thấy lưu luyến không rời, giống như bộ dạng bị đám người Dạ Dao Quang tức giận vứt bỏ vậy, thực sự đủ rồi! Ôn Đình Trạm và Dạ Dao

Quang lấy hành lý đưa cho đám người Vệ Kinh, đến cả học xá của mình cũng không về mà trực tiếp đi thăm Văn Du.

Còn Tiêu Sĩ Duệ đương nhiên không thể đi cùng được vì hần tới học viện vẫn đang cải trang hơn nữa lúc này hoàng trưởng tôn đang bị trọng thương không thể di chuyển dễ dàng được. Đương nhiên Tiêu Sĩ Duệ đã sớm báo tin này lên hoàng thượng vì muốn tiếp tục che giấu thân phận mà lại không muốn hoàng thượng nói ra chuyện đại sự, hơn nữa hần cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Bức thư này được Ôn Đình Trạm sửa lại một lần nên khi bộ hạ xem xong sẽ cho là Tiêu Sĩ Duệ có tấm lòng khoan dung biết lấy đại cục làm trọng nên không nói chuyện xấu trong hoàng thất ra ngoài, chỉ để cho bên ngoài biết được chẳng qua đây cũng chỉ là chuyện do tội phạm trốn trại tập kích ngoài ý muốn mà thôi. Hơn nữa cậu cũng muốn hoàng thượng áp chế tất cả các quan viên trong triều, tất cả đều không được đến học viện thăm hỏi, ngay cả hoàng thượng cũng chỉ được phái người tin cậy của mình là Trung Châu Đề đốc Học chính mượn danh nghĩa người chủ trì thi văn đến thăm mà thôi.

Mục đích cũng chỉ là vì tránh việc quan viên ồ ạt kéo tới xem thử thực hư thế nào làm lộ mất chuyện thật giả của hoàng trưởng tôn. Đến lúc đó thì cục diện sẽ thay đổi theo một hướng khác nên Tiêu Sĩ Duệ đành phải về học xá trước.

“Doãn Hòa, các trò đã quay về rồi sao?” Đúng lúc đám người Hòa sơn trưởng cũng đến thăm Văn Du, nhìn thấy Ôn Đình Trạm, Hòa sơn trưởng bỗng có cảm giác như nhìn thấy được hy vọng.

“Vâng thưa sơn trưởng, chúng trò đi đường tắt để rút ngắn hành trình”. Ôn Đình Trạm hành lễ với Hòa sơn trưởng trước rồi mới nói.

“Bình an trở về là tốt rồi, haiz...” Hòa sơn trưởng nói xong liền thở dài:

“Từ khi ở Đầm Châu trở về, học viện xảy ra biết bao nhiêu chuyện, hết chuyện này lại đến chuyện khác nối tiếp nhau...”

Đầu tiên là Tiêu Sĩ Duệ bị ám sát nhưng cũng may là chỉ bị kinh hãi chứ không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa cũng nhờ Tiêu Sĩ Duệ ra sức bảo vệ nên bộ hạ mới không truy cứu học viện, sau đó lại là Hồ phu tử không hợp nước nên vừa tới Đầm Châu đã luôn bị “Tào Tháo rượt”, đây chỉ là không ít chuyện xảy ra trong mấy ngày nay. Bây giờ lại là việc của ván cờ đó mà Văn Du và mấy trò nữa đều hôn mê bất tỉnh, thực sự có chút công kích nặng nề cho sơn trưởng mà.

“Sơn trưởng người không cần buồn bã đâu, trò nguyện giúp sơn trưởng giải sầu”. Ôn Đình Trạm lễ phép nói.

“Trò có tấm lòng này là ta vui rồi”. Hòa sơn trưởng vui mừng, sau đó căn dặn một chút.

“Ván cờ kia cho dù có phải làm hết sức nhưng cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, cuộc thi văn hai ngày sau mới là chuyện quan trọng nhất”.

“Sơn trưởng người yên tâm đi, trò nhất định sẽ lượng sức mà làm”. Ôn Đình Trạm hứa.

“Nếu đã như vậy thì ta đi xử lý vài việc vặt khác đây”. Hòa sơn trưởng đứng lên đi ra ngoài.

Đến khi Hòa sơn trưởng đi rồi, Dạ Dao Quang mới đi đến trước giường của Văn Du, sắc mặt hắc có chút tái nhợt, đỉnh lông mày hôn mê nhưng vẫn nhíu chặt, nhìn có vẻ như hắc ngữ không yên lại có chút gì đó giống như bị hút mất tinh khí vậy. Dạ Dao Quang nhíu mày rồi đưa tay mang theo khí ngũ hành bay lơ lửng trên người Văn Du, bắt đầu từ chân rồi

di chuyển dần lên bên trên. Lúc di chuyển lên đến trán thì không chỉ có Dạ Dao Quang mà ngay đến cả Ôn Đình Trạm và người đưa Càn Dương quay lại là Tần Đôn cũng đều tận mắt nhìn thấy trên trán Văn Du có một đám mây đen nhỏ đang hiện ra.

“Đây... chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tần Đôn hốt hoảng.

“Bọn họ bị trúng tà thuật rồi sao?”

“Không phải, đây là độc!” Sắc mặt Dạ Dao Quang cảm thấy kính nể, nếu như đây là tà thuật thì cô không cần ra tay cũng đã có thể nhìn ra rồi. Đây là khí độc, bọn họ đã trúng phải một loại độc hơn nữa loại độc này cũng không phải là loại bình thường, thậm chí cho dù học viện có mời đại phu đến khám thì cũng không thể khám ra được.

Sắc mặt Ôn Đình Trạm tối sầm lại, cậu ngồi bên giường bắt mạch cho Văn Du, tỉ mỉ dò xét một lúc nhưng cũng không có kết quả gì, cũng chỉ đành lắc đầu.

Cậu học y gần được một năm rồi, tuy không phải học từ phu tử nhưng bình thường cậu cũng có đọc qua sách y, hơn nữa sau tết năm nay cậu còn nhờ Mạch Khâm chỉ dạy nhiều ngày, còn lật xem sách thuốc. Đồng thời năm nay lúc sau tết, cậu cũng nhờ Mạch Khâm chỉ giáo rất nhiều nên học được nhiều điều bổ ích, y thuật cũng được Đoạn phu tử dạy nhưng cậu cũng không thể tìm ra bọn họ đã trúng phải loại độc gì, mạch tượng giống nhau rõ ràng là do suy nghĩ quá nhiều nên mới dẫn tới kiệt sức hôn mê không tỉnh.

“Việc này tạm thời không được để lộ ra bên ngoài”. Ôn Đình Trạm căn dặn Tần Đôn.

Tần Đôn gật đầu liên tục: “Nhưng học viện mỗi ngày đều có học sinh đi giải ván cờ kia...”

“Cậu cho rằng đây là nguyên nhân của ván cờ?” Ôn Đình Trạm hỏi lại.

“Lẽ nào không phải sao?” Tất cả bọn họ đều đi giải ván cờ đó rồi khi trở về mới biến thành bộ dạng như vậy.

“Tuyên Lâm không nhất thiết phải làm như vậy, đây là do có người nghe nói năm đó có người vì đến giải ván cờ này thổ huyết mà chết, vì thế mà muốn mượn chuyện này để vu oan giá họa cho Tuyên Lâm”. Trong chớp mắt ánh mắt của Ôn Đình Trạm chuyển từ đen bóng sang thâm trầm.

“Nên người phía sau đang muốn đổ thêm dầu vào lửa để việc này từng bước đi đến cực diện như ngày hôm nay?” Dạ Dao Quang nói.

Ôn Đình Trạm gật đầu: “Mục đích của bọn họ rốt cuộc là nhằm vào một học viên hay tất cả học viên thì ta cũng không rõ, lúc này đúng lúc “Sĩ Duệ bị ám sát” nên có thể tránh được Sĩ Duệ, người đứng sau kia chắc chắn biết được thân phận của Sĩ Duệ”.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Vợ Chồng Ma Quỷ

Trong lòng Tần Đôn và Dạ Dao Quang đều có chút nặng trĩu, bỗng nhiên trên bầu trời lại xuất hiện một đám mây đen kéo theo gió lạnh.

“Dạ cô nương, loại độc này có thể giải được không?” Tần Đôn lo lắng nhìn Văn Du.

“Giải cho một mình hãn thì không vấn đề!” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Nàng giải độc cho hãn trước đi vì ta có chuyện muốn hỏi hãn”. Ôn Đình Trạm nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cầm tay Văn Du lên rồi dùng Thiên Lân cắt một vết lên ngón tay giữa của hãn, một tay bóp chặt mạch máu của hãn để không cho máu của Văn Du chảy ra, một tay dùng hai ngón ngưng khí lơ lửng dao động quanh các khớp xương lớn của Văn Du để toàn bộ độc tố đang lan tỏa ra khắp nơi trong cơ thể ngưng tụ lại. Cuối cùng độc sẽ từ kinh gân mạch dồn đến khuỷu tay, rồi từ đầu ngón tay ép ra ngoài. Mọi người chỉ nhìn thấy một giọt máu đen bắn ra ngoài thôi nhưng giọt máu nhỏ xuống đất lại có một mùi rất kỳ lạ, một mùi thuốc rất phức tạp. Ôn Đình Trạm ngồi xổm xuống dường như muốn giơ tay ra chạm vào giọt máu độc kia.

“Trạm ca, chàng muốn làm gì vậy!” Dạ Dao Quang giải độc cho Văn Du xong, thấy cậu muốn động vào giọt máu kia liền kéo cậu lại.

“Trong máu có độc, sao có thể tùy tiện động vào nó như vậy chứ!”

“Ta chỉ muốn xem thử thôi!” Ôn Đình Trạm vỗ tay cô.

“Trên người ta không có vết thương, loại độc này có thể làm cho đám người Văn Du đến giờ vẫn chưa mất mạng thì chắc chắn không thể ăn mòn cơ thể được, vậy nên nàng yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận”.

Nghe xong phân tích của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cũng buông lỏng tay ra.

Ôn Đình Trạm đưa tay ra dính một ít máu độc rồi đưa lên mũi ngửi, sau đó lặng lẽ đứng lên đi lấy bồ kết rửa sạch tay rồi lại đi tới cạnh bàn, cầm nghiên trầm tư mài mực, cuối cùng cầm bút viết ra một phương thuốc: “Vệ Kinh, người cầm đơn thuốc này đi bốc thuốc đi”.

“Thuốc gì vậy? Chàng đã biết hẩn trúng loại độc gì rồi sao?” Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm kinh ngạc.

“Ta cũng không phải Mạch đại ca, sao lại có bản lĩnh lớn như vậy được!” Ôn Đình Trạm khóc không được cười cũng không xong.

“Đây chỉ là một thang thuốc bổ thôi, để cho Văn tử bồi bổ cơ thể một chút!”

Dạ Dao Quang hiểu ra liền gật đầu, Văn Du bị nhiễm độc cả một ngày trời, cho dù giải được độc nhưng cơ thể vẫn còn rất yếu nên quả thực là cần phải bồi bổ một chút.

“Tần Đôn, có phải tất cả mọi người động tới ván cờ đó lúc quay về đều xuất hiện tình trạng trúng độc như Văn tử không?” Ôn Đình Trạm ngẩng đầu lên nhìn Tần Đôn.

Tần Đôn suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Không phải tất cả, có vài người không ở đây lâu nên dường như không bị trúng độc, trừ Văn tử ra thì học viện của chúng ta còn có Lộ Nam sau khi trở về cũng hôn mê bất tỉnh. Sau này ta tò mò nên cũng có đến đó một lần, đến cả cờ ta cũng không thử thì đã chạy về rồi”.

Lộ Nam chính là người đạt được thành tích đứng đầu bảng Giáp của học viện Bạch Lộc năm ngoái.

“Lẽ nào quân cờ bị ngâm trong độc được mãi tính khi vuốt nhẹ lâu sẽ bị trúng độc?” Dạ Dao Quang phỏng đoán.

“Phải hay không thì chỉ cần đi thử thì sẽ biết ngay thôi”. Ôn Đình Trạm không phủ nhận dự đoán nào cả, phỏng đoán của Dạ Dao Quang nhìn có vẻ rất rõ ràng nhưng có vài việc cũng không cần nghĩ nó quá sâu, nếu không ngược lại sẽ làm cho bản thân rơi vào bế tắc không lối thoát.

“Chàng muốn đi giải ván cờ đó sao?” Dạ Dao Quang đã từng rất mong đợi Ôn Đình Trạm phá giải ván cờ đó nhưng lúc này Dạ Dao Quang lại không muốn đi. Bây giờ ta ở ngoài sáng còn địch ở trong tối, hơn nữa đối phương làm việc cũng quá kỳ lạ.

“Tạm thời vẫn chưa nên đi, đợi sau khi Văn tử tỉnh lại rồi lại tính tiếp”. Ôn Đình Trạm cười đứng lên.

“Bây giờ chúng ta phải đến thăm hoàng trưởng tôn, nếu không sẽ bị lộ tẩy mất!”

Dạ Dao Quang đột nhiên nghĩ đến chuyện này, hoàng trưởng tôn tuy bị thương vì bị đâm, bọn họ gấp rút chạy về nếu không nhanh đi thăm hỏi thì quả thực không có cách gì có thể nói nổi.

“Ta đi với mọi người”. Tần Đôn nói, hẳn là người duy nhất biết hoàng trưởng tôn bị thương không phải là Tiêu Sĩ Duệ, bởi vì nơi này rất nhiều chuyện cần phải có người giải quyết tốt hậu quả, vì vậy Tiêu Sĩ Duệ đã chọn Tần Đôn.

“Cậu nên ở lại đây chăm sóc cho Văn tử, chúng ta cũng đã trở về rồi, hoàng trưởng tôn dưỡng thương lâu như vậy chắc cũng đã đến lúc khỏe lại rồi!” Dạ Dao Quang cười rồi cùng Ôn Đình Trạm rời đi.

Lúc này Tiêu Sĩ Duệ đã đối lại với người thế thân rồi, có thể thuận lợi như vậy cũng là vì Ôn Đình Trạm đã sớm sắp xếp ổn thỏa, những người giám sát đều bị dẫn đi cả.

“Doãn Hòa, ta không muốn nằm trên giường...” Tiêu Sĩ Duệ vừa thấy Ôn Đình Trạm tới liền tỏ ra đáng thương nói:

“Ta cũng đã dưỡng thương gần mười ngày rồi, chắc cũng khỏe lại rồi đúng không?”

“Ta đâu nói không cho đệ khỏe lại!” Ôn Đình Trạm trầm giọng nói:

“Văn tử trúng độc rồi”.

“Cái gì?” Tiêu Sĩ Duệ sốt ruột hỏi:

“Văn tử trúng độc rồi? Sao lại trúng độc? Trúng độc gì?”

“Chuyện này kể ra thì rất dài...” Ôn Đình Trạm kể mọi chuyện xảy ra một cách đơn giản nhất.

“Chuyện này ta cũng đã nghe qua rồi”. Mặt Tiêu Sĩ Duệ mang theo vẻ suy tư.

“Có người nói toàn bộ học viện bao gồm cả các học sinh đến từ các học viện khác, có tới mười mấy người đều vì suy nghĩ quá mức mà hôn mê bất tỉnh, nhưng không ngờ rằng bọn họ đã trúng phải độc. Nhưng số người đến ít nhất cũng hơn trăm người, vậy thì loại độc này lẽ nào còn chọn người hay sao?”

“Ta nghi rằng người hạ độc đã biết được thân phận của đệ”. Ôn Đình Trạm đột nhiên nói.

Chân mày Tiêu Sĩ Duệ giật giật, nhìn Ôn Đình Trạm với vẻ mặt phòng bị: “Không phải như ta nghĩ chứ?”

Ôn Đình Trạm cười nhẹ lộ ra vẻ ấm áp như nắng ấm tháng ba với Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ lập tức nằm thẳng đờ trên giường, sau đó đưa tay ra kéo chăn lên để che mình lại, kêu khóc nói: “Ta không muốn...”

“Không có sự lựa chọn khác”. Giọng nói bình thản, không cho phép có thái độ cự tuyệt.

“Huynh nói là không để ta nằm...”

“Ta chỉ nói không để đệ không khỏe mà thôi”.

“...”

“Hai người đang làm gì mà bí hiểm vậy?” Dạ Dao Quang không hiểu gì.

“Dao tử, Dao tử, tử mau quản tiểu tướng công này của tử đi, hãn quả thực là vô cùng can đảm!” Tiêu Sĩ Duệ vừa nghe thấy tiếng của Dạ Dao Quang thì giống như tìm được cứu tinh nên nhảy từ trên giường xuống, kéo Dạ Dao Quang lại rồi chỉ vào Ôn Đình Trạm nói:

“Hãn bắt ta đường đường là hoàng trưởng tôn phải lấy thân mạo hiểm!”

Chuyện này Dạ Dao Quang trong chớp mắt đã hiểu được dụng ý của Ôn Đình Trạm: “Chàng muốn để Sĩ Duệ đi đến đó, sau đó trở về cũng bị trúng độc sao? Nếu đối phương đã biết được thân phận của Sĩ Duệ, có ý định tách ra, nếu như Sĩ Duệ trúng độc rồi thì tất nhiên hãn sẽ hoảng loạn, thậm chí còn có thể sẽ chạy đến đây giải độc nữa đúng không?”

“Ừm! Hành động này chưa chắc có thể dụ hung thủ ra, nhưng cũng có thể cho chúng ta thêm một chút manh mối”. Hoàn toàn không để ý tới Tiêu

Sĩ Duệ - người phải đến hiện trường để thử độc, Ôn Đình Trạm thân nhiên thừa nhận.

Dạ Dao Quang đưa tay sờ cảm rồi lắc đầu.

Tiêu Sĩ Duệ thấy vậy, ánh mắt sáng ngời, hất cằm nhìn Ôn Đình Trạm: “Huynh nhìn thấy chưa, Dao tử không đồng ý với cách làm của huynh rồi, huynh nên nhanh chóng nghĩ cách khác đi”.

Dạ Dao Quang đột nhiên nhìn Tiêu Sĩ Duệ với ánh mắt ngó ngán: “Ta nói không đồng ý bao giờ?”

“Không phải tử vừa mới lắc đầu sao?” Tiêu Sĩ Duệ khóc.

“Ta lắc đầu chỉ là vì đang nghĩ xem làm sao có thể để cho đệ có vẻ bị trúng độc nhất thôi”. Dạ Dao Quang nhìn Tiêu Sĩ Duệ, lộ ra khuôn mặt cười lớn.

“Nói không chừng sau khi đối phương biết đệ bị trúng độc, sẽ phỏng đoán là do chúng ta gài bẫy thì sao? Dù sao thì Trạm ca nhà ta vẫn là người có chút tiếng tăm, nếu như mua chuộc được đại phu hoặc sau khi việc này xảy ra vị đại phu kia bị ép khai ra thì há chẳng phải là suy nghĩ vô ích sao!”

“Ừm! Dao Dao nói có lý, vậy phải làm thế nào mới được đây?”

“Không phải máu độc được ép ra từ trong cơ thể của Văn tử sao? Dù sao chất độc này cũng tạm thời được khống chế rồi nên sẽ không chết được đâu”.

“Ma quỷ, hai người đúng là vợ chồng ma quỷ mà!” Tiêu Sĩ Duệ hung ác nói.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Phá Giải Thế Cờ

Thấy vẻ mặt kết nhằm bạn xấu thương tâm của Tiêu Sĩ Duệ, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang một xướng một họa không khỏi bật cười.

“Mấy người có nhân tính hay không vậy, ép ta như vậy mà vẫn còn cười được!” Tiêu Sĩ Duệ nhìn hai người với ánh mắt khiển trách.

“Được rồi đấy, ta và Trạm ca có thể nào cũng không đùa được với cái mạng nhỏ của đệ.” Dạ Dao Quang đẩy Tiêu Sĩ Duệ ra xa, ánh mắt cô nhìn về phía Ôn Đình Trạm:

“Chàng phải cẩn thận một chút.”

Mặc dù chỉ làm nền cho Tiêu Sĩ Duệ, sau đó giả vờ trúng độc nhưng ở đây có rất nhiều người muốn lợi dụng sơ hở, hận không thể khiến Tiêu Sĩ Duệ thực sự trúng độc chết, sơ sẩy một chút thì đúng là chơi với lửa có ngày chết cháy. Nhưng Dạ Dao Quang có lòng tin tuyệt đối với Ôn Đình Trạm, cô tin nếu Ôn Đình Trạm đã làm như vậy thì nhất định có dụng ý riêng của cậu, cũng nhất định có thể sắp xếp trước tất cả những nguy hiểm.

“Vậy hay là cứ để thế thân của ta nằm đi.” Tiêu Sĩ Duệ thấy chuyện đã định, chỉ có thể mở miệng cò kè mặc cả.

"Không được." Ôn Đình Trạm kiên quyết từ chối.

"Vì sao?" Tiêu Sĩ Duệ vẻ mặt không vui.

“Đệ đàn à!” Dạ Dao Quang chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Tiêu Sĩ Duệ:

“Lúc trước là do đệ không ở đây nhưng bây giờ đệ đang ở học viện, dù đệ có thay đổi gương mặt để đi theo chúng ta thì người bên cạnh đệ cũng không thể lúc nào cũng nhớ được đệ không phải là trưởng tôn điện hạ. Bọn họ chỉ cần lộ ra một chút bất thường thôi, không chỉ chuyện lần này bại lộ, đến cả chuyện lần trước đệ bị ám sát cũng sẽ bị lộ. Đến lúc đó đệ sẽ trở thành người tâm tư ác độc mưu hại hoàng thúc, tên tội đồ lừa dối hoàng gia, đệ có muốn giải thích cũng hết đường giải thích!”

“Được rồi được rồi, ta nằm là được chứ gì.” Tiêu Sĩ Duệ chớp mắt ỉu xiu.

“Năm hăn hoi đi!”

Nói xong, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều không để ý tới Tiêu Sĩ Duệ kêu rên mà rời đi, họ cũng chỉ đi qua thăm hỏi một chút, người bị thương nặng cần nghỉ ngơi nhiều, họ cũng ở lại đây một lát, bây giờ vừa đúng thời gian.

Học xá của bọn họ ở trong một đại viện, từ phòng Tiêu Sĩ Duệ đi ra khoảng mười mấy bước chính là phòng của bọn họ. Hành lý đều đã được chuẩn bị, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nghỉ ngơi một lát rồi đến nhà ăn của học viện Nhạc Lộc ăn trưa. Khẩu vị hai nơi khá khác nhau, khẩu vị của Trung Châu khá mặn, Ôn Đình Trạm ăn ít đi nhiều. Cậu luôn thích thanh đạm, Dạ Dao Quang lại ăn không ít, khẩu vị thế nào cô cũng có thể ăn được.

Ăn xong bữa trưa vốn định nghỉ trưa một lát, nhưng lại nghe thấy tin tức Văn Du tỉnh lại, hai người ngay lập tức đi đến. Văn Du cũng vừa dùng xong bữa trưa, hăn đang uống thuốc.

“Doãn Hòa, tiểu Khu, lần này lại để các cậu lo lắng cho ta rồi.” Văn Du đã biết mọi chuyện từ đầu đến cuối từ Tần Đôn, uống thuốc xong, hẳn gọi thư đồng của mình đến, ngồi trên giường nói.

"Giữa chúng ta không cần khách sáo." Ôn Đình Trạm nói rồi hỏi:

“Đối với việc bị trúng độc, cậu nghĩ thế nào?”

Văn Du lắc đầu: "Ta đã nghĩ lại tỉ mỉ chuyện ngày đó một lần nhưng hoàn toàn không biết vì sao lại trúng độc, lúc chúng ta chơi cờ, trà và bánh đều là thư đồng của học viện đưa đến, tất cả dụng cụ đều thống nhất, không có lý gì mà chỉ có một số người trúng độc."

Dạ Dao Quang nghe xong có chút hụt hẫng, nhưng thật ra Ôn Đình Trạm gần như đã sớm biết sẽ không lấy được bao nhiêu tin tức, bèn gật đầu nói: “Cậu nghỉ ngơi đi, chúng ta không quấy rầy cậu nữa.”

Từ biệt Văn Du, hai người trở lại học xá, chỉ thấy Ôn Đình Trạm cởi áo nói dây lưng, nhanh chóng nằm trên giường. Dạ Dao Quang không khỏi kinh ngạc: “Chàng còn ngủ được?”

“Sao không ngủ được?” Ôn Đình Trạm đối mắt với Dạ Dao Quang:

“Sáng sớm đã vội đi đường, quay về cũng chưa được nghỉ ngơi chút nào, ta hơi buồn ngủ, bồi dưỡng tinh thần, chiều đi giải trận.”

“Chàng muốn phá thế cờ của Kỳ Lân công tử?”

“Không phải Dao Dao đã mong chờ từ lâu rồi sao? Làm phu quân sao có thể để cho nương tử đợi lâu?” Ôn Đình Trạm cười như gió xuân dịu dàng.

Dạ Dao Quang liếc cậu một cái, cũng cởi áo ngoài xoay người nằm xuống.

Chưa tới một canh giờ đã nghe được động tĩnh, Dạ Dao Quang mở mắt, Ôn Đình Trạm đã quần áo nón mũ chỉnh tề. Cô cũng vội vàng đứng lên, những lúc như vậy, không theo sát Ôn Đình Trạm cô không yên tâm.

Thời gian nghỉ trưa đã qua, bên cạnh bàn cờ trong học viện Nhạc Lộc đã có rất nhiều người, có cả những học sinh ở học viện khác. Phần lớn vẫn là học sinh trong học viện Nhạc Lộc, nhưng vì thế cờ này đã hạ gục vô số người nên đã khiến nhiều người chùn bước, vì vậy đa số mọi người chỉ đến để xem.

Ôn Đình Trạm mang theo Tiêu Sĩ Duệ đến chỗ giám khảo tham dự để lấy giấy dự thi, những học sinh vây xem vừa thấy giấy dự thi liền nhao nhao nhường đường, không ngừng xì xào bàn tán.

“Lại là người từ đâu tới vậy?”

“Cậu không thấy có viết tên sao? Là Ôn Đình Trạm của học viện Bạch Lộc!”

“Ồ... không phải là thủ khoa mười một tuổi, người đã phá vụ án giết người Ôn Đình Trạm kia đấy chứ?”

“Học viện Bạch Lộc chẳng lẽ còn có thể có hai Ôn Đình Trạm hả? Nghe nói kỳ thi năm ngoái hẳn được học viện Bạch Lộc đánh giá hạng ưu, bài làm của hẳn cũng được sao chép đến tận học viện của chúng ta, khiến phụ tử luôn miệng khen ngợi.”

"..."

Tiếng thảo luận liên tiếp vang lên cũng không ảnh hưởng đến Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ. Tiêu Sĩ Duệ là người ngồi xuống trước, hẳn đã sớm xem qua bàn cờ này vô số lần, sau đó vâng vâng một quân cờ đen, giả vờ trầm tư hồi lâu, cuối cùng chán nản ném lại vào trong hộp cờ.

Đối với cục diện như vậy, mọi người đều thấy nhưng không thể trách. Họ đều đưa mắt nhao nhao nhìn về phía Ôn Đình Trạm, ánh mắt vô cùng háo hức chờ mong, kích động như thể chính mình phải đại chiến một trận vậy.

“Ôn công tử, mời hạ cờ.” Phía đối diện cũng không phải Tuyên Lâm mà là biểu đệ của Tuyên Lâm - Tuyên Lộc, hẳn thay mặt Tuyên Lâm tới giám sát.

Ôn Đình Trạm ôn hòa cười, hai ngón tay dài của cậu cầm một quân cờ đen lên, dường như không cần nhìn bàn cờ, chỉ tùy ý đặt xuống.

“Đặt ở đâu, đặt ở đâu rồi...”

“Mọi người đừng đẩy.”

“Nói mau, nói mau, Ôn Doãn Hòa đặt cờ ở đâu?”

Thấy Ôn Đình Trạm hạ cờ, hơn nữa vừa ngồi xuống đã hạ cờ, gần như đây là người đầu tiên. Mọi người đều vô cùng kích động, những người ở xa nhao nhao muốn chen lên phía trước.

"Ôn Doãn Hòa “bò” một quân cờ!" Để người phía sau an phận, người đứng phía trước kêu lớn.

Bò chính là thuật ngữ trong cờ, chỉ cờ của một bên dưới sự áp bức của đối phương mà đi dọc theo vị trí thấp cũng chính là vị trí một đường hoặc hai đường.

“Thế cục cấp bách như vậy mà vẫn bò cờ, không phải đã lãng phí một quân cờ hay sao?”

“Cậu thì biết cái gì, nói không chừng người ta có thâm ý thì sao!”

"Chỉ hy vọng như thế!"

"..."

Những tiếng bàn luận này không hề ảnh hưởng đến Tuyên Lộc.

Tuyên Lộc vẫn luôn thay Tuyên Lân ứng phó với tất cả những người thách thức, vị trí nào cũng hạ không ít lần, vì vậy cũng không nghĩ ngợi gì mà hạ cờ xuống, sau đó rất lễ độ nói với Ôn Đình Trạm:

“Ôn công tử, mời.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Ôn Đình Trạm Vs Tuyên Lộc

Tay áo màu xanh nhạt nhẹ nhàng phe phẩy, quân cờ trong tay Ôn Đình Trạm chỉ hạ xuống chậm một bước so với Tuyên Lộc, trong lòng đã có tính toán trước, dường như đã sớm đoán được Tuyên Lộc sẽ đặt cờ ở đâu.

Mọi người đều bị phong thái của Ôn Đình Trạm làm cho khiếp sợ, không khỏi mong đợi nước cờ này của Ôn Đình Trạm. Nhưng những học sinh đứng gần đó không khỏi thất vọng, những người kêu to cũng không che giấu được nhụt chí:

“Ôn Doãn Hòa nhảy cờ!”

Nhảy là trong lúc hai bên đấu cờ tiếp xúc giao chiến, là một cách hạ cờ để thoát khỏi thế cờ của phe mình hoặc truy sát thế cờ yếu của đối phương, mà ở đây, Ôn Đình Trạm thuộc về sau.

Đại thế cũng đã gần đến, Ôn Đình Trạm không nghĩ làm thế nào để ngăn cơn sóng dữ mà lại đi diệt hai quân cờ đối phương không ngăn được, quả thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, đều nghi ngờ không biết Ôn Đình Trạm có hiểu luật chơi hay không.

Phía sau tự nhiên nổi lên không ít tiếng chất vấn, Ôn Đình Trạm lại làm như không nghe thấy. Tiêu Sĩ Duệ và Dạ Dao Quang đứng bên cạnh cũng không hiểu được nước cờ của Ôn Đình Trạm, tài đánh cờ này quả thật còn yếu hơn cả người mới học. Nhưng hai người đều đã được lĩnh giáo tài đánh cờ của Ôn Đình Trạm rồi, dù không hiểu cũng vẫn có lòng tin đối với Ôn Đình Trạm.

Tuyên Lộc vẫn mang sắc mặt thản nhiên như trước, hạ xuống một quân cờ: “Ôn công tử...”

“Bịch!” Không đợi Tuyên Lộc nói hết câu, Ôn Đình Trạm đã hạ cờ xuống.

Nước cờ này vừa đi, sắc mặt của mọi người cũng thay đổi, không phải là thế cục thay đổi mà là quả thực không nhìn được câu chữ tục, bởi vì Ôn Đình Trạm lui một bước cờ.

Lui là một phương pháp thường dùng, ý nghĩa cơ bản của nó là khi cờ hai bên tiếp xúc với nhau trên bàn cờ, cờ phe ta bị cờ đối phương chặn lại sẽ lùi một bước về hướng cờ ban đầu của phe ta.

“Rốt cuộc là có biết chơi cờ hay không đây!”

“Không đâu, không cần cố ra vẻ, mau xuống đi!”

“Đúng vậy, đừng làm mất mặt nữa!”

“...”

Mọi người có bao nhiêu mong chờ đối với Ôn Đình Trạm, lúc này lại có bấy nhiêu thất vọng, mọi người đều nhao nhao ồn ào lên.

Dạ Dao Quang lập tức giận không kìm được, cô quay lại, cặp mắt đào hoa xinh đẹp chăm chọc nhìn mọi người: “Đường đường là học sinh của chín học viện lớn, thật khiến học viện Bạch Lộc bé nhỏ của chúng tôi mở mang tầm mắt. Trong giờ học đánh cờ của tiên sinh học viện chúng tôi, câu đầu tiên chúng tôi được dạy là “nhìn cờ mà không nói mới thật là quân tử”. Nghĩ đến học sinh của chín học viện lớn đều là những người cao siêu, vì vậy tiên sinh trực tiếp bỏ qua bài này mà dạy học vấn cao thâm, so với chư vị thì chúng ta chắc chắn chỉ biết ra vẻ, mất mặt xấu hổ cũng là điều không tránh được.”

Mấy câu nói của Dạ Dao Quang như có gai, ép đến mức mọi người đều đỏ mặt, mấy người da mặt mỏng đều rối rít che mặt. Dạ Dao Quang cũng thôi không công kích nữa mà quay lại tiếp tục xem thế cờ. Lúc này thế cục đã xảy ra sự thay đổi to lớn, quân cờ đen vốn bị vây khốn sát sao dường như có xu hướng sống lại. Ánh mắt mọi người mới vừa bị Dạ Dao Quang hấp dẫn lúc này cũng theo ánh mắt của Dạ Dao Quang rơi vào bàn cờ, thấy rõ người bên bàn cờ nhất thời mở to hai mắt nhìn. Khi Dạ Dao Quang nói, Ôn Đình Trạm lại hạ xuống bốn quân cờ, bốn quân cờ này nếu mở ra thì đều không có tính công kích, không phải chiếm đất mà là nhường đường.

Nhưng bốn quân cờ không bắt mắt ấy lại có thể vẽ ra một đường sống, còn có xu thế vây cờ trắng của Tuyên Lộc lại, lập tức khiến tất cả mọi người đều nín thở.

Hai người đấu cờ, Tuyên Lộc đã không còn sự thanh thản ban đầu nữa, mà Ôn Đình Trạm lại vẫn bình thường như trước.

Sau khi theo Ôn Đình Trạm đặt xuống ba quân cờ, Tuyên Lộc không hạ cờ nữa mà đứng lên cúi chào Ôn Đình Trạm: “Tài đánh cờ của Ôn công tử quả là tinh xảo, Lộc không có tài như vậy, mời Ôn công tử theo Lộc đi gặp biểu huynh.”

“Đây, đây là phá trận rồi?”

“Chắc là vậy, không phải Tuyên Lộc nói muốn mời Ôn Doãn Hòa đi gặp Kỳ Lân công tử sao.”

“Đúng vậy, thật muốn nhìn xem thế cờ đã thành thế nào rồi!”

Không để ý tới tiếng mọi người bàn luận, Ôn Đình Trạm bưng chén trà bên cạnh lên khẽ nhấp một ngụm: “Thế cờ này chưa xong, ta đi theo cậu, vậy Kỳ Lân công tử đã nhận thua rồi?”

Lời nói bình thản, khẩu khí cuồng vọng khiến mọi người sợ ngây người.

Rõ ràng là Tuyên Lộc đã nhận thua, căn bản không phải Kỳ Lân công tử. Nhưng bây giờ mọi người đột nhiên nhớ ra, Kỳ Lân công tử đã có lời trước, phá được thế cờ mới gặp mặt. Lúc này Tuyên Lộc mời Ôn Đình Trạm đi gặp Kỳ Lân công tử cũng có nghĩa là thế cờ đã được phá, Kỳ Lân công tử thua cũng không phải là không thể.

“Kỳ Lân công tử mười hai tuổi đã đưa ra thế cờ khó này, làm khó được thiên hạ anh kiệt, ngày nay có Ôn Doãn Hòa mười hai tuổi đã phá được thế cờ này, quả nhiên là thiếu niên anh hùng!” Lúc này, một giọng nói thuần hậu vang lên.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, ánh mắt không khỏi sáng ngời, người đang nói chính là Trung Châu Đề đốc Học chính - Hứa Nguyên, tuổi đã quá bốn mươi, luôn nhận được sự kính trọng và yêu mến của học sinh Trung Châu. Mà người khiến ánh mắt bọn họ sáng lên không phải là Hứa Nguyên mà là thiếu niên bên cạnh Hứa Nguyên được người đẩy xe lăn tới.

Ngũ quan của thiếu niên tinh tế như mỹ ngọc thượng đẳng không tì vết, lộ ra sự trắng trẻo khác thường khiến người khác đau lòng, lông mày dài mảnh không hề rậm, mũi thẳng thanh tú, cánh môi cũng thoáng tái nhợt. Rõ ràng là nam có tướng mạo của nữ, nhưng đôi mắt đi vào lòng người thâm sâu không thấy đáy của hắc đường như có thể nhìn thấu thế gian, có thể khiến người ta chỉ nhìn một lần là có thể quên đi dung nhan xuất chúng của hắc, cũng quên đi cơ thể yếu ớt của hắc.

Áo choàng màu trắng có viền vàng che cơ thể gầy yếu của hắc lại, cánh tay nhẹ nhàng đặt lên tay vịn mềm mại như tay con gái nhưng khớp xương lại rõ ràng, không khiến người ta hoài nghi hắc có bản lĩnh xoay chuyển càn khôn. Mái tóc dài đen như mực xõa xuống, một miếng ngọc

được cài lên tóc, gió mát thổi qua, mái tóc dài của hắn cũng khẽ động, tà áo bay bay, tay áo dài mềm mại.

Lạnh lùng không nhiễm khói bụi nhân gian khiến người ta không dám khinh nhờn.

"Kỳ Lân công tử - Tuyên Lân." Gần như không cần suy nghĩ, Dạ Dao Quang cũng biết người này là ai.

"Học sinh bá kiến Học chính đại nhân." Ôn Đình Trạm hơi cúi người, sau đó đối mặt với Tuyên Lân:

"Kỳ Lân công tử, nghe danh đã lâu."

"Ôn Doãn Hòa của Lữ Lăng, đã nghe nói đến." Giọng của Tuyên Lân lộ ra một tia lạnh lùng.

Hạ nhân của hắn đẩy hắn tới cạnh bàn cờ, hắn nhìn bàn cờ, đôi mắt thâm thúy khẽ lóe lên: "Nếu đã là thế cờ chưa hoàn thành, Ôn công tử có muốn tiếp tục không?"

Một câu vừa nói ra, tất cả mọi người nhiệt huyết sôi trào, quả thực có xúc động đến mức muốn hét lên. Bọn họ dám vỗ ngực đảm bảo, đây tuyệt đối là trận đấu đỉnh cao nhất của hai đại thần đồng trong mấy trăm năm qua.

Tất cả mọi người đưa mắt mong chờ nhìn Ôn Đình Trạm, mong cậu nhanh chóng ứng chiến để bọn họ có thể tận mắt chứng kiến trận đấu đỉnh cao này.

Ôn Đình Trạm hoàn toàn không phụ sự mong chờ của bọn họ: "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Hai người thông tuệ vô song, bọn họ đều có dung nhan tuyệt trần, trí tuệ vô song, một người áo trắng trôi dạt vào trần thế, một người áo xanh cao quý ung dung. Bỏ trận đấu cờ sang một bên, một bức tranh như vậy cũng đủ để mọi thứ trên đời đều trở nên mê say.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Kịch Liệt Giao Tranh

Gió hiu hiu, thời gian đầu hạ, hoa viên trong học viện trăm hoa đua nở, từng mùi hương thấm vào lòng người theo gió mà đến. Tất cả mọi người đều nín thở, chỉ sợ tiếng hít thở của mình quá nặng, làm phiền đến hai người đang đấu cờ.

Tốc độ hạ cờ của hai người vô cùng nhanh, gần như là một trước một sau, nhanh đến mức người xem xung quanh hoàn toàn không thấy rõ bước trước đó. Hai người người đến ta đi đã hạ hai ba quân cờ, thời gian nhích từng chút một. Sau khi cờ trên bàn đã bị giết, nơi có kẻ hờ lại được đặt xuống lần thứ hai khiến trước mắt người ta không khỏi hiện ra một chiến trường thời cổ, chém giết máu tươi đầm đìa, chiến sĩ dũng cảm tắm máu ngã xuống, lại có kỵ binh mới điên cuồng chạy tới. Âm thanh quân cờ rơi xuống bàn cờ nặng nề mà sâu thẳm giống như trận đối chọi của hai quân.

Trời dần tối, nhưng ván cờ này lại có mười mấy quân cờ, gần như giống với lúc đầu. Người xem cũng không cảm thấy đói, xem không rời mắt, càng ngày càng có nhiều người bị thu hút đến, trong đó có sơn trường, phu tử của học viện Doanh Thiên và học viện Bạch Lộc.

Tuy Hòa sơn trường đã nói trận này phải làm hết sức nhưng đây là trận khai chiến đầu, lại là dạng đấu cờ mà mọi người cùng chứng kiến. Nếu có thể thắng lợi, danh tiếng của học viện Bạch Lộc bất luận sau này có thể toàn thắng trong trận đấu hay không thì đều sẽ được đẩy lên cao điểm. Hòa sơn trường đương nhiên hy vọng Ôn Đình Trạm có thể thắng. Giống với Hòa sơn trường còn có học viện Doanh Thiên, bọn họ cũng không hy vọng

trở thành hòn đá kê chân lưu truyền ngàn đời cho thanh danh của học viện Bạch Lộc và Ôn Đình Trạm.

“Khụ khụ...” Không biết có phải do đêm dần khuya hay không, trong gió lạnh, dù Tuyên Lân đã khoác thêm áo ngoài nhưng thỉnh thoảng vẫn ho khan. Trong viện yên tĩnh, tiếng ho vang lên rất chói tai, thậm chí còn át cả tiếng của những quân cờ.

Dưới đèn lồng treo cao, ánh nến màu vàng nhạt xuyên qua lồng đèn hắt vào gò má Tuyên Lân khiến dung nhan đẹp như ngọc của hắn được chiếu sáng càng thêm sáng sủa, màu trắng ngày càng trong suốt khiến người ta nhìn thấy sẽ nảy sinh đau đớn.

“Khụ khụ...”

Đột nhiên cánh tay cầm quân cờ trắng của Tuyên Lân cứng đờ giữa không trung, đầu ngón tay run lên theo từng tiếng ho sặc sụa của hắn. Quân cờ kia rơi xuống một vị trí trên bàn cờ, mà vị trí này lại là lui một bước, đã khiến thế cờ của hắn đi hơn phân nửa. Nếu đối thủ là người khác, hắn còn có cơ hội ngăn chặn, nhưng đối thủ lại là một người hoàn toàn không thua kém hắn như Ôn Đình Trạm, đây là một vết thương trí mạng.

"Thiếu gia..." Người hầu của Tuyên Lân nhất thời đau lòng kêu lên.

Biến cố như vậy khiến Học chính đại nhân, Hòa sơn trưởng và sơn trưởng của học viện Doanh Thiên đều biến sắc, họ đều mấp máy môi nhưng cuối cùng cũng không mở miệng. Nói đây là sự cố ngoài ý muốn, để Tuyên Lân nhặt cờ lên đi lại? Nhưng đời người có bao nhiêu cái ngoài ý muốn, người chết đâu thể sống lại? Điều này đối với Tuyên Lân cũng là một sự nhục nhã, coi hắn là kẻ yếu mới cho hắn cơ hội, vì vậy tất cả mọi người đều giữ im lặng. Thắng bại của trận cờ đã định, tất cả mọi người đều bóp cổ tay, thở dài trong lòng.

Đúng lúc này, tay Ôn Đình Trạm cũng hạ xuống một quân cờ khiến mọi người ngạc nhiên, vì Ôn Đình Trạm cũng lùi một bước, thế cục lại trở về ngang sức ngang tài như lúc đầu.

"Ôn công tử không cần như vậy..." Sắc mặt đã tái nhợt, giọng nói lạnh lùng lộ ra chút yếu ớt, Tuyên Lâm nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

"Hạ cờ không hối hận là sự kính trọng của ta với cậu, không giậu đổ bìm leo, cũng xin Tuyên công tử tôn trọng Trạm." Giọng nói của Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng theo gió bay ra.

Tất cả mọi người chấn động, ánh mắt nhìn Ôn Đình Trạm phát ra sự tôn kính và sùng bái từ trong nội tâm. Cậu không vì thân thể suy nhược của Tuyên Lâm mà để Tuyên Lâm nhạt lại cờ là sự tôn trọng đối với Tuyên Lâm, nhưng nếu cậu thừa dịp này mà thắng, tuy sẽ không ai phản bác, cũng thắng được sự kính trọng của người khác, nhưng bất kỳ ai nhắc đến sự thắng bại ngày hôm nay đều khó tránh khỏi than thở một tiếng: Đáng tiếc cơ thể của Tuyên Lâm công tử yếu.

Đôi mắt cơ trí thâm sâu Tuyên Lâm lẳng lặng nhìn Ôn Đình Trạm: "Ôn công tử, tài đức vẹn toàn."

Dứt lời, Tuyên Lâm lại hạ xuống một quân cờ, Ôn Đình Trạm cười một tiếng, cũng hạ cờ.

Qua khoảng thời gian một chén trà, Tuyên Lâm lại bắt đầu ho khan, lần này hẳn không tự tay lấy cờ vì cơ thể hẳn đã có xu hướng lung lay sắp đổ, ngay cả thuốc đã uống lúc trước cũng không còn tác dụng nữa.

Lúc này tất cả mọi người đều lo lắng mà cũng không biết mở miệng như thế nào. Nói thế cờ để đó, ngày khác lại đấu thì không công bằng với Ôn Đình Trạm, vì Tuyên Lâm yếu ớt không phải do cậu làm hại. Nói tiếp tục đấu, e rằng người cuối cùng ngã xuống bàn cờ lại là người sáng lập ra chúng.

Tuyên Lâm vì kiêu ngạo sẽ không mở miệng dừng đấu, mà Ôn Đình Trạm cũng không thể mở miệng, đây là sự đồng tình đối với Tuyên Lâm, cũng là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Tuyên Lâm.

Cục diện tiếp tục giằng co, Dạ Dao Quang lập tức đứng lên, một tay đẩy Tuyên Lâm ra, sau đó đầu ngón tay ngưng khí, nhanh chóng điểm vào sau lưng Tuyên Lâm. Một luồng khí ngũ hành xông thẳng vào tim Tuyên Lâm, Dạ Dao Quang không khỏi hoảng hốt, cơ thể của Tuyên Lâm bị độc tố chèn ép rất đáng sợ, rất nhiều kinh mạch đã bị phá hỏng hoàn toàn. Trừ phi là người tu luyện ngũ hành như cô, nếu không bất kỳ người có tu vi cao siêu nào cũng không thể cứu được Tuyên Lâm. Vì cơ thể con người có nhiều chỗ ngũ hành không giống nhau, ngũ hành tương sinh nhưng cũng tương khắc, nếu là khí ngũ hành tương khắc, tuy có thể đả thông kinh mạch của hân nhưng cũng sẽ khiến kinh mạch của hân bị tổn thương, khi chữa khỏi cũng sẽ có ngày bỏ mạng.

Nhưng tu vi hiện tại của Dạ Dao Quang hoàn toàn không thể chữa trị cho hân, hân bị bệnh đã lâu, trừ phi Dạ Dao Quang không tiếc biến thành phế nhân, cộng thêm Tử Linh châu, nếu không thì đừng nghĩ đến việc chữa trị. Tuyên Lâm cũng không phải Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang sao có thể hy sinh như vậy?

Đổi đầu ngón tay thành lòng bàn tay, Dạ Dao Quang hóa giải kinh mạch liên tiếp ở phần phổi cho Uyên Lâm trước, vì khí quản của Tuyên Lâm đã rất yếu. Dạ Dao Quang không thể làm quá nhanh và mạnh, chỉ có thể từ từ dung nhập vào, thời gian trị liệu ước chừng khoảng một nén nhang, Dạ Dao Quang lại vỗ vào lưng chỗ gần phổi của Tuyên Lâm.

"Phụt!" Tuyên Lâm phun ra một ngụm máu tụ đã hơi biến đen.

"Thiếu gia!" Lúc này hạ nhân của Tuyên Lâm giận dữ đánh về phía Dạ Dao Quang.

Lúc Dạ Dao Quang đang thu lại khí ngũ hành, không ngờ hạ nhân của Tuyên Lâm lại là người võ nghệ cao cường, chân khí vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn không có chỗ cho cô thở. Nếu lúc này vận khí đối lập, hơi thở của cô nhất định sẽ rối loạn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tất cả mọi người thấy bóng người cao ngất thon dài ngồi trước bàn cờ hành động rất nhanh, còn chưa nhìn thấy hành động ra sao, tùy tùng của Tuyên Lâm bị đánh văng đi, chợt lại có mấy bóng người từ bốn phía tập kích đến.

Mọi người chỉ thấy người thiếu niên bóng người nhanh như ánh chớp ôm thiếu niên xinh đẹp vào lòng, ôm cô xoay tròn, đánh văng những bóng người cường thế từ bốn phía kia đi

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Tạm Dừng Đấu Cờ

Thời gian đột nhiên dừng lại vào thời khắc đó, mọi người đều mở to mắt nhìn hai thiếu niên đáp xuống đất. Tóc của họ bay lộn xộn trong gió, trang phục bọn họ mặc không phải là trang phục của học sinh nhưng dù kiểu dáng thế nào, chất liệu đều giống nhau như đúc. Một người ung dung ưu nhã, một người lại xinh đẹp chói mắt, bức tranh tuyệt mỹ như vậy thật sự khiến tim mọi người đập rộn ràng lên.

"Dừng tay!" Âm vệ của Tuyên Lâm vốn còn muốn động thủ cuối cùng cũng dừng lại vì tiếng nói của Tuyên Lâm.

“Lui!”

Âm vệ đều nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện, Tuyên Lâm ngồi một lát rồi từ xe lăn đứng lên, cảnh này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi. Mọi người đều biết Kỳ Lâm công tử không tàn phế, nhưng thân thể hắc vô cùng yếu ớt, nghe nói từ lúc mười lăm tuổi đã không thể đứng lên đi lại nữa. Trong lòng mọi người đều hiểu, có thể đi thì ai lại muốn ngồi xe lăn như kẻ tàn phế vậy.

“Đa tạ tiểu công tử ra tay tương trợ, hạ nhân mạo phạm, Lâm ở đây tạ lỗi với tiểu công tử.” Tuyên Lâm cúi người với Dạ Dao Quang.

"Người không biết không có tội." Dạ Dao Quang cảm thấy khi đối mặt với người như Tuyên Lâm, bất cứ ai đều không thể chỉ trích được. Trên thực tế cô cũng không sao, nhưng sắc mặt Ôn Đình Trạm lại sầm xuống, Dạ Dao Quang không khỏi len lén nhéo tay cậu.

Sắc mặt Ôn Đình Trạm vẫn không tốt, nhưng ít nhất giọng nói cũng không có gì là không vui: “Tuyên công tử, hôm nay có đấu tiếp cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Nói xong, cũng không cho Tuyên Lâm cơ hội đáp lời, cậu buông Dạ Dao Quang rồi đi tới trước mặt Học chính đại nhân Hứa Nguyên và ba vị sơn trưởng của học viện Doanh Thiên, học viện Bạch Lộc và học viện Nhạc Lộc, nói:

“Học chính đại nhân, ba vị trưởng bối, học trò và Tuyên công tử thực lực ngang nhau, thế cờ này một tiếng ba khắc vẫn chưa phân được thắng bại. Hai ngày sau chính là thi văn, rất nhiều học sinh của học viện Nhạc Lộc ngày mai còn phải đi học, ảnh hưởng nhiều đến các học sinh của học viện, chi bằng ngày khác tái chiến.”

Lời nói của Ôn Đình Trạm không khỏi khiến Hứa Nguyên thậm chí tất cả mọi người có hảo cảm, điều này nói ra dựa trên tình hình thực tế, để ý đến mặt mũi của tất cả mọi người ở đây, cũng dễ dàng hóa giải bế tắc này.

“Ôn công tử nói phải, lão phu đến bây giờ còn chưa dùng bữa. Lão phu chính là chủ nhà, làm bữa tiệc mời Học chính đại nhân, hai vị sơn trưởng, còn có Ôn công tử và Tuyên công tử nữa, không biết các vị có nề mặt không?” Sơn trưởng của học viện Nhạc Lộc đứng lên cười nói.

“Ha ha, lão Tống không nói, ta còn không cảm thấy gì, bây giờ đúng thật là bụng đói kêu vang.” Học chính đại nhân đương nhiên là thuận thế đáp theo, nói với các học sinh có mặt ở đây:

“Trời cũng không còn sớm, hãy mau đi dùng bữa, thế cờ này lão phu kêu người niêm phong lại, đến khi nào hai đại thần đồng muốn đấu lại, lão phu nhất định sẽ thông báo cho mọi người để tránh làm lỡ việc riêng.”

Đề đốc Học chính là ai? Người nắm giữ quyền hành ở trường, hai kỳ thi tuế và khoa. Quan sát ưu khuyết điểm của thầy Nho, sự siêng năng của

học viên, khen ngợi những cái tốt, trách cứ những điều không phải. Phàm có cái cách, phải biết giám sát, hỏi thăm.

Ông ấy đã lên tiếng, còn ai dám nói một chữ? Có còn muốn lẫn lộn trong bất kỳ học viện nào hay không? Mọi người đương nhiên ngoan ngoãn ai đi đường nấy, Tổng sơn trưởng của học viện Nhạc Lộ nhanh chóng dẫn vài người đi dùng bữa. Ông dường như đã sớm sai người chuẩn bị, bọn họ đi không bao lâu, hạ nhân đã nhanh chóng dọn thức ăn lên rồi.

“Lấy trà thay rượu, kính Ôn công tử một ly, gặp được tri kỷ ngàn chén thiếu, Lân lại không thể uống rượu, mong Ôn công tử không chê.” Tuyên Lân nâng chén với Ôn Đình Trạm.

Hứa Nguyên và Tuyên gia có gốc gác với nhau, nghiêm khắc mà nói thì Tuyên Lân có thể gọi ông một tiếng anh rể, vợ kế của ông là thứ nữ của Tuyên gia, biểu tỷ của Tuyên Lân. Hồi nhỏ ông đã từng học ở Tuyên gia, gần như là nhìn Tuyên Lân lớn lên, rất quan tâm Tuyên Lân, còn hiểu Tuyên Lân hơn những người khác. Đời này Tuyên Lân trừ cha mẹ hẳn ra, đây là lần đầu tiên hẳn chủ động nâng chén với người ngoài, đồng thời cũng là lần đầu tiên nói một câu dài như vậy, tuyệt đối là lần đầu tiên từ trước tới nay. Nhưng thấy đối tượng là Ôn Đình Trạm, ông cũng cảm thấy không có gì đáng trách, hai đứa trẻ tài hoa hơn người này, một trái tim trần thế không hiểu được rất dễ dàng dựa vào nhau.

“Vinh hạnh của Trạm.” Ôn Đình Trạm cũng nâng chén trà, vì Dạ Dao Quang quy định, trừ phi là rượu nhà bọn họ tự ủ, nếu không trước mười tám tuổi cậu không được uống rượu. Vì vậy bất luận ở trường hợp nào, cho đến bây giờ đều là cậu lấy lý do tuổi nhỏ không thích hợp uống rượu mà từ chối.

Hai người nhìn nhau cười, trong mắt đều lộ ra vui sướng.

Tiện đà, Tuyên Lâm cũng nâng chén với Dạ Dao Quang: “Lâm thuở nhỏ thân thể yếu ớt, tìm vô số thầy thuốc, kỳ môn dị sĩ cũng đã gặp qua nhiều vô kể nhưng chưa có ai có thể giúp Lâm giảm bớt đau đớn, hôm nay đa tạ Dạ công tử.”

"Tuyên công tử đa lễ." Dạ Dao Quang nâng chén, chỉ cho quan đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn, Dạ Dao Quang uống rượu thứ thiệt, Ôn Đình Trạm muốn ngăn lại thì bị Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn.

Trước mặt nhiều người như vậy, Ôn Đình Trạm cũng sẽ không làm mất mặt Dạ Dao Quang. Tiêu Sĩ Duệ đứng bên cạnh nhìn mà không ngớt buồn cười, nghĩ yêu nghiệt Ôn Đình Trạm này chỉ có Dạ Dao Quang mới có thể thu phục.

“Không biết Dạ công tử làm thế nào giảm bớt được bệnh tình của tiểu Lâm?” Bất chợt, Học chính đại nhân lên tiếng hỏi, bất luận là do thân thích hay do yêu thích sự tài hoa của Tuyên Lâm, Hứa Nguyên đều vô cùng quan tâm Tuyên Lâm. Hơn nữa ông không chỉ một lần chứng kiến Tuyên Lâm phát bệnh, lần này mãnh liệt như vậy thì đã sớm bất tỉnh nhân sự rồi, đâu còn có thể có cảm giác ung dung như trút được gánh nặng như bây giờ.

"Kỳ thực ta là người bán tu luyện, cái ta dùng chính là thuật pháp." Dạ Dao Quang nói ngắn gọn.

"Không biết bệnh của tiểu Lâm, Dạ công tử có thể trị hết hay không?" Ánh mắt Hứa Nguyên bỗng sáng lên.

Dạ Dao Quang tiếc nuối lắc đầu: “Vừa rồi ta đã hiểu được bệnh của Tuyên công tử, độc trong người Tuyên công tử vô cùng nặng. Với khả năng hiện tại của ta cũng không thể chữa trị cho Tuyên công tử, ta mới hóa giải một ít bệnh tình của Tuyên công tử cũng đã bất lực rồi.”

Nếu không như vậy thì sao có thể không có sức chống lại tùy tùng của Tuyên Lâm.

“Anh rể, mỗi người đều có mệnh của mình, không cần cưỡng cầu.”
Tuyên Lâm tương đối rộng rãi, không có một chút bi thương nào.

“Tuyên công tử, độc tố bên trong cơ thể cậu là những loại độc nào?”
Dạ Dao Quang nhin không được hỏi một tiếng.

Nếu khí quản của Tuyên Lâm không bị tổn hại thì lấy đâu ra phiền toái như vậy.

Tuyên Lâm không khỏi cười khổ một tiếng: "Khi còn bé không thể nói năng đi lại, mẫu thân ta tìm kiếm phương pháp trị liệu khắp tứ phương, tuy ta có thể từ từ biết nói biết đi nhưng cơ thể lại ngày một yếu đi, để có sức khỏe tốt..."

Nhất định là lại uống không ít thuốc bổ, Dạ Dao Quang không còn lời nào để nói, đây là hãm hại con trai mà.

“Trước đây vô số đại phu kiểm tra cơ thể của ta đều nói ta không có gì đáng ngại, nhưng ta vẫn không biết nói, mẹ ta vì vậy mà vô cùng lo lắng.”
Tuyên Lâm không khỏi giải thích cho mẹ.

Bầu không khí đột nhiên có chút xấu hổ, Tống sơn trưởng vội vã hoà giải: “Mọi người nhanh dùng bữa, nếm thử mỹ vị của Đầm Châu ta.”

Vì vậy mọi người đều không nói gì nữa, bắt đầu dùng bữa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 382: Tự Minh Quang

Trong đầu Dạ Dao Quang bỗng nhiên lóe lên ánh sáng: “Tuyên công tử, nghe nói khi cậu sinh ra, tổ mẫu của cậu nằm mơ thấy Kỳ Lân trong bụng có phải không?”

“Đúng là có chuyện này.” Người nói chuyện không phải Tuyên Lân mà là Hứa Nguyên, ngày đó vừa hay ông có mặt ở Tuyên gia.

"Sau đó việc này đã truyền ra ngoài?" Dạ Dao Quang lại hỏi.

"Ngày đó lão phu nhân đại hỉ, vào phòng sinh đã nói chuyện này rồi, nhiều người nhiều miệng liền truyền ra ngoài." Ký ức của Hứa Nguyên về chuyện ngày đó vẫn còn mới mẻ, vì ngày đó ráng mây bỗng bênh và chuyện Tuyên Lân thấy mẹ rơi lệ, chuyện này hoàn toàn không phải hư cấu.

Nghe vậy, ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn về phía Tuyên Lân hiện lên chút tiếc thương, tâm tình chợt lóe lên rất nhanh, ngoại trừ Ôn Đình Trạm vẫn luôn để ý nhất cử nhất động của cô và Tuyên Lân tò mò với cô như vậy thì không ai có thể nhìn thấy.

“Nếm thử đi, thịt kho tàu khá ngon.” Ôn Đình Trạm đột nhiên tự tay gấp một miếng thịt kho tàu cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang rũ mắt, nếm thử, gật đầu công nhận.

Sau đó không còn ai nói chuyện nữa, dùng xong bữa tối, đêm đã khuya, mọi người đều ai đi đường nấy. Ôn Đình Trạm lại nói: “Trạm có

một chuyện muốn thỉnh giáo Tuyên công tử, không biết có quấy rầy Tuyên công tử không?”

Tùy tùng đẩy Tuyên Lân chuẩn bị lên tiếng, lại bị Tuyên Lân giành trước một bước: “Lân cũng có chuyện thỉnh giáo Ôn công tử và Dạ công tử, Ôn công tử nếu không có chuyện gì, hãy đến học xá của Lân uống một chén trà.”

“Nghe nói Tuyên công tử là người yêu trà, sưu tập vô số trà ngon có tiếng, xem ra hôm nay hai người chúng ta có lộc ăn rồi.” Ôn Đình Trạm cười gật đầu, sau đó quay đầu nói với Tiêu Sĩ Duệ mấy câu. Tiêu Sĩ Duệ cùng đám người Hòa sơn trưởng rời đi, còn cậu và Dạ Dao Quang đi theo Tuyên Lân.

Học xá của Tuyên Lân nằm trong khu vực phân chia trong học viện Doanh Thiên, có một khu học xá độc lập vốn là dành cho sơn trưởng, nhưng sơn trưởng của học viện Doanh Thiên vì tình huống đặc biệt của Tuyên Lân nên đã nhường khu độc lập này cho Tuyên Lân để không gây trở ngại đến những người khác, cũng có thể tính dưỡng nên Tuyên Lân cũng tiếp nhận.

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang vừa đến, Tuyên Lân để hạ nhân chuẩn bị xong rồi ngồi bàn trà bên cạnh, tự mình đun nước, rót trà, phân trà. Trà này ngâm nước có màu đỏ thắm rất đẹp, hơn nữa lại mang chút hương hoa, Dạ Dao Quang vừa ngửi đã rất yêu thích nhưng cô còn chưa mở miệng, Tuyên Lân đã đổ nước trà đi. Qua hai lần, đến khi nước trà biến thành màu nâu nhạt mới rót cho bọn họ mỗi người một ly.

“Nếm thử xem, đây là Lân ngẫu nhiên có được một cây trà, tự mình sao trà.” Ánh mắt Tuyên Lân dưới ánh đèn lộ ra sự ấm áp nhu hòa.

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang ngửi thử, mùi trà rất thơm mát tựa như hoa mai nở giữa tuyết trắng, lạnh mà thơm. Vì vậy Dạ Dao Quang nhin

không được uống một ngụm lớn, trà vừa vào miệng, cả khuôn mặt Dạ Dao Quang cũng biến xanh. Đây chắc chắn là trà đẳng nhất mà cô từng uống nhưng khi thấy mặt Tuyên Lân, cô lại không thể nhổ ra, chỉ có thể đau khổ nuốt vào. Nhưng trà vừa trượt vào trong cổ họng, mắt Dạ Dao Quang lập tức phát sáng, trà này rõ ràng khi vào miệng thì đẳng nhưng khi nuốt xuống lại ngọt không gì sánh được. Đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang được uống loại trà như vậy, không khỏi cảm thấy kỳ quái, lại uống thêm một ngụm.

“Trà này... có một hương vị rất đặc biệt.” Ôn Đình Trạm uống cũng không khỏi khen ngợi.

“Ừ, rất đặc biệt.” Dạ Dao Quang gật đầu, hơi giống trà Ô Long mới xuất hiện ở triều Thanh nhưng lại khác trà Ô Long, uống vào miệng thì đẳng như hoàng liên, nuốt xuống thì lại ngọt như kẹo mạch nha.

"Trà này có tên là trà Hàn Hương." Tuyên Lân cười yếu ớt nói.

“Không một lần lạnh thấu xương, sao có được hương mai xông vào mũi.” Dạ Dao Quang bỗng dừng nghĩ đến câu thơ kinh điển này của thi nhân thời Đường. Câu thơ này ca tụng hoa mai, hương vị của trà tuy không giống hoa mai nhưng khi ngửi thấy lại nghĩ đến hoa mai kiêu ngạo giữa trời tuyết rơi, hơn nữa vị của trà này, trước đắng sau ngọt rất phù hợp với câu thơ.

"Tên rất hay." Dạ Dao Quang có thể nghĩ đến, Ôn Đình Trạm đương nhiên cũng có thể nghĩ đến, không khỏi gật đầu.

Dạ Dao Quang đang bưng chén trà đột nhiên yên lặng. Trà này có lẽ là Tuyên Lân tự cố vũ cho mình, có thể hẳn nghĩ rằng vì trí tuệ hần cao siêu nên ông trời mới cho hần một cơ thể yếu đuối, chỉ cần hần có thể trải qua những ngày khủng khiếp là có thể như hoa mai kiêu ngạo nở rộ.

"Tiểu Khu." Tuyên Lân đột nhiên gọi một tiếng, thấy Dạ Dao Quang có chút kinh ngạc ngẩng đầu, hẳn không khỏi cười nói:

“Tuy là ta với các người chỉ mới quen biết nhưng vẫn có lòng hận không thể gặp nhau sớm hơn, nếu mọi người không ngại, hy vọng chúng ta có thể kết tình bằng hữu.”

“Được, ta phiền nhất là sự nho nhã khách khí của hai người.” Lời này rất hợp với ý của Dạ Dao Quang:

“Cậu gọi ta là tiểu Khu, gọi cậu ấy là a Trạm hoặc Doãn Hòa đều được, chúng ta gọi cậu là...”

"Minh Quang." Thấy Dạ Dao Quang trong lúc nhất thời không biết phải gọi hân như thế nào, Tuyên Lân cười nói:

"Tên tự cha ta đặt cho ta."

Nam tử thông thường khi đội mũ quan mới có trường bối đức cao vọng trọng ban thưởng tên tự, Ôn Đình Trạm là do cha mẹ đều mất nên cậu đã thành chủ gia đình, tương đối đặc biệt giống Tiêu Sĩ Duệ. Mà nhóm người Tần Đôn không có tự, Tuyên Lân mười sáu tuổi đã có tự rồi, người nhà của hân sợ hân không sống nổi qua hai mươi năm hay sao? Nghĩ đến cơ thể của Tuyên Lân, Dạ Dao Quang cũng không nghi ngờ, người này thật sự rất khó sống quá hai mươi tuổi.

“Trời thấy sáng, đất thấy rộng, quân tử cũng ở đức hạnh hoàn mỹ không khuyết điểm.” Ôn Đình Trạm cười ấm áp:

“Chỉ có cậu mới xứng đáng.”

Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Ôn Đình Trạm, có học vấn có khác, câu nói này cô đã từng đọc qua rồi nhưng cũng không liên tưởng đến, xuất phát từ “Khuyên Học” của Tuân Tử, ý nghĩ của nó là: Trời hiện ra sự sáng sủa của nó, đất hiện ra sự minh mông của nó, thứ đáng quý của quân tử nằm ở đức hạnh hoàn mỹ không khuyết điểm của nó.

Những lời này là sự giải thích rất hợp lý cho người tên Tuyên Lân này, thật sự chỉ có người như hắc mới có thể là người đức hạnh hoàn mỹ không khuyết điểm.

“Có điều do gia phụ tha thiết hy vọng mà thôi.” Tuyên Lân nói, ánh mắt nhìn về phía Dạ Dao Quang:

“Tiểu Khu, nếu chúng ta đã kết tình bằng hữu, có thể nói cho ta biết hay không, vì sao vừa rồi cậu biết được lời đồn khi ta ra đời rồi tiếc thương cho ta?”

Dạ Dao Quang nháy mắt một cái, nhìn Ôn Đình Trạm một lát mới nói: “Ta kể cho cậu một câu chuyện: Ở một vương triều càng ngày càng suy bại, khi người tài rời đi, màn đêm buông xuống, tổ mẫu của hắc nghe thấy tiếng nhạc trong mơ, có người mặc đồ màu đỏ tươi đưa một bài hát cho bà từ trong mây. Khi tỉnh giấc trong mơ, hắc đã ra đời rồi, vì vậy liền đặt tên hắc là Vân. Một ngày, một vị đạo sỹ và hắc gặp mặt nhau bèn nói: “Khá lắm nhóc con, đáng tiếc đã vỡ”.”

Ý của những lời này là đây là đứa trẻ tốt, tiếc là người nhà đã nói toạc ra lai lịch của hắc, đây là tiết lộ thiên cơ. Điển cố này cũng không phải do Dạ Dao Quang nói bừa mà là chuyện của Vương Thủ Nhân - người được hậu thế coi là người tài giỏi nhất triều Minh

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Tiết Lộ Thiên Cơ

Một câu nói khiến cho sắc mặt Tuyên Lâm và Ôn Đình Trạm đại biến, mặc dù ngày thường Thái Sơn có sập ngay trước mặt họ, hai người này cũng sẽ không để lộ chút cảm xúc gì.

Bọn họ đã nghĩ tới rất nhiều khả năng vì sao Tuyên Lâm trở nên như vậy, thế nhưng lại chưa từng nghĩ đến một nguyên nhân hoang đường như thế. Nếu như đổi lại là người khác nói, Ôn Đình Trạm chắc chắn sẽ cho rằng đó là lời nói vô căn cứ, nhưng lời này lại từ Dạ Dao Quang nói ra, cả Tuyên Lâm đều tin tưởng không một chút hoài nghi.

“Ha ha...” Tuyên Lâm chợt cười, tiếng cười trong trẻo lạnh lùng mà bất đắc dĩ.

“Uống cho Tuyên gia chúng ta trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, người đời ca ngợi, vậy mà chưa từng nghĩ đến lại phạm phải sai lầm nực cười như thế, thật là ý trời khó trái.”

“Vậy có phải chỉ cần đổi lại tên là thiếu gia nhà chúng tôi có thể bình phục đúng không?” Người tùy tùng vẫn luôn quy củ đứng phía sau Tuyên Lâm, im lặng giống như một bức tượng gỗ đột nhiên lên tiếng, ánh mắt khẩn thiết nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhắm mắt, lắc đầu: “Vị Vương Vân công tử kia, vào lúc hăm sáu tuổi đã gặp được cao nhân chỉ điểm. Tuy rằng phụ thân vì thương hăm tuổi nhỏ, đã từng tìm kiếm lương y tứ phương, nhưng cuối cùng cơ thể hăm cũng bị dược liệu ăn mòn đến suy nhược, mà Minh Quang...”

Không cần phải nói mọi người đều đã biết, từ nhỏ thân thể Tuyên Lâm không có bất kỳ chỗ nào không ổn, hẳn không thể nói bởi vì trong nhà tiết lộ thiên cơ mà bị trừng phạt. Mẫu thân lại nghĩ rằng do chưa tìm đúng đại phu, khắp nơi tìm được liệu cho hẳn ăn. Thuốc có ba phần là độc, thân thể khỏe mạnh ăn nhiều cũng sẽ trở nên có vấn đề. Sau này không biết Tuyên Lâm gặp được cơ duyên gì, lại có thể tránh thoát thiên phạt nhẹ nhàng như vậy. Cho nên ông trời chỉ làm giảm tuổi thọ của hẳn, thân thể trở nên suy yếu, mà muốn khỏe mạnh trở lại, hẳn phải ăn không biết bao nhiêu thuốc. Trên người Tuyên Lâm lúc nào cũng có một mùi thuốc nhàn nhạt, hẳn lại không phải người hành nghề y, mùi thuốc đương nhiên cũng vì thời gian dài uống thuốc mà thành. Có thể nói rằng, Tuyên Lâm từ nhỏ đã lớn lên bên ẩm thuốc, cơ thể có tốt hơn nữa cũng khó mà chịu nổi sự hủy hoại như vậy.

Tuyên Lâm gặp được cô quá muộn, cho dù bây giờ hẳn sửa lại tên nhưng thân thể đã bị ngấm độc thật sâu vẫn phải dùng thuốc để điều dưỡng, một khi dùng thuốc còn dẫn đến cái chết nhanh hơn. Trừ phi... trừ phi có người tu luyện ngũ hành, tu vi cao hơn cô, hoặc năm vị đồng thời tu luyện đến Hóa Thần kỳ có ngũ hành khác nhau, cùng hợp lực tiêu trừ độc được trong người hẳn, bằng không căn bản không thể cứu vãn.

Mà cho dù cô là người tu luyện ngũ hành, cũng phải đạt tới Hóa Thần kỳ mới có thể nắm chắc phần chữa khỏi bệnh cho Tuyên Lâm. Hiện tại tu vi của cô chỉ mới ở Kim đan sơ kỳ, muốn đạt đến Hóa Thần nhanh thì cũng phải mười năm nữa, mà Tuyên Lâm cùng lắm cũng chỉ có thể chống đỡ được năm năm nữa mà thôi.

Đề tài nặng nề này lập tức khiến không khí trong phòng rơi vào an tĩnh, Ôn Đình Trạm lên tiếng phá vỡ sự yên lặng: “Hôm nay ta tới đây là có một chuyện muốn báo cho Minh Quang biết.”

“Đệ cứ nói.” Tuyên Lâm vẫn giữ thái độ bình thản như cũ, cũng không phải cố tình ra vẻ, mà hẳn chính là một người lòng dạ rộng lượng, luôn

nhìn vạn sự bằng con mắt bình thản như vậy. Khí chất đó không phải người nào cũng có thể có được.

“Minh Quang, huynh cũng biết tất cả những người học viện phái tới giải thể cờ của huynh khi quay về đều lâm vào hôn mê, càng không phải bởi vì ưu tư quá độ, mà là cơ thể đã trúng độc lạ.” Ôn Đình Trạm cũng không quanh co lòng vòng.

“Chuyện này là thật sao?” Ánh mắt Tuyên Lân nặng nề.

“Phải, cho nên ta hy vọng huynh phái người điều tra một chút, năm đó những người bên ngoài Tuyên gia có thực bởi vì trúng độc mà chết hay không.” Ôn Đình Trạm khẳng khái nói ra mục đích của mình.

Nếu những người đó cũng bởi vì trúng độc mà chết, xương cốt qua nhiều năm như vậy khẳng định sẽ biểu hiện dấu hiệu trúng độc ra ngoài. Như vậy, người hạ độc nhất định là nhắm vào Tuyên Lân, hơn nữa đã ủ mưu rất nhiều năm. Lần này lại ra tay hạ độc, mục đích là muốn làm cho Tuyên Lân thân bại danh liệt, thậm chí có thể là muốn trả thù toàn bộ Tuyên gia. Nếu những người đó không phải trúng độc, vậy mục đích của tên hung thủ này càng thêm sâu xa khó lường.

“Minh Dạ, ta sẽ bảo A Kỳ cho hai người một câu trả lời thuyết phục.” Sắc mặt Tuyên Lân nghiêm nghị, A Kỳ chính là tùy tùng từ trước đến nay luôn bên Tuyên Lân như hình với bóng.

“Hôm nay huynh đã mệt mỏi cả ngày rồi, sớm nghỉ đi thôi, chúng ta không quấy rầy nữa.” Việc đã định xong, sắc trời quả thực cũng không còn sớm, Ôn Đình Trạm liền cùng Dạ Dao Quang cáo từ.

Tuyên Lân cũng không giữ lại, mà sai A Kỳ tự mình tiễn hai người ra ngoài phạm vi học xá Doanh Thiên của học viện. Khi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm trở về đến học xá của mình cũng đã sắp qua giờ Hợi, hai người đều không ngủ vì biết rằng tối nay sẽ còn phải diễn một màn nữa. Sau khi

rửa mặt, Dạ Dao Quang thả con trai Dạ Khai Dương ra, đưa nhỏ mặc vào chiếc áo phiên bản thu nhỏ giống y hệt của Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, vô cùng vui vẻ phấn khích.

“Dao Dao, bệnh của Tuyên Lâm thật sự không còn cách nào có thể chữa khỏi sao?” Trong lúc xem sách, Ôn Đình Trạm bất chợt nhìn thấy toàn bộ tâm tư Dạ Dao Quang đều đặt trên người Dạ Khai Dương, cậu quyết không thừa nhận mình đang nổi máu ghen, mới đột nhiên hỏi Dạ Dao Quang một câu như vậy.

“Ồ, chàng biết quan tâm đến người ngoài như vậy từ khi nào thế?” Tuy rằng anh hùng thương tiếc anh hùng là chuyện thường thấy, nhưng chỉ số IQ của Ôn Đình Trạm không lẽ nào không rõ cô hoàn toàn không nói sai nửa câu.

Ôn Đình Trạm có chút lúng túng giả bộ lật lật trang sách: “Chỉ là thấy nàng dường như còn giữ lại điều gì đó nên ta mới hỏi một câu vậy thôi.”

“Ồ.” Dạ Dao Quang cũng không nghĩ nhiều, lại nói:

“Thực ra biện pháp có thì cũng có, chẳng qua là...”

Thở dài một hơi, Dạ Dao Quang nói ra phương pháp trị liệu cho bệnh tình của Tuyên Lâm.

Ôn Đình Trạm không ngờ thật sự vẫn còn biện pháp, thế nhưng biện pháp này cũng chẳng khác gì không có cách nào. Tuyên gia xác thực phải có nội tình mới trải qua rất nhiều triều đại mà không suy. Thế nhưng cho dù bọn họ có kết giao với những người trong giới tu luyện đi chăng nữa cũng sợ rằng không tìm đủ năm người, hơn nữa lại nguyện ý tương trợ mà tổn hại tu vi.

"Tuyên Lâm từng nói, nhà bọn họ cũng đã gặp qua không ít kỳ môn dị sĩ, vì sao không có một ai chỉ ra điểm này nhỉ?" Dạ Dao Quang đột nhiên

nghĩ đến điểm này, buồn bực nói.

Dạ Dao Quang không phải vì biết được từ trước mới tra ra điểm mấu chốt bệnh tình của Tuyên Lâm, mà bất kì một người tu luyện nào đã có chút đạo hạnh đều có thể nhìn ra. Vậy rốt cuộc tại sao không có ai vạch trần điểm này, nếu họ chỉ rõ ra sớm một chút, chắc chắn Tuyên Lâm sẽ không rơi vào tình trạng như vậy. Tuy rằng nói ra điều đó là tiết lộ thiên cơ, vậy chuyện bọn họ đang làm đây không phải cũng là tiết lộ thiên cơ hay sao? Mà cái này so với cái mệnh gì gì đó đơn giản hơn không biết bao nhiêu lần.

Dạ Dao Quang vô tư nói ra một câu như vậy khiến đôi mắt Ôn Đình Trạm bỗng chột sáng lên, sau đó cậu liền rơi vào trầm tư.

Ước chừng qua một canh giờ, cửa phòng của bọn họ vang lên tiếng gõ. Hai người liếc nhau một cái, Dạ Dao Quang đi ra mở cửa, người tới quả nhiên là Tiêu Quy:

“Dạ công tử, mau mau đến xem công tử nhà tôi một chút đi.”

“Công tử nhà người làm sao vậy?” Dạ Dao Quang lo lắng.

“Tôi xem trước đã.” Ôn Đình Trạm kéo tay Dạ Dao Quang, ngay lập tức đi đến phòng Tiêu Sĩ Duệ.

Lúc này Hòa sơn trưởng và đại phu thường trú tại học viện cũng đã có mặt ở đó, vừa lúc nghe thấy đại phu nói: “Chứng bệnh của học viên này và những người khác đều giống nhau.”

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang thở dài một hơi, đại phu rất nhanh mở hòm thuốc. Hai người bọn họ hết lời trấn an đại phu lại tiễn Hòa sơn trưởng rời đi, Dạ Dao Quang mới dùng khí ngũ hành kiểm tra thân thể Tiêu Sĩ Duệ một lượt, xác định không có bất cứ vấn đề gì, mới gật đầu với Ôn Đình Trạm. Sau cùng, hai người cùng nhau rời khỏi học xá của Tiêu Sĩ Duệ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Sự Kiện Bùng Phát

Ngày hôm sau xảy ra hai chuyện, đầu tiên là Tiêu Sĩ Duệ vì cờ mà suy nghĩ quá độ lâm vào hôn mê, chuyện này kỳ thực bởi vì thân phận Tiêu Sĩ Duệ chưa bị bại lộ, trong mắt mọi người đơn giản chỉ là: “Ồ, lại có một người nữa gục rồi.”

Thế nhưng chuyện này mới vừa truyền đi, không biết từ nơi nào nổi lên một cơn sóng dư luận, Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm cùng nhau đi đánh cờ mà? Tuy là hấn đi sớm so với Ôn Đình Trạm một chút, nhưng cũng có trầm tư khổ não bao lâu đâu.

Nếu như giống các học viên khác, bởi vì canh cánh trong lòng mà trở lại học xá khổ tâm phiền não cũng không đúng, dù sao hôm qua Tiêu Sĩ Duệ đứng ngay bên cạnh Ôn Đình Trạm, chẳng phải tận mắt thấy ván cờ được giải sao? Tuy nói lúc Kỳ Lân công tử xuất hiện cuộc cờ còn chưa xong, nhưng phương pháp giải thế cờ đã xuất hiện, Tiêu Sĩ Duệ không phải cũng đã nhìn thấy rõ ràng rồi sao, sao bây giờ lại bởi vì suy nghĩ quá độ mà hôn mê được chứ?

Nếu điều Tiêu Sĩ Duệ khổ não suy nghĩ không phải là ván cờ lúc đầu, mà là vì cục diện bế tắc sau khi Kỳ Lân công tử và Ôn Đình Trạm đôi bên giằng co cũng không đúng. Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm là bạn cùng học xá, ai cũng biết lúc bọn họ ở học viện Bạch Lộc đều một lòng tương giao lẫn nhau. Tiêu Sĩ Duệ hà tất phải khổ tâm, hấn tự mình đi hỏi Ôn Đình Trạm là được rồi, lẽ nào Ôn Đình Trạm lại giấu giếm không nói cho hấn?

Nói tóm lại, bệnh tình của Tiêu Sĩ Duệ có chút kỳ quặc, lần này mọi người xâu chuỗi lại sự việc, hình như tất cả những người đến phá giải cuộc cờ, sau khi trở về đều nằm bệt trên giường, chưa có một người ngồi lên. Cũng đã qua năm sáu ngày rồi, suy nghĩ càng nhiều sẽ càng làm tổn thương nguyên khí, mà cũng không phải não bộ bị phế, tại sao đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại? Chuyện ván cờ kia cũng đã kết thúc, kì thi văn mặc dù sắp đến nhưng rốt cuộc vẫn chưa bắt đầu, vậy nên mấy học viên này đột nhiên lấy chuyện này ra bàn tán, dường như bọn họ vẫn chưa đánh hơi được tin tức gì.

Dạ Dao Quang đi nhận cơm trong nhà ăn, nghe được đủ loại phiên bản phỏng đoán từ miệng bọn họ. Vốn là đang mỗi người nói một kiểu, chợt có một người lên tiếng: “Mọi người nói xem chuyện này hình như có điều bất bình thường, ta đã kiểm tra một lượt các học viên hôn mê bất tỉnh, đều là những người có cờ nghệ cao thâm, bọn họ ít nhiều gì cũng hạ ít nhất mười mắt.”

“Mắt” là đơn vị để tính toán thắng hay thua trong cờ vây. Trên các giao điểm của bàn cờ, vây quanh một giao điểm được gọi là một mắt.

Ở đây, bất kể là những người đã tận mắt chứng kiến cuộc đọ sức đó hay chưa cũng đều có nghi ngờ qua cờ vây, thậm chí đã tự tay hạ mắt cờ đều hiểu được, người có thể hạ mười mắt tuyệt đối là một tay chơi cờ cao thủ. Đương nhiên mức độ như Ôn Đình Trạm đã trở thành loại biến thái rồi, không tính. Vậy nên thế gian này cũng chỉ có một Ôn Đình Trạm mà thôi.

“Vậy cái này càng có thể chứng minh, bọn họ là bởi vì suy nghĩ quá sâu trong ván cờ mà không thể thoát ra được.” Có người sau khi nghe xong lập tức phản bác.

“Nhưng cậu cũng thử nghĩ xem, những người này vì sao đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại? Tự cổ đã có cờ si (1) là thật, nhưng lần này cờ si cũng quá nhiều đi.” Người lên tiếng lúc đầu lại phản bác.

Mấy người ngồi nghe cũng đều công nhận như vậy, một người lên tiếng nói: “Hoàng đồng sinh nếu đã đưa ra điểm đáng ngờ, tất nhiên là cũng có căn cứ. Chi bằng nêu quan điểm của cậu ra, chúng ta phân rõ một hai.”

Lúc này, Dạ Dao Quang kéo một người đang xếp hàng lấy cơm phía trước, nhẹ giọng hỏi: “Này cậu, Hoàng đồng sinh kia là người như thế nào vậy?”

“Hắn sao, cũng là học viên trong học viện chúng ta thôi, người Lạc Dương, họ Hoàng tên Diễn.”

Hoàng Diễn? Nói láo.

Tên Hoàng Diễn này cũng say mê quá rồi, đến lượt Dạ Dao Quang lấy cơm, cô vừa chọn mấy món mình và Ôn Đình Trạm thích ăn, vừa nghe Hoàng Diễn đang từ từ dẫn dắt suy nghĩ của mọi người. Hắn đơn giản chỉ muốn biểu đạt một ý, Tuyên Lân sợ rằng bản thân mình khó giữ nổi vị trí thần đàn (2) nên thủ tiêu ngay từ trong trứng nước những người có khả năng phá giải thế cờ. Nhưng Hoàng Diễn cũng không thể ám chỉ điều này rõ ràng bởi vì danh tiếng của Tuyên Lân đã quá mức vang dội. Mọi người luôn thấy một Tuyên Lân hoàn hảo tốt đẹp nên cũng không nhìn ra tâm tư đen tối của tên Hoàng Diễn kia.

Dạ Dao Quang buồn cười không nói, mang theo hộp đựng thức ăn tiến tới góp vui một câu: “Ồ, cậu nói như thế sao ta nghe lại giống như đang muốn vu oan giá họa cho Kỳ Lân công tử nhỉ. Những người muốn tới phá giải bàn cờ đều “ưu tư quá nặng” mà hôn mê bất tỉnh, có người còn nói rằng, ban đầu ở ngoài cửa Tuyên gia còn có rất nhiều người nôn ra máu mà chết tại chỗ. May là Trạm ca của chúng ta vẫn bình yên vô sự.”

Đám người này giờ bị kích động vốn đã có chút hoài nghi Tuyên Lân, vừa nghe đến câu nói cuối cùng của Dạ Dao Quang không khỏi bừng tỉnh. Đúng vậy, người chân chính phá giải được thế cờ, tối hôm qua còn nghe

nói đến học xá của Tuyên Lân lại ở đó hơn nửa canh giờ, hiện tại không phải vẫn đang vui vẻ khỏe mạnh sao? Tuyên Lân nếu muốn nâng cao danh tiếng cho bản thân, người hẳn nên giết chết nhất không phải Ôn Đình Trạm thì còn có thể là ai nữa?

“Không biết kẻ nào thiếu đạo đức muốn hãm hại Kỳ Lân công tử.”

“Thực sự là nghiệp chướng, Kỳ Lân công tử thân thể suy yếu đã không thể vào triều làm quan, càng không gây trở ngại đến ai, kẻ nào tâm tư ác độc như thế chứ?”

“Tốt nhất là ngàn lần đừng để ta biết, bằng không ta nhất định sẽ viết một trăm bản Tam thiên đại luận, đem về dán kín cả nhà hẳn.”

“Chiêu này của tên tiểu tử đó cũng thật thâm độc.”

Thấy đã thành công dẫn dắt dư luận, Dạ Dao Quang cười tủm tỉm đem theo hộp đựng thức ăn rời đi. Lúc ra cửa cố ý quay đầu nhìn ánh mắt âm u của Hoàng Diễm, khí ngũ hành biến đổi khiến toàn bộ khuôn mặt cô trở nên mơ hồ làm người nhìn không thấy rõ ngũ quan, dọa tên Hoàng Diễm sợ đến mức hét lên: “Có quỷ...”

Mọi người nhìn theo ngón tay Hoàng Diễm chỉ sang, chỉ thấy Dạ Dao Quang đang mang theo hộp đựng thức ăn rời đi, bóng lưng nhỏ dài được bao phủ dưới ánh mặt trời, ánh mắt họ không khỏi giống như vừa thấy kẻ điên nhìn sang Hoàng Diễm:

“Còn tưởng thế nào, hóa ra chỉ là một tên ngốc.”

Lập tức tất cả mọi người đều tránh xa Hoàng Diễm, ngay cả mấy người bạn học cùng cũng nhao nhao tránh đi, chớp mắt hẳn trở nên tro trọi một mình. Thế nhưng tâm tư Hoàng Diễm hiện tại hoàn toàn không bận tâm đến những thứ này, trong đầu hẳn toàn bộ đều là gương mặt mờ ảo nhìn không

rõ ngũ quan kia của Dạ Dao Quang, càng nghĩ càng đáng sợ, cuối cùng tự mình dọa mình, hai mắt nhắm nghiền té xỉu.

“Trạm ca, muội đã nói với chàng, có người ra tay rồi, lại vừa đúng lúc nằm được sơ hở của chàng...” Sau khi Dạ Dao Quang trở về, dọn cơm nước bưng ra, cô khoa tay múa chân kể lại chuyện vừa mới xảy ra ở nhà ăn, sau cùng không quên bày ra ánh mắt hả hê nhìn người gặp nạn.

“Chàng đã hạ một nước cờ dở rồi, chàng xem, chàng vì người khác làm một bộ giá y (3), người ta trực tiếp lợi dụng chàng tung tin Tiêu Sĩ Duệ giả bệnh, còn phát tán tin Minh Quang có ý đồ xấu ra. Chà chà, chàng cũng có hôm nay nha.”

Nhìn dáng vẻ vui sướng của vị hôn thê nhà mình, dường như một nước cờ dở của cậu làm cho cô vô cùng thích chí. Ôn Đình Trạm vì muốn duy trì tâm tư vui vẻ của cô nên lựa chọn im lặng.

Sự im lặng này của Ôn Đình Trạm rơi vào mắt Dạ Dao Quang chính là biểu hiện cậu thừa nhận sai lầm. Thấy vậy, Dạ Dao Quang không khỏi cười tít mắt nói: “Thôi không sao, người dụng binh gặp thất bại cũng là chuyện thường tình, một lần trượt chân mà thôi, muội tin rằng chàng nhất định sẽ có biện pháp tốt hơn đáp trả bọn họ.”

Dạ Dao Quang kỳ thực cũng không hiểu tâm tính mình kiểu gì nữa, dù sao cô cũng muốn nhìn thấy bộ dạng ỉu xìu của tên này. Quá khứ, cô vẫn có thể đường đường chính chính lên lớp cậu, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cô lại trở thành người bị giáo huấn ngược lại nên trong lòng từ lâu vốn đã hết sức bất bình.

(1) Cờ si: Người si mê, trở nên ngờ ngẩn vì quá đắm chìm trong một nước cờ.

(2) Thần đàn: Đạt đến mức độ thần thông trong giới.

(3) Giá y: Áo cưới.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Nụ Hôn Sâu

“Dao tử tử...”

“Ăn cơm đi.”

Để tiện bề trông nom Tiêu Sĩ Duệ, Ôn Đình Trạm dọn đến ở cùng hẳn. Dạ Dao Quang đương nhiên giơ hai tay tán thành, một mình cô có thể độc bá một căn phòng, đóng cửa phòng Tiêu Sĩ Duệ lại liền tự do. Tiêu Sĩ Duệ thấy bộ dạng này của Dạ Dao Quang, thật lòng có chút không nỡ đả kích cô. Hắn đang định nói ra chân tướng, chợt đôi mắt cảnh cáo của Ôn Đình Trạm ngăm quết tới, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng ăn cơm.

“Hai người đang gạt ta chuyện gì đấy?” Gác đũa trên miệng bát, hai tay chống cằm, đôi mắt hoa đào của Dạ Dao Quang dò xét nhìn bọn họ.

“Ta đói quá.” Tiêu Sĩ Duệ lúng búng nói một câu, ánh mắt không dám nhìn thẳng Dạ Dao Quang, chỉ chuyên tâm cúi đầu và cơm.

Dạ Dao Quang chỉ có thể liếc mắt sang Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm đặt miếng cá đã được gỡ xương sạch sẽ vào trong bát cô: “Ăn cơm đi, nàg muốn biết cái gì ta sẽ nói cái đó.”

Dùng đũa chọc chọc miếng cá đặt trong bát cơm mà Ôn Đình Trạm vừa mới gắp cho, Dạ Dao Quang lạnh lùng quét mắt về phía hai người bọn họ. Bữa cơm vừa mới bắt đầu, ngoại trừ Ôn Đình Trạm ai cũng không thoải mái. Dạ Dao Quang tất nhiên là trong lòng khó chịu, mà Tiêu Sĩ Duệ cứ chốc chốc lại hứng chịu ánh mắt Dạ Dao Quang liếc qua, sợ đến kinh hồn bạt vía. Thật vất vả mới ăn xong bữa cơm, Tiêu Sĩ Duệ để bát đũa luôn ở

đó, nằm vật ra giường, chưa bao giờ cảm thấy cảm giác giả bệnh lại hạnh phúc đến vậy.

Ôn Đình Trạm nắm tay Dạ Dao Quang tản bộ trong sân. Trong sân có một cây hoa hạnh, lúc này đang chính vào mùa hoa, từng cánh hoa tuyết trắng theo gió bay lả tả. Thỉnh thoảng, có vài cánh hoa chạm qua tóc mai hai người, cũng có những cánh hoa nghịch ngợm, quyến luyến dung nhan tuyệt thế của bọn họ mà dừng lại.

Ôn Đình Trạm đột nhiên dừng chân, giơ tay gỡ xuống một cánh hoa tuyết trắng còn vương trên tóc mai Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ngượng ngùng, vuốt loạn tóc trên đầu, nói: “Nói đi, chàng rốt cuộc tính như thế nào?”

“Dao Dao muốn biết gì?” Ôn Đình Trạm dắt Dạ Dao Quang ngồi xuống bên cạnh hành lang uốn khúc.

“Muội đương nhiên là muốn biết, chàng đã sớm biết đối phương sẽ nhờ vào một chiêu cờ này của chàng mà phanh phui sự việc ra, cũng là chàng sơ suất. Vậy hiện tại chàng định làm thế nào?” Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn Ôn Đình Trạm.

“Ta chẳng qua chỉ sờ đá mà dò đường thôi.” Đôi mắt Ôn Đình Trạm chỉ những khi hướng về Dạ Dao Quang mới lộ ra sự dịu dàng không giấu được.

“Chuyện này manh mối quá ít, hơn nữa có học viên đã trúng độc năm ngày rồi, chỉ sợ nếu chưa giải được độc, tính mạng bọn họ khó có thể chống đỡ, không còn nhiều thời gian cho ta nữa.”

“Nên chàng để Sĩ Duệ giả bệnh, thực ra không phải đặt Sĩ Duệ vào nguy hiểm, mà là đặt chính bản thân chàng đúng không.” Dạ Dao Quang là

người thông minh, cô nháy mắt đã nhìn thấu toàn bộ ý định của Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm cố ý để Tiêu Sĩ Duệ và cậu cùng đi phá giải ván cờ, lại để Tiêu Sĩ Duệ giả bệnh là bởi vì đối phương đã biết được thân phận của Tiêu Sĩ Duệ. Đây thực chất chỉ là lý do ngoài mặt, chỉ có đầu óc cô lười biếng mới tin tưởng lý do này! Lúc này Tiêu Sĩ Duệ mắc phải chứng bệnh giống hệt với các học viên khác hoàn toàn không hợp lẽ thường, tất cả mọi người sẽ nghĩ không ra. Bởi vì Ôn Đình Trạm đã phá giải thế cờ, Tiêu Sĩ Duệ rõ ràng chỉ đứng bên cạnh quan sát, vì đâu mà suy nghĩ quá độ? Nếu là bởi vì lúc sau cục diện bế tắc thì có thể hỏi ngay Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm chẳng lẽ trơ mắt nhìn hăn ưu tư quá độ mà lại không nói cho hăn?

Bởi vì một điểm không hợp lẽ thường như vậy nên kẻ ngầm ngầm hạ độc phía sau sẽ vạn phần bị động, e rằng đó cũng không phải thời khắc lý tưởng nhất mà bọn chúng định làm cho sự kiện bùng phát, thế nhưng ngoài ý muốn lại bị Ôn Đình Trạm ép tới nỗi không thể không bùng phát. Thực ra đây cũng là cơ hội thu tay mà Ôn Đình Trạm đưa ra cho đối phương, lặng yên không tiếng động giải độc cho học viện. Chuyện này cũng không tổn hại gì đến Ôn Đình Trạm, đang khi chưa có số lượng lớn học viên vì chuyện này mà bỏ mạng, Ôn Đình Trạm sẽ giao chuyện này cho Tuyên Lâm. Dù sao chuyện này rõ ràng là nhằm về phía Tuyên Lâm nên cậu cũng sẽ không truy cứu tới cùng.

Nhưng hôm nay bùng phát, rõ ràng cho thấy người sau lưng kia không cam lòng thu tay về, như vậy chuyện này đến đây, chậu nước bẩn này hăn muốn tạt vào người Tuyên Lâm. Bước đầu tiên là phải ra tay với Ôn Đình Trạm, bằng không người thực sự phá giải ván cờ của Tuyên Lâm này có thể kết bạn tương giao với hăn. Có cần phải vì sợ ván cờ của chính mình bị phá giải, địa vị thần thánh không giữ được mà giết người đó đi không?

Nên người thật sự gặp nguy hiểm lúc này căn bản không phải Tiêu Sĩ Duệ, mà chính là bản thân Ôn Đình Trạm!

Dạ Dao Quang càng nghĩ càng tức giận, lại nhớ đến những lời cô vì muốn biện bạch cho Tuyên Lâm mà nói, quả thực chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu. Cho dù đối phương có kiêng dè bản lĩnh được bộc lộ ra của Ôn Đình Trạm trong lúc đấu cờ với Tuyên Lâm ngày đó, cũng tuyệt đối không dễ dàng dừng tay, nếu không chính là tự vả vào miệng mình. Không cần thực sự giết Ôn Đình Trạm, chỉ cần khiến tất cả mọi người đều biết Tuyên Lâm không tha cho Ôn Đình Trạm, chậu nước bẩn này có thể vũng vàng tạt vào người Tuyên Lâm rồi.

“Ôn Đình Trạm!” Dạ Dao Quang nghiêng răng nghiêng lợi:

“Chàng... ừm...”

Dạ Dao Quang vừa nghĩ tới cậu chẳng những dùng lý do quang minh chính đại gạt mình, đánh lạc hướng mình che đậy mục đích thật sự mà còn tự đặt bản thân cậu vào nguy hiểm một lần nữa, lập tức máu nóng dồn lên não. Thế nhưng không đợi cô kịp hét lên, hai cánh môi mềm mại đã bị chặn lại.

Đôi mắt hoa đào diễm lệ sáng rực mở to, trong lúc nhất thời cô quên cả phản ứng, trong đáy mắt cô là hình ảnh hoa hạnh bay tán loạn cùng với khuôn mặt của cậu. Trên đôi môi là một cảm giác mềm mại dịu dàng. Nụ hôn của cậu vẫn thuần khiết như vậy, lần trước chỉ là khe khẽ chạm vào, lần này cậu đã học được cách ngậm bờ môi cô, nhẹ nhàng mút nó...

Hai người cứ như vậy hôn, cánh hoa hạnh trắng vẫn bay tán loạn trong không trung không ngừng nghỉ...

Tim Dạ Dao Quang cũng không đập rộn lên, đầu óc cô trống rỗng. Cô nghĩ mình chắc là say rồi, say trong ánh nắng rực rỡ lóa mắt, say trong gió xuân nhẹ nhàng mơn man, say trong cánh hoa tuyết trắng phiêu diêu, say trong sự dịu dàng triền miên của ai đó...

Qua một lúc lâu, cậu mới khe khẽ buông ra cánh môi đã bị mút đến có chút sưng đỏ ra, nhẹ nhàng tì trán mình lên trán cô. Gió xuân khe khẽ thổi, tóc mai hai người rủ xuống quấn lấy nhau. Ánh mắt trời sau giờ Ngọ ấm áp chiếu xuống, xuyên qua tán cây hoa hạnh đầy cành nở bông tuyết trắng, chiếu xạ ra vầng sáng mộng ảo nhiều màu bao phủ hình bóng hai người bọn họ.

Cậu đưa tay ôm lấy khuôn mặt mềm mại của cô, hào quang trong đôi mắt đen nhánh như trên châu phản chiếu trọn vẹn dung nhan của cô, giọng nói của cậu mềm nhẹ lưu luyến: “Dao Dao, trên thế gian này, chỉ duy nhất nàng mới có thể khiến ta rơi vào nơi nguy hiểm. Ngoại trừ nàng, không có một ai xứng đáng cho ta hy sinh. Vì nàng, ta cũng sẽ làm một người ích kỷ, luôn luôn bảo vệ thật tốt chính mình. Cho nên, hãy tin tưởng ta, ta sẽ không để cho bản mình bị thương.”

Cô ngước mắt, lẳng lặng nhìn cậu, khoảng cách giữa bọn họ gần như vậy, cô thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của cậu, còn cả mùi thơm đặc biệt thơm mát lượn lờ trong hơi thở. Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Hoa hạnh rơi tựa mưa, tình dài không thể nói, càng chẳng thể kể xiết.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Gặp Nguy Hiểm

Dạ Dao Quang nằm trên giường nghỉ trưa không khỏi chán nản năm tóc năm gôi, sao cô không có tiền đồ thế này, bị hôn mà lại dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy. Phải biết rằng tên nhóc này ngày càng gian xảo, muốn bắt thóp cậu là chuyện khó như lên trời, lại bị cậu lừa gạt dễ dàng như vậy.

“Mỹ sắc họa nhân, mỹ sắc họa nhân mà!”

Thì thầm một lúc lâu, Dạ Dao Quang mơ màng ngủ, đợi đến khi cô tỉnh đã là một canh giờ sau. Sau khi rửa mặt cô liền đến học xá của Tiêu Sĩ Duệ, lại không ngờ Ôn Đình Trạm đi tìm Tuyên Lâm. Dạ Dao Quang quay đầu đi tìm cậu nhưng bị Tiêu Sĩ Duệ kéo lại.

“Dao tử tử, tử đừng giận Doãn Hòa nữa.” Buổi trưa Tiêu Sĩ Duệ đã ngủ, đợi đến khi hãn tỉnh lại Ôn Đình Trạm đã đi rồi. Lúc này nhìn thấy Dạ Dao Quang lại hấp tấp như vậy nên hãn cho rằng hai bọn họ lại giận đối nhau nhưng trên cơ bản hãn cảm thấy Ôn Đình Trạm cũng không dễ dàng gì. Từ trước đến giờ chưa từng thấy người con trai nào đối tốt với một cô gái như Ôn Đình Trạm, nên hãn khuyên nhủ:

“Ngoại trừ việc ứng phó với đối thủ, Doãn Hòa còn phải ứng phó với các thúc thúc của ta, nếu tử lại giận huynh ấy, nhất định tinh thần và sức lực của huynh ấy đều kiệt quệ.”

Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy Ôn Đình Trạm cực kỳ bận rộn, đương nhiên nguyên nhân một phần là do hãn, trong lòng có chút áy náy. Hãn đã mười lăm tuổi lại lớn lên trong thâm cung, mặc dù không quá hiểu nội tâm người

khác nhưng hắn đặt mình vào lập trường của Ôn Đình Trạm, nếu như hắn bận trong bận ngoài như Ôn Đình Trạm, mà người mình yêu lại cẩu gắt hắn, chỉ khiến hắn càng thêm tâm phiền ý loạn. Một lần hai lần có lẽ hắn sẽ vì tình yêu mà nguyện ý đi đổ dành nhưng nhiều lần như vậy, tình cảm có sâu đậm cũng sẽ bị làm cho phai mờ. Hắn tuyệt đối không hy vọng Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đi đến bước này, vì vậy mới đứng trên lập trường của một người đàn ông khuyên giải Dạ Dao Quang.

“Liên quan gì đến các thúc thúc của đệ?” Dạ Dao Quang nhíu mày hỏi.

“Bọn họ cỡ lẽ luôn nhìn ta chăm chăm, lúc này bệnh ta còn chưa khỏi hẳn lại đánh cờ dẫn đến “trúng độc”, đang lo không có cách nào diệt trừ Doãn Hòa. Đây có thể là một cơ hội tốt. Họ sẽ tới trước mặt hoàng gia gia của ta cáo trạng, nói Doãn Hòa dẫn dụ ta mới khiến ta mang bện trúng độc. Cho dù ta ra sức bảo vệ, hoàng gia gia ta cũng sẽ không để Doãn Hòa tiếp tục làm bạn bên cạnh ta, cũng sẽ để lại ấn tượng trong lòng hoàng gia gia ta rằng Doãn Hòa tuổi trẻ lông bông, không biết nặng nhẹ.”

Tiêu Sĩ Duệ thành khẩn nói: “Có lẽ tỷ không biết, Tứ hoàng thúc của ta vì chuyện “ám sát” ta, hôm nay mới được hoàng gia gia thả ra nhưng hoàng gia gia ta lại khai trừ tước vị thân vương của hắn, cách chức thành quận vương. Điều này còn tàn nhẫn hơn việc đánh hơn một trăm trượng vào người.”

Vậy tất nhiên, các ca ca đệ đệ đều là thân vương, chỉ mình hắn là quận vương, đây là một sự sỉ nhục. Sau này phàm là bất kỳ người nào gặp hắn hành lễ gọi một tiếng “Quận vương bình an”, đó chính là tát hắn một cái vào mặt. Sự trừng phạt nghiêm khắc như vậy không phải là vì tước vị mà là muốn nội tâm phải chịu dần vật.

“Tứ hoàng thúc của đệ tự mình tìm đường chết!” Dạ Dao Quang không hề đồng tình, mặc dù Ôn Đình Trạm gây ra nhưng Quảng An

Vương, à không, Quảng An quận vương biết niệm tình cốt nhục tình thân với Tiêu Sĩ Duệ thì sẽ không rơi vào cục diện như vậy, chỉ trách tự làm tự chịu, không thể trách người khác.

“Nên các hoàng thúc ta lúc này đúng là rất hận Doãn Hòa.” Tiêu Sĩ Duệ tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, nói Ôn Đình Trạm vô cùng đáng thương.

Dạ Dao Quang chuyển đề tài câu chuyện, đôi mắt đào hoa sáng quắc di chuyển: “Đừng diễn kịch đau khổ, nếu chàng ấy đã làm đến bước này mà lại không nghĩ đến việc mấy vị thúc thúc kia nhìn chăm chăm đệ hả?”

Tiêu Sĩ Duệ ghen hòng, lập tức cảm thấy Dạ Dao Quang thật đúng là nữ nhân muốn hồ đồ có hồ đồ, muốn thông minh có thông minh. Trưa nay không phải cô cho rằng Ôn Đình Trạm đánh nước cờ dở, sao lúc này lại trở nên thông minh như vậy? Có điều vẫn bị Dạ Dao Quang nói trúng, Ôn Đình Trạm lại bố trí một cái bẫy, nếu như hoàng thúc nào của hắn lại ám sát hắn như Tứ hoàng thúc, hắn sẽ đi cáo trạng, chỉ sợ khoảng cách làm bạn với Tứ hoàng thúc cũng không xa.

“Muốn làm tỷ tỷ hồ đồ ư, đệ còn non lắm, đợi đệ đến cấp của Trạm ca hãy quay lại nhé.” Dạ Dao Quang có chút đồng tình vỗ vai Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ nhìn Dạ Dao Quang chấp hai tay sau lưng, bóng lưng nhẹ nhàng đắm chìm trong ánh nắng chiều, không khỏi lặng lẽ rơi lệ, hắn cũng rất muốn đạt đến cấp của Doãn Hòa, nhưng...

Không nghĩ nữa, nghĩ nhiều đều là nước mắt!

Dạ Dao Quang tự nhiên đi tìm Ôn Đình Trạm nhưng lại bị A Kỳ chặn ngoài cửa: “Dạ công tử, công tử nhà tiểu nhân đang cùng đi với di phu nhân, hôm nay không tiện tiếp khách.”

Di phu nhân trong miệng A Kỳ hiển nhiên không phải tiểu thiếp của phụ thân hay là của bản thân, tiểu thiếp đều được gọi là di nương. Di phu nhân chỉ có thể là muội muội ruột của mẫu thân Tuyên Lâm, nếu như chưa gả đi thì sẽ gọi là dì, gả rồi thì các hạ nhân sẽ đổi lại thành di phu nhân.

“Ồ?” Dạ Dao Quang vô cùng ngạc nhiên:

“Trạm ca chưa từng tới tìm công tử nhà ngươi?”

“Ôn công tử đã tới, có điều chưa vào đã đi.” A Kỳ nói.

Dạ Dao Quang sửng sốt, chợt hỏi: “Là có người gọi huynh ấy đi sao?”

Ôn Đình Trạm cố ý đến tìm Tuyên Lâm, không có lý nào chưa vào đã rời đi như thế, cũng không thông báo một tiếng, nhưng nếu là vậy, A Kỳ sẽ không nói thế, Dạ Dao Quang lập tức khó hiểu.

“Vâng.” A Kỳ gật đầu.

Dạ Dao Quang đầy hiếu kỳ, gật đầu ý nói cô đã biết, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi. Đợi sau khi cô đi được một đoạn càng phát hiện sự việc kỳ lạ, hơn nữa trong lòng mơ hồ có bất an. Cô đi đến cửa lớn học xá của học viện Doanh Thiên, cố ý kéo một học viên của học viện Doanh Thiên hỏi: “Hôm nay người thân của Tuyên công tử đến sao?”

“Không sai, sáng sớm đã đến rồi, nghe nói Tuyên phu nhân dẫn theo dì của Tuyên công tử đến.” Học viên kia gật đầu.

Nghe xong lời này, Dạ Dao Quang cũng cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều, vì vậy cô nói cảm ơn, sau đó liền đi tìm Ôn Đình Trạm. Tìm một vòng cũng không thấy đâu, trong lòng cô cảm thấy không ổn bèn gọi Kim Tử đang đi chơi tự do ngoài Đầm Châu về:

“Chỉ biết chơi chơi chơi, mau đi tìm Trạm ca đang ở đâu.”

Kim Tử ẩm ức vò vò lỗ tai, sau đó nhanh chóng cảm nhận được khí tức của Ôn Đình Trạm, hóa thành một vệt kim quang phóng ra. Dạ Dao Quang tung thân bay theo, cũng không quan tâm các học viên trong học viện kẻ đến người đi vì cô biết tâm trạng của Kim Tử có chút lo lắng, nhất định là Ôn Đình Trạm gặp nguy hiểm.

Thế nhưng nơi cô chạy theo Kim Tử đến chính là học xá của Tuyên Lâm!

“Dạ công tử?” A Kỳ nhìn Dạ Dao Quang đã đi lại quay lại, đồng thời khí thể toàn thân ác liệt, không khỏi nghi hoặc.

Ánh mắt Dạ Dao Quang dò xét nhìn A Kỳ một lúc lâu, xác nhận hàng còn nguyên đai nguyên kiện, hơn nữa bộ dạng không thay đổi mới nói: “Theo ta đi vào, công tử nhà người gặp nguy hiểm.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Người Muốn Hẳn Chết

A Kỳ lập tức thấy trong lòng nặng trĩu, nhanh chóng dẫn Dạ Dao Quang vào trong.

Bọn họ tiến vào trong sân, chỉ cần một bước nữa là tiến vào phía trước cửa ngập ánh trăng của tiểu viện độc lập thì Dạ Dao Quang đưa tay chặn lại trước mặt A Kỳ, đôi mắt sáng quắc lạnh lẽo: “Có trận pháp.”

Dạ Dao Quang nhanh chóng lấy la bàn ra, la bàn lơ lửng xoay tròn giữa không trung. Đợi đến khi kim đồng hồ dừng lại, Dạ Dao Quang lại bấm đốt ngón tay, thì ra chỉ là một trận bát vị nho nhỏ: “Theo ta.”

Dạ Dao Quang bước cực kỳ đặc biệt, thân thể lại nghiêng đi, đường dưới chân là bước chân bát tự gãy ngang dọc. Trận bát vị không khó, là trận pháp dễ bày nhưng muốn phá vỡ cần tốn thời gian. Dạ Dao Quang cố để bản thân bình tĩnh lại, từng bước in dấu chân lên bát tự. Bởi vì vị trí cực kỳ đặc biệt dẫn đến việc rõ ràng khoảng cách nhìn như hai bước là có thể nhảy qua, nhưng cô phải in lại tám lần dấu chân của hai bước. Mỗi một ô vuông bên trong đều ẩn giấu khí ngũ hành, Dạ Dao Quang không thể khẳng định sau khi tiếp xúc với khí này sẽ xuất hiện cái gì đó nhưng cô tin đối phương đã bày ra trận pháp này, nếu xúc phát trận pháp này chỉ sợ càng thêm tốn thời gian và phiền phức.

Bên này Dạ Dao Quang đang phá trận còn trong phòng Tuyên Lân lại là một cảnh tượng khác, Ôn Đình Trạm và Tuyên phu nhân ngã bên chén trà, chỉ có Tuyên Lân toàn thân bất lực ngồi trên xe lăn. Ánh mắt hẩn sâu thẳm cơ trí, bình thản nhìn người đứng đối diện hẳn. Nữ nhân mặc vạt áo

Tỳ Bà (1) lụa, quần thêu hoa văn chim phỉ thúy màu tím, cánh tay khoác một tấm vải lụa mỏng xuyên thấu màu xanh nhạt, tóc búi xoăn ốc kèm theo một bộ trang sức lam ngọc, thanh nhã nhưng không mất đi sự hoa lệ. Ả chừng ba mươi tuổi, có sự vui tươi của thiếu nữ cũng có khí chất của một vị phu nhân, đặc biệt hoa điền (2) lam ngọc bích dính trên khoeo mắt ả càng khiến vẻ đẹp của ả được tô điểm đến mức tuyệt mỹ.

Người này không phải ai khác mà chính là dì ruột của Tuyên Lâm - tiểu Nguyên thị. Từ khi hãn sinh ra, ả đã ở góa ở nhà Tuyên gia, từ nhỏ thương hãn như con ruột, thậm chí dưới hoa điền nơi khoeo mắt có một vết sẹo sâu vì thay hãn đỡ một đao gây ra, người hãn thân thiết hơn cả mẹ ruột.

“Có phải rất bất ngờ không?” Giọng nói của tiểu Nguyên thị rất êm tai, có một sự dịu dàng khiến người ta không kìm chế được mà say đắm.

“Phải.” Tuyên Lâm rất thành thực gật đầu.

“Kỳ Lâm công tử thông minh hơn người cũng không nghĩ ra điểm bất thường sao?” Bước chân tiểu Nguyên thị tao nhã làm bay tà áo ngoài tinh xảo, ả chậm chậm bước đến trước mặt Tuyên Lâm, nhẹ nhàng ngồi xổm trước mặt hãn. Ánh mắt ả mang theo một chút mập mờ cùng với một chút âm u lạnh lẽo nhìn Tuyên Lâm, ngón tay không sơn móng trắng nõn sạch sẽ, chậm rãi vuốt lên mặt hãn: “Người lớn lên thật giống phụ thân của người...”

Ánh mắt Tuyên Lâm khẽ động.

Tiểu Nguyên thị dường như bắt lấy từng sự thay đổi nhỏ của hãn: “Người nghĩ không sai, ta hết lòng cảm mến phụ thân người, anh rể ta, ta yêu hãn đã hai mươi năm rồi!”

Bây giờ tiểu Nguyên thị không đến ba mươi hai tuổi, như vậy cũng chính là ả đã thích anh rể mình khi mới mười hai tuổi, hai mươi năm trước là khi mẫu thân hãn gả vào Tuyên gia.

“Người biết ta hận mẹ người thế nào không?” Mặt tiểu Nguyên thị trở nên hung ác.

“Chị ta rất thích làm dáng vẻ cao cao tại thượng nhìn ta, chị ta thích dùng thân phận đích trưởng nữ chèn ép ta, giáo huấn ta, bức ta không thể không nghe theo sự an bài của chị ta để sống tiếp. Một nữ nhân như chị ta, dựa vào cái gì có được trái tim phụ thân người? Rõ ràng chị ta đã sinh ra một thứ yêu nghiệt...”

Thì ra mẫu thân của Tuyên Lâm và tiểu Nguyên thị tuy đều là đích nữ nhưng lại khác mẹ, mẫu thân Nguyên thị sau khi hạ sinh Nguyên thị không lâu liền mắc bệnh qua đời. Phụ thân Nguyên thị sau khi giữ tang một năm thì cưới vợ kế, năm thứ hai sau khi vợ kế được gả vào thì hạ sinh tiểu Nguyên thị. Bọn họ cách nhau vừa vặn ba tuổi, phụ thân Tuyên Lâm và đích nữ Nguyên gia có hôn ước, là ông nội của Tuyên Lâm định ra. Khi đó định trước hiển nhiên là con gái vợ cả, dựa theo lớn nhỏ cũng là Nguyên thị, hơn nữa ông nội của Tuyên Lâm rất thích Nguyên thị. Lúc nhỏ không ít lần ông sợ cháu mình chịu thiệt nên thường đón về nhà ở, mãi đến khi lớn lên vì danh tiếng của Nguyên thị mới không như vậy nữa, vậy nên cha mẹ Tuyên Lâm cũng xem như là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, hai bên cũng có lòng cảm mến nhau.

Nguyên thị gả vào Tuyên gia. Ngày thứ ba sau khi tỳ tỳ kết hôn, tiểu Nguyên thị vừa nhìn đã thích anh rể nên sau đó ả thường mượn danh nghĩa đến thăm tỳ tỳ để đến nhà Tuyên gia, có lúc ả ở lại một thời gian ngắn. Sau khi tiếp xúc gần gũi, tiểu Nguyên thị ngày càng biết rõ anh rể đối tốt với chị mình nên càng đổ kị và không cam lòng. Nguyên thị gả vào Tuyên gia đã ba năm nhưng vẫn không mang thai, tiểu Nguyên thị càng hy vọng chị gái mình không mang thai được, như vậy ả có thể được gả vào Tuyên gia. ả sẽ không để bụng làm theo Nga Hoàng Nữ Anh (3), nhưng lúc ả cập kê, Nguyên thị cuối cùng cũng mang thai mà phụ thân đã nhân lúc ả đang ở Tuyên gia mà định chuyện hôn sự cho ả. ả cứ vậy mà gả cho người khác.

Ả đã từng cam chịu số phận nhưng ông trời vẫn giúp ả, sau khi gả đi không đầy nửa năm thì phu quân của ả bất ngờ qua đời. Tuy tuổi còn trẻ nhưng ả vẫn thủ tiết, ả không muốn kết hôn lần nữa. Lúc này tỷ tỷ đã mang thai mười hai tháng vẫn chưa sinh, ả ta thừa cơ tung tin đồn nhảm bên ngoài nhưng không biết sao tỷ tỷ mệnh tốt, lão phu nhân Tuyên gia không những không kiêng kị, ngược lại còn an ủi tỷ tỷ, đồng thời còn điều tra rõ chuyện này. Cuối cùng sau mười lăm tháng tỷ tỷ đã hạ sinh một đứa bé trai, các dị tượng khi Tuyên Lân ra đời cũng khiến ả cảm ghét không ngớt.

Nhưng Lân nhi trời ban nay đã là một phế vật không thể nói hay làm gì, khi đó trong lòng ả vô cùng vui sướng, tỷ tỷ tốt của ả chỉ chuyên tâm nghĩ cho con trai, hơi đâu mà nghĩ cho chồng mình, vì một đứa con trai vừa câm vừa tàn phế mà bôn ba khắp nơi. Tỷ muốn con trai mình phải khỏe mạnh, được thôi, vậy ả sẽ vợ vét chút lòng tốt cho tỷ. Tốt nhất tên tiểu yêu nghiệt này trúng độc chết, rồi tỷ tỷ nhất định sẽ không chịu được đả kích, đến khi đó chẳng phải ả có thể ở bên anh rể sao?

Nhưng tên tiểu yêu nghiệt này đầu độc thế nào cũng không chết, ả mất nhiều tâm tư như vậy cũng không được!

“Người biết không? Sở dĩ người có thể nói và hoạt động được, thực ra không phải là do ta đến Tương Quốc tự quỳ ba ngày ba đêm xin bùa thần. Người quỳ chẳng qua là người hầu của ta, ta sao lại mong tên tiểu yêu nghiệt như người khỏe lại. Năm đó ta dẫn người đi xem hoa đăng, một vị lão đạo sĩ nói tên của người không tốt, sửa tên là có thể khỏe lại, ta vốn không tin nhưng năm đó sau khi quay về vẫn lấy bùa của lão đạo sĩ đưa cho ta đeo trên người người, người lại thực sự có thể nói được hoạt động được.” Khuôn mặt tiểu Nguyên thị có chút vặn vẹo, còn có sự nuối tiếc sâu đậm.

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta tìm cách hủy đi lá bùa kia. Lúc đầu người ám sát người chính là sát thủ ta mua về, ta cứu người, thay người chận đao kia chỉ là muốn hủy đi lá bùa vương vís này, chỉ cần người chết rồi, Tuyên gia sẽ không thể không có người nối dõi. Ta sẽ có thể gả vào

Tuyên gia, mẫu thân người vì cái chết của người mà thương tâm quá độ, ốm triền miên thì thật tốt biết mấy nhưng sao người lại không chết!”

(1) Vạt áo Tỳ Bà: Là một kiểu dáng áo thường phục có vạt áo trước, vạt áo trên chỉ che đến ngực, không đến dưới nách, cúc áo được đính khuy khá dày từ cổ áo xuống dưới.

(2) Hoa điền: Là một loại hoa văn trang sức của phụ nữ thời xưa.

(3) Nga Hoàng Nữ Anh: Hay còn gọi là Nữ Anh, là tên của một nữ nhân vật huyền thoại sống vào thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trong lịch sử Trung Quốc. Theo ghi chép của nhiều sách cổ khác nhau thì bà là con gái thứ hai của đế Nghiêu và đồng thời cũng là thứ phi của đế Thuấn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Tiểu Nguyên Thị Chết

Mặc dù đã đoán được nhưng tận tai nghe được người đã từng xem là mẹ nói ra, Tuyên Lâm vẫn không nén nổi bi thương nhắm mắt lại.

“Đau lòng sao?” Tiểu Nguyên thị nhìn vẻ mặt Tuyên Lâm đau xót, trong lòng cực kỳ thoải mái.

“Kỳ thực hôm nay ta phát hiện không dễ người chết cũng tốt, hiển nhiên ông trời cũng muốn người chịu sự dẫn dắt. Mấy năm nay, những thang thuốc bổ người uống đều là ta thêm chút đồ tốt, những thứ thật sự rất tốt như tuyết liên sinh trưởng ở núi tuyết ngàn năm...” Tiểu Nguyên thị chậm rãi đứng lên.

“Tuyết liên này đối với người khác mà nói là một thứ tẩm bổ, nhưng với người mà nói chính là bùa đòi mạng, người cũng biết người không sống được quá ba năm nữa đâu, ha ha... Biết rõ bản thân sống không lâu nữa, cảm nhận được mùi vị của sự bất lực không dễ chịu chút nào đúng không? Dì vốn dĩ muốn con thoải mái, đợi sau khi con đạt giải nhất ở thi văn, áp đảo các văn nhân trong thiên hạ mới vạch trần ra những kẻ chết vì đánh cờ...”

Trong mắt tiểu Nguyên thị toát ra một ánh sáng vô tận, dường như đã tưởng tượng đến việc Tuyên Lâm nháy mắt đang từ thiên đường rơi xuống địa ngục, từ người mà ai ai cũng ngưỡng mộ và tôn trọng thành người mà ai ai cũng chửi rủa và chà đạp, nụ cười bên khóe môi không thu lại được. Đột nhiên ả ta dường như nhớ đến chuyện đã không có khả năng, phút chốc thu lại nụ cười, ánh mắt sắc lạnh nhìn Tuyên Lâm:

“Phụ thân người không phải đặt tự Minh Quang cho người sao? Đức hạnh hoàn mỹ như vậy, người biết những người đó vì người mà chết, sao người đến một chút xấu hổ cũng không có? Người cũng giống như phụ thân người, là một tên ngụy quân tử không hơn không kém!”

Tiểu Nguyên thị trước giờ chưa từng nghĩ đến việc dùng dư luận để bức Tuyên Lân chết, ả rất hiểu tính tình của Tuyên Lân, căn bản sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng của miệng đời. Nhưng việc này liên lụy đến mạng nhiều người như vậy, lại còn tự cho mình là quân tử quang minh lỗi lạc, trong lòng hẳn sẽ sinh ra áy náy. Sự áy náy hổ thẹn này sẽ trở thành tâm ma của hắn, khi thân thể yếu đuối không chịu nổi gánh nặng để tiếp tục sống thì sẽ bị chính bản thân dẫn dắt mà chết!

Sắc mặt Tuyên Lân vẫn thuần khiết trắng nõn và bình thản, biểu cảm hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi gì, thực sự dĩ hân rất hiểu hân. Nếu không phải Ôn Đình Trạm sớm đến khuyên giải hẳn rằng những người này vốn không phải vì hân mà chết, thế gian này có những người gây ra biết bao nhiêu tội ác nhưng cứ khư khư cho rằng bản thân là kẻ đáng thương để tự thương xót mình, cho rằng tất cả lỗi lầm bản thân phạm phải đều là do người khác ép bức. Những cái chết của người này hẳn có thể tự trách nhưng không cần canh cánh trong lòng.

“Con người sống trên đời này, khi cần ích kỷ thì nên ích kỷ, không vì mình, không vì để sống qua ngày, chỉ vì vương vấn thế gian này.”

Những lời này của Ôn Đình Trạm một lần rồi lại một lần vang lên trong đầu hắn, hình ảnh mẫu thân đang ở phía trước. Nếu như hắn không giữ vững được, khí huyết công tâm mà chết, vậy thì mẫu thân hắn phải làm thế nào đây?

“Bọn họ là do di làm hại.” Tuyên Lân trầm giọng nói một câu.

Tiểu Nguyên thị sững sốt, chợt lạnh lùng cười ra tiếng, gật đầu: “Người nói không sai, bọn họ là bị ta hạ độc giết nhưng đều là vì người. Nếu không phải người tự cho mình thanh cao, cố tình tạo ra một trận cờ, sao ta có thể giết được bọn họ?”

“Ta không hiểu điều này, mong dì giải thích.” Tuyên Lâm vẫn gọi dì nhưng không hề có chút thân thiết nào. Từ “dì” này có lẽ đã thành thói quen, lúc này trong miệng hắn từ đó cũng chẳng khác chó mèo là bao, đều là một cách xưng hô mà thôi.

“Bao năm nay người đều gọi ta là dì, ta sẽ đáp ứng di nguyện của người.”

“Dì ở trong nhà, ta và mẫu thân không hề đề phòng dì, dì có thể thuận lợi ra tay là đúng. Nhưng những người kia đều là người ngoài, ta rất muốn biết dì làm cách nào hạ độc giết họ được?” Tuyên Lâm bình thản hỏi.

“Ha ha...” Tiểu Nguyên thị cười rất điên cuồng:

“Việc này cũng phải cảm ơn lão đạo sĩ lúc đầu muốn đổi tên cho người, để người biết thế gian này vẫn còn một nhân vật quỷ thần khó lường như vậy, ta đương nhiên phải mua chuộc vài người. Người cho rằng lúc này ta vẫn còn phí lời với người là vì điều gì? Chẳng qua ta muốn người dù có thành quỷ cũng nên biết ở bên ngoài căn nhà của người ngay cả con ruồi cũng không bay vào được, hiện tại người có gào thét cũng không có ai có thể nghe thấy.”

“Câu hỏi cuối cùng, tất cả thuốc độc dì dùng để hạ độc có thuốc giải không?” Tuyên Lâm lại hỏi.

“Thuốc giải?” Hai ngón tay Tiểu Nguyên thị lấy một bọc thuốc từ trong ngực, vung tay ném bọc thuốc về phía của chính, cách Tuyên Lâm rất xa.

“Thật sự là thánh nhân sao, đến giờ này vẫn muốn cứu người khác, người có bản lĩnh thì đi nhặt đi. Ấy da, ta quên mất, hai năm trước người đã không đứng lên được, thật đáng thương...”

Tuyên Lân không quan tâm đến từng câu từng chữ như muốn đâm vào tim của tiểu Nguyên thị, hăn nhắm mắt không nói.

Mà lúc này tiểu Nguyên thị lấy hộp quạt trong tay áo, quạt lửa lên: “Người cùng với mẫu thân tiệt nhân của người, còn có tên tiểu quỷ vương víu này sợ tội tự sát, ta sẽ khiến cho tất cả người trong thiên hạ đều biết, đường đường Kỳ Lân công tử không chịu nhận thua, thà rằng ôm thân tàn phế tự thiêu cùng đối thủ, thậm chí không tiếc liên lụy đến mẹ đẻ cũng muốn tiêu diệt địch thủ uy hiếp mình, ha ha...”

Ả vui sướng cười, nhìn Tuyên Lân, động tác phóng khoáng ném hộp quạt lui về phía sau, đợi một lúc lâu cũng không đợi được ngọn lửa bùng cháy, bất thành lình quay người lại. Một thiếu niên mặc trường bào màu xanh đứng ở cửa, hộp quạt và thuốc giải đều nằm trong tay cậu.

“Người...” Tiểu Nguyên thị biến sắc, hoảng sợ nhìn Ôn Đình Trạm:

“Sao người có thể tỉnh được!”

“Ta chưa từng trúng thuốc của người, sao không thể tỉnh lại?” Ôn Đình Trạm nở nụ cười nhạt.

Tiểu Nguyên thị nhìn về phía Nguyên thị bên cạnh, Nguyên thị vẫn hôn mê, ả lập tức hiểu ra. Tuyên Lân sớm đã nghi ngờ ả, tối qua truyền tin hăn không khỏe thực ra chỉ muốn dụ ả vào tròng. Sự việc diễn biến như hôm nay, ả muốn bình tĩnh cũng không được. Không ngờ ả an bài chu đáo như thế mà vẫn thất bại trong gang tấc.

“Tuân phu nhân, sau lưng người rốt cuộc là ai?” Ánh mắt Ôn Đình Trạm thâm trầm.

Nhà chồng tiểu Nguyên thị họ Tuân, chuyện này dường như đều là sự an bài của tiểu Nguyên thị, thực ra bản thân ả chỉ là một quân cờ vừa hay được đưa đến, dụng ý thật sự của người sau lưng chỉ là đánh đổ Tuyên gia, chỉ có tiểu Nguyên thị đều bị sự đồ kỵ và không cam lòng che mờ đôi mắt mới không nhìn ra. Một khi Tuyên Lân chết rồi, Tuyên gia sẽ không có người nối nghiệp, đối với Tuyên gia hiển nhiên là một sự đả kích trí mạng, đối với phụ thân Tuyên Lân lẽ nào không phải? Người thừa kế duy nhất của Tuyên gia ngã xuống, là một đòn phủ đầu trở tay không kịp đối với toàn bộ Tuyên gia.

Đôi mắt tiểu Nguyên thị khẽ động, chứng minh sau lưng ả nhất định có người nhưng ả lại không nói: “Ta sẽ không nói cho các người biết, các người đừng hòng biết điều gì từ miệng ta!”

Bỗng nhiên quay người lại, tiểu Nguyên thị không cam lòng và oán hận nhìn Tuyên Lân: “Hôm nay ta không giết được ngươi, ta ở dưới kia đợi ngươi!”

Lời còn chưa ra hết, tiểu Nguyên thị lấy dao găm từ trong tay áo cắm vào tim mình, sau đó ánh mắt ả oán hận trừng lớn, vẫn luôn nhìn Tuyên Lân, cho dù đã ngã xuống cũng vẫn nhìn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Còn Chiêu Cuối Cùng

Động tác tiểu Nguyên thị quá nhanh khiến Ôn Đình Trạm không kịp ngăn cản, lúc này lửa đột nhiên từ ngoài lan vào trong nhà, hơn nữa thế lửa vô cùng mãnh liệt tựa như được thêm dầu vào vậy. Ngọn lửa đi đến đâu liền nhanh chóng thiêu rụi mọi thứ đến đó, Ôn Đình Trạm không kịp nghĩ đến những thứ khác, chỉ đi tới trước mặt Tuyên phu nhân, nói một tiếng “đã mạo phạm” liền đặt Tuyên phu nhân lên vai. Tiếp đó tay còn lại của cậu bắt lấy bả vai Tuyên Lâm, một cước đá văng cánh cửa đã bị lửa thiêu gần hết, từ bên trong xông ra ngoài.

Rõ ràng đang ở trong viện, khoảng cách gần như vậy, nhưng cậu như quỷ phá tường không thể nào đi ra.

Bên này Dạ Dao Quang đã đi đến giữa trận pháp, bỗng thấy nhà của Tuyên Lâm bốc cháy, cô lập tức cảm thấy căng thẳng trong lòng. Cũng may cô liền thấy bóng dáng Ôn Đình Trạm chạy ra ngoài, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Ôn Đình Trạm cứ loanh quanh tại chỗ. Cô có thể nhìn thấy Ôn Đình Trạm nhưng Ôn Đình Trạm lại không nhìn thấy cô, hơn nữa cô có thể nghe được giọng nói của cậu còn cậu lại không nghe được giọng nói của cô.

“Dạ công tử, cháy rồi!” A Kỳ la lên muốn xông tới nhưng hăn vừa mới tung người lên đã bị một luồng sức mạnh ngăn trở lại. Nếu không phải Dạ Dao Quang nhanh tay kéo hăn lại, không biết hăn đã đi xa đến đâu rồi. Đỡ lấy A Kỳ, cô nói:

“Bây giờ người đi ra đó, ngăn lại những người đang chạy tới. Bất kể người dùng cách nào, nhất định phải ngăn bọn họ tới dập lửa!”

“Tại sao?” A Kỳ không hiểu.

“Vừa rồi người không cảm nhận được gì sao?” Sắc mặt Dạ Dao Quang trầm xuống.

“Đây chính là Bát Vị trận, một khi có nhiều người tới, sẽ rơi vào trận pháp, họ sẽ bị căn chết ở trong trận. Nếu như chuyện này xảy ra, trận pháp sẽ bị rối loạn, lúc đó ta sẽ không có cách nào cứu được công tử nhà người. Cho dù có cứu được thì cái danh yêu nghiệt hại người của công tử nhà người cũng khó mà thoát.”

Đây mới thực sự là độc chiêu. Nếu như những người tới dập lửa chết trong trận pháp này, liên quan đến mạng người, hơn nữa còn là mạng của những văn nhân tri thức, vậy chuyện này phải giải thích thế nào, cũng khó mà chặn được miệng của thế nhân. Từ xưa đến nay văn nhân là khó đụng vào nhất, mà Tuyên gia vốn là thần thoại trong giới văn chương, trải qua chuyện này chỉ sợ sẽ rơi vào vũng bùn.

Dạ Dao Quang rốt cuộc đã hiểu, cho tới bây giờ âm mưu này không phải nhằm vào Tuyên Lâm, mà là cả Tuyên gia. Nếu không từ đâu lại có nhiều kỳ môn dị sĩ tới như vậy, sợ rằng Tuyên Lâm đã tiết lộ thiên cơ, chuyện này không thể văn hồi. Đây có thể là nguyên nhân những người này âm thầm giở trò. Không có nhiều thời gian suy nghĩ, Dạ Dao Quang đẩy A Kỳ ra, sau đó xếp bằng ngồi tại chỗ.

Cô và Ôn Đình Trạm từng trao đổi thần thức, cô không biết trong tình huống không tiếp xúc với Ôn Đình Trạm thì có thể làm được hay không. Cô lấy Tử Linh châu, thúc giục linh ngũ hành, nhanh chóng dùng thần thức gọi Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm rút cuộc cũng phát hiện trong sân có gì đó không đúng, cậu lập tức dừng lại, suy nghĩ phải làm cách nào để phá vỡ trận pháp này. Mặc dù cậu đã từng xem qua nhiều sách có liên quan nhưng cũng không thể nói là tinh thông, sợ rằng ngay cả việc bày trận cậu cũng không bằng Lục Vĩnh Diêm.

Mắt thấy ánh lửa sau lưng đã ngút trời giống như một con rồng đang phun lửa, bất kỳ lúc nào cũng có thể giương ra miệng to nuốt chửng cậu, nhưng đúng lúc này bên tai cậu lại vang lên giọng nói của Dạ Dao Quang khiến cậu hoài nghi liệu có phải mình nghe nhầm hay không. Nghĩ đến lúc trưa còn thề rằng sẽ không đưa mình vào chỗ nguy hiểm, bây giờ nếu cậu không bình an đi ra ngoài, chỉ sợ không thể thực hiện được.

“Trạm ca, mau ngưng thần...”

Cẩn thận lắng nghe, cậu phát hiện đây không phải ảo giác. Ôn Đình Trạm mừng rỡ, vội vàng ngưng thần: “Dao Dao.”

“Nghe muội nói, mau đi về phía trước, muội ở phía trước đợi chàng.”

“Được.”

Ôn Đình Trạm không hề nghi ngờ âm thanh này liệu có giống như Tiêu Sĩ Duệ lần trước trúng mê hồn thuật ở bờ sông hay không, cậu cảm thấy nếu như trên thế gian này có người có thể giả làm Dạ Dao Quang tới mê hoặc cậu, vậy người này tuyệt đối không phải người mà là thần tiên. Cậu vô cùng tin tưởng đây là giọng nói của Dạ Dao Quang.

Vì vậy cậu liền tập trung tinh thần, mỗi một bước đều theo đều đi theo lời nói của Dạ Dao Quang. Mặc dù bước đi chậm chạp giống như kiến nhưng cậu cũng không nóng vội, mặc dù những cột gỗ bị lửa thiêu hủy đang đổ rầm xuống sau lưng, cậu vẫn không thay đổi sắc mặt. Cậu tin tưởng nếu Dạ Dao Quang có thể thấy được cậu, cũng biết cậu đang ở chỗ như thế nào, nếu có nguy hiểm cô nhất định sẽ nhắc nhở cậu.

Cứ như vậy, cuối cùng Ôn Đình Trạm cũng mang theo hai người của Tuyên gia thoát ra khỏi căn nhà đang bốc cháy, tụ họp cùng Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang nhanh chóng đón lấy Tuyên phu nhân, sau đó kéo Ôn Đình Trạm tung người lên.

Căn phòng sau lưng đổ xuống, ngọn lửa vụt cao ngút trời, khi Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm đứng trước cửa tiểu viện của Tuyên Lâm, thấy có vài hắc y nhân đang trông giữ cửa. Có vài học sinh của học viện bởi vì nóng nảy đã bay lên đầu tường, thấy được hắc y nhân.

Dạ Dao Quang vội nói: “Các người nhanh chóng mở cửa, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.”

Một tên hắc y nhân cởi áo khoác ngoài ra, tiện tay tháo tấm vải che mặt A Kỳ, A Kỳ nhanh chóng chuyển cho bọn họ một ánh mắt, bọn họ liền chạy như bay không thấy bóng dáng. Lúc này cửa đột nhiên bị đục vỡ, một đám người vội xông vào, dẫn đầu chính là sơn trưởng của học viện Doanh Thiên và Tổng sơn trưởng của học viện Nhạc Lộ. Thấy Ôn Đình Trạm cùng Dạ Dao Quang mang theo Tuyên Lâm và Tuyên phu nhân ra, bọn họ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Mau, mau đi dập lửa.” Tổng sơn trưởng vội ngăn cản một người đang bưng nước chạy qua, xách thùng nước lên cùng những học trò khác chạy vào cứu hỏa.

Sơn trưởng của học viện Doanh Thiên phái người tới đỡ Tuyên Lâm, còn Tuyên phu nhân vẫn chưa có người đến giúp. Dù sao bà cũng là phụ nữ, về lý thì không hợp, không phải ai cũng giống Dạ Thiên Khu, chỉ mới “mười một tuổi” nên Tổng sơn trưởng chỉ có thể căn dặn Dạ Thiên Khu đưa Tuyên phu nhân đến viện của mình, để vợ của mình tới chăm sóc.

Mọi người đều quan tâm đến thế lửa, mặc dù thế lửa vô cùng lớn nhưng dưới sự hợp sức của mọi người đã bị dập tắt. Trừ tiểu viện của

Tuyên Lâm, những phòng khác cũng không bị tổn hại gì. Vốn mọi người đang thở phào nhẹ nhõm, nhưng cuối cùng hộ vệ lại mang ra một thi thể, không khỏi lòng lại nặng nề.

Nhìn qua thi thể đó, người ở học viện Doanh Thiên đều nhận ra đây là di nương của Tuyên Lâm. Thi thể bị vải trắng che lại, có người thấp giọng nói gì đó bên tai Tổng sơn trưởng, lập tức ông ấy biến sắc, ánh mắt tinh tế nhìn Tuyên Lâm.

“Đây... đây chính là tùy tùng của Kỳ Lâm công tử?” Bọn họ vẫn còn nhớ rõ, Kỳ Lâm công tử vì hành động bất tiện nên tùy tùng lúc nào cũng bên người như hình với bóng, Tuyên Lâm được Ôn Đình Trạm cứu ra nhưng lại không thấy tùy tùng A Kỳ của hắn.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không chút dấu vết liếc nhìn qua học sinh vừa lên tiếng, thấy hắn có chút quen mắt, hình như chính là người đã trao đổi bằng mắt với Hoàng Diễn hôm ở nhà ăn.

“Không phải, đây là di nương của ta.” Tuyên Lâm biết đây là chiêu cuối cùng chuẩn bị xuất ra nên hắn thoải mái thừa nhận.

“Ồ, vậy vừa rồi tại sao Kỳ Lâm công tử không để cho chúng ta đi vào cứu người?” Quả nhiên, người nọ đột nhiên lên tiếng.

“Thế lửa tuy lớn nhưng chúng ta nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ ra được biện pháp, vì sao Kỳ Lâm công tử không chịu lên tiếng?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Hỏi Ngược Lại

Kỳ Lân công tử vì sao lại không lên tiếng?

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Đối phương chính là di nương của Tuyên Lân, tại sao khi hãn thoát ra được, biết còn có người ở phía sau nhưng lại không hề mở miệng nói một câu? Cầu cứu một tiếng? Đây rõ ràng một sinh mệnh đang sống sờ sờ, cho dù là người xa lạ cũng không có khả năng quên, vì sao hãn lại quên mất di nương của mình?

Dạ Dao Quang vừa muốn mở miệng liền bị Ôn Đình Trạm ngăn lại. Nhìn xuống tay áo bào rộng lớn, Ôn Đình Trạm cầm tay Dạ Dao Quang nhẹ nhàng nhéo một cái.

Tuyên Lân không hề biến sắc, vô cùng tự nhiên nói một câu: “Di nương đã chết trước khi xảy ra hỏa hoạn, lúc đó thế lửa hừng hực, Lân không thể bởi vì cứu lấy thi thể của người mà khiến cho người sống mạo hiểm.”

Những người đến dập lửa đều biết thế lửa khá lớn, nếu như lúc đó đi vào cứu người, sợ rằng sẽ một đi không trở lại, mọi người gật đầu một cái liền hiểu rõ ý của Tuyên Lân.

Người nọ lại kinh ngạc: “Đã chết trước khi hỏa hoạn, di mẫu của Kỳ Lân công tử vì sao lại bỏ mạng trong viện của công tử vậy?”

“Di nương đã tự vẫn.” Tuyên Lân lập tức trả lời.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, người hộ vệ khiêng thi thể liền ghé vào bên tai Tống sơn trưởng nói gì đó, sau đó Tống sơn trưởng gật đầu một cái: “Tuân phu nhân đúng là đã tự sát, đây là chuyện của Tuyên gia...”

“Tống sơn trưởng.” Không chờ Tống sơn trưởng nói xong, người nọ lập tức đứng ra, chấp tay với Tống sơn trưởng.

“Chuyện này liên quan đến mạng người nên không thể nghe lời từ một phía, tuy nói Tuân phu nhân chính là di nương của Kỳ Lân công tử, đây đúng là chuyện riêng của nhà họ nhưng Tuân phu nhân cũng không phải là nô bộc đã ký khế ước bán thân với Tuyên gia. Thiên lý sáng tỏ, luật pháp nghiêm minh, chúng học trò hy vọng Tống sơn trưởng có thể cho mọi người một câu trả lời, vì sao di nương của Kỳ Lân công tử lại tự sát ở trong viện của hãn, chắc chắn phải có lý do gì đó.”

Tống sơn trưởng nhíu mày lại, đây là chuyện xảy ra ở học viện Nhạc Lộc, mà ông lại là sơn trưởng của học viện nên ông có trách nhiệm phải cho mọi người một câu trả lời thích đáng, vì vậy ông đưa mắt nhìn về phía Tuyên Lân.

Tuyên Lân đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm thêm vài phần cơ trí nhìn thẳng về phía người nọ: “Đồng môn này quả nhiên ngay thẳng chính trực khiến lòng người khâm phục, không biết nên xưng hô như thế nào?”

“Kim Kha của học viện Kim Sơn.” Kim Kha trả lời.

“Kim đồng sinh đã quan tâm đến chuyện của gia đình Lân như vậy, Lân cũng không nên giấu làm gì.” Sắc mặt Tuyên Lân thản nhiên.

“Di nương bị kẻ xấu xúi giục, muốn đẩy Lân vào chỗ chết, cũng may Doãn Hòa tới tìm Lân. Doãn Hòa học thức uyên thâm đã đoán được có thuốc mê bên trong ly của di nương, đúng lúc Lân đang chất vấn di nương thì hỏa hoạn nổi lên, di nương mới nhận ra người đầu độc bà cũng muốn

lấy mạng của bà. Mẫu thân đã trúng thuốc mê của di nương, Lân thì hành động bất tiện, lúc này di nương bỗng tỉnh ngộ, vì muốn để Doãn Hòa chuyên tâm cứu hai mẹ con chúng ta, bà đã rút thanh chủy thủ của Lân đâm xuyên ngực mình ngay tại chỗ.”

Trong lời nói của Tuyên Lân ngoại trừ việc tiểu Nguyên thị hạ thuốc mê ra thì tất cả đều là nói dối, nhưng từ đầu đến cuối hẳn nói không nhanh không chậm, nói xong lời cuối cùng trên gương mặt liền xuất hiện vẻ thương xót khiến cho mọi người cũng cảm động theo. Lời nói này chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt, tiểu Nguyên thị trước khi chết cũng muốn Tuyên Lân chạy thoát, thanh chủy thủ dùng để tự sát chính là vật bên người của Tuyên Lân, hẳn đã từng coi nàng như mẫu thân nên ả dĩ nhiên có thể tùy tiện lấy được. Đây chính là điểm trí mạng quan trọng nhất, nhưng vào lúc Ôn Đình Trạm đi tìm Tuyên Lân, bọn họ đã thương nghị ra tất cả đối sách.

Nguyên thị trúng thuốc mê, Tuyên Lân cũng không ngăn cản, thứ nhất là vì không muốn Nguyên thị nhìn thấy bộ mặt âm hiểm của tiểu Nguyên thị, thứ hai chính là vì chuyện này. Chỉ cần đi tìm đại phu thăm dò một chút, là có thể biết được trong cơ thể Nguyên thị thật sự có thuốc mê, mà tiểu Nguyên thị không trúng thuốc mê, so với người không thể đi lại như Tuyên Lân, ai có thể hại ai không cần nói cũng biết.

Về phần tại sao A Kỳ lại nói Ôn Đình Trạm còn chưa vào nhà đã bị người khác gọi đi, đây thật đúng là kế hoạch, làm như vậy để cho người ngoài nhìn. Chỉ là ngay cả A Kỳ cũng không biết, vào lúc xảy ra chuyện Ôn Đình Trạm không hề có mặt ở đó, chẳng qua là sau khi làm xong việc cậu liền quay trở lại, vừa vặn nhìn thấy tiểu Nguyên thị đang hành hung Tuyên Lân.

Đây là đối sách mà hai người bọn họ đã nghĩ ra, bởi vì bất kể tiểu Nguyên thị đã làm gì thì ả cũng vẫn là di nương của Tuyên Lân, hơn nữa chuyện học sinh trong học viện bị trúng độc không thể để lộ ra ngoài, nếu

không nghi ngờ đối với Tuyên gia sẽ ngày càng lớn. Chuyện này sẽ không chấm dứt, cũng sẽ liên quan đến nhiều người vô tội nên bọn họ mới có thể hao tâm tổn sức như vậy để lấy được thuốc giải.

Lời nói của Tuyên Lâm khiến ánh mắt Kim Kha biến đổi, hiển nhiên hẳn không ngờ rằng chân tướng sự việc lại khác xa so với những gì người bên ngoài nói nên chỉ có thể áy náy chấp tay với Tuyên Lâm một vái: “Tại hạ lỗ mãng, mong Kỳ Lâm công tử chớ để bụng.”

“Không sao, mạng người quan trọng, Kim đồng sinh nói như vậy cũng là hợp tình hợp lý.” Tuyên Lâm lãnh đạm nói:

“Chỉ là Lâm có chút nghi hoặc muốn hỏi, mong rằng Kim đồng sinh sẽ giải đáp.”

Kim Kha giật giật chân mày nhưng vẫn nói: “Công tử mời nói.”

“Thuộc hạ bên người Lâm có võ nghệ vô cùng cao cường, từng cứu Lâm thoát khỏi nguy hiểm từ trong tay hơn năm mươi tên côn đồ, thế nhân đều biết, không biết Kim đồng sinh đã từng nghe qua chưa?”

Nếu bây giờ Kim Kha trả lời không biết quả thực quá giả dối vì chuyện này đã được loan truyền vô cùng rộng rãi. Thực ra đây chính là sự kiện Tuyên Lâm bị ám sát theo như lời tiểu Nguyên thị nói, A Kỳ thương tích đầy mình vì bảo vệ chủ nhân đã giết chết hơn năm mươi sát thủ, sau đó gặp được Tuần phủ đại nhân đi qua. Tuần phủ vô cùng tức giận, liền tự mình điều tra thật kỹ nên mới có thể khiến nhiều người biết đến chuyện này. Trong lúc nhất thời sự tích Kỳ Lâm công tử thần bí được thần tiên giúp đỡ đã được mọi người hăng say bàn luận.

“Tại hạ từng nghe qua một chút.” Kim Kha miễn cưỡng nói.

“Chắc hẳn tất cả mọi người đều đã từng nghe nói.” Tuyên Lâm hướng về phía mọi người nói, bọn họ lập tức gật đầu.

“Cho nên, khi mọi người không thấy A Kỳ ở bên cạnh Lân, cũng không nghĩ đến việc người bị thiêu chết chính là A Kỳ nhưng Kim đồng sinh lại có nhận xét thật phi phàm.”

Một người võ nghệ cao cường như vậy, ngay cả Ôn Đình Trạm mang theo hai người cũng trốn ra được, sao hẳn lại không chạy thoát? Bọn họ thực sự không nghĩ đến người bị thiêu chết chính là A Kỳ, chỉ coi hắn là kẻ phóng hỏa. Nếu không phải Kim Kha thắc mắc điều đó, thậm chí còn cho rằng hung thủ không chỉ có một người thì có lẽ là sau khi thoát ra, A Kỳ biết Ôn Đình Trạm đã cứu được Tuyên phu nhân cùng Tuyên Lân đã lập tức đi ngăn cản thích khách.

Nhưng tại sao suy nghĩ của Kim Kha và mọi người lại không giống nhau chứ? Chẳng lẽ đúng như lời Kỳ Lân công tử nói, tâm tư của Kim Kha thật sự hơn người? Không, bọn họ đều là đại diện của các học viện lớn tới tham gia cuộc thi văn, nếu không có đầu óc là không thể nào có đủ tư cách như vậy. Mọi người đều nghĩ đến lời nói vừa rồi của Kim Kha, tựa hồ như vô tình hay hữu ý muốn chỉ rõ ra người chết, như vậy vấn đề chính là Kim Kha làm sao biết được người chết là di nương của Tuyên Lân chứ? Nếu như hắn không biết, sao có thể dẫn dắt mọi người?”

Ngay lập tức ánh mắt của mọi người ý vị sâu xa nhìn về phía Kim Kha. Bọn họ ngày sau cũng muốn bước vào con đường làm quan, dù có một hai người không suy nghĩ như vậy nhưng đa số đều nhận ra đây là một âm mưu nhằm vào Tuyên Lân, lại nghĩ đến chuyện Tuyên Lân nói di mẫu của hắn bị người khác đầu độc...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Kim Tử Không Đáng Tin

Mọi người đã vất vả hồi lâu, cũng sợ hãi một trận rồi, nên giải tán thôi. Còn về chuyện phóng hỏa giết người, học viện nhất định sẽ toàn lực điều tra thật kỹ.” Đám người Tống sơn trưởng đều là những người dày dặn kinh nghiệm, tự nhiên cũng sẽ hiểu ra nhưng không có bằng chứng nên không thể nói rằng Kim Kha có ý đồ khác, vì vậy bèn phát tay về phía mọi người.

Trên đường trở về học xá, Ôn Đình Trạm kể lại toàn bộ sự việc cho Dạ Dao Quang.

“Học chính đại nhân đâu?” Sau khi nghe xong, Dạ Dao Quang không khỏi nghi hoặc.

Hứa Nguyên chính là anh rể của Tuyên Lâm, xảy ra chuyện lớn như vậy sao đến bây giờ hắn còn chưa xuất hiện. Nếu như nói lúc trước tiểu Nguyên thị quật ngã Hứa Nguyên, Dạ Dao Quang cũng không tin. Đề đốc Học chính chính là bậc tam phẩm, bên cạnh lúc nào cũng mang theo nhiều người, tiểu Nguyên thị dù có bản lĩnh hơn nữa cũng không thể đuổi tay dài như vậy được. Nếu ngay cả Hứa Nguyên cũng bị quật ngã, vậy thì chẳng phải sẽ lớn chuyện sao, cũng không có kết quả tốt nên dù tiểu Nguyên thị có bản lĩnh cũng không dám làm vậy.

“Sáng sớm hôm nay, Học chính đại nhân đã bị gọi đi.” Ôn Đình Trạm nói.

Cũng từ việc Học chính đại nhân bị kêu đi gấp vào lúc này, Ôn Đình Trạm mới nghi ngờ di nương của Tuyên Lâm. Lần này Hứa Nguyên tới là

để chủ trì cuộc so tài văn chương, ngày mai đã bắt đầu, là Học chính Trung Châu hẳn không thể nào không dự họp. Đây chính là nhiệm vụ của triều đình, hơn nữa có một chuyện người khác không biết đó là Hứa Nguyên đã được bệ hạ dặn dò chiếu cố Tiêu Sĩ Duệ.

Hứa Nguyên biết rất rõ tối qua Tiêu Sĩ Duệ cũng nằm trên giường, sáng sớm hôm nay sau khi tới xem qua rồi lại vội vã đi, chứng minh chuyện này vô cùng gấp, nhưng thời gian cũng không quá lâu nên Hứa Nguyên mới quyết định đi. Cậu đang nghĩ vì sao lại phải đưa Hứa Nguyên đi, vào thời điểm này không phải có rất nhiều học sinh trúng độc sao? Nhưng bọn họ lại không để ý đến, vậy cần chú ý đến là cái gì? Hơn nữa lúc ở học viện hơn nửa thời gian là Hứa Nguyên bầu bạn cùng Tuyên Lâm, Ôn Đình Trạm biết có người muốn đổi phò với Tuyên Lâm, muốn Hứa Nguyên rời đi chính là vì không muốn hấn xen vào, cũng không muốn mưu hại mệnh quan triều đình nên liền sai Tiểu Quai Quai truyền lời cho Tuyên Lâm.

Xem ra tiểu Nguyên thị đã nghĩ nhầm rồi, đúng là hôm qua Tuyên Lâm không khỏe, tin này cũng là do A Kỳ nói cho Tuyên phu nhân biết bởi vì đây là nhiệm vụ bà giao cho A Kỳ. Chỉ là mười năm nay Tuyên phu nhân đã quen với việc chuyện gì cũng tìm tiểu Nguyên thị bàn bạc nên mới nói cho tiểu Nguyên thị biết. Mà vừa vặn lại xảy ra biến cố như vậy, tiểu Nguyên thị không thể nhẫn nại được nữa liền ra tay.

“Tiếc là không bắt được kẻ bày trận.” Dạ Dao Quang thở dài, ngay cả hình dáng của đối phương cũng chưa nhìn thấy, những người này cho tới bây giờ chưa từng nghe lệnh tiểu Nguyên thị, họ chỉ lợi dụng ả ta mà thôi.

“Những chuyện này không liên quan tới ta và nàng, Minh Quang nhất định sẽ điều tra rõ.” Chuyện trong nhà của người khác không cần cậu can thiệp vào đến bây giờ mục tiêu duy nhất của cậu chính là giải độc.

“Hừ.” Dạ Dao Quang trợn mắt nhìn Ôn Đình Trạm.

“Lần sau chàng hành động mà không báo trước với muội một tiếng, muội nhất định sẽ thấy chết không cứu.”

Hôm nay thế lửa nguy hiểm như vậy, Dạ Dao Quang nghĩ lại còn có chút sợ hãi. Nếu như chỉ đến chậm một bước, Ôn Đình Trạm dù không chết cũng sẽ bị trọng thương.

“Ừ, ta đã biết sai rồi, sau này bất kể làm chuyện gì, ta cũng sẽ dẫn theo Dao Dao đi cùng. Dao Dao chính là bùa hộ mệnh của ta.” Ôn Đình Trạm bày tỏ thái độ chân thành nhận sai.

Lúc này sắc mặt Dạ Dao Quang mới tốt hơn một chút: “Chàng nói xem, nếu hôm nay muội không phát hiện ra điểm bất thường, không thể kịp thời chạy đến, chàng sao có thể chạy thoát?”

“Ta vẫn còn một biện pháp.” Ôn Đình Trạm cười nói.

“Mau nói!”

“Tiểu Nguyên thị chắc chắn sẽ không muốn lấy mạng đổi mạng cùng chúng ta, bà ta đã tính sẵn sẽ phóng hỏa ở trong nhà, nhất định là trong phòng Tuyên Lâm có đường để trốn thoát, hơn nữa trong đó có thể có người đứng sau lưng bà ta tiếp ứng. Nếu như lúc đó không còn cách nào khác, ta cũng chỉ đành mang Tuyên Lâm cùng Tuyên phu nhân trở lại trong nhà tìm đường ra.”

Thực ra, nếu không kịp thời nghe được giọng nói của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm thực sự sẽ quay người trở lại phòng. Đường khẳng định có thể tìm được, chỉ là không thể tránh khỏi một trận chém giết.

“Vậy tại sao chàng lại thả những người đó đi?” Dạ Dao Quang quay người đi về hướng ban đầu. Đây chính là cơ hội tốt để bắt được đối phương, cho dù không vì Tuyên Lâm, bọn họ lại muốn thiêu cháy Trạm ca nhà cô, cô nhất định phải bắt họ lại quyết đấu một trận.

Ôn Đình Trạm có chút dờ khóc dờ cười kéo Dạ Dao Quang đang khí thế hùng hực trở về: “Nàng để đám người A Kỳ đi đâu vậy?”

Lúc này bỗng vang lên tiếng đao kiếm va chạm, đám người A Kỳ sau khi diễn một vở kịch đã không thấy tăm hơi, hóa ra là vì lý do này.

“Nhà họ có kỳ môn dị sĩ...”

“Tuyên gia cũng không phải ăn chay, nếu như để đối phó, bọn họ sẽ không cần bày trận lâu như vậy.” Cậu kéo Dạ Dao Quang tiếp tục trở về học xá.

“Đây là chuyện của Tuyên Lâm, cũng là việc xấu nhà hắn, chúng ta không nên can thiệp quá sâu. Nếu biết quá nhiều, ngày sau gặp mặt cũng không được tự nhiên.”

Được rồi, Dạ Dao Quang cảm thấy cũng đúng. Trước kia Tuyên gia thua thiệt là bởi vì địch trong tối ta ngoài sáng, bây giờ không giống như vậy, cũng không có tiểu Nguyên thị làm nội gián.

“Vậy chúng ta phải đưa thuốc giải bằng cách nào?”

Nếu như không nói ra việc tiểu Nguyên thị hạ độc, có lẽ bây giờ mọi người cũng không biết những học sinh này là trúng độc hay trúng tà, cũng không thể quang minh chính đại đi đưa thuốc giải chứ?

Ánh mắt Ôn Đình Trạm nhìn Kim Tử đang ngồi trên vai Dạ Dao Quang.

“A a a!” Kim Tử không vui kêu lên.

Dạ Dao Quang gật đầu rồi vỗ mạnh vào hông Kim Tử: “Cả ngày chỉ biết rong chơi, mau đi làm chính sự đi.”

“Ô ô ô...” Kim Tử bất mãn, nó muốn đổi chủ nhân, muốn đổi chủ nhân.

“Hử?” Nghe được tiếng lòng của Kim Tử, ánh mắt Dạ Dao Quang bỗng trầm xuống.

Kim Tử lập tức thu lại vẻ ấm ức, cầm thuốc giải trong tay Dạ Dao Quang rồi chạy đi.

“Chàng có nói cho nó biết chia cho mỗi người bao nhiêu thuốc giải không?” Nhìn Kim Tử chạy nhanh như làn khói, Dạ Dao Quang đột nhiên nghĩ đến một vấn đề lớn.

Ôn Đình Trạm lắc đầu.

“Vậy bây giờ chàng nói cho muội, muội sẽ dùng thần thức truyền cho nó biết.” Dạ Dao Quang nghiêm túc nói.

“Ta chưa mở ra, cũng chưa xem qua, ta cũng không biết cần dùng bao nhiêu.” Ôn Đình Trạm lặng lẽ nói.

“Chàng chắc chắn thứ đó chính là thuốc giải?” Dạ Dao Quang xác nhận lại lần nữa.

“Đúng vậy.” Thứ này Ôn Đình Trạm vô cùng chắc chắn, dưới tình huống đó, tiểu Nguyên thị đã dùng phương pháp như vậy để lắng nhục Tuyên Lâm, tuyệt đối không thể nào là giả.

“Vậy... dùng nhiều thuốc giải như vậy có thể nào có tác dụng phụ không? Nếu dùng ít đi có đủ để giải độc không?” Dạ Dao Quang lại hỏi.

“Ồ, ta cũng không biết.”

Dạ Dao Quang giật giật khóe mắt, rốt cuộc cô có nên đuổi theo nó hay không. Lúc này nếu kêu Kim Tử nó chắc chắn sẽ không quay về, có khi

còn cho rằng người chủ nhân vô lương tâm như cô lại đang trêu đùa nó.

“Cứ kệ nó đi.” Đối với Kim Tử, Ôn Đình Trạm vẫn rất tín nhiệm.

Nhưng sự thật đã chứng minh, ánh mắt Ôn Đình Trạm quả thực nhìn người không tẻ, nhưng nhìn con khỉ thì không được. Đêm hôm đó hơn nửa số học sinh bất tỉnh đều tỉnh lại, bọn họ không ngừng chạy đi nhà xí, chạy đến mức cả người đều mệt lả. Còn một nửa số học sinh chưa tỉnh, ba ngày sau tỉnh lại, trong đó có vài người đã trực tiếp bỏ lỡ cuộc thi tài.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Đó Chính Là Yêu Khí

Sáng sớm ngày hôm sau, chính là lễ khai mạc cuộc thi văn, chứ chưa phải là thời điểm diễn ra cuộc thi. Ngay đêm qua Hứa Nguyên đã trở về, mặc dù chuyện xảy ra khiến trong lòng ông cảm thấy rất áy náy, nhưng ông cũng không trì hoãn chính sự. Đầu tiên ông dẫn theo sơn trưởng của các học viện cùng phu tử cú lạy Khổng Tử, nghi thức diễn ra tương đối phức tạp khiến Dạ Dao Quang cảm thấy có lẽ chỉ đơn giản hơn một chút so với hoàng đế lên ngôi. Sau đó mỗi học viện cử ra một người đại diện lên phát biểu, Ôn Đình Trạm chính là đại diện của học viện Bạch Lộc.

Buổi lễ đến trưa mới kết thúc, sau đó Học chính đại nhân cùng sơn trưởng của các học viện liên kết hợp tổ chức hội thơ để tất cả học sinh dự thi đến từ những học viện khác nhau tập trung lại một chỗ, dùng văn chương để kết bạn, cũng coi như chính thức giới thiệu về bản thân mình. Đến buổi chiều, Tổng sơn trưởng lại mở yến tiệc đãi người chuẩn bị những món ăn địa phương nổi tiếng chiêu đãi tất cả học sinh dự thi. Yến tiệc diễn ra vô cùng náo nhiệt đến tận buổi tối mới kết thúc.

Ngày tiếp theo có ba hạng mục tranh giải đồng thời được tiến hành, theo thứ tự là đàn thư họa. Thi cờ đã so tài xong, người thắng chính là Ôn Đình Trạm, cũng chính là học viện Bạch Lộc. Mặc dù ván cờ chưa kết thúc nhưng Ôn Đình Trạm đã đưa ra phương pháp phá giải hoàn toàn chính xác, lần này cũng không có ai dị nghị. Ba hạng mục này chẳng qua chỉ là vòng loại so tài, trong mười học sinh sẽ chọn ra năm người, sau đó bước vào trận chung kết. Tiếp đó từ năm người lại lấy hai người, đó chính là hai người so tài tranh hạng nhất.

Triều đình vô cùng coi trọng thi văn, mỗi người đoạt hạng nhất của mỗi hạng mục đều được triều đình phát phần thưởng. Cuối cùng học viện nào có số người đoạt hạng nhất nhiều nhất, học viện được triều đình khen thưởng không nói, mà học sinh xuất sắc nhất học viện còn có thể có được một phần thưởng đặc biệt, đó là “ngự bút”!

Ngự bút chính là những bức họa cùng chữ viết đích thân hoàng thượng viết ra, nhưng mỗi năm đều không giống nhau nên mọi người vô cùng mong đợi.

“Bệ hạ ra tay, quả nhiên không giống người thường.” Thi đấu hôm nay Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không tham gia, nhưng sáng sớm hôm nay học viện đã phát phần thưởng dành cho người đoạt hạng nhất cuộc thi cờ cho Ôn Đình Trạm ở ngay trước mặt tất cả mọi người, lúc này Dạ Dao Quang đang nhìn đến chảy nước miếng.

Là một bộ cờ, bộ cờ này vô cùng tinh xảo, sang trọng. Quân cờ được mài từ hai loại bạch ngọc và hắc ngọc, cầm ở trong tay không chỉ cảm thấy bóng loáng nhẵn nhụi mà cảm giác thật sự rất tốt. Hộp đựng cờ cũng được làm từ gỗ đàn hương thượng đẳng, bàn cờ dĩ nhiên được chế tạo từ hắc ngọc, trên mặt có những đường kẻ bằng vàng tạo thành từng ô nhỏ.

“Thật là xa xỉ, quá xa xỉ rồi, nhưng ta rất thích sự xa xỉ này!” Dạ Dao Quang vô cùng mê tiền sờ sờ. Văn Du thấy vậy không biết nên nói gì, ngày thường không nhìn ra Dạ Dao Quang lại có bộ dạng này.

“Tiểu Khu, bàn cờ đáng tiền nhất chính là ở chỗ này.” Tiêu Sĩ Duệ tốt bụng chỉ vào con dấu ở bên dưới góc phải của bàn cờ.

“Đây chính là kí hiệu riêng của hoàng gia gia ta.”

Trong lòng Dạ Dao Quang có chút chán ghét, ký hiệu này đã phá hư tất cả cảm xúc tốt đẹp, cô lại không thể mang về hiện đại, vì vậy bèn gật đầu qua loa.

“Sau cuộc so tài hôm nay các cậu có suy nghĩ gì?” Ôn Đình Trạm bắt đầu dĩ lắc đầu, sau đó nhìn về phía Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn.

“Ta có thể tiến vào vòng năm người đã là rất khá rồi, còn về trận chung kết ta cũng không ôm nhiều hy vọng. Doãn Hòa huynh nói không sai, chữ viết của mấy người kia quả thật khiến người ta được mở mang tầm mắt.” Tiêu Sĩ Duệ tự biết trình độ của mình. Đây chính là so tài cùng các học sinh đứng đầu trên cả nước, có thể tiến vào vòng năm người, vậy coi như chữ viết của hắn cũng đứng hàng danh tiếng rồi.

“Đoạt giải nhất thực sự rất khó.” Sau cuộc thi, Tần Đôn cảm thấy trong thiên hạ quả nhiên có rất nhiều người tài giỏi.

Nên mới nói thi văn có ý nghĩa cực lớn, có thể khiến tài tử ở khắp nơi không tự cho mình là nhất. Còn Văn Du, đoạt hạng nhất thi cử chính là Ôn Đình Trạm, tiếp theo đã không còn chuyện gì của hắn, đối với kết quả này hắn thực sự tâm phục khẩu phục.

“Văn tử, ngày mai cậu có muốn tham gia thi hương không?” Tiêu Sĩ Duệ không đành lòng nhìn Văn Du tiếc nuối, liền đề nghị.

Những học sinh tham gia thi Hương mặc dù không đánh cờ, nhưng canh bồi bổ của hắn đã bị Kim Tử nhăm lẩn với canh của bạn cùng học xá - Lộ Nam, đến lúc phát hiện ra thì cũng đã ăn rồi nên ít đi một phần thuốc giải. Vì phân chia cho đều, Kim Tử lại thông minh không cắt bớt của Lộ Nam nên đã gây họa cho những học sinh khác, khiến họ uống ít thuốc giải hơn. May mắn thuốc giải kia không có nguy hại gì, chỉ khiến thần trí người ta không minh mẫn một thời gian ngắn, khiến các học sinh tham gia thi Hương đều chưa tỉnh lại. Ngày mai cũng không biết là đã tỉnh hay chưa.

“Ta không rành nó lắm, theo ta thấy, có lẽ sơn trường muốn cho Doãn Hòa dự thi.” Văn Du khoát tay liên tục.

“Ta cảm thấy một lát nữa, sơn trường sẽ tới tìm Doãn Hòa.” Tần Đôn gật đầu đồng ý.

Trong mấy người bọn họ, có khả năng thi hương cũng chỉ có Ôn Đình Trạm và Lộ Nam, nhưng Lộ Nam bệnh nặng vừa mới khỏi. Cho dù không có chuyện này, sơn trường vẫn sẽ cảm thấy Ôn Đình Trạm đáng tin hơn. Bây giờ trong học viện ai mà không biết Ôn Đình Trạm, chỉ cần vừa đứng trên sân đấu đã khiến cho người khác phải kiêng kị.

“Ta cảm thấy sơn trường sẽ hỏi ý kiến của Doãn Hòa.” Tiêu Sĩ Duệ suy nghĩ sâu xa, ông ấy hỏi Ôn Đình Trạm không phải vì tôn trọng cậu mà vì hiện nay danh tiếng Ôn Đình Trạm đang vang dội. Cuộc thi hùng biện, tất nhiên Ôn Đình Trạm và Lộ Nam sẽ cùng dự thi, nếu như Ôn Đình Trạm tham gia không tốt, không nắm chắc phần thắng khiến danh tiếng giảm xuống, sơn trường lo lắng sẽ ảnh hưởng đến biểu hiện của Ôn Đình Trạm trong cuộc thi văn phía sau.

“Vậy chàng có muốn tham gia không?” Dạ Dao Quang yên lặng nãy giờ, cuối cùng ánh mắt rời khỏi bàn cờ nhìn lên nói.

“Tất nhiên là có, vì sao lại không chứ?” Ánh mắt Ôn Đình Trạm đột nhiên nóng lên nhìn Dạ Dao Quang, nhưng nhanh chóng trở nên ôn hòa.

Dạ Dao Quang hoài nghi có phải mình hoa mắt hay không, trong lòng không khỏi lăm bầm: Thật là, làm như tham gia vì ta vậy, hứ!

Quả nhiên, đến buổi chiều, sơn trường mời Ôn Đình Trạm cùng đi ăn cơm, sau đó nhắc tới chuyện này. Lúc này Lộ Nam cũng đang ở đây, hẳn bày tỏ không hề muốn tham gia vì hôm nay đứng ngoài quan sát ba cuộc thi, hẳn thật sự chênh lệch quá lớn so với người dự thi hôm nay, mặc dù không muốn nhưng hẳn phải thừa nhận Ôn Đình Trạm ưu tú hơn hẳn.

“Doãn Hòa không cần miễn cưỡng, từ xưa đến nay việc học sinh bị bệnh trong cuộc thi văn cũng thường xuyên xảy ra, không tham gia là bình

thường.” Hòa sơn trưởng vẫn khuyên một câu.

“Sơn trưởng yên tâm, thắng bại không quan trọng, được tham dự mới là mục đích của học trò.” Ôn Đình Trạm giải thích.

Hòa sơn trưởng vô cùng hài lòng nhìn Ôn Đình Trạm, cảm thấy Ôn Đình Trạm còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có hoài bão cùng tài chí, quả là trăm năm khó gặp.

Sau khi từ biệt Hòa sơn trưởng, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang bước đi chậm chậm về phía bên ngoài học xá. Thời gian còn sớm, chi bằng tản bộ ở bên ngoài một chút cũng coi như để tiêu cơm.

Khi bọn họ vừa mới bước ra khỏi cửa học xá, Dạ Dao Quang bỗng dừng ngừng lại, ánh mắt cô khóa chặt ngay phía trước. Trên bầu trời có những luồng ánh sáng màu xanh lá cây trôi lơ lửng như ánh sáng ở vùng địa cực vậy, nhưng đây không phải là cực quang mà là yêu khí!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Dịch Thiên Nhậm

“Có yêu khí!” Dạ Dao Quang tung người lên bay về hướng khí lưu xuất hiện.

Ôn Đình Trạm lo lắng liền theo sát, vì vậy dưới bầu trời đêm, một vài học sinh ở trong sân cảm giác được có hai luồng gió lớn, một trước một sau lướt qua bên người mình. Có người biết võ, lại có người công phu không tầm thường bắt được hai bóng người nhanh như chớp, gần người một lúc lập tức cũng theo sát.

Vì đảm bảo an toàn cho học sinh, hộ vệ tuần tra của học viện đều là những thị vệ đứng đầu từ Trung Châu cố ý phái tới cũng đang rít đuổi theo. Dạ Dao Quang không chỉ có một mình, còn có hai người dẫn theo một nhóm người từ hai hướng cùng bay tới. Đúng lúc đó Dạ Dao Quang cùng hai người khác dường như đã rơi vào một tiểu viện, nhìn nhau một chút liền nhận ra một người trong bọn họ là người cô quen biết - kẻ tham ăn Càn Dương.

Người còn lại vóc dáng vô cùng khỏe mạnh, mới đầu mùa hè mà hắn đã ăn mặc tương đối mát mẻ, so với mọi người còn ít vải hơn một chút. Hai cánh tay cũng lộ ra ngoài, cơ bắp săn chắc tựa hồ có thể nẩy lên, thân cao chừng một mét chín lăm, ngũ quan tương đối bình thường nhưng lông mi của hắn đặc biệt rất dày lại sắc sảo, ánh mắt sắc bén giống như chim ưng khiến người khác không dám nhìn thẳng. Nếu như hắn có thêm râu quai nón, vậy thì chẳng khác Chung Quỳ là bao.

“Tiểu Khu, cậu cảm thấy có yêu khí đúng không, ta cũng vậy.” Càn Dương vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang liền hấp tấp chạy tới:

“Gần đây ta rất nhớ cậu, mỗi ngày đều phải ăn sáu chén cơm.”

Hắn nói ăn sáu chén cơm dường như ảm ức lắm vậy.

Dạ Dao Quang rút cánh tay bị Càn Dương ôm chặt ra, sau đó đi bên trong. Trong phòng có ba học sinh đang vẽ tranh, thấy ba người Dạ Dao Quang đi vào, không khỏi sợ hết hồn, trong đó có hai người sợ đến mức đánh rơi cả bút lông. Bọn họ mặc đồng phục giống Kim Kha, đều là người của học viện Kim Sơn.

“Sao các cậu có thể tùy tiện xông vào phòng của người khác như vậy!” Một người trong đó tức giận lên tiếng.

Dạ Dao Quang cũng không thèm nhìn hắn, cô quét ánh mắt về phía cửa thư phòng, sau đó không chút khách khí bước tới đẩy cửa phòng ngủ ra. Ba bọn họ định chạy tới ngăn cản, lại bị Càn Dương cùng nam tử cơ bắp kia giữ lại. Dạ Dao Quang quan sát khắp phòng ngủ cũng không phát hiện ra yêu khí, đành đi ra lắc đầu với hai người Càn Dương.

“Ừa, tại sao lại không có chứ?” Càn Dương đưa tay sờ gáy, nếu như chỉ mình hắn nhìn nhầm, vậy hai người tiểu Khu cũng không thể nhìn nhầm được, như vậy khẳng định là có yêu quái. Vì vậy hắn chạy lên trước, bàn tay mang theo khí ngũ hành không ngừng sờ qua sờ lại trên người ba học sinh đó, có một số yêu quái thường có phụ thể, loại này vì đặc biệt nên không dùng khí ngũ hành thì khó mà nhận ra được.

"Cậu cậu..."

Ba nam nhân cứ như vậy bị Càn Dương sờ khắp người, hết lần này đến lần khác muốn trốn nhưng không thể thoát khỏi bàn tay của hắn, nhất thời vô cùng xấu hổ, hồi lâu cũng không thể nói ra một câu.

“Ba bọn họ đúng là con người.” Sau khi sờ xong, Càn Dương chán nản đưa tay lên áo lau lau, sau đó nghiêm trang nói với Dạ Dao Quang.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Đúng lúc này một người đàn ông trung niên mặc khôi giáp, đeo đoản đao đi vào.

Ba học sinh của học viện Kim Sơn lập tức chạy tới, một người trong đó mặt đầy tức giận hành lễ với người vừa tới, sau đó lập tức tố cáo ba người Dạ Dao Quang: “Thiên sư đại nhân, ba đồng môn này tự tiện xông vào phòng của học trò, sau đó còn ngang nhiên lục soát khắp người ba học trò, mong Thiên sư đại nhân làm chủ!”

Thiên sư cũng chính là người chỉ huy toàn bộ mọi việc, cũng là cánh tay đắc lực của Đô chỉ huy sứ, võ quan của triều đình, đồng phẩm cấp với Tri phủ, là quan tứ phẩm. Vị thiên sư đại nhân này họ Trần, quản lý mọi chuyện ở Trung Châu, lần này cùng Hứa Nguyên phụ trách việc đảm bảo an toàn cho các học sinh.

“Có chuyện này thật sao?” Trần thiên sư nghiêm nghị nhìn về phía ba người Dạ Dao Quang.

Không đợi mọi người lên tiếng, Càn Dương liền ngu ngốc gật đầu: “Đúng vậy.”

Dạ Dao Quang nhìn Càn Dương đứng phía trước, thật muốn bổ đầu của hắn ra, moi hết rơm rạ bên trong.

Sắc mặt Trần thiên sư nhất thời khó coi: “Các trò là người của học viện nào?”

Ba người Dạ Dao Quang đều mặc thường phục, chỉ có thể đồng thanh nói: “Dạ Thiên Khu của học viện Bạch Lộc, Dịch Thiên Nhậm của học viện Nhạc Lộc.”

Dạ Dao Quang không ngờ đây chính là Dịch Thiên Nhậm.Ồ, sự nhạy bén và tốc độ đều không hề thua kém cô. Càn Dương nhìn qua Dạ Dao Quang, lại liếc sang Dịch Thiên Nhậm, mới nói: “Càn Dương của học viện Cao Dương.”

“Ba người các trò...” Nếu Trần thêm sự tới để phụ trách các học sinh, dĩ nhiên là đã xem qua tài liệu của các học sinh dự thi. Những thứ khác có thể không nhớ, nhưng không thể quên ba học sinh nổi bật của cuộc thi năm nay. Hiện tại ba người đều xuất hiện ở nơi này, quả thực không phải việc tốt gì, nhất là Càn Dương và Dịch Thiên Nhậm đều đã từng chém quỷ bắt yêu...

“Hồi bẩm đại nhân, tối hôm nay học trò và tiểu Khu vừa bước ra khỏi cửa học xá, tiểu Khu liền nói ở chân trời có yêu khí lan tràn nên đã đuổi đến đây.” Lúc này Ôn Đình Trạm chậm rãi bước vào sân.

“Cái gì?” Sắc mặt ba vị học sinh của học viện Kim Sơn nhất thời trắng bệch, những học sinh khác ở gần đó sau khi nghe được lập tức sợ đến mức chân mềm nhũn.

Đừng nghĩ rằng người đọc sách không bao giờ nói chuyện yêu ma quỷ quái, nếu vậy khẳng định Khổng Tử lão nhân chưa từng thấy qua ma quỷ. Đại đa số bọn hắn cũng chưa từng thấy qua, thế nhưng đều đã nghe qua đại danh Dịch Thiên Nhậm.

Thái độ của Trần thêm sự đối với Ôn Đình Trạm tốt hơn so với ba người Dạ Dao Quang, dầu sao người như Ôn Đình Trạm nếu không có gì bất trắc sẽ thẳng tiến tới tận mây xanh, không thừa dịp cậu còn là một người bình thường mà giao hảo, chẳng lẽ còn chờ đến lúc cậu thăng quan tiến chức sao?

Vì vậy sau khi nghe Ôn Đình Trạm nói, ông nhìn về phía Dịch Thiên Nhậm: “Trò đến đây cũng bởi vì chuyện này?”

“Đúng vậy.” Dịch Thiên Nhậm gật đầu.

Trần thêm sự kinh ngạc trong lòng, hẳn quan tâm chuyện này cũng chẳng để làm gì nhưng lại muốn làm quen một chút với những thế lực tinh tú mới của triều đình. Những người này đều là những tài tử đến từ các học viện lớn, dựa theo thông lệ những năm trước, tám chín phần đều sẽ vào triều làm quan. Tại cuộc thi văn này bọn họ cũng coi như có duyên gặp mặt một lần, đương kim hoàng thượng tuổi tác đã cao, đến khi hoàng thượng qua đời, bất kể là ai kế vị cũng sẽ sử dụng những người mới ưu tú mới có thể thuận lợi. Nhóm học sinh này đúng là những người như vậy, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện này, thật là làm quen không đúng lúc, ngược lại làm việc bất lợi đến danh tiếng...

“Các trò có tìm thấy yêu quái không?” Lúc này thị vệ trưởng của học viện Nhạc Lộ cũng chạy đến.

“Yêu khí vừa xuất hiện liền biến mất, lúc chúng ta đuổi đến nơi đã không thấy. Mới vừa rồi ba người chúng ta cùng xem qua căn phòng có yêu khí tràn ra, cũng không thấy có yêu quái.” Ba người nhìn nhau, Dạ Dao Quang liền trả lời:

“Ba vị đồng môn này cũng không bị yêu quái phụ thể, thậm chí trên người cũng không hề có yêu khí.”

Lúc này, Dạ Dao Quang càng cảm thấy hiếu kỳ hơn về con yêu quái kia, có thể chạy thoát ba người bọn họ, thật đúng là không giống bình thường.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 394: Đề Thi Thú Vị

Nghe Dạ Dao Quang trả lời xong, Trần thiêm sự hỏi lại một lần nữa ba học viên của học viện Kim Sơn ngay trước mặt ba người. Cuối cùng ba người Dạ Dao Quang đều không nghe ra được có chỗ nào khả nghi, hơn nữa đã đi xác định lại bọn hắn không hề nói sai nên bọn họ chỉ đành lắc đầu với Trần thiêm sự.

"Theo ý của các người thì chúng ta nên phòng bị như thế nào đây?" Trần thiêm sự hỏi ba người.

Ba người liếc nhìn nhau, Dạ Dao Quang nói: "Trần thiêm sự, ba người chúng ta sẽ vẽ mấy lá bùa trấn yêu rồi chia ra nhau đi dán lên trên cửa chính phòng ngủ của các học viên để đề phòng yêu quái làm hại đến bọn họ."

Trần thiêm sự nghe xong cũng chỉ thở dài một hơi rồi sau đó ông mới nói tiếp: "Vậy làm phiền ba người, nếu như có nhu cầu gì thì chỉ cần viết ra rồi phái người đưa đến cho bốn quan."

Sau đó Trần thiêm sự và hộ vệ cùng đi sơ tán các học viên, hơn nữa ông còn căn dặn với những học viên không được truyền chuyện này ra bên ngoài. Dù sao người có võ nghệ cao cường không nhiều lắm, ngoại trừ người của học viện Kim Sơn ra thì cũng chỉ có mấy người như vậy. Chuyện này xảy sinh ở khu phân chia của học viện Kim Sơn, bọn họ cũng không dám nói ra. Lời nói của con người rất đáng sợ, cũng không thể để người khác nghĩ rằng bọn họ muốn triệu hồi yêu quái đến đây. Dù sao trước khi

bọn hăn còn chưa đến đây, Dịch Thiên Nhậm cũng là học viên của học viện Nhạc Lộc, mọi người chưa nghe thấy hăn nói là có yêu quái ở nơi này.

Cũng có vài học viên không nói gì thêm nhưng thật ra vào đêm đó ở học xá có ba học viên đều đi tìm bạn học tốt của mình và nói rằng không được ngủ ở học xá này.

Vì nhanh chóng ổn định lòng người, Dạ Dao Quang, Càn Dương và Dịch Thiên Nhậm chia ra nhau đi làm nhiệm vụ. Bọn họ làm cả đêm không nghỉ, mỗi người vẽ ba mươi lá bùa trấn yêu nên đến ngày hôm sau vốn dĩ cuộc thi Dịch học sẽ diễn ra thi đấu vòng loại cùng một lúc với cuộc thi Hương nhưng bị trì hoãn lại một ngày. Lúc trời sắp sáng, Dạ Dao Quang giao lá bùa cho Ôn Đình Trạm, còn mình thì lên giường nằm rồi nhanh chóng nhắm mắt lại.

Giấc ngủ này chính là ngủ cả ngày nên ngay cả cuộc thi Hương cô cũng không tham gia vì cuộc thi Dịch học đã đổi ngày. Buổi sáng thi Hương diễn ra thi đấu vòng loại, buổi chiều sẽ cử hành thi đấu bán kết, Ôn Đình Trạm và học viên của học viện Nhạc Lộc đã tiến vào vòng đoạt giải nhất trong cuộc thi Hương.

Đợi sau khi Dạ Dao Quang tỉnh lại, cô phát hiện khắp nơi đều là lời khen ngợi và sùng bái đối với Ôn Đình Trạm nên cô nhanh chóng đi đến học xá của Tiêu Sĩ Duệ. Ôn Đình Trạm, Tần Đôn và Văn Du đều ở đây.

"Có chuyện gì xảy ra mà ta không biết vậy, vì sao trên đường đến đây đều có người đang thảo luận về huynh?" Dạ Dao Quang vừa bước vào cửa thì đã trực tiếp hỏi.

"Tiểu Khu, huynh đến thật đúng lúc, huynh mau nói với Doãn Hòa để huynh ấy đưa hương Thanh Phong cho ta đi, hương này thực sự rất tốt." Tiêu Sĩ Duệ vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang, hăn liền vội vã đi đến phía trước.

"Đệ muốn dùng hương Thanh Phong?" Dạ Dao Quang vô cùng ngạc nhiên, đúng thật là hương này rất tốt, nó còn có thể giúp xua đi mệt nhọc cho những người tu luyện giống như cô, huống chi là đối với người phàm. Dạ Dao Quang vốn cho rằng đây là át chủ bài của Ôn Đình Trạm dùng nó để đoạt được giải nhất.

"Tiểu Khu, huynh đã sớm dùng qua hương Thanh Phong rồi à?" Tiêu Sĩ Duệ cố ý kéo dài âm thanh ra.

"Đúng vậy, tên này là do ta đặt." Dạ Dao Quang gật đầu thừa nhận.

"Tiểu Khu, cậu có thể cho ta một ít được không?" Tần Đôn lập tức chạy đến.

"Một chút ta cũng không có, mỗi lần ta dùng đều là Trạm ca đưa cho ta." Dạ Dao Quang lắc đầu.

"Tiểu Khu, gần đây ta đã trải qua hai lần bị bệnh, ngày nào cũng thấy ác mộng, đã lâu lắm rồi ta không được ngủ ngon. Nếu huynh có thương ta thì bảo Doãn Hòa đưa cho ta một ít đi!" Tiêu Sĩ Duệ làm bộ đáng thương nói.

"Tiểu Khu cũng không thể nặng bên này mà nhẹ bên kia." Văn Du cũng nói thêm vào một câu.

Người có học thức ở cổ đại đều rất nho nhã, họ vô cùng yêu thích dùng hương. Dạ Dao Quang nhìn về Ôn Đình Trạm với ánh mắt dò hỏi, Ôn Đình Trạm ôn hòa nhìn sang, không có bất kỳ ý kiến nào.

Dạ Dao Quang cắn răng: "Được, vậy ta đưa cho mỗi người một phần."

"Quả nhiên tiểu Khu rất hào phóng."

"Đúng vậy, đúng vậy, tiểu Khu là tốt nhất."

"Ta đã nói muốn gì đó từ Doãn Hòa thì tìm tiểu Khu là được."

"Người nghe có được một phần không?" Trong lúc ba người Tiêu Sĩ Duệ đang cao hứng khen ngợi Dạ Dao Quang, đột nhiên có một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến. Mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, đó chính là A Kỳ đang đẩy Tuyên Lâm đi đến. Tuyên Lâm vẫn mặc y phục tinh xảo màu trắng như trước, hai ngày nay hắn không ở trong học viện vì hắn phải đi xử lý chuyện của Tuyên gia. Bọn họ đều cho rằng ngay cả khi trước ngày thi đấu văn chẫm dứt có lẽ hắn còn chưa trở về, nhưng họ không ngờ tốc độ của hắn lại nhanh như vậy. Quả nhiên Tuyên Lâm mạnh mẽ không hề thua kém Ôn Đình Trạm.

"Kỳ Lâm công tử." Ấn tượng của mấy người Tiêu Sĩ Duệ đối với Tuyên Lâm cũng không tệ lắm.

"Ta và Doãn Hòa là tri kỷ kết bạn, nếu mấy vị đều là bằng hữu của Doãn Hòa thì tất nhiên cũng là bạn của ta, chi bằng mọi người cũng gọi tên chữ của ta là Minh Quang đi!" Bên trong giọng nói lạnh lùng của Tuyên Lâm lộ ra sự thân thiện, hắn nói xong liền nhìn về Ôn Đình Trạm.

"Ta vừa mới nghe nói Doãn Hòa muốn tặng hương."

"Trà Hàn Hương." Ôn Đình Trạm cười nhìn về phía Tuyên Lâm.

"Ha ha, Doãn Hòa đúng là không hề chịu thiệt, hôm nay ta về trễ rồi, không được nhìn thấy tận mắt sự thần bí của hương Thanh Phong. Lúc này trong lòng của ta vô cùng chờ mong, chỉ một hộp trà Hàn Hương có thể đổi lấy hương Thanh Phong đúng là rất đáng giá!" Tuyên Lâm cũng sáng khoái nói:

"Lát nữa ta bảo A Kỳ đưa tới cho đệ."

"Trà Hàn Hương là trà gì vậy?" Tiêu Sĩ Duệ rất thích uống trà vì hoàng thượng rất thích trà.

"Lát nữa ta sẽ mời đệ uống một ly." Ôn Đình Trạm rất biết của người phúc ta (*). Cậu nói xong liền nhìn về Tuyên Lân:

"Tìm ta là vì có việc sao?"

"Vì vòng loại cuộc thi hùng biện vào ngày kia." Tuyên Lân cũng không kiêng kỵ với đám người Tiêu Sĩ Duệ.

Sáng ngày mai là vòng loại cuộc thi Dịch học, buổi chiều là cuộc thi đàn vào bán kết. Vì để cho các học viên có thể chuẩn bị tốt, ngày kia mới là vòng loại cuộc thi hùng biện. Thi văn là phần thi quan trọng nhất nên dành cả một ngày. Bởi vì thi theo hình thức tranh luận, hơn nữa mỗi học viện có từ bốn đến năm người dự thi, có đôi khi đến vòng bán kết bọn họ có thể tranh luận đến hai, ba, bốn ngày. Cuộc thi dài nhất được ghi chép lại là vào một trăm năm trước khi có hai học viên bước vào vòng đoạt giải nhất, hai người đều có học thức uyên bác, học sâu biết rộng, dẫn theo luận điểm đầy đủ để biện luận mất đến năm ngày năm đêm nhưng vẫn không thể thuyết phục lẫn nhau...

"Đã có đề thi đặc biệt rồi?" Lập tức Ôn Đình Trạm liền phản ứng kịp.

Cậu và Tuyên Lân là đại diện cho hai học viện, nói không chừng hai người bọn họ chính là đối thủ của nhau trong vòng thi cuối. Lúc này Tuyên Lân đến đây tìm cậu, chắc chắn là hẳn đã biết được đề thi thú vị. Đề thi ở vòng loại của cuộc thi biện luận là do Học chính đại nhân đề ra, đến vòng bán kết là do sơn trưởng của các học viện viết ra, sau đó sẽ được Học chính đại nhân rút thăm ngẫu nhiên. Đến vòng thi đoạt giải nhất, đề thi sẽ do đương kim thánh thượng đề ra.

"Đề thi của vòng loại là một đề thi rất thú vị, đó là luận sinh tử." Tuyên Lân nói ra chuyện này cũng không tính là ăn gian, chẳng qua là nói cho Ôn Đình Trạm biết trước một hai canh giờ. Đề thi của vòng loại sẽ

được công bố trước một ngày để các học viên có đủ thời gian chuẩn bị, nhưng đến vòng thi bán kết sẽ không được thông báo trước như vậy.

"Luận sinh tử?" Dạ Dao Quang bối rối, sinh tử mà cũng cần biện luận sao? Vì sao người cổ đại thi hùng biện đều cho ra đề thi thâm sâu huyền ảo như vậy, có phải là đã quá chênh lệch với hiện đại rồi không?

Ôn Đình Trạm cười nhìn về phía cô rồi cậu mới gật đầu bày tỏ: "Đúng là một đề thi thú vị, Học chính đại nhân cũng là một người kỳ lạ."

"Xem ra Doãn Hòa đã tính sẵn từ trước, ta đây mỗi mắt mong chờ." Đáy mắt trầm lắng của Tuyên Lâm hiện lên vẻ vô cùng chờ mong.

(*) Của người phúc ta: Là một thành ngữ có nghĩa bóng là ban phát hay sử dụng tiền bạc, đồ vật của người khác để lấy ơn cho mình. Câu gần nghĩa: Lấy xôi làng đãi ăn mày.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Giải Quẻ

Cuộc thi tiến hành trong khí thế phấn khởi, ngày hôm sau Dạ Dao Quang tham gia cuộc thi so tài Dịch học ở vòng loại. Lúc cô học ở học viện Bạch Lộc, trình độ của tiên sinh Dịch học kỳ thực cũng không cao lắm, cô nghĩ trình độ của các tiên sinh ở mỗi học viện chắc là không khác biệt lắm nên cô chỉ luôn nghĩ đến đề thi của cuộc thi này sẽ do ai đề ra.

Trong lúc cuộc thi diễn ra, mười học viên được an bài ở trung tâm, trước mặt bọn họ đều có một án kỷ, trên án kỷ có giấy và bút mực. Dạ Dao Quang cảm thấy buồn bực, chẳng lẽ là muốn đoán chữ?

Trong lòng nghi hoặc, Dạ Dao Quang ngồi xuống vị trí được chỉ định cho mình. Bốn phía xung quanh đều là học viên và phu tử của mười học viện lớn đến đây xem cuộc thi và cũng là đi cổ vũ cho học viên của học viện mình.

"Tiểu Khu, cậu cũng tới rồi." Ánh mắt sáng ngời của Càn Dương dán lên người cô.

Dạ Dao Quang không nói gì, cô muốn tham gia trận đấu này nên tất nhiên là cô phải tới rồi, mạch não của Càn Dương không giống với người bình thường.

"Tiểu Khu, đêm trước cậu nói yêu quái trốn ở chỗ nào?"

"..."

"Tiểu Khu, cậu cũng không biết sao?"

"..."

"Tiểu Khu, chắc chắn là cậu có biết, cậu lặng lẽ nói cho ta biết đi, ta sẽ không nói cho người bên ngoài."

"..."

Dạ Dao Quang thật sự rất muốn tát thẳng nhãi này một cái cho hăn bất tỉnh, may là vào lúc này Học chính đại nhân dẫn theo một lão già xuất hiện. Lão già này rất có khí chất tiên phong đạo cốt (*), hơn nữa Dạ Dao Quang nhìn thấy khí ngũ hành thuộc tính Mộc vây quanh người ông ta, khí tức rất nồng hậu, tu vi của ông ta chắc là đã đạt đến Hóa Thần kỳ.

Hứa Nguyên quen biết với một người như vậy, vì sao đến bây giờ Tuyên Lâm vẫn còn là dáng vẻ này?

"Các đồng sinh, nhật nguyệt là dịch và âm dương. Khổng phu tử bắt đầu lập ra Chu Dịch, Chu Dịch được nho môn tôn sùng là nho môn thánh điển, ngoài nho môn ra có sáu kinh đứng đầu." Hứa Nguyên đứng ở giữa, tiếng nói thuần hậu vang rõ.

"Dịch đạo rộng lớn, bao quát mọi thứ, đề cập đến thiên văn, địa lý, nhạc luật, binh pháp, vận học, số học, như bếp lò của phương ngoại. Cứ cho rằng Dịch học rất dễ dàng, mà người học tốt cũng cho rằng rất dễ, nhưng Dịch học cũng có thể nói là rất phức tạp. Đây là lần tổ chức đầu tiên trong thi văn suốt gần một trăm năm qua nên thánh thượng càng vô cùng coi trọng, vì vậy cố ý mời Trường Diên đạo trưởng đến để ra một đề thi thú vị trong cuộc thi Dịch học."

Dạ Dao Quang giờ mới biết không phải Hứa Nguyên quen biết với Trường Diên đạo trưởng này, mà là vì mặt mũi của hoàng đế.

Hứa Nguyên nhường lại vị trí cho Trường Diên đạo trưởng, Trường Diên đạo trưởng có khuôn mặt rất hiền hòa: "Bần đạo vốn là người ở

phương ngoại, hôm nay được bệ hạ nhờ vả nên bản đạo mới có duyên đến đây cùng bàn luận thiên đạo với các tiểu hữu, bản đạo cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

"Trường Diên đạo trưởng." Dạ Dao Quang cũng là một trong mười học viên cùng hành lễ với Trường Diên đạo trưởng.

Trường Diên đạo trưởng cười ôn hòa: "Phục Hy vẽ quẻ Dịch là một Dịch giả. Bát quái được xếp vào trong hàng Dịch học và cũng như tượng ở trong đó vậy! Từ cổ xưa bát quái trở thành quẻ Kinh, hai quẻ hỗ trợ rất nhiều trong sáu mươi bốn quẻ, gọi là quẻ Biệt. Hai quẻ hỗ trợ trở thành quẻ tượng, quẻ tượng tượng trưng cho mọi điều. Hôm nay chúng ta sẽ lấy quẻ làm đề thi."

Quy tắc rất đơn giản, Trường Diên đạo trưởng lập tức lắc ra một quẻ ở trước mặt tất cả mọi người, trong thời gian ngắn nhất tất cả các học viên phải giải được quẻ, không có giới hạn cho học viên là phải viết bao nhiêu, chỉ cần có thể viết ra hết những ẩn ý trong đó.

Thật ra đối với Huyền học thì đây là một đề thi tuy đơn giản nhưng vẫn khá phức tạp. Trên một số quẻ có vài nét ẩn giấu vô số thứ nên chỉ có một hai câu thì không thể nói ra hết được. Đạo trưởng hỏi lại mọi người xem đã hiểu hết nguyên tắc chưa, sau khi nhận được lời khẳng định của tất cả học viên, Trường Diên đạo trưởng mới lắc quẻ.

Quẻ tượng nhanh chóng xuất hiện, đó là quẻ Tỉnh - quẻ thứ bốn mươi tám trong sáu mươi bốn quẻ Chu Dịch.

Dạ Dao Quang nhanh chóng cầm bút vẽ ra quẻ tượng, sau đó cô ghi chú lục thân và ngũ hành ở phía trên, theo thứ tự là phụ mẫu, thê tài, quan quý, quan quý, phụ mẫu, thê tài tương ứng với ngũ hành Mậu Tý Thủy, Mậu Tuất Thổ, Mậu Thân Kim, Tân Dậu Kim, Tân Hợi Thủy, Tân Sửu

Thổ. Hôm nay là ngày Ất Hợi, lục thân bắt đầu từ Thanh Long. Nét thể là nét thứ hai, nét ứng trở thành nét thứ tư...

Lời quẻ: An thân chớ di chuyển, tuân theo đạo đức sẽ không thiệt thòi.

Quẻ Lục Tuần đoạn: Giáp Tý tuần, phí công cầu tài, bản cung vô khí; Giáp Tuất tuần, quý không, quan bệnh có hại; Giáp Thân tuần...

Sau đó Dạ Dao Quang lại viết tiếp quẻ Lục Thần đoạn, Thiên Can đoạn, Lục Hào Tường đoạn... Cô lại đánh dấu vào mỗi một nét cát hung trong sáu nét hào, cuối cùng Dạ Dao Quang viết ra giấy tình hình cụ thể sau khi đã xem quẻ này. Ví dụ như quẻ Chiêm Thiên này hai mươi ngày sau không có nắng, bốn mươi ngày sau mới có thể có nắng to; quẻ Chiêm Phong Thủy biết được hưởng Khôn Cấn, ứng với năm người, nếu bị trống thì chỉ có con trai, sau đó là gia đình, người đi đường, tìm người, lục giáp, tang điền, cầu quan, hôn nhân, cầu tài, vân vân...

Đáp án tuôn ra bất tận, cuối cùng cô lại tiếp tục viết ra những tình huống xuất hiện và thay đổi của mỗi một nét hào, tốc độ của cô nhanh đến nỗi khiến người ta giật sột. Ngoại trừ Dịch Thiên Nhậm miễn cưỡng theo kịp, những người khác ngay cả Càn Dương đều bị cô bỏ lại đằng sau. Những học viên đứng xem ở phía sau chỉ thấy cô nhanh chóng viết xong một trang, hạ bút xuống lại xong thêm một trang, hạ bút như thần.

"Trời ạ, một quẻ tượng có thể viết nhiều như vậy hả?" Tiêu Sĩ Duệ nhìn thấy tốc độ viết của Dạ Dao Quang, cô đã viết tràn bốn tờ giấy lại bắt đầu viết tờ thứ năm, quả thật là khiến người xem phải ngẩn người.

"Là có chuyên môn nghiên cứu về học thuật." Ôn Đình Trạm nhàn nhạt nói một câu, từ đầu đến cuối ánh mắt của cậu đều nhìn vào khuôn mặt của Dạ Dao Quang.

Trên sân nhỏ ngoài trời, ánh nắng tươi đẹp, cô cầm bút ngồi ở án kỷ, một tay kéo tay áo. Cậu tập trung nhìn cô, gò má nhỏ nhắn của cô đón lấy

ánh sáng mặt trời trông xinh đẹp như búp bê, dung nhan tuyệt đẹp của cô được che phủ có chút mờ nhạt nhưng trông cô lại càng có vẻ thần bí, một nét đẹp đặc biệt ngăn cách với đời khiến người ta không tìm được say mê.

Ánh mắt của Tuyên Lâm cũng nhìn Dạ Dao Quang, học viên dự thi của học viện Doanh Thiên có trình độ không cao, khu vực nghỉ ngơi của học viện Doanh Thiên đối diện với học viện Bạch Lộc. Vừa lúc Dạ Dao Quang ngồi ở chính giữa, trong lúc lơ đãng Tuyên Lâm bắt được ánh mắt của Ôn Đình Trạm, lúc này hân hoan sướng sớt vì ánh mắt này dường như không nên xuất hiện ở một người nam nhân...

Đúng lúc này Dạ Dao Quang đứng lên, cô thu xếp lại gần mười trang giấy đã viết xong rồi cầm chúng đi ngang qua tất cả học viên ở đây để nộp bài cho Trường Diên đạo trưởng, sau đó Càn Dương và Dịch Thiên Nhậm cũng thu xếp lại trang giấy đã trả lời thật tốt rồi giao lại cho Trường Diên đạo trưởng.

Lúc sau cũng có học viên lần lượt đi lên nộp bài thi, Trường Diên đạo trưởng xem qua từng bài thi của mười học viên ở ngay trước mặt mọi người, cuối cùng ông viết tên của năm học viên rồi giao cho Hứa Nguyên.

Ngay lúc này Hứa Nguyên cũng tuyên bố danh sách học viên tiến vào vòng bán kết, Dạ Dao Quang đứng thứ nhất. Cuộc thi Dịch học không giống với các cuộc thi khác, thứ hạng ba cuộc tranh tài sẽ gộp với nhau để đề phòng thành tích thi đấu của những học viên ngang nhau, sau đó thi đấu lại thì rất phiền toái.

Kết quả này khiến sơn trưởng, phu tử và học viên của học viện Bạch Lộc vô cùng vui vẻ, Dịch Thiên Nhậm xếp thứ hai, Càn Dương xếp thứ ba.

Buổi chiều là thi đàn, lúc thi đàn học viên của học viện Bạch Lộc cũng đã tiến vào vòng đấu bán kết.

(*) Tiên phong đạo cốt: Có dáng vẻ của thần tiên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Trạm Ca Chảy Máu Mũi

Tất cả mọi người đang chờ đến ngày mười sáu để xem cuộc thi văn ở vòng loại vì đề thi đã được biết trước. Đề thi này vô cùng huyền ảo và sâu xa, hơn nữa lần ra sân này mới thực sự là nhân tài đứng đầu của mỗi học viện.

Buổi chiều hôm đó, Dạ Dao Quang vừa mới ăn xong cơm tối liền đi đun một thùng nước lớn. Cô định tắm ở học xá nhưng thật không ngờ cùng một lúc Càn Dương và Dịch Thiên Nhậm đến đây tìm cô.

"Hai người có chuyện gì sao?" Trong lúc nhất thời Dạ Dao Quang không đoán ra được hai người sẽ đến tìm cô.

"Dạ đồng sinh, ta đã đi đến chỗ của Duyên đạo trưởng để thỉnh cầu ông ấy cho ta xem bài giải của cậu. Toàn bộ bài giải của cậu khiến cho ta rất khâm phục, vì vậy ta muốn tới đây để hỏi một câu, có phải mỗi một quẻ Dạ đồng sinh đều có thể kết luận được hoàn chỉnh như vậy phải không?" Dịch Thiên Nhậm nhìn về phía Dạ Dao Quang với ánh mắt cuồng nhiệt.

Tất nhiên sự cuồng nhiệt này không dành cho Dạ Dao Quang, mà dành cho kết luận của Dạ Dao Quang đối với sáu mươi bốn quẻ. Càn Dương cũng gật đầu theo, ánh mắt của hắn giống như những vì sao.

Mặc dù Dịch Thiên Nhậm là đệ tử ngoại môn của Phiêu Mạt Tiên tông nhưng Dạ Dao Quang cũng không vì vậy mà chối bỏ Dịch Thiên Nhậm. Việc nào ra việc đó, cô chưa bao giờ thích gây chuyện với người bị vạ lây, vì vậy cô gật đầu: "Thật ra quẻ này cũng không phải do ta kết luận

ra, mà là do tổ tiên của ta tổng kết lại. Nếu mọi người muốn biết, ta có thể chép lại một quyển tặng cho hai người."

"Được, được." Càn Dương gật đầu như già tởi.

"Đa tạ Dạ đồng sinh." Dịch Thiên Nhậm chấp tay, sau đó hần nói:

"Sắc trời không còn sớm, ta không quấy rầy Dạ đồng sinh nghỉ ngơi nữa."

"Tiểu Khu..."

Càn Dương định nói thêm gì đó nhưng lại bị Dịch Thiên Nhậm trực tiếp xách cổ áo kéo thẳng ra ngoài, Dạ Dao Quang trợn to mắt nhìn Dịch Thiên Nhậm cao một mét chín mươi lăm xách Càn Dương cao một mét bảy, trông giống như xách một con gà con vậy nhưng Càn Dương cũng chỉ giãy giụa nhìn về phía cô, chứ không hề gạt bỏ. Xem ra Càn Dương và Dịch Thiên Nhậm đã quen biết từ rất lâu rồi, nếu không Càn Dương sẽ không nghe theo lời của Dịch Thiên Nhậm như vậy.

Đến khi hai người đã ra khỏi sân, Dạ Dao Quang mới đóng cửa thật kỹ, sau đó cô cởi áo bước vào thùng tắm. Lúc Dạ Dao Quang đang tắm, cô nhìn thấy hơi nước mờ mờ, đầu ngón tay thích thú vẽ một vòng. Từng chấm bọt nước ngưng tụ dưới ánh nến sáng long lanh trong suốt di chuyển theo đầu ngón tay của cô. Trong lúc này Tử Linh châu tự động bay ra từ trong y phục của Dạ Dao Quang, hút hết những bọt nước do Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành ngưng tụ lại. Dạ Dao Quang rất ngạc nhiên, đột nhiên vào lúc này Tử Linh châu lại bay vào thùng tắm.

Thùng tắm này do Tiêu Sĩ Duệ sai người đi chuẩn bị. Thùng tắm rất lớn, có thể chứa cả hai Dạ Dao Quang, cô đưa tay đi kiểm Tử Linh châu nhưng cô phát hiện toàn bộ nước trong thùng tắm đều được Tử Linh châu chiếu sáng tạo thành màu tím xinh đẹp, màu tím thẩm thấu ánh chút hồng. Cô nín thở lặn xuống phía dưới thùng gỗ, ôm gối ngồi dưới đáy thùng gỗ

nhìn chăm chăm Tử Linh châu. Cô phát hiện xung quanh Tử Linh châu có bọt nước sôi trào không giống nhiệt độ sôi trào, từng chuỗi bọt khí bay lên. Dạ Dao Quang không nhìn được đưa tay ra chọc vào nó nhưng cô vẫn không phát hiện ra có điều gì khác thường cả. Sau đó cô lại dùng khí ngũ hành cầm Tử Linh châu, vẫn không hề có chỗ nào khác thường nhưng thật ra nước đã bị nhuộm tím bởi Tử Linh châu. Nước trong thùng đã bắt đầu truyền đến cảm giác thoải mái như được ngâm trong suối nước nóng, đầu khớp xương nhẹ nhàng giãn ra.

Dạ Dao Quang ngâm mình trong thùng tắm có Tử Linh châu, hoàn toàn không hề hay biết Ôn Đình Trạm đã bước vào viện của cô. Từ khi Ôn Đình Trạm chuyển đến phòng của Tiêu Sĩ Duệ thì đã bị Dạ Dao Quang ngăn cấm không cho chuyển về. Hôm nay cậu nghe Vệ Kinh nói đã trở thể này mà Dịch Thiên Nhậm và Càn Dương còn đến tìm Dạ Dao Quang nên cậu có chút ngồi không yên, vì vậy cậu mới đến đây. Dạ Dao Quang để Kim Tử ngồi cạnh trước cửa phòng, Kim Tử ngồi trước cửa phòng của Dạ Dao Quang một hồi rồi tinh nghịch leo lên nóc nhà, nhàm chán chơi với muối. Ở hành lang gấp khúc dưới ánh nến chập chờn, nó nhìn thấy Ôn Đình Trạm nhưng chỉ nhìn thoáng qua, sau đó nó lại chơi đùa với muối.

Từ hành lang gấp khúc Ôn Đình Trạm nhìn thấy Kim Tử đang chơi với muối trên nóc nhà, cửa phòng đóng chặt. Nhưng khi cậu nghiêng tai lắng nghe, cậu không nghe thấy có bất cứ âm thanh nào, kể cả tiếng hít thở của Dạ Dao Quang cũng không có, lập tức cậu cảm thấy có gì đó không đúng. Ôn Đình Trạm đẩy cửa phòng ra, trong thư phòng không có ai, sau đó cậu lại lắng nghe tiếng động trong phòng ngủ nhưng cậu vẫn không nghe thấy có bất kỳ thanh âm nào nên đã đẩy luôn cửa phòng ra. Nhìn thấy một thùng gỗ lớn trong gian phòng yên tĩnh, Ôn Đình Trạm lo lắng bước lên phía trước.

Đúng lúc này, đột nhiên Dạ Dao Quang đứng lên sau khi cô không phát hiện ra được gì ở trong nước, vô số bọt nước văng tung tóe. Ánh mắt

của Ôn Đình Trạm lập tức bị kiềm hãm, đầu óc trống rỗng.

Dưới ánh nền vàng nhạt, bọt nước văng ra, từng chấm bọt nước hòa vào ánh nền, khúc xạ ra ánh sáng rực rỡ rất đẹp. Da thịt của thiếu nữ như ngọc, cô đứng lên trong vô số bọt nước văng ra chỉ cách cậu một bước chân. Thiếu nữ ngẩng mặt hất ra mái tóc, bọt nước mang theo hương thơm bắn tung tóe lên người cậu, sương mù mờ mịt khiến cho tầm mắt của cậu có chút mơ hồ.

Nhưng cậu vẫn có thể tận mắt nhìn thấy đường cong lung linh của thiếu nữ, mặc dù chỉ là hình bóng mờ ảo nhưng cậu có thể nhìn thấy khuôn ngực mềm mại của thiếu nữ, lập tức máu nóng sôi trào, một chất lỏng nóng bỏng chảy ra từ mũi.

Dạ Dao Quang quay người lại thấy Ôn Đình Trạm đang chảy máu mũi, lúc này bóng dáng lóe lên, cô cầm lấy y phục rất nhanh khiến người ta không thể nhìn thấy rõ, che y phục lên người mình sau vài cú lượn vòng.

Dạ Dao Quang không để ý đến y phục lỏng lẻo trên người, một tay che lại trước ngực, tay áo rộng lớn vung lên, một luồng khí mạnh mẽ đẩy Ôn Đình Trạm đi ra ngoài, sau đó đóng sầm cửa phòng lại.

Dựa lưng vào cửa phòng, Dạ Dao Quang chán nản không có lời nào có thể hình dung được, cô lại bị thấy hết. Cô cúi đầu nhìn Tử Linh châu trong tay, tàn nhẫn nhéo nhéo: "Đều là do người gây họa!"

Ôn Đình Trạm bước vào cửa mà cô không hề nghe thấy có bất kỳ tiếng động nào, cô không ngờ Tử Linh châu lại có thể hình thành kết giới ở trong nước, ngăn cách cô với bên ngoài nên cô không nghe được động tĩnh ở bên ngoài và người bên ngoài cũng không cảm giác được sự tồn tại của cô!

"Kim Tử!" Lập tức Dạ Dao Quang vô cùng phẫn nộ thét lên!

Kim Tử đang chơi đùa vui vẻ với con muỗi, tim gan lập tức run bắn lên. Cơ thể của nó run lên liên ngã xuống, cũng may thân thủ của nó nhanh nhẹn, móng vuốt bắt được mái hiên nên nó mới không ngã xuống đất. Sau đó nó nhanh nhẹn xoay mình ngồi trên nóc nhà, đôi mắt sáng màu vàng chớp chớp, suy nghĩ một lát cuối cùng nó bèn hóa thành một luồng kim quang chạy đi.

Dạ Dao Quang cảm giác được hơi thở của Kim Tử chạy xa, cô cực kỳ giận dữ. Đang định đuổi theo nhưng cô lại phát hiện tóc mình còn ướt, y phục cũng chưa mặc xong, giày còn chưa mang, cuối cùng cô chỉ có thể từ bỏ.

"Người chạy đi, tốt nhất là đừng trở lại cho ta!"

Mỗi một người đều khiến cô tức chết, cơn tức giận của Dạ Dao Quang vô cùng lớn, nước tắm cũng mặc kệ. Cô vận khí làm cho tóc khô rồi nằm trên giường, trong lòng vẫn còn lửa giận chưa tan.

Ôn Đình Trạm bị Dạ Dao Quang đẩy ra ngoài, sau khi Dạ Dao Quang gọi Kim Tử một tiếng thì cuối cùng đầu óc của cậu cũng đã quay trở lại. Cậu nghĩ đến cảnh mình vừa mới thấy lúc nãy, không khỏi cảm thấy trong mũi nóng lên. Cậu nhanh chóng rời khỏi nơi khiến cậu không có cách nào tỉnh táo lại được.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Cảm Nhận Giữa Sống Và Chết

Dạ Dao Quang không biết bản thân sao lại ngủ được, ngày hôm sau cô dậy rất sớm, bừng mình hôm qua sau một đêm ngủ cũng không còn lại bao nhiêu. Sau khi tắm gội và tu luyện, Dạ Dao Quang không đi làm bữa sáng, ngược lại cảm thấy có người đang đến gần liền mở cửa, nhìn thấy Tiêu Sĩ Duệ mang bữa sáng đến.

“Dao tử tử, ta mang cho tử đồ ăn sáng, mau ăn hết rồi chúng ta đi xem trận đấu.” Tiêu Sĩ Duệ ở bên ngoài gọi.

“Tại sao lại là đệ?” Sắc mặt Dạ Dao Quang khó coi.

Tiêu Sĩ Duệ chỉ nghĩ Dạ Dao Quang vì không thấy Ôn Đình Trạm đích thân đến nên mới không vui: “Doãn Hòa còn chưa dùng bữa sáng đã bị sơn trường gọi đi, đặc biệt căn dặn ta để ta mang bữa sáng cho tử.”

“Bữa sáng có gì?” Dạ Dao Quang sẽ không làm khổ bụng mình, cô ngồi xuống bàn trong thư phòng.

Tiêu Sĩ Duệ bưng một bát cháo tổ yến ra: “Đây là ta đặc biệt đến phòng bếp làm, Dạ tử tử mau thử xem, cháo tổ yến rất tốt với nữ tử.”

Mỗi một phòng bếp trong học viện đều có phòng bếp riêng nhỏ, chỉ cần mang nguyên liệu của mình đến lúc sớm hoặc qua giờ cơm để đầu bếp làm, thưởng cho đầu bếp ít tiền là được.

Ngoại trừ cháo tổ yến còn có mấy món điểm tâm Dạ Dao Quang thích ăn, Dạ Dao Quang nhìn nhìn liền cảm thấy không đúng: “Những món này

quả thực là đệ căn dọn phòng bếp làm?”

“Hi hi, mắt Dao tử tử thật tinh tường, Doãn Hòa nhân lúc trời chưa sáng đã mang đến phòng bếp làm trước, lúc đó ta vẫn còn đang ngủ.” Tiêu Sĩ Duệ ngượng ngùng nói.

“Hừ.” Dạ Dao Quang hừ lạnh một tiếng, đừng tưởng rằng dùng chút ơn huệ này là có thể hối lộ cô.

“Dao tử tử đừng tức giận, lần sau ta nhất định sẽ dậy sớm sắp xếp cho tử.” Tiêu Sĩ Duệ chỉ nghĩ là Dạ Dao Quang hừ lạnh với hắn.

Dạ Dao Quang cũng không muốn bóc mẽ, cầm thìa ăn cháo tổ yến trước sau đó ăn điểm tâm, bụng no rồi thì muốn nghỉ ngơi không muốn vận động. Tiêu Sĩ Duệ ở cạnh đợi cô, chỉ nghĩ cô nghỉ ngơi sau khi ăn xong nhưng mắt thấy thời gian cứ thế trôi qua, trận đấu sắp bắt đầu rồi, một chút ý nghĩ làm khán giả Dạ Dao Quang cũng không có. Tuy rằng học viện không yêu cầu tất cả học viên đều phải đến xem nhưng hôm nay Ôn Đình Trạm dự thi, hơn nữa là so tài quan trọng nhất của thi văn, sao Dạ Dao Quang dường như không hứng thú chút nào vậy...

“Dao tử tử.”

“Ừm?”

“Sắp tới giờ rồi?”

“Giờ gì?”

“...”

Yên lặng trong chốc lát, Tiêu Sĩ Duệ mới nói: “Sắp đến thời gian thi văn, chúng ta mau đi xem.”

“Ta không đi, muốn đi đệ tự đi đi.” Dạ Dao Quang cực kỳ kiêu hãnh quay đầu đi.

Ngay lập tức Tiêu Sĩ Duệ rốt cuộc cũng hiểu rõ, hai người này sợ lại giận đối nhau rồi. Hắn bỗng nhiên nhớ ra hôm nay lúc Ôn Đình Trạm bị gọi đi, cố ý cản dẫn hắn phải đưa bữa sáng cho Dạ Dao Quang rồi thuận tiện dẫn cô đến xem cuộc thi. Lúc đó hắn buồn ngủ mông lung không nhận thức được, lúc này mới phát hiện Ôn Đình Trạm dường như rất muốn Dạ Dao Quang đến xem cuộc thi.

Ồi, hắn lại kẹp giữa hai người.

“Dao tử tử, tử không đi cùng ta phải không?” Hắn cảm thấy nếu hắn không giải quyết xong chuyện này, không chừng Ôn Đình Trạm sẽ ngầm bắt hắn chịu tội.

“Đệ không biết đường sao? Không biết thì tìm người trong học viện dẫn đệ đi.” Dạ Dao Quan rất không nể mặt nói.

Trong lòng Tiêu Sĩ Duệ âm thầm rơi nước mắt, vò đầu bứt tai nghĩ cách tốt nhất nhưng đều không được, cuối cùng nhanh trí: “Dao tử tử, hôm nay Tuyên Lâm muốn đại diện học viện Doanh Thiên dự thi.”

“Ừm?” Dạ Dao Quang không yên lòng.

“Tỷ không muốn nhìn Doãn Hòa bị Tuyên Lâm đánh bại hay sao?” Tiêu Sĩ Duệ vội hỏi.

Ánh mắt Dạ Dao Quang lóe sáng, Tiêu Sĩ Duệ đưa tay đỡ trán muốn té xỉu. Chưa từng thấy qua vị hôn thê nào cả ngày mong vị hôn phu của mình xui xẻo như vậy cả.

Trong lòng mặc dù chán chường nhưng Tiêu Sĩ Duệ vẫn phải giải quyết xong chuyện này: “Dao tử tử, tử nghĩ đi, nếu như tỷ bỏ qua một trận

đấu như vậy chẳng phải là ôm nuối tiếc cả đời sao? Sau này tỷ lấy gì để đả kích Doãn Hòa đây? Nếu như lần này tỷ không bắt được nhược điểm của Doãn Hòa, lại đợi đến lần sau không biết là đến tháng nào năm nào...”

“Đi!” Dạ Dao Quang bỗng nhiên đứng lên.

“Chúng ta đi xem cuộc thi!”

Nhìn Dạ Dao Quang bước lên trước, Tiêu Sĩ Duệ không khỏi trút được gánh nặng. Bởi vì đây dựa một lúc, đợi đến khi họ đến cuộc thi đã bắt đầu. Hai bàn dài ngồi đối diện nhau thành hai hàng, khi Dạ Dao Quang bước vào hội trường, ánh mắt Ôn Đình Trạm ngồi chính giữa chỉ đặt trên người cô, nở nụ cười ôn nhu ấm áp với cô.

Dạ Dao Quang trừng to mắt cũng không nhìn lại cậu.

Ngược lại Tuyên Lâm chuẩn bị uống trà bỗng thấy sắc mặt Ôn Đình Trạm hôm nay vẫn lạnh lùng đột nhiên trở nên nhu hòa, không khỏi tò mò nhìn sang. Đúng lúc hần thấy Dạ Dao Quang liếc mắt, không nhịn được mím môi cười, cúi đầu tiếp tục uống trà.

“Có thể thấy, sống chính là bắt đầu, chết là hết, bắt đầu và kết thúc đều là nhân quả luân hồi.”

Dạ Dao Quang vừa ngồi xuống, một học viên đã phát biểu quan điểm của mình, vỗ tay với bốn phía xung quanh rồi khiêm nhường ngồi xuống.

“Lời La đồng sinh nói sống hay chết đều là nhân quả luân hồi, thứ lỗi cho ta không dám gạt bừa.” Lúc này lại có một học viên đứng lên nhìn các học viên của học viện Nhạc Lộ, hần nói:

“Học trò cho rằng, quá trình giữa sống và chết là từ không đến có, từ có đến không, từ vô hình đến hữu hình, từ hữu hình đến vô hình như lá rụng về cội...”

Dạ Dao Quang nhìn học viên này miệng lưỡi thao thao bất tuyệt lưu loát trình bày quan điểm của mình, chỉ dẫn luận điểm dùng đến hơn hai mươi điển cố, nói khoảng chừng hơn nửa canh giờ, mãi đến khi giọng trở nên khô khan mới nói lời kết thúc.

“Vì vậy, sinh tử là một, bên sống bên chết, bên chết bên sống, sống đến khi không thể ngăn lại, chết đi cũng không thể ngăn cản.”

Trong lòng cô không khỏi giơ ngón tay cái lên, đây quả thực là lợi hại, quả nhiên học thức của cổ nhân uyên bác thực khiến người ta lú lờ liếc nhìn.

“Không phải vậy, sinh tử tự có trời định, nhân sinh một đời, cây cỏ một mùa, luận về sở hữu, chết là mất hết.” Lại một học viên đứng lên.

“Người khi sống nhu nhược, chết cũng kiên cường. Cây cỏ khi sống cứng giòn, chết cũng sẽ khô héo. Người cố kiên cường khi chết, yếu đuối khi sống. Dùng cường quyền tất diệt, cương trực quá sẽ gãy. Cứng để dưới, mềm phải để trên...”

Dạ Dao Quang nghe xong, cảm thấy quan điểm của bọn họ mặc dù đều không giống nhau nhưng đều rất có đạo lý. Cô cảm thấy cuộc thi nhất định sẽ bàn luận rất âm ỉ, bây giờ cũng đã bắt đầu trở nên náo nhiệt. Đường như cô đang chìm vào một thế giới khác ở nơi tranh luận kịch liệt này.

Mây gió bắt đầu lưu chuyển, khắp nơi xuân về, vạn vật sống lại; chim hót hoa nở, phá kén thành bướm; hoa cỏ điêu tàn, lá rụng về cội; gió lạnh thấu xương, băng tuyết ngập trời, mà băng tuyết lại bắt đầu tan ra...

Vòng đi vòng lại, sống hay chết từ không đến có, từ có đến không...

Dần dần, khí ngũ hành bắt đầu lưu chuyển bốn phía xung quanh, từng luồng khí từ bốn phương tám hướng bay vào cơ thể cô, cảnh này ngoại trừ

Càn Dương và Dịch Thiên Nhậm cũng ở đó xem cuộc thi thấy được thì không ai có thể nhìn thấy...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 398: Mười Sáu Chữ

Dạ Dao Quang không ngờ cô lại có thể lĩnh ngộ điều mà người tu luyện không dễ dàng gì lĩnh hội được. Lúc này cô ngồi xếp bằng hấp thụ khí ngũ hành, khí tức này cực kỳ thanh khiết, toàn bộ đều được Dạ Dao Quang hấp thụ đến đan điền. Đan điền của cô rõ ràng đã đầy đủ lại như một đứa trẻ mới sinh đói khát hấp thụ sữa mẹ, vô số khí ngũ hành chìm vào đan điền lại tản ra tứ chi khiến kinh mạch của cô tràn đầy luồng sức mạnh sung mãn.

Đợi khi cô thu lại khí tức, trừng mắt nhìn, lập tức cảm thấy thính lực và thị lực hình như lại phát triển hơn, hơn nữa tu vi của cô dường như nâng cao không ít. Đầu ngón tay khẽ động, giữa luồng khí ngũ hành lại có thêm hai sợi mảnh mai, đây là Kim Đan trung kỳ.

Dạ Dao Quang vui mừng quá đỗi, lúc này vừa hay nghe thấy âm thanh reo hò của cả sảnh đường, sau đó nhìn thấy Tuyên Lâm nho nhã ngồi xuống. Tuyên Lâm nói xong luận điểm rồi sao? Dạ Dao Quang quýnh lên, cô vừa mới tu luyện hoàn toàn không nghe thấy, không nhìn được bóp tay Tiêu Sĩ Duệ: “Minh Quang nói gì đó, đệ mau nói cho ta biết!”

“Tiểu Khu, tỷ gấp cái gì, cũng không phải Doãn Hòa nói, nhìn bộ dạng tỷ nóng lòng quá vậy.” Tiêu Sĩ Duệ xoa xoa cánh tay bị Dạ Dao Quang bóp.

“Đệ có nói hay không?” Ánh mắt Dạ Dao Quang trở nên nguy hiểm.

“Ta nói, ta nói.” Tiêu Sĩ Duệ vội vã đầu hàng:

“Tuyên Lâm nói: Hợp thì sống, ly thì chết; vui thì sống, bi thương thì chết; an nhàn thì sống, khốn khó thì chết... Lẽ trời tồn tại vĩnh viễn, sống hay chết do tâm mà ra.”

Dạ Dao Quang nghe xong cẩn thận lặp lại, có những người sống không được vui vẻ, là cái xác không hồn, có những người chết rồi, hồn an ổn ở dưới đất chưa chắc đã không phải là một kiểu sống, ít nhất tinh thần vẫn đang sống. Sống và chết thật sự giống như lời nói của Tuyên Lâm, không vì lẽ trời, không bởi luân hồi, mà là do tâm...

Ánh mắt cô nhìn Tuyên Lâm đầy tán thưởng và tán thành.

Đúng lúc ánh mắt Tuyên Lâm cũng quét qua, ánh mắt hai người không hẹn mà chạm nhau, Tuyên Lâm lộ ra nụ cười nhẹ với Dạ Dao Quang, nụ cười đó như trăng sáng rẽ mây, hoa quang vạn trượng.

“Còn đồng sinh nào muốn biện luận không?” Lời nói của Tuyên Lâm khiến rất nhiều người rơi vào trầm tư, mọi người đều cảm thấy lời của Tuyên Lâm thật sự đã đưa sự sống và cái chết đến ranh giới của tinh thần. Càng thường thức càng có tư vị càng có đạo lý. Lúc này không có ai lên tiếng, mà giờ khắc này đã là xế chiều, Hứa Nguyên không nhìn được đứng dậy hỏi.

Một tiếng nói khiến tất cả mọi người đang trầm tư đều bừng tỉnh, sau đó mọi người đều rớt rít lắc đầu, ánh mắt ai cũng rơi trên người Ôn Đình Trạm đến giờ vẫn chưa lên tiếng. Kỳ thực mọi người đều rất muốn nhìn Ôn Đình Trạm và Kỳ Lâm công tử thi đấu lần nữa, hiện giờ Tuyên Lâm phát biểu luận điểm, hơn nữa dường như đã thấu đáo đến ranh giới cao nhất trong mắt tất cả mọi người, không biết Ôn Đình Trạm sẽ nhận thua hay có vui mừng lớn hơn cho bọn họ.

Ánh mắt đen nhánh của Ôn Đình Trạm thu hồi lại từ trên người Dạ Dao Quang, cậu vừa thu lại ánh mắt không chút che giấu sự tán thưởng của

vị hôn thê với một nam nhân khác nơi đáy mắt, ánh mắt đen như mực sâu thăm đang sôi trào nhưng không có bất kỳ ai cảm nhận được.

Cậu tao nhả đứng lên, cơ thể cao ngất đứng ở đó như một ngọn núi sừng sững khiến người ta phải ngước nhìn, chỉ nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng không có bất kỳ cảm xúc nào vang lên: “Củi cháy lửa truyền, không ngừng sinh sôi, tức là sống; sáp chảy sẽ khô, cửu tử bất hồi (1), tức là chết.”

Củi cháy lửa truyền, sinh sôi không ngừng;

Sáp chảy sẽ khô, cửu tử bất hồi.

Mười sáu chữ, cậu chỉ nói mười sáu chữ.

Nhưng mười sáu chữ này lập tức đẩy sinh tử từ ranh giới tinh thần của Tuyên Lâm xuống ranh giới linh hồn!

Toàn bộ trường thi lập tức tĩnh lặng đến nỗi ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, thậm chí không có một tiếng hít thở. Tất cả mọi người đều tán thưởng mười sáu chữ này, bao quát toàn bộ tự nhiên, trách nhiệm, lẽ trời, nhân quả, luân hồi, lòng người, tinh thần,....

“Doãn Hòa có tâm tư rộng lớn, Lâm khó có thể theo sau.” Người đầu tiên mở miệng là Tuyên Lâm.

Lập tức toàn bộ trường thi đều ầm ĩ, đặc biệt là các học viên học viện Bạch Lộc nhìn Ôn Đình Trạm như nhìn một vị thần, ngay cả Lộ Nam luôn không chịu khuất phục, ánh mắt hằn cũng đầy sùng bái.

Cuối cùng lần thi luận đầu tiên học viện Bạch Lộc đứng thứ nhất, học viện Doanh Thiên đứng thứ hai, học viện Nhạc Lộc đứng thứ ba.

Trong tiếng hoan hô khen ngợi và tán dương của mọi người, lúc đầu Ôn Đình Trạm đưa mắt nhìn về phía Dạ Dao Quang lại nhìn thấy bóng lưng

của Dạ Dao Quang, ánh mắt không khỏi tối sầm lại. Cậu trước giờ không phải người mong đợi người khác khen ngợi hay sùng bái, lời lẽ kia chẳng qua là quan điểm của người khác, tốt hay xấu với cậu mà nói đều không quan trọng. Nhưng trước giờ cậu đều muốn có ánh mắt tán dương của cô, muốn cô tán thưởng và yêu thích.

Phải, là ánh mắt yêu thích, kỳ thực cậu biết cho đến giờ cô chưa từng nhìn cậu với ánh mắt nhìn một nam nhân, mà là ánh mắt của người thân, đây không phải là thứ cậu muốn.

Tất cả sự vui sướng nháy mắt vì bóng lưng rời đi của cô mà biến mất không thấy bóng dáng, cậu duy trì nụ cười khéo léo và hoàn mỹ với sự chúc mừng của mọi người, sau đó khước từ lời mời của mọi người, nhanh chóng chạy về nơi người kia đã đi xa.

Dạ Dao Quang cũng không đi đâu, cô cũng không ngang ngược với Ôn Đình Trạm. Tình huống hôm qua thực ra không phải lỗi của cậu, là cô bị Tử Linh châu hấp dẫn mà Tử Linh châu lại tạo thành kết giới ở dưới nước nên cô hoàn toàn không nghe thấy âm thanh của cậu. Trong tình huống cậu không cảm thấy được khí tức của cô nên chạy lại, đó hoàn toàn chỉ là trùng hợp.

Cô xoay người rời đi là vì có quá nhiều người sắp lại gần, cô cũng không cần phải chen vào. Thật ra trong đầu cô không ngừng nhớ lại hình bóng của cậu, giọng nói của cậu. Không biết từ lúc nào, thiếu niên cần cô bảo vệ đó đã có thể ngã đổ đứng thẳng, cũng không cần cô phải luôn kề bên nữa. Có lẽ đã bắt đầu từ rất lâu, chỉ là cô luôn không coi trọng, cũng có lẽ chưa từng rung động như hôm nay khiến cô hiểu rõ cậu bé nhỏ đã trưởng thành rồi...

Trong lòng cô không hiểu sao có một chút phiền muộn.

Đứng bên ao sen của học viện, đang giữa tháng tư, hoa sen đã bắt đầu trổ bông. Từng bông hoa xinh đẹp mọc trên mặt nước, cô đứng trước ao sen như nụ hoa đang bị vây chặt vẫn chưa nở ra, dung nhan tuyệt đẹp, đào hoa diễm lệ, cho dù mặc quần áo nam nhân cũng vẫn để lộ vẻ đẹp không giống với thế tục.

Ôn Đình Trạm đuổi theo, nhìn thấy một bức tranh như vậy.

“Dao Dao.” Xung quanh không có người, ở một góc vắng vẻ trong học viện, cậu nhẹ giọng gọi nhũ danh của cô.

Dạ Dao Quang cũng không quay đầu lại, tiếp tục đối mặt với ao sen, hai tay đặt lên lan can gạch đá hơi cao như không nghe thấy giọng nói của cậu.

Ôn Đình Trạm đưa tay sờ mũi, phát huy mặt dày tiến lên trước: “Dao Dao, ta kể chuyện cười cho nàng nghe để nàng vui vẻ, được không?”

Dạ Dao Quang quay mặt ra hướng khác, Ôn Đình Trạm lại mặt dày đi vòng qua bên kia. Dạ Dao Quang lại quay đi, cậu lại lượn quanh, cuối cùng Dạ Dao Quang bất động.

(1) Cữu tử bất hối: Dù chết bao nhiêu lần cũng không hối hận, hàm ý là ý chí kiên định, bất luận thất bại bao nhiêu lần cũng quyết không bỏ cuộc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Cái Giá Nói Xấu Trạm Ca

Cậu nở nụ cười với Dạ Dao Quang, lộ ra hai má lúm đồng tiền hoàn mỹ: “Dao Dao, chúng ta đánh cược đi, nếu chuyện cười của ta có thể khiến nàng cười, nàng đồng ý với ta một chuyện, nếu như không thể, ta đồng ý với nàng mười chuyện.”

Vốn dĩ Dạ Dao Quang định không đồng ý nhưng ngay lập tức bị cậu kích động: “Ô, khẩu khí thật lớn, chàng nói đi, muội xem chàng chọc cười muội thế nào.”

Cô là người tu luyện, cô không muốn cười, ai có thể ép cô cười được chứ.

“Dao Dao đây là đồng ý rồi.” Ôn Đình Trạm hỏi.

“Phải.” Dạ Dao Quang hào khí gật đầu.

“Được.” Ôn Đình Trạm gật đầu, sau đó bắt đầu nghiêm túc kể:

“Trước kia có một lão tú tài cả đời chưa từng trúng cử. Sinh được hai người con trai, bèn đặt tên là Thành Sự, con trai nhỏ tên Bại Sự. Ông ấy cho rằng: Công danh đời người chính là ở giữa thành và bại! Một ngày lão tú tài đi vắng, lúc gần đi bảo vợ đốc thúc con trai luyện thư pháp, đứa lớn viết ba trăm chữ, đứa nhỏ viết hai trăm chữ. Khi lão tú tài sắp trở về, vợ ông đi kiểm tra tình hình, con trai lớn viết ít hơn năm mươi chữ, con trai nhỏ viết nhiều hơn năm mươi chữ. Không lâu sau lão tú tài trở về hỏi vợ, bài tập của các con làm sao rồi? Vợ ông đáp: Viết cũng viết rồi nhưng Thành Sự không đủ, Bại Sự lại thừa, cả hai đều là hai trăm năm mươi (1).”

Kỳ thực từ “hai trăm năm mươi” này là nhờ Ôn Đình Trạm theo Dạ Dao Quang ngày ngày mà học được.

Dạ Dao Quang rất muốn ăn gian nhưng cô vẫn không nhin được cong khóe miệng, câu chuyện thì găng gượng được, nhưng lại không nhin được sự cảm động kia. Có người luôn lưu lại từng lời nói từng hành động kỳ quái bình của cô vào lòng mà không cảm thấy phản đạo lý, thậm chí âm thầm suy nghĩ hàm ý của nó, sau đó lúc muốn trêu đùa lại biến nó thành câu chuyện ý vị tuyệt vời bất ngờ kể cho cô nghe. Thế gian này hạnh phúc vốn không nhiều, cô đã đạt được phần nhiều nhất, sao có thể không quý trọng.

“Dao Dao đây là cười rồi sao?” Ôn Đình Trạm cong khóe môi.

Dạ Dao Quang vội thu lại nụ cười, lý trí nói: “Muội không cười, chàng nghe thấy muội cười ra tiếng sao?”

“Không nghe thấy, là ta thua.” Thái độ Ôn Đình Trạm vội vàng hài lòng nhận thua.

Lúc này Dạ Dao Quang mới hài lòng gật đầu, cô không phải người hoàn mỹ, thực ra cô có thể không phát hiện khi bản thân vui vẻ hơn, quan tâm hơn, thân thiết hơn với người trước mặt thì sẽ càng bướng bỉnh, thậm chí cố tình gây sự. Thế nên kiếp trước nhân duyên cô không tốt bởi vì cô nghĩ người bên cạnh cô không thật tâm muốn bao dung cho sự bướng bỉnh tùy hứng của cô. Mà giờ khắc này lại có một người có thể nuông chiều sự bướng bỉnh của cô trong bất cứ tình huống nào.

“Muội đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Tu luyện cả ngày, biện luận cả ngày, bụng bọn họ đều kêu ùng ục rồi.

Sau cơn mưa trời lại sáng, Ôn Đình Trạm làm gì có chuyện không đồng ý, lập tức dẫn Dạ Dao Quang quay về học xá của Tiêu Sĩ Duệ. Tiêu Sĩ Duệ đã sai người chuẩn bị cơm, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn nói chuyện: “Chúng ta cá cược năm trăm lượng cuối

cùng trên người cậu, ta cam đoan không đầy một nén hương, Doãn Hòa có thể lừa được Dao tử tử trở về.”

Ôn Đình Trạm vẫn đang duy trì nụ cười nghe thấy Tiêu Sĩ Duệ nói hai chữ “lừa về”, nụ cười bên khóe môi liền nhạt đi, Dạ Dao Quang lại nhìn Ôn Đình Trạm bằng ánh mắt “thì ra là chàng dễ lừa muội”.

“Ta rất ngốc sao?” Tần Đôn hỏi lại.

“Đây là sự thật không cần tranh cãi. Doãn Hòa có tâm tư đen tối, Dạ cô nương sao có thể là đối thủ của cậu ấy.”

Khóe môi Ôn Đình Trạm cuối cùng chẳng còn chút cười nào.

Dạ Dao Quang tự tay che miệng, không để cho mình cười ra tiếng.

“Đúng đó đúng đó, Dao tử tử nói không sai, Doãn Hòa chính là bánh bao nhân mè đen.” Lời của Tiêu Sĩ Duệ cũng bị Dạ Dao Quang vô tri vô giác ảnh hưởng.

“Cái gì gọi là bánh bao nhân mè đen?” Tần Đôn có chút không hiểu.

“Bụng đen!”

Lúc này bởi vì chuyện dây dưa, Văn Du đến sau vừa hay nghe thấy từ “bụng đen” lại nhìn thấy Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đứng nghe trộm, hiển nhiên có thể đoán được hai từ Tiêu Sĩ Duệ nói là ai, vì vậy ho khan một tiếng:

“Bụng đen là vì trong bụng Doãn Hòa toàn viết văn.”

Sắc mặt Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn trắng bệch, ánh mắt nhìn nhau ý nói “lần này cậu chết chắc”, vội vàng ra nghênh đón. Ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ uất hận lạnh lùng nhìn về phía ám vệ đang ở một nơi bí mật gần đó. Nhóm ám vệ đều không nghĩ ra, không nghe trộm chủ tử của họ nói chuyện là phẩm

hạnh và chức trách của bọn họ, người đến là thủ lĩnh hiện tại của bọn họ, lẽ nào bọn họ phải báo một tiếng với chủ tử hả, chủ tử đang muốn làm gì vậy?

“E hèm, Doãn Hòa tới rồi à.” Tiêu Sĩ Duệ vội vã nghênh đón.

“Mau ăn cơm, mau ăn cơm.” Tần Đôn vội vã cầm bát đũa, để thư đồng bên cạnh lui sang một bên, đặc biệt nhiệt tình:

“Hôm nay ta giành được món thịt kho tàu, ta biết đây là món Doãn Hòa cậu thích ăn nhất.”

Sau đó vẻ mặt hân nhức nhối đẩy đĩa thịt kho tàu đến trước mặt Ôn Đình Trạm.

Dạ Dao Quang thấy vậy len lén cười, Tiêu Sĩ Duệ lập tức ném ánh mắt cầu cứu. Dạ Dao Quang rộng lượng với Tiêu Sĩ Duệ hơn người bình thường, không phải vì thân phận của hắn mà là một sự ăn ý nên cô tự mình gấp một miếng thịt kho tàu cho Ôn Đình Trạm:

“Mau ăn đi, không phải huynh khen món này học viện Nhạc Lộ làm rất ngon sao? Thời gian chúng ta ở đây cũng qua phân nửa rồi, học viện cũng sẽ không có món này mỗi ngày đâu, cũng không biết có thể ăn được mấy lần nữa.”

Có Dạ Dao Quang cứu, Ôn Đình Trạm hiển nhiên muốn nể mặt Dạ Dao Quang, vì vậy không nói thêm gì chỉ ăn cơm. Sau khi ăn xong, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang tản bộ, thấy Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ buồn ngủ bèn nói:

“Ngày mai là phần thi thư họa, hai người theo ta vào thư phòng.”

Sắc mặt hai người lập tức sụp đổ, Tiêu Sĩ Duệ đang muốn mở miệng cầu cứu Dạ Dao Quang lại nhận được ánh mắt hết sức “ôn hòa” của Ôn

Đình Trạm, lập tức nuốt lời muốn nói xuống, theo Ôn Đình Trạm vào thư phòng với vẻ mặt thấy chết không sờn.

Văn Du và Dạ Dao Quang ngồi trong sân, nhìn cửa thư phòng đóng lại có bóng người lay động nhưng cụ thể làm gì cũng không đoán được, cũng không gào thét tên Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn, bên trong nhất định không có ấu đả.

Trong lúc hai người vô cùng tò mò thì cửa thư phòng mở ra, Ôn Đình Trạm sau khi ra ngoài liền đóng cửa phòng lại, nói với hai người họ: “Trời không còn sớm nữa, sớm đi ngủ đi.”

Dạ Dao Quang và Văn Du trở về học xá của mình, đêm này đèn phòng Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn thắp đến sáng, hai người một đêm không ngủ. Lúc ăn bữa sáng, tinh thần hai người lại hưng phấn, lúc tham gia dự thi cũng phát huy hơn thường. Vốn dĩ Tiêu Sĩ Duệ không chắc chắn tiến vào vòng chung kết nhưng cũng vào được, Tần Đôn cũng không phụ kỳ vọng của mọi người bước vào vòng chung kết. Chỉ là sau khi hai người thi xong, linh hồn cứ như bị móc rỗng một nửa, quay về học xá liền ngã xuống.

Nếu có thứ thuốc kích thích, Dạ Dao Quang hoài nghi Ôn Đình Trạm có phải đã hạ thuốc kích thích cho hai người họ rồi không.

(1) Hai trăm năm mươi (250) trong tiếng Trung có nghĩa là đồ ngốc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Chữ Số Phong Thủy

“Hai người họ sao vậy?” Dạ Dao Quang nhìn bộ dạng hai người có chút lo lắng.

“Không sao cả, ngủ một ngày là tốt thôi.” Ôn Đình Trạm thản nhiên nói.

Dạ Dao Quang nhìn cậu chăm chăm: “Rốt cuộc chàng khiến họ sao vậy?”

“Sĩ Duệ và Tần Đôn đều lo lắng cuộc thi ngày hôm nay, trần trọc không ngủ, sợ để lỡ cuộc thi hôm nay nên tìm ta hỏi có thượng sách để đối phó hay không.” Ôn Đình Trạm bình tĩnh nói.

“Vừa hay mấy ngày trước ta đã tìm được một loại hương nâng cao tinh thần nên để hai người họ thử một chút, quả nhiên có hiệu quả.”

Thấy Ôn Đình Trạm hài lòng gật đầu, Dạ Dao Quang không nhịn được liền đưa chân đạp một cước: “Hương liệu chưa qua thí nghiệm mà chàng cũng dám cầm đi cho hai người họ dùng!”

Dạ Dao Quang biết hương liệu của Ôn Đình Trạm đa số đều chứa dược liệu, có một số thậm chí có độc dược. Đây là cô tình cờ nhìn thấy Ôn Đình Trạm bào chế dược liệu mới phát hiện được, nhưng cô không ngăn cản bởi vì những thứ có độc chưa từng dùng để hại người, hơn nữa Ôn Đình Trạm xưa nay hành sự rất có chừng mực. Hương liệu và phương thuốc khá giống nhau, đều cần trải qua phản ứng thực nghiệm mới có thể

lấy ra sử dụng, không phải vì mạng của Tiêu Sĩ Duệ cao quý mà Tần Đôn cũng vậy, đều là chuyện liên quan đến tính mạng.

“Không sao cả, hai học viên đều là một nhọc quá độ, không cần uống thuốc, ngủ một đêm tĩnh dưỡng tinh thần sẽ không có gì đáng ngại.” Lúc này hai đại phu được mời đến xem bệnh nói với Văn Du.

Ôn Đình Trạm nhướng mày nhìn Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang mặt lạnh quay đầu sang chỗ khác.

Hai người ngủ say một đêm, Dạ Dao Quang đích thân làm cho bọn họ cháo bo bo để bồi bổ thân thể, ngày hôm sau quả nhiên tinh thần sảng khoái, hoàn toàn không thấy một chút mệt mỏi nào. Có điều ánh mắt hai người họ nhìn Ôn Đình Trạm có không ít sự sợ hãi, hoàn toàn không sao quên được buổi đêm mấy ngày trước thứ một nhọc kia đạt đến cực hạn, lại thống khổ nhắm mắt lại, ký ức khắc sâu.

Buổi sáng hôm nay là trận chung kết cuộc thi đàn, bọn họ đi cổ vũ các học viên, đáng tiếc quán quân của cuộc thi đàn lại là học viện Nhạc Lộ. Tổ phụ của người đó chính là nhạc sĩ cung đình, là gia đình có gốc tài giỏi, tiếng đàn của hắn rất có hồn, hơn nữa bài nhạc có tính câu chuyện rất dễ khiến người nghe như lạc vào thế giới khác. Bất luận là kỹ năng đánh đàn, tiếng đàn, khúc đàn, cảnh đàn tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng đứng đầu.

Phần thưởng triều đình ban tặng cũng không tầm thường, là một cây đàn cổ.

Lúc xế chiều cũng là lúc diễn ra vòng bán kết thi Dịch, lúc này Dạ Dao Quang vẫn ngồi bàn mình lúc trước, cực kỳ tò mò đề thi sẽ là gì? Kỳ thực cô vốn cho rằng đề bài thi Dịch sẽ là kiểm tra kiến thức sách vở nhưng không ngờ trận đầu tiên chính là về quẻ bói, vậy tất cả bài kiểm tra trận thứ hai nhất định là kiến thức thực tiễn.

“Đề bài hôm nay là: Xem nhà.” Vẫn là Trường Diên đạo trưởng ra đề bài, hai đồng tử mỗi người cầm ba đề thi phân cho năm người, một bản thừa đưa lại cho Trường Diên đạo trưởng. Đề thi là một chồng bức họa cuộn tròn, có lẽ là toàn cảnh của một ngôi nhà, phân thành từng bản đồ. Đợi đến khi đề bài được phát xong xuôi, đạo trưởng mới nói:

“Bản đồ trong tay các trò là ngôi nhà ba mươi năm trước bản đạo đã nhìn thấy, hôm nay lấy nó làm đề thi. Thời gian làm bài là một canh giờ, có thể dùng la bàn, nếu không ai có thì đến đây nhận.”

Là bản là vật bất ly thân với Dạ Dao Quang, Càn Dương và Dịch Thiên Nhậm cũng mang theo người, hai người khác cũng mang theo la bàn. Trường Diên đạo trưởng nhìn thấy hài lòng gật đầu, sau đó cho người tính giờ hạ lệnh làm bài.

Đầu tiên Dạ Dao Quang mở ra bức tranh lớn nhất, quả nhiên là toàn cảnh của một căn nhà. Dạ Dao Quang nhanh chóng liếc qua một lượt, hướng căn nhà đã được biểu lộ rõ ràng, như vậy căn bản không cần dùng đến la bàn. Sau đó Dạ Dao Quang mở ra bức tranh nhỏ, khu vực trên bức tranh nhỏ này đã viết rõ chủ hộ, hơn nữa ghi rõ bát tự của chủ nhà, mỗi một phòng lần lượt là ai ở cũng ghi rõ bát tự của người đó.

Sau khi xem qua toàn bộ một lần, Dạ Dao Quang liền phân tích chỗ hung sát từ trong ra ngoài của toàn bộ căn nhà. Đầu tiên là tứ tượng của căn nhà, tức là Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Chu Tước. Căn nhà này phía nam có đường lớn vốn là nơi phú quý nhưng cây cối và cành lá của căn nhà đều hướng ra ngoài sinh trưởng, đây là đại hung, là điểm thứ nhất Dạ Dao Quang đánh dấu.

Ngoại hình tổng thể căn nhà giống một hình chữ “phẩm”, vốn là tiếng tăm hiển hách, hơn nữa còn phác họa sơ bộ những thứ bên cạnh căn nhà qua vài nét bút, Dạ Dao Quang cũng có thể nhìn ra đây là hai căn nhà cũ kẹp một căn nhà mới, đây cũng là quang vinh.

Kế tiếp Dạ Dao Quang căn cứ theo bát tự của chủ hộ, là người Đông Tứ mệnh Khảm cung tương sinh, hướng căn nhà phù hợp là nhà hướng đông phòng hướng nam. Vị chủ hộ này ở phòng đông nam, tuy không phải là nơi may mắn nhất nhưng cũng là nơi thuận lợi. Người trong nhà cũng phân tích tương tự, cuối cùng cũng không có vấn đề gì. Dạ Dao Quang căn cứ theo trí nhớ phi thường của mình, nhớ lại căn nhà này có thiết kế cối xay ở hướng đông, cũng chính là hướng “sinh khí”, phạm phải đại kỵ khiến con cháu thân thể yếu ớt nhiều bệnh tật.

Sau đó Dạ Dao Sao phân tích cửu tinh, cái này không phân tích sẽ không biết, vừa phân tích thực sự bị dọa sợ, căn nhà này lại là Thủy nhập Mộc cung: Văn Khúc vào Chấn Tốn, chính là trước cát sau hung. Sao Văn Khúc vào hai cung Chấn Tốn, còn là Thủy ở trên mà Mộc ở dưới, lục sát tuy là sao hung nhưng lại tương thuận với sao cát, do đó lục sát thịnh vượng, của cải hưng thịnh, cơm no áo ấm nhưng cuối cùng nhất định nam tử sẽ vong mạng, góa phụ đương gia. (1)

Nhìn xong từng khu vực, Dạ Dao Quang bắt đầu khảo sát tỉ mỉ cổng nhà, cụ thể không có vấn đề gì lớn. Dạ Dao Quang cũng không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, nên viết đều đã viết rồi, cuối cùng cũng sửa đổi căn nhà thành ba phương án, hơn nữa kết quả sau cùng của ba phương án này đều ghi chú cặn kẽ cẩn thận.

Lần này cô vẫn viết xong đầu tiên. Cô để bài thi sang một bên, đợi đến khi mực khô lại đưa tay lật xem lại toàn cảnh bức tranh một lượt, lọc cẩn thận một lần, chuẩn bị mang bài thi đã sửa lên nộp, bỗng nhiên dừng lại. Lúc này Dịch Thiên Nhậm đã đứng lên mang bài thi nộp cho Trường Diên đạo trưởng.

Dạ Dao Quang lại nhanh chóng mở ra bức tranh, khi cô cẩn thận xem sơ qua thì Càn Dương cũng đã nộp bài thi, hai học viên khác cùng Càn Dương một trước một sau nộp bài, chỉ còn lại một mình Dạ Dao Quang.

Ánh mắt cô liếc tính thời gian, chỉ còn chưa tới một phút. Hít sâu một hơi, Dạ Dao Quang mở ra bức tranh toàn cảnh, đầu ngón tay ngưng tụ khí ngũ hành điểm trên cửa, từ đầu này kéo sang đầu kia khiến mỗi cánh cửa đều ghi chú khí ngũ hành, lại dùng khí ngũ hành đo độ dài cửa sổ, nhìn tỉ lệ giữa hai bên, Dạ Dao Quang lập tức lúng túng.

Phong thủy còn có một chữ số phong thủy, cửa sổ chính là cửa ra vào của sinh khí dương trạch, cực kỳ quan trọng. Trong tay cô không có thước Lỗ Ban, không có cách nào đo lường chuẩn xác nhưng trực giác mách bảo cô, tỉ lệ cửa sổ căn nhà này tuyệt đối không cân đối.

(1) Nam tử tiên vong, góa phụ đương gia: Nam tử sẽ chết trước, góa phụ sẽ quản việc nhà.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Đoạt Giải Nhất

“Sao vậy, thời gian cũng đến rồi, sao tự nhiên tiểu Khu lại do dự?” Tần Đôn nhìn dáng vẻ do dự của Dạ Dao Quang, trong lòng cũng có chút hoảng loạn, thỉnh thoảng nhìn vào bóng mặt trời, bóng kẻ tiếp mà đề lên trùng khớp chính là biểu hiện một canh giờ đã trôi qua.

“Có lẽ tiểu Khu gặp được chuyện gì đó không xác định được.” Trong lòng Văn Du cũng vô cùng sốt ruột. Trên thực tế hôm nay bọn họ đang muốn so tài quán quân, toàn bộ học viện đều đang chờ mong Dạ Dao Quang trở tài, dù sao lúc thi vòng loại Dạ Dao Quang cũng biểu hiện vô cùng ưu tú.

Dạ Dao Quang nhắm hai mắt lại, thắng bại cũng đã quyết định rồi, nếu như cô viết được thì tất nhiên là thắng không thể nghi ngờ, cô không viết không có nghĩa là thất bại nhưng chuyện này không giống tác phong thường ngày của cô. Làm một thầy phong thủy, mỗi chỗ bỏ sót sẽ khiến cho dương trạch không hoàn hảo, mang đến tổn thương không đáng có cho chủ nhà, mặc dù không phải cố tình nên sẽ không phải chịu sự trừng phạt của thiên đạo nhưng cô sẽ vì lí do đó mà lương tâm bất an. Đây là một cuộc tranh tài, trong lúc thi đấu cô có thiếu sót cũng sẽ không hại người vô tội nhưng đây là do thói quen nghề nghiệp nên không thể không cẩn thận.

Cuối cùng cô cũng rút ra một đáp án để kết thúc bài thi, sau đó chậm rãi chấm mực, một lần nữa đặt bút viết xuống. Tiếng trống vang lên, Dạ Dao Quang gác bút dừng lại, sửa sang bài thi xong lập tức giao cho Trường Diên đạo trưởng.

“Tiểu Khu, vừa rồi...”

“Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta đi dùng bữa trước!” Tiêu Sĩ Duệ tiến lên trước định nói gì đó với Dạ Dao Quang nhưng bị Ôn Đình Trạm cản lại.

Chờ bọn họ trở lại viện, cơm nước đã dọn xong. Bình thường Dạ Dao Quang sẽ tự mình lựa chọn, bởi vì mỗi ngày có hơn hai mươi món ăn, cũng không thể ăn mỗi thứ một ít được nên cô sẽ tự chọn những món mình yêu thích. Lúc này Dạ Dao Quang không ở đó, thư đồng của bọn họ đã dựa theo khẩu vị của mỗi chủ nhân để lựa chọn sẵn.

Mọi người ăn cơm trong im lặng, Dạ Dao Quang thật sự đói bụng nên chỉ lo ăn, sau khi ăn xong mới phát hiện bầu không khí dường như có chút bất thường: “Mọi người sao vậy?”

Tiêu Sĩ Duệ nhìn Ôn Đình Trạm một cái rồi mới nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay lúc thi đấu huynh gặp vấn đề nan giải gì sao?”

Dạ Dao Quang lập tức hiểu rõ: “Ý đệ là chuyện ta do dự lúc cuối giờ thi hả?”

Mấy người đều đồng loạt gật đầu.

Dạ Dao Quang cười nói: “Không có gì, chỉ là gần đến cuối giờ mới phát hiện...”

Sau đó Dạ Dao Quang nói hết đầu đuôi câu chuyện cho bọn họ.

“Tiểu Khu, cậu nói cậu cũng không xác định được vậy thì cần gì phải viết vào?” Văn Du nghe xong nhú mày. Đây là thi đấu tích điểm, lúc Dạ Dao Quang đấu vòng loại đã vượt lên dẫn đầu, lúc này coi như giống thành tích của bọn họ, cũng có thể thuận lợi tăng thứ hạng rồi.

Tần Đôn không nói gì nhưng hăn cũng biểu lộ rõ ràng rằng Dạ Dao Quang làm như thế là quá mạo hiểm.

“Hai người cũng cảm thấy thế sao?” Dạ Dao Quang nhìn về phía Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ lắc đầu: “Tuy thắng bại rất quan trọng nhưng ta tin tiểu Khu làm thế ắt hăn sẽ có nguyên nhân.”

Dạ Dao Quang gật đầu sau đó nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

“Tiểu Khu xem dương trạch cũng giống như phá án bắt hung thủ, bất kỳ một chi tiết bị bỏ sót nào cũng có thể làm hại đến tính mạng người vô tội, mà để cho hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật có thể sẽ khiến cho nhiều người vô tội thiệt mạng hơn. Mạng người quan trọng, không thể qua loa!” Giọng nói Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng vang lên trong gió đêm.

Lúc này Dạ Dao Quang khẽ cười hài lòng: “Ta biết mọi người đang suy nghĩ gì, tuy đây chỉ là một cuộc thi tranh tài, kết quả có thắng có bại nhưng ta vốn không cho rằng ý nghĩa nằm ở chỗ thắng hay bại, ý nghĩa của việc tranh tài chính là để cho chúng ta thấy rõ ưu, khuyết điểm của chính mình. Nếu như hôm nay ta không làm như thế thì cũng không có tổn hại gì nhưng ta cảm thấy như vậy không phải là so tài chân chính. Thi văn cứ ba năm lại tổ chức hai lần, không phải để cho học sinh tranh giành cao thấp mà là để cho mọi người mở rộng tầm nhìn, trong lúc thi đấu có thể tìm ra thiếu sót của mình, bổ sung chỗ thiếu, đây mới là ý nghĩa tranh tài!”

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến Văn Du và Tần Đôn rơi vào trầm tư.

“Căn nhà này, nếu như tỉ lệ cửa sổ có vấn đề thì rất nhiều vấn đề phong thủy cũng sẽ theo nhau tới. Nếu không thấy rõ, tự ý sửa chữa, tất nhiên sẽ làm hại tính mạng của một gia đình.” Giọng nói Dạ Dao Quang trầm thấp:

“Như Trạng ca đã nói, xem dương trạch cũng không khác gì phá án bắt hung thủ, sai một bước sẽ vạn kiếp bất phục.”

“Thụ giáo!” Văn Du thở dài nói:

“Là ta không suy nghĩ chu toàn.”

“Khổng Tử nói: “Nhóm ba người tất có một người thầy”, thánh nhân còn cần học hỏi người khác, nói gì đến chúng ta. Văn Du không cần để tâm quá, chúng ta giao lưu với nhau tất nhiên sẽ muốn học cái tốt, sửa đổi cái chưa tốt!” Ôn Đình Trạng lên tiếng trấn an.

Văn Du gật đầu: “Có thể giao hảo với Doãn Hòa và tiểu Khu ở học viện Bạch Lộc đúng là phúc lớn của đời người!”

“Ta cũng thấy vậy!” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn đồng thời gật đầu.

Dạ Dao Quang đang chuẩn bị đứng lên cáo từ trở về phòng tắm rửa, nghỉ ngơi một đêm nhưng không ngờ một tiểu đồng chạy tới nói:

“Tiểu nhân vâng lệnh đạo trưởng tới mời Dạ Thiên Khu.”

Đạo trưởng này chỉ có thể là Trường Diên đạo trưởng, Dạ Dao Quang hơi nghi hoặc một chút nhưng vẫn chào hỏi mọi người rồi rời đi. Ôn Đình Trạng lo lắng Dạ Dao Quang đi ra ngoài một mình không an toàn nên mặc dù đang ở trong phạm vi của học viện nhưng cậu cũng muốn đi theo.

Dạ Dao Quang đến viện của Trường Diên đạo trưởng mới phát hiện ra Càn Dương và Dịch Thiên Nhậm đã chờ sẵn.

“Dạ đồng sinh tới rồi!” Trường Diên đạo trưởng đang ngồi ở phía trên bồng nở nụ cười hết sức hòa nhã:

“Ngồi đi!”

“Đạo trưởng!” Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đồng thời cúi người hành lễ với Trường Diên đạo trưởng, sau đó mới chậm rãi ngồi xuống.

“Hôm nay ta cho mời ba trò tới để công bố kết quả cuộc so tài của các trò.” Trường Diên đạo trưởng nói.

Ba người nhìn nhau, không phải còn có một vòng thi cuối cùng sao, sao bây giờ đã có kết quả rồi?

Trường Diên đạo trưởng không tuyên bố kết quả mà ánh mắt lại rời đến trên người Dạ Dao Quang: “Dạ đồng sinh, có thể nói cho bản đạo biết vì sao cậu nhìn ra được chỗ huyền diệu của trạch viện này không?”

Chỗ huyền diệu chính là tỉ lệ cửa sổ sao? Dạ Dao Quang mặt không đổi sắc đáp lại: “Cái này là dựa theo kinh nghiệm mà thôi! Ngày thường ta thích đi xem phong thủy, bình thường đi trên đường cũng sẽ quan sát một số căn nhà.”

Thật ra là tích lũy kinh nghiệm của hai kiếp nhưng Dạ Dao Quang cũng không thể nói như vậy.

“Thì ra thế! Chẳng trách...” Trường Diên đạo trưởng thở dài.

“Việc này cũng giải quyết khúc mắc trong lòng bản đạo. Năm đó bản đạo sơ sẩy nên trạch viện này hơn ba mươi năm sau chỉ còn mỗi một độc đình. Bản đạo đã từng thảo luận cùng với các đạo hữu khác nhưng không ai tìm ra chỗ thiếu sót, chỉ có Dạ đồng sinh nhìn ra mà thôi!”

“Trường Diên đạo trưởng đừng nói như vậy...” Nghe thấy thế, Dạ Dao Quang vội nói:

“Đạo trưởng, chúng ta chính là người tu luyện nhưng cũng chỉ là người, người nào chẳng có chút thiếu sót? Vô tâm lỡ lời mà thôi, vì sao

phải canh cánh trong lòng? Hơn nữa, nếu trạch viện này không gặp được đạo trưởng chỉ sợ kết quả cũng không tốt hơn bây giờ là bao!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Không Thể Cự Tuyệt Đồ Đệ Ngốc

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến cho Trường Diên đạo trưởng chấn động, Càn Dương và Dịch Thiên Nhậm gật đầu, bọn họ cũng đồng ý. Mặc dù vấn đề này không thay đổi phong thủy của căn nhà nhưng thật ra bên trong sẽ dần dần thối rữa, không đến mười năm sau chủ nhà sẽ thành góa phụ, gia đạo sa sút, đồng thời con cháu đều yếu mệnh.

“Lúc đầu bần đạo cùng yêu quái đấu pháp, bản thân bị trọng thương sau đó ngất trước cửa của gia đình này, chủ nhân căn nhà có ân cứu mạng đối với bần đạo. Nhân quả tương báo, bần đạo nhìn ra trạch viện này có hung hiểm nên sửa lại coi như báo đáp, nhưng thật không ngờ...” Trong mắt Trường Diên đạo trưởng có sự áy náy sâu đậm:

“Nếu như bần đạo lấy vật bên người để báo đáp thì e rằng mười năm này bọn họ sẽ có cơ duyên khác.”

“Đạo trưởng đã tận lực rồi!” Dạ Dao Quang cười nói:

“Đạo trưởng đã từng nói học sinh chính là người đầu tiên giải đáp được vấn đề này nên đạo trưởng cần gì phải áy náy mãi, chuyện đã qua không thể vãn hồi. Chúng ta vốn là người tu luyện, tạo hóa của bọn họ chính là như vậy, bọn họ có thể gặp gỡ đạo trưởng cũng chính là số mệnh.”

Không thể vãn hồi? Số mệnh?

Hai thứ này khiến cho ánh mắt của Trường Diên đạo trưởng dần dần tỉnh táo, cuối cùng ông nhìn về phía Dạ Dao Quang với ánh mắt cảm kích:

“Một lời của Dạ đồng sinh đã khiến cho bản đạo hiểu ra rồi...”

Người tu luyện sợ nhất chính là trong lòng có chấp niệm, một khi không buông bỏ được sẽ biến thành tâm ma. Khi tâm ma này thăng cấp sẽ rất nguy hiểm, tu vi càng cao, tâm ma càng lớn, có thể ảnh hưởng đến tính mạng. Nếu một người có chấp niệm quá sâu thì sẽ rơi vào ma đạo, trở thành ma quỷ chân chính...

Dạ Dao Quang cũng vui vẻ giúp đỡ Trường Diên đạo trưởng giải đáp khúc mắc trong lòng.

“Trận thi đấu này cũng không cần tiếp tục nữa. Đề thi hôm nay chỉ có một mình Dạ đồng sinh trả lời đúng mà thôi.” Sau đó Trường Diên đạo trưởng đưa bài của Dạ Dao Quang cho Dịch Thiên Nhậm và Càn Dương xem.

Sau khi Dịch Thiên Nhậm xem xong lập tức dùng ánh mắt không thể tin nhìn về phía Dạ Dao Quang, trong ánh mắt còn mang theo sự kính nể: “Học sinh thua tâm phục khẩu phục!”

“Ồ, tiểu Khu, ta muốn báii cậu làm thầy!” Càn Dương lập tức quỳ trước mặt Dạ Dao Quang.

Tốc độ của hắn quá nhanh, nhanh đến mức Dạ Dao Quang cũng không kịp né tránh.

Trường Diên đạo trưởng và Dịch Thiên Nhậm đều sững sốt rồi bỗng cười lên, Trường Diên đạo trưởng nói: “Ha ha! Dạ đồng sinh nói đúng, vạn vật đều có số mệnh định sẵn, xem ra Dạ đồng sinh và Càn đồng sinh đúng là có duyên phận thầy trò.”

Dạ Dao Quang rất muốn khóc, cô không muốn thu nhận đồ đệ, càng không muốn thu nhận một người vừa chỉ biết ăn vừa ngu ngốc không có thuốc nào chữa được như vậy. Tính ra thì cô đã nhận một lạy này của Càn

Dương, cho dù là bị cưỡng bức nhưng ông trời cũng không quan tâm cô bị cưỡng bức hay tự nguyện, duyên phận thầy trò này cũng được định ra phân nửa rồi...

Tất nhiên là có thể giải trừ, nhưng nếu mạnh mẽ thay đổi quan hệ nhân quả thì tương lai sẽ phải trả giá không nhỏ.

“Sư phụ...” Càn Dương đáng thương nhìn Dạ Dao Quang.

“Đứng lên trước đi, chờ ta xem giờ, sau đó sẽ làm lễ bái sư.” Trong lòng Dạ Dao Quang vô cùng phiền muộn, cô đã không thể vứt bỏ tên đồ đệ ngu ngốc này được nữa. Lễ bái sư này cũng không thể làm đơn giản được, cấp bậc lễ nghĩa của môn phái tự nhiên không thể làm qua loa.

“Không biết ta có thể đi xem lễ hay không?” Dịch Thiên Nhậm nói.

“Chỉ có một mình ta thôi, cũng không phải làm tiệc rượu đãi khách.” Dạ Dao Quang đáp.

“Không sao, không sao! Sư phụ, ta không cảm thấy uất ức chút nào!” Càn Dương lập tức thể hiện dáng vẻ đồ đệ ngoan ngoãn hiền lành.

Dạ Dao Quang cố gắng duy trì nụ cười, nếu như không có người khác ở đó thì cô đã dùng một cước đá tên ngu ngốc này đi rồi! Người thì uất ức cái gì? Lão nương mới là người đáng thương đây này...

“Đã như vậy bản đạo cũng không ở đây nữa.” Trường Diên đạo trưởng gật đầu tỏ ý đã hiểu rõ. Chỉ có môn phái lớn thu nhận đại đệ tử mới có thể mời các đồng đạo khác tới xem lễ, nếu Dạ Dao Quang đã nói môn phái của cô chỉ có một người thì không làm đại lễ cũng được. Vì vậy ông lấy từ trong tay áo ra một tấm bảng gỗ:

“Đây là tín vật của bản đạo, nếu sau này Dạ đồng sinh có gì cần giúp đỡ chỉ cần đưa vật này tới núi Côn Lôn, bản đạo sẽ hết lòng tương trợ.”

Dạ Dao Quang cũng không khách khí nhận lấy, cẩn thận cất tấm bảng gỗ đi, sau đó từ biệt Trường Diên đạo trưởng. Ra khỏi trạch viện của Trường Diên đạo trưởng, Càn Dương vẫn lẻo đẻo đi theo sau cô, Dạ Dao Quang tức giận nhìn hằm: “Cậu nên trở về học viện của mình đi!”

“Sau này ta sẽ đi theo sư phụ!” Vẻ mặt Càn Dương vô cùng thành thật.

“Cậu là học sinh của học viện Cao Dương, ta là học sinh của học viện Bạch Lộc...”

“Dạ đồng sinh yên tâm, việc này cứ giao cho ta, ta tất nhiên sẽ xử lý thỏa đáng. Sau này tiểu Dương sẽ đi theo Dạ đồng sinh, tính tình hằm vô cùng đơn thuần, hy vọng Dạ đồng sinh dạy bảo.” Dịch Thiên Nhậm chấp tay nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ghen lời, ánh mắt khẽ chuyển động: “Hai người là quan hệ như thế nào?”

“Bẩm sư phụ, đây là biểu ca của đồ nhi.” Càn Dương nghiêm túc trả lời.

“Ồ...” Dạ Dao Quang khẽ “ồ” một tiếng, sau đó nhìn Dịch Thiên Nhậm:

“Nếu ta nhận Càn Dương làm đồ đệ thì thứ bậc này...”

Dịch Thiên Nhậm lập tức có chút xấu hổ, hằm đã đến tuổi cập quan rồi, vẻ ngoài của Dạ Dao Quang hiện giờ mới chỉ mười một tuổi.

Càn Dương lập tức hiểu rõ ý của sư phụ, nghiêm túc quay đầu nói với Dịch Thiên Nhậm: “Biểu ca, mau gọi sư thúc đi!”

Lần này đến lượt Dịch Thiên Nhậm muốn đưa tay bóp chết Càn Dương. Dựa theo quy củ thì bọn họ tuy không cùng sư môn nhưng cũng

được coi là đồng đạo, chỉ là quan hệ của hần và Càn Dương không thể đoạn tuyệt được nên đành phải gọi một tiếng sư thúc: “Sư thúc!”

“Ừ!” Dạ Dao Quang nghe xong vô cùng thoải mái, sau đó nói với Càn Dương:

“Tối nay cậu đi thu dọn hành lý, từ biệt phu tử của cậu, chờ đến lúc biểu ca cậu xử lý xong mọi chuyện thì đến tìm ta.”

“Vâng, sư phụ!” Càn Dương vô cùng nghe lời, sau đó nói với Dịch Thiên Nhậm:

“Biểu ca, đi thôi! Bây giờ chúng ta đi xử lý mọi chuyện, ngày mai ta muốn đến hầu hạ sư phụ!”

Thấy hai người đi càng lúc càng xa, Dạ Dao Quang mừng rỡ xoa xoa bụng. Đến tối, Dạ Dao Quang nói chuyện này cho đám người Tiêu Sĩ Duệ, cả đám reo hò ầm ĩ, bọn họ lại có thêm một thủ khoa. Nói chuyện với bọn họ một lúc, Dạ Dao Quang đứng dậy cáo từ.

“Vệ Kinh, mau thu dọn đồ đạc!” Ôn Đình Trạm bất ngờ lên tiếng.

“Hả?” Dạ Dao Quang dừng bước:

“Chàng lại muốn chuyển về sao?”

“Đúng vậy!” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Không được!” Dạ Dao Quang phản đối.

“Tiểu Khu, chẳng lẽ đệ muốn cùng ăn cùng ở với đồ đệ kia sao?” Ôn Đình Trạm nhìn chăm chăm Dạ Dao Quang.

Lúc này Dạ Dao Quang mới kịp phản ứng, nhìn bộ dạng hấp tấp vội vã của Càn Dương có lẽ hần sẽ bắt Dịch Thiên Nhậm xử lý xong mọi

chuyện trong đêm nay, sáng sớm ngày mai sẽ lập tức chuyển tới đây. Trong học xá của cô cũng không còn phòng trống, lúc đó muốn đuổi hẳn đi cũng không được, mà nếu như cô ở cùng Càn Dương trong một học xá thì...

Nhìn nụ cười của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cũng không muốn phản bác thêm điều gì nữa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Lễ Vật Thu Nhận Đồ Đệ

Quả nhiên, sáng hôm sau Dạ Dao Quang vừa đứng lên tu luyện liền nghe được tiếng đập cửa, còn có tiếng gọi âm ỉ của Càn Dương: “Sư phụ, sư phụ nhanh mở cửa!”

Dạ Dao Quang vỗ trán, cuối cùng vẫn phải đi mở cửa cho hắc, dẫn hắc tới viện của mình, sau đó sầm mặt nói: “Sao sớm như vậy cậu đã tới đây?”

“Đêm qua biểu ca đã giúp đồ nhi xử lý xong mọi chuyện, sau này đồ nhi chính là học sinh của học viện Bạch Lộc, đồ nhi tất nhiên phải tới đây bái kiến sư phụ.” Càn Dương quang minh chính đại nói.

Dạ Dao Quang hít sâu một hơi: “Tu luyện trước đi.”

Vì vậy Dạ Dao Quang dẫn theo Càn Dương tìm chỗ tu luyện, tốc độ tu luyện của Dạ Dao Quang nhanh hơn Càn Dương bởi vì cô có thể đồng thời hấp thụ năm loại khí trong ngũ hành, mà Càn Dương chỉ có hai loại Thổ và Mộc. Đến khi Dạ Dao Quang rửa mặt xong thì Càn Dương mới tu luyện xong, Ôn Đình Trạm cũng bắt đầu luyện kiếm trong sân.

“Kiếm pháp này rất tinh diệu!” Càn Dương đứng ở dưới mái hiên nhìn Ôn Đình Trạm luyện kiếm, ánh mắt sáng lên.

“Đi theo ta lấy cơm!” Dạ Dao Quang dẫn Càn Dương ra ngoài, cho dù kiếm pháp của Ôn Đình Trạm có tinh diệu hơn nữa thì Càn Dương cũng không cần học, sau khi Càn Dương chính thức bái sư, Dạ Dao Quang tất nhiên sẽ truyền thụ cho hắc một vài thứ.

Có Càn Dương làm cu li nên Dạ Dao Quang sẽ lấy nhiều hơn, bởi vì Tần Đôn và Càn Dương ăn rất khỏe. Nhưng mặc dù Dạ Dao Quang đã dự tính trước thì đến lúc ăn cơm cũng không khỏi bất đắc dĩ, Càn Dương gặp được Tần Đôn giống như tìm được đồng loại, hai người cùng nhau chia sẻ đồ ăn, sau đó hai người ăn hết khẩu phần ăn dành cho năm người...

“Tiểu Khu, huynh có thể nuôi tên đồ đệ này sao?” Tiêu Sĩ Duệ hỏi.

“Không phải còn có đệ sao?” Ánh mắt Dạ Dao Quang chuyển động:

“Thân làm đệ đệ, lẽ nào thấy huynh nghèo khó mà không cứu tế?”

Sau đó không ai nói chủ đề này nữa, Ôn Đình Trạm hỏi Văn Du: “Hôm nay thi thư họa, hai người chuẩn bị xong chưa?”

Hôm nay cũng là thi đấu thư họa vòng một, ngày mai thi đấu vòng hai, ngày kia thi đấu vòng ba, sau đó nghỉ ngơi một ngày, ngày cuối cùng chính là tranh đoạt giải nhất.

Ôn Đình Trạm hỏi xong khiến cho hai người bọn họ ỉu xiu, thật ra trong lòng bọn họ đều hiểu hoàn toàn không có khả năng đoạt giải nhất nhưng tinh thần thi đấu vẫn phải có, vì thế đều mang theo tinh thần học hỏi dự thi, buổi sáng chính là thi thư pháp.

Đề thi thư pháp chính là dùng ba loại chữ để viết một chữ nhìn qua vô cùng đơn giản, đó chính là chữ “Vĩnh”.

Người học chữ đều biết chữ “Vĩnh” thật sự là chữ khó viết nhất.

Chữ “Vĩnh” có tám cách viết dựa theo quy tắc viết thư pháp Trung Hoa. Lấy quy tắc bút thuận làm ví dụ, trình bày theo thể chữ Khải thì điểm bắt đầu phải hơi chếch, sau đó đầu bút cứng cáp hạ xuống. Đầu bút lông đi theo đường thẳng, thấy đủ thì ngừng, sau đó bắt đầu viết sang nét ngang, đi chậm về nhanh, giữ thẳng đầu bút. Nét bút quá thẳng sẽ tạo cảm giác khô

cứng, khi gặp phần gấp khúc phải linh hoạt mềm mại, lực tập trung vào đầu bút, nhấn nhả vừa phải. Chỗ cần đậm thì lực phải mạnh, chỗ ngắt thì nét bút phải phóng khoáng, chậm rãi nhưng phải đầy đủ lực.

Một chữ đơn giản như vậy đã có thể hiểu được toàn bộ bản lĩnh của người viết.

Viết chữ tính điểm ở chỗ mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, hai chữ phía trước Tiêu Sĩ Duệ viết một lần là qua, chỉ có chữ thứ ba không biết có phải do hăn không am hiểu kiểu chữ hay không mà viết khoảng mười tờ mới hơi hài lòng gật đầu, sau đó nộp bài.

Mấy sơn trưởng của học viện đứng cùng một chỗ, còn có cả Học chính đại nhân làm giám khảo cho cuộc thi thư pháp lần này. Sau khi kiểm tra thì Tiêu Sĩ Duệ vẫn bại trận, hăn vốn dĩ chỉ muốn lấy hạng năm để thi đấu bán kết nhưng bây giờ được xếp thứ hai hăn đã rất vui.

Mà người đoạt giải nhất chính là học sinh của học viện Thiên Thư.

Sau khi Học chính đại nhân công bố đáp án thì có hai thị vệ ăn mặc giống nhau bưng hai khay được trùm kín tới, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái vì sao lại đồng thời có hai phần thưởng. Lúc này Học chính đại nhân Hứa Nguyên lên tiếng: “Hôm nay không chỉ có thủ khoa thư họa xuất hiện, mà còn có thủ khoa của Dịch học xuất hiện.

“Cái gì? Thủ khoa Dịch học?”

“Không phải mới thi đấu bán kết sao? Còn chưa có chung kết mà?”

“Là ai vậy? Chuyện gì đã xảy ra?”

Phía dưới lập tức ồn ào nhưng sơn trưởng của học viện đều giữ dáng vẻ nghiêm trang mặt không đổi sắc khiến mọi người cảm thấy chuyện này là thật.

“Các học sinh bình tĩnh...” Hứa Nguyên lên tiếng:

“Hôm qua thi đấu bán kết Dịch học, Trường Diên đạo trưởng nói chỉ có một học sinh đáp đúng đề thi, vì vậy được chọn làm thủ khoa, chính là Dạ Thiên Khu - Dạ đồng sinh của học viện Bạch Lộc.”

Dạ Dao Quang lập tức đứng lên đi tới trên đài trong con mắt soi mói của mọi người, hai thủ khoa một trái một phải đứng bên cạnh Hứa Nguyên. Hắn mở phần thưởng thư họa ra, bên trong chính là một cây bút nhưng cây bút này lại không phải là cây bút bình thường vì nó được tạo thành từ một khối phi thúy tam sắc. Phi thúy tam sắc vốn mang ý nghĩa Phúc, Lộc, Thọ, hơn nữa cây bút này còn khá lớn, lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến Dạ Dao Quang cũng phải động lòng.

Trên chính sử thì phi thúy xuất hiện ở thời Minh, nhưng do hiệu ứng cánh bướm nên năm mươi năm trước phi thúy đã được truyền vào từ Nam Chiếu, hiện giờ chính là thời điểm phi thúy thịnh hành nhất. Hiện nay Thực phi nương nương được sủng ái nhất, cũng chính là vị tỷ tỷ của Trọng Nghiêu Phàm kia là một người cuồng phi thúy nổi tiếng.

Sau đó Học chính đại nhân bắt đầu mở phần thưởng của Dạ Dao Quang, đó là một chiếc la bàn. Tất nhiên đây cũng không phải là la bàn thông thường, la bàn này tràn đầy sinh khí, so với la bàn hiện tại của cô cũng chỉ có thể hơn chứ không kém, đối với bất kỳ kẻ tu luyện nào thì đây cũng là bảo vật ngàn vàng khó cầu. Nhưng nếu như có thể thì Dạ Dao Quang tình nguyện đổi lấy chiếc bút phi thúy kia...

La bàn này có tám tắc, kích cỡ vừa phải, cho dù nó có nhiều sinh khí hơn la bàn nhỏ của Dạ Dao Quang nhưng Dạ Dao Quang cảm thấy la bàn nhỏ của cô dùng vẫn thuận tay hơn, chiếc la bàn này đem về cũng chỉ có thể làm bảo bối trấn trạch mà thôi.

Trong lòng vô cùng thất vọng nhưng Dạ Dao Quang vẫn phải tỏ vẻ cảm kích nhận lấy, còn phải khấu tạ hoàng ân.

Chờ đến lúc Dạ Dao Quang cầm la bàn đi xuống, đám người Tiêu Sĩ Duệ lập tức vây quanh: “Chiếc la bàn này Khâm Thiên Giám đại nhân đã nhiều lần xin, nhưng hoàng gia gia không ban thưởng cho hẳn...”

“Cho ta thì cũng chỉ có thể đem về trấn trạch thôi...” Dạ Dao Quang mất hứng nói.

“Sư phụ, la bàn của đồ nhi bị hỏng rồi!” Lúc này Càn Dương lập tức chen vào, tha thiết nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nghiêng rằng, đúng là lộc trời ban, cô vô cùng khổ sở mới thẳng được phần thưởng lại phải đem nó làm quà thu nhận đồ đệ...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Yêu Quái Trong Tranh

Vì vậy Dạ Dao Quang phát hiện ra tên đồ đệ này toàn ngời không hưởng thụ thành quả lao động của cô, cô có một dự cảm, không biết về sau sẽ phải thay tên đồ đệ đầu đất này may bao nhiêu áo cưới đây?

Rất muốn trả lại hàng, phải làm thế nào?

Dạ Dao Quang lệ rơi đầy mặt, Càn Dương lại không có chút cảm động nào. Hiện tại hắn đang vô cùng hạnh phúc vì cuối cùng hắn cũng có được pháp khí la bàn mà hắn đã mơ ước bấy lâu nay, hơn nữa còn là lễ vật nhập môn sư phụ đưa cho hắn. Hắn nghĩ rằng sư phụ nhất định rất yêu thương đồ đệ như hắn!

Vì vậy trong lòng Càn Dương vô cùng vui vẻ, lúc ăn cơm trưa liền ăn sáu bát cơm, dọa Tần Đôn sợ đến trừng mắt. Tuy hắn ăn rất khỏe nhưng gặp được Càn Dương thì đúng là múa rìu qua mắt thợ...

Nhưng điều đáng sợ nhất vẫn còn ở phía sau, sau khi Càn Dương ăn xong sáu bát cơm lớn liền bưng bát rời đi. Tất cả mọi người vô cùng buồn bực, hắn bưng bát đi làm gì? Khoảng một nén nhang sau, Càn Dương quay trở về, trên tay hắn là một chiếc bát lớn gấp đôi chiếc bát lúc nãy, hơn nữa cơm bên trong còn chất thành một đỉnh núi nhọn.

Tất cả mọi người đều mang theo vẻ mặt giống như gặp quỷ nhìn hắn, Càn Dương cũng không có chút ý tứ nào, lập tức nói: “Hôm nay ta đặc biệt vui, mà lúc vui ta có thể ăn tám, à không, mười bát cơm!”

Dạ Dao Quang đưa tay nâng trán, trực tiếp buông đũa rời đi.

Lúc ngủ trưa, Dạ Dao Quang nằm trên giường nhìn lên nóc nhà, cô đang tự hỏi rốt cuộc là cô đã nhận đồ đệ kiểu gì thế này?

“Khụ khụ, có thể ăn được là tốt!” Ôn Đình Trạm nhìn dáng vẻ của Dạ Dao Quang lập tức lên tiếng, bình thường cậu là người giỏi ăn nói nhưng trong trường hợp này cũng không biết nên an ủi Dạ Dao Quang như thế nào.

Ánh mắt khẽ động, Dạ Dao Quang lườm Ôn Đình Trạm, sau đó quay lưng về phía Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm cũng không muốn tự mình chuốc lấy xấu hổ nên đành nằm ngủ trưa trên giường của mình, hai người rất nhanh tiến vào mộng đẹp. Hơn nửa canh giờ sau, hai người đứng lên rửa mặt, buổi chiều Tần Đôn còn phải tham gia thi họa nữa.

Bọn họ cũng phải đứng ngoài quan sát để cổ vũ cho Tần Đôn.

Càn Dương tạm thời ở cùng với Tiêu Sĩ Duệ, buổi chiều hẳn không đi cổ vũ, chỉ ôm chiếc la bàn giải nhất của Dạ Dao Quang không buông tay, nằm ngáy khò khò ở trên giường, khóe miệng còn có chất lỏng chảy ra. Dạ Dao Quang nhìn dáng vẻ này một lần lập tức quay đầu đi không muốn nhìn thêm nữa, cô sợ mình sẽ xúc động không chịu được mà trực xuất hãn ra khỏi sư môn.

Qua giờ Ngọ, thi họa lập tức bắt đầu. Tần Đôn thi đấu với học sinh của học viện Kim Sơn, học sinh của học viện Kim Sơn mặc đồng phục màu vàng kim, đứng dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt. Sau khi hai người chuẩn bị xong, Học chính đại nhân bắt đầu ra đề, đề thi lần này là chủ đề bàn tay.

Dạ Dao Quang nhất thời không biết nói gì. Vẽ cây khó nhất là cây liễu, vẽ người khó nhất là vẽ tay, vẽ thú khó nhất là vẽ chó.

Đúng là đề thi khó nào bọn họ cũng gặp phải nhưng dù sao tay cũng chỉ là một đề thi, cũng không yêu cầu học sinh vẽ quá rõ ràng, chỉ cần lộ ra

dáng vẽ bàn tay là được, còn lại đều có thể tùy tiện vẽ.

Quá trình vẽ tranh đúng là vô cùng buồn chán vì Dạ Dao Quang và đám người đứng xem cũng không biết người trên đài đang vẽ gì. Vì vậy Dạ Dao Quang chống cằm ngủ gật, không biết có phải ánh mặt trời giờ Ngọ khiến người ta buồn ngủ hay không mà đột nhiên Dạ Dao Quang rơi vào trạng thái mơ màng, sau đó dựa đầu vào vai Ôn Đình Trạm đứng bên cạnh nhắm mắt lại ngủ.

Phát hiện trên vai mình hơi nặng, Ôn Đình Trạm cúi đầu nhìn gương mặt ngủ say của Dạ Dao Quang, nửa bên mặt tinh xảo như gốm sứ, lông mi như cánh quạt, làn da mịn màng trắng trẻo. Vì cô đã nhắm mắt lại nên không thể nhìn thấy đôi mắt hoa đào mê người kia nhưng dung nhan lúc ngủ của Dạ Dao Quang giống như một đóa hoa thủy tiên thanh nhã càng khiến cho người ta rung động, trong lúc nhất thời Ôn Đình Trạm cũng cảm thấy ngây dại.

Thời gian vẽ tranh là một canh rưỡi, khoảng ba tiếng đồng hồ, Ôn Đình Trạm cứ cúi đầu nhìn Dạ Dao Quang không chớp mắt. Cũng may lúc này mọi người đều chú ý lên sân thi đấu, không ai chú ý đến chỗ bọn họ.

Hai người bị tiếng chuông kết thúc đánh thức, Dạ Dao Quang phản ứng quá nhanh, Ôn Đình Trạm chưa kịp quay đầu khiến Dạ Dao Quang vừa ngẩng đầu lên thì bờ môi mềm mại của cô đã lướt nhẹ qua mặt Ôn Đình Trạm...

Dạ Dao Quang giống như bị điện giật nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, cô trừng mắt nhìn Ôn Đình Trạm. Vậy mà Ôn Đình Trạm lại có chút luyện tức sờ sờ phần mặt bị môi Dạ Dao Quang lướt qua khiến Dạ Dao Quang tức giận, hận không thể đá cho Ôn Đình Trạm mấy cái. Nhưng Dạ Dao Quang cũng ý thức được địa điểm không thích hợp nên chỉ nhéo vào hông Ôn Đình Trạm, sau đó cô quay đầu nhìn lên sân thi đấu, hai bức tranh đã được treo lên.

Dạ Dao Quang cũng không ngờ hôm nay Tần Đôn lại vẽ ra một bức tranh như vậy. Đó là một đồng ruộng bị khô hạn, cỏ và bông lúa khô héo dưới ánh mặt trời, bên cạnh có một bóng người gầy gò, đôi bàn tay thô ráp, ánh mắt có chút khẩn cầu tuyệt vọng xen lẫn vào những nếp nhăn trên gương mặt, nước mắt chảy xuống lại được đôi bàn tay kia tiếp được...

Bức tranh của Tần Đôn vô cùng có ý nghĩa, trên đó có đề ngày tháng, Dạ Dao Quang đoán chính là thời điểm hạn hán của năm ngoái. Bức tranh này thật sự khiến lòng người rung động, thương cảm không ngừng.

Dạ Dao Quang lại nhìn bức tranh bên cạnh, cô lập tức sửng sốt bởi vì bức tranh kia hoàn toàn khác biệt với bức tranh của Tần Đôn. Đó là một đôi tay vô cùng tinh xảo, một cánh hoa đào rơi xuống, bên cạnh có một chiếc khăn tay thêu hình uyên ương, một hình tượng chân thực làm cho người ta cảm thấy không giống như vẽ tay bình thường. Khoảng cách của đôi tay cầm chiếc khăn tay khá gần cành cây khiến người ta cảm nhận được tình cảm ẩn chứa bên trong, đó là tình cảm nữ nhân đau lòng chờ đợi phu quân trở về...

Nếu như nói về ý cảnh thì Tần Đôn hơn một bậc, nhưng nếu bàn về kỹ thuật thì Dạ Dao Quang cảm thấy học sinh của học viện Kim Sơn vẽ sinh động vô cùng, hoàn toàn không giống như một bức tranh.

“Hình như cánh tay kia vừa động dậy.” Tiêu Sĩ Duệ bất ngờ nói.

Dạ Dao Quang theo ánh mắt của hắn nhìn về đôi tay mà học sinh của học viện Kim Sơn vẽ ra, cô đang định chế giễu Tiêu Sĩ Duệ một câu nhưng đột nhiên nhìn thấy cánh tay kia thật sự động dậy liền ngưng tụ khí ngũ hành, phất tay một cái, sau đó cánh tay bên trong bức tranh lập tức biến thành xương trắng.

Trong tranh có yêu quái!

“Tuy rằng tranh của Tần Đôn có ý nghĩa sâu xa, nhưng lấy kĩ thuật làm chuẩn thì bốn quan và...”

“Khoan đã!” Dạ Dao Quang bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào bức tranh kia, sau đó bay lên sân thi đấu.

“Sao vậy Dạ đồng sinh?” Hứa Nguyên nhú mày.

Dạ Dao Quang lập tức túm lấy hai học sinh ném xuống đài, lúc này những người bảo vệ trật tự cho thi đấu cũng đồng thời lao tới. Khí ngũ hành quanh thân Dạ Dao Quang bắt đầu khởi động, những người này căn bản không tới gần cô được, khí ngũ hành lập tức rót thẳng vào trong bức tranh.

Rất nhanh, bức tranh bắt đầu vặn vẹo trước mắt mọi người giống như bên trong có vật sống nào đó đang sợ hãi giãy giụa, cảnh này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Cần Bức Họa Gốc

Tùng đột khí ngũ hành truyền vào trong bức tranh, có cảm giác giống như đá chìm vào đáy biển khiến Dạ Dao Quang lập tức cảnh giác. Yêu quái trong bức tranh này không thể so sánh với những yêu quái tầm thường, sợ rằng nếu dẫn nó ra ngoài thì không ít người vô tội ở đây đều bị liên lụy, còn nếu như cô muốn tự mình tiến vào bức tranh thì lại vô cùng mạo hiểm bởi vì trong tranh chính là địa bàn của nó.

Cuối cùng Dạ Dao Quang đành chuyển động hai tay, bộc phát ra khí ngũ hành nồng đậm, sau đó nhanh chóng đánh vào trong bức tranh. Yêu quái trong tranh nhanh chóng né tránh rồi lui vào trong bức tranh. Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành cuộn bức tranh lại, sau đó dùng bùa trấn yêu dán lên.

Một tay cầm lấy bức tranh đã được cuộn tròn, Dạ Dao Quang bước đến trước mặt học sinh của học viện Kim Sơn: “Tại sao trong bức tranh này lại có yêu quái?”

“Ta... ta không biết!” Sắc mặt học sinh tái nhợt, hoảng sợ lắc đầu.

Ánh mắt Dạ Dao Quang trở nên lạnh lẽo: “Tốt nhất cậu nên thành thật khai báo, yêu quái trong bức tranh kia nhất định là có người đã giải phong ấn cho nó nên nó mới có thể chui vào bức tranh này, nếu không tìm được bức tranh có phong ấn của nó thì ta cũng không thể thu phục được, đến lúc đó cậu sẽ là người đầu tiên bị nó hút hết dương khí!”

Vì để đảm bảo sự công bằng cho cuộc thi nên tất cả dụng cụ vẽ tranh đều do học viện chuẩn bị, bao gồm cả giấy vẽ nên yêu quái trong bức tranh kia tuyệt đối là được người mang đến, sau đó dẫn dắt vào bức tranh.

Mỗi một lần thi đấu như này thì tác phẩm đoạt giải quán quân sẽ được chuyển đến trước mặt bệ hạ, có cuộn tranh này bảo vệ, nó có thể qua mắt được tất cả các trạm kiểm soát đến trước mặt thánh thượng. Đến lúc đó nếu như nó dùng yêu thuật gì đó đầu độc bệ hạ, ngày ngày bệ hạ treo nó ở tấm cung của mình thì nó sẽ dựa vào long khí mà tu luyện, đáng sợ nhất là nó có thể ảnh hưởng đến vận mệnh quốc gia.

“Ta... ta thực sự không biết!” Học sinh kia sợ hãi lắc đầu.

Dạ Dao Quang nhìn hẩn chăm chăm, phát hiện ra không giống nói láo nên đành nhìn về phía Hứa Nguyên.

“Người đâu, tạm giam Cổ đồng sinh!” Hứa Nguyên tất nhiên cũng nghĩ đến diêm này, hẩn không nghĩ sâu xa như Dạ Dao Quang nhưng hẩn biết yêu vật này nhất định sẽ được đưa đến trước mặt bệ hạ. Nếu như đến lúc đó bệ hạ bị mưu sát thì tội lỗi sẽ đổ lên đầu hẩn, thậm chí cả học viện Kim Sơn cũng khó thoát tội.

“Học chính đại nhân, xin hãy để Trần đại nhân bắt hai học sinh chung học xá với học sinh này đêm hôm đó lại!” Ôn Đình Trạm vừa lên tiếng khiến tâm tư mọi người đều chuyển biến.

“Trần Tung?” Đối với chuyện đêm hôm đó Hứa Nguyên cũng có nghe qua, nhưng không quá quan tâm bởi vì mỗi ngày hẩn đều phải bận rộn rất nhiều việc, những chuyện này hẩn cũng không tiện hỏi.

“Đại nhân, hạ quan dẫn người này đi trước!” Trần Tung tất nhiên sẽ nhận ra hai người kia, dù sao hẩn đã từng thẩm vấn qua.

Mang người đến khu nghỉ ngơi của học viện Kim Sơn, một người vẫn ở đó, còn một người thì vắng mặt. Hần đi hỏi phu tử và một đồng sinh khác mới biết hôm nay thân thể người kia không khỏe, không thể đến xem Cổ đồng sinh thi đấu, vì vậy Trần Tung liền dẫn theo hai thị vệ tới học xá của học viện Kim Sơn bắt người.

Hứa Nguyên nhanh chóng sắp xếp mọi việc, giải nhất của cuộc thi họa cũng không quyết định ngay mà đợi sau khi điều tra rõ mới quyết định.

“Học chính đại nhân, không biết Trường Diên đạo trưởng còn ở đây không?” Dạ Dao Quang cũng biết có lẽ hôm qua Trường Diên đạo trưởng đã rời đi rồi, chỉ là trong lòng cô vẫn ôm một chút hi vọng mà thôi.

“Sáng sớm hôm qua Trường Diên đạo trưởng đã rời đi rồi.” Hứa Nguyên nói xong liền hỏi:

“Chẳng lẽ yêu nghiệt này có pháp lực cao cường?”

“Học sinh cũng không chắc chắn có thể tiêu diệt được nó...” Dạ Dao Quang nhíu mày:

“Nếu như có thể tìm được phong ấn của bức tranh gốc thì học sinh còn có chút nắm chắc.”

Yêu nghiệt này có lẽ đã được một vị cao nhân phong ấn trong bức tranh, cũng có lẽ bức tranh này chiếm được cơ duyên gì đó, thu nạp quá nhiều linh khí mới biến thành yêu quái. Hiện giờ Dạ Dao Quang vẫn không thể xác định được lí do tạo thành của yêu nghiệt kia nhưng bất kể là loại nào, cho dù nó được phong ấn hay được tạo ra thì bức tranh gốc chính là khắc tinh lớn nhất của nó.

“Đại nhân!” Trần Tung đã trở về, thấp giọng nói bên tai Hứa Nguyên nói hai câu.

Sắc mặt Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm thay đổi. Khi đám người Trần Tung chạy đến học xá thì học sinh kia đã uống thuốc độc tự sát, trong học xá còn có một chậu than và một bức tranh bị thiêu hủy, chỉ còn lại hai ống tranh.

“Đại nhân, học sinh đi xem một chút!” Ôn Đình Trạm vội vã bẩm báo một tiếng, sau đó cùng Dạ Dao Quang chạy đến học xá của học viện Kim Sơn.

Học xá của học viện Kim Sơn đã bị rất nhiều quan binh bao vây, khi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đến thì người khám nghiệm tử thi cũng tới. Ôn Đình Trạm đi vào trong phòng, cẩn thận nhìn từng góc, đồng thời ngồi xổm xuống, cầm một mảnh giấy vẽ nhỏ chưa đốt xong, sau đó nhìn kỹ một lượt.

Hứa Nguyên và sơn trưởng của học viện Kim Sơn cũng rất nhanh chạy tới, lúc này người khám nghiệm tử thi cũng đã khám nghiệm xong, đứng dậy nói với Hứa Nguyên: “Đại nhân, người này thật sự là uống thuốc độc tự sát.”

Dạ Dao Quang nhìn về phía Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm cũng gật đầu. Người này thật sự đã uống thuốc độc tự sát, ở hiện trường cũng không nhìn thấy bất kì dấu vết bị giết nào, nếu như khám nghiệm tử thi không tra sai nguyên nhân cái chết thì cũng chỉ có thể là tự sát.

Nhưng không có dấu vết không có nghĩa là không có đầu mối...

Dạ Dao Quang cầm bức tranh chứa yêu nghiệt trở về học xá cùng Ôn Đình Trạm, toàn bộ học viện đều đang chờ bọn họ nhưng nhìn thấy bức tranh trong tay Dạ Dao Quang, mọi người đều không dám tới gần.

“Sơn trưởng, việc này vô cùng quan trọng, thứ cho học sinh không thể tiết lộ!” Ôn Đình Trạm nói với Hòa sơn trưởng.

Hòa sơn trưởng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cho các học sinh khác tản đi. Dạ Dao Quang dẫn theo đám người Tiêu Sĩ Duệ đi tới học xá của Tiêu Sĩ Duệ. Ôn Đình Trạm vừa vào phòng, mọi người đã lập tức lên tiếng.

“Tiểu Khu, yêu quái này phải làm sao?” Tiêu Sĩ Duệ có chút kiêng kỵ nhìn về ba lá bùa dán trên cuộn tranh:

“Không thể thiêu hủy được sao?”

“Đây cũng không phải là bản thể của yêu nghiệt này, nếu như đem đi thiêu hủy chỉ sợ nó sẽ trốn ra ngoài...” Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Lúc ở trên sân thi đấu ta đã biết tu vi của yêu nghiệt này còn cao hơn ta, nếu như thả nó ra thì có thể nó sẽ bám vào người của học sinh trong học viện, đến lúc đó chúng ta sẽ rơi vào thế bị động. Ta lại không thể giết người được, nếu giết người nhất định sẽ bị thiên đạo trách phạt!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 406: Vào Tranh Giết Yêu

Đối phó với yêu quái này vô cùng khó khăn, hiện tại chỉ có thể tạm thời phong ấn nó, nhưng dù sao đó cũng không phải là bản thể nên không phong ấn được trong thời gian dài. Nếu nó đã bị bại lộ không thể đưa đến hoàng cung được nữa thì nó sẽ không cho Dạ Dao Quang thời gian tìm kiếm cao nhân, nhất định nó sẽ dùng biện pháp nhanh nhất phá bùa trấn yêu của Dạ Dao Quang.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tiêu Sĩ Duệ vội hỏi.

“Tìm được bức tranh gốc!” Dạ Dao Quang lạnh nhạt nói.

“Nghe nói bức tranh đó đã bị thiêu hủy.” Văn Du vẫn có nguồn thu thập tin tức riêng.

“Không phải, bức tranh gốc chưa bị thiêu hủy!” Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Bức tranh gốc tương đương với thân thể của yêu quái này, nếu như thân thể bị hủy thì yêu quái này cho dù không chết cũng sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề, bây giờ nó vẫn còn sức chống lại bùa trấn yêu của ta chứng tỏ bức tranh bị thiêu hủy kia cũng không phải là tranh gốc.”

“Sư phụ, sư phụ, có yêu quái sao? Yêu quái ở nơi nào? Đồ nhi tới bảo vệ người đây!” Đúng lúc này, Càn Dương lao vào trong phòng, chạy vọt tới bên cạnh Dạ Dao Quang.

“Sư phụ còn cần cậu bảo hộ sao?” Dạ Dao Quang tức giận trừng mắt với hắc một cái, sau đó túm vạt áo hắc nói:

“Biểu ca cậu đâu? Gọi biểu ca cậu tới đây, nếu ba chúng ta hợp lực thì có lẽ có thể tiêu diệt được con yêu quái này.”

“Sáng sớm nay biểu ca đã đi rồi...” Càn Dương ngơ ngác đáp lại.

“Cậu có cách gì gọi hắc trở về ngay lập tức không?” Dạ Dao Quang nói với giọng chờ mong. Dựa vào tính cách của Càn Dương thì nhất định Dịch Thiên Nhậm sẽ không yên tâm, có lẽ hắc sẽ để lại con bài chưa lật gì đó.

“Sư phụ, người thật thông minh...” Càn Dương nhìn Dạ Dao Quang với vẻ mặt sùng bái, sau đó móc một hạt châu trong ngực rồi ném nó lên trời, ngay khi mọi người cho rằng hạt châu kia sẽ nổ ra giống như pháo hoa hoặc một loại tín hiệu nào đó thì nó lại rơi xuống...

“À, ta quên mất...” Càn Dương cúi đầu, hắc không dám nhìn vào gương mặt đang muốn giết người của Dạ Dao Quang vì hắc đã quên mất cách dùng của vật này rồi.

Dạ Dao Quang đưa tay nâng trán, sau đó đoạt lấy hạt châu kia từ trong tay Càn Dương, khi đặt hạt châu trong tay cô cảm nhận được khí ngũ hành chuyển động xung quanh. Cô đặt hạt châu trong lòng bàn tay, sau đó dùng khí ngũ hành tác động vào, hạt châu kia vừa vỡ ra liền có một cột ánh sáng màu vàng phóng lên cao, sau đó biến mất ở cuối chân trời.

“Sư phụ, sư phụ, người thật sự quá thông minh!” Càn Dương càng ngày càng sùng bái Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn hắc: “Biểu ca cậu lúc nào sẽ tới?”

“Ta không biết...” Càn Dương chớp mắt.

Dạ Dao Quang cảm thấy nhất định là đầu óc của mình đã hỏng rồi mới đặt kì vọng vào tên đồ đệ ngốc này...

“Trước mắt cũng chỉ có thể đợi mà thôi...” Lúc này Ôn Đình Trạm đi từ thư phòng ra.

“Chàng làm gì trong đó vậy?” Thời gian Ôn Đình Trạm đi vào thư phòng cũng khá dài, Dạ Dao Quang có chút tò mò.

“Dao Dao, ta hỏi nàng, bức tranh gốc có phải chưa từng xuất hiện ở học viện không?” Ôn Đình Trạm không trả lời câu hỏi của Dạ Dao Quang mà còn hỏi ngược lại.

“Tuyệt đối không thể!” Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Yêu quái trong tranh chỉ có lúc rời khỏi bức tranh gốc mới có thể tản ra yêu khí, ngày ấy ba người chúng ta đã nhìn thấy yêu khí, tuyệt đối chính là lúc yêu quái này thoát ra. Mà ba người chúng ta tới quá nhanh nên nó mới phải lui về trong bức tranh gốc khiến chúng ta không tìm được, sau đó nó không rời khỏi bức tranh gốc nữa, nếu không chúng ta sẽ cảm nhận được. Có lẽ trước khi thi đấu nó đã dựa vào loại pháp bảo gì đó che giấu đi yêu khí, sau đó được Cổ đồng sinh dẫn vào sân thi đấu...”

“Đúng, đúng! Sư phụ nói rất có lý!” Càn Dương thể hiện ra dáng vẻ vô cùng tán thành, tuyệt đối không phải bởi vì Dạ Dao Quang là sư phụ hãnh, mà đứng ở góc độ tu luyện thì hãnh cũng tương đối hiểu thói quen của đám yêu quái này, những lời Dạ Dao Quang nói hoàn toàn chính xác.

“Đã như vậy, ta sẽ nhanh chóng tìm được bức tranh gốc cho nàng.” Ôn Đình Trạm nở một nụ cười tự tin.

“Chàng có biện pháp gì sao?” Dạ Dao Quang lập tức tràn đầy hy vọng vì cục diện hiện nay vô cùng rối loạn, dường như tất cả manh mối đã bị học sinh uống thuốc độc tự sát kia cắt đứt.

“Lúc này khi nàng đi bắt yêu trên sân thi đấu, có một người của học viện Kim Sơn rời đi, đó là một thị vệ.” Trí nhớ của Ôn Đình Trạm vô cùng mạnh, mỗi chỗ đứng bao nhiêu người cậu cũng nhớ rõ ràng. Người kia rời đi đột ngột, tưởng rằng thần không biết quỷ không hay vì tất cả mọi người đều đang hoảng loạn, nhưng không ngờ lại không thoát được ánh mắt của Ôn Đình Trạm.

“Ra vậy!” Dạ Dao Quang giống như bưng bình đại ngộ, chẳng trách học sinh ở học viện Kim Sơn lại nhanh chóng biết sự việc bại lộ, sau đó lập tức uống thuốc độc tự sát, còn tạo ra hiện trường thiêu hủy bức tranh. Thì ra là có người thừa dịp rối loạn đã tới đó thông báo.

“Liệu bọn họ có di chuyển bức tranh gốc đi không?” Dạ Dao Quang có chút lo lắng, dù sao bọn họ cũng đã bỏ qua thời gian tốt nhất.

“Điểm này thì tiểu Khu không cần lo lắng!” Tiêu Sĩ Duệ nói:

“Nếu như người đó mặc giống thị vệ thì cũng không thể rời đi đơn giản như vậy.”

“Vì sao?” Dạ Dao Quang khó hiểu.

Sau đó Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm giải thích một chút với Dạ Dao Quang, thì ra biên chế trong quân đội nghiêm khắc vô cùng, mỗi chỗ đều không giống nhau. Những thị vệ này đều là người từ phủ Trung Châu đi ra, vì phòng ngừa có người lén vào các trạm gác ngầm nên mỗi khu huấn luyện thị vệ đều sẽ có ám hiệu riêng, ám hiệu cũng không ít. Mỗi lần thay ca đổi vị trí thì các tướng lĩnh sẽ không nói chuyện mà chỉ dùng ám hiệu nên dù là tướng lĩnh hay thị vệ đều không thể làm giả ám hiệu được.

“Vừa rồi đã đổi ca một lần.” Tiêu Sĩ Duệ bổ sung một câu.

Đến bây giờ cũng chưa xuất hiện sự khác thường nào, chứng minh người kia chưa bị lộ tẩy, như vậy người này không phải là người lén vào

trong đám thị vệ mà chính là thị vệ thật sự nhưng đã sớm bị người ta sắp xếp vào học viện.

Nghĩ tới đây ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ liền trở nên lạnh lẽo: “Nói không chừng người này còn muốn trở thành hộ vệ hộ tống bức họa vào trong kinh thành...”

Nếu như yêu quái trong bức tranh không bị Dạ Dao Quang phát hiện thì chỉ sợ tên nội gián này sẽ được hộ tống bức tranh đến trước mặt hoàng thượng.

“Nhân tài như vậy thì lại càng dễ điều tra...” Ôn Đình Trạm khẽ cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền mê người.

Chỉ cần tra một chút xem những thị vệ nòng cốt có gì khác thường hay không thì có thể bắt được nội gián.

Có Ôn Đình Trạm tham gia, tâm trạng của Dạ Dao Quang đã ổn định hơn phân nửa, cô tin rằng Ôn Đình Trạm không cần quá nhiều thời gian cũng có thể tìm được bức tranh gốc. Tốc độ của Ôn Đình Trạm thật sự rất nhanh, lúc ăn bữa tối cậu mới chỉ nhận được tin tức mà bây giờ đã nghĩ ra cách tìm bức tranh.

Bởi vì Dạ Dao Quang phải cẩn thận canh chừng phong ấn trong bức tranh nên không dám rời đi. Ôn Đình Trạm đi chưa tới nửa canh giờ, bầu trời vừa chuyển sang màu đen thì Dạ Dao Quang lập tức cảm thấy phong ấn đã mờ nhạt đi, vô số yêu khí màu xanh lục từ trong bức tranh tản ra ngoài khiến cho lá bùa Dạ Dao Quang dán bên trên bị bốc cháy.

“Kim Tử, ra ngoài cửa coi chừng, không cho bất cứ ai vào, Càn Dương thay ta hộ pháp bên ngoài.”

Dạ Dao Quang dặn dò, sau đó lúc bức tranh vừa mở ra, cô liền hóa thành một vệt sáng tiến vào trong tranh

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 407: Mẹ Con Liên Thủ

Thế giới bao phủ một màu tuyết trắng, cả một khoảng không mênh mang, mờ mịt không một vật gì. Mỗi một bước đi Dạ Dao Quang đều rất cẩn thận vì toàn bộ không gian nơi này đều được tạo nên từ nội lực của yêu quái trong bức tranh. Bằng không, không gian trên cuốn tranh đơn giản ấy tuyệt đối chẳng có gì đáng nói, cô cũng không có cách nào tiến vào bên trong được. Vậy nên lúc này, cô chính là đang bước trên lãnh địa của yêu quái trong bức tranh.

Rõ ràng bốn phía đều không nhìn thấy gì, thế nhưng lại có một ảo giác toàn bộ trời đất như đang xoay tròn khiến người ta không trụ được mà muốn ngã xỉu. Dạ Dao Quang vẫn nỗ lực duy trì tỉnh táo, đầu ngón tay ngưng khí, nhanh chóng thực hiện thủ quyết, khí ngũ hành ở ngón tay đẩy ra thành từng vòng ngưng tụ lại thành một vòng sáng màu bạc. Dạ Dao Quang cố định nó dưới mặt đất, cô vừa bước chân vào trong vòng tròn, thế giới trong bức tranh liền an tĩnh lại.

“Thì ra là tu luyện Kim Đan ngũ hành, quả là bảo bối khó gặp.” Đột nhiên một giọng nói cổ quái, không phải nam cũng chẳng phải nữ vang lên.

Dạ Dao Quang cười nhạt: “Muốn ăn ta sao? Vậy thì còn phải xem người có bản lĩnh này hay không đã.”

“Ha ha...” Giọng nói kì quái đó chợt phát ra một tràng cười dài.

Phút chốc, cảnh tượng trước mắt Dạ Dao Quang biến đổi, từng cặp mắt hình tam giác âm u màu xanh lục chỉ chít xuất hiện trên khoảng không

trong bức tranh khiến cho người ta tưởng như đang rơi vào tầm mắt của bầy sói ẩn náu chốn rừng hoang. Những cặp mắt xanh âm u kia vẫn không ngừng tăng lên, chòng chéo lẫn nhau kéo dài mãi về phía sau tạo thành một cảm giác từng tầng lặp lại đánh mạnh vào thị giác. Nếu là một người có tính tình nóng nảy, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến tâm phiền ý loạn nhưng Dạ Dao Quang vẫn điềm nhiên không một chút phản ứng nào.

Thực ra cô cũng không phải là người lạnh lùng bình tĩnh gì cho cam nhưng kinh nghiệm của cô để đối phó với những thứ này thực sự đã vô cùng phong phú. Tuy rằng kiếp trước tu vi của cô cùng lắm cũng chỉ như hiện tại, có thể bởi vì kiếp trước khí ngũ hành thiếu thốn, cả người tu luyện cả yêu vật đều khó có thể tu hành. Gặp được mười con yêu quái cũng khó có nổi một con tu vi thật sự cao. So với những yêu vật cô từng gặp ở kiếp trước, con trước mặt này đã có thể xưng vương.

Vì vậy, trò xiếc vật này cô hoàn toàn không để vào mắt.

Hiển nhiên con yêu quái trong bức tranh cũng không định chỉ dùng trò đó để làm rối loạn trận địa của Dạ Dao Quang. Rất nhanh, từng cặp mắt bắt đầu vây quanh cô, chuyển động thành từng vòng. Tốc độ từ chậm đến nhanh, lúc sau gần như gộp thành một mảnh, chói mắt giống như khi con người lái xe vào ban đêm, đèn neon lóe lên thành một màn ánh sáng, dường như tạo thành một ảo giác xuyên không gian.

Dạ Dao Quang chợt cảm thấy hoa mắt, vô số điểm sáng trước mặt hợp thành một đường chuyển động vừa lấp lóe vừa cuồn cuộn khiến đầu óc của cô đều chỉ còn lại những hình ảnh đó, có tác dụng mê hoặc thần trí kinh người. Dạ Dao Quang nhanh chóng nhắm mắt lại, hất toàn bộ những điểm sáng kia ra khỏi đầu. Khí ngũ hành lưu chuyển một vòng trong thân thể khôi phục lại sự tỉnh táo. Lúc này bên tai cô lại truyền đến vô số âm thanh.

“Ha ha...”

“Ta ở phía sau người sau người sau người...”

“Ha ha...”

“Ta lại ở phía trước người trước người trước người...”

“...”

Dường như phải có đến một ngàn cái miệng đang hò hét, cùng phát ra một âm thanh, cả thế giới không chỗ nào không tràn ngập âm thanh làm cho người ta phát điên này, khiến cho màng nhĩ của Dạ Dao Quang phải hứng chịu sự kích động trước nay chưa từng có. Não bộ vừa mới gạt đi toàn bộ hình ảnh kia thì lập tức lại tràn ngập thứ âm thanh ma quái này.

Dạ Dao Quang lập tức nhìn ra ngay ý đồ của con yêu quái này, bức bách cô hồng khiến cô phong bế sáu giác quan tùy ý nó xâm chiếm. Thế nhưng lúc này, rõ ràng cô đã biết được âm mưu của đối phương mà vẫn không thể khống chế bản thân mình làm theo ý muốn của nó. Cô ngồi xếp bằng, phong bế sáu giác quan. La bàn từ trong ngực bay ra lơ lửng trên đỉnh đầu của cô. Theo dòng khí ngũ hành từ hai bàn tay cô, la bàn nhanh chóng xoay tròn, từng vầng sáng màu vàng kim từ đáy chiếc la bàn lan tỏa ra một đường từ đỉnh đầu Dạ Dao Quang chiếu xuống cùng vầng sáng màu bạc kim trên mặt đất chỗ Dạ Dao Quang đang đứng tiếp giáp nhau.

Lúc này, tốc độ xoay tròn của những cặp mắt xanh âm u kia bỗng nhiên chậm hẳn lại. Chợt, hai điểm trong vô số điểm xanh đó bắn vút ra nhanh như cuồng phong, bén như lưỡi kiếm sắc, hung bạo lao về hướng Dạ Dao Quang, lại chỉ có thể chạm tới lớp bình phong kim quang đang che chắn cho cô.

Lớp kim quang bị chạm mạnh, hai màu vàng bạc tỏa ra một vòng gợn sóng, nuốt lấy hai điểm lục quang kia. Dạ Dao Quang vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không có một chút phản ứng, dường như đã chìm vào ngủ sâu.

Trên thực tế, không phải cô chìm vào ngủ sâu mà là đã phong bế sáu giác quan, đối với mọi chuyện xảy ra trong bức tranh đều không nhìn thấy không nghe được thậm chí không có cảm giác gì. Trên người cô còn có Thiên Lân, trong Thiên Lân lại có Dạ Khai Dương. Dạ Khai Dương chính là quỷ hồn, cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi sự quấy nhiễu của yêu quái trong tranh. Và lại, thế giới trong tranh tuy là một mảnh trắng xóa nhưng không có ánh sáng mặt trời, Dạ Khai Dương cũng không phải là đối thủ của con yêu quái trong tranh nên Thiên Lân trong ống tay áo của Dạ Dao Quang chỉ lộ ra một mũi đao, vậy nhưng cũng đủ cho Dạ Khai Dương thuật lại tất cả tình hình phía ngoài cho Dạ Dao Quang thông qua thần thức.

Tuy Dạ Khai Dương luôn đi theo bên người Dạ Dao Quang nhưng thời gian buổi chiều đều là Ôn Đình Trạm huấn luyện nó. Nhất là sau khi trải qua chuyện lần trước Dạ Khai Dương đỡ thay Dạ Dao Quang một kích ở trên sông, Ôn Đình Trạm lại càng muốn bồi dưỡng tên nhóc này. Bất kể là để sau này nó trọng sinh làm người dễ dàng hơn hay phòng khi nguy cấp nó có thể dốc lòng giúp sức cho Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm cũng chính là xuất phát từ lòng yêu mến mà huấn luyện nó, so với tâm huyết mà cậu bỏ ra bồi dưỡng cho Tiêu Sĩ Duệ hoàn toàn không thua kém gì.

Nhờ có kinh nghiệm đối phó với thạch quái ở Long Hồ sơn lần trước, Dạ Khai Dương càng quan sát vô cùng tỉ mỉ. Khi những cặp mắt xanh âm u kia không ngừng công phá lớp bình phong hộ thân cho Dạ Dao Quang, mắt thấy hai màu vàng, bạc trên tấm kim quang đã bắt đầu đan trộn vào nhau, tấm bình phong sẽ nhanh chóng bị phá tan, Dạ Khai Dương cuối cùng cũng đã định ra được phương hướng:

“Mẹ, ly cung đoái vị (1).”

Dạ Dao Quang nhanh chóng xác định tọa độ, cô cũng không lập tức ra tay mà thông qua sự ăn ý giữa mình và la bàn, ước chừng xem la bàn còn có thể vì cô mà chống đỡ được bao lâu. Yêu quái trong tranh đã ẩn mình như vậy, chắc chắn là đang chú ý nhất cử nhất động của cô. Trong nháy mắt

khi nó phá được tầng phòng ngự của cô, nó vì vui sướng lơ là chú ý mới chính là cơ hội duy nhất mà cô có thể đánh cho nó hiện nguyên hình nên không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lớp kim quang bao quanh Dạ Dao Quang đã bắt đầu phát ra tiếng xì xì, dấu hiệu của việc nó đã sắp không trụ nổi nữa. Tuy rằng Dạ Dao Quang không nghe được nhưng lại có thể cảm nhận được la bàn bắt đầu lay động, mà vào lúc này, hơn mười cặp điểm sáng màu xanh lục ngay lập tức cùng nhau xông thẳng về phía Dạ Dao Quang.

Chính là vào thời khắc này!

Cổ tay trái Dạ Dao Quang vừa chuyển, vận khí ngũ hành vung tay lên, thân mình rất nhanh di chuyển về phía vị trí Dạ Khai Dương đã xác định. Khi cô nhún người nhảy lên một cước bắt lấy la bàn, thân mình xoay tròn trong không trung, khí ngũ hành bao quanh cơ thể đẩy ra từng lớp, đập nát toàn bộ ánh sáng xanh đang đánh tới. Dạ Dao Quang bỗng nhiên mở to mắt, cô nhìn thấy một cái bóng bị nện thật mạnh, rơi bịch xuống mặt đất.

(1) Ly cung đoái vị: Thay đổi vị trí.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 408: Mọi Người Hợp Lực

Dạ Dao Quang nhìn thấy một con yêu quái, yêu khí lượn lờ quanh thân dần dần nó lộ ra hình dạng, là một người có hai đầu. Thảo nào âm thanh nó phát ra lại kì quái như vậy, lúc nam lúc nữ, hai cái đầu đó một của nữ một của nam. Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc, đây tuyệt đối không phải yêu vật bị phong ấn ở trong tranh, chắc hẳn nó được tạo ra bởi một họa sĩ nào đó. Cũng không biết bên trong có duyên cớ gì nhưng cuối cùng khiến nó trở thành yêu.

“Thì ra ta đã xem thường người.” Yêu quái trong tranh kia ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Dạ Dao Quang.

“Rốt cuộc là kẻ nào đã đưa người đến học viện?”

Con yêu quái này không phải bị phong ấn lại trong tranh nhưng là từ trong tranh tu thành yêu nên nó không thể biết được bức tranh đoạt giải nhất cuộc thi vẽ sẽ được đem tới hoàng cung. Ất hẳn đã có người không cẩn thận phóng thích nó ra, đồng thời người này tuy không thể hàng phục con yêu quái này nhưng cũng không chịu ngang cơ với nó. Nếu không bọn họ cũng không có khả năng cùng ngồi xuống đàm luận với nhau, trong lòng Dạ Dao Quang có vài phần kiêng nể đối với người ngấm ngấm đứng phía sau này.

“Ha ha...” Một cái đầu của con yêu quái trong bức tranh cười rộ lên, một cái đầu lại nói:

“Là một kẻ tu luyện ngũ hành thông minh.”

“Niệm tình người chưa làm hại đến người vô tội, chỉ cần người nói ra, ta có thể tha cho người một mạng.” Yêu quái này hẳn là bị phát hiện chưa được bao lâu đã bị đưa đến học viện, xui xẻo cho nó mới ngay ngày đầu tiên phá phong ấn đã thu hút ba người bọn họ đến, sau đó liền ẩn lại trong tranh. Mãi đến thời điểm diễn ra trận đấu mới do người đứng phía sau kia không biết đã dùng đồ vật gì che giấu yêu khí mà đưa nó tới trường thi, bởi vậy cho đến giờ nó vẫn còn chưa khai trai (1).

“Ha ha... mấy kẻ loài người tu luyện này đều ngông cuồng như vậy, ngay cả một kẻ mới tu đến Kim Đan còm này mà cũng đã không coi ai ra gì, có bản lĩnh thì cho huynh muội ta lĩnh giáo một phen!”

Tiếng nói vừa dứt, yêu quái một phân thành hai, một trái một phải tấn công về phía Dạ Dao Quang. Bóng dáng Dạ Dao Quang chớp động, nháy mắt đổi đầu với bọn chúng.

Mà lúc này đây Ôn Đình Trạm ở phía ngoài đã tìm được bức tranh gốc đem về. Cậu theo dẫn Tiêu Sĩ Duệ, đang lúc hai người định bước chân vào cửa, Kim Tử vừa chịu một màn giáo huấn trước đó vô cùng tận lực làm tròn bốn phận đứng chặn ở ngoài cửa, không cho bọn họ tiến vào.

“Kim Tử, người làm gì vậy!” Tiêu Sĩ Duệ buồn bực.

Ánh mắt Ôn Đình Trạm chợt lạnh: “Dao Dao đang đánh nhau với yêu quái?”

“A a.” Kim Tử gật đầu.

“Cho ta vào.” Ôn Đình Trạm tiến lên một bước.

Kim Tử ngăn cậu, lắc đầu: “A a.”

“Ta đã tìm được bức tranh gốc, có thể trợ giúp Dao Dao, chẳng lẽ người muốn đứng nhìn Dao Dao bị thương?”

Kim Tử vốn còn muốn ngăn cản, cảm nhận được trong tranh Dạ Dao Quang bị đánh trúng một chưởng thì cánh tay lập tức co rút lại. Chỉ thừa dịp này, Ôn Đình Trạm đẩy Kim Tử qua một bên, lập tức xông vào trong phòng. Càn Dương đang ngồi khoanh chân trước cuốn tranh đã được cuộn lại, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cuộn tranh, ngay cả khi Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ vừa xông vào, hăn cũng không một chút động đậy.

“Tiểu Khu đâu?” Nhìn thấy tình hình như vậy, Ôn Đình Trạm chợt có dự cảm không lành.

“Sư phụ đang ở trong tranh.” Càn Dương vẫn nhìn chăm chăm vào cuộn tranh.

Ôn Đình Trạm muốn tự tay mở ra bức tranh, đáng tiếc cho dù cậu có cố sức thế nào cũng không mảy may lay động được đến nó. Mà cùng lúc ấy, Dạ Dao Quang trong bức tranh đã đánh trúng một chưởng vào con yêu quái, đồng thời, nó cũng đánh trúng một chưởng vào sau lưng cô. Khóe môi cô chảy máu, mà con yêu quái kia khi hai nửa kết hợp cũng bị thương, tuy nhiên khi phân ra một nam một nữ tách biệt thì căn bản vết thương không có gì nghiêm trọng.

Kim Tử bắt đầu cuống cuồng, khoa tay múa chân một hồi với Ôn Đình Trạm: “A a...”

Cuộn tranh khẽ run lên, trong lòng Ôn Đình Trạm cũng run lên, cậu nhìn về phía Kim Tử: “Tiểu Khu bị thương?”

“A a.” Kim Tử gật đầu.

“Có thể đem bức tranh gốc vào không?” Ôn Đình Trạm lạnh giọng hỏi Càn Dương.

Càn Dương lắc đầu: “Sư phụ đang đánh nhau cùng yêu quái, bây giờ cuộn tranh đã bị pháp lực hai phe bọn họ phong ấn, trừ phi có một phe

trọng thương hoặc bỏ mạng, bằng không cuộn tranh không có cách nào mở ra. Cho dù là người có tu vi cực cao cố gắng mở cuộn tranh cũng sẽ thương tổn đến sự phụ và yêu quái trong tranh.”

Nghe vậy, cả người Ôn Đình Trạm toả ra khí lạnh.

“Có biện pháp khác có thể trợ giúp tiểu Khu không?” Tiêu Sĩ Duệ vội vàng hỏi.

“Có có!” Lúc này đầu óc Càn Dương mới linh hoạt trở lại.

“Khôi phục lại bức tranh, ta có thể thi pháp thu phục yêu quái!”

Ôn Đình Trạm đã xem qua cuộn tranh gốc, tự nhiên hiểu được “khôi phục bức tranh” của Càn Dương là ý gì. Trong bức tranh này khuyết một chỗ trống, chỗ trống đó chính là nơi con yêu quái đã đào tẩu. Ôn Đình Trạm xoay người chạy như điên ra ngoài, Tiêu Sĩ Duệ Duệ đại khái cũng biết được Ôn Đình Trạm muốn đi đâu, vì vậy cũng chạy theo.

Bọn họ trực tiếp đi đến phòng tạm giam, phòng tạm giam vốn là nơi học viện lập ra để xử phạt học viên hoặc phu tử phạm phải lỗi lầm nghiêm trọng. Lúc này phòng tạm giam của học viện Nhạc Lộc đang nhốt Cổ Cửu và Hồ Minh Thắng. Hai người bọn họ, một người dự thi ban ngày, một người ở lại ban đêm tràn ra yêu khí.

Ôn Đình Trạm dẫn người và bức tranh gốc về, đồng thời bắt lại tên thị vệ nội gián. Sự việc đã truyền khắp nên hai người thị vệ đang canh gác nhìn thấy Ôn Đình Trạm hoàn toàn không ngăn cản gì, cũng không hỏi cậu thủ tín của Trần thêm sự.

Cổ Cửu và Hồ Minh Thắng vốn bị nhốt trong phòng giam chợt nhìn thấy Ôn Đình Trạm lao tới như một cơn gió, ngay tức khắc liền đứng lên. Sau khi trải qua cơn khủng hoảng ban sáng, hiện tại bọn họ cũng đã bình tĩnh trở lại.

Cổ Cửu hỏi: “Ôn đồng sinh, xin cậu tin ta, ta hoàn toàn không biết sự việc sẽ trở thành cục diện thế này.”

Ôn Đình Trạm không nói gì mà mở cuộn tranh gốc ra trước mặt hai người: “Bức họa này, hai người các cậu đã thấy qua chưa?”

Hai người thấy trên bức tranh bị khuyết một khoảng, đôi mắt co lại. Hồ Minh Thắng theo bản năng lắc đầu phủ nhận, Cổ Cửu lại rất thản nhiên: “Ôn đồng sinh, tranh này tại hạ đã nhìn thấy một lần.”

“Phía trên khoảng bị khuyết kia, cậu có nhớ đã vẽ gì không?” Ôn Đình Trạm liền vội vàng hỏi.

Cổ Cửu yên lặng, hần cẩn thận nhớ lại. Là một người có thiên phú hội họa siêu việt, trí nhớ của hần đối với hội họa vô cùng mạnh mẽ, suy nghĩ một lúc lâu, hần mới hơi do dự nói:

“Không gạt Ôn đồng sinh, thời gian ta xem tranh này không đến một nén nhang, hôm đó bọn ta đang nghiên cứu bức tranh Lâm đồng sinh mang tới ở học xá của ta thì Dạ đồng sinh ba người các cậu xông vào, nói thẳng học xá của chúng ta có yêu khí. Sau đó Lâm đồng sinh lại đem bức họa này đi mất, từ đó về sau chúng ta không còn nhìn thấy bức họa này nữa.”

Hồ Minh Thắng nhìn lại ánh mắt của Ôn Đình Trạm, gạt đầu như già tởi.

“Nếu ta muốn cậu khôi phục lại bức tranh này, cậu cần bao nhiêu phần chắc chắn?” Ôn Đình Trạm lại hỏi.

Cổ Cửu sừng sốt.

“Cổ đồng sinh, mạng người quan trọng, tuy cậu bị người khác lợi dụng nhưng việc này hệ trọng, tiểu Khu hiện tại đang đấu pháp cùng yêu quái trong bức tranh cậu vẽ hôm nay, lại đang trong thế hạ phong. Kế sách

trước mắt chúng ta chỉ có thể khôi phục lại bức tranh, để Càn đồng sinh phong ấn yêu quái lại, bằng không một khi tiểu Khu...” Cảm giác được hơi thở của Ôn Đình Trạm ngày một lạnh, Tiêu Sĩ Duệ ngừng một chút mới nói:

“Chúng ta cũng không cách nào tránh khỏi hoạn nạn.”

(1) Khai trai: Một người sau đợt ăn chay hoặc ăn kiêng bắt đầu ăn món mặn trở lại gọi là khai trai. Ở đây nhằm ám chỉ con yêu quái này vẫn chưa thực sự làm hại đến người vô tội.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 409: Đồng Lòng Tương Trợ

Cổ Cứu biến sắc, hẳn rất mong Tiêu Sĩ Duệ đang nói đùa với hẳn, nhưng trong lòng hẳn cũng hiểu được Tiêu Sĩ Duệ tuyệt đối không nói đùa. Hẳn thở sâu một hơi:

“Mọi người chuẩn bị cho ta dụng cụ vẽ tranh, ta sẽ tận lực.”

Thật ra bởi vì ngày đó mấy người Dạ Dao Quang đến quá nhanh, mà công phu của bức tranh này mỗi một chỗ đều tinh diệu không gì sánh được. Cổ Cứu chỉ nhìn tổng thể qua một lần liền bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu từng chi tiết, căn bản chưa kịp nhìn đến chỗ bị khuyết đã bị ba người Dạ Dao Quang cắt ngang, trong lòng hẳn cũng không có mấy phần chắc chắn. Thế nhưng chuyện đã đến nước này, ngoại trừ toàn lực thử một lần, còn có thể như thế nào? Và lại trong chuyện này, hẳn là người có trách nhiệm lớn nhất, nếu như để dính lứu đến các học viên khác của học viện, hẳn còn mặt mũi nào nhìn hậu thế nữa?

Chuyện này nhanh chóng kinh động đến mấy người Hứa Nguyên, Ôn Đình Trạm tới tìm Cổ Cứu trước, để Tần Đôn chuẩn bị dụng cụ vẽ tranh. Tần Đôn chỉ chậm hơn so với bọn hẳn một bước. Ở phòng tạm giam, Tần Đôn chuẩn bị cho Cổ Cứu đầy đủ từng thứ một dụng cụ vẽ tranh, nghiêm chỉnh đứng một bên làm trợ thủ. Cổ Cứu nhắm mắt lại hồi tưởng một lúc lâu mới hạ bút. Lúc này Hứa Nguyên vừa mới tới nơi.

Tiêu Sĩ Duệ tiến lên, thuật lại một lần chuyện đã xảy ra. Hứa Nguyên cũng vô cùng lo lắng. Vì để phòng trường hợp có người thừa dịp làm loạn gây bất lợi với Cổ Cứu, ông trực tiếp ngồi lại đó, còn mang theo hộ vệ là

người của ông chờ ở phòng tạm giam. Có Hứa Nguyên và Trần thêm sự trấn thủ ở đây, Ôn Đình Trạm cũng yên lòng không ít.

“Tổng sơn trưởng, học trò mạn phép có yêu cầu quá đáng.” Ôn Đình Trạm hành lễ với sơn trưởng của học viện Nhạc Lộc.

“Ôn đồng sinh có yêu cầu gì cứ nói thẳng, lão phu có thể làm được quyết không chối từ.” Tổng sơn trưởng vội vàng nói.

“Tổng sơn trưởng, ta muốn vào tàng thư các của quý học viện.” Ôn Đình Trạm nói thẳng. Thấy mọi người sửng sốt, Ôn Đình Trạm liền giải thích:

“Cổ đồng sinh chưa chắc đã có thể tỉ mỉ khôi phục lại bức tranh này. Bức tranh này được họa si (1) thời Thánh Tổ vẽ ra. Học trò hy vọng Tổng sơn trưởng có thể phái mấy học viên am hiểu sâu sắc về tàng thư các của học viện cùng học trò tiến vào đó, giúp học trò tìm kiếm tất cả các bức tranh có liên quan về họa si, ghi lại hết thảy. Trò cũng không biết cách này có thể giúp đỡ Cổ đồng sinh hay không, nhưng là lo trước khỏi họa.”

“Bốn quan làm chủ, phê chuẩn yêu cầu của cậu.” Không đợi Tổng sơn trưởng mở miệng, Hứa Nguyên nói thẳng.

“Ta cũng đi giúp đệ một tay.” Tuyên Lân cùng lúc nói.

Tổng sơn trưởng nào dám cự tuyệt, vội vã tự mình mang theo hai người ngày thường chỉnh lý tàng thư các cùng Ôn Đình Trạm, Văn Du và Tuyên Lân tiến vào tàng thư các. Cũng giống như học viện Bạch Lộc, học viện Nhạc Lộc cũng có ba tòa tàng thư các. Để tiết kiệm thời gian, Tuyên Lân và một vị chỉnh lý tàng thư các vào một tòa, Tổng sơn trưởng mang theo một người khác đi một tòa, Ôn Đình Trạm và Văn Du đi vào tòa còn lại. Trước tiên là gom tất cả những gì có liên quan đến họa si thu thập lại: điển tịch, họa tập, sách sử, dã sử, danh nhân...

Tốc độ của mấy người bọn họ đều vô cùng nhanh, người đọc sách thời gian dài đều biết nội dung nào thì đến chỗ nào tìm kiếm. Mỗi người một chồng lớn, nhanh chóng tập hợp đến phòng trà đọc sách của tầng thư các.

“Kế tiếp giao cho ta và Minh Quang. Tổng sơn trưởng, phiền mọi người đi kiểm tra lại một chút xem chỗ nào có thể bị quên hay chẳng.” Ôn Đình Trạm ngồi trước bàn, trước mặt cậu ít nhất cũng phải có trên trăm bộ thư tịch.

“Được.” Tổng sơn trưởng cũng không trì hoãn, mấy người lại phân nhau ra tìm kiếm.

Ôn Đình Trạm và Tuyên Lâm nhìn nhau, hai người nhanh chóng mở sách. Dưới ánh sáng ngọn nến là dung nhan vô song của hai thiếu niên. Mỗi cuốn sách đều cầm trên một tay, tay kia xoàn xoạt giở, từng trang sách cứ như vậy chảy qua tay bọn họ, bình quân xem một quyển sách chưa đến một khắc đồng hồ. Ánh mắt hai người chăm chú, chỉ có con người khê di chuyển. Đến khi mấy người Tổng sơn trưởng đem đến một chồng sách lần thứ hai, trợn mắt nhìn đồng sách ở giữa đã thiếu đi một nửa, lần lượt xếp bên cạnh hai người thiếu niên.

Thời gian tranh đoạt từng giây trôi qua. Trong bức tranh kia, Dạ Dao Quang và yêu quái ác đấu một trận cũng đã rơi vào nguy cấp. Hai bên bất phân thắng bại, dường như đều đã có chút kiệt sức.

Vốn dĩ tu vi của con yêu quái trong bức tranh xác thực là trên Dạ Dao Quang nhưng không gian trong bức tranh này là dựa vào yêu lực của nó mà chống đỡ, yêu lực bị tiêu hao đi tuyệt đối không giống bình thường. Dạ Dao Quang cũng nhờ vào điểm này mà dùng chiến thuật kéo dài thời gian, tuy chịu không ít tổn thương nhưng kéo dài trận đấu hơn hai giờ với con yêu quái trong tranh thật sự đã tiêu hao của nó càng ngày càng nhiều yêu lực, trên cơ bản đã san bằng được năng lực của hai phe. Mà bên ngoài bức tranh, Kim Tử nắm tay Càn Dương đẩy lực thuần dương của hắn vào trong

bức tranh. Tranh vẽ trên giấy, thuộc Mộc, yêu lực của yêu quái trong tranh lấy Mộc làm chủ. Càn Dương tuy tu luyện khí ngũ hành Thổ Mộc nhưng thân thể hần thuần dương, hết thầy khí ngũ hành khi tu luyện đều sẽ tự động chuyển thành Hỏa, Hỏa tuy khắc Kim nhưng lại có thể đốt Mộc. Khí ngũ hành của Càn Dương tuy không khắc chế yêu vật trong tranh nhưng đối với nó lại có sức ảnh hưởng mãnh liệt, tạo được lợi thế cho Dạ Dao Quang.

“Quả không hổ danh người tu luyện ngũ hành, người là người tu luyện Kim Đan khó đối phó nhất mà ta từng gặp.” Yêu quái trong tranh yêu rất cuộc nhìn về phía Dạ Dao Quang, trong mắt có vài phần kiêng nể. Mặc dù hần mới được thả ra khỏi phong ấn nhưng trong tranh cũng đã hơn trăm năm nay, lưu lạc qua rất nhiều nơi, trải qua tay của rất nhiều người. Những loại người mà hần gặp qua cũng đủ dạng muôn hình muôn vẻ.

“Nói đi, là ai đưa người đến học viện.” Dạ Dao Quang hỏi lại.

“Ha ha, nếu người có thể hàng phục được ta, ta sẽ nói cho người biết!”

Yêu quái trong tranh vừa dứt tiếng, thân thể của nó chớp mắt hóa thành vô số mảnh giấy, cuồn cuộn bay vòng trong không trung, chẳng khác gì con những con bài giấy bay ra từ trong tay ảo thuật gia. Hình ảnh trước mắt Dạ Dao Quang lập tức biến đổi, từng đợt sóng tuyết cuộn cuộn ập đến như tuyết lở trên núi cao. Nhưng Dạ Dao Quang biết rằng đây vốn không phải tuyết mà chỉ là giấy, yêu quái trong tranh đã muốn phá hủy bức tranh để đào thoát ra bên ngoài.

Vô vàn giấy vụn như tuyết bay đầy trời, từng mảnh vụn nhìn vô cùng mỹ lệ nhưng thực tế lại ẩn chứa yêu khí sắc bén. Từng mảnh giấy mỏng hóa thành lưỡi dao như sóng lớn đánh úp lại phía Dạ Dao Quang. Cô vận toàn bộ khí ngũ hành toàn thân, ngưng tụ thành một tầng kim quang mới có thể cản lại vô vàn mảnh giấy đó.

Thế nhưng, con yêu quái trong tranh dường như có ý muốn cùng cô đồng quy vu tận. Một cơn sóng giãy như quả cầu tuyết lớn đánh thẳng về phía Dạ Dao Quang. Quả cầu tuyết và sóng lớn chạm vào nhau rồi hòa làm một. Luồng khí khủng khiếp ấy đã đánh tan tầng phòng ngự của Dạ Dao Quang, hất bay cô ra ngoài.

Cơ thể bị nện mạnh xuống mặt đất, tâm mạch Dạ Dao Quang đau nhức vô cùng. Cô phụt ra một ngụm máu tươi. Không kịp đợi cô lấy lại hơi thở, vô vàn những mảnh giấy hội tụ lại thành sóng biển vọt tới, bao phủ cả thân hình Dạ Dao Quang. Cô như chìm trong đầm lầy, cơ thể vùi xuống đáy sâu, dường như bị một con mãng xà cuốn lấy, dần dần cướp đi hô hấp.

Gần như cũng trong khoảnh khắc đó, Ôn Đình Trạm đang lật sách ở tầng thư các chợt thấy hình ảnh phía trước tối sầm lại, quyển sách trong tay đột nhiên rơi xuống đất khiến Tuyên Lâm ở phía đối diện ngẩng đầu lên hỏi:

“Sao vậy?”

Ôn Đình Trạm lắc đầu, nhặt cuốn sách lên: “Không sao, còn mấy cuốn nữa giao cho huynh, ta đến phòng tạm giam trước.”

(1) Họa si: Người si mê, mê mẩn hội họa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 410: Khôi Phục Thành Công

"Được." Tuyên Lâm gật đầu.

Lần đầu tiên ánh mắt của Ôn Đình Trạm bộc lộ cảm kích với Tuyên Lâm, cậu cầm một bức tranh đi về phía phòng tạm giam. Lúc này Cổ Cửu đã khôi phục hơn một nửa bức tranh trở lại như cũ, nâng bút vẽ chần chừ không bắt tay vào làm. Chắc chắn là mắc kẹt ở điểm nào mà hắn hoàn toàn không nắm được, bức tranh gốc này một khi sai thì không thể thay đổi được nữa, cũng sẽ không thể thấy được bức tranh gốc, mối quan hệ mật thiết này có thể tưởng tượng được.

"Doãn Hòa, huynh đã tới, cậu ta quên mất rồi." Tiêu Sĩ Duệ sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, vừa thấy Ôn Đình Trạm đã vội vã nghênh đón.

Ôn Đình Trạm đi tới trước mặt Cổ Cửu, thấy Cổ Cửu đã khôi phục bức tranh gần như toàn bộ, chỉ có hai chi tiết nhỏ không hề đặt bút. Nhìn thấy Ôn Đình Trạm, Cổ Cửu lau nhẹ những giọt mồ hôi trên trán: "Ôn đồng sinh, ta nhớ chỗ này có một đóa hoa, nhưng là hoa gì thì ta quên mất rồi."

Chứng kiến khoảng trống là một nhân vật hai đầu, hơn nữa hình vẽ quái dị vô cùng, một đầu nam một đầu nữ, Ôn Đình Trạm không hề kinh ngạc chút nào, nói thẳng: "Là hoa ưu đàm."

"Hả?" Cổ Cửu và Tần Đôn đều sửng sốt. Ôn Đình Trạm chưa từng nhìn thấy bức tranh gốc, sao có thể biết được là hoa ưu đàm?

"Ta lật xem thư tay của họa sĩ điên, khoảng thời gian tương tự trong bức tranh, hắn đi ngang qua Ung Châu thấy bức tranh Phật hai đầu. Không

lâu sau hẳn lại tìm nơi ngủ trọ trong thôn, đúng lúc trong thôn có một người phụ nữ sinh con, mà đứa con sinh ra lại là một thứ quái dị có một thân hai đầu." Ôn Đình Trạm mở rộng bức tranh mang theo, trên tượng Phật có một đóa hoa ưu đàm nở rộ.

"Cậu xem thử hoa này, suy nghĩ lại chút nữa."

Cổ Cửu nhìn đóa hoa trên tượng Phật, trí nhớ mơ hồ đột nhiên rõ ràng. Sau đó hẳn nhanh chóng phấn chấn, lập tức cầm bút chấm thuốc màu. Sau khi múa bút, chẳng mấy chốc một đóa hoa ưu đàm từng bừng nở rộ trên giấy, tuy cùng loại nhưng hình dạng khác hẳn hoa trên tượng Phật. Khoảng trống được lấp đầy vừa vặn hoàn toàn, hơn nữa không có bất kỳ cảm giác tách biệt.

Thở phào một hơi, Cổ Cửu tập trung vào chỗ cuối cùng: "Tay này, trên tay này có lẽ cầm vật gì đó dài mảnh."

Rất nhiều vật dài mảnh có thể cầm trên tay, nhiều lắm. Thứ này ngay cả Ôn Đình Trạm cũng không biết rốt cuộc là cái gì. Ôn Đình Trạm im lặng hồi tưởng tất cả những thông tin về người mê tranh mà cậu vừa thu thập một lượng lớn.

Thời gian trôi đi nhanh dần, Dạ Dao Quang trong tranh đã bị làn sóng thủy triều giấy ngập tới cổ. Cô dùng tới tia khí ngũ hành cuối cùng để kháng cự, nhưng cũng chỉ làm chậm tốc độ nuốt chửng của yêu quái trong tranh.

Kim Tử cảm thấy sự bất lực của Dạ Dao Quang, nó rất muốn xông vào trong tranh. Nhưng lúc này nó xông tới, với sức chống cự của Dạ Dao Quang, sợ rằng người chịu tổn hại đầu tiên chính là cô. Cuối cùng nó giậm chân một cái, phải đi tìm Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm đang khổ tâm, Kim Tử lại chạy tới khiến cậu càng thêm lo lắng.

"Một đời của ta, chỉ có vẽ tranh cùng ba bữa cơm là không thể bỏ."

Bỗng nhiên một câu nói lướt qua tâm trí Ôn Đình Trạm, cậu mở mắt: "Là một đôi đũa!"

Hai giọng nói đồng thời vang lên, mọi người chậm rãi đẩy Tuyên Lân tiến vào, trong tay hần cũng cầm một trang giấy, hần và Ôn Đình Trạm bèn nhìn nhau cười.

Hần đi tới trước mặt Cổ Cửu, đưa tờ giấy trong tay cho Cổ Cửu: "Đôi đũa này, cậu có thấy quen không?"

Cổ Cửu mở ra xem, liên tục gật đầu: "Ta thấy rồi, ở trong hai bức tranh của họa sĩ điên đều thấy đôi đũa này."

Cổ Cửu vừa xem tranh, vừa nhìn đôi đũa, lại suy nghĩ một chút mới hít sâu một hơi, tập trung múa bút. Trong lúc này, Tuyên Lân giải thích một hồi về lai lịch của đôi đũa cho mọi người. Thì ra họa sĩ điên từ nhỏ chỉ biết vẽ tranh, ngoại trừ vẽ thậm chí không thể tự chăm sóc bản thân. Cũng may hần sinh ra trong nhà giàu sang, có người chuyên tâm chăm sóc hần đến tuổi kết hôn. Cha mẹ lấy vợ cho hần, hai nhà đã thân nhau mấy đời. Tuy họa sĩ điên chỉ một lòng làm bạn cùng tranh, nhưng thê tử vẫn quan tâm chăm sóc hần. Đáng tiếc đến trời còn có mưa gió bất thường, sau đó họa sĩ điên gia đạo sa sút, người nhà mẹ vợ hần ép buộc nàng lấy người khác, vợ hần không chịu, cuối cùng bị người nhà bức bách đến mức uống thuốc độc tự sát. Trước khi chết nàng rất lo lắng, nếu như mình đi rồi, người nào tới chăm sóc cho người chồng ngốc nghếch của nàng, hần đến cả ăn cơm hay không cũng quên mất. Cho nên trước khi lâm chung, nàng giả vờ đồng ý với người nhà sẽ tái hôn, rồi lấy trong nhà mình được một khoản tiền, chế tạo một đôi đũa bạc đưa cho họa sĩ điên, đồng thời giấu số tiền còn lại ở ngăn bí mật trong hộp hai ngăn đựng đôi đũa...

Đây là một câu chuyện đẹp thê lương, cũng vì vậy họa sĩ điên mới thực sự biến đổi, khi thì tỉnh táo khi thì điên loạn. Sau đó mỗi bức họa của hần, bất luận là vẽ cái gì đều có một đôi đũa bạc trong tranh. Chỉ là sau đó

tác phẩm của hắn càng ngày càng ít nên người biết câu chuyện này cũng không nhiều.

Tuyên Lâm cũng do ngẫu nhiên lật tới một đoạn ghi chép có liên quan trong dã sử nên mới phải trực tiếp đi tới báo tin. Hắn cũng không biết đã vẽ gì ở đây nên mới vội vàng đi đến.

Bởi vì những khoảng trống có tung tích và kích thước có thể tìm ra nên Cổ Cửu vẽ rất nhanh.

Sau khi vẽ một hồi xong xuôi, Ôn Đình Trạm lập tức cuộn tròn chặt bức tranh, dùng chân khí làm khô cạn bức tranh, cậu cầm cuộn tranh nhanh chóng chạy vội trở về học xá. Lúc này Càn Dương đã sốt ruột lệ rơi đầy mắt.

Chứng kiến bộ dạng này của hắn, Ôn Đình Trạm sợ đến mức mất hồn: "Tiểu Khu sao rồi?"

"Hức..." Càn Dương khóc nức một cái, sau đó nghẹn ngào nói.

"Sư phụ, sư phụ sắp chết rồi, hu hu..."

Ôn Đình Trạm lúc này mới thở phào một hơi, nắm chặt lấy Càn Dương: "Không được khóc, làm phép cùng ta nhanh lên!"

Hai mắt Càn Dương nhắm lệ nhìn cuộn tranh vẽ lơ mờ mới nắm vạt áo của hắn lau hết nước mắt nước mũi trên mặt. Hắn đẩy Ôn Đình Trạm ra thật xa, sau đó tung tranh lên giữa không trung. Cuộn tranh lơ lửng ở trên không, hai tay hắn vận đủ khí không ngừng biến hóa thủ quyết, rất nhanh sau đó trong cuộn tranh người hai đầu có một sợi khí ngũ hành tạo thành một mạng lưới dọc theo đường viền của tranh. Mạng lưới nhanh chóng trói chặt toàn bộ người hai đầu tạo thành một lực hấp dẫn mạnh mẽ, bỗng nhiên tranh gốc phía dưới cuộn tranh cũng mở ra, từng luồng yêu khí bị hút ra.

Lúc đầu Dạ Dao Quang nghĩ cái mạng nhỏ của mình sắp kết thúc trong này. Cô đã tới mức hít thở không thông, nhận thức cũng đã phân tán, chuẩn bị bỏ cuộc sau cơn vật lộn. Đột nhiên cô cảm thấy sức mạnh quanh thân mình nổi lỏng ra một chút, sóng thủy triều vừa ngập vừa cao cũng rút đi một chút, cho đến khi có một luồng sức mạnh hút cô ra ngoài.

Dạ Dao Quang bị lôi ra khỏi cuộn tranh, thân thể rơi xuống. Càn Dương giơ tay theo bản năng muốn đỡ lấy sư phụ của hắn, kết quả lại bị đánh bay bởi một sức lực mạnh mẽ. Sau khi hắn ngã lăn quay một vòng, xoay đầu lại liền thấy Ôn Đình Trạm đang ôm sư phụ yếu ớt, không thể không tức giận, đây là sư phụ của hắn mà!

Càn Dương đang muốn tiến lên cướp người, lại bị Ôn Đình Trạm ôm mất Dạ Dao Quang rồi xoay người đi vội về phòng ngủ. Càn Dương muốn cùng đi theo, thấy toàn bộ thân thể Kim Tử đẹp trai duỗi thẳng cánh tay ngăn cản trước cửa.

Càn Dương lập tức ngồi bệt xuống đất, lại khóc nức lên, vì sao đến con khi của sư phụ cũng giúp đỡ người khác tới bắt nạt hắn!

Khóc tới mức nhìn mặt Kim Tử cũng mờ mịt. Dù bản thân có mắc phải sai lầm lần nữa hay không, hắn cũng nhanh chóng tranh thủ lách mình chui vào phòng ngủ rồi đóng luôn cửa lại. Xong rồi, không phải làm âm ỉ nữa!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 411: Yêu Linh Nuôi Dưỡng Thiên Lân

"Trạm ca, muội không sao." Dạ Dao Quang nặn ra một nụ cười yếu ớt bất lực.

"Ừm, ta biết, nàng chỉ là đã quá mệt mỏi, nàng nghỉ một lát đi." Ôn Đình Trạm đặt Dạ Dao Quang trên giường một cách êm ái, sau đó cậu thay áo ngoài dính đầy máu cho cô. Cổ áo trong cũng có vết máu, động tác của cậu không dừng lại, trên người Dạ Dao Quang chỉ còn lại áo yếm và quần trong. Cậu lại lấy một bộ quần áo trong sạch sẽ từ tủ quần áo cho cô thay, cúi đầu hôn nhẹ trán cô rồi nói:

"Ngủ đi, ta trông coi nàng."

"Ừm." Ngay sau đó Dạ Dao Quang chỉ nhắm mắt lại không mở ra nữa.

Sau khi Dạ Dao Quang ngủ, Kim Tử chuyển không ít khí ngũ hành cho cô. Ôn Đình Trạm phái người đi tìm loại thuốc bổ dưỡng nguyên khí tốt nhất, tự mình đi sắc thuốc, sắc đi sắc lại cả đêm cũng không chớp mắt.

Ngày thứ hai là trận đấu bán kết của thi văn và thi luận, đây là cuộc tranh tài cực kỳ quan trọng, Ôn Đình Trạm cũng không đi. Mọi người đều biết chuyện xảy ra tối hôm qua, có người nói Dạ Dao Quang suýt nữa bỏ mạng, lúc này còn hôn mê bất tỉnh. Sơn trưởng của học viện Bạch Lộc cũng không muốn miễn cưỡng Ôn Đình Trạm, bởi vì kể cả Ôn Đình Trạm đi cũng chưa chắc đã có lòng.

Giống như Ôn Đình Trạm, đêm qua Tuyên Lân cũng mệt nhọc quá độ cần phải nghỉ ngơi nên không đi. Kết quả thi văn là học viện Doanh Thiên

hạng nhất, học viện Bạch Lộc hạng nhì, tiến vào tranh giải quán quân.

Ôn Đình Trạm liên tục trông coi Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang không hề tỉnh lại, đám người Tiêu Sĩ Duệ thay nhau khuyên bảo cậu đều nhắm mắt bịt tai. Mãi đến ban đêm Dạ Dao Quang cuối cùng mới tỉnh lại, sau đó uống chén thuốc rồi cùng Ôn Đình Trạm nói chuyện một hồi, Ôn Đình Trạm mới khuyên Tiêu Sĩ Duệ đi nghỉ ngơi.

Trong đêm đó, Dạ Dao Quang có một lần tỉnh dậy nửa chừng, cô thấy giấc ngủ mệt mỏi của Ôn Đình Trạm, hai lông mày vẫn nhíu lại. Cô không khỏi đến trước giường cậu, đưa tay xoa phẳng hai lông mày, sau đó hôn nhẹ nhàng lên trán cậu:

"Tiểu tướng công ời, nương tử của chàng không sao mà, yên tâm ngủ đi nhé."

Có lẽ Ôn Đình Trạm thực sự mệt mỏi, động tác này của Dạ Dao Quang cũng không làm cậu tỉnh dậy. Dạ Dao Quang nhìn lại Ôn Đình Trạm một chút rồi mới ra khỏi cửa phòng đi tới phòng bếp nhỏ. Trên bếp lò vẫn còn canh gà âm ấm, nhiệt độ hơi thấp nên trông dầu mỡ béo ngậy. Dạ Dao Quang cũng lười đun lại, uống luôn một bát lớn, ăn thêm chút thịt gà, sau đó cảm thấy không còn đói bụng nữa mới len lén đi tới học xá của Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ ngủ rất ngon, Càn Dương cũng ngủ, đáng ngủ cực kỳ khó chịu giống y như lợn. Dạ Dao Quang nhanh chóng tìm thấy cuộn tranh gốc. Thật không ngờ tiểu tử Càn Dương này một tay ôm la bàn, một tay ôm cuộn tranh, Dạ Dao Quang dùng sức tháo nhẹ cũng không tháo ra được.

Dạ Dao Quang đành phải đi tới đầu giường Càn Dương, một tay cầm lấy cuộn tranh, một tay ghé vào lỗ tai hắn nói: "Dọn cơm rồi."

"Dọn cơm! Bịch... bịch..." Càn Dương lập tức có phản ứng, rít rít nước bọt trên khóe miệng, tay thì buông lỏng đôi chút, Dạ Dao Quang mới

tháo cuộn tranh ra.

Cầm cuộn tranh, vẻ mặt Dạ Dao Quang không khỏi ghét bỏ, sau này tuyệt đối không thể cho thằng nhãi này bảo quản thứ gì quan trọng! Trong lòng Dạ Dao Quang hạ quyết tâm, xoay người lặng lẽ rời đi không một tiếng động. Trở lại học xá của mình, cô không đi vào phòng ngủ mà mở cuộn tranh treo trên vách tường.

Cô khôi phục một chút nguyên khí, khí ngũ hành chứa đựng trong vòng đeo tay được dẫn vào bên trong cơ thể. Do khí ngũ hành trong vòng đeo tay đều đã được cô luyện hóa nên thu nạp rất dễ dàng, lúc này tu vi đã khôi phục ước chừng năm phần.

Đầu ngón tay ngưng khí, trút vào bên trong cơ thể người hai đầu: "Nói mau! Nói ra ai đem người tới học viện thì ta có thể tha cho người một mạng."

"Ha ha... lời nói không đáng tin nhất là lời của nhân loại các người, ta sẽ không nói cho người!" Giọng nói của yêu quái trong tranh vang lên the thé.

"Ngu xuẩn không biết nghe lời!" Đầu ngón tay Dạ Dao Quang tụ thêm khí ngũ hành, trói chặt hẳn lại:

"Người nghĩ rằng nguyên khí của ta tổn thương nặng nề nên không tiêu diệt được người sao?"

Vừa nói, một tay của Dạ Dao Quang vung lên, Thiên Lân lượn vòng ra, lơ lửng ở giữa không trung. Cổ tay Dạ Dao Quang vừa chuyển động, đã kéo yêu quái sống sờ sờ từ trong tranh lòi ra ngoài. Lúc đầu ở trong tranh, con yêu quái này dốc hết toàn lực muốn giết chết Dạ Dao Quang nhưng lúc này nó vừa yếu hơn cô lại bị cô lôi ra ngoài, có muốn giãy giụa cũng chỉ phí công.

Từng luồng yêu khí bị Dạ Dao Quang kéo ra, sau đó đầu ngón tay cô vừa chuyển động đã rót toàn bộ vào trong Thiên Lân.

"Khí của yêu linh có thể mạnh hơn khí của âm quỷ cả trăm lần." Kể từ khi cô biết Thiên Lân cũng có thể lớn lên, Dạ Dao Quang vô cùng cẩn thận, rất sợ Thiên Lân sơ sẩy một cái khát máu thành nghiện. Từ giờ tới lúc trưởng thành, Thiên Lân là thứ có thể lớn lên, thời gian dài không cho nó ăn sao được. Tuy là thỉnh thoảng mỗi lần cô bắt quỷ đều cho Thiên Lân ăn hết, bây giờ lại có thần thức của Dạ Khai Dương khống chế nên hiện nay Thiên Lân còn chưa xuất hiện trạng thái đói khát, thế nhưng khoảng cách từ lúc Thiên Lân ăn no nề lần trước cũng đã rất lâu rồi.

Vốn dĩ cô còn đang lo lắng Thiên Lân không thể thu nạp được yêu linh, đã thấy Thiên Lân thu nhận vô cùng sung sướng. Không cần cô dẫn đường, yêu linh còn lại của yêu quái không có sức chống cự trong tranh đã bị Thiên Lân hấp thu hết. Thiên Lân ăn no, thân thể lại căng phồng lên.

Có kinh nghiệm của lần trước, Dạ Dao Quang cũng thấy nhưng không thể trách, lại thật không ngờ Thiên Lân dường như muốn nổ tung bắn cả Dạ Khai Dương ra ngoài.

"Mẹ, Thiên Lân sao vậy?" Dạ Khai Dương có chút bận tâm, chỗ này là phòng ở của hắn đó.

"Không có việc gì, ăn quá no, một lúc sẽ tốt thôi." Dạ Dao Quang bình chân như vại.

Quả nhiên, vóc dáng Thiên Lân mướt mà rất nhanh và thay đổi rất tinh tế, ước chừng lại dài thêm một tấc.

Đưa tay nâng niu Thiên Lân, trong lòng Dạ Dao Quang thỏa mãn: "Không sai, không sai, về sau ta tìm nhiều yêu linh cho người ăn."

Cũng không phải yêu linh nào Dạ Dao Quang cũng dám cho Thiên Lân ăn, yêu quái đã sát sinh Dạ Dao Quang cũng sẽ không dám, để phòng Thiên Lân vì vậy mà dính vào tà tính. Thiên Lân này cũng may là mới vừa từ trong mộ chấy ra đã bị người ta cho rằng mang khí âm sát nên đưa đến tay cô. Bằng không nếu như nó lớn lên, sơ ý một chút ma khí đã thành, chỉ sợ đối phó với nó vô cùng gian khổ.

Tiêu diệt xong yêu quái trong tranh, sắc trời cũng không còn sớm, Dạ Dao Quang ngồi xuống tu luyện một mình. Kim Tử đã tới trong thời gian Dạ Dao Quang tu luyện, nó ngoan ngoãn đứng nhẹ cô và cùng Dạ Dao Quang tu luyện. Dạ Dao Quang mới vừa tu luyện xong, lại nghe được một âm thanh kinh thiên động địa vang lên ở khu học xá học viện Bạch Lộc. Đoán chừng không chỉ học viện Bạch Lộc, ngay cả học trò học viện khác bên cạnh học viện Bạch Lộc cũng bị đánh thức.

Rất nhanh, một trận gió lại quét tới: "Sư phụ, sư phụ, không xong rồi, yêu quái trong tranh chạy mất rồi!"

Dạ Dao Quang liếc mắt, tung người nhảy vọt đi rồi giơ tay ném cuộn tranh vào trong lòng Càn Dương.

Càn Dương ôm lấy cuộn tranh, mới nhìn theo Dạ Dao Quang một cách oan ức: "Sư phụ, người trộm tranh cũng không nói cho đồ nhi một tiếng."

Dạ Dao Quang thực sự phì cười: "Cậu cũng nói ta ăn trộm rồi, gọi là trộm mà còn nói cậu một tiếng sao?"

Càn Dương chợt cảm thấy bản thân dùng từ không hợp lý, vâng vâng nhẹ cuộn tranh, bỗng hắt trợn tròn hai mắt, còn chuẩn bị thét lên chói tai. Dạ Dao Quang vỗ một chưởng vào ngực của hắn: "Kêu cái gì mà kêu!"

"Sư phụ, không có yêu lực!"

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Đào Chi Yêu Yêu

"Yêu cũng mất rồi, tại sao còn yêu lực?" Dạ Dao Quang chê bai liếc mắt nhìn Càn Dương.

"Sư phụ, yêu biến mất rồi? Yêu chạy rồi!" Càn Dương vội muốn chết.

Dạ Dao Quang đang chuẩn bị nói cho Càn Dương biết những lời ra đến miệng lại đổi thành: "Bây giờ cậu mới biết là mất rồi? Cậu đã làm gì thế? Chỉ biết ngủ ngủ ngủ, làm một người tu luyện mà cậu lại có thể để người ta trộm đồ của cậu trong khi cậu ngủ, không cảm thấy mất mặt sao?"

"Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi." Vẻ mặt Càn Dương cầu xin:

"Chúng ta nhanh đi bắt yêu về đi."

"Yêu đã không thấy đâu rồi." Dạ Dao Quang nói.

"Không thấy? Sao lại không thấy?"

"Bị sư phụ cậu ăn rồi." Dạ Dao Quang tức giận trả lời một câu.

"Ăn rồi?" Ánh mắt Càn Dương lập tức sáng lên:

"Sư phụ, yêu ngon không?"

Dạ Dao Quang: "..."

Thần ơi, xin người giơ cao đánh khẽ tha cho con, đưa đồ đệ ngu xuẩn này tới thì làm sao nhận đồ đệ được.

Dạ Dao Quang lập tức lệ rơi đầy mặt quay lại, sau đó đi về hướng nhà ăn, thấy Càn Dương muốn đuổi kịp, cô bỗng dừng bước, quay người lại: “Đi, tắm rửa, cậu ngọc thể là đủ rồi, đừng lôi thôi nữa.”

"Vâng, đồ nhi đi đây." Sau đó hân hoan mất như một trận gió.

Dạ Dao Quang chờ hân ở nhà ăn, rất nhiều học sinh nhìn thấy Dạ Dao Quang đều không nhịn được quan tâm hỏi một câu. Bây giờ hình tượng của Dạ Dao Quang trong lòng các học sinh đã to lớn đến mức vượt qua Ôn Đình Trạm và Tuyên Lâm, thấy Dạ Dao Quang chuẩn bị đầy đủ vài hộp cơm lớn, bọn họ còn thân thiết hỏi có cần giúp đỡ hay không. Dạ Dao Quang mỉm cười từ chối, Càn Dương rất nhanh đã chạy như bay đến, một tay xách bốn hộp đựng thức ăn, đi theo Dạ Dao Quang quay về học xá của bọn họ.

Dạ Dao Quang đã khỏe lại rồi, bầu trời phía trên học viện Bạch Lộc cũng rất quang đãng, mọi người đều rất vui. Đối với việc Càn Dương ăn lượng cơm của sáu người, mọi người cũng làm ngơ, không hề nhắc đến một câu.

Hôm nay là cuộc thi đoạt giải nhất thi Hương, nhưng cuộc thi vẽ do Hứa Nguyên và mấy vị sơn trường đã thương lượng sẽ thi đấu lại nên mọi người đều không có ý kiến gì, cũng quyết định tổ chức vào buổi sáng ngày hôm nay. Đám người Dạ Dao Quang vẫn đi cổ vũ cho Tần Đôn, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là Cổ Cứu thắng. Đây là vấn đề về thực lực, về kỹ năng vẽ, Tần Đôn đúng là có thiên phú nhưng gặp phải Cổ Cứu thì đã định trước là không có phần thắng rồi, nếu không người vẽ yếu trong tranh cũng sẽ không coi trọng Cổ Cứu.

Tất cả mọi người an ủi Tần Đôn một phen, hai lần thi đấu Tần Đôn thua tâm phục khẩu phục.

Ôn Đình Trạm phải tham gia cuộc thi đoạt giải nhất thi Hương lúc chiều nên tất cả mọi người đều nghỉ trưa sớm, sau đó tinh thần phấn chấn đến trường thi giống như mình chính là người đi thi vậy.

Đề thi rất mở, không giới hạn điều kiện chế tác hương liệu mới, thời gian là hai canh giờ. Thực ra quá trình chế hương rất phức tạp, hai canh giờ căn bản không thể làm được, ở đây yêu cầu có hương khí là được, hoàn toàn không cần thành phẩm. Để tiết kiệm thời gian thi đấu, đề thi cũng đã được công bố vào ngày hôm qua để hai học viên chuẩn bị trước hương liệu cần, bây giờ việc cần làm chính là đưa hương liệu cho các vị đại phu và các nhà chế hương có tiếng ở Trung Châu xem qua, không có vấn đề gì thì có thể sử dụng. Ôn Đình Trạm dùng Hương Ngưng Chi nhỏ bằng ngón tay, rời khỏi hang động vẫn không mất đi mùi hương, lúc này rất trong suốt. Mấy người xét duyệt cũng không biết đó là gì, nhưng có thể xác định là không có độc, bèn thông qua.

Quá trình chế hương thú vị hơn nhiều so với vẽ tranh, vì mỗi một bước đều hiện lên trước mắt mọi người, chỉ nửa canh giờ trôi qua mà đã có một mùi thơm khiến người ta chìm đắm tỏa ra, mọi người rất chắc chắn mùi hương này đến từ phía đối thủ của Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm cũng không ngừng việc, nhưng bên trong lư hương lại không có chút khí hương nào, tất cả mọi người đều buồn bực không thôi.

Khoảng một canh giờ sau, đối thủ đã chế xong hương, mùi hương khiến người ta không nhịn được mà không ngừng hít vào, một mùi hương không thể nói ra được khiến người ta muốn chìm đắm vào trong đó.

Học chính đại nhân và mấy vị giám khảo đều liên tiếp gật đầu, đám người Dạ Dao Quang lo lắng nhìn Ôn Đình Trạm. Trong lư hương của cậu bỏ rất nhiều thứ có mùi thơm nhưng mãi vẫn không có chút khí hương nào, có lẽ khí hương quá nhạt, bị đối thủ áp chế nên người không ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nửa canh giờ nữa cũng đã qua rồi, phần khí hương kia của đối thủ đều đã tan hết, lư hương của Ôn Đình Trạm vẫn không có khí hương. Lúc này mọi người đã chắc chắn Ôn Đình Trạm không làm ra được hương có khí hương, mà từ nửa canh giờ trước Ôn Đình Trạm đã ngồi không nhúc nhích trước án kỷ, nếu không phải lư hương còn có khói trắng bay lên, mọi người sẽ cảm thấy cậu không có ý định so tài.

Khi còn khoảng một khắc nữa thì cuộc thi kết thúc, Ôn Đình Trạm cuối cùng cũng mở lư hương ra, đổ chất lỏng giã ra từ hoa đào vào, cuối cùng cũng có một chút hương hoa đào tràn ra. Ước chừng qua thời gian nửa nén nhang, cậu dùng một cái nhíp gắp Hương Ngưng Chi bỏ vào lư hương.

Khi cậu đập nắp lư hương, khói trên lư hương bỗng biến mất. Mọi người đều sửng sốt, chột bầu trời không biết bị máu nhuộm từ khi nào, nắng chiều đều bị huyết sắc bao phủ, vô số con chim bay tới, bay vòng trên bầu trời.

"Có linh khí!" Dạ Dao Quang ngạc nhiên.

Trong thế gian tất cả những thứ khiến người ta kinh ngạc xuất hiện, tất sẽ khiến trời đất chuyển màu, dị tượng nổi lên, linh khí sinh ra.

Ví dụ như: Thương Hiệt tạo chữ (1), mưa rơi quý khóc.

Tất cả mọi người đều thấy đôi tay dài trắng nõn của Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng mở lư hương, từng luồng khói mỏng được gió thổi ra, trong nháy mắt đó tất cả mọi người đều như rơi vào chốn tiên cảnh hoa đào nở rộ, quên đi mọi ưu phiền, quên đi mọi ràng buộc. Linh hồn của họ dường như đã có được sự giải thoát lớn nhất, thoát khỏi thân thể, ngao du đất trời.

Lập tức, hình ảnh vừa chuyển, tất cả mọi người tỉnh táo lại, mới nhìn thấy Ôn Đình Trạm đã đập lư hương lại. Mọi người đều vội vàng hận

không thể gỡ tay Ôn Đình Trạm ra để trải nghiệm một lần nữa cảm giác như mộng này.

Kết quả tranh tài không cần nói cũng biết, đến đối thủ cũng phải cúi người trước Ôn Đình Trạm: “Tại hạ chịu thua.”

Học chính đại nhân không khỏi tán thưởng, công bố phần thưởng thi Hương, sau đó hỏi: “Không biết Doãn Hòa làm thế nào để điều chế được hương thơm tuyệt thế như vậy?”

"Tâm chi sở hướng, tình chi sở chung (2)." Ánh mắt sâu thẳm của Ôn Đình Trạm rơi vào khu nghỉ ngơi của học viện Bạch Lộc, ngoại trừ Dạ Dao Quang và Tiêu Sĩ Duệ, không ai biết được cậu đang nhìn ai.

“Trạm sinh ra trong gia đình bần hàn, bảy tuổi mất cha mẹ, là vị hôn thê không ngại vất vả cực nhọc mới có Trạm ngày hôm nay. Tình cảm trong lòng không biết gửi về đâu, duy chỉ có hương này mới có thể gửi. Hương này có tên là Đào Yêu.”

Mơn mơn cây đào, nở hoa rực rỡ. Nàng về nhà chồng, thuận hòa nhà cửa.

Mơn mơn cây đào, quả sai lúc liu. Nàng về nhà chồng, thuận hòa nhà cửa.

Mơn mơn cây đào, lá che lớp lớp. Nàng về nhà chồng, cả nhà hòa hợp.
(3)

Trong lòng mọi người lập tức nghĩ đến bài thơ này, mắt Dạ Dao Quang hơi cay, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình cảm động đến phát khóc.

(1) Thương Hiệt tạo chữ: Một trong những truyền thuyết cổ đại của Trung Hoa, Thương Hiệt được cho là người sáng tạo ra chữ Hán.

(2) Tâm chi sở hướng, tình chi sở chung: Nơi trái tim hướng về, nơi tình cảm mãi bền lâu.

(3) Bài thơ Đào Yêu thuộc Kinh Thi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 413: Đừng Tốt Với Muội Như Vậy

"Chàng tìm Hương Ngưng Chi từ trước tới giờ không phải để làm Phán Hồn Hương đúng không?" Sau cuộc thi, dùng xong bữa tối, hai người vẫn không nói chuyện. Đến khi phải đi ngủ, Dạ Dao Quang mới nằm trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà hỏi Ôn Đình Trạm.

"Còn nửa tháng nữa là đến lễ cập kê của nàng, ta muốn tặng nàng một món quà độc nhất vô nhị." Giọng nói dịu dàng của Ôn Đình Trạm bay ra trong ánh nến.

Dạ Dao Quang bỗng nhiên nghĩ đến trước khi thi cậu đã đi đến nơi có hương tìm hương liệu, vẫn rất hiếu kỳ vì sao cậu phải vội vã như vậy, không thể đợi sau trận đấu rồi đi hay sao, thì ra...

Đôi mắt bỗng hơi ươn ướt, cô sống cả hai kiếp, thật sự không có ai quan tâm cô thật lòng như Ôn Đình Trạm, coi cô như bảo bối trong tay, lúc nào cũng đối xử với cô một cách chân thành nhất. Cô cảm thấy trong lúc này có một thứ gì đó đánh vào nơi mềm mại nhất trong tim khiến cô không biết nói gì, mờ mịt không biết phải làm sao.

"Trạm ca."

"Ừ?"

"Đừng tốt với muội như vậy..." Nói xong Dạ Dao Quang xoay người, đưa lưng về phía Ôn Đình Trạm.

Tốt như vậy chính là độc dược khiến người ta trầm mê, sẽ bị nghiện, sẽ không có chỗ trốn. Nếu như một ngày kia, sự tốt đẹp như vậy đột nhiên biến mất thì người đã quen là cô sẽ từ bỏ như thế nào?

Dường như cảm thấy cảm xúc của Dạ Dao Quang hơi bất ổn, Ôn Đình Trạm cũng không nói lời nào, cậu chậm rãi nhắm mắt lại nhưng chưa ngủ. Không biết qua bao lâu, đến khi bên tai truyền tới tiếng hít thở đều đều của Dạ Dao Quang, cậu mới nghiêng người nhìn bóng lưng cô.

Ánh sáng viên Dạ Minh châu rất sáng nhưng cũng rất lạnh lẽo hắt vào đôi mắt sâu thẳm của cậu, sưởi ấm lòng cậu, âm thanh tựa như thở dài của cậu vang lên: “Ta chỉ sợ ta đối xử với nàng không đủ tốt.”

Đêm rất yên tĩnh, Dạ Khai Dương ngồi một góc tập viết chữ đọc sách cũng không hiểu vì sao ánh mắt của Ôn Đình Trạm lại phức tạp như vậy, dịu dàng như lụa mỏng, ấm áp tựa nắng sớm, nhấp nhô lên xuống như làn khói, yếu ớt như sương mù, lại cực nóng như ánh lửa. Trí nhớ kiếp trước của nó đã không còn, hẳn hoàn toàn không hiểu được ánh mắt như vậy.

Ngày hôm sau nghỉ ngơi một ngày để các thí sinh dưỡng sức, chuẩn bị cho trận đấu cuối cùng vào ngày mai. Tuy chiến trường chỉ thuộc về học viện Doanh Thiên và học viện Bạch Lộc nhưng không ảnh hưởng chút nào đến sự nhiệt tình của học sinh các học viện khác. Trận quyết đấu này không chỉ có riêng hai học viện mà còn có đại biểu hai học viện là Tuyên Lâm và Ôn Đình Trạm. Đã rất nhiều năm cuộc thi văn không có va chạm kịch liệt như vậy, lần tới gặp được cảnh này không biết là ngày tháng năm nào, huống hồ bọn họ chậm nhất là ba năm sau phải bắt đầu thi, nếu thi đậu sẽ được nhập sĩ làm quan. Nhưng nếu thi rớt, sợ rằng những người học thêm ba năm nữa cũng không có bao nhiêu. Vì vậy đây có thể là cuộc gặp mặt lớn chỉ có một lần trong đời, sao có thể bỏ qua?

Học sinh dự thi của hai học viện đa số đều đang cố học bù, dù sao đề thi cũng chưa có, thánh thượng cũng đã từng đưa ra vài đề thi cuối cho thi

văn, bọn họ chỉ căn cứ vào những đề thi trước để đoán hướng đề, tạo ra bước đột phá cuối cùng. Duy chỉ có hai người được chú ý nhất lại vô cùng nhàn nhã, thậm chí Tuyên Lâm còn tới mời Ôn Đình Trạm ra ngoài du ngoạn.

Tuyên Lâm là người của phủ Ứng Thiên nhưng nhà ngoại của hắn lại là người Trung Châu, nếu không lúc đầu mẹ và dì của hắn cũng sẽ không nhanh tới như vậy. Vốn dĩ họ đi cùng với hắn nhưng lại ở bên nhà ngoại, khi còn bé hắn cũng thường ở lâu bên nhà ngoại, vậy nên cũng coi như chủ nhà.

Lý do của Tuyên Lâm là: "Ngày mai thi văn kết thúc, ta làm chủ nhà cũng không thể thất lễ, không bằng nhân hôm nay ngày đẹp, ta làm chủ mời mọi người đi du ngoạn một ngày, thế nào?"

Sức khỏe của Tuyên Lâm vốn không tốt, hắn còn tình nguyện không tiếc mệt nhọc tiếp đãi bọn họ, bọn họ đâu có lý do cự tuyệt. Hơn nữa Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ đã sớm muốn ra ngoài chơi, nghe được lời này, sao có thể ngồi yên?

Vì vậy mọi người đã được Tuyên Lâm đưa ra khỏi học viện. Nhưng xét đến vấn đề an toàn và cuộc thi ngày mai, Tuyên Lâm cũng không đưa mọi người đi xa mà chỉ ra vùng ngoại ô non xanh nước biếc, ở đó có một ngôi nhà của Nguyên gia, dù vậy cũng khiến đám người Tần Đôn vui vẻ rồi.

Tần Đôn thấy sắc núi đẹp tuyệt trần, không nhịn được bỏ giấy bút ra vẽ tranh, Tiêu Sĩ Duệ sai Văn Du cùng đi câu cá, lên núi săn thú, bận đến vui vẻ.

Sau khi chỉ còn lại có Ôn Đình Trạm và Tuyên Lâm, Tuyên Lâm nói: "Chi bằng đánh một ván cờ?" "Đúng ý ta."

Vì vậy Tuyên Lâm sai người bày một bàn cờ, Ôn Đình Trạm lấy quân cờ trắng lên trước: "Lần trước huynh cầm quân trắng, lần này đến lượt ta."

“Được.” Tuyên Lâm cười rồi cầm cờ đen hạ xuống trước.

Dạ Dao Quang gần đây mới học được tài đánh cờ, thỉnh thoảng cũng tìm Ôn Đình Trạm tập luyện, thấy tài đánh cờ của mình cũng khá ổn nên cô ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ngồi bên cạnh cẩn thận nhìn hai người họ đánh cờ. Nhưng cô nhanh chóng phát hiện cô thật bị kịch, hai người này biến thái cực kỳ. Một quân cờ hạ xuống, cô còn chưa kịp suy nghĩ xem nó có dụng ý gì thì hai người họ đã người đến ta đi đặt xuống mười mấy quân cờ nữa. Cô nhìn đến mức chân mày cũng nhíu chặt lại, cuối cùng hết hứng thú không muốn xem nữa, hai người họ đột nhiên lại làm chậm lại, vì vậy cô lại phần chần tiếp tục xem.

Thật ra là Ôn Đình Trạm chậm lại trước, Tuyên Lâm lúc đầu vẫn còn vô cùng kinh ngạc, sau lại thấy ánh mắt Ôn Đình Trạm thỉnh thoảng lại rơi vào người Dạ Dao Quang, vì vậy cũng phối hợp theo cậu chậm lại.

Sau một canh giờ, Dạ Dao Quang kinh ngạc, cờ này sao giống bàn cờ ở học viện của họ quá vậy, điều khác nhau chính là Ôn Đình Trạm đang đi nước cờ của Tuyên Lâm, Tuyên Lâm lại đi nước cờ của Ôn Đình Trạm.

Hai người dường như cũng phát hiện ra, không khỏi ngược mắt nhìn nhau cười.

Lúc này hạ nhân báo lại, có thể dùng bữa trưa.

“Xem ra bàn cờ này, duyên phận của chúng ta chỉ đến đó.” Ôn Đình Trạm bất đắc dĩ cười.

Lần trước là đến chỗ này, lần này cũng vậy, thấy Tuyên Lâm hơi mệt mỏi, Ôn Đình Trạm cũng không định chiều nay chơi tiếp.

Đối diện với Ôn Đình Trạm, Tuyên Lâm đương nhiên cũng sẽ không cậy mạnh, bèn gật đầu. Lúc này Tần Đôn mới vẽ được một nửa cũng bị gọi quay lại, tất cả mọi người đi rửa tay rồi ngồi vào chỗ chuẩn bị ăn cơm.

“Đồ ăn ngon như vậy há lại không có rượu ngon?” Dạ Dao Quang liếc một vòng, đột nhiên nói.

Tuyên Lâm sừng sốt, áy náy nói: "Là ta tiếp đãi không chu toàn."

“Không cần đâu Minh Quang, chúng ta có mang rượu ngon đến.” Dạ Dao Quang nói, ra hiệu cho Vệ Kinh.

Vệ Kinh nhanh chóng ôm một vò rượu lớn đến, chén đã được bày lên, mỗi người rót một chén. Mắt Tiêu Sĩ Duệ và ba người Văn Du lập tức phát sáng, nhưng cũng chỉ bưng lên nhấp một ít, không nỡ uống.

Càn Dương không ngừng chảy nước miếng, Dạ Dao Quang mặc kệ hãnh, tự mình rót cho Tuyên Lâm một chén. A Kỳ vội hỏi: “Dạ công tử, thiếu gia...”

“Không sao cả, ta sống mười sáu năm còn chưa từng được uống rượu.” Tuyên Lâm cho A Kỳ lui xuống.

“Vò rượu này là quà chia tay ta và Trạm ca tặng cho cậu.” Dạ Dao Quang cười thần bí.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 414: Thiếu Một Mươi Sĩ?

Rượu này được tẩm bổ bằng khí ngũ hành, đồng thời cũng chứa năm loại khí ngũ hành, có thể hóa giải độc trong người Tuyên Lâm, cũng tương đương với quá trình trị liệu từ từ. Tuy không chắc chắn lắm nhưng chỉ cần về sau Tuyên Lâm bớt lo nghĩ nhiều, từ từ dùng rượu thay thế thuốc, chữa chắc đã không thể kéo dài đến mười năm, đến lúc đó...

"Tiểu Khu, huynh thật thiên vị, ta đau lòng quá!" Tiêu Sĩ Duệ đùa giỡn như đứa trẻ.

"Ta thiên vị?" Ánh mắt uy hiếp của Dạ Dao Quang rơi vào chén rượu của Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ lập tức buồn bực bưng chén lên uống, sợ bị Dạ Dao Quang lấy mất.

Mọi người thấy vậy đều cười, Ôn Đình Trạm nâng chén: "Kính Minh Quang một chén, mong Minh Quang sớm ngày hồi phục."

Mọi người đều sửng sốt, sức khỏe của Tuyên Lâm không phải điều bí mật, cơ bản không có khả năng phục hồi, bất kỳ ai cũng sẽ không nói với Tuyên Lâm những câu như vậy. Đây chính là một lời châm chọc, nhưng Ôn Đình Trạm nói như vậy lại khiến người ta nảy sinh hy vọng. Lòng Tuyên Lâm khẽ run, bưng chén rượu lên đáp lễ với Ôn Đình Trạm, không nói gì mà uống hết chén rượu. Vị nho ngọt ngào tản ra, khi hãm nuốt xuống có một cảm giác vô cùng thư thái, dường như thứ gì đó chặn trong ruột hãm cũng theo đó mà trượt xuống khiến hãm thoải mái hơn rất nhiều.

"Cái này..." Một người luôn điềm đạm như Tuyên Lâm cũng hơi kích động.

"Rượu này..." Dạ Dao Quang nói nguồn gốc của rượu, sau đó nói:

“Kể từ hôm nay, Minh Quang hãy bớt uống thuốc, mỗi ngày uống một ly rượu. Đến khi cơ thể cậu không còn yếu như vậy nữa, sau khi có thể ngừng dùng thuốc, có lẽ chúng ta còn có thể thử cách khác. Nhưng rượu dù sao cũng vẫn là rượu, có tính mạnh, cơ thể cậu yếu, không thể uống nhiều, mỗi ngày một ly đã là quá rồi.”

Dạ Dao Quang cũng không nói rõ chữa trị cho Tuyên Lâm như thế nào, vì cô có mười năm cũng chưa chắc đã tu luyện được đến Hóa Thần kỳ, vì vậy không thể hứa hẹn đơn giản.

Tuyên Lâm chậm rãi nhắm đôi mắt hơi ửng đỏ lại, thực ra có thể không cần uống thuốc mới là mong muốn lớn nhất của hắn. Từ khi còn chưa biết nhớ, mỗi ngày hắn đã phải uống những loại thuốc khác nhau, hắn đã rất ghét thuốc. Ban đầu là vì mẫu thân, sau lại vì hắn không thể dứt bỏ thuốc, dần dần thành thói quen.

Nếu có thể khiến sinh mạng đang đến cực hạn của hắn một tháng không cần uống thuốc, có chết hắn cũng không tiếc.

“Mau ăn cơm, đồ ăn nguội hết rồi, ta đã phải chạy lên chạy xuống cả buổi sáng.” Bàu không khí trở nên thương cảm, mọi người đều hiểu nỗi khổ của Tuyên Lâm, Tiêu Sĩ Duệ vội cầm đĩa lên nói.

Tuyên Lâm lại mở mắt, ánh mắt đã bình phục, nhìn về phía Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang có sự cảm kích sâu sắc nhưng cũng không nói gì, tất cả đều không nói thành lời.

Sau khi ăn xong Tân Đôn ngồi trong sân tiếp tục bức vẽ chưa hoàn thiện, Tiêu Sĩ Duệ lại kéo Càn Dương và Văn Du ra ngoài đi dạo. Ôn Đình

Trạm tự đẩy Tuyên Lân, Dạ Dao Quang đi một vòng trong nhà cho tiêu cơm, Tuyên Lân đưa Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đến thư phòng, ở đây có rất nhiều sách của Tuyên Lân.

Có lẽ do Tuyên Lân thường xuyên tới đây, sách ở đây rất phong phú, không chỉ có Ôn Đình Trạm có hứng thú với sách vở, Dạ Dao Quang cũng như vậy. Mọi người mỗi người đều cầm một quyển sách lật xem, yên tĩnh như trong thư viện.

"Doãn Hòa." Đột nhiên Tuyên Lân lên tiếng.

Ôn Đình Trạm cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tuyên Lân.

"Thiếu một mưu sĩ không?" Tuyên Lân bỗng nhiên nói. "Bịch!" Dạ Dao Quang kinh ngạc, quyển sách trên tay rơi xuống đất.

Không phải là điều cô nghĩ đấy chứ, Tuyên Lân muốn làm mưu sĩ của Ôn Đình Trạm? Trời ạ, Tuyên Lân tuy vì thân phận mà không thể làm quan nhưng hẳn là người Tuyên gia, người Tuyên gia chỉ phò tá quân chủ. Tuyên Lân muốn làm mưu sĩ của Ôn Đình Trạm, tin tức này truyền ra ngoài cũng đủ để hoàng đế xử chém Ôn Đình Trạm rồi!

Dạ Dao Quang nhìn về phía hai người, hai người dường như đang nói chuyện một cách rất khó hiểu. Dạ Dao Quang không hiểu tại sao Tuyên Lân lại nói như vậy, muốn thử hay kiểm tra? Nhưng Ôn Đình Trạm cũng không phải hậu duệ hoàng thất, căn bản là danh không chính ngôn không thuận, mà triều Đại Nguyên bây giờ tuy đang ngày càng suy sụp nhưng cũng không có hôn quân gian thần nhiều loạn triều cương, cũng không có đáng vẻ lụn bại. Tuy cô bói một quẻ là phải gấp rút cải cách nhưng cũng không có nghĩa là phải làm đảo lộn trời đất. Tuyên gia xưa nay phò tá quân vương, bọn họ tất sẽ có ánh mắt đặc biệt nhìn người, xem thiên hạ thay đổi. Cô đã từng tính ngày sinh tháng đẻ của Ôn Đình Trạm, không hề có mệnh đế vương, lời này của Tuyên Lân rốt cuộc từ đâu mà đến?

Ánh nắng sau giờ Ngọ từ cửa sổ bay vào, dát một lớp ánh sáng nhạt lên người Ôn Đình Trạm, nụ cười của cậu lóa mắt: “Tuy kiến đang tranh tố, sâu mọt cắn nhau, nhưng vẫn chưa tới lúc sụp đổ.”

"Nội ưu đã sâu, ngoại xâm sắp khởi, đệ muốn đỡ lấy cái nhà đã nghiêng, mong muốn ngăn cơn sóng dữ như thế nào? Trái lại trở thành loạn thần tặc tử, cật lực chưa chắc đã lấy được lòng người." Giọng nói của Tuyên Lân vẫn bình thản:

“Dựa vào trí của cậu và lực của ta, mưu cầu thiên hạ có khó gì?”

Tim Dạ Dao Quang bỗng chốc nhảy dựng lên, cô không phải người lớn lên trong thời đại này nhưng những lời động trời như vậy khi nghe vào tai lại cảm thấy khó tiêu. Rõ ràng hai người thiếu niên phong hoa bậc nhất này cứ như đang nói chuyện không quan trọng như bàn luận về thời tiết vậy.

Ôn Đình Trạm liếc mắt nhìn Dạ Dao Quang, ánh mắt nhìn về phía Tuyên Lân càng thêm kiên định: “Minh Quang, người huynh muốn không phải là ta.”

"Doãn Hòa, Tuyên gia bắt đầu từ nghìn năm trước, mỗi khi loạn thế sẽ có đứa trẻ dị tượng được sinh ra. Đây là sứ mệnh của Tuyên gia, sự ra đời của ta có nghĩa là thiên hạ sắp loạn, thiên mệnh không thể thay đổi. Người ta phải đợi chỉ lòng ta mới rõ, việc mưu cầu thiên hạ tuyệt không có tình nghĩa đáng nói. Làm người kế thừa Tuyên gia, ta tuyệt đối sẽ không mang suy thịnh và danh dự nghìn năm của Tuyên gia ra làm trò đùa, đệ hiểu đương nhiên ta cũng hiểu." Tuyên Lân càng nghiêm túc nói.

Ôn Đình Trạm vẫn lắc đầu cười: “Vậy huynh nhìn nhầm người rồi, ta cũng không anh hùng như vậy.”

Điều này cũng không phải do cậu ăn nói lung tung, ban đầu chỉ vì hoàn thành kỳ vọng của mẹ, về sau là muốn đánh bại Liễu gia, đến bây giờ

là muốn vì Dao Dao mà tạo phúc cho thiên hạ, mưu hoa chí tôn cho Tiêu Sĩ Duệ. Thực ra từ trước tới nay, đối với quyền lợi, cậu chưa từng mưu cầu.

“Không, Doãn Hòa, trời đã định, không thể xoay chuyển, vận mệnh rồi sẽ đẩy cậu xuống.” Tuyên Lâm gằn từng chữ.

“Vậy ta mỗi mắt mong chờ, lòng ta rõ ràng như trăng sáng, mệnh do người không do trời.” Ôn Đình Trạm gấp sách lại:

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên quay về học viện thôi.”

Cuộc đối thoại của hai người đến đây kết thúc. Dạ Dao Quang lo lắng, ngồi trên xe ngựa cũng im lặng không nói. Ôn Đình Trạm đuổi tay nắm chặt tay cô:

“Đừng mặt ủ mày chau, có nàng, cho ta thiên hạ ta cũng không cần.”

Kỳ thực bọn họ đều tin “trời định” trong miệng Tuyên Lâm, nhưng trong lòng Ôn Đình Trạm hiểu rõ, nếu có một ngày cậu thật sự phải vãn đĩnh chí tôn, cậu tất sẽ không thể có được Dạ Dao Quang. Đây là thiên đạo bất dung, cậu tin chắc rằng dù tương lai có thay đổi như thế nào thì trái tim của cậu vẫn sẽ vĩnh viễn không thay đổi, cậu thà dốc hết tâm huyết chống đỡ giang sơn của Tiêu gia cũng không muốn cứ như vậy mà mất đi cô.

Mất và được từ trước đến nay đều song hành, cắt thịt lóc xương cũng phải mất một thứ, chỉ là không biết nó mất như thế nào mà thôi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 415: Ngọt Ngào

Từ sau khi trở về Dạ Dao Quang vẫn luôn bất mãn không vui, cô cũng không rõ vì sao tim mình lại hoảng như vậy. Ôn Đình Trạm vốn không có mệnh đế vương, lão hòa thượng cũng từng nói nếu như cô không đột nhiên xuất hiện, Ôn Đình Trạm hẳn là muốn trở thành đồ đệ của lão hòa thượng, truyền lại y bát (1). Nhưng lão hòa thượng còn nói cô là dị tinh, bất cứ chuyện gì hay người nào gặp cô đều sẽ thay đổi số mệnh, lẽ nào cánh hồ điệp của cô khiến Ôn Đình Trạm thành người có mệnh đế vương rồi?

Đường đế vương, chất đầy xương trắng.

Đầu tiên sẽ phải rút đao khiêu chiến với Tiêu Sĩ Duệ, hơn nữa vận mệnh Ôn Đình Trạm rõ ràng đã gắn liền với Tiêu Sĩ Duệ. Tiêu Sĩ Duệ thịnh cậu thịnh, Tiêu Sĩ Duệ suy cậu cũng suy. Điều này thực sự quá mâu thuẫn, Dạ Dao Quang luôn thích ứng trong mọi tình huống, vậy mà với chuyện xảy ra trong tương lai lại sinh ra sợ hãi và cực kỳ bất an.

Dạ Dao Quang thấp thỏm không yên sớm đã nghỉ ngơi, vốn dĩ Ôn Đình Trạm sau khi chỉ dạy Dạ Khai Dương bài tập định quay về tâm sự với cô lại nhìn thấy cô đã ngủ say. Nhìn chân mày cô cau lại tựa như ngủ có chút bất an, cậu đưa tay nắm lấy tay cô, không khỏi nhẹ thở dài.

Dạ Dao Quang quả thực ngủ không ngon, cơ bản cô đã chìm vào một giấc mơ cách biệt, trong mơ cũng là trong cuộc thi văn của học viện Nhạc Lộc, những người tham gia của học viện Bạch Lộc ngoại trừ Văn Du và Lộ Nam, cô đều không quen một ai. Không có cô, không có Ôn Đình Trạm, không có Tiêu Sĩ Duệ cũng không có Tần Đôn. Giấc mơ này là về Tuyên

Lân, cô không nghe thấy gì nhưng lại nhìn thấy Tuyên Lâm bị tất cả mọi người vây đánh, rất nhiều người lạnh lùng chỉ trích hắt, tựa hồ đang đánh đập hắt. Hình ảnh liên chuyển, Tuyên Lâm chết trong tay một cô gái, cô gái đó nhìn không rõ tướng mạo nhưng Dạ Dao Quang lại có thể cảm thấy được đó là người Tuyên Lâm cực kỳ tin tưởng.

Nhìn thấy một con dao găm xuyên qua lồng ngực Tuyên Lâm, máu đỏ tươi bắn tung tóe, Dạ Dao Quang bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy từ trong mộng, ngồi phắt dậy.

“Dao Dao!” Ôn Đình Trạm vẫn luôn ngồi bên giường bên, thấy vậy liền ôm cô vào lòng:

“Dao Dao đừng sợ, có ta ở đây.”

“Trạm ca, Trạm ca.” Dạ Dao Quang lật tay rúc sâu vào lòng Ôn Đình Trạm, tựa đầu lên bả vai của cậu, dính sát vào cậu, ôm cậu rất chặt.

“Không sao đâu, Dao Dao, đó chỉ là mơ.” Ôn Đình Trạm nhẹ giọng trấn an cô.

“Không phải, Trạm ca, đó không phải là mơ.” Dạ Dao Quang lập tức bừng tỉnh, cô đẩy Ôn Đình Trạm ra, nắm lấy tay cậu:

“Trạm ca, Nguyên Ân đại sư đã từng nói muội là dị tinh, tất cả những người gặp muội thì vận mệnh quý đạo đều sẽ thay đổi, nếu như không gặp muội, chàng...”

“Ta? Ta sẽ thế nào?” Dạ Dao Quang lập im bật, Ôn Đình Trạm bình tĩnh hỏi.

“Trạm ca, chàng biết muội vừa nằm mơ thấy gì không. Muội mơ thấy Tuyên Lâm vốn dĩ đã bị dì hắt giết chết vào trận thi văn đầu tiên, hắt đáng lẽ đã chết rồi.” Hai mắt Dạ Dao Quang vô thần:

“Nhưng hãn gặp chàng và muội liền thay đổi vận mệnh, vậy liệu hãn có ảnh hưởng đến quỹ đạo vận mệnh của chàng hay không?”

“Dạ Dao, nàng nói ta biết, nàng đang sợ cái gì?” Hai tay Ôn Đình Trạm giữ lấy bả vai Dạ Dao Quang, cậu chưa từng thấy cô hoảng loạn như vậy, hoang mang lo sợ như thế.

Câu nói này lập tức hỏi ngược lại Dạ Dao Quang. Đúng vậy, cô sợ cái gì? Cô hành sự chỉ cần không thẹn với lương tâm là được rồi, vì sao sau khi nghe thấy lời nói của Tuyên Lâm liền trở nên khó bình tĩnh như vậy?

Dạ Dao Quang giương mắt nhìn ánh mắt đầy sự mong chờ của Ôn Đình Trạm, cô giống như tự nói: “Muội sợ, sợ...”

Cô lại không nói ra được cô sợ điều gì. Ôn Đình Trạm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng ôm vai cô: “Đừng sợ, bất luận là xảy ra chuyện gì, ta đều ở cạnh bảo vệ nàng, vĩnh viễn không bỏ lại nàng một mình.”

Dạ Dao Quang ngơ ngẩn gật đầu, sau đó Ôn Đình Trạm đỡ dành cô như đỡ dành đứa trẻ, ôm cô ngủ trên giường của cô, nhẹ nhàng vỗ về cô, hát bài đồng dao mà mẫu thân cậu thích hát khi cậu còn bé cho cô nghe. Trong âm thanh trầm thấp của cậu, Dạ Dao Quang mới an tâm tiến vào giấc mộng đẹp.

Ôn Đình Trạm lại không an tâm ngủ, cậu đưa tay nhẹ nhàng miêu tả lại dung mạo của Dạ Dao Quang, tia sáng trong mắt mang theo sự nhu hòa cùng lưu luyến: Dao Dao ngốc của cậu, thực ra tuy cô không nói nhưng cậu lại biết, cô thật sự sợ sẽ mất đi cậu, sợ hai người họ cuối cùng sẽ có một ngày trở thành người lạ.

Nghĩ đến đây cậu không khỏi cười ra tiếng thật thấp: “Dao Dao ngốc, khi nào nàng mới có thể thật lòng với ta?”

Dạ Dao Quang không dễ gì mới ngủ được, nhất định sẽ không trả lời cậu. Ôn Đình Trạm hiển nhiên cũng không nghĩ muốn cô trả lời, đặt đầu cô lên trên rồi ôm thân thể cô vào lòng, sau đó nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau khi Ôn Đình Trạm thức dậy, Dạ Dao Quang vẫn chưa tỉnh. Cậu đưa tay sờ trán Dạ Dao Quang, lại bắt mạch cho cô, xác định cô không có bất kỳ chỗ nào không ổn mới rón rén đứng dậy, sau đó luyện công rồi tắm rửa. Đợi đến khi cậu lấy cơm từ trong tay Vệ Kinh, Dạ Dao Quang mới lơ mơ mở mắt dậy.

“Mau dậy, ta làm bánh ngọt cho nàng.” Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang đứng lên, sau đó dẫn cô đi rửa mặt. Mãi đến khi bị cô ấn ngồi xuống bàn trong học viện, đặt bát cơm trong tay cô thì cậu mới buông lỏng cô ra. Nhìn cô hiếm khi có bộ dạng mơ màng như vậy, Ôn Đình Trạm không nhịn được cười hỏi:

“Cần ta đút cho nàng ăn không?”

Dạ Dao Quang híp mắt gật đầu.

Ôn Đình Trạm quả thật bưng bát cơm lên, dùng thìa nhỏ đút cho cô ăn từng miếng. Dạ Dao Quang cong hai mắt, sau đó chỉ cần há miệng và nhai thức ăn.

“Ái chà, ta nói sao sáng sớm đã bỏ lại chúng ta.” Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn vừa vào tiểu viện của bọn họ liền không nhịn được nói:

“Thật ngọt chết người ta rồi.”

Dạ Dao Quang da mặt dày, cô hoàn toàn không bị hai người ảnh hưởng, vẫn há miệng chờ được đút cơm. Ôn Đình Trạm xem hai người như không khí mà không để ý, đặc biệt cẩn thận đút cơm, món nào hơi nóng liền nhẹ thổi mới đút cho Dạ Dao Quang, còn nhắc nhở cô phải cẩn thận.

Hai người Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ nhìn thấy toàn thân đều nổi da gà, thật sự chịu không nổi: “Bọn ta đi ra nơi thi trước, hai người có thể nhanh chút không, đừng trì hoãn chính sự!”

Nghe xong câu này, Dạ Dao Quang nhìn sắc trời, đưa tay muốn nhận bát đĩa: “Chàng mau ăn đi, lát nữa là thi luận.”

“Không sao cả, không có chuyện gì quan trọng hơn nàng.” Ôn Đình Trạm tránh đi, lại dứt thức ăn đến bên môi Dạ Dao Quang.

Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn đi đến cửa nghe thấy câu này thì suýt nữa bước hụt trật chân, trong lòng quả thực không biết lấy gì để hình dung Ôn Đình Trạm. Họ liều thăm nghĩ, cậu cứ cứng chiều đi, rồi sẽ có một ngày cậu cứng chiều hầu hạ không nổi nữa, đến khi đó cho cậu khóc!

Dạ Dao Quang nghe xong đỏ mặt nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn. Sau khi ăn no, hai tay cô chống cằm nhìn Ôn Đình Trạm ngồi trước mặt, động tác nhả nhận tào nhả ăn cơm. Trong lòng cô có một dòng suối mát từ núi cao chảy xuống, chảy qua nội tâm cô để lại mùi vị ngọt ngào vây lấy tim.

(1) Y bát: Áo cà sa và cái bát của thầy tu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 416: Hồng Nhan Họa Thủy

Hai người ngồi chán chê cả một buổi sáng, cuối cùng cũng đến nơi thi, cũng may vừa tới thời gian thi. Hòa sơn trưởng nhìn thấy Ôn Đình Trạm mới thở mạnh một hơi. Ôn Đình Trạm dẫn Dạ Dao Quang đến khu nghỉ ngơi mới chậm rãi bước lên nơi thi, cậu ngồi đối diện với Tuyên Lân, bên cạnh hai người đều là hai đồng sinh cùng học viện, cũng chính là ba đấu ba, tổng cộng sáu người.

Lời mở đầu của Hứa Nguyên rất ngắn gọn, lúc này ở chính giữa trước mặt hai bên của sân thi treo đề thi mà bộ hạ đã ra, từng chữ xuất hiện trước mặt mọi người. Tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn, trước giờ chưa từng nghĩ bộ hạ sẽ ra đề bài như vậy: Hồng nhan họa thủy hay không!

Cài này còn cần biện luận sao, chuyện hồng nhan họa thủy từ xưa đến nay đều được công nhận, ngay cả những học viên và tiên sinh phía dưới nhìn thấy đề bài này cũng không khỏi sửng sốt, chum đầu ghé tai thảo luận. Trong mắt Tuyên Lân cùng Ôn Đình Trạm đều có chút kinh ngạc.

Dạ Dao Quang nhìn đề bài này, sau đó ánh mắt âm trầm rơi trên người Ôn Đình Trạm. Hồng nhan họa thủy, cô chưa từng cho rằng như thế. Cô không biết có phải là do cô sinh ra là nữ hay không, từ xưa đến nay nữ tử thuộc thể yếu, mặc dù kiếp trước có bao nhiêu “họa thủy” là bị những người cầm quyền bức ép, Dạ Dao Quang cũng rất muốn xem Ôn Đình Trạm sẽ nhìn nhận sao về từ “Hồng nhan họa thủy” này.

Bởi vì lúc đầu bán kết là học viện Doanh Thiên thắng nên học viên của học viện Doanh Thiên phát biểu trước. Ba người họ lên tiếng chào hỏi,

một học viên đứng lên:

“Từ xưa đến nay hồng nhan họa thủy nhiều vô số kể, Hán có Phi Yến khiêu vũ rồi hãm hại con vua, Tây Tử xinh đẹp diệt nước Ngô, Điều Thuyền khê cười giết chết Lữ Bố, quý phi say rượu suy thịnh thế...”

Sau đó là từng chuỗi những chuyện yêu cơ hại nước hại dân được thuộc như lòng bàn tay, có thể nói là thuyết trình hùng hồn, oai phong lẫm liệt, niềm vui tràn trề. Dạ Dao Quang quét mắt về phía mọi người trong sân thi, đa số người nghe đều gật đầu.

Đến khi hần nói xong, bên dưới đều là tiếng vỗ tay tán thưởng, tiếp theo là đến một học viên học viện Bạch Lộc, trong đó có một người Dạ Dao Quang không biết đứng lên: “Các học sinh rất tán đồng với lời lẽ của học viện Doanh Thiên, liệt kê các triều đại như vậy, có bao nhiêu thời đại hưng thịnh bị diệt trong tay hồng nhan, Thương có Đát Kỷ, Chu có Bao Tự...”

Dạ Dao Quang nghĩ quan điểm biện luận của hai bên đều thống nhất như vậy sợ rằng cũng không nhiều, không khỏi cười chế giễu, đột nhiên cô cảm thấy có chút buồn tẻ vô vị. Trong mắt những người này trước giờ chỉ nhìn những nam tử có công tích to lớn, không nhìn thấy những kẻ quyền lực lạm dụng chức quyền cướp đoạt của cải, không có kỷ luật hủy diệt quốc gia, đổ toàn bộ sai lầm lên người nữ nhân.

Học viện Bạch Lộc bên này vừa nói xong, học viện Doanh Thiên bên kia lại có một học viên khác bổ sung, bọn họ càng nói càng khuấy động, càng nói càng vang dội. Bốn người trình bày và phân tích cơ bản đều hoàn toàn giống nhau, đều không khỏi dốc toàn lực thể hiện bản lĩnh hành văn của mình, học thức uyên bác. Từng dẫn chứng từng luận điểm tỉ mỉ hơn lần trước khiến người ta thấy như vậy là quá đủ rồi.

Đợi đến khi bốn người này dứt lời, cũng chỉ còn hai người Tuyên Lâm và Ôn Đình Trạm không mở miệng nói gì, bởi vì bọn họ là người phụ trách hai bên thi luận nên phải đợi bọn họ kết câu. Nhưng hai người nhìn đối phương đều không mở miệng nói, các học viên bên dưới cũng có chút lo lắng, Hứa Nguyên hỏi:

“Hai người các cậu tại sao lại chậm trễ chưa chịu nói.”

“Bấm đại nhân, học trò thấy luận điểm của học trò và Ôn đồng sinh hẳn là như nhau, học trò không muốn chiếm lấy tiên cơ, chỉ bằng học trò và Ôn đồng sinh cùng nhau lấy bút mực viết ra luận điểm của mình để mọi người và đại nhân cùng xem.” Tuyên Lâm đột nhiên lên tiếng.

Hứa Nguyên sững sốt, quay lại thảo luận cùng các sơn trưởng của các học viện, cuối cùng nhận được kết quả, cho phép hai người viết văn chương thay cho trình bày miệng, rất nhanh đã có người mang giấy, nghiên bút và mực đến.

Hai người dường như cùng nhau đặt bút, tốc độ viết chữ kia thật muốn kinh sát thế nhân. Mọi người nhìn ngẩn ngơ, chỉ thấy bút của họ soàn soạt viết trên giấy, không ngừng chút nào như không cần suy nghĩ. Ước chừng khoảng một giờ hai người đồng thời đặt bút xuống, sau đó có các đồng tử bên cạnh mang giấy lên nộp, đồng thời giao cho Hứa Nguyên. Hứa Nguyên mở ra nhìn, ánh mắt lập tức trừng lớn, đôi mắt như muốn lòi ra, liếc mắt về phía Tuyên Lâm, sau đó lại mở bài của Ôn Đình Trạm. Mặt ông lập tức biến sắc, ánh mắt nhìn về phía hai người đều đặc biệt quái dị rồi mang cuộn giấy của hai người lần lượt giao cho sơn trưởng hai bên. Tất cả các sơn trưởng nhìn đoạn đầu đều dựng râu trừng mắt, tức muốn chết đi sống lại, nhìn đến giữa sắc mặt trầm xuống, nhìn đến cuối đều nặng nề suy nghĩ sâu xa.

Sau khi xem xong, Hứa Nguyên và tất cả các sơn trưởng đều á khẩu không nói lên lời, cuối cùng Hứa Nguyên đứng lên: “Bốn quan sẽ mang

luận điểm của hai đồng sinh nhanh chóng thúc ngựa đưa về Đế đô để bệ hạ xét xử, thắng bại của thi luận sau này sẽ rõ.”

Tất cả mọi người đều muốn biết Ôn Đình Trạm và Tuyên Lâm rốt cuộc đã viết gì nhưng Hứa Nguyên hiển nhiên không muốn thỏa mãn nguyện vọng của họ, trực tiếp tuyên bố kết thúc cuộc thi. Đây có lẽ là trận thi văn kết thúc nặng nề nhất trong bao năm qua, trước đây học viện thắng được thủ khoa đều được hoan hô nhận lời chúc mừng của các học viện.

“Dỗan Hòa, hai người viết gì vậy?” Sau khi ăn xong, Tiêu Sĩ Duệ không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Luận điểm không giống với bốn học viên kia.” Ôn Đình Trạm chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

“Không giống?” Văn Du kinh ngạc.

“Đây chẳng phải là...”

“Ừm.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Sao cậu lại thế...”

Tân Đôn không khỏi kinh sợ, đây là đề bài bệ hạ đưa ra, bọn họ cảm thấy bệ hạ đăm chiêu suy nghĩ cũng chưa chắc không giống bọn họ, hơn nữa bọn họ vốn có suy nghĩ hồng nhan vốn họa thủy.

“Thảo nào Tuyên Lâm viết.” Văn Du lập tức phản ứng kịp, nếu là nói thì chỉ sợ học viện hai bên đều đứng về một phía tranh cãi cùng với Tuyên Lâm và Ôn Đình Trạm, đến lúc đó hội trường sẽ cực kỳ hỗn loạn.

“Đây thật sự là suy nghĩ trong lòng chàng?” Dạ Dao Quang thật không ngờ Ôn Đình Trạm và Tuyên Lâm lại...

“Đây là sự thật chứ không phải suy nghĩ trong lòng ta.” Ôn Đình Trạm cười nói:

“Người đời đều nói Tây Thi diệt nước Ngô nhưng Tây Thi là người nước Việt, sau khi một cô gái yếu đuối mất nước, dùng cảm đứng ra khiến nam nhi trong thiên hạ xấu hổ. Đối mặt với mỹ nhân kế, nếu như vua Ngô trong lòng kiên quyết vững tâm, vì lẽ gì lại bị mỹ sắc mê hoặc? Mạnh Tử nói: “Thực sắc tính dã” có thể thấy được lòng người ai cũng thích cái đẹp, khuynh quốc tuyệt sắc là trời ban, sao lại vậy? Nếu hồng nhan là họa thủy, thế gian này người cầu mong sao lại nhiều như vậy? Quyền lực, sắc đẹp và của cải, người phàm đều muốn có, đều là họa thủy hết sao.”

Mấy câu nói của Ôn Đình Trạm khiến tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư, Dạ Dao Quang tươi cười nhìn Ôn Đình Trạm.

Ánh mắt ôn hòa lướt qua nụ cười của Dạ Dao Quang, ánh mắt Ôn Đình Trạm rơi trên người Tiêu Sĩ Duệ: “Không có dục vọng mới cương trực công chính, nhưng ta và đệ đều là phàm phu tục tử, dục vọng không thể ngăn lại, không thể chấm dứt. Người thiện lưu lại, không thiện đuổi đi, phàm là thất tình lục dục (1) không ai có thể tránh khỏi, làm vua không lấy ham muốn cá nhân làm đầu mới là minh quân.”

(1) Thất tình lục dục: Chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 417: Kỳ Úc Công Tử

Dục vọng không thể ngăn lại, không thể chấm dứt. Người thiện lưu lại, không thiện đuổi đi, phàm là thất tình lục dục không ai có thể tránh khỏi, làm vua không lấy ham muốn cá nhân làm đầu, mới là minh quân.

Một câu nói này đã khắc sâu trong lòng Tiêu Sĩ Duệ, hẳn cảm thấy mỗi một chữ đều rất nặng nề nhưng nghĩ kỹ lại, lời này của Ôn Đình Trạm có lẽ mới là đạo lý mà hoàng gia gia mượn để cho hần hiểu rõ. Nếu như những quân vương diệt quốc kia không vì ham muốn mỹ sắc của mình mà để những mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành bên cạnh, cho dù để cạnh, có thể nghiêm khắc với bản thân thì sao có thể trầm mê mỹ sắc. Có lúc, sắc không mê người, là người tự mê; rượu không làm say người, mà người tự say.

“Ta hiểu rồi.” Tiêu Sĩ Duệ hết sức nghiêm túc gật đầu.

“Nói như vậy, đáp án của cậu và Tuyên Lâm hẳn là giống nhau, vậy thủ khoa...” Văn Du bỗng nhiên nghĩ đến điều này.

“Mọi người cho rằng bệ hạ ra đề này thì dụng ý thật sự của người là gì?” Ôn Đình Trạm bỗng nhiên hỏi.

Ba người nhìn nhau, cuối cùng Tiêu Sĩ Duệ có chút không chắc chắn nói: “Hoàng gia gia thực sự muốn hỏi là đạo làm vua.”

“Đúng.” Ôn Đình Trạm vui vẻ yên tâm nói:

“Ta và Minh Quang đều nhìn thấu thâm ý của đề bài này nhưng chúng ta dù sao cũng là hai người, đối với đạo làm vua hiển nhiên có nhận xét cá nhân, tất nhiên sẽ có thắng bại.”

“Doãn Hòa dường như nắm chắc phần thắng.” Tần Đôn nhìn Ôn Đình Trạm vững như bàn thạch.

“Ta không giống với Minh Quang.” Ôn Đình Trạm bưng chén trà uống một ngụm cạn hết, trà này chính là trà Hàn Hương của Tuyên Lân.

“Ta khi còn nhỏ nhà nghèo, vì thế mà chịu không ít khổ cực, vì vậy ta hiểu nỗi khổ của dân gian hơn Minh Quang. Minh Quang khi nhỏ sung túc, hạn chế bước chân của huynh ấy. Ván này ta sẽ thắng, chỉ có điều thắng ở chỗ từng trải.”

Tất cả mọi người có cái hiểu cái không, lại ngồi một lúc rồi đường ai nấy đi, Ôn Đình Trạm tắm gội xong đến thăm Dạ Khai Dương mới quay về phòng ngủ. Dạ Dao Quang đã nằm trên giường nhưng lại không ngủ mà thần thờ nhìn lên trần nhà, dường như đang chuẩn bị ngủ. Ôn Đình Trạm cũng không quấy rầy cô, nằm xuống giường của mình, cũng nhìn lên trần nhà giống cô.

Một lát sau, Dạ Dao Quang mới nhìn về phía Ôn Đình Trạm bên cạnh: “Tại sao bệ hạ lại ra đề bài như vậy?”

Dạ Dao Quang hỏi vì sao, là vì sao muốn kiểm tra đạo làm vua.

“Bệ hạ là người nhìn xa trông rộng, đáng tiếc đăng cơ quá muộn.” Ôn Đình Trạm thở dài nói.

Bệ hạ thành gia lập thất mới lên làm hoàng đế, làm thái tử phải có dáng vẻ của thái tử, không nên nhúng tay vào chuyện không thể nhúng tay, tệ nạn kéo dài thời tiên hoàng đã xuất hiện. Hiện tại bệ hạ tất nhiên đã nhìn ra nhưng tuổi tác người đã cao, không có nhiều tinh lực và thời gian. Cho

dù người lập lại trật tự, cắt đi khối u ác tính nhưng không có người kế vị có thể giúp đỡ, ngược lại sẽ tăng tốc sự suy bại của triều đình nên hiện tại chuyện người muốn làm đầu tiên đó là bồi dưỡng một người kế vị đặc lực, đồng thời tìm người phò tá cho người kế vị. Bệ hạ hẳn biết rõ mấy người con trai của người vì tranh đoạt quyền lợi nên đều lấy vợ có gia thế, sau này bất luận là ai thắng đều trọng dụng gia tộc của mẹ và gia tộc vợ, cục diện này không phải là điều mà người muốn thấy nên mới chọn Tiêu Sĩ Duệ. Đây là hao tâm tổn trí suy đi tính lại mới để Tiêu Sĩ Duệ đến quân doanh rồi lại đến học viện, nhìn như muốn dung túng Tiêu Sĩ Duệ nhưng thực ra là rèn luyện, hơn nữa để một thế lực mới bồi dưỡng Tiêu Sĩ Duệ, thế lực không bị bất kỳ gia tộc nào liên lụy.

“Vậy nên thực ra bệ hạ muốn khảo nghiệm chàng và Minh Quang qua câu hỏi này để xem ai mới thích hợp giúp đỡ Sĩ Duệ?” Dạ Dao Quang nghe xong sáng tỏ gật đầu.

“Ừm, có thể nói như thế.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Minh Quang cho dù có thể thắng cũng không thắng.” Dạ Dao Quang bỗng nhiên nói.

“Dựa vào điều gì mà muội nghĩ như vậy?” Ôn Đình Trạm nhướng mày.

“Bởi vì hẳn căn bản không muốn giúp đỡ Tiêu Sĩ Duệ.” Dạ Dao Quang nói thẳng.

“Ha ha...” Ôn Đình Trạm trầm thấp cười ra tiếng.

Đúng vậy, đề bài này vừa ra, người thắng nhất định là cậu. Cậu nói lý do cho đám người Văn Du chỉ là nói mấy câu qua loa cho có lệ vì để che giấu tâm tư của Tuyên Lâm. Nếu như Tuyên Lâm thật sự dốc toàn lực ứng phó, thực ra từ nhỏ Tuyên Lâm đã được huấn luyện ra sao để bồi dưỡng giúp đỡ quân vương nên càng dễ được thủ khoa hơn cậu.

“Thắng không anh hùng.” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Ôn Đình Trạm, sau đó trùm chăn đi ngủ.

Ôn Đình Trạm cười nhìn cô, thực ra có một câu cậu không nói cho Dạ Dao Quang. Tuyên gia từ trước đến nay giúp quân vương thời loạn lạc, nếu như bệ hạ đã chọn Tuyên Lân, chẳng phải là nói với người đời thiên hạ thái bình đã đại loạn nên cần người Tuyên gia giúp đỡ? Chỉ cần cậu không phải là đám đất sét dính không chống nổi tường, vì thế diện của đế vương, cho dù Tuyên Lân toàn lực ứng phó, bệ hạ cũng sẽ chọn cậu.

Vì vậy, cậu mới nói thắng, đưa ra đề bài này chỉ cậu mới có thể thắng.

Hôm sau nghỉ ngơi một ngày cũng không có học viện nào xin từ biệt vì bọn họ đều muốn đợi kết quả cuối cùng. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đón một vị khách, chính là gia chủ thế gia Hương học Trung Châu, ý muốn hợp tác với Ôn Đình Trạm lại bị Ôn Đình Trạm từ chối. Đào Yêu vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình Dao Dao của cậu, thế gian này sẽ không người thứ hai xứng đáng có được.

Kỳ thực người ta cũng chỉ là muốn thăm dò một chút, dù sao người làm quan cũng không thể kinh doanh, chỉ có hãn điều biết Ôn Đình Trạm sinh ra đã nghèo khổ nên không biết Ôn Đình Trạm có muốn làm không, nếu như bị người khác nhanh chân đến trước, sẽ ảnh hưởng rất lớn với hãn. Nếu Ôn Đình Trạm đã có không ý muốn này, hãn hiển nhiên yên tâm rồi đi.

Kết quả cuộc thi sau một ngày đã đến, tất cả mọi người đã sớm đến nơi thi. Hứa Nguyên đón lấy nắng sớm, mỉm cười đi tới.

“Các học viên đều muốn biết kết quả cuối cùng, bốn quan cũng sẽ không nhiều lời nữa.” Nói xong, Hứa Nguyên trực tiếp mở cuộn giấy ghi tên thủ khoa ra, phía trên là chữ viết tay:

“Thủ khoa thắng cuộc thi lần này đó là - Ôn Đình Trạm của học viện Bạch Lộc.”

“Thắng rồi, thắng rồi, chúng ta thắng rồi!” Các học viên của học viện Bạch Lộc đều điên cuồng, các học viện khác ào ào tới bày tỏ sự chúc mừng, những người bên dưới đã không quan tâm tới cuộc đấp áp của hai người họ là gì. Đây là thủ khoa do bộ hạ quyết định, là lần đầu tiên từ trước đến nay, quá vinh dự. Ánh mắt mọi người đều mang theo sự kính phục nhìn Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm chậm rãi đi lên sân thi, Hứa Nguyên lấy phần thưởng và đáp án giao cho Ôn Đình Trạm, là một bức tranh chữ. Đây là do bộ hạ viết và vẽ, tất cả mọi người đều tò mò không ngớt, Hứa Nguyên liền hỏi:

“Doãn Hòa, có thể cho ta nhìn bản vẽ của bộ hạ không?”

Ôn Đình Trạm rất hào phóng đưa cho đồng tử trao giải, bởi vì là một bức tranh lớn nên hai đồng tử chậm rãi mở từ giữa ra, bốn chữ vàng - Kỳ Úc công tử!

Nháy mắt toàn hội trường xôn xao.

“Kỳ Úc” xuất phát từ “Kinh Thi - Vệ Phong”, bài thơ này ca ngợi một quân tử hào hoa như ngọc, tài trí hơn người, trong có ngọc tú, phong thái tuyệt thế, ưu nhã thông dong, khí phách trầm ổn, ẩn sâu như nước, dùng hết tất cả những lời ca ngợi trên thế gian cho nam tử.

Trông kìa bên khúc sông Kỳ, bờ tre mới mọc xanh rì thướt tha.

Có người quân tử tài ba, như lo cắt dưa để mà lập thân.

Dùi mài dốc chí siêng cần, xem người thận trọng thêm phần nghiêm trang.

Hiển vinh danh tiếng rõ ràng, có vua văn nhã hiên ngang đây rồi.

Cuối cùng dân chẳng quên người.

Trông kìa bên khúc sông Kỳ, bờ tre rậm rạp là đà bền dai.

Có vua văn nhã anh tài, tú doanh đá quý che tai đeo vào.

Mũ da ngọc sáng như sao, xem người thận trọng lại đầy nghiêm trang.

Hiển vinh danh tiếng rõ ràng, có vua văn nhã hiên ngang đây rồi.

Cuối cùng dân chẳng quên người.

Trông kìa bên khúc sông Kỳ, tre xanh lớp lớp lên cao.

Có vua văn nhã anh hào, như vàng như thiếc luyện trau tinh thần.

Như khuê như bích ôn nhuần, xem người hoà hoãn thêm phần khoan thai.

Ôi! Trên xe là bậc quan to, tính hay đùa cợt nói cười tự nhiên.

Không hề châm biếm gây phiền. (*)

(*) Bản dịch bài thơ Vệ Phong thuộc về Tạ Quang Phát.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 418: Cậu Đánh Đàn, Cô Múa Kiếm

Cuộc thi văn kết thúc, từ nay thiên hạ đã có thêm một Kỳ Úc công tử do bộ hạ đích thân ngự bút (1) phong tặng. Từ nay về sau, ba chữ Ôn Đình Trạm này nổi danh thiên hạ.

Tối hôm đó, buổi đại yến sau cùng dĩ nhiên là do Tổng sơn trưởng và Hứa Nguyên của học viện Nhạc Lộc chủ trì. Hễ là học viên tham gia cuộc thi văn đều có mặt. Mọi người chúc mừng Ôn Đình Trạm, song cũng biến thành kết giao, mở rộng quan hệ cho mai sau. Nếu có lúc cần giúp đỡ, nhớ lại những người này cũng dễ dàng nhờ vả.

Ôn Đình Trạm dẫn Dạ Dao Quang, Tiêu Sĩ Duệ, Tuyên Lân và học viên đứng nhất cuộc thi năm ngoái của học viện Nhạc Lộc ngồi cùng bàn với mấy vị sơn trưởng và Hứa Nguyên. Vừa là là học viên ưu tú nhất học viện Nhạc Lộc, vừa là chủ nhà, dĩ nhiên phải thay mặt học viện mời rượu. Hứa Nguyên và các sơn trưởng đều vô cùng nể mặt. Vì lý do thân thể nên Tuyên Lân lấy trà thay rượu cũng không thành vấn đề, nhưng Ôn Đình Trạm cũng lấy trà thay rượu nên học viên này không cạn ly.

"Kỳ Úc công tử, hôm nay là ngày vui của cậu, dù không lớn bằng lễ đăng khoa nhưng cũng không thể đến một chén rượu cũng chẳng thêm uống chứ?" Thật ra học viên này không có ác ý, cũng không ghen ghét gì, chỉ muốn ép Ôn Đình Trạm uống rượu mà thôi.

"Viên đồng sinh có chỗ không biết, vị hôn thê nhà ta đã căn dặn nhiều lần, trước khi Trạm làm quan thì không thể uống rượu, hại sức khỏe." Ánh mắt Ôn Đình Trạm như có như không đảo qua Dạ Dao Quang.

"Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể nghe theo lời phụ nữ nói? Đừng đánh mất cái danh Kỳ Úc công tử của cậu, hãy mau uống một ly nào." Viên đồng sinh tiếp tục khuyên nhủ.

"Quân tử xem trọng lời nói, Trạh đã nhận lời nàng, đời này không nuốt lời." Ôn Đình Trạh vẫn lắc đầu.

Viên đồng sinh cũng không nói thêm lời không tốt nào nữa mà chỉ cười nói: "Kỳ Úc công tử sợ như thế, chẳng lẽ trong nhà có một sư tử Hà Đông?"

"Khụ khụ..." Dạ Dao Quang đang ăn suýt nữa thì nghẹn.

Ôn Đình Trạh vô cùng tự nhiên vỗ vỗ lưng của cô rồi mới nghiêm mặt nói với Viên đồng sinh: "Không sợ, không hãi, là kính, là yêu."

Không phải sợ hãi, mà là kính yêu.

Ai cũng không nghĩ rằng câu nói nghiêm trang này của Ôn Đình Trạh là lời nói đùa, cũng không cho rằng cậu mượn cớ này để từ chối rượu của Viên đồng sinh, mà từ tận đáy lòng tin cậu cực kỳ kính trọng vị hôn thê của mình khiến người ta khâm phục nhân phẩm của Ôn Đình Trạh. Bây giờ, rõ ràng cậu đã nổi danh thiên hạ, kiểu mỹ nhân nào mà không thể có, hơn nữa với tài trí và tướng mạo của cậu, chỉ sợ sau này công chúa cũng nguyện ý gả cho cậu. Nhưng cậu vẫn không quan trọng việc kia, luôn dành vị trí cao nhất trong trái tim ấm áp cho vị hôn thê của mình.

"Doãn Hòa không hổ là Kỳ Úc công tử do bệ hạ đích thân phong tặng." Hứa Nguyên cũng không nhận được khen ngợi.

Tướng mạo, tài hoa như vậy, hẳn cũng muốn gửi gắm con gái. Đáng tiếc hẳn chỉ có một đứa con gái thứ xuất còn chưa đính hôn. Người như Ôn Đình Trạh, từ lúc bệ hạ đích thân phong tặng Kỳ Úc công tử cho cậu trở đi, bất kỳ ai gả con gái thứ xuất cho cậu cũng chính là đang đánh vào mặt bệ

hạ. Bệ hạ còn khen cậu tài đức vẹn toàn mà lại không nữ gởi gắm đích nữ, đây chẳng phải là chê Ôn Đình Trạm không xứng hay sao?

"Trạm lấy trà thay rượu kính các vị một ly, mong các vị trong lòng vừa ý, mọi việc không lo." Ôn Đình Trạm cười, nâng chén trà lên trước.

Chờ sau khi mọi người uống cạn, một vị đồng sinh bên dưới nói: "Kỳ Úc công tử hết lòng tuân thủ cam kết của quân tử, chúng ta cũng không thể ép buộc. Nhưng công tử lấy trà thay rượu không khỏi có vẻ hơi miễn cưỡng, chi bằng cho chúng ta xem chút bản lĩnh, bày tỏ thành ý?"

"Được được được!" Câu nói này được tất cả mọi người hưởng ứng.

Ôn Đình Trạm cũng không nhăn nhó: "Mời đồng sinh ra đề."

"Tài hoa của Kỳ Úc công tử xuất chúng, ta quả thật không nghĩ ra đề gì có thể làm khó cậu. Cầm kỳ thư họa, chỉ có đàn và vẽ là chưa từng thấy qua. Vẽ có phần khô khan, mà tối nay vừa lúc trăng sáng, hay công tử gảy một khúc để tăng nhã hứng, cũng giúp cho bọn ta vừa no bụng vừa đã tai?" Người nọ nghĩ một lúc rồi nói.

"Ý này rất hay." Hứa Nguyên cũng tán thành.

"Ta lập tức lấy đàn bệ hạ ban tặng cho công tử mượn dùng một lát." Vị học viên đứng nhất cuộc thi đàn kia lập tức đứng dậy, vội vàng gọi thư đồng của hắn tới, sau đó thấp giọng dặn dò vài câu.

Đã đến mức này tất nhiên không thể từ chối thịnh tình, Ôn Đình Trạm cũng ngầm đồng ý.

Tiêu Sĩ Duệ lại xoay chuyển ánh mắt: "Chỉ có tiếng đàn, không có người phụ họa cũng có vẻ đơn điệu. Dạ đồng sinh thân thủ nhanh nhẹn, chi bằng múa kiếm cùng với tiếng đàn của Doãn Hòa để chúng ta xem cho đã mắt."

Ánh mắt Dạ Dao Quang nhanh chóng liếc nhìn Tiêu Sĩ Duệ. Ánh mắt kia như đang nói “Đệ chờ đấy!”. Tiêu Sĩ Duệ đưa tay sờ mũi, hẳn không sợ. Doãn Hòa nhất định sẽ bảo vệ hắn, đây là hắn mạo hiểm vì Doãn Hòa.

Quả nhiên đôi mắt đen láy của Ôn Đình Trạm lộ ra tia sáng nhu hòa, kỳ vọng nhìn Dạ Dao Quang.

Ngay cả Hứa Nguyên cũng mở miệng nói: "Nếu Dạ đồng sinh không có gì bất tiện, vậy hãy để mấy lão già chúng ta mở mang tầm mắt."

Dạ Dao Quang đương nhiên không tiện cự tuyệt, bèn đứng lên: "Xấu hổ rồi."

Phía dưới lập tức vang lên tiếng hoan hô. Chiếc đàn bệ hạ ban thưởng rất nhanh đã được mang tới, được người đứng đầu cuộc thi đàn tự tay giao cho Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm ôm đàn đến ngồi giữa phần đất trống trước án kỷ đã được dọn sẵn. Dạ Dao Quang cũng thuận tay mượn một thanh kiếm trong tay hộ vệ bên cạnh Hứa Nguyên.

"Tình tính tang..."

Rất nhanh, tiếng đàn đã thông thả vang lên như âm thanh lướt qua ngọn núi, len qua dòng nước trong thánh thót truyền đến. Tựa như mưa phùn rơi trên cánh hoa, trong tình ý triền miên có thêm một chút mát mẻ. Tựa như ánh trăng bị gió thổi lung lay, chậm rãi chảy xuống, xuyên núi vượt đèo đến cạnh bên. Lại tựa như tiếng chuông chùa cổ, dư âm lượn lờ, xuyên qua làn sương khói lạnh lẽo trôi nhẹ về phương xa...

Tiếng đàn này vô cùng có trình tự, Dạ Dao Quang hoàn toàn chìm trong tiếng đàn của Ôn Đình Trạm. Kiếm pháp của cô không theo kết cấu, kiếm động tùy tâm, tâm động theo tiếng đàn.

Theo ngón tay nhỏ dài chuyển động trên dây đàn, tiếng đàn tiến vào giai đoạn cao trào nhất. Dạ Dao Quang bất ngờ tung người, tay giương

kiếm hoa, kiếm khí vụt ra làm những cành lá của cây hoa hạnh nở rộ phía trước đưng đưa. Vô số cánh hoa trắng như tuyết được gió thổi tới, quần hai người họ vào bên trong.

Dưới bóng đêm, cậu đánh đàn, cô múa kiếm, hoa tuyết trắng bay ngập trời.

Tiếng đàn nhanh chóng chìm xuống, mũi chân cô rơi xuống đất, cầm kiếm xoay người, từng cánh hoa cuồn cuộn bay lên.

Rất nhiều năm sau, người ở đây cũng không thể quên cảnh tượng tối nay. Hai thiếu niên tuyệt đẹp, tiếng đàn và kiếm của họ như đã trải qua muôn vàn thử thách, ăn ý với nhau, hòa lại làm một, không thể tìm ra một điểm khác biệt

Tiếng đàn hơi ngừng, dư âm vẫn còn lại. Dạ Dao Quang tung người vùng kiếm lên rồi đáp xuống mặt đất đầy hoa, tay cầm trường kiếm nhanh chóng múa lượn. Đợi cho dư âm hết hẳn, bước chân cô chắc chắn, mũi kiếm nhắm thẳng vào Ôn Đình Trạm đứng lúc đứng lên, trên thân kiếm có một chuỗi hoa hạnh tuyệt đẹp.

"Hoa tươi tặng mỹ nhân, Kỳ Úc công tử đừng chê." Cách trường kiếm, một đôi mắt anh đào xinh đẹp bỗng nhiên nháy mắt.

Chỉ có Ôn Đình Trạm có thể thấy được cảnh này. Mọi người cũng không nghĩ tới Dạ Dao Quang lại có thể trêu đùa Ôn Đình Trạm như vậy. Chẳng những Ôn Đình Trạm không buồn, mà còn cầm một đóa hoa trên mũi kiếm lên.

(1) Ngự bút: Chỉ chữ hoặc tranh tự tay vua vẽ hoặc viết.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 419: Dao Dao Say Rượu

"Trăng đẹp, hoa đẹp, người càng đẹp hơn, chút tâm ý này sao dám không nhận?"

Nói xong cậu cũng không để ý ánh mắt Dạ Dao Quang dần thay đổi, cầm cầm đóa hoa trong tay, chậm rãi trở về vị trí của mình. Mọi người thấy Dạ Dao Quang đứng giữa thẹn quá hóa giận không khỏi nín cười, may nhờ Hứa Nguyên trượng nghĩa dẫn đầu vỗ tay khen hay. Mọi người cũng nhiệt liệt vỗ tay theo, bầu không khí lập tức vui vẻ trở lại.

Đêm nay, tất cả mọi người đều ăn mừng đến rất khuya vì sau này chưa chắc có thời gian tề tụ đông đủ như vậy. Chỉ sợ gặp lại nhau thì đã cảnh còn người mất, tình cảm và tâm tư lúc này đều đơn thuần, tự nhiên không gò bó.

Dạ Dao Quang bị Ôn Đình Trạm trêu ngược lại, bực bội không thông, cố ý chơi lại Ôn Đình Trạm. Ai đến cũng không từ chối uống rượu. Bây giờ cô là người có tiếng ở học viện, ai cũng muốn kết thân với thiếu niên có bản lĩnh quý thần khó lường này. Hơn nữa, thiếu niên này là người thân của Ôn Đình Trạm, thấy khí khái của cô như vậy, hiển nhiên lại càng chen lên.

Đến lúc giải tán, Dạ Dao Quang đã uống say, mặt như hoa đào, kết hợp với một đôi mắt đào hoa đẹp đến chấn động lòng người. Nhiều người nhìn thấy đều không thể rời mắt. Vốn dĩ vì Dạ Dao Quang uống rượu nên trong lòng Ôn Đình Trạm không thoải mái, lúc này càng nổi nóng hơn. Cậu trực tiếp lấy cớ là Dạ Dao Quang say rượu, ném những lời hỏi han ra sau, dắt Dạ Dao Quang trở về học xá.

Thấy cả người Ôn Đình Trạm tỏa ra khí lạnh, đám người Tiêu Sĩ Duệ nào dám tiến gần lên trước. Càn Dương không sợ chết cũng bị Tiêu Sĩ Duệ gắt gao kéo về học xá của họ.

"Ừa, tiểu soái ca, cậu là ai vậy?" Dạ Dao Quang ngà ngà say, tay nâng cằm Ôn Đình Trạm, ánh mắt sáng rực của đôi mắt anh đào tà mị xém chút biến thành tia tình ái.

Kim Tử đưa tay che hai mắt của mình. Đây không phải chủ nhân nó, tuyệt đối không phải chủ nhân của nó.

Sau đó nó lại không nhin được xòe hai ngón tay ra nhìn lên, đối diện với ánh mắt chết người của Ôn Đình Trạm, lúc này Kim Tử mới ảo não chạy đi.

Ôn Đình Trạm mím môi cười đồ cho Dạ Dao Quang người đầy mùi rượu, thay đồ ngủ cho cô nhưng Dạ Dao Quang không phối hợp: "Này này này, tiểu soái ca, cậu làm gì thế, cậu muốn nằm trên ta sao? Ha ha, không nên không nên, cậu còn quá non nớt, chờ cậu lớn thêm năm năm, ừm, không, tám năm, ta sẽ cười lên cậu..."

"..."

"Hừ, tóm cái gì, sớm muộn gì cũng nằm dưới người ta, bị ta chà đạp!"

"..."

"Ta có thể nói cho cậu biết, mỹ nam muốn được ta lâm hạnh xếp hàng đầy ba con phố, chẳng kém cậu chút nào!"

"..."

Sau đó, lời nói của Dạ Dao Quang ngày càng trắng trợn, ngày càng thô tục, nói ra một đồng từ mới mẻ. Thông minh như Ôn Đình Trạm dù có

không hiểu cũng có thể đoán ra đại ý. Sắc mặt cậu ngày càng sầm lại, rất nhanh đã đen như nhọ nồi muốn bùng phát. Cuối cùng Dạ Dao Quang cũng ngoan ngoãn ngậm miệng đi ngủ.

Ôn Đình Trạm nén giận trong bụng, thấy cô ngủ vô cùng khó chịu cũng chỉ có thể dùng khăn ẩm lau mặt của cô, cho cô ngủ thêm một loại hương an thần, làm đi làm lại nhiều lần đến khuya mới ngủ.

Tuy Dạ Dao Quang say nhưng cô cố tình muốn dằn vò Ôn Đình Trạm nên mới cố ý không tống rượu ra ngoài, cũng không có nghĩa là khi cô tỉnh lại sẽ đau đầu, mệt mỏi. Lúc mở mắt, thần trí cô vẫn sáng khoái, hoàn toàn quên chuyện đã xảy ra tối qua. Cô chỉ nhớ loáng thoáng hình như hôm qua mình đã nói rất nhiều nhưng cẩn thận suy nghĩ lại nhớ không ra nên khoanh chân bắt đầu tu luyện. Đợi cô tu luyện xong, Ôn Đình Trạm đã tỉnh dậy, mặc xong quần áo, ngồi trên giường thâm trầm nhìn cô.

Dạ Dao Quang chợt cảm thấy không ổn: "Gì đó, Trạm ca, hôm nay chàng không đi tập võ sao?"

Ôn Đình Trạm không nói.

Dạ Dao Quang nuốt nước bọt: "Đột nhiên muội thấy rất đói, muội đi chuẩn bị đồ ăn trước..."

"Ta phải Vệ Kinh đi rồi."

"A." Dạ Dao Quang lên tiếng, sau đó nhảy dựng lên:

"Muội dọn dẹp hành lý, lát nữa chúng ta phải khởi hành."

Cô luống cuống chạy đi dọn hành lý, lại phát hiện tất cả hành lý đều đã được thu xếp kỹ càng. Sau đó cô chỉ có thể mượn cớ đi rửa mặt chạy nhanh ra ngoài, chạy ra khỏi phòng không khỏi đưa tay vỗ vỗ ngực mình.

Sau đó Ôn Đình Trạm cũng không chủ động nói với cô câu nào. Trên đường, đôi lúc cô cố ý khơi lên đề tài cho cậu, cậu cũng không để ý. Mãi đến hoàng hôn, lúc bọn họ đã đến dịch trạm, quan viên hồi kinh báo cáo công tác ngày càng nhiều, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang lại được sắp xếp vào một căn phòng.

Đối mặt với bộ dạng này của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang rất cuộc cũng nhìn không được: "Gì đó, tối hôm qua muội nói gì sao? Đều là lời xằng bậy lúc say mà."

"Không phải say rượu nói lời thật sao?" Ôn Đình Trạm cười như không cười nhìn cô.

"Ai nói? Người say đều không biết mình đang làm gì, sao có thể nói thật." Dạ Dao Quang hùng hồn giải thích, sau đó nhỏ tiếng thăm dò một câu:

"Tối hôm qua muội nói gì vậy?"

"Không có gì, chẳng qua nàng chỉ nói thêm vài năm nữa sẽ nằm trên ta." Giọng Ôn Đình Trạm bình thản, tầm mắt cũng không rời trên người Dạ Dao Quang.

Nghe xong, Dạ Dao Quang lập tức duỗi tay nâng trán.

"Nói ta sớm muộn gì cũng nằm dưới người nàng, bị nàng chà đạp."

Dạ Dao Quang giống như muốn tìm lỗ để chui xuống, lập tức ngăn lại: "Đừng nói nữa, đây đều không phải sự thật."

"Ta nhớ nàng còn nói mỹ nam muốn được nàng lâm hạnh xếp hàng đầy ba con phố, chẳng kém ta chút..."

"Không cần nói nữa, muội không nghe muội không nghe..." Dạ Dao Quang bịt hai tai lại.

Ôn Đình Trạm kéo tay Dạ Dao Quang xuống, ánh mắt u ám nhìn Dạ Dao Quang: "Dao Dao còn lên lớp dạy cho ta, thì ra còn có ba sáu kiểu chung phòng, tên còn rất tao nhã, ví dụ như hmm..."

Dạ Dao Quang thật sự không biết phải làm sao để Ôn Đình Trạm im miệng. Kiếp trước có cô bạn đã nói khi cô say sẽ thành dâm dâm cô nương. Vốn dĩ cô không tin nhưng bây giờ rốt cuộc cô cũng tin bọn họ không nói xấu cô. Thì ra khi cô say sẽ biến thành bộ dạng này thật.

Trời đất ơi, sai sấm sét tới đánh chết cho cô quên đi!

Xấu hổ chết người, mặt mũi mấy đời đều bị vứt sạch, cô không muốn sống tiếp, hu hu...

Vốn dĩ Ôn Đình Trạm muốn làm cho Dạ Dao Quang nhớ kỹ lần giáo huấn này, về sau không được uống rượu lung tung nữa, lại không ngờ còn được hưởng lợi như vậy. Đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang chủ động hiến dâng nộ hôn.

Cậu lập tức đưa tay giữ gáy cô lại, nộ hôn này càng sâu thêm. Đây là điều tự hiểu mà không cần thầy dạy. Sau hai lần hôn, Ôn Đình Trạm cũng biết được một ít bí quyết.

Dạ Dao Quang phát hiện mình sỗ sàng quá rồi, lại hoàn toàn không biết phải phản kháng thế nào. Hơn nữa bây giờ nếu đẩy cái bánh bao nhân mè đen này ra, liệu cậu có nhắc lại ba sáu tư thế kia thật hay không? Dạ Dao Quang chưa từng hận trí nhớ siêu phàm của Ôn Đình Trạm như vậy. Vì không muốn nghe những lời này, Dạ Dao Quang chỉ có thể ngoan ngoãn để Ôn Đình Trạm hôn, cuối cùng miệng cũng bị hôn đến sưng.

Người nào đó chiếm được lợi thế vẫn không quên khoe mẽ, vẻ mặt thoả mãn nhìn cô: "Ồ, thái độ nhận sai của Dao Dao rất tốt, ta sẽ không truy cứu nữa."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 420: Từ Đường Mở Tiệc

Dạ Dao Quang nổi giận!

Nhưng chuyện này, cô đuối lý trước. Cậu không truy cứu, cô cũng không truy cứu. Cô thâm thề, về sau sẽ không có ý xấu dầy vò người này nữa để tránh cuối cùng người bị chơi lại là cô.

Sau đó, mỗi người đều lui một bước, cứ như vậy làm lành. Trong lòng Tiêu Sĩ Duệ thở dài một hơi, cả đường đều tươi cười nhốn nháo, gió êm biển lặng quay về quận Dự Chương.

Lúc về đến nhà đã là ngày mừng hai tháng năm, còn một ngày nữa là lễ cập kê của Dạ Dao Quang. Vì vừa lúc bọn họ tham gia cuộc thi văn, Hòa sơn trưởng cho mỗi người bọn họ được nghỉ vài ngày nên lúc ở giữa đường, đám người Ôn Đình Trạm cũng không đến học viện mà trực tiếp quay lại nhà của bọn họ ở thôn Đỗ Gia.

"Cái này..." Dạ Dao Quang đứng bên ngoài căn nhà, thấy lụa đỏ bay đầy nhà không khỏi kinh ngạc.

"Ngày kia sẽ là lễ cập kê của nàng, sao có thể qua loa?" Ôn Đình Trạm đến cạnh nàng, thấy trang trí của ngôi nhà cũng hài lòng gật đầu, nắm tay Dạ Dao Quang dắt cô vào trong.

Cửa nhà mở ra, người lao ra đầu tiên đương nhiên là Lục Vĩnh Diễm: "Sao mọi người về muộn thế, ta chỉ lo mọi người thông thả quên cả thời gian."

Nghe hẳn nói chua xót, Dạ Dao Quang không khỏi hé miệng cười: "Cái này sao có thể trách chúng ta, muốn trách cũng tại cậu cả ngày không chịu học hành. Nếu cậu lấy được chút kiến thức, sao lại bị chúng ta bỏ rơi?"

"Nói cho cùng, tiểu tử thối này là kiểu không học vẫn không nghề nghiệp!" Một giọng nữ lạnh lẽo truyền ra từng trong nhà Dạ Dao Quang. Bất chợt, có một người phụ nữ ăn mặc sang trọng bước ra, khuôn mặt tuy không được coi là quá đẹp nhưng có thêm một đôi mắt phượng. Một người phụ nữ khoảng ba lăm, ba sáu tuổi đi ra. Cả người bà đều là khí thế của đương gia, vừa nhìn đã biết là một người phụ nữ khôn khéo không sai vào đâu được.

"Mẫu thân, sao người cũng nói con trai người như thế chứ?" Lục Vĩnh Diễm không khỏi xịu mặt.

"Con chui từ trong bụng ta ra, ta còn không biết đức hạnh của con như thế nào sao, cuối cùng cũng hoàn toàn vô dụng giống cha con, tuyệt đối không giống mẹ con!" Lục phu nhân chọc chọc tay vào trán Lục Vĩnh Diễm rồi quay đầu nhìn Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang:

"Ở học viện, chỉ sợ tiểu tử này gây họa không ít. Ngày thường phiền hai người chăm sóc nó."

Giọng Lục phu nhân nói chuyện rất bình thản, thậm chí có chút xởi lởi nhưng vẫn không khiến người ta ghét bỏ. Ngược lại, trong nội tâm còn thấy rất thân thiết như một trưởng bối.

"Phu nhân quá lời rồi, Doãn Hòa và tiểu Lục chẳng những thân thiện với đồng môn, mà còn kết giao thật lòng. Nếu là bạn thân, hiển nhiên sẽ cùng nhau gánh vác." Ôn Đình Trạm khiêm tốn nói, kính trọng Lục phu nhân như trưởng bối.

"Tình cảm này được đó. Nào, chúng ta vào nhà đã. Ta đã sai người chuẩn bị nước ấm và những món mọi người thích rồi." Lục phu nhân nắm

tay Dạ Dao Quang rồi đáp lời Ôn Đình Trạm.

Bọn họ là chủ nhà mà lại có phần giống khách. Dạ Dao Quang cũng có chút chóng mặt.

Tắm rửa, cơm nước xong, Dạ Dao Quang mới tìm một chỗ không người hỏi Ôn Đình Trạm: "Chàng bảo tiểu Lục mời Lục phu nhân giúp muội chuẩn bị lễ cập kê sao?"

"Ừ." Ôn Đình Trạm gật đầu:

"Tuy ta có thể sai người hầu xử lý nhưng không có người chủ sự cũng hơi lo, mới bảo tiểu Lục mời Lục phu nhân. Lục phu nhân là đương gia chủ mẫu của Lục gia. Bà ấy làm chủ sự, ta mới có thể yên tâm."

"Vậy, vậy muội phải làm gì?" Dạ Dao Quang vẫn còn ngơ ngác.

"Nàng đó, chẳng cần làm gì cả, tối nay nghỉ một bữa cho khỏe. Ngày mai sẽ có người tới dạy nàng chi tiết hành lễ vào ngày kia. Dao Dao của ta thông minh như vậy, chắc chắn sẽ học rất nhanh." Ôn Đình Trạm bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt vô cùng đáng yêu của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang đẩy cậu ra, cô trừng mắt: "Ngày kia có phải bọn Văn Du cũng tới không?"

"Tất nhiên, chuyện này đến cả tiểu Lục cũng không giấu, sao có thể giấu một mình hử. Người của học viện, ta chỉ mời mấy người bọn họ, sau này ta sẽ không để nàng đến học viện nữa." Ôn Đình Trạm buồn cười nói.

Suy nghĩ bị nhìn thấu, Dạ Dao Quang cảm thấy rất mất mặt. Cô xoay người nằm lên giường: "Muội muốn ngủ, ngày mai muội rất bận, chàng đi nhanh đi, đừng cản muội nghỉ ngơi."

"Được." Ôn Đình Trạm tốt bụng gật đầu, sau đó rời đi thật.

Dạ Dao Quang lăn qua lăn lại không ngủ được. Cô ở đây đã ba năm. Mai là lễ cập kê, cập kê ở thời này có nghĩa là đã trưởng thành, có nghĩa là đã có thể lập gia đình. Lễ thành nhân (1) mười tám tuổi ở kiếp trước, trừ hai người bạn gọi điện đến chúc mừng thì cũng chẳng có gì cả.

Vậy mà đời này, cô lại được sở hữu lễ thành nhân long trọng như vậy. Nghĩ đến Ôn Đình Trạm âm thầm an bài tất cả vì cô, lòng cô chột như được quét một lớp mật ngọt ngào khiến cô không nhìn được cong khóe môi, tiến vào mộng đẹp...

Sớm hôm sau thức dậy, rất nhiều người đã tới nhà họ, ra ra vào vào khiến cô ngẩn tò te, cũng may Ấu Ly thừa lúc cô không có ở đây đã đào tạo không ít người hầu. Còn chưa đến Dạ phủ ở đường Quan Vân thì đã thấy chốc chốc lại có người dẫn một tốp người vào.

"Trạm ca, đây là muốn làm gì?" Dạ Dao Quang nhìn Nghi Ninh đi bên cạnh cô. Lúc này Ấu Ly vội vàng như con thoi. Hôm qua cô trở về, Ấu Ly cũng vắng mặt. Cô ngủ, Ấu Ly mới quay về nhưng không quấy rầy cô. Sáng sớm hôm nay, sau khi dậy tu luyện, Ấu Ly tới thỉnh an nhưng cũng không nói thêm câu nào.

"Thiếu gia muốn mở tiệc chiêu đãi toàn bộ người đồng hương. Để chuẩn bị thức ăn ngon vào ngày mai, đã cố ý mời sáu đầu bếp của phủ thành đến." Nghi Ninh giải thích.

Mời toàn bộ người đồng hương, đây là mấy trăm miệng ăn, nhà bọn họ cũng không ngồi đủ.

Hình như nàng biết nghi ngờ của Dạ Dao Quang: "Thiếu gia đã nói xong với thôn trưởng rồi, khách dự tiệc đang ở trong từ đường của thôn."

"Thôn trưởng đồng ý rồi sao?" Từ đường là nơi quan trọng đến mức nào chứ. Chỉ khi xảy ra chuyện lớn mới mở từ đường. Nếu không, chỉ có ngày Tết, bọn họ mới có thể ăn cơm ở từ đường.

"Vào đầu năm, thiếu gia đã đưa thôn trưởng năm ngàn lượng bạc trắng để trùng tu từ đường, sao thôn trưởng có thể không biết lí lẽ chứ?" Nghi Ninh nói.

Dạ Dao Quang nghe xong không khỏi sửng sốt, Ôn Đình Trạm chưa từng hỏi xin cô nhiều tiền như vậy. Tiền bạc trong nhà đều do cô giữ, đủ thấy được đây là tiền riêng của Ôn Đình Trạm.

"Thiếu gia còn xây học đường trong thôn rồi mời một tú tài tiên sinh tới dạy." Nghi Ninh nói tiếp, trên gương mặt toàn là vẻ khâm phục:

"Trong thôn bây giờ ai cũng cảm kích thiếu gia đó."

Cô sửa đường trong thôn, Ôn Đình Trạm lại xây từ đường và học đường cho thôn, mời tiên sinh dạy học. Thảo nào thôn trưởng không nói hai lời đã mở từ đường cho cô mở tiệc cặp kê đãi khách.

Từ đường ở cổ đại ý nghĩa vô cùng lớn lao. Đó là nơi thiêng liêng nhất. Dù cô không hành lễ ở từ đường nhưng mở tiệc ở từ đường lại là một sự công nhận, toàn thôn đều công nhận phẩm hạnh toàn diện của cô. Danh tiếng cứ truyền đi như thế, đó là vinh dự không gì sánh bằng.

Đối với một cô gái cổ đại mà nói, danh tiếng còn quan trọng hơn cả mạng sống.

(1) Lễ thành nhân: Được tổ chức nhằm chúc mừng và cổ vũ những thiếu niên đã trưởng thành.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 421: Thạch Nữ

"Dao muội muội!" Trong lúc Dạ Dao Quang đang yên lặng suy nghĩ, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô. Dạ Dao Quang quay người lại, cô nhìn thấy Mạnh Uyển Đình đang nằm làn váy chạy như bay về phía cô.

Năm nay Mạnh Uyển Đình đã mười tám tuổi nhưng nàng vẫn chưa thành thân khiến cho cả nhà Mạnh gia đều lo lắng, nhưng hiện tại đã có người đến đính hôn rồi, qua năm sẽ gả đi.

"Trạm ca mời tỷ đến dạy ta sao?" Dạ Dao Quang thật không ngờ người đến dạy cô lễ cập kê chính là Mạnh Uyển Đình, cô cho rằng thế nào Ôn Đình Trạm cũng sẽ tìm một lão ma ma.

"Kỳ Úc công tử biết vị hôn thê của mình chắc chắn sẽ cảm thấy không hứng thú với một lão ma ma, vì vậy công tử mới đến tìm ta làm lão sư. Ta lớn như vậy nhưng vẫn chưa từng làm lão sư nên tất nhiên là ta rất vui vẻ đồng ý." Mạnh Uyển Đình cầm lấy tay của Dạ Dao Quang.

"Đi thôi, thời gian gấp gáp, bây giờ chúng ta đi vào phòng, ta sẽ nói tỉ mỉ cho muội nghe."

Sau đó Mạnh Uyển Đình kéo Dạ Dao Quang đi vào phòng, không đi học sẽ không biết, vừa vào học Dạ Dao Quang suýt chút nữa đã trợn tròn mắt. Cô thật không ngờ một lễ cập kê lại có nhiều quy trình đến như vậy, vốn dĩ cô còn ghét bỏ lễ khai mạc thi đấu vô cùng rườm rà của học viện, lúc này cô nghe Mạnh Uyển Đình kể lại, Dạ Dao Quang cảm thấy lễ nghi

của người cổ đại quá nhiều. Cũng may Mạnh Uyển Đình được xem là khuê mật (1) của Dạ Dao Quang ở kiếp này, nàng ấy kể lại một ít chuyện xấu hổ và vài chuyện ngoài ý muốn trong lễ cập kê của chính mình cho Dạ Dao Quang nghe, thỉnh thoảng khiến cho Dạ Dao Quang nghe xong lại cười rộ không ngừng. Hai người giam ở trong phòng suốt cả ngày, ngay cả ăn trưa cũng được đưa đến trong phòng.

Đến buổi chiều, hai người mới đi ra ngoài dùng bữa tối. Vừa đến phòng ăn, Dạ Dao Quang nhìn thấy một nữ tử vô cùng dịu dàng. Cô không biết nữ tử này, nàng ấy chỉ ngồi xuống ở nơi đó nhưng lại có khí chất phượng hoàng vô cùng tôn quý.

"Dao tử tử mau đến đây, đây là hoàng cô của ta." Tiêu Sĩ Duệ vội vàng dẫn Dạ Dao Quang đến bên cạnh nữ tử kia.

"Thần nữ bái kiến Ấp Thành công chúa." Mạnh Uyển Đình vội vàng hành lễ.

"Miễn lễ." Ấp Thành công chúa cười rất dịu dàng. Rõ ràng nhìn dáng vẻ này chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, cũng không có tính kiêu ngạo của một công chúa nhưng lại có thể khiến cho người ta cảm thấy nàng có tác phong của một người trưởng bối.

Nàng rất đẹp, là một mỹ nữ cổ đại chân chính bước ra từ trong tranh. Nàng mặc một bộ áo váy màu xanh nhạt, trên cổ áo đan thêm trân châu màu xanh trắng, sợi tơ trắng mỏng có thêu hoa mai tinh xảo. Tơ lụa trắng mỏng trong suốt khoác trên vai, dùng hai cây trâm ngọc màu xanh búi lên kiểu tóc đơn giản, cây trâm làm điểm xuyến cho tơ lụa ngọc bích, khuyên tai bằng ngọc. Điểm duy nhất rườm rà trên y phục chính là có nhiều đóa hoa ngọc lan màu xanh nở rộ rủ xuống làm vòng cổ trên cổ áo.

Thanh nhã, cao quý, dịu dàng, ôn nhu, tựa như thế giới thần tiên khiến người ta nhìn qua liền say mê.

"Bái kiến công chúa." Dạ Dao Quang cũng hạ người hành lễ.

Ấp Thành công chúa đưa tay đỡ lấy cô: "Nếu Duệ nhi gọi cô một tiếng tỷ tỷ, vậy thì cô không cần xa lạ với ta, huống chi ngày mai ta làm người xướng lễ cho cô."

Đôi mắt của Dạ Dao Quang mở to, công chúa làm người xướng lễ cho cô, có lầm không vậy?

"Dao tỷ tỷ cảm động rồi à! Là do ta cố ý mời hoàng cô đến, khuê nữ (2) nữ nhi của hoàng gia gia chỉ còn lại Ấp Thành cô cô. Nếu như không có ta đứng ra, cho dù là đường muội điều ngoa kia của ta thì cũng không thể mời được Ấp Thành cô cô!" Tiêu Sĩ Duệ nhân cơ hội tranh công.

Dạ Dao Quang theo thói quen liếc nhìn hắn: "Đệ cho rằng ta ngốc sao?"

Công chúa xuất cung là chuyện vô cùng trọng đại, sao có thể đặc biệt đến đây làm người xướng lễ cho cô được, mặt mũi của cô đâu có lớn như vậy? Cho dù là Ôn Đình Trạm cũng không có mặt mũi này.

"Khụ..." Tiêu Sĩ Duệ mất tự nhiên ho hai tiếng.

"Hiếm khi tiểu quý của nhà chúng ta phải nhận lấy thiệt thòi như vậy." Ấp Thành công chúa trêu ghẹo Tiêu Sĩ Duệ. Sau đó nàng nhìn về phía Dạ Dao Quang.

"Ta có một chuyện muốn nhờ cô."

"Nếu công chúa không vội, chúng ta dùng cơm trước được không?" Dạ Dao Quang thấy nhiều người như vậy liền nói.

"Cũng được." Ấp Thành công chúa gật đầu, sau đó nàng nói với mọi người:

"Bốn cung tới đây cũng là khách, các vị không cần câu nệ."

Sau đó mọi người bắt đầu dùng bữa. Vì có nhiều người nên tất nhiên là nam nữ mỗi bên một bàn, hơn nữa có công chúa ở đây, vì thế ở chính giữa có để thêm một tấm bình phong. Ấp Thành công chúa vô cùng biết quan tâm người khác, rõ ràng nàng ăn rất ít và cũng rất chậm nhưng vì để cho tất cả mọi người ăn nhiều một chút nên nàng chậm chạp không để đĩa xuống. Đợi đến khi mọi người đều ăn no, lúc này nàng mới thu tay lại. Một sự tỉ mỉ rất nhỏ này đã khiến Dạ Dao Quang rất có cảm tình đối với nàng.

Mọi người ăn cơm xong rồi ngồi lại trong chốc lát, Dạ Dao Quang mượn lý do tiễn Ấp Thành công chúa trở về phòng, cô đi theo Ấp Thành công chúa. Họ vừa tiến vào gian phòng được chuẩn bị cho Ấp Thành công chúa, Ấp Thành công chúa liền cho tất cả mọi người lui ra ngoài, ngay cả vị ma ma mà nàng tin tưởng nhất cũng không lưu lại.

Nhưng hai người đã ngồi rất lâu, Ấp Thành công chúa vẫn chưa mở miệng. Dạ Dao Quang thấy có mấy lần nàng muốn nói, hình như nàng ấy có chuyện lo lắng, cô liền nói: "Công chúa có chuyện gì xin cứ nói thẳng."

"Không phải do ta không biết nên nói như thế nào, mà là cô vẫn chưa cập kê..." Ấp Thành công chúa do dự một lát, sau đó nàng mới hỏi:

"Chắc cô cũng biết về thạch nữ (3)."

Dạ Dao Quang ngạc nhiên, cô nhìn về phía Ấp Thành công chúa.

Sắc mặt của Ấp Thành công chúa rất thản nhiên, không hề cảm thấy có chỗ nào khổ sở và khó chịu.

Thu lại vẻ mặt, Dạ Dao Quang gật đầu.

"Chuyện này chỉ có phụ hoàng và ta mới biết, ngay cả vị ma ma nghiệm thân cho ta trước đây cũng đã bị phụ hoàng dán miệng. Sĩ Duệ

cũng là trong lúc vô tình nên mới biết được. Năm nay ta đã mười bảy, người đời đều cho rằng vì phụ hoàng sủng ái ta nên người không chịu gả ta đi. Thật ra..." Ấp Thành công chúa nói có chút thương cảm.

"Phụ hoàng chẳng bao giờ vì chuyện này mà ghét bỏ nữ nhi này, thậm chí người còn sủng ái ta nhiều hơn so với mấy vị hoàng tử. Cả đời này ta cũng không thể không gả đi, đây là sĩ nhục của hoàng thất. Ta không thể để cho phụ hoàng mất hết mặt mũi, mấy năm nay ta vì không muốn để người vô tội phải chết nên ta vẫn chưa từng đi tìm ngự y chữa bệnh. Lần này là do Sĩ Duệ bảo ta tới tìm cô. Cô yên tâm, ta mượn cơ biết được dân gian có một người tài giỏi, mới có thể khiến cho phụ hoàng đồng ý để ta xuất cung. Ta tới đây chẳng qua là vì nhớ Sĩ Duệ, vừa đúng lúc gặp phải lễ cập kê của cô, cho dù cô có thể trị hết cho ta hay không thì ngày mai ta vẫn làm người xướng lễ cho cô."

"Công chúa để ta bắt mạch trước đã." Dạ Dao Quang ngồi đối diện với Ấp Thành công chúa.

Ấp Thành công chúa đưa ra cổ tay trắng nõn của nàng. Dạ Dao Quang đặt tay lên, khí ngũ hành chảy vào cơ thể của Ấp Thành công chúa rồi di chuyển thẳng đến bụng dưới của Ấp Thành công chúa. Khí ngũ hành chuyển động một vòng, Dạ Dao Quang mới thở dài một hơi:

"Công chúa yên tâm."

Thạch nữ chia ra rất nhiều loại, nghiêm trọng nhất chính là trong cơ thể thiếu đi một bộ phận, đối với trường hợp này Dạ Dao Quang cũng không thể cứu giúp. Cũng may Ấp Thành công chúa không gặp phải trường hợp này, mà là bị tắc nghẽn, cô có thể dùng khí ngũ hành tiến hành trị liệu.

Ấp Thành công chúa vẫn luôn bình tĩnh tao nhã nhưng khi nàng nghe Dạ Dao Quang nói như vậy, nàng nhin không được vành mắt ửng đỏ. Dạ Dao Quang đưa tay nắm chặt lấy đôi tay run rẩy vì kích động của nàng.

Mặc dù cô không có đồng cảm tựa như bản thân mình cùng chung cảnh ngộ nhưng cô có thể lý giải được tâm tình của nàng. Bất kỳ một nữ nhân nào, nếu không thể trở thành một nữ nhân thực sự đều là một sự thương tâm, nếu như nàng ấy không thể chữa trị, chẳng những nàng ấy không thể trở thành một nữ nhân thực sự, đồng thời cũng mất đi tư cách làm mẫu thân.

- (1) Khuê mật: Ý chỉ bạn thân.
- (2) Khuê nữ: Là nữ nhi chưa thành thân.
- (3) Thạch nữ: Nữ tử có bộ phận sinh dục bị dị dạng

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 422: Lễ Cập Kê

Dạ Dao Quang không lập tức trị liệu cho Ấp Thành công chúa, Ấp Thành công chúa cần trị liệu ở một nơi quá mức tư mật và yếu ớt nên cũng không thể hoàn thành trong một hay hai ngày. Đã qua mười bảy năm, Ấp Thành công chúa cũng không vội vã.

Sáng sớm hôm sau, Dạ Dao Quang đã bắt đầu tắm rửa thay y phục, lúc cô tắm, Ấu Ly mang tới một viên hoa đào màu hồng giống như viên thuốc rồi để vào trong nước. Một lúc sau cả thùng nước liền biến thành màu hồng nhạt, từng mùi thơm hoa đào lan tỏa ra ngoài. Dạ Dao Quang ở trong thùng tắm, cô cảm thấy có một tia linh khí mạnh mẽ đi vào da thịt của cô khiến mỗi tế bào trong cơ thể của cô đều sinh động.

Đây là...

"Đây là do thiếu gia bảo nô tỳ thả vào." Ấu Ly cũng vô cùng ngạc nhiên, nàng cũng từng là nữ nhi của quan lại, tất nhiên nàng cũng có nghiên cứu qua mấy đồ vật tao nhã nhưng nàng chưa từng nhìn thấy qua thậm chí là chưa nghe qua trên thế gian này có một kỳ hương như vậy.

Dạ Dao Quang còn chưa nghe Ấu Ly nói hết, cô đã ngồi xếp bằng trong thùng nước tắm. Một khối hương liệu dung hợp với linh khí nồng đậm đến như vậy, trong nước dường như có vô số cá nhỏ chạm vào da thịt vô cùng mịn màng của cô, ngao du trong kinh mạch máu của cô như để cả người của cô hòa vào trong đám mây. Linh khí dồi dào dịu dàng cọ rửa kinh mạch cho cô, hoàn toàn khác với lúc trước, vậy mà không có một chút cảm giác đau đớn nào.

Không biết đã qua bao lâu, Ấu Ly khẽ gọi bên tai cô, Dạ Dao Quang mới chịu đứng lên. Vốn dĩ nước màu hồng nhạt giờ đã biến thành trong suốt, không biết có phải do cô vừa mới tắm hay không, Dạ Dao Quang cảm thấy da thịt của cô hơi trắng mềm, quả thật là trắng sáng ửng hồng.

Thay xong y phục, Dạ Dao Quang ngồi trong phòng, tùy ý để Ấu Ly lau khô tóc cho cô. Mãi đến khi nhạc được tấu lên, cô mới để một thác tóc đen rối tung đi ra ngoài.

Bước đầu tiên trong lễ cập kê là chủ nhân và khách vào chỗ, phụ mẫu của người cập kê nghênh đón khách, cả hai bên hành lễ lẫn nhau, sau đó chủ nhân ngồi xuống trước, các khách quý mới ngồi xuống sau. Bước thứ hai là khai lễ, phụ thân của người cập kê sẽ đọc diển văn. Bởi vì Dạ Dao Quang không có phụ mẫu nên lễ cập kê của cô được lược bỏ hai bước này, trực tiếp để Lục phu nhân khai lễ.

Đến khi cửa phòng được mở ra thì nhìn thấy thiếu nữ tóc dài rối tung mặc y phục màu hồng nhạt, trên mặt được trang điểm phấn hồng chậm rãi đi đến, giai điệu nhẹ nhàng vang lên dưới khung cảnh hoa mai quanh năm không rụng. Thiếu nữ bước đi nhẹ nhàng, làn gió mát vén lên mái tóc dài của cô, khuôn mặt của thiếu nữ tựa như họa, giống như một đóa hoa đào xinh tươi nở rộ, phong thái tuyệt sắc khiến người ta động lòng.

"Trời ạ, Dao tỷ tỷ mặc trang phục nữ nhi lại đẹp đến như vậy!" Tiêu Sĩ Duệ tự hỏi hẳn đã nhìn thấy không ít mỹ nhân, hậu cung của hoàng gia gia còn xinh đẹp hơn nhiều so với ngự hoa viên nhưng hẳn vẫn rung động bởi vẻ đẹp rực rỡ của Dạ Dao Quang.

Đáng kinh ngạc hơn là khi cô đi ngang qua, làn gió nhỏ thổi nhẹ qua mái tóc của cô, mùi thơm hoa đào nhàn nhạt lan tỏa. Mặc dù cô đã đi rất xa nhưng vẫn có thể ngửi được mùi thơm tựa như đào hoa tiên tử giáng trần.

Đến khi Dạ Dao Quang đã đi vào chỗ, theo lễ nghi, người xướng lễ sẽ chải đầu cho cô, kế tiếp là đội mũ, lần đầu một lạy, lần thứ hai hai lạy, lần thứ ba ba lạy, tạ lễ và dâng rượu. Sau khi hoàn thành những bước này sẽ đến phần quan trọng, đó là phần cài trâm cho người cập kê, chính là lấy tên chữ cho người cập kê.

Lục phu nhân đứng dậy, mặt bà hướng về phía đông đọc lời chúc: "Lễ nghi đã chuẩn bị, nhân ngày tháng tốt, chiếu cáo tên chữ cho nàng. Viên tự khổng gia, mao sĩ du nghi. Nghi chi vu giả, vĩnh thụ bảo chi, viết Chúc Hoa phủ."

Trong lòng của Dạ Dao Quang hơi động, cô không ngờ Ôn Đình Trạm lấy Chúc Hoa làm tên chữ cho cô, cô vừa nhìn chữ này thì biết đây là do Ôn Đình Trạm đặt. Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa.

Dựa theo quy củ, Dạ Dao Quang lập tức đáp: "Mặc dù Chúc Hoa khờ dại nhưng vẫn sẽ luôn trân trọng."

Tiếp theo là nghe giáo huấn, vì Dạ Dao Quang không có phụ mẫu nên bỏ qua bước này. Dạ Dao Quang trực tiếp nâng làn váy hoa lệ, tay áo rộng lớn phất phới, chậm rãi đi tới chính giữa để hành lễ với khách quan trọng, khách mời, nhạc công, quan lại, người xướng lễ và quần chúng đang đứng quan sát ở bên ngoài.

Cuối cùng là kết thúc buổi lễ, toàn bộ quá trình này Ôn Đình Trạm không thể tham dự, nhưng từ đầu đến cuối cậu vẫn đứng ở một nơi rất xa nhìn cô từng bước một hoàn thành lễ cập kê quan trọng nhất trong đời.

Hành lễ xong, một buổi sáng đã trôi qua. Lúc này Ôn Đình Trạm mới đứng ra mời tất cả khách quý đến từ đường mở tiệc dùng bữa.

Dạ Dao Quang mệt mỏi nằm trên giường, cũng may cô không cần phải ra mặt mời khách.

"Nhìn dáng vẻ của muội này, chẳng qua đây mới chỉ là lễ cập kê, nếu như đến ngày đại hôn của muội, chẳng lẽ ngay cả động phòng hoa chúc mà muội cũng không cần?" Từ ngàn dặm xa xôi Dương Tịch Hà cũng đến tham gia lễ cập kê của cô. Ngụy Lâm quyết định tham gia cuộc thi năm nay, Dương Tịch Hà cũng dành ra thời gian cho hẳn để có thể an tâm ra sức học hành, nàng mượn ngày lễ cập kê của Dạ Dao Quang trở về nhà mẹ đẻ.

"Tỷ thành thân rồi, nói gì cũng nghiêm túc." Dạ Dao Quang cười híp mắt nói.

"Bây giờ muội cứ trêu chọc ta đi, chờ thêm mấy năm muội sẽ biết." Dương Tịch Hà đưa tay nhéo vào eo của Dạ Dao Quang, sau đó vẻ mặt của nàng vô cùng mong đợi nhìn cô.

"Ngược lại thật ra ta rất mong chờ hôn lễ của muội sẽ náo nhiệt như thế nào. Ôn Doãn Hòa đối với muội thật lòng như vậy, trên thế gian này sợ rằng không thể tìm ra được một người có thể so sánh với cậu ấy."

"Sao tỷ biết chàng rất quan tâm đến ta?" Nàng không có ở bên cạnh, nhiều lắm chỉ nghe được lời đồn thôi.

"Ta biết rõ muội sẽ không thông suốt mà." Dương Tịch Hà chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nhìn chăm chăm Dạ Dao Quang.

"Lúc thi văn Ôn Doãn Hòa tặng tuyệt thế kỳ hương Đào Yêu cho muội, rồi đến ngày cập kê của muội lại mở tiệc rượu tại từ đường, chẳng lẽ muội không nhìn thấy một chút thâm ý nào sao?"

Vẻ mặt của Dạ Dao Quang mờ mịt, phía sau chuyện này còn có thâm ý gì sao?

Dương Tịch Hà không khỏi thở dài: "Thương thay cho sự khổ tâm của Ôn Doãn Hòa."

"Đừng có âm dương quái khí (*), có chuyện thì nói nhanh." Dạ Dao Quang liếc nhìn nàng.

"Trái tim của muội đúng là rất rộng." Dương Tịch Hà than nhẹ.

"Hiện tại Trạm ca nhà muội đã là người nổi danh trong thiên hạ. Từ lúc cậu ấy sinh ra, muội cho rằng sau này sẽ không có ai để mắt tới hửn? Cậu ấy không để ý đến thể diện, ở trước mặt mọi người trong cuộc thi văn, cậu ấy thừa nhận là do muội ngậm đặng nuốt cay nuôi lớn. Đây là cậu ấy đang chiếu cáo với thiên hạ, muội có ơn với cậu ấy đến thế nào, cũng chứng tỏ là cậu ấy đã động tâm với muội và cũng xua tan những người có ý muốn quan hệ thông gia. Vào ngày cập kê của muội, cậu ấy cho mở tiệc rượu trong từ đường, đây là muốn tuyên dương tính cách của muội đủ để xứng đôi cùng với cậu ấy - người được bề hạ chính miệng khen ngợi, để tránh sau này cậu ấy thăng chức, sẽ có người đâm muội."

Dương Tịch Hà không nói, thật sự Dạ Dao Quang chưa từng nghĩ đến chuyện này. Cô nhớ lại trong cuộc thi đấu văn cậu đứng trước nhiều người như vậy, thản nhiên nói phụ mẫu đã qua đời từ lúc cậu mới bảy tuổi, là do một tay cô nuôi lớn. Mặc dù chuyện này là thật nhưng nếu đổi lại là một người sĩ diện, chưa chắc người đó nguyện ý để người khác nhắc tới chứ đừng nói là quang minh chính đại nói về mình như vậy, khi đó Dạ Dao Quang chỉ cho rằng trong lòng của cậu mang theo ý lớn, nhưng cô chưa từng nghĩ đến cậu nói như vậy là vì cô.

Cô vẫn biết tất cả mọi chuyện cậu đều suy nghĩ vô cùng lâu dài nhưng cô không ngờ cậu sẽ suy nghĩ sâu xa cho cô như vậy. Bên người cậu còn chưa xuất hiện hoa đào, vậy mà cậu đã bắt đầu bẻ gãy hoa đào rồi...

(*) Âm dương quái khí: Miêu tả một người có thái độ cổ quái, lời nói kỳ lạ, không thể đoán được (tính cách, lời nói và việc làm...).

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 423: Lễ Vật Của Mạch Khâm

Lời nói của Dương Tịch Hà khiến Dạ Dao Quang phải suy nghĩ. Dương Tịch Hà thấy cô như vậy, nàng ấy lặng yên không tiếng động rời đi. Thực ra nàng cũng không thể hiểu rõ những ẩn ý sâu xa này, chẳng qua là Ngụy Lâm nói cho nàng biết, nhưng nàng cảm thấy cần phải giúp cho Dạ Dao Quang thức tỉnh.

Đã thành hôn, Dương Tịch Hà càng hiểu rõ ràng tình cảm giữa phu thê không thể vĩnh viễn chỉ có một bên không ngừng cố gắng duy trì, dù là người mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ mệt mỏi. Nhất là trong tình yêu nam nữ, bất kỳ ai cũng đều có trái tim mỏng manh giống nhau.

Dạ Dao Quang bị đánh thức bởi tiếng nói của Ấu Ly: "Cô nương, Mạch công tử và Qua cô nương tới rồi."

Cô nhanh chóng ngồi dậy mang giày rồi chạy ra cửa: "Mạch đại ca và Vô Âm? Bọn họ ở đâu?"

"Cô nương đi theo nô tỳ." Ấu Ly dẫn Dạ Dao Quang đi đến vườn hoa ở hậu viện trong đình.

Vườn hoa rất lớn, đây là do Ôn Đình Trạm cố ý muốn xây dựng. Dạ Dao Quang dựa vào cách bố trí đơn giản mà xây thành một hành lang gấp khúc thật dài, phía cuối hành lang có một cái đình nhỏ, vừa lúc đình nhỏ nằm ngay ở giữa vườn hoa, có cảnh đẹp bao vây xung quanh.

Trong đình nhỏ, Qua Vô Âm đang cầm đồ ăn ngồi trước bàn đá, còn Mạch Khâm mặc trường bào màu xanh nhạt xoay lưng về phía nàng. Hắn

đứng chấp tay như đang ngắm cảnh đẹp của vườn hoa, một đầu tóc trắng dài như tuyết tung bay trong gió, nhẹ nhàng vẽ ra ánh sáng tuyết trắng giữa không trung.

Chắc là hai người đều phát hiện cô đi đến, Qua Vô Âm đang cầm đồ ăn ngẩng đầu lên, Mạch Khâm chậm rãi quay lại, hai người nhìn thấy ở một chỗ khác của trường đình có một thiếu nữ vô cùng tuyệt sắc đang đi tới.

Thiếu nữ mặc y phục màu hồng nhạt, phối hợp với cách trang điểm thanh nhã, ngũ quan tuyệt đẹp. Đôi mắt hoa đào xinh đẹp lưu chuyển, từng đợt mùi thơm hoa đào lan tỏa. Cô chạy như bay về phía bọn họ với gương mặt vui vẻ khiến cả vườn hoa nở rộ có vẻ ảm đạm phai mờ.

Qua Vô Âm liếc Mạch Khâm đang nhìn đến thất thần, nàng không khỏi than nhẹ một tiếng.

"Mạch đại ca, Vô Âm, mọi người đều tới rồi." Dạ Dao Quang xinh đẹp đứng trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp như hoa đứng trước mặt không có cách nào rời mắt được, trong đôi mắt của Mạch Khâm lộ ra nụ cười nhẹ nhàng. Qua Vô Âm vỗ tay lên chiếc hộp lớn hình vuông làm bằng gấm vóc được để trên bàn đá: "Lễ cập kê sao tỷ có thể không đến được? Nhưng muội không thêm gửi thiệp mời cho ta khiến ta phải mặt dày chạy tới, tỷ vẫn còn đang tức giận đây này!"

Dạ Dao Quang nhìn thấy Qua Vô Âm giả vờ tức giận, cô ngồi xuống trước mặt nàng rồi kéo cánh tay của nàng: "Tỷ tỷ tốt, muội sai rồi, vốn dĩ muội không có ý định mở tiệc đãi khách, đây đều là do Trạm ca chuẩn bị. Hôm kia muội còn ở Trung Châu, tưởng rằng sẽ làm không kịp."

"Ta cũng không báo cho nàng ấy biết hôm nay là lễ cập kê của muội." Mạch Khâm đi vòng qua Qua Vô Âm rồi ngồi xuống ở bên cạnh nàng, hẳn ngồi đối diện với Dạ Dao Quang.

Mọi người đều là người thông minh, cho dù bọn họ biết bói toán thì cũng không thể tính ra được ngày sinh tháng đẻ của một người. Nếu Mạch Khâm không nói cho Qua Vô Âm biết, nhưng Qua Vô Âm lại đến đây thì chỉ có một khả năng, đó là Ôn Đình Trạm gửi thiệp mời cho Qua Vô Âm. Dạ Dao Quang nghe xong liền giả vờ tức giận:

"Vô Âm tử học xấu, tử cũng bắt đầu khi dễ muội."

"Tỷ nào dám? Muội cũng không nhìn xem có bao nhiêu người che chở cho muội hả." Qua Vô Âm nói, sau đó nàng thương tâm liếc nhìn Mạch Khâm:

"Có vài người, chỉ thấy người mới cười, đâu nghe người cũ khóc."

"Ha..." Lập tức Dạ Dao Quang bị Qua Vô Âm chọc cười.

Lúc này bàn tay dài nhỏ tựa như được điêu khắc của Mạch Khâm đưa tới trước mặt của Dạ Dao Quang, trên tay có một chiếc hộp nhỏ tinh xảo: "Nhìn xem có thích không?"

Thật ra Dạ Dao Quang vẫn luôn mong chờ Mạch Khâm sẽ tặng lễ vật gì cho cô nên nhanh chóng nhận lấy chiếc hộp. Chiếc hộp vừa đến tay, lập tức có một luồng cát khí thuần hậu sinh ra như núi lửa phun ra nham thạch nóng chảy vậy khiến cổ tay của Dạ Dao Quang nóng lên, lúc này cô mở to đôi mắt nhìn. Cô sống qua hai kiếp nhưng cô vẫn chưa gặp qua luồng cát khí nồng đậm đến như vậy, nồng đậm đến mức như có một sinh mạng sống vậy, đây là một pháp khí rất đáng sợ.

Dạ Dao Quang vẫn đang kinh ngạc nhìn pháp khí chưa hồi phục lại, hoàn toàn không nhìn thấy bàn tay của Mạch Khâm cứng đờ trong chốc lát rồi mới chậm rãi thu tay lại. Bởi vì đầu ngón tay của cô xẹt qua đầu ngón tay hơi cong của hắn, ngón tay của cô mềm mại nhỏ nhắn tựa như hồng vũ nhẹ nhàng phất qua khiến hắn suýt chút nữa kiềm chế không được mà nắm lấy cổ tay của cô.

Dạ Dao Quang mở hộp ra, đột nhiên ánh sáng màu vàng lóe lên, suýt chút nữa đã làm đôi mắt của cô bị thương. Nhưng đây cũng không phải là khí Kim, mà là ba đồng tiền! Đặt song song với ba đồng tiền chỉ có bốn chữ Tường Phù Nguyên Bảo!

Tường Phù Nguyên Bảo chính là đồng tiền của Tống Chân Tông được đúc ra năm 1008, cách nay khoảng bốn trăm năm. Đồng tiền là bùa mệnh may mắn, ngoài cầu phúc ra, Tường Phù Nguyên Bảo còn mang theo ý lộc, thọ, vô cùng giàu có và may mắn, rất thích hợp với cái tên bùa cát tường.

Hiện tại muốn thu thập Tường Phù Nguyên Bảo chắc chắn không khó khăn nhưng cát khí phát ra nồng đậm như thế này, có thể nói chưa chắc sẽ tìm thấy được pháp khí Tường Phù Nguyên Bảo như vậy trong sáu trăm năm qua!

"Chà... đúng là món đồ tốt." Qua Vô Âm làm ra dáng vẻ trông rất thích.

"Vật này với cô mà nói cũng không có lợi ích gì." Mạch Khâm liếc nhìn Qua Vô Âm.

"Mạch đại ca, cảm ơn huynh, đây là lễ vật cập kê tốt nhất mà ta đã nhận." Dạ Dao Quang ôm thật chặt bảo bối, nếu như ở kiếp trước, chỉ sợ toàn bộ giới phong thủy sẽ đánh nhau.

"Muội thích là tốt rồi." Mạch Khâm cười nhạt.

"Này, tỷ còn chưa tặng lễ vật đâu, vậy mà muội nói đã nhận qua lễ vật cập kê tốt nhất rồi." Qua Vô Âm làm ra dáng vẻ đau lòng.

"Thật là tâm đã lệch không giới hạn rồi!"

"Muội sai rồi, Vô Âm tặng lễ khẳng định là rất tốt, muội nhất định sẽ thích." Dạ Dao Quang tựa đầu trên vai của Qua Vô Âm, cười hì hì nói.

"Đừng lăm mồm." Qua Vô Âm đẩy tay cô ra, sau đó đẩy chiếc hộp trên bàn đá về phía cô.

"Muội nhìn qua một lát, là do tử bỏ ra ba tháng để chém sạch cây Thần Ty của Qua Vụ hải mới có thể tạo thành, suýt chút nữa đã khiến lão gia trực xuất tử ra khỏi gia môn. Nếu muội dám không thích, xem tử xử lý muội thế nào."

"Rất thích, chắc chắn là thích." Dạ Dao Quang vội vàng mở chiếc hộp ra, ánh sáng ngũ sắc lóng lánh hiện lên. Bên trong là một bộ y phục, y phục này không biết được làm bằng gì, nhìn giống như màu của nước nhưng lại không trong suốt, hơn nữa có từng vòng ánh sáng ngũ sắc tựa như gợn sóng không ngừng phát phối.

"Thiên Thần Lũ Y." Mạch Khâm cũng rất ngạc nhiên. Hắn vốn cho rằng Qua Vô Âm sẽ trộn lẫn một ít Thần Ty vào trong đó, nhưng hắn không ngờ Qua Vô Âm lại dùng toàn bộ Thần Ty để chế tạo ra Thiên Thần Lũ Y.

"Nó được dệt ra bằng vật liệu gì vậy?" Thứ lỗi cho cô vì kiến thức nông cạn, cô không thể nhìn ra.

"Ở Qua Vụ hải của ta có một thần thụ giống như tầm có thể phun tơ, tơ này có thể dệt vải mềm mại nhưng cũng có thể luyện ra binh khí. Đây là bảo vật của Qua Vụ hải, nhưng thần thụ này ba trăm năm mới phun tơ một lần." Qua Vô Âm giải thích cho Dạ Dao Quang.

"Vận khí của muội rất tốt, năm nay vừa vận là ba trăm năm, tất cả Thần Ty đều ở nơi này, ta còn làm cho muội một áo choàng tơ lụa có thể làm binh khí."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 424: Lão Gia Bị Yêu Tinh Mê Hoặc

“Vô Âm, thứ này quá đáng giá rồi!” Dạ Dao Quang lắc đầu, tuy là tiền đồng của Mạch Khâm cũng rất quý giá nhưng đối với những người như Mạch Khâm thì căn bản nó cũng không có tác dụng gì nên Dạ Dao Quang mới vô tư nhận. Nhưng Qua Vô Âm thì lại không như vậy nên cô không thể nhận được.

Qua Vô Âm chau mày: “Muội muốn từ chối sao?”

“Vô Âm, muội không thể nhận được”. Thái độ của Dạ Dao Quang cũng rất kiên quyết.

“Muội đừng suy nghĩ quá nhiều, tỷ cũng không chỉ vì muội, chẳng qua là đúng lúc gặp được muội”. Ánh mắt Qua Vô Âm hiện lên một tia hung ác nham hiểm.

“Thay vì để con tiểu yêu tinh kia cả ngày mong ngóng kia, chi bằng tặng cho muội muội ta yêu thích”.

“Hả?” Dạ Dao Quang ngẩng đầu lên nhìn Qua Vô Âm.

Mạch Khâm cầm chén trà lên uống.

Qua Vô Âm ánh mắt lạnh lùng nói: “Cũng không sợ muội chê cười, thực ra lão gia nhà tỷ đang say mê một con yêu”.

Miệng vốn hơi khô nên Dạ Dao Quang cầm chén trà lên chuẩn bị uống trà, may mà cô chưa kịp uống nếu không chắc cô đã phun hết ra rồi! Cô

nhìn Qua Vô Âm với vẻ mặt có chút sững sờ, lão gia mà Qua Vô Âm nói đến chắc là cha của nàng ấy. Nhưng cha của nàng ấy dù sao cũng phải năm sáu mươi tuổi rồi thậm chí là còn nhiều hơn, tu vi e là trên Luyện Hư kỳ, tu vi như vậy mà lại bị một con tiểu yêu tinh mê hoặc sao?

Bên cạnh không có ai, Qua Vô Âm lại một lòng coi Dạ Dao Quang là bạn, Mạch Khâm là người hiểu rõ chuyện này nhất. Trong lòng nàng không thoải mái nên cũng muốn tâm sự một chút, vì vậy mà nàng đã kể một mạch từ nguyên nhân đến kết quả của chuyện này.

Thì ra lúc còn trẻ cha của Qua Vô Âm đã thích một người bình thường nhưng tổ phụ của Qua Vô Âm lại không đồng ý. Người ghét đối phương không phải vì xuất thân của mà là vì đối phương hoàn toàn không thể là người tu luyện nên tuổi thọ có hạn, sợ đến lúc đó sẽ làm ảnh hưởng tới việc tu luyện của con trai nên đã ra sức ngăn cản, bắt con trai đi bế quan rồi tìm cho cô gái kia một gia đình tốt ép cô gái phải xuất giá. Không biết cô gái ấy đối với cha của Qua Vô Âm tình nghĩa sâu nặng như thế nào, vì cha mẹ đã nhận lời một chỗ tốt nên ép nàng xuất giá, trong lòng nàng rất căm hận nên trong đêm động phòng hoa chúc nàng đã uống một chén rượu độc rồi chết trước mặt chồng mình.

Trước giờ xuất quan, cha của Qua Vô Âm vội chạy đến nhưng chỉ nhìn thấy một thi thể lạnh ngắt, không ngờ rằng cô gái ấy lại có tính khí mãnh liệt đến vậy nên tổ phụ của Qua Vô Âm cũng có chút áy náy. Sau đó đưa con trai trở về cũng không khóc không làm loạn mà ngoan ngoãn nhận lời lấy mẹ của Qua Vô Âm về. Tổ phụ của Qua Vô Âm cũng rất ít khi nhúng tay vào chuyện của con trai nhưng lại không ngờ rằng cha của Qua Vô Âm đã chọn ra trong tộc hai vị trưởng lão có tu luyện rất cao, hơn nữa ở bên ngoài còn quen biết với hai người bạn khác, kết hợp với mình để trước ngày thứ bảy sau khi cô gái mất thì lén ngưng tụ thần hồn còn chưa tan hết của cô gái rồi mang về Qua Vụ hải.

Ông hòa nó vào Qua Vụ hải một loại giống linh quả, chuyên tâm vun trồng hạt giống này để nó độ hóa thành cây tiên nhưng không ngờ đứng trước ranh giới thành công thì tình cờ bị Qua Vô Âm nghe lén được cha nói chuyện riêng với cái cây mà cha yêu thương hơn cả mình. Trong lúc tức giận không kiềm chế được, nàng đã động chân động tay khiến cây linh quả đã biến hóa này rơi vào yêu đạo.

Biết được việc này cha của Qua Vô Âm suýt chút nữa đã đánh chết Qua Vô Âm, phải biết là khoảng cách giữa tiên và yêu là một trời một vực, một cái là muôn dân thờ cúng còn một cái là đạo trời bất dung. May mà Qua Vụ hải vẫn chưa phải do cha của Qua Vô Âm làm chủ, đáng tiếc tu vi của Qua Vô Âm không đủ nếu không cho dù có liều mạng hao tổn đi tuổi thọ thì nàng cũng muốn giết chết con yêu tinh này. Cha nàng bị nàng kích động nên đã hao tổn mất tu vi của năm mươi năm, trực tiếp để nó độ hóa thành hình người, hơn nữa còn một lòng muốn lấy nàng ta làm vợ.

Mẹ nàng còn chưa chết, cha nàng dựa vào cái gì mà lấy vợ khác? Huống hồ cha nàng hao tổn năm mươi năm tu vi nên hiện tại chỉ là Kim Đan kỳ khiến tổ phụ nàng tức đến suýt chết. Nếu không phải sợ bọn họ bị trục xuất ra khỏi Qua Vụ hải sẽ bị kẻ địch hãm hại thì thực sự tổ phụ của Qua Vô Âm đã nghĩ không muốn có đứa con này rồi.

Việc này khiến Qua Vụ hải náo nhiệt cả lên, các thúc của Qua Vô Âm đều đang nhòm ngó ngôi thiếu chủ, mà sau đó mẹ của Qua Vô Âm lại bị những mảnh vụn của cha giày vò đến mức lòng như tro nguội, không ngừng đốc thúc con trai mình tiến lên. Nếu Qua Vụ hải không thể trở thành địa bàn của họ thì đợi đến sau khi tổ phụ phi thăng, thúc của họ kế vị, so với anh ruột thì chị dâu và cháu trai cháu gái đương nhiên hiểu rõ đến lúc đó người bị đuổi ra khỏi Qua Vụ hải chính là họ.

Bỗng chốc một gia đình từng hạnh phúc trở nên tối tăm hỗn loạn, Qua Vô Âm không thể tiếp tục ở lại đây được nữa. Nàng đang chuẩn bị tìm một nơi yên tĩnh để tu luyện nhưng nào biết rằng tiểu yêu tinh kia đã nhắm vào

Thần Ty, khiến cha nàng đầu óc mê muội lại có mấy phần bản lĩnh, không biết đã dùng cách gì để thuyết phục tổ phụ nàng. Nàng quá tức giận nên đã lấy sạch mọi thứ, sau khi rời Qua Vụ hải còn nhận được thư uy hiếp của cha nàng, đồng thời ngay lúc đó cũng nhận được thiệp mời Ôn Đình Trạm gửi tới. Nhiều Thần Ty như vậy nàng cũng không dùng hết, nhưng nếu cứ giữ chặt thì không chừng bị người khác nhòm ngó đến, đến lúc đó không chừng con tiểu yêu tinh kia sẽ ngáng chân nàng. Vì thế nàng đã đi tìm một người chị em tốt rồi nó rèn thành Thiên Thần Lũ Y làm quà cáp kê tặng cho Dạ Dao Quang.

Sau khi nghe xong, Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy lễ vật này càng không thể nhận được: “Vô Âm, bình thường những quần áo này muội cũng không mặc được, tỷ có tặng muội thì cũng chỉ để xó mà thôi, muội chỉ cần một cây vải lụa là được rồi”.

Qua Vô Âm đang muốn khuyên nhưng lại bị Mạch Khâm ngăn lại: “Vậy ta sẽ thay Vô Âm giữ bộ Thiên Thần Lũ Y này”.

Qua Vô Âm trừng mắt nhìn Mạch Khâm không nói gì, coi như là ngầm đồng ý, một lúc lâu mới nói với Dạ Dao Quang: “Bây giờ tỷ không thể về nhà được, muội có thể cho tỷ ở lại đây không?”

“Được thôi, trong nhà cũng vẫn còn nhiều phòng trống mà!” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Vậy được, ở chỗ muội tu luyện cũng tiện, tỷ sắp đột phá Nguyên Anh”. Sắc mặt Qua Vô Âm cũng không lạnh lẽo lắm.

Chỉ có điều Dạ Dao Quang cảm thấy nàng ấy dường như muốn tu luyện tới Nguyên Anh kỳ, sau đó quay lại giải quyết tàn dư. Mạch Khâm không rảnh rồi đến vậy, trên người hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm nên ngồi lại khoảng một canh giờ rồi đi, có giữ như thế nào thì cũng không được nên Dạ Dao Quang chỉ có thể tự mình tiến hẳn đi.

Đến tối bọn họ còn có một bữa tiệc rất náo nhiệt, hôm nay ngoài sinh nhật của cô ra thì cũng là sinh nhật của Tiêu Sĩ Duệ, trước buổi trưa đã làm xong lễ cập kê của cô rồi nên buổi chiều bọn họ đến chúc mừng Tiêu Sĩ Duệ. Lúc Dạ Dao Quang kéo Qua Vô Âm ra, mắt của đám Tiêu Sĩ Duệ đều nhìn tới mức sắp lòi cả ra ngoài.

“Chảy nước miếng rồi kìa!” Dạ Dao Quang hét to một tiếng.

Đám người Tiêu Sĩ Duệ lập tức tỉnh lại, Tần Đôn theo bản năng sờ sờ miệng, mới biết Dạ Dao Quang đang đùa bọn họ nên lập tức đỏ mặt.

Còn Càn Dương liền trả lời lại: “Đúng vậy sư phụ, ta đói sắp chết rồi, người mà còn chưa đến nữa thì nước miếng đúng thật là chảy hết rồi”.

Mọi người: “...”

Trưa nay thẳng nhóc này với Tần Đôn đã cùng nhau ăn một bàn thức ăn, bọn họ thực sự bất lực nhổ nước bọt.

Dạ Dao Quang mặc kệ hân, những người cần đi thì đều đi cả rồi. Mọi người đều ngồi chung quanh một bàn lớn, nam nữ mỗi người một bên, ở giữa là Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ngồi. Dạ Dao Quang kéo Qua Vô Âm ngồi xuống:

“Đây là tỷ muội của ta, họ Qua, cô ấy cao nhân cõi tiên”.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 425: Tị Thủy Châu

Đám người Tiêu Sĩ Duệ vội vã đứng lên, nho nhã lễ độ hành lễ với mỹ nhân rồi tự giới thiệu về mình, chen lấn giống như chưa từng thấy qua mỹ nhân bao giờ vậy khiến Dạ Dao Quang cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Cũng không thể trách bọn họ, mỹ nhân như Qua cô nương đây, đến ta là con gái nhìn còn mất hồn nữa là!” Ấp Thành công chúa giảng hòa.

“Đúng vậy, ta cũng được coi là một đóa hoa đẹp nhưng lúc này so với mọi người thì cũng trở thành một con vẹt con xấu xí rồi”. Mạnh Uyển Đình cũng trêu đùa bọn họ, không khỏi ai oán nói.

“Chỉ được cái xác mà thôi”. Trước mặt người ngoài Qua Vô Âm vô cùng lạnh lùng. Sau đó đôi mắt đẹp của nàng nhìn Tiêu Sĩ Duệ, lập tức Tiêu Sĩ Duệ sống lưng thẳng tắp, nàng không thể không cười nói:

“Nghe nói hôm nay cũng là sinh nhật của công tử, trước đó ta không biết nên chỉ có thể vội vàng chuẩn bị một món quà nhỏ, mong người đừng chê cười”.

Qua Vô Âm lấy ra một chiếc hộp nhỏ rất tinh xảo rồi đưa cho Tiêu Sĩ Duệ.

“Đa tạ Qua cô nương”. Tiêu Sĩ Duệ tỏ vẻ phóng khoáng nhận lấy, nhìn Lục Vĩnh Diễm và Tần Đôn một cách khinh bỉ. Có điều có Ấp Thành công chúa ở đây nên cũng không thể mắng chửi hằn như thường ngày được.

“Mở ra xem xem, đồ mà Vô Âm tặng nhất định là một vật khác thường”. Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Tiêu Sĩ Duệ.

“Đây đều là đệ được thơm lây từ ta, cho nên sau này nhớ phải nghe lời tỷ hơn biết chưa!”.

“Ta còn chưa đủ nghe lời sao?” Tiêu Sĩ Duệ oan ức nói, đối với Dạ Dao Quang thì hẳn còn ân cần niềm nở hơn so với các cô của hắn.

“Hừ!” Dạ Dao Quang “hừ” một tiếng. Cô còn nhớ đêm đó ở học viện Nhạc Lộ, thằng nhãi này xui cô đi múa kiếm, nếu không thì làm sao cô giận đối với Ôn Đình Trạm được, nếu không thì làm sao có sau đó...

Tự nhiên Tiêu Sĩ Duệ cũng nghĩ tới nên ngoan ngoãn cúi đầu xuống, mở món quà sinh nhật mà Vô Âm tặng ra. Bên trong là một viên pha lê thủy sắc óng ánh long lanh trong suốt, chỉ có một hạt châu to bằng mắt cá.

Dạ Dao Quang tròn to mắt nhìn Qua Vô Âm, nói: “Sao tỷ không tặng nó cho muội!”

“Tặng muội chẳng qua cũng chỉ là thêu hoa trên gấm mà thôi, đối với muội mà nói thì không có tác dụng gì lắm!” Qua Vô Âm trả lời.

Dạ Dao Quang rơi lệ.

Đám người Tiêu Sĩ Duệ lập tức hiểu ra đây chính là bảo bối, tuy không biết nó là bảo bối gì.

Ôn Đình Trạm đã từng cuốn sách kỳ lạ, suy nghĩ rồi nói: “Đây lẽ nào lại là thần vật thời thượng cổ - Tị Thủy châu?”

Ánh mắt Qua Vô Âm khen ngợi nhìn Ôn Đình Trạm: “Không sai, nó chính là Tị Thủy châu, nhưng viên này không phải từ thượng cổ còn lưu lại,

cũng không có gì thần kỳ cả. Viên châu này nhiều nhất thì chỉ có thể để cậu có thể đi trong nước như đang đi trên đất bằng mà thôi”.

“Trên đời này vẫn còn những vật hiếm như vậy sao?” Ấp Thành công chúa ngạc nhiên nói.

“Đi, chúng ta đi thử xem”. Lục Vĩnh Diễm lập tức xúi Tiêu Sĩ Duệ đi thử.

Thấy Tiêu Sĩ Duệ cũng rất nóng lòng muốn thử, Dạ Dao Quang trầm giọng nói: “Thử cái gì mà thử, có muốn ăn cơm nữa hay không?”

Hai người đành ngoan ngoãn ngồi xuống. Ấp Thành công chúa thấy tiểu ma vương nhà họ thật đúng là đã gặp phải khắc tinh rồi, không thể không che miệng thầm vui. Ôn Đình Trạm là chủ nhà nên đứng dậy cầm chén rượu lên:

“Nào, hôm nay là sinh nhật của Dao Dao và Sĩ Duệ, mượn chén rượu này chúng ta cùng nâng chén chúc mừng cho họ nào!”

Mọi người nhao nhao nâng chén rượu lên, đây là vò rượu cuối cùng còn sót lại trong nhà của họ, một người một chén. Tuy là không nở nhưng bọn họ đều uống một hơi hết, sau đó mọi người bắt đầu dùng bữa. Trong bữa tiệc tiếng cười nói không dứt, chỉ có Tần Đôn và Càn Dương yên lặng nhất bởi cả hai người đều đang bận tranh giành đồ ăn.

Đối với việc sư phụ của hắn biến thành con gái thì Càn Dương cũng chỉ “ồ” một tiếng, sau đó cũng không suy nghĩ gì nhiều khiến Tiêu Sĩ Duệ cũng đỡ lo.

Ăn xong, mấy nữ nhân đều tập hợp lại một chỗ, tất cả đều muốn nghe Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm kể một chút về cảnh giới mà bình thường bọn họ không chạm tới được, còn các nam nhân không thể chờ được nữa nên lấy Tị Thủy châu mà Qua Vô Âm tặng cho Tiêu Sĩ Duệ đi thử nước.

Lục Vĩnh Điềm không sợ nhất là nước nên đã cùng Tiêu Sĩ Duệ nhảy xuống một dòng sông lớn trong thôn. Ôn Đình Trạm sợ bọn họ gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn nên cũng theo đi, hơn nữa trong nhà nữ tử quá nhiều nên cậu cũng muốn tránh hiềm nghi. Bình thường Lục Vĩnh Điềm ở dưới nước rất có bản lĩnh nhưng hôm nay hắn mới lặn xuống nước mới được một khắc đã không chịu nổi mà phải leo lên bờ.

Mà Tiêu Sĩ Duệ - một người từ trước đến nay sợ nhất là nước lại vẫn đang ở trong nước, theo sau Lục Vĩnh Điềm đi lên. Tuy cả hai người đều toàn thân ướt đẫm nhưng Tiêu Sĩ Duệ không có chút đau khổ gì, trong khi đó Lục Vĩnh Điềm nằm trên bờ lại há mồm hít thở.

Tiêu Sĩ Duệ như nhặt được chí bảo nên đã lấy viên Tị Thủy châu nhỏ kia ra, giơ nó lên nhìn mặt trăng phản chiếu lại. Hắn thực sự rất thích bảo bối mới kỳ diệu này, thứ này quả thực vô cùng thần kỳ khiến hắn rất yêu thích nên không rời tay lúc nào.

“Hạt châu kia, hạt châu kia thực sự là rất kỳ diệu!” Cuối cùng Lục Vĩnh Điềm cũng lấy lại được hơi nói.

“Sĩ Duệ ở đáy nước không những có thể đi lại mà còn có thể nói chuyện được!”

Ngoại trừ Ôn Đình Trạm ra thì vẻ mặt của mọi người đều rất hâm mộ, Văn Du tiến lên trước: “Ta cũng muốn thử xem!”

Tiêu Sĩ Duệ có chút không muốn, nhưng bọn họ đều là bạn tốt nên cuối cùng cũng chỉ có thể đau đớn đưa cho Văn Du: “Cậu nhớ cẩn thận một chút cho ta, đừng làm nó nứt mẻ...”

“Viên châu này đập không vỡ, chạm cũng không bị thương”. Ôn Đình Trạm nhẹ tiếng nói.

“Nghe thấy chưa, dù sao cũng là hoàng trưởng tôn, đừng có nhỏ mọn như thế”. Văn Du cướp lấy rồi lặn xuống nước. Nào ngờ Văn Du mới lặn xuống dưới được một lúc liền nhanh chóng chạy lên.

“Có quý, có quý!”

Đám người Tiêu Sĩ Duệ sợ đến mức nhanh chóng chạy ra sau Ôn Đình Trạm và Càn Dương.

Đối với việc này thì Càn Dương rất có hứng thú nên liền chạy đến bờ sông, ngón tay bấm tay niệm thần chú, khí Thổ Mộc bay quanh quần. Một dải lụa mỏng rơi xuống sông, rất nhanh ba con thủy quái đã bay lên mặt sông. Mấy người bọn họ đều bị dọa đến ngây người ra, không ngừng nuốt nước bọt.

“Tại sao cậu phải khiến cho bọn chúng hiện hình vậy?” Tần Đôn u oán trừng mắt nhìn Càn Dương. Hẳn gặp quý rồi nên biết nếu không có người làm phép, hoặc quý có đủ sức để tự hiện hình thì bọn họ cũng không thể nào thấy được.

“Ba con tiểu thủy quái”. Càn Dương vung tay lên rồi ném lại chúng xuống.

“Này! Sao cậu không bắt bọn chúng đầu hàng khuất phục?” Lục Vĩnh Diễm cao giọng nói.

“Bọn chúng sắp tiêu tán rồi nên không thể làm hại người được, vậy thì tại sao chúng ta lại phải tốn sức chứ, nếu như ta đói rồi thì cậu có làm bữa đêm cho ta không?” Càn Dương nói lẽ đương nhiên.

“Cậu! Cậu đúng là một tên ham ăn!” Lục Vĩnh Diễm lấy những từ đã học được từ Dạ Dao Quang nói lại Càn Dương.

“Vì sao Sĩ Duệ không gặp chúng mà lại có mỗi mình ta gặp phải vậy?” Văn Du cảm thấy có chút tà môn, hẳn cũng không xuống sâu mà thời gian còn khá ngắn.

“À! Là vì cậu và nữ quý kia đã từng hòa lẫn với nhau”. Càn Dương nói rất thẳng thắn, không để ý sắc mặt Văn Du đã biến thành màu đen.

“Dương khí của cậu sẽ tiết ra ngoài, những thứ này tự nhiên sẽ bị thu hút”.

“Ý của cậu là Văn tử rất dễ gặp quý sao?” Lục Vĩnh Diễm nín cười hỏi.

Càn Dương gật đầu rất nghiêm túc.

Tiêu Sĩ Duệ lấy lại Tị Thủy châu của mình rồi trốn một bên, bả vai run run. Hẳn cũng không muốn cười, tuy có chút không coi trọng nghĩa khí nhưng cũng nhịn không được.

“Văn tử như vậy thì có cách nào để ngăn chặn không?” Ôn Đình Trạm mặt không đổi sắc, nhẹ giọng hỏi

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 426: Mãi Mãi Bên Nàng

Văn Du rất cảm động, quả nhiên bạn bè phải so sánh với nhau thì mới biết được ai là bạn tốt nhất.

“Làm phép để ngăn không cho dương khí tiết ra ngoài”. Chuyện này đối với Càn Dương mà nói thì rất đơn giản nhưng trong quá trình làm phép, Văn Du phải cời trần để lộ phần ngực và lưng ra nên Dạ Dao Quang cũng chưa nói. Dạ Dao Quang đã đưa cho Văn Du một tấm bùa, nhưng hôm nay Văn Du lại không mang theo nó trên người.

Văn Du nghe xong không thể đợi được nữa liền tóm lấy Càn Dương chạy về làm phép, đám người Ôn Đình Trạm cũng về nhà. Trời cũng không còn sớm nữa nên ai nấy đều tự về phòng của mình, lúc này Ôn Đình Trạm mới đi tìm Dạ Dao Quang.

Ở trong phòng Dạ Dao Quang lấy ba đồng tiền Mịch Khâm tặng ra chơi, Ôn Đình Trạm bước vào phòng đúng lúc nhìn thấy cảnh này. Vốn dĩ cậu cũng không chú ý đến đồng tiền, dù sao thì bình thường Dạ Dao Quang cũng hay nghịch tiền đồng.

Nhưng Dạ Dao Quang chỉ cần nhìn thấy Ôn Đình Trạm thì sẽ không nhịn nổi nên liền chia sẻ với cậu tin vui: “Trạm ca mau đến đây xem này, đây là quà lễ cấp kê mà Mịch đại ca tặng muội đó!”

Ánh mắt nhìn vào ba đồng tiền đồng đang nằm trong lòng bàn tay mình, ánh mắt Ôn Đình Trạm bỗng trở nên lạnh lẽo, sắc mặt cũng thay đổi.

Dạ Dao Quang không nhìn Ôn Đình Trạm mà chỉ vui vẻ nói: “Trạm ca, đây chính là Tường Phù Nguyên Bảo hơn nữa còn tràn đầy khí sinh cát, tốt hơn nhiều so với la bàn của muội, về sau có nó rồi thì việc đối phó với yêu ma quỷ quái sẽ dễ dàng hơn!”

Nhìn Dạ Dao Quang cười tươi như hoa, dáng vẻ hài lòng thì lồng ngực Ôn Đình Trạm đang rất khó chịu. Không phải cậu không chịu nổi việc cô nhận quà của một người đàn ông khác, cũng không phải không chịu nổi cô nhận một món đồ mà cô yêu thích từ một người đàn ông khác, nhưng lẽ vật này lại là Tường Phù Nguyên Bảo. Bốn trăm năm trước Tường Phù Nguyên Bảo là vật nam nữ tặng nhau để hẹn thề nên nó rất được ưa thích một thời. Nhìn cô có dáng vẻ như vậy, cậu biết là cô không biết ý nghĩa thực sự của Tường Phù Nguyên Bảo này là gì. Nếu như cậu nói ra thì chắc cô sẽ mang trả lại món đồ này cho Mạch Khâm, từ đó hiểu được tâm ý của Mạch Khâm rồi xa lánh Mạch Khâm, nhưng cậu biết đây không phải kết quả tốt nhất đối với cô.

Tuy cậu không hy vọng bất kỳ người đàn ông nào có tình ý với cô có thể tiếp cận đến gần cô, nhưng Mạch Khâm đối với cô mà nói thì không giống những người khác. Mất đi Mạch Khâm - người mà cô luôn kính trọng thì cô sẽ rất buồn, sẽ cảm thấy bị mất mát thứ gì đó.

Nghĩ tới đây Ôn Đình Trạm nhắm hai mắt lại, đưa tay lên xoa trán, xưa nay cậu vẫn rất quả quyết nhưng lúc này thì cậu cũng không biết nên làm gì cho phải.

“Trạm ca, chàng bị làm sao vậy?” Thấy Ôn Đình Trạm không nói gì, ngẩng đầu đã thấy cậu xoa trán, Dạ Dao Quang lo lắng hỏi.

“Ta không sao. Chắc là hôm nay hơi mệt chút thôi!” Ôn Đình Trạm cười nhìn cô lắc đầu.

Thôi đi thôi đi, chỉ cần cô vui là được rồi, trong lòng cô hiểu rõ ràng nên cậu hà tất phải nói mấy chuyện này làm cô phiền lòng chứ, hơn nữa hôm nay còn là sinh nhật của cô.

“Vậy chàng mau đi nghỉ ngơi đi, bây giờ cũng muộn rồi!” Trong lòng Dạ Dao Quang có chút áy náy này, Ôn Đình Trạm luôn chuẩn bị cho lễ cập kê của cô, từ sau khi bọn họ về nhà thì hai ngày nay vẫn chưa ở bên nhau ngày nào.

“Ừ! Đưa quà sinh nhật cho nàng xong thì ta sẽ đi nghỉ ngay!” Nói xong, Ôn Đình Trạm lấy trong ống tay áo ra một chiếc hộp dài mảnh rồi đưa nó cho Dạ Dao Quang.

“Còn có quà sinh nhật sao?” Dạ Dao Quang tưởng Đào Yêu mà cậu tặng cô chính là quà sinh nhật rồi.

“Đó là quà cập kê, cả đời mới có một lần, còn đây là quà sinh nhật, sau này mỗi năm ta đều sẽ chuẩn bị quà sinh nhật cho nàng”. Ôn Đình Trạm cười nhẹ.

Dạ Dao Quang vui vẻ nhận chiếc hộp dài mảnh trong tay Ôn Đình Trạm, bên trong có hai chiếc trâm bạch ngọc. Một chiếc dài mảnh, một chiếc rộng dẹt, vừa nhìn đã biết nó là một đôi, nam nữ mỗi người một chiếc.

Cầm chiếc hộp dài mỏng trong tay đưa qua ánh nến, ánh sáng bị gián đoạn. Cậu lấy chiếc trâm bạch ngọc dài mảnh rồi nhẹ nhàng gài lên mái tóc cô, giọng nói nhẹ nhàng phảng phất bên tai cô:

Ngại ngần cài trâm, tô điểm dung nhan tuyệt sắc.

Tiếng đàn du dương, tấu lên ngàn khúc.

Tóc mây cài bạch ngọc, ánh lên tia sáng chớp chờn.

Nếu là kiếp tình dài, nguyện mãi mãi bên nàng.

Cài trâm lên tóc cô xong, Ôn Đình Trạm hôn sâu lên trán cô, nhẹ nhàng nắm bàn tay đang cầm chiếc trâm bạch ngọc còn lại của cô, đặt nó nằm ngay ngắn trong hộp: “Đôi trâm ngọc là ta tự tay làm nó, đuôi của cây trâm này có khắc tên của ta và nàng. Chiếc trâm này nàng tạm thời giúp ta bảo quản nó, đợi đến khi ta làm quan, ta hy vọng Dao Dao có thể tự tay cài nó cho ta”.

Trong mắt Dạ Dao Quang bắt đầu rưng rưng, người này đúng thật là đáng ghét mà, làm thơ gì mà cô nghe không hiểu, đã thế lại còn làm cô cảm động nữa không ngừng nữa chứ.

“Mau đi nghỉ ngơi đi!” Cầm chiếc hộp, Dạ Dao Quang cup mắt nói.

“Được!” Ôn Đình Trạm cười dịu dàng rồi quay người đi.

Dạ Dao Quang kéo cậu lại. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của cậu, cô bỗng nhiên tiến đến gần rồi kiễng chân lên hôn lên má cậu một cái: “Thưởng cho chàng, vất vả cho chàng rồi!”

Lần này Dạ Dao Quang rất nhanh, không đợi Ôn Đình Trạm động thủ đã lách mình chạy vào phòng rồi.

Tấm rèm che tung bay, giọng nói trong trẻo cuốn theo hình bóng của cô. Ánh mắt Ôn Đình Trạm dưới ánh nến tỏa ra tia sáng, khóe môi toát lên vẻ thỏa mãn lẫn ngọt ngào, xoay người rời khỏi phòng Dạ Dao Quang.

Đêm hè không tiếng động, hoa nở cũng lặng yên.

Đêm nay mọi người ngủ đều rất ngon, sáng sớm hôm sau đám người Ôn Đình Trạm và Văn Du đã vội vã đến học viện, bọn họ còn phải học khoảng ba tháng nữa. Dạ Dao Quang cũng đi theo, Ấp Thành công chúa theo bọn họ đến quận Dự Chương, để Ấp Thành công chúa ở lại đường

Quan Vân còn Qua Vô Âm vẫn quyết tâm ở lại Ôn trạch để tu luyện nên Dạ Dao Quang cũng để tùy theo ý của cô ấy.

Ra roi thúc ngựa cũng phải mất ba ngày thì mới đến quận Dự Chương, đêm hôm đấy sẽ nghỉ ngơi tại Dạ phủ trên đường Quan Vân, Dạ Dao Quang cũng bắt đầu chữa trị cho Ấp Thành công chúa lần đầu tiên. Bây giờ khí ngũ hành đang bay lượn xung quanh cô rất nhiều, không biết có phải là do linh khí trên hương Ôn Đình Trạm tặng cô đã hòa vào da thịt cô hay không mà cô cảm thấy cô hấp thụ khí ngũ hành rất nhanh.

Tay Dạ Dao Quang lơ lửng trên bụng Ấp Thành công chúa, khí ngũ hành bồi dưỡng cơ thể Ấp Thành công chúa từng chút một. Ấp Thành công chúa bị tắc nghẽn nên phải dùng khí ngũ hành để mở ra, trường hợp này nếu ở thời hiện đại thì sẽ phải dùng tới phẫu thuật, tuy Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành nhưng thực ra nó cũng là cắt ra.

“Vì sao ta lại không cảm thấy có chút đau đớn nào vậy?” Ấp Thành công chúa đã chuẩn bị sẵn tâm lý, đợi đến sau khi Dạ Dao Quang thu tay lại rồi cũng không cảm nhận được một chút đau đớn nào cả. Nếu trong cơ thể nàng không có cảm giác thì nàng chắc chắn sẽ nghi ngờ Dạ Dao Quang đang giả thần giả quỷ.

“Ta thu tay lại kịp lúc, nếu tiếp tục chữa trị thì chắc chắn công chúa sẽ đau đớn không thể chịu nổi, vì thế mà cần phải làm từ từ từng chút một”. Dạ Dao Quang lau mồ hôi trên trán rồi cười nói.

Cô cũng không muốn điều trị trong một lần là xong, tuy có thể chữa khỏi cho cơ thể của Ấp Thành công chúa nhưng sẽ tạo nên nỗi sợ trong lòng nàng ấy, đến lúc đó sợ sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng sau này của nàng ấy.

“Vất vả cho cô rồi!” Ấp Thành công chúa nhìn Dạ Dao Quang cảm ơn chân thành.

“Không sao, so với đoán mệnh thì việc này nhẹ nhàng hơn một chút!”

Đoán mệnh sẽ tiết lộ thiên cơ, việc này không dính dáng gì tới thiên cơ, chỉ tổn mất một ít khí ngũ hành thôi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 427: Tìm Nữ Quý

Ấp Thành công chúa giao hẹn cẩn thận, cứ mỗi ba ngày cô sẽ trở về trị liệu cho Ấp Thành công chúa một lần, ngày thứ hai bọn họ mới vội vàng trở về học viện. Tuy bọn họ đi quá thời gian nghỉ của Hòa sơn trưởng nhưng lần này đám người Ôn Đình Trạm đi thi đấu giành vinh quang cho học viện, Hòa sơn trưởng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Lần này trở về, ánh mắt của các học trò nhìn Ôn Đình Trạm khác trước rất nhiều, đó là một sự sùng kính tuyệt đối.

Nhưng đám người Dạ Dao Quang vẫn không bị ảnh hưởng, trước đây đi học thế nào, về sau đi học vẫn thế. Duy nhất có một sự thay đổi, có lẽ vì cô giành được một vị trí đứng đầu cho học viện nên phu tử Sử học cũng không chú ý soi mói cô như trước nữa.

Thời gian nửa tháng cứ lặng yên trôi qua như vậy, Ấp Thành công chúa được chữa khỏi, đã khởi hành trở về Đế đô. Trong thời gian đó, Dạ Dao Quang đã chọn một thời điểm chính thức thu nhận Càn Dương làm đồ đệ, đồng thời bắt đầu dạy Càn Dương một phương pháp tu luyện chí dương. Càn Dương đã là tu vi Kim Đan, trong cơ thể chỉ có ba loại khí ngũ hành là Thổ, Mộc, Hỏa. Hiện tại tu luyện thuật ngũ hành đã không còn thích hợp, hơn nữa thân thể của hắc chí dương, không thể đưa ngũ hành Thủy vào, rất dễ bị tấu hỏa nhập ma.

Trước ngày nghỉ cuối tháng một ngày, bọn họ đang thảo luận ba ngày này sẽ đi du ngoạn chỗ nào thì Càn Dương đột nhiên tiến lên trước: "Sư phụ, học viện này không sạch sẽ."

Mấy người bị dọa giết náy mình, miệng Càn Dương nói “không sạch sẽ”, có thể không phải là “không sạch sẽ” bình thường mà là có thứ quý quái. Nhưng từ trước đến nay Dạ Dao Quang lại không hề cảm giác được khí của âm quý.

"Chỗ nào không sạch sẽ?" Thân thể của Càn Dương thuần dương, hẳn nhạy cảm với khí âm quý hơn Dạ Dao Quang.

"Đồ nhi gặp được ba người, cả ba đều có vương mặc với nữ quý." Càn Dương nói.

"Thật sao?" Dạ Dao Quang không khỏi kinh ngạc, nếu như đã có trên ba người của học viện bị nữ quý hút dương khí, như vậy nữ quý này tất nhiên lẫn trốn trong học viện.

"Ừm." Càn Dương gật đầu nặng nề.

"Mùi trên người bọn họ cùng là của một nữ quý."

"Tiểu Dương, tối nay ta dọn đến ở cùng phòng cậu." Lục Vĩnh Điềm lập tức tỏ thái độ.

Càn Dương tới học viện Bạch Lộc, ở chung học xá với Lục Vĩnh Điềm và Văn Du nhưng từng phòng đều là tách riêng. Có ba phòng, mỗi người bọn họ ở một phòng.

"Cho ta chen vào với." Văn Du nghĩ tới trước đây hẳn đã bị nữ quý ngủ cùng, ai biết nữ quý có tìm đến hẳn lần nữa hay không.

"Căn phòng dán tấm bùa chính là..." Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn hai người, sau đó nhìn về phía Càn Dương:

"Mau, cậu vẽ bùa đi, trước khi trời tối vẽ cho xong mười tấm bùa hóa sát."

"Vậy ta muốn ăn sáu chén cơm." Càn Dương lập tức nói.

Dạ Dao Quang thường ngày chỉ cho hắc ăn bốn chén cơm, mỗi bữa hắc đều ăn lưng dạ.

"Được, hôm nay cho cậu ăn sáu chén cơm." Dạ Dao Quang càn lời.

Dạ Dao Quang không phải là ngược đãi hắc, ngược lại ăn quá nhiều không tốt với dạ dày. Mặc dù hắc là người tu luyện nhưng cũng không phải là người tu luyện ngũ hành, toàn bộ độc tố trong người cũng chưa thể loại trừ ra hết nên Dạ Dao Quang mới bắt hắc ăn uống điều độ. Hơn nữa đạo dưỡng sinh cũng vốn không thể ăn no liêu chết, có điều thỉnh thoảng ăn một bữa cũng không có chuyện gì.

"Chúng ta đi tìm sơn trưởng." Ôn Đình Trạm đột nhiên đứng lên.

Dạ Dao Quang mới nhớ lại, lúc này không giống ngày xưa lúc cô bắt yêu quái tại học viện Nhạc Lộc. Hòa sơn trưởng đã đủ tín nhiệm với những lời cô nói, bây giờ đi tìm Hòa sơn trưởng nói rõ lời này là có thể gọi ba cậu học trò bị hút dương khí kia tới hỏi dò một phen.

"Được rồi, cậu biết ba người bị hút dương khí kia là ai sao?" Dạ Dao Quang bỗng nhiên hỏi, không biết là ai thì biết làm thế nào. Liếc thấy Càn Dương sắp được ăn sáu chén cơm tối cười vui tới mức chỉ thấy răng không nhìn thấy mắt, Dạ Dao Quang lắc đầu ngán ngấm, hỏi hắc có khi chỉ biết trả lời ba chữ: Quên mất rồi...

"Thật hết cách!" Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang đi tìm Hòa sơn trưởng.

Hòa sơn trưởng mới vừa dùng bữa tối, đang chỉnh lý thư tịch trong thư phòng. Học viện cũng có một nhóm người muốn tham gia thi Hương vào tháng tám, vì vậy hiện tại ông vô cùng bận rộn. Thế nhưng đồng tử tới báo

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm tới cầu kiến, ông lập tức buông thư tịch trên tay xuống, cho đồng tử mời hai người vào.

"Ngày mai chính là ngày nghỉ, lúc này hai trò tới tìm lão phu, chẳng lẽ là muốn xin nghỉ đi chơi xa?" Hòa sơn trưởng hỏi trêu.

"Trò đâu dám." Ôn Đình Trạm nghĩ tới vì lễ cấp kê của Dạ Dao Quang mà tiền trăm hậu tấu, không khỏi cười nhả nhận:

"Trò và tiểu Khu tới đây là có một chuyện cần báo."

"Chuyện gì?"

Ôn Đình Trạm liếc mắt nhìn Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang hội ý: "Sơn trưởng, học viện có thể ẩn chứa nữ quý."

"Hả?" Chén trà Hòa sơn trưởng đang bưng bỗng nhiên rơi xuống đất, lập tức có đồng tử dọn dẹp. Sắc mặt ông nhìn Dạ Dao Quang vô cùng nghiêm túc:

"Trò khẳng định trong học viện có ẩn chứa nữ quý?"

"Chỉ là suy đoán." Dạ Dao Quang nói:

"Thực ra từ đầu năm ngoái, trò đã phát hiện Văn Du bị hút dương khí. Sau khi hỏi lại mới biết được Văn Du gặp được nữ quý ở bên ngoài học viện. Mà hôm nay Càn Dương gặp ba học trò tại học viện, phát hiện bọn họ đều đã bị hút dương khí, vì vậy trò suy đoán nữ quý lẫn trốn trong học viện. Nếu không tìm ra nó để diệt trừ, càng ngày học viện sẽ có càng nhiều học trò gặp nạn."

Kỳ thực Văn Du đã có một chút suy nghĩ sai lầm, nữ quý này sẽ không tới học viện tìm hấn lần nữa. Bởi vì thứ nữ quý muốn hút chính là dương khí lần đầu tiên của người con trai. Học trò của học viện quá nửa vẫn là

thân thể đồng tử, điều này càng lợi cho người nữ quý kia tu luyện. Chỉ là học viện này là nơi tồn tại chính khí mạnh mẽ, Dạ Dao Quang không nghĩ ra nữ quý này làm thế nào vào được học viện, cuối cùng lại lẫn trốn ở nơi nào.

"Mọi người dự định làm thế nào?" Hòa sơn trưởng nghiêm mặt hỏi.

Dạ Dao Quang liền nhìn Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm nhân tiện nói: "Trò hy vọng sơn trưởng tìm ra nguyên do, lệnh cho toàn bộ học sinh ba ngày này không được rời học viện."

"Điều này không khó, nhưng ngược lại chuyện này là cứ làm sao?" Hòa sơn trưởng nói.

"Văn Du gặp được nữ quý ở bên ngoài, tiểu Khu từng nói học viện chính là vị trí chính khí, không phải nơi nữ quý dễ dàng can rỗi. Vì vậy trò suy đoán chỉ sợ mấy học trò kia cũng gặp được nữ quý ở ngoài học viện. Nhưng nữ quý để mắt tới học sinh của học viện là thật, vì vậy trò hy vọng sơn trưởng lấy an nguy của học sinh làm trọng." Ôn Đình Trạm giải thích.

Ánh mắt Dạ Dao Quang bỗng nhiên sáng ngời. Đúng vậy, Văn Du có thể gặp gỡ ở bên ngoài, nói không chừng ba người này cũng là gặp gỡ ở bên ngoài, dù sao bọn họ cũng không ở học viện hơn một tháng.

"Chỉ cần như vậy?"

"Chỉ cần như vậy." Ôn Đình Trạm gật đầu.

"Việc còn lại cứ giao cho trò cùng tiểu Khu, chúng trò tất nhiên sẽ hành sự cẩn thận, không để đồng sinh của học viện phải sợ hãi."

Hòa sơn trưởng gật đầu hài lòng cho phép.

Ôn Đình Trạm đưa Dạ Dao Quang rời khỏi nhà của Hòa sơn trưởng, bọn họ cũng không về học xá của mình. Dạ Dao Quang nhìn hướng đi này không thể không hỏi:

"Trạm ca, bây giờ chàng muốn đi đâu?"

"Đi tìm nữ quý." Ôn Đình Trạm cười nhạt.

"Chàng biết nữ quý ở chỗ nào sao?"

"Nếu ta đoán không lầm, tối nay nàng có thể tìm được nữ quý."

Dạ Dao Quang nghe nói liền để Ôn Đình Trạm tùy ý dẫn đường, thật không ngờ Ôn Đình Trạm lại dẫn cô tới sông Tương Tư, cô vỗ trán một cái: "Sao muội lại mù quáng như vậy nhỉ, nếu nữ quý này thực sự lẩn trốn ở học viện, vậy tất nhiên là học viện nữ."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 428: Mượn Xác Hoàn Hồn

Đứng ở tường vây phía dưới của sông Tương Tư, gió lạnh thổi liên tục. Cơn gió này không làm Dạ Dao Quang cảm thấy lạnh nhưng Dạ Dao Quang lại ngửi thấy một làn khí âm quỷ bay lơ lửng trong gió.

Lần theo phương hướng bay đến của khí âm quỷ, ánh mắt Dạ Dao Quang băng qua tường vây. Ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên trời, Dạ Dao Quang trừng mắt về phía Ôn Đình Trạm:

"Hay là chúng ta đi trộm hương cướp ngọc?"

Đối với trình độ sử dụng từ ngữ của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm đã có khả năng tự miễn dịch. Khóe môi cậu nhếch lên: "Dao Dao ở phía trước, ta nào dám đi trộm hương cướp ngọc?"

Dạ Dao Quang lập tức khó chịu: "Ý của chàng là nếu muội không ở đây, chàng dám đi luôn?"

"Nếu muội không ở đây, ta không phải dám, mà là muốn." Ánh mắt Ôn Đình Trạm nhìn Dạ Dao Quang say đắm.

Khuôn mặt của Dạ Dao Quang lập tức nóng ran, hóa ra cô cũng không dần dần lạnh, đương nhiên cô biết rõ cậu nói muốn trộm người nào.

"Hử!" Dạ Dao Quang hừ lạnh không tin, tung người một cái, trở mình nhẹ như chim yến vượt qua tường vây.

Nữ quỷ đó không thể lẫn trốn ở học viện nam sinh, lại có thể ra tay nhiều lần với học trò của học viện, vậy đương nhiên là ẩn thân trong đám nữ sinh bên này. Ngay từ đầu cô đã quên bồng mất chuyện nữ sinh nên một mực cho rằng học viện có chỗ sơ hở nào đó mới có thể để nữ quỷ lợi dụng sơ hở. Cũng may thời điểm tự trường xảy ra một vụ án mạng, nếu không, không biết bao nhiêu học trò chạy đến nơi này bị nữ quỷ gây họa.

Ôn Đình Trạm theo sát phía sau Dạ Dao Quang, cô nhẹ nhàng bay xuống đất, đột nhiên cô vô cùng kinh ngạc: "Chuyện gì xảy ra vậy, vượt qua bức tường vây này, khí âm quỷ lại mất tiêu?"

Lẽ nào nữ quỷ kia ẩn thân trong hẻm? Không thể được, cô vượt tường bay tới, nữ quỷ không thể biến mất ngay dưới mí mắt của cô.

"Nếu như, trong hẻm từng là đất của nữ quỷ nương thân thì sao?" Ôn Đình Trạm hỏi.

"Chàng nói nữ quỷ này là..." Dạ Dao Quang bỗng nhiên nghĩ tới lúc đầu cô sợ đây là một ác quỷ nên cô dự định tới nghĩa trang độ hóa cho nàng trước khi cô gái chết được bảy ngày. Thế nhưng khi tới mới phát hiện trong thi thể không có hồn phách, cô cho rằng đã tiêu tán hết. Bởi vì nơi này và nghĩa trang đều không phải là nơi hiện trường án mạng đầu tiên nàng kia chết nên cho dù trước bảy ngày quỷ hồn không tan hết thì cũng sẽ không lưu lại ở hai nơi này, mà là ở nơi nàng ta chết. Nhưng chút hồn còn lại này căn bản không thể ngưng tụ, cũng không có khả năng hại người, Dạ Dao Quang cũng sẽ không truy cứu tiếp chuyện này.

"Ừm." Ôn Đình Trạm gật đầu:

"Ngày trước ta đã thấy một chuyện mượn xác hoàn hồn."

Toàn thân Dạ Dao Quang lập tức cứng ngắc, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Đình Trạm. Thật ra ánh mắt cô nhìn Ôn Đình Trạm sợ đến

mức đỡ đỡ. Thấy sắc mặt cô tái nhợt, Ôn Đình Trạm vội vàng nắm lấy tay cô: "Dao Dao, nàng sao vậy?"

Đầu ngón tay cô cũng lạnh lạnh, mượn xác hoàn hồn, không phải cô cũng từng như vậy sao?

Ôn Đình Trạm chớp mắt kịp phản ứng, cậu giơ tay ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ nhàng mái tóc của cô: "Là ta không tốt, ta không nên ăn nói hàm hồ."

"Chàng nói không sai, thế gian này thực sự đúng là có chuyện mượn xác hoàn hồn vừa nói, mà muội..."

"Dao Dao!" Đây là lần đầu tiên Ôn Đình Trạm chặn ngang lời Dạ Dao Quang như vậy. Cậu đẩy cô ra, hai tay nắm lấy bả vai của cô và hơi cúi đầu, trông mắt thâm trầm đen nhánh chăm chú nhìn cô:

"Dao Dao, thế gian này có rất nhiều chuyện. Có thể là bắt đầu giống nhau, nhưng không phải đều có cùng một kết thúc, mà có phân thiện ác. Nếu nàng như ác quỷ, nàng sao có thể bước đi giữa ban ngày ban mặt, nếu nàng như yêu ma, nàng sao có thể trăm yêu trừ ma tích lũy công đức?"

Dạ Dao Quang im lặng không nói.

"Dao Dao, là ta nói sai, nữ quỷ hiện giờ không phải mượn xác hoàn hồn, mà là chiếm đoạt thân xác." Ôn Đình Trạm trầm giọng giải thích rõ:

"Nếu không như vậy, sao nó vẫn là quỷ?"

"Trạm ca, chàng sớm biết muội không phải nàng ấy, lẽ nào chàng chưa bao giờ hoài nghi muội cũng cưỡng đoạt thân thể của nàng ấy sao?" Dạ Dao Quang giương mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm thản nhiên nhìn lại: "Dao Dao, nếu ta nói chưa bao giờ, đích thị là lừa dối nàng. Đầu tiên đúng là ta đã nghĩ như vậy, có thể sau khi nàng và ta ở chung ngày càng hiểu rõ nhau, ta biết nàng sẽ không... nàng tuyệt đối sẽ không chiếm đoạt thân thể người sống. Cho dù nàng là người nào thì quan điểm sống của nàng đều sẽ không như vậy."

Những lời này làm trái tim Dạ Dao Quang xúc động sâu sắc, cô đưa tay vuốt lên khuôn mặt của Ôn Đình Trạm:

"Trạm ca, chàng nhớ kỹ hôm nay chàng tin tưởng muội như vậy, sau này dù cho xảy ra chuyện gì, chàng cũng đều phải tin tưởng muội như thế, bằng không muội nhất định sẽ ra đi..."

Ôn Đình Trạm mạnh mẽ ngăn lời Dạ Dao Quang, cắn nhẹ bờ môi cô: "Không cho phép nàng nói ra đi, vĩnh viễn không cho phép."

Ôn Đình Trạm giống như một đứa trẻ quật cường vô cùng cáu kỉnh, làm Dạ Dao Quang không khỏi vui vẻ. Cô đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên mặt biến sắc, ôm Ôn Đình Trạm nhanh chóng lắc mình ẩn phía sau cây, khí ngũ hành toàn thân tỏa ra bao trùm Ôn Đình Trạm ở trong đó.

Vừa đúng lúc này, một bóng người bay tới, là một người con gái mặc trang phục nữ sinh, nữ tử này tuy tóc rối bù nhưng lúc gió vén mái tóc dài của nàng lên, Dạ Dao Quang vẫn thấy rõ dung nhan của nàng. Đó chính là thiếu nữ lúc đầu cô cứu dưới sông, lúc đó cô không có cảm giác nữ quỷ này đã bám vào trên người của nàng ấy. Lúc này thấy chân nàng bay đi không chạm đất, đồng thời ở sâu trong đôi mắt hiện lên huyết quang, ánh mắt không khỏi phát lạnh.

Nữ quỷ kia lại xoay người vượt qua tường vây. Thảo nào nó có thể hại nhiều học trò như vậy, chính là hẹn gặp bên sông Tương Tư, đoán chừng những học trò đó còn chỉ coi chuyện xảy ra là một giấc mộng ướm át.

Dạ Dao Quang nhanh chóng lách mình ra, cổ tay cô vừa chuyển động, lòng bàn tay vung lên. Một chuỗi lá bùa bay ra ngoài, dính trên tường học viện, sau đó cô kéo Ôn Đình Trạm tung người bay qua. Lúc này nữ quý kia mới phát hiện ra Dạ Dao Quang, bỗng nhiên xoay người đối mặt với Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm.

Nhìn thấy Dạ Dao Quang, nữ quý này lập tức kinh ngạc, nó lách mình muốn chạy trốn nhanh chóng. Tốc độ của Dạ Dao Quang còn nhanh hơn nó, cô bay vọt lên chỉ đập hờ trong hư không vài cái đã đuổi kịp nó. Giữa không trung thân thể cô vặn một cái, đá một cước về phía nữ quý. Nữ quý lập tức dừng lại đan chéo hai tay, cánh tay đỡ một cước kia của Dạ Dao Quang nên lùi về phía sau mấy bước. Dạ Dao Quang xoay người bình tĩnh rơi xuống.

"Người không phải đối thủ của ta, hãy tự mình ra khỏi thân thể cô nương này, ta có thể siêu độ cho người." Ánh mắt Dạ Dao Quang lạnh lùng nhìn nữ quý.

"Ha, ta thực sự không phải là đối thủ của người, người có giỏi thì đánh ta ra khỏi cơ thể nàng ta xem!" Nữ quý kia nhìn Dạ Dao Quang có chút phách lối.

"Người nghĩ ta không dám?" Dạ Dao Quang nheo mắt, hai tay mở ra, hai lá bùa đột nhiên xuất hiện ở đầu ngón tay của cô, tự động bốc cháy.

Cô bấm đầu ngón tay niệm thần chú biến ảo, lá bùa bị đốt cháy hiện ra hai ngọn lửa lại giao nhau biến thành một chiếc roi lửa từ đầu ngón tay của Dạ Dao Quang kéo dài ra. Lấy tay làm chuôi roi, Dạ Dao Quang vung lên roi lửa nhỏ dài quét về phía nữ quý.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 429: Cõi Trọng Lẫn Nhau

Thân thể nữ quỷ nhanh chóng né tránh, nhưng tốc độ của Dạ Dao Quang còn nhanh hơn nó. Vài đợt roi nặng nề quất vào cổ tay của nó tuy không xuất hiện một chút dấu vết nào nhưng da thịt lại có cảm giác như bị nướng chín, nữ quỷ đau đến mức nhe răng trợn mắt.

“Thế nào? Còn muốn thử nữa sao?” Giọng nói lạnh lùng của Dạ Dao Quang vang lên.

Còn tưởng rằng chiếm được thân thể người phạm để uy hiếp Dạ Dao Quang khiến Dạ Dao Quang e sợ thiên đạo trừng phạt mà không dám giết người vô tội, quả đúng là không biết trời cao đất rộng.

Lúc này nữ quỷ mới phát hiện ra thiếu nữ giả nam trang trước mắt này tuy tuổi tác không lớn nhưng kinh nghiệm đối phó ma quỷ thì vô cùng phong phú. Nó thu hồi lại sự coi thường ban đầu, đột nhiên vùng tay lên, mái tóc dài như thác nước bắt đầu phát triển phóng tới chỗ Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang giơ roi lên, đánh cho chỗ tóc kia tan thành mây khói. Đúng lúc này nữ quỷ cũng tự cắt đi mái tóc của chính mình, nhảy lên cành cây bên cạnh, duỗi móng vuốt ra móc sâu vào thân cây to bẻ được một khúc gỗ sau đó đánh về phía Dạ Dao Quang đang đuổi theo, ép Dạ Dao Quang phải dừng lại để né tránh, cuối cùng dùng nửa khúc gỗ tiếp tục đánh về phía Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang bắt đầu vận khí, khí ngũ hành sắc bén chém nát khúc gỗ trước mặt, tầm mắt cô nhìn xuyên qua đám gỗ vụn thấy nữ quỷ đang duỗi móng định đánh về phía Ôn Đình Trạm. Nó tưởng rằng Ôn Đình Trạm

chỉ là một người phạm nên muốn dùng Ôn Đình Trạm uy hiếp Dạ Dao Quang. Lúc này Dạ Dao Quang đứng im bất động, lạnh lùng nhìn nữ quỷ.

Ôn Đình Trạm nhìn nữ quỷ đang bay về phía cậu, Dạ Dao Quang đã từng nói với cậu rằng nữ quỷ này có thể chiếm lấy thân thể người phạm, nếu như dùng chân khí thì không thể gây thương tổn cho nó mà chỉ gây thương tổn cho chủ nhân thân thể. Ánh mắt Ôn Đình Trạm vô cùng bình tĩnh, cậu đứng im ở đó nhìn nữ quỷ đang tiến đến gần.

Nữ quỷ đang định bóp cổ Ôn Đình Trạm thì một luồng dương khí nhanh chóng bạo phát, đó là sức mạnh của Dương châu trên người Ôn Đình Trạm. Sau đó một trận gió mạnh mẽ lập tức đánh bay nữ quỷ ra ngoài khiến hồn phách trong thân thể nó suýt nữa bắn ra. Cũng may hiện tại nó có một chút tu vi nên nhanh chóng né tránh thân thể, Dạ Dao Quang cũng không ngờ tốc độ của nó lại nhanh như vậy, cô còn chưa kịp tấn công nó đã né được rồi.

Thân thể nữ quỷ đập vào mặt đất, Dạ Dao Quang tiến lên dán một lá bùa lên trán nó, trong nháy mắt nữ quỷ như bị đóng đinh trên mặt đất, không thể động đậy được.

Đầu ngón tay ẩn chứa khí ngũ hành của Dạ Dao Quang khẽ chuyển động, một lá bùa bay ra từ đầu ngón tay Dạ Dao Quang, lơ lửng trên thân nữ quỷ. Lá bùa bị Dạ Dao Quang chuyển hóa thành từng vòng ánh sáng màu vàng kim, nhanh chóng bao phủ toàn thân nữ quỷ.

Nữ quỷ phát ra một tiếng thét thê lương, trong nháy mắt khuôn mặt nó trở nên dữ tợn vô cùng, dưới thân thể nó lại có một khuôn mặt mơ hồ hiện ra.

“Nếu người giết ta, ta sẽ giết nàng!” Lúc này nữ quỷ bắt đầu phát ra âm thanh uy hiếp.

Dạ Dao Quang thấy một luồng ánh sáng màu xanh lam hiện lên trong tay nữ quý, liền dừng tay lại: “Người dám khống chế thần hồn của nàng?”

“Nếu người giết ta, ta sẽ cùng nàng ta đồng quy vu tận.” Nữ quý thờ dõc.

“Ta không thể buông tha cho người.” Dạ Dao Quang cũng nhất định không thỏa hiệp.

“Người không sợ mình sẽ tạo ra sát nghiệt giết oan người vô tội, làm tổn hại đến tu vi hay sao?” Nữ quý cúi đầu, nói bằng giọng mỉa mai.

Còn không đợi Dạ Dao Quang nói chuyện, một mũi kiếm nhỏ đã đặt trước mặt nữ quý: “Ta sẽ biến người thành người chết trước khi nàng kịp tạo sát nghiệt!”

Nữ quý và Dạ Dao Quang đều sửng sốt không kịp phản ứng. Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm đang cầm trường kiếm đứng trước mặt cô, đứng ngược với ánh trăng, đôi mắt của Dạ Dao Quang bỗng có chút ước át. Ôn Đình Trạm chính là như vậy, vì cô mà không tiếc trả giá bất cứ thứ gì...

“Nếu người muốn động thủ thì cần gì phải uy hiếp ta?” Nữ quý lạnh lùng nhìn Ôn Đình Trạm.

“Cũng không phải là uy hiếp người, mà chỉ là thông báo cho người thôi, người không có tư cách để chúng ta uy hiếp.” Sắc mặt Ôn Đình Trạm vô cùng bình thản, trong ánh mắt của cậu còn mang theo sự khinh thường:

“Tuy ta là phạm nhân nhưng cũng không muốn nhiễm máu tươi, nếu người nguyện ý phối hợp thì tất cả đều vui vẻ, nếu không thì ta cũng chỉ có thể dùng hạ sách này mà thôi!”

“Người...” Nữ quý tức giận nhìn Ôn Đình Trạm:

“Người chính là người được cát thần phù hộ, nếu người tàn sát người vô tội người sẽ biến thành sát thần, đến lúc đó người càng dễ sa vào ma đạo hơn là đám ma quỷ như chúng ta!”

“Đó là chuyện của ta, liên quan gì tới người?” Ôn Đình Trạm lạnh nhạt nói.

Trong lòng nữ quỷ bắt đầu dao động, nó có thể cảm nhận được nam tử trước mắt này tuyệt đối không phải đang nói đùa. Nếu nó muốn hủy đi thần hồn của thân thể này thì nó phải giết chủ nhân thân thể này trước, không có thân thể này che chở thì nó không phải là đối thủ của nữ tử kia, đến lúc đó muốn trốn cũng không kịp nữa!

Cục diện vô cùng căng thẳng, đầu ngón tay Dạ Dao Quang ngưng tụ khí ngũ hành đánh về phía nữ quỷ.

“Dao Dao, dừng tay!” Ôn Đình Trạm không muốn Dạ Dao Quang phải chịu sát nghiệp nên xoay người chặn trước mặt nữ quỷ.

“Trạm ca!”

Dạ Dao Quang kéo tay Ôn Đình Trạm lại, tốc độ của hai người rất nhanh nên lập tức xoáy thành một vòng tròn, sau đó hai người đồng thời ngăn cản lại một chướng kia.

Cũng may là Dạ Dao Quang chỉ muốn giết chết thân thể nguyên chủ bị nữ quỷ bám vào nên cũng không ra tay quá nặng, hai người mỗi người cản lại một nửa khiến cả người đều đau nhức nhưng không có nội thương gì nghiêm trọng.

“Chàng điên rồi sao?”

“Nàng điên rồi sao?”

Hai người đồng thời lên tiếng, sau đó lập tức ngậy ngấn cả người. Cuối cùng Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang vào lòng: “Nha đầu ngốc, ta giết một người thì sao, ta sẽ cứu trăm người bù lại, trăm người không đủ thì ta cứu ngàn người, ngàn người không đủ ta sẽ cứu vạn người...”

Dạ Dao Quang đưa tay đánh vào sau lưng Ôn Đình Trạm: “Chàng mới là đồ ngốc, nếu như nhân quả luân hồi có thể tính toán như vậy thì quá dễ dàng rồi. Sinh mệnh mỗi người chỉ có một, giết một người vô tội chính là tạo sát nghiệp vô cùng lớn, không phải chuyện có thể dùng công đức để bù đắp...”

Nữ quỷ im lặng nhìn hai người, lập tức bị chấn động. Nó chưa từng nghĩ đến thế gian còn có một đôi nam nữ như thế này, có thể vì người kia mà không để ý tính mạng của mình, thậm chí dám can đảm chống lại ý trời. Nam nhân kia có thể vì nữ tu mà giết người, không sợ sa vào ma đạo, nữ tu lại vì nam nhân kia mà tình nguyện hao tổn tu vi...

“Chúng ta đều là kẻ ngốc, bởi vì chúng ta đều coi trọng đối phương hơn chính bản thân mình.” Ôn Đình Trạm để cho Dạ Dao Quang tùy ý phát tiết tâm tình trên người cậu, đánh cậu. Cậu chỉ nhẹ nhàng nói một câu bên tai Dạ Dao Quang, âm thanh nhẹ nhàng ôn nhu như gió xuân khiến tâm tình nóng nảy của Dạ Dao Quang lập tức dịu xuống.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 430: Chỉ Cầu Không Thẹn Với Lương Tâm

Những lời này không chỉ rung động trái tim Dạ Dao Quang mà còn làm rung động trái tim của nữ quý. Thân thể bị nó bám vào chảy xuống một hàng nước mắt, nó không thể động đậy nên chỉ ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm.

“Ta có thể rời khỏi thân thể này, chỉ cần các người thay ta báo thù...”

Tim của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm bỗng nhiên đập mạnh, bọn họ nhìn về phía nữ quý. Ôn Đình Trạm gật đầu với Dạ Dao Quang, sau đó đầu ngón tay Dạ Dao Quang vung lên, lá bùa trên người nữ quý lập tức bay về trong tay cô.

Nữ tử nằm dưới đất vẫn không đứng lên mà trong thân thể của nàng lại có một quỷ hồn mặc váy cưới, mũ phượng khăn quàng ngồi dậy. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không ngờ nữ quý này lại là một tân nương, hơn nữa còn chết trong khi vẫn mặc trên người bộ váy cưới đỏ thắm.

“Ta họ Quách, tên chỉ có một chữ Viện, là người Trục Lệ, năm ngoái là đám cưới của ta, nhà chồng ta ở sông Tiền Đường...”

Quách Viện chính là nữ tử con nhà quan, hơn nữa còn là một gia đình quan lớn, tổ phụ nàng chính là tổng đốc Trục Lệ.

Tổng đốc là một chức quan đến thời đại nhà Minh mới có, nhưng khi Nguyên Triều bắt đầu khai quốc, Nguyên Thái Tổ đã cải cách quân sự một cách trắng trợn, tạo ra chức quan tổng đốc này.

Tổng đốc Trục Lệ quản lý toàn bộ chính sự của Trục Lệ, Hà Nam và Sơn Đông. Bởi vì Trục Lệ chính là nơi trọng yếu gần kinh thành nên tổng đốc Trục Lệ có thể coi là vô cùng có quyền lực, chức quan thuộc hàng nhị phẩm, địa vị rất cao nên Quách Viện mới có thể mặc đồ cưới đẹp để quý giá như vậy.

Mẫu thân Quách Viện mất sớm, nàng lại không được phụ thân thương yêu, sau đó gia đình của nàng càng ngày càng suy sụp nên Quách phủ phải cẩn thận từng ly từng tí. Cũng may trước khi lâm chung tổ phụ đã giúp nàng định ra một mối hôn sự tốt, nơi gả chính là một gia đình thư hương nổi tiếng ở sông Tiền Đường. Trong nhà đối phương còn có quy định dưới bốn mươi mà không có con mới có thể cưới vợ bé, coi như là một gia đình nhà chồng mà rất nhiều thiếu nữ thời đại này mơ ước.

Quách Viện vẫn theo khuôn phép cũ, cho dù bị kế mẫu chèn ép nhưng nàng vẫn cố nhẫn nhịn vì nàng biết địa vị của nàng ở trong phủ thấp vô cùng, nếu kế mẫu cố tình chèn ép mạnh mẽ hơn thì nàng cũng không có đất dung thân. Mỗi ngày nàng đều chờ mong tới tuổi cập kê để được xuất giá, thế nhưng năm nàng đến tuổi cập kê thì bên gia đình kia có trưởng bối qua đời. Mặc dù không phải cha mẹ thân sinh nhưng lại có công giáo dưỡng đối với vị hôn phu của mình nên vị hôn phu kia phải làm tròn đạo hiếu một năm, đến đầu xuân năm sau, nhà vị hôn phu kia mới làm lễ nạp cát để đính hôn trước.

Tháng tám Quách Viện sẽ xuất giá từ trong phủ. Đến ngày xuất giá, nàng đi theo đường nhỏ từ quận Dự Chương, chuẩn bị đi qua sông Tiền Đường thì không ngờ lại có bi kịch xảy ra. Ngày đó nàng chỉ ăn đồ ăn sáng do nha hoàn tâm phúc đưa cho rồi bị trúng độc mà chết, trí nhớ của nàng cũng lập tức dừng tại đó.

Đợi đến khi nàng có lại trí nhớ một lần nữa thì thần hồn của nàng đã ngưng tụ lại, tận mắt thấy thân xác mình bị vứt nơi hoang dã, bị người đi đường thô bỉ làm nhục, lại bị vứt xác giữa sông. Nàng theo con sông trượt

đến đây, đụng phải Trần Trăn Nhi vừa ngã xuống nên lập tức bám vào người. Ban đầu nàng cũng không biết vì sao mình lại nhập vào thân thể của Trần Trăn Nhi, sau đó vì tranh đoạt thân thể mà nàng và Trần Trăn Nhi còn đánh một trận, cuối cùng bị nàng chiếm cứ một nửa. Trần Trăn Nhi là một người vô cùng điêu ngoa lại thích uy hiếp nha hoàn, lúc ban ngày vẫn là Trần Trăn Nhi, đến buổi tối mới là nàng làm chủ.

Tuy trong nhà nàng chủ yếu trọng võ, nhưng từ lâu nàng đã biết vị hôn phu chính là môn đệ thư hương, để hòa nhập cùng với gia đình vị hôn phu nên nàng đã đọc rất nhiều thi thư. Nàng không biết tại sao hiện giờ mình lại trở thành bộ dạng như vậy nên đã lợi dụng Trần Trăn Nhi chiếm được không ít sách, hiểu được đại khái tình cảnh của mình. Cũng không lâu sau nàng cảm thấy chính mình càng ngày càng suy nhược, Trần Đạt Nhi phát hiện ra điểm này nên thừa dịp nàng suy yếu muốn đẩy nàng ra.

Cũng chính ngày đó nàng bị trúng xuân dược, sau đó gặp phải Văn Du. Nàng cần phải sống tiếp, nàng phải điều tra rõ ai là người hại nàng, dù sao thân thể của nàng cũng đã ô uế nên nàng đã ngủ với Văn Du. Việc hấp thu dương khí này cũng giống như nghiện ma túy, một khi dính vào sẽ không cai được nên nàng vẫn tiếp tục hút dương khí. Cũng may nàng có vận khí tốt, mỗi lần đều gặp được xử nam (*) nên qua tám tháng nàng đã vượt qua hãn A Lâm ở Phật đường mấy chục năm. Nếu không phải Dạ Dao Quang hiện giờ đã là Kim Đan trung kỳ, mà trước đó cô đã đi tới Long Hồ sơn thì chỉ sợ cô cũng không phải đối thủ của Quách Viện.

“Khó trách chúng ta vẫn không tra được thân phận của người.” Rốt cuộc Dạ Dao Quang cũng hiểu rõ mọi chuyện, lúc đầu Ôn Đình Trạm vì tra án đã cố tình điều tra thân phận của Quách Viện nhưng tin tức về Quách Viện quá ít nên cũng không tra được bao nhiêu.

“Người có biết ai giết hại người không?” Ôn Đình Trạm hỏi.

“Ta ở trong thân thể Trần Trần Nhi, chính là con gái của Huyện lệnh Tiền Đường, năm sau đó ta đi chúc tết nhà vị hôn phu kia thì hẳn đã cưới Quách Viện làm vợ. Quách Viện kia ta lại không hề quen nhưng người bên cạnh nàng ta đều là người Quách gia, bao gồm cả nha hoàn hồi môn kia nữa...” Ánh mắt Quách Viện trở nên lạnh lẽo.

“Người có thể khống chế đến mức đó thì chỉ có vị kế mẫu kia của ta mà thôi!”

Ôn Đình Trạm gật đầu, có thể làm kín kẽ như vậy cũng chỉ có thể là đương gia chủ mẫu của Quách gia.

“Người muốn chúng ta báo thù cho người như thế nào?” Dạ Dao Quang nhíu mày.

“Ta muốn kế mẫu ta sống không được, chết không xong, sống không bằng chết!” Đáy mắt Quách Viện xẹt qua hận ý sâu đậm.

“Cũng không khó!” Ôn Đình Trạm gật đầu:

“Chúng ta có thể nhận lời người, nhưng kể từ hôm nay người không thể hại người vô tội nữa.”

Quách Viện không nói gì, lẳng lặng nhìn Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm. Nếu như không thu nạp dương khí nữa thì có lẽ không tới một tháng nàng sẽ hồn bay phách tán.

“Viện tỷ, nếu người thu nạp dương khí của nam tử thì cũng không ảnh hưởng đến mạng người, ta có thể độ hóa cho người để người tiến vào luân hồi. Người là bị hàm oan mà chết, tự nhiên sẽ có công đạo của người. Nếu người lại tiếp tục như thế thì dương khí người cần sẽ càng ngày càng lớn, sau này người sẽ không có cách nào không chế được nữa, sau đó sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.”

Dạ Dao Quang lên tiếng khuyên nhủ, sau đó ngồi xổm xuống đè tay Trần Trần Nhi, truyền khí ngũ hành vào trong cơ thể nàng. Kỳ lạ là cơ thể Trần Trần Nhi không có một điểm nào giống như bị âm khí tổn hại.

“Người tạm thời cứ ở trong cơ thể nàng đi, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người duy trì thần hồn.”

Các nàng hẳn có chút liên quan đến nhau nên Trần Trần Nhi mới không bị âm khí tổn hại.

Quách Viện ngẩng đầu nhìn Dạ Dao Quang: “Người làm vậy chính là nghịch thiên...”

Nàng là quỷ hồn, nếu như Dạ Dao Quang nghĩ biện pháp khiến thần hồn của nàng không tiêu tan thì chính là làm trái với thiên đạo.

“Ta hành sự chỉ cầu không thẹn với lương tâm mà thôi.” Dạ Dao Quang cười nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Ôn Đình Trạm:

“Nhiệm vụ của Trạm ca chính là giúp cho người chết tìm được công đạo, mà nhiệm vụ của ta chính là giúp cho mỗi oan hồn đều được bình yên. Nếu ta không giải quyết được hận ý trong lòng người thì cũng không thể giúp người mở ra cánh cửa luân hồi được.”

(*) Xử nam: Trai tân.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 431: Mưu Tính Phong Hào

Người có thể đánh cho ta hồn bay phách tán.” Quách Viện cười tự giễu:

“Ta đã làm hại nhân gian, người giết ta cũng là thay trời hành đạo.”

“Thay trời hành đạo cũng không phải nguyên tắc của ta.” Dạ Dao Quang nói, sau đó kéo cánh tay Ôn Đình Trạm quay lưng phất tay về phía Quách Viện.

Về tới học xá đã là đêm khuya, cũng may đã nói trước với Hòa sơn trưởng nên bọn họ mới không bị kiểm tra phòng. Rửa mặt xong, mỗi người đều nằm trên giường của mình im lặng rất lâu, không ai nói gì.

“Trạm ca, sau này đừng như vậy nữa.” Dạ Dao Quang nói xong xoay lưng về phía Ôn Đình Trạm.

“Quách Viện nói không sai, trên người chàng có cát thần phù hộ, nếu chàng tạo ra sát nghiệt quá nặng thì cát thần sẽ biến thành sát thần, từ nay về sau chàng sẽ sa vào ma đạo.”

Dạ Dao Quang nhắm hai mắt lại, trong lòng có chút phiền muộn. Thế gian này chuyện gì cũng là con dao hai lưỡi, Ôn Đình Trạm được cát thần phù hộ nên có thể biến nguy thành an, nhưng cũng có hạn chế nhất định, càng dễ sa vào ma đạo hơn so với người tu luyện bình thường. Nếu không phải vậy thì vừa này Dạ Dao Quang cũng không tùy tiện xuất thủ muốn giết chết Trần Trần Nhi. Cô giết Trần Trần Nhi cùng lắm chỉ hao tổn một chút tu vi mà thôi, không ảnh hưởng quá nhiều.

Nghe lời Dạ Dao Quang nói, Ôn Đình Trạm khẽ “ừ” một tiếng.

Dạ Dao Quang không nói tiếp nữa, chỉ nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Ôn Đình Trạm trần trọc mãi không ngủ được, trong đầu của cậu không ngừng vang lên câu nói sa vào ma đạo kia. Cậu cảm thấy cậu đã thành ma rồi, trong nháy mắt, cậu chỉ muốn bản thân mình thật sự nhập ma mà thôi. Nếu nhập ma có phải là cậu cũng có thể tu luyện, trăm năm sau cũng không cần cách biệt trời nam đất bắc với Dạ Dao Quang nữa không?

Thì ra không biết từ lúc nào, cậu đã muốn vĩnh viễn ở bên Dạ Dao Quang.

Những tâm tư này Dạ Dao Quang tất nhiên không biết, sáng hôm sau tỉnh dậy cô liền nghĩ cách để Quách Viện không cần hấp thu dương khí mà vẫn duy trì thần hồn không tiêu tan. Bên trong Thiên Lân đã có Dạ Khai Dương nên không thể cho Quách Viện vào, hơn nữa Quách Viện đã hút dương khí nên không thể dùng âm khí tẩm bổ được.

Ôn Đình Trạm cũng nhanh chóng phái người đi điều tra chuyện này, chuyện này đối với Ôn Đình Trạm không phải chỉ là đơn thuần báo thù cho Quách Viện. Tổng đốc Trực Lệ là một chức vị quan trọng như thế nào, nhưng Quách tổng đốc kia lại là một con cáo già, nhìn có vẻ như chỉ trung thành với bệ hạ nhưng từ năm kia bệ hạ bắt đầu bệnh nhẹ thì vị tổng đốc đại nhân này cũng bắt đầu rục rịch. Ôn Đình Trạm đã mấy lần phát giác được sự mờ ám của hắn.

Lúc này Ôn Đình Trạm gọi Tiêu Sĩ Duệ tới: “Đệ thấy tổng đốc Trực Lệ thế nào?”

Ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ lóe sáng, nội tâm vốn có chút rung động nhưng được Ôn Đình Trạm rèn luyện nên đã dần biết cách che giấu không bộc lộ ra ngoài. Vì hắn còn quá nhỏ, không có phong hào riêng để xây phủ nên

người bên cạnh hầu hết đều là người do phụ vương lưu lại. Trước khi lâm chung, phụ vương đã giao tất cả mọi người cho hoàng tổ phụ, có thể nói người của phụ vương lưu lại trong triều đình cũng chỉ có vài người bình thường, không có bất kỳ kẻ nào giữ chức vụ quan trọng.

Hiện tại hẳn cũng rất nóng lòng cài người vào triều đình nhưng mấy vị thúc thúc kia đều đủ lông đủ cánh, triều đình cũng bị bọn họ chia năm xẻ bảy. Những người còn lại thì hoặc là trung thành với hoàng tổ phụ, hoặc là giữ thế trung lập như đám người đế sư nên căn bản là không còn chỗ hở cho hẳn chen chân.

Hắn thật không ngờ Ôn Đình Trạm lại có thể to gan như vậy, trực tiếp dùng tổng đốc Trục Lệ để khai đao.

Thấy Tiêu Sĩ Duệ có chút khó xử, Ôn Đình Trạm lên tiếng: “Tổng đốc Trục Lệ bây giờ chúng ta không bắt được, cho dù có thể kéo Quách Kiến Đình xuống thì chúng ta cũng không có người thay thế.”

“Huynh muốn tạo quan hệ với tổng đốc Trục Lệ sao?” Tiêu Sĩ Duệ hỏi.

Ôn Đình Trạm nhẹ giọng cười một tiếng: “Tạo quan hệ sao, chỉ sợ khẩu vị bọn họ quá lớn, ăn bao nhiêu cũng không đủ mà thôi.”

“Vậy...”

Cặp mắt đen nhánh sâu thẳm sáng rực lên: “Dùng một tảng mỡ dày, để cho bọn họ đói bụng, lộ ra bộ mặt thật trước mặt bệ hạ. Bệ hạ tất nhiên sẽ lo lắng đến tình cảnh của đệ, chủ động cho đệ quyền lợi.”

“Lẽ nào...” Tiêu Sĩ Duệ bỗng nhiên nhìn về phía Ôn Đình Trạm, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

“Nếu như làm tốt thì có thể khiến đệ có thêm một phong hào cũng không chừng.” Ôn Đình Trạm cười nhẹ.

“Nếu phong vương thì đệ phải trở về hoàng cung.” Tiêu Sĩ Duệ nhú mào, hẳn không muốn xa đám người Ôn Đình Trạm.

“Sẽ không!” Ôn Đình Trạm cười nói:

“Bệ hạ phong đệ làm vương tất nhiên sẽ không để đệ trở nên quá xuất sắc, cứng quá dễ gãy. Bệ hạ có lẽ sẽ chỉ cho đệ một phong hào, còn lại cái gì cũng không có, thậm chí đất phong cũng không, nên sẽ không hạn chế sự tự do của đệ.”

Đây mới là kết quả tốt nhất đối với Tiêu Sĩ Duệ, có phong hào, có thể xây vương phủ, có thể quang minh chính đại kiếm thêm vài phụ tá đắc lực, rất nhiều chuyện có thể lộ ra ánh sáng. Không có đất phong, nhiều người sẽ nghĩ Tiêu Sĩ Duệ giống như đang làm trò hề nhưng thật ra đây chỉ là một khảo nghiệm, đồng thời cũng cho hẳn đủ thời gian để trưởng thành.

“Được, đệ biết rồi!” Tiêu Sĩ Duệ gật đầu với Ôn Đình Trạm, hẳn cảm thấy may mắn vì đã gặp được Ôn Đình Trạm, đồng thời kết nghĩa huynh đệ với cậu. Nếu như Ôn Đình Trạm là kẻ địch trong triều của hẳn thì quả thực hẳn không còn đường sống...

Bên này Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm thương lượng đại sự, bên kia Dạ Dao Quang đang đón khách, người khách này không phải ai khác mà chính là Trần Trấn Nhi.

“Sao cậu lại tới đây?” Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc, học viện có quy định rõ ràng rằng nữ tử chưa kết hôn không được tiến vào học viện.

“Hồ phu tử là dượng của ta.” Trần Trấn Nhi nói:

“Ta tới thăm ông ấy.”

Hòa sơn trưởng và các phu tử đều có người thân ở gần học viện, ngày nghỉ thì người thân có thể tới thăm.

Dạ Dao Quang gật đầu: “Nhưng cậu tới tìm ta làm gì?”

“Cậu có thể diệt trừ nàng ta phải không?” Trần Trần Nhi nhìn Dạ Dao Quang.

“Tạm thời không thể!” Dạ Dao Quang lắc đầu.

“Sao cậu lại không thể? Nếu không thể thì sao nàng ta lại nghe lời của cậu như vậy?” Trần Trần Nhi bắt đầu cao giọng.

Nàng đã hận chết nữ quỷ trong thân thể mình rồi, nếu như không phải sợ có ảnh hưởng đến danh dự của chính mình thì nàng đã sớm đi tìm người giải trừ. Trên thực tế nàng cũng đã tìm người làm phép, nhưng đa số toàn là kẻ lừa đảo. Tuy nàng không nhớ rõ chuyện xảy ra đêm qua nhưng nàng có cảm giác nữ quỷ kia đã an phận hơn một chút nên nàng mới tới đây tìm Dạ Dao Quang.

Chuyện của Dạ Dao Quang ở học viện Nhạc Lộ cũng đã truyền ra, nàng vô cùng kì vọng, nhưng thật không ngờ lại phải thất vọng ra về.

“Trần cô nương bình tĩnh, thời cơ đến thì ta sẽ giúp cậu tự do, dù sao ta cũng đã cưỡng chế nên nàng ấy không thể làm tổn hại đến cậu nữa.” Trần Trần Nhi dù sao cũng chỉ là một nha đầu mười ba tuổi, tuy Dạ Dao Quang biết nàng có chút điêu ngoa nhưng cũng không phải là người có tâm tư ác độc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 432: Đào Hoa Của Dạ Dao Quang

“Thật sao?” Trần Trăn Nhi đưa tay tóm lấy Dạ Dao Quang, gương mặt tràn ngập mong chờ.

“Tất nhiên!” Dạ Dao Quang khẽ cười.

Dưới ánh mặt trời, thiếu niên xinh đẹp nhoẻn miệng cười quả nhiên đẹp không cách nào tả nổi. Trần Trăn Nhi không khỏi đỏ mặt xấu hổ, hơi cúi đầu xuống, nói khẽ: “Vậy ta chờ cậu...”

“Tiểu Khu!”

Ôn Đình Trạm cùng Tiêu Sĩ Duệ đi tới bắt gặp cảnh này, Tiêu Sĩ Duệ lập tức trợn mắt há mồm. Nếu như hắn không nhìn nhầm thì vừa rồi nha đầu kia đã tỏ thái độ then thùng ái mộ đối với tiểu Khu, nếu hắn nhìn nhầm thì Ôn Đình Trạm bên cạnh nhất định cũng không nhìn nhầm được vì hắn đã cảm giác trên người Ôn Đình Trạm hơi có khí lạnh tỏa ra.

“Được, chờ tới lúc thích hợp ta sẽ tới tìm cậu!” Dạ Dao Quang nói xong liền quay người đi về phía Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ:

“Hai người nói chuyện xong rồi sao?”

Trần Trăn Nhi nhìn thấy Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ bèn tức giận trong lòng, hai người này đúng là sát phong cảnh, nhưng nàng lại không tiện đứng đây quá lâu nên đành xoay người đi tìm Hồ phu tử.

“Dao tử tử, đó là ai vậy?” Tiêu Sĩ Duệ nhìn theo bóng Trần Trần Nhi, lên tiếng hỏi.

“Cháu gái bên nhà vợ của Hồ phu tử.” Dạ Dao Quang trả lời.

“Vì sao nàng lại tới tìm tử?” Tiêu Sĩ Duệ hỏi tiếp.

“Chuyện nữ nhi nhà người ta sao có thể nói cho đệ biết?”

Chuyện này ảnh hưởng đến tương lai sau này của Trần Trần Nhi nên cô không thể nói lung tung được, tuy đám người Tiêu Sĩ Duệ cũng đáng tin nhưng chuyện này không thể vài câu mà nói rõ ràng được.

“Nàng ấy biết tử là nữ nhi không?” Tiêu Sĩ Duệ kinh ngạc.

“Liên quan gì đến đệ?” Dạ Dao Quang không kiên nhẫn, lập tức đi tới viện của đám người tiểu Lục ăn cơm.

Ôn Đình Trạm từ đầu đến cuối vẫn nhếch môi không nói gì. Khi đến viện của Lục Vĩnh Diễm thì đồ ăn đã dọn lên, Lục Vĩnh Diễm và Văn Du đang nói chuyện, còn Tần Đôn và Càn Dương thì nhìn như hai con chó xù ngồi trước bàn cơm, chỉ thiếu nước chảy nước miếng mà thôi...

“Sư phụ, nếu người còn không đến thì người sẽ không gặp được đồ nhi ngoan của người nữa rồi!” Càn Dương u oán nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ngồi xuống, gấp một miếng sườn lớn đặt vào bát cơm của hắn: “Ăn đi, đồ nhi ngoan của ta, sư phụ không thể không có cậu được!”

Càn Dương hoàn toàn không để ý đến khẩu khí của Dạ Dao Quang, hắn nâng bát cơm lên nhìn về phía Tần Đôn: “Sư phụ đối với ta vô cùng tốt, cậu hắn là rất ghen tị nhỉ!”

Ngay cả người thô lỗ như Lục Vĩnh Điềm đều nghe ra ý châm chọc bên trong lời nói của Dạ Dao Quang, nhưng hết lần này tới lần khác Càn Dương lại nghe không hiểu. Lục Vĩnh Điềm nhếch miệng:

“Tiểu Khu, đồ đệ cậu thu được đúng là cực phẩm!”

Lục Vĩnh Điềm càng nhìn Càn Dương càng thấy thuận mắt, Dạ Dao Quang liền lạnh lùng liếc hắt một cái, Lục Vĩnh Điềm lập tức im lặng vùi đầu ăn cơm.

Tuy đồ đệ này lúc bình thường đều như một tên ngốc, nhưng đã là người của cô thì chỉ có thể để cho cô khi dễ, người khác cũng dám khi dễ đồ đệ của cô chẳng phải chính là đánh vào mặt cô sao?

Sau khi ăn cơm xong, Dạ Dao Quang đi viết một bức thư, mượn Tiểu Quai Quai của Ôn Đình Trạm để gửi thư.

“Truyền tin đi đâu vậy?” Ôn Đình Trạm lên tiếng hỏi.

“Muội muốn hỏi mượn pháp bảo của Vô Âm một chút, tạm thời giải quyết chuyện của Quách Viện.” Dạ Dao Quang thành thật trả lời.

Nhất thời sắc mặt của Ôn Đình Trạm có chút khó coi: “Không phải đêm qua nàng đã để cho Quách Viện ở tạm trong cơ thể Trần Trăn Nhi sao?”

“Đúng vậy, nhưng đó chỉ là biện pháp tạm thời mà thôi, cũng không thể lúc nào cũng ở trong cơ thể Trần Trăn Nhi được.” Dạ Dao Quang nhíu mày nói:

“Trần Trăn Nhi đã cảm giác được muội có thể khắc chế Quách Viện nên sáng sớm nay đã đến đây tìm muội.”

“Bởi vì Trần Trăn Nhi kia đến tìm nàng nên nàng mới phải hao tâm tổn trí như này sao?” Ôn Đình Trạm hỏi tiếp.

Lúc này Dạ Dao Quang mới kịp phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Đình Trạm, nhìn kĩ một lúc Dạ Dao Quang mới che miệng lại, cặp mắt đào hoa cong lên: “Chàng sẽ không ghen đấy chứ?”

Sắc mặt Ôn Đình Trạm hơi đổi, có chút mất tự nhiên nhưng vẫn cố bình tĩnh nói: “Ta chỉ không muốn nàng bị lợi dụng mà thôi, vừa nhìn đã biết nha đầu Trăn Nhi kia là người điêu ngoa tùy hứng, ai biết được một tắc lại muốn tiến một thước hay không?”

“Ha ha!” Dạ Dao Quang cuối cùng cũng không nhịn được nữa liền cười ra tiếng, cười đến chảy cả nước mắt, về sau nhìn thấy Ôn Đình Trạm thẹn quá hóa giận mới dừng lại.

“Trạm ca, đó là một nữ tử, chàng ghen làm gì? Muội là người dễ bị lợi dụng như vậy sao? Nàng vốn là nữ nhi mà danh tiếng lại bị hủy như vậy, hiện giờ nàng sợ muội còn không kịp đó.”

“Không phải thì tốt!” Ôn Đình Trạm rốt cuộc không nhịn được nữa, đứng lên rời đi.

Chờ Ôn Đình Trạm đi khuất, Dạ Dao Quang lại tiếp tục cười mãi không ngừng.

Đi đến rất xa rồi vẫn nghe được tiếng cười của Dạ Dao Quang khiến Ôn Đình Trạm có chút buồn bực.

Đúng lúc này, Lục Vĩnh Diêm xé gió lao đến: “Tiểu Khu, tiểu Khu! Cậu mau đi cứu người đi, đồ đệ cậu đang nổi cơn điên đòi giết người!”

Dạ Dao Quang lập tức ngừng cười chạy ra: “Sao vậy?”

“Nhanh, mau đi cứu người, đồ đệ cậu đang định giết cháu gái của Hồ phu tử, nói người ta là quý! Giữa ban ngày làm gì có quý...”

Còn chưa nghe hết, Dạ Dao Quang đã lập tức bay vọt ra ngoài, sao cô lại tự nhiên quên mất tên đồ đệ ngốc này cơ chứ. Người khác không nhìn thấy quý trong cơ thể Trần Trăn Nhi nhưng Càn Dương lại vô cùng miễn cảm đối với ma quý, nghĩ thế Dạ Dao Quang lập tức tăng tốc độ. Cũng may khoảng cách không xa lắm nên Dạ Dao Quang đã nhanh chóng đuổi tới.

Hồ phu tử và vợ đang ở đó, Trần Trăn Nhi hét chói tai trốn sau lưng Hồ phu tử. Càn Dương thấy hai người vướng chân vướng tay liền vẽ ra một vòng tròn, tạo một khe hở giữa Trần Trăn Nhi và vợ chồng Hồ phu tử, sau đó nhanh chóng đánh xuống. Trần Trăn Nhi trúng một chưởng lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Càn Dương đang nhảy lên định lao về phía Trần Trăn Nhi thì Dạ Dao Quang phi thân bay tới, tốc độ của cô còn nhanh hơn Càn Dương. Cô nhanh chóng ôm Trần Trăn Nhi vào lòng, sau đó xoay người nghênh đón chưởng của Càn Dương. Hai chưởng chạm nhau, Dạ Dao Quang lập tức ôm Trần Trăn Nhi xoay vài vòng rồi hạ xuống mặt đất.

Tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy một màn thiếu niên tuyệt sắc kia nhẹ nhàng phong độ cứu mỹ nhân...

Trần Trăn Nhi nép trong ngực Dạ Dao Quang, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuyệt mỹ của thiếu niên, nếu buổi sáng nàng chỉ có chút thẹn thùng thì giờ phút này tiếp xúc gần gũi đã khiến trái tim nàng đập nhanh hơn.

Nhẹ nhàng rơi xuống đất, Trần Trăn Nhi còn đang muốn nép trong lòng thiếu niên trước mặt thì lại bị một luồng khí đánh tới, người nàng ngưỡng mộ lại bị một thiếu niên khác có sắc mặt âm trầm kéo đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 433: Dạy Dỗ Đồ Đồ

Sư phụ, nàng là...” Càn Dương vừa chạm chân xuống đất liền chạy tới trước mặt Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm đứng cạnh vừa kéo Dạ Dao Quang ra sau lưng vừa ngăn chặn Càn Dương không cho hấn tiến lại gần, hiện giờ cậu chỉ muốn đá bay tất cả những người đến gần Dạ Dao Quang mà thôi.

“Nàng cái gì?” Ánh mắt cô lướt qua bả vai Ôn Đình Trạm, thầm nháy mắt ra hiệu.

Càn Dương tuy ngốc nhưng đi theo Dạ Dao Quang lâu như vậy tất nhiên cũng hiểu ý của Dạ Dao Quang, lập tức cúi đầu: “Đồ nhi đói rồi!”

Nói xong, hấn liền quay người tức giận rời đi khiến mọi người xung quanh sững sờ.

“Trò ấy...” Hồ phu tử tức giận chỉ tay vào bóng lưng Càn Dương. Dạ Dao Quang lập tức ngăn chặn trước mặt Hồ phu tử:

“Phu tử, chuyện này có chút ần tình...”

“Có ần tình gì, trò nói đi.” Hồ phu tử vẫn đặc biệt yêu thích Dạ Dao Quang, còn thích hơn so với Ôn Đình Trạm nên liền thu lại vẻ giận dữ.

Ánh mắt Dạ Dao Quang đảo qua Trần Trăn Nhi: “Trăn Nhi cô nương, có lẽ cậu tự mình giải thích sẽ thỏa đáng hơn.”

Trần Trần Nhi biến sắc, đây là bí mật của nàng, nàng không muốn bất kỳ người nào biết.

“Trần cô nương, Hồ phu tử là người thân của cậu, tất nhiên sẽ không hại cậu!” Dạ Dao Quang nói.

Trần Trần Nhi do dự một lúc, nhìn vào ánh mắt khích lệ của Dạ Dao Quang, khẽ gật đầu: “Được!”

Vì vậy vợ chồng Hồ phu tử đi theo Trần Trần Nhi, mọi người xung quanh cũng tản đi chỗ khác. Cũng không biết Trần Trần Nhi giải thích như nào với Hồ phu tử, nhưng sau đó Hồ phu tử không truy cứu Càn Dương, cũng không đến tìm Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang bị Ôn Đình Trạm kéo đi nửa đường mới lên tiếng nói: “Chúng ta đi xem tiểu tử Càn Dương kia đi, không chừng hắn còn đang tức giận.”

Sắc mặt Ôn Đình Trạm lập tức tối sầm: Ta tức giận thì sao, sao nàng lại không quan tâm hả? Trong lòng nghĩ như vậy nhưng Ôn Đình Trạm cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Dù sao vừa nãy cậu đã bị Dạ Dao Quang cười nhạo một lần rồi, nếu như lần này lại biểu hiện ra ngoài không chừng sẽ bị Dạ Dao Quang cười nhạo tiếp. Vì vậy Ôn Đình Trạm chỉ im lặng không nói, để mặc Dạ Dao Quang kéo tới học xá của đám người Lục Vĩnh Diêm.

Cậu cũng không phải muốn làm khó người khác, nhưng cậu không thích những người khác nhìn Dạ Dao Quang với ánh mắt ái mộ, bất kể là nam hay nữ, già hay trẻ đều không được!

Trong lúc Ôn Đình Trạm còn đang buồn bực thì Dạ Dao Quang đã đi đến học xá. Vừa tới nơi cô liền hỏi xem Càn Dương đã trở về chưa, đám người Lục Vĩnh Diêm lập tức chỉ vào phòng của Càn Dương. Dạ Dao Quang buông tay Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm còn đang định đi theo

nhưng chưa kịp phản ứng thì Dạ Dao Quang đã đóng cửa lại. Cả người Ôn Đình Trạm tỏa ra khí lạnh khiến đám người Văn Du run lấy bầy, mọi người đều thấy tình huống không ổn nên nhanh chóng chạy về phòng của mình. Ôn Đình Trạm cũng không muốn gặp bọn họ nên đành ngồi ở bàn đá trong sân trước, khuôn mặt như điêu khắc từ bạch ngọc kia không có chút thay đổi nào.

Dạ Dao Quang vừa vào phòng liền thấy Càn Dương đang ôm đầu gối ngồi ở góc giường như con cừu nhỏ đáng thương, cảm giác được Dạ Dao Quang đến gần bèn kêu ngạo ngẩng đầu lên.

Dạ Dao Quang bất đắc dĩ cười cười, ngồi xuống đối diện với hắn: “Cảm thấy oan ức sao?”

“Không có!” Càn Dương mạnh miệng.

“Được rồi, ta biết cậu oan ức nên đêm nay cho cậu ăn sáu bát cơm...” Dạ Dao Quang nói ra điều kiện bồi thường.

“Tự tay làm sao?” Càn Dương lập tức ngẩng đầu.

“Đúng, tự tay ta làm!” Dạ Dao Quang gật đầu.

“Sư phụ tốt nhất!” Càn Dương lập tức vui vẻ.

Người này luôn dễ dụ như vậy, Dạ Dao Quang cười một tiếng rồi nói: “Trong cơ thể Trần Trần Nhi thật sự có nữ quỷ, hôm qua ta và nó đã giao thủ.”

“Vì sao sư phụ lại thả nàng ta?” Càn Dương nhú mày.

“Sao cậu biết là ta thả nàng, nhớ đâu là do ta đánh không lại nàng thì sao?” Dạ Dao Quang hỏi ngược lại.

“Nàng ta không phải đối thủ của sư phụ!” Càn Dương nghiêm túc nói.

Dạ Dao Quang liền nở nụ cười: “Đúng, là ta thả nàng, đem qua...”

Dạ Dao Quang lập tức kể lại chuyện xảy ra tối hôm qua, bao gồm cả chuyện thân thể của Quách Viện. Càn Dương chăm chú lắng nghe, đôi lúc biểu hiện ra vẻ khó hiểu.

“Cậu thấy sư phụ làm sai rồi sao?” Dạ Dao Quang hỏi.

Càn Dương suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Sư phụ hứa với nàng sẽ độ hóa nàng nên nàng mới bằng lòng buông tha Trần Trăn Nhi. Nếu như trong lòng nàng có oán hận thì không thể độ hóa, trừ phi mạnh mẽ tiêu diệt...”

“Ừ...” Dạ Dao Quang gật đầu:

“Từ lúc bắt đầu ta cũng không định tổn thương nàng.”

“Vì sao?” Càn Dương khó hiểu: “Nàng là quý, là sự tồn tại nghịch thiên...”

“Bởi vì nàng ta không hề thương tổn Trần Trăn Nhi, cũng không hại đến mạng người.” Dạ Dao Quang nghiêm túc nói với Càn Dương.

“Nếu như nàng không có tâm hồn lương thiện thì nàng đã sớm hấp thụ thần hồn của Trần Trăn Nhi rồi. Ta vốn cho rằng nàng không có bản lĩnh này, nếu như hấp thụ xong thì nàng có thể lợi dụng cơ thể Trần Trăn Nhi đi hút dương khí sẽ càng thuận tiện hơn, cũng có thể che giấu bản thân, nhưng nàng không làm như thế. Tiểu Dương, thế gian này có rất nhiều người bị giết hại nhưng không mất hết lương tâm, chỉ cần còn một tia lương thiện thì dù là người hay quỷ đều đáng được tha thứ. Cậu đã vào sư môn của sư phụ thì sư phụ sẽ dạy cho cậu nguyên tắc riêng của mình...”

“Vâng!” Càn Dương gật đầu.

“Trong mắt sư phụ không phân cao thấp, không phân giàu nghèo, không có lợi ích, chỉ có thiện ác.” Dạ Dao Quang nói rất chân thành:

“Chúng ta vốn là người tu luyện, nhưng vì sao chúng ta lại tu luyện được? Đó là bởi vì trời cao ưu ái. Nếu đã như vậy thì chúng ta càng phải hiểu được và trân trọng sự khác biệt này, dựa vào đó mà làm điều thiện giúp đỡ dân chúng. Tốt chưa chắc đã là thiện, xấu chưa chắc đã là ác, trừ yêu diệt ma là thiên chức của người tu luyện, nếu như chúng ta có khả năng thì không thể làm như không thấy. Nếu như mỗi người tu luyện đều đợi người khác tới tiêu diệt yêu ma cho mình thì thế gian này sẽ bị yêu ma không chế, chúng ta tồn tại cũng không có ý nghĩa nữa. Đối với tiêu diệt và độ hóa thì chúng ta chỉ phân chia thiện ác, hành sự đúng với lương tâm của mình là được. Đúng là chúng ta có thể gặp quỷ giết quỷ, đây là thay trời hành đạo, nhưng thế gian này nếu được lựa chọn thì có ai chọn làm ma quỷ? Giống như cậu vậy, nếu như có thể lựa chọn thì cậu có muốn trở thành người thuần dương hay không?”

Càn Dương lắc đầu liên tục.

“Bọn họ cũng vậy, người chia thiện ác, ma quỷ cũng có tốt có xấu, chúng ta làm việc thiện nhưng lại không có tình thì cũng không phải là chuyện tốt. Chúng ta không cần quan tâm đến chuyện khác, không cần theo ý bất cứ người nào, chỉ cần xứng đáng với lương tâm của mình là được.” Dạ Dao quang nhẹ nhàng nói.

Càn Dương cảm thấy chỗ hiểu chỗ không, lập tức hỏi: “Nếu đồ nhi gặp được một yêu quái chưa bao giờ hại người, đồ nhi thả nó đi rồi sau này nó lại hại người thì sao?”

Dạ Dao Quang khẽ cười: “Nhưng nếu như vì cậu tha cho nó một mạng, nó cảm kích cậu nên sau đó lại cứu người thì sao?”

Càn Dương bị câu hỏi này làm cho cứng họng. Dạ Dao Quang đúng là không nói sai, nếu như thả nó đi, về sau nó hại người thì hãn sẽ tự trách trong lòng. Nhưng nếu nó được độ hóa, sau này nó cứu người thì chính là tích được công đức, cho dù không phải là công đức của hãn nhưng hãn cũng sẽ rất vui.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 434: Quách Viện Giả

“Tiểu Dương, thế gian này vốn không có nhiều “nếu như” như vậy, chúng ta phải học cách cho sinh linh trên thế giới này cơ hội, vì từng sinh mệnh đều đáng giá để chúng ta tôn trọng.”

Dạ Dao Quang nói tiếp: “Từ lúc sinh ra đời thì mọi sinh linh đều giống như nhau. Yêu quái có thể sinh ra, có thể tu luyện còn khó hơn gấp trăm ngàn lần so với chúng ta. Vì chúng ta là con người nên được trời cao quan tâm, nên chúng ta cũng thông minh hơn, cũng hiểu rõ hơn thiện và ác, vì vậy chúng ta càng phải nhận thức rõ ràng. Tương lai không ai đoán trước được nhưng chúng ta lại không thể mãi sống trong quá khứ, càng không được hành động quá vô tình, đi con đường nào đều là do chúng ta chọn, chỉ cần thấy bản thân không sai là được. Ý trời muốn như thế nào chúng ta cũng không thể quản, chỉ có thể mỗi bước đi đều không thẹn với lòng, đây chính là điều hôm nay sư phụ muốn dạy cho cậu.”

“Sư phụ, dường như ta đã hiểu, nhưng lại dường như không hiểu...”
Càn Dương có chút bối rối.

“Không cần suy nghĩ nhiều, sư phụ nói cho cậu biết những thứ này chính là muốn gieo vào lòng cậu một hạt giống mà thôi. Bây giờ cậu không hiểu cũng không sao, sau này đi theo sư phụ học hỏi sẽ hiểu rõ ràng.” Dạ Dao Quang cười dịu dàng.

“Vâng!” Càn Dương gật đầu.

Dạ Dao Quang lập tức đứng lên đi ra ngoài.

Càn Dương vội vàng hỏi: “Sư phụ đi đâu vậy?”

“Không phải ta nói sẽ nấu cơm cho cậu sao?” Dạ Dao Quang trừng mắt.

Càn Dương ngây ngô cười, nhìn theo bóng lưng Dạ Dao Quang hồ lớn: “Sư phụ, làm nhiều cơm một chút, đồ nhi muốn ăn sáu bát...”

Dạ Dao Quang im lặng đi ra ngoài, chỉ thấy Ôn Đình Trạm ngồi ở trong sân, không có ai bên cạnh liền vui vẻ: “Trạm ca, chúng ta trở về thôi, đêm nay muội làm đồ ăn ngon cho chàng.”

Vừa nghe đến đồ ăn ngon, Lục Vĩnh Diễm và Văn Du lập tức mở cửa phòng ra.

Dạ Dao Quang có chút mất hứng: “Không có phần của hai người các cậu.”

“Vì sao?” Hai người tỏ vẻ thương tâm.

“Hai người các cậu bận rộn bài vở như thế, bỏ Trạm ca của ta ngồi một mình trong sân. Hừ, đã như vậy thì không có phần là đúng.” Dạ Dao Quang kéo tay Ôn Đình Trạm:

“Đúng rồi, tiền ăn tối nay cũng sẽ khấu trừ!”

“Đừng...”

Không để ý tới hai người đang kêu rên, Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm đi về phòng. Vốn dĩ tâm tình Ôn Đình Trạm có chút tức giận, nhưng thấy Dạ Dao Quang chinh hai người kia vì tội bỏ mặc cậu khiến tâm tình của cậu khá hơn một chút.

Dạ Dao Quang vừa trở lại học xá đã chỉ huy mọi người chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, đã rất lâu cô không tự mình nấu rồi. Thấy tư thế này

Kim Tử vội vã chạy đến, không ngừng tạo ra cảm giác tồn tại trước mặt Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang cố ý không nhìn nó khiến nó vô cùng hoảng sợ, cuối cùng nó mới được chủ nhân chú ý nhưng lại bị chủ nhân ném ra sau bếp:

“Muốn ăn thì phải làm việc, đi nhóm lửa đi!”

Kim Tử muốn lắc đầu nhưng thấy con cá trên tay Dạ Dao Quang lập tức gật đầu, nhanh chóng ngồi ra sau bếp nhặt củi nhóm lửa, trong lòng vô cùng thê lương. Dù sao nó cũng là thần Hầu mà lại mất mặt mũi như thế này, nó là thần Hầu đáng thương nhất thế giới.

Dạ Dao Quang tâm trạng rất tốt, làm đồ ăn rất phong phú, có món mà mỗi người thích ăn. Càn Dương thoải mái ăn sáu bát cơm, thấy trên bàn cũng không thiếu đồ ăn nên định đi lấy thêm cơm thì thấy Vệ Kinh đã đem hết chỗ cơm còn dư lại ra ngoài. Hắn tưởng rằng đưa cho hắn nhưng không ngờ lại đưa tới chỗ Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang bỏ cơm vào hộp đã đựng sẵn thức ăn, sau đó đưa cho Càn Dương. Hắn tưởng rằng sư phụ đưa đồ cho hắn ăn khuya nhưng chưa kịp vui mừng thì đã nghe sư phụ nói: “Đưa cái này cho hai người tiểu Lục.”

Càn Dương lập tức nói: “Sư phụ, không phải người bảo không cho hai bọn họ ăn sao?”

“Ta lỡ tay làm nhiều quá không được sao?” Dạ Dao Quang liếc mắt:

“Ta cảnh cáo cậu, nếu cậu dám nửa đường ăn vụng thì...”

“Không dám, không dám!” Càn Dương lắc đầu, mang theo hộp đựng thức ăn chạy đi mất.

Ôn Đình Trạm theo Dạ Dao Quang đi dạo tiêu hóa thức ăn, sau đó đi vào thư phòng đưa một mảnh giấy nhỏ cho Dạ Dao Quang: “Nhậm gia cưới

Quách Viện.”

Đây là thân thể của Quách Viện giả. Dạ Dao Quang nhận lấy, sau đó mở ra. Chữ bên trong vô cùng nhỏ nhưng nội dung lại không ít, Dạ Dao Quang nhìn kỹ xong liền nói:

“Quả nhiên là do kế mẫu của Quách Viện gây nên.”

Quách Viện giả này lại là cháu gái của kế mẫu Đậu thị kia, bởi vì Đậu thị không thích Quách Viện nên không bao giờ mang theo nàng ra ngoài tham gia bất cứ hoạt động gì, ai hỏi đều nói thân thể Quách Viện không tốt. Cho nên Quách Viện chưa từng gặp qua cháu gái của Đậu thị.

“Đậu thị này chỉ sợ đã sớm có mưu kế, ta còn tra được trước khi Nhậm gia đưa lễ cưới thì đã phải người đến gặp trước. Đậu thị lại không thông báo cho Quách Viện, để cho cháu gái mình ra gặp khách nên người nhà họ Nhậm đều tưởng nàng ta là Quách Viện.” Ôn Đình Trạm nói.

“Quả nhiên là trăm phương ngàn kế, Đậu thị này đúng là đủ ác.” Dạ Dao Quang hận nhất những người vì tư tâm của mình mà làm tổn hại đến người vô tội. Đậu thị kia cũng coi như có bản lĩnh, để cháu gái nhà mẹ đẻ mình thay thế mà không để cho nữ nhi mình đi thay, không biết là do chướng mắt Nhậm gia hay là không dám đây?

“Ta còn tra được một bí mật, tuy nhiên chưa xác định được.” Ôn Đình Trạm cười thần bí.

“Mau nói đi, nếu không có tám phần nắm chắc nhất định chàng sẽ không mở miệng.” Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm.

“Cháu gái của Đậu thị rất có khả năng là nữ nhi thân sinh của bà ta.” Ôn Đình Trạm cũng không nói quanh co.

“Đậu thị này mang thai trước khi kết hôn sao?” Dạ Dao Quang kinh ngạc. Nếu như chuyện này xảy ra ở kiếp trước thì cũng không có gì, nhưng ở chỗ này chính là chuyện kinh hãi thế tục, nhất là Đậu thị kia còn được gả cho con trai trưởng của nhà quan lớn làm kế thất, nếu như chuyện này bị phát hiện thì đúng là vô cùng kinh khủng.

“Chẳng trách bà ta phí hết tâm tư, không tiếc giết chết Quách Viện cũng phải gả cháu gái vào Nhậm gia.”

“Chàng định làm thế nào?” Dạ Dao Quang mong đợi nhìn Ôn Đình Trạm. Không biết Quách Kiến Đình và con trai của hắn nếu biết Đậu thị này có con trước khi kết hôn, hơn nữa còn mưu hại chính nữ nhi ruột thịt của Quách gia bọn họ thì sẽ có biểu hiện gì? Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút liền cảm thấy trong lòng vui vẻ.

Có lẽ do nguyên nhân kiếp trước nên cô đặc biệt phản cảm với những người không để ý tình thân. Nếu không có trách nhiệm hoặc vì lợi ích trước mắt mà đưa một sinh mệnh vô tội tới thế gian này, sau đó khiến nó nhận lấy đau khổ dẫn vật thì vô cùng đáng hận.

“Tạm thời không vội, Đậu gia dù sao cũng là danh môn, nữ nhi bọn họ chưa kết hôn đã có con lại còn không rõ cha đứa bé là ai, phải ghi tên dưới danh nghĩa ca ca để nuôi lớn. Người Đậu gia háms lợi như vậy tất nhiên không sợ Quách gia phát hiện, lại còn có chuyện Quách Viện giả này, tâm tư thật sự rất sâu.” Ôn Đình Trạm cười giảo hoạt như hồ ly.

Dạ Dao Quang lập tức hiểu ra, trừ phi cha đẻ của đứa bé kia còn mang lại quyền lợi lớn hơn cho Đậu gia, nếu không dựa vào sự sỉ nhục này thì sao Đậu gia có thể tận tâm đối đãi như vậy được!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 435: Tụ Hồn Đình

Nếu trong lòng Ôn Đình Trạm đã có kế hoạch, vậy Dạ Dao Quang sẽ giao toàn bộ cho cậu, chuyện này cậu làm tốt hơn nhiều so với cô. Dạ Dao Quang chỉ một lòng lo làm thế nào để hồn phách của Quách Viện tạm thời không tiêu tan. Nhưng còn có một việc khiến cô phải bận tâm, chính là Trần Trăn Nhi.

Lần trước sau khi tới thăm Hồ phu tử, Trần Trăn Nhi cứ cách năm ba ngày lại đến đây một lần. Vốn dĩ học sinh nữ được nghỉ nhiều hơn so với học sinh nam, hai học viện lại chỉ cách nhau một bức tường, coi như không trèo tường, thì cửa của hai học viện cũng cùng một đường. Mỗi lần Trần Trăn Nhi tới đều sẽ mang theo quà cho Dạ Dao Quang, hôm nay là trái cây tươi mới, ngày mai lại là thức ăn ngon, ngày hôm sau nữa sẽ là những đồ vật xinh đẹp...

Bây giờ cả học viện đều biết Trần Trăn Nhi ái mộ Dạ Dao Quang khiến cô cảm thấy thực sự bó tay. Hòa sơn trưởng vốn muốn lấy tập tục của học viện để làm lý do cấm Trần Trăn Nhi tới học viện tìm Dạ Dao Quang, nhưng không biết Hồ phu tử đã dùng cách nào lại có thể khiến thái độ Hòa sơn trưởng không còn nghiêm khắc nữa. Trần Trăn Nhi cũng kiềm chế lại, mỗi người lui một bước, ngoài mặt sống yên ổn vô sự với nhau, nhưng Dạ Dao Quang lại cảm thấy rất phiền phức.

Mười ngày đã trôi qua, Tiểu Quai Quai rốt cuộc đã trở lại. Nếu nó còn chưa quay về thì Dạ Dao Quang thực sự nghĩ rằng có phải nó đã chạy theo chim mẹ xinh đẹp rồi hay không. Với tốc độ của nó mà bay đi Ôn gia, nhiều nhất cũng chỉ một ngày mà thôi.

Ngày hôm đó đúng lúc Dạ Dao Quang đang nghỉ trưa, bỗng nghe thấy tiếng vỗ cánh của Tiểu Quai Quai trên mái hiên cửa sổ. Cô ngồi dậy, chỉ thấy Tiểu Quai Quai đang đứng bên cửa sổ, mà trên chân nó buộc một chiếc hộp lớn to chừng một bàn tay. Dạ Dao Quang vui mừng, quả nhiên nhờ Vô Âm là tốt nhất.

Hộp gỗ còn là vật riêng của nàng, Qua Vô Âm quả là rất nghiêm túc. Bên trong là một chiếc lò vô cùng xinh xắn, tinh xảo, trông giống như một món đồ chơi vậy, bên cạnh còn có một phong thư cùng một chiếc túi gấm.

Mở thư ra, Dạ Dao Quang mới biết đây là một Tụ Hồn Đỉnh, có thể tạm thời đặt hồn phách của con người vào trong lò, dùng Ngưng Hồn Hương bồi dưỡng, trong thư có viết rõ ràng tỉ mỉ cách dùng món đồ này. Thực ra đây cũng không phải là đồ của Qua Vô Âm, mà là nàng giúp Dạ Dao Quang mượn từ tay của người khác. Trong túi gấm có một khối Ngưng Hồn Hương, mỗi ngày cắt một khối to bằng móng tay út rồi cho vào lò là được.

Dạ Dao Quang lấy Ngưng Hồn Hương trong túi gấm ra, ước chừng khoảng hai centimet vuông, dựa theo hướng dẫn của Qua Vô Âm, dùng hơn nửa năm tuyệt đối không thành vấn đề. Bây giờ đã là trung tuần tháng sáu, qua nửa tháng nữa chính là kỳ nghỉ hai tháng của kỳ thi cuối năm, đến lúc đó có thể đi giải quyết chuyện của Quách Viện.

Đến khi tiết học buổi chiều kết thúc, sau khi đám người Ôn Đình Trạm trở về, Dạ Dao Quang vội vàng tiến lên trước nói chuyện này cho Ôn Đình Trạm nghe, năm ngoái bọn họ đều ở đây tính toán xem kỳ nghỉ này nên đến chỗ nào du ngoạn.

“Phủ Bảo Định quá nóng.” Dạ Dao Quang khẽ thở dài.

Vốn là muốn đến chỗ nào đó mát mẻ một chút để tránh nóng, nhưng không ngờ phải đến phủ Bảo Định.

“Ta sẽ sớm chuẩn bị, chúng ta sẽ lưu lại mấy ngày ở đó.” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói.

“Không đi mới là tốt nhất.” Dạ Dao Quang cau mày.

“Ha ha...” Ôn Đình Trạm khẽ cười ra tiếng.

“Dao Dao nhà ta càng ngày càng yếu đuối rồi.”

“Còn không phải do chàng nuôi sao.” Dạ Dao Quang bày ra dáng vẻ đó là chuyện đương nhiên.

“Ừ, ta thích, thích Dao Dao được ta nuôi càng ngày càng yếu đuối.” Ôn Đình Trạm cười thỏa mãn gật đầu.

“Nàng không muốn đến phủ Bảo Định cũng được, nhưng ta cùng Sĩ Duệ nhất định phải đi một chuyến, nàng có thể cùng bọn Văn tử đi đến Thanh Hải trước.”

“Chúng ta đi Thanh Hải sao?” Ánh mắt Dạ Dao Quang đầy mong đợi nhìn Ôn Đình Trạm.

“Ừ, khi đó chính là thời điểm mát nhất ở Thanh Hải.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Ta cùng Sĩ Duệ sẽ đến gặp mọi người sau.”

“Quá tốt rồi, đến Thanh Hải chúng ta có thể thuận đường đi một chuyến đến Côn Lôn sơn.” Dạ Dao Quang vui vẻ không thôi. Nhưng suy nghĩ một chút đột nhiên tâm trạng lại ủ rũ.

“Lần này đi bốn ngàn dặm đường, sợ rằng không thể ngồi xe ngựa rồi.”

“Việc này không cần lo lắng, ta để Tuyệt Trì kéo xe là được.” Ôn Đình Trạm nói.

Thực ra thì cưỡi ngựa và ngồi xe ngựa rốt cuộc cái nào nhanh hơn đã từng trở thành đề tài để tranh luận. Nhìn bề ngoài dĩ nhiên là cưỡi ngựa nhanh hơn, bởi vì khi ngồi xe ngựa, con ngựa phải kéo theo xe, trên xe có thể còn có nhiều hơn một người. Nhưng nhìn từ công năng vật lý sẽ thấy, bánh xe làm giảm sự va chạm của con ngựa với mặt đất khiến sức lực của nó tăng lên, chia sẻ sức chịu đựng cùng nó. Có thể đã bỏ qua một điều kiện tự nhiên, đó chính là đường xá ở cổ đại khiến xe ngựa nhiều khi không thể rẽ đường nhỏ, chỉ có thể đi trên đường lớn. Dù sao Dạ Dao Quang cũng đã từng thí nghiệm qua, ở khoảng cách gần ngồi xe ngựa thực sự nhanh hơn so với cưỡi ngựa, nhưng một khi đi đường dài, cộng thêm những nhân tố khác, cưỡi ngựa sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Nếu không... cổ đại cũng sẽ không có tám trăm dặm kịch liệt ra roi thúc ngựa sẽ thành thiên lý mã!

“Vậy chúng ta cùng nhau đi Trực Lệ đi!” Dạ Dao Quang không muốn thiên lý mã phải dầm mưa dài nắng, cũng không muốn Ôn Đình Trạm chịu hết cực khổ, mọi người cùng ngồi xe ngựa là tốt nhất.

Nếu như Tuyệt Trì và Tiêu Sĩ Duệ khỏe mạnh, một ngày đi chừng bốn trăm dặm hẳn là không có vấn đề gì, đến lúc đó khoảng chừng mười ngày là có thể tới Thanh Hải.

“Không cần lo lắng cho ta, ta đi Trực Lệ cũng không đến mấy ngày...”

“Cứ quyết định vậy đi.” Không đợi Ôn Đình Trạm nói xong, Dạ Dao Quang liền quả quyết nói:

“Từ Trực Lệ đến Thanh Hải cũng nhanh, chúng ta bớt được một đoạn đường, nán lại cũng không tới mấy ngày.”

“Được, những chuyện này nàng quyết định là được.” Ôn Đình Trạm cũng không tranh cãi, cậu không muốn cô phải chịu đựng nóng bức nhưng càng không muốn rời xa cô.

Sau khi dùng bữa tối, Dạ Dao Quang để Ôn Đình Trạm bảo vệ lò hương, còn cô đến sông Tương Tư, lên vào học viện của nữ sinh. Đây là lần đầu tiên cô bước vào nơi này, kiến trúc ở đây tinh xảo, xinh xắn hơn so với học viện của nam sinh. Kiến trúc phần lớn đều mang phong cách lầu các đình đài của Giang Nam. Dạ Dao Quang cũng không biết học xá của Trần Trần Nhi ở đâu, nhưng cô có thể cảm giác được khí tức của Quách Viện.

Sớm đưa Quách Viện đi, Dạ Dao Quang cũng có thể sớm thoát khỏi Trần Trần Nhi.

Lần theo khí tức, cô tìm được tiểu viện của Trần Trần Nhi. Còn chưa đi vào, cô đã nhìn thấy một bóng người vào học xá, nếu cô không nhầm, vóc dáng kia chính là của một nam nhân!

Đã nửa đêm canh ba lại có nam nhân vào học xá của nữ sinh!

Khí ngũ hành tản ra, sau khi cảm nhận được bốn phía không có người theo dõi, lúc này Dạ Dao Quang mới nhanh chóng lắc mình, xoay người tiến vào học xá. Học xá của nam sinh thực sự kém xa học xá của nữ sinh, nơi này vô cùng tinh xảo, lầu nhỏ đều có hai tầng. Để đảm bảo sự riêng tư của các cô nương, phòng ngủ được bố trí ở trên lầu, lầu dưới là thư phòng cùng phòng ở của nha hoàn.

Bóng đen kia ngược lại rất quen thuộc nơi này, hắn đi thẳng lên lầu hai, bước chân vô cùng nhẹ nhàng, hắn là cũng có chút công phu, nếu không sẽ không có cách nào lên vào học viện. Người này lên trên lầu đối diện với học xá của Trần Trần Nhi, có lẽ là bạn cùng phòng của nàng ta. Dạ

Dao Quang còn chưa động, lại thấy Quách Viên từ trong lầu đối diện bay ra.

Dường như không cảm nhận được sự tồn tại của Dạ Dao Quang, Quách Viên trực tiếp bay tới sau lưng bóng đen kia.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 436: Theo Dõi Một Tuồng Kịch

Quách Viện cũng không lộ diện, chỉ lặng lẽ theo sát bóng đen kia. Người nọ dường như cảm thấy hơi lạnh, liền xoa hai tay vào nhau, còn nghi thần nghi quỷ lùi lại phía sau nhìn quanh, mặt mũi mặc dù chỉ thoáng qua nhưng cũng không giống kẻ thô tục.

Hắn vô cùng nhẹ nhàng gõ cửa, không lâu sau cửa phòng được mở hé ra một khe hở. Một nữ nhân ăn mặc chỉnh tề, tóc tai bù xù lập tức thò đầu ra, vẫy tay với nam nhân kia rồi kéo hắn vào phòng, cửa phòng lại được khép lại.

Đang chuẩn bị đi theo vào bỗng nhiên Quách Viện dừng lại, lúc này Dạ Dao Quang đã chạy tới bên cạnh nàng, khẽ lắc đầu với nàng rồi chỉ vào bên trong. Quách Viện gật đầu rồi len vào trong.

“Nàng ta sẽ không tỉnh lại chứ?” Giọng nói của nam nhân ép xuống thật thấp.

“Sẽ không, ta đã cho nàng ấy uống trà an thần.” Nữ nhân kia âm thanh cũng vô cùng nhẹ, nếu không phải Dạ Dao Quang là người tu luyện, chỉ sợ cách một cánh cửa sổ cũng không thể nghe rõ, tiếp theo nàng ta lại nói:

“Ta chỉ có chừng này, chàng lấy tạm trước đi, ta sẽ mau chóng nghĩ ra biện pháp.”

“Tiêu Tiêu, hôm nay ta mạo hiểm đến đây cũng là muốn nói cho nàng biết, để nàng đừng lo lắng chuyện này nữa. Nàng hãy học ở học viện, chờ sang năm đến tuổi cập kê, hãy tìm một nhà thật tốt gả vào đó...”

“Chàng nói gì...” Nữ nhân được gọi là Tiêu Tiêu tựa hồ vô cùng kích động không khỏi cất cao giọng nói, nhưng rất nhanh liền bị người nọ che miệng lại, một lát sau lại được tự do.

“Lịch ca, chàng muốn ta gả cho người khác!”

“Tiêu Tiêu, chúng ta không có khả năng, trong lòng nàng cũng biết mà. Ta không xứng với nàng, cho dù tạm thời nàng có thể trốn ở học viện nhưng cũng không thể trốn cả đời...”

Trong lúc đang theo dõi cuộc trò chuyện ở bên trong, Dạ Dao Quang bỗng nghe thấy những tiếng bước chân nhỏ vun. Cô quay đầu lại nhìn thấy nữ tiên sinh của học viện đang dẫn theo không ít học sinh, giơ cao cây đuốc chạy vào đây.

“Tiên sinh, chính là viện này, học trò nhìn thấy có một nam nhân trèo tường vào trong nhưng lại không thấy được rõ ràng. Chuyện này liên quan đến sự trong sạch của bốn vị đồng môn nên mới không dám để lộ ra ngoài...”

Nữ sinh dẫn nữ tiên sinh đến đây vừa dẫn theo mọi người đi vào bên trong vừa lên tiếng nói.

Hai người trong phòng nhất thời vô cùng hốt hoảng, trong giọng nói của Tiêu Tiêu ẩn chứa căm hận:

“Là nhị tỷ của ta.”

Dạ Dao Quang lắc người không tiếng động bay vào trong phòng. Cô nháy mắt với Quách Viện, tóm lấy nam nhân kia rồi tung người bay lên xà ngang.

Lúc này nữ tiên sinh đã đến gõ cửa: “Mở cửa!”

Giọng nói của bà vô cùng nghiêm túc. Trong học viện tại sao lại có thể xuất hiện chuyện tư thông như vậy, danh tiếng trăm năm của học viện đã bị phá hủy trong một chốc.

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy có một trận gió lướt qua, sau đó người đã không thấy tăm hơi. Sắc mặt nàng tái nhợt nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, vội cởi ra áo ngoài trên người mình, làm ra vẻ đang ngủ thì bị người khác đánh thức rồi nhanh chóng đi mở cửa phòng.

“Tiên... tiên sinh, có chuyện gì xảy ra vậy?” Tiêu Tiêu tỏ vẻ hoang mang.

“Có phải có người đã xông vào nơi này?” Nữ tiên sinh liếc qua dáng vẻ của Tiêu Tiêu, lại nhìn quanh một lượt trong phòng, trầm giọng hỏi.

“Có người? Người nào?” Tiêu Tiêu bị dọa sợ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, sau đó chạy tới căn phòng cách một tấm bình phong của một học sinh khác.

“Nghiên nhi, mau dậy đi, có người xông vào!”

Ở trên xà ngang, Dạ Dao Quang thấy Tiêu Tiêu lấy ra một chai nhỏ từ trong tay áo, mở nắp bình ra. Hơi thở của cô nương đang ngủ trên giường chợt mạnh hơn, cô gái kia liền chun mũi. Tiêu Tiêu kéo nàng ta lên, đưa tay cởi ra áo khoác trên người nàng, lập tức kéo cô bạn cùng phòng đang mơ màng chạy ra ngoài.

“Tiên sinh, làm phiền người hãy điều tra thật cẩn thận.” Tiêu Tiêu tỏ ra rất sợ hãi.

Hành động này của Tiêu Tiêu khiến tất cả mọi người đều sửng sốt. Ngay cả Dạ Dao Quang chính mắt nhìn thấy tất cả cũng không nhịn được liếc giơ ngón tay cái lên.

Nữ tiên sinh nhìn qua cô nương mà Tiêu Tiêu vừa dẫn tới. Đối phương gật đầu với bà, sắc mặt bà liền lạnh lùng bước vào trong phòng kiểm tra, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào. Bởi vì cửa mở ra, Dạ Dao Quang thấy rõ ràng Tiêu Tiêu đứng trên lầu liếc mắt về phía nha hoàn của nàng, nha hoàn này liền nhanh chóng chạy ra ngoài viện khiến Dạ Dao Quang nhất thời cảm thấy cực kì thú vị.

Dường như không muốn từ bỏ ý định, bọn họ lại tìm thêm mấy lần nữa, tất nhiên cũng không bỏ qua nóc nhà. Dạ Dao Quang đã sớm tạo ra một biện pháp để che mắt, cho dù bọn họ nhìn rõ nóc nhà thì cũng không thể nào thấy được hai người bọn họ, ngược lại người bên cạnh cô lại tỏ ra căng thẳng đến mức cả người đều cứng ngắc.

Cuối cùng không tìm được gì, nữ tiên sinh hung hăng trợn mắt với người dẫn bà tới. Họ lập tức ra khỏi phòng, ngay lúc đang chuẩn bị rời đi, Tiêu Tiêu lại nói:

“Tiên sinh đã tìm được người chưa?”

“Đúng vậy, tìm được chưa?” Sắc mặt cô gái được gọi là Nghiên nhi trở nên rất khó coi.

Nữ tiên sinh ngừng một lát, căng thẳng nói: “Không có ai cả, các trò có thể an tâm ngủ.”

“An tâm ngủ?” Nghiên nhi cười nhạt.

“Ta đây đang ngủ ngon giấc thì bị mọi người đánh thức nói nửa đêm có người xông vào, đòi kiểm tra học xá của chúng ta. Ta gọi người một tiếng tiên sinh, đó là vì tôn trọng người, người sang có tự trọng, tiên sinh có từng điều tra qua người ngoài chưa, tại sao lại đi đến chỗ của chúng ta? Tiên sinh coi ta và Tiêu Tiêu là hạng người nào? Danh dự của bốn cô nương bị phá hủy như vậy, nếu ngày mai truyền ra ngoài, muốn chúng ta sau này phải làm người thế nào?”

“Trò muốn thế nào?” Sắc mặt nữ tiên sinh cũng trầm xuống.

“Ta muốn thế nào?” Bộ dạng Nghiên nhi vô cùng khoa trương.

“Đương nhiên là muốn một câu trả lời thích đáng. Danh tiếng của nữ nhi quan trọng ra sao, đã hơn nửa đêm tiên sinh lại đến đây, học xá của ai cũng không tra, lại đi tra xét học xá của hai người bọn ta. Đây là muốn những đồng môn khác nhìn chúng ta như thế nào? Tiên sinh chính là người mẫu mực, chẳng lẽ lại không hiểu như thế nào là trăm người ngàn ý sao?”

“Trò...”

“Mau tránh ra, mau tránh ra, sơn trưởng tới.” Ngay lúc này, sơn trưởng được mấy nữ sinh vây quanh đang đi tới, Dạ Dao Quang liếc nhìn lại không thấy bóng dáng nha hoàn của Tiêu Tiêu đâu.

Sơn trưởng là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ uy nghiêm. Nghe nói bà là con gái của gia đình quan lại, sau khi phu quân qua đời, đã tới học viện làm nữ tiên sinh, thề cả đời không lấy chồng, trải qua hai mươi năm đã trở thành nữ sơn trưởng họ Phạm.

“Sơn trưởng.” Các học sinh có mặt nhanh chóng hành lễ.

“Chuyện hôm nay, học viện nhất định sẽ cho các trò một câu trả lời thích đáng.” Sắc mặt Phạm sơn trưởng nặng nề quét mắt qua Tiêu Tiêu và Nghiên nhi. Hai người mới vừa rồi còn lý lẽ hùng hồn vậy mà lại cúi đầu ngoan ngoãn trước mặt vị sơn trưởng này, xem ra Phạm sơn trưởng quản lý học viện rất tốt. Thấy hai học sinh không có ý kiến gì, ánh mắt sắc bén lãnh đạm của Phạm sơn trưởng nhìn nữ tiên sinh cùng người đứng bên cạnh đã dẫn bà ta tới đây.

“Các người mau đi theo ta, những học sinh khác đều tản đi, mỗi người mau về phòng nghỉ ngơi.”

Phạm sơn trưởng dẫn mọi người rời đi. Tiêu Tiêu và Nghiên nhi cũng vào phòng, đóng cửa lại liền nói: “Mau gọi hắc ra đi, cậu cũng không thể trực tiếp đi đến chỗ hắc đang trốn ở trong phòng.”

Những lời này khiến Tiêu Tiêu vô cùng sửng sốt.

Thấy vậy Nghiên nhi không khỏi cười nói: “Nhị tỷ kia của cậu thật đúng là ngu ngốc, nếu không phải đã tính sẵn mưu kế, nào sẽ làm việc lỗ mãng như vậy? Nàng ta càng vì cái lợi trước mắt mà làm như vậy, càng chứng minh lời nàng ta nói đúng là sự thật.”

Khá lắm cô nương thông minh!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 437: Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Đến bước này, Tiêu Tiêu cũng không cần giấu giếm nữa, nàng cười khổ nói: “Nghien nhi, cảm ơn cậu đã giúp ta che giấu. Nhưng, nhưng mà, ta cũng không biết hiện tại chàng đang trốn ở chỗ nào.”

Dạ Dao Quang liền đẩy người kia xuống, cũng may hắn còn có chút thân thủ nên không trực tiếp ngã xuống đất, chỉ là tư thế có phần hơi bất nhã. Hắn có chút cẩn trọng nói:

“Tại hạ Mục Lịch, đã quấy rối cô nương, mong cô nương thứ lỗi.”

Bộ dạng Mục Lịch lôi thôi lếch thếch chọc cho Nghien nhi buồn cười, nàng khẽ cười một tiếng rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía xà nhà:

“Huynh tự mình té xuống từ trên kia sao?”

“Ta...” Mục Lịch ấp úng.

Cô gái này thật đúng là lanh lợi, Dạ Dao Quang xoay người nhảy xuống. Dưới ánh mắt hết sức kinh sợ của mọi người, cô tao nhã lễ phép nói: “Tại hạ vô tình xông vào nơi này, mong rằng hai vị cô nương chớ trách ta.”

“Cậu là người ở đâu đến?” Ánh mắt Nghien nhi mang theo sự phòng bị nhìn chằm chằm Dạ Dao Quang.

“Tại hạ là Dạ Thiên Khu...”

“Dạ Thiên Khu!” Không chờ Dạ Dao Quang nói xong, Tiêu Tiêu cùng Nghiên nhi đồng thời kêu lên thành tiếng, ánh mắt Nghiên nhi sáng lên.

“Khó trách mới vừa rồi ta không nhìn thấy cậu, nhất định là cậu đã sử dụng tiên thuật.”

“Cô nương nói đùa, tại hạ nào biết tiên thuật gì, chỉ là sử dụng một chút biện pháp che mắt mà thôi.”

Dạ Dao Quang cũng không biết danh tiếng của nàng lại lớn như vậy, ngay cả hai người này cũng từng nghe nói qua.

“Tiểu nữ họ Trác, tên Mẫn Nghiên, rất vui được gặp Dạ công tử.” Nàng không tiếp tục truy cứu vì sao đêm hôm khuya khoắt Dạ Dao Quang lại ở bên trong học xá của nàng, thậm chí không chút kiêng kỵ nói ra khuê danh của mình.

Trong lúc nhất thời Dạ Dao Quang cũng không biết tiếp lời như thế nào, ngược lại Tiêu Tiêu tương đối lý trí: “Tiểu nữ họ Lê, tên một chữ Tiêu. Đêm đã khuya không biết vì sao Dạ công tử lại xuất hiện ở chỗ này?”

Lê Tiêu nói ra toàn bộ tên của mình, thứ nhất chính là vì tình lang của nàng đang ở bên cạnh, thứ hai là để bảo vệ Trác Mẫn Nghiên.

“Tối nay ta phát hiện có âm khí ở trong học viện của nữ sinh, vì vậy đã đuổi đến nơi này, nhưng không nghĩ tới lại vừa vặn thấy Mục huynh đang trèo tường vào nên liền đi theo.” Dạ Dao Quang nửa giả nửa thật nói.

“Ta đã nói học viện của chúng ta không sạch sẽ, cậu lại không tin ta!” Trác Mẫn Nghiên tức giận nhìn về phía Lê Tiêu, sau đó lại nhìn về phía Dạ Dao Quang:

“Dạ công tử, cậu mau nói xem là nơi nào không sạch sẽ vậy, ta đã sớm đề nghị bọn họ mời cậu đến đây xem qua một chút nhưng bọn họ đều

không nghe, nhất là Trần Nhi, dùng đủ mọi cách để ngăn cản!”

Nữ tử trước mặt rất ngây thơ, đâu còn thấy vẻ khôn khéo đáng sợ. Thân là một cô nương, Dạ Dao Quang cảm thấy những nữ tử như thế này thật đúng là thay đổi khôn lường.

“Trác cô nương yên tâm, sau ngày mai học viện sẽ không còn những thứ không sạch sẽ nữa.” Dạ Dao Quang chỉ có thể nói như vậy.

“Là cậu đuổi yêu ma quỷ quái đi sao?” Ánh mắt Trác Mẫn Nghiên lập tức sáng ngời nhìn Dạ Dao Quang.

“Đúng vậy.” Dạ Dao Quang gật đầu qua loa, sau đó thấy tình thế không ổn lập tức nói:

“Trác cô nương, Lê cô nương, sắc trời không còn sớm, hai người chúng ta quả thực không thích hợp ở lại lâu, xin cáo từ.”

“Dạ công tử...”

Không đợi Trác Mẫn Nghiên nói xong, Dạ Dao Quang liền nắm lấy bả vai Mục Lịch, lôi hắt đi. Để phòng ngừa còn có người giở trò, Dạ Dao Quang đưa thẳng Mục Lịch ra khỏi học viện, bỏ lại Mục Lịch đang liên tục cảm tạ ở sau lưng. Cô đi thẳng đến sông Tương Tư, Quách Viện quả nhiên đang ở nơi đó chờ cô.

Thấy Dạ Dao Quang đến, Quách Viện có chút kinh ngạc: “Cậu tới nhanh như vậy sao?”

“Lời này nên hiểu thế nào đây?” Dạ Dao Quang cảm thấy trong lời nói của Quách Viện có ẩn chứa hàm ý.

“Có lẽ cậu không biết, bốn cô gái trong học xá của ta thì có đến ba người vô cùng ái mộ cậu.” Quách Viện trêu ghẹo nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang suýt chút nữa thì học máu. Có nhầm hay không vậy? Đối với bên ngoài cô chỉ mới mười một tuổi, mà học xá của bọn họ đều là những cô nương mười ba mười bốn tuổi, còn định gặm cỏ non như cô sao?

“Ha ha.” Nhìn thấy bộ dạng này của Dạ Dao Quang, Quách Viện không khỏi vui vẻ:

“Ta đâu có đùa cậu, các nàng ấy rất hiếu kỳ với cậu. Dầu sao bản lĩnh của cậu đã từ Trung Châu truyền đến nơi này, có thể lên trên trời xuống đất, vào tranh bắt yêu, bọn họ đều cho rằng cậu là thần tiên sống đó. Nếu bây giờ ta không phải là quý, nghe được lời đồn của những người đã tận mắt chứng kiến, ta cũng sẽ giống như bọn họ.”

Đã làm quý, rất nhiều thứ nàng đều hiểu, nhất là sau khi nàng cố ý tìm xem những sách cổ liên quan đến phương diện này, mặc dù phần lớn đều là bịa đặt nhưng cũng không hoàn toàn vô căn cứ.

“Cô cũng không phải không biết ta là một cô nương.” Dạ Dao Quang liếc nàng một cái, sau đó mặt đầy tiếc hận nói:

“Cô nói xem tại sao ta lại là nữ nhân chứ, ông trời ban cho ta tướng mạo tựa Phan An nhưng lại là một cô nương, thật khiến tâm hồn thiếu nữ của ta vỡ nát...”

Ngay lúc Dạ Dao Quang đang ôm mặt than thở, bên tai liền truyền tới giọng nói trầm trầm: “Xem ra Dao Dao rất tiếc nuối.”

Dạ Dao Quang nhất thời giật mình, thấy bên cạnh có một bóng người cao lớn từ trong ánh trăng đi ra, khóe môi không khỏi co rút. Người này tại sao càng ngày càng xuất quỷ nhập thần, cô lại không cảm giác được một chút nào.

Dưới bóng đêm, sắc mặt Ôn Đình Trạm nhuốm một tầng ánh trăng lạnh như băng, vốn dĩ cậu thấy Dạ Dao Quang đi lâu như vậy còn chưa trở

về, trong lòng lo âu liền đến tìm nhưng không ngờ nghe được lời nói này. Lần trước cậu đã cố nhẫn nhịn việc Trần Trăn Nhi cứ bám lấy cô, trong lòng vô cùng uất ức, nhưng không ngờ vị hôn thê của mình lại cảm thấy thích thú.

Nuốt một ngụm nước bọt, Dạ Dao Quang nhanh chóng xoay người đối diện với Quách Viện vẫn nhàn nhã xem trò vui, nghiêm túc nói: “Ta đã tìm được biện pháp để tách cô ra khỏi thân thể Trần Trăn Nhi, đảm bảo thần hồn của cô trong nửa năm sẽ không tiêu tan, đợi đến tháng sau bọn ta sẽ mang theo cô trở về Trục Lệ.”

Vừa nói Dạ Dao Quang vừa mở bàn tay ra, Tụ Hồn Đỉnh liền nằm trong tay, cô nói rõ cách sử dụng cho Quách Viện.

“Ngày kia ta vào Tụ Hồn Đỉnh được không?” Sau khi nghe xong, Quách Viện nói.

“Tùy cô.” Dạ Dao Quang rất dễ nói chuyện.

“Cô không hỏi lý do vì sao lại là ngày kia ư?” Quách Viện tò mò.

“Đây là việc của cô, ta tin cô sẽ không tổn thương người vô tội, mọi chuyện còn lại không liên quan đến ta.” Cô cũng không muốn theo dõi sở thích riêng tư của người khác.

“Cảm ơn.” Quách Viện vô cùng chân thành nói với Dạ Dao Quang.

“Mau đi đi.” Dạ Dao Quang phất phất tay áo.

Quách Viện nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.

Lúc này Dạ Dao Quang mới cảm thấy có chút lúng túng, cô quay đầu lại ngưỡng ngùng nhìn Ôn Đình Trạm: “Cái đó, vừa rồi muội chỉ tùy tiện cảm khái một chút...”

Ôn Đình Trạm mím chặt môi không nói gì.

Dạ Dao Quang tiến lên trước khoát lên cánh tay của cậu, khẽ tựa đầu vào vai cậu: “Được rồi, chàng đừng tức giận nữa, còn không cho phép muội nói sai sao?”

Nghe giọng cô có vẻ hơi nũng nịu, trong hơi thở cũng thoang thoang mùi hương hoa đào tỏa ra từ mai tóc của cô, trong lòng cậu nhất thời mềm như nước giống như giọng nói của cô vậy, dù có khó chịu hơn nữa cũng đều tan biến hết. Quả nhiên trên thế gian này cho tới bây giờ vô quýt dày luôn có móng tay nhọn, đây chính là khắc tinh của cậu.

Cậu đưa tay ra ôm chặt cô vào lòng, khẽ thở dài: Thật không biết làm thế nào để giữ nàng cho tốt...

Dành thẳng lợi, khoe môi Dạ Dao Quang khẽ nhếch lên: Chàng ơi, cho dù chàng biến thành bộ dạng gì, muội đều có thể hàng phục được!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 438: Người Quỷ Khác Biệt

Dạ Dao Quang cũng không hỏi Quách Viện vì sao lại phải đợi hai ngày, có Tụ Hồn Đỉnh thì cô căn bản không cần bận tâm nữa. Dạ Dao Quang lại tiến vào tình trạng học tập nhàm chán, đêm ngày thứ ba Quách Viện quả nhiên đến sông Tương Tư, tự đưa mình vào Tụ Hồn Đỉnh. Dạ Dao Quang đã đốt Ngưng Hồn Hương trong đó.

Vốn cho là đã sắp xếp xong mọi thứ, chỉ cần chờ đến kỳ nghỉ hè của học viện, đám người Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm sẽ đưa Quách Viện đến phủ Bảo Định là xong, nhưng không ngờ vào ngày thứ hai sau khi Quách Viện tiến vào Tụ Hồn Đỉnh, một người không quen biết đến cửa tìm.

“Tiểu Khu, có người tìm!”

Ăn xong bữa tối, Dạ Dao Quang đang cùng Ôn Đình Trạm đọc sách trong thư phòng thì nghe thấy Tiêu Sĩ Duệ gào to trong sân. Cô lập tức bỏ sách xuống, đi ra ngoài cửa, thấy một thiếu niên vóc dáng mảnh khảnh đứng cạnh Tiêu Sĩ Duệ. Hắn có chút gầy yếu, sắc mặt tái nhợt. Dạ Dao Quang không cần nhìn Càn Dương bên cạnh cũng biết hắn đã từng bị hút dương khí, sự suy nhược của hắn là do đã bị hút một lượng dương khí khá lớn.

Trong lòng Dạ Dao Quang lộ bộ, học sinh này nàng có ấn tượng, chính là người bị hút dương khí mà Càn Dương đã từng nói lần trước gặp được ở học viện. Càn Dương đã chỉ cho cô thấy nhưng lúc đó hắn còn chưa đến mức như vậy, không ngờ hôm nay lại nghiêm trọng như thế. Dạ Dao Quang nghĩ đến Quách Viện hai ngày đó...

“Dạ đồng sinh.” Học sinh kia sắc mặt tái nhợt hành lễ với Dạ Dao Quang, sau khi Dạ Dao Quang đáp lễ, người nọ mới nói:

“Tại hạ họ Dư, tên Trường An, tự Thụ Đức, là người của Tiền Đường.”

“Cậu tìm ta có chuyện gì?” Dạ Dao Quang lên tiếng hỏi.

“Trường An muốn gặp nàng một lần.” Dư Trường An cũng không vòng vo, liền nói thẳng.

“Nếu cậu đã tới tìm ta, chắc hẳn cũng biết cậu và nàng ấy chính là người quý khác biệt.” Dạ Dao Quang cau mày.

“Trường An biết, nhưng ta chỉ muốn gặp nàng một lần, ở bên nàng trong những ngày còn lại, bầu bạn cùng nàng.” Dư Trường An nói vô cùng thành khẩn.

“Dư đồng sinh, tháng tám tới sẽ bắt đầu thi, cậu hẳn phải quan tâm nhiều hơn đến cuộc thi Hương.” So với Dạ Dao Quang không quen thuộc với Trường An, Ôn Đình Trạm biết rõ hẳn hơn. Dư Trường An là một học sinh vô cùng ưu tú, năm ngoái thành tích cũng là trên năm người, nếu không phải tham gia thi Hương thì năm nay hẳn cũng sẽ theo bọn họ đi thi văn.

“Đa tạ Kỳ Úc công tử đã khuyên nhủ, giờ phút này Trường An thực sự không có tâm trí để học hành.” Dư Trường An nói vô cùng thản nhiên, một chút cũng không cảm thấy mình vì tư tình nhi nữ làm trễ nãi đại sự trong đời là một việc đáng xấu hổ.

Dạ Dao Quang nhìn qua Ôn Đình Trạm rồi mới nói: “Cậu cứ về trước đi, để ta hỏi qua ý kiến của nàng đã.”

“Dạ đồng sinh, xin hãy để cho Trường An chính miệng nói rõ tâm ý với nàng.” Dư Trường An cúi thấp người vái một vái thật sâu với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang đang muốn từ chối nhưng Ôn Đình Trạm đã nói trước một bước: “Để cậu ấy gặp đi.”

Ôn Đình Trạm dẫn Dư Trường An đến thư phòng, thối tắt ngọn nến. Từ trong phòng ngủ, Dạ Dao Quang mang Tụ Hồn Đình ra, Tiêu Sĩ Duệ cùng Tần Đôn hoàn toàn không biết chuyện này, lúc này cũng xông theo vào.

Đặt Tụ Hồn Đình lên bàn, Dạ Dao Quang ngưng khí ở đầu ngón tay, đưa Quách Viện ra ngoài.

Quách Viện tỏa ra một đóa hoa lụa màu trắng, nàng mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, đây là y phục mà Dạ Dao Quang đốt cho nàng. Quách Viện rất thanh tú, tuy không phải kiểu mỹ nhân khuynh thành nhưng từ nhỏ vì học hành thi cử khổ cực nên cả người nàng đều có phong độ tri thức, cho dù bây giờ nàng là nữ quý cũng không che giấu được.

“Viện Viện...” Nhìn thấy Quách Viện, vành mắt Dư Trường An đỏ lên.

Quách Viện không nghĩ tới Dạ Dao Quang gọi nàng ra là vì Dư Trường An, lúc đầu hơi sửng sốt một chút, chợt vẻ mặt nàng lạnh băng:

“Huynh tới đây làm gì, những gì nên nói hôm qua ta đã nói rõ ràng với huynh rồi.”

“Viện Viện, ta chỉ mong nàng hãy để ta cùng nàng đi hết đoạn đường cuối cùng.” Ánh mắt Dư Trường An đầy thâm tình nhìn Quách Viện.

Hồn thể Quách Viện run lên: “Tôi gì phải như vậy, huynh biết rõ ngay từ đầu ta chỉ muốn hại huynh, ta đối với huynh chưa bao giờ có tình yêu nam nữ.”

“Không quan trọng, ta chỉ muốn đi cùng nàng, chăm sóc nàng, đây là những gì ta có thể làm cho nàng.” Dư Trường An cười dịu dàng, trong nụ cười ẩn giấu sự thâm lương khổ sở.

“Huynh không cần làm gì hết, ta không cần huynh vì ta làm gì hết.” Quách Viện lắc đầu.

“Huynh đi đi, ta chỉ là một người qua đường không nên xuất hiện trong cuộc đời của huynh, hãy coi như đây là một giấc mộng...”

“Bất kể có nên xuất hiện hay không thì nàng cũng đã xuất hiện rồi, trừ khi nàng có thể làm cho thời gian quay trở lại, nếu không đây là nàng đang nợ ta.” Dư Trường An bình tĩnh nhìn Quách Viện.

“Huynh cần gì phải tiếp tục dây dưa, ta nợ huynh cái gì? Chỉ là huynh tình ta nguyện, chẳng lẽ lại là ta bức bách huynh?” Quách Viện quay đầu đi không nhìn tới Dư Trường An.

“Nàng không nợ ta gì cả...” Dư Trường An nhẹ giọng nỉ non, ánh mắt hằn bồng trở nên hoảng hốt, rất nhanh lại bình tĩnh trở lại.

“Vậy như thế này thì sao?”

“Trường An!”

Dư Trường An đột nhiên rút ra một thanh chủy thủ sáng loáng, đâm thẳng vào ngực mình. Ngay cả nhanh như Dạ Dao Quang cũng chậm một bước, chủy thủ chưa kịp đâm vào ngực đã bị nàng ngăn lại.

Quách Viện nhanh chóng nhào tới nhưng nàng đã quên rằng nàng không có thân thể Trần Trấn Nhi, liền xuyên qua người Dư Trường An. Dư Trường An được Ôn Đình Trạm đỡ thấy vậy không khỏi cười khổ. Nhưng hãn vốn yếu ớt, chưa từng trải qua giày vò như vậy nên đã ngất xỉu trên người Ôn Đình Trạm.

“Mau đi lấy thuốc trị thương tới!” Dạ Dao Quang nhanh chóng gọi Tần Đôn.

Bởi vì Ôn Đình Trạm chọn học y nên học xá của bọn họ lúc nào cũng có thuốc cùng các dụng cụ y học, cũng vì lo lắng Tiêu Dĩ Duệ học cưỡi ngựa bắn cung nếu có bị thương còn kịp thời xử lý. Tần Đôn nhanh chóng đi lấy hộp thuốc đặt ở tủ trong thư phòng của Dạ Dao Quang mang tới, Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành phong bế kinh mạch của Dư Trường An. Đến khi Ôn Đình Trạm chuẩn bị xong thuốc cầm máu cùng vải trắng băng bó, hai người liền nhìn nhau. Dạ Dao Quang lập tức rút chủy thủ ra, máu ở vết thương phun ra ngoài.

Ôn Đình Trạm nhanh chóng xoa thuốc cầm máu lên rồi băng bó kỹ cho hãn. Đến khi làm xong, Dạ Dao Quang buông lỏng kinh mạch của Dư Trường An ra, đẩy thêm một ít khí ngũ hành vào trong cơ thể của hãn.

“Làm sao bây giờ?” Dạ Dao Quang có chút khó xử nhìn Dư Trường An được Ôn Đình Trạm đặt trên giường nhỏ, bây giờ đưa hãn trở về thì nên giải thích như thế nào về vết thương trên người hãn?

“Đưa hãn đến học xá của tiểu Lục.” Chỉ có nơi đó mới có giường trống.

“Ta đi nói với sơn trưởng một chút, lát nữa sẽ tới tìm mọi người.”

Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn gật đầu một cái, để cho đám người Vệ Kinh cẩn thận mang Dư Trường An đi. Cũng may đêm đã khuya, trên đường căn bản không có học sinh, nếu không không biết phải giải thích thế nào.

Đến chỗ Lục Vĩnh Điềm, họ lại phải giải thích một hồi. Bởi vì trời tối, Quách Viện không cần Dạ Dao Quang mang theo, cũng theo sát đám người Tiêu Sĩ Duệ.

Dạ Dao Quang vẫn mang theo Tụ Hồn Đỉnh, lúc này Ôn Đình Trạm vẫn chưa trở về. Lục Vĩnh Điềm dành ra một chỗ trong học xá cho Dư Trường An. Sau khi sắp xếp xong, Dạ Dao Quang liền kéo Quách Viện qua một bên:

“Rốt cuộc trong lòng cô đang có suy nghĩ gì?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 439: Chuyện Cũ Của Hai Người

Ta chưa bao giờ nghĩ hắn lại ngốc như vậy.” Ánh mắt Quách Viện vẫn đặt trên người Dư Trường An, thần sắc có chút đại ra, có vẻ rất bất lực hoảng loạn.

“Theo ta thấy hắn đang muốn làm quỷ phu thê với cô đó!” Dạ Dao Quang nghĩ đến thiếu niên vừa rồi liền có chút sợ hãi, chậm thêm nửa bước nữa thì đúng là phiền toái.

“Cô cũng có tình cảm với hắn...”

Lúc này Quách Viện mới thu hồi lại ánh mắt, cười tự giễu: “Thì sao? Người và quỷ khác biệt, gặp nhau không đúng lúc chỉ có thể âm dương cách biệt, có tình hay không cũng đều chỉ là công dã tràng mà thôi.”

“Sao hai người lại đi đến bước này?” Dạ Dao Quang hít sâu một hơi, nhìn thái độ của Quách Viện và Dư Trường An thì có vẻ chuyện không đơn giản như vậy.

“Ta cũng không muốn...” Quách Viện khẽ nhắm hai mắt lại.

“Trần Trần Nhi chính là bạn cùng phòng của muội muội hắn, Dư gia ở Dư Hàng chính là danh môn vọng tộc, gia thế không thua kém gì Liễu gia quận Dự Chương. Trần Trần Nhi vốn là bạn tốt của Hình nhi, phụ thân hắn là tri phủ Dư Hàng, là người lãnh đạo trực tiếp của phụ thân Trần Trần Nhi. Ta dựa vào danh tiếng của Trần Trần Nhi đi tới Dư gia, lúc đầu cũng chỉ vì nhìn trúng tàng thư của Dư gia...”

Quách Viện không chỉ thích xem sách, mà nàng còn nóng lòng muốn hiểu rõ tình trạng hiện tại của chính mình nên không dám đi tìm cao tăng hoặc đạo sĩ để hỏi, chuyện này những người bình thường chưa chắc đã giải thích được. Trần gia kém xa Dư gia, danh tiếng của Dư gia tại Dư Hàng còn lâu đời hơn Nhậm gia, Dư Hoan Hình ở Dư gia được cưng chiều vô cùng. Bởi vì có quan hệ với Dư Hoan Hình nên nàng thường hay tới Dư gia, Dư Trường An cũng vô cùng yêu quý muội muội này, thấy Dư Hoan Hình thường dẫn theo Quách Viện nên hẳn cũng để ý tới nàng. Quách Viện đọc rất nhiều sách, còn có cách giải thích rất đặc biệt lập tức khiến Dư Trường An hứng thú.

Một nam nhân bắt đầu có hứng thú với nữ nhân thì sẽ tìm cách thể hiện sự quan tâm của mình, sau đó nảy sinh tình yêu. Đáng tiếc lúc đầu Quách Viện không hề hay biết, nàng chỉ đắm chìm trong việc tìm ra nguyên nhân cái chết của mình nên không để ý đến xung quanh. Sau khi nàng bị Trần Trăn Nhi đẩy ra ngoài thì vừa đúng lúc Trần Trăn Nhi gặp phải Dư Trường An, Dư Trường An cũng phát hiện ra nữ tử khiến hắn ái mộ này dường như đã thay đổi chỉ trong một đêm.

Dư Trường An cũng là người thông minh nên đã tìm cách điều tra, phát hiện được sự kỳ lạ của Trần Trăn Nhi, sau đó tìm hiểu thêm ở chỗ muội muội hắn, lúc lấy được đáp án hắn cũng vô cùng kinh hãi. Nhưng chuyện này cũng không quan trọng bằng việc Quách Viện biến mất, vì thế hắn bỏ qua Trần Trăn Nhi, chỉ một lòng muốn tìm Quách Viện.

Khi đó hắn mới biết nữ tử mà hắn nhớ thương vốn chỉ là một nữ quỷ, nhưng hắn cũng không quan tâm nàng là quỷ hay là người...

Cũng may về sau Quách Viện lại trở về trong cơ thể Trần Trăn Nhi, hắn cũng có thể yên tâm hơn một chút, liền đi hỏi thăm lai lịch của Quách Viện. Hắn muốn biết tất cả những chuyện có liên quan đến Quách Viện nhưng lại có chút sợ hãi. Từ khi Quách Viện biến mất, tâm trạng hắn luôn bất định, cho đến khi phát hiện sự dị thường của Quách Viện hắn mới lập

kế theo dõi, tận mắt nhìn thấy Quách Viện từ thân thể Trần Trần Nhi bò ra hút dương khí của nam tử thì hẳn mới hoàn toàn tức giận.

Hắn không biết khi hắn phát hiện ra thì Quách Viện đã hút đến dương khí của người nam nhân thứ ba, hắn không chịu được liền xông lên đẩy nam nhân kia ra. Lúc ấy nhu cầu dương khí của Quách Viện quá cấp bách nên không thể khống chế chính mình, cho dù nàng cố gắng rời xa Dư Trường An nhưng cũng không ngăn nổi sự quyến rũ của dương khí...

Đó cũng là lần hút dương khí cuối cùng của Quách Viện.

“Ta không biết vì sao dương khí của huynh ấy lại tự động chui vào trong cơ thể ta, ngày xưa lúc ta đi hút dương khí chưa từng gặp qua chuyện như vậy.” Quách Viện cũng có chút kinh hãi, nàng vẫn cảm thấy nàng sẽ hại chết Dư Trường An.

“Chước Hoa, van xin cô, ta không muốn báo thù nữa, chỉ cần cô có thể cứu huynh ấy, ta sẽ cam tâm tình nguyện tiến vào luân hồi.”

“Cô yên tâm đi, hắn không bị nguy hiểm đến tính mạng, cô tự động hút được dương khí của hắn là bởi vì hắn cam tâm tình nguyện.” Dạ Dao Quang nhẹ giọng giải thích.

“Hắn nguyện ý chia sẻ dương khí cho cô nên cô cũng không khống chế được lượng dương khí cần hút vào người.”

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi!” Quách Viện thở phào nhẹ nhõm:

“Chỉ cần huynh ấy không sao là tốt rồi.”

“Nhưng hắn có sao không thì ta cũng không chắc chắn được.” Dạ Dao Quang nói:

“Một tháng nữa hẳn sẽ phải tham gia thi Hương, bộ dạng hiện nay của hẳn... nếu cô không xử lý tốt chuyện này thì sẽ tạo ra một đoạn nghiệt duyên.”

Quách Viện đứng im bất động, sau đó nàng bay tới bên cạnh Dư Trường An, nhìn chăm chăm hẳn.

Dạ Dao Quang khẽ thở dài: “Cô ở lại trông chừng hẳn một đêm, cũng nghĩ cách xem nên kết thúc chuyện này như thế nào, ta đặt Tụ Hồn đình ở chỗ này, trước rạng sáng mai cô hãy vào trong đó.”

Quách Viện không nói gì, Dạ Dao Quang cũng không đợi nàng trả lời, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Ôn Đình Trạm đứng chờ cô dưới gốc cây trong sân, mấy người khác cũng vây quanh. Dạ Dao Quang bước lên trước nói: “Cũng không sớm nữa, nên đi nghỉ thôi.”

“Này, tiểu Khu, ừm... nàng ấy ở trong phòng sao?” Lục Vĩnh Điềm chép miệng, chỉ tay về gian phòng bên trong.

“Cậu yên tâm, nàng ấy không ăn cậu đâu.” Dạ Dao Quang liếc mắt.

“Nếu cậu sợ thì hãy ở chung với tiểu Dương đi.”

Ở cùng với tên Càn Dương ngáy như sấm kia sao? Có người nói Càn Dương còn bị mộng du, luyện võ ở trong mơ, sơ ý một chút sẽ trở thành bia thịt người. Nhưng nếu không ngủ cùng phòng với Càn Dương thì có lẽ đêm nay hẳn thật sự không dám chợp mắt.

Không để ý đến vấn đề của Lục Vĩnh Điềm nữa, Dạ Dao Quang trở về học xá của mình. Rửa mặt xong, Dạ Dao Quang lập tức kể lại chuyện của Quách Viện và Dư Trường An.

Sau cùng cô cũng không khỏi thở dài một hơi: “Đây thật sự là khoảng cách xa nhất.”

Rõ ràng yêu nhau nhưng lại người dương kẻ âm...

“Đúng là công dã tràng...” Ôn Đình Trạm đáp.

“Chàng nói sau này Dư Trường An phải làm thế nào?” Dạ Dao Quang có chút phiền muộn, một thanh niên tốt như vậy lại bị làm hỏng mất, nhất là Ôn Đình Trạm còn nói Dư Trường An có hy vọng thi đậu tiến sĩ.

“Dư Trường An đâu có dễ bị làm hỏng như vậy?” Ôn Đình Trạm nghiêng đầu nhìn Dạ Dao Quang:

“Hắn từ đầu đã muốn đi theo Quách Viện một đoạn đường, có lẽ hai ngày nay Quách Viện đã kể lại tiền căn hậu quả cho hắn, trong lòng hắn nhất định đã hiểu rõ mọi chuyện...”

“Nhưng vừa rồi không giống như giả bộ, nếu như Quách Viện được độ hóa mà hắn nghĩ không thông lại đi tự tử thì phải làm sao?” Dạ Dao Quang nhíu mày.

“Dao Dao lo sợ Dư Trường An sẽ tự tử sao?” Ôn Đình Trạm có chút khó hiểu.

“Đương nhiên sợ rồi!” Dạ Dao Quang nói:

“Tuy nói rằng Quách Viện gặp muội là đã có một đoạn nghiệp duyên nhưng vốn không liên quan gì đến muội. Muội có thể hao tâm tổn trí độ hóa Quách Viện, nhưng nếu như Dư Trường An tự tử thì nghiệp chướng này sẽ tính vào Quách Viện. Sau khi nàng vào luân hồi thì vẫn phải trả nợ, muội có thể tiếp nhận hộ nàng đoạn nghiệp duyên này. Nếu muội đã ra tay giúp nàng thì tất nhiên sẽ muốn làm mọi việc một cách hoàn hảo, giúp Quách Viện được giải thoát vì nàng ấy đã quá đáng thương rồi...”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 440: Muốn Ăn Thế Nào Cũng Được

Dưới ánh sáng mờ lung của Dạ Minh châu, đôi mắt Ôn Đình Trạm có vẻ càng đen láy. Cậu ngắm nhìn Dạ Dao Quang thật sâu, đáy mắt tựa như vực sâu của biển cả muốn nổi sóng dữ, muốn chìm Dạ Dao Quang vào yêu thương nồng nàn.

Dạ Dao Quang mãi không nghe cậu trả lời, nghiêng đầu nhìn cậu. Cô cảm thấy lòng cô như bị một đôi mắt xoáy hút vào khiến tim mình chậm nhịp. Cô nhanh chóng nháy mắt mới tỉnh táo lại, sau đó vội vã né tránh tầm mắt của cậu, nằm cứng đờ trên giường.

Phản ứng như thế làm Ôn Đình hiểu ý cười, giọng nói đầy vui vẻ của cậu truyền đến: "Nếu Dao Dao muốn toàn phân vẹn mười, ta tất nhiên phải toàn lực ứng phó."

"Chàng muốn làm gì?" Dạ Dao Quang lập tức tò mò.

Cô không giải quyết được cục diện này vì cô không làm Quách Viện sống lại được. Cô cũng không thể vì giao kèo của Quách Viện và Trần Trần Nhi mà dung túng Quách Viện ẩn núp trong cơ thể của Trần Trần Nhi. Hơn nữa đã một ngày Quách Viện không có Ngưng Hồn Hương nên không thể không hấp thu dương khí, đến lúc đó sẽ trở thành quỷ tu.

"Muốn làm cho một người sống tiếp, có rất nhiều cách." Ôn Đình Trạm nói.

"Tất nhiên muội biết, nhưng cũng không thể để Trường An sống như cái xác không hồn được!" Vẻ mặt Dạ Dao Quang đau khổ.

"Cởi chuông phải do người buộc chuông, Quách Viện có thể khiến hăn cả chết cũng không sợ, chẳng lẽ không thể khiến hăn sống khỏe mạnh sao?" Ôn Đình Trạm hỏi lại.

Dạ Dao Quang nghĩ lại cũng hiểu được đạo lý này nhưng chỉ có người thật sự trong cuộc mới biết từng giây từng phút sống như vậy là từng nổi dấn vật.

"Dao Dao, nếu có một ngày nàng và ta cũng như vậy thì ta cũng hy vọng nàng có thể sống khỏe mạnh." Ôn Đình Trạm đột nhiên mở miệng nói.

Dạ Dao Quang lại càng hoảng sợ: "Xùy xùy, chàng nói bậy gì thế? Chàng có cát thần bảo vệ, gặp dữ chặn chắn sẽ hóa lành, ai cũng không thể chia cắt đôi ta."

Ôn Đình Trạm chỉ cười cười không nói, sau đó nằm ngửa người, từ từ nhắm mắt lại.

Dao Dao của cậu chỉ luôn nghĩ về hiện tại. Cô không hoài niệm về quá khứ, cũng không vọng tưởng về tương lai. Sợ rằng đến bây giờ cô cũng chưa hề nghĩ cảnh tượng sau khi họ chết sẽ như thế nào...

Cậu biết người tu luyện có tuổi thọ dài hơn người thường. Cậu hy vọng sau khi cậu chết, cô vẫn có thể sống mạnh khỏe, phải sống lâu hơn để cậu đầu thai lần nữa đến bên cô. Cậu hoàn toàn chắc chắn không ai có thể tách rời bọn họ, nhưng thời gian không thuộc về bất cứ người nào.

Trước đây, chuyện này vẫn canh cánh trong lòng cậu. Nhưng hôm nay gặp phải chuyện của Trường An và Quách Viện, cậu thật sự rất vui, cũng rất cảm kích trời xanh đã ưu ái, chí ít thực sự rất may mắn. Cậu cũng rất cảm kích trời xanh hậu đãi, chí ít bọn họ không khác đường từ khi vừa mới bắt đầu...

Gối một tay dưới đầu, trong lòng Ôn Đình Trạm suy nghĩ. Nếu thế gian này không có gì là không thể, dù cho cậu không thể trở thành người tu luyện, cậu nhất định cũng phải tìm được biện pháp trường sinh.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên cậu không khỏi cười. Không ít quân vương của các triều đại tìm, xin người luyện thuốc trường sinh nhưng cuối cùng không chỉ mất mạng, mà cũng mất luôn giang sơn. Lúc xem sách sử, cậu đã từng xem thường cách làm ngu ngốc của những người này. Thật không ngờ có một ngày cậu cũng sẽ như vậy, nhưng cậu tuyệt đối sẽ không lâm đường lạc lối.

Thế gian này còn một thứ gọi là "khác đường cùng đích".

Dạ Dao Quang cũng đã sớm chìm vào mộng đẹp. Sáng sớm thức dậy sau khi tu luyện, rửa mặt xong xuôi, cô liền đến ngay học xá của Lục Vĩnh Diễm, đi thẳng đến phòng ngủ của Lục Vĩnh Diễm. Dư Trường An vẫn chưa tỉnh. Cô cố ý tới sớm một chút, trời còn mờ tối đã thức dậy, Quách Viện vẫn còn ở bên ngoài.

"Cô nghĩ xong chưa?" Dạ Dao Quang hỏi thẳng.

"Ta nghĩ một đêm, ta muốn hỏi một câu, sau này ta ở cùng huynh ấy, có thể hút mất dương khí của huynh ấy không?" Quách Viện ngẩng đầu nhìn Dạ Dao Quang.

"Không đâu, hồn vía của cô đang được tẩm bổ bằng Tụ Hồn Đỉnh và Ngưng Hồn Hương, chỉ cần cô đừng..." Ngưng một chút, Dạ Dao Quang nói:

"Thời gian ở học viện, ta có thể để hai người ở cùng với nhau, nhưng cô phải đồng ý với ta một việc."

"Cô cứ nói." Quách Viện gật đầu.

"Ta mặc kệ cô dùng biện pháp gì, đừng để hấn coi thường mạng sống của mình. Nếu có thể làm hấn sống lại, phải cố gắng huyết phục hấn." Dạ Dao Quang cũng biết là hơi ép buộc nhưng không thể không nói.

"Cám ơn cô, Chúc Hoa." Quách Viện cười với Dạ Dao Quang:

"Cô không nói, ta cũng sẽ cố gắng."

"Vì để tránh phiền phức, ta và Trạm ca sẽ nghĩ cách đưa Dư Trường An đến đây." Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu.

"Làm phiền cô." Quách Viện cảm kích nói.

"Ai bảo con người của ta thích xen vào việc người khác làm gì? Là số khổ." Dạ Dao Quang nhún vai rời đi.

Cô nắm đầu Càn Dương dậy, cùng nhau đi lấy cơm. Trên đường cô tổng cổ Càn Dương trở về, kêu đám người Lục Vĩnh Diễm đến lấy, còn cô tự mình xách phần của bọn họ trở về học xá.

Ăn no xong, Dạ Dao Quang mới nói chuyện này cho Ôn Đình Trạm và đám người Tiêu Sĩ Duệ. Chuyện đột nhiên đổi học xá này, nói không chừng còn phải để Tiêu Sĩ Duệ dùng cường quyền áp chế.

"Sao phải cần như thế?" Ôn Đình Trạm nghe Dạ Dao Quang kiến nghị, chẳng biết nên khóc hay nên cười:

"Lẽ nào trong mắt Dao Dao ta vô dụng như vậy, ngay cả phân chia một học xá cũng phải dùng tới thân phận của Sĩ Duệ?"

"Muội nào có vòng vo nhiều như chàng, muội luôn đơn giản thô bạo như vậy." Dạ Dao Quang giương cằm lên.

"Chuyện này giao cho hai người, làm tốt cho muội, vừa lúc hôm nay còn một ngày nghỉ, mau đi nhanh."

"Được, ta phái người đi ngay." Ôn Đình Trạm nói xong liền gọi Vương Nhất Lâm tới. Sau khi trở lại học viện, Ôn Đình Trạm hay dùng Vương Nhất Lâm, dặn dò với Vương Nhất Lâm vài câu rồi sai Vương Nhất Lâm đi tìm sơn trưởng.

"Chàng lại dám nói dối quang minh chính đại như vậy!" Dạ Dao Quang nghe được cậu sai Vương Nhất Lâm đi tìm Hòa sơn trưởng, nói thân thể Dư Trường An không khỏe, chỉ có Càn Dương mới có thể chữa trị để dễ làm việc, xin sơn trưởng phê chuẩn để Dư Trường An chuyển đến học xá của Càn Dương.

"Chàng không sợ Hòa sơn trưởng quan tâm học sinh, sẽ mời đại phu tới bắt mạch cho Dư Trường An sao?"

"Tiểu Khu, sơn trưởng tín nhiệm Doãn Hòa nhất, sao lại phái người tới được, chuyện này không phải nghi ngờ Doãn Hòa sao?" Tần Đôn nói.

Bây giờ Ôn Đình Trạm là một chiêu bài sống của học viện Bạch Lộc, sao Hòa sơn trưởng lại đập vỡ chiêu bài?

"Dù cho sơn trưởng phái người đến thật thì cũng không tìm ra kẻ hở." Ngay sau đó Tiêu Sĩ Duệ bổ sung một câu:

"Trước đó không lâu, mọi người chỉ báo cho sơn trưởng là học viện có học viên bị nữ quỷ hút dương khí. Doãn Hòa nói chỉ có tiểu Dương mới có thể chữa trị. Tiểu Dương là ai chúng ta cũng biết, trong lòng sơn trưởng dĩ nhiên sẽ lập tức nghĩ ra chi tiết đó. Nếu có đại phu tới khám và chữa bệnh, sẽ xác nhận Dư Trường An tổn thương nguyên khí nặng nề. Lúc đó chỉ sợ sơn trưởng hận không thể sắp xếp Dư Trường An đến ngủ trong phòng tiểu Dương ngay lập tức."

Dạ Dao Quang không ngờ một lời nói dối còn nhiều vòng vo như vậy, rõ ràng là dối trá nhưng cũng khiến người ta tìm không ra kẻ hở. Hình như ai cũng rất thông minh, còn cô ngốc nhất.

Trong lòng Dạ Dao Quang mất hứng, cầm đũa dùng sức cắm vào một chiếc bánh bao, nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm rồi hung hăng cắn một miếng: "Bánh bao này ăn không ngon, ngày mai ta muốn ăn bánh nhân mè!"

Nào ngờ Ôn Đình Trạm lại nói một câu ý nghĩa sâu xa: "Dao Dao muốn ăn thế nào cũng được."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 441: Tướng Phu Thê

Lời nói của Ôn Đình Trạm bỗng nhiên làm Dạ Dao Quang nghĩ tới lúc cô ăn nói hồ đồ sau khi say, lập tức khuôn mặt đỏ lên, sau đó cô quay đầu nổi giận đùng đùng đi luôn. Nào ngờ chuyện này vẫn chưa kết thúc, sáng sớm hôm sau cô tu luyện xong, dự định đi làm cơm thì thấy trên bàn đá trong sân đã đầy ắp bốn xứng bánh bao, xứng hấp vẫn còn bốc hơi nóng nghi ngút khiến Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn vừa mới rửa mặt súc miệng xong đã vây xung quanh không kịp chờ đợi.

Mà bánh bao nóng hôi hổi ăn xong chiếc đầu tiên hương vị ngọt ngào không gì sánh được, mùi vị của mè nồng nàn lan tỏa trong miệng, ăn chiếc thứ hai cảm thấy trong miệng ngọt đậm đà, cứ ăn liền ba chiếc, bốn chiếc...

"Vì sao tất cả đều là bánh nhân mè?" Tần Đôn cảm thấy bụng dạ đều chật ních rồi nhưng hân vẫn chưa ăn hết.

"Dao Dao muốn ăn nên đem qua ta cố ý nhờ Vệ Kinh ra ngoài đặt trước, ăn không ngon sao?" Ôn Đình Trạm ăn chậm rãi, nhẹ giọng hỏi nhỏ.

"Ta nhớ mang máng hai người các cậu đều rất thích kia mà."

Tần Đôn và Tiêu Sĩ Duệ lặng lẽ ăn chiếc bánh cầm trong tay, Ôn Đình Trạm này trí nhớ tốt nên rất thích nhắc lại chuyện cũ. Lần trước cậu già vò bọn họ cả đêm cũng không được chợp mắt, lần này lại làm khổ bọn họ.

Dạ Dao Quang ăn hai chiếc thì không ăn nữa, vẻ mặt chán ghét: "Ngán rồi!"

Sau đó cô cũng không nhìn tới sắc mặt của Ôn Đình Trạm, cầm sách học của mình đi ngay lên lớp. Sau khi học xong, Càn Dương và Vệ Truất phải đi lấy cơm, còn cô đi thăm Dư Trường An.

Lúc này Dư Trường An đã tỉnh lại, thư đồng của hắn cũng chuyển đến chăm sóc hắn. Hắn rót ra hai chén thuốc bồi bổ nguyên khí của Ôn Đình Trạm kê, sắc mặt hơi tốt lên được một chút. Hắn và Dạ Dao Quang không giống nhau, Dạ Dao Quang là người tu luyện nên khôi phục tương đối nhanh, còn Dư Trường An là người bình thường, nhanh kiệt sức nhưng bồi bổ lại vô cùng chậm chạp.

"Đa tạ Dạ đồng sinh và Kỳ Úc công tử ra tay cứu giúp." Dư Trường An nửa nằm nửa ngồi ở trên giường.

"Nhờ cha mẹ mới có thân thể tóc da, cha mẹ còn khỏe, cậu lấy lý gì mà có thể tổn thương?" Ôn Đình Trạm thản nhiên nói.

Dư Trường An hơi cúi đầu, yên lặng không nói.

Dạ Dao Quang bắt mắt trừng mắt nhìn Ôn Đình Trạm: "Cơ thể cậu quá mức suy yếu, cần được an tâm tĩnh dưỡng, ta và Trạm ca đã giúp cậu xin nghỉ học trên lớp. Dù sao tháng tám cậu cũng phải tham gia kỳ thi Hương, tốt hơn là nên ôn bài."

Nói xong, Dạ Dao Quang lấy Tụ Hồn Đỉnh đưa cho Dư Trường An, ánh mắt hắn tràn đầy xúc động: "A Viện đã bằng lòng, thời gian sau này nàng sẽ ở bên cậu, mong rằng cậu đừng phụ lòng kỳ vọng của nàng."

Dư Trường An giơ đôi tay bất lực run rẩy, hắn nâng Tụ Hồn Đỉnh trong lòng bàn tay cẩn thận từng li từng tí giống như nâng niu châu báu, vừa muốn nắm chặt lại vừa sợ sau khi hắn gắng sức sẽ bóp nát cả một giấc mộng. Mâu thuẫn ưu tư trong lòng đã để lộ ra ngoài, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng có thể cảm nhận được.

"Ừm." Dư Trường An cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Tụ Hồn Đình, gật đầu liên tục.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không nói thêm gì nữa mà rời khỏi phòng. Vừa mới ra khỏi phòng, cô liền nghe được tiếng gọi của Trần Trần Nhi:

"Dạ công tử, Dạ công tử..."

Mặt của Ôn Đình Trạm lập tức sầm lại, Dạ Dao Quang giơ tay bóp trán đến phát đau.

Có người chạy vào học xá của Lục Vĩnh Diễm, hơn nữa không phải là một người tới, mà là bốn người. Trong đó Dạ Dao Quang từng thấy ba người, đặc biệt có một người không cần đoán cũng biết chắc là Dư Hoan Hình.

Bốn đóa hoa kiều diễm xuất hiện cùng lúc ở học viện nam sinh, lập tức khiến các học viên tràn ngập mùi nam tính thơm tho hơn một chút. Học xá của Lục Vĩnh Diễm đột nhiên được rất nhiều người quan tâm. Nhưng mọi người đều là người đọc sách, mặc dù trong lòng vạn phần hiếu kỳ cũng không tiện tiến lên phía trước, nên người đi ngang qua học xá ngày càng nhiều lên.

Trong bốn người này, dung nhan Trác Mẫn Nghiên xinh đẹp nhất, đẹp đến mức rực rỡ lóa mắt. Thứ nhì chính là Dư Hoan Hình, bước vào học xá nam sinh cũng không cởi mở như ba người kia, nét đẹp của nàng không phóng khoáng mà là một vẻ đẹp mềm mại. Trần Trần Nhi thẳng thắn linh hoạt, Lê Tiêu tự nhiên thoải mái. Mỗi người đều mang một vẻ đẹp riêng.

Ban đầu Văn Du và Lục Vĩnh Diễm đã định nghỉ trưa lại vội vã ăn mặc chỉnh tề đi ra. Chỉ có Càn Dương không bị ảnh hưởng bởi mỹ nhân, vẫn còn ngủ say khò khò.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cùng với Tiêu Sĩ Duệ đứng cùng một chỗ, phải nói ba người bọn họ mang trang phục nam tử thì chắc chắn Ôn Đình Trạm có khí chất nhất. Về mặt khí thế Tiêu Sĩ Duệ phải thắng một bậc. Dung nhan bọn họ đều không thể phân biệt cao thấp, phải xem người nhìn thích vẻ đẹp thế nào. Nhưng bốn người vừa bước vào, hàng loạt ánh mắt đều chỉ rơi vào đúng một người là Dạ Dao Quang.

Dư Hoan Hình thấy vậy không khỏi thoáng xấu hổ, dù sao cũng là vì nguyên nhân của nàng nên mới tới nơi này. Vì vậy nàng bước lên phía trước đầu tiên, cử chỉ hành lễ mực thước mỹ miều:

"Tiểu nữ họ Dư, nghe nói gia huynh bệnh nặng, vì vậy trước tới thăm hỏi, mong các vị công tử tạo thuận lợi, sau lại quấy rối nơi ở của các vị công tử, xin được lượng thứ."

"Dư cô nương." Mọi người đương nhiên cần đáp lễ, sau đó Dạ Dao Quang nói:

"Dư đồng sinh đúng lúc đang thức, tại hạ đưa Dư cô nương vào trong."

"Đa tạ."

Dạ Dao Quang dẫn Dư Hoan Hình đi vào căn phòng của Dư Trường An, trên đường Dư Hoan Hình luôn luôn duy trì một khoảng cách không đối với Dạ Dao Quang, đây cũng chính là phép tắc của mọi tiểu thư. Dư Trường An cũng đã nghe được động tĩnh, hẩn đặt Tụ Hồn Đình ở đầu giường, ngồi tựa nửa người nhìn về phía cửa.

Dạ Dao Quang cũng không đi vào, quay lui trở về. Đợi đến lúc cô đi tới, đám người Trác Mẫn Nghiên đã được dẫn tới đình nhỏ trong sân. Đình nhỏ này có một bàn bát giác, là nơi thường ngày bọn họ dùng cơm. Lúc này mọi người ngồi xuống chỗ của mình, nam nữ ngồi thành hai bên, ở giữa để trống.

Tất cả chỉ có tám chỗ ngồi, hai chỗ ngồi để trống nhằm tạo khoảng cách, ngay cả Lục Vĩnh Diễm cũng đứng ở phía sau nhóm người Ôn Đình Tràm. Dạ Dao Quang hiển nhiên cũng không tiện ngồi xuống, vì vậy cũng định đứng đó.

"Dạ công tử mời ngồi ở đây!" Trác Mẫn Nghiên và Trần Trấn Nhi dường như mở miệng cùng một lúc.

Ban đầu Lê Tiêu ngồi ở giữa hai người bọn họ, đúng lúc bên cạnh hai người đều để trống một chỗ ngồi.

Dạ Dao Quang đã nhìn qua vì vậy từ chối nói: "Không hợp với lễ nghi..."

"Chuyện này có sao đâu? Ngày xưa thời Thái Tổ, bao nhiêu nam nữ cùng nhau du lịch, coi bằng hữu như nhau, sánh vai mà đi. Chúng ta vô tư trong lòng, huống hồ ban ngày ban mặt có cần phải câu nệ như vậy?" Trác Mẫn Nghiên mở lời, khí khái có phần anh dũng.

Lục Vĩnh Diễm chỉ chờ những lời này, ngay lập tức táo bạo ngồi luôn ở bên cạnh Trác Mẫn Nghiên: "Trác cô nương nói thật phải."

Trác Mẫn Nghiên: "..."

Trần Trấn Nhi liền vui vẻ: "Dạ công tử, mời ngồi."

Nếu Dạ Dao Quang lại chối từ thì không phải lắm, vì vậy cô đành ngồi xuống. Sắc mặt Trác Mẫn Nghiên lập tức khó chịu, nàng trợn mắt nguyền rủa Lục Vĩnh Diễm một cái, Lục Vĩnh Diễm cười ngây ngô như chẳng nhìn thấy gì.

Đúng lúc hai người ngồi đối diện Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang ngẩng đầu không khỏi sững sốt vì... hai người này có tướng phu thê!

Hiếu biết thông thường về tướng phu thê là vì hai người thường hay tiếp xúc, đồng điệu tâm hồn, ảnh hưởng thói quen, tác động lẫn nhau nên cuối cùng khuôn mặt giống nhau. Như vậy cũng không sai, thế nhưng trong tướng mệnh lại có thể căn cứ tỉ lệ tam đình (*) và kết hợp âm dương nhìn ra.

(*) Tam đình: Khuôn mặt chia thành thượng đình, trung đình và hạ đình.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 442: Tư Thế Hiên Ngang

Thật ra Dạ Dao Quang đã xem qua gương mặt của Lục Vĩnh Diễm rất lâu, tương lai hẳn cưới phải một người vợ rất dũng mãnh. Nghĩ đến lúc đầu khí thế của Trác Mẫn Nghiên giao đấu với nữ phu tử và thái độ khôn khéo của nàng, lại nhìn tư thế Lục Vĩnh Diễm vồn vã táo bạo như vậy, không khỏi liếc mắt nhìn hắn đồng tình thương hại.

Bi kịch càng thêm tiếp diễn, Lục Vĩnh Diễm một mực muốn nói lời nói khách sáo với Trác Mẫn Nghiên nhưng hắn cũng chẳng nói được mấy câu đã bị Trác Mẫn Nghiên khôn khéo dẫn dắt lòi ra hắn là người có trình độ học vấn không cao lắm. Vì vậy để báo mối thù lúc này bị hắn đoạt mất chỗ ngồi, Trác Mẫn Nghiên đặt ra một loạt câu hỏi dồn dập khiến mồ hôi của hắn cũng bị gọi ra kiểm tra.

Cuối cùng Văn Du không cầm lòng đứng lên nói: "Tiểu Lục, không phải cậu có giờ học cưỡi ngựa bắn cung sao, ta thấy cũng sắp đến lúc vào học, cậu còn không đi đi."

"Ồ, suýt chút nữa ta đã quên mất." Lục Vĩnh Diễm nhanh chóng tìm thấy lối thoát, sau đó khí thế lại quay trở về, hắn đứng lên nói:

"Trị Ngạn, chẳng lẽ cậu không đi học sao?"

Nhận được báo hiệu của Lục Vĩnh Diễm, Tiêu Sĩ Duệ đương nhiên muốn giúp huynh đệ tốt một lần: "Đi, sao có thể không đi."

"Buổi chiều ta cũng có giờ học." Ôn Đình Trạm đứng lên đi luôn.

Ba người đều phải đi học, Dạ Dao Quang cũng không thể một mình ở cùng ba cô gái. Trước ánh mắt khẩn cầu của Lục Vĩnh Diễm, Dạ Dao Quang nhìn căn phòng của Dư Trường An một chút mới nói với ba người Trác Mẫn Nghiên:

"Có lẽ hai huynh muội bọn họ trong chốc lát cũng nói không hết lời. Căn đình trong trường đua ngựa lại mát mẻ, có thể tham quan sơn cảnh, chỉ bằng chúng ta đi xem xem."

"Được đó, nữ sinh chúng ta cũng có giờ học cưỡi ngựa nhưng đó chỉ là chút động tác võ thuật đẹp mắt. Ta đã muốn tới xem trường đua ngựa của các nam sinh lâu rồi." Đề nghị của Dạ Dao Quang chiếm được sự đồng tình của Trần Trần Nhi đầu tiên, hơn nữa đến trường đua ngựa, không ai có thể nói ra nói vào.

"Được." Trác Mẫn Nghiên và Lê Tiêu đưa mắt nhìn nhau, cũng vui vẻ gật đầu.

Báo cho Dư Trường An biết xong, đám người Dạ Dao Quang xoay người đến trường đua ngựa. Giống như đã tìm lại lòng tự tin, Lục Vĩnh Diễm ở trên ngựa đúng là bộc lộ hết khả năng. Lúc ở trên ngựa Lục Vĩnh Diễm không giống với lúc bình thường, cả người đều tràn ngập ánh sáng như một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ bọc. Nhưng ánh mắt của Trác Mẫn Nghiên vẫn chẳng hề quan tâm hay tán thưởng, Trác Mẫn Nghiên vẫn cứ quần quít lấy Dạ Dao Quang hỏi về chuyện Dịch học, từ bói toán đến xem tướng. Người tới là khách quý nên Dạ Dao Quang chậm trễ cũng không hay, chỉ dạy qua loa lấy lệ xem tướng tay thế nào, còn không ngừng hưởng trọng tâm câu chuyện về con người Lục Vĩnh Diễm. Mà ba vị mỹ nhân cứ thế chỉ quan tâm tới nội dung những điều Dạ Dao Quang dạy.

Dạ Dao Quang cũng không biết làm thế nào, cũng may thông qua lần giảng giải sơ bộ này, cô phát hiện Quách Viện nói rất đúng. Lĩnh vực nào ba người này chưa biết rõ thì lòng tràn ngập hiếu kỳ, chứ không hề tìm hiểu

gì. Cho dù ánh mắt của Trần Trần Nhi có đôi khi vô cùng nồng nhiệt thì đó cũng chỉ là sự nồng nhiệt đối với thần tượng, trong lòng cô không khỏi thờ dài một hơi.

"Giỏi quá!" Thời điểm này, trường đua ngựa rộ lên một tràng khen ngợi. Dạ Dao Quang đang bị quấy rầy tới mức nhức đầu nhân dịp này lập tức phân tán sự chú ý, chỉ thấy tại trường đua đang so tài bắn cung trên lưng ngựa.

Trông thấy mặt trời được che phủ bởi một đám mây lớn, Dạ Dao Quang vội vã thoát ra đưa theo ba người tới trước rào chắn của trường đua ngựa. Chỉ thấy đúng lúc Lục Vĩnh Điềm cười ngựa xoay người một cái tuyệt đẹp, giương cung kéo tiễn nghiêng người hướng về phía mục tiêu bắn liên tục ba mũi tên mà cả ba đều trúng hồng tâm, lại nổ ra một tràng khen ngợi.

"Thì ra tiểu tử này cũng không phải là kẻ một chút đáng khen cũng chẳng có." Trác Mẫn Nghiên không khỏi nhướng mày.

Lục Vĩnh Điềm phấn chấn tung người xuống ngựa, vừa lau mồ hôi vừa chạy vội tới: "Tiểu Khu, vừa rồi ta thế nào?"

Dạ Dao Quang mắt trợn ngược trong lòng: Cậu thừa biết còn muốn hỏi ta, tuy nhiên Dạ Dao Quang vẫn phối hợp ăn ý: "Rất tốt, kỹ năng cưỡi ngựa của cậu không hổ là người nổi bật của học viện chúng ta."

Trong lòng Lục Vĩnh Điềm mừng rơn: "Kỳ thực cũng không có gì, ngày thường ta còn có thể bắn xa hơn chút nữa."

"Đây chính là kẻ cưỡi ngựa bắn cung xuất chúng của học viện các cậu?" Nào ngờ Trác Mẫn Nghiên lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Vĩnh Điềm lập tức ngẩn người.

"Vây cười ngựa bắn cung của học viện các cậu chỉ là trò trẻ con." Trác Mẫn Nghiên lại cầm tiếp một dao.

Các đồng sinh muốn ngắm mỹ nhân cùng nhau đến gần cũng nghe được câu này. Bọn họ bị một cô gái coi thường không chút che đậy, lập tức trong lòng khó chịu:

"Khẩu khí của cô nương lớn đến đâu mà khinh thường học sinh cười ngựa bắn cung của học viện chúng ta như vậy."

"Lời ta nói là sự thực mà thôi." Trác Mẫn Nghiên một bước cũng không nhường.

"Ái chà, vậy không bằng cô nương hãy làm cho chúng ta mở mang tầm mắt xem cái gì mới là không phải trò trẻ con?" Một giọng nói kỳ quái thốt ra.

"Vây người hãy mở mắt to ra mà nhìn cho kỹ." Trác Mẫn Nghiên xoay người vượt qua rào chắn tiến vào. Con ngựa của Lục Vĩnh Diễm đang ở chỗ không xa, nàng tóm được con ngựa của Lục Vĩnh Diễm liền xoay người nhảy lên!

"Trác cô nương!" Lục Vĩnh Diễm sợ đến bất động, con ngựa này vô cùng mạnh mẽ. Mặc dù không bằng con ngựa của Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm nhưng ngoài của hai bọn họ, đây tuyệt đối là con ngựa tốt nhất toàn học viện. Hắn chạy mau tới, chỉ sợ Trác Mẫn Nghiên bị ném bay xuống, nào ngờ con ngựa của hắn chỉ vênh môi một cái, chạy thục mạng một đoạn rồi ngoan ngoãn thuận theo. Trước ánh mắt kinh ngạc của hắn, Trác Mẫn Nghiên đang cười con ngựa chạy tới bãi săn.

Nàng cũng không mặc trang phục cười ngựa, mà là quần mềm mặc trong, cũng may không phiền phức. Dáng vẻ hiên ngang trên trường đua ngựa đó đã thành một cảnh tuyệt đẹp khiến mọi người thất thần. Sau khi nàng trở nên quen thuộc với con ngựa của Lục Vĩnh Diễm, liền phi nước

đại lao lên, phi băng băng một vòng rồi rút cung tiễn của Lục Vĩnh Điềm từ trên lưng ngựa.

Từ nhỏ, sức mạnh của Lục Vĩnh Điềm đã hơn nam giới bình thường, hơn nữa sau khi hãn học xong một bộ thương pháp của Dạ Dao Quang cho hãn thì sức mạnh càng thêm tăng gấp bội. Ở học viện, người có khả năng kéo cây cung này của hãn ra chỉ đếm trên mười đầu ngón tay. Hãn hoàn toàn không thể ngờ Trác Mẫn Nghiên xoay tròn lộng lẫy nhanh như tên bắn, lại kéo căng được cung của hãn. Cũng là ba mũi tên, trong đó vút một tiếng hai mũi tên bắn vào bia ngắm, một mũi tên hơi lệch một chút. Chuyện này làm cho mọi người choáng váng sững sờ, kể cả Dạ Dao Quang và Lục Vĩnh Điềm.

"Cung của cậu quá nặng." Nàng vút cây cung cho Lục Vĩnh Điềm, nghi ngờ bọn hãn đưa nàng cây cung không tốt. Trác Mẫn Nghiên lại tiến đến trước mặt Dạ Dao Quang, vui vẻ nói:

"Dạ công tử, ta cười ngựa bắn cung thế nào?"

"Nữ trung hào kiệt!" Dạ Dao Quang không khỏi giơ ngón tay cái lên, thật tâm vô cùng khen ngợi.

Nhận được sự khen ngợi của Dạ Dao Quang, Trác Mẫn Nghiên như cô công chúa nhỏ càng thêm ngạo mạn, hất cằm nhìn về phía học trò vừa mới khiêu khích nàng:

"Thế nào, đã nhìn thấy rõ chưa?"

"Bọn ta tâm phục khẩu phục." Một số người muốn không phục cũng không được. Cây cung của Lục Vĩnh Điềm bọn họ cũng đã thử qua, cô nương này trông hào hoa phong nhã, mảnh mai vô cùng, thật không ngờ...

"Hử, chuyện này tính là gì, cha và huynh ta có thể cười ngựa bắn cung thiện nghệ hơn ta gấp trăm lần." Trác Mẫn Nghiên nói xong vẻ mặt kiêu

ngạo.

Nghe xong, Dạ Dao Quang và Văn Du đều nhìn Lục Vĩnh Điềm với ánh mắt vô cùng thông cảm. Văn Du nhìn ra bạn thân đã tới kiếp đào hoa, đành mặc niệm cho con đường tìm vợ của hắn, không biết sẽ bị cha vợ và anh vợ giày vò tới mức thế nào. Mà Dạ Dao Quang còn có thể tưởng tượng ra rõ ràng cuộc sống của Lục Vĩnh Điềm sau này...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 443: Hắc Muôn Cưỡi Nàng

Tiểu Lục cứ như vậy rơi vào bế tắc, ngược lại càng quyết tâm tiến về phía trước. Hắc đã bắt đầu biết nghiêm túc thỉnh giáo học vấn của Ôn Đình Trâm, đi học cũng vô cùng chăm chú nghe thầy giảng bài, ban đêm cũng cần mẫn đốt đuốc dùi mài kinh sử.

“Tiểu Lục, học thức của Trác cô nương, cậu có thức đêm đến bạc đầu cũng chưa chắc bì kịp được.” Bọn họ đều là những người có học thức, đối với một người có bản lĩnh hay không, qua hai ba lần nói chuyện liền có thể nhìn ra. Văn Du cảm thấy đối với nữ tử mà nói, Trác Mẫn Nghiên ở độ tuổi đó đã có thể xưng là tài nữ.

“Ta biết, nàng ấy tốt đẹp như vậy, chỉ cần có thể trò chuyện với nàng thêm một câu là tốt lắm rồi.” Vừa nhắc tới Trác Mẫn Nghiên, sắc mặt Lục Vĩnh Diễm như được tưới gió xuân.

Văn Du liền quăng cho hắc ánh mắt đúng là hết thuốc chữa, không thèm tiếp chuyện với hắc nữa.

Lục Vĩnh Diễm lại vui vẻ vùi đầu đọc sách. Sách vở là thứ từng khiến hắc cảm thấy đau khổ không chịu nổi nay lại giống như mật đường làm hắc đói khát ăn bao nhiêu cũng thấy không đủ. Vì vậy Lục Vĩnh Diễm liền biến thành người chăm chỉ nhất trong số bọn họ. Không biết có phải thành nghiện rồi hay không, Dư Hoan Hình rất hay lui tới thăm Dư Trường An, dường như mỗi lần như vậy Trác Mẫn Nghiên cũng đi cùng bọn họ. Mấy người thiếu niên sau vài lần qua lại như vậy cũng trở nên thân thuộc hơn, tuy rằng mỗi lần Trác Mẫn Nghiên tới cũng đều quanh quẩn bên Dạ Dao

Quang nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến giao tình giữa mấy người bọn họ. Lục Vĩnh Diễm sau khi hỏi qua Ôn Đình Trạm vài lần liền phát hiện, hóa ra những vấn đề khiến hần khổ não, phụ tử giảng không thông, Văn Du giải thích cũng chỗ hiểu chỗ không, mà Ôn Đình Trạm vừa mới giải thích một lần, hần lập tức như được khai sáng. Vì vậy hần càng ngày càng quẩn quít lấy Ôn Đình Trạm.

Chưa qua vài ngày Ôn Đình Trạm đã tra ra thân phận của Trác Mẫn Nghiên. Trác Mẫn Nghiên hóa ra là một Huyện chủ! Tổ tiên của nàng còn từng vâng theo Thái Tổ đánh chiếm lại giang sơn từ tay vương gia khác họ nhưng không phải cha truyền con nối qua ba đời sẽ lụi tàn dần dần. Tổ phụ của nàng bây giờ là quốc công, phụ thân của nàng cũng đang có khả năng tiếp nhận tước vị Hầu gia. Mà mẫu thân của nàng cũng là tôn thất quận chúa, tuy ông bà ngoại đều đã tạ thế. Khó trách ở nàng luôn toát ra ngạo khí như vậy, từ nhỏ đã được bồi dưỡng trở thành một nữ tử có thể nói thập toàn thập mỹ.

Biết được thân thế của Trác Mẫn Nghiên, Dạ Dao Quang càng thêm bí ai thay cho Lục Vĩnh Diễm: “Vốn tưởng rằng những điều kiện khác của tiểu Lục không đủ, chí ít cũng là con nhà quan lớn, nhưng người ta lại là con gái danh gia vọng tộc.”

Thật đúng là vô cùng thâm hiểm. Văn võ đều kém người ta đã đành, đến gia thất cũng kém nhà người ta một khoảng lớn.

“Nghị Quốc Công trung can nghĩa đảm, lưu lại huân quý (*) ở thời Thái Tổ, luận trung nghĩa không người nào có thể sánh cùng Nghị Quốc Công.” Tiêu Sĩ Duệ cũng vô cùng khâm phục tổ phụ của Trác Mẫn Nghiên.

“Cho nên hoàng gia gia của cậu mới có thể chấp nhận trưởng tử nhà người ta cưới tôn thất quận chúa.” Dạ Dao Quang quay mặt liếc ai đó một cái. Huân quý trong triều đình hiện tại thật sự không còn nhiều, sau khi mấy vị hoàng tử tranh quyền đoạt vị đa số đều đã suy tàn. Đường kim

hoàng đế hiện nay vì muốn thay đổi sự mục nát trong triều, đã tước đi không biết bao nhiêu công huân.

“Khụ khụ.” Tiêu Sĩ Duệ nắm tay ho khan hai tiếng.

“Nghị Quốc Công có thể không có có tâm tư khác nhưng Tuệ Di quận chúa chưa chắc đã như vậy.” Ôn Đình Trạm đặt xuống chén nước, nhàn nhạt nói.

“Chàng có ý gì?” Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc, Tuệ Di quận chúa là mẫu thân của Trác Mẫn Nghiên.

“Tuệ Di quận chúa chính là con gái Anh Vương, phu phụ Anh Vương đều là những người có tài nhưng mất sớm. Tuệ Di quận chúa được nuôi lớn trong cung, cũng coi như là một nửa con gái của bệ hạ. Bệ hạ có lẽ cũng vì phần tình nghĩa này mới gả Tuệ Di quận chúa cho trưởng tử của Nghị Quốc Công. Thế nhưng đợi đến khi Nghị Quốc Công đi rồi, bà sẽ từ quốc công thế tử phi trở thành Hầu phu nhân.” Ôn Đình Trạm lãnh đạm nói, ánh mắt rơi trên người Tiêu Sĩ Duệ:

“Lâm Di huyện chủ mới vào học viện Bạch Lộc năm ngoái.”

Năm ngoái, chính là năm ngoái Tiêu Sĩ Duệ cũng mới vào học viện Bạch Lộc. Nếu mẫu thân Trác Mẫn Nghiên từ nhỏ đã được nuôi lớn ở trong cung, còn được hoàng đế vui vẻ tuyển phu cho mình đến mức đối với con gái ruột người cũng chưa chắc đã có tấm lòng đó, như vậy cũng đã đủ thấy bà không phải người bình thường, ắt hẳn rất giỏi phỏng đoán tâm tư của hoàng đế. Hiện tại vẫn chưa chắc hoàng đế có dụng ý bồi dưỡng Tiêu Sĩ Duệ hay không, Trác Mẫn Nghiên hiện tại mới mười ba, Tiêu Sĩ Duệ mười lăm, luận về tuổi tác thân phận thì hai người bọn họ vô cùng xứng đôi. Cái gọi là gần quan được ban lộc, chính là tâm tư của Tuệ Di quận chúa.

“Trác gia chắc là cũng chỉ một mình Tuệ Di cô cô có tâm tư này thôi.” Khóe môi Tiêu Sĩ Duệ.

“Ừm.” Ôn Đình Trạm gật đầu, cậu chỉ ra điểm này cũng chính là muốn xem Tiêu Sĩ Duệ nghĩ như thế nào.

Lúc này, sắc mặt Dạ Dao Quang mới khá lên một chút, cô hiện tại vô cùng yêu thích Trác Mẫn Nghiên, cũng không hy vọng Trác Mẫn Nghiên mang trong lòng mục đích khác đến tiếp cận bọn họ. Nhất là Trác Mẫn Nghiên và Lục Vĩnh Diễm có tướng phu thê, nếu như giữa đường kéo theo Tiêu Sĩ Duệ, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tình nghĩa sau này.

“Đệ chưa từng gặp qua Trác cô nương?” Mẫu thân của Trác Mẫn Nghiên là đường cô của Tiêu Sĩ Duệ, lại lớn lên trong cung. Hẳn lại không quen Trác Mẫn Nghiên, thật không còn gì để nói.

“Ngay cả đường muội của ta cũng mới chỉ gặp qua hai lần. Mà Mẫn Nghiên lúc nhỏ vì theo cha mẹ nên luôn ở quận Dự Chương, thời gian trở về Đế đô chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nào có dễ dàng gặp gỡ như vậy.” Tiêu Sĩ Duệ giải thích:

“Hơn nữa Mẫn Nghiên trông cũng chẳng giống Tuệ Di cô cô.”

Được rồi, Dạ Dao Quang cũng chẳng còn lời nào để nói, cô hỏi Ôn Đình Trạm: “Thân phận Trác cô nương có nên nói với tiểu Lục hay không?”

“Biết hay không biết, đối với tiểu Lục mà nói cũng không có hại gì.” Ôn Đình Trạm lắc đầu.

“Kể cả tiểu Lục không hiểu được chuyện này, Văn tử cũng có thể nhìn ra. Đến lúc đó mới nói cho cậu ta nghe thì có chút không hay.”

“Ta không có tâm tư gì với Mẫn Nghiên hết.” Tiêu Sĩ Duệ lập tức cam đoan.

Trong mấy người bọn họ ngoại trừ Ôn Đình Trạm ra, còn lại đều trạc tuổi Tiêu Sĩ Duệ. Chưa đến độ tuổi chín chắn thật sự hoặc là vẫn chưa gặp được đối tượng thích hợp.

Thời gian sau đó, Trác Mẫn Nghiên vẫn thỉnh thoảng tới tìm bọn họ, mỗi lần đều là Dư Hoan Hình khởi xướng. Bởi vì Dư Trường An có thân phận đặc biệt, sơn trưởng hy vọng Dư Trường An có thể sớm ngày nên công nên trạng. Và lại, Dư Hoan Hình bọn họ mỗi lần đều vô tư mà đến phóng khoáng mà đi, hoàn toàn tự nhiên đứng đắn, chưa từng làm chuyện gì trái với lệ thường. Mỗi lần đều là tất cả tụ tập một chỗ, không có tách ra riêng lẻ, cộng thêm yên tâm đối với Ôn Đình Trạm, sơn trưởng cũng không có can thiệp gì nữa. So với chuyện này, thì Hương mới là thứ khiến ông bận tâm nhiều hơn.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, đã qua một tháng, chính thức bước vào tháng bảy mùa hè nóng bức. Bên trường nữ sinh được nghỉ học trước, dù sao cũng là mấy cô tiểu thư yêu kiều, đều sẽ không quay lại nữa. Bên nam sinh vẫn còn đang đi học, nhưng bất kể lúc này có tham gia kì thi Hương hay không, tất cả các học viên đều chỉ tán gẫu xoay quanh kì khoa cử lần này.

Dư Trường An cũng không biết có phải bị Quách Viện thúc giục hay không, đã toàn tâm toàn ý lao đầu vào nhập cuộc. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng vì điều này mà an tâm không ít. Đến hạ tuần tháng bảy, thời điểm học viện đã bắt đầu chuẩn bị bước vào kỳ thi, Dư Trường An nhân lúc tất cả có mặt đông đủ tại đây, phát biểu một câu dọa tất cả mọi người chết khiếp.

“Tiểu Khu, ta muốn cưới Viện Viện làm vợ.”

Mọi người vốn đang hăng hái thảo luận chi tiết chuyến du lịch kỳ nghỉ hè này, nháy mắt yên tĩnh lại, phóng thẳng ánh mắt về phía Dư Trường An.

(*) Huân quý: Công lao cao quý.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 444: Lão Hòa Thượng Gọi Đến

“Cậu nói gì?” Dạ Dao Quang không biết tại cô có phải có vấn đề gì rồi hay không.

Dư Trường An hít sâu một hơi: “Ta muốn cưới Viện Viện làm vợ, tiểu Khu có thể giúp ta không?”

Xác định bản thân mình không nghe nhầm, Dạ Dao Quang không khỏi thở dài: “Nàng ấy là quý, cậu là người, cậu làm sao có thể cưới nàng ấy được?”

“Minh hôn.” Dư Trường An phun ra hai chữ.

“Cậu điên rồi.” Ánh mắt Dạ Dao trầm xuống.

“Cậu cũng biết minh hôn là như thế nào không?”

“Ta biết.” Dư Trường An gật đầu.

“Cậu biết.” Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm Dư Trường An:

“Vậy cậu muốn ta giúp cậu thế nào?”

“Ta muốn ta và Viện Viện trở thành đôi phu thê được tán thành.” Dư Trường An trịnh trọng nói.

Dạ Dao Quang tức giận, cười nhạt: “Xem ra cậu cũng nghiên cứu tỉ mỉ đấy nhỉ.”

Dư Trường An muốn được tán thành, không phải cha mẹ thân quyến tán thành, mà là thiên đạo tán thành. Phu thê cần thông qua tam môi sáu sính, có hôn thư, đàng gái được nhập vào gia phả đàng trai thì sẽ trở thành đôi phu thê không chỉ được thể nhân tán thành mà còn được thiên đạo tán thành. Thế nhưng Quách Viện là quý, Dư gia sao có thể để cho con trai mình lấy một nữ quý? Vậy nên, Dư Trường An đi không thông con đường này.

“Tiểu Khu, cầu cậu giúp đỡ.” Dư Trường An đứng lên, một thân trường bào quỳ trước mặt Dạ Dao Quang:

“Điều này đối với cậu hẳn là không khó. Không phải cải mệnh, cũng không phải tiết lộ thiên cơ.”

“Nhưng điều này là vi phạm thiên đạo.” Càn Dương lập tức nhảy ra:

“Làm chủ hôn cho người và quý chính là hành động trái với thiên đạo!”

“Sao lại như thế được? Dân gian cũng không có minh hôn sao?” Sắc mặt Dư Trường An trắng nhợt.

“Phàm phu tục tử các người cái gì cũng không hiểu, chúng ta tuy là người tu luyện, nhìn có vẻ có bản lĩnh hơn các người nhưng thực ra chúng ta đều phải chịu thiên đạo khống chế, hành sự phải trăm ngàn lần cẩn thận, sơ sẩy một chút sẽ vạn kiếp bất phục.” Cảm xúc Càn Dương có phần quá kích, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tức giận đến đỏ lên, không ngừng giậm chân.

“Được rồi, ta cũng đâu có đáp ứng cậu ta, cậu nguôi giận được chưa?” Thấy bộ dạng này của Càn Dương, Dạ Dao Quang không khỏi buồn cười. Cô vung tay, khí ngũ hành kéo đầu gối Dư Trường An đứng lên.

“Chuyện này ta không thể đồng ý với cậu, Quách Viện cũng sẽ không đồng ý. Ta biết cậu đã xem qua không ít thư tịch có liên quan đến chuyện này. Cậu muốn sau khi Quách Viện chết đi, có một danh phận danh chính ngôn thuận để dâng hương hỏa vàng mã cho nàng, cậu cũng lo sợ Quách Viện sẽ trở thành cô hồn dã quỷ phải không?”

“Phải.” Đây chính là mối lo lắng sâu nhất trong lòng Dư Trường An.

“Cậu yên tâm, ta sẽ đích thân tiễn nàng vào luân hồi, nàng tuyệt đối sẽ không trở thành cô hồn dã quỷ.” Dạ Dao Quang đảm bảo nói.

“Về phần cậu muốn dâng hương hỏa vàng mã cho nàng, cái này cũng chưa chắc đã cần đến hình thức danh nghĩa, chỉ cần thành tâm là có linh. Mà ta không thể không nói cho cậu biết, Quách Viện chính là người chết oan uổng, tuy nàng hút dương khí của người sống nhưng suy đến cùng cũng chưa nhiều lắm, cũng không tổn hại đến mạng người. Quay đầu là bờ nên chẳng mấy chốc nàng sẽ có cơ hội luân hồi chuyển thế thôi.”

“Thật vậy sao?” Ánh mắt Dư Trường An lập tức sáng lên.

Dạ Dao Quang gật đầu.

“Đa tạ tiểu Khu đã nói cho ta biết, lúc trước đã làm cậu khó xử rồi.” Dư Trường An thành khẩn nói.

“Không sao.”

Giờ phút đó Dạ Dao Quang cũng không hiểu tại sao Dư Trường An vui vẻ đến như vậy, mãi đến rất nhiều năm về sau cô mới biết, hóa ra trong cuộc sống tự có tình, có si.

Thời gian trôi qua thật nhanh, qua sinh nhật Ôn Đình Trạm chính là tháng bảy, thời điểm học viện chính thức tuyên bố nghỉ hè. Vốn dĩ bọn họ đều đang lo lắng hai người Dư Trường An và Quách Viện sẽ dây dưa khó

dứt, đến lúc đó sẽ thật là làm khó bọn họ. Vậy nhưng không ngờ Dư Trường An lại đích thân đến tiễn mấy người Dạ Dao Quang, đưa Tụ Hồn Đình đang cầm trong tay cho Dạ Dao Quang.

Sau đó chỉ là ánh mắt nhìn thật sâu vào Tụ Hồn Đình, cúi đầu trước Dạ Dao Quang chân thành từ nội tâm, cuối cùng không nói tiếng nào rời đi.

Dạ Dao Quang nhìn bóng lưng thẳng tắp của người thiếu niên đang dần đi xa, hắn không quay đầu lại, mỗi bước đi đều vô cùng kiên định, dường như hắn đã biết bản thân mình nên làm gì. Một khắc kia trong lòng Dạ Dao Quang không khỏi có chút phiền muộn.

“Lên đường thôi.” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói một câu.

“Vâng.” Dạ Dao Quang thu hồi ánh mắt, cầm Tụ Hồn Đình bước lên xe ngựa.

Bọn họ vẫn quyết định đi Trực Lệ, tuy rằng Quách Viện đã tỏ ý không cần báo thù, Dạ Dao Quang cũng không phải một người cố chấp nhưng cô biết thực ra trong thâm tâm Quách Viện, chấp niệm vẫn rất sâu. Chẳng qua nó đã được Dư Trường An hóa giải phân nửa, chung quy vẫn còn một nửa khó lòng tiêu tán. Hơn nữa lần này, không chỉ bởi vì Quách Viện mà đi, mà cũng bởi vì Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ đã quyết định đi Trực Lệ một chuyến.

“Sư phụ, ta muốn cùng một xe ngựa với hai người.” Càn Dương lại gần.

“Không được.” Ôn Đình Trạm sầm mặt.

Vì để có thời gian chung một chỗ với Dạ Dao Quang và đem theo vài thứ lặt vặt, mấy người bọn họ có chừng bốn chiếc xe ngựa, đều là loại thượng đẳng Tiêu Sĩ Duệ sai Trọng Nghiêu Phàm đưa tới. Ngựa này chạy một ngày bốn trăm dặm tuyệt đối không thành vấn đề. Dạ Dao Quang và

Ôn Đình Trạm một chiếc, Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn một chiếc, Càn Dương cùng Lục Vĩnh Điền và Văn Du chen chúc một chiếc. Chiếc còn lại cho Vệ Kinh nghỉ ngơi và để một vài thứ lặt vặt.

“Sư phụ...” Càn Dương quệt miệng nhìn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhìn sắc mặt Ôn Đình Trạm, nghĩ cho Càn Dương, chỉ bằng đuổi hăn đi cho rồi. Nếu không lúc này cô nói giúp cho Càn Dương, sau này không biết hăn sẽ bị Ôn Đình Trạm ép thành bộ dạng gì nữa.

“Mau trở về đi, không kì kèo gì hết.” Vừa nói, Dạ Dao Quang vừa buông rèm xe ngựa xuống.

Sắc mặt Ôn Đình Trạm lúc này mới tươi tỉnh một chút, xe ngựa chạy qua bên người Càn Dương, Dạ Dao Quang vén rèm lên phất tay với hăn một cái.

Xe ngựa phía sau đuổi kịp tới, Lục Vĩnh Điền đưa tay kéo hăn lên: “Sao cậu lại không có ý tứ như thế?”

Càn Dương hoàn toàn không hiểu ý của hăn: “Xe ngựa của sư phụ có bảo bối, mát lắm.”

Xe ngựa của Dạ Dao Quang giống như một thế giới khác, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ bên ngoài.

“Sao cậu không nói sớm?” Lục Vĩnh Điền nhìn trời rõ ràng là vừa mới sáng ra, mặt trời đã ác liệt như vậy không khỏi tức giận.

Càn Dương nằm một bên không để ý tới hăn, Văn Du nhân tiện nói: “Sư phụ của cậu có thể, cậu không thể sao?”

“Ta không thèm chiếm tiện nghi của các cậu.”

Hai người: “...”

“Được rồi, không phải chàng nói phụ thân tiểu Đậu thị có người khác, đã tra ra chưa?” Dạ Dao Quang đột nhiên nghĩ tới việc này, liền hỏi Ôn Đình Trạm.

“Vẫn chưa.” Đôi mắt Ôn Đình Trạm trở nên sâu thẳm.

“Ai da, cả chàng nữa, mất nhiều thời gian như thế mà vẫn chưa tra được người sao?” Dạ Dao Quang lấy tay chống cằm, không khỏi sinh ra hứng thú sâu sắc với cha đẻ của tiểu Đậu thị.

Ôn Đình Trạm cười có chút bất đắc dĩ, vị hôn thê này của cậu lúc nào cũng muốn nhìn thấy cậu vấp phải mấy vấn đề hóc búa.

“Chúng ta chạy nhanh hơn một chút đi, tranh thủ trong năm ngày tới sẽ kịp đến Bộc Dương.” Dạ Dao Quang đột nhiên nói.

“Vì sao?” Lúc trước chưa từng nghe Dạ Dao Quang nói qua chuyện Bộc Dương, Ôn Đình Trạm có chút ngạc nhiên.

Lần này đến Bộc Dương hai nghìn dặm đường, bọn họ ngày đi bốn trăm dặm cũng có chút vội, tuy nhiên Bộc Dương là con đường nhất định phải đi qua.

“Là lão hòa thượng gọi đến, kêu chúng ta trước ngày mừng ba tháng tám phải chạy tới Bộc Dương.” Dạ Dao Quang giơ tay ra.

“Đêm qua muội mới nhận được tin truyền đến, lão hòa thượng cũng chẳng nói rõ là chuyện gì.”

Nguyên Ân thần thần bí bí, chỉ có điều Dạ Dao Quang cảm thấy Nguyên Ân sẽ không hại cô, nói không chừng còn có thứ tốt đang chờ cô thì sao!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 445: Lại Bị Thương

Bởi vì thời gian cấp bách, bọn họ dọc theo đường đi đều cố gắng quất roi thúc ngựa, không dám dừng lại. Mọi thứ cũng đã chuẩn bị đầy đủ, lại có Dạ Dao Quang ở đây nên cũng không lo cảnh ăn gió uống sương, ngược lại càng tăng thêm cảm giác mới mẻ và kích thích. Bọn họ cũng không cần gia tăng tốc độ, chỉ cần bốn ngày, đến buổi tối ngày mùng một tháng tám đã tiến vào thành Bộc Dương. Vừa đúng hôm nay là sinh nhật Lục Vĩnh Diễm, bọn họ đã sớm chuẩn bị lễ vật, lại đến từ lâu có tiếng ở thành Bộc Dương tổ chức cho Lục Vĩnh Diễm một sinh nhật ra trò.

“Dao tử tử, hôm nay là sinh nhật tiểu Lục, tử cho ta uống chút rượu đi?” Nhìn một bàn đồ ăn phong phú, Tiêu Sĩ Duệ không khỏi khát vọng nhìn về phía Dạ Dao Quang.

“Nhìn ta làm gì?” Dạ Dao Quang lạnh lùng chớp mắt.

“Mặc kệ mấy người có thích uống hay không, Trạm ca nhà ta cũng tuyệt đối không uống cùng mấy người đâu.”

Mấy người đều không khỏi cảm thấy mất mát, cái bọn họ muốn đâu chỉ là uống rượu bề ngoài. Nhìn biểu cảm của mấy người, Dạ Dao Quang mới phản ứng lại: “Thì ra là mấy người muốn rượu chỗ ta. Thôi được rồi, hôm nay là sinh nhật tiểu Lục, mỗi người chỉ một ly thôi đấy.”

Dạ Dao Quang mang theo tất cả số rượu còn lại. Đi xa luôn phải phòng trừ tình huống đột phát, thêm một đồ vật nói không chừng trong lúc nguy cấp chính là chìa khóa cứu mạng. Đồng thời cô phân cho mỗi người

bọn họ một chai nhỏ đem theo người để phòng ngừa, bọn họ đương nhiên không nỡ uống.

Thấy vậy, mọi người bắt đầu vui vẻ, Vệ Kinh lập tức rót cho mỗi người một chén.

Ôn Đình Trạm nâng chén trước: “Nào, cạn ly chúc mừng sinh nhật tiểu Lục.”

Mọi người lập tức nâng chén chạm cốc, sau đó dốc xuống một ngụm sáng khoái. Bọn họ đều chạy suốt vài ngày đường, cũng sẽ không nói mấy lời sáo rỗng, vỗ vỗ cái bụng bắt đầu đánh chén. Trên đường cơ bản đều ăn món ăn thôn dã, mặc dù Dạ Dao Quang tay nghề không kém, lại sáng tạo đổi món liên tục nhưng bọn họ cũng ăn phát ngấy rồi. Lúc này rốt cuộc cũng có thể ăn no nê, cả đám tự nhiên sẽ dốc lòng dốc sức.

Sau khi ăn uống xong xuôi, mấy người đều đã an vị trong phòng nghỉ ngơi, nhân tiện rảnh rỗi tán gẫu vài câu. Vì phòng nghỉ của bọn họ phía đối diện có một cửa sổ, bên ngoài là đường phố người đến người đi, vậy nên tiếng bước chân ầm ĩ đột ngột trên đường lập tức hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, đồng thời cùng với những tiếng xì xào to nhỏ bay tới.

“Mấy vị quan sai này vội vã chạy đi đâu nhỉ? Đã quá nửa đêm rồi.”

“Ta nghe nói trên cầu lại có một cô gái ngã quẫn trong lòng mà nhảy sông.”

“Trời ạ, lại thêm một người nữa rồi. Người nói có phải tà môn hay không, từ khi Nguyễn Tư Tư nhảy sông tự tử vì tình lần đó, mỗi tháng sau đều có một người nhảy sông tự vẫn, có phải thực sự là hồn ma Nguyễn Tư Tư quấy phá không?”

“Ai mà biết? Đây cũng là người thứ bảy rồi. Haiz, cũng đều là xung quanh con đường này, đặc biệt là đều vào nửa đêm.”

“Chính là như vậy.”

Nghe được âm thanh xì xào to nhỏ phía dưới, mấy người đưa mắt nhìn nhau. Văn Du vén màn cửa sổ lên, nhìn thấy đám nha dịch biến mất sau ngã tư đường trước mặt mới quay người lại hỏi: “Chúng ta đến xem một chút chứ?”

Tất cả mọi người dồn ánh mắt về phía Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang gật đầu: “Đi xem một chút đi”.

Đã nghe thấy rồi cũng không thể giả vờ như chưa nghe thấy, nếu đúng là quỷ nước đang tìm kẻ chết thay, cũng đã gieo họa cho bảy người. Cứ để tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, trừ phi phong tỏa cây cầu đá kia lại, nhưng quỷ nước chưa được diệt trừ sẽ ngày càng lớn, về sau số người gặp họa sẽ lại càng nhiều.

Vì vậy đoàn người do Dạ Dao Quang dẫn đầu, Càn Dương cản phía sau đi đến cây cầu đá. Cầu đá đã bị quan sai bao vây nhưng thật ra phía xa xa vẫn có vài người đứng xem, tuy không nhiều. Có lẽ là kiêng kỵ và sợ hãi. Thời điểm mấy người Dạ Dao Quang tới nơi, xác chết nhảy sông đã được vớt lên.

Còn chưa tới gần, bước chân Dạ Dao Quang đã đột ngột dừng lại, dang hai tay ngăn bọn họ lại, mà Càn Dương chặn phía sau cũng chớp mắt xoay người, cùng với Dạ Dao Quang một trước một sau bảo vệ tất cả bọn họ.

“Sao vậy?” Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang khẩn trương như vậy lập tức lo lắng hỏi.

“Là yêu khí.” Sắc mặt Dạ Dao Quang nặng nề, lấy ra la bàn, nhỏ một giọt máu trên la bàn rồi đưa cho Ôn Đình Trạm:

“Chàng cầm lấy.”

Lúc này cô tung người vượt qua quan sai đang bao vây, một chưởng hất ra tên đầu mục đang định xuất thủ khi có người tập kích. Khí ngũ hành toàn thân cô chấn động, áo bào tung bay đồng thời đẩy mấy người đang đứng bốn xung quanh văng ra ngoài. Ngón tay cô ẩn chứa khí ngũ hành, bấm một thủ quyết phức tạp, chớp mắt cắm vào yết hầu của nữ thi đang nằm kia. Vốn là một xác chết nhưng lại bất chợt mở mắt, trong mắt có tia sáng xanh lạnh lẽo ra, dọa tất cả mọi người đang chứng kiến mềm nhũn hai chân.

Nữ thi kia nhanh chóng lăn trên cầu vài vòng rồi nhảy dựng lên. Dạ Dao Quang lập tức tung người, mũi chân điểm nhẹ trên hàng rào phù điêu của cầu đá, lại càng bay đến gần phía trước nữ thi. Tay áo vung lên giữa không trung, ba tia kim quang chính xác bay tới phía nữ thi.

Lúc này, nữ thi kia ngửa người về phía sau, hai cánh tay dang ra đồng thời thân thể tung bay, né được một kích của Dạ Dao Quang. Lại không ngờ Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành khống chế ba đồng Tường Phù Nguyên Bảo, đầu ngón tay kéo mạnh, Tường Phù Nguyên Bảo như mũi tên nhọn bay vụt trở lại. Nữ thi còn chưa đứng vững liền cảm giác được một nguồn lực khổng lồ đang kéo tới, yêu khí trong tay lúc này lập tức kết ấn chặn lại hai đồng Tường Phù Nguyên Bảo, đồng còn lại dùng thân thể đang còn lơ lửng trong không trung, co một cước đá ngược trở lại.

Khóe môi Dạ Dao Quang chợt lạnh, ngón trỏ nhỏ dài của cô khẽ động, một đồng Tường Phù Nguyên Bảo lập tức phóng ra từ một bên. Đồng tiền phía viền ngoài sắc bén như lưỡi đao xoẹt qua chân nữ thi, chớp mắt cắt vào cổ chân nữ thi, máu tươi theo đó phụt ra.

Nữ thi kia thét lên một tiếng chói tai, Dạ Dao Quang trở tay đập một cái, bắt ba đồng tiền trở về trong tay rồi xoay người đá một cước vào ngực nữ thi. Nữ thi kia tự biết không đỡ được nhưng vẫn vịn người dùng ngực tiến lên đỡ lấy một cước này của Dạ Dao Quang, không màng đau nhức ở

ngực, hông nương theo một cước này của Dạ Dao Quang để rơi xuống cầu đá.

Dạ Dao Quang sao có thể để nàng ta thực hiện được mục đích. Cánh tay cô chột động, một dải lụa dài màu xanh theo ánh sáng ngũ sắc bay ra trói chặt cổ chân nàng ta trong nháy mắt khi nàng ta sắp rơi vào lòng sông, dùng sức kéo nàng ta hướng lên phía trên.

Dạ Dao Quang đang kéo nữ thi kia lên, bất chợt trong lòng sông có một chùm ánh sáng tinh thuần bạo phát. Nguồn lực ẩn chứa trong chùm sáng đó khiến tim Dạ Dao Quang đập nhanh. Ánh sáng chói mắt làm cô không mở mắt nổi. Một bóng đen bay ra từ trong chùm ánh sáng kia, trong lúc Dạ Dao Quang không nhìn rõ liền cặp nữ thi kia đi mất. Dạ Dao Quang muốn tiến lên phía trước ngăn cản, lại bị chùm quang kia chấn động lùi trở về.

Trơ mắt nhìn nữ thi được cứu đi...

“Dao Dao, nàng có ổn không?” Ôn Đình Trạm nhanh chóng chạy lên phía trước.

Ôn Đình Trạm nói chưa dứt lời, Dạ Dao Quang đã cảm thấy đau đớn bắt đầu lan tràn trong lồng ngực. Cô đang định mở miệng nói không sao với Ôn Đình Trạm, nhưng lúc mở miệng lại là một ngụm máu tươi phun ra.

“Dao Dao!” Ôn Đình Trạm thất kinh, tự tay ôm Dạ Dao Quang vào lòng.

“Muội...” Dạ Dao Quang đang muốn nói không cần lo lắng nhưng đau đớn kia như vết nứt nháy mắt rách ra lan khắp toàn thân. Đau đớn khiến trước mắt cô tối sầm lại, té xỉu ở trong lòng Ôn Đình Trạm.

“Đừng nhúc nhích.” Ôn Đình Trạm đang muốn ôm lấy Dạ Dao Quang, Càn Dương nhanh chóng tiến lên ngăn cản. Sau đó đầu ngón tay hấn vận

khí, lơ lửng phía trên ngực Dạ Dao Quang, từng luồng khí ngũ hành truyền vào cơ thể Dạ Dao Quang, mãi đến khi sắc mặt của hắc trắng bạch mới thu tay lại.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 446: Xá Lợi Phất

Lúc Dạ Dao Quang tỉnh lại đã là buổi trưa của ngày hôm sau, cô bị đánh thức bởi từng luồng sức mạnh thanh khiết. Vừa mở mắt ra đã thấy lão hòa thượng Nguyên Ân đang ngồi xếp bằng phía trước cô, không những thế cô còn cảm giác được phía sau có người đang vận khí trị thương cho cô nữa.

Thật không ngờ lần này cô bị thương nặng đến vậy. Lúc đứng bên bờ sông, cô đã cảm thấy không ổn rồi nên mới đưa la bàn cho Ôn Đình Trạm. Con ma nữ nhập vào xác của người phụ nữ kia vốn không phải là đối thủ của cô nhưng trực giác đó cứ vương vấn mãi không rời. Hơn nữa cô cũng không ngờ trong sông còn có một con yêu quái khác, trong tay nó còn có pháp bảo không hề tầm thường chút nào nữa chứ.

Cứ nghĩ mãi, Dạ Dao Quang liền rơi vào trạng thái hôn mê, mãi đến một canh giờ sau cô mới khôi phục ý thức. Cô nằm trên giường, Ôn Đình Trạm túc trực ở bên. Thấy cô tỉnh lại, cậu liền đỡ cô dậy, bưng chén thuốc đặt sẵn ở bên, nhấp thử xem nhiệt độ thế nào rồi mới dứt cho cô:

"Đây là thuốc do Nguyên Ân đại sư kê đơn, nàng phải uống trong ba ngày liền."

Dạ Dao Quang đã không còn cảm giác đau đớn nữa nhưng cơ thể dường như không còn chút sức lực nào, cô đành để Ôn Đình Trạm dứt cho mình. Chén thuốc không hề đắng, ngược lại còn hơi ngọt, đúng lúc cô đang khát nên một hơi uống hết sạch. Cô cảm thấy cơ thể như đã khôi phục một chút sức lực.

“Lão hòa thượng đâu rồi?”

“Đại sư và Tế Minh đại sư trị thương cho nàng cả đêm qua, bây giờ đang nghỉ ngơi rồi.” Ôn Đình Trạm lo lắng nhìn Dạ Dao Quang nói:

“Nàng có thấy chỗ nào không khỏe không?”

“Vết thương trên người muội đã không còn đáng ngại, chỉ là hao tổn chút khí lực thôi, lát nữa ngưng tụ khí lại thì sẽ khỏe ngay ý mà.” Dạ Dao Quang nói với Ôn Đình Trạm.

“Vậy nàng nghỉ ngơi trước đi, ta ở gian ngoài, có chuyện gì thì gọi ta.” Ôn Đình Trạm đứng lên đi ra ngoài.

Đợi Ôn Đình Trạm rời khỏi, Dạ Dao Quang nằm xuống khoảng một khắc, thấy trong người có chút khí lực, liền ngồi xếp bằng nhanh chóng ngưng tụ khí ngũ hành.

Qua khoảng một canh giờ, cảm giác mệt mỏi trong người mới hoàn toàn biến mất, toàn thân ướt đầm, cô liền kêu Vệ Truất cho người chuẩn bị nước nóng. Sau khi tắm xong, Dạ Dao Quang cảm thấy trong người dễ chịu hơn nhiều, nằm lăn qua lăn lại một hồi thì sắc trời cũng đã nhuộm tối.

“Cô nương, các thiếu gia đang ở nhà ăn.”

Lúc này Dạ Dao Quang mới phát hiện bọn họ đã không còn ở nhà trọ nữa, mà là một viện nhỏ. Cô gật đầu rồi đi theo Vệ Truất đến nhà ăn. Nguyên Ân đại sư và một vị hòa thượng khoảng năm sáu chục tuổi, râu xám trắng đều đang ở đó.

Dạ Dao Quang tiến đến hành lễ với vị lão hòa thượng kia: “Đa tạ Tế Minh đại sư đã ra tay cứu giúp.”

“A di đà phật, Dạ thí chủ không cần khách sáo, chuyện này đúng ra phải là lão nạp xin lỗi Dạ cô nương mới phải.” Tế Minh đại sư hành lễ kiểu nhà Phật.

Dạ Dao Quang ngỡ ngàng, cô ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Ân: “Lão hòa thượng, giải thích chút đi.”

“Chuyện này kể ra rất dài dòng, nếu như tiểu hữu không đói bụng thì lão nạp sẽ kể...”

“Đợi đã, chờ ta ăn no hẵng nói!” Dạ Dao Quang lập tức ngắt lời, sau đó lễ phép nói với Tế Minh đại sư:

“Đại sư, mời ngồi.”

“Sư huynh, mời.” Tế Minh đại sư liền nhường chỗ cho Nguyên Ân.

Dạ Dao Quang như mắc nghẹn trong lòng, nhìn Nguyên Ân miệng luôn nở nụ cười hiền hòa, ngoài mặt thơn thớt nói cười: “Lão hòa thượng, mời ngồi.”

“Tiểu hữu, mời.” Nguyên Ân đại sư cười nói.

Dạ Dao Quang cũng không hề khách sáo ngồi xuống bên tay phải của Nguyên Ân đại sư, còn Tế Minh đại sư thì ngồi bên trái Nguyên Ân đại sư, những người còn lại cũng lần lượt ngồi xuống. Do có hai vị đại sư ở đây nên tất cả cơm canh đều là đồ chay, dầu dùng để đun nấu cũng là dầu thực vật. Có điều tay nghề của đầu bếp cũng không tồi, mặc dù không bằng Vĩnh An tự nhưng đồ ăn cũng rất ngon khiến Tần Đôn và Càn Dương đều ăn không ngừng.

Sau khi ăn xong trà được mang lên, Dạ Dao Quang mới biết viện này đã được Ôn Đình Trạm mua lại vì lo cô bị thương nặng, dùng để tĩnh

dưỡng sẽ tiện hơn. Bỏ mặc hai tên ham ăn Càn Dương và Tần Đôn sang một bên, bọn họ ngồi ở phòng khách, Dạ Dao Quang mới nói:

“Lão hòa thượng, ông có thể kể được rồi.”

“Lần này mời tiểu hữu tới là vì Xá Lợi mà Bách Mã tự bị mất.” Nguyên Ân nói.

“Xá Lợi bị mất?” Dạ Dao Quang kinh ngạc:

“Lẽ nào thương tích của ta là do Xá Lợi gây ra?”

Khó trách cô bị thương nặng như vậy, thì ra là do Xá Lợi Phật, Xá Lợi vốn là vật được tạo ra bởi di cốt và châu bảo dạng đá còn sót lại sau khi hỏa táng tổ sư Phật giáo Thích Ca Mâu Ni. Thế nhưng không chỉ riêng Phật tổ sau khi đắc đạo thăng thiên rồi hỏa táng mới có Xá Lợi, mà các cao tăng đắc đạo sau khi thiêu cũng có, cho dù là các cao tăng đắc đạo từ kiếp trước cũng có nữa. Đây chính là bảo vật của nhà Phật, thứ mà kiếp trước được cho là không hề không có khoa học mà đến các nhà khoa học cũng không thể giải đáp nổi. Là sự ngưng tụ của một vị cao tăng có tu vi cao nhất, sở hữu pháp lực to lớn, người phạm đương nhiên không thể linh hội được.

“Đúng vậy.” Nguyên Ân gật đầu.

“Trời ơi, lão hòa thượng, cái đồ lừa đảo nhà ông, vật quan trọng như Xá Lợi Phật, ông làm mất ta không nói làm gì, ông còn dám kêu ta tới giúp ông tìm Xá Lợi Phật. Cái mạng nhỏ bé của ta suýt chút nữa cũng không còn, ông nói một tiếng với ta trước có phải tốt không, ít nhất ta còn biết đường mà đề phòng.” Dạ Dao Quang tức giận nhảy dựng lên trách móc.

“Nếu lão nạp nói trước, e rằng tiểu hữu sẽ đi đường vòng mất.” Đôi mắt của Nguyên Ân lộ rõ ý trêu đùa.

Dạ Dao Quang tức đến mức nói không nên lời, nếu như Nguyên Ân nói chuyện Xá Lợi Phất bị mất, cô nhất định sẽ đi đường vòng. Xá Lợi Phất là bảo vật của nhà Phật mà phải là cao tăng đắc đạo mới có thể để lại được, là sự ngưng tụ cả trí tuệ và năng lượng mà các cao tăng tu hành cả đời mới có, với tu vi ít ỏi này của cô, chuyện gặp phải nó lúc trước chính là ví dụ!

“Dạ thí chủ bớt giận, việc này không hề liên quan đến Nguyên Ân sư huynh.” Tế Minh đại sư giải thích:

“Là sơ suất của lão nạp...”

Bách Mã tự chính là ngôi chùa đứng đầu trung thổ, có lịch sử lâu đời. Sáu trăm năm trước, chủ trì của Bách Mã tự từ bên ngoài ngao du trở về mang theo một khối đá đen, lúc đó chủ trì chỉ nói đây là bảo vật của nhà Phật, nhưng là bảo vật gì người cũng không biết rõ. Sáu trăm năm sau vẫn không có ai hiểu nổi chỗ quý báu của khối đá này, nhưng Bách Mã tự vẫn luôn thờ phụng nó. Mãi đến hai mươi năm trước, đại sư trụ trì hiện tại là Tế Minh đại sư thu nhận một tên đồ đệ rất có tuệ căn, được Tế Minh đại sư yêu thích vô cùng nên Tế Minh đại sư ắt sẽ để hắn tìm hiểu khối đá này. Không những năm ngoái tên này đã tìm ra được bí mật của khối đá, thì ra trong viên đá cất giấu Xá Lợi Phất của vị đại Phật nào đó, sau khi có nhân duyên hóa giải được bí mật của khối đá, hắn còn có ý đồ chiếm Xá Lợi Phất pháp lực cao cường làm của riêng.

May mà Tế Minh đại sư phát hiện sớm, lập tức truyền tin cho các chùa lớn xin giúp đỡ, cũng vì chuyện này nên năm ngoái Nguyên Ân mới rời khỏi Vĩnh An tự. Mấy vị cao tăng hợp lực lại mới thu phục được tên phản đồ tu hành chưa đến hai mươi năm, có thể thấy được sự lợi hại của Xá Lợi Phất này. Hơn nữa trong lúc bọn họ đấu pháp, tên phản đồ kia còn định phá huỷ Xá Lợi Phất, cuối cùng trong lúc tranh đấu Xá Lợi Phất bị rơi xuống sông, đến khi bọn họ xuống đáy sông tìm thì đã không thấy bóng dáng đâu rồi...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 447: Cây Phản Hồn

“Lão hòa thượng, đến các ông còn tìm không ra, ông cũng đừng xem trọng ta đến vậy chứ.” Sau khi nghe xong, Dạ Dao Quang lập tức thoái thác.

Đúng là trêu người mà, tu vi hiện tại của cô kém xa lão hòa thượng, một mình lão hòa thượng cũng chẳng đối phó được tên phản đồ có Xá Lợi Phật trong tay, đến nay Xá Lợi Phật chắc chắn đã bị yêu quái đoạt được, mà đến bộ dạng hiện tại của con yêu đó như thế nào cô còn chẳng rõ, tốt nhất không nên đụng đến nó, đến bây giờ lồng ngực vẫn còn đau đây này!

“Hiện tại chỉ có tiểu hữu mới tìm được Xá Lợi Phật.” Nguyên Ân nụ cười không đổi:

“Lão nạp và Tế Minh sư đệ tìm ở Dự Châu gần một năm trời cũng không tìm được, tiểu hữu vừa đến Xá Lợi Phật liền xuất hiện.”

Khóe môi Dạ Dao Quang khẽ giật, nhưng cô thật sự không có cách nào để phản bác lại. Cô nhớ rằng Nguyên Ân từng nói cô là dị tính, mọi việc hễ gặp phải cô thì ắt sẽ có thay đổi. Nguyên Ân đoán rằng Xá Lợi Phật có khả năng sẽ biến mất dạng, như vậy thì có thể ẩn chứa mỗi nguy hại, đặc biệt là Phật môn nên mới nghĩ đến cô.

“Nếu ta từ chối thì sao?” Cô thích lo chuyện bao đồng nhưng những chuyện trước kia căn bản cô cũng phải nắm chắc ít nhất năm phần, còn lần này đến một phần cô còn không nắm chắc nữa là.

“Từ khi tiểu hữu đặt chân đến Bộc Dương thì đã không có sự lựa chọn nào khác nữa rồi.” Nguyên Ân nói.

Trời ơi, đúng là bước ngay vào ổ giặc mà, Dạ Dao Quang phần uất nhìn Nguyên Ân. Chính cô cũng là người tu luyện nên cô tin rằng Nguyên Ân không lừa mình. Nếu như trước khi gặp hai con yêu quái kia mà cô biết chuyện này, tất nhiên cô sẽ rời khỏi Bộc Dương ngay. Nhưng bây giờ cô đã vướng vào rồi, mọi chuyện có bắt đầu ắt sẽ có kết thúc, ngay cả chính bản thân cô cũng thấy rằng duyên phận của cô và hai con yêu quái kia sợ là vẫn chưa thể chấm dứt...

“Thế ta sẽ được lợi lộc gì đây?” Thở dài một hơi, đã đến nước này rồi thì đành phải vì lợi lộc mà làm vậy.

Nguyên Ân và Tế Minh đại sư nhìn nhau, Tế Minh đại sư nói: “A di đà phật, nếu Dạ thí chủ giúp lão nạp tìm lại được Xá Lợi Phật công đức là một phần, ngoài ra lão nạp hứa sẽ đáp ứng một yêu cầu của Dạ thí chủ, miễn không trái ý trời là được.”

Thù lao như vậy cũng không tệ, Dạ Dao Quang cười gian xảo nhìn Nguyên Ân: “Lão hòa thượng, ông lừa ta đến đây, trong lòng không có một chút áy náy nào sao? Nếu ông không bồi thường cho ta, lần sau ta sẽ không nhận thư của ông nữa đâu!”

Nguyên Ân dường như đã biết trước Dạ Dao Quang chắc chắn sẽ đòi lợi lộc, liền lấy một chiếc hộp gỗ đàn khắc hình hoa sen từ trong người ra, kích cỡ tương đương chiếc hộp đựng vòng tay, đưa cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ngờ vực mở ra, bên trong là một cây hoa có rễ, thân, hoa và lá. Vừa mở hộp ra, từng làn hương bay ra khiến cả gian phòng thơm ngát hương.

Ôn Đình Trạm liền đứng lên, bước lên phía trước nhìn cây hoa trong hộp ở trên tay Dạ Dao Quang: “Đây là cây Phấn Hồn!”

“Vật này, tiểu hữu có hài lòng không?” Nguyên Ân ôn hòa hỏi.

Dạ Dao Quang chớp mắt: “Lão hòa thượng, về sau đừng gửi thư cho ta nữa.”

“Tại sao?”

“Ta phát hiện ra là những thứ ông biết nhiều lắm nha, nếu như những chuyện ngay cả ông cũng không xử lý được thì chắc chắn là rất khó giải quyết. Khoảng cách tạo ra vẻ đẹp, chúng ta vẫn nên giữ gìn một khoảng cách có thể tạo ra vẻ đẹp đi.” Dạ Dao Quang nói chậm rãi mà nghiêm túc.

Nếu lão hòa thượng không biết cô cần Phản Hồn Hương, sao lại tặng cây Phản Hồn cho cô đúng lúc vậy chứ? Biết cô cần Phản Hồn Hương thì ắt sẽ biết sự tồn tại của Dạ Khai Dương, đúng là một lão hòa thượng dự liệu như trời mà, cô cảm thấy có chút uất phần. Lúc đầu vì muốn bắt đầu sớm một chút nên mới chọn Vĩnh An tự, vốn là muốn mượn gió đông, ai ngờ kết quả lại bước vào hang sói. “Vậy sau này lão nạp sẽ đợi thư của tiểu hữu vậy.” Nụ cười của Nguyên Ân trước sau như một nhưng bỗng dừng lại khiến người ta có cảm giác bí hiểm.

Dạ Dao Quang thầm hận cắn răng, đúng là lão hồ ly xảo quyết nhất mà. Cô nghiêng đầu nhìn Trạm ca nhà cô, cũng may Trạm ca được cô cứu vẫn nếu không cô cũng không dám tưởng tượng bộ dạng của cậu mà thế này thì sẽ ra sao nữa.

Dạ Dao Quang bực tức kéo bọn Ôn Đình Trạm đi, đám người Nguyên Ân có gì cần ắt sẽ chủ động tới tìm cô, đằng nào cũng đã thỏa thuận xong rồi.

Vừa về đến phòng Dạ Dao Quang liền nằm bẹp xuống giường, bộ dạng trên đời này không có gì đáng luyến tiếc.

“Dao Dao yên tâm, nếu Nguyên Ân đại sư đã tìm nàng thì sẽ không để nàng gặp nguy hiểm đâu.” Chuyện đã đến nước này, Ôn Đình Trạm cũng chỉ biết an ủi Dạ Dao Quang mà thôi.

Dạ Dao Quang biết Ôn Đình Trạm cũng có ý tốt mà thôi, cô ủ rũ liếc mắt nhìn cậu: “Không nguy hiểm đến tính mạng!”

Nguy hiểm chắc chắn sẽ có nhưng cô vẫn tin Nguyên Ân, cho dù lần này ông gài bẫy cô nhưng ông chắc chắn sẽ bảo đảm tính mạng cho cô. Không biết con yêu quái đoạt được Xá Lợi Phật là yêu quái gì mà lần trốn rõ nhanh, cô còn chưa cảm giác được, còn cả con yêu nữ bị hấn đưa lên rồi cuộc có tác dụng gì. Có điều con yêu quái này có thể điều khiển Xá Lợi Phật thì cũng chẳng phải là loại yêu quái tầm thường.

“Nếu đã hiểu rồi thì coi như trả ơn Nguyên Ân đại sư đã giúp đỡ chúng ta lúc trước vậy.” Đến nước này, Ôn Đình Trạm cũng chỉ hy vọng trong lòng Dạ Dao Quang dễ chịu hơn một chút.

Quay đầu nhìn về phía Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang lắc đầu: “Ân tình của lão hòa thượng không trả hết được rồi.”

Cô đã cướp mất đệ tử đích truyền y bát của ông ta rồi, phải biết rằng cao tăng Phật môn khác với những người tu luyện, cả đời họ chỉ chờ một người có duyên, bỏ lỡ mất một lần có khi bỏ lỡ cả đời, thà rằng tọa hóa cũng không thể tạm bợ...

“Hả?” Thông minh như Ôn Đình Trạm cũng không hiểu câu nói này của Dạ Dao Quang có ý gì.

Vẫn là Dạ Dao Quang phản ứng nhanh hơn: “Tu vi hiện tại của muội thấp, nhập thế càng sâu càng phát hiện yêu ma quỷ quái trên thế gian này mạnh hơn so với muội nghĩ, còn có Phiêu Mạt Tiên tông nữa, muội có linh cảm sẽ có ngày chúng ta phải đối đầu trực diện. Không có lão hòa thượng làm hậu thuẫn sao mà được? Cho nên còn phải dây dưa với lão dài dài.”

Lời giải thích này đúng là rất hợp lý nhưng Ôn Đình Trạm vẫn cảm thấy có chút gượng ép.

Thấy bộ dạng của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang vội vàng đưa cây Phản Hồn cho Ôn Đình Trạm: “Phản Hồn Hương chàng có chắc chắn không?”

“Năm chắc bảy phần.” Ôn Đình Trạm nhận lấy, cười với Dạ Dao Quang rồi nói.

“Ta biết ngay Trạm ca nhà ta giỏi nhất mà.” Trong lòng vui vẻ, Dạ Dao Quang ngồi dậy thơm Ôn Đình Trạm một cái. Trước đây cô thích véo má cậu, từ khi khuôn mặt bị bầm mất đi, mỗi khi cậu cười thì má lúm đồng tiền lại lộ ra, cô không nhịn được muốn cắn một cái. Hai tay giữ chặt cổ Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang cười nói:

“Đã có manh mối của Phản Hồn Hương rồi, đúng lúc chúng ta muốn đi Thanh Hải du ngoạn, nếu như có thể tìm được Ngũ Thái Thạch ở núi Côn Lôn, như vậy thì ngày mà Khai Dương trở lại cũng không còn xa nữa rồi.”

Trong lòng Dạ Dao Quang như được tiếp thêm hy vọng, trực giác của cô mách bảo lần đi Thanh Hải này hình như là sự sắp đặt của vận mệnh, cô chắc chắn sẽ không về tay không. Mặc dù tu vi hiện tại của cô chưa đủ để đột nhập vào núi Côn Lôn, nhưng trong núi Côn Lôn còn có Trường Diên đạo trưởng cơ mà. Với ân tình của cô đối với Trường Diên đạo trưởng, cô tin rằng duyên sinh quan nhất định sẽ không ngồi yên bỏ mặc chuyện của cô.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 448: Đến Nha Phủ

Nếu con yêu quái đoạt được Xá Lợi Phất vẫn ở trong sông thì Dạ Dao Quang sẽ không thể rời khỏi đây. Bởi vì tối hôm đó rất nhiều người đã nhìn thấy nên cả thành Bộc Dương bỗng trở lên hoảng loạn, một đồn mười, mười đồn trăm, thối phùng mọi chuyện lên. Toàn bộ người dân trong thành Bộc Dương đều cảm thấy bất an, không bắt được yêu quái, Tri phủ Bộc Dương đương nhiên sẽ tới tìm bọn Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhất quyết không chịu gặp họ, giao hết mọi việc cho Nguyên Ân. Dù sao thì Nguyên Ân cũng nổi tiếng hơn cô, có bản lĩnh và uy danh hơn cô, thêm vào đó còn có Tế Minh đại sư của Bách Mã tự, cho dù Tri phủ Bộc Dương hung hăng đến đâu cũng chỉ có thể cúi đầu ra về.

“Dao Dao, cứ thế này mãi thì Bộc Dương sẽ loạn mất.” Đợi Tri phủ đi rồi, Ôn Đình Trạm mới nói.

“Chuyện này là lỗi của muội.” Lúc đó tình hình nguy cấp, cô thấy xác của người phụ nữ kia bị yêu quái nhập vào, chỉ nghĩ đến việc ngăn lại nên đã quên mất ở đó còn rất nhiều người.

“Với tình hình lúc đó, tiểu Khu có làm thế nào cũng khó mà chu toàn được.” Văn Du an ủi. Lúc đó bọn họ đều có mặt, cái xác của người phụ nữ kia được vớt lên thì ắt sẽ có người mang đến nha môn. Đợi đến khi xác định được thân phận, thông báo người nhà của người chết đến nhận xác, nếu không ngăn cản đúng lúc, ai biết được có ai bị mất mạng không.

“Chuyện này kể ra cũng lạ.” Ôn Đình Trạm đột nhiên nói: “Yêu quái này có phải là quỷ đầu, tại sao phải nhập vào xác người chứ? Hơn nữa nó bị Dao Dao đả thương rồi mà vẫn không chịu rời khỏi thi thể đó, còn khiến đồng bọn trốn trong hồ không màng đến để lộ Xá Lợi Phật tới cứu viện.”

Ôn Đình Trạm vừa nói, mọi người cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Ôn Đình Trạm nói tiếp: “Đây đã là người thứ bảy rồi, những thi thể trước đây được vớt lên có bị yêu quái nhập xác không? Nếu có, những con yêu quái đó không thể hoàn toàn không có động tĩnh gì như vậy được, nếu không, tại sao cứ phải là lúc này lại có yêu quái nhập xác chứ?”

Mọi người lập tức lặng yên suy nghĩ, Văn Du suy nghĩ một hồi mới hỏi: “Doãn Hòa, cậu định tra chuyện này để trấn an lòng dân ư?”

“Xem ra chúng ta phải đi gặp Tri phủ rồi.” Ôn Đình Trạm suy nghĩ một lát mới nói.

“Ta đi cùng huynh.” Tiêu Sĩ Duệ vội vàng nói.

“Dự Châu không phải là nơi ta và đệ có thể làm chủ, tạm thời đệ đừng lộ diện, ta và Dao Dao đi xem sao.”

Ôn Đình Trạm ngẩng đầu nhìn Càn Dương: “Tiểu Dương, từ ngày hôm nay trở đi nhờ cậu bảo vệ mấy người họ vậy.”

Nếu Ôn Đình Trạm đã đi tìm Tri phủ ắt sẽ có biện pháp làm hấn ngoan ngoan nghe lời, không đến mức phải tiết lộ hành tung của Tiêu Sĩ Duệ. Tuy có Nguyên Ân đại sư ở đây nhưng để đề phòng bất trắc vẫn phải phòng bị thêm.

“Ừ.” Càn Dương nghiêm túc gật đầu, đã dính dáng đến yêu quái thì việc bảo vệ những sinh mệnh vô tội chính là thiên chức của hấn, huống chi bọn Tiêu Sĩ Duệ còn là bạn tốt của hấn nữa.

Ôn Đình Trạm liền dẫn theo Dạ Dao Quang đến nha phủ, trên đường Dạ Dao Quang không khỏi thắc mắc: “Chàng sớm đã biết sẽ như vậy rồi, sao lúc này không ra gặp trực tiếp Tri phủ, tội gì mà phải mất công đi nữa.”

“Có những người phải đâm vào tường rồi mới biết trân trọng vị cứu tinh được đưa tới cửa.” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng cười.

“Sói đội lốt cừu.” Dạ Dao Quang lầm bầm.

Ôn Đình Trạm hoàn toàn cho rằng đây là tán dương nên cười một tiếng, nắm tay Dạ Dao Quang rồi đi đến nha phủ.

“Các người là ai?” Sai dịch gác cổng thấy Ôn Đình Trạm không đi đánh trống mà hướng về phía cửa chính, lập tức ngăn lại hỏi.

“Nhờ huynh đài bẩm báo với Tri phủ đại nhân, Ôn Đình Trạm học sinh học viện Bạch Lộc quận Dự Chương cầu kiến.” Ôn Đình Trạm nhẹ giọng nói.

Sai dịch thấy Ôn Đình Trạm chỉ là một học sinh, trong lòng định xem thường nhưng thấy cậu phong thái phi phàm, sợ đặc tội quý nhân nên kêu họ chờ lát rồi chạy vào trong.

Tri phủ Bộc Dương họ Ôn, tên Ôn Đắc Tiến, xuất thân nghèo nàn, là tiến sĩ mười hai năm trước. Mười hai năm mà đã leo lên chức Tri phủ Bộc Dương nói chậm cũng không phải là chậm, nhanh cũng không phải là nhanh, thể hiện người này cũng có bản lĩnh làm quan riêng.

Ôn tri phủ đang bàn bạc làm sao để giải quyết tình thế nguy hiểm trước mắt với sư gia, nghe sai dịch bẩm báo không khỏi vui mừng: “Đi, bốn quan tự mình ra nghênh đón.”

“Đại nhân, mặc dù Ôn Đình Trạm có chút tiếng tăm nhưng người như vậy...”

“Ông thì biết cái gì?” Chẳng thèm đợi sư gia nói hết, Uông tri phủ liền quát lớn:

“Dựa vào hãn là Kỳ Úc công tử được bệ hạ khâm phong đã đáng để bốn quan tôn trọng rồi. Bốn quan cũng là người đọc sách xuất thân từ tiến sĩ, huống hồ Ôn Doãn Hòa này cũng không phải người tầm thường, không chừng lúc này hãn tới cửa chính là để giúp bốn quan giải quyết tình thế nguy hiểm trước mắt.”

Mặc dù vị Uông Tri phủ này là người không dùng thủ đoạn, nhưng lại là một người đọc sách biết co biết duỗi. Trong lòng hãn tự biết đong đếm, với hoàn cảnh xuất thân như vậy, nếu không cưới được một người vợ đặc lực thì chắc chắn không thể có được địa vị như hôm nay. mấy năm gần đây nhà ngoại đã suy yếu nếu không hãn đã ngồi lên chức cao hơn rồi, cũng chẳng hy vọng tiến cao thêm nữa. Nay thân phận của hãn cao hơn Ôn Đình Trạm, nhưng khó mà đảm bảo rằng một ngày nào đó địa vị của Ôn Đình Trạm sẽ cao hơn hãn, không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho con cái sau này.

Uông tri phủ tự mình ra nghênh tiếp nhưng Ôn Đình Trạm không hề tỏ ra được sủng ái mà lo sợ. Trước mặt người ngoài cậu lúc nào cũng tỏ ra bình thản, xa cách. Người nói cậu thanh cao, nhưng về mặt lễ nghi vĩnh viễn không tìm được chút sai lầm nào của cậu. Người nói bình dị gần gũi, nhưng đừng mong thấy được chút biểu cảm dư thừa nào trên mặt cậu.

“Kỳ Úc công tử đến Bộc Dương từ khi nào?” Uông tri phủ tự mình sai người dâng trà.

“Tôi hôm qua mới vào thành Bộc Dương.” Ôn Đình Trạm ôn hòa nói:

“Vốn nhân dịp học viện đang thi nên đi tham quan một chút, nhưng không ngờ vừa đến Bộc Dương thì xảy ra chuyện lớn.”

“Nói đến chuyện này, thật sự là không thể tưởng tượng nổi...” Uông tri phủ đang lo không biết làm thế nào để giải quyết được chuyện này nên bèn kể lại sự tình, sau đó nhìn về phía Dạ Dao Quang đang đứng bên cạnh Ôn Đình Trạm:

“Nghe nói Dạ công tử bắt được yêu quái ở học viện Nhạc Lộc thuộc Trung Châu, không biết lần này Dạ công tử có thể chỉ điểm một chút được không.”

“Tri phủ đại nhân có lẽ không biết, đêm đó người đấu pháp với yêu quái chính là học trò.” Dạ Dao Quang cười nói. Có khi nào công tác bảo mật của Ôn Đình Trạm tốt quá không, Tri phủ đã tìm tới tận cửa rồi mà vẫn không điều tra rõ thân phận của bọn họ. Dạ Dao Quang tuyệt đối không tin vị Uông tri phủ này là người không có thực lực.

Uông tri phủ kinh ngạc.

“Chính là như thế nên mới cảm thấy thẹn với Tri phủ đại nhân, vì vậy hai người chúng ta mới tới cửa tìm đại nhân để bù đắp sai sót.” Dạ Dao Quang nói tiếp.

“Dạ công tử quá lời rồi, đêm đó nếu không có Dạ công tử kịp thời bắt gặp, e là...” Uông tri phủ cũng không phải là người không có hiểu biết. Nếu như yêu quái chạy thoát được thì còn làm hại nhiều người hơn nữa, nghiêm trọng hơn thì hậu quả thật khôn lường.

“Đa tạ Tri phủ đại nhân khoan hồng độ lượng.” Dạ Dao Quang vội vàng nói.

“Bốn quan phải cảm ơn hai vị công tử mới phải.” Uông tri phủ cũng vội vàng tỏ thái độ:

“Không biết hai vị công tử định thế nào?”

“Học trò nghe nói đã chết bảy người.” Ôn Đình Trạm liền nói:

“Phiền đại nhân cho học trò xem bản ghi chép của sáu vụ án trước.”

Uông tri phủ thấy vậy vui mừng khôn xiết, ông liền đưa mắt ra hiệu với sư gia. Sư gia lập tức lui xuống đem bản án qua. Ôn Đình Trạm mở trang thứ nhất, chính là Nguyễn Tư Tư, không ngờ lại là danh kỹ của Dự Châu!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 449: Quỷ Hóa Yêu

Vị này là Nguyễn Tư Tư không những sinh ra đã xinh đẹp như hoa mà giọng nói cũng rất hay, khúc nhạc mà nàng ấy hát có thể khiến tất cả các nhà quyền quý ở Dự Châu vì muốn nàng hát mà không tiếc tiêu tiền như nước. Nàng là đào kép nổi tiếng trong sạch của Đại Nguyên, chỉ ca hát kiếm sống chứ không bán thân.

Có người nói nàng lớn lên trong kỹ viện, đến năm mười ba tuổi bắt đầu lên sân khấu biểu diễn, chỉ với một ca khúc mà đã trở nên nổi tiếng, từ đó mà trở thành một đào kép trong sạch vạn người mê. Năm nay nàng ấy cũng đã mười chín tuổi rồi nhưng giọng hát vẫn như xưa, hơn nữa nàng ấy còn là một người con gái có tài, luôn luôn cho ra những ca khúc mới nên đến tận bây giờ tuy chỉ ca hát kiếm sống không bán thân nhưng cô vẫn luôn là cây hái ra tiền nhiều nhất cho lầu Túy Mộng. Tuổi mười lăm cập kê thì có rất nhiều người giàu có muốn giúp nàng chuộc thân, nhưng Nguyễn Tư Tư nói rõ rằng không muốn làm thiếp cũng không muốn làm người thứ ba, nàng muốn làm vợ cả, nhà nào có chút tiếng tăm thì sao dám để một người thân là gái lầu xanh lên làm đương gia chủ mẫu được chứ!

Nhưng lại có một tên gốc như vậy, hơn nữa tên gốc này lại là người có gia cảnh tốt có tiếng ở Dự châu, con trưởng của nhị phòng Lương gia. Chủ của Lương gia hiện tại chính là Lễ bộ Thượng thư là quan lớn nhị phẩm. Tuy nói Lương thượng thư chính là đích tôn, là bác cả của Lương công tử, nhưng một gia đình danh gia vọng tộc như vậy sao lại có thể chứa chấp được đào kép, hơn nữa lại còn muốn làm vợ cả. Nếu việc này truyền ra ngoài thì Lương gia làm gì còn mặt mũi nào nữa.

Nhưng vị Lương công tử này rất si tình, người nhà họ Lương không đồng ý thì cũng không sao, hẵn đoạn tuyệt quan hệ với Lương gia rồi dọn ra ngoài thuê một căn nhà nhỏ cùng với Nguyễn Tư Tư tự chuộc thân mình chung sống ở đó. Nguyễn Tư Tư bị Lương gia đè ép rồi lại bị tú bà lừa bịp tống tiền, suýt nữa đã tiêu hết mất số tiền tích lũy bấy lâu nay mới có thể thoát khỏi biển khổ. Hai người vì kể sinh nhai nên Lương công tử thậm chí vứt bỏ sự kiêu ngạo của danh môn trước đây đi để mở một sạp viết thư cho người khác. Lúc đầu mọi việc diễn ra rất suôn sẻ nhưng không lâu về sau, vào đầu năm nay, Lương công tử về nhà dập đầu với cha mẹ coi như đã tận hiếu, trên đường trở về nhìn thấy Nguyễn Tư Tư vụng trộm sau lưng hẵn. Lúc đó Lương công tử rất căm hận, suýt chút nữa hẵn đã đánh chết đôi gian phu dâm phụ này rồi, sau đó hẵn hỏi Nguyễn Tư Tư nhưng Nguyễn Tư Tư lại im lặng không nói gì. Cuối cùng Lương công tử tức giận bỏ nhà đi, ngày hôm sau Nguyễn Tư Tư đứng trên cầu nhảy xuống sông tự vẫn...

Sau đó mỗi tháng đều có một người ngã từ trên cầu xuống nước.

Sau khi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nghe sư gia kể rõ sự tình thì đều liếc nhau, Ôn Đình Trạm nhìn lại những xác chết kia đều là vài nữ tử không có quan hệ gì với Nguyễn Tư Tư lại không có quy luật, có giàu có nghèo, có nữ tử cũng có người đã thành thân, thậm chí có người không phải là người Bộc Dương mà chỉ là ngang đường đi qua...

“Những thi thể này sau khi được an táng có chuyện gì bất thường xảy ra không?” Nếu xác định được thân phận rõ ràng thì chắc chắn là người thân sẽ đến nhận rồi mang về an táng.

“Chưa từng nghe nói”. Ôn tri phủ và sư gia nhìn nhau rồi chắc chắn trả lời, trong đó có mấy người đều là người Bộc Dương, có hai người được chôn cất không xa, nếu có chuyện gì khác thường thì cũng sẽ không lọt qua tai bọn họ được.

“Không biết đại nhân có thể phái người đưa hai người học trò đến bất kỳ một ngôi mộ nào đó để xem thử được không?” Ôn Đình Trạm đề nghị.

“Được thôi, bốn quan sẽ phái người đưa các cậu đi”. Uông tri phủ rất dễ nói chuyện.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm được Uông tri phủ phái người dẫn đi xem mộ, trong đó có hai người đều được chôn ở một ngọn núi, tuy có cách hơi xa một chút nhưng Dạ Dao Quang đều đi xem qua hai ngôi mộ đó. Đây chắc chắn không phải là mộ trống, ngôi mộ cũng không có bất kỳ yêu khí gì, vậy có thể chứng minh những người được chôn bên dưới đều bình thường.

Trời cũng không còn sớm nữa nên Ôn Đình Trạm đuổi người mà tri phủ phái đến đi rồi cùng Dạ Dao Quang trở về viện của bọn họ ăn cơm tối, sau đó kể lại chuyện này cho đám người Văn Du nghe.

Sau khi nói xong, mọi người đều cảm thấy chuyện này rất lạ lùng.

“Ta nghĩ ra cách này!” Đột nhiên Dạ Dao Quang nói.

Mọi người đều nhìn cô, chỉ có Ôn Đình Trạm cúi xuống như đang trầm tư.

Dạ Dao Quang thấy vậy liền hỏi: “Có phải chàng đã đoán ra được gì rồi không?”

Ôn Đình Trạm lúc này mới ngẩng đầu gật nhẹ.

“Sao chàng biết?” Dạ Dao Quang kinh ngạc.

“Dao Dao quên rồi sao, chúng ta đã cùng nhau trải qua chuyện của Tôn Lâm Nhi”. Ôn Đình Trạm cười nói.

Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn cậu, Tiêu Sĩ Duệ có nghe Dạ Dao Quang kể qua chuyện của Tôn Lâm Nhi nên hần bưng tỉnh ngộ: “VẬY người hôm đó bị Dao tử đả thương chính là Nguyễn Tư Tư!”

“Nguyễn Tư Tư không phải đã chết sao? Nếu nàng ta xuất hiện thì chính là quỷ...” Tần Đôn còn chưa kịp phản ứng.

“Cậu thật ngốc!” Tiêu Sĩ Duệ nhìn hần chê cười.

“Quỷ có thể hóa thành yêu”. Càn Dương nói:

“Chỉ cần gặp được cơ duyên thì có thể trở thành yêu”.

“Đúng thế, quỷ có thể hóa thành yêu”. Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

“Giống như Dao tử từng nói thụ yêu đã cứu Tôn Lâm Nhi đi, thực ra cũng là vì sau khi chết phụ thuộc vào cây có linh khí nên đã hóa thành yêu, vì vậy mà cơ thể của hần là cây cối. Nhưng ở dưới nước có lẽ Nguyễn Tư Tư gặp phải yêu quái đã đoạt được Xá Lợi Phật, vì yêu quái kia cần Nguyễn Tư Tư giúp đỡ nên mới để nàng ta hóa thành yêu. Nếu như trước đây Nguyễn Tư Tư không gặp yêu quái kia thì nàng ta chỉ cần mỗi tháng tìm một con quỷ chết thay, mới có thể xuất hiện cục diện như vậy”.

Tiêu Sĩ Duệ nói xong tỏ vẻ muốn được khen ngợi.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều lẳng lặng nhìn đi chỗ khác.

Tiêu Sĩ Duệ thu lại biểu cảm vừa rồi: “Ta nói không đúng sao?”

“Cậu đúng thật là ngốc!” Càn Dương đột nhiên nói:

“Cho dù yêu nhờ vào Xá Lợi Phật cũng không thể khiến Nguyễn Tư Tư từ quỷ trong một tháng ngắn ngủi có thể biến thành yêu được, nếu không nó cần phải trốn nữa sao?”

“Cũng không thể trách Sĩ Duệ, đệ ấy không hiểu về yêu quý”. Dạ Dao Quang nói:

“Những cô gái kia đều là tử vong bình thường, đương nhiên là Nguyễn Tư Tư hại nhưng lại không phải là tìm người chết thay, chắc chắn Nguyễn Tư Tư đã sớm gặp được yêu quái có Xá Lợi Phật rồi. Nàng ta mỗi tháng tìm một người chẳng qua cũng là vì đang tìm cho mình một ký chủ phù hợp mà thôi, người mà chúng ta gặp đêm hôm trước mới chính là người mà nàng ta cần nên nàng ta mới chạy lên, cũng chính vì tiếc thân thể kia nên mới vậy!”

“Thì ra là như vậy!” Mọi người lúc này mới hiểu ra, Văn Du nói:

“Chỉ sợ là nàng ta có chuyện gì đó muốn tự mình kết thúc, nếu không nàng ta cũng không lo lắng cho thân thể kia đến vậy”.

“Vậy thì chúng ta sẽ điều tra từ Lương công tử xem sao”. Không biết Ôn Đình Trạm viết xong cuộn giấy từ lúc nào mà đã đưa cho Vệ Kinh.

“Ừm, nàng ta chính là then chốt tìm đến con yêu quái kia”. Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy cuối cùng cũng có cái đầu.

“Chỉ sợ lại là một đoạn nghiệt duyên mà thôi”. Dạ Dao Quang khẽ thở dài một tiếng.

Nếu Lương công tử và Nguyễn Tư Tư có thể đi đến bước này thì Nguyễn Tư Tư tuyệt đối sẽ không phản bội Lương công tử, nhưng tại sao sau chuyện này Nguyễn Tư Tư lại không chịu giải thích mà lại nhảy xuống sông tự vẫn? Hơn nữa ngày đó hình như cô nghe được người trong nhà nói rằng Nguyễn Tư Tư là oan hồn, nếu như Nguyễn Tư Tư xấu hổ tự sát thì tại sao lại nói nàng ta là oan hồn...

“Nguyễn Tư Tư là do hấn giết”. Ôn Đình Trạm trực tiếp đưa ra kết luận.

Tất cả mọi người đều không hiểu nhìn Ôn Đình Trạm, tuy bọn họ đều đang hoài nghi nhưng cũng không dám kết luận chắc chắn đến vậy, dù sao những gì mà bọn họ biết được còn quá ít.

Nhưng lần này Ôn Đình Trạm lại không giải thích cho bọn họ vì sao mà cậu lại chắc chắn đến thế.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 450: Nông Phu Và Rắn

“Nguyễn Tư Tư là do hăn giết”. Ôn Đình Trạm trực tiếp đưa ra kết luận.

Tất cả mọi người đều không hiểu nhìn Ôn Đình Trạm, tuy bọn họ đều đang hoài nghi nhưng cũng không dám kết luận chắc chắn đến vậy, dù sao những gì mà bọn họ biết được còn quá ít.

Nhưng lần này Ôn Đình Trạm lại không giải thích cho bọn họ vì sao mà cậu lại chắc chắn đến thế, mà sau khi uống một chút nước xong, đáy mắt thâm trầm của cậu bỗng trở nên sắc nhọn: “Hung thủ không chỉ có một người!”

“Chứng cứ đâu?” Tiêu Sĩ Duệ hỏi.

“Chàng điều tra ra được gì rồi?” Dạ Dao Quang hỏi.

Ôn Đình Trạm tiếp nhận ám vệ của Tiêu Sĩ Duệ, số người mà cậu có thể điều phối quá nhiều. Những ám vệ này hiển nhiên là một phần nhỏ đi theo, nhưng những ám vệ này được Ôn Đình Trạm bồi dưỡng cũng gần một năm rồi, e là sớm đã không còn như ngày xưa nữa. Cô cho rằng trừ đêm hôm đó cô bị thương hôn mê ra thì e rằng Ôn Đình Trạm tự mình hành động chắc chắn là không ít.

“Hôm qua ta bảo tiểu Dương tự mình xuống sông tra xét qua nước sông”. Ôn Đình Trạm nói, thứ nhất là muốn để cho Càn Dương nhìn vào trong nước xem có thể tìm thấy yêu quái hay không, tuy là cơ hội rất mong

manh, thứ hai là muốn để Càn Dương kể lại cho cậu những gì có ở trong sông.

“Nước sông thực ra cũng không sâu, ta cũng đã điều tra qua người tận mắt nhìn thấy Nguyễn Tư Tư hôm đó nhảy sông tự vẫn nên đã có được một đáp án thuyết phục nhất. Trước khi Nguyễn Tư Tư nhảy sông tự vẫn thì bên cạnh không có ai cả, lúc nhảy xuống sông cũng không có dấu hiệu vùng vẫy gì cả”.

“Một lòng muốn chết thì đương nhiên sẽ như vậy”. Tần Đôn nói.

“Buổi chiều hôm đó Nguyễn Tư Tư đi đến cầu đá ở cạnh là quán trà, nàng ta dẫn theo nha hoàn, nhưng đến lúc đó nha hoàn lại rời đi. Nàng ta vẫn ở đấy chờ người đến nhưng người đó lại không đến hơn nửa nha hoàn lại không quay lại nên nàng ta đã có ý khác”. Ôn Đình Trạm chậm rãi nói:

“Ta sai người ta hỏi qua chương quầy quán trà ở trước chỗ Nguyễn Tư Tư nhảy sông tự vẫn, đối với việc xảy ra ngày hôm đó hẳn còn nhớ rất kỹ. Hẳn nói Nguyễn Tư Tư rời đi rất vội vàng, khí sắc cũng không tốt mà cũng không nói lại lời nào...”

“Nguyễn Tư Tư và Lương công tử không phải cuộc sống rất khó khăn sao, sao lại có cả nha hoàn?” Văn Du vô cùng kinh ngạc.

“Hỏi hay, ta cũng mới biết nha hoàn này đã theo Nguyễn Tư Tư từ rất sớm, hơn nữa Nguyễn Tư Tư cũng đã tiêu mất một khoản tiền rất lớn thì mới có thể cùng chuộc nàng ta từ trong lầu Túy Mộng ra với mình”. Ôn Đình Trạm cười sâu hơn chút.

“Nếu đã coi trọng nha hoàn này như vậy thì không thể một mình bỏ đi được...” Tiêu Sĩ Duệ bọn họ luôn có người tâm phúc của riêng mình lúc nào cũng đi bên cạnh nên hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm mà nói. Cho dù là bọn họ giữa đường bỏ đi, tội tở của mình dù bị phái đi chỗ khác nhưng

chỉ cần xác định còn quay lại thì đều sẽ để lại lời nhắn nhờ người khác nói lại giúp.

“Nếu Nguyễn Tư Tư biết được nha hoàn kia sẽ không trở về thì sao? Hoặc là Nguyễn Tư Tư cố ý bảo nàng ta rời đi nên mới không để lại lời nhắn”. Tần Đôn đột nhiên nói.

Ôn Đình Trạm không nói gì mà chỉ lấy mấy tờ giấy Vệ Truất đưa tới không lâu trước đó đưa cho mấy người, mấy người lật lại xem thì đúng là những chi tiết ngày hôm đó Nguyễn Tư Tư nhảy sông. Nguyễn Tư Tư đến quán trà vào giờ Mùi một khắc, nha hoàn chắc khoảng đầu giờ Dậu thì rời đi, Nguyễn Tư Tư ở lại đến cuối giờ Tuất thì vội vã rời khỏi quán trà rồi bước lên cầu đá nhảy xuống sông.

“Người đang đợi kia chắc là Lương công tử nhưng vì chờ mãi không thấy đến vì thế trong lúc nhất thời không kìm chế được cảm xúc nghĩ quẩn nên đã nhảy sông tự vẫn, việc này không có gì là đáng trách cả”. Lục Vĩnh Diêm sau khi xem xong nghĩ vậy.

“Chỉ là nha hoàn này rời đi có hơi lâu một chút...”

Dạ Dao Quang liếc hẳn: “Cậu chỉ nhìn ra được có như thế thôi sao?”

Lục Vĩnh Diêm có chút bối rối gãi đầu.

“Người mà Nguyễn Tư Tư đợi không phải là Lương công tử”. Ánh mắt Văn Du bỗng trở nên trầm lắng lại.

“Đêm trước nàng ta mới bị Lương công tử bắt gian tại giường, hơn nữa lúc đó nàng ta cũng không giải thích gì cả, nhất định là bị uy hiếp. Điều mà nàng ta cần chính là loại bỏ sự uy hiếp kia đi nên mới đi tìm Lương công tử, hơn nữa lúc đó trừ phi Nguyễn Tư Tư ngốc, nếu không nàng ta nhất định sẽ biết rõ người mà Lương công tử không muốn gặp nhất chính là nàng ta. Nếu như nàng ta muốn giải thích hoặc muốn gặp Lương công tử

thì chắc chắn sẽ chủ động đi tìm người chứ không phải là ngồi một chỗ đợi người đến. Nguyễn Tư Tư có thể giữ được mình trong sạch ở trong lầu Túy Mộng đến năm mười bảy tuổi thì tuyệt đối không thể là người không có đầu óc được, nàng ta và Lương công tử nếu đã có tình cảm với nhau đến mức như vậy, cho dù có người ngăn cản thì nàng ta cũng có cách để dẫn Lương công tử ra ngoài”.

“Cho nên Nguyễn Tư Tư không thể vì không đợi được người yêu mà tức giận tự sát được”. Tần Đôn tổng kết.

“Vậy thì tại sao sắc mặt Nguyễn Tư Tư trở nên không tốt, sau đó nha hoàn của mình cũng rời đi, hơn nữa lại không có ai đến gần Nguyễn Tư Tư...”

Tiêu Sĩ Duệ lật lại tất cả các thông tin một lần, Ôn Đình Trạm sai người điều tra rất tỉ mỉ, có lẽ vì nguyên nhân chuyện này xảy ra quá chấn động, người tận mắt chứng kiến khá dễ tìm. Một mặt cố ý hỏi qua chỗ Nguyễn Tư Tư ngồi mặc dù là phòng riêng nhưng lại là hành lang phòng riêng, tiểu nhị đi đi lại lại đối trà cho các khách khác đã xác định rõ việc này.

Lập tức mấy người đều giống như bị cái gì chặn lại, bỗng nhiên Dạ Dao Quang ngẩng đầu nhìn Ôn Đình Trạm: “Nha hoàn!”

“Nha hoàn, nha hoàn đã đi lâu như vậy”. Lục Vĩnh Diễm mờ mịt.

“Muội nghĩ là muội đã hiểu ra rồi”. Ánh mắt Dạ Dao Quang chăm chú nhìn Ôn Đình Trạm.

“Là nha hoàn kia đã hạ độc Nguyễn Tư Tư, sau đó nha hoàn mượn cơ rời tự mình rời đi nên mới một đi không trở lại. Lúc đó Nguyễn Tư Tư có lẽ là đang đợi người khác nhưng về sau lại là đợi nha hoàn của mình, cảm nhận được độc trong người đang phát tán, đến lúc đó mới hiểu ra người mà nàng luôn coi là tỷ muội ruột lại phản bội ở sau lưng mình, vì vậy mà nàng

mới vội vã rời đi. Đối diện cây cầu đá chính là hiệu thuốc, đây cũng là nguyên nhân vì sao cây cầu đá đã không thể đi thẳng đến nhà nàng mà cũng không đi thẳng đến Lương gia mà lại nàng đi trên cầu đá. Lúc nàng ta đi trên cầu đá thì độc phát tác đã rất nghiêm trọng nên nàng phải vịn vào lan can, bởi vì là đêm khuya nên người đi qua đi lại cũng không còn nhiều nữa, mà nàng ta bị độc phát tác xong mới từ trên cầu ngã xuống nước. Vì thế mà không có ai kịp đến ngăn cản, mà lúc sau có người phát hiện nhảy xuống cứu thì không nhìn thấy dấu vết nàng ta vùng vẫy...”

Nghe Dạ Dao Quang phân tích xong, mấy người nhanh chóng lật lại xem tất cả những gì Ôn Đình Trạm điều tra được về nha hoàn kia và Nguyễn Tư Tư. Nha hoàn kia tên Thư Hàm, là người được nuôi dưỡng ở bên cạnh Nguyễn Tư Tư từ rất nhỏ. Tên cũng là do Nguyễn Tư Tư đặt, nàng luôn chăm sóc giống như muội muội của mình. Ở nơi bần thiêu như lầu Túy Mộng tuy sắc đẹp của Nguyễn Thư Hàm không thể so với Nguyễn Tư Tư nhưng tuyệt đối cũng là một người nổi trội trong lầu Túy Mộng. Là Nguyễn Tư Tư luôn bảo vệ nàng ta, che chắn cho nàng ta, khi đó Nguyễn Tư Tư là cây hái ra tiền cho lầu Túy Mộng nên tú bà cũng không dám đắc tội, nhưng khi Nguyễn Tư Tư muốn rời khỏi lầu Túy Mộng, tú bà đã bắt chẹt một khoản tiền lớn. Nguyễn Tư Tư cũng không chịu thua liền lấy ra mấy bộ của hồi môn đồ trang sức mà nàng ta chuẩn bị cho mình đưa cho tú bà rồi kéo cả Nguyễn Thư Hàm cùng đi.

Một người như vậy thì tại sao lại có thể hạ độc thủ với Nguyễn Tư Tư chứ, nằm ngủ chẳng lẽ không sợ mơ thấy ác mộng sao? Đám người Tiêu Sĩ Duệ vì xem những thứ này không hiểu nên lại xem lại một lần nữa.

Đối với biểu cảm không thể tưởng tượng nổi của mấy người này, Dạ Dao Quang nhếch môi lên cười đùa: “Mọi người không nhìn ra chỗ mâu thuẫn sao, Nguyễn Thư Hàm nếu đã xinh đẹp thì tú bà cũng không phải ngốc, Nguyễn Tư Tư đã không thể trở thành cây hái ra tiền cho bà ta thì liệu bà ta có thể vớt một cây kiếm tiền khác đi sao? Lẽ nào Nguyễn Thư

Hàm mang lại cho bà ta lợi ích không thể sánh bằng với mấy món đồ trang sức vút đáy hòm của Nguyễn Tư Tư sao?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 451: Hai Hung Thủ

Đây là lời đánh thức người trong mộng. Nếu tú bà chèn ép Nguyễn Tư Tư như vậy, chắc chắn không phải người lương thiện, vậy thì tuyệt đối không có lí do để thả Nguyễn Thư Hàm đi. Nhưng tú bà đã thả người thật, chứng tỏ có người ở sau lưng bắt ả thả người. Người này mới là người đứng sau Nguyễn Thư Hàm và cũng là hung thủ.

"Tú bà!" Văn Du nhìn Ôn Đình Trạm.

"Đã thẩm tra lại." Ôn Đình Trạm thản nhiên nói.

Trong lòng mọi nười đều hiểu chắc chắn không thể thẩm tra rõ ràng. Bọn họ không có quyền lực kia cũng sẽ rút dây động rừng.

"Vì sao bọn họ phải hao phí nhiều sức lực như vậy để giày vò Nguyễn Tư Tư?" Tần Đôn không nghĩ ra. Người có thể ép tú bà của lầu Túy Mộng đưa người hái ra tiền đi chắc chắn không phải người thường, phần lớn là người Lương gia. Người Lương gia có cần phải phiền phức như vậy không? Có rất nhiều cách để giết chết Nguyễn Tư Tư, đồng thời có thể chèn ép Lương công tử.

"Đối phương không muốn chèn ép Lương công tử, mà muốn hủy hoại hẳn." Văn Du nói:

"Đầu tiên, Nguyễn Tư Tư bị người ta hãm hại là muốn khiến Lương công tử giết người trong cơn giận. Nhưng không ngờ Lương công tử quá yêu Nguyễn Tư Tư. Nguyễn Tư Tư tất nhiên sẽ khuyên Lương công tử bớt giận, đồng thời Lương công tử vẫn còn muốn nghe Nguyễn Tư Tư giải

thích. Nguyễn Tư Tư cần phải hiểu rõ âm mưu bên trong, chắc đã nắm giữ được vật gì đó nhưng có lẽ vì bảo vệ cho Lương công tử nên lúc đó nàng không cách nào giải thích. Một kế không được, đối phương liền tính hai kế, dùng đến Nguyễn Thư Hàm vẫn chưa bại lộ. Nếu Nguyễn Tư Tư tự sát, lại để Lương công tử biết được nỗi khổ tâm không hề phản bội hãn trong lòng Nguyễn Tư Tư, chỉ sợ người thâm tình như Lương công tử sẽ phát điên..."

Nghe hai người nói xong, Tiêu Sĩ Duệ lại nhớ tới một chuyện: "Con thứ của đại phòng Lương gia kết hôn không lâu thì đột nhiên bị bệnh. Vào lễ mừng năm mới, hình như ta có nghe hoàng gia nói Lễ bộ Thượng thư đang thu xếp con thừa tự nối dòng cho con thứ. Vì con trưởng của Lễ bộ Thượng thư chỉ có một đứa duy nhất, rất có thể sẽ chọn đến nhậm phòng."

"Con nối dòng không phải nên chọn một đứa nhỏ dạy dỗ từ bé sao. Con thứ của Lễ bộ Thượng thư đã mất nhiều năm như vậy sao đến giờ mới chọn con nối dòng?" Dạ Dao Quang nghi hoặc. Tới nơi này đã hơn ba năm, cô lại quen với rất nhiều người nên biết được chọn con nối dòng là chuyện bình thường của người xưa. Nhưng đa số họ sẽ chọn đứa nhỏ tuổi để bồi dưỡng do sợ nuôi không quen, sau này không thân cận với mình.

"Bởi vì góa phụ Lương nhậm gia này là một người cổ quái." Tiêu Sĩ Duệ ở Đệ đô biết rõ những chuyện này hơn.

"Lương nhậm phu nhân lấy lý do mình sẽ không dạy dỗ, mười mấy năm qua vẫn cự tuyệt việc lập con thừa tự. Gần hai năm nay mới nói rõ dưới gối mình trống không (1), lại thêm tuổi tác của mình cao, không có tinh thần và thể lực để nuôi dưỡng đứa bé."

"Đệ biết cũng không ít nhĩ." Dạ Dao Quang nhìn dáng vẻ Tiêu Sĩ Duệ giống hệt như đang than thở khi học, không khỏi vui vẻ.

"Cứ cuối năm, nội mệnh phụ (2) đều phải vào cung bái kiến lão tổ tông." Điệu bộ Tiêu Sĩ Duệ đột nhiên sâu xa nguy hiểm.

"Lương đại phu nhân là con gái của Trung thư lệnh, là đường muội của lão tổ tông."

"Phụt..." Dạ Dao Quang đang uống nước thì phun một ngụm.

Lão tổ tông trong miệng Tiêu Sĩ Duệ chính là đương kim thái hậu. Thái hậu chỉ lớn hơn hoàng thượng một tuổi, là người sau này của tiên hoàng nhưng hoàng thượng phải gọi bà ấy là mẫu thân. Chuyện này tính ra, con dâu lớn của Lương thượng thư là cô cô của hoàng đế.

Dạ Dao Quang lấy khăn tay lau miệng, không khỏi than thở: "Vai vế của người nhà họ Lương này quả thật rất cao."

Những người khác nghe xong muốn cười nhưng ngại mặt mũi Tiêu Sĩ Duệ nên không thể cười.

Tiêu Sĩ Duệ lại lơ đãng: "Này có gì đâu, chưa bao giờ có thể đánh đồng hoàng thất với dân gian."

Hoàng đế chính là hoàng đế. Hoàng đế cưới con gái người. Người không giống người khác vẫn phải quỳ với chồng con gái người, chứ đừng nói đến quan hệ xa thế này. Hơn nữa thái hậu cũng không phải mẹ ruột của hoàng thượng, suy cho cùng về sau mới được tiên hoàng sắc phong. Dù sao cũng phải bảo toàn mặt mũi của tiên hoàng, tôn phong làm thái hậu, nhưng thật ra cũng chỉ trên mặt tình cảm. Thái hậu an phận, hoàng đế không an phận cũng không liên lụy đến bát cơm của bà.

Thấy mọi người không nói nữa, Tiêu Sĩ Duệ liền hỏi Ôn Đình Trạm: "Doãn Hòa, huynh nói có hai hung thủ, sao huynh biết có hai? Là hai người nào?"

"Một là người nhà họ Lương, một là yêu quái dưới sông." Ôn Đình Trạm trả lời.

"Yêu quái dưới sông!" Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc đồng thanh hét lên.

"Thi thể Nguyễn Tư Tư được vớt lên." Ôn Đình Trạm giải thích:

"Hôm nay, ta và Dao Dao đến nha môn để xem bản ghi chép vụ án. Trên bản ghi chép vụ án ghi rõ Nguyễn Tư Tư bị chết chìm, khám nghiệm tử thi cũng không tra ra độc được trong cơ thể nàng nên nàng không trúng độc."

"Không trúng độc?" Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm.

"Sao có thể không trúng độc?"

Không trúng độc có nghĩa là mọi suy luận vừa rồi của bọn họ đều sai. Hôm nay cô cũng không nhìn kỹ nguyên nhân cái chết.

"Vừa rồi mọi người nói đều đúng." Ôn Đình Trạm nắm chặt tay Dạ Dao Quang.

"Nhưng Nguyễn Tư Tư không trúng độc mà trúng thuốc mê, rơi xuống sông uống một lượng nước lớn mới có thể bị hòa tan, thế nên không có triệu chứng phát độc."

Đúng vậy, Dạ Dao Quang đã quên đây là cổ đại không phải hiện đại. Hiện đại phải giải phẫu người chết. Cổ đại chỉ cần không có triệu chứng, tuyệt đối sẽ không tùy ý hủy hoại xác chết của con người. Đây là một kiểu bất kính với người chết. Dù thế, vì Nguyên Thái Tổ quản lý thoáng hơn các triều đại khác nên ví dụ như phát hiện biểu hiện trúng độc cũng sẽ giải phẫu, nhưng ảnh hưởng của Nguyên Thái Tổ vẫn chưa sâu rộng. Trường hợp như vậy chẳng qua là có, nhưng vẫn không được lan rộng nên mới nói trong thời gian ngắn, một người rất khó ảnh hưởng đến cả một thời đại, nhất là tư tưởng vốn có. Mặc dù người kia đã là hoàng đế.

"Thuốc mê?" Thời gian phát tác hơi chậm.

Nha hoàn rời đi vào giờ Dậu, giờ Tuất mới phát tác, ước chừng khoảng hơn ba canh giờ.

"Trên thị trường tất nhiên không thể có thuốc mê như vậy." Ôn Đình Trạm nói:

"Cho nên hoặc bản thân tên hung thủ này vô cùng hiểu biết với các loại thuốc, hoặc quen với băng hữu tinh thông y thuật."

"Nên ý của chàng là Nguyễn Tư Tư rơi xuống sông, vừa lúc gặp phải yêu quái đang ẩn núp dưới sông, thuận nước đẩy thuyền giết chết Nguyễn Tư Tư?" Dạ Dao Quang hỏi.

"Ừ." Ôn Đình Trạm nghiêm túc gật đầu.

"Ta đồng ý với ý kiến của Doãn Hòa." Văn Du gật đầu.

"Dùng thuốc mê mới có thể loại bỏ truy xét của quan phủ."

"Dùng thuốc mê cũng không phải để loại bỏ truy xét của quan phủ." Ôn Đình Trạm lại nói.

Tất cả mọi người không nói lời nào, mắt trực tiếp nhìn chăm chăm vào cậu.

"Nguyễn Tư Tư trúng thuốc mê ở quán trà. Nếu như Nguyễn Tư Tư không đi ra ngoài, duyên phận trùng hợp rơi xuống sông, sao bọn họ giải quyết hậu quả tốt như thế?" Ôn Đình Trạm không trả lời mà hỏi lại.

"Lúc đầu bọn họ cũng không muốn mạng sống của Nguyễn Tư Tư. Có người ở quán trà chờ được tính trong người Nguyễn Tư Tư phát tác nhưng không ngờ sau đó Nguyễn Tư Tư đề phòng, đâm trâm cài tóc lên cánh tay,

định lấy đau đớn để duy trì tình tảo. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trên bản án có ghi thương tích này."

(1) Dưới gối trống không: Ý nói góa chồng.

(2) Nội mệnh phụ: Là phi tần của hoàng đế, thế phụ (phụ nữ có quan hệ với hoàng gia), công chúa con vua chưa kết hôn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 452: Trả Thù

Nghe phân tích và suy đoán của Ôn Đình Trạm, trước mắt đám người Dạ Dao Quang dường như hiện lên tất cả sự việc diễn ra ban đầu. Chi tiết hợp tình hợp lý, thậm chí ngay cả phạm vi hung thủ cũng được thu hẹp đến phạm vi nhỏ nhất.

"Bước tiếp theo, chúng ta phải đi tìm Lương công tử - phu quân của Nguyễn Tư Tư, báo chân tướng cho hắn biết sao?" Tần Đôn hỏi.

"Ngày mai nói tiếp." Ôn Đình Trạm nhìn sắc trời rồi nói.

Mọi người đều biết Ôn Đình Trạm chưa bao giờ đi mà không nắm chắc mọi chuyện. Nếu cậu còn chưa xác định bước tiếp theo của kế hoạch thì ắt hẳn vẫn chưa xác định nhân tố. Vì vậy mọi người cũng không hỏi thêm, đều quay về phòng nghỉ tạm. Dạ Dao Quang cũng sớm nghỉ ngơi, bây giờ tu vi của cô vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Ôn Đình Trạm lại nói cho bọn họ biết một tin tức không ngờ được: "Lương Thành Hề điên rồi."

Lương Thành Hề chính là chồng của Nguyễn Tư Tư. Bọn họ là vợ chồng hợp pháp, có tam môi lục sính (*), cũng có hôn thư.

"Điên rồi?" Mọi người đều kinh ngạc. Dạ Dao Quang nhìn Văn Du:

"Cậu đúng là nói một câu đã trúng."

"Nguyễn Thư Hàm đang trông nom Lương Thành Hề." Ôn Đình Trạm lại ném ra một tin tức nặng ký.

"Nguyễn Thư Hàm vì tình!" Dạ Dao Quang vốn cho rằng Nguyễn Thư Hàm chỉ ích kỷ.

Nguyễn Tư Tư rời khỏi lầu Tuý Mộng sẽ không có người bảo vệ được nàng. Tú bà không thả nàng đi, ắt hẳn muốn nàng treo biển hành nghề. Dạ Dao Quang luôn cho rằng nàng gây hại cho Nguyễn Tư Tư vì người phía sau dùng việc này để uy hiếp nàng, vì sự trong trắng của mình mà ra tay với Nguyễn Tư Tư như thế, con người đều ích kỷ cả thôi. Nếu Nguyễn Thư Hàm vì chuyện này thì Dạ Dao Quang chỉ thấy đạo đức của Nguyễn Thư Hàm bại hoại, vì tư lợi. Nếu Nguyễn Thư Hàm chỉ đơn giản vì si mê Lương Thành Hề mà ra tay với Nguyễn Tư Tư, thậm chí vì có được Lương Thành Hề mà không tiếc liên thủ cùng người khác bức điên Lương Thành Hề thì Dạ Dao Quang cảm thấy Nguyễn Thư Hàm thật đáng buồn nôn, không biết lòng dạ ác độc đến đâu.

Nàng biết rõ thân phận của Lương Thành Hề như vậy, không thể giữ một cô nương bước ra từ thanh lâu ở bên cạnh, nhưng nếu Lương Thành Hề điên rồi thì sao? Vậy đến lúc đó còn ai thấy nàng không xứng hầu hạ Lương Thành Hề? Vì để danh chính ngôn thuận trở thành người ở bên Lương Thành Hề, nàng quả thật không từ thủ đoạn!

"Quả nhiên độc ác nhất là lòng dạ đàn bà." Lục Vĩnh Điềm nhanh mồm nhanh miệng nói.

Nói xong hẳn cảm thấy bầu không khí không đúng, mới kịp phản ứng, nhận ra còn một người phụ nữ ở đây, hơn nữa còn là người phụ nữ không thể đắc tội nhất...

"Cậu nói không sai." Nào ngờ Dạ Dao Quang không giận, mà lại cười híp mắt liếc nhìn Lục Vĩnh Điềm.

Lục Vĩnh Diễm chỉ thấy toàn thân rét lạnh, nhưng vì sao lạnh thì hẳn cũng không biết, chỉ có thể cầu cứu nhìn Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm khó có lòng tốt không thiên vị Dạ Dao Quang, mà kéo tay Dạ Dao Quang:

"Ta và Dao Dao đi thăm Lương Thành Hề một chút."

Nói xong cậu liền kéo Dạ Dao Quang đi. Lục Vĩnh Diễm thở dài một hơi, vẻ mặt cảm kích nhìn bóng lưng Ôn Đình Trạm.

Tiêu Sĩ Duệ và Văn Du thấy bộ dạng này của hẳn, không khỏi quăng một ánh mắt thương hại. Nhất định phải biết Ôn Đình Trạm cưng chiều Dạ Dao Quang nhất. Hậu quả làm Dạ Dao Quang không thoải mái còn nghiêm trọng hơn làm cậu không thoải mái. Chuyện châm biếm này bây giờ vẫn còn nhẹ. Lúc này Ôn Đình Trạm dắt Dạ Dao Quang đi...

"Huynh đệ, mặc niệm." Hai người một trái một phải vỗ vai hẳn rồi rời đi.

"Mọi người có ý gì?" Lục Vĩnh Diễm kêu la với hai người.

Tân Đôn vĩnh viễn không quên được ngày ấy khốn đốn đến đỉnh điểm nhưng đau khổ không nhắm hai mắt lại được, cũng vỗ vỗ vai Lục Vĩnh Diễm: "Thừa dịp bây giờ mau ăn thêm hai chén cơm đi."

"Ăn thêm hai chén." Càn Dương cũng lên chỗ ba người phía trước, thương tiếc một câu rồi đi.

Lục Vĩnh Diễm nhìn từng người bọn họ, lập tức cảm thấy ngổn ngang trong gió...

Ôn Đình Trạm dẫn Dạ Dao Quang tới vùng ngoại ô. Lương Thành Hề được cha mẹ đưa đến thôn trang ở ngoại ô để tĩnh dưỡng. Nô bộc bên người cũng không ít, còn có Nguyễn Thư Hàm tự nguyện bán mình vào Lương gia. Ôn Đình Trạm điều tra rõ tất cả tin tức. Bọn họ từ từ đi thẳng,

giữa đường dùng một ít cơm bình dân phong phú. Qua giữa trưa, hai người nhân giờ nghỉ trưa mỗi ngày của Lương Thành Hề lên vào thôn trang.

Hai người gần như thẳng đến phòng của Lương Thành Hề, nhưng tiếc là lúc này Ôn Đình Trạm vẫn bỏ sót một điều. Lúc bọn họ tới, có người ở trong phòng Lương Thành Hề. Hơn nữa còn có một âm thanh rất êm tai của phụ nữ, âm thanh trong phòng truyền rõ vào tai hai người.

"Khi nào chàng mới có thể quên người đàn bà không trung thành với chàng? Rõ ràng nàng đã bị nam nhân khác vấy bẩn, vì sao trong lòng chàng vẫn chỉ có nàng ta? Ta có gì không tốt? Nàng ta biết ta cũng biết, ngoại trừ dung mạo nàng ta đẹp hơn ta, thì nàng ta có gì so được với ta? Phụ nữ dối trá và ích kỷ như nàng ta, sao chàng điên rồi vẫn nhớ nàng ta mãi không quên. Vì sao..."

Không cần nghĩ, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng biết Nguyễn Thư Hàm đang ở trong phòng Lương Thành Hề.

"Tư Tư..." Câu nói mê sảng này lập tức khiến nước mắt của Nguyễn Thư Hàm trào ra như suối. Nàng gắt gao nắm chặt giường, đầu ngón tay trắng bệch, suýt đâm vào chăn nệm mới ngăn mình không bạo phát!

"Tư Tư, đừng đi..."

Nguyễn Thư Hàm đột nhiên đứng dậy, chạy như điên ra khỏi phòng. Nàng sợ nếu ở lại tiếp, nàng nhịn không được mà đồng quy vu tận với người ngủ say trên giường.

Sau khi Nguyễn Thư Hàm rời khỏi, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang mới lên vào căn phòng. Hai người phát hiện cả người Lương Thành Hề lúc này hơi cứng đờ, lập tức liếc nhìn nhau. Dạ Dao Quang nhanh chóng tiến lên, điểm vào huyệt đạo của Lương Thành Hề, sau đó khí ngũ hành chạy vào cơ thể của Lương Thành Hề. Thu được kết quả cô mới nhìn Ôn Đình Trạm bên cạnh, gật đầu với Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm dùng tay ra hiệu cho Dạ Dao Quang, hai người lui ra ngoài.

"Lương Thành Hề giả điên." Ra khỏi thôn trang Dạ Dao Quang mới nói, bất cứ ai dù bị gây ra bởi thuốc hay thần trí có vấn đề cũng có thể tìm được dấu vết. Nhưng thân thể Lương Thành Hề hoàn toàn khỏe mạnh.

"Sao lại không vạch trần hắn?"

"Nếu hắn giả điên, chúng ta vạch trần thì hắn cũng sẽ không thẳng thắn với chúng ta, lại càng phòng bị chúng ta tới gần hắn hơn." Ôn Đình Trạm giải thích.

"Sao hắn lại giả điên?" Dạ Dao Quang không nghĩ ra.

"Nếu hắn không phát hiện hung thủ, cũng không đến mức phải giả ngây dại. Cha mẹ hắn khỏe mạnh, cũng không phải một thân một mình."

"Cũng vì cha mẹ hắn khỏe mạnh." Ôn Đình Trạm thở dài thật sâu: "Nên hắn mới giả điên."

"Ý chàng nói hung thủ hại chết Nguyễn Tư Tư có cả cha mẹ hắn?" Dạ Dao Quang nghĩ đến lễ mừng năm mới, Lương Thành Hề khấu đầu với cha mẹ để bày tỏ hiếu đạo. Đã đoạn tuyệt quan hệ, nếu không có cha mẹ hắn âm thầm giúp đỡ, sao lại nắm chắc thời gian như vậy.

Nhưng đó là cha mẹ ruột của hắn. Hắn không thể làm gì cả. Bọn họ khoét tim của hắn nên hắn dùng cách này, một là để dụ dỗ hung thủ nhằm âm thầm hành sự, hai là để dẫn vạ cha mẹ hắn và Nguyễn Thư Hàm, ba chưa hắn là không phải nghiêm phạt chính mình. Nếu hắn bằng lòng tin Nguyễn Tư Tư hơn một chút, nếu lúc đầu hắn không tức giận bỏ đi, có thể hai người bọn họ sẽ không xa nhau mãi mãi như trời với đất...

Hắn tin Nguyễn Tư Tư vì đau lòng đến chết mà tự sát!

(*) Tam môi lục sính: Còn gọi là “tam thư lục lễ”, là nghi thức bắt buộc trong tục cưới gả truyền thống của Trung Quốc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 453: Ấm Lòng

Môn đăng hộ đối của thế tục đã hại biết bao người vô tội.

Dạ Dao Quang không khỏi nghĩ tới câu này. Từ xưa cũng có quan điểm riêng của từng nhà. Thật ra Dạ Dao Quang giữ ý kiến trung lập đối với vấn đề này, mỗi người mỗi ý! Có vài người có thể vượt qua ngưỡng cửa của xã hội cố gắng vươn lên vị trí cao hơn. Có vài người phá vỡ ngưỡng cửa đó kết thành phu thê. Đến cuối cùng, sau khi tình cảm nồng nàn qua đi, hai người có trình độ và hoàn cảnh lớn lên khác nhau cũng rất khó dung hợp. Cuối cùng cũng dễ dàng kết thúc, sợ rằng còn có thể từ yêu thành hận. Đúng hay sai, kết quả tốt hay xấu, phải xem là ai chống lại ai.

"Nàng và ta vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trắc trở như vậy." Ôn Đình Trạm nắm tay Dạ Dao Quang.

"Dù có thì cũng là chàng không xứng với muội!" Dạ Dao Quang vô cùng kiêu ngạo nâng cằm.

"Tất nhiên." Ôn Đình Trạm rất tán thành.

"Nên ta phải cố gắng trở thành một người xứng với nàng."

"Muội không ghét bỏ chàng đâu." Tâm trạng Dạ Dao Quang rất tốt, vỗ vai Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm không nói gì mím môi cười, nắm chặt tay cô hơn.

Trong lòng cậu, nếu trên đời vẫn còn một người khiến cậu tự ti thì người đó chỉ có thể là cô, vì yêu mà hèn mọn.

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời nóng rực chiếu vào hai người có chút mờ ảo. Họ đi qua một vùng dương liễu xang mướt, hoa dại cỏ xanh bên đường lướt qua người, hình bóng lưu lại trên con đường nhỏ trong núi càng lúc càng xa mờ.

Lòng Dạ Dao Quang vô cùng hưng phấn. Cô cảm thấy ông trời rất tốt với cô, ban cho cô một Ôn Đình Trạm hoàn mỹ không khuyết điểm như thơ ca trong những lời khen ngợi. Tài hoa của cậu hơn người, bên trong đẹp đẽ thanh khiết, mặt mũi tuyệt thế, ưu nhã ung dung, phong thái trầm ổn ẩn sâu như nước.

Có lẽ ông trời đặc biệt thiên vị cô. Cậu không chỉ coi cô như trân bảo, mà cậu chỉ có mình cô ràng buộc nên mới phải quan tâm che chở cô gấp bội. Nghĩ tới đây, Dạ Dao Quang không khỏi nắm chặt tay Ôn Đình Trạm, nhìn ánh mắt Ôn Đình Trạm bên cạnh, cô gửi một nụ cười rạng rỡ.

Không ngại toàn bộ thiếu sót của cậu, cô sẽ bù đắp cho cậu. Họ nhất định sẽ trở thành gia đình hạnh phúc nhất thế gian. Giờ khắc này, khoảng cách giữa hai trái tim lại vô hình gần nhau hơn.

Hai người ngọt ngào như vậy vui vẻ trở về, thoáng cái khiến tất cả mọi người ăn thức ăn cho chó. Đám người Văn Du thấy hai người họ dính nhau không rời, mặc nam trang cứ tay nắm tay như vậy, chỉ thiếu chút nữa trở thành bộ dạng của hai anh em sinh đôi, lòng hết sức khó chịu. Hẳn rất hoài niệm khoảng thời gian chưa biết thân phận của Dạ Dao Quang trước đây, ít ra hai người còn biết kiềm chế một chút. Bây giờ đã đến mức hoàn toàn không biết đồng cảm với tâm trạng của người khác, bọn họ vẫn còn rất cô đơn!

Mắt Lục Vĩnh Diễm mau chóng ứa lệ, hẳn nhớ Trác Mẫn Nghiên, đến khi nào hẳn mới có thể nắm đôi tay nhỏ bé của người thương được đây?

"Hai người có thể bớt bớt lại chút được không?" Tiêu Sĩ Duệ cũng nhin không được.

"Bớt bớt lại chút?" Dạ Dao Quang cười tủm tỉm, ngay trước mặt bọn họ, kiễng chân hôn một cái vào mặt Ôn Đình Trạm.

"Ý mọi người là như vậy sao?"

"Ta muốn mỗi người đi một ngả với hai người." Văn Du thật thà nói.

"Đưa ta đi với." Tần Đôn là người thứ nhất tỏ thái độ.

"Đưa ta theo luôn." Tiêu Sĩ Duệ cũng đã đi qua.

Lục Vĩnh Diễm còn đang ngăn người thì Càn Dương đã lập tức vui vẻ phá hỏng: "Được được, mọi người đi mau đi, ta có thể ăn hết cơm của các cậu rồi."

Mọi người: "..."

Thấy ánh mắt lấp lánh ánh sao của Càn Dương, tất cả mọi người lựa chọn quay đầu không nhìn.

Tiêu Sĩ Duệ nghiêm túc hỏi Ôn Đình Trạm: "Chuyện hôm nay thế nào rồi?"

Thấy Ôn Đình Trạm liếc mắt, Dạ Dao Quang mới nói: "Lương Thành Hề giả điên."

"Sao lại giả điên?" Lục Vĩnh Diễm và Tần Đôn mở miệng hỏi tiếp.

Dĩ nhiên, Dạ Dao Quang nói lại lời của Ôn Đình Trạm cho họ nghe.

"Bây giờ chúng ta phải lôi hung thủ ra sao?" Tần Đôn hỏi.

Thật ra, mọi người vẫn rất đồng ý với quan điểm này. Khiến Lương Thành Hề tin bọn họ là phương pháp nhanh nhất. Dù sao bọn họ vẫn còn chuyện của Quách Viện chưa giải quyết xong, còn muốn đến Thanh Hải dạo chơi, cũng không muốn nán lại đây lâu.

"Bắt hung thủ? Chứng cứ đâu?" Ôn Đình Trạm hỏi lại.

"Trước sau đều là suy đoán của ta, chúng ta cũng không nắm được chứng cứ."

"Bây giờ chúng ta phải đi tìm chứng cứ." Khí thế Lục Vĩnh Diềm vang dội. Hắn cũng không tin với giao thiệp của mấy người họ lại không thể nhanh chóng tìm ra chứng cứ.

"VẬY chuyện này phải giao cho tiểu Lục rồi." Ôn Đình Trạm cười, nhìn Lục Vĩnh Diềm với ánh mắt khích lệ.

"Yên tâm, ta cam đoan sẽ không phụ sự giao phó!" Lục Vĩnh Diềm vỗ ngực.

Dạ Dao Quang hiểu rõ Ôn Đình Trạm, nghi hoặc nhìn Ôn Đình Trạm. Cô cảm thấy Ôn Đình Trạm đang cố ý làm khổ Lục Vĩnh Diềm thì phải? Dạ Dao Quang nghĩ mãi không thôi, cả Tiêu Sĩ Duệ và Văn Du cũng nghĩ vậy, lập tức nhớ đến câu nói lúc sáng của Lục Vĩnh Diềm...

"Chàng thực sự muốn để tiểu Lục làm chuyện này?" Sau bữa cơm chiều, trên đường Ôn Đình Trạm tiễn Dạ Dao Quang về phòng, Dạ Dao Quang không khỏi hỏi:

"Thủ hạ ám vệ của chàng làm việc không mau hơn sao."

"Lấy cơ hội tôi luyện tiểu Lục thôi." Ôn Đình Trạm cười tiễn Dạ Dao Quang về phòng.

"Chàng cố ý làm khổ hần, cũng không trông chờ vào chứng cứ của hần." Dạ Dao Quang đã sớm nhìn ra.

"Hần lại chọc chàng mất hứng à?"

"Hần phạm lỗi nghiêm trọng hơn cả chọc ta mất hứng." Ôn Đình Trạm thản nhiên nói.

Vốn không để câu nói kia của Lục Vĩnh trong lòng, vẻ mặt Dạ Dao Quang mờ mịt. Từ lúc cô ở cùng Ôn Đình Trạm, Lục Vĩnh ĐIỀM tìm chết khi nào sao cô lại không biết.

Ôn Đình Trạm thấy vậy cũng không nói thêm, mà cách một cánh cửa hôn lên trán cô: "Yên tâm, ta làm việc tự có chừng mực. Tâm tư tiểu Lục quá đơn giản, để hần nhớ lâu hơn là muốn tốt cho hần, nghỉ sớm đi."

Dạ Dao Quang đứng ở cửa nhìn bóng dáng Ôn Đình Trạm đi xa. Hôm nay cậu mặc trường bào tay rộng màu xanh nhạt, tay áo phía sau phất phơ trong gió đêm. Tháng tám trăng tròn, cảnh quế trong sân lay động theo gió.

Không biết thiếu niên nhà ai đập nát ánh trăng, hương thơm giấu trong tay áo sạch sẽ, hình bóng kéo dài bồng bênh về phương xa, vương lại hương thơm trong vườn.

Mãi đến khi hình bóng của cậu biến mất hoàn toàn, Dạ Dao Quang mới nghĩ đến một câu nói hôm nay của Lục Vĩnh ĐIỀM. Lúc đó bên ngoài cô cười nhưng bên trong không cười liếc nhìn Lục Vĩnh ĐIỀM. Mọi người đều là bạn tốt, cô không nhất thiết phải sửa câu nói của Lục Vĩnh ĐIỀM, nhưng Ôn Đình Trạm...

Cậu nói: "Hần phạm lỗi nghiêm trọng hơn cả chọc ta mất hứng."

Cậu nói: "Để hăn nhớ lâu hơn là muốn tốt cho hăn."

Té ra là...

Ánh trăng rơi trên mái hiên chiếu vào khuôn mặt của Dạ Dao Quang, soi sáng khuôn mặt tinh xảo của cô.

Cô không khỏi hé miệng cười. Đôi khi có người không cần thề non hẹn biển, không cần liên tục nói lời âu yếm nhưng người ấy luôn có thể dùng biện pháp của riêng mình khiến người khác lĩnh hội rõ ràng từ tận đáy lòng. Người đó đối tốt với cô, lưu tâm đến cô, quý trọng cô.

Nếu nói những lời ngon ngọt như chiếc áo bông mùa đông, ấp áp ngoài thân thì thật lòng hành động cụ thể như vậy, lại là một chén canh nóng ấm áp sâu trong lòng.

Dạ Dao Quang nằm trên giường, cũng không nhịn được nâng khóe môi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 454: Kéo Đi

Với tư cách là một trưởng tôn của đốc ty, Lục Vĩnh Diễm vẫn luôn một lòng đi thu thập chứng cứ. Mặc dù Dự Châu và quận Dự Chương có tên gần giống nhau và cách nhau rất xa, nhưng cũng không gây trở ngại cho người của Lục gia. Lục Vĩnh Diễm không giỏi về chuyện này, nếu hắn không làm được thì hắn có thể đi tìm người am hiểu để làm chuyện này.

Nhưng Lục Vĩnh Diễm đã phí công tốn sức vì tốc độ của Ôn Đình Trạm nhanh hơn nhiều so với hắn. Ngày thứ hai sau khi ăn xong bữa tối, Ôn Đình Trạm đang cùng đi tản bộ với Dạ Dao Quang, lúc này cậu nhận được thư của Vệ Kinh. Cậu mở thư ngay trước mặt Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng nhìn theo Ôn Đình Trạm, sau khi Dạ Dao Quang xem xong, cô không khỏi trừng to mắt. Cô chưa từng nghĩ đến Lương Thành Hề sẽ dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với đường đệ của mình và Nguyễn Thư Hàm.

Thì ra Lương Thành Hề đã mất nửa năm thời gian để bố trí, người hại chết Nguyễn Tư Tư chính là đường đệ của hắn. Mặc dù không phải là nhị phòng tại Lương gia, mà chỉ là thứ xuất tam phòng nhưng nếu bàn về tư chất ở Lương gia thì Lương Thành Hề vĩnh viễn là đệ nhất, mà hắn vĩnh viễn chỉ xếp thứ hai nên hắn muốn tiêu diệt Lương Thành Hề.

Vào nửa năm trước Lương Thành Hề tìm một nữ nhân dịu dàng, nữ nhân này vô tình gặp được đường đệ của hắn, hắn dành hai tháng thời gian để bồi dưỡng nữ nhân này dựa theo mẫu người yêu thích của đường đệ. Nữ nhân này dùng thân phận quả phụ để tiếp cận đường đệ của Lương Thành

Hề, chỉ mới nửa năm nàng ta đã chiếm được sự tin tưởng của đường đệ. Tối hôm qua, nữ nhân này đã thành công làm đường đệ của Lương Thành Hề qua đêm với một nữ nhân mắc bệnh hoa liễu.

Sau khi Lương Thành Hề nhận được tin của nữ nhân này, Nguyễn Thư Hàm không chút đề phòng đã bị Lương Thành Hề hạ độc rồi bán nàng vào kỹ viện thấp kém nhất... Trong thời gian này, Lương Thành Hề có thể nhanh như vậy đã kiếm được đường đệ của hắn ở bên ngoài là vì hắn đã không ít lần lợi dụng Nguyễn Thư Hàm.

Sau khi xem xong, Dạ Dao Quang không nói được cảm nhận của mình là gì. Cô cảm thấy Lương Thành Hề quá nham hiểm, cô nói không nên lời, nếu người nào dám nhục nhã giết hại người trong lòng của cô như vậy, có lẽ cô còn trả thù tàn nhẫn hơn nhiều so với Lương Thành Hề. Con rận không sinh trưởng trên người của mình, tất nhiên sẽ không đau không ngứa.

Không có ai có thể đứng trên đỉnh cao của đạo đức để đi phán xét bất cứ người nào, nếu như chưa từng trải qua nỗi đau của người khác thì không có tư cách gì đánh giá hành động của người ta.

"Có lẽ là do bị hai chúng ta kích thích nên hắn mới ra tay nhanh như vậy." Dạ Dao Quang nghĩ đến bọn họ mới xuất hiện vào ban ngày, buổi tối Lương Thành Hề đã thu lưới, chắc là hắn không muốn gây thêm rắc rối.

"Hắn bố trí đã nửa năm, cũng đã đến lúc hắn nên thu lưới lại." Ôn Đình Trạm nói xong liền nắm lấy tay của Dạ Dao Quang.

"Chúng ta đi tìm Nguyên Ân đại sư."

"Chàng nói là..." Dạ Dao Quang bị Ôn Đình Trạm kéo đi, bỗng nhiên cô đoán được ý của Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm gật đầu với cô, Dạ Dao Quang bắt đầu lo lắng.

Nếu Lương Thành Hề trả thù từng người một, hẳn đã trả thù xong hai người mà hẳn hận nhất, trong khoảng thời gian này hẳn đã giả điên với phụ mẫu của hẳn, hẳn không thể giết phụ giết mẫu. Bây giờ còn người cuối cùng mà hẳn vẫn chưa trả thù, người này chính là bản thân hẳn.

Rất có khả năng hẳn sẽ nhảy xuống sông nơi mà Nguyễn Tư Tư đã ngã xuống vì làm như vậy hẳn mới cảm thấy khoảng cách giữa hẳn và Nguyễn Tư Tư gần lại với nhau, cũng có lẽ hẳn muốn trải nghiệm nỗi đau đớn trước khi chết của Nguyễn Tư Tư. Nếu Nguyễn Tư Tư và yêu quái kia thực sự lợi dụng Xá Lợi Phật giấu ở dưới sông, như vậy Nguyễn Tư Tư chắc chắn sẽ không ngồi nhìn Lương Thành Hề chết. Nếu nàng ta cứu Lương Thành Hề, chưa chắc nàng ta sẽ không tiết lộ yêu quái kia ra ngoài.

Nguyên Ân lão hòa thượng và Tế Minh đại sư còn chưa đi nghỉ ngơi, hơn nữa hai người đều ở trong phòng của Nguyên Ân, hình như hai người đã sớm ngồi chờ bọn họ đến đây. Dạ Dao Quang nhìn thấy tư thế này của bọn họ, cô liền nhin không được thắm mắng một tiếng: Cáo già.

"Đại sư, sợ rằng Xá Lợi Phật sẽ xuất hiện vào hôm nay nên đệ tử thỉnh hai vị đại sư cùng đi một chuyến." Ôn Đình Trạm vô cùng tôn kính đối với hai vị đại sư.

"Hôm nay Xá Lợi Phật sẽ không xuất hiện, một người tiểu hữu đi cũng có thể đối phó, Ôn thí chủ không cần lo lắng, A di đà phật." Nguyên Ân vẫn nở nụ cười hiền hòa trước sau như một.

Dạ Dao Quang nhin không được trợn mắt: "Lão hòa thượng, ông biết được khi nào Xá Lợi Phật xuất hiện thì cần ta làm gì, còn ông ở đây bình chân như vại (*), ta có thể đi được rồi."

"Đi hay ở, ở lại cũng đi, tiểu hữu đi và ở đều được cả." Nguyên Ân nói rất thâm ý.

Dạ Dao Quang nghiêng rằng, lông mày run rẩy, cô liền kéo Ôn Đình Trạm đi ra ngoài.

"Không nên tức giận." Bọn họ đi ra sân, lúc đi đến đường phố Ôn Đình Trạm mới vỗ về Dạ Dao Quang.

"Muội không tức giận, chỉ vì chuyện nhỏ này cũng khiến muội tức giận thì sớm muộn gì muội cũng sẽ bị lão hòa thượng làm cho tức chết." Dạ Dao Quang rất khoan dung, cô cũng đã quen với đức hạnh của Nguyên Ân, nếu như cô tức giận thì nói rõ tu vi và đạo hạnh của cô đều quá thấp. Cô nghiêng đầu nhìn thấy Ôn Đình Trạm có chút không chắc chắn nhìn mình.

"Chàng yên tâm, thế gian này người có thể khiến muội tức giận cũng không nhiều lắm, chàng được tính là một người nên ngàn vạn lần chàng đừng chọc muội tức giận, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

"Dao Dao cứ yên tâm, ta muốn để nàng vui vẻ còn sợ không kịp nữa là, ta nào dám để nàng tức giận?" Ôn Đình Trạm vội vã cam đoan, lần trước đã giáo huấn qua nên cậu làm việc càng thêm cẩn thận, hoàn toàn không dám để chính mình chịu một chút xíu tổn thương nào, cậu chỉ sợ cô sẽ không để ý tới cậu nữa.

Mặc dù hai người nói chuyện nhưng tốc độ không hề chậm chút nào, rất nhanh hai người đã đến gần cầu đá. Hiện tại ở cầu đá mỗi ngày đều có quan binh canh gác vì để phòng ngừa án mạng phát sinh lần nữa, hiệu quả của việc làm như vậy chính là để trấn an trong lòng của dân chúng. Vì để người dân an tâm, Dạ Dao Quang còn cố ý tặng thêm mấy lá bùa trấn yêu, để nơi này cắt đứt với bên ngoài là đề nghị của Ôn Đình Trạm. Thật ra Dạ Dao Quang biết rõ không chỉ vì trấn an lòng dân, hơn nữa càng thuận tiện để cho bọn họ đấu pháp và để giảm bớt làm phiền đến dân chúng.

Đến khi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm chạy đến, bọn họ không nhìn thấy quan binh canh gác đâu cả, mà chỉ thấy một người mặc y phục

màu trắng đang đứng trên đầu cầu. Lương Thành Hề xoa tóc dài trông rất giống một quý hờn.

Hắn đã đứng trên lan can của cây cầu, hai cánh tay mở rộng. Hắn nhắm mắt lại, cả người ngã xuống không chút do dự nào, hắn cứ như vậy ngã xuống sông.

Ôn Đình Trạh và Dạ Dao Quang nhanh chóng thu lại hơi thở, ở dưới cầu có một gốc cây dương cao lớn ẩn núp. Quả nhiên cả người của Lương Thành Hề còn chưa chạm vào mặt nước thì có yêu khí tràn ra, hắn bị cố định lại trên mặt nước. Lương Thành Hề kinh ngạc mở mắt ra, hắn phát hiện mình không thể động đậy được.

"Phu quân, trở về đi..."

Ngoại trừ Lương Thành Hề và Dạ Dao Quang ra thì không có ai nghe được lời nói của Nguyễn Tư Tư được truyền đến từ dưới nước, Lương Thành Hề làm sao ngã xuống và làm sao được kéo lên, chờ hắn trở về trên lan can thì có một luồng gió thổi hắn ngã xuống trên cầu, một chút cảm giác đau đớn cũng không có.

Hắn ngậy người trong chốc lát, lập tức hắn vô cùng kích động đứng trên cầu đá hô to: "Tư Tư..."

Nhưng lại không có bất kỳ hồi âm nào, hắn lại đứng trên lan can chuẩn bị nhảy xuống. Dạ Dao Quang để Ôn Đình Trạh đi ra ngoài, cô không thể đi ra ngoài, nếu không họ sẽ bị phát hiện.

"Công tử có chuyện gì nghĩ không ra? Vì sao phải tự sát?" Ôn Đình Trạh diễn một người qua đường có lòng tốt, cậu cương quyết kéo Lương Thành Hề rời đi.

(*) Bình chân như vại: Vững lòng, yên trí, không lo thiệt hại đến mình trong lúc người khác phải lo lắng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 455: Người Trường Thọ

Lương Thành Hề đâu phải là đối thủ của Ôn Đình Trạm, cậu trực tiếp kéo Lương Thành Hề cao hơn mình nửa cái đầu qua một bên, sau đó cậu ra hiệu cho Dạ Dao Quang. Hai người nhanh chóng dẫn theo Lương Thành Hề rời khỏi, trở về nơi ở của bọn họ.

"Rốt cuộc hai người là người phương nào!" Lương Thành Hề lấy được tự do, hắn vô cùng đề phòng đối với Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm. Nếu như hắn nhớ không lầm thì trên người của nam tử này có một mùi hương rất đặc biệt. Rõ ràng mùi hương rất nhạt nhưng hắn lại có cảm giác vô cùng nồng nặc như hoa đào vậy, nhìn như là cạn phần nhưng thật ra nó xinh đẹp đến chói mắt. Mùi hương này chỉ cần ngửi qua một lần thì không thể nào quên được, mùi hương rất giống với mùi hương của người đã lên vào phòng của hắn ngày trước.

"Có thể cứu được phu nhân." Dạ Dao Quang bình thản nói.

"Cậu có ý gì? Cậu nói là Tư Tư không chết?" Trong ánh mắt của Lương Thành Hề lóe lên tia sáng hy vọng mãnh liệt.

"Huynh có tin không?" Dạ Dao Quang lạnh lùng nói.

Không tận mắt nhìn thấy Nguyễn Tư Tư chết nhưng thi thể của nàng có ghi chép lại là đã được Lương Thành Hề nhận đi và đồng thời mang đi mai táng. Lương Thành Hề cũng đau khổ ba ngày ba đêm trước phần mộ của Nguyễn Tư Tư cho đến ngất xỉu, lợi dụng cơ hội này nên hắn mới thành công giả điên. Chính tay mình đi mai táng sao có thể còn sống được?

"Ta rõ ràng nghe được giọng nói của nàng, rõ ràng cậu nói có thể cứu được Tư Tư!" Cảm xúc của Lương Thành Hề có chút kích động.

Ôn Đình Trạm đè lại cơ thể đang nhảy lên của hắn, cậu kiềm chế lại khiến hắn không thể động dậy. Mãi đến khi hắn tỉnh táo lại, Ôn Đình Trạm mới nói: "Phu nhân đã mất, hung thủ khiến nàng ta chết oan, huynh chỉ mới trả thù được phân nửa. Hung thủ thật sự đã lấy đi tính mạng của nàng ta chính là yêu quái dưới sông."

"Yêu quái ở dưới sông sao?" Sắc mặt của Lương Thành Hề trắng bệch.

Mặc dù hắn giả điên ở vùng ngoại ô nhưng hắn vẫn nghe được tin đồn ở bờ sông, nhất là vào mỗi tháng đều có một nữ nhân ngã xuống sông. Trong lòng hắn vẫn cho rằng vì hận ý của Nguyễn Tư Tư khó lắng xuống nên hắn muốn nhảy xuống nơi đó, như vậy hắn mới có thể xóa đi hận ý của Nguyễn Tư Tư, từ nay về sau không giết người vô tội nữa...

Cho nên lúc hắn nghe nói chuyện yêu quái ở dưới sông, ba ngày trước có rất nhiều người đều nói chắc như đinh đóng cột là đã gặp được yêu nghiệt, hắn vẫn cho đó là...

"Đúng vậy, là yêu quái ở dưới sông." Dạ Dao Quang gật đầu. Cô thấy tâm trạng của Lương Thành Hề dường như đã bình tĩnh lại, lúc này cô mới kể lại tất cả nguyên nhân của chuyện này và kể cả toàn bộ suy đoán của Ôn Đình Trạm cho Lương Thành Hề nghe.

Sau khi nghe xong, Lương Thành Hề tựa như bị sét đánh, cả người hắn đều ngây người. Vì chính tai hắn đã nghe lời nói của Nguyễn Thư Hàm là Nguyễn Tư Tư trúng thuốc mê, thuốc mê này là do đường đệ tốt của hắn vô tình có được. Vốn dĩ bọn họ không muốn giết chết Nguyễn Tư Tư, nhưng thật không ngờ trời xui đất khiến Nguyễn Tư Tư lại chết chìm.

Đến bây giờ hăn mới biết Nguyễn Tư Tư bị hại chết bởi yêu quái ở dưới sông!

"Những lời mà hai người vừa nói đều là thật?" Ánh mắt của Lương Thành Hề cứng đờ nhìn Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang.

"Nếu huynh không tin tưởng chúng ta thì huynh có thể tin bọn họ." Dạ Dao Quang nhìn thấy Nguyên Ân và Tế Minh đại sư đi tới cửa, cô liền hất cảm ý bảo Lương Thành Hề nhìn về phía sau.

"A di đà phật, Lương thí chủ, chúng ta lại gặp mặt." Tế Minh đại sư nói trước.

Lương Thành Hề nhìn Tế Minh đại sư với ánh mắt vô cùng phức tạp, hăn giãy giụa một hồi lâu mới thất thần hỏi: "Có phải đại sư đã sớm biết được thể tử của ta sẽ có kiếp này?"

"Lão nạp còn chưa gặp qua phu nhân, sao có thể biết trước được." Giọng nói của Tế Minh đại sư vô cùng bình thản.

Lương Thành Hề đau đớn nhắm đôi mắt lại, hai tay che khuôn mặt, nước mắt chảy xuống từ khe ngón tay dọc theo mu bàn tay. Giọng nói của hăn chứa đầy sự hối hận và tuyệt vọng: "Là ta, là ta đã hại nàng..."

Trong lúc nhất thời Dạ Dao Quang cảm thấy có chút mơ hồ, xem ra Lương Thành Hề và Tế Minh đại sư có chuyện sâu xa gì đó. Nhìn thấy Lương Thành Hề đau khổ như thế, lúc này mọi người đều không nói chuyện.

Đến khi Lương Thành Hề bình phục lại, hăn vẫn cúi đầu, giọng nói khàn khàn mờ nhạt: "Muốn ta làm gì?"

"Phải cứu Nguyễn Tư Tư, phải dẫn nàng ấy đi ra." Dạ Dao Quang nói.

Nếu Nguyễn Tư Tư có thể đi ra một lần thì chắc hẳn nàng ấy có thể đi ra lần thứ hai. Nguyễn Tư Tư là một nữ nhân thông minh, chỉ cần nàng ta muốn tự do trong chốn lát thì nhất định nàng ta có thể tranh thủ được.

"Mọi người sẽ làm nàng bị thương sao?" Ánh mắt của Lương Thành Hề vô cùng trầm lặng, hần ngẩng đầu lên hỏi.

"Có huynh ở đây, nàng ấy sẽ không động thủ với chúng ta, tất nhiên chúng ta sẽ không làm nàng ấy bị thương." Dạ Dao Quang nói. "Nhưng ta không thể không nói cho huynh biết, hiện tại nàng ta là yêu, hơn nữa nàng ta đã hại chết bảy người, tất nhiên sẽ bị ông trời trừng phạt." Cô nhìn thấy ánh mắt lẩn tránh của Lương Thành Hề, Dạ Dao Quang nói tiếp:

"Huynh không cần phải suy nghĩ tính kế để cả đời của nàng ta tiếp tục sống như vậy, không có yêu quái nào có thể trường tồn, trên thế gian này chính đạo mới là trường tồn mãi mãi. Nếu nàng ấy sống sẽ có rất nhiều người phải chết, hơn nữa nàng ấy sẽ vĩnh viễn chịu sự khống chế của yêu quái là kẻ đã giết chết nàng, nàng ta sẽ sống mãi như vậy không có cách nào thoát được."

Cả người Lương Thành Hề cứng đờ.

Dạ Dao Quang lại nói tiếp: "Nàng là yêu, huynh là người, hai người không thể tiếp tục nên duyên."

Đột nhiên Lương Thành Hề ngẩng đầu, hần nhìn chăm chăm Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang thản nhiên nhìn lại.

"A di đà Phật, Lương thí chủ có thể hỏi ý của phu nhân." Đột nhiên Nguyên Ân nói.

"Được, các người có gì cản dận thì cứ nói đừng ngại." Trong ánh mắt của Lương Thành Hề sáng lên một chút.

"Chúng ta cũng không biết làm sao huynh có thể dẫn nàng ra, tất cả đều nhờ huynh." Dạ Dao Quang bất đắc dĩ nhún vai.

"Huynh cần trợ giúp gì, chắc chắn chúng ta sẽ toàn lực ứng phó."

"Có thể để ta suy nghĩ một chút không?" Lương Thành Hề nói.

"Không sao cả, chúng ta cũng không vội."

Ôn Đình Trạm bình thản nói, dường như tiếng nói của cậu rất dễ khiến người ta phải chú ý. Lương Thành Hề không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía cậu, trong đôi mắt đen nhánh của Ôn Đình Trạm hình như có một lớp sương mù lạnh lẽo khiến người ta không thể nhìn thấu.

"Nhưng Lương công tử cần phải biết, phu nhân giết hại một người, tội nghiệt sẽ càng nặng thêm một phần."

Đôi mắt của Lương Thành Hề co rụt lại.

"Vệ Kinh, người dẫn Lương công tử đến phòng khách nghỉ ngơi." Ôn Đình Trạm gọi một tiếng với người bên ngoài.

Rất nhanh Vệ Kinh đã đi vào, hắc mời Lương Thành Hề rời đi.

"Lão hòa thượng, còn có chuyện gì cần chỉ giáo sao?" Dạ Dao Quang nhìn thấy Nguyên Ân và Tế Minh đại sư vẫn chưa rời đi, vì vậy cô mở miệng hỏi.

Ánh mắt của Nguyên Ân rơi vào người của Ôn Đình Trạm, sau một lát ông mới nói: "Nhân quả tự có định số."

"Lão hòa thượng, lời này của ông là có ý gì?" Dạ Dao Quang lập tức khấn thưa.

"Tiểu hữu đừng lo, hai vợ chồng tiểu hữu đều là người có mệnh trường thọ." Nguyên Ân nói xong liền rời đi.

Tế Minh đại sư cũng nhìn chăm chú trên người Ôn Đình Trạm, sau đó ông chỉ niệm một tiếng Phật ngữ rồi rời đi.

Lập tức khiến trong lòng của Dạ Dao Quang lo lắng, cô tự hỏi số lần mà cô giao thiệp với hòa thượng cũng không ít. Nếu không phải là có chuyện đại sự, Nguyên Ân sao lại đến đây xác nhận vào giờ này, hơn nữa chuyện này có liên quan rất lớn đến Ôn Đình Trạm.

Mệnh trường thọ sao? Ý muốn nói cho cô biết là Ôn Đình Trạm không có nguy hiểm đến tính mạng?

Dạ Dao Quang quay đầu nhìn về phía Ôn Đình Trạm, mặt mày của cậu vẫn rõ ràng như vậy nhưng cô hoàn toàn không xem được tướng mạo của cậu!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 456: Nàng Là Phúc Muôn Đời Của Ta

"Dao Dao!" Ôn Đình Trạm nhìn thấy Dạ Dao Quang vươn tay ra chuẩn bị tính mệnh cho cậu, Ôn Đình Trạm sợ đến sắc mặt đều trắng bệch. Cậu nắm lấy cổ tay của cô rồi kéo cô vào lòng, cậu cảm giác được cơ thể của cô đang run rẩy. Cậu đưa tay lên vỗ nhẹ vào lưng của cô, cậu nhẹ giọng nói bên tai cô:

"Dao Dao, thế gian này đâu thể tính toán hết được mọi chuyện? Trên đời này có ai mà không trải qua một lần đau khổ? Nếu Nguyên Ân đại sư nói ta và nàng đều là người trường thọ và sẽ không sinh ly tử biệt, sao nàng lại đi đến bước này?"

Dạ Dao Quang chậm rãi buông đầu ngón tay, cô nhẹ nhàng ôm cậu lại. Cuối cùng cô cũng đã hiểu rõ vì sao lòng của cô lại rối loạn như vậy. Từ trước đến nay chưa từng có ai có thể khiến trong lòng của cô rối loạn như ma thế này, đạo lý lớn sao cô không hiểu chứ. Tất nhiên Nguyên Ân biết được có chuyện lớn sẽ xảy ra nên ông ấy mới cố ý tới đây để xác nhận lại, câu nói người trường thọ kia của Nguyên Ân, chẳng phải ông đã tiết lộ thiên cơ rồi sao. Đây là tình cảm rất lớn, thiên đại thiện ý nên Nguyên Ân mới nói trước những lời này với cô.

Nhưng cô luyến tiếc, cô luyến tiếc thiếu niên đã làm bạn bên cạnh cô suốt ba năm phải chịu một chút xúu tổn thương, cũng giống như cậu không để bất cứ ai chọc giận cô không vui.

Giờ phút này, cô không thể không thừa nhận cô yêu thiếu niên này, đây không phải là tình thân mà là tình yêu. Quả thật tuổi tác trong lòng của

cô cao gấp đôi so với cậu, nhưng cậu giống như một vật sáng, ngày ngày làm bạn ở bên cạnh cô khiến cô không có cách nào bỏ qua cậu. Cậu dùng trái tim chân thành không hề giống với một thiếu niên của mình để sưởi ấm cô, khiến cô không kiềm chế được mà yêu cậu.

Mãi đến khi Dạ Dao Quang bình tâm lại, Ôn Đình Trạm mới nhẹ nhàng đẩy cô ra. Cậu sờ vào đôi má của cô, trán cậu chạm vào trán của cô, cậu hơi dùng lực ép cô ngẩng đầu lên để đối mặt với cậu: "Dao Dao, ta rất vui, thực sự rất vui."

Dạ Dao Quang không hiểu.

"Nguyên Ân đại sư nói phu thê chúng ta là người trường thọ." Giọng nói của Ôn Đình Trạm vô cùng ôn nhu gần như có thể nhỏ ra nước, đôi mắt sâu thẳm đen nhánh của cậu đang quay cuồng.

"Ý của cậu này, chúng ta sẽ là vợ chồng, không ai có thể thay đổi được, cuối cùng ta không cần phải hoảng sợ vì sẽ không chịu nổi vào một ngày nào đó, chúng ta có thể nắm tay nhau đi đến bạc đầu."

Cô chỉ mong hai chữ trường thọ, mà Ôn Đình Trạm lại mong hai chữ phu thê, trong lòng cô không khỏi đau xót ngọt ngào.

"Chúng ta có thể ở gần nhau, sao lại phải suy nghĩ nhiều về chuyện không biết?" Ôn Đình Trạm khuyên bảo từng câu từng chữ.

"Dao Dao, nàng phải nhớ kỹ chúng ta là con người, không phải là thần. Thần chẳng phải vẫn còn có kiếp nạn sao, đừng nói chi đến ta và nàng."

Gương mặt của cậu lay động dưới ánh nến vô cùng sinh động, giọng nói của cậu ôn nhu như một ngọn gió dịu dàng được thổi đến từ xa xưa, mang theo nhu tình thiên thu muôn đời hòa vào lòng cô, giúp tâm tình của cô lập tức bình phục lại. Cô khẽ gật đầu với cậu.

Ôn Đình Trạm lẳng lẳng nhìn cô một lúc lâu, sau đó cậu mới cúi người xuống hôn nhẹ nhàng lên môi cô: "Lúc này nàng đi nghỉ ngơi sớm một chút, như vậy cơ thể của nàng mới có thể sớm phục hồi lại như cũ."

"Được." Ôn Đình Trạm đi cùng với Dạ Dao Quang, nhìn cô rửa mặt rồi nằm trên giường.

Ôn Đình Trạm giúp cô chỉnh lại góc chăn và tự mình tắt ánh nến rồi cậu mới nhẹ giọng rời đi.

Đi ra sân của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, cậu nhin không được nâng lên khóe môi. Cậu thật sự rất vui vẻ, không chỉ vì ngày hôm nay Nguyên Ân đại sư nói cô sẽ là thê tử của cậu, mà là vì phản ứng của cô. Cô sợ hãi như vậy, cậu đã từng trải nghiệm qua nỗi sợ này, tất nhiên cậu hiểu rõ đây là do tình yêu quá sâu đậm. Cho dù phía trước có chuyện gì đang đợi cậu, nhưng có thể để cậu hiểu rõ được tâm ý của cô, thế thì cũng đáng giá để cho cậu phải trả một cái giá thật lớn.

Ôn Đình Trạm xoay người trở về tiểu viện của mình, cậu nhìn thấy Nguyên Ân đại sư đang đứng trong sân. Thật ra cậu và Dạ Dao Quang ở cùng một viện, họ chỉ cách nhau một ánh trăng. Cậu nhìn thấy bóng lưng của Nguyên Ân đại sư, phản ứng đầu tiên của Ôn Đình Trạm là quay đầu nhìn lại cửa phòng đang đóng chặt của Dạ Dao Quang, sau đó cậu mới chậm rãi tiến lên.

"Đại sư." Giọng nói của cậu cố ý dè dặt.

Nguyên Ân quay người lại không khỏi than nhẹ một tiếng: "Tiểu tử si tình."

"Xin hỏi đại sư, trên thế gian này có người nào mà không si tình?" Ôn Đình Trạm khiêm nhường hỏi.

Là con người đều sẽ có chấp niệm, chẳng qua là chấp niệm của con người và vật khác nhau, vì vậy trên thế gian này có ai mà không si tình?

Trong đôi mắt của Nguyên Ân luôn mang theo ý cười không khỏi xẹt qua một tia tiếc nuối thật sâu, cuối cùng tư chất của đệ tử vô song này cũng là vô duyên.

"Lão nạp không thông suốt bằng thí chủ." Nguyên Ân khẽ thở dài.

"Thí chủ gặp gỡ nàng, họa phúc tương y (*)."

"Đại sư lại sai rồi, thế gian này mọi sự vạn vật đều có họa và phúc." Ôn Đình Trạm cúi đầu nói:

"Đệ tử có thể gặp được nàng chính là phúc muôn đời tích lũy, cũng giống như Phật tổ gặp phải chim ưng đang đói, cam nguyện cắt thịt cho chim ưng, chẳng lẽ lại nói rằng chim ưng này là họa của Phật tổ sao? Phật tổ xem chúng sinh bình đẳng, cắt thịt nuôi chim ưng, là một người có tâm lòng yêu thương người. Lòng dạ của đệ tử hẹp hòi, cũng có thể vì người mình yêu mà không sợ núi đao biển lửa."

"Ha ha..." Đột nhiên Nguyên Ân vui vẻ cười một tràng dài, sau đó ông không ngừng gật đầu, ông cũng không nói gì nữa liền rời đi.

Sắc mặt của Ôn Đình Trạm vẫn ung dung đi vào phòng, cậu xem như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cậu ngủ một giấc bình yên như trước.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương Thành Hề đã tới cửa tìm bọn họ. Dạ Dao Quang biết Lương Thành Hề đặt câu nói của Ôn Đình Trạm trong lòng, bọn họ không vội nhưng Lương Thành Hề lại gấp gáp.

"Ta muốn làm mười ngọn đèn thả xuống sông." Lương Thành Hề nói.

"Ta đã giao cho hạ nhân của quý phủ đi chuẩn bị những vật liệu cần thiết rồi, đèn này sẽ do một mình ta làm."

"Một mình huynh, chẳng lẽ huynh muốn một ngày làm một chiếc đèn?" Lục Vĩnh Diễm nhú mày.

"Mười ngọn đèn, huynh muốn làm đến ngày tháng năm nào?"

"Ta làm một ngày là xong." Lương Thành Hề nói xong liền không muốn nhiều lời nữa, hắt xoay người rời đi.

"Này..."

Lục Vĩnh Diễm cảm thấy người này quá vô lễ, hắt muốn đuổi theo để nói lý lẽ, cuối cùng lại bị Ôn Đình Trạm ngăn lại: "Để hắt làm đi!"

"Như vậy sao được?" Lục Vĩnh Diễm bữu môi nói:

"Chúng ta còn phải đến phủ Bảo Định, nhưng chúng ta đã trì hoãn năm ngày ở lại đây rồi, không chừng năm ngày này cũng đủ để chúng ta đi giải quyết chuyện của phủ Bảo Định, lúc này cũng đã trên đường đến Thanh Hải rồi."

"Chuyện ở phủ Bảo Định, cậu không cần phải lo lắng." Ôn Đình Trạm cười trấn an Lục Vĩnh Diễm.

Nếu Ôn Đình Trạm đã nói như vậy, tất nhiên bọn họ sẽ không nói nhiều nữa.

Sau khi đã dùng xong bữa trưa, Ôn Đình Trạm nhận được một phong thư, sắc mặt của cậu liền cứng đờ lại.

"Sao vậy?" Dạ Dao Quang lập tức cảm giác được.

Mọi người vừa mới dùng cơm xong nên vẫn chưa rời đi, nghe xong lời nói của Dạ Dao Quang, vốn dĩ mỗi người đang nói chuyện trên trời dưới đất với nhau, lúc này tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

"Đã điều tra ra được phụ thân ruột của tiểu Đậu thị rồi." Ánh mắt của Ôn Đình Trạm trở nên nặng nề.

Tiêu Sĩ Duệ nhận lấy thư từ trong tay của cậu, hẩn mở ra nhìn một chút sắc mặt liền thay đổi: "Thế nào lại là hẩn!"

"Là ai vậy?" Dạ Dao Quang không nhìn vì cô có xem tên người thì cũng chưa chắc sẽ quen biết nên cô liền trực tiếp hỏi.

Những người khác cũng chờ Tiêu Sĩ Duệ, Tiêu Sĩ Duệ liền nói: "Là con của Trung thư lệnh."

(*) Họa phúc tương y: Ý muốn nói chuyện xấu có thể dẫn ra kết quả tốt và chuyện tốt cũng có thể dẫn ra kết quả xấu.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 457: Chỉ Cần Nàng Vui

Thậm chí Dạ Dao Quang còn nghĩ liệu có phải là con của vương gia nào đó, hoàn toàn không ngờ là con của Trung thư lệnh, tuy rất bất ngờ nhưng cũng hợp tình hợp lý. Trung thư lệnh luôn ở phía trung lập, con gái của ông là thái hậu nên ông không thể tiếp tục đưa một cô con gái hay một đứa cháu gái, thậm chí là họ hàng vào hậu cung, bằng không cả thế hệ này sẽ loạn. Cũng chính vì hoàng đế vẫn luôn tín nhiệm Trung thư lệnh, Trung thư lệnh và đế sư là hai cây đề trụ trong triều đình, hoàng đế cũng không thể thiếu mất người nào.

Cho dù hai người nằm giữa trung thành và gian trá, Dạ Dao Quang cảm thấy không có cách nào để nhận xét, chính kiến bất đồng sẽ thực hiện những phương pháp không như nhau, mỗi người nhất định đều có chỗ có lợi cho dân. Tuy rằng Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm là người một phe với Chủ đế sư nhưng không thể vì chính sách của người ta bất đồng thì nói người ta là gian thần.

Nhưng bất luận như thế nào, Trung thư lệnh đã có một chỗ dựa tốt, chỉ cần Trung thư lệnh và đế sư không ủng hộ bất kỳ người nào có khả năng kế vị ngôi vị hoàng đế. Đợi đến khi bệ hạ trăm tuổi rồi, bất kỳ ai kế vị cũng đều sẽ cố hết sức cầu sự giúp đỡ của hai phái đế sư và Trung thư lệnh tương trợ, có thể nói là một ngọn cây xanh không có nguy hiểm.

Ngược lại Đậu gia đã tính toán rất tốt, bọn họ tự có chỗ đứng, chỗ đứng đó sau này hiển nhiên là vinh hoa phú quý hưởng bất tận, nếu như đứng sai chỗ, tiểu Đậu thị chính là một lá bùa hộ mệnh. Cũng khó trách Đậu thị lại hao tổn tâm sức để đưa con gái này khiêm tốn như vậy, không

quản xuất giá với thân phận kẻ nữ, dự tính đó là không muốn tiểu Đậu thị khiến người khác để ý quá sớm.

“Đậu thị và Nhiếp Khải Hằng cho tới giờ vẫn đang ngằm cầu kết với nhau.” Tiêu Sĩ Duệ đọc xong lá thư không khỏi hoảng sợ.

“Hơn nữa Nhiếp Khải Hằng và Quách Tiêu Cường là huynh đệ, mỗi năm Nhiếp Khải Hằng đều đến thăm Quách gia, lúc này Nhiếp Khải Hằng đã ở Quách gia rồi.”

Nhiếp Khải Hằng hẳn là con của Trung thư lệnh, nếu như Dạ Dao Quang không đoán sai thì Quách Tiêu Cường có lẽ là cha đẻ của Quách Viện, con trai trưởng của tổng đốc Trực Lệ Quách Kiến Đình.

Quách gia quả nhiên là tạo nghiệp, người mà chính mình xưng huynh gọi đệ lại căm thù mình, mỗi năm đến nhà mình quang minh chính đại ngủ với vợ mình, con gái ruột của mình chết cũng không hay biết.

“Vậy nên cưới vợ phải cưới vợ hiền.” Tần Đôn từng trải than thở.

Nếu như mẫu thân Quách Viện khỏe mạnh, Quách gia không cưới Đậu thị thì sao có thể có nhiều chuyện như vậy? Trước đây Quách Kiến Lâm còn cẩn trọng, gần hai năm nay mới bắt đầu có mờ ám, chuyện này sợ là Đậu thị đã xúi giục không ít, Quách Kiến Đình liền nghe lời xúi giục của con trai mình.

Một số người khác rất tán thành, người vợ này thực sự rất quan trọng.

“Trạm ca, chúng ta có cần thêm dầu vào lửa hay không, thêm chút lửa, Quách Tiêu Cường tức chết là được.” Dạ Dao Quang rất hứng thú với chuyện này. Chỉ cần vừa mới nghĩ đến việc Quách Tiêu Cường nhìn thấy huynh đệ tốt của mình đang cuồng hoan cùng vợ mình trên giường, sắc mặt đó khiến trong lòng Dạ Dao Quang vui sướng.

“Dao tử tử, chuyện này nếu là như vậy, chỉ sợ...”

“Nếu Dao Dao muốn kết quả này, vậy thì sẽ làm như vậy.” Không đợi đám người Tiêu Sĩ Duệ nói hết, Ôn Đình Trạm liền chặn lại lời của hắn.

Bọn người Văn Du đều trợn tròn mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Ôn Đình Trạm, ngay cả Tần Đôn cũng không biết nói gì.

Quách Tiêu Cương là người dễ bùng phát xung đột, nếu thực sự xảy ra cục diện như vậy, chỉ sợ Quách Tiêu Cương sẽ quá xúc động mà giết Đậu thị và Nhiếp Khải Hằng, đến lúc đó tuyệt đối là sóng to gió lớn. Rõ ràng có rất nhiều cách có thể ở trong bóng tối nắm chắc chứng cứ của cả ba bên.

Phải biết rằng hiện tại bọn họ cần nhất là người có quan hệ, sắp xếp người trong triều đình, một cơ hội tốt như vậy lại vì muốn Dạ Dao Quang vui mà hủy đi. Ngay cả bọn họ cũng biết đạo lý này, Ôn Đình Trạm sao có thể không biết?

Đây quả thực là, đơn giản là...

“Hi hi, muội chỉ là tùy ý nói thôi.” Dạ Dao Quang cũng không giận, chỉ là cô không thích nghĩ nhiều. Không khí bỗng nhiên thay đổi, cô nghiêm túc suy nghĩ hiển nhiên biết đề xuất của cô thực sự là hạ sách.

Ôn Đình Trạm lại không lên tiếng, mà ánh mắt lãnh đạm quét qua mọi người: “Mọi người cho rằng người thế nào có thể dùng được?”

“Trung thành.” Tần Đôn nói trước.

“Chỉ có bồi dưỡng được mới dùng được.” Văn Du bổ sung. Tiêu Sĩ Duệ yên lặng một lúc mới nói: “Là người có thể khiến chúng ta đạt được mục đích.”

Vấn đề sâu xa, Dạ Dao Quang ngồi cạnh Càn Dương ăn bánh ngọt, Lục Vĩnh Diễm đứng ở kia nhìn cái này rồi lại cái kia.

“Sai rồi.” Ôn Đình Trạm vốn đang đánh cờ cùng Văn Du, trước mặt cậu vừa hay là bàn cờ, chỉ thấy cậu lấy quân cờ từ trong hũ cờ bắt lấy mấy quân cờ kia.

“Tất cả những lời của các cậu đều vô cùng phiến diện, thế gian này chỉ có nhân tài có thể khống chế được mới là người hữu dụng. Ngự nhân chi thuật (*), quân cờ ở trong tay cậu mãi mãi sẽ nằm chắc trong tay cậu. Cho dù cậu có hạ nó xuống, nếu như nó không nghe lời, vậy thì biến nó thành nước cờ thua.

Cậu bình thản nói một câu rồi đặt quân cờ xuống, giọng nói trong trẻo khiến trong lòng mấy người bọn họ chấn động. Ánh mắt bọn họ nháy mắt nhìn xuống bàn cờ, vốn dĩ Ôn Đình Trạm cầm quân trắng, quân cờ trắng này hạ xuống, mấy quân cờ trắng phía sau của cậu rơi vào nước chết nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến phần thắng của cậu.

“Ta hiểu rồi.” Tiêu Sĩ Duệ hoàn hồn đầu tiên.

“Chúng ta bây giờ quả thực là lúc cần dùng người, nhưng bất luận là Quách gia, Đậu gia hay Nhiếp gia đều không phải người mà chúng ta có thể khống chế được. Chúng ta lấy chỗ sơ hở của chúng để ép buộc, ngoài việc tạm thời khống chế bọn họ ra, bỗng nhiên cho họ cơ hội cắn ngược lại chúng ta cũng hoàn toàn không có tác dụng.”

“Ừm.” Ánh mắt Ôn Đình Trạm mới có chút nhiệt độ, hiển nhiên là Tiêu Sĩ Duệ khiến cậu hài lòng.

“Thụ giáo.” Văn Du và Tần Đôn đồng thời hành lễ với Ôn Đình Trạm, Tần Đôn thẳng người khiêm tốn hỏi:

“Nhưng chúng ta làm vậy, tác dụng nằm ở đâu?”

“Tổng đốc Trực Lệ.” Ôn Đình Trạm khẽ nhếch khóe môi.

“Không phải muốn Tổng đốc Trực Lệ là cây kéo đó chứ?” Cắt ra khuôn mặt của các hoàng thúc hăn, mỗi người được phân đất phong hầu.

“Đậu gia thích hợp hơn.” Ôn Đình Trạm ném quân cờ vào trong hũ, đứng lên đi đến bên cạnh Tiêu Sĩ Duệ, gương mặt cùng hướng về một hướng với Tiêu Sĩ Duệ.

“Ta muốn Quách Kiến Đình biết hăn là khố chủ hay là hung đồ đều nằm trong suy nghĩ của đệ. Để hăn đi một vòng quanh điện Diêm Vương mới biết đệ có phải là người có thể làm chủ hăn hay không.”

Nói xong Ôn Đình Trạm chậm rãi đi ra ngoài, Văn Du và Tần Đôn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Ôn Đình Trạm nho nhã bước ra bậc cửa, sâu trong mắt lóe lên tia sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên Ôn Đình Trạm trực tiếp để lộ lòng dạ thẳng thắn như vậy trước mặt hai người bọn họ. Bọn họ biết sau khi trải qua chuyện này, không chỉ Quách Kiến Lâm sẽ nảy sinh sự sợ hãi với Ôn Đình Trạm mà ngay cả trong lòng hai người họ cũng sẽ tuyệt đối khuất phục.

Dạ Dao Quang vội vàng đứng lên đuổi theo, đợi đến khi hai người đi vào trong viện của mình, Dạ Dao Quang mới chần chừ hỏi: “Trạm ca, chàng thực sự không phải vì câu nói của muội mà thay đổi toàn bộ kế hoạch đó chứ?”

“Phải.” Ôn Đình Trạm cười nhìn cô, đưa tay vén tóc ra sau tai.

“Chỉ cần nàng vui, bất luận nàng muốn kết quả như thế nào ta đều có thể ổn định lại đại cục để được như ý nguyện của nàng. Nếu như phí chút công sức mà có thể khiến nàng vui cười, tất cả mọi chuyện ta làm càng thêm ý nghĩa.”

(*) Ngự nhân chi thuật: Cách dùng người, khống chế người khác.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 458: Thiên Lý Mã Và Bá Nhạc

Dạ Dao Quang nhìn thiếu niên, phía sau cậu là hòn non bộ ở tiểu viện, có từng giọt nước chảy quanh co theo hòn non bộ. Nước chảy xuống điểm thấp nhất, từng giọt tí tách rơi xuống hòn non bộ trong hồ nhỏ như âm thanh của cậu in sâu trong lòng cô từng chữ một.

“Trạm ca, chàng đối xử với muội như vậy, hoặc là muội sẽ trở thành người không biết tét lại, có chỗ dựa không lo, hoặc là muội sợ sẽ gây rối cho chàng nên cẩn thận dè dặt.” Giọng nói Dạ Dao Quang rất nhẹ.

“Dao Dao muốn thành người thế nào?” Ôn Đình Trạm nhướn mày hỏi.

“Muội à...” Tâm tình Dạ Dao Quang đột nhiên sa sút, giọng nói cũng trầm xuống, âm cuối kéo dài một hồi mới bỗng nhiên ngẩng đầu lộ ra nụ cười tươi đẹp rực rỡ hơn cả ánh nắng. Cô lập tức chạy đến phía sau Ôn Đình Trạm, nhún người nhảy lên lưng Ôn Đình Trạm, hai tay ôm lấy cổ của Ôn Đình Trạm từ phía sau.

“Cẩn thận dè dặt là tính cách của muội sao? Chàng đã trở thành người thay muội bận tâm lo nghĩ, muội đương nhiên phải trở thành nữ vương khoe khoang càn rỡ rồi. Mau, tiểu Trạm tử hầy hầu hạ bốn nữ vương đi nghỉ trưa.”

Nói xong, cô vẫn không quên nghiêm khắc vỗ một cái trên vai Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm cũng rất phối hợp ăn nói khép nép: “Tiểu nhân tuân lệnh, nữ vương của ta.”

“Ha ha...” Trong tiểu viện truyền đến âm thanh vui sướng của hai người họ, quanh quần vang lên bầu trời của căn nhà này.

Ôn Đình Trạm ngồi trước giường đọc sách. Mãi đến khi Dạ Dao Quang tiến vào giấc mộng đẹp mới đứng lên ra ngoài, đi đến thư viện, đích thân cậu mài bút viết hai bức thư để Vệ Kinh đem đi. Cậu yên tĩnh ngồi một lúc trong thư phòng, đốt hương để bản thân tập trung suy nghĩ. Đang chuẩn bị cầm lấy cuốn sách liền nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, khoe môi cậu khẽ cong, giương mắt nhìn về phía cửa, rất nhanh hình bóng của Tiêu Sĩ Duệ xuất hiện.

Ôn Đình Trạm đi đến bàn trà, đích thân rót một chén đưa cho Tiêu Sĩ Duệ: “Đệ đến tìm ta, ta rất vui mừng.”

“Nếu ta không đến, có phải sẽ làm huynh thất vọng hay không?” Tiêu Sĩ Duệ hỏi lại.

“Ừm.” Ôn Đình Trạm không chút do dự gật đầu.

“Hôm nay huynh lại dạy ta một bài học.” Tiêu Sĩ Duệ nhận lấy chén nước ấm mà Ôn Đình Trạm đưa tới. Bởi vì Dạ Dao Quang cảm thấy uống trà nhiều sẽ không tốt nên Ôn Đình Trạm cơ bản đều uống nước ấm. Thói quen này của cậu khiến mấy người Tiêu Sĩ Duệ cũng dần cảm thấy nước ấm không có gì không tốt cả nên Tiêu Sĩ Duệ uống rất tự nhiên:

“Cảm xúc rất nhiều, thế sự vô thường, chớp mắt liền thay đổi. Mỗi người đều đang sống trên ván cờ này, chúng ta không có cách khống chế linh hồn của họ, càng không có cách lệnh cho mỗi bước đi của họ đều phải theo sự sắp xếp của chúng ta. Cho dù thực sự làm đến bước này cũng chưa chắc sẽ không có người khác chen ngang gây trở ngại, cho nên bất biến ứng vạn biến (2) mới là thượng sách. Lần này không thay đổi làm dự tính ban đầu của chúng ta không đổi, đạt được mục đích không đổi, còn cách thức thì có thể tùy cơ ứng biến.”

“Sĩ Duệ, kỳ thực đệ rất thông minh.” Ôn Đình Trạm tán dương nói.

“Thông minh? Sao ta cảm thấy từ miệng huynh nói ra lại làm lòng ta chua xót vậy?” Tiêu Sĩ Duệ không khỏi cười nói:

“Từ nhỏ hoàng gia gia đã bảo vệ ta quá tốt, phụ vương sợ ta không đấu được với mấy vị thúc thúc, trước khi lâm chung dặn ta không nên có ý nghĩ không an phận, hãy làm một An Lạc Vương bình thường vui vẻ, ta cũng từng cận thận ghi nhớ lời dặn dò của phụ vương. Nhưng ta càng nhượng bộ, hoàng gia gia lại càng thương yêu ta, hoàng gia gia càng thương yêu ta khiến mấy vị thúc thúc của ta ngày càng không vừa mắt ta. Phụ vương ta có nhảy bén ra sao cũng không thể nghĩ đến cục diện này, hiện tại ta đã thân bất do kỷ (3), không lên thì chết nhưng muốn ta cứ như vậy mặc người xâu xé thì ta không làm được, sớm biết sẽ có cục diện như vậy, ta nên sớm thức tỉnh.” Tiêu Sĩ Duệ nhìn Ôn Đình Trạm nói tiếp:

“Tuy ta đã ngu ngốc mười năm, nhưng tình hình đã thay đổi, hoàn toàn tình ngộ thì lại gặp huynh, ông trời rộng lượng đối với ta biết bao. Nếu như ta vẫn chưa thông suốt, chẳng phải sẽ không xứng với ân huệ này hay sao?”

“Chúng ta đều là người luyện tiếc hạnh phúc.” Ôn Đình Trạm không biết nghĩ đến điều gì, cậu uống cạn chén nước, bờ môi ướm át mà càng thêm đỏ, nở nụ cười nhạt.

Tiêu Sĩ Duệ hiển nhiên biết Ôn Đình Trạm đang nghĩ đến điều gì: “Ta biết, hôm nay huynh thay đổi kế hoạch thực ra chỉ là để Dao tử tử vui vẻ.”

“Chỉ mình đệ nhìn ra.” Ôn Đình Trạm nghĩ đến ngay cả Dạ Dao Quang cũng có chút do dự.

“Đệ nghĩ như thế nào đối với lần này?”

“Nghĩ như thế nào?” Tiêu Sĩ Duệ sắc mặt nghiêm túc nói:

“Ý nghĩ duy nhất của ta chính là dù là nam nhân ta cũng ghen tỵ với Dao tử tử.”

Lời nói của Tiêu Sĩ Duệ khiến Ôn Đình Trạm không khỏi cười ra tiếng, một lúc sau cậu mới thu lại nụ cười: “Đệ quả thật nghĩ như vậy?”

“Nếu như không phải, huynh nghĩ rằng trong lòng ta hẳn có khúc mắc? Cho rằng huynh nữ nhi tình trường quá mức? Không phải là huynh đệ ruột thịt, huynh sớm muộn cũng vì Dao tử tử chen vào mà đâm huynh đệ hai đao?” Tiêu Sĩ Duệ nói xong lắc đầu:

“Doãn Hòa, có lẽ ta còn hiểu huynh hơn cả Dao tử tử. Trong lòng huynh, Dao tử tử còn quan trọng hơn bất cứ việc gì hay bất cứ người nào nhưng ta tin, nếu như có một ngày Dao tử tử và ta bị treo giữa hai vách đá, huynh lại chỉ có thể cứu một người, huynh nhất định sẽ chọn cứu ta.”

Tay Ôn Đình Trạm ngừng lại: “Lấy câu của Dao tử tử nói về đệ, đệ nhất đâu sự tự tin như vậy?”

Tiêu Sĩ Duệ lại cười rất tự tin: “Là hai người cho ta tự tin, huynh và Dao tử tử là người cho ta tự tin, huynh sẽ chọn cứu ta sau đó nhảy xuống cùng Dao tử tử. Tâm tư huynh hiển nhiên hy vọng có thể cứu Dao tử tử nhưng chính vì huynh quý trọng Dao tử tử như vậy nên huynh hiểu rõ nguyên tắc của Dao tử tử là không then với lòng. Huynh và tử ấy sống áy náy tự trách không bằng cùng tử ấy vui vẻ nhảy xuống hoàng tuyền.”

Đôi mắt đen nhánh trở nên thâm trầm, Ôn Đình Trạm nhìn Tiêu Sĩ Duệ: “Sĩ Duệ, đệ biết được ưu điểm lớn nhất của đệ là gì không?”

“Ta biết nhìn người.” Tiêu Sĩ Duệ nói.

Ôn Đình Trạm gật đầu: “Phải, đệ biết nhìn người, rất hiểu cách nhìn người. Một quân chủ không cần quá thông minh, nắm quyền chỉ cần tìm

người thông minh vì ta dốc sức, đệ hiểu được cách nhìn người thì đã có đủ tiềm năng làm một minh quân rồi.”

“Giống như thiên lý mã và Bá Nhạc?” Tiêu Sĩ Duệ sung sướng nói.

“Đúng vậy, thiên lý mã thường hay có, nhưng Bá Nhạc lại hiếm có.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Thiên lý mã như huynh nói chỉ sợ còn khó kiếm hơn Bá Nhạc.” Tiêu Sĩ Duệ lại nói.

“Cho nên đây là duyên.” Ôn Đình Trạm cười.

“Vì vậy, phải luyện tiếc duyên.” Tiêu Sĩ Duệ cũng cười.

Hai người nhìn nhau cười, sau đó Tiêu Sĩ Duệ mới nói: “Chuyện của Quách gia, huynh dự định làm thế nào?”

“Đoán chừng chuyện này cũng sắp đến lúc phải kết thúc rồi, đợi đến khi xử lý xong chuyện này, chúng ta đến nhà Quách gia làm khách.” Ôn Đình Trạm nói.

“Quang minh chính đại đi?”

“Quang minh chính đại.”

“Quang minh chánh đại ra tay?”

“Quang minh chánh đại ra tay.”

Tiêu Sĩ Duệ rơi vào trầm tư, Ôn Đình Trạm liền nói: “Ta không phải để đệ cách một thời gian lại báo hành tung của đệ lên bộ hạ hay sao, lần trước là lúc nào?”

“Khóa thi ở học viện, thông báo kế hoạch chúng ta đi ngao du.” Tiêu Sĩ Duệ thành thật trả lời.

(1) Bá Nhạc: Người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa.

(2) Bất biến ứng vạn biến: Làm chuyện gì cũng nên chú ý quan sát mọi sự thay đổi, để đến khi bất ngờ có gì đổi đi cũng sẽ không bất ngờ.

(3) Thân bất do kỷ: Hành động không thể theo ý của bản thân.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 459: Diện Trản (*)

“Giờ là lúc truyền tin.” Ôn Đình Trạm đưa tay gõ lên án kỷ.

“Nhớ kỹ phải báo tin lạ ở đây lên bệ hạ, đặc biệt là chuyện chúng ta vốn đi Thanh Hải, nửa đường được Nguyên Ân đại sư mời đến, không thể không đi.”

Tiêu Sĩ Duệ lập tức đứng lên chấp tay với Ôn Đình Trạm: “Kỳ Úc công tử, tại hạ bái phục, bái phục.”

“Mau đi đi.” Ôn Đình Trạm phát tay, đuổi Tiêu Sĩ Duệ đang khoe khoang đi.

Bọn họ muốn đạt được mục đích khiến tổng đốc Trực Lệ Quách Kiến Đình e sợ. Nhất định phải để Quách Kiến Đình nhận thức sâu sắc từ đầu đến cuối chuyện này là do một tay bọn họ khơi mào, dồn Quách Kiến Đình đến bước đường cùng, rồi lại cho quả ngọt để Quách gia mang ơn, không thể không quang minh chính đại xuất hiện. Thế nhưng lại không thể để bệ hạ nghi ngờ nên cần để bệ hạ biết bọn họ đến Trực Lệ hoàn toàn nằm ngoài ý muốn, vừa hay Nguyên Ân đại sư cho họ thời cơ. Bức thư của Nguyên Ân đại sư đúng lúc được gửi đến trước khi bọn họ xuất phát một ngày, dù bệ hạ có nghi ngờ, đi tìm Nguyên Ân đại sư cũng sẽ xua tan mọi sự nghi hoặc trong lòng.

Quách gia cậu muốn nắm chắc trong tay, để cậu thử xem cậu có bản lĩnh dựa vào sức lực của bản thân tóm chặt lấy quan thần đứng đầu tổng đốc Trực Lệ hay không!

Ôn Đình Trạm bên này đang âm thầm tính toán từng bước toàn bộ Quách gia, Lương Thành Hề bên kia thật sự làm mười ngọn đèn trên sông trong một ngày. Thì ra Lương Thành Hề vốn cũng đã làm ở nhà, khi đó chẳng qua chỉ là để đệ đệ và muội muội vui vẻ mới đích thân bắt tay vào làm. Sau này sống chung với Nguyễn Tư Tư, cuộc sống nghèo khó, hẳn dự định nhân dịp tết Nguyên Tiêu nơi này có tập tục thả đèn nên làm thêm nhiều đèn để phụ cấp sinh hoạt cho gia đình, tự mình rèn luyện tay nghề.

Đèn sông của Lương Thành Hề rất đặc biệt, không phải là hình hoa sen phổ biến, cũng không phải hình chiếc thuyền nhỏ truyền thống mà là hình dạng của từng con vật, đặc biệt nhất đó là đều làm ra từ nguyên liệu nấu ăn. Mười ngọn đèn, thiếu đi con heo và con khỉ trong mười hai con giáp.

“Thơm quá.” Càn Dương nhìn mười ngọn đèn liền chảy nước miếng.

“Đây là diện trần.” Ôn Đình Trạm đọc đủ các loại kinh thi và thư kinh nên đã từng thấy qua ghi chép về thứ này, thấy Lương Thành Hề không muốn nhiều lời liền phổ cập khoa học cho mọi người:

“Là tập tục vào dịp tết Nguyên Tiêu của vùng Hoài Bắc, truyền thuyết rằng ánh đèn của tết Nguyên Tiêu là ánh sáng của sự may mắn, có thể xua đuổi tà ma. Vào ngày này trong nhà của người dân khu vực Hoài Bắc thông thường sẽ không dùng đèn đuốc chiếu sáng, tắt đèn mà ăn.”

Mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, Dạ Dao Quang nói: “Diện trần này muội cũng đã từng nghe qua, bình thường đều là mười hai chiếc, mỗi chiếc ngụ ý cho mỗi một tháng của năm mới. Người dân trong thôn Hoàng Hoài hy vọng dùng cái này để gửi gắm hy vọng được mùa ngũ cốc trong năm sau.”

“Là mười hai ngọn đèn.” Lương Thành Hề nhìn cây đèn trước mặt, ngọn đèn vẫn chưa được thắp sáng nhưng lại sưởi ấm ánh mắt hắn.

“Lúc nhỏ Tư Tư bị bắt cóc bán đến nơi đây, nàng còn có chút ký ức mơ hồ lúc nhỏ, nàng là người Kỳ Thành, ký ức cuối cùng của nàng cũng lưu lại trên diện trán của cha mẹ làm ra. Sau khi ta cùng nàng thành hôn mới nghe nàng nói đến, vốn dự định năm nay đón Nguyên Tiêu cùng nàng...”

Mọi người nghe đến đây trong lòng không khỏi chua xót, Lương Thành Hề là người Bộc Dương, học diện trán ở đâu được. Để học được không chừng đã chịu nhiều gian khổ, dù sao lúc đó hắn đã không còn là thiếu gia của Lương gia, trong lòng tràn ngập vui vẻ chuẩn bị cho vợ hắn lại vì tận hiếu quay về nhà một chuyến, nhưng hết thấy lại là cảnh còn người mất.

Diện trán này với Nguyễn Tư Tư mà nói không chỉ chứa đựng hồi ức đẹp nhất của nàng khi còn bé, còn là hạnh phúc ngọt ngào nhất khi còn sống. Trước đây Nguyễn Tư Tư nhất định biết Lương Thành Hề vì nàng mà khổ tâm không ít.

Dừng một chút, Lương Thành Hề mới nói: “Chúng ta đi thôi.” Lúc này, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng không đi tìm lão hòa thượng, ba người Tiêu Sĩ Duệ, Tần Đôn và Văn Du bị ép ở nhà. Vì đám người Nguyên Ân đại sư ở đó, Dạ Dao Quang cũng không bắt Càn Dương ở lại, vì vậy bốn người họ dẫn theo huynh đệ Vệ Kinh đi theo Lương Thành Hề.

Lương Thành Hề cũng không đi đến nơi Nguyễn Tư Tư đã nhảy sông mà đi đến một nơi đồng không mông quạnh bên hạ lưu sông, bãi cỏ lúc này đã ố vàng.

“Khi tết đến, ta và Tư Tư hẹn nhau tết Nguyên Tiêu sẽ đến đây thả đèn sông.” Lương Thành Hề tựa như tự nói giải thích một câu, hắn để diện trán lên gối rồi thả từng cái ra giữa sông, sau đó dùng hộp quạt châm lên ngòi đèn. Đêm nay hướng gió tốt, đợi đến khi hắn đẩy từng ngọn đèn đi, diện trán liền trôi ra giữa sông.

Nhìn từng chiếc điện trần trôi xa, ánh mắt Lương Thành Hề cũng bắt đầu mơ hồ, hắn không chớp mắt nhìn ngọn đèn hình ngựa, năm sau chính là năm Bính Ngọ. Ánh mắt mơ hồ khiến ký ức của hắn không ngừng bay xa, đó là vào đêm hôm mừng một đầu năm, mừng hai là ngày về nhà mẹ đẻ.

Nàng nằm trong lòng hắn, nhẹ giọng nói: “Tướng công, thiếp muốn trở về Kỳ Thành xem sao.”

Nghĩ đến ngày mai là ngày bao nhiêu, Lương Thành Hề không khỏi thương tâm: “Được, đợi đến ngày mười lăm chúng ta bán hết mấy chiếc đèn này, ta đi đến tiệm sách kiểm việc chép sách, thời tiết ấm áp chút nữa thì chúng ta đi Kỳ Thành, nếu có thể tìm thấy cha mẹ nàng, chúng ta sẽ ổn định ở Kỳ Thành.”

“Tướng công!” Nàng dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn. Cha mẹ còn, không thể đi xa.

“Giờ này cha mẹ vẫn đang nổi nóng, ở đây bọn họ đã nghĩ cách làm khổ nàng. Họ là cha mẹ ta, ta không thể bất hiếu, chúng ta đi Kỳ Thành, ta có thể đến trường tư làm thầy, nàng cũng không cần phải đi thuê kiếm sống, hại mắt. Đợi đến khi chúng ta có con rồi, dẫn theo con nhỏ quay về, đến khi đó cha mẹ bớt giận rồi không chừng có thể tiếp nhận nàng, đến lúc đó chúng ta lại hiếu thuận cha mẹ gấp bội.” Hắn nắm lấy bàn tay vì xúc động mà run rẩy của nàng, nhìn giọt lệ trong mắt nàng, không nhìn được mà nhẹ nhàng hôn lên.

Vốn dĩ không mang theo bất kỳ ý nghĩ gì nhưng lại từ từ trở nên có ý nghĩa.

“Nếu như Tư Tư cảm kích phu quân, không bằng sớm cố gắng, tranh thủ sang năm cho hai người họ bế cháu!”

Đó là lần dây dưa triền miên cuối cùng của họ.

Hắn và Tư Tư đã định qua nửa năm nay đi Kỳ Thành xem có thể tìm thấy người thân của nàng hay không, nếu như có thể liền ổn định ở Kỳ Thành. Đây cũng là lý do vì sao năm mới đích thân hắn cúi đầu lạy cha mẹ, đến khi họ có thể cố gắng có con rồi, đưa con năm sau sinh ra cầm tinh con ngựa. Rõ ràng một ngày trước hai người họ còn tính toán chuyện tương lai, cuộc sống sau này của mình, lại không nghĩ đến hết thảy đều biến thành như vậy.

Ánh mắt đau xót nhắm lại, hai hàng lệ chảy xuống, Lương Thành Hề vẫn cố gắng tròn mắt nhìn diện trản trên sông càng lúc càng xa. Mặt sông vẫn yên lặng, thân thể hắn không khỏi bất lực quỳ trên mặt đất, hai tay nắm thành quả đấm hung hăng đập trên bùn đất. Cục đá bén nhọn đâm rách tay hắn, máu tươi chậm chậm chảy ra nhưng hắn lại không cảm thấy đau. Hắn không gào thét, không khóc lóc nhưng hơi thở ẩn chứa sự bi ai quần vào trong lòng mọi người, mấy người nhìn hắn đều sinh lòng phiền muộn.

“Nguyễn Tư Tư sẽ xuất hiện sao?” Để không ảnh hưởng đến Lương Thành Hề, cũng không muốn để lộ khí tức, bọn họ cách ra rất xa. Từ xa nhìn Lương Thành Hề, Lục Vĩnh Diễm không khỏi nhỏ giọng nói.

(*) Diện trản: Một loại đèn làm bằng bột mỳ trong dịp tết Nguyên Tiêu, dùng để xua đuổi tà ma.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 460: Rơi Xuống Sông

Dạ Dao Quang đang định nói gì đó thì thính giác nhạy bén của cô đã nghe được tiếng ùng ục từ mặt đất truyền đến, ngược mắt nhìn ánh đèn điện trần mập mờ ở phía xa, thậm chí còn lóe lên tia u lam, không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Quả nhiên nước trên mặt sông bắt đầu rẽ sang hai bên, động tác nhìn rất lớn nhưng lại không có một chút tiếng động nào. Lương Thành Hề hoàn toàn không cảm giác được, mãi đến khi một thân hình nhẹ nhàng từ giữa sông bay ra lướt đến bên bờ. Cảnh này dọa Lục Vĩnh Diễm trợn to hai mắt. Làn váy lụa mỏng bay qua khoeo mắt hấn, thân thể Lương Thành Hề cứng lại, hấn chậm rãi ngã đầu, lại là một nữ nhân xa lạ.

Nhưng rõ ràng là gương mặt xa lạ, hơi thở xa lạ, ánh mắt xa lạ nhưng ánh sáng trong đôi mắt kia lại rất quen thuộc, vẫn thấp sáng nội tâm hấn. Hấn ngửa đầu sững sờ nhìn nàng một lúc lâu mới bò dậy, sau đó một tay kéo nàng vào trong lòng: “Tư Tư...”

Nữ nhân kia toàn thân cứng ngắc tùy ý để Lương Thành Hề ôm chặt, nghe hấn nói bên tai nàng một câu lại một câu xin lỗi, người tài hoa hơn người trở thành người tựa như chỉ biết nói đến câu này vậy.

Đã vô tâm dùng thân thể người khác thì ra cũng biết đau.

“Tướng công...” Giọng nói của nàng không còn ngọt ngào động lòng người như trước đây nhưng vẫn có thể đi thẳng vào tâm hồn hấn như trước.

“Tư Tư!” Lương Thành Hề ôm chặt nàng, khóc lóc như đứa bé bị lạc đường.

Hai người còn chưa kịp nói chuyện cũ, ở giữa sông dường như có từng tầng rong biển cuộn cuộn lên, ánh sáng xanh thẳm dưới nước rất rõ ràng. Nguyễn Tư Tư hoảng sợ, một tay đẩy Lương Thành Hề ra: “Chàng đi mau!”

“Tư Tư, ta không đi.” Lương Thành Hề đuổi theo.

Nhìn tia sáng trên mặt sông đã bắt đầu thâm nhập vào mặt nước, Nguyễn Tư Tư cắn răng vùng tay áo lên, Lương Thành Hề liền bị một luồng gió cuốn lại ném về phía sau. Dạ Dao Quang và Càn Dương đồng thời phi thân bay đi. Càn Dương đưa tay vững vàng đón lấy Lương Thành Hề, Dạ Dao Quang vùng cánh tay lên giữa không trung, ba tia kim quang lướt qua Nguyễn Tư Tư đánh thẳng lên mặt sông trước mặt Nguyễn Tư Tư.

Nước sông chớp mắt được cô cuộn lên hoàn toàn cản đường của Nguyễn Tư Tư, lúc này mặt sông nổ vang hai tiếng, hai bóng dáng bay ra đánh thẳng đến Dạ Dao Quang. Cánh tay giữa không trung của Dạ Dao Quang vừa chuyển đánh xuống, ba đồng Tường Phù Nguyên Bảo liền bay ra hướng thẳng đến hai yêu quái đang bay đến. Lúc này cô đã gần với mặt sông, một cước đá con yêu quái né tránh Tường Phù Nguyên Bảo xuống sông rồi bay đến trước mặt Nguyễn Tư Tư.

“Là người!” Nguyễn Tư Tư hiển nhiên nhận ra Dạ Dao Quang, trong mắt nàng ẩn chứa hận ý sâu đậm.

“Người không phải là đối thủ của ta.” Dạ Dao Quang nói rất bình thản. Lúc này một con yêu quái lại bay đến chỗ Dạ Dao Quang, thân thể Dạ Dao Quang không nhúc nhích, đầu ngón tay chỉ rạch một đường, ba đồng Tường Phù Nguyên Bảo liền bay đến phía yêu quái kia. Cô đưa tay nắm lấy Nguyễn Tư Tư:

“Đi theo ta.”

Nguyễn Tư Tư trở tay giữ lại cổ tay cô: “Người đừng hòng.”

“Xem ra người đắm chìm trong truy lạc vì yêu quái rồi?” Dạ Dao Quang nheo mắt.

“Làm yêu quái có gì không tốt?” Nguyễn Tư Tư cười rất vui sướng:

“Sẽ không có ai có thể chà đạp ta, lại trường sinh bất lão, còn có thể có được pháp lực mà người phàm muốn có cũng không sao có được. Vì sao ta không thể làm yêu? Và lại ta đã giết người, lẽ nào người còn có thể độ hóa cho ta sao?”

Dạ Dao Quang hé miệng không nói.

“Ta biết mấy người muốn ta làm gì.” Nguyễn Tư Tư cười lạnh đưa tay chỉ về phía Lương Thành Hề.

“Người cho rằng ta sẽ nhớ đến tình cảm của người đàn ông này mà giúp các người sao? Ha ha... Những người tu luyện như mấy người đứng là ngây thơ như thế, miệng đầy chính nghĩa, lúc ta hàm oan mà chết có ai đến thay ta đòi lại công bằng? Hiện giờ mấy người muốn ta vì các người, vì người đàn ông vô dụng vô phương bảo vệ ta mà phản bội đại vương, dựa vào cái gì? Ta quả thực không phải đối thủ của người nhưng người có thể dẫn ta đi sao?”

Câu nói của Nguyễn Tư Tư như thanh kiếm đâm vào lòng Lương Thành Hề, khiến trong lòng khó nhịn được sự đau đớn.

“Nếu như người không để ý, vì sao phải xuất hiện?” Dạ Dao Quang lạnh giọng chất vấn.

“Mấy người không phải muốn làm đến nơi đến chốn sao, mọi chuyện cũng cần phải có kết thúc, hôm nay ta đến chính là để kết thúc.” Nguyễn Tư Tư nhìn về phía Lương Thành Hề bên cạnh, cổ tay nàng vung lên giữa sông, diện trần hình ngựa kia liền bay vào lòng bàn tay nàng. Nàng lạnh lùng nhìn Lương Thành Hề:

“Giữa ta và chàng đã sớm kết thúc vào ngày chàng tức giận bỏ đi, cũng đã như người đứng nước lã, ta không để chàng nhảy sông chẳng qua là không muốn lại vướng mắc nhiều chuyện cùng chàng. Chàng đã không hiểu, vậy thì hôm nay chàng sẽ thấy rõ.”

Tay Nguyễn Tư Tư lật lại, chìa bàn tay hướng về phía Lương Thành Hề, diện trần hình ngựa ở giữa hai người họ. Gương mặt nàng trước sau không biểu cảm, ánh mắt lạnh lẽo, năm ngón tay khẽ dùng lực.

“Tư Tư, dừng...” Trong mắt Lương Thành Hề mang theo sự khẩn cầu vô tận.

Nguyễn Tư Tư xem như không thấy, theo gân xanh ở mu bàn tay nàng, nổ ầm một tiếng, diện trần kia tan tành giữa hai người họ, chỉ còn lại bột trắng tung bay trong màn đêm.

Lương Thành Hề cảm thấy thứ Nguyễn Tư Tư bóp nát không phải diện trần kia mà là tim hẫng, đau đến hô hấp cũng không thông. Trước mắt biến thành màu đen, hẫng suy nghĩ nhiều rồi cứ vậy mà bất tỉnh, nhưng đầu óc hẫng lúc này lại vô cùng tỉnh táo. Hẫng tựa như có thể rõ ràng cảm giác được từng dây thần kinh trong đầu mình đang đứt đoạn.

“Người đã can tâm tình nguyện sa ngã, vậy chớ trách ta hạ thủ vô tình!” Trong tay Dạ Dao Quang vạch ra Thiên Lân, cánh tay rạch một đường về phía Nguyễn Tư Tư.

Nguyễn Tư Tư nhanh chóng xoay người tránh đi, tốc độ vẫn chậm một bước, cánh tay lại bị thương, máu tươi chảy ra. Lúc này mặt đất đột nhiên

lồi lên hai cái bao, nhanh chóng đánh úp dưới chân Dạ Dao Quang. Thân thể Dạ Dao Quang xoay tròn, trở tay tóm lấy Tường Phù Nguyên Bảo từ không trung, hung hăng ném xuống đất.

Cùng lúc đó Nguyễn Tư Tư phi thân bay lên, một chưởng đánh vào bả vai Dạ Dao Quang. Lúc này phía sau Dạ Dao Quang có hai yêu quái đánh tới, Dạ Dao Quang nghiêng người tránh, nhanh chóng xoay người tránh né hai yêu quái phía sau, trở tay ném Thiên Lân ra. Thân thể Nguyễn Tư Tư không khỏi lệch lạc nhưng nhanh chóng xoay người ném một vật về phía Dạ Dao Quang, từng mảnh của vật này rất nhỏ rất mỏng giống như vảy cá, lại có sức lực mạnh mẽ. Dạ Dao Quang không ngừng nhượng bộ, thân thể nhanh chóng lui vào một nơi trên mặt sông, lúc này hai càn tay mới mở ra vận khí ngũ hành đánh nát những thứ đang bay tới kia.

Làm vỡ bột phấn bên trong, Nguyễn Tư Tư đã áp sát đến trước mắt, Dạ Dao Quang không kịp tránh đi một chưởng của nàng, một chưởng này đánh ngã Dạ Dao Quang xuống sông. Lúc này nước sông đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, sức lực khổng lồ nhanh chóng hút Dạ Dao Quang xuống dưới.

“Dao Dao!”

“Sư phụ!”

Ôn Đình Trạm và Càn Dương nhanh chóng đánh nát mấy tiểu yêu đang vây quanh bọn họ, đuổi theo. Lúc này Nguyễn Tư Tư đã nhảy xuống sông, trước khi thân thể chìm ngập liền vung tay áo lên, từng mảnh thủy quang giống như lưỡi đao đánh về phía đám người Ôn Đình Trạm. Đợi đến khi hai người họ đánh văng thủy quang, mặt sông đã khôi phục về yên tĩnh.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 461: Đuổi Theo

Ôn Đình Trạm muốn lặn xuống sông lại bị Dạ Khai Dương chặn trước mặt: “Cha!”

“Nó...” Càn Dương đang chuẩn bị ra tay liền bị dọa sợ, hắn sao biết được Dạ Dao Quang lại nuôi một con quỷ, sững sờ nhìn tiểu quỷ bay lướt qua trước mặt hắn đến bên Ôn Đình Trạm.

“Cha, chúng ta mau đi tìm Nguyên Ân đại sư cứu mẹ.” Ánh mắt Dạ Khai Dương nhìn chăm chăm Ôn Đình Trạm.

Sắc mặt Ôn Đình Trạm vô cùng xấu, nắm đấm của cậu tạo ra âm thanh “răng rắc”, thông minh như cậu nháy mắt nhìn Dạ Khai Dương là biết Dạ Dao Quang cố ý rơi xuống sông, vừa rồi là đang diễn kịch với Nguyễn Tư Tư. Vậy mà cô chưa từng bàn bạc nửa câu với cậu đã đẩy mình vào nguy hiểm!

Nhẫn nhịn lại, Ôn Đình Trạm cuối cùng vẫn phải nhịn xuống, phẩy tay áo tóm lấy Thiên Lân chạy như bay về phía căn nhà của mình. Càn Dương và Lục Vĩnh Diễm nhanh chóng tóm lấy Lương Thành Hề như cả thế giới đang sụp đổ đuổi theo.

“Sao vậy...”

Đám người Tiêu Sĩ Duệ đang đợi ở phòng khách nhìn thấy Ôn Đình Trạm toàn thân bùng lên sự lạnh lẽo bước nhanh quay về, trực tiếp bước vào phòng Nguyên Ân đại sư, không nhìn được hỏi Lục Vĩnh Diễm chạy về sau.

“Tiểu Khu bị yêu quái bắt!” Lục Vĩnh Diễm vội vàng nói.

“Cậu nói cái gì?” Tiêu Sĩ Duệ đưa tay tóm chặt cổ áo Lục Vĩnh Diễm, Văn Du và Tần Đôn biến sắc đi lên trước.

“Buông tay, buông tay.” Lục Vĩnh Diễm nhanh chóng đánh tay Tiêu Sĩ Duệ:

“Tiểu Khu tự nguyện để yêu quái bắt đi.”

“Tự nguyện?” Tần Đôn kinh hô, mấy người nháy mắt đã hiểu Dạ Dao Quang dùng chiêu bài không vào hang cọp sao bắt được cọp con, khó trách sắc mặt Ôn Đình Trạm đáng sợ như vậy.

Mọi người đều dè dặt đợi ở phòng khách, Ôn Đình Trạm đi ước chừng một chén trà liền quay lại, nghiêm mặt đưa tay đến trước mặt Tiêu Sĩ Duệ: “Đưa Tị Thủy châu cho ta.”

“A? Ờ ờ.” Tiêu Sĩ Duệ vội vàng lấy Tị Thủy châu luôn mang trong người đưa cho Ôn Đình Trạm, nhìn Ôn Đình Trạm nhận xong đi ra ngoài, liền gọi to:

“Doãn Hòa, đó là yêu quái...”

Còn không đợi hắn nói xong, bóng dáng Ôn Đình Trạm đã biến mất.

“Tiểu Dương, cậu mau đi hỗ trợ.” Tần Đôn vội vàng thúc giục Càn Dương.

Càn Dương ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, tìm một nơi ngồi xuống ở phòng khách: “Ta đi chỉ có thể thêm phiền.”

Thân thể hắn thuần dương, toàn thân đều là ngũ hành Hỏa, xuống nước không thể giúp bất cứ việc gì, trái lại còn phải để sư phụ cứu hắn.

“Vậy chúng ta chỉ có thể đợi sao?” Lục Vĩnh Diễm nhìn xung quanh bên ngoài, trong mắt tràn ngập lo âu.

“Chỉ có thể đợi.” Tiêu Sĩ Duệ khẽ thở dài.

Ngay cả Càn Dương cũng thêm phiền, bọn họ tiến đến chỉ thêm loạn.

Không nhắc đến đám người Tiêu Sĩ Duệ đang lo lắng sợ sệt, hãy nói đến Dạ Dao Quang nháy mắt bắt được Nguyễn Tư Tư lại tin lời Nguyễn Tư Tư nói, dựa vào đề nghị của Nguyễn Tư Tư chui vào hang cộp. Nhưng Dạ Dao Quang dễ dàng bị bắt vậy sao. Cô vừa rơi xuống sông, còn không đợi yêu vương dưới sông kia cuốn lên, Tử Linh châu liền được cô thúc giục, linh ngũ hành bao quanh cô nhanh chóng che giấu tất cả khí tức trên người cô, biến mất dưới sông. Cũng như cô có thể dùng khí ngũ hành để người thường không nhìn rõ diện mạo của cô vậy, linh ngũ hành cũng có thể khiến vật tu luyện không nhìn thấy. Chỉ là tu vi của cô vẫn chưa đủ cao, không dùng được khí ngũ hành đến mức vậy, thế nhưng Tử Linh châu ẩn chứa linh ngũ hành tuyệt đối không giống bình thường.

Yêu vương kia khuấy đảo một hồi cũng không tìm được Dạ Dao Quang, buồn bực chui vào sào huyệt. Dạ Dao Quang cũng thở dài một hơi, dù sao tu vi của cô có hạn, không thể khống chế Tử Linh châu quá lâu. Đợi đến khi yêu khí xung quanh biến mất, Dạ Dao Quang mới chậm rãi thay đổi khí ngũ hành thành ngũ hành Thủy để che chở rồi không ngừng tiến vào.

Tốc độ của cô rất chậm, cực kỳ cảnh giác, yêu vương kia cũng không biết đã ở dưới đáy nước bao lâu. Đáy sông nhìn như không sâu, thực ra là bị khí ngũ hành ngăn cách, người thường hiển nhiên không đi vào được. Đáy sông phiến đá lờm chờm, Dạ Dao Quang lén vào liền nhìn thấy ba tên tiểu yêu. Cộng thêm yêu quái vừa nảy giao đấu cùng bọn họ, đây là thuộc hạ của yêu vương, chí ít cũng có hai mươi ba mươi tên tiểu yêu.

Chẳng trách có thể sử dụng Xá Lợi Phất, quả nhiên không phải yêu quái bình thường. nhưng nếu dùng nhiều thuộc hạ như vậy, vì sao lại coi trọng Nguyễn Tư Tư đến vậy? Thậm chí không tiếc tu vi giúp Nguyễn Tư Tư từ quỷ hóa thành yêu.

Dạ Dao Quang nhanh chóng cảm giác được yêu khí lớn, cô tiến gần đến mới phát hiện ra một con thuyền hoa lệ. Con thuyền không có một chút dấu vết mục nát hay rách nát nào, mới tinh đẹp đẽ, còn treo cá phát sáng ở xung quanh thuyền, tô vẽ cho thuyền vô cùng nguy nga lộng lẫy. Xung quanh con thuyền đều bị yêu khí khống chế, không có bất kỳ yêu quái nào canh giữ, Dạ Dao Quang chỉ có thể dùng Tử Linh châu khống chế không làm yêu khí chấn động để bay vào.

Thế nhưng vào lúc này cô cảm giác dưới nước có khí tức quen thuộc đi đến, cô nhanh chóng nhìn thấy Ôn Đình Trạm đang bơi đến bên cạnh, không khỏi trừng to mắt nhìn. Nhưng trong này trăm mối nguy hiểm, Dạ Dao Quang không kịp nghĩ nhiều liền tiến lên đón lấy, một tay nắm chặt Ôn Đình Trạm kéo đến nơi khuất.

“Sao chàng lại đến đây?” Dạ Dao Quang dùng thần thức truyền âm cho Ôn Đình Trạm.

Ánh mắt Ôn Đình Trạm lại nhìn chăm chăm Dạ Dao Quang, không nói câu nào nhưng cậu lại trở tay nắm tay Dạ Dao Quang, kiềm chế không để bản thân dùng quá nhiều lực.

Dạ Dao Quang lập tức biết trong lòng cậu nhẫn nhịn tức giận mà đến, không nhịn được giải thích: “Yêu vương này không hề tầm thường, muội và Nguyễn Tư Tư căn bản không có chỗ để thương lượng, chỉ có thể thừa dịp lần này Nguyễn Tư Tư tạo ra có hội mà lên vào điều tra, nếu không căn bản chúng ta sẽ không tìm thấy sào huyệt của nó. Muội không dự định ra tay với nó, muội có Tử Linh châu ẩn mình, tuyệt đối không có vấn đề.”

Nghe Dạ Dao Quang giải thích xong, trong lòng Ôn Đình Trạm cũng không tức giận nữa, sắc mặt cũng tốt lên không ít. Vì Dạ Dao Quang ngày thường rất ít khi dùng Tử Linh châu nên Ôn Đình Trạm tựa hồ đã quên Dạ Dao Quang đã từng nói với cậu về điểm lợi hại của Tử Linh châu.

“Bây giờ chàng lên bờ đợi muội, muội muốn vào trong xem thử, chỉ có nhìn thấy cơ thể thật của yêu quái kia rồi muội mới có thể nghĩ ra phương pháp đối phó với nó.” Dạ Dao Quang nói với Ôn Đình Trạm.

Mặc dù Tị Thủy châu Qua Vô Âm tặng không sánh được với viên châu thượng cổ truyền lại kia nhưng cũng có thể che giấu khí tức, nhưng lại giới hạn ẩn giấu khí tức, lên vào nhất định sẽ bại lộ.

“Ta ở đây đợi nàng.” Ôn Đình Trạm nói.

Dạ Dao Quang nhìn xung quanh khắp nơi phiến đá lởm chởm, rất dễ ẩn náu, thêm khả năng che giấu khí tức của Tị Thủy châu cùng với đầu óc Ôn Đình Trạm ứng biến thông minh, hẳn sẽ không có vấn đề gì quá lớn nên cô gật đầu. Sau đó cô lợi dụng Tử Linh châu tiến vào con thuyền, Dạ Dao Quang tỏa ra toàn bộ lực cảm nhận, cố gắng chọn khí tức lưu động nhỏ bay đi.

“Người thật sự nghĩ ta tiếc rẻ mạng của người sao?” Âm thanh thành thực lạnh như băng của nữ nhân truyền đến.

Dạ Dao Quang nhanh chóng lui đến chân thuyền, nhìn xuyên thấu vào trong thuyền. Khoang thuyền giống như cung điện xa hoa, Nguyễn Tư Tư bị một nữ nhân tóc bạc bù xù, thân người đuôi cá nắm tóc. Nữ nhân kia có đôi mắt màu xanh lạnh lẽo, nàng ta không hề trang điểm chút nào nhưng lại cực kỳ xinh đẹp.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 462: Nguyễn Tư Tư

Toàn thân nồng đậm yêu khí, chắc chắn là yêu vương.

Đáng tiếc cô không có hỏa nhãn kim tinh, không nhìn thấy được cơ thể thật của nàng ta.

“Vương, Nguyễn Tư Tư được sủng ái mà kiêu căng, liên lụy chúng tôi bị thương, người không thể bỏ qua cho ả ta.” Lúc này một nữ yêu quỳ lên trước, ánh mắt nàng ẩn chứa sự khoái chí nhìn Nguyễn Tư Tư.

Nào ngờ yêu vương vung tay tát một cái lên mặt nữ yêu vừa nói, trực tiếp xoay đầu nàng sang hướng khác: “Từ lúc nào đến phiên người dạy ta phải làm như thế nào?”

Sắc mặt nữ yêu trắng nhợt, vội vã lộn đầu mình lại, run rẩy bò trên mặt đất: “Viên Viên không dám, Vương thứ tội.”

Yêu vương ánh mắt lạnh băng liếc nàng, móng tay mảnh mai dài chừng ba mươi milimet nhẹ nhàng xoa mặt Nguyễn Tư Tư: “Ta sẽ cho người một cơ hội để giải thích.”

“Vương, nàng ta...”

“Ừm?”

Lúc này lại có một nam yêu muốn nói gì đó, yêu vương chỉ phát ra một âm, hắn liền co rúm lại cúi đầu không dám nói nữa.

“Vương không phải muốn máu tinh khiết hay sao?” Nguyễn Tư Tư chịu đau nói:

“Đó là nữ tu, là nữ tử.”

“Ồ? Là nữ tử?” Yêu vương buông lỏng tóc Nguyễn Tư Tư, đổi thành như xoa súng vật, vuốt ve mái tóc dài của nàng.

“Ha ha, quả nhiên vẫn là người tri kỷ. Ta đang thiếu máu của một nữ tu, nếu có thể lấy được, đợi ta dưỡng Xá Lợi Phất thành Xá Lợi Huyết, đến lúc đó toàn bộ yêu giới đều tôn sùng ta!”

“Vương, Viên Viên sẽ tìm ra nữ tử kia.” Nữ yêu Viên Viên vội vã lấy lòng.

“Dựa vào người?” Yêu vương có phần khinh thường.

“Thành công thì ít hỏng việc thì nhiều, chuyện này giao cho Tư Tư. Bắt đầu từ hôm nay, các người đều phải nghe theo sự sai bảo của nàng.” Nói xong, ánh mắt lạnh băng màu xanh kia rơi trên người Nguyễn Tư Tư.

“Cách ngày mười lăm tháng tám chỉ còn sáu ngày, người còn thời gian sáu ngày, nếu ta vẫn đỉnh (*) yêu giới, thiên hạ này còn có nơi nào người không thể đi qua? Tiểu tình lang của người, ta cũng có thể biến hẳn thành yêu, thành toàn cho các người. Các người có thể làm một đôi phu thê yêu tu, trường sinh bất lão, đời đời kiếp kiếp, mãi không xa cách.”

Tên nữ yêu này quả nhiên rất biết mê hoặc lòng người, Dạ Dao Quang thấy rõ ràng Nguyễn Tư Tư có một giây do dự và đấu tranh.

“Tư Tư nhất định không phụ sự ủy thác của Vương.” Nguyễn Tư Tư vội vã tỏ thái độ.

Yêu vương cũng không nhắc lại, nàng ngồi lên chiếc ghế xa hoa nhắm hai mắt lại như vị tăng già đang ngồi thiền, yêu quái bên dưới đều ngoan ngoãn lui ra ngoài. Vừa ra khỏi khoang thuyền, ánh mắt Viên Viên tràn đầy thù hận nhìn Nguyễn Tư Tư:

“Chẳng qua chỉ là một tiện nhân, cũng muốn trèo lên đầu ta làm mưa làm gió.”

Nguyễn Tư Tư không quan tâm đến nàng ta, trực tiếp đi lên phòng mình trên lầu hai của con thuyền. Viên Viên muốn ra tay lại bị người phía sau ngăn lại, dùng ánh mắt ra hiệu nàng đang ở trong khoang thuyền.

Dạ Dao Quang theo đuôi Nguyễn Tư Tư bước vào căn phòng của nàng, Nguyễn Tư Tư vừa đi lên thay quần áo. Áo choàng của nàng rơi xuống, Dạ Dao Quang liền trừng to mắt. Vết thương khắp người, có mới có cũ hung ác dữ tợn, có vết thương do đồ vật sắc bén rạch lên, có vết thương do bị đánh, có vết thương do vật nào đó làm bỏng...

Đối với những vết thương trên người Nguyễn Tư Tư không hề để ý, nàng buộc chặt vạt áo rồi ngồi xuống trước gương. Nhìn dung mạo này của nàng, trong mắt nàng lập tức xuất hiện sự chán ghét, cuối cùng không nhịn được cầm lấy khung gương muốn đập nát chiếc gương, nhưng trong nháy mắt một cánh tay bắt được tay nàng.

“Là ta.” Nguyễn Tư Tư nhìn sang, hoàn toàn không biết sự tồn tại của Dạ Dao Quang.

Nàng không dám lên tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu Dạ Dao Quang mau rời đi.

Dạ Dao Quang đè lại tay nàng, đang muốn dùng thần thức nói chuyện với nàng nhưng Nguyễn Tư Tư trở tay cầm cổ tay cô, sau đó mặt không biểu cảm khoa tay múa chân. Dạ Dao Quang nhanh chóng hiểu ý của nàng, một phần thần thức của nàng đã nằm trong tay yêu vương.

Dạ Dao Quang buông lỏng tay Nguyễn Tư Tư ra, hiện giờ cô không biết làm thế nào để nói chuyện được với Nguyễn Tư Tư. Vừa rồi lên tiếng nói hai chữ đã là bí quá hóa liều, yêu vương có thể đang ở dưới chân cô, tu vi của con yêu vương này ngay cả có mười cô cũng không địch lại được.

Lúc này Nguyễn Tư Tư lấy một cuốn sách từ trong ngăn kéo ra, cuốn sách khá dày. Nguyễn Tư Tư lật sách ra bắt đầu đọc, sau đó đầu ngón tay cô thỉnh thoảng lại dừng ở một chữ, Dạ Dao Quang nhìn những chữ Nguyễn Tư Tư chỉ. Nguyễn Tư Tư từng là tài nữ, cô không thể không khâm phục bản lĩnh của Nguyễn Tư Tư, bản lĩnh này cô chỉ nhìn thấy trên người Ôn Đình Trạm. Ý trong lòng Nguyễn Tư Tư chính là nội dung trong sách, nội dung trên đầu ngón tay nhất định không thể đi qua thần thức, nếu không sẽ truyền đến yêu vương.

Có lẽ Nguyễn Tư Tư vì ngày này mà đã cẩn thận tập luyện vô số lần mới có thể lưu loát không ngừng trệ như vậy, mỗi một chữ Dạ Dao Quang đều nhớ kỹ trong lòng. Một canh giờ sau Nguyễn Tư Tư nhanh chóng đọc qua một lượt cuốn sách, đợi đến tờ cuối cùng khép lại, Dạ Dao Quang mới âm thầm rời đi.

Cũng may cô không đi cửa chính, cô vừa mới nhảy ra ngoài cửa sổ liền thấy yêu vương đã xuất hiện bên cửa phòng Nguyễn Tư Tư. Yêu vương này đã không còn là nữ tử xinh đẹp, nó biến thành nam nhân, sống mái cộng thể? Quần áo cũng đã thay đổi, nếu không có yêu khí nồng đậm như vậy, Dạ Dao Quang sẽ nghi ngờ rằng là hai tên yêu quái.

“Lại đang đọc sách sao?” Giọng nói cũng biến thành nam.

Thái độ Nguyễn Tư Tư cũng thay đổi, lúc trước chống lại nữ yêu vương hung ác tàn bạo, nàng cũng không lộ vẻ sợ hãi nhưng hiện tại nàng lại đang cố nén sự sợ hãi.

Yêu vương đi lên trước, đưa tay rất dịu dàng vuốt ve cánh tay Nguyễn Tư Tư, ánh mắt cực kỳ biến thái: “Thân thể này cũng đến lúc đổi rồi, bốn vương đã sớm chán ghét.”

Tiếng nói của yêu vương vừa dứt, quần áo trên người Nguyễn Tư Tư nháy mắt tan tành, sau đó Dạ Dao Quang nhìn thấy đầu ngón tay nhỏ dài của yêu vương khoét một chỗ trên người Nguyễn Tư Tư, lè lưỡi liếm máu từ da thịt rỉ ra...

Dạ Dao Quang nhanh chóng rời đi, cô vẫn chưa đi xa thì đã nghe thấy thanh âm hoan ái của đôi nam nữ...

Thì ra tên yêu vương này coi Nguyễn Tư Tư như một món đồ chơi, có lẽ trước Nguyễn Tư Tư còn có rất nhiều người, nhưng lại bị hấn giày vò đến chết. Nguyễn Tư Tư tâm chí kiên định, còn có Lương Thành Hề vẫn sống, hận ý sâu đậm với yêu vương nên nàng mới kiên trì đến hiện tại.

Nghĩ đến câu nói sau cùng của yêu vương, có thể Nguyễn Tư Tư chưa từng dính đến mạng người, chẳng qua chỉ là yêu vương ép buộc Nguyễn Tư Tư đổi thân thể, cũng có thể nói những người này là do yêu vương giết chết. Nếu quả thật là vậy, có lẽ Nguyễn Tư Tư vẫn có thể cứu rồi!

Lòng Dạ Dao Quang quay cuồng, nhanh chóng tìm được Ôn Đình Trạm rồi kéo cậu tránh né đám tiểu yêu tuần tra, trốn chạy khỏi sông. Một câu cũng không nói, chạy thẳng về nhà. Về đến nhà, những người khác liền thở dài nhẹ nhõm, Dạ Dao Quang nhanh chóng tắm rửa thay quần áo rồi mới dựa theo trí nhớ viết ra toàn bộ những chữ mà Nguyễn Tư Tư đã chỉ.

Cô đưa cho Ôn Đình Trạm: “Đây là những gì Nguyễn Tư Tư nói.”

(*) Văn đính: Mưu đồ cướp đoạt quyền lực.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 463: Giải Chữ

Nguyễn Tư Tư chỉ cho có mười chữ, có lẽ vì đó là giới hạn của cuốn sách rồi.

Ngư dương mã phi trùng nguyệt trùng viên minh thi.

“Đây là cái quỷ gì vậy?” Lục Vĩnh Điềm đọc toàn bộ câu của Dạ Dao Quang viết.

Dạ Dao Quang xem cũng không hiểu, cô nói cặn kẽ hoàn cảnh khó khăn của Nguyễn Tư Tư, nhưng sự biến thái của yêu vương kia thì cô không nói. Đó là sự tôn trọng cô dành cho Nguyễn Tư Tư.

“Nếu trong tình huống như vậy, chỉ sợ Nguyễn Tư Tư làm được đến như vậy đã là hết sức rồi.” Sau khi nghe xong, đám người Văn Du không khỏi tỏ ra khâm phục từ đáy lòng.

“Trong điều kiện có hạn, điều Nguyễn Tư Tư phải nói ra trước hết là cách đối phó với yêu vương.” Tiêu Sĩ Duệ chớp mắt, nhưng mười chữ này thật khiến người ta không nhìn ra cái gì có thể đối phó với yêu vương, bèn đề nghị:

“Hay là gọi Lương Thành Hề tỉnh lại, dù sao hắn cũng là người hiểu rõ vợ của mình nhất.”

Những người khác gật đầu, Tần Đôn xung phong nhận việc đi tìm Lương Thành Hề. Những người còn lại lại nhìn chăm chăm mười chữ này,

ngón tay Ôn Đình Trạm xẹt qua từng chữ, cậu đột nhiên nhắm hai mắt lại. Mọi người đều biết cậu đang suy nghĩ nên không quấy rầy.

Bỗng nhiên Ôn Đình Trạm mở mắt, cậu xoay người mài các chữ ra, sau đó xếp mười chữ này thành hàng theo thứ tự, Lục Vĩnh Diễm nhìn thấy không khỏi hiếu kỳ: "Doãn Hòa, cậu làm gì vậy?"

"Nguyễn Tư Tư ắt hẳn phải có một thời gian dài đọc quyển sách kia thì mới có thể làm hai việc cùng lúc một cách hoàn hảo như vậy, hơn nữa còn không khiến yêu vương hoài nghi. Dựa theo trình tự sách, nói không chừng lời Nguyễn Tư Tư muốn biểu đạt căn bản không phải thứ tự này." Văn Du thấy vậy giải thích cho Lục Vĩnh Diễm nghe.

"Nhưng cái này có sắp xếp thế nào cũng không thành một câu được." Ôn Đình Trạm nhanh chóng viết ra những thứ tự có thể viết được ra, Lục Vĩnh Diễm đọc hết một lượt cũng thấy không đúng.

Lúc này Lương Thành Hề chạy như bay đến, mắt hẩn chăm chú nhìn Dạ Dao Quang: "Tư Tư, Tư Tư nàng ấy sao vậy?"

"Những gì nàng ấy làm ở bờ sông chỉ là để dụ ta vào, tình cảm của nàng ấy với huynh chẳng bao giờ thay đổi." Lúc này, Dạ Dao Quang nhìn Lương Thành Hề, trong lòng có chút cảm xúc không thể hình dung.

"Ta biết, ta đã biết, ta sẽ không hiểu lầm nàng ấy nữa." Lương Thành Hề thất thần gật đầu.

Dạ Dao Quang đưa tờ giấy mình viết cho Lương Thành Hề: "Đây là lời tôn phu nhân cho ta, bây giờ nàng ấy..."

Cô nói cho Lương Thành Hề nghe hoàn cảnh khó khăn của Nguyễn Tư Tư một lần nữa: "Chúng ta phải mau chóng giải được hàm ý của mười chữ này mới có thể sớm ngày giúp nàng ấy thoát khỏi bế khổ."

Lương Thành Hề vội vàng nhận lấy, nhất thời ngay cả hân cũng rơi vào trầm tư. Mọi người đều không ai nói lời nào, thời gian thoáng cái đã qua, đêm đã khuya rồi mới để mọi người về nghỉ ngơi trước. Cả đường đi Ôn Đình Trạm đều vô cùng yên lặng, ngay cả lúc đưa Dạ Dao Quang về phòng cũng không nói lời nào đã đi mất.

Vì hôm nay tiêu hao quá nhiều khí ngũ hành, cô ngủ rất sâu. Sáng sớm hôm sau cô mới tỉnh dậy tu luyện được một nửa đã nghe thấy tiếng huyền náo. Nhưng cô vẫn kiên trì tu luyện xong, đến khi cô rửa mặt xong đi đến chính đường, tất cả mọi người đều ở đó, gương mặt mang theo nét vui mừng.

“Giải ra rồi?” Dạ Dao Quang cũng phấn chấn chạy lên trước hỏi.

"Ừm." Ôn Đình Trạm gật đầu.

"Là gì?" Dạ Dao Quang vội vàng hỏi. Ôn Đình Trạm đưa cho cô một trang giấy, Dạ Dao Quang liếc mắt cũng nhận ra là chữ viết của Ôn Đình Trạm: Là phi ngư, Lạc Dương, Bách Mã tự, Tế Minh đại sư, minh trùng, ngày mười lăm tháng tám.

“Vậy yêu vương là một con cá chuồn?” Dạ Dao Quang chưa từng nghe nói đến cá chuồn là một loài cá lưỡng tính.

“Phi ngư cũng chưa chắc là tên gọi.” Ôn Đình Trạm lập tức đọc được nghi hoặc của Dạ Dao Quang.

“Cũng có thể là một loài cá biết bay.”

Cách giải thích này Dạ Dao Quang vẫn chấp nhận.

Thấy Dạ Dao Quang còn xoắn xuýt, Ôn Đình Trạm giải thích đơn giản cho cô: “Ta và Lương huynh cùng đưa ra một đáp án giống nhau, vì vậy tương đối chính xác, không nhầm được. Nguyên cô nương thời gian cấp

bách, hơn nữa sách nàng ấy đọc, thứ tự và chữ đều bị hạn chế, vì vậy mười chữ này rất có thể có chữ đồng âm, cũng có thể cần dùng lặp lại. Dựa theo tình thế bức bách của Nguyễn cô nương, điều nàng ấy muốn nhất là nói cho nàng biết cách đối phó với yêu vương. Nguyễn cô nương đã thành yêu tất nhiên hiểu nàng chủ yếu muốn biết bản thể của yêu vương hoặc yêu vương này có bản năng che giấu cái gì, vì vậy nó rất có thể là một con cá biết bay. Thứ hai, nàng ấy muốn nói với nàng lai lịch của yêu vương, đó chính là nó đến từ Lạc Dương, tiếp đó nàng ấy biết nàng không phải là đối thủ của con yêu vương này. Nàng ấy tất nhiên muốn nói cho nàng biết khắc tinh mà thường ngày yêu vương nhắc tới hoặc là do nàng ấy tìm hiểu được. Ta đoán “mã thi minh” có lẽ là Tế Minh đại sư của Bách Mã tự, đương nhiên điều này còn tồn tại nhiều nghi vấn. Nhưng ta nhớ nàng đã từng nói yêu quái kia phải biến Xá Lợi Phất thành Xá Lợi Huyết vào ngày mười lăm tháng tám, vì vậy Nguyễn cô nương mới viết ra hai chữ trăng tròn. Cách ngày mười lăm tháng tám còn khoảng năm ngày, tính theo thứ tự cũng chỉ có Tế Minh đại sư của Bách Mã tự ở Lạc Dương mới phù hợp. Còn chữ “trùng” có lẽ là Nguyễn cô nương muốn nhắc nhở chúng ta một lần nữa rằng có những chữ có thể trùng lặp, ví dụ như “minh trùng”, có lẽ Nguyễn cô nương biết một loại trùng phát sáng có thể khắc chế được yêu vương. “Ngày mười lăm tháng tám” cũng là thời hạn Nguyễn cô nương muốn nhắc nhở chúng ta.”

Nghe Ôn Đình Trạm giải thích như vậy, Dạ Dao Quang hoàn toàn không phản bác được, hơn nữa còn vô cùng đồng ý.

“Đúng vậy, Tư Tư nhất định là có ý này.” Ánh mắt Lương Thành Hề nhìn Ôn Đình Trạm vô cùng tán thành, hẳn dựa vào sự hiểu biết với vợ, mà người này hoàn toàn là sự hiểu biết đối với lòng người.

"Doãn Hòa thật bất công." Lục Vĩnh Diễm bĩu môi. Hẳn không hiểu, Ôn Đình Trạm chỉ thản nhiên liếc hắt một cái, bây giờ đổi thành Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm lại tỉ mỉ giải thích từng điều một.

"Thật không?" Ôn Đình Trạm cười như không cười quét mắt nhìn hắt.

Lục Vĩnh Điềm nhanh chóng trốn ra sau lưng Tần Đôn.

“Vậy chúng ta mau ăn sáng rồi đi tìm Tế Minh đại sư.” Giải được rồi, Dạ Dao Quang cũng an tâm, vì vậy bảo mọi người mau ăn, cô đã vô cùng đói bụng.

“Đúng vậy, mau ăn thôi.” Càn Dương đã sớm không nhịn được.

Tảng đá trong lòng mọi người nhẹ đi không ít, ăn vô cùng vui vẻ. Sau khi ăn xong Dạ Dao Quang nhanh chóng chạy về viện của Tế Minh đại sư, Tế Minh đại sư vì không muốn làm ảnh hưởng đến đám người Dạ Dao Quang dùng bữa nên từ ngày đầu tiên đã không dùng bữa cùng bọn họ nữa.

Nguyên Ân cũng ở trong viện của Tế Minh đại sư, hai người đang ngồi, thấy đám người Dạ Dao Quang chạy tới bèn cười hỏi: “Tiểu hữu đến có việc gì?”

“Ý ta thế nào ông còn không biết?” Dạ Dao Quang liếc một cái.

“Chúng ta đã biết được yêu vương trong sông kia chỉ có Tế Minh đại sư mới có thể thu phục. Nó là một con cá chuồn, cũng có thể là một con cá biết bay, đến từ Lạc Dương.”

“Cá biết bay?” Tế Minh đại sư sầm mặt lại.

“Toàn thân trắng như tuyết?”

“Ta chỉ nhìn thấy hình người của nó, nó có mái đầu bạc trắng, đôi mắt màu xanh lam, hơn nữa còn là loại lưỡng tính.” Dạ Dao Quang thuật lại dáng dấp của yêu vương.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 464: Đi Bắt Trùng

A di đà phật." Tế Minh đại sư lập tức nặng nề nhắm hai mắt lại.

“Đây là yêu quái sư phụ ta từng hàng phục, nó vốn là một con cá trắng trong chùa ta. Sư tổ ta khi còn sống thường thích ngồi thiền trên tảng đá cạnh bờ sông trong chùa...”

Thì ra khi sư tổ của Tế Minh đại sư còn sống, con cá trắng này đã tồn tại rồi, đồng thời vì nó sinh trưởng nơi có linh khí nên cũng có chút linh tính, sau đó trong khi bơi đến Bách Mã tự thì gặp được sư tổ của Tế Minh đại sư, rất thích bơi đến khi sư tổ của Tế Minh đại sư ngồi thiền để nghe kinh Phật. Ngày qua ngày nó bắt đầu trở nên càng thông minh, có một ngày lúc sư tổ của Tế Minh đại sư ngồi thiền, Phật quang từ trên trời giáng xuống vừa hay rơi vào bên cạnh sư tổ của Tế Minh đại sư. Cá trắng nhỏ cũng dính một ít Phật quang, hấp thu linh khí của Phật quang ở khoảng cách gần, kỳ ngộ như vậy đáng lẽ phải trở thành linh vật mới phải. Nhưng sau này sư tổ của Tế Minh đại sư tọa hóa, con cá trắng này lại biến mất, qua khoảng hơn hai mươi năm sau, con cá trắng này lại có thể biến thành hình người, đồng thời cũng trở thành yêu quái. Nó len lén quay về có ý đồ trộm Phật bảo được thờ phụng trong Bách Mã tự, vừa hay gặp phải sư phụ của Tế Minh đại sư.

Sư phụ của Tế Minh đại sư từng nghe sư phụ của mình nhắc đến con cá trắng này không chỉ một lần, cũng đã từng gặp một lần, lúc đó cá trắng nhỏ chưa từng làm tổn thương người vô tội. Sư phụ của Tế Minh đại sư cảm thấy con cá trắng nhỏ len lén quay về ăn trộm thực sự đã phụ lòng lão sư phụ, niệm tình con cá trắng này cũng chưa làm điều ác, sư phụ của Tế

Minh đại sư mới cưỡng chế giam cá trắng ở Bách Mã tự với ý đồ độ hóa nó.

Về sau, mãi đến khi sư phụ của Tế Minh đại sư viên tịch (1) cũng không nhắc đến con cá trắng nhỏ này nữa. Tế Minh đại sư cũng không đi tìm tung tích của cá trắng, lại không biết trong khi đó đã xảy ra biến cố gì mà con cá trắng nhỏ này lại biến thành yêu vương, đồng thời vẫn luôn ẩn mình dưới sông ở Bộc Dương.

Thảo nào nó biết rõ cách dùng Xá Lợi Phật, Dạ Dao Quang còn tưởng là do tu vi của nó cao thâm, thì ra tên này từ nhỏ đã là linh vật được tắm mình trong Phật pháp, lại còn chịu ơn Phật quang.

"A di đà phật." Nguyên Ân nghe xong cũng chỉ than nhẹ một tiếng.

"Lão hòa thượng, thương lượng đi." Dạ Dao Quang cười híp mắt nói.

"Tiểu hữu mời nói." Nguyên Ân vẫn duy trì nụ cười vạn năm không đổi.

"Tu vi của yêu vương kia cao hơn ta không chỉ mười lần, ta không đối phó được, chỉ có thể làm phiền ông. Xét thấy ngày thường ông cũng đối xử với ta không tệ, ta đi Lạc Dương một chuyến, bắt minh trùng khắc tinh của yêu vương về giúp ông một tay, thế nào?" Dạ Dao Quang cười vô cùng chân thành.

"Tiểu hữu đã có hảo tâm, lão nạp há lại phụ lòng?" Nguyên Ân gật đầu.

"Vậy làm phiền tiểu hữu đi một chuyến."

Dạ Dao Quang không trả lời mà nụ cười lại cứng đờ, kéo Ôn Đình Trạm sang một bên nói thầm: "Sao muội lại cảm thấy lão hòa thượng này đang tính kế muội?"

Ôn Đình Trạm cười không nói.

“Sao chàng không nói gì?” Dạ Dao Quang véo hông cậu.

"Dao Dao." Ôn Đình Trạm bị đau, duỗi tay cầm bàn tay nhỏ làm chuyện xấu của cô lại.

“Vận mệnh cuối cùng tất sẽ có, là phúc thì không phải là họa, nếu là họa thì không tránh khỏi.”

“Chàng!” Dạ Dao Quang tức giận.

“Nàng đã nói ra khỏi miệng rồi sao có thể đổi ý, đừng sợ, ta giúp nàng.” Ánh mắt Ôn Đình Trạm ôn hòa nhìn Dạ Dao Quang.

“Hừ.” Dạ Dao Quang quay đầu đi mất.

Ôn Đình Trạm hành lễ với Nguyên Ân đại sư và Tế Minh đại sư rồi đuổi theo.

Dạ Dao Quang trực tiếp cưỡi một con ngựa rời khỏi thành Bộc Dương, cũng may Ôn Đình Trạm phi ngựa như bay, khi ra khỏi thành đã đuổi kịp Dạ Dao Quang. Cậu thúc ngựa đi song song với cô: “Đừng nóng giận, nếu trong lòng không thoải mái thì chỉ cần trừng trị ta là được.”

“Bây giờ lại biết tới dễ muội rồi?” Dạ Dao Quang vẫn thả chậm tốc độ ngựa.

“Oan uổng thấu trời, ta luôn dễ dàng nàng mà.” Ôn Đình Trạm nói.

Dạ Dao Quang không nói lời nào, Ôn Đình Trạm cũng không nói nữa. Trong lòng cậu hiểu hơn bất kỳ ai, thực ra Dạ Dao Quang thật sự coi Nguyên Ân đại sư vừa là thầy vừa là cha, sợ rằng ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra. Bất luận dáng vẻ cô trước mặt cậu tùy hứng giở tính trẻ

con, hay hung dữ trước mặt Tiêu Sĩ Duệ thì luôn giống với dáng vẻ muốn chiếm lợi ích trước mặt Nguyên Ân đại sư.

Đây là một biểu hiện của sự thân mật.

Cô nhìn như là muốn đi bắt minh trùng, thực ra là bởi vì biết rõ tu vi của mình thấp không giúp được gì, lại đau lòng cho Nguyễn Tư Tư, sợ bản thân không nhận được mà ra tay, đến lúc đó thì thật sự là càng thêm loạn. Nếu bởi vì vậy mà thực sự thả yêu vương đi, cô sẽ tự trách cả đời nên cô mới tìm một cái cớ như vậy, tránh ra xa, không để mình có cơ hội tham dự.

“Bây giờ chúng ta đi đâu đây?” Dạ Dao Quang bỗng nhiên nắm chặt dây cương, quay đầu nhìn Ôn Đình Trạm.

"Phải đi Lạc Dương du ngoạn một vòng." Ôn Đình Trạm nhướng mày.

Nếu Nguyễn Tư Tư nói Tế Minh đại sư là khắc tinh của yêu vương, Tế Minh đại sư lại biết lai lịch của yêu vương, kỳ thực không cần minh trùng gì, bọn họ có đi Lạc Dương hay không thì cũng vẫn là kết quả ấy. Nhưng nếu Dạ Dao Quang đã nói phải đi bắt minh trùng, vậy thì bọn họ cứ đi thôi. Điều này liên quan đến vấn đề chữ tín, tuy mấy người Nguyên Ân đại sư cũng không biết tâm tư của Dạ Dao Quang, sẽ không để ý nhưng Ôn Đình Trạm thấy dù thế nào thì minh trùng này bọn họ có làm ra vẻ thì cũng phải đi. Dạ Dao Quang không muốn đi, cậu cũng phải đi.

"Được thôi, vậy đi Bách Mã tự bắt côn trùng." Dạ Dao Quang cười cười, sau đó giơ roi lên thúc ngựa.

Từ Bộc Dương đến Lạc Dương mất hơn sáu trăm dặm đường, với tốc độ của Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, đêm hôm đó đã đến được thành Lạc Dương. Cổng thành vừa đóng lại, bọn họ gần như là người cuối cùng vào thành, lại chạy nửa canh giờ đi thẳng vào chùa tìm nơi ngủ lại.

"Vẫn là lão hòa thượng biết hưởng thụ." Ăn đồ chay của Bách Mã tự, Dạ Dao Quang không khỏi cảm thán.

Không phải là đồ ăn chay trong Bách Mã tự không ngon, nhưng cũng không bằng được Vĩnh An tự. Nói đến danh tiếng thì Vĩnh An tự còn kém hơn Bách Mã tự nhiều, tính cả quy mô và khí thế cũng kém xa, nhưng Vĩnh An tự lại thoải mái hơn, có lẽ là bởi cô quen sống một vùng.

"Mỗi nơi đều có màu sắc riêng mà." Ôn Đình Trạm lại cảm thấy tương xứng.

"Thế nếu so với đồ muội làm thì sao?" Dạ Dao Quang ghé sát đến hỏi.

"Trong lòng ta, Dao Dao có làm thạch tín thì cũng là món ngon tuyệt thế." Ôn Đình Trạm không chớp mắt đáp lại.

Lúc này Dạ Dao Quang mới hài lòng đặt đĩa xuống, sau đó rửa mặt rồi kéo Ôn Đình Trạm đi dạo. Diện tích Bách Mã tự rất lớn, có hơn trăm gian kiến trúc lớn nhỏ. Ngôi chùa tọa bắc triêu nam (2) theo kiểu đối xứng, bố cục hợp lý, chính phụ rõ ràng.

"Tiếc là đã qua mùa hoa mẫu đơn." Mẫu đơn ở Lạc Dương rất có tiếng, Bách Mã tự cũng có một tiểu viện trồng hoa mẫu đơn, tuy hoa không nhiều lắm.

"Nếu nàng muốn ngắm, năm sau chúng ta lại đến." Ôn Đình Trạm cười nói:

"Thi văn năm sau vừa đúng vào mùa hoa mẫu đơn, đã được định là tổ chức ở học viện Doanh Thiên."

Học viện Doanh Thiên cũng ở Dự Châu, cách Lạc Dương không xa, đến lúc đó thực sự là có thể dễ dàng ngắm hoa mẫu đơn.

“À, chúng ta bây giờ chẳng phải cách Minh Quang rất gần hay sao, chỉ bằng chúng ta bắt trùng xong rồi đến thăm Minh Quang.” Dạ Dao Quang không khỏi nghĩ đến thiếu niên cơ trí kia.

(1) Viên tịch: Nói người tu hành theo đạo Phật chết.

(2) Tọa bắc triêu nam: Quay lưng về phía bắc, hướng mặt về phía nam

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 465: Phạt Duyên

“Cũng được, đúng lúc ta cũng muốn đến xem Tuyên gia trong lời đồn.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Tuyên gia trong lời đồn?” Dạ Dao Quang nhạy cảm bắt được mấy chữ này.

“Tuyên gia đời đời đều có nhân tài, luôn làm theo điều mình cho là đúng.” Ôn Đình Trạm nhìn lên bầu trời yên lặng, nói:

“Từng có ba đời đế vương muốn diệt trừ Tuyên gia nhưng đều phí công, Tuyên gia là tường đồng vách sắt thật sự trên thế gian này.”

“Vậy Minh Quang có thể để chàng hiểu được?” Dạ Dao Quang không nói, bùa bảo mệnh dù có gia tình tốt đến mấy cũng không thể để lộ ra.

Đối với câu hỏi của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm chỉ cười rồi nói: “Trời cũng không còn sớm, chúng ta quay về nghỉ ngơi thôi.”

“Nghỉ ngơi gì? Hôm nay chúng ta phải đi bắt trùng.” Cô kéo Ôn Đình Trạm đi về hướng ngược lại.

Khi bọn họ đi vòng qua tháp Vân, vốn nên đi về phía trước nhưng Dạ Dao Quang đột nhiên dừng lại. Cô nhìn cây lựu cao cao ngoài tháp được điểm xuyết những quả lựu đỏ rực, tung người hái hai quả cao nhất xuống, đưa cho Ôn Đình Trạm một quả.

"Dao Dao..." Ôn Đình Trạm bên cạnh nhìn bốn phía, luôn có cảm giác như ăn trộm.

"Yên nào, muội chỉ ăn một quả." Đối với những việc nhỏ, từ trước tới nay Dạ Dao Quang đều không câu nệ tiểu tiết.

"Chàng xem, tháp Vân ẩn chứa Phật pháp, bên trong tất nhiên thờ phụng Xá Lợi Phật, cây này là cây cao nhất trong số các cây lựu, hai quả lựu này mặc dù không bằng linh quả nhưng tuyệt đối là đồ tốt. Không tin chàng ném thử đi, nhất định chàng chưa từng ăn thứ gì ngọt như vậy đâu."

Vừa nói Dạ Dao Quang vừa đứng trước mặt Ôn Đình Trạm bẻ quả lựu trên tay thành hai nửa, sau đó tay dùng sức nhẹ, từng hạt lựu đỏ rơi xuống lòng bàn tay. Thấy Ôn Đình Trạm không đồng ý nhưng lại có dáng vẻ quần quýt bất lực của cô, Dạ Dao Quang lộ ra một cười xấu xa, đưa tay dấm eo cậu. Trong nháy mắt khi Ôn Đình Trạm đau đến hé miệng, cô đổ hết hạt lựu trong tay vào miệng cậu.

Sau đó cô lại chạy ra xa như một làn khói, xoay người nhìn cậu: "Cuộc sống đâu có nhiều gò bó như vậy, trăm năm thoáng qua rồi biến mất, tận hưởng lạc thú trước mắt mới là quan trọng."

Có mấy hạt vì Dạ Dao Quang dùng sức quá mạnh nên trực tiếp trượt vào cổ họng. Ôn Đình Trạm nhai hạt lựu, lựu này đúng là có vị ngọt cậu chưa từng ăn bao giờ, nước nhiều hạt ít. Ăn cũng đã ăn rồi, Ôn Đình Trạm cũng không già mồm, cùng lắm thì ngày mai đến chùa cáo tội với đại sư trụ trì.

Vào thời nhà Hán, cây lựu ở tháp Vân trong Bách Mã tự đã rất nổi danh, cũng có câu "lựu ngọt Bách Mã, một quả cũng bằng một con trâu", nhưng lựu ở Lạc Dương không hề có tiếng. Mọi người đều không biết vì sao, thực ra là bởi tháp Vân thờ phụng Xá Lợi của cao tăng sau khi tọa hóa, do Phật pháp của Xá Lợi tầm bờ dần dần. Kiếp trước Dạ Dao Quang rất

thích ăn lựu ở đây, nhưng mùi vị ở kiếp trước đâu có ngon như mùi vị hôm nay, ai bảo cô đúng lúc gặp phải cơ chứ?

Hai quả lựu mà thôi, cũng không phải là linh vật gì, Tế Minh đại sư sẽ không tính toán với cô. Bách Mã tự không trông mong gì vào hai quả lựu. Đợi cô bắt trùng xong phải mang vài quả về cho bọn Tiêu Sĩ Duệ nếm thử mới được.

Đã làm trộm bị Ôn Đình Trạm quở trách, Dạ Dao Quang đương nhiên không tiện nhổ hạt lựu ra, cô nuốt hết vào bụng. Vỏ lựu bị cô hóa thành bột, lúc này bọn họ đã đến bờ sông nhỏ trong chùa, đi lên thuận theo hướng sông. Đó là nơi sư tổ của Tế Minh đại sư ngồi thiền. Đã qua gần hai trăm năm, Dạ Dao Quang cũng cảm thấy có Phật pháp vây quanh, hơn nữa trong chùa cũng bảo vệ nơi đặc biệt này, vì vậy Dạ Dao Quang rất nhanh đã tìm được. Quả nhiên bên cạnh có một cây bồ đề sum sê tươi tốt, chạc cây bồ đề đã vươn ra mặt sông, chiếu những chiếc bóng rải rác lên mặt sông. Dưới cây bồ đề còn có một tảng đá, nhìn vết tích bên trên, có lẽ thương có các tăng nhân trong chùa đến ngồi.

Dạ Dao Quang cảm giác được cây bồ đề này có sức sống rất mạnh, nói vậy sư tổ của Tế Minh đại sư hẳn phải là một vị cao tăng không lường được. Mặc dù tọa hóa lâu như vậy nhưng khí còn dư lại vẫn nuôi thổ những nơi đây, không khỏi đưa tay sờ lên tảng đá. Cô cảm giác được tảng đá kia như ẩn chứa sức sống, nhưng lại không giống với Thạch Quái.

Cô xoay người khoanh chân ngồi trên tảng đá, lại hoàn toàn không cảm nhận được thứ gì, gần như không có gì ngăn cách cô. Không thú vị gì cả. Cô bĩu môi nhảy xuống dưới.

"Dao Dao, cây này..." Ôn Đình Trạm đi lên trước. Dưới ánh trăng bóng cây mờ lung, nhìn cánh lá to khỏe, Ôn Đình Trạm cảm thấy thứ ở trước mặt mình dường như là một người khổng lồ, mỗi chỗ đều chứa một năng lượng như muốn thoát ra ngoài.

"Cây này rất có sức sống đúng không?" Dạ Dao Quang cười nói:

“Cây này chắc là do sư tổ của Tế Minh đại sư trồng trước khi tọa hóa, gần hai trăm năm tuổi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, dựa vào sức sống ẩn bên trong nó, sống thêm ba trăm năm, năm trăm năm cũng không thành vấn đề.”

"Ừ." Ôn Đình Trạm cũng vô cớ có cảm giác này.

“Chàng xem, đây chính là nơi sư tổ của Tế Minh đại sư ngồi thiền.” Dạ Dao Quang chỉ vào hòn đá kia, vết tích bên trên rất rõ ràng, chùa miếu cũng không cấm ai đến cả.

“Chàng thử đi, muội ngồi bên cạnh có một cảm giác rất kỳ diệu, nhưng là cảm giác gì thì không nói ra được.”

Ôn Đình Trạm cũng nương theo ánh trăng thấy vết tích trên mặt đá, đây là bởi vì có người tiếp xúc trong thời gian dài mới có thể có cảm giác trơn trượt, cũng không do dự ngồi lên. Khi cậu ngồi lên, từng hình ảnh lướt qua trong não như điện quang.

Quá nhanh, nhanh đến mức cậu hoàn toàn không bắt được những hình ảnh kia, cậu không tự chủ được nhắm hai mắt lại.

"Trạm ca!" Dạ Dao Quang lập tức sợ hãi, bởi vì cô thấy xung quanh tảng đá tuôn ra từng dòng ánh sáng màu vàng. Cô muốn chạy lên trước kéo Ôn Đình Trạm về, lại bị ánh sáng ấy ngăn cản, đánh văng cô ra xa.

Lòng của cô giờ phút này có sự hoảng loạn trước nay chưa từng có, cô nhìn cậu khoanh chân ngồi yên tĩnh trên tảng đá. Rõ ràng mái tóc dài của cậu vẫn bay bay trong Phật quang, rõ ràng cậu đang mặc trên người trường bào cô tự tay làm, nhưng thần thánh không thể xâm phạm, đó là cảm giác sở hữu không nói lên lời.

Ôn Đình Trạm chìm vào một thế giới vô cùng xa lạ, bên tay cậu đều là tượng Phật, dưới chân là mây lượn bông bành. Cậu bước từng bước về phía trước, dường như phía trước có gì đó có thể động đến cậu, nhưng đi được một nửa liền nghe thấy tiếng của Dạ Dao Quang, bước chân cậu dừng lại. Tiếng mõ bên tai càng rõ ràng tựa như đang đầu độc cậu, cậu giãy giụa đến mức đôi lông mày cũng bị mồ hôi thấm ướt. Cuối cùng cậu kiên định mở mắt ra, quay người lại thì không ngờ người trước mắt đã biến thành địa ngục A Tỳ, xương trắng chồng chất, vạn quỷ kêu khóc mà sau lưng vẫn có tiếng Phật gột rửa tâm linh...

Ngay khi cậu dự định vùi xuống địa ngục, sau lưng cậu truyền đến một giọng nói: “Trạm nhi.”

Người Ôn Đình Trạm như bị sét đánh.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 466: Tâm Ma

Là giọng nói của mẫu thân!

Thân thể cứng đờ bắt đầu run rẩy, hốc mắt cậu nhanh chóng ửng đỏ. Chậm rãi quay đầu lại, cậu thấy được dung nhan quen thuộc đã lâu, là mẫu thân. Người vẫn đẹp như vậy, dịu dàng như vậy, ánh mắt của người vẫn ấm áp như vậy. Rồi người đưa hai tay về phía cậu: “Trạm nhi, đến đây với mẫu thân.”

Bước chân cậu không kìm được mà tiến về phía trước, đi về phía mẫu thân. Tưởng như ngón tay đã chạm đến người, mẫu thân lại bỗng nhiên biến mất. Người đứng phía xa hơn, lại vẫy tay với cậu: “Trạm nhi, mau tới đây, mẫu thân dẫn con đi tìm cha, một nhà chúng ta sẽ không bao giờ chia ly nữa.”

Ôn Đình Trạm cất bước chạy tới, lại nghe thấy tiếng khóc kìm nén bên tai: “Trạm ca, chàng muốn bỏ lại muội sao?”

Là Dao Dao! Không, cậu không thể bỏ lại Dao Dao, cậu từng nói vĩnh viễn sẽ không bỏ cô mà đi.

“Trạm nhi, mau lại đây, cha con vẫn đang chờ chúng ta, con không cần mẫu thân và cha nữa sao?” Giọng nói dịu dàng của mẫu thân lại vang lên.

Trong mắt Ôn Đình Trạm ánh lên sự đấu tranh vô tận, đầu óc cậu là một mớ hỗn độn. Đây là một lựa chọn cậu không cách nào quyết định.

Mà dưới cây bồ đề, Dạ Dao Quang nhìn thấy trên trán Ôn Đình Trạm mơ hồ có khí đen, lập tức trong lòng cô vô cùng khiếp sợ, đây là tâm ma! Tâm ma dễ dàng xuất hiện nhất trên mình những người tu luyện nhưng cũng không cách nào tránh khỏi nó. Một khi tâm ma hình thành, nếu không đập nát triệt để, sẽ chỉ từ một ý niệm mà thành ma.

Dạ Dao Quang gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, cô hiện tại không thể tiếp cận Ôn Đình Trạm, phải làm thế nào mới có thể trợ giúp cậu đây. Cô đành bất chấp nói với Ôn Đình Trạm một câu: “Trạm ca, chàng đã nói sẽ không để cho muội một thân một mình! Trạm ca, nếu muội không có chàng, cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa? Trạm ca...”

Dạ Dao Quang phát hiện cô càng cường điệu sự quan trọng của Ôn Đình Trạm với mình, tâm ma trên ấn đường Ôn Đình Trạm càng nổi lên cuộn cuộn, từ màu đen đã biến thành đỏ sậm. Trong lòng cô thầm kêu không ổn rồi! Cô giơ tay lên vỗ trán mình, đúng là ngốc rồi. Tâm ma của người bình thường đều sẽ bị dục vọng trong lòng mình khống chế, Ôn Đình Trạm là một người ý chí kiên định như vậy, cậu hẳn là không có dục vọng gì, nếu thứ gì có thể trở thành tâm ma của cậu thì chắc chắn là Liễu thị. Cho nên càng là giữ chân cậu, cậu sẽ càng khổ sở.

Nhưng nếu không giữ cậu ở lại, cậu thực sự sẽ chìm vào giấc mộng “Liễu thị” mất, chính là sẽ bị cuốn vào tâm ma. Sao cô có thể mở to mắt nhìn cậu bị tâm ma mê hoặc?

Đáng tiếc tu vi của cô quá thấp, nếu không thần hồn xuất ra là có thể tiến vào kết giới của tâm ma rồi.

“Trạm nhi, con mau lại đây, Dao Dao và cha con đang ở nhà chờ chúng ta.” Trong thế giới của Ôn Đình Trạm, tiếng nói của mẫu thân tràn đầy dịu dàng ấm áp khiến cậu khó có thể cự tuyệt.

Dao Dao và cha ở nhà, cậu liếc mắt nhìn bộ xương trắng ớn ở phía sau, đó không phải là Dao Dao.

Ôn Đình Trạm từng bước đi về phía phía mẫu thân, trong mắt cậu phát ra ánh sáng vô tận.

“Trạm ca, có phải chàng đã tìm được mẫu thân rồi hay không?” Đột nhiên, giọng nói của Dạ Dao Quang lại lần nữa truyền đến. Giọng nói của cô nhẹ nhàng mà ôn nhu, hàm chứa vui mừng vô cùng:

“Chàng tìm được mẫu thân rồi, thật tốt, sau này chàng nhớ phải hiếu thuận với cha mẹ đấy. Muội cũng thấy vui lây, Trạm ca, muội thật lòng mừng cho chàng, cuối cùng cũng tìm được mẫu thân rồi, chàng rất cuộc cũng có thể đoàn tụ cùng cha mẹ mình. Muội, muội cũng đến lúc phải đi tìm cha mẹ của mình rồi. Trạm ca, chàng nhớ phải sống thật tốt, muội đi rồi...”

Muội đi rồi...

Một câu nói này không ngừng vang dội bên tai Ôn Đình Trạm. Nàng nói nàng phải đi. Chỉ ba chữ ngắn ngủi mà nghe như ly biệt. Dao Dao, nàng ấy không có gì cả, nếu như cậu cũng bỏ nàng mà đi, vậy nàng phải làm sao bây giờ.

Cậu nhìn mẫu thân đang đợi mình ở phía trước, dần dần lui về phía sau: “Mẫu thân, người còn có cha. Dao Dao, nàng ấy chỉ có con mà thôi. Thứ lỗi cho hài nhi bất hiếu.” Dứt lời, Ôn Đình Trạm xoay người chạy đi, không để ý đến âm thanh la lên đau đớn của mẫu thân ở phía sau. Cậu đứng trên đám mây cao vạn trượng, nhìn xuống xương khô vạn quý phía dưới, nhắm mắt lại thả người xuống.

Nếu như bên nhau đã định phải rơi xuống địa ngục vô tận, vậy hãy lấy máu tươi ta làm nước tưới, dùng cốt nhục ta mà nuôi trồng, lấy linh hồn ta mà gieo hạt, để bỉ ngạn chốn u minh nở ra hoa mạn châu sa tuyệt sắc, vì

nàng mà xua tan hết hắc ám, thống khổ, đau xót, sợ hãi, quý mị, để trăm hoa trong thế gian của nàng vĩnh hằng như gấm.

Huyết sắc phía dưới lan ra vô tận, rơi nhanh làm cho cậu bỗng nhiên mở mắt.

Dạ Dao Quang rốt cuộc cũng thở phào một hơi, tiến lên phía trước vận khí ngũ hành trong lòng bàn tay hướng đến phía đỉnh đầu của cậu, từng dòng khí ngũ hành chảy vào thân thể Ôn Đình Trạm. Cùng lúc đó tảng đá nơi Ôn Đình Trạm đang ngồi bắt đầu nứt nẻ, những tia sáng giống như sợi tơ vàng nhẹ nhàng bay ra. Dần dần từng đợt từng đợt như xâu kim chui vào cơ thể cậu.

Ôn Đình Trạm lại nhắm hai mắt lại, một nguồn lực mãnh liệt chạy trong cơ thể. Cậu nhanh chóng áp chế xuống đan điền, sau đó mạnh mẽ hấp thụ. Mãi cho đến khi hòn đá phía dưới đã nát bấy, thân thể lơ lửng giữa không trung, cậu mới mở mắt. Đôi mắt kia vốn đen nhánh sâu thẳm càng thêm thâm trầm như vũ trụ mênh mông khiến người ta vĩnh viễn nhìn không thấy điểm cuối.

“Công lực của chàng...” Dạ Dao Quang vô cùng bất ngờ, người này gặp kích thích gì hay sao, công lực tăng lên thần tốc như vậy.

“Khó trách lại có tâm ma.”

Cho dù là người tu luyện thì cũng là phàm nhân mà thôi. Vậy nên phàm là thời điểm đột phá, đều sẽ gặp phải tâm ma. Thế gian này cũng không phải thiếu người thành công, mà nhiều hơn là những người vào thời khắc mấu chốt, đã bước một chân vào cánh cửa thành công lại rẽ sang một con đường khác.

“Đều nhờ phúc của Dao Dao.” Ôn Đình Trạm cười.

Dạ Dao Quang lấy ra khăn tay trong ngực, lau đi toàn bộ mồ hôi trên trán cậu: “So với công lực của chàng tăng lên thần tốc như vậy, chuyện khiến muội càng vui hơn là chàng đã chiến thắng tâm ma, sau này cũng sẽ không gặp lại nữa.”

Chí ít cũng sẽ không gặp lại dạng tâm ma giống như vậy nữa, mà Dạ Dao Quang nghĩ rằng, ngay đến dạng tâm ma biến thành Liễu thị chàng cũng đã thắng được. Ôn Đình Trạm cũng không có chấp niệm sâu hơn, vậy sẽ không có khả năng tâm ma lại xuất hiện.

“Chúng ta xuống sông dạo một chút đi.” Ôn Đình Trạm cầm tay Dạ Dao Quang, ánh mắt nhìn về phía lòng sông.

“Trên người chàng còn Tị Thủy châu không?” Dạ Dao Quang hỏi.

Ôn Đình Trạm móc ra Tị Thủy châu từ trong ngực.

“Chờ muội tìm được viên còn lại được lưu từ thời thượng cổ kia sẽ tặng cho chàng.” Dạ Dao Quang nhảy vào lòng sông, toàn thân được bao vây bởi khí ngũ hành.

“Viên châu kia có thể mở ra ruộng cạn ở biển rộng ngợp trời, có thể đi giữa biển khơi như giẫm trên đất bằng, có thể tốc hành Đông Hải, tiến vào long cung thần giới trong truyền thuyết.”

“Tị Thủy châu còn lưu lại từ thượng cổ chỉ sợ đã lưu lạc phương nào.” Ôn Đình Trạm theo sát cô.

“Chúng ta cứ từ từ tìm, muội cũng muốn biết trên thế gian này có long cung thật hay không.” Dạ Dao Quang mở to mắt nhìn về phía Ôn Đình Trạm, sau đó tiến đến gần, rất nhanh tìm được nơi có khí ngũ hành dao động.

Tuy là cô là người tu luyện, nhưng không biết có phải nguyên do vì kiếp trước khí ngũ hành khan hiếm hay không nhưng cô chưa từng nghe nói qua nhà nào thực sự có người độ kiếp thành công. Chỉ nghe nói người lợi hại nhất là Đại Thừa kỳ nên cô thậm chí không xác định được có người có thể tu luyện thành tiên hay không. Sau khi thành tiên là tình cảnh như thế nào? Đột nhiên cô cảm thấy thật xa xôi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 467: Nguy Hiểm Ấp Đến

Lướt qua kết giới khí ngũ hành dày đặc, đáy nước lại tồn tại một thế giới khác. Rất nhiều sinh vật Dạ Dao Quang mới lần đầu nhìn thấy. Kiếp trước cơ bản là cô chưa bao giờ gặp qua yêu quái trong sông dưới biển, cũng có lẽ bởi vì một nguyên do khác chính là cô còn trẻ như vậy đã ngã xuống nên thế giới dưới đại dương đối với cô không có thời gian, không có hứng thú tìm hiểu mà nói là một thế giới hoàn toàn xa lạ.

“Minh trùng thực sự tồn tại ở chỗ này sao?” Dạ Dao Quang có chút không xác định, không phải côn trùng sao? Nếu không vì cô biết rõ rằng vạn vật tương sinh tương khắc và đạo lý thứ có độc nội trong mười bước tất có thuốc giải, cô thật không muốn mịt mờ tìm kiếm ở nơi đại hải bao la này.

“Đừng vội.” Ôn Đình Trạm nắm chặt tay cô, chậm rãi dắt cô tiến về phía trước.

Với tốc độ của hai người bọn họ, ước chừng tìm một buổi tối. Những sinh vật phát quang không ít nhưng hoàn toàn không tìm thấy loại côn trùng kia. Dạ Dao Quang nhìn thấy mấy con sứa trong suốt trắng thuần rất đáng yêu, bèn dừng lại chơi với bọn chúng một lát rồi lại cùng Ôn Đình Trạm tiếp tục đi tìm. Một lần tìm này kéo dài cả một ngày. Dạ Dao Quang thì không sao nhưng Ôn Đình Trạm dù gì cũng là thân thể người phàm, vì vậy Dạ Dao Quang kéo cậu lên bờ, trở về chùa tắm rửa một lượt, sau đó đi ăn cơm. Ôn Đình Trạm tìm đại sư trong chùa trao đổi thẳng thắn về chuyện hai cây lựu, đại sư chỉ cười cho qua. Phật môn quan niệm cho đi sẽ được nhận lại, lựu này đích thực là để người hái ăn, mà ai ăn đối với nhà chùa

cũng đều giống nhau. Dạ Dao Quang đương nhiên biết điểm này nên mới động tay, nếu như đổi thành ở nơi sơn dã, đồng ruộng, trừ phi là quả mọc dại, nếu không cô tuyệt đối sẽ không động tay.

Hai người nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày thứ hai sau khi ăn sáng xong, bọn họ lại tiến vào lòng sông. Lần này hai người tìm càng tỉ mỉ, từ hừng đông tìm đến khi bầu trời tối đen. Đang lúc Dạ Dao Quang vô cùng buồn bực, cuối cùng cô cũng có phát hiện.

“Trạm ca, chàng nhìn xem con cá này có giống cá trắng nhỏ mà Tế Minh đại sư nói hay không?” Dạ Dao Quang chỉ con cá dài ước chừng một thước phía trước mặt. Con cá này mình đẹp, có một đôi mắt màu xanh. Điều quan trọng hơn là, nó là một thực thể của loài động vật có mang sau.

Động vật có mang sau chính là động vật nhuyễn thể. Tất cả các loài động vật có mang sau đều là loài lưỡng tính.

Cá trắng nhỏ đương nhiên không có linh tính nhưng nó hẳn phải có cơ quan cảnh giác gì đó, vậy nên khi phát hiện bị Dạ Dao Quang theo dõi, nó liền bơi lẩn đi chỗ khác. Thấy vậy Dạ Dao Quang không khỏi cảm thán: “Quả không hổ là loài có thể tu luyện thành yêu.”

Khí ngũ hành của cô ngay cả người không cảm giác được, vậy mà vật nhỏ này lại có thể cảm giác được. Cô nháy mắt với Ôn Đình Trạm một cái, Ôn Đình Trạm đi trước, cô bám theo sau với khoảng cách khá xa. Quả nhiên vật nhỏ kia an tâm hơn. Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang còn tận mắt thấy nó vô mồi, nó tất nhiên là hút máu vật. Nó chỉ hút máu các loài cá, những sinh vật vô huyết đều chưa từng tới gần. Hơn nữa nó dường như vô cùng thỏa mãn, chỉ hút máu hai con cá nhỏ đã no. Sau đó nó tìm một chỗ bắt đầu nghỉ ngơi. Dạ Dao Quang sao có thể để nó nghỉ ngơi. Lúc này đầu ngón tay cô ngưng khí hóa nước thành một chuỗi bọt khí đánh về phía con cá trắng nhỏ.

Cá trắng nhỏ bị đả thương, kinh hoàng lão đảo bơi về hang của mình. Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang bám theo một đoạn, tận mắt thấy con cá trắng nhỏ này trốn vào một khối đá màu trắng trong có cấu trúc phức tạp, là một nơi ẩn náu rất hoàn mỹ. Dạ Dao Quang không để ý đến nó nữa mà cùng với Ôn Đình Trạm mở rộng phạm vi tìm kiếm ra bên ngoài. Chỗ nào cũng có một chuỗi thực vật, vật nào cũng có khắc tinh.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đã tìm kiếm ước chừng một canh giờ nhưng vẫn chưa phát hiện thấy mình trùng gì cả. Cuối cùng, Ôn Đình Trạm nhìn thấy một loại sinh vật gì đó rất kì quái, trông thì giống tóc nhưng thực ra lại có thân vừa mảnh vừa dài như ống trúc liền dừng lại.

“Đây chắc là thực vật.” Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành chọc chọc loại sinh vật nhuyễn thể có hình dạng như ống trúc này.

“Dao Dao, nàng xem bên trong cái ống này đi.” Ôn Đình Trạm chỉ vào huỳnh quang màu trắng đang tản ra từ bên trong vật nọ.

Dạ Dao Quang cẩn thận nhìn, lập tức cả người nổi da gà. Sinh vật hình ống kia căn bản không phát quang, thứ làm nó phát quang chính là vô số côn trùng nhỏ như hạt vừng bám chi chít trên bề mặt của nó.

“Thử một chút đi.” Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành chặt một sợi, quả nhiên thấy nơi bị đứt là lập tức có phần huỳnh quang màu trắng chấn động rơi xuống, tỏa ra khí vô sắc trong suốt.

Không biết đây là cái quỷ gì, Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành dẫn dắt, Ôn Đình Trạm xua đuổi cá trắng nhỏ ra xa. Dạ Dao Quang ném ra một vật gì đó, chỉ thấy cá trắng nhỏ dường như không chịu nổi mê hoặc lập tức vọt tới. Khi nó cuốn lấy một đoạn thân của sinh vật hình ống, nháy mắt toàn bộ những con côn trùng nhỏ màu trắng chi chít nhào lên thân mình nó, lập tức một mảng thịt trên người biến mất.

Cá trắng nhỏ lập tức liều mạng bơi đi, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng không đuổi theo. Hai người đưa mắt nhìn nhau, Dạ Dao Quang may mắn vừa rồi còn sáng suốt dùng khí ngũ hành đâm thử, bằng không chỉ sợ hiện tại ngón tay của cô cũng thiếu đi một mảng rồi.

“Thứ này phải đem đi như thế nào đây?” Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều đau đầu.

Nhưng vào lúc này, nơi Dạ Dao Quang đang đứng bỗng nhiên lay động, từng đợt sóng mang theo nguồn lực đẩy tới. Khí ngũ hành rất nhanh tỏa ra từ cánh tay Dạ Dao Quang: “Có cao thủ tới giao chiến.”

Nguồn lực trong luồng sóng kia, cô phải dùng năm phần nội lực mới đỡ được. Hơn nữa còn chưa đối mặt trực tiếp, cô vẫn chưa cảm giác được vị trí chính xác của đối phương nhưng vẫn có thể biết được là vô cùng xa. Vậy đã đủ chứng minh nội lực của đối phương mạnh mẽ như thế nào.

Theo một tiếng nổ vang lớn, Dạ Dao Quang cảm giác được có gì đó rơi xuống đập mạnh vào giữa sông, lập tức trong lòng căng thẳng. Cô kéo Ôn Đình Trạm lui về phía sau: “Là yêu vương, sao nó lại chạy về đây không biết nữa.”

“Đây là nơi nó sinh ra, tuy rằng có khắc tinh nhưng chưa chắc đã không phải là nơi an toàn nhất với nó.” Ôn Đình Trạm nói với Dạ Dao Quang.

Nhất định là nó đã bị Nguyên Ân và Tế Minh đại sư đánh cho phải trốn về, thế nhưng bọn họ bây giờ đang ở địa bàn của yêu vương. Trời ơi, cô đột nhiên nghĩ đến nụ cười đó của Nguyên Ân liền biết lão hòa thượng lại tính kế cô rồi. Quả nhiên làm thế nào cũng không tránh được, Dạ Dao Quang không kịp nghĩ đối sách nữa vì tốc độ của yêu vương quá nhanh, cảm giác hít thở không thông đã đánh úp bọn họ.

Dạ Dao Quang nhanh chóng đẩy Ôn Đình Trạm ra phía ngoài, sau đó cấp tốc chạy trốn.

Yêu vương dường như đã nhắm được vị trí của cô, nó kéo dài thân thể vô hạn nhanh chóng đuổi về phía cô. Mặc dù bị thương nhưng tốc độ của nó vẫn nhanh hơn gấp đôi so với Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang lập tức lợi dụng ưu thế tự nhiên, chạy vòng quanh những tảng đá quái dị, mỗi lần đều thoát được tập kích của yêu vương trong gang tấc.

Yêu vương dường như đang tức giận tột độ hoặc nó hiện tại đã quá mức cần đến dinh dưỡng từ Dạ Dao Quang. Chỉ thấy thân thể nó trong nước chột khựng lại, sóng triều ẩn chứa một luồng sức mạnh mạnh mẽ từ phía trước mặt đánh úp lại Dạ Dao Quang, hung hăng quật mạnh vào cơ thể cô như tầng tầng lớp lớp roi da quất đến khiến ngực cô đau một trận như chết lặng, đồng thời thân thể cô bị kìm lại. Thân hình to lớn của yêu vương lao đến, nhanh chóng cuốn lấy cổ Dạ Dao Quang, ngăn chặn hô hấp của cô.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 468: Đờ Thay Cô Một Kích Trí Mạng

Thân thể cô không kháng cự được mà bị kéo về phía sau, một đường thẳng tắp đụng nát vài tảng đá lớn. Lục phủ ngũ tạng Dạ Dao Quang đều bị chấn động, đau đớn khiến cô như muốn ngất đi. Dạ Dao Quang hoàn toàn không để tâm đến, năm ngón tay phía dưới tay áo bào rộng lớn chế ngự viên Tử Linh châu, Hỏa linh trong khí ngũ hành dần dần ngưng tụ lại trong lòng bàn tay cô.

Nhìn thấy Dạ Dao Quang bị kéo vào, yêu vương bỗng nhiên há miệng ra. Nó có hai cái ranh nanh trắng ờn lại nhọn hoắt vô cùng như của đám quỷ hút máu, tuy nhiên nó không hướng đến cổ, mà hướng đến đỉnh đầu Dạ Dao Quang. Chớp mắt trong lúc nó đang há miệng ra, hỏa quang hiện lên trong đáy mắt màu xanh.

Dạ Dao Quang chờ chính là khoảnh khắc này, cổ tay cô bất ngờ vặn ngược lại, Hỏa linh nồng đậm trong tay toàn lực đánh vào ngực yêu vương. Đối diện với cái đầu hơi ngửa ra phía sau của Dạ Dao Quang chính là cái miệng đỏ lòm như chậu máu đang há hốc của yêu vương, biểu cảm trên mặt nó ngưng trệ. Thừa dịp này, ý niệm trong đầu Dạ Dao Quang vừa động, Thiên Lân đã bay ra xoàn xoạt cắt đứt ràng buộc đang cuốn chân cô. Dạ Dao Quang tung người, đá một cước vào cằm yêu vương, mượn lực bay vụt ra phía ngoài.

Trên người yêu vương dấy lên ngọn lửa, thân thể của nó trong nước xác định một khoảng cách thích hợp với Dạ Dao Quang mới dừng lại. Hai cánh tay mở ra, lam quang vụn vặt chớp mắt dập tắt toàn bộ ngọn lửa trên thân. Vốn dĩ nó là nữ thể, trên người bị hỏa linh của Dạ Dao Quang đốt ra

một lỗ thủng, chớp mắt biến ảo, yêu vương chớp biến thành nam thể, trên người không có một chút xú vết thương.

Hai luồng bọt nước màu trắng dài bùng phát từ hai tay yêu vương, sau đó vô số luồng bọt nước theo lòng bàn tay nó ngưng tụ. Tất cả mọi thứ trong nước chớp mắt nghịch chuyển, dưới lòng bàn tay của yêu vương là quả cầu bóng nước cuộn cuộn ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo, tựa hồ muốn toàn bộ đáy sông nổ tung. Một chường vung về phía Dạ Dao Quang đang chạy thực mạng, luồng khí kia hung hãn tách nước ra làm đôi, tốc độ và sức mạnh không thua kém gì một quả bom nguyên tử dưới nước.

Tóc gáy Dạ Dao Quang dựng lên, cảm giác cao độ mỗi nguy hiểm chớp mắt sẽ đánh úp lên mình, cô nhanh chóng hướng đến một tảng đá ngầm rất lớn dưới đáy sông mà nhảy vọt qua. Một khắc cuối cùng khi mũi chân cô đã gần chạm đến mỏm đá kia tung mình nhảy đến, dường như cũng là lúc một khối đá khác giống như hòn đảo nhỏ ở dưới nước nổ tung vỡ vụn. Luồng sóng mãnh liệt như một hàng kiếm sắc đồng loạt bay vọt đến, trong đó lưỡi kiếm sắc nhất hung hãn quét một đường trên lưng Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang cảm thấy xương cột sống của mình giống như muốn nát ra, trong miệng phun ra máu tươi. Thân thể cô như một con búp bê vải bị ném ra ngoài, nặng nề “bịch” một cú nện trên bề mặt tảng đá ngầm phía xa, cuối cùng bất lực lăn xuống đáy nước.

Dường như cùng lúc Dạ Dao Quang lăn xuống, yêu vương chớp mắt đã dừng cách đó không xa. Dạ Dao Quang ngẩng đầu nhìn yêu vương, toàn thân cô co rút, mỗi một khớp xương đều giống như bị vỡ ra, đau đớn vô cùng. Thế nhưng càng là vào giờ phút này, ý chí chiến đấu của cô càng trở lên kiên cường. Dạ Dao Quang nhanh chóng ngồi xếp bằng, nháy mắt khi một chường của yêu vương đánh tới, Tử Linh châu đã lượn vòng trước mặt Dạ Dao Quang.

Ánh sáng màu tím giống như một đóa mẫu đơn tím cao quý tràn ra giữa không trung, cản lại một kích của yêu vương. Dạ Dao Quang cảm thấy

tâm mạch mình tê rần, máu tươi từ cổ họng mạnh mẽ trào ra khoe môi, máu tuôn ra như trút. Cô liều chết phòng ngự như vậy, dù tâm mạch có bị vỡ vụn, thân thể tan tác mà chết cũng không làm cho yêu vương thực hiện được ý đồ.

Hành động như vậy dĩ nhiên càng khiến yêu vương nổi điên: “Muốn chết, bốn vương sẽ thanh toán cho ngươi!”

Yêu vương giận dữ tột độ, hai tay vận chuyển toàn lực đánh về phía Dạ Dao Quang. Ánh mắt Dạ Dao Quang đã có chút mơ hồ, cô biết rằng bất luận như thế nào cũng không chặn được một kích này, chỉ đơn giản là không phản kháng mà rút về Tử Linh châu trong tay, tránh để Tử Linh châu không bị tổn hại. Sau này lại rơi vào trong tay người hữu duyên, chỉ mong còn có thể giúp người.

Trong nháy mắt khi Dạ Dao Quang rút về Tử Linh châu, một bóng trắng chắn trước mặt cô. Toàn bộ sức mạnh cuồng nộ của yêu vương đánh vào ngực người đó, khiến hai người bọn họ bị quăng đi rất xa, dường như đã gần đến khu vực cuối sông.

“Tư Tư!” Dạ Dao Quang lăn dưới đất bất chấp thân mình đau đớn, cô xoay người chạy đến ôm thân thể Nguyễn Tư Tư đã bắt đầu trong suốt vào lòng. “Tư Tư.”

Dạ Dao Quang không bao giờ ngờ tới Nguyễn Tư Tư lại chạy đến vào lúc này, còn đỡ thay cô một kích trí mạng. Nguyễn Tư Tư đã không còn cảm giác đau đớn, nàng vươn bàn tay đã bắt đầu tan biến ra nắm lấy tay Dạ Dao Quang:

“Ta vì muốn lấy được sự tín nhiệm của nó nên đã giết bốn người. Nay ta đã không còn cách nào quay đầu, cô ắt hẳn biết được, ta và nó... Ta vốn là con nhà lành, không biết vì sao vận mệnh nhấp nhô, bị đưa vào thanh lâu. Ở nơi đê tiện bẩn thỉu nhất thế gian, ta không ngừng giãy giụa, ta thích

hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, ta vẫn cho là ta có thể, ta có thể... Nhưng có lẽ là nghiệp chướng của ta ở kiếp trước nhiều lắm, cho nên đời này đã định trước nhận hết đau khổ. Kiếp trước ta đã không nhớ ra được, nhưng kiếp này ta có thể... có thể làm chủ. Từ tâm hồn đến thân thể ta đều không còn sạch sẽ, càng không còn mặt mũi nào đi gặp chàng ấy nữa...”

Dạ Dao Quang nhìn Nguyễn Tư Tư nằm trong lòng mình, thân thể đã sắp tan biến. Trong lòng cô quỳnh lên, đặt viên Tử Linh châu vào miệng Nguyễn Tư Tư: “Tư Tư, cô phải kiên trì, cô còn phải gặp huynh ấy nữa.”

Nhìn thấy thân thể Nguyễn Tư Tư không còn tiếp tục tan biến nữa, Dạ Dao Quang thở phào một hơi, nhìn về phía yêu vương đang bị mình trùng bao vây. Thì ra trong khoảnh khắc yêu vương đánh trúng Nguyễn Tư Tư, Ôn Đình Trạm đã dẫn một lượng lớn mình trùng đến rồi vận khí bao mình trùng thành một hình cầu đánh úp về phía yêu vương. Mình trùng dường như vô cùng yêu thích yêu vương này, chớp mắt đã bao lấy toàn bộ.

Thân thể yêu vương bị mình trùng gắt gao bao vây không ngừng giãy giụa, phát ra âm thanh kêu gào thống khổ. Nó vận toàn bộ nội lực, không tiếc đập nát da thịt của chính mình cũng muốn đập cho nát bấy mình trùng chi chít kia. Nhìn tên yêu vương cả người máu thịt be bét, thậm chí rất nhiều chỗ còn lộ ra xương trắng mơ hồ, lại đứng thẳng trước mặt mình, Dạ Dao Quang bắt đầu lo lắng.

Yêu vương bị trọng thương, chớp mắt chộp về phía Dạ Dao Quang. Ôn Đình Trạm còn cách đó một khoảng xa, cậu làm sao có được tốc độ như yêu vương. Mà trong nháy mắt yêu vương kia chạm tới Dạ Dao Quang, một chùm ánh sáng màu vàng phủ xuống nhốt hẳn lại. Chử Vạn đang xoay tròn đẩy ra từng vòng sáng menh mang, yêu vương không kháng cự được mà bị hút lên.

“Dao Dao!” Ôn Đình Trạm lao về phía trước, nhìn thấy Dạ Dao Quang đang trọng thương cùng với Nguyễn Tư Tư đã không còn dấu hiệu của sinh mệnh đang nằm trong lòng cô, tim của cậu co rút một trận đau đớn.

“Dao Dao, là ta đến chậm.”

Dạ Dao Quang lắc đầu với cậu. Đó là yêu vương, ngay cả tốc độ của cô cũng không bằng một phần mười của nó, huống chi Ôn Đình Trạm là phàm nhân. Thế nhưng cô không nói gì, chỉ giữ lại một chút sức lực cuối cùng ôm Nguyễn Tư Tư, theo Ôn Đình Trạm rời khỏi mặt sông.

Cô không giao Nguyễn Tư Tư cho Ôn Đình Trạm bởi vì cô đã nhìn ra trong lòng Nguyễn Tư Tư vẫn còn khúc mắc, nàng ấy chắc hẳn không muốn bị bất kỳ một nam nhân khác đụng vào

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 469: Ngày Tết Trung Thu

Dạ Dao Quang gắng sức đưa Nguyễn Tư Tư đến tận phòng thì cảm thấy đã tận lực, cô bất tỉnh ngã vào lòng Ôn Đình Trạm. Lần hôn mê này là hai ngày một đêm, đến đêm trước ngày mười lăm tháng tám cô mới chỉ hơi hé mắt ra. Ôn Đình Trạm vẫn luôn túc trực trước giường của cô. Thấy cô mở mắt, cậu vội nhanh chóng đút cho cô chén thuốc. Chén thuốc chắc là vừa mới được hâm nóng lại, vẫn còn ấm ấm.

Mỗi một thìa thuốc, Ôn Đình Trạm đều nhẹ nhàng khẽ thổi rồi mới đút cho Dạ Dao Quang. Sau khi uống xong, tri giác Dạ Dao Quang có chút rối loạn cuối cùng cũng đã tỉnh táo phần nào. Nhìn thấy trong mắt Ôn Đình Trạm vẫn tia máu, cô nói:

"Chàng nghỉ tạm đi, muội không sao rồi."

Ôn Đình Trạm mím môi không nói gì, đột nhiên cậu cởi bỏ áo ngoài, ôm lấy Dạ Dao Quang cẩn thận từng li, nằm xuống dựa vào cô. Chẳng mấy chốc cậu lại ngủ thấy mùi hương quyến rũ đặc biệt toát ra từ người cô và yên tâm say ngủ. Trong thuốc không biết có tác dụng an thần hay không, Dạ Dao Quang cũng mơ mơ màng màng tiếp tục thiếp đi.

Ngày mười lăm tháng tám này là một ngày âm u, Dạ Dao Quang lại bị đồng hồ sinh học đánh thức. Điều này thể hiện rõ thân thể của cô tuy suy yếu nhưng thật ra đã không còn tổn thương nghiêm trọng, nếu không thì sẽ không có chuyện như vậy.

Dạ Dao Quang vừa muốn cử động khẽ, đã thấy Ôn Đình Trạm đang ôm mình thật chặt. Nhìn về một mọi nơi khoe mắt chân mày của cậu, chắc chắn là do từ ngày ra khỏi con sông chưa từng ngủ được một lần, cô vuốt nhẹ nhẹ lên gò má cậu rồi mới thận trọng nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay cậu. Lúc cô đang ngồi xếp bằng trên giường, Kim Tử không biết từ đâu đã chạy tới, cà nhẹ vào người Dạ Dao Quang không một tiếng động.

"Lần này người lại khổ cực rồi." Dạ Dao Quang đưa tay xoa nhẹ đầu nó.

Nhìn Kim Tử vô cùng suy yếu, mà cô lại có thể khôi phục nhanh như vậy, chỉ sợ là do Kim Tử chuyển khí ngũ hành cho mình. Bọn họ đều tận lực trị thương cho cô.

"Ô..." Kim Tử đã bắt đầu chán ngấy chỗ này, nó chạy vào lòng của Dạ Dao Quang.

Nhịp thở của chủ nhân không dễ gì đã điều hòa được, nó vui sướng bao nhiêu. Đáng tiếc chỉ mới cảm nhận trong chốc lát, nó đã bị một luồng sức mạnh xách ra. Ôn Đình Trạm ngồi dậy từ phía sau Dạ Dao Quang, cậu lôi Kim Tử còn đang muốn giãy giụa ra, một tay nhặt áo ngoài của mình đi xuống khỏi giường.

"Nàng tu luyện đi, ta đưa nó đi tập võ." Cậu cứ nói chẳng để ý tới tiếng hô hoán "ô ô" của Kim Tử, vừa mang theo Kim Tử vừa ung dung rời khỏi phòng của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang mỉm cười, chỉ ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện, từ từ dẫn một chút khí ngũ hành vào bên trong cơ thể. Vì thân thể có quá nhiều chỗ bị tổn thương nên việc tu luyện lần này hết nguyên một buổi sáng.

Đến khi Dạ Dao Quang xuất hiện trước mặt mọi người đã là thời gian chính Ngọ lúc ăn bữa trưa. Mọi người thấy Dạ Dao Quang đều thở phào

một hơi, ăn đồ ăn thức uống giống hệt như sói đói, thực sự hai ngày lo lắng vừa rồi có ăn cũng nuốt không trôi.

Sau khi ăn trưa xong xuôi, Ôn Đình Trạm mới nói: "Chúng ta đi thăm Nguyễn cô nương một lần."

Tại giờ khắc cuối cùng của Nguyễn Tư Tư, Dạ Dao Quang đã đưa Tử Linh châu vào trong cơ thể nàng, cộng thêm nàng được yêu quái chữa cho một chút cơ hội sống sót cuối cùng. Nhưng cơ hội sống này cũng không thể duy trì mãi mãi, thời gian càng lâu thì càng dễ mất đi.

Trông thấy Lương Thành Hề ngồi trước giường Nguyễn Tư Tư cầm thật chặt tay nàng, trong lòng Dạ Dao Quang cũng hơi trầm xuống. Cô lặng lẽ đi lên trước, trong lúc nhất thời cũng không biết nên mở miệng thế nào.

Trong phòng tĩnh lặng thật lâu, Lương Thành Hề mới nói: "Những gì cần biết, Nguyên Ân đại sư đã báo cho ta biết, ta chỉ muốn ở bên nàng ấy một ngày cuối cùng."

Dạ Dao Quang giơ tay vận khí lơ lửng trước ngực Nguyễn Tư Tư. Tử Linh châu trong ngực Nguyễn Tư Tư hơi chuyển động, quang sáng màu tím nhạt từ trong ngực bay ra bao phủ cả người nàng, cuối cùng biến mất. Nàng nhanh chóng mở mắt, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Nguyễn Tư Tư ngay tức khắc dâng lên ánh lệ. Nàng ôm chặt lấy Lương Thành Hề: "Tướng công..."

"Tư Tư!" Lương Thành Hề cũng ôm chặt nàng.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm lặng lẽ lui ra ngoài, bọn họ cũng không hề rời đi, mà ngồi trước bàn đá bên ngoài phòng.

"Vậy yêu vương sao rồi?" Dạ Dao Quang hỏi Ôn Đình Trạm.

"Bị Tế Minh đại sư và Nguyên Ân đại sư liên thủ tiêu diệt." Ôn Đình Trạm trả lời:

"Xá Lợi Phật đã được Tế Minh đại sư chiếm lại trước khi nó cất giấu." Dạ Dao Quang gật đầu.

"Nguyễn cô nương, nàng ấy..."

"Sau giờ Tý ngày mai nàng ấy sẽ hồn bay phách lạc." Giọng nói của Dạ Dao Quang trầm xuống.

Ôn Đình Trạm nắm hai tay của nàng, không nói gì, muốn an ủi cũng không thành lời.

Trời vừa mới sẩm tối, Nguyễn Tư Tư và Lương Thành Hề đã đi ra khỏi phòng, khuôn mặt của hai người cũng không có một chút bi thương nào. Nàng đi tới trước mặt Dạ Dao Quang.

"Ta muốn làm bữa tối cho tướng công một lần, Dạ cô nương có thể giúp ta một chút không?"

"Được."

Dạ Dao Quang không nói hai lời, đưa nàng đi hỏi Tế Minh đại sư một tiếng liền được quyền sử dụng phòng bếp nửa canh giờ. Vì trong chùa tăng nhân và khách thực sự không ít, nửa canh giờ đã là tối đa. Dạ Dao Quang vẫn trợ giúp cho Nguyễn Tư Tư. Trong chùa cũng không có món mặn nên đều làm thức ăn chay, tay nghề của Nguyễn Tư Tư cũng thật sự có chút kém cỏi nhưng Lương Thành Hề vẫn ăn rất vui vẻ.

"Kỳ thực tay nghề của tướng công còn tốt hơn ta." Nguyễn Tư Tư cười nói với Dạ Dao Quang.

Hai người bọn họ đều từng là người mười ngón tay không dính nước mùa xuân (*), đột nhiên thoát khỏi sống an nhàn sung sướng, quả thực có không ít lời cười nhạo. Đồ ăn bị cháy khét thực sự không phải ít, có một lần Nguyễn Tư Tư còn suýt nữa đốt cả phòng bếp, vì vậy đã bị phỏng tay. Lương Thành Hề vứt bỏ tư tưởng cố hữu, không nỡ để Nguyễn Tư Tư phải làm lần nữa, tay nghề hăn dần dần rèn luyện. Từ đó sau khi cưới hơn nửa năm chung sống, phần lớn việc nấu ăn đều là Lương Thành Hề. Thịnh thoảng lúc Lương Thành Hề về muộn, Nguyễn Tư Tư mới làm.

"Hôm nay là ngày tết Trung Thu mười lăm tháng tám, Lạc Dương có hoa đăng, chúng ta đi xem một chút được không?" Nguyễn Tư Tư hỏi Dạ Dao Quang.

"Trên người cô đã không có yêu khí, có thể yên tâm ra ngoài." Dạ Dao Quang nói.

Tử Linh châu hộ thể, cũng là có linh khí, sẽ không phát sinh chuyện rắc rối gì.

"Chúng ta cùng đi thôi, vừa lúc Sĩ Duệ bọn họ cũng muốn tụ tập chung vui." Ôn Đình Trạm đề nghị.

Nguyễn Tư Tư vui vẻ gật đầu, trong mắt Lương Thành Hề chỉ có Nguyễn Tư Tư, đương nhiên Nguyễn Tư Tư nói gì cũng nghe theo. Cuối cùng mọi người cùng đi thành một nhóm ngay trên đường. Vì đám người bọn họ khí chất phi phàm, nhiều người nhan sắc tuyệt mỹ nên đã thu hút mọi sự chú ý. Cuối cùng Dạ Dao Quang tạt qua một sạp hàng mua vài chiếc mặt nạ, một người đeo một chiếc mới giảm thiểu số người ngoài nhìn.

"Tết hoa đăng của Lạc Dương còn náo nhiệt hơn nhiều so với trấn của chúng ta." Đây là lần thứ hai Dạ Dao Quang tham gia tết hoa đăng. Lạc Dương cũng có thi đổ đèn. Dạ Dao Quang thấy một chiếc hoa đăng trắng tinh làm hoàn toàn bằng thủy tinh treo ở chỗ cao nhất, bên trong hoa đăng

như có một đôi bướm đang sống vẫn tung cánh như thường mà thắc mắc không biết họ làm như thế nào.

"Chiếc đèn đó thật đẹp."

"Ta sẽ làm một chiếc hoa đăng đẹp hơn cho nàng." Ôn Đình Trạm nắm lấy tay Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ngược mắt lên: "Muội sẽ nhớ kỹ, chàng còn thiếu muội một chiếc hoa đăng."

"Ta cũng nhớ thật kỹ."

(*) Mười ngón tay không dính nước mùa xuân: Nước tháng ba, còn là mùa xuân, nước rất lạnh. Ý nói không cần phải đụng vào việc nhà, chỉ một gia đình có điều kiện tốt.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 470: Điệu Múa Cuối Cùng

"Nàng thích không?" Lương Thành Hề nhìn Nguyễn Tư Tư đeo mặt nạ rảo bước dưới hoa đăng, chỉ lộ ra đôi mắt vui mừng. Hề nhẹ giọng nói:

"Nàng chờ ta một lát."

"Đi thôi, chúng ta cũng tới góp vui." Văn Du nói với mấy người Tần Đôn.

Tiêu Sĩ Duệ, Lục Vĩnh Điềm và Càn Dương biểu lộ không có hứng thú, Ôn Đình Trạm cũng không tham gia.

"Chúng ta sang bên kia ngồi đợi vậy." Dạ Dao Quang chỉ vào nhà trọ đối diện hội thi hoa đăng.

Dù sao tết Trung thu mỗi năm chỉ có một lần, tất cả mọi người đều đi dạo phố, người đến nhà trọ không nhiều. Mấy người Dạ Dao Quang tìm một căn phòng lớn bên cửa sổ nhìn đám người Lương Thành Hề thẳng thề liên tiếp.

Nguyễn Tư Tư vẫn hai tay chống cằm, ánh mắt nhìn qua nhìn lại cuối cùng vẫn chỉ chăm chú vào bóng lưng của Lương Thành Hề. Lương Thành Hề dường như cũng cảm nhận được liền quay đầu lại, bọn họ nhìn nhau cùng cười từ rất xa. Đúng lúc Dạ Dao Quang mắt thấy hai người ý hợp tâm đầu, trong lòng cô không khỏi thở dài một tiếng.

Khoảng tầm nửa canh giờ, Tần Đôn thua cuộc xuống đứng ở một bên chờ hai người. Lại chừng một khắc đồng hồ, Văn Du cũng bại trận. Hai

người đợi một nén nhang, thấy khí thế Lương Thành Hề vẫn vang dội, bèn cùng nhau trở về. Lúc này phần lớn mọi người đều vây xem xung quanh, chỉ có năm đấu thủ vẫn chưa bị loại.

"Bốn người kia đều là những người nổi bật của học viện Cao Dương và học viện Doanh Thiên." Tiêu Sĩ Duệ đã nhận ra bốn đối thủ của Lương Thành Hề. Ba tháng trước khi thi văn, bọn họ có gặp qua, nói xong hãnh nhin Văn Du:

"Cậu thua cũng không oan."

"Lạc Dương là nơi địa linh nhân kiệt, nhân tài khắp nơi, ta chẳng qua chơi cho vui mà." Trong lòng Văn Du rất khoáng đạt, đồng thời cũng hiểu rất rõ thực lực của chính mình. Nói xong hãnh cũng nhìn về phía Lương Thành Hề khen ngợi:

"Lương công tử trái lại học rộng tài cao, có khả năng về nhất."

"Tướng công vốn định năm nay tham gia kỳ thi Hương." Nguyễn Tư Tư nhẹ giọng nói.

Lương Thành Hề có danh tiếng tú tài, vì muốn cho Nguyễn Tư Tư cuộc sống tốt hơn, bọn họ dự định sau khi từ Kỳ Thành trở về sẽ tiễn Lương Thành Hề đi tham gia kỳ thi Hương. Nàng đã đem vật đính ước tướng công đưa cho nàng làm lộ phí cho kỳ thi này. Đợi có công danh cử nhân là tướng công có thể nuôi sống nàng nên bọn họ mới quyết định sang năm sinh con nhỏ...

"Sau này Lương công tử chắc chắn sẽ thành công." Tần Đôn gật đầu.

Bầu không khí lập tức chùng xuống, Dạ Dao Quang thấy vậy vội vàng nói: "Ta cũng có một câu đố, hay là ta nói ra cho các cậu đoán một chút."

"Tỷ nói thử xem." Tiêu Sĩ Duệ vội vã phối hợp.

"Tư Tư cũng đọc đủ thứ thi thư, hay là cũng thử một lần xem." Dạ Dao Quang lại nhìn về phía Nguyễn Tư Tư.

"Ta nào dám qua mắt trước mặt mọi người?" Nguyễn Tư Tư có chút rụt rè, sau đó nói:

"Ta sẽ cố hết sức."

"Thách đố này là một câu đối. Vế trên là: Đen không phải, trắng không phải, hồng hoàng càng không phải; gần giống với cáo sói mèo chó, đã không phải gia súc, lại không phải dã thú, dưới cũng là có thơ. Vế dưới là: Thơ cũng có, từ cũng có, trên luận ngữ cũng có, lẫn lộn giữa đông tây nam bắc, tuy là tác phẩm ngắn, lại cũng là văn hay, trên dưới mỗi bên đánh một chữ."

Dạ Dao Quang đâu phải là ra câu đố, đây chính là điều cổ nhân từng nói đến, là đại tài tử đố đền làm khó hoàng đế. Chuyện này vô cùng nổi tiếng, chỉ nhằm tạo ra một bầu không khí sinh động.

Tiêu Sĩ Duệ, Văn Du và cả Nguyễn Tư Tư đều trầm tư suy đoán, ngay cả Tần Đôn cũng khổ tâm nghĩ ngợi, chỉ có Càn Dương đang ăn thức ăn một cách sung sướng. Tay của Ôn Đình Trạm đang cầm cốc nước chỉ hơi dừng một chút, sau đó cậu lại thản nhiên uống một hớp.

Dạ Dao Quang vừa thấy cử động này của cậu, cũng biết cậu chắc chắn đã đoán ra, bèn nheo mắt nhìn cậu.

Ôn Đình Trạm mỉm cười dịu dàng đáp lại. Bên ngoài rộ lên một tràng khen ngợi, lôi cuốn sự chú ý của tất cả mọi người, chỉ thấy Lương Thành Hề đã lọt vào vòng đấu cuối cùng đối đầu với một học trò của học viện Doanh Thiên.

"Dao tử tử, đáp án là gì, tử nói luôn đi." Tiêu Sĩ Duệ hỏi.

"Đệ bảo chàng ấy nói đi." Dạ Dao Quang bữu môi với Ôn Đình Trạm.

Mọi người đưa ánh mắt về phía Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm cười ôn hòa: "Đoán câu đố."

"Đoán không được nha, Doãn Hòa đã công bố đáp án rồi!" Lục Vĩnh Diêm nói tiếp một câu.

"Xì." Dạ Dao Quang nhin không được cười ra tiếng.

Qua nụ cười này của Dạ Dao Quang, mọi người mới nhớ lại rồi hiểu ra, Văn Du vỗ bàn một cái:

"Ai da, đáp án đúng là đoán câu đố."

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Lúc mọi người nhìn sang đã bị đoàn người chen nhau đi lên làm che mất ánh nhìn, bọn họ đều không biết cuối cùng là ai giành được chiến thắng. Cũng không lâu sau đoàn người liền tự động tránh ra, Lương Thành Hề đem theo một chiếc đèn thủy tinh chậm rãi đi về phía bọn họ.

"Ta tặng nàng." Sau khi Lương Thành Hề thắp sáng, chiếc đèn tặng cho Nguyễn Tư Tư chiếu ra ánh sáng băng ngọc.

"Cảm ơn tướng công." Nguyễn Tư Tư nhận lấy vô cùng cẩn thận.

Vì Lương Thành Hề đại thắng vang danh, thêm vào đó chiếc hoa đăng này lại cực kỳ thu hút sự chú ý của người khác nên mọi người sẽ không tiếp tục dạo chơi xuống phía dưới. Bọn họ quay về Bách Mã tự rồi leo lên chỗ cao nhất, lúc này đã đến giờ Tý. Hết giờ Tý cũng chính là sang ngày hôm sau, sinh mệnh của Nguyễn Tư Tư cũng chỉ còn có nửa canh giờ.

"Tướng công, lâu rồi chàng không được thấy ta múa, bỗng nhiên ta muốn múa cho chàng xem một điệu." Nguyễn Tư Tư đứng trên vách đá

dừng đứng, gió đêm từ từ thổi tới làm bay phất phơ tà áo lụa trắng mong manh.

Ôn Đình Trạm lấy cây sáo của mình ra đưa cho Lương Thành Hề.

"Đa tạ." Lương Thành Hề nhận lấy, để ngang bên môi, ánh mắt sáng ngời của hắn chăm chú nhìn nàng âu yếm. Đầu ngón tay bắt đầu bấm xuống, dưới bầu trời đêm tiếng sáo trúc trong trẻo réo rắt vang lên không ngớt.

Nguyễn Tư Tư phất tay áo rộng, vạt áo lụa là trên cánh tay cũng kéo bay phiêu lãng theo vũ điệu của đôi tay. Bờ eo của nàng tinh tế, vũ điệu của nàng tuyệt thể rung động lòng người, từng dáng xoay người của nàng, từng vẻ ngái đầu nhìn lại, từng thế uốn cong thân mình, mọi cử động đều khiến người người say đắm...

Mọi người đều biết Nguyễn Tư Tư có một giọng hát rất tốt, kỳ thực hiếm có người biết được điệu múa của nàng còn cuốn hút hơn cả giọng hát, chẳng qua nàng không thể hiện. Thế gian này chỉ có Lương Thành Hề và Nguyễn Thư Hàm là từng được xem qua, hiện tại nàng đang lùi ra rất xa khỏi đám người Dạ Dao Quang.

Trong màn đêm, bọn họ đều nhìn nữ nhân đang múa theo tiếng sáo của tình lang, nàng như một con bướm bướm lao vào phía ngọn lửa, đang dùng sinh mệnh cuối cùng của mình thiêu đốt ra ánh sáng rạng rỡ nhất.

Đột nhiên sau một điệu múa bay lên trời xoay người hạ xuống, Nguyễn Tư Tư đã bắt đầu cảm thấy thân thể không còn nghe nàng điều khiển. Tiếng sáo bỗng dừng cũng dừng theo, Nguyễn Tư Tư lại đứng dậy tiếp tục điệu múa, lúc nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn tươi cười như hoa.

Nàng hy vọng người mà nàng yêu nhất trong cuộc đời mình, người dành cho nàng tình cảm ấm áp độc nhất vô nhị trên thế gian này, trong

những giờ phút cuối cùng của nàng cũng vĩnh viễn ghi nhớ những kỷ ức đẹp nhất.

Đôi mắt của Lương Thành Hề đã đỏ mọng nhưng một khi nàng còn múa thì hân sẽ tiếp tục, hai tròng mắt hân đỏ tới mức sắp tràn máu vẫn cố gạt ra ý cười. Hân biết nàng hy vọng mãi mãi có thể thấy nụ cười của hân, hân đã hứa với nàng rằng hân phải sống thật tốt.

Tiếng sáo nhẹ nhàng du dương như vậy, điệu múa tuyệt thế cảm động như vậy, rõ ràng mọi thứ trước mắt đều đang rất tốt đẹp nhưng lại khiến trong lòng đám người Dạ Dao Quang cảm thấy chua xót. Đến cuối khi Dạ Dao Quang quay đi, mấy người khác cũng không thể tiếp tục nhìn nữa.

Cuối cùng, cơ thể Nguyễn Tư Tư không ngừng xoay tròn tại chỗ. Một vòng... một vòng... lại quay một vòng. Tay áo phấp phới... gấm vóc tung bay... vũ điệu phiêu lãng... Tuy nhiên thân thể của nàng ngày càng trong suốt, mãi đến khi tan hết chỉ còn một chút tinh quang.

Hai hàng lệ máu chảy qua gò má Lương Thành Hề, chỉ còn lại một mình hân tiếp tục khúc nhạc còn dang dở...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 471: Xuất Gia Làm Hòa Thượng

Khúc cuối, người tan, chim tuyệt.

Không khí yên tĩnh khiến bầu trời đêm càng trở nên ngọt ngào, không còn cảnh giai nhân nhảy múa uyển chuyển, chỉ còn lại một viên Tử Linh châu tỏa ra sắc tím.

Lương Thành Hề đưa tay ra, năm ngón tay gầy yếu run rẩy chạm lên khoảng trống trong đêm tối, dường như còn có thể miêu tả ra hình dáng của nàng, nghe được âm thanh ngọt ngào rung động lòng người của nàng: “Tướng công, hãy sống thật tốt!”

Trên mặt vẫn còn vương vết máu, hắn bỗng nhiên nở một nụ cười: “Được!”

Lúc này Tử Linh châu tự động bay về phía lòng bàn tay Dạ Dao Quang, Lương Thành Hề dừng lại một lúc mới lau khô nước mắt trên mặt. Hắn quay người đi đến trước mặt Dạ Dao Quang, trả lại sáo ngọc cho Ôn Đình Trạm, sau đó vái chào thật sâu đối với Dạ Dao Quang. Rồi hắn không nói thêm gì nữa, đi trở về chỗ cũ ngồi xếp bằng, hai tay chắp trước ngực bắt đầu niệm kinh Vãng Sinh.

Đám người Dạ Dao Quang chỉ có thể yên lặng rời đi, Tử Linh châu có chút nặng, đặt trong lòng bàn tay khiến cả bàn tay Dạ Dao Quang run rẩy như đang nhắc nhở rằng nó vừa cứu được một sinh mệnh. Không ai nói gì nữa, đây có lẽ là Trung Thu đáng buồn nhất mà bọn họ đã trải qua.

Mỗi người đều trở về phòng của mình. rửa mặt xong, Dạ Dao Quang lên giường nằm, cô không ngừng nghĩ xem cô còn có thể làm gì giúp Nguyễn Tư Tư, nhưng suy nghĩ mãi cô cũng không nghĩ được. Nguyễn Tư Tư là yêu quái, trên tay đã có tính mạng của người vô tội nên không có tư cách tiến vào luân hồi nữa, chỉ có thể chịu hồn bay phách tán, tan biến giữa đất trời mà thôi. Đây chính là kết cục do làm việc ác, cho dù Nguyễn Tư Tư làm vậy là vì bất đắc dĩ nhưng thiên đạo vốn dĩ vô tình...

Dù sao cũng là ơn cứu mạng nên cô hiểu nguyên nhân Nguyễn Tư Tư phải làm như vậy, có lẽ Nguyễn Tư Tư đã hiểu rõ kết cục của mình nên nàng không dám gặp Lương Thành Hề. Nàng cho rằng vì nàng nên Dạ Dao Quang mới bị cuốn vào chuyện này, vì thế mới giúp cô ngăn lại một kích trí mạng kia. Dạ Dao Quang không biết làm cách nào để xóa bỏ đoạn ân tình này, tuy rằng sau khi Nguyễn Tư Tư tiêu tán thì nhân quả cũng không còn nữa.

Dù sao trong lòng cô cũng đã khắc ghi ân tình này rồi.

Dạ Dao Quang lấy Tử Linh châu ra, bỗng nhiên phát hiện nhụy hoa của Tử Linh châu vốn chỉ có một cây phát sáng, nhưng bây giờ lại có thêm một cây.

Dạ Dao Quang lập tức xoay người ngồi dậy, mặc quần áo đi tìm Tế Minh đại sư.

“Tại sao Dạ thí chủ đêm khuya lại đến đây?” Sắc mặt Tế Minh đại sư vô cùng bình thản.

“Đại sư, không biết trong chùa có những loại cây gì?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Dạ thí chủ muốn loại cây gì?”

“Không cần câu nệ loại gì, nếu không có cây thì hoa cũng được.”

“A di đà phật, Dạ thí chủ chờ một chút.” Tế Minh đại sư lập tức gọi một tiểu hòa thượng đến, lúc sau tiểu hòa thượng mang theo một mầm cây thạch lựu trở về. Tế Minh đại sư tự tay giao cho Dạ Dao Quang.

“Đa tạ đại sư.” Nói cảm ơn với Tế Minh đại sư xong, Dạ Dao Quang lại quay trở về phòng.

Cô lấy một tờ giấy trơn từ trong bọc quần áo ra, bày lên trên bàn sau đó tắt nến, Dạ Khai Dương lập tức đi ra hỏi: “Mẹ làm gì vậy?”

“Mẹ cũng không biết có được hay không, tận lực thử một lần vậy.” Dạ Dao Quang cười ôn hòa, sau đó đặt cây thạch lựu lên trên giấy.

Tử Linh châu bị Dạ Dao Quang tác động, nó lơ lửng trên mặt giấy, tản ra từng lớp ánh sáng màu tím trước mặt Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang nhìn nó nở rộ giống như một bông hoa màu tím, nhụy hoa nở ra từng chiếc một, chỉ có hai cái sáng lên là thật, những cái khác đều trong suốt.

Đầu ngón tay khẽ động, Dạ Dao Quang vận chuyển khí ngũ hành vào hai bên của Tử Linh châu, khí ngũ hành tụ lại khiến cho Tử Linh châu giống như một cánh hoa đung đưa trong gió, một nhụy hoa sáng lên rồi bị rút đi ánh sáng. Dạ Dao Quang thấy vậy lập tức vui mừng, cô bảo vệ tinh thần chuẩn bị vận khí lần thứ hai.

Cô chậm rãi rút linh khí từ trong nhụy hoa ra, bên trong Tử Linh châu chỉ còn đọng lại một giọt nhỏ như giọt nước. Dạ Dao Quang cố gắng hút giọt nước nhỏ đó ra, đầu ngón tay liên tục tụ khí sau đó chuyển hướng vào mầm cây trên tờ giấy.

Ánh sáng màu tím giống như được bôi trơn, rất nhanh chui vào bên trong mầm cây, dáng vẻ héo úa đột nhiên trở nên trắng muốt như ngọc.

Tuy đầu đổ đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, khí ngũ hành cũng bị tiêu hao gần hết nhưng Dạ Dao Quang cảm thấy rất đáng giá, tảng đá lớn trong

lòng cuối cùng cũng có thể đặt xuống. Tử Linh châu cũng không gặp được kỳ ngộ gì nên không gia tăng được linh khí, khả năng duy nhất chính là linh khí của Nguyễn Tư Tư đã truyền vào Tử Linh châu. Tuy linh khí của Tử Linh châu có thể giúp cho Dạ Dao Quang đạt được vô số lợi ích, hơn nữa muốn tăng thêm linh khí trong Tử Linh châu là vô cùng khó khăn. Nhưng quân tử ái tài, nếu Nguyễn Tư Tư không còn vướng bận gì thì cô cũng có thể tiếp nhận linh khí này, chỉ tiếc sự thật không phải vậy.

Đưa tay nắm chặt Tử Linh châu, Dạ Dao Quang khẽ cười một tiếng, đây là điều duy nhất cô có thể làm cho bọn họ.

Ngày hôm sau Dạ Dao Quang ngủ rất say, có thể thấy được thân thể cô đã tiêu hao đến mức nào. Cũng may có Kim Tử bên cạnh nên cô cũng không dậy quá muộn, vừa dậy liền tranh thủ thời gian xếp bằng tu luyện.

Cho dù vậy Ôn Đình Trạm vẫn cảm giác được Dạ Dao Quang suy yếu hơn hôm qua rất nhiều, lông mày cậu khẽ nhíu lại.

Không đợi cậu mở miệng, Dạ Dao Quang đã nói: “Muội cũng không khó chịu, chỉ là hôm qua hao tổn chút nguyên khí mà thôi, chàng đừng lo lắng quá.”

Ôn Đình Trạm mím môi, cuối cùng yên lặng gật đầu.

“Lương công tử đâu?” Dạ Dao Quang thấp giọng hỏi.

“Sáng sớm hôm nay hắn mới trở về, trực tiếp đi tìm Tế Minh đại sư, đến bây giờ cũng không đi ra.” Tiêu Sĩ Duệ nói.

Màn đêm buông xuống, đám người Dạ Dao Quang vừa ra khỏi phòng ăn liền gặp Lương Thành Hề. Hắn đã mặc tăng phục, chỉ có điều chưa quy y. Mọi người hai mặt nhìn nhau, cảm thấy kết quả này thật sự ngoài ý muốn nhưng lại là kết quả hợp tình hợp lý nhất.

“Hôm nay tới tìm chư vị là để từ biệt, ta đã quyết tâm bái Tế Minh đại sư làm thầy.” Trên mặt Lương Thành Hề không có bi thương cũng không có tuyệt vọng, chỉ có một vẻ lạnh nhạt hững hờ.

Dạ Dao Quang biết đây chính là kết quả của việc nhìn thấu hồng trần sau khi trọng sinh.

“Khi nào thì xuống tóc?” Dạ Dao Quang lên tiếng hỏi.

“Sư phụ nói mặc dù trần duyên của ta đã dứt nhưng lục căn vẫn chưa thanh tịnh, vẫn phải mang tóc tu hành.” Lương Thành Hề trả lời.

“Chỉ sợ chúng ta không thể tham gia lễ nhập môn của huynh.” Dạ Dao Quang cúi đầu, lấy ra một mầm cây đưa cho Lương Thành Hề:

“Vật này tặng cho huynh, chúc mừng huynh bái được cao tăng làm thầy.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 472: Án Giết Người Liên Hoàn

Lương Thành Hề nhìn mầm cây, thân thể hắc cứng đờ vì dường như hắc cảm nhận được một khí tức quen thuộc, hắc đưa tay ra cẩn thận đón lấy, nâng niu trong lòng bàn tay.

“Đây là một mầm cây thạch lựu.” Dạ Dao Quang cười nói:

“E rằng đợi đến lúc nó ra hoa kết trái cũng là ngày huynh tu thành chính quả, sau này ta với huynh coi như là một nửa đồng đạo, hữu duyên sẽ gặp lại.”

Lương Thành Hề chấp hai tay ôm lấy mầm cây, lui về phía sau hai bước, hành lễ nhà Phật đối với Dạ Dao Quang. Trong lúc Lương Thành Hề đang cúi đầu, đột nhiên hai ánh sáng bạc từ trong tay Lương Thành Hề bay ra rơi vào trong túi công đức bên hông Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cũng cúi người đáp lễ, Lương Thành Hề chào tạm biệt từng người, trong mắt lộ ra vẻ cảm kích, sau đó xoay người rời đi không quay đầu lại.

Mọi người chậm rãi nhìn theo bóng lưng hắc, bọn họ cũng biết sau khi hình bóng này biến mất thì trên thế gian không còn có người tên Lương Thành Hề nữa, mà đại sư trụ trì sẽ nhiều hơn một người học trò.

“Dao tử tử, sao tử vui vậy?” Tiêu Sĩ Duệ nhìn nụ cười trên mặt Dạ Dao Quang.

“Bởi vì Đạo tử tử của đệ đã công đức viên mãn!” Dạ Dao Quang nói xong không quên vỗ vỗ bên hông.

Nhưng trừ Càn Dương ra thì không ai hiểu được ý của cô.

“Sư phụ, ta phải tích lũy công đức như thế nào?” Càn Dương nói với vẻ hăm mộ, hẳn cũng muốn tích lũy công đức.

Làm việc thiện tất nhiên sẽ có công đức, nhưng công đức này đặt trong thiên đạo cũng không bằng đặt trong tay mình. Lúc nào muốn dùng đều có thể lấy ra, thích dùng thế nào thì dùng thế đó, không sợ bị thiên đạo chi phối.

“Đây là duyên, chỉ có thể gặp mà không thể cầu!” Dạ Dao Quang cười với Càn Dương, cuối cùng trong lòng cũng có chút thăng bằng. May mắn là trước đây cô không quen biết Càn Dương, nếu không túi công đức này sợ là cũng bị đồ đệ ngốc này cướp mất. Dạ Dao Quang vui vẻ nhìn về phía Ôn Đình Trạm:

“Bao giờ chúng ta khởi hành đi phủ Bảo Định?”

“Ngày mai!” Trong mắt Ôn Đình Trạm có một chút thâm ý.

Dạ Dao Quang cảm thấy hình như Ôn Đình Trạm lại có chủ ý xấu xa gì đó nhưng cô cũng lười hỏi, liền quay sang Tiêu Sĩ Duệ: “Trèo cây không?”

“Trèo cây?” Tiêu Sĩ Duệ sợ ngây người, từ nhỏ hẳn đã có thị vệ vây quanh, nếu hẳn dám trèo cây chỉ sợ thị vệ xung quanh sẽ bị hoàng gia gia đánh đến mức mê mông cũng nở hoa mất. Cho dù lúc hẳn đi lính hẳn cũng không được trèo cây, sau đó lại đi theo Dạ Dao Quang trèo đèo lội suối nhưng cũng chưa được trèo cây, cùng lắm hẳn chỉ đi săn một chút, quả đại gì đó đều do người khác hái.

“Vừa nhìn đã biết đệ chưa trèo cây bao giờ, đi thôi, Dao tử dẫn đệ đi trèo cây!” Dạ Dao Quang dắt Tiêu Sĩ Duệ đi về hướng tháp Vân, vừa đi vừa nói:

“Cây lựu ở cạnh tháp Vân...”

“Doãn Hòa, cậu đi đâu vậy?” Nhìn Dạ Dao Quang đi về hướng tháp Vân, Ôn Đình Trạm lại đi một hướng khác khiến Văn Du tò mò. Ôn Đình Trạm rất ít khi rời xa Dạ Dao Quang.

“Tìm Tế Minh đại sư.”

Dao Dao nhà cậu muốn đi trèo cây, tất nhiên cậu phải đi nói với Tế Minh đại sư một tiếng, hơn nữa nhìn dáng vẻ kia thì có lẽ cũng không chỉ đơn giản là đi trèo cây...

Càn Dương và Tần Đôn nghe đồn quả lựu ăn rất ngon nên không tự chủ được liền bước theo Dạ Dao Quang. Lục Vĩnh Điềm và Văn Du thấy vậy hơi do dự một chút rồi cũng đi theo.

Ôn Đình Trạm đi đến chỗ Tế Minh đại sư để xin phép cho Dạ Dao Quang, kết quả là Tế Minh đại sư rất phóng khoáng đồng ý. Sau đó cậu nói thêm một câu: “Đại sư, vì học trò nên bàn đá dưới cây bồ đề đã bị phá hủy.”

Tim Tế Minh đại sư chột đập mạnh, sau đó cười nói: “A di đà phật, đây là duyên của Ôn thí chủ!”

Ôn Đình Trạm cười cười, cúi đầu hành lễ với Tế Minh đại sư rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng Ôn Đình Trạm rời đi, Tế Minh đại sư lộ ra vẻ thương tiếc:

“Trời giáng dị tinh, duyên thầy trò còn chưa tu đủ...” Giọng nói của của Nguyên Ân đại sư vang lên sau lưng Tế Minh đại sư.

Những lời này Ôn Đình Trạm cũng không nghe được, cậu đã đi đến chỗ đám người Dạ Dao Quang, quả nhiên thấy mọi người đang vui mừng vì hái được lựu. Dạ Dao Quang và Càn Dương đang vui vẻ ngồi ăn bên bàn đá...

Thấy Ôn Đình Trạm đến gần, Dạ Dao Quang thuận tay ném một quả lựu đỏ tươi cho cậu: “Tế Minh đại sư có phải nói rằng muội có thể hái thỏa thích không?”

Tiêu Sĩ Duệ đang ở trên cành cây sợ hãi suýt thì trượt chân ngã xuống, nhiều lựu như vậy bọn họ có dùng bốn chiếc xe ngựa cũng không đựng hết...

Ôn Đình Trạm không trả lời vấn đề này, cậu chỉ mỉm cười đi lên phía trước, ngồi đối diện với Dạ Dao Quang.

Rất nhanh, mấy người Tiêu Sĩ Duệ cũng đã thấm mệt nên nhảy từ trên cây xuống, mọi người tán gẫu vô cùng vui vẻ. Mặt trời đang dần lặn về phía tây, mọi người cùng nhau ăn cơm, vì ngày hôm sau phải rời đi nên ăn xong ai nấy đều về phòng của mình nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, bọn họ từ biệt Tế Minh đại sư và Nguyên Ân đại sư, sau đó bắt đầu khởi hành.

“Đây không phải đường đi đến phủ Bảo Định...” Dạ Dao Quang ngạc nhiên phát hiện.

“Lượn quanh một chút!” Bên trong xe, Ôn Đình Trạm vẫn bình tĩnh đọc sách.

Đến trưa, Dạ Dao Quang mới hiểu rõ ý nghĩa của việc lượn quanh này, bởi vì lúc bọn họ đến khách trạm trên trấn dùng cơm trưa thì lập tức nghe được một việc khiến ai nấy đều rợn cả người...

“Mọi người biết không, năm ngày trước phủ Bảo Định đã xảy ra chuyện lớn, nữ nhi của Tri phủ bị bệnh chết, nghe nói lúc đưa tang quan tài không hiểu sao lại bị đổ, thi thể bên trong rơi ra, tứ chi và cổ họng đều có vết đao lớn...”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, chuyện này đã truyền khắp cả Dự Châu rồi!”

“Người nói xem tại sao nữ nhi của Tri phủ đang yên đang lành lại bị giết hại nhỉ? Bọn họ tuyên bố với bên ngoài là bệnh chết phải không?”

“Người không biết rồi, phủ Bảo Định mười năm trước đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa, đó là một vụ án giết người liên hoàn. Hung thủ kia chuyên ra tay với những thiếu nữ từ tuổi cập kê đến hai mươi lăm tuổi, gần gũi ba năm đã có hơn mười hai người bị hại. Mỗi người đều chết trong tình trạng giống nhau, đều bị cắt đứt tứ chi và cổ họng, lúc đó chuyện này đã làm cả phủ Bảo Định đều bất an. Vị Tri phủ kia lúc đó chỉ là chức Tri huyện nhỏ, chuẩn bị được thăng chức mà thôi, nhưng vì phá được vụ án này nên lập tức được lĩnh thưởng, hoàng thượng còn liên tục khen ngợi. Mọi người nói rằng nếu như hung thủ không bị bắt thì bảy năm trước vị Tri phủ kia không thể thăng chức nhanh như vậy được. Hiện nay vị Tri phủ kia cũng làm Tri phủ Bảo Định được sáu năm rồi...”

“Chàng đợi tin tức này sao?” Dạ Dao Quang nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm cười đứng lên: “Đi thôi Sĩ Duệ, chúng ta đi phủ Bảo Định xem một chút. Dù sao đệ cũng phải thay bộ hạ đi kiểm tra xem thử Tri phủ Bảo Định này có phụ lòng bộ hạ hay không?”

Tiêu Sĩ Duệ cuối cùng cũng hiểu ý định của Ôn Đình Trạm lúc cậu nói sẽ quang minh chính đại đi đến phủ Bảo Định.

“Vụ án giết người này...” Văn Du kinh hãi nhìn Ôn Đình Trạm.

“Trạm ca của ta là người không từ thủ đoạn như vậy sao?” Dạ Dao Quang mất hứng, hung dữ trừng mắt nhìn Văn Du:

“Con gái của Tri phủ năm ngày trước được đưa tang, chết cũng được nửa tháng rồi, cậu nghĩ lại xem nửa tháng trước chúng ta đang làm gì?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 473: Khó Nhất Là Tình

Nửa tháng trước bọn họ vừa mới bắt đầu lên đường, khi đó còn chưa có gian tình của Đậu thị và Nhiếp Khải Hằng, bọn họ chỉ muốn khiến cho người Quách gia tranh chấp nội bộ. Lúc đó Dạ Dao Quang còn chưa tính đến chuyện tới phủ Bảo Định nên nữ nhi của Tri phủ có bị làm sao cũng không thể do Ôn Đình Trạm gây ra được, hơn nữa còn bắt chước theo bản án cũ mười năm trước.

Năm đó nếu hung thủ thật sự đã bị bắt thì tại sao Tri phủ Bảo Định lại phải giấu giếm nguyên nhân thật sự của con gái mình để giữ lại mũ ô sa trên đầu?

“Là ta dùng từ không thỏa đáng.” Văn Du vội vàng nói.

“Cũng là suy nghĩ bình thường mà thôi, không cần để ý quá.” Ôn Đình Trạm cười trừ.

Sau đó cậu nắm lấy tay Dạ Dao Quang đang tức giận đi ra khỏi khách trạm, tự tay dỗ dành Dạ Dao Quang: “Đừng tức giận, nếu không phải nàng luôn nghĩ về ta thì nàng cũng sẽ suy đoán giống như Văn Du, không phải sao?”

“Sẽ không! Cho dù lòng muội không thiên về chàng thì ít nhất cũng hiểu tính cách của chàng!” Dạ Dao Quang nói.

“Nàng...” Ôn Đình Trạm đưa tay nhéo mặt Dạ Dao Quang.

“Nàng đang trách Văn Du không tín nhiệm ta, phụ tình bằng hữu giữa chúng ta đúng không?”

“Hừ!” Dạ Dao Quang hừ nhẹ.

Ôn Đình Trạm cười khê: “Dao Dao ngốc, thế gian này không có ai là thập toàn thập mỹ, ta cũng không thể vì thế mà tức giận được, ngược lại ta còn có chút vui mừng.”

Dạ Dao Quang dùng ánh mắt như nhìn quái vật để nhìn Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm vẫn nhẹ giọng nói: “Dao Dao, chúng ta đều hiểu Văn Du không phải là không đúng, cũng không phải là không thật tâm đối với chúng ta, mà do hắn đã quen sống trong thị phi, sẽ có nhiều chuyện nhất thời không suy nghĩ kịp, vì vậy hắn mới trực tiếp hỏi ta. Văn Du cũng không phải là một người không giữ được bình tĩnh, chính bởi vì chúng ta là bạn thân nên hắn mới không chút do dự biểu hiện ra như thế...”

Sau khi Ôn Đình Trạm giải thích, Dạ Dao Quang cũng thừa nhận Văn Du không sai. Nếu đổi lại là một người khác thì nhất định sẽ không biểu hiện ra như thế, mà mặt người đó sẽ không đổi sắc nhưng lại thầm hoài nghi trong lòng.

“Coi như chàng nói có lý.” Dạ Dao Quang đáp.

“Dao Dao, thế gian này khó nhất là chuyện tình cảm, ví dụ như tình cảm ruột thịt, tình cảm bạn bè, tình cảm thầy trò, thậm chí tình yêu nam nữ...” Ôn Đình Trạm nắm chặt tay Dạ Dao Quang.

“Ta tuyệt đối tin tưởng sẽ không có hai người hoàn toàn phù hợp với nhau, cho dù cùng chung chí hướng, chung sở thích nhưng cũng sẽ có lúc bất đồng ý kiến, đó là do mỗi người đều có cách nhìn riêng. Cũng bởi vì nguyên nhân này nên thế gian mới có vui buồn sướng khổ, chứ không phải

rập theo một khuôn khổ nhất định. Chúng sinh trên đời gặp nhau, quen biết nhau đều là duyên, có thể bao dung, thấu hiểu thì tình mới có thể dài lâu.”

Lời nói của Ôn Đình Trạm để lại trong lòng Dạ Dao Quang rất nhiều cảm xúc. Trên thế gian này khó khăn nhất chính là bao dung và thấu hiểu, nếu không thì lấy đâu ra nhiều phân tranh, nhiều ân oán đến vậy?

Có đôi khi người khác chỉ vô ý nói một câu nhưng phương thức biểu đạt không đúng ý mình thì bản thân sẽ khó chịu, có đôi khi quan điểm của mỗi người đều khác nhau, nhưng điểm xuất phát đều là thiện ý lại bị hiểu nhầm thành ác ý.

“Trạm ca, chàng đúng là người bao dung nhất thiên hạ!” Dạ Dao Quang dựa đầu vào vai Ôn Đình Trạm.

“Không phải, ta chỉ bao dung đối với những người ta để ý mà thôi.” Ôn Đình Trạm đưa tay vuốt mái tóc dài đen nhánh của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt Ôn Đình Trạm: “Bao gồm cả muội sao?”

Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng lắc đầu, cười khê: “Không phải, nàng vĩnh viễn không cần ta bao dung và thấu hiểu, bởi vì bất kể nàng làm gì thì ta cũng thấy đó là lẽ đương nhiên.”

Cặp mắt đào hoa lập tức cong lên, Dạ Dao Quang bỗng đẩy người Ôn Đình Trạm ra sau đó gối đầu lên đùi cậu: “Trạm ca, thế gian này không có nữ nhân nào mà chàng không theo đuổi được!”

Cô chưa từng cảm thấy trên thế gian này có người hoàn mỹ, nhưng giờ khắc này cô cũng phải thừa nhận rằng thật sự có, mà người hoàn mỹ kia lại thật sự thuộc về một mình cô.

Có một người hoàn mỹ bên cạnh hạnh phúc hơn rất nhiều so với việc trở thành một người hoàn mỹ.

Ôn Đình Trạm không nói gì, chỉ cúi đầu xuống.

Cánh tay ngọc của Dạ Dao Quang khẽ vươn ra, đỡ lấy cằm Ôn Đình Trạm: “Chàng đừng tưởng muội khen chàng vài câu là chàng có thể chiếm lợi ích, muội muốn nghỉ trưa rồi!”

Nói xong cô lập tức quay đầu đi, xoay phần gáy về phía Ôn Đình Trạm.

Dạ Dao Quang cảm thấy càng ngày cô càng không có sức chống cự với Ôn Đình Trạm, tuy nói thời đại này mười hai tuổi đã có thể làm cha nhưng trong lòng cô vẫn có chút giới hạn. Mặc dù tâm trí của Ôn Đình Trạm thành thực hơn người nhưng để phòng ngừa một số chuyện thì sau này vẫn nên hạn chế thân mật một chút.

Cô biết dựa vào sự tôn trọng của Ôn Đình Trạm đối với cô thì trước khi đại hôn tuyệt đối sẽ không làm gì quá giới hạn, mà lúc bọn họ đại hôn thì có lẽ Ôn Đình Trạm đã đề tên bảng vàng, sau đó chọn lúc vinh quang nhất thành hôn cùng cô. Ôn Đình Trạm muốn tham gia kỳ thi Hương ba năm sau, sau đó lại tham gia thêm thi Hội, tổng cộng là bốn năm, lúc đó thì cậu cũng đã tròn mười sáu tuổi. Mười sáu tuổi đối với Dạ Dao Quang vẫn hơi nhỏ nhưng lúc đó cô cũng đã mười chín tuổi, trở thành gái lỡ thì rồi. Đây thật sự là một vấn đề khiến người ta đau đầu nhức óc.

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện của bốn năm sau, cô cũng lười nghĩ, trong lúc mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi lúc nào không hay, đến lúc tỉnh lại thì đã đến phủ Thuận Đức.

Phủ Thuận Đức là một nơi có lịch sử lâu đời, có bề dày và văn hóa vô cùng phong phú, đồng thời cũng hết sức phồn hoa. Đáng tiếc khi bọn họ

đến nơi lại là buổi tối, Dạ Dao Quang cũng không có cơ hội ở lại tham quan, sau khi dùng bữa xong liền về khách trạm nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau đoàn người vội vã rời đi, trời chưa tối đã đến phủ Bảo Định. Phủ Bảo Định canh gác rất nghiêm khắc, người tới đều phải kiểm tra tỉ mỉ một lượt, có thể thấy được ảnh hưởng của sự kiện kia vô cùng lớn đối với phủ Bảo Định.

Sau khi tiến vào phủ Bảo Định, bởi vì có lẽ phải ở đây thời gian dài nên đành mua một căn nhà. Dạ Dao Quang lấy lí do bọn họ đã từng mua nhà ở Bộc Dương nên để cho Tiêu Sĩ Duệ trả tiền, cuối cùng căn nhà vẫn viết trên danh nghĩa của cô. Nhìn thấy cảnh này đám người Lục Vĩnh Diễm và Tân Đôn lập tức che kín hầu bao của mình lại.

Sân viện cũng không lớn, nhưng cũng đủ cho bọn họ ở. Vì đang ở nơi phồn hoa nhất nên ước chừng căn nhà hết khoảng một ngàn lượng, nếu dùng tiền này mua nhà trên trấn thì có thể mua hẳn ba căn nhà.

Lại được sở hữu thêm một căn nhà nên Dạ Dao Quang vô cùng vui vẻ, nhìn thấy sắc trời còn sớm nên cô bảo đám người Vệ Kinh đi mua đồ ăn, sau đó trở tài làm một bàn thức ăn ngon.

Cơm nước xong, mọi người đang ngồi trong sân hóng mát, Dạ Dao Quang mới bắt đầu hỏi: “Vụ án liên hoàn kia là sao?”

Dạ Dao Quang có chỗ không hiểu, nếu như nữ nhi của mình bị giết mà Tri phủ vẫn có thể nhịn xuống được thì chứng tỏ hung thủ thật sự của mười năm trước vẫn còn sống mới khiến Tri phủ chột dạ. Nhưng nếu như còn sống thì sao bảy năm trước Tri phủ này dám đi lĩnh phần thưởng? Hẳn không sợ hãn vừa lĩnh xong thì hung thủ lại tiếp tục ra tay giết người sao?

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 474: Mặc Cho Số Phận

“Tất nhiên hung thủ chính là cá mè một lứa với Tri phủ Bảo Định.”
Lục Vĩnh Diễm nổi giận đùng đùng nói.

“Cái này cũng đáng để cậu nổi giận sao?” Văn Du liếc mắt nhìn hắn:

“Từ cổ chí kim, quan phủ và thổ phi thông đồng với nhau có rất nhiều...”

“Lúc này không thể thỏa hiệp được nữa nên hung thủ mới khai đao với nữ nhi của Tri phủ sao?” Tần Đôn hỏi.

“Tất nhiên rồi!” Lục Vĩnh Diễm gật đầu.

“Có lẽ phải, mà cũng có lẽ không phải!” Tiêu Sĩ Duệ nhíu mày.

“Sát nhân liên hoàn hung ác như vậy, nếu hắn đã hưởng thụ khoái cảm khi giết người thì không thể dừng tay được, cũng không dễ dàng mua chuộc như vậy. Trừ khi Tri phủ Bảo Định có thể cung cấp người cho hắn chém giết, nếu không thì sẽ rất khó đạt thành thỏa thuận, mà bảy năm qua trong phủ Bảo Định chắc chắn chưa từng xuất hiện án giết người như vậy...”

“Sĩ Duệ nói đúng!” Dạ Dao Quang khen ngợi. Người này rõ ràng là sát thủ biến thái, tâm lý vô cùng vẩn vơ. Nếu như có thể khống chế người như vậy thì Tri phủ Bảo Định này cũng có chút năng lực.

“Tri phủ Bảo Định họ Đậ, chính là anh họ của Đậ thị.” Ôn Đình Trạm đột nhiên lên tiếng nói.

“Khó trách chàng muốn làm lớn chuyện này.” Dạ Dao Quang nói.

Ôn Đình Trạm cười với cô, sau đó nhìn mọi người nói: “Việc này ta đã bàn bạc với Minh Quang rồi, sau khi tra xét phát hiện ra hung thủ của bảy năm trước không phải là kẻ sát nhân thật sự. Thật ra năm đó Đẩu tri phủ có tra ra hung thủ nhưng hung thủ này vô cùng xảo hoạt, hắn đã giả chết để trốn thoát. Lúc đó Đẩu tri phủ tưởng hung thủ đã táng thân trong biển lửa, nhưng vì tranh công trạng nên Đẩu tri phủ kia mới tìm một hung thủ giả, còn về phần vì sao bảy năm qua hung thủ không có động tĩnh...”

Nghe Ôn Đình Trạm nói xong, đám người Dạ Dao Quang mới hiểu rõ đầu đuôi sự việc: “Thì ra lúc hung thủ này hấp hối đã được một nữ tử cứu, nữ tử này là người thôn quê, vì sinh ra khắc chết phụ mẫu nên bị dân làng xa lánh đành phải sống ở nơi thâm sơn cùng cốc. Tên hung thủ này đồng cảm với nữ tử kia bởi vì hắn đã khắc chết bốn thê tử mới bị người cùng thôn nói ra nói vào, người đầu tiên hắn giết cũng là một phụ nữ vô cùng miệt mài ở trong thôn. Vì đồng cảm nên hai người bọn họ đã kết thành phu thê ở chốn thâm sơn cùng cốc. Đáng lẽ bọn họ sẽ bình yên vô sự, nhưng năm nay vợ hắn mang bầu nên mới ra ngoài để khám bệnh... Một tháng trước hắn dẫn vợ đi khám đại phu nhưng công tử nhà Tri phủ từ ngoài thành phóng ngựa về đã đụng vợ hắn sảy thai, sau đó còn bị một chiếc xe cán qua bụng. Lúc đưa đến y quán thì đã không còn kịp nữa nên mới kích thích tâm ma của hắn, sau đó hắn muốn đi giết công tử nhà Tri phủ nhưng giữa đường lại gặp nữ nhi chưa ngoa của Tri phủ kia. Hắn vốn ghét nhất là nữ nhân lắm mồm nên lập tức nổi điên giết chết nàng ta.”

Tất nhiên quá trình giết nữ nhi của Tri phủ là do Ôn Đình Trạm suy đoán, nhưng cũng đều dựa trên những chi tiết có thật. Những người bị giết đều là những nữ nhân lắm điều cả.

“Vậy hắn vẫn muốn giết công tử nhà Tri phủ sao?” Mọi người nghĩ đến cũng lạnh hết cả sống lưng, nếu gặp phải kẻ điên như vậy thì chỉ có thể trách bản thân xui xẻo mà thôi.

“Vẫn còn đang lên kế hoạch...” Ôn Đình Trạm đếm ngón tay nói:

“Nếu ta đoán không sai thì hẳn là khoảng ngày kia...”

“Ngày kia chính là lễ mừng thọ của Tri phủ, nhưng hẳn vừa mới làm đám tang cho nữ nhi...” Tần Đôn ngạc nhiên bởi sau khi bọn họ vào thành đã nghe được vài chuyện.

“Nữ nhi của hẳn đã hạ táng xong rồi.” Văn Du nói:

“Chỉ nghe qua nữ nhi thủ hiếu cho phụ mẫu, làm gì có chuyện phụ mẫu phải thủ hiếu cho nữ nhi?”

“Hiện giờ đã là tháng tám, sau khi kiểm tra đánh giá thì một tháng nữa sẽ có kết quả...” Tiêu Sĩ Duệ dự đoán.

“Lúc này lại xảy ra chuyện, nếu như hẳn không chuẩn bị hành động trong tiệc rượu mừng thọ thì chỉ sợ không còn cơ hội...”

“Cho nên chúng ta phải sớm đi nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta đi dạo một chút.” Ôn Đình Trạm cười với Tiêu Sĩ Duệ, sau đó đứng lên kéo Dạ Dao Quang vào phòng.

Ôn Đình Trạm chờ Dạ Dao Quang ngủ say mới bắt đầu nghỉ ngơi...

Ngày hôm sau, Ôn Đình Trạm một mình dẫn theo Tiêu Sĩ Duệ đi dạo phố, đương nhiên không biết bọn họ đi dạo kiểu gì mà Đâu tri phủ lại biết được thân phận của Tiêu Sĩ Duệ. Hôm sau là đại thọ của hẳn, hẳn còn đang không biết nên làm cách nào mới thu hút được nhiều nhân vật lớn, nhưng hiện giờ có hoàng trưởng tôn ở đây thì thật sự là trời giúp hẳn rồi!

Cho nên hai người vừa trở về chưa bao lâu thì Tri phủ đã dẫn theo hai người tới mời Tiêu Sĩ Duệ về phủ làm khách. Tiêu Sĩ Duệ cũng không từ chối, lập tức dẫn theo mọi người vào phủ.

Đêm hôm ấy, hoàng trưởng tôn vô cùng phấn khởi viết tin này vào thư gửi về Đế đô, trong thư cũng có nói rõ muốn kiểm tra xem vị Đậu tri phủ này có phải kẻ hai lòng hay không nên mới cố ý bại lộ thân phận để tiến vào trong phủ.

Lễ mừng thọ của Đậu tri phủ quả nhiên có rất nhiều người tới, nhiều hơn hẳn những năm trước. Ngày xưa cấp trên của hắn cũng chỉ phái người gửi một phần lễ mừng đến nhưng hôm nay đều phái nhân vật quan trọng đến. Ví dụ như trưởng tử Đậu gia, ca ca Đậu Anh Độ của Đậu thị, Quách Tiêu Cường phụ thân của Quách Viện, còn có cả Nhiếp Khải Hằng... đều là vì nể mặt mũi của hoàng trưởng tôn.

“Đến mới tốt!” Tiêu Sĩ Duệ cười thầm.

Hắn muốn bọn họ tận mắt nhìn thấy Đậu tri phủ bị vạch mặt. Đây là lần đầu tiên Tiêu Sĩ Duệ tự mình tham dự mưu tính, tâm tình của hắn có chút phức tạp nhưng hơn hết vẫn là hưng phấn.

Mấy người đều vội vã hành lễ với Tiêu Sĩ Duệ, đương nhiên bọn họ cũng biết Kỳ Úc công tử được bề hạ sắc phong.

Thọ yến tổ chức lúc buổi chiều, thứ nhất không ảnh hưởng việc công, thứ hai bây giờ mới là đầu thu nên ban ngày hơi nóng một chút.

Địa điểm chính là hoa viên của nha phủ, có chừng mười bàn, nhưng trong mười bàn này đã có hơn phân nửa là quan lớn của quận Dự Châu.

“Mặt mũi của hoàng trưởng tôn dùng rất tốt!” Dạ Dao Quang thấp giọng nói.

“Càng đông người tới thì càng tốt!” Ôn Đình Trạm khẽ nhếch miệng cười.

Nếu không thì làm sao hung thủ thuận tiện hành động được.

“Chàng sẽ không để hung thủ lại giết thêm một người đấy chứ?” Bọn họ cũng đã gặp con trai của Tri phủ. Đó là một kẻ nịnh bợ, trước mặt Tiêu Sĩ Duệ thì cúi đầu khom lưng, trước mặt bọn họ thì lại vênh váo không coi ai ra gì. Dạ Dao Quang cũng không thích hắn nhưng hắn lại hại chết một xác hai mạng, không chừng phía sau hắn còn làm bao nhiêu chuyện bẩn thỉu nữa.

“Tất cả đều phải xem mệnh của hắn!” Ôn Đình Trạm cầm chén trà lên uống cạn một hơi.

Kế hoạch giết người này vốn không phải cậu bày ra, sao cậu phải đi nghĩ cách cứu viện? Hơn nữa bọn họ cũng không có ân tình gì với cậu, mà cậu cũng không phải người lương thiện gì, sống hay chết đều phải mặc cho số phận mà thôi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 475: Thiên Sơn Mộ Tuyệt

“Cũng đúng.” Dạ Dao Quang rất đồng ý với lời nói của Ôn Đình Trạm. Trong suy nghĩ của cô cũng như vậy, cô quan niệm rằng chúng sinh bình đẳng, mạng người là chuyện lớn nhưng trước đó cũng phải phân biệt thiện ác.

Không phải vì cô không thích con trai của Đậu tri phủ nên mới mặc kệ mọi chuyện, mà bởi vì hắn không phải là người xứng đáng để cô ra tay cứu giúp, dù sao cô cũng không phải thánh mẫu.

Đậu tri phủ vô cùng vui vẻ, nói vài câu dạo đầu đơn giản sau đó bày tiệc rượu lên. Dù sao hắn cũng là người có thực lực, hơn nữa Ôn Đình Trạm đã nói bảy năm trước vị Đậu tri phủ này vẫn tra được hung thủ nên tất nhiên cũng có chút đầu óc, nhưng bộ dạng như vậy sao có thể dạy dỗ ra nữ nhi không có đức hạnh như thế?

Người chết đi là thứ nữ của Đậu tri phủ, hắn vẫn còn có một nữ nhi mới đến tuổi cập kê. Cả ngày hôm nay Tiêu Sĩ Duệ đã vô tình gặp được nàng ta hơn năm lần khiến Tiêu Sĩ Duệ sợ đến mức không dám ra khỏi phòng.

“Chàng nghĩ tên hung thủ sẽ trà trộn vào bằng cách nào? Sau đó làm sao giết người?” Bọn họ và Tiêu Sĩ Duệ không ngồi chung một bàn, hơn nữa bọn họ cũng nhiều người nên Đậu tri phủ đã xếp bàn riêng cho bọn họ, vì thế Dạ Dao Quang cũng không cố kỵ gì.

Xung quanh còn có tiếng ca múa ồn ào nên Văn Du ngồi ngay bên cạnh Dạ Dao Quang cũng không nghe được rõ ràng. Nhưng Văn Du nghe được một hai chữ liên hiểu câu hỏi của Dạ Dao Quang, thấy Ôn Đình Trạm không đáp lại mà lại chỉ vào thức ăn trên bàn.

“Đầu bếp sao?” Dạ Dao Quang có chút suy nghĩ. Tên công tử nhà Tri phủ này cũng không phải là nữ nhân nên phải ra tiếp khách cùng Đậu tri phủ, có thể ra tay thì chỉ có thể hạ độc vào đồ ăn mà thôi.

“Sao hung thủ này có thể trà trộn vào trong bếp?”

Bình thường những lễ mừng thọ của quan phủ như này đều sẽ mời đầu bếp nổi tiếng của các tửu lâu, mọi người cũng sẽ kiểm tra vô cùng cẩn thận, muốn trà trộn cũng không dễ dàng.

“Đây chính là nguyên nhân vì sao đến hôm nay hãn mới động thủ.” Ôn Đình Trạm cười nói:

“Hãn ta có thể giết một lúc mười mấy người mà vẫn có thể nhõn nhõ ngoài vòng pháp luật, chút chuyện này không làm khó được hãn!”

“Mau nói đi!” Lúc này những người kia cũng sẽ không nhàm chán đến mức đi tìm bọn họ uống rượu nên Dạ Dao Quang liền xích lại gần Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng cười một tiếng, im lặng xích tới gần thêm một chút: “Sau khi hung thủ mai táng vợ con xong liền dùng tiền hối thăm một tiểu phu hay đưa củi trong phủ nên mới biết được sắp tới có lễ mừng thọ, sau đó nghe ngóng được Đậu tri phủ chỉ thích ăn đồ của lầu Hồi Trân, vì thế hãn liền trà trộn vào làm một chân sai vặt trong bếp của lầu Hồi Trân. Suốt một tháng này hãn vô cùng chăm chỉ thành thật, không quản mệt nhọc, hơn nữa không phạm bất cứ sai lầm nào. Sáng nay lúc đầu bếp Hồi Trân lầu tới đây thì có một người phụ bếp bất ngờ bị đau bụng...”

Bởi vì không đủ người, mà lại lo sợ xảy ra sai lầm nên hăn liền được đưa vào thay thế. Có lần Hối Trân làm lá chắn, Đậ tri phủ lại tin tưởng lần Hối Trân không dám động tay chân gì với hăn, ngày thường bọn họ còn nịnh bợ hăn không kịp nên cũng không kiểm tra liền cho bọn họ tiến vào.

Đang nói thì nha hoàn trong phủ lại bưng lên một món ăn, là món canh gà hầm hoa giao, chia cho mỗi người một bát. Đây chính là món ăn ngon, Dạ Dao Quang nhìn canh có màu trắng sữa liền cầm thìa lên, không khỏi nhìn về bàn Tiêu Sĩ Duệ. Cô nhìn thấy con trai của Tri phủ đã bưng chén lên uống...

Nếu như hung thủ muốn ra tay thì đây chính là thời cơ tốt nhất. Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành quét qua chén canh nhưng không thấy bất kì điều gì dị thường, cô lập tức nhìn sang Ôn Đình Trạm đã uống hai thìa: “Chàng đúng là gan lớn, không kiểm tra đã uống...”

Ít nhất thì cũng phải đợi cô nhìn xem có vấn đề gì không chứ, trừ Càn Dương ra thì tất cả mọi người đều không động tới, đều đang đợi Dạ Dao Quang kiểm tra.

“Con trai của Đậ tri phủ có một loại bệnh, đó chính là dị ứng với hồ tiêu.” Ôn Đình Trạm cười nói.

Cho nên món này hăn ta nhất định sẽ để qua một bên, nhưng Dạ Dao Quang vẫn khó chịu: “Đây chính là hung thủ không có nhân tính, chàng không sợ hăn hận quá sâu liền kéo theo tất cả mọi người chết cùng sao?”

“Sẽ không!” Ôn Đình Trạm khẳng định.

“Không biết chàng kiếm được tự tin như vậy ở đâu...” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn cậu một cái sau đó cúi đầu uống canh. Canh này vô cùng thơm ngon, được dùng gà ác để hầm, hơn nữa mỗi bát đều có một con gà nhỏ được hầm nhừ nên mới có mùi vị ngon như vậy. Dạ Dao Quang uống xong lập tức nói:

“Xa hoa lãng phí, thật sự là xa hoa lãng phí!”Thật ra cô cũng không phải không có tiền ăn những món này, nhưng chỉ là cô cảm thấy quá mức lãng phí mà thôi!

Ôn Đình Trạm đưa canh của mình cho Dạ Dao Quang, lấy chén không của cô đặt về trước mặt mình: “So với thiên sơn mộ tuyết thì cũng bình thường.”

“Thiên sơn mộ tuyết?” Dạ Dao Quang nghi hoặc.

“Đây là tên món ăn sao?”

“Đúng, đó là tên món ăn!” Sắc mặt Tần Đôn đột nhiên có chút buồn bực.

“Thiên sơn mộ tuyết là một món ăn làm từ não của chim họa mi...”

“Khụ khụ!” Dạ Dao Quang đang uống canh gà do Ôn Đình Trạm đưa cho, nghe xong lời của Tần Đôn suýt chút nữa bị sặc. Ôn Đình Trạm lập tức đưa nước ấm và khăn tay lau miệng tới.

“Não của chim họa mi? Phải bao nhiêu con mới đủ?”

“Gần nghìn con.” Ôn Đình Trạm nói.

“Trời ơi, đây là món ăn do ai nghĩ ra vậy?”

“Là tổng đốc Thiểm Cam, lúc đó tiên hoàng vẫn còn tại thế.” Ôn Đình Trạm trả lời.

Xem ra khi tiên hoàng còn tại thế thì triều đình rất loạn, Dạ Dao Quang không hiểu lắm cục diện chính trị lúc đó nhưng cũng biết đại khái một chút.

“Hắn rời đi rồi.” Lục Vĩnh Diễm nhìn thấy con trai của Tri phủ rời đi liền lên tiếng nói.

Tất cả mọi người nhìn sang, lập tức gật đầu ra hiệu với Tiêu Sĩ Duệ.

“Hung thủ hạ thuốc gì cho hắn vậy?” Dạ Dao Quang hỏi. Cô biết Ôn Đình Trạm đã điều tra hung thủ vô cùng rõ ràng nên sẽ không bỏ sót chuyện này.

“Ba đậu.” Ôn Đình Trạm đáp.

Ba đậu có thể khiến người ta đau bụng phải đi tìm nhà xí, mà nhà xí cũng là nơi không ai để ý canh gác, ngoài hoa viên không xa cũng có một cái.

Ngón tay Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng gõ trên bàn như đang chờ đợi điều gì đó. Khoảng một khắc đồng hồ sau, một tiếng hét thảm thiết vang lên theo nhịp gõ cuối cùng của Ôn Đình Trạm.

“A!”

Âm thanh kia vô cùng thê lương nhưng mọi người vẫn có thể nghe ra đó là giọng ai. Chỉ thấy tay của Đậu tri phủ khẽ run, chén rượu bị đập xuống đất vỡ tan tành. Hắn sinh ba đứa con gái nhưng chỉ có duy nhất một đứa con trai, ngay cả con trai thứ hắn cũng không có. Đây chính là con trai độc đinh duy nhất của hắn, hắn bối rối nói xin lỗi với khách khứa rồi dẫn người chạy đi.

“Chúng ta cũng đi theo xem một chút!” Nhận được ám hiệu của Ôn Đình Trạm, Tiêu Sĩ Duệ dẫn đầu đứng lên. Những người khác tất nhiên cũng vội vã theo sau.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 476: Cử Động Ngón Tay

Lúc Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang và mọi người chạy đến nơi, công tử Tri phủ đã nằm trong lòng Đậu tri phủ. Cách chết của hắn không hề giống những người phụ nữ bị sát hại khác, hắn bị một nhát đao đâm vào bụng, sau đó lồng ngực lại bị xé toạc ra, máu tươi và ngũ tạng đều tuôn ra ngoài. Người nào mới ăn cơm xong mà nhìn thấy cảnh này không ói ra mới là lạ. Nhiều người nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Còn có gã sai vặt bị chém một đao may mà không chết, tên hung thủ giết người đã bị Tiêu Quy chế ngự quỳ ở một bên, phía trước có một chiếc đao của nha dịch rơi dưới đất. Chắc là lúc tức giận Đậu tri phủ muốn giết chết hung thủ cho hả giận nhưng bị Tiêu Quy cản lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiêu Sĩ Duệ nhìn Tiêu Quy.

“Thuộc hạ mót quá nên đến đây, đúng lúc bắt gặp tên hung đồ này đâm chết Đậu công tử, thuộc hạ liền bắt lại. Tri phủ đại nhân do đau thương tột độ nên định giết hung thủ cho hả giận, bị thuộc hạ ngăn cản.” Tiêu Quy kể lại chuyện đã xảy ra.

Tiêu Quy là người không giỏi diễn trò, hắn xuất hiện vào thời điểm này đều là do Ôn Đình Trạm căn dặn. Còn về tại sao lại kêu hắn xuất hiện thì cậu không có nói với hắn, có điều Ôn Đình Trạm đã sai Vệ Kinh âm thầm theo dõi. Thời điểm vừa khéo, người bắt hung thủ phải là người của Tiêu Sĩ Duệ, cũng chỉ có người của Tiêu Sĩ Duệ mới có thể lấy luật pháp làm lý do cản trở Đậu tri phủ giết người diệt khẩu.

“Người là ai? Ai là người sai khiến người? Mục đích là gì?” Tiêu Sĩ Duệ lạnh lùng đi đến trước mặt hung thủ, nghiêm giọng chất vấn.

Bị Tiêu Sĩ Duệ chất vấn, trong lòng Đậu Anh Độ bỗng nơm nớp lo sợ. Hắn không để lộ sơ hở nhìn về phía Nhiếp Khải Hằng và Quách Tiêu Cương, ánh mắt hai người cũng hiện lên chút kinh hãi. Ngoài ra, lúc mang canh hoa giao lên, trong bát của Tiêu Sĩ Duệ có một cái chân gà, hắn liêu nhíu mày. Việc Tiêu Sĩ Duệ ghét chân gà cũng không phải là bí mật nữa, chí ít cũng không còn là bí mật trong giới vương tôn quý tộc. Cùng lúc đó, người cau mày còn có cả công tử Tri phủ nữa, hắn tóm lấy người mang canh lên chất vấn, trong canh tại sao lại có hồ tiêu.

Người đó sợ đến mức run cầm cập. Lúc này, trong đám hạ nhân đó mới có người giật mình phát hiện là canh của Tiêu Sĩ Duệ và Đậu công tử bị đưa nhầm. Khi đó mọi người đều thầm mong chuyện này sẽ không xúc phạm Tiêu Sĩ Duệ. Tiêu Sĩ Duệ cũng rất rộng lượng kêu hạ nhân đổi lại. Nếu không đổi lại thì bát canh của Đậu công tử đúng ra là của Tiêu Sĩ Duệ, người chạy vào nhà vệ sinh sẽ là Tiêu Sĩ Duệ, như vậy thì người bị giết...

Càng nghĩ càng lạnh sống lưng, đúng là đáng sợ mà. Tội danh này Đậu tri phủ khó mà gánh vác nổi, toàn bộ Đậu gia cũng không thể gánh vác nổi!

“Điện hạ bớt giận, vi thần lập tức tra rõ việc này, nhất định sẽ có câu trả lời khiến điện hạ hài lòng.” Nhìn bộ dạng đau khổ của Đậu tri phủ, Đậu Anh Độ cũng không nỡ gọi hắn lúc này, hơn nữa Đậu tri phủ cần tránh bị hiềm nghi, không thích hợp điều tra chuyện này. Hắn là đường đệ của Đậu tri phủ nên ắt phải ra mặt rồi.

“Được, vậy bốn điện hạ để người điều tra.” Ánh mắt Tiêu Sĩ Duệ lạnh lùng lướt qua Đậu tri phủ, sau đó dừng lại trên mặt Đậu Anh Độ.

“Đậu tri phủ đang đau buồn vì mất đi con trai, bốn điện hạ có thể thông cảm cho hành động quá kích của hãn. Còn Đậu đại nhân cũng đừng vì cháu trai bị sát hại đâm ra đau buồn rồi giết chết hung thủ, bốn điện hạ cũng không phải là là người ai cũng có thể bắt nạt.”

Nói xong, Tiêu Sĩ Duệ phẩy tay áo bước đi, nhóm người Ôn Đình Trạm liền đi theo Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Quy buông lỏng hung thủ ra, Đậu Anh Độ nhìn tên hung thủ bị tóm lại quỳ ở một bên, sức lực khắp người như bị hút cạn. Câu nói sau cùng của Tiêu Sĩ Duệ nói cho hãn biết trưởng tôn điện hạ đang hoài nghi vụ này là âm mưu của Đậu gia, nếu như tên hung thủ này chết trong tay của hãn thì chính là giết người diệt khẩu...

Nhưng với những việc vừa xảy ra, Tiêu Sĩ Duệ hoài nghi như vậy, bọn họ không có cách nào cãi lại, nhất là khi chủ nhân nhà họ hận Tiêu Sĩ Duệ thấu xương. Hoàng trưởng tôn có khí thế kiêu ngạo mà hãn không dám đụng đến này có khi nào đã nhận ra điều gì đó rồi không. Trước cơn bão trời thường rất đẹp.

“Là chàng giở trò à?” Đợi đến khi trong viện không còn người ngoài nữa, Dạ Dao Quang mới hỏi.

Cô không ngạc nhiên cô cũng không ngờ Ôn Đình Trạm lại làm căng chuyện con con này lên. Lần này e là Đậu tri phủ phải chịu thiệt thòi rồi.

“Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.” Ôn Đình Trạm thản nhiên thừa nhận.

Thật ra cậu cũng chả làm gì cả, có điều sau khi thấy được ý đồ của hung thủ nên cậu cố ý làm rối tung lên. Tiêu Sĩ Duệ không ăn chân gà, cậu cố ý để chân gà trong bát canh, lúc ở trong bếp cậu ra lệnh cho hai ám vệ đánh tráo. Bọn nha hoàn cứ theo dận dò mà làm nên chỉ khi mở nắp ra mới phát hiện, vậy là có ngay màn kịch tráo đổi giữa Tiêu Sĩ Duệ rộng lượng và

Đậu công tử, bột ba đậu bị hung thủ hạ trong bát của Đậu công tử. Điều này Tiêu Sĩ Duệ đã biết từ trước.

“Sau đó thì sao?” Dạ Dao Quang hiếu kỳ.

“Hung thủ liệu có khai ra không? Có khi nào hắn sẽ sợ tội mà tự sát không?”

“Tự sát lại càng hay.” Ôn Đình Trạm cười nói.

“Tự sát rồi, toàn bộ Đậu gia có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội. Tuy Sĩ Duệ không sao, bệ hạ cũng không thể tỏ thái độ ra mặt nhưng Đậu gia chắc chắn sẽ bị bệ hạ ghét bỏ. Không quá ba năm, bệ hạ sẽ có biện pháp làm cho Đậu gia lụi tàn, ai cũng không giữ nổi mạng.” Văn Du nói.

Điểm này Dạ Dao Quang tuyệt đối tin tưởng, hoàng đế vốn đã rất phần nộ khi mấy đứa con trai luôn tìm cách hãm hại đứa cháu cả yêu quý của người rồi, chỉ có điều vẫn chưa có chứng cứ xác thực. Người vẫn luôn biết rõ hành vi của chúng nên trong lòng luôn nghĩ rằng Tiêu Sĩ Duệ phải chịu rất nhiều oan ức. Chuyện này mà vỡ lẽ, hoàng đế nhất định sẽ nghĩ có khi nào người dung túng cho mấy đứa con quá rồi không, đến cả bọn tay sai cũng dám hạ thủ với cháu cả của mình. Chúng thực sự cho là người già rồi nên không quản được nữa ư!

Chuyện của Đậu gia sẽ trở thành ngòi nổ trong lòng hoàng đế, người đầu tiên thiệt nát xương tan chính là hồi chuông cảnh giác mà người dành cho đám con trai của mình. Người cũng không tàn nhẫn đến mức bức chết cả Đậu gia nhưng lúc này ai dám bảo vệ Đậu gia chính là đối đầu với người, muốn tìm đường chết!

Dạ Dao Quang nhìn về phía Ôn Đình Trạm, khuôn mặt của cậu như mạ một lớp vàng dưới ánh nến. Cậu khiến sự việc trở nên như vậy, Đậu gia sẽ không thể không hy sinh cái nhỏ để bảo toàn đại cục.

“Nếu Đậu gia điều tra ra hung thủ chính là hung đồ của vụ án giết người năm đó, đồng thời điều tra rõ ân oán của hắh với Đậu gia...” Tần Đôn đột nhiên nói:

“Vậ phải làm sao?”

“Chúng ta cần có chứng cứ.” Ôn Đình Trạh nhẹ nhàng nói.

Chuyện này nếu cậu đã dám nhúng tay vào và từng bước trong kế hoạch của hung thủ đều nằm trong dự liệu của cậu, đương nhiên cậu sẽ xóa sạch chứng cứ. Cậu muốn Đậu gia biết rõ sự việc không liên quan gì đến bọn họ, bọn họ là người bị hại, mà lại không có chút chứng cứ nào để kêu oan.

Lục Vĩnh Điềm nhẹ nhàng lui về phía sau, núp phía sau Tần Đôn.

“Cậu làm gì thế?” Dạ Dao Quang thấy Lục Vĩnh Điềm đang ra sức thu hẹp sự tồn tại của bản thân.

“Ta cảm động quá, thật đó!” Lục Vĩnh Điềm thò đầu ra từ phía sau Tần Đôn, chăm chú nhìn Ôn Đình Trạh.

“Ta mới biết được Doãn Hòa khoan dung với ta biết nhường nào.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 477: Thị Uy, Thăm Dò

Tùy tiện cử động ngón tay thôi mà cũng khiến cả gia tộc Đậu gia người người bất an, làm hăn chạy ngược chạy xuôi cả ngày hôm nay. Đúng là cách biệt một trời một vực mà. Hăn thề rằng sau này có đắc tội với hoàng đế cũng không dám đắc tội với Ôn Đình Trạm.

“Xì.” Dạ Dao Quang cũng vui theo, đôi mắt hoa đào chuyển động.

“Tiểu Lục, cậu sợ chàng ấy làm gì? Cậu chỉ cần dỗ dành ta là được mà, đảm bảo mọi việc đều thuận lợi.”

“Vậy cậu có thể giúp ta lấy được lòng của Nghiên nhi không?” Ánh mắt Lục Vĩnh Điềm sáng ngời, dáng vẻ xu nịnh bước lên trước. Hăn cho rằng hăn phải nhanh chóng lấy một người vợ thông minh, nếu không sớm muộn gì thì cũng bị bọn họ cướp mất đến mảnh xương cũng chẳng còn mà gặm.

Dạ Dao Quang chìa đôi tay mềm mại của cô về phía Lục Vĩnh Điềm.

Lục Vĩnh Điềm nhìn tay cô, sau đó lại nhìn sang người bên cạnh, hăn không hiểu đây là ý gì.

Văn Du cho rằng tên này hết thuốc chữa rồi, sau này phải tránh xa chút, nếu không khéo lại bị liên lụy.

“Trả thù lao.” Ôn Đình Trạm có lòng tốt nhắc nhở hăn.

“Ồ.” Lục Vĩnh Diễm lập tức tỉnh ngộ, sờ túi tiền mới phát hiện trên người hắn chỉ có hai ngàn lượng. Còn nói phải đi chơi, không ngại chịu trận chối lông gà của mẹ hắn mới lấy được hai ngàn lượng.

“Tiểu Khu, ta chỉ có hai ngàn lượng.”

“Hai ngàn lượng thì hai ngàn lượng, lấy cậu giá hữu nghị.” Dạ Dao Quang cười híp mắt nói.

Lục Vĩnh Diễm tiếc nuối đưa hai ngàn lượng cuối cùng của hắn cho Dạ Dao Quang, giương mắt nhìn Dạ Dao Quang nhét tiền vào trong người: “Tiểu Khu, cậu giúp ta thế nào đây?”

“Đợi sau khi về, ta làm cho cậu pháp khí cầu duyên.” Lục Vĩnh Diễm và Trác Mẫn Nghiên có duyên phận phu thê.

Cho nên Dạ Dao Quang không ngại để bọn họ tạo thiện cảm cho đối phương trước, còn khi nào đơm hoa kết quả thì phải còn phải xem dòng dõi Trác gia, còn có một vị quận chúa luôn mong con mình sẽ làm thái tôn phi nữa kia. Dạ Dao Quang rất đồng tình với Lục Vĩnh Diễm. Trác Mẫn Nghiên năm nay mới mười ba tuổi, còn hai năm nữa mới đến tuổi cập kê, đến lúc đó chắc chắn sẽ không để mắt một người đến khoa cử cũng chẳng thèm tham gia như Lục Vĩnh Diễm. Nếu như Tiêu Sĩ Duệ không có cách, theo như ý của vị quận chúa Trác gia kia, chỉ sợ trong vòng năm năm sẽ không gả Trác Mẫn Nghiên. Năm năm sau Lục Vĩnh Diễm cũng hai mươi hai tuổi rồi, là một người đàn ông lớn tuổi rồi.

Dù sao trong năm năm này ta không được gả đi cũng tốt, mọi người cùng nhau làm hàng tồn.

“Tiểu Khu, sao cậu lại cười...” Lục Vĩnh Diễm còn chưa kịp nói ra hai chữ nham hiểm thì Văn Du ở phía sau liền đá cho hắn một cước, hắn vội vàng ngậm miệng.

“Cười thế nào cơ?” Dạ Dao Quang chớp mắt một cái.

“Đẹp đến vậy, khiến ánh trăng cũng phải ngại ngùng.” Lục Vĩnh Diễm vội vàng đổi giọng.

Tiêu Sĩ Duệ, Tần Đôn và Văn Du không nhin nổi lấy tay che miệng để không cười ra tiếng.

“Đó là bởi vì ta quen được một người huynh đệ tốt đó thôi.” Dạ Dao Quang đưa tay ra vỗ bả vai của Lục Vĩnh Diễm.

“Được, ta nhất định sẽ giúp cậu.”

“Huynh đệ tốt, à không, muội muội tốt...” Lục Vĩnh Diễm cảm thấy không thể gọi Dạ Dao Quang là huynh đệ tốt được nên sửa lại, lập tức cảm thấy hai bên trái phải có như có hai tia ánh sáng lạnh đang rơi vào mình.

“Hừm?” Ôn Đình Trạm đưa mắt tới.

Ánh mắt của Tiêu Sĩ Duệ cũng không thiện cảm là mấy. Hắn gọi Dạ Dao Quang là tỷ tỷ, tên này gọi muội muội, không phải là lợi dụng thì là gì.

Trước có sói, sau có hổ. Lục Vĩnh Diễm toát hết cả mồ hôi chân:

“Ôi, đã muộn đến vậy rồi ư, bảo sao ta đã buồn ngủ rồi, ta đi ngủ đây, mọi người cũng nên nghỉ sớm đi.”

Lời còn chưa kịp nói hết, hắn đã biến mất tăm...

“Vậy nghỉ sớm một chút vậy.” Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

Mọi người liền tản ra, Càn Dương vừa mới gặm xong con gà nướng đem về từ yến tiệc, tỏ vẻ vui mừng. Trên đời này đúng là không có chuyện gì hạnh phúc hơn vừa ăn xong có thể đi ngủ, ngủ rồi lại ăn. Mà hắn có phải là lợn đâu.

Sáng sớm hôm sau, nha phủ đã tháo lụa đỏ, treo vải trắng lên khiến dân chúng biết hôm qua là yến tiệc mừng thọ của Tri phủ đều tò mò vô cùng. Nghe chuyện con trai độc nhất của Tri phủ bị giết chết đêm qua, ai nấy cũng không khỏi xuýt xoa. Bầu không khí im ắng, đau thương bao trùm lên toàn bộ nha phủ. Chiều hôm đó gia chủ của Đậu gia Đậu Hình đích thân đến nha phủ. Đậu Hình chính là Bố chánh sứ ty của Hồ Quảng, tương đương với tỉnh trưởng.

Lục đốc ty - tổ phụ của Lục Vĩnh Diêm, Đậu Hình và Án sát sứ Cố Nguyên Sinh có cùng phẩm cấp. Mỗi một tỉnh đều có ba ty: Bố chánh ty, Án sát ty, Đô ty, tên gọi chung là “Tam ty”, là các cơ quan cao nhất trong khu hành chính cấp tỉnh. Ba người đứng đầu Tam ty đồng cấp tam phẩm.

Đậu Hình đến, mọi người mới bình tĩnh. Đậu gia và Quách gia liên hôn, hai nhà đã nắm trong tay cả một phương. Nếu xảy ra chuyện lớn gì thì sẽ trở thành một quả bom hẹn giờ vô cùng đáng sợ.

“Lão thần, Bố chánh sứ của Hồ Quảng Đậu Hình tham kiến trưởng tôn điện hạ, điện hạ vạn phúc.” Đậu Hình quỳ xuống, tay trái đặt lên tay phải chắp tay hướng xuống đất, đầu cũng chậm rãi hướng xuống đất, hành lễ vô cùng chuẩn mực.

“Đậu đại nhân, mời đứng lên.” Để bày tỏ sự tôn trọng đối với trọng thần triều đình, Tiêu Sĩ Duệ tự mình đỡ Đậu Hình dậy.

Mấy người Dạ Dao Quang cũng hành lễ: “Chúng học trò tham kiến Đậu đại nhân.”

“Chư vị đa lễ rồi.” Đậu Hình từ từ nói.

“Đậu đại nhân, mời ngồi.” Tiêu Sĩ Duệ tiếp kiến Đậu Hình ở thạch đình, ra hiệu cho Đậu Hình ngồi đối diện với hắn.

“Đậu đại nhân bận rộn chuyện triều chính, nay tới nha phủ không biết là vì chuyện gì?”

Đậu Hình liền vội vàng khom người: “Hôm nay lão thần đến nha phủ là để thỉnh tội cho Đậu gia.”

“Đậu đại nhân sao lại nói vậy, Đậu gia có tội gì chứ?” Tiêu Sĩ Duệ có chút kinh ngạc.

“Đậu Anh sơ xuất khiến điện hạ kinh hãi là do lão thần không biết dạy, thần đến để thỉnh tội với điện hạ.” Đậu Hình vẫn rất cung kính.

“Sơ xuất...” Tiêu Sĩ Duệ hồ hững lặp lại hai chữ, còn phần sau ngừng lại không nói tiếp.

Đậu Hình vẫn giữ tư thế khom người hành lễ, không nhúc nhích.

Thạch đình yên ắng một lúc, chỉ còn tiếng gió nhẹ lay những dải lụa mỏng.

“Đậu đại nhân, bốn điện hạ mới mười lăm tuổi nhưng đã bị hành thích không dưới mười lăm lần rồi, lẽ nào Đậu đại nhân cho rằng hôm nay bốn điện hạ có thể ngồi đây nói chuyện cùng ông đều do dựa vào số phận ư?” Sắc mặt Tiêu Sĩ Duệ bình thản, từ góc độ của Dạ Dao Quang nhìn sang, cô dường như thấy được hình bóng của Ôn Đình Trạm.

“Đậu đại nhân cho rằng bốn điện hạ dễ lừa lắm sao?”

“Lão thần không dám.” Đậu Hình lại khom người thêm một chút.

“Đậu đại nhân tận tụy với triều đình, bốn điện hạ đương nhiên sẽ không làm khó dễ Đậu đại nhân, bốn điện hạ cũng không phải người không biết lý lẽ.” Tiêu Sĩ Duệ chuyển động Tị Thủy châu trên tay hẳn.

“Như vậy đi, bốn điện hạ cho Đậ đại nhân kỳ hạn ba ngày, Đậ đại nhân chỉ cần giải thích rõ ràng về chuyện chén canh hoa giao kia và thân phận của tên hung đồ là được.”

“Điện hạ...”

“Đậ đại nhân, bốn điện hạ cũng là người khá khó tính đấy.” Không đợi Đậ Hình nói nốt, Tiêu Sĩ Duệ hờ hững nói một câu.

“Lão thần tuân mệnh.” Đậ Hình thở sâu một hơi.

“Đậ đại nhân đi đường dài vất vả, đi nghỉ ngơi chút trước đã, bốn điện hạ vẫn còn chờ câu trả lời từ Đậ đại nhân đấy.”

“Lão thần xin cáo lui.”

Đến khi Đậ Hình đi xa rồi, Dạ Dao Quang mới hỏi: “Hắn tới để thị uy?”

“Thị uy và cả thăm dò nữa.” Ôn Đình Trạm cười nói.

“Muốn xem giới hạn của ta, lấy tội thất trách để thoát ư?” Tiêu Sĩ Duệ nhìn về hướng Đậ Hình đi khuất.

“Đúng là làm chúa đất lâu quá nên quên mất chủ là ai rồi!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 478: Xem Như Chàng Lợi Hại

“Phụ thân, thế nào rồi? Trường tôn điện hạ có buông tha không?” Đâu Anh Độ đang lo lắng chờ đợi, thấy Đâu Hình đang rảo bước lại gần, vội vã nghênh đón hỏi.

“Buông tha?” Sắc mặt Đâu Hình lạnh lẽo.

“Đến tay cũng chẳng chịu buông chứ nói gì đến buông tha.”

“Tại sao trường tôn điện hạ lại cứ gây khó dễ cho chúng ta vậy chứ?” Đâu Anh Độ lập tức biến sắc.

“Nay thế lực của hãn vẫn còn non yếu, đắc tội với chúng ta rõ ràng là chuốc thêm thù địch mà, đúng là trẻ người non dạ.”

“Trẻ người non dạ.” Đâu Hình ngồi xuống ghế chủ vị, đón lấy chén trà con trai dâng lên, mở nắp ra hơi nước bốc lên khiến đôi mắt của có chút mờ hồ.

“Nếu hãn là người kích động lỗ mãng, các điện hạ nhiều thủ đoạn như thế mà hãn còn sống sót đến nay được sao? Dựa vào được bệ hạ ân sủng? Hừ, đó không phải là bùa hộ mệnh, mà là đao bỏ mạng! Chỉ sợ không phải trẻ người non dạ, mà là tính tình hung hăng.”

“Phụ thân, phủ Bảo Định không phải nơi để cho hãn giở thói ngang ngược!” Mắt Đâu Anh Độ hiện lên một tia nham hiểm.

“Choang!” Đậu Anh Độ vừa nói hết câu, Đậu Hình liền ném ngay cốc trà xuống dưới chân hăn, nhìn hăn bằng ánh mắt nghiêm khắc.

“Không biết trời cao đất dày! Thiên hạ này là của Tiêu gia, con còn muốn thế nào? Để toàn bộ Đậu gia ngọc nát đá tan cùng hăn ư?”

“Hài nhi lỡ lời, xin phụ thân bớt giận.” Đậu Anh Độ vội vàng nói.

Sắc mặt Đậu Hình lúc này mới bớt giận dữ một chút, hăn hỏi: “Khải Hằng định khi nào rời đi?”

“Hai ngày nữa ạ.”

“Nghĩ cách giữ chân hăn ở lại đây thêm mấy ngày nữa.” Đậu Hình nói.

“Tại sao ạ?” Đậu Anh Độ hỏi.

“Dù sao hăn cũng là con của Trung thư lệnh, có hăn ở đây mới có lợi cho chúng ta.” Đậu Hình nói.

“Dặn hăn mấy ngày tới đừng có lén lút gặp tam muội của con, tránh gây trở ngại.”

“Hài nhi đã rõ.”

Đoạn đối thoại của hai cha con này, đám người Dạ Dao Quang hoàn toàn không hề hay biết. Cô giúp Tiêu Sĩ Duệ hạ hỏa, sau đó bọn họ đi dùng bữa trưa, Ôn Đình Trạm như thường lệ đưa cô về phòng rồi rời đi.

Trưa hôm đó, vì nha phủ tổ chức tang lễ nên Dạ Dao Quang ngủ không say giấc cho lắm, cô chỉ ngủ có nửa canh giờ rồi dậy. Rửa mặt xong, đùa với Kim Tử một lát, cô chán nản đi tìm Ôn Đình Trạm nhưng lại phát hiện Ôn Đình Trạm không có trong phòng.

“Trạm ca và ca ca người đâu rồi?” Đi tìm một vòng cũng không tìm được người, Dạ Dao Quang liền gọi Vệ Truất lại hỏi.

“Thiếu gia và ca ca ra ngoài rồi.” Vệ Truất trả lời.

“Thiếu gia nói có vị thuốc cần người tự đi mua mới được, người dẫn ca ca ra ngoài một chuyến, đi được khoảng một khắc rồi, chắc cũng gần về.”

“Ừ, ta biết rồi.” Dạ Dao Quang gật đầu rồi kêu Vệ Truất đi làm việc của hắn.

Đợi đến khi Vệ Truất rời khỏi, Dạ Dao Quang thấy mặt trời vẫn còn nắng gắt, nghĩ chắc mọi người vẫn đang nghỉ trưa nên cũng không đi tìm ai nữa. Nếu Ôn Đình Trạm gần về rồi vậy Dạ Dao Quang đến phòng cậu đợi là được. Trong phòng thật là chán, Dạ Dao Quang nhìn thấy bàn cờ, định đánh cờ giết thời gian nhưng thấy trên án kỷ của Ôn Đình Trạm có một chiếc hộp gỗ dẹt hình tròn to gần bằng bàn tay, cô cầm lên tay mở ra.

Đây không phải loại hộp dành cho nam giới. Nói cho cùng thì không phải là Dạ Dao Quang nghi ngờ Ôn Đình Trạm, chỉ là cô tò mò bên trong đựng gì thôi. Thì ra bên trong đựng rất nhiều kim dài, có điều nó còn to hơn cây kim thường gấp mười lần, có màu xám nhạt, hơn nữa còn rất thơm.

“Chẳng lẽ Trạm ca lại điều chế ra hương liệu mới?” Dạ Dao Quang tò mò, thấy cách đó không xa có lư hương.

Cô cầm hương liệu lên đem đi đốt, chỉ bỏ một miếng nhỏ vào thôi mà mùi hương khiến người ta thoải mái toàn thân tỏa ra khắp phòng. Dạ Dao Quang cầm kỳ phổ ngồi trước bàn gỗ hoàng hoa lê đánh cờ. Cứ đánh cứ đánh, bỗng cô cảm thấy phòng của Ôn Đình Trạm nóng hơn phòng của cô rất nhiều. Cô liền mở cửa sổ ra nhưng không những không thấy mát hơn mà còn cảm thấy nóng hơn trước. Miệng khô khốc, cô liền đi rót nước uống nhưng hoàn toàn không đỡ khát chút nào.

Trong lòng cô có dự cảm chẳng lành, cô nhìn đỉnh hương vẫn còn một lớp khói mỏng vây quanh, mùi hương này...

Cô liền ngồi xếp bằng, nhanh chóng vận khí đẩy hết hương liệu vừa hít vào ra ngoài, lau lau mồ hôi trên trán. Cô rót một chén nước tạt vào lư hương, dập tắt hương.

“Dao Dao.” Vừa hay Ôn Đình Trạm bước vào cửa phòng.

“Chàng đứng lại!” Dạ Dao Quang ngăn Ôn Đình Trạm tới gần mình. Cô ngừng thở chạy lại phía Ôn Đình Trạm, lôi cậu ra ngoài rồi đóng kín cửa phòng, kéo cậu đến phòng của cô.

“Sao vậy? Dao Dao?” Ôn Đình Trạm có chút khó hiểu.

“Chàng còn hỏi muội làm sao ư?” Dạ Dao Quang thở hỗn hển, chất vấn.

“Hương liệu trên án kỷ của chàng là gì vậy?”

“Nàng đốt hương liệu?” Ôn Đình Trạm biến sắc, vội vàng đưa tay sờ trán Dạ Dao Quang, thấy nhiệt độ trên trán cô bình thường mới thở dài một hơi.

Dạ Dao Quang đẩy tay Ôn Đình Trạm ra: “Chàng thành thật khai báo cho muội.”

“Đó là hương liệu chuẩn bị cho Nhiếp Khải Hằng.” Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang đang không chịu hợp tác đến bên cạnh.

“Ta thấy có gì đó kỳ kỳ, kịp thời nhớ ra còn cần một vị thuốc nữa, quên cất đi mà ra ngoài luôn.”

Nói cho cùng thì không phải Ôn Đình Trạm không cẩn thận. Ngoài Dạ Dao Quang ra làm gì có ai dám vào phòng cậu lúc cậu không ở đây. Cậu

vẫn nghĩ rằng Dạ Dao Quang đang nghỉ trưa, bình thường thì sẽ ngủ một canh giờ, mà cậu cũng đi có một lát rồi về ngay. Ai biết hôm nay Dạ Dao Quang tỉnh dậy sớm chứ.

“Cho Nhiếp Khải Hằng và Đậu thị ư?” Dạ Dao Quang nhú mày.

“Hai người bọn họ còn cần dùng thứ này sao?”

Đôi câu nam nữ trước khi cưới đã ở bên nhau rồi, sau khi lập gia đình riêng hàng năm vẫn hẹn hò với nhau như cũ.

“Hiện nay thời thế rối loạn, Đậu Hình sẽ cản dận bọn họ hành sự cẩn thận.” Ôn Đình Trạm nói.

“Ta định gây áp lực với Đậu Hình một phen, hắn không dám ra tay hiểm độc với Sĩ Duệ nhưng sẽ nghĩ cách cảnh cáo Sĩ Duệ. Đợi ta tìm được điểm sơ hở của hắn, hắn đương nhiên sẽ cần Quách gia tương trợ. Đó chính là lúc vạch trần tư tình của Đậu thị và Nhiếp Khải Hằng.”

“Xem như chàng lợi hại.” Trừ câu này ra Dạ Dao Quang cũng chẳng biết nói gì hơn.

Đậu Hình luôn cho rằng hắn đã giữ chắc quân chính của Trực Lệ trong tay. Ôn Đình Trạm sẽ chờ đến lúc hắn ngang ngược nhất, hung hăng đá hắn rơi từ trên trời xuống. Nói cho cùng quân quyền của Trực Lệ vẫn nằm trong tay Quách Kiến Đình, chỉ cần hắn và Đậu Hình có xích mích, Đậu Hình có gì đáng nể nang?

“Chàng không sợ Nhiếp Khải Hằng không muốn tranh đoạt vùng nước đục này, rồi đi trước sao?” Dạ Dao Quang bỗng nhiên nghĩ tới điều này.

“Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta kêu Sĩ Duệ tỏ thái độ cứng rắn.” Ôn Đình Trạm đưa tay ra nhéo má Dạ Dao Quang.

“Lúc hăn chưa bị bức đến mức mất cả chì lẫn chài, hăn không dám hành động thiếu suy nghĩ đâu. Trừ phi hăn muốn mưu phản, nếu không thì tuyệt không dám ra tay với Sĩ Duệ. Nếu không ra tay với Sĩ Duệ thì hăn cần Nhiếp Khải Hằng ở đây. Nói như thế nào đi nữa Nhiếp Khải Hằng cũng là hoàng thân quốc thích, đệ đệ của thái hậu, có hăn ở đây cũng dễ nói chuyện với Sĩ Duệ hơn.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 479: Từng Bước Áp Sát

Nghe Ôn Đình Trạm nói xong, Dạ Dao Quang đứng lên đi thẳng ra ngoài. Ôn Đình Trạm thông minh là thế mà nhất thời cũng không hiểu Dạ Dao Quang tại sao lại phản ứng như vậy: “Nàng muốn đi đâu?”

Đứng ở cửa rồi quay đầu lại nhìn Ôn Đình Trạm, cô cười híp mắt nói: “Chàng đã tính toán đâu ra đấy rồi nên muội chỉ định đi chuẩn bị ít hạt dưa để vừa ngồi ăn vừa đợi xem kịch thôi”.

Câu này khiến Ôn Đình Trạm không biết nên khóc hay nên cười, cậu cảm thấy đôi khi lời lẽ của Dạ Dao Quang thực sự rất buồn cười. Sau khi nhìn Dạ Dao Quang đi khỏi thì cậu mới đứng lên đi về phòng rồi lấy đồ ra nhanh chóng cải tiến.

Thời gian ba ngày chớp mắt đã tới, Đậu Hình có thể ngồi lên vị trí Bồ chánh sử thì chắc chắn có bản lĩnh hơn người, hẳn không chỉ điều tra ra lai lịch cả hung thủ mà còn tìm được người làm chứng nữa.

“Bấm điện hạ, thần đã điều tra ra hung thủ rồi”. Đậu Hình đích thân dẫn nhân chứng đến trước mặt Tiêu Sĩ Duệ, đúng lúc Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm đang đánh cờ, mấy người đều đang xem cờ.

“Hả?” Tiêu Sĩ Duệ nói.

“Đậu đại nhân có thể nói lại lần nữa được không?”

“Hung thủ chính là người Bảo Định, bọn họ ẩn cư trong núi sâu. Tháng trước hẳn đưa vợ đến hiệu thuốc ở phủ thành để khám bệnh thì đúng

lúc gặp Đậu Linh chạy từ ngoài thành về, vì bất cẩn nên đã để ngựa lao vào người vợ hăn khiến hăn mất cả vợ lẫn đứa con trong bụng. Vì thế hăn ôm hận trong lòng nên mới lẻn vào lầu Hối Trân để giết Đậu Linh báo thù cho vợ. Người này ở cùng thôn với bọn họ, lúc sự việc xảy ra thì hăn cũng ở hiện trường”. Đậu Hình nói rất mạch lạc.

Tiêu Sĩ Duệ đưa mắt nhìn nhân chứng mà Đậu Hình dẫn tới.

“Đây là trưởng tôn điện hạ, người hãy nói hết những gì người biết cho trưởng tôn điện hạ nghe”. Đậu Hình căn dặn.

“Điện điện hạ... thảo thảo dân là Bảo Nhi... là người ở cùng thôn với Đại Hắc”. Bảo Nhi rất căng thẳng nên nói ấp a ấp úng, hơn nữa nói một hơi đều là giọng địa phương nên cuối cùng phải cần Đậu Hình dịch lại thì bọn họ mới hiểu được.

Thì ra người này tên là Bảo Nhi, là người ở cùng thôn với người mà bọn họ cho là hung thủ - Đại Hắc. Hôm đó hăn tận mắt nhìn thấy công tử nhà Tri phủ Đậu Linh phi ngựa ngoài đường khiến vợ của Đại Hắc vì mất máu quá nhiều nên đã chết ở y quán.

“Nếu đã như vậy thì mau áp giải hung thủ lên để hăn nhận tội”. Tiêu Sĩ Duệ nói.

Đậu Hình lập tức sai người dẫn hung thủ lên, Bảo Nhi cũng nhận ra người đó chính là Đại Hắc.

Tiêu Sĩ Duệ cũng gật đầu, giơ tay ra hiệu cho Bảo Nhi lui xuống: “Nếu đến đây là để giết Đậu Linh vậy thì tại sao trong canh của bốn điện hạ lại xuất hiện bột ba đậu? Nếu không phải trong bát canh kia có chân gà thì e là bốn điện hạ đã uống nó rồi. Tuy hung thủ đã điều tra ra nhưng còn bát canh kia thì sao, Đậu đại nhân định giải thích thế nào?”

“Bấm điện hạ, bát canh kia không có bột hồ tiêu, vốn là do Đậu Linh ăn kiêng nên không thể nghi ngờ Đậu Linh được, nguyên nhân chắc là do hạ nhân ở nhà bếp mang nhầm”. Đậu Hình nói.

“Mang nhầm?” Tiêu Sĩ Duệ khẽ cười, ngón tay của hắn đang xoay quân cờ đen trên đầu ngón tay, góc của quân cờ phát ra tia sáng lạnh như băng.

“Không phải hạ nhân của Đậu gia đều mới vào phủ đấy chứ?”

Tri phủ đi theo Đậu Hình là Đậu Anh Hòa vội vã trả lời: “Không phải”.

“Ái tử của Đậu tri phủ kiêng bột hồ tiêu cũng không phải ngày một ngày hai chứ?” Tiêu Sĩ Duệ lại hỏi.

“Không phải”. Trong lòng Đậu tri phủ ngày càng căng thẳng, không thể bình tĩnh lại được.

Tiêu Sĩ Duệ ngược mắt lên rồi nhìn chăm chăm Đậu tri phủ: “Từ trước đến nay mỗi khi trong phủ mở tiệc đón khách thì quý phủ đã có ai mang nhầm canh lên cho Đậu công tử chưa?”

“Chưa, chưa từng!”

“Ồ! Cho nên có nghĩa là bốn điện hạ đến đây thì quý phủ mới mang nhầm, hơn nữa cả một bàn người như vậy mà không mang nhầm cho ai khác lại mang nhầm cho bốn điện hạ. Đậu đại nhân định dùng hai từ trùng hợp để nói với bốn điện hạ sao?” Giọng Tiêu Sĩ Duệ càng ngày càng lạnh.

“Bấm điện hạ, chuyện này đúng thực là trùng hợp ạ!” Đậu Hình thản nhiên nói.

“Đậu đại nhân, nếu đổi lại là ông thì ông có tin không?” Tiêu Sĩ Duệ nhìn Đậu Hình.

Đậu Hình ngừng một lát: “Điện hạ, cứ cho là Đậu Anh Hòa có một trăm lá gan đi chẳng nữa thì hãn cũng không dám mưu hại điện hạ đâu ạ!”

“Không dám?” Tiêu Sĩ Duệ cười lạnh gật đầu.

“Các ông thực sự không dám nhưng không biết Thất hoàng thúc của bốn điện hạ có dám hay không!”

Cả người Đậu Hình cứng đờ, Đậu tri phủ sợ đến mức cả người run lên bần bật.

“Đậu đại nhân, các ông điều tra ra được thân phận của hung thủ thì bốn điện hạ ta cũng điều tra ra được một ít”. Tiêu Sĩ Duệ giơ tay ra, Tiêu Quy kính cẩn mang lên một xấp giấy. Tiêu Sĩ Duệ nhận lấy rồi đưa cho Đậu Hình.

“Đậu đại nhân cũng đừng vội kêu oan, xem cho kĩ đi rồi hẵng nói với bốn điện hạ!”

Đậu Hình lặng lẽ nhận lấy, sau khi nhìn qua thì hai mắt đều trợn tròn lên. Những chuyện này hãn hoàn toàn không biết, năm đó Đậu Anh Hòa nói chắc như đinh đóng cột là hung thủ đã bị chết cháy nên hãn mới thay Đậu Anh Hòa đi lĩnh công. Năm sau Đậu Anh Hòa mới làm Huyện lệnh được ba năm trở thành Tri phủ Bảo Định nhờ Quách Kiến Đình ra sức hỗ trợ.

Hãn nắm chặt tờ giấy trong tay đến mức gân xanh đều nổi hết lên rồi trợn mắt giận dữ nhìn Đậu tri phủ: “Người nói đi, tên hung thủ này người biết không?”

“Cháu... cháu...” Đậu Anh Hòa đương nhiên biết tên hung thủ này, đêm hôm đó hẳn muốn giết người diệt khẩu nhưng lại bị Tiêu Quy ngăn lại, nhưng sau này cũng may là hẳn không giết hung thủ nếu không Đậu gia thật sự không thể chối cãi được. Nhưng hôm nay hẳn lại có lời khó nói, hẳn bị ép phải quỳ xuống, vì nơm nớp lo sợ nên không nói ra lời.

Đậu Hình thấy vậy, đâu phải còn không biết nguyên nhân hậu quả nên chỉ lẳng lẳng nhắm mắt lại, quay người lại rồi quỳ trước mặt Tiêu Sĩ Duệ: “Bẩm điện hạ, lão thần thực sự không biết chuyện này...”

“Ông không biết?” Tiêu Sĩ Duệ không có cho hẳn cơ hội nói hết.

“Sáu năm trước bốn điện hạ ở bên cạnh hoàng gia gia, đích thân hoàng gia gia đã nói với bốn điện hạ ta như vậy. Ông ra sức để Đậu Anh Hòa làm Tri phủ Bảo Định mà lại để hung thủ lạm sát giết mười hai người ung dung ngoài vòng pháp luật! Tên hung thủ này đã không chết, không chết cũng bỏ đi, bảy năm sau lại xuất hiện trong Đậu gia các ông, lại còn liên quan đến việc ám sát bốn điện hạ ta. Đậu đại nhân, ông nói cho bốn điện hạ ta biết, một kẻ tái phạm liên tiếp trong ba năm giết người ở bốn nơi, vậy tại sao sáu năm nay cháu của ông lại sóng yên biển lặng đến vậy? Năm đó người cháu tốt này của ông tại sao lại bùng bít rồi còn muốn giải vây cho hung thủ?”

“Điện hạ...”

“Bộp!” Không để cho Đậu Hình kịp cãi lại, Tiêu Sĩ Duệ đã phất tay áo khiến hộp cờ đập vào người Đậu Anh Hòa, còn quân cờ thì hất tung tóe lên người Đậu Hình.

“Ông còn muốn ngụy biện như thế nào nữa? Ông nói ông không biết? Được, bốn điện hạ ta tạm thời tin ông. Ông đường đường là Bố chánh sứ Hồ Quảng mà lại có thể điều tra ra thứ mà đến cả bốn điện hạ ta cũng không điều tra ra được trong vòng ba ngày, ông muốn bốn điện hạ ta tin

ông không lấp liếm, vậy thì bốn điện hạ ta sợ là phải bẩm báo lên hoàng gia gia chất vấn năng lực của ông rồi!”

“Điện hạ thứ tội”. Sự việc đã đến nước này thì Đâu Hình cũng không thể biện bạch được gì nữa, hãn xuất thân là tiến sĩ, từ Huyện lệnh nhỏ nhoi đến giờ đã là quan tam phẩm nắm chính quyền một phương nhưng đây là lần đầu tiên hãn cảm như hến như vậy.

“Bốn điện hạ ta không thể định tội của ông nhưng cũng không thể tha thứ cho tội của ông, nếu ông muốn được thứ tội thì đợi hoàng gia gia xét xử đi!” Nói xong Tiêu Sĩ Duệ liền đi.

Đám người Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang vẫn không nói gì rồi cũng đuổi theo. Ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn về bình thản trên mặt Ôn Đình Trạm, thì ra cậu nói là ép một lần chính là ép như vậy. Từ khi mới bắt đầu mỗi bước đi của Đâu gia đều phải đi theo con đường mà cậu định ra rồi mới bước tiếp.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 480: Liên Hoàn Kế

“Liệu Đậu Hình có chó cùng rút giậu không?” Đợi đến khi bọn họ về đến viện, Dạ Dao Quang cố ý dùng thần thức kiểm tra một lượt, phát hiện không có ai theo dõi rồi mới dám mở miệng hỏi.

Dạ Dao Quang nghĩ Tiêu Sĩ Duệ đã nói ra Thất hoàng tử Bình An Vương, lại không chút do dự nói muốn bầm lên hoàng thượng, chỉ sợ lúc này Đậu Hình chịu không nổi nữa mà làm liều.

Ôn Đình Trạm cười nhìn Dạ Dao Quang nhưng lại không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại cậu nhìn về phía đám người Văn Du: “Mọi người nghĩ sao?”

Biết Ôn Đình Trạm lại đang muốn lên lớp đám người Văn Du nên Dạ Dao Quang cũng không vội, cướp miếng bánh hoa quế cuối cùng trong tay Càn Dương bỏ vào miệng trước vẻ mặt đau đớn của Càn Dương. Sau đó cô lại cướp một miếng bánh trà mà Ôn Đình Trạm khá thích từ trong đĩa của Càn Dương rồi giơ tay ra đút cho Ôn Đình Trạm ăn.

Càn Dương vội vàng bưng đĩa chạy ra một chỗ xa một chút, đúng lúc Tân Đôn đứng bên cạnh hắt nên tiện tay lấy hai cái rồi đưa cho Lục Vĩnh Diêm ở bên cạnh một cái.

“Mọi người... toàn là người xấu!” Càn Dương tức giận bưng đĩa chỉ còn lại hai miếng cuối cùng chạy ra ngoài, kết quả lại bị Kim Tử từ trên xà nhà nhảy xuống cướp mất một cái.

Càn Dương: “...”

Tất cả đều cố nhin cười, không để ý tới dáng vẻ đáng thương của Càn Dương đang ngồi ôm cột, Văn Du ho nhẹ một tiếng nói:

“Tuy Đậu Hình đã bị ép tới đường cùng, muốn thoát khỏi chuyện này thì chí ít hần cũng phải chặt mất đi một cánh tay. Nhưng Đậu Hình vẫn là chủ trong nhà, trên người hần phải gánh vác sự hưng suy của cả Đậu gia, so với việc chặt mất cánh tay là Đậu Anh Hòa thì sự trường thịnh của Đậu gia vẫn là quan trọng hơn. Hơn nữa Sĩ Duệ lại là hoàng trưởng tôn nên hần dù thế nào đi chăng nữa cũng không dám làm gì”.

“Ừm!” Tần Đôn đang nhai bánh trà cũng gật đầu đồng ý.

“Trừ phi Đậu Hình bị ép vào tội mưu phản, nếu không hần cũng không dám động thủ với ta”. Tiêu Sĩ Duệ nghiêm túc nói. Đậu Hình có thể làm đến vị trí như hôm nay thì chắc chắn hần phải là người thông minh, có dự tính trong lòng và có nhiều mánh khéo. Những việc hần đã trải qua có quá nhiều, thân là trưởng họ của một gia tộc thì hần tuyệt đối phải cố mà chịu. Nhưng muốn ép Đậu Hình đến nước mang tội mưu phản thì đừng nói đến việc bọn họ không làm được, mà cho dù có làm được thì chỉ e là bọn họ sẽ bị bại lộ hết. Đến khi trừng phạt Đậu gia xong thì cũng chính là lúc hoàng gia bắt đầu đề phòng hần, vậy thì sẽ không đạt được mục đích của Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm lấy bánh trà từ tay Dạ Dao Quang rồi ăn từng miếng một. Cậu nghiêng đầu sang một bên, trong ánh mắt đều là Dạ Dao Quang rồi nhìn cô cười mãn nguyện như ở chỗ không người, cũng không nghe được tiếng của bất kỳ ai khác.

Mấy người đều biết Ôn Đình Trạm đang muốn thử thách bọn họ. Bọn họ đều đang cân nhắc kỹ xem rốt cuộc phải dùng cách gì để có thể đồng thời đạt được mục đích mà bọn họ lại hoàn toàn không bị bại lộ, đồng thời lại thắng dễ như trở bàn tay.

Đến khi ăn xong một miếng bánh trà, nhìn dáng vẻ Dạ Dao Quang đang trừng mắt nhìn mình, Ôn Đình Trạm đột nhiên nảy ra ý xấu muốn ăn nốt miếng cuối cùng đó. Bờ môi cậu mềm mại lướt qua đầu ngón tay Dạ Dao Quang, sau đó để nó vòng qua đầu như không có chuyện gì xảy ra.

Dạ Dao Quang nhìn cái đầu trước mặt, đầu ngón tay vẫn còn cảm thấy tê tê. Nếu không phải thời cơ không đúng thì Dạ Dao Quang hận không thể đập vào đầu Ôn Đình Trạm một phát, có chút lo lắng nhìn về phía những người khác. Vì mọi người đang chăm chú suy nghĩ nên không ai chú ý đến đây, vì thế mà cô mới nhịn được.

“Nếu đã không thể thay đổi được tình hình thì chỉ đành đi thích ứng với nó thôi”. Cậu đưa tay cầm ly trà bên cạnh lên, tuy bên trong là nước trắng nhưng nó lại rất lạnh. Chân mày Ôn Đình Trạm giật giật, nhưng cuối cùng đang định uống thì trong nháy mắt ly trà vừa chạm đến môi lại bị một bàn tay mềm mại trắng nõn ngăn lại.

Dạ Dao Quang đã cướp mất ly trà về phía mình rồi tiện tay đặt lên bàn cao bên cạnh mình, xoay người đi ra tìm một ấm nước nóng. Vì bọn họ phải bàn chính sự nên đương nhiên Dạ Dao Quang sẽ không kêu hạ nhân ở nha phủ. Vệ Kinh bọn họ đều đang canh giữ ở các điểm nên tốt nhất không nên rời đi.

Ôn Đình Trạm vẫn giữ nguyên động tác lúc ly trà bị lấy ra, cúi đầu nhìn bàn tay rỗng tuếch, khóe môi khẽ nhếch lên.

Tiêu Sĩ Duệ nhìn Dạ Dao Quang đi qua người, ánh mắt lóe sáng rồi hẩn bỗng nhiên nghĩ đến một việc. Đợi đến khi Dạ Dao Quang đi xa rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Ôn Đình Trạm: “Doãn Hòa, có phải huynh muốn chọc tức Đạm Hình để hấn ra tay với huynh không?”

Ôn Đình Trạm từ từ ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen tối sâu thẳm nhìn sang: “Nói tiếp”.

Văn Du như có điều suy nghĩ, Tiêu Sĩ Duệ được khích lệ bèn nói tiếp: “Bây giờ điều mà Đậu Hình muốn biết nhất chắc chắn là ai đã giở trò với bát canh kia. Bây giờ hắn còn đang nghi ngờ, cũng không dám xác nhận là tự ta ra tay. Nhưng với năng lực của Đậu Hình, đợi hắn điều tra lại một lần nữa thì sự thật sẽ khiến hắn không thể không tin. Hắn sẽ nghĩ ta làm như thế là vì sao. Huynh bảo ta nói ra Thất hoàng thúc, chính là để nhắc nhở Đậu Hình rằng ta muốn mượn việc của hắn để cho Thất hoàng thúc biết tay. Lúc này bọn họ nhất định sẽ nghĩ ta luôn có chút nhượng bộ đối với việc bị mấy vị hoàng thúc ám sát trước kia, nhưng tại sao lần này thái độ lại đột nhiên trở nên cương quyết đến vậy, đây cũng không giống cách ta thường làm để xử lý mọi việc. Nếu lúc này có người tiết lộ ra huynh thì hắn nhất định không chỉ nổi điên lên vì huynh đã ép hắn không thể không bỏ đi Đậu Anh Hòa, hắn cần gấp một người để trút giận. Mà chắc chắn hắn không dám ra tay với ta nhưng với huynh thì hắn có thể không cần kiêng nể gì. Những việc sau này nói không chừng còn phải gán cho người mang trọng tội đầu độc ta. Nếu thành công thì có thể sẽ mượn cớ này để cảnh cáo lại ta”.

“Đợi đến khi Đậu Hình ra tay với Doãn Hòa thì Doãn Hòa lại tạo ra một liên hoàn kế như canh hoa giao, dùng kế đổi người khiến người mà Đậu Hình ám sát biến thành Sĩ Duệ, như vậy thì Đậu Hình sẽ phạm vào tội chết!” Chớp mắt mà Văn Du đã nghĩ ra được điểm mấu chốt, ánh mắt của hắn nhìn Ôn Đình Trạm càng tỏa ra sự kính trọng.

“Ngoài những gì ta nghĩ”. Ôn Đình Trạm nhìn Tiêu Sĩ Duệ khen ngợi.

“Cũng may huynh đã gợi ý cho ta hai điểm này”. Tiêu Sĩ Duệ cười rất vui vẻ, được một người tài giỏi khen ngợi chính là việc vinh hạnh nhất trên đời.

“Hai gợi ý ở đâu?” Tần Đôn không hiểu, rõ ràng Ôn Đình Trạm chỉ nói có một câu.

Câu kia có thể hiểu rõ Đâu Hình sẽ không ám sát Tiêu Sĩ Duệ nhưng bọn họ sẽ khiến Đâu Hình ám sát Tiêu Sĩ Duệ, vậy thì sao lại nghĩ đến tìm người thay thế chứ!

“Còn một gợi ý nữa, mọi người đều ăn bánh trà rồi, miếng tiếp theo có khát nước không?” Tiêu Sĩ Duệ hỏi mấy người.

Tần Đôn và Lục Vĩnh Diễm liếc mắt nhìn nhau rồi cùng lắc đầu.

“Tuy các cậu đều không khát nhưng tại sao Doãn Hòa lại khát nước?” Tiêu Sĩ Duệ nói.

“Doãn Hòa được Dao tử nuôi, mọi thói quen đều rất có quy luật, có khi nào mọi người thấy Doãn Hòa uống nước lạnh không biết đã để bao lâu không? Doãn Hòa ăn một miếng bánh trà đã khát, đến cả thói quen cũng không để ý sao?”

“Doãn Hòa cố ý làm vậy để đuổi khéo tiểu Khu ra ngoài”. Tần Đôn bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Đúng! Từ trước đến nay nếu có chuyện Doãn Hòa không muốn để Dao tử biết thì sẽ tìm cách đuổi khéo Dao tử ra ngoài. Lúc đó chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là lời của huynh ấy có thể khiến Dao tử tức giận. Từ trước đến nay Doãn Hòa luôn đặt Dao tử lên trên mọi thứ, lẽ nào lại nỡ để Dao tử tức giận? Cho nên ta liền nghĩ đến việc tiếp theo Doãn Hòa muốn nói với chúng ta điều gì, có thể những lời đó sẽ khiến Dao tử không vui. Từ trước đến nay Dao tử là người không nói lý, chỉ những khi sự việc đó liên quan đến an nguy của Doãn Hòa thì Dao tử mới trở nên như vậy”. Tiêu Sĩ Duệ nói một mạch

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 481: Một Kẻ Thù Không Buông Tha

“Ừ.” Ôn Đình Trạm cười mỉm gật đầu.

“Sĩ Duệ, được lắm!” Lục Vĩnh Diễm học theo Dạ Dao Quang, giơ ngón tay cái lên hướng về phía Tiêu Sĩ Duệ.

“Danh sư xuất cao đồ.” Một năm qua, mỗi ngày Tiêu Sĩ Duệ đều nhận được sự đôn đốc từ Ôn Đình Trạm.

“Có thể xuất môn rồi.” Tần Đôn cũng bội phục nói:

“Mới vừa rồi ta còn cho rằng mình nhìn thấy là Doãn Hòa mà không phải là cậu.”

Tiêu Sĩ Duệ lắc đầu, hắn vô cùng nghiêm túc nói: “Ta và Doãn Hòa vẫn chênh lệch khá lớn, mỗi ngày ta đều ở bên cạnh Doãn Hòa, quá mức quen thuộc với huynh ấy. Ta biết rõ Doãn Hòa không thể nào đồng ý để Dao tử vì cho huynh ấy được uống một cốc nước nóng mà phải đi một chuyến, sao huynh ấy không biết cốc nước kia đã nguội lạnh chứ. Nếu không phải muốn Dao tử rời đi, cho dù có thật khát huynh ấy cũng sẽ không uống ly trà đó. Vì thế ta mới có thể nghĩ đến. Đối lại là người khác thì không như thế, cho dù không biết người đó, Doãn Hòa cũng có thể giải thích rất nhanh từng lời nói, hành động của hắn, ví dụ như Đậu Hình.”

“Đúng vậy, Doãn Hòa cũng đã nhìn thấu người của Đậu gia.” Văn Du không thể không bội phục.

Kế hoạch này bọn họ đã tìm hiểu từ lâu, lúc đó bọn họ đều lo rằng Đậu Hình sẽ không điều tra thân phận của hung thủ cuối cùng. Hung thủ dù sao cũng là người Bảo Định, trước đây không lâu còn dùng thủ pháp giống nhau để giết hại con gái của Đậu Anh Hòa. Một khi thân phận của tên hung thủ cuối cùng được Đậu Hình tra ra trước thời hạn, mọi chuyện lại trở nên không giống nhau. Hoặc có thể Đậu Hình nghe được lời đồn ở phủ Bảo Định, dù có chất vấn Đậu Anh Hòa hay không, hẳn ta cũng sẽ thẳng thắn nói ra chuyện này.

Nhưng Ôn Đình Trạm lại bình tĩnh nói với bọn họ rằng hẳn ta sẽ không làm vậy, mà mọi chuyện quả thật cũng giống như cậu suy đoán, Đậu Anh Hòa thực ra không hề thật thà.

“Vì sao Đậu Anh Hòa không nói chuyện này cho Đậu Hình?” Cho tới bây giờ Ôn Đình Trạm cũng chưa từng giải thích, Tần Đôn không khỏi thắc mắc.

“Thời cơ.” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng nói ra hai chữ, thấy mấy người tựa hồ không hiểu, cậu lại nói:

“Năm đó Đậu Anh Hòa làm Tri phủ, để được lĩnh thưởng đã không ngại bí quá hóa liều không cần xác định xem hung thủ thực sự đã chết hay chưa, điều này nói rõ lên điều gì?”

“Nói rõ hẳn là loại người chỉ vì cái lợi trước mắt.” Tần Đôn nói.

“Là kẻ có dục vọng rất lớn.” Văn Du bổ sung.

Ôn Đình Trạm gật đầu: “Đậu Anh Hòa không phải là con trai của Đậu Hình, mà là cháu. Cha của hẳn chính là anh trai cả của Đậu Hình, nếu không phải do cha mẹ mất sớm, hẳn mới chính là người thừa kế của Đậu gia. Nay hẳn đã làm đến Tri phủ tứ phẩm, lên một bậc nữa chính là tam phẩm, bất kể như thế nào Đậu Hình cũng sẽ không cho phép cháu mình, nhất là con của huynh trưởng bước đến một vị trí có thể uy hiếp đến địa vị

của mình, nếu không Đậu gia sẽ xuất hiện sự bất đồng. Một khi trong gia tộc xuất hiện chia rẽ chính là hướng tới sự suy sụp, Đậu Anh Hòa là người thông minh, đương nhiên hẳn hiểu điều này. Cũng chính vì vậy, trong lòng hẳn càng bất bình hơn, cho nên việc bây giờ hẳn muốn làm nhất chính là thoát khỏi sự áp chế của Đậu Hình để leo lên cao. Lúc này sao hẳn có thể để Đậu Hình nắm được điểm yếu của mình?”

“Đậu Anh Hòa cũng không phải người ngu ngốc, hẳn cũng không sợ rằng sau khi chúng ta tra ra, sự việc sẽ phát triển không thể khắc phục được.” Văn Du cau mày.

“Muốn nhìn thấu lòng người, phải loại bỏ bản thân mình ra, biến mình trở thành người mình muốn nhìn thấu.” Ôn Đình Trạm lãnh đạm nói: “Đậu Anh Hòa đúng là không ngốc, chẳng qua hẳn phải đánh cược một lần. Bảy năm trước hẳn thắng cuộc nên hẳn đã trở thành người đứng đầu của Đậu gia dưới Đậu Hình, hôm nay hẳn đương nhiên cũng phải đánh cược một ván vì đối thủ của hẳn là chúng ta, mà hẳn lại không đặt chúng ta trong mắt. Ngay cả Đậu Hình cũng không điều tra được, sao hẳn tin chúng ta có thể tra ra được?”

Đứng ở vị trí của Đậu Anh Hòa, không biết về Ôn Đình Trạm hoặc không có Ôn Đình Trạm, đây là một màn cược chắc chắn sẽ giành phần thắng, sao lại có thể đưa điểm yếu của mình đến tay Đậu Hình? Từ nay về sau cả đời đều không thể vượt qua Đậu Hình, muốn giữ được mạng sống chỉ có thể thuận theo.

Mấy người đã thán phục đến chết lặng với mưu kế của Ôn Đình Trạm.

“Vậy tiếp theo phải làm thế nào để Đậu Hình ra tay với cậu?” Văn Du cảm thấy đây là một vấn đề vô cùng quan trọng, bọn họ cũng không thể tự mình tiết lộ ra ngoài. Đậu Hình chưa chắc sẽ tin tưởng, ngược lại sẽ nhìn thấu bọn họ đang cố ý dẫn dụ hẳn mắc câu, nhưng ở Bảo Định bọn họ căn bản không có người nào có thể giúp đỡ.

“Dùng Quách Kiến Đình.”

“Nếu như lúc này dùng Quách Kiến Đình, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại.” Tiêu Sĩ Duệ không đồng ý.

“Quách gia và Đậu gia đã dính lấy nhau nhiều năm như vậy, cho dù Đậu gia sau lưng bọn họ bằng mặt không bằng lòng, cho dù Đậu gia sau lưng trộm người của Quách gia nhưng không đủ khiến cho Quách Kiến Đình đoạn tuyệt quan hệ. Quan hệ của bọn họ quá sâu, vì lợi ích của toàn bộ Quách gia, đương nhiên Quách Kiến Đình sẽ giúp đỡ Đậu Hình. Hơn nữa ân tình lớn như vậy, cùng với điểm yếu nằm trong tay, Đậu gia ngày sau còn không bị hấn nắm chặt sao? Quách Kiến Đình không phải là người không nhẫn nại, không có khẩu khí đó.”

“Đậu Hình trời sinh tính tình đa nghi, người bình thường rất khó khiến hấn tin tưởng.” Ánh mắt Ôn Đình Trạm đen nhánh trở nên âm trầm.

“Lại dính dáng đến hoàng trưởng tôn, sao hấn có thể hành động thiếu suy nghĩ. Người có thể khiến hấn tin tưởng phải là người vô cùng có sức thuyết phục, đức cao vọng trọng, đã từng chịu thua thiệt với ta, phải sợ ta, muốn đẩy ta vào chỗ chết, phải khiến Đậu Hình không có một chút nghi ngờ.”

“Có người như vậy sao?” Lục Vĩnh Diễm hoài nghi.

“Chẳng lẽ để cho Bình An Vương - chủ tử của Đậu Hình đích thân ra lệnh?”

Bình An Vương còn có một thuộc hạ đang bị Ôn Đình Trạm nắm chặt trong tay, dựa theo những gì cậu nói, người phù hợp nhất chính là Bình An Vương. Nhưng cho dù hấn không thông minh cũng biết, Bình An Vương nào dám. Đậu Hình âm thầm ra sức giúp đỡ hấn, chỉ sợ Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, Bát hoàng tử đều biết. Có lẽ bọn họ đều đang chờ hấn hạ lệnh để

Đậu Hình động thủ, đến lúc đó nếu bị vạch trần, e rằng Bình An Vương chịu không nổi.

“Các cậu cảm thấy lão già của Liễu gia thế nào?” Cánh môi Ôn Đình Trạm đỏ tươi chậm rãi nói. Rõ ràng cậu là một nam nhân nhưng lại có một sự mê hoặc không thể nói nên lời. Nhưng sự mê hoặc này mang kịch độc nguy hiểm khiến người ta phải sợ hãi.

“Tuyệt vời.” Tiêu Sĩ Duệ nhiệt huyết sôi trào, muốn vỗ tay khen hay.

“Lão già của Liễu gia bây giờ còn hận Doãn Hòa hơn cả mấy vị thúc thúc của ta, ông ta cũng sợ Doãn Hòa hơn bọn họ, hơn nữa càng có thể dễ dàng có được sự tín nhiệm của Đậu Hình.

Vì Liễu Thị Nhắm nằm ở trung lập, Đậu Hình sẽ không hoài nghi mình bị lợi dụng. Cho dù là Bình An Vương tự mình hạ lệnh, liên quan đến Tiêu Sĩ Duệ, Đậu Hình cũng sẽ do dự liệu có phải mình đã bị Bình An Vương vứt bỏ không. Nhưng Liễu Thị Nhắm không giống vậy, ông ta nhất định sẽ kể lại căn kẽ ân oán giữa mình và Ôn Đình Trạm cho Đậu Hình nghe, hơn nữa sẽ nói từ chỗ đáng sợ nhất chính là việc Ôn Đình Trạm đã khiến Liễu Cư Mân không thể thăng chức lên Lại bộ Thượng thư, đến việc ngay cả Bát hoàng tử Ninh An Vương cũng bị Ôn Đình Trạm xoay quanh đùa bỡn, lợi dụng Ninh An Vương giết chết một đứa con trai của hắn. Mọi chuyện đều nói một cách tường tận, Đậu Hình chắc chắn sẽ tức giận nghĩ rằng ông ta và Ôn Đình Trạm không thù không oán, nhưng cậu lại ra tay hãm hại. Đậu Hình nhất định sẽ sợ hãi, nếu hôm nay để Ôn Đình Trạm sống sót rời khỏi phủ Bảo Định, càng khiến Ôn Đình Trạm thêm kiêu căng. Cậu đã hãm hại Đậu Anh Hòa, người kế tiếp không chừng sẽ là chính mình. Cho dù là việc công hay việc tư, Đậu Hình cũng sẽ không buông tha cho Ôn Đình Trạm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 482: Nhìn Thấu Mỗi Người

Lần này không chỉ Lục Vĩnh Diễm, ngay cả Văn Du và Tần Đôn cũng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng kinh sợ một phen. May quá may quá, trước đây bọn họ không đắc tội với Ôn Đình Trạm, nếu không thật không biết bây giờ trong nhà bọn họ đã gặp phiền toái lớn như thế nào.

“Hình như ta vừa nghe mọi người nhắc đến Liễu lão đầu. Sao thế, Liễu lão đầu lại làm chuyện xấu gì hả?” Lúc này Dạ Dao Quang xách một bình nước đi tới thẳng đến bên Ôn Đình Trạm rót cho cậu một ly. Sau đó cô cũng không bên nặng bên nhẹ, rót cho mỗi người một ly.

“Mọi người nói lâu như vậy nhất định là khát nước rồi, Vệ Truất có đưa cho ta một chút bạc hà, ta cố ý dùng nó để nấu trà, rất tốt cho thân thể.”

Lục Vĩnh Diễm và Tần Đôn vốn dĩ đang rất khát, nhưng khi bưng trên tay ly trà bạc hà xanh biếc ấm áp, tay bọn họ đều không khỏi run rẩy. Không cần phải nói Vệ Truất có lòng tốt đúng lúc hay không, ngay lúc này lại đưa bạc hà đến, nhất định là do Ôn Đình Trạm đã dặn dò, ý muốn trì hoãn thời gian của Dạ Dao Quang để lên lớp bọn họ kỹ càng.

Lại lần nữa nuốt một ngụm nước bọt, Lục Vĩnh Diễm và Tần Đôn như trâu uống nước một ngụm hết sạch, sau đó vô cùng biết điều ngồi một bên. Bọn họ cảm thấy trí thông minh không đủ tốt nhất là nên nói ít đi để tránh vô tình lại đắc tội vị kia, đến lúc đó chịu khổ vẫn là bọn họ.

“Ồ, sao các cậu đều là bộ dạng sống dở chết dở vậy?” Dạ Dao Quang đột nhiên cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, vì vậy hờ hững hỏi.

“Nói một hồi lâu cũng có chút hơi mệt.” Văn Du nhát nhẽo giải thích một câu.

Dạ Dao Quang cũng không thắc mắc vấn đề này nữa, cô ngồi xuống bên cạnh Ôn Đình Trạm: “Liều lão đầu lại làm gì vậy?”

“Không có gì, ta đoán mấy ngày nữa ông ta sẽ đến chỗ Đậu Hình đưa tin, muốn mượn tay Đậu Hình đối phó với ta.” Ôn Đình Trạm giải thích qua loa.

“Chàng lại định tính kế ông ta sao?” Phản ứng đầu tiên của Dạ Dao Quang chính là cái này.

“Chàng hãy kiềm chế một chút, đừng khiến ông ta tức chết.”

“Được, ta nhớ kỹ.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

Đám người Văn Du yên lặng rời mắt đi. Bọn họ cảm thấy đến khi bọn họ chinh Đậu Hình đến chết đi sống lại, Ôn Đình Trạm để cho Liều lão đầu biết được sự thật, chỉ sợ ông ta sẽ giận đến mức tê liệt nằm trên giường không dậy nổi.

“Quách Viện vẫn tốt chứ?” Thấy Dạ Dao Quang lại muốn mở miệng, Ôn Đình Trạm liền nói.

“Nàng ấy vẫn luôn ở trong Tụ Hồn Đình.” Kể từ sau khi tách khỏi Dư Trường An, Quách Viện cũng không ra khỏi Tụ Hồn Đình. Dạ Dao Quang cũng không miễn cưỡng nàng. Hiếm khi thấy Ôn Đình Trạm nhắc đến Quách Viện, Dạ Dao Quang không khỏi nghĩ đến:

“Chàng định động thủ với Quách gia sao?”

Ôn Đình Trạm gật đầu: “Ngày kia đi, ngày kia bọn ta đưa nàng đến Quách phủ một chuyến.”

“Tại sao lại là ngày kia?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Bởi vì ngày mai Đậu Hình sẽ đích thân bỏ tù Đậu Anh Hòa.” Ôn Đình Trạm bình tĩnh cười.

Đậu Anh Hòa giờ phút này đã không còn lưu luyến gì với sinh mệnh, hẳn biết một kiếp này bất kể như thế nào cũng đều không thể tránh khỏi. Thông minh như hắn tất nhiên sẽ hiểu giờ phút này đi cầu xin Đậu Hình cũng vô dụng, là người Đậu gia đương nhiên hắn nắm giữ rất nhiều thứ chỉ những người trong Đậu gia mới biết.

“Nhị thúc.” Sắc mặt Đậu Anh Hòa xám lét đến tìm Đậu Hình, đưa mấy quyển sổ sách cùng với mấy phong thư cho ông ta.

Đậu Hình nhìn những thứ này, ánh mắt tối tăm nặng nề gật đầu: “Người còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành?”

“Những người khác cháu đã thu xếp ổn thỏa rồi, duy chỉ còn nữ nhi của cháu. Cháu đã truyền tin cho bạn tốt nhiều năm, gả nó đi, mong rằng nhị thúc nề tình cháu trong những năm này đối với Đậu gia không có công lao cũng có khổ lao, ngày sau chiếu cố hai chị em nó.” Đậu Anh Hòa thành khẩn nói.

“Người yên tâm, cho dù hai đứa là nữ nhân đã xuất giá thì cũng là người Đậu gia, bất luận là ta hay Anh Độ sau này đều sẽ chăm sóc cho cả hai.” Đậu Hình đảm bảo.

“Đa tạ nhị thúc.” Đậu Anh Hòa cung kính hành đại lễ với Đậu Hình.

Đậu Hình đỡ hắn dậy, vỗ nhẹ vào vai hắn: “Người không nên oán trách nhị thúc.”

“Cháu không oán, hết thấy những thứ này là do cháu tự mình tạo ra kết cục thảm hại, cháu có ngày hôm nay không thể trách được người ngoài.” Đậu Anh Hòa nói rất chân thành.

“Đi thôi, tối nay vui vẻ đoàn tụ cùng người nhà, đây là việc duy nhất mà nhị thúc có thể làm cho người.” Đậu Hình để Đậu Anh Hòa rời đi.

Đến khi Đậu Anh Hòa khuất bóng, Đậu Anh Độ mới nói: “Cha, thật sự không còn cách nào khác sao?”

Tuy rằng ngày thường không hợp nhau, nhưng dù sao bọn họ cũng là anh em họ.

“Chuyện cho tới bây giờ, cha cũng không thể cứu vãn.” Làm sao Đậu Hình lại không khổ sở, thường ngày có xích mích nhiều hơn nữa nhưng rốt cuộc vẫn là người một nhà.

“Anh Hòa hẳn đã không tra ra, cũng chỉ có buông tha hẳn mới có thể khiến hoàng trưởng tôn bỏ qua. Cha không thể không tự mình xử lý hẳn, như vậy mới có thể khiến lửa giận của bệ hạ lắng xuống, năm đó là cha ra sức bảo vệ hẳn trở thành Tri phủ.”

“Cha, chuyện này cũng không hề đơn giản.” Sắc mặt Đậu Anh Độ không tốt.

“Tuy rằng hung thủ này, việc đại ca chịu tội khó thoát nhưng một chén canh hoa giao thực sự quá kỳ quặc...”

Thấy con trai lén nhìn trộm sắc mặt của mình, Đậu Hình sầm mặt: “Nói!”

“Mấy ngày qua nhi tử đã tra xét rất nhiều lần, tuyệt nhiên không phải người Đậu gia xảy ra sơ suất, cũng không phải mấy vị vương gia khác muốn mượn đao giết người. Vốn dĩ nhi tử suy đi nghĩ lại vẫn không nghĩ

ra, nhưng hôm nay nghe thấy lời nói của trưởng tôn điện hạ, nhi tử cảm thấy chén canh hoa giao kia sợ là do trưởng tôn điện hạ tự mình gây ra, bằng không tại sao lại cứ một mực khẳng khẳng trong chén canh đó có chân gà.” Đậu Anh Độ nói ra suy đoán của mình.

“Con có thể nghĩ đến điều này khiến cha cảm thấy rất vui vẻ, yên tâm.” Ánh mắt Đậu Hình tán dương nhìn con trai.

“Thật sự là như vậy?” Vốn dĩ Đậu Anh Độ chỉ là suy đoán, nhưng được phụ thân khẳng định, nhất thời hân tước giận không thôi.

“Trưởng tôn điện hạ vì sao lại làm vậy! Hẳn quá tàn nhẫn, ép cha không thể không tự cắt một cánh tay, đại nghĩa diệt thân để chứng minh sự trong sạch!”

“Tính tình này của con cần phải bỏ đi.” Đậu Hình lạnh lùng nói:

“Lập trường bất đồng, chẳng lẽ con còn trông chờ đối phương ra tay nhân từ với con? Chúng ta đang ở trong vòng thị phi thì phải chấp nhận thua cuộc, ván này là do Anh Hòa tự mình để lộ ra nhược điểm, không thể trách được người khác. Đối lại nếu cha và con nắm được điểm yếu của đối phương, cũng chưa chắc không làm như vậy. Nếu hoàng trưởng tôn đã biết được người chúng ta thần phục là Thất gia, việc hân đối phó với cha con chúng ta cũng là điều dễ hiểu. Bản lĩnh của chúng ta không bằng người, tất phải tiếp thu giáo huấn. Sống chết đối đầu sao lại không tàn nhẫn? Năm trước là cha hiến kế cho Thất gia ám sát trưởng tôn điện hạ ở phủ Giang Lăng, chỉ sợ hẳn đã biết được, lần này có chuẩn bị mà đến. Chính là muốn mượn sự việc của Anh Hòa để cho cha một hồi chuông cảnh báo.”

“Cha, chẳng lẽ chúng ta ta cứ chịu sự thua thiệt này như vậy?” Đậu Anh Độ không tức giận.

“Đó là hoàng trưởng tôn, chúng ta có thể làm được gì?” Đậu Hình hỏi ngược lại.

“Nhi tử...” Đậu Anh Hòa á khẩu không trả lời được.

“Con đường này ngập tràn phú quý, sao lại không có hy sinh? Luyện tiếc sẽ không có tư cách đi đường này. Nếu đã đi thì phải lấy đại cuộc làm trọng. Cứ để hăn đặc ý một thời gian, bệ hạ tuổi tác đã cao, đến khi người không thể che chở cho hăn nữa, chúng ta ghi nhớ mỗi hận hôm nay, đến lúc đó trả lại hăn gấp đôi!” Ánh mắt Đậu Hình hung ác. Đây cũng là lần đầu tiên ông ta ngã đau như vậy, ông ta nhất định sẽ ghi nhớ.

Chẳng qua Đậu Hình cũng không biết ông ta sẽ không có ngày trả lại đó.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 483: Xuân Lan Thu Cúc

Ngày hôm sau quả nhiên như Ôn Đình Trạm dự đoán, Đậu Hình đã truy bắt Đậu Anh Hòa, lấy tội lừa dối bề trên phạm vào đại bất kính nhất vào nhà giam. Nhưng dù sao Đậu Anh Hòa cũng là một Tri phủ, triều đình ban cho chức quan tứ phẩm, bất kể là Tiêu Sĩ Duệ hay Đậu Hình cũng không có quyền được xử lý, phải giao cho Đề hình án sát sứ Hồ Quảng đến điều tra. Sau khi chắc chắn Đậu Anh Hòa phạm tội sẽ báo lên triều đình, do bộ hạ xử trí.

“Ngày mai chúng ta đến Quách phủ, vậy hôm nay chúng ta làm gì?” Sau khi nghe được tin tức, Dạ Dao Quang hứng thú bừng bừng hỏi.

“Hôm nay dẫn nàng đi gặp một người.” Ôn Đình Trạm liền nắm tay Dạ Dao Quang đi ra ngoài.

“Chúng ta đi gặp ai vậy?” Dạ Dao Quang tò mò hỏi.

Ôn Đình Trạm không lên tiếng, đưa cô trở về căn nhà bọn họ tạm thời mua ở nơi này. Chờ sau khi thấy vị thiếu niên cơ trí trầm ổn kia, Dạ Dao Quang mới bừng tỉnh. Rõ ràng Ôn Đình Trạm đã tính toán đến việc thân phận của Tiêu Sĩ Duệ bị bại lộ để vào nha phủ, tại sao còn muốn mua một căn nhà tạm thời.

Người thiếu niên kia vẫn ngồi trên xe lăn, mặc một bộ y phục màu nâu nhạt, ống tay áo và cổ áo là tơ lụa màu xanh biếc được viền bởi những sợi vàng kim, trên eo thắt đai lưng cùng màu khảm một khối bạch ngọc, mái tóc được buộc bởi sợi dây cùng loại với đai lưng. Ngay cả hoa văn trên

bạch ngọc cũng giống hết nhau, trừ những thứ này ra không còn bất kỳ trang sức nào khác. Hắn chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó nhưng lại có một sự an tĩnh thần nhiên.

Bên trái có người tới giúp đỡ, quân tử ứng phó rất thích hợp. Bên phải có người tới tương trợ, quân tử có chỗ để phát huy. Bởi vì quân tử có kỳ tài nên có thể thừa kế tổ nghiệp.

Dạ Dao Quang không khỏi nghĩ đến một câu nói như vậy, trong ngoài như một, phẩm hạnh bao gồm vẻ xinh đẹp, ôn hòa điềm tĩnh.

“E hèm.” Ôn Đình Trạm ho nhẹ hai tiếng nhưng Dạ Dao Quang vẫn ngồi phía đối diện Tuyên Lân, hai tay chống cằm thưởng thức mỹ nam. Thấy vậy, Ôn Đình Trạm không khỏi đỡ trán, đối với việc Dạ Dao Quang “háo sắc”, cậu thật là muốn bao nhiêu bất lực thì có bấy nhiêu bất lực. Đúng như cô đã từng hùng hồn nói, con người ai cũng có lòng thích cái đẹp, không ai có thể tước đi quyền lợi được thưởng thức cái đẹp của cô.

“Tiểu Khu, nhan sắc của ta so với Doãn Hòa như thế nào?” Tuyên Lân thấy vậy cũng có hứng thú liền hỏi.

“Không thể so sánh, không thể so sánh.” Dạ Dao Quang cười lắc đầu, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tuyên Lân.

“Giải thích thế nào?” Hai thiếu niên thông minh tuyệt đỉnh lại không hiểu câu nói “không thể so sánh” từ miệng Dạ Dao Quang. Rốt cuộc là hai người không giống nhau, hay là ai không thể sánh được với ai.

Đôi mắt đào hoa diễm lệ của cô nhìn Ôn Đình Trạm một chút, lại rơi trên người Tuyên Lân: “Xuân lan thu cúc. Mỗi người một vẻ, không thể so sánh với nhau được.”

Nghe xong lời này, Tuyên Lân không khỏi nghĩ đến một chuyện, vì vậy lại hỏi: “Ai là lan ai là cúc?”

“Dĩ nhiên Trạm ca của ta là hoa lan rồi.” Dạ Dao Quang nói như chuyện đương nhiên.

“Trạm ca nhà ta dịu dàng thanh nhã lại không mất đi sự khoan thai hoa mỹ, cậu thì đậm bạc yên tĩnh nhưng lại không mất đi tư thế oai hùng.”

“A, ta nghe nói Doãn Hòa từng làm thơ ở Vĩnh An tự, nói thẳng hoa cúc là vật phạm tục.” Nụ cười của Tuyên Lân bỗng nhiên càng sâu.

Trời ơi, thì ra là ở chỗ này chờ cô, quả nhiên là hai con người bụng dạ đen tối.

Dạ Dao Quang ngoắc ngoắc ngón tay, tỏ ý muốn Tuyên Lân đến gần. Tuyên Lân cũng hơi làm bộ nghiêm người, Dạ Dao Quang vươn tay ra để che Ôn Đình Trạm bên này.

“Biết vì sao cùng mở đầu là mùa thu, nhưng lại là xuân lan thu cúc, mà không phải xuân lan thu liên không?”

“Không biết.” Tuyên Lân lắc đầu.

“Đó là vì tiên nhân đều cho rằng chỉ có thu cúc mới có thể sánh cùng xuân lan nên bên tám lạng bên nửa cân, tự nhiên cả hai nhìn nhau sẽ cảm thấy chán ghét. Bởi vậy xuân lan không thích thu cúc, mà thích thu liên.” Dạ Dao Quang nghiêm túc giải thích.

“Ha ha...” Tuyên Lân nghe Dạ Dao Quang nói, không khỏi cười lớn, sau đó vỗ tay nói:

“Tiểu Khu quả nhiên là một người thần kỳ.”

“Đương nhiên, khắp thế gian này cũng không thể tìm được người nào hoàn mỹ như ta.” Dạ Dao Quang không chút do dự tự đắc nói.

Điều này làm Tuyên Lâm cười không dừng được. Ôn Đình Trạm cũng không biết làm sao, chỉ càng thêm ôn hòa dịu dàng nhìn cô.

Thấy Tuyên Lâm rốt cuộc đã dừng lại, Dạ Dao Quang mới nói: “Cậu phải cười nhiều một chút, tinh thần mới có thể phấn chấn. Đứng để tuổi mới chỉ mười sáu nhưng cả người lại lộ ra dáng vẻ già nua của ông lão sáu mươi. Nhìn khí sắc của cậu dường như đã khá hơn nhiều rồi.”

Lúc này Tuyên Lâm mới lấy lại tinh thần, hóa ra là Dạ Dao Quang cố ý chọc hấn cười, không khỏi cảm kích nói: “Nhờ có rượu của tiểu Khu, từ biệt vào tháng tư, lúc trước mỗi ngày ta đều phải ăn ba bữa cùng thuốc, bây giờ một ngày một chén là đủ. Doãn Hòa lại tặng ta một hộp Ngưng Thần Hương, ban đêm đi ngủ cũng an ổn hơn. mấy hôm trước đại phu mới xem qua, nói cơ thể ta đã khởi sắc hơn rất nhiều.”

“Cho ta bắt mạch một chút.” Dạ Dao Quang đưa tay ra.

Tuyên Lâm cũng ngoan ngoãn cuộn ống tay áo lên, đưa cổ tay ra. Da thịt của hân vô cùng trắng, có chút trong suốt, cộng thêm thân thể gầy yếu, mạch trên cổ tay cũng có thể thấy loáng thoáng.

Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành dò xét một lượt lục phủ ngũ tạng của Tuyên Lâm. Mặc dù không có cái gì cải thiện nhưng rốt cuộc trong bốn tháng này cũng không trở nên trầm trọng. Cơm phải ăn từng miếng một, cứ từ từ đi.

“Hai người nói chuyện đi.” Dạ Dao Quang biết Ôn Đình Trạm tìm Tuyên Lâm, hơn nữa còn đi một chuyến thật xa, nhất định là có chuyện quan trọng muốn trao đổi. Cô ngồi một bên, cầm quả lựu bắt đầu lột vỏ.

Ôn Đình Trạm lấy ra một phong thư từ trong ngực đưa cho Tuyên Lâm.

Lúc Tuyên Lâm nhận thư, Dạ Dao Quang bèn liếc một cái. Phía trên có dính dấu sáp, ở đó có vẽ một cảnh liễu, đường vân vô cùng tỉ mỉ. Dạ Dao

Quang đoán không sai, đây hẳn là thư của Liễu lão đầu, nhưng lại bị Ôn Đình Trạm chặn lại. Hơn nữa trên đó còn có dính dấu sáp, chắc cũng không thể mở ra xem rồi?

Dấu sáp chính là sáp dán chặt lại, sáp của cây nến đang cháy sẽ nhỏ xuống chỗ đóng lại của phong thư, thừa dịp sáp chưa đông lại dùng dấu sáp ấn của riêng mình tạo thành kí hiệu, tương tự dấu của bưu điện. Không ít người đã khắc chiếc nhẫn thành con dấu của riêng mình, vì vậy, chiếc nhẫn có hoa văn như một con dấu bình thường, vừa vặn tương xứng.

Dạ Dao Quang đang lo lắng như vậy, còn Tuyên Lâm thì chỉ nhìn, sau đó không chút do dự mở phong thư. Dạ Dao Quang không khỏi trợn to hai mắt, vật này một khi đã mở ra muốn trả lại nguyên vẹn quả thật chẳng phải dễ dàng. Nếu Ôn Đình Trạm đã đoán được nội dung bên trong, vậy việc gì phải phí công vô ích? Mặc dù trong lòng nghi ngờ nhưng Dạ Dao Quang cũng không mở miệng hỏi.

Có tổng cộng ba lá thư, Tuyên Lâm giữ lại lá cuối cùng, hai lá còn lại đưa cho Ôn Đình Trạm. Hai người đều đọc thư, điểm khác biệt chính là Ôn Đình Trạm xem nội dung, còn Tuyên Lâm tựa hồ đang nhìn chữ nhìn giấy.

Đến khi Ôn Đình Trạm đọc xong nội dung của hai lá thư, Tuyên Lâm cũng đưa lá cuối cùng lại cho cậu.

“Liễu lão đầu rất cẩn thận, mực chọn mực khói, giấy là giấy Ngọc Thủy, phong thư cũng rất là phổ thông, chữ cũng không phải là chữ của ông ta.”

Giấy bút chữ ở đâu cũng có thể thấy được, cho dù rơi vào trong tay người cố ý cũng không tìm được chứng cứ. Tín vật Liễu lão đầu lấy từ chỗ Đậu Hình khẳng định đang ở trong tay người đưa tin của Liễu gia.

“Không sao, vốn dĩ cũng không trông mong gian lận ở mặt này.” Liễu lão đầu sống tới bây giờ, làm đến quan nhị phẩm thì lui về, nếu như không

có ý thức đề phòng điểm này thì Liễu gia không thể nào hưng thịnh trong tay hắn, trong lòng Ôn Đình Trạm biết rõ.

“Ta viết thêm lên một lá, phiên huynh khôi phục như cũ.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 484: Hai Yêu Nghiệt

Thế là Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm cầm bút lên chấm vào mực rồi lấy ra một tờ giấy Ngọc Thủy không to cũng không nhỏ, sau đó từ chữ kết thúc của tờ thứ nhất viết tiếp một tờ. Cậu viết đến chữ cuối cùng rồi lại ghép với chữ đầu tiên trong tờ thứ hai của lão gia Liễu gia tạo thành một câu. Người xưa không dùng dấu chấm câu, giống như cánh bướm của Thái Tổ cũng không đập cánh bay ra, so với kiếp trước thì một chữ có tính móc nối lớn hơn rất nhiều. Đợi Ôn Đình Trạm viết xong mực khô thì Dạ Dao Quang mới cầm bốn tờ giấy lên đọc lại một lần, bất luận là văn phong, tính mạch lạc của từng tờ hay phong cách thì cũng hoàn toàn không thể tìm ra một khe hở nào.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm đưa cho Tuyên Lân tờ giấy vừa viết.

Tuyên Lân lại cầm tờ giấy đó lên rồi dựa theo những gì mà Ôn Đình Trạm viết để phỏng theo. Chữ Tuyên Lân so với chữ trên ba tờ giấy kia lại hoàn toàn giống nhau, đến cả những chỗ ngừng ngắt nhỏ nhất cũng viết được, hơn nữa nét chữ đậm nhạt cũng không có gì khác biệt. Dạ Dao Quang hết nhìn Ôn Đình Trạm rồi lại quay sang nhìn Tuyên Lân, hai người này đúng thật là hai yêu nghiệt.

Sau khi Tuyên Lân viết xong thì A Kỳ vừa được Tuyên Lân phái đi đã quay lại, trong tay của hắn ngoài một con dấu khắc rất đẹp ra thì còn có một phong thư. Phong thư đó với phong thư của lão già Liễu đều là loại có một không hai. Tuyên Lân lại viết hết những chữ viết ở phong thư lên mặt

trên rồi mới xếp lại dựa theo cách xếp bức thư ban đầu. Vì muốn bề dày của bốn tờ là như nhau nên Tuyên Lân còn cố ý dùng vật ép lên bức thư.

Cuối cùng là sáp niêm phong, nhìn Tuyên Lân tựa như rất tùy ý để sáp nền nóng chảy rồi giơ lên nhỏ vài giọt từ trên cao xuống, sau đó lấy trong tay A Kỳ con dấu, đợi một lúc rồi mới đóng xuống. Dạ Dao Quang nhìn đến gần người bởi phong thư ban đầu Tuyên Lân vốn không làm hỏng sáp niêm phong mà chỉ xé từ mép của phong thư. Dạ Dao Quang cầm hai phong thư lên rồi so sánh thử, kinh hãi phát hiện ra rằng hai phong thư kia hoàn toàn như nhau!

“Sao cậu lại làm được điều này?” Sáp niêm phong này có rất nhiều, có bao nhiêu sáp, hình dạng khi sáp nhỏ xuống, độ dày của sáp, vân vân, đều là nguyên nhân rất khó để khống chế.

“Ta làm việc này quen tay rồi!” Tuyên Lân cười nhẹ.

Dạ Dao Quang nghĩ đến thân thể Tuyên Lân, hẳn có thân phận như vậy mà thân thể lại như thế thì nhất định không có tuổi thơ. Hẳn không thể đi lại không thể chạy nhanh càng không thể vui đùa, có lẽ đã cô đơn bao đêm trốn trong phòng một mình làm bạn với ngọn nến, có lẽ bao đêm vì đau đớn không ngủ được nên đã ngồi nhỏ nhắn đến khi trời sáng.

“Giỏi quá!” Dạ Dao Quang không để lộ ra một chút thần sắc khác thường nào.

Tuyên Lân không nói gì rồi đưa phong thư cho Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm lật mặt sau lại rồi cầm bút chấm một chấm nhỏ lên đầu cuối cùng ở mặt sau.

Dạ Dao Quang lật phong thư lại, quả nhiên mặt sau phong thư lúc đầu cũng có một cái.

Hai yêu nghiệt!

Sau đó Ôn Đình Trạm gọi Tiểu Quai Quai ra rồi đưa thư cho nó, Tiểu Quai Quai quắp phong thư bay đi mất.

Dạ Dao Quang dường như đã hiểu ra, giờ này chắc người đưa tin của lão già Liễu còn đang chạy như điên ở giữa đường. Ôn Đình Trạm đã tính xong thời gian và khoảng cách rồi lén trộm bức thư này đi, sau khi giờ trò xong lại để cho Tiểu Quai Quai mang bức thư này trở lại. Lúc này chắc người đưa thư ở trên đường cũng không kiểm tra xem bây giờ thư còn hay mất, đợi đến khi hăn nghỉ ngơi rồi kiểm tra lại thì Tiểu Quai Quai kết hợp với ám vệ đã trả bức thư này về chỗ cũ.

Bên trong tường thì đơn giản nhưng có rất nhiều chuyện vẫn phải suy xét kỹ càng, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi thì cũng có thể bị bại lộ.

“Sao chàng phải tốn nhiều công sức đến vậy?” Dạ Dao Quang thắc mắc hỏi.

Vừa nãy cô cũng đã nhìn thấy nội dung bên trong, Ôn Đình Trạm chỉ thêm vào nội dung một chút lời không rõ ràng liên quan đến triều đình nhưng lại là những lời gây bất lợi cho Ôn Đình Trạm, cộng thêm những gì lão già Liễu đoán về dã tâm của Ôn Đình Trạm, dự tính Ôn Đình Trạm rất có thể không phải muốn giết Đậu Anh Hòa mà là muốn trực tiếp đối phó với Đậu Hình.

“Khiến Đậu Hình sớm ngày động thủ”. Ôn Đình Trạm cười nói:

“Chúng ta đã kéo dài sắp hơn nửa tháng rồi nên phải sớm giải quyết xong việc này để còn nhanh chóng đi Thanh Hải nữa”.

Ôn Đình Trạm đương nhiên sẽ không chỉ điểm để Dạ Dao Quang tình ngộ. Cậu viết thêm một trang giấy, mấy câu đó cũng đủ để Đậu Hình tức giận đùng đùng, nhất thời không chịu nổi mà phải ra tay với mình.

“Chàng sẽ không tự chuốc lấy họa chứ?” Dạ Dao Quang nghi ngờ nhìn Ôn Đình Trạm.

“Yên tâm đi, ngày mai Đậu Hình nhất định sẽ ra tay, ngày mai ta với nàng sẽ đến Quách gia”. Ôn Đình Trạm cầm tay Dạ Dao Quang rồi nói nhỏ.

“Mọi người muốn đi Thanh Hải ngao du à?” Tuyên Lân rất thông minh, chỉ cần nghe vài ba câu là hiểu giữa hai người họ đang có chuyện gì nên mở miệng giúp Ôn Đình Trạm chặn ngang.

“Đúng vậy, sớm đã quyết định đi Thanh Hải rồi!” Quả nhiên Dạ Dao Quang lập tức vui vẻ nói. “Tiếc là đường đến Thanh Hải xa quá!” Tuyên Lân khẽ than một tiếng.

“Không sao đâu, đợi sau khi cậu khỏe lại thì chúng ta sẽ lại đi”. Dạ Dao Quang vội vàng nói.

“Đây có được coi là lời hứa không?” Tuyên Lân liền hỏi.

“Chắc chắn rồi!” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Được, vậy ta sẽ cố gắng sớm ngày bình phục để có thể đi ngao du cùng mọi người”. Tuyên Lân cười nói.

“Đợi đến khi bọn ta đi Thanh Hải rồi, ta sẽ vẽ tặng cậu một bức tranh hoạt hình nhỏ, vẽ lại tất cả những gì mà chúng ta nhìn thấy nghe thấy rồi bảo Tiểu Quai Quai mang về cho cậu”. Về mặt Dạ Dao Quang rất mong đợi nói.

“Để cậu và bọn ta không có gì khác biệt”.

“Tranh hoạt hình?” Tuyên Lân có chút không hiểu.

“Đợi đến khi cậu nhận được rồi thì sẽ hiểu thôi!” Dạ Dao Quang tỏ vẻ bí ẩn.

“Được, vậy ta sẽ chờ xem nó thế nào!” Tuyên Lân gật đầu rồi nói:

“Ta đã bảo A Kỳ sắm một con hươu bào để tổ chức một bữa tiệc nhỏ trong nhà, chúng ta cùng ăn với nhau một bữa”.

“Được đấy!” Lần trước ăn món ăn thôn quê đã cách đây hơn nửa tháng rồi, Dạ Dao Quang cũng nhớ ra nên vội vã xắn tay áo lên.

“Tự ta sẽ đi nướng nó!”

“Doãn Hòa, đệ thật có phúc”. Tuyên Lân nhìn bóng lưng Dạ Dao Quang biến mất, hâm mộ nói.

“Sớm đã biết không thể gạt được huynh”. Ý của Ôn Đình Trạm chính là Tuyên Lân đã biết Dạ Dao Quang là con gái.

“Hồi còn ở học viện Nhạc Lộ, huynh cũng có đoán qua một hai lần”. Tuyên Lân nói:

“Nhưng thật không ngờ đệ thực sự lại để hôn thê của mình đến học viện học!”

Tất cả học viện đều là nam sinh, phải có lòng dạ rộng rãi và hết mực nuông chiều thì mới có thể cho phép hôn thê của mình đóng giả nam để trà trộn vào giữa đám nam sinh. Tuyên Lân ngẫm lại chính mình nếu là hãn chưa chắc đã làm được, thậm chí đến bây giờ vẫn còn chưa xuất hiện người con gái nào như vậy cả, có thể phá bỏ ranh giới cuối cùng của hãn khiến hãn vứt bỏ nguyên tắc.

“Đợi đến khi huynh gặp rồi thì sẽ biết được rằng tất cả những gì trên thế giới cũng không quan trọng bằng một nụ cười của nàng!” Ôn Đình Trạm cười rồi xoay người đi đến chỗ Tuyên Lân, giơ tay ra tự mình đẩy xe lăn.

“Đi thôi!”

Tuyên Lân giơ tay lên ngăn A Kỳ lại, hẳn biết Ôn Đình Trạm chắc hẳn có điều gì đó muốn nói riêng với hẳn.

Hai người lén lút nói gì thì không có ai biết được cả, Dạ Dao Quang ướp xong gia vị, sai người để giá thịt nướng xếp ra sân rồi lại đi mua một ít nho. Mùa này mà giã một ít nước nho thì ngon phải biết, đến khi hoàng hôn bọn họ có thể ở trong sân thưởng thức đồ ăn ngon rồi. Mãi đến khi trời tối thì Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vẫn lưu luyến không muốn rời khỏi nhà.

Bởi vì bây giờ Đậu Hình vẫn chưa cảnh giác với bọn họ nên bọn họ ra vào vẫn rất tự do, chỉ cần không nhắc đến Tiêu Sĩ Duệ thì cũng chẳng có ai quan tâm đến, lúc đi về cũng không cần phải chào hỏi gì cả.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 485: Chia Nhau Hành Động

Đám người Tiêu Sĩ Duệ cũng không ngủ, tất cả đều ở trong thư phòng. Vì Dạ Dao Quang nướng thức ăn, cô cảm thấy cả người mình đều có mùi dầu khói nên cô muốn đi tắm, vì vậy cô không cùng thảo luận với bọn họ. Nếu có chuyện cần cô, Ôn Đình Trạm sẽ nói riêng với cô.

"Doãn Hòa, rốt cuộc ngày mai phải làm như thế nào?" Lần đầu tiên làm chuyện lớn như vậy, đừng nói là mấy người Tần Đôn, ngay cả Tiêu Sĩ Duệ và Văn Du đều có chút khẩn trương, vì vậy bọn họ mới thảo luận thật tốt vào đêm khuya để ngàn vạn lần không xảy ra sai lầm.

"Sao lại lo lắng như vậy?" Ôn Đình Trạm ngồi xuống rồi lạnh nhạt nói:

"Ngày mai sau khi ăn trưa, ta sẽ cải trang thành Sĩ Duệ đến Quách phủ. Mọi người không cần làm nhiều, đợi đến khi Đậ Hình động thủ, chuyện liên quan đến Đậ Hình, ta sẽ bảo Kim Tử nhắc nhở mọi người. Sau khi mọi người nhìn thấy Kim Tử thì có thể để Đậ Hình động thủ, chuyện còn lại ta tự có sắp xếp."

Không phải do cậu không tin tưởng bọn họ, mà là hiện tại bọn họ cần phải học hỏi nhiều và nhìn nhiều.

"Được." Đám người Văn Du thận trọng gật đầu.

"Mọi người sớm trở về nghỉ ngơi đi." Ôn Đình Trạm nói:

"Ta có việc muốn nói riêng với Sĩ Duệ."

Mọi người cũng không có ý kiến gì, tất cả đều rời đi. Đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Ôn Đình Trạm mới nhỏ giọng nhắn nhủ vài lời bên tai của Sĩ Duệ, sau đó cậu mới để Tiêu Sĩ Duệ rời đi. Cậu đi lấy áo bào sạch sẽ, cậu cũng cần tắm rửa mà. Chờ cậu tắm xong, Dạ Dao Quang đã nằm trên giường.

"Đã trễ thế này, chàng còn có chuyện gì sao?" Dạ Dao Quang nhìn thấy Ôn Đình Trạm xoa tóc dài đi tới, cô lập tức xoay người ngồi dậy.

Cậu ngồi xuống mép giường bên cạnh cô: "Ngày mai ăn cơm trưa xong, một mình nàng tìm cơ hội rời khỏi nha phủ mà không để người khác biết, sau đó nàng chờ ta ở bên ngoài Quách gia."

"Được." Chuyện này vô cùng đơn giản đối với Dạ Dao Quang.

Ngày hôm sau, Tiêu Sĩ Duệ dẫn theo đám người Ôn Đình Trạm đi chào tạm biệt Đậu Hình, tất nhiên Đậu Hình sẽ giữ chân họ lại, nét mặt vẫn cung kính như trước. Tiêu Sĩ Duệ kiên quyết rời đi nên Đậu Hình liền mở tiệc chiêu đãi Tiêu Sĩ Duệ vào buổi trưa.

Sau khi cơm nước xong, lúc tan tiệc rời đi, Tiêu Sĩ Duệ liền hỏi: "Doãn Hòa, sáng sớm ngày mai lên đường, hôm nay ta có thể đi ra ngoài du ngoạn không, lần trước huynh dẫn ta đi nghe sách, ta còn muốn đi."

Đậu Hình và Đậu Anh Độ đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên dừng chân lại, lông mày của bọn họ nhíu lại. Giọng điệu của hoàng trưởng tôn như một đứa trẻ bị quản thúc!

"Điện hạ không thể ham chơi, hôm nay trong người của ta không được khỏe, không thể làm bạn với điện hạ, hay là điện hạ đi ôn bài nhiều một chút." Lời nói của Ôn Đình Trạm mang theo ý cương quyết.

"Ta có thể..."

"Điện hạ."

"Được rồi."

"Hay là để ta và Tiêu Quy cùng đi ra ngoài với điện hạ..."

"Sao?" Ôn Đình Trạm cười như không cười liếc nhìn Lục Vĩnh Diễm.

Lục Vĩnh Diễm lập tức rút cổ lại theo phản xạ có điều kiện: "Ta cùng điện hạ đi nghỉ trưa." Nhìn thấy mấy người đã đi xa, Đậu Anh Độ vô cùng hoảng sợ. Hoàng trưởng tôn luôn lên mặt nạt người trước mặt bọn họ nhưng lại bị người khác quản nghiêm ngặt như vậy, hơn nữa chẳng những không giận, ngược lại còn cam tâm tình nguyện...

"Cha, hoàng trưởng tôn hần..."

Đậu Anh Độ đang muốn nói gì đó nhưng lại bị Đậu Hình ngăn lại, ánh mắt của ông ta sâu xa nhìn đám người Văn Du. Ông nhìn xem bọn họ bước đi, lúc này ông mới phát hiện bọn họ chỉ là một đám thiếu niên, vậy mà không để Tiêu Sĩ Duệ dẫn đầu, lại để cho Ôn Đình Trạm dẫn đầu. Hơn nữa mấy thiếu niên khác nhìn thấy thái độ cứng rắn của Ôn Đình Trạm đối với Tiêu Sĩ Duệ như vậy nhưng sắc mặt cũng không thay đổi. Mặc dù ông chưa từng chú ý nhiều đến mấy người thiếu niên này nhưng qua vài lần ăn cơm, người như ông chỉ cần nói qua mấy câu thì ông có thể biết được sơ sơ về tính cách của mấy người này. Bọn họ tập mãi thành thói quen chắc chắn không phải là giả vờ, đây mới chính là cách sống thường ngày khi bọn họ chung sống với nhau. Giọng nói trầm thấp của thiếu niên này chẳng những quản lý trưởng tôn điện hạ, mà ngay cả cháu ruột của đốc ty Dương Châu cũng bị ánh mắt của cậu dọa sợ...

Trong lúc hai cha con đang suy nghĩ sâu xa, Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ rời khỏi tầm mắt của bọn họ. Mấy người liếc nhìn nhau một cái, sau đó bọn họ trở về viện, tất cả đều vào phòng của Ôn Đình Trạm. Ngay trước mặt mọi người, Ôn Đình Trạm lấy ra một mặt nạ da người. Đây là do Trọng

Nghiêu Phàm chuẩn bị vì lo cho an toàn của Tiêu Sĩ Duệ, đến thời điểm quan trọng sẽ có người hóa trang thành Tiêu Sĩ Duệ để thế thân cho hắn.

Ôn Đình Trạm biến mình thành Tiêu Sĩ Duệ, chiều cao của hai người cũng không chênh lệch nhiều lắm, giúp nhau thay đổi y phục: "Đệ phải tùy cơ ứng biến, ta sẽ dẫn theo Tiêu Quy. Ta đã sắp xếp ám vệ ở xung quanh, đến lúc quan trọng chịu một chút vết thương nhỏ cũng không sao cả."

"Ta rất tỉnh đây." Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

"Mọi người phải luôn luôn duy trì cảnh giác." Ôn Đình Trạm căn dặn mấy người Văn Du.

Sau khi nhận được lời đáp của mọi người, Ôn Đình Trạm liền dẫn theo mọi người rời khỏi phòng. Bên trong phòng chỉ còn lại một mình Tiêu Sĩ Duệ. Cậu trở về phòng của Tiêu Sĩ Duệ, chẳng bao lâu sau cậu lại đi ra. Cậu học theo cử chỉ lời nói của Tiêu Sĩ Duệ đến mười phần, cậu vẫy tay với Tiêu Quy, sau đó dẫn theo Tiêu Quy rời khỏi viện. Họ đi ra bên ngoài chắc chắn sẽ không tránh được sai dịch của nha phủ.

Ôn Đình Trạm còn bắt lấy một người sai dịch hỏi: "Bên trong nha phủ có cửa sau không?"

"Có."

"Dẫn bốn điện hạ đi." Ôn Đình Trạm sai bảo.

Sau đó cậu dẫn theo Tiêu Quy rời khỏi nha phủ từ cửa sau. Cậu đi vào một quán trà nhỏ, quán trà này có một vị tiên sinh đang nhiệt tình phấn khởi đọc sách. Ôn Đình Trạm tìm một phòng gần cửa sổ, bên trong gian phòng có thêm một người không quen biết. Ôn Đình Trạm cười mặt nạ da người xuống, sau đó cậu lại dán mặt nạ cho người này và thay đổi y phục. Tiêu Quy cũng ở lại, còn cậu nhảy xuống qua cửa sổ rồi nhanh chóng rời khỏi quán trà.

Cậu đến Quách phủ trước để dặn dò một ít chuyện cho Dạ Dao Quang, sau đó cậu mới đi đến phủ của tổng đốc Trục Lệ.

Sau khi đã tách ra với Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang liền triển khai bản vẽ mà Ôn Đình Trạm đã đưa cho cô. Cô nhanh chóng tìm được thư phòng của Quách Tiêu Cường, quả nhiên Quách Tiêu Cường đang ở trong thư phòng, hơn nữa ông ta đang nằm ngủ trên án kỷ. Dạ Dao Quang lén vào tránh được gã gia nhân đang canh cửa, cô xoay người nhảy lên xà nhà, ngửi thấy mùi hương đang bay lượn lơ trên án kỷ. Dạ Dao Quang không hiểu rõ kế hoạch này, cuối cùng Ôn Đình Trạm đã dùng đến bao nhiêu người, có lẽ trong đó không thể thiếu sự giúp đỡ của Tuyên Lân nên cậu mới có thể tính toán chu đáo và chính xác đến như thế.

Cô lấy Tụ Hồn Đình trong lòng ra: "Quách Viện, cô đi vào giấc mộng của ông ta, nói cho ông ta biết cô chết thảm, nói cho ông biết Đậu thị và Nhiếp Khải Hằng đang yêu đương vụng trộm."

Ở bên trong Tụ Hồn Đình, Quách Viện nhìn thấy Quách Tiêu Cường đang nằm trên án kỷ, ánh mắt của nàng vô cùng phức tạp, nàng có hận ý nhưng cũng thương cảm phụ thân.

Đầu ngón tay của Dạ Dao Quang ngừng khí để Tụ Hồn Đình bay lơ lửng trên đỉnh đầu của Quách Tiêu Cường.

Từng luồng âm khí mà người phạm không thể thấy được đi vào trong não của Quách Tiêu Cường.

Trong nháy mắt, Quách Viện thực sự rất muốn hút hết dương khí của phụ thân. Đây là phụ thân ruột của nàng, nếu ông ta chịu quan tâm đến nàng nhiều hơn một chút thì nàng sẽ không rơi vào tình trạng như bây giờ, sao lại để cho người khác sỉ nhục đến chết ở nơi hoang vu.

"Quách Viện, cô không thể sinh ra tà niệm!" Thông qua Tụ Hồn Đình, Dạ Dao Quang cảm giác được tâm trạng không ổn định và hận ý mãnh liệt

của Quách Viện, Dạ Dao Quang vội vàng dùng thần thức nhắc nhở.

Đột nhiên Quách Viện thức tỉnh, làm quý có đôi khi không thể nhận được ác tính.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 486: Thiếu Niên Nói Chuyện Xưa

Quách Tiêu Cường mơ mơ màng màng trong giấc mộng, trong mộng ông thấy thê tử của mình. Bà ấy là một nữ tử dịu dàng động lòng người, như một đóa hoa sau cơn mưa trong làn thoát tục, nhưng cũng rất đổi bình thường. Sau khi bọn họ thành thân đã từng trải qua ngọt ngào, nhưng sau đó ông gặp được Đậu thị, Đậu thị quyến rũ có tình ý với ông. Trong lòng của ông chắc chắn có dao động nhưng ông biết thân phận của Đậu thị như vậy không thể làm thiếp thất của ông nên ông liền áp chế tình cảm này xuống, mãi đến khi bọn họ...

Ngay sau đó thê tử của ông ngã bệnh nặng, không lâu sau bà ra đi. Khi đó ông thực sự có đau khổ, nhưng phần nhiều hơn chính là ông cảm thấy trút được gánh nặng, sau đó ông cưới Đậu thị làm kế thất. Đích nữ của Đậu gia lại gả cho ông làm kế thất, đó là một sự ảm ức, vì vậy sau khi thành thân ông càng sủng ái Đậu thị nhiều hơn. Vì để cho tâm trạng của bà được thoải mái, ngay cả nữ nhi mà thê tử để lại ông cũng không hỏi thăm nhiều, dù sao cũng là do chủ mẫu làm chủ, cũng may mặc dù Đậu thị đối xử không tốt với Viện nhi nhưng cũng không xấu. Nhiều năm như vậy ông chưa từng mơ thấy thê tử, khuôn mặt của thê tử đã mờ nhạt, mặc dù ở trong mơ cũng có chút mờ nhạt nhưng ông biết đó chính là bà.

Đợi đến lúc ông muốn tiến lên trước một bước để nhìn cho rõ thì khuôn mặt của thê tử lại biến thành Viện nhi.

"Phụ thân, lòng dạ của người thật độc ác." Quách Viện mặc y phục tân nương xuất giá, nàng nhìn chăm chăm Quách Tiêu Cường.

"Viện nhi." Quách Tiêu Cường nhìn thấy trưởng nữ, ông nhạy cảm phát hiện được ánh mắt của nàng không đúng.

"Tại sao con lại có dáng vẻ..."

"Người chết đều có dáng vẻ này." Quách Viện cười lạnh.

"Người chết... Viện nhi con..."

"Phụ thân, người không tin sao?" Quách Viện lau chùi phần mặt và đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt của nàng trắng bệch.

"Phụ thân, thể tử của người thật tốt, vì muốn che giấu mà hạ độc hại chết nữ nhi ở quận Dự Chương, sau đó để cho con hoang của mình cùng có với người khác thay thế nữ nhi gả đến Nhậm gia. Lo sợ thân phận của nữ nhi bị tra ra nên bà ta liền sai người vứt xác nữ nhi không mảnh áo che thân ra đồng hoang, sau khi chết còn bị súc sinh làm bẩn, cuối cùng ngay cả trong sạch cũng giữ không được. Phụ thân, người không phụ lòng mẫu thân của con sao?"

"Con nói cái gì!"

"Phụ thân không tin sao?" Quách Viện cười lạnh lòng chế giễu.

"Thiên kim có tri thức hiểu lễ nghĩa của Bối chánh sứ nhưng lại là một phụ nữ dâm đãng. Nếu không phải con chết, con cũng không tin được trên thế gian này lại có một người không biết liêm sỉ như vậy, phu nhân vô cùng nham hiểm. Nếu phụ thân không tin thì bây giờ người có thể đi xem phu nhân tốt của người đang làm gì!"

Quách Viện nói xong liền bay đi, nàng bay vào Tụ Hồn Đỉnh. Trên trán của Dạ Dao Quang đã có mồ hôi, dù sao cũng là ban ngày, cô cần khí ngũ hành để duy trì Tụ Hồn Đỉnh, như vậy cô mới chắc chắn được Quách

Viện sẽ không bị thương. Nhìn thấy Quách Viện đi ra, cô vội vàng thu lại Tự Hồn Đình, dùng khí ngũ hành che giấu hơi thở của mình.

"Viện nhi..." Lúc này Quách Tiêu Cường thức dậy từ trong mộng, ông phát hiện chỉ là một giấc mộng không khỏi thở dài một hơi, nhưng cảnh trong mơ quá chân thực khiến ông phải nghi ngờ. Ông vội vã đẩy cửa thư phòng rồi đi nhanh về phía nội viện.

Ngay lúc đó, ở nha phủ Đậu Hình nhận được tin của lão già Liễu, ông nghi ngờ vì từ trước đến nay hai người cũng không có giao tình gì, sao lão thái gia này lại truyền tin cho ông vào lúc này.

Khi ông mở thư ra xem, càng xem con mắt của ông càng mở lớn, trên trán bắt đầu nổi gân xanh. Sau khi ông xem xong trực tiếp đấm một chưởng trên án kỷ, ông tức đến nổi lồng ngực phập phồng không thôi: "Được lắm, Kỳ Úc công tử thật giỏi, lá gan thật lớn, thủ đoạn rất hay!" "Phụ thân, người sao vậy?" Đã rất nhiều năm rồi Đậu Anh Độ chưa nhìn thấy phụ thân của mình nổi giận đến như vậy nên hấn liền thận trọng hỏi.

Đậu Hình không nói gì, ông chỉ đưa thư cho Đậu Anh Độ. Đậu Anh Độ tiếp nhận thư, hấn vừa nhìn liền tức đến đỏ mặt: "Ôn Đình Trạm lá gan thật lớn, khó trách ngày trước trường tôn điện hạ cũng không động thủ với hấn. Con còn tưởng rằng hấn đối tính, nhưng thật không ngờ Ôn Đình Trạm lại làm trò quỷ! Chỉ là một người áo vải nghèo hèn mà cũng dám động đến trên đầu của chúng ta!"

"Ngay cả Ninh An Vương hấn còn dám động tới, con thì tính là gì!" Đậu Hình vô cùng tức giận.

Thua trên tay của Tiêu Sĩ Duệ là bởi vì địa vị tôn ti, tài nghệ không bằng người, ông nhận! Nhưng bây giờ chỉ là một người nghèo hèn mà cũng dám sai khiến sau lưng ông, nếu như ông nuốt xuống cơn tức này, nhiều năm nay ông mưu cầu đại nghiệp như vậy chính là một chuyện cười.

Những quyền thế này ông còn muốn làm gì chứ? Cuối cùng chẳng phải bị một người thấp hèn chà đạp sao!

Đậu Anh Độ càng nghĩ càng giận: "Phụ thân, chúng ta không thể tính như vậy được!"

Đậu Hình cũng không muốn tính như vậy: "Đi, con đi nhìn xem hoàng trưởng tôn đang ở đâu."

Đậu Anh Độ lập tức chạy đi hỏi, sau đó vẻ mặt vui mừng chạy về: "Phụ thân, trời cũng giúp ta, hoàng trưởng tôn đã lên ra ngoài rồi."

"Thật sao?" Đậu Hình không lạc quan như vậy. Ông là người cẩn thận, Ôn Đình Trạm xảo quyệt như hồ ly, sao lúc này Tiêu Sĩ Duệ lại không có ở đây.

"Là thật, để né tránh Ôn Đình Trạm, hắc đã dẫn theo Tiêu Quy rồi nhờ hạ nhân dẫn hắc ra ngoài từ cửa sau." Đậu Anh Độ vô cùng chắc chắn.

"Ôn Đình Trạm tuyệt đối không thể tùy tiện như vậy, con tự mình đi xác nhận đi." Đậu Hình căn dặn.

"Hài nhi đi tìm ở đâu?" Phủ Bảo Định nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

"Đi hỏi Anh Hòa từ đâu mà biết được thân phận của hoàng trưởng tôn." Đậu Hình nói.

"Có lẽ hắc đã đến quán trà nghe sách rồi. Ta cho con nửa canh giờ, nếu con tìm được trưởng tôn diện hạ và xác định được thân phận, con phải ở lại đó để giữ chân hắc, sau đó cho người đến báo cáo với ta."

"Dạ."

Đậu Anh Độ đi tìm người, lúc này Ôn Đình Trạm đã ngồi trong phủ của tổng đốc Trực Lệ. Sắc mặt cậu bình tĩnh ngồi đối diện với tổng đốc Trực Lệ - Quách Kiến Đình, lúc này sắc mặt của Quách Kiến Đình gần như chịu đựng để không lộ ra ngoài, đôi tay của ông nắm chặt thành quả đấm đặt trên hai đầu gối.

Ôn Đình Trạm uống một hớp trà, vì là nước trà nên cậu nhúu mày lại: "Ta vừa nói đến đâu rồi? À, nói đến chỗ Đậu đại nhân nhận được tin tức từ Liễu lão gia mà hận ta đến tận xương. Đậu đại nhân có thể trở thành Bồ chánh sứ Hồ Quảng, tất nhiên làm mọi chuyện đều rất cẩn thận. Ông ta muốn đến quán trà tìm trưởng tôn điện hạ, Đậu đại nhân xem tin sẽ kiêng kỵ và sợ hãi ta, vì vậy ông ta sẽ không yên tâm để Đậu Anh Độ ra tay. Có lẽ ông ta sẽ cho Đậu Anh Độ đến quán trà tìm trưởng tôn điện hạ. Ta cố ý tìm một quán trà nhỏ, với khả năng của Đậu Anh Độ, gần nửa canh giờ có thể tìm được người. Đợi hẳn tìm được người sẽ giữ chân trưởng tôn điện hạ và sẵn tiện truyền tin cho Đậu đại nhân, Đậu đại nhân chắc chắn sẽ tin tưởng con trai của mình. Lúc này ông ta sẽ gán cho ta một tội danh rồi dẫn người xông vào phòng của ta, sau đó thừa dịp trưởng tôn điện hạ chưa trở về liền bảo ta sợ tội mà tự sát. Chỉ là Đậu đại nhân vĩnh viễn cũng không nghĩ ra trưởng tôn điện hạ thật sự đang ở trong phòng của ta, khi ông ta mang người xông vào, ám vệ của trưởng tôn điện hạ sẽ lập tức đánh nhau với người của ông ta. Quách đại nhân, ông nói xem, nếu như trong quá trình này trưởng tôn điện hạ vô ý bị thương nhẹ... thì vị thông gia tốt của ông có thể còn cứu vãn được không?"

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 487: Năm Lấy Tổng Đốc Trực Lệ

Thiếu niên trước mặt nói chuyện mây mưa thất thường này khiến trong lòng của người từng giết vô số người như Quách Kiến Đình cũng phải phát lạnh khi thiếu niên tìm đến kể chuyện xưa cho ông. Cậu từng bước đẩy một đại thần tam phẩm có quyền thế trong tay vào tử địa. Mặc dù ông là quan võ nhưng ông đã sống hơn năm mươi năm, từng bước lên làm đại tướng ở biên cương, trải qua nhiều tranh đấu trên quan trường nhưng đây là lần đầu tiên ông đổ mồ hôi lạnh như vậy.

"Kỳ Úc công tử, lúc bốn quan nghe bệ hạ khâm phong vẫn chưa hiểu ý gì, chỉ cho là bệ hạ yêu ai yêu cả đường đi lối về. Hôm nay gặp mặt, quả không hổ là Kỳ Úc công tử!" Giọng nói của Quách Kiến Đình mạnh mẽ, đôi mắt sáng có thần nhìn chăm chú vào Ôn Đình Trạm.

"Công tử sinh ra ở hàn môn, cũng biết rõ bốn quan là gia chủ, quan hệ thông gia là chuyện tốt của cả hai bên. Lúc này cậu nghĩ rằng bốn quan chỉ vì Đậu gia bất nghĩa mà bỏ đá xuống giếng, ý nghĩ này có phải đã quá kỳ lạ rồi không?"

"Ha ha..." Ôn Đình Trạm cười ra tiếng.

"Quách đại nhân, ông không có lựa chọn nào khác."

"Thật không?" Đột nhiên Quách Kiến Đình đứng lên rồi gọi lớn tiếng với người bên ngoài.

"Người đâu!"

Lúc này hai hàng ăn mặc thống nhất, từng binh sĩ mang theo đao tinh thần phấn chấn chạy vào, đồng thời sắc mặt của đại tổng quản Quách gia cũng trắng bệch chạy vào. Hắn nhìn thấy Ôn Đình Trạm liền dừng lại một chút, sau đó hắn mới đến nói nhỏ bên tai Quách Kiến Đình.

Khuôn mặt Quách Kiến Đình nhanh chóng rút hết máu, cả người ông cứng đờ quay đầu nhìn lại Ôn Đình Trạm vẫn bình thản uống trà, nếu mới vừa rồi ông còn cố gắng chịu đựng sợ hãi thì lúc này vẻ mặt kinh hãi đã không thể che giấu được nữa.

Ngón tay nhỏ dài như ngọc đặt xuống chén trà, Ôn Đình Trạm thản nhiên đứng lên: "Quách đại nhân, ta tới Trực Lệ là vì ta muốn tra rõ nguyên nhân cái chết của Quách cô nương nên ta mới kể chuyện xưa của mình cho Quách đại nhân nghe, hiện tại không ngại nói một chút về chuyện của Quách cô nương cho Quách đại nhân..."

Từ lời kể bình thản của Ôn Đình Trạm, sắc mặt của Quách Kiến Đình lúc trắng lúc xanh, cuối cùng một đôi mắt hổ đều tràn đầy máu.

"Quách đại nhân, là ta ức hiếp người quá đáng hay là Đậu gia bắt nạt ông quá đáng? Quan hệ thông gia như vậy, ông còn muốn cùng nhau giúp đỡ nữa sao?" Ôn Đình Trạm vẫn cười nhạt như trước.

"Tiểu nhi đã giết chết Nhiếp Khải Hằng." Quách Kiến Đình lạnh lùng nói.

"Đó là con trai trưởng duy nhất của bốn quan."

"Quách đại nhân, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc." Ôn Đình Trạm lạnh lùng nói:

"Ai nói tiểu Quách đại nhân giết chết Nhiếp Khải Hằng, có trường tôn điện hạ làm chứng là do Đậu Anh Độ giết chết, còn có ai sẽ hoài nghi về chuyện này? Hiện tại chuyện mà Quách đại nhân nên làm chính là dẫn

người đến nha phủ, bắt lấy người ám sát trưởng tôn điện hạ và loạn thần tặc tử Đâu Hình có ý đồ mưu nghịch."

Quách Kiến Đình nhìn Ôn Đình Trạm thật sâu, ý sợ hãi trong mắt của ông đã trở nên chân thực. Ông nặng nề chấp tay với Ôn Đình Trạm, sau đó ông phất tay mang theo hai hàng binh sĩ đi đến nha phủ.

Ôn Đình Trạm cười nhẹ nhàng, cậu chậm rãi đi ra phủ tổng đốc rồi đi đến quán trà.

Trong quán trà Đâu Anh Độ đang cùng nói chuyện khách sáo với Tiêu Sĩ Duệ trong mắt của hắn, Tiêu Sĩ Duệ vẫn duy trì nghe sách. Về mặt của hắn đã sắp nhìn không được nữa, mỗi lần hắn vừa nói, Tiêu Sĩ Duệ liền vẫy tay để cho hắn uống trà, uống quá nhiều nước trà nên cũng có chút mắc tiểu. Lúc đầu hắn có thể nhìn được nhưng sau đó hắn nhìn không được nữa, hắn sợ mình không có ở đây, đột nhiên Tiêu Sĩ Duệ lại chạy về phá hủy kế hoạch lớn của phụ thân, vì vậy hắn để người của mình ở lại rồi tự mình đi nhà xí. Hắn vừa mới giải quyết xong đi ra ngoài thì đã bị người đánh cho bất tỉnh.

Ôn Đình Trạm mang theo Đâu Anh Độ rời khỏi quán trà, cậu đến Quách phủ để tụ hợp với Dạ Dao Quang.

"Tiểu Quách đại nhân, ông phải tận lực lợi dụng tên hung thủ này." Cậu trực tiếp ném Đâu Anh Độ cho Quách Tiêu Cương đang thất thần, sau đó cậu rời khỏi Quách phủ cùng với Dạ Dao Quang.

"Lúc này ông ta đã sợ đến choáng váng, chàng giao người cho ông ta, có xảy ra sơ suất gì không?" Dạ Dao Quang có chút không yên lòng.

"Giết con trai trưởng của Trung thư lệnh, ông ta bị hù dọa mới là bình thường." Ôn Đình Trạm giải thích.

"Con người đều có ý chí cầu sinh, ông ta muốn sống thì sẽ không xảy ra sơ suất. Đây là Quách gia, nếu như ngay cả chút chuyện này mà ông ta cũng làm không xong, vậy ta cần ông ta có ích lợi gì?"

Dạ Dao Quang liền không có gì để nói: "Bây giờ chúng ta trở về nha phủ sao?"

"Chuyện ở nha phủ đã có Quách Kiến Đình và Sĩ Duệ, sẽ không có chuyện ngoài ý muốn." Ôn Đình Trạm lắc đầu.

"Vậy chúng ta đi đâu?" Dạ Dao Quang nhìn hướng đi không phải là nha phủ và cũng không phải là nhà của bọn họ, cô liền tò mò hỏi.

"Hôm nay Minh Quang muốn về nhà, chúng ta đi tiễn huynh ấy." Ngay sau đó Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang đi đến cửa thành, đưa Tuyên Lân rời đi trước mắt bao nhiêu người ở cửa thành.

"Chàng cố ý." Lập tức Dạ Dao Quang hiểu rõ.

Dù nói thế nào thì Đậu Hình cũng là quan tam phẩm, sau khi vào ngục chắc chắn sẽ muốn điều tra rõ, hơn nữa sẽ có người vì ông ta mà chăm lo mọi chuyện. Đến lúc đó Đậu Hình luôn mồm căn Ôn Đình Trạm không buông, dù sao căn phòng kia chính là của Ôn Đình Trạm, đây là sơ hở. Cho nên lúc này có nhiều người đến làm chứng cho Ôn Đình Trạm, cậu thật sự đưa tiễn bạn bè ở bên ngoài. Đúng lúc này lại có thêm người của Đậu gia làm chứng...

"Đậu Anh Hòa!" Dạ Dao Quang ngẩng đầu nhìn về Ôn Đình Trạm.

"Đậu Anh Hòa sao lại bị xúi giục? Đã không có Đậu gia, hắn cũng không thể dựa vào nữ nhi của mình."

"Người này cũng là một người ích kỷ, nếu như Đậu Anh Hòa biết được phụ thân của hắn là do Đậu Hình hại chết, vậy còn quyền thế ở Đậu

gia thì sao?"

Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút. Nếu phụ mẫu ruột của hãn bị hại chết bởi thúc ruột chỉ vì quyền lợi gia tộc, từ nhỏ hãn phải ăn nhờ ở đậu và nhìn sắc mặt của thúc ruột mà làm việc, khó khăn lắm mới ngóc đầu lên được, lại phải hi sinh vì gia tộc, hãn bỏ qua Đậu Hình chính là buông tha cho kẻ thù giết phụ thân mình. Dù như thế nào thì hận ý của hãn đều không thể ngừng được, hãn căm thù Đậu gia, căm ghét Đậu Hình, hãn là người muốn hủy Đậu gia nhất!

Dạ Dao Quang nhìn sang Ôn Đình Trạm bên cạnh, mặt trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà màu vàng chiếu vào khuôn mặt của cậu, lá liễu rủ xuống bay phất phơ ở ven đường tựa như làm nền cho cậu. Cậu vĩ đại và cơ thể cao lớn như vậy giống như cậu đang nắm giữ càn khôn trong tay, khí thế thôn sơn hà (*) uy nghi.

"Đi thôi, chúng ta đi thăm Đậu Anh Hòa."

Lúc bọn họ đi đến đại lao ở nha phủ, bên ngoài nha phủ có rất nhiều binh sĩ canh gác. Chỉ có Quách Kiến Đình mới có bản lĩnh điều động nhiều binh mã như vậy, người canh gác là thân tín của Quách Kiến Đình, dường như hãn đã được căn dặn nên không ngăn cản Ôn Đình Trạm đi vào.

Dạ Dao Quang không vào, cô chờ Ôn Đình Trạm ở bên ngoài. Không biết Ôn Đình Trạm nói gì đó với Đậu Anh Hòa, chỉ trong thời gian một chén trà, sắc mặt của Ôn Đình Trạm vẫn như trước đi ra ngoài.

Kết quả cuối cùng của chuyện này là do chính tai Đậu Anh Hòa nghe được Đậu Hình và Đậu Anh Độ tính kế ám sát hoàng trưởng tôn, hãn không chịu thỏa hiệp, vì vậy Đậu Hình đã vu oan chuyện năm đó Đậu Hình giết dây quân lính lừa gạt bên trên cho hãn, đồng thời chuyện canh hoa giao ở thọ yến được diễn ra trong phủ cũng là do Đậu Hình gây nên. Lại có Quách Kiến Đình làm chứng tận mắt nhìn thấy Đậu Hình ám sát hoàng

trưởng tôn, nếu không phải ông ta chạy đến kịp thời thì chỉ sợ hoàng trưởng tôn lành ít dữ nhiều.

Bằng chứng như núi, cộng thêm Trung thư lệnh âm thầm động tay vì đau lòng thương con nên chẳng có ai dám giúp đỡ Đậu Hình.

(*) Khí thế thôn sơn hà: Ý muốn nói khí thế có thể chiếm lấy núi cao và sông lớn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 488: Những Thứ Cần Thiết Khi Đi Du Ngoạn

Ám sát không thành, Tiêu Sĩ Duệ bị thương nhẹ, hoàng đế vẫn rất tức giận. Hơn nữa Quách Kiến Đình liên kết với Bồ chánh sứ Hồ Quảng tra ra không ít hình vi phạm tội của Đậu Hình. Cha con Đậu Hình và Đậu Anh Độ bị xử trảm. Trái lại, vì cuối cùng Đậu Anh Hòa đẩy những chuyện dối trên lừa dưới lúc trước lên đầu của Đậu Hình mà được miễn tội chết, chỉ bãi chức mà thôi. Nể tình hãn tể ngọ đúng lúc, có hãn âm thầm truyền tin trời xui đất khiến giúp hoàng trưởng tôn giải nguy thành an đúng lúc nên chỉ xử gia sản xung công.

Đậu gia từng sống trên đỉnh vùng Hồ Quảng âm âm sụp đổ. Bộ hạ xử lý rất công bằng xác đáng. Người Đậu gia dù có làm quan trong triều hay không cũng không truy cứu. Chẳng qua ba đời nhà Đậu Hình không thể làm quan.

Lúc tin tức truyền tới, Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm và đám người Tiêu Sĩ Duệ đã đến được vùng giáp ranh Thanh Hải, đã có thể thấy được dáng vẻ của hơn năm ngàn dặm núi Côn Lôn. Hè mỗi năm là thời gian nóng bức nhất nhưng không thể ngờ ở đây lại mát lạnh phải mặc tới hai lớp áo.

"Uống thuốc mau đi." Dạ Dao Quang đưa chén thuốc nấu sẵn cho Tần Đôn.

Hôm trước, Tần Đôn thấy hình dáng núi Côn Lôn từ xa. Đêm ấy, bọn họ ở khách trạm. Trong phòng, Tần Đôn thấy cảnh sắc tươi đẹp, không nhìn được liền mở cửa sổ ra vẽ tranh, vẽ xong mới thấy cả người không

khỏe. Hôm qua trên đường đi thì bắt đầu phát sốt nhưng trước sau thôn không có khách trạm cho họ. Cũng may có Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ở đây, Dạ Dao Quang dùng khí ngũ hành giảm nhiệt cho hắn, Ôn Đình Trạm vào núi hái thuốc chữa bệnh cho Tần Đôn. Bây giờ đã đỡ hơn một tí nhưng không thể ngừng thuốc.

"Đa tạ tiểu Khu." Thuốc vô cùng đẳng. Tần Đôn bưng lấy, bịt mũi lại một hộp uống sạch.

"Cũng may chúng ta đi theo tiểu Khu và Doãn Hòa." Văn Du không khỏi cảm thán giống như Dạ Dao Quang tự nói vậy, hai người bọn họ là những thứ cần thiết khi du ngoạn.

"Bây giờ đã biết đi cùng chúng ta rất hạnh phúc rồi sao!" Dạ Dao Quang nhận chén từ tay Tần Đôn, lấy một miếng đường cao (*) từ chỗ Càn Dương đưa cho Tần Đôn:

"Ngọt miệng."

"Biết lâu rồi, không phải ta vì đi theo mọi người mà ngay cả lệnh của hoàng gia gia cũng chống lại sao." Tiêu Sĩ Duệ vừa nường thỏ với Ôn Đình Trạm vừa cười nói.

"Đệ không sợ lúc về sẽ bị hoàng gia gia của đệ "chiếu cố" sao?" Dạ Dao Quang liếc nhìn hắn.

Chuyện của Quách Kiến Đình kết thúc mỹ mãn. Tiêu Sĩ Duệ bị thương, hoàng đế dĩ nhiên vội vàng truyền tin gọi hắn quay về. Hoàng đế vốn không cho phép bọn họ đi du ngoạn như lúc này. Tiêu Sĩ Duệ bằng mặt không bằng lòng đòi đi theo, may mà hoàng đế tương đối anh minh, không nhận định là do bọn họ đầu độc, nếu không bọn họ cũng bị vạ lây.

"Yên nào, Dao tử tử." Tiêu Sĩ Duệ cũng bất giác dính không ít lời chót lưỡi đầu môi của Dạ Dao Quang.

"Hoàng gia gia gọi ta hồi cung chẳng qua cũng chỉ làm dáng một chút. Người hy vọng ta thăm thú bên ngoài nhiều, quan sát nhiều hơn ai hết."

"Cuối cùng cũng thông suốt." Ôn Đình Trạm gật đầu.

"Vì sao?" Đến bây giờ Dạ Dao Quang quả thực cũng không biết vì sao bộ hạ chịu để bảo bối của người chạy nhảy khắp nơi. Du ngoạn lần này cô vốn không định mang theo Tiêu Sĩ Duệ vì cô đoán hẳn không thể đi theo họ.

Văn Du, Tiêu Sĩ Duệ và Ôn Đình Trạm nhìn nhau cười. Văn Du nói: "Vì bộ hạ là minh quân."

Dạ Dao Quang ngồi cạnh đồng lứa trước mặt ba người, thấy ba người có cùng một vẻ mặt "bọn này đều hiểu", thấy Tần Đôn, Lục Vĩnh Diễm và... quên đi, kẻ ham ăn này không nhắc cũng được. Nhất thời cô cảm thấy dường như cô bị lạc trôi vì sự thay đổi của Lục Vĩnh Diễm, trong lòng vô cùng khó chịu. Cô nghiêm túc suy nghĩ nhưng nghĩ thế nào cũng không thông, không khỏi phồng má, không nói với họ lời nào. Ôn Đình Trạm thấy vậy nhẹ giọng giải thích: "Bộ hạ cũng hành động bất đắc dĩ thôi."

Vừa nói lời này ra, sắc mặt Tiêu Sĩ Duệ trở nên có chút thương cảm. Dạ Dao Quang nghĩ lầm đến đề tài mẫn cảm gì đó nên khoát tay áo: "Được rồi, được rồi. Ta không thích nghe những chuyện lôi thôi này của mọi người."

Tiêu Sĩ Duệ coi như cũng biết con người của Dạ Dao Quang, thoáng cái hiểu được ý đồ của Dạ Dao Quang, trong lòng không khỏi ấm áp, liền thay Ôn Đình Trạm nói:

"Hoàng gia gia là một người rất thông tuệ, hoàng tử là một người trường thọ. Hoàng gia gia tiếp nhận giang sơn cũng đã có nhiều lỗi hỏng. Nếu không có hoàng gia gia ở đây, chỉ sợ giang sơn Tiêu gia ta đã mất rồi. Hoàng gia gia đăng cơ quá muộn, hai mươi năm trị vì này đều lấp lại lỗi

hồng mà hoàng tăng tổ đào ra nhưng cũng chỉ duy trì biểu tượng thái bình thịnh thế mà thôi, xà ngang bên trong đã bị một ăn vô số. Tuổi tác hoàng gia đã cao, những năm gần đây càng cho thấy lực bất tòng tâm. Mấy vị hoàng thúc của ta không phải là người không có tài, mà mỗi người bọn họ đều có tài cao nhưng tâm tư bọn họ quá nặng, kéo bè kết phái lôi cơ ngơi đầy nguy cơ xuống. Ở Đế đô, hoàng gia còn phải phân tâm che chở cho ta. Với ta mà nói, ở Đế đô và ở bên ngoài đều nguy hiểm như nhau. Thay vì bảo vệ ta ở cạnh nhưng khó lòng phòng bị thì để ta ra ngoài xông pha một lần. Thứ nhất có thể mài giũa ta, thứ hai ta đến tuổi cưới xin rồi, cũng đề phòng có người động tay vào hôn sự của ta."

Dạ Dao Quang ngẫm lại cũng có chuyện như vậy. Bỗng nhiên cô lại nghĩ tới một việc, không khỏi nhìn bốn phía: "Trong số ám vệ của đệ sẽ không có người của hoàng thượng chứ?"

Chuyện này không hợp với lễ thường. Nếu mà có người của hoàng thượng, bọn họ làm chuyện không đúng sau lưng những người này đều bị hoàng thượng biết hết.

"Tất nhiên là có nhưng ta cũng biết là cái nào nên để cho họ biết, cái nào không. Từ nhỏ ta đã được gọt giũa, bây giờ đã đạt đến trình độ thượng thừa."

"Coi như ta hỏi đệ vấn đề ngu ngốc." Dạ Dao Quang trợn mắt.

Tiểu tử này vậy mà lại giả heo ăn cỏ. Hoàng đế chắc chắn đã cho người nằm vùng bên cạnh hắn từ rất nhỏ. Hắn lại có thể như con cừ non ngây thơ trước mặt hoàng đế, tất nhiên sẽ có thủ pháp của riêng mình.

"Chín rồi." Ôn Đình Trạm đưa cá nường trong tay cho Dạ Dao Quang:

"Ném thử tay nghề của ta đi."

Miệng Dạ Dao Quang khẽ cong, nhận lấy người người rồi gạt đầu, xé một miếng ném thử: "Không tệ, có thể hành nghề được rồi!"

Từ lúc đi đến Thanh Hải, thời gian họ ngủ ngoài trời trong núi sâu ngày càng nhiều. Ôn Đình Trạm không đành lòng để Dạ Dao Quang lần nào cũng phải động thủ nên bảo mọi người bắt đầu học. Sau này bọn họ cũng phải xa nhau, đến lúc đó không có vợ chồng hai người, chẳng lẽ phải nhịn đói mấy ngày? Mọi người nghĩ một chút thấy cũng phải. Sau này luôn có lúc cần dùng đến. Nhất là Lục Vĩnh Diêm, hẳn phải mang binh đánh giặc, hẳn thấy rất cần phải học kỹ năng dân dã nên rất cố gắng học theo Ôn Đình Trạm. Kể cả lần này hái thuốc cho Tần Đôn, hẳn cũng học một ít được liệu cơ bản. Dạ Dao Quang thấy hẳn nỗ lực như vậy, cũng dạy hẳn cách nhìn sắc trời, phán đoán khí trời thế nào.

Tuy không thể nâng cao chỉ số IQ nhưng với lòng nỗ lực, kỹ năng của Lục Vĩnh Diêm cũng tăng lên.

"Ta vẫn không rõ vì sao Trung thư lệnh đại nhân hoàn toàn tin lời Quách đại nhân nói." Cơm nước xong, Tần Đôn dùng gậy gõ moi đồng lửa, hỏi hết khổ não của mấy ngày nay.

(*) Đường cao: Một món ăn nhẹ truyền thống của Trung Quốc, được làm từ bột mì, đường trắng và đường nâu, có vị ngọt, ngon và giòn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 489: Phản Ứng Nơi Nào

Trung thư lệnh là đồ ngu sao? Nếu Trung thư lệnh là đồ ngu, sao ông ta có thể làm đủ các chức quan đứng đầu trong mấy mươi năm? Nhiếp Khải Hằng chết ở Quách gia, Quách Kiến Đình nói do Đậu Anh Độ giết chết. Nỗi đau mất con, sao Nhiếp Trung thư lệnh chỉ tin lời của Quách Kiến Đình được?

Nhưng trên thực tế Trung thư lệnh lại tin, hơn nữa còn tin tưởng không chút nghi ngờ. Từ việc tội danh của Đậu Hình được định đoạt nhanh như vậy có thể thấy được nếu Trung thư lệnh không tin, ắt hẳn phải ngăn cản. Đối với lần này, không chỉ Tần Đôn không rõ, mà cả Văn Du và Tiêu Sĩ Duệ cũng có chỗ hiểu chỗ không.

"Thế cục." Nụ cười tỏa nắng của Ôn Đình Trạm dưới ánh lửa càng thêm rực rỡ.

"Ta biết Hồ Quảng đột nhiên mất một Bố chánh sứ, dù thế nào đi nữa bộ hạ cũng không thể phế thêm một tổng đốc Trực Lệ. Nếu không chắc chắn sẽ xuất hiện tình thế rối loạn." Văn Du và Tiêu Sĩ Duệ liếc nhau nói:

"Nhưng chẳng lẽ Trung thư lệnh không lén làm khó Quách đại nhân? Những binh mã, lương thảo dự trữ hằng năm của Quách đại nhân, khoản tiền cho quân đội nào mà chẳng do Trung thư lệnh đại nhân nắm giữ?"

Điểm nghi ngờ của Văn Du và Tần Đôn không giống nhau. Hẳn từng lo bọn họ mất nhiều tâm tư như vậy mà không thể hoàn toàn thu phục Quách Kiến Đình. Dù sao Quách Kiến Đình cũng e ngại Ôn Đình Trạm,

Trung thư lệnh tạo áp lực sợ rằng sẽ càng trở thành sự thật. Tuy ông ta đã không còn đường lui vì sơ hở của Quách Tiêu Cường đã bị Ôn Đình Trạm nắm trong tay, nhưng nếu Trung thư lệnh giở trò bên trong, ông ta chưa chắc sẽ không hận Ôn Đình Trạm.

Nhưng trước khi họ đi, Quách Kiến Đình tự đến tìm Ôn Đình Trạm. Tối hôm ấy bọn họ đã nói gì, ngay cả Dạ Dao Quang cũng không biết. Nhưng Quách Kiến Đình tiễn họ ra khỏi thành, đưa một tín vật của Quách gia cho Tiêu Sĩ Duệ. Đây chắc chắn là thần phục, không còn đường lui. Và lại lúc nói chuyện với Ôn Đình Trạm, ông đều tôn xưng là công tử.

"Trung thư lệnh chẳng những sẽ không làm khó Quách Kiến Đình, mà có thể còn hậu đãi ông ta." Ôn Đình Trạm ngẩng đầu, ánh mắt của cậu vô cùng sâu xa...

Khi Ôn Đình Trạm để cho bọn họ phân tích, trong hoàng cung ở Đế đô, một mình Hưng Hoa Đế giữ Chử đế sư và Nhiếp trung thư lệnh lại dùng cơm. Dùng xong bữa tối thì dời đến điện Trường Lạc, Hưng Hoa Đế vừa ngồi xuống liền hỏi: "Bố chánh sứ Hồ Quang, hai người thấy thế nào?"

"Bệ hạ, Bố chánh sứ Hồ Quảng là mười sáu Bố chánh sứ quan trọng, cần cẩn thận chọn người." Chử đế sư nói trước.

Hưng Hoa Đế liếc nhìn Chử đế sư, ánh mắt chợt rơi vào người Trung thư lệnh: "Người thì sao?"

"Bẩm bệ hạ, Bố chánh sứ Hồ Quảng liên quan đến quá nhiều thứ, lão thần tán thành với Chử đế sư, cần phải cẩn thận." Mái đầu Trung thư lệnh bạc trắng, sắc mặt hơi tiêu tụy nhưng tinh thần lại rất tốt.

"Được rồi, ngày xưa trăm không đồng ý để các người cạnh tranh, các người tranh đến đâu rơi máu chảy. Hôm nay trăm cho các người một cơ hội, các người gợi ý cho trăm." Hưng Hoa Đế bưng chén trà Địa Đoàn Thọ Văn bằng vàng lên, sắc mặt bình thản.

"Nói đi, các người thấy ai thích hợp."

"Hồi bẩm bộ hạ, lão thần tuyệt không dối lừa tấm lòng của bộ hạ, cũng không có ý thoái thác." Chử để sư thành khẩn nói:

"Học trò của lão thần cũng không biết về người vùng Hồ Quảng, mà chức Bố chánh sứ này lại là tam phẩm Đại Nguyên, lão thần thấy vẫn nên thay người biết ngọn nguồn sự việc đảm nhiệm."

"Năm quyền một phương, quả thực phải là người hiểu rõ." Những lời này được Hưng Hoa Đế tán thành, người gật đầu nhìn Trung thư lệnh.

"Trẫm nhớ hình như Liễu Cư Mân từng làm Tri phủ Lĩnh Tây?"

Trung thư lệnh có tiếng nghe lời biết ý, lập tức hiểu Hưng Hoa Đế đang muốn chuyển Cư Mân đi. Liễu Cư Mân bây giờ cũng là quan tam phẩm, là điều chỉnh ngang bằng nhưng chênh lệch lớn, ngoài việc nắm chính quyền một phương còn có thể chèn ép một hai quan tam phẩm béo mập ở kinh thành. Hơn nữa xưa nay triều ta có đại thần ra ngoài lấy tiếng để về thăng chức. Liễu Cư Mân là người của ông, hơn nữa ở kinh thành đang là lúc khó xử. Bây giờ Liễu Cư Mân rời khỏi nơi không quá tốt này, được điều ra ngoài cũng coi như là một tín hiệu. Bộ hạ để hãnh đi lấy tiếng, thay đổi chút tình hình của hãn, coi như là bảo toàn mặt mũi của mình.

Chỉ là...

"Chiến tích của Liễu thị lang ở Lĩnh Tây năm đó nổi bật, có thể đảm nhiệm tốt chức Bố chánh sứ Hồ Quảng, bộ hạ thánh minh." Chử để sư vội khen ngợi.

"Bộ hạ thánh minh." Trung thư lệnh cũng chỉ có thể nói theo.

Nếu hai bên đều tán thành, Hưng Hoa Đế rất vui bèn nhanh chóng quyết định, kế tiếp là Tri phủ Bảo Định. Bộ hạ vốn định dùng học trò của

Chử để sư nhưng vừa xem đánh giá thành thích ba năm, Bảo Định có một Huyện lệnh cần cù, đã liên tục đảm nhiệm sáu năm. Người này là con nhà nghèo, không ở trong phạm vi của kẻ nào. Chử để sư dốc sức tiến cử, thoảng cái Hưng Hoa Đế càng hưng phấn gật đầu.

Sau khi Trung thư lệnh hồi phủ, lập tức gọi Liễu Cư Mân đến, nói tin này cho hắn biết trước. Trong lòng Liễu Cư Mân như bị sét đánh, nét mặt không thể không giả vờ biết ơn và đáng vẻ hưng phấn: "Học trò đa tạ sư phụ."

"Ừ, Bối chánh sứ Hồ Quảng không thể so với bình thường. Người làm cho thật tốt, chờ người trở về nhất định bệ hạ sẽ không bạc đãi người." Trung thư lệnh vỗ vai Liễu Cư Mân.

"Học trò nhất định sẽ không phụ sự phó thác của ân sư." Liễu Cư Mân cung kính nói.

Sau khi Liễu Cư Mân rời đi, trưởng tử Nhiếp Khải Thông lên tiếng nói: "Cha, sao bệ hạ lại lại phái Liễu Cư Mân đảm nhận chức Bối chánh sứ Hồ Quảng."

"Bệ hạ muốn trấn an vi phụ." Trung thư lệnh khẽ thở dài.

"Vì cái chết của đệ đệ con."

"Dùng một chức Bối chánh sứ Hồ Quảng để đổi một mạng của đệ đệ sao?" Nhiếp Khải Thông lạnh lùng nói.

"Không thì con muốn như thế nào?" Ánh mắt uy nghiêm đáng sợ của Trung thư lệnh nhìn trưởng tử của mình.

"Con thân là trưởng tử, từ nhỏ vi phụ đã đối xử không giống người khác. Chỉ vì chờ sau khi vi phụ già rồi thì con có thể chống đỡ được cả Nhiếp gia, nhưng huynh đệ các con từng người..." Nói xong, Trung thư

lệnh nổi giận ùng ùng rút một phong thư từ trong tay áo ném vào mặt Nhiếp Khải Thông:

"Con xem đệ đệ tốt của con đã làm gì!"

Phong thư này là do Quách Kiến Đình chính tay viết cho Trung thư lệnh. Tất nhiên không phải thừa nhận con trai mình là hung thủ, mà chất vấn Trung thư lệnh đại nhân không biết cách dạy con, ức hiếp người quá đáng, hơn nữa còn có chứng cứ tiểu Đậu thị.

"Nó là con út, vi phụ không mong nó có thể gánh vác cả gia nghiệp, vậy nên cho phép nó có nhiều phóng túng. Nó không muốn làm quan, vi phụ cũng không ép bức nó. Nhưng con làm huynh trưởng, ngay cả đệ đệ của mình làm ra việc hoang đường thế nào thậm chí cũng không biết, leo lên giường tư thông với thê tử nhà người ta, còn sinh ra nghiệt chủng. Dù người do Quách gia giết chết thật, con muốn vi phụ giải oan cho hãn như thế nào? Con muốn người trong thiên hạ đều chê cười vi phụ, chê cười Nhiếp gia chúng ta sao?" Trung thư lệnh lớn tiếng chỉ trích.

"Phụ thân bớt giận, là hài nhi quản giáo tiểu đệ sơ sài." Sau khi Nhiếp Khải Thông xem xong cũng vô cùng chấn động. Nếu chuyện này lộ ra ngoài, mặt mũi của Nhiếp gia cũng không còn nữa.

"Nuôi không dạy là lỗi của vi phụ, là lỗi của vi phụ." Thấy trưởng tử nhận sai, sắc mặt Trung thư lệnh cũng có phần buông lỏng, khẽ thở dài:

"Bệ hạ cơ trí cỡ nào, sao không rõ nội tình bên trong. Bệ hạ cho Liễu Cư Mân ra ngoài là muốn trấn an vi phụ, cho vi phụ quyền lớn một phương cũng để giải quyết cục diện bế tắc của vi phụ và Liễu Cư Mân, đồng thời cũng đang cảnh cáo vi phụ, biết tốt phải nhận."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 490: Còn Có Liễu Gia Xui Xẻo

Nên vào thời khắc Liễu Cư Môn được xác định là Bối chánh sứ Hồ Quảng, Nhiếp gia và Quách gia coi như không có tình nghĩa, cũng không thể là kẻ thù. Nếu hấn lại làm khó Quách Kiến Đình, trừ phi phải có được chứng cứ và đánh mất mặt mũi đưa chứng cứ ra, nếu không là đánh vào mặt bộ hạ.

Cục tức này không muốn nuốt cũng phải nuốt. Bộ hạ sao có thể vì một đứa con trai không chịu thua kém của hấn mà động vào một đại thần nhiệm vụ có công lớn với triều đình!

"Phụ thân, chuyện này có liên quan đến trường tôn điện hạ không?" Nhiếp Khải Thông không khỏi chớp mắt nói.

"Nếu trường tôn điện hạ có thủ đoạn như vậy, bộ hạ còn cần râu bạc tóc sao? Chỉ sợ mấy vị vương gia đều đã thành người đến sau rồi!" Trung thư lệnh nhìn Tiêu Sĩ Tuệ lớn lên, có thể nói là hiểu hấn hơn bất cứ ai:

"Khôn vật thì nhiều nhưng mưu sâu lại thiếu. Qua chuyện này, trường tôn điện hạ nhất định sẽ rời đi không nghỉ một khắc. Vì phụ đã điều tra, bọn họ đến Trực Lệ là một sự trùng hợp. Trường tôn điện hạ cũng không có chỗ nào tốt. Nếu người thông minh như vậy thật cũng sẽ không làm thế. So với trường tôn điện hạ, vi phụ tình nguyện tin Quách Kiến Đình muốn diệt trừ Đâu Hình làm người Quách gia hồ thẹn hơn. Trường tôn điện hạ đúng lúc tóm được cơ hội này mà thôi."

"Có thể Quách Kiến Đình thân là chủ nhà, tráng sĩ chặt tay này..."

"Không hạ quyết tâm trước thì thật sự rất khó chặt bỏ. Nhưng Quách Kiến Đình là võ quan, tính tình hăng cường liệt. Vả lại con xem thử hôm nay vứt bỏ Đậu gia, hẳn có tổn thất gì không?" Trung thư lệnh khẽ thở dài:

"Chuyện Hằng nhi đến đây thôi, vi phụ năm lần bảy lượt dạy các con, làm chuyện gì cũng phải lau chùi sạch sẽ, con mưu nghịch cũng không sao. Nếu không có bản lĩnh lau dọn sạch sẽ thì nên an phận thủ thường."

"Vâng, hài nhi xin tuân theo lời dạy bảo của phụ thân."

Trung thư lệnh bên này không chuyển ánh mắt hoài nghi về phía Ôn Đình Trạm, Hưng Hoa Đế và tâm phúc bên cạnh cũng thảo luận vấn đề giống vậy: "Phúc Lộc, người nói xem rốt cuộc Trị Ngạn tham dự bao nhiêu vào chuyện này?"

"Bệ hạ thánh minh. Tuy trường tôn điện hạ đến học viện thông suốt không ít nhưng nào có thủ đoạn như vậy." Phúc Lộc làm đại tổng quan bên người Hưng Hoa Đế hơn ba mươi năm, tất nhiên biết được tâm tư của Hưng Hoa Đế, vừa muốn lại vừa không muốn đưa cháu bảo bối của mình bắt đầu phòng bị ông.

"Trẫm cũng thấy không giống với Trị Ngạn. Nhưng có rất nhiều chỗ trẫm cũng không nghĩ ra." Đầu ngón tay của Hưng Hoa Đế gõ lên án kỷ.

"Người hãy mang một vài bài thi văn năm nay đến đây."

Ý chỉ bài thi phủ định “hồng nhan họa thủy” của Ôn Đình Trạm.

Rất nhanh, Phúc Lộc đã mang tới, mở ra để trước mặt Hưng Hoa Đế. Ông nhìn bài thi của Ôn Đình Trạm lần nữa, không khỏi than thở: "Cách nhìn thật phi phàm nhưng cũng có chút tính trẻ con và mạnh mẽ của thiếu niên. Tâm tư còn chưa đủ kín đáo, là trẫm suy nghĩ nhiều."

"Bệ hạ nghi ngờ sau lưng điện hạ có quân sư? Vị quân sư này là Kỳ Úc công tử?" Phúc Lộc cẩn thận cuộn bài thi lại, cầm trong tay.

"Trước đây trẫm xem bài thi này liền biết đó là một tài năng có thể đào tạo. Tuổi tác cũng ngang ngửa Trị Ngạn, thân thể cũng tốt." Hưng Hoa Đế thuận tay cầm một bản tấu chương lên:

"Cho hẩn cái danh như thế chưa hẩn đã không phải là vì để hẩn thành tâm che chở trước mặt Trị Ngạn. Trẫm nghe kể về một vài chuyện của hẩn, ngay cả Cố Nguyên Sinh rất ít khi khen người khác cứng cỏi cũng khen hẩn. Thật ra trẫm cũng có chút hiếu kỳ với hẩn."

"Nếu bệ hạ muốn gặp người thật, hay là cho truyền..."Không đợi Phúc Lộc nói xong, Hưng Hoa Đế đã cắt ngang: "Thấy chữ như gặp người, thể chữ của người này mạnh mẽ tự nhiên, chỉ có người rộng rãi ngay thẳng mới có thể viết ra. Có hẩn ở bên cạnh dẫn dắt Trị Ngạn thì khó mà không tốt. Dù trẫm muốn hẩn che chở cho Trị Ngạn, nhưng trẫm cũng không muốn tiêu diệt hẩn. Để trẫm chờ thử xem hẩn có thể đi được bao xa."

Cũng trong lúc đó, Ôn Đình Trạm phân tích hết tất cả những điều này không sót một chút tâm tư nào của mấy người cho họ nghe, lòng mọi người chết lặng một hồi.

Dạ Dao Quang liền hỏi: "Chàng chinh Liễu Cư Mân như vậy là có ý gì?"

Dạ Dao Quang không tin Ôn Đình Trạm lo nghĩ cho Liễu Cư Mân.

"Ngoại quan thường nói: "Ta yêu kinh quan (1) có quân bài làm bằng xương." Kinh quan thì nói: "Ta yêu ngoại nhậm (2) có bài nha (3)." Đi và ở lại kinh thành đều tốt cả, phải xem sở thích của mỗi người." Ôn Đình Trạm nói:

"Mà Liễu Cư Môn và lão già Liễu đúng lúc trở thành quân bài làm bằng xương của người ta. Dù hãn quyền lớn một phương cũng thua xa người coi hãn là quân cờ bằng xương. Mà sau khi lão già Liễu từ chức rời khỏi kinh thành, Liễu Cư Môn là quan ở kinh đô duy nhất của Liễu gia. Liễu Cư Môn đi lần này chí ít cũng phải ba năm. Ba năm lại bỏ qua quá nhiều thời cơ. Trong lòng bọn họ tự hiểu, ta muốn dùng dao cùn cắt thịt để họ đau từng tắc một."

Dạ Dao Quang nắm chặt tay Ôn Đình Trạm. Cô hiểu rõ trái tim cậu. Giống như trước đây cậu biết Liễu gia hại chết Liễu thị nhưng bọn họ chống lại Liễu gia quá mức khó khăn nên không cần nói, trong lòng cậu đau xót chừng nào, hận bao nhiêu cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Bây giờ người nhà họ Liễu cũng phải chịu đựng nỗi đau như vậy!

"Trạm ca, chàng thật xấu xa." Dạ Dao Quang không thể không nói thế.

Đại cục rơi xuống, cậu đều chiếm hết mọi lợi ích. Bắt bí Quách Kiến Đình mà lại không cần nhiều lời vì chuyện Quách Tiêu Cương giết chết Nhiếp Khải Hằng. Chỉ có Trung thư lệnh hoài nghi, Trung thư lệnh lại không thể lộ trần chuyện này ra. Bệ hạ lại càng không thể nghĩ một chiều như vậy nên không ai hoài nghi chuyện này là do Ôn Đình Trạm hay Tiêu Sĩ Duệ làm chủ. Vì dưới cái nhìn của họ, đây là chuyện không có chỗ nào tốt.

Không chỉ như thế mà còn đào móc tim gan của Liễu Thị Nhảm và Liễu Cư Môn. Cũng giống lần trước, kết quả này chỉ có Liễu gia tổn thất. Còn với Trung thư lệnh, người ở kinh thành của hãn đã đủ nhiều, có thể có được quyền lớn một phương ở tỉnh khác là ân huệ lớn lao. Còn với bệ hạ, đây cũng là ân huệ. Một đời làm tỉnh trưởng giúp cho Hồ Quảng giàu có và đông đúc, chỉ cần không quá đáng thì đây là cơ hội kiếm lợi rất tốt để đền bù cho trước đây Liễu Thị Nhảm buồn bã thiệt thòi rời kinh, cũng thích hợp để trấn an nỗi đau mất con của Trung thư lệnh.

Chỉ có Liễu Cư Môn và Liễu Thị Nhâm phải chịu đả kích trí mạng vì Liễu gia bọn họ cần một người ở lại kinh thành. Đây là một kiểu tượng trưng cho thân phận. Tuy nói đại thần được điều ra ngoài thăm hiểu là đi lấy tiếng, sau khi trở về tất nhiên sẽ được thăng chức nhưng bề hạ cũng không nói rõ. Từ xưa đến nay cũng không phải không có đại thần ra ngoài lấy tiếng trở về không được thăng chức mà bị giáng chức, còn ra ngoài không về được càng nhiều không kể xiết! Hơn nữa, quan trọng nhất là tổng đốc Trục Lệ đã là người của bọn họ, tùy lúc mà có thể gây khó dễ cho Liễu Cư Môn. Không nói đến hãm hại nhưng chỉ cần khiến hãm ba năm không có bất kỳ thành tựu nào tuyệt đối không khó.

Huống hồ Ôn Đình Trạm còn khiến Chử đế sư đề cử một người nào ngăn không linh động lên làm Tri phủ Bảo Định. Trên có người đè ép, dưới có người không nghe sai bảo, cuộc sống tương lai của Liễu Cư Môn...

Vậy nên, Dạ Dao Quang nằm trên xe ngựa cũng không khỏi nhìn trắng sáng than nhẹ: "Đáng thương cho lão già Liễu."

Tuyệt không phải cười trên nỗi đau của người khác, mà là thật tâm mặc niệm ba giây thay ông. Đây là lần thứ tư Liễu gia và Ôn Đình Trạm giao đấu, lần sau đều thê thảm hơn lần trước.

(1) Kinh quan: Là hệ thống quan lại ở trung ương thời trung đại, khác với quan lại địa phương và quan lại đã được điều đi.

(2) Ngoại nhậm: Là quan cũ trong kinh thành được điều làm quan địa phương bên ngoài.

(3) Bài nha: Là quan lại chỉ làm tốt các nghi thức, lễ nghi, công việc ở ngoài mặt. Chủ yếu để sai bảo (chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến) và người giữ vị trí nha dịch.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 491: Tiếng Rồng Ngâm

Vào ngày cuối tháng tám, cuối cùng bọn họ cũng tới Thanh Hải.

Cổ thụ che trời, cỏ thơm cao đến đầu gối, hoa trên núi rực rỡ, chim chóc líu lo, dòng suối róc rách, phong cảnh đẹp đẽ, khí hậu dễ chịu. Có bầu trời xanh biếc vô ngần, có thảo nguyên xanh vàng rộng lớn, có mặt hồ trong suốt tĩnh lặng, có cả dãy núi dài vạn dặm...

"Nơi này thật đẹp." Tần Đôn nhìn phong cảnh trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thán.

"Nhìn quen đình đài lầu các rồi, dĩ nhiên sẽ hướng về vùng thảo nguyên mệnh mông bao la." Dạ Dao Quang cười nói:

"Thật ra nơi nào cũng rất đẹp, chỉ do thiếu mất trái tim để cảm nhận cái đẹp thôi."

"Tiểu Khu nói rất đúng." Văn Du gật đầu.

"Ở đây phức tạp, mọi người cần phải cẩn thận." Ôn Đình Trạm không khỏi căn dặn một câu.

Trong lòng mọi người đều hiểu, nơi đây tập trung các dân tộc: Hán, Tây Tạng, Hồi, Mông Cổ, Hắc Tát Khắc. Tuy bây giờ Thổ Phồn đã diệt vong, nơi này cũng đã quy thuận thiên triều nhưng do đặc điểm ban đầu của văn hóa các dân tộc và bất đồng ngôn ngữ, rất dễ dẫn đến hiểu lầm và xung đột. Khác biệt với đời sau, bây giờ người dân tộc Tây Tạng cũng rất

hiếu khách, nhưng để tránh những xung đột không cần thiết, họ thường sẽ không hoan nghênh người Hán.

"Đều do ngôn ngữ gây họa, nếu mọi người hiểu ngôn ngữ của nhau, sao lại có nhiều hiểu lầm như vậy." Dạ Dao Quang không khỏi thở dài nói:

"Trên đời này chẳng có ai không muốn bình yên sống qua ngày cả."

Lời của Dạ Dao Quang khiến Ôn Đình Trạm và Tiêu Sĩ Duệ rơi vào trầm tư.

"Không sao cả, dù sao ngày mai chúng ta cũng vào núi Côn Lôn, sau này cũng sống trong rừng sâu, có thể sẽ đụng độ không nhiều. Đêm nay nhân lúc mọi người còn có thể ở trong khách trạm, hưởng thụ cho tốt vào." Dạ Dao Quang cười nói.

"Được được, ta thích sống trên núi nhất." Vẻ mặt Càn Dương vô cùng mong đợi.

"Ừ, cuối cùng cậu cũng có cảm giác chung một thế giới, bọn ta đều hiểu." Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm đi ngay.

Buổi tối Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm vẫn rất bận rộn vì cô muốn chuẩn bị đồ đạc chu đáo cho chuyến đi kế tiếp, đa số đã được cô chuẩn bị xong, chỉ còn kiểm tra và bổ sung thôi. Tiện thể cô dẫn Ôn Đình Trạm đi dò la duyên sinh quan. Cô muốn dắt theo Ôn Đình Trạm là vì từ khi họ dự định đến Thanh Hải, Ôn Đình Trạm đã bắt đầu học tiếng Tây Tạng. Dù mới học nửa năm, không thể nói là thông thạo nhưng giao tiếp hằng ngày thì tuyệt đối không vấn đề, chỉ hỏi thẳng vị trí của duyên sinh quan.

Hơn nữa hai người còn nghe được từ miệng một người Tây Tạng rằng duyên sinh quan còn cách chỗ họ hơn nghìn dặm khiến cô có chút suy tư.

Sau khi Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm trở về, chỉ thấy sắc mặt Tiêu Sĩ Duệ và Văn Du có chút không tốt, liền hỏi: "Sao vậy, đây là?"

"Vừa rồi dạo quanh phường thị một vòng, thấy người Tây Tạng và người Hán đi bán cùng một loại da lông, bọn họ đều ép giá người Tây Tạng." Tần Đôn nói sơ mọi chuyện qua một lần.

"Rất nhiều thứ mang đi bán cũng có hai giá."

"Đây cũng là bề chèm, bây giờ chúng ta biết là được, sau này có năng lực thì nói tiếp." Ôn Đình Trạm nhẹ giọng nói:

"Dùng bữa đi!"

Bữa cơm này ăn vô cùng yên lặng, đây là lần đầu tiên đám người Tiêu Sĩ Duệ trải qua trường hợp như vậy. Ôn Đình Trạm cũng tạm, thật ra kỳ thị dân tộc và kỳ thị giàu nghèo không có gì khác biệt, những việc này cậu đã sớm nhìn ra. Sau khi ăn xong, ai cũng không nói gì.

Dạ Dao Quang dùng ánh mắt ý hỏi cậu có muốn khuyên bảo họ một lần hay không. Ôn Đình Trạm lắc đầu. Đạo lý thâm sâu cậu tình nguyện chỉ điểm nhưng những vấn đề dễ hiểu này phải để họ tự mình suy nghĩ cẩn thận.

Nếu Ôn Đình Trạm có thái độ này, Dạ Dao Quang cũng không quan tâm. Cô thoải mái đi tắm, vào rừng sâu muốn tắm cũng không tiện, sau đó duyên dáng nằm lên giường.

Giữa lúc hơi buồn ngủ, cô mơ hồ nghe được tiếng rỗng ngâm.

"Tiếng rỗng ngâm!" Nhảy xuống giường, Dạ Dao Quang nhanh chóng mặc lại quần áo, phóng ra ngoài như mũi tên. Càn Dương gần như cũng mở cửa trong lúc đó.

"Sư phụ, là tiếng rỗng ngâm." Càn Dương nói.

"Ừ, chúng ta đi xem thử." Dạ Dao Quang gật đầu. Thấy cửa phòng của Ôn Đình Trạm bị kéo ra, cô nói với Ôn Đình Trạm:

"Muội và tiểu Dương ra ngoài một chuyến. Chàng ở lại đây, chỗ này không an toàn, cạnh Sĩ Duệ không thể không có ai."

"Ừ." Ôn Đình Trạm dĩ nhiên không nghe được tiếng rỗng ngâm, tuy nghe thấy lời của Càn Dương nhưng không hỏi nhiều. Cậu nhìn bóng dáng của Dạ Dao Quang và Càn Dương nhanh chóng biết mất, sau đó trực tiếp vào phòng với Tiêu Sĩ Duệ.

Dạ Dao Quang và Càn Dương nhanh chóng chạy vội tới hướng phát ra tiếng rỗng ngâm, càng đến gần cô lại càng phát hiện âm thanh này vô cùng đau đớn, dường như là cự long bị trọng thương.

Nhưng rỗng là thần vật, nếu thật sự có rỗng, thì đó là thần. Không có bất kỳ lực chấn động nào, cũng không có linh khí lơ lửng, sao có thể có thần tiên đánh nhau. Thần tiên đánh nhau, người phạm tặc, thậm chí là cả người tu luyện bọn họ cũng không đủ năng lực nghe được nhìn được.

Cho nên tuyệt đối không phải rỗng thật, vậy cũng chỉ có thể là long mạch!

Quả nhiên, hai người đuổi đến phía sau một dãy núi. Đây là một dãy núi cũng không lớn. Có lẽ là do vùng núi Côn Lôn có điều kiện ẩm ướt, tất nhiên sẽ tạo thành rỗng sống. Hễ nơi nào có sơn mạch chắc chắn sẽ có long mạch, chẳng qua long mạch này có linh nghiệm hay không thì chưa chắc. Trái lại nó có thể ảnh hưởng tới âm trạch, bảo vệ người chết, nhưng muốn phù hộ người sống cũng chỉ có thể tìm một long mạch có long tiên dịch giống Dạ Dao Quang.

Mà long mạch của sơn mạch này có linh tính.

"Sư phụ, long mạch này đã bị cắt ngang rồi." Ánh mắt Càn Dương nhìn chăm chăm vào dãy núi.

"Cắt ngang?" Dạ Dao Quang kéo hắt lại:

"Bạn có thể nhìn thấy long mạch sao? "

"Chỉ cần long mạch có linh tính ta đều có thể nhìn thấy." Càn Dương gật đầu.

"Ôi trời ơi!" Dạ Dao Quang phẫn nộ, người cô không có bản lĩnh mạnh mẽ như vậy, nếu không trước đây cũng không gặp nhiều trắc trở như thế.

"Bạn có biết vì sao long mạch bị cắt ngang không?" Dạ Dao Quang chau mày.

Chặt đứt long mạch là việc làm vô cùng thiếu âm đức (*), người làm ra việc này ắt sẽ bị trời phạt. Người biết cách làm sao để chặt đứt long mạch nhất định biết mình sẽ phải trả giá đắt nhưng dù thế hắt vẫn làm. Dạ Dao Quang nghĩ không ra long mạch đang yên lành sao lại đắc tội với người khác, hay có người muốn lợi dụng long mạch làm chuyện ác.

Long mạch này còn chưa tới lúc bay cao, còn là thai trong bụng. Long mạch chết từ trong trứng nước thì sẽ hóa thành long oán to lớn. Sông núi có thay đổi xấu, ác linh không những tàn phá một vùng, mà có thể còn đáng sợ hơn rất nhiều so với quỷ oán.

"Không biết, ta chỉ thấy chỗ bị tổn hại của nó, chúng ta đi xem thử." Càn Dương chỉ về một hướng.

"Sợ sẽ gặp nguy hiểm." Dạ Dao Quang không lập tức chạy lên trước, cô ngưng lại suy nghĩ. Có thể táy máy tay chân với long mạch tuyệt không phải người thường, cũng không ai biết tu vi cao hay thấp.

Nhưng đây là long mạch, cô không làm người ác không thể thấy chết không cứu, đối với long mạch lại càng không thể. Cân nhắc trong giây lát, Dạ Dao Quang nói với Càn Dương:

"Chúng ta làm việc tùy theo hoàn cảnh, lát nữa cậu theo sát ta, dù xảy ra chuyện gì đều phải nghe lời ta."

Nếu không phải tự cô đi tìm nơi trắc trở, cô cũng không muốn dắt hăn theo.

(*) Âm đức: Người mê tín cho rằng việc làm nhân đức trên dương gian đều được ghi công ở âm phủ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 492: Khốn Long Trận

Có Càn Dương dẫn đường, tốc độ của Dạ Dao Quang rất nhanh. Hai người họ chỉ mất một khắc đã tìm ra được tổng thể vị trí bị tổn hại nặng của long mạch. Dạ Dao Quang lấy la bàn ra, chỉ đúng một hướng, mới cẩn thận tìm kiếm. Dưới ánh trăng sáng, cuối cùng Dạ Dao Quang cũng tìm ra một vùng đầy cỏ lau.

Cô ngồi xổm xuống, tay vận đủ khí ngũ hành nhẹ nhàng vén cỏ lau ra. Cô nhìn thấy một thiết chùy, thiết chùy này vô cùng lớn. Hai tay Dạ Dao Quang chưa chắc có thể cầm hết.

"Sư phụ, trên này không có yêu khí cũng không có khí âm sát." Càn Dương cũng ngồi xổm xuống.

"Ừ, là do người làm." Dạ Dao Quang gật đầu. Nhưng điều làm cho Dạ Dao Quang không xác định được là đóng một thiết chùy như vậy xuống dưới, cũng không có khí ngũ hành thì khí lực của người đó lớn đến cỡ nào.

Vì vậy cô nhanh chóng lui lại, tìm kiếm xung quanh, rất nhanh đã tìm được một dấu chân. Lúc thấy dấu chân, Dạ Dao Quang sợ ngây người: "Một đôi chân thật lớn."

Dạ Dao Quang dùng tay đo thử, cô duỗi thẳng tay mất hai lần cũng phải khó khăn lắm mới đo xong.

"Độ sâu, dài thế này thì người này cũng phải cao đến tám thước." Dạ Dao Quang đánh giá tổng quan.

Một thước ở mỗi thời đại không giống nhau. Một thước thời này bằng ba mươi phân, cũng có nghĩa người này phải cao trên dưới hai mét rưỡi. Người cao như vậy chắc chắn rất dễ nghe ngóng được.

"Sư phụ, chỗ kia cũng có thiết chùy." Càn Dương cũng phát hiện một thiết chùy cùng loại ở vùng đất nghiêng phía trước.

Dạ Dao Quang đến nhìn liền nói với Càn Dương: "Chúng ta chia ra tìm xung quanh."

Hai người tìm trong khoảng thời gian một chén trà, tìm được năm thiết chùy giống hệt nhau. Gần đó cũng có dấu chân người khổng lồ kia. Cây đầu tiên phát hiện là rõ ràng nhất, chắc mới lưu lại mấy ngày gần đây.

"Không phải, đây không phải chặt đứt long mạch, mà là Thất Tinh Khốn Long trận." Dạ Dao Quang đến chỗ cao, quan sát vị trí năm cây thiết chùy, lại nhìn lên trời một chút.

"Nhốt rồng? Vì sao phải nhốt rồng?" Càn Dương khó hiểu.

"Tiểu Dương cậu xem, long mạch này đã có linh hồn. Nhưng bốn phía của nó không liên kết với các dãy núi khác, long mạch đơn lẻ thế này rất khó gặp được." Dạ Dao Quang ra dấu chỉ vào dãy núi bên cạnh.

Hễ nơi nào có long mạch hoạt động thì cũng là dãy núi lớn, rắc rối khó gỡ, chỉ động vào thôi cũng là tội nghiệt lớn khó lòng bù đắp nổi. Thường thì ngọn núi riêng lẻ không thể có long mạch hoạt động, chứ đừng nói tới long mạch hoạt động có linh khí. Nên mộ phần không thể chôn ở nơi rừng thiêng nước độc là vì vậy. Rồng chết sẽ gây họa cho người chết, khiến đời sau của người được chôn cất liên tục gặp xui.

Mà long mạch này chắc là nhờ vào may mắn của điều kiện địa lý. Nó như đứa con tựa vào long mạch của núi Côn Lôn nên nó có linh khí. Kết

quả là có người gặp được, đồng thời nổi lên ý xấu muốn nhốt nó lại, sau đó rút ra để hóa thành linh khí tăng tu vi.

Nếu Dạ Dao Quang đoán không sai, tu vi người này chắc chắn không thấp, ít nhất có thể vẽ bùa thâm thiên. Dù thế nào cũng trên Nguyên Anh kỳ thì lúc hút long khí mới có thể che mắt trời. Để ngựa ngỗ nhỡ, hẳn thậm chí không tự mình đến làm chuyện thiếu âm đức này, mà lợi dụng người thường làm việc ác thay hẳn.

Quả thật vô cùng đê hèn không biết xấu hổ!

"Sư phụ, chúng ta cứu nó đi." Càn Dương nắm chặt quả đấm nói.

"Còn hai thiết chùy không xác định được." Dạ Dao Quang bấm tay tính toán, thời gian tốt nhất là ngày chín tháng chín tết Trùng Cửu (*). Ngày hai số chín này là thời gian tốt nhất.

"Còn chín ngày nữa, thiết chùy tiếp theo chắc là ba ngày sau, cách năm ngày một cây. Trong vòng ba ngày, chúng ta phải tìm cho ra người đứng đằng sau. Nếu không, ngày ta rút thiết chùy ra, người nọ chắc chắn sẽ phát hiện, cậu không phải đối thủ của hẳn."

Đến lúc đó, cô bị tổn thương nguyên khí. Càn Dương không địch lại, hai người đều gặp nạn.

"Được." Càn Dương gật đầu.

"Chúng ta về trước đi." Dạ Dao Quang nhanh chóng dẫn Càn Dương rời đi.

Sau khi về đến phòng, Ôn Đình Trạm vẫn không nghỉ ngơi. Nghe được động tĩnh, Ôn Đình Trạm mới đi từ phòng của Tiêu Sĩ Duệ tới, theo Dạ Dao Quang trực tiếp vào phòng cô.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ôn Đình Trạm hỏi.

Dạ Dao Quang rót cho cậu chén nước rồi rót cho mình một chén khác, uống xong mới nói: "Gặp phải một rắc rối lớn."

Dạ Dao Quang nói hết sự việc thật kỹ lưỡng. Tuy Ôn Đình Trạm không nhúng tay vào phương diện này được nhưng đầu óc cậu tốt, Dạ Dao Quang chờ cậu đưa ra một biện pháp.

"Sao lại là ba ngày." Sau khi Ôn Đình Trạm nghe xong liền hỏi.

"Nếu đóng thiết chùy thứ sáu xuống, long mạch kia chết là cái chắc." Dạ Dao Quang thở nhẹ một hơi.

Đến lúc đó chỉ có hai lựa chọn, một là thừa dịp trước khi nó chưa chuyển biến xấu thì hút nó lại. Hai là ngồi đợi nó chuyển biến xấu, long oán chẳng những gây tai ương cho dân làng mà còn ảnh hưởng đến phong thủy một vùng, người ra tay hiển nhiên sẽ đánh vỡ trước khi bị người chú ý.

"Hãy nghiền ngẫm chút đi." Ôn Đình Trạm đứng dậy nói một câu với Dạ Dao Quang, sau đó quay lại phòng của mình.

Dạ Dao Quang nghe lời nghiền ngẫm thật. Đến lúc cô nghiền ngẫm xong, Ôn Đình Trạm quay trở lại, cậu mang giấy bút đến, viết một lá thư cho Tri phủ Tây Ninh trước mặt Dạ Dao Quang. Ý trong thư muốn hẩn tìm ra người khổng lồ kia trong vòng một ngày, mặt trên đóng con dấu của Chử đế sư.

Cậu dùng sáp dán thư lại xong liền gọi Vệ Kinh tới, sai hẩn chạy đi truyền tin cho nha phủ Tây Ninh.

"Nàng ngủ đi, mai chúng ta đến Hải Tháp tự." Ôn Đình Trạm nhẹ giọng nói với Dạ Dao Quang:

"Đừng lo, chúng ta sẽ làm hết sức."

"Vâng." Dạ Dao Quang gật đầu. Chuyện tới nước này cũng chỉ có thể làm hết sức.

Thanh Hải là nơi có Phật giáo phồn thịnh nhất. Hiện nay, đến chùa chiền xin sự trợ giúp là cách tốt nhất. Chẳng qua không biết trụ trì của Hải Tháp tự là ai, tu vi thế nào. Còn vì sao nơi này thịnh hành Phật giáo nhưng không có cao tăng nào phát hiện ra chuyện này thì có lẽ là vì tu hành khác nhau, cảm giác cũng không giống nhau. Dù cùng là người tu đạo, cũng không phải tất cả mọi người đều cảm nhận được. Tu hành của cô là khí ngũ hành, ngũ hành thiên địa đều vây quanh. Càn Dương có thể thấy trực tiếp long mạch, cảm nhận được cũng không có gì lạ.

Sáng hôm sau thức dậy, Ôn Đình Trạm tuyên bố hành trình tạm dừng. Họ gặp phải chuyện này, Dạ Dao Quang cũng không giấu bọn họ, kể bọn họ nghe tất cả mọi chuyện.

Trước tiên Ôn Đình Trạm không dẫn bọn họ đến Hải Tháp tự mà đến chỗ long mạch: "Dao Dao, nàng nói ta biết phạm vi tổng thể của hai thiết chùy khác."

Tối qua, Dạ Dao Quang đã thấy một lần, cô nhanh chóng chỉ hai vị trí: "Chàng hỏi cái này làm gì?"

"Ta lấy cớ để Tri phủ Tây Ninh phái người đến phong tỏa nơi này vài ngày." Ôn Đình Trạm thần nhiên nói.

Dạ Dao Quang vừa nghe, ánh mắt sáng lên. Đúng vậy, người này chẳng lẽ còn dám ngang nhiên đối đầu với quan phủ, vì tái tạo long mạch mà gây sát nghiệt sao? Kéo dài chín ngày nhất định không được, ngày chín tháng chín tết Trùng Cửu, người nọ chắc chắn phải động thủ, đây chính là một thời cơ tốt. Nhưng kéo dài năm sáu ngày thì không thành vấn đề. Đến lúc đó bọn họ có thể chuyển sang đối phó viện binh của hắn!

"Trạm ca, nếu không có chàng, muội có thể làm gì bây giờ?" Dạ Dao Quang tiến lên phía trước, hôn một cái lên mặt Ôn Đình Trạm.

(*) Tết Trùng Cửu: Tết Trùng Cửu hay còn gọi là tết Trùng Dương vào ngày mùng 9 tháng 9 Âm lịch hàng năm. Tết Trùng Cửu lại lấy sự lặp của hai số 9 càng nói lên một thời điểm ở đỉnh cao nhất. Đó là tiết khí cao nhất, đẹp nhất trong mùa của một năm. Đó là sự trường thọ trong cuộc sống.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 493: Cao Tăng Từ Chối Gặp

Ôn Đình Trạm vừa được hôn một cái nên trong lòng rất vui, bảo Vệ Kinh đến nha phủ lần nữa để truyền tin, không phải vì thể diện của Chử đế sư lớn mà là vì Tri phủ Tây Ninh là môn sinh của Chử đế sư. Nếu không Ôn Đình Trạm cũng không ngại lấy thân phận của Tiêu Sĩ Duệ để giúp hôn thê một tay. Đất này là của phủ Tây Ninh. Đợi bọn họ ăn xong bữa trưa thì Tri phủ Tây Ninh đã phái thông phán Tây Ninh đích thân dẫn người đến tìm Ôn Đình Trạm.

“Ôn công tử, ta họ Lỗ, là thông phán Tây Ninh”. Người đàn ông này có thân hình khá vạm vỡ, cao lớn khôi ngô lại có râu quai nón, hai mắt có thần nhưng lại không tỏ ra quan uy với Ôn Đình Trạm.

“Lỗ đại nhân, khiến ông cực khổ đến đây rồi!” Ôn Đình Trạm vì không muốn để lộ ra thân phận của Tiêu Sĩ Duệ nên chỉ báo lên hai chữ Ôn Doãn, bất luận là Bảo Định, quận Dự Chương hay Trung Châu đều cách Thanh Hải rất xa, vì thế mà tên tuổi Ôn Đình Trạm vẫn chưa truyền xa được đến vậy.

“Ôn công tử có việc gì xin cứ nói, bọn ta phụng lệnh của Tri phủ đại nhân là phải nghe theo sự sắp xếp của Ôn công tử”. Lỗ thông phán rất vui vẻ nói.

“Học trò cần Lỗ đại nhân mang theo người đến canh giữ ở một nơi trong vòng năm ngày, ngày đêm đều phải canh giữ không được vắng mặt”. Ôn Đình Trạm ôn hòa nói, thấy Lỗ thông phán nhăn mày nên cậu nói tiếp:

“Nơi đó ở trên núi, xung quanh đều không có thôn xóm nên sẽ không làm phiền đến người dân. Còn về học trò thì không tiện để lộ, chỉ là ăn gió nằm sương nên đành phải trồng cây vào Lỗ đại nhân và các vị sai dịch đại ca cực khổ mấy ngày rồi!”

“Chỉ cần canh giữ năm ngày và không cho phép người khác đến gần đúng không?” Lỗ thông phán xác nhận lại.

“Đúng vậy!” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Lỗ đại nhân, việc này tuy nhỏ nhưng nó có thể ảnh hưởng đến vận thế của cả Tây Ninh nên mong Lỗ đại nhân cố gắng dốc hết công sức canh giữ cẩn thận!”

Vừa nghe đến việc chuyện này ảnh hưởng đến vận thế của cả Tây Ninh thì Lỗ thông phán có chút không tin nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ôn Đình Trạm, hơn nữa không biết trong lời nói đó có một sức thuyết phục gì mà khiến ông không thể không tin. Sau lưng của đối phương là Chữ đế sư mà đế sư lại là người mà bọn họ luôn ngưỡng mộ bấy lâu nên ông đành tạm tin. Chẳng qua cũng chỉ phải canh giữ có mấy ngày, nếu không phải là như vậy thì coi như là giữ thể diện cho đế sư vậy.

Vì vậy Lỗ thông phán chấp tay nói: “Xin Ôn công tử yên tâm, ta nhất định sẽ phái người canh giữ cẩn thận năm ngày này!”

Tiền Lỗ thông phán xong, Ôn Đình Trạm lại đưa Dạ Dao Quang đến tửu lầu tốt nhất ở phủ Tây Ninh rồi đặt bàn ăn ngon nhất đủ cho năm ngày, bảo tiểu nhị của tửu lầu mỗi ngày vào đúng giờ đó thì mang tới.

“Chàng thật hiếu chuyện!” Dạ Dao Quang liếc mắt rồi khen Ôn Đình Trạm.

“Muốn ngựa chạy nhanh thì đương nhiên phải cho ngựa ăn no rồi!” Ôn Đình Trạm cười nhẹ.

Bàn tiệc như vậy đừng nói đến là nha dịch trông coi mà đến cả bản thân Lỗ thông phán cũng chưa chắc một tháng lại cam lòng ăn tới năm lần được. Thứ béo bở ở Thanh Hải không có nhiều, mà thông phán chỉ thuộc hàng ngũ phẩm nên bổng lộc một năm cũng chỉ một trăm lượng bạc. Mức bổng lộc này đã là đãi ngộ cao nhất so với các triều đại trước rồi, sinh hoạt của một gia đình có già có trẻ thì một bữa cơm cũng chỉ mất ba lượng bạc nên đủ để chi trả chi phí sinh hoạt của một nông hộ trong một năm.

Tục ngữ có câu, đã nhận lợi ích từ người khác thì phải làm việc cho người đó. Ăn toàn đồ ngon như vậy, bọn họ không tận tâm làm việc cũng không được. Chuẩn bị xong tất cả, bọn họ mới đến Hải Tháp tự.

Hải Tháp tự nằm ở giữa núi Liên Hoa trấn Lỗ Sa, bọn họ cưỡi ngựa đi nên một dòng người chỉ mất một canh giờ đã đến nơi. Chùa chiền ở Hải Tháp tự vẫn mang kiến trúc thế núi, do rất nhiều đền, kinh đường, tháp Phật, tăng xá hợp thành. Bố cục chặt chẽ, kiến trúc nguy nga, xanh vàng rực rỡ, khí thế to lớn, là một trong sáu ngôi chùa lớn nổi danh của Phật giáo Tây Tạng Gelug.

Chỉ có điều trong chùa phần lớn là dân tộc Tạng, đây mới là một trong những nguyên nhân mà ngay từ đầu Dạ Dao Quang đã không nghĩ tới, ngoài ra Đạo và Phật là hai tôn giáo lớn. Sự giao tiếp của cô với trụ trì của Hải Tháp tự bị ngăn cách bởi tiếng dân tộc, cô cũng không biết tăng nhân của Hải Tháp tự có đồng ý giúp hay không.

Cho dù thái độ của người Tạng đối với người Hán như thế nào thì người Hán đến Hải Tháp tự vẫn rất nhiều. Tăng nhân ở đây đều là Lạt ma vì thế mà cách ăn mặc của bọn họ so với tăng nhân ở Trung Nguyên sẽ không giống nhau.

Ôn Đình Trạm dẫn mọi người đi thắp hương rồi thêm tiền nhang đèn, xong xuôi cậu mới đi tìm sa di để hỏi về việc của trụ trì Hải Tháp tự. Thì ra

pháp hiệu của trụ trì là Ích Tây, trong ngôn ngữ của người Tạng thì Ích Tây có nghĩa là thông minh.

Lúc Ôn Đình Trạm có ý muốn được cầu kiến Ích Tây trưởng lão thì sa di bảo Ôn Đình Trạm ngồi chờ một lát để hẳn đi báo lại một câu, sau đó còn nói Ích Tây trưởng lão rất khó có thể gặp được.

Trưởng lão là tên gọi thể hiện sự tôn kính đối với tăng lữ Phật giáo Tây Tạng.

Một lát sau tiểu sa di đã quay lại nói Ích Tây trưởng lão đang truyền giáo nên rất xin lỗi.

Đám người Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng không miễn cưỡng nữa, đây không phải là tỏ ý bận rộn bởi từ xưa đến nay người người đều muốn nhìn thấy cao tăng. Nếu mỗi một người đều gặp thì e là bọn họ dù mỗi giây gặp một người cũng không gặp hết được. Không gặp được Ích Tây nên mọi người chỉ có thể tìm tạm một nơi nào đó dừng chân. Tiểu sa di đã sắp xếp ổn thỏa phòng cho bọn họ, bởi hôm nay số người nghỉ chân tại đây rất nhiều nên thiền phòng không đủ, vì thế mà sa di rất xin lỗi vì phải để bọn họ hai người ở một phòng.

“Mùi vị thức ăn ở đây rất đặc biệt”. Tần Đôn và Càn Dương cầm đầu vào ăn.

“Chàng quyên góp nhiều tiền nhang đèn như vậy thật là đúng đắn!” Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm nói.

Nếu không cô sẽ thấy ngại khi tiếp tục ở lại đây thế này, nhìn hai người kia ăn không biết biến thành bộ dạng gì.

Ôn Đình Trạm cười một tiếng: “Đúng, không sai, ta cũng phải ăn thử xem thế nào!”

“Ta nghĩ vị Ích Tây trưởng lão này chắc là không muốn gặp chúng ta”. Văn Du vừa ăn vừa nói.

“Vốn dĩ mọi người bất đồng tôn giáo, đã thế lại đến tìm như vậy thì khác gì là một điều phiền phức. Nếu vị Ích Tây trưởng lão này là một người Phật pháp cao thâm thì nhất định sẽ hiểu được ý đồ của mọi người. Theo lời tiểu Khu nói, nếu người này nuốt long mạch thì cũng chỉ là phá hủy một ngọn núi nhỏ chẳng có liên quan gì đến ông ấy cả, nó chỉ là núi lở thôi. Hà tất chúng ta phải tham dự vào để làm hồng quy tắc của chính ông ấy!”

“Chúng ta không quen thuộc nơi đây!” Ôn Đình Trạm nhìn Văn Du nói:

“Từ trước đến nay ta chưa từng hy vọng Ích Tây trưởng lão sẽ can dự vào chuyện này, ta chỉ cần ông ấy nói ra một người có thể can dự vào chuyện này mà thôi!”

“Việc này không có vấn đề gì cả”. Tiêu Sĩ Duệ gật đầu.

“Tuy nói nơi đây là thánh địa của Phật giáo nhưng chưa chắc đã không có người tu Đạo. Tuy tôn giáo của hai người khác nhau nhưng cuối cùng cũng là người có một nửa tôn giáo nên muốn ông ấy chỉ điểm một chút thì cũng được!”

“Gặp được ông ấy mới là chuyện khó, nhìn thái độ của ông ấy hôm nay là đủ biết rồi”. Văn Du vẫn không vui.

Dạ Dao Quang sao lại không biết, trong lòng cô cũng đang nặng trĩu những những chuyện như vậy cũng đã gặp qua rồi, tóm lại thì vẫn không thể buông bỏ được. Cô lại không phải người xuất gia, những người đồng đạo dùng cách như vậy để tu luyện còn đáng hận hơn so với tu tà. Những người tu tà đạo chí ít còn quang minh chính đại thừa nhận mình tu luyện tà đạo rồi làm việc ác. Những người làm hao tổn long mạch, lại còn muốn đổi trắng thay đen còn không bằng những kẻ tu luyện tà đạo.

Linh khí của long mạch chính là do linh khí trong trời đất ngưng tụ lại mới có thể hình thành. Mà người chôn bảy cây thiết chùy, sau khi hút linh khí long mạch xong thì sẽ phải chịu trời phạt.

Làm kỹ nữ mà vẫn còn muốn được lập bàn thờ, loại người như vậy không loại bỏ thì sau này có thể vì được nhiều lợi ích mà làm ra những việc nham hiểm. Cô không phải là người vệ đạo, vẫn là câu nói kia, nếu như thấy việc gì đó không liên quan đến mình thì nên để nó sang một bên, coi như mình không biết và mãi mãi không thêm dấn động đến. Nếu mỗi người đều nghĩ như vậy thì ai sẽ là người trừ ma vệ đạo? Ai sẽ là người giúp đỡ chính nghĩa? Những người trên đời này sẽ trở nên lạnh nhạt như thế nào?

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 494: Trạm Ca Không Gì Là Không Thể

“Đừng sốt ruột, ta đã bảo Tiểu Quai Quai truyền tin đến Nguyên Ân đại sư rồi. Nguyên Ân đại sư quen biết rộng, nếu ở đây không có được câu trả lời thì trong ba ngày tới Tiểu Quai Quai cũng sẽ kịp quay về”. Ôn Đình Trạm đã chuẩn bị sẵn hai kế sách từ sớm.

“Có chàng ở đây thì muội yên tâm rồi!” Dạ Dao Quang gật đầu, trong lòng có chút lo lắng thì cũng được ánh mắt ấm áp của cậu xua tan hết.

Ăn cơm xong, mấy người gồm cả con heo Càn Dương đều không nghỉ ngơi mà cùng bọn họ đi ngắm phong cảnh của chùa miếu. Kiến trúc chùa Phật của Hải Tháp tự và Trung Nguyên rất khác biệt, mấy người đi xem đều cảm thấy vô cùng thích thú. Hơn nữa sa di trong chùa còn giải thích cho bọn họ nghe các câu chuyện về tượng Phật, sa di ở đây có lẽ đều biết tiếng Hán nên lúc nói chuyện cũng không cảm thấy quá khó khăn.

Mãi đến khi trời tối hẳn thì mấy người mới quay về thiền phòng rửa mặt đi ngủ.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ở cùng một thiền phòng. Thấy Dạ Dao Quang mãi ngủ không được nên Ôn Đình Trạm giơ tay lên đặt lên mắt cô: “Mau ngủ đi, tất cả đã có ta ở đây rồi!”

Những câu có thể thôi miên như vậy khiến Dạ Dao Quang nhanh chóng ngủ say.

Sau khi Dạ Dao Quang ngủ say thì Ôn Đình Trạm mới nhẹ nhàng thức dậy lấy giấy mài mực rồi lẳng lặng cầm bút lên bắt đầu viết, rất khác biệt so

với ngày trước. Cậu viết rất chậm, có lúc thậm chí còn phải ngừng bút suy nghĩ một lát rồi mới viết tiếp. Viết đến nửa đêm rồi sắp xếp lại mấy tờ giấy xong xuôi, cậu mới nhẹ nhàng quay lại giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau Dạ Dao Quang bắt đầu tu luyện còn Ôn Đình vẫn dậy như thường, mọi người cùng nhau ăn bữa sáng.

Vừa ăn xong thì có một tiểu sa di đi đến: “Ôn thí chủ, trụ trì trưởng lão sai tiểu tăng đến mời thí chủ”.

Mấy người đều hết sức kinh ngạc bởi chỉ trong vòng một đêm mà lão hòa thượng này lại thay đổi chủ ý. Bọn họ cùng nhau quay sang nhìn Ôn Đình Trạm, rất muốn biết cậu đã làm cách gì mà có thể thay đổi được chủ ý của ông ấy.

“Ta có thể dẫn theo một người đi cùng không?” Ôn Đình Trạm hỏi.

“Có thể”. Dường như tiểu sa di đã biết Ôn Đình Trạm muốn hỏi điều này nên rất vui vẻ gật đầu.

Đương nhiên Ôn Đình Trạm phải dẫn Dạ Dao Quang đi cùng, Dạ Dao Quang ở đằng sau kéo Ôn Đình Trạm thấp giọng hỏi: “Chàng đã làm gì mà nhanh như vậy đã có thể gặp được Ích Tây trưởng lão rồi?”

Đêm qua trong lúc bọn họ đi du lãm ở chùa thì đã nghe được rất nhiều chuyện có liên quan đến Ích Tây trưởng lão, ông ấy bây giờ được cả Phật giáo Tây Tạng gọi là “Phật sống” nên không thể dễ dàng gặp người khác như quan lại quyền quý. Nghe nói ông còn từ chối gặp cha của Qua Vô Âm nữa, người như vậy ngày hôm qua còn tỏ thái độ không muốn gặp bọn họ mà vừa qua một đêm đã đồng ý gặp, việc này chứng tỏ ông ấy đồng ý nhúng tay vào chuyện này.

“Hồi lộ ông ấy chút đồ!” Ôn Đình Trạm nghiêm túc nói.

“Ngừng!” Dạ Dao Quang liếc cậu.

“Ông ấy sao lại nhận hối lộ được!”

“Dao Dao ngốc, trên đời này chỉ cần là người sống thì chắc chắn sẽ có dục vọng, vì thế người xuất gia cũng không phải là ngoại lệ, chỉ có điều cố chấp bày ra dáng vẻ không giống nhau mà thôi. Chỉ cần uốn mình theo người thì đến cả thần tiên cũng phải động lòng”. Ôn Đình Trạm giơ tay lên véo má Dạ Dao Quang.

“Ông ấy muốn cái gì mà chàng cũng có thể biết được, thật không hổ danh là Trạm ca của muội!” Trong lòng Dạ Dao Quang viết ra một chữ “phục” to tướng!

“Mời hai vị vào!” Cuối cùng cũng đến thiền phòng của Ích Tây trưởng lão, tiểu sa di mở cửa phòng rồi đứng đối diện bọn họ, làm tư thế mời vào.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi vào thiền phòng, nhìn thấy Ích Tây trưởng lão mặc áo cà sa màu vàng và không đội mũ tăng đang ngồi ở đó. Ông thấy Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm tới liền đi đến hành Phật lễ: “Mời ngồi!”

Nói rất chuẩn tiếng Hán, từ lúc Dạ Dao Quang vào Thanh Hải đến nay thì trừ gặp người Hán ra, ông là người đầu tiên nói tiếng Hán chuẩn đến vậy.

“Ích Tây trưởng lão”. Hai người cùng nhau hành lễ xong mới ngồi xuống.

“Ôn thí chủ có thể nói cho ta biết cuốn “Áo Nghĩa Thư” này có được từ đâu không?” Trước mặt Ích Tây trưởng lão bày ra mấy tờ giấy mà đêm qua Ôn Đình Trạm đã thức thâu đêm để viết.

Dạ Dao Quang nhìn dòng chữ bên trên chính xác là Phạm văn, bởi cô hiểu về Phạm văn có hạn nên cũng không biết nội dung của nó viết gì, đến một chữ cũng không nhận ra.

“Chỉ là cơ duyên trùng hợp nên mới lạng lẽ viết ra tặng cho quý tự mà thôi!” Ôn Đình Trạm cười nói.

“Ôn thí chủ thật lòng muốn tặng nó cho bốn tự sao?” Ích Tây trưởng lão tỏ rõ vẻ vô cùng kích động.

Dạ Dao Quang cũng kinh ngạc không kém, bởi trên đời này vẫn còn có thứ có thể khiến vị cao tăng Ích Tây trưởng lão này kích động đến vậy, không khỏi cảm thấy khó hiểu không biết rốt cuộc “Áo Nghĩa Thư” là vật gì!

“Đúng vậy!” Ôn Đình Trạm trả lời rất chắc chắn.

“Cuốn sách này tuy đã bị thiêu rụi, nhưng cũng may trước khi cuốn sách này bị thiêu hủy ta có xem qua nên đã cố ý nhớ lại viết ra, vẫn mong trưởng lão không chê!”

“Không chê! Không chê! Ta còn phải thay mặt Hải Tháp tự cảm ơn món quà quý giá này của Ôn thí chủ mới đúng!” Nói xong Ích Tây trưởng lão đứng lên hành lễ với Ôn Đình Trạm.

Cậu dọa Dạ Dao Quang đến mức chân mày cũng phải giật giật, tăng nhân Tây Tạng vẫn khá tự do so với hòa thượng Hán, điều này có thể thấy rõ thông qua cách tự xưng của Ích Tây trưởng lão. Nhưng ông ấy lại thay mặt cho Hải Tháp tự hành đại lễ với Ôn Đình Trạm nên khiến Dạ Dao Quang có một chút sợ hãi, giống như tông chủ của Phiêu Mạc Tiên tông hôm nào hành đại lễ với cô vậy.

“Ích Tây trưởng lão, ta muốn hỏi một chút, “Áo Nghĩa Thư” là gì vậy?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Đây vốn là “Áo Nghĩa Thư Maha Narayana” của “Kinh Phệ-đa” (*), là bảo vật của Phật môn ta. “Kinh Phệ-đa” trong chùa ta thu thập bảo tồn vẫn chưa được hoàn chỉnh, cuốn sách này chính là một trong những cuốn còn thiếu”. Ích Tây trưởng lão cũng không sợ bọn họ hỏi nhiều mà còn tỉ mỉ nói tất cả về “Kinh Phệ-đa” đang lưu giữ cho bọn họ nghe

Nó vốn là kinh điển chí cao của Ấn Độ cổ đại, Phật giáo được truyền từ Ấn Độ sang vì thế mà có thể hiểu được tầm quan trọng của cuốn sách này, cũng có thể hiểu được vì sao Ích Tây trưởng lão lại kích động như vậy.

Sau khi nói xong, Ích Tây trưởng lão vẫn sờ mấy trang giấy với vẻ rất trân trọng rồi nhìn Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, nói: “Việc mà mọi người cần, ta cũng đã biết rồi, trong ba ngày tới ta nhất định sẽ xua tan nỗi lo buồn này của mọi người!”

Dạ Dao Quang vui mừng, không ngờ Ích Tây trưởng lão lại muốn đích thân ra tay. Tuy Dạ Dao Quang không biết cấp độ tu luyện Phật pháp nhưng nếu đổi Nguyên Ân thành người tu đạo, chắc chắn cũng phải có tu vi trên dưới Đại Thừa kỳ. Vị Ích Tây trưởng lão này và Nguyên Ân cho cô cảm giác không khác gì nhau mấy, có lời hứa của ông ấy thì Dạ Dao Quang có thể yên tâm rồi.

“Đa tạ Ích Tây trưởng lão”. Dạ Dao Quang vội vã cảm ơn.

Ích Tây trưởng lão nói chuyện với Ôn Đình Trạm một lúc nữa rồi mới đích thân tiễn bọn họ về phòng. Đây chắc chắn là để vương đến chỗ bọn họ nên mới có đãi ngộ này, khiến Dạ Dao Quang vừa có cảm giác được yêu quý vừa có cảm giác sợ hãi.

Rời khỏi viện của Ích Tây trưởng lão rồi Dạ Dao Quang mới hỏi: “Cuốn Áo Nghĩa Thư của “Kinh Phệ-đa” gì đó chàng lấy ở đâu vậy?”

Chắc chắn không phải ở Vĩnh An tự, vì Ôn Đình Trạm sẽ không làm chuyện như vậy, vật có giá trị lớn như thế cũng không thể có ở bất kỳ học

viện nào cả.

“Lúc tìm kim tâm ta đã giả vờ hiểu nó để tiếp cận Phục Chấn”. Ôn Đình Trâm cười nói.

Thì ra là một quyển Phạn văn, thật không ngờ lúc đó Ôn Đình Trâm hoàn toàn không hiểu Phạn văn lại đi học thuộc lòng nó để hôm nay dùng nó đổi lấy sự hỗ trợ lớn như vậy từ Ích Tây trưởng lão. Cô có linh cảm cho dù hôm nay Ích Tây trưởng lão giúp bọn họ nhưng nếu một lúc nào đó bọn họ gặp khó khăn thì Ích Tây trưởng lão cũng sẽ không từ chối.

“Trâm ca chàng nói xem, chàng còn gì không thể làm được không?”

(*) Áo Nghĩa Thư Maha Narayana của Kinh Phệ-đà: “Áo Nghĩa Thư” nghĩa là “kinh điển với ý nghĩa uyên áo”, là một loại văn bản được xem là thuộc hệ thiên khai, nghĩa là được “bề trên khai mở cho thấy” trong Ấn Độ giáo. Chúng kết thúc hoặc hoàn tất các loại thánh kinh được xếp vào Phệ-đà của Ấn Độ giáo. Vì thế nên chúng cũng được gọi là Phệ-đàn-đa, nghĩa là “phần kết thúc của Phệ-đà”. Đây là một thánh điển rất quan trọng của Ấn Độ giáo với nội dung giải thích, diễn giảng các bộ Phệ-đà tính chất bí ẩn.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 495: Thầy Giáo Tốt Nhất

Đối với Ôn Đình Trạm mà nói thì bất cứ ai sùng bái ngưỡng mộ cũng không thể bằng ánh mắt ngưỡng mộ của Dạ Dao Quang được. Cho dù năm được tổng đốc Trực Lệ, mang lại cho cậu cảm giác vui sướng với thành quả nhưng cũng không thể sánh với ánh mắt long lanh tràn đầy yêu thương của cô lúc này.

Nụ cười trên môi ngày càng rộng ra, trong đôi mắt đen nhánh sâu lắng ấy để lộ nụ cười ấm áp hơn cả mặt trời tháng chín tươi đẹp. Cậu cố gắng kiềm chế khát vọng trong lòng mình, ánh mắt không nhìn vào đôi môi mềm mại như hoa đào khiến cậu muốn phạm tội, cánh tay không tự chủ được giơ lên muốn giữ lấy đầu cô bỗng biến thành khe vuốt tóc cô rồi nắm chặt tay cô.

“Đi thôi, đám người Sĩ Duệ vẫn đang đợi chúng ta đó!”

Sau khi trở về, bọn Tiêu Sĩ Duệ bỗng từ trong nhà xông ra, Dạ Dao Quang rất tự hào kể chuyện vừa mới xảy ra cho bọn họ nghe. Những chuyện liên quan đến mỏ vàng thì không ai có thể biết rõ bằng Tiêu Sĩ Duệ, mọi người đã mê liệt đến mức không còn biết dùng từ nào để có thể diễn tả đối với năng lực của Ôn Đình Trạm nữa rồi.

“Thực ra đời người chỗ nào cũng có cơ duyên, chỉ có điều trước mắt không dùng được nên có nhiều người đã chọn lựa nhìn mà không thấy. Vì vậy những lúc rảnh rỗi chúng ta đều không ngại đi nhiều, nhìn nhiều, chăm chỉ hơn. Ghi nhớ những gì đã học được, cho dù những gì học được đều nhỏ nhặt không đáng kể thì biết đâu có ngày nó lại làm nên việc lớn!” Mượn

việc này Ôn Đình Trạm lại bắt đầu khuyên mọi người nên chăm chỉ học hành hơn.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, Dạ Dao Quang cảm thấy Ôn Đình Trạm thật sự rất giống thầy giáo, nếu một ngày nào đó cậu trở thành thầy giáo thì nhất định có thể dạy được rất nhiều học trò thông minh.

“Có phải trong ba ngày tới chúng ta có thể đi đến những nơi gần đây chơi không?” Đối với việc này thì Tần Đôn khá thích thú, hẳn muốn đi đến nhiều nơi có phong cảnh đẹp để vẽ lại toàn bộ rồi mang về cho cha mẹ để muội xem.

“Đúng vậy! Tiếp theo chúng ta có thể đi chơi rồi!” Dạ Dao Quang gật đầu.

Tám cảnh đẹp ở Tây Ninh có quang cảnh tươi đẹp phía đông, núi Quý Phi, đỉnh Hành Văn, núi Phượng Hoàng, ánh trăng ban đêm trên hồ Dịch La, sông Hoàng Thủy, núi Ngũ Đỉnh và ngắm mưa ở núi Bắc.

Kiếp trước Dạ Dao Quang chưa đến đây chơi lần nào, có điều bọn họ chỉ có ba ngày nhưng Dạ Dao Quang lại muốn đi xem hết. Những người khác cũng không kêu mệt, chỉ có duy nhất Tần Đôn cơ thể yếu hơn một chút nhưng vì cảnh đẹp cũng không có ý kiến gì, đến đêm bọn họ mới dừng chân. Bọn họ cứ thế đi hết một lượt tám cảnh trong ba ngày.

Lần đi chơi này tuy tất cả mọi người đều cảm thấy mệt nhưng trong lòng họ lại rất vui. Bọn họ đều trầm trồ trước vẻ đẹp thần kỳ của thiên nhiên nên trong lòng cũng cảm thấy được mở mang không ít. Sau khi trở về bọn họ vẫn cảm thấy chưa đủ còn muốn đi tiếp, đây mới là chuyến đi chơi vui vẻ đích thực. Dạ Dao Quang không quên vẽ hết lại tám cảnh của Tây Ninh thành một tập tranh hoạt hình nhỏ cho Tuyên Lân.

Hai ngày sau Tiểu Quai Quai trở về và chỉ mang một câu nói: Hề là những chuyện của tiểu hữu chỉ cần gặp được Ôn thí chủ thì dù chuyện quan

trọng cũng dễ dàng giải quyết.

Sau khi Dạ Dao Quang xem xong không khỏi toát mồ hôi lạnh, tên này đúng là thần rồi. Có điều trong lòng cô thấy rất ấm áp, dường như thực sự cho đến bây giờ, tuy Ôn Đình Trạm lúc nào cũng tỏ ra không hiểu hết những chuyện của cô nhưng mỗi khi cô gặp phiền toái gì thì Ôn Đình Trạm đều đứng ra giúp cô giải quyết.

Cho Tiểu Quai Quai ăn no xong, Dạ Dao Quang lại đưa cho nó tranh hoạt hình bảo nó mang cho Tuyên Lân.

Đám người Tần Đôn cũng vẽ tranh có thư muốn gửi về nhà, biết Tiểu Quai Quai lợi hại như vậy nên nhao nhao muốn mượn dùng. Nếu như một hai người thì còn được, đằng này trừ Càn Dương ra thì ai cũng muốn dùng, vậy thì không được hơn nữa lại không cùng đường. Cho dù có thêm một Tiểu Quai Quai nữa thì khả năng mang đi cũng có hạn, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không thể rời đi, hơn nữa cho ai mượn dùng trước đều không tốt nên đành phải để bọn họ tự mình tìm cách gửi về vậy.

Đêm ngày thứ ba Ích Tây trưởng lão lại đến gặp Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang một lần nữa, chỉ nói cho bọn họ biết việc đã được làm ổn thỏa, hơn nữa Ích Tây trưởng lão còn mời Ôn Đình Trạm ngày mai tham gia tọa đàm Phật pháp của ông ấy. Đây là vinh dự mà biết bao nhiêu người muốn chen vào. Ôn Đình Trạm đương nhiên vui vẻ nhận lời nhưng lần này không có hậu đãi nên chỉ có thể để một mình Ôn Đình Trạm đi.

Bọn họ được ở lại thêm một ngày nên đám người Dạ Dao Quang bắt đầu bỏ những đồ chơi mới đã mua được trong ba ngày vừa rồi ra sắp xếp lại xem cái nào tặng cho người nào, xong xuôi mọi người mới đi ngủ để dưỡng sức. Ngày hôm sau, bọn họ từ biệt Ích Tây trưởng lão rồi đến đỉnh ngọn núi mà ngày cuối cũng đã hẹn với Lỗ thông phán.

“Lỗ thông phán vất vả rồi, đây là chút đồ nhỏ ba ngày qua chúng ta du ngoạn khắp nơi có được, mong Lỗ thông phán đừng từ chối!” Ôn Đình Trạm rất có tâm, cậu mua cho mỗi người một phần quà nhỏ.

Tuy những thứ này không phải đồ quý giá gì, hơn nữa đều là những thứ trong phủ Tây Ninh nhưng đừng nghĩ họ là người Tây Ninh bởi chưa chắc bọn họ đã có thời gian đi du ngoạn. Cho dù có đi thì cũng không thể tiếp xúc với những món đồ hiếm lạ như thế này.

Lỗ thông phán nhìn qua một lát rồi phát hiện ra đây đều là những thứ tinh xảo nên càng không từ chối: “Ôn công tử thật có lòng, mấy ngày này cũng đã khiến Ôn công tử tổn công tổn sức rồi!”

“Việc nên làm thôi!” Ôn Đình Trạm cười nói.

“Nếu sau này Ôn công tử có việc gì cần sai bảo thì cứ đến tìm ta!” Lỗ thông phán rất thích cách làm của Ôn Đình Trạm, nó khiến lòng người cảm thấy ấm áp hơn.

“Nếu có việc cần đến thì nhất định sẽ mặt dày đến tìm!” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Nếu Ôn công tử không còn cản dận gì nữa thì ta xin phép dẫn bọn họ đi đây”. Ông đã đích thân dẫn người đến đây canh giữ năm ngày liền, hơn nữa đã năm ngày chưa gặp mặt người nhà nên có chút nhớ nhà canh cánh.

“Để ta tiễn Lỗ đại nhân”. Ôn Đình Trạm nhường đường.

“Học hỏi nhiều vào!” Dạ Dao Quang nhìn bóng lưng Ôn Đình Trạm dẫn Lỗ thông phán đi rồi quay sang đám người Văn Du nói. Cô biết những việc Ôn Đình Trạm làm quang minh chính đại như thế chính là muốn nó ảnh hưởng đến sự thay đổi một cách vô tri vô giác của đám người Văn Du. Bọn họ từ lúc sinh ra đã là đại thiếu gia nhà công thần quyền quý nên là những người không hiểu được thế nào là đạo lý đối nhân xử thế.

Có những lúc tặng quà cũng là một cách tôn trọng một sự cảm kích, hơn nữa không phải tất cả quà tặng đi đều là hối lộ đồ bẩn thỉu, cho dù có tặng vàng bạc châu báu thì cũng không bằng được một phần thật lòng. Đương nhiên, điều này chỉ dành cho những người có giá trị có hiểu biết mà thôi. Đối với những người chỉ thích quyền thế châu báu, trong mắt chỉ có danh lợi thì cô tin rằng Ôn Đình Trạm sẽ thích dùng những cách thật đặc biệt chứ không phải tốn công tốn sức như vậy.

“Đáng để học tập”. Văn Du gật đầu.

Mối quan hệ của gia đình bọn họ đủ rộng. Gia tộc tạo nên quan niệm cho bọn họ nên dần dần nó đã trở thành thói quen của bọn họ, cho dù đi đến đâu thì hẳn cũng là đại diện cho Văn gia nên mỗi lời nói mỗi hành động của hẳn đều sẽ ảnh hưởng đến thân phận trường tồn Văn gia. Không ngờ rằng nếu bọn họ làm như vậy thì vĩnh viễn sẽ là người của Văn gia, nhiều nhất cũng chỉ củng cố tất cả mối quan hệ giữa người với người của Văn gia, nếu thế thì vĩnh viễn cũng không có cách nào mở rộng mối quan hệ của bản thân được. Một khi rời khỏi Văn gia hay nói một câu khó nghe là nếu một ngày nào đó Văn gia sụp đổ thì chỉ còn lại hai bàn tay trắng mà thôi!

“Doãn Hòa là một người thầy tốt!” Tần Đôn thở dài nói.

“Đúng vậy, là người thầy tốt nhất!” Tiêu Sĩ Duệ tràn đầy cảm xúc.

Thực ra những điều mà Ôn Đình Trạm dạy cho hẳn, ngày trước hẳn ở trong cung chưa chắc không học nhưng chỉ biết đến nó mà lại không biết giá trị của nó, ngược lại không thể nói thầy giáo trong cung không giỏi mà chỉ là họ không hiểu hẳn, cách thức họ giảng dạy không thích hợp với hẳn mà thôi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 496: Hoàng Thiết

Ôn Đình Trạm nhanh chóng trở về, mấy người cũng không nói gì nữa.

“Tiếp theo chúng ta sẽ phá trận sao?” Dáng vẻ Càn Dương nhao nhao lên muốn thử.

“Đợi đến đêm đi!” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Càn Dương.

“Ban đêm có thể nhờ vào tinh tượng nên đỡ tốn sức”.

Để an toàn thì đám người Dạ Dao Quang không đi đâu cả mà chỉ lên núi săn vài thứ rồi về nhóm lửa nướng thịt ăn thôi.

“Có thể tìm được người khổng lồ kia không?” Ăn xong trời vẫn chưa tối, Dạ Dao Quang liền hỏi Ôn Đình Trạm.

“Đã tìm được rồi, nàng muốn gặp hãn sao?” Ôn Đình Trạm nói.

“Hãn là một thôn dân trong thôn Liên Sơn, chỉ có điều từ bé đã có dáng người to lớn, luôn bị người trong thôn bàn ra tán vào. Sau này hãn lớn lên quả thực rất nhanh, hơn nữa lượng ăn cũng rất lớn nên trong thôn xuất hiện những lời đồn không tốt. Những căn nhà bình thường hãn cũng không thể ra vào được nên năm mười tuổi đã bị đuổi ra khỏi nhà, vẫn luôn sống ở trên núi. Vì muốn sống sót nên không thể không trốn những loài mãnh thú hại người được, vì thế hãn mới trở thành một người thật dã man!”

“Đợi mọi người giải quyết xong chuyện ở đây rồi mọi người sẽ đi xem hãn!” Dạ Dao Quang gật đầu.

Dù sao cũng là một người vô tội, hơn nữa không thể làm việc mà lại bỏ dở được. Cô đi thăm hắc xem có chỗ nào khác bị người ta khống chế không. Từ việc hắc có thể dễ dàng chôn thiết chùy to như vậy với những việc hắc đã trải qua thì có thể thấy hắc phải là một người có lực sát thương rất lớn, nhưng không để lại tai họa ngầm hay làm tổn thương đến những bách tính vô tội khác.

Mọi người nói chuyện phiếm một lát, đợi sau khi màn đêm buông xuống, Dạ Dao Quang nắm chuẩn thời cơ rồi đẩy đám người Tiêu Sĩ Duệ đang vây quanh ra, đồng thời lệnh cho Càn Dương và Kim Tử bảo vệ bọn họ. Sau đó cô lại vẽ một vòng tròn rồi bảo bọn họ không được đi ra khỏi vòng tròn này, xong xuôi mới đi đến Thất Tinh Khốn Long trận.

Cô ngồi xếp bằng nhưng không ngồi trên mặt đất mà lại lơ lửng trong không trung. Hai tay cô vận đủ khí ngũ hành, khí ngũ hành nhẹ nhàng như sợi bông trên năm ngón tay Dạ Dao Quang hóa thành năm đường rồi theo tay cô chuyển đổi thủ quyết, năm đường khí ngũ hành bay ra, thiết chùy từ hai bên chuyển động rồi tụ lại ở giữa.

Khí ngũ hành nhẹ như bông kia kéo ra khí ngũ hành cực nhỏ như ba sợi bạc rồi từng vòng một cuốn chặt lấy thiết chùy. Dạ Dao Quang lại nhanh chóng biến hóa thủ quyết, ngôi sao trên trời đột nhiên sáng tối chớp chờn, đôi mắt sáng như hoa đào trong phút chốc trở nên nghiêm túc.

Cổ tay cô thu về, khí ngũ hành như một sợi dây thừng kéo thiết chùy chuyển động, đồng thời mặt đất cũng rung chuyển một lúc, rung tới mức đám người Tiêu Sĩ Duệ đang ngồi yên lành suýt chút nữa đều ngã nhào.

“Nếu không biết chuyện này thì ta còn tưởng địa long muốn chuyển mình nữa đó!” Văn Du ngồi vững lại rồi nói.

“Là địa long chuyển mình!” Giọng Càn Dương nghiêm túc.

Văn Du không tiếp lời, địa long chuyển mình mà Văn Du nói tới là địa chấn, còn địa long chuyển mình mà Càn Dương nói tới là chỉ long mạch trong sơn mạch.

Những người khác đều hiểu nhưng không hiểu sao Lục Vĩnh Diễm lại không hiểu, hơn nữa còn cực kỳ sợ hãi: “Cái gì, địa long chuyển mình?”

“Ngồi xuống!” Ôn Đình Trạm kéo hẳn ngồi xuống.

“Dù có chuyển mình thì cũng không ảnh hưởng gì đến cậu”.

Sắc mặt Lục Vĩnh Diễm lập tức trở nên ngượng ngùng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Mà bên kia Dạ Dao Quang lại vận tiếp một luồng khí ngũ hành, ánh mắt lạnh lẽo dùng sức kéo một cái. Mọi người bỗng nhìn thấy một thiết chùy từ trong đất bay lên, lúc này Càn Dương nhảy lên giữ chặt lấy nó, giống như một cái thốt nhỏ được Càn Dương nắm trong tay. Càn Dương nhìn đi nhìn lại một lúc lâu, ánh mắt sáng lấp lánh.

“Lẽ nào đây lại là bảo bối gì sao?” Tần Đôn thấy bảo bối Càn Dương để trước mặt.

“Đây là hoàng thiết!” Càn Dương thấy Lục Vĩnh Diễm vươn cổ ra nhìn nên đã lấy nó làm ghế rồi giấu dưới mông.

Lục Vĩnh Diễm: “...”

Lúc này lại một cây khác bay ra, Lục Vĩnh Diễm nhảy lên cướp trước Càn Dương một bước, nhưng kết quả là rõ ràng Càn Dương bắt lấy nó thì cảm thấy rất nhẹ nhàng mà đến khi hẳn bắt được thì lại cảm thấy thiết chùy này vô cùng nặng. Hẳn ôm chặt lấy thiết chùy xong, cả người cũng nghiêng ngả ngã xuống.

Càn Dương thấy vậy liền chạy ra chỗ hắc cướp lại thiết chùy trong tay hắc: “Cậu xem thôi là được rồi!”

Lục Vĩnh Diêm tay trống không: “...”

Càn Dương không hơi đâu để ý đến hắc, lại nhảy lên bắt lấy cây tiếp theo bị Dạ Dao Quang nhổ lên rồi để tất cả chất đồng bên cạnh mình.

“Chúng ta không thể đào từng cái một lên sao?” Tần Đôn nhìn trên trán Dạ Dao Quang đã toát mồ hôi, hơn nữa ngày càng mất sức nên không thể không nhỏ tiếng hỏi.

“Đây là trận pháp, đừng nói là mọi người mà đến cả ta cũng không phá nổi nữa là!” Càn Dương cũng có chút lo lắng nhìn Dạ Dao Quang, có rất nhiều trận pháp hắc cũng không biết rõ, đặc biệt là những thứ liên quan đến tinh tượng. Đây là điểm yếu nhất của hắc.

Thực sự bây giờ Dạ Dao Quang rất mệt, trước khi ra tay trong lòng cô đã hiểu rõ, nếu không cô cũng không sợ rút năm cây thiết chùy ra xong, lại không có sức đối phó với người bố trận. Mới rút được ba cây mà đã làm hao phí hơn một nửa khí ngũ hành của cô rồi!

Vừa xoay cổ tay, Dạ Dao Quang cắn răng chịu đựng để rút cây thứ tư ra ngoài, mặt đất lại là rung chuyển một lần nữa. Cơ thể Dạ Dao Quang cũng theo đó run lên, dường như mọi sức lực của cô đều đã dùng hết cả rồi. Nhưng vẫn còn một cây cuối cùng nữa. Nhìn lên bầu trời đêm, thời gian cũng sắp qua rồi, Dạ Dao Quang nhanh chóng để khí ngũ hành trong tràng hạt hấp thụ vào cơ thể, tập trung tinh thần rồi nhanh chóng tụ khí lại. Tinh thần hăng hái lên, cô lại tiếp tục quán chặt lấy cây thiết chùy cuối cùng, không để ý trong đan điền đang có một cơn đau âm ỉ, cô hét lên một tiếng rồi nhanh chóng rút cây cuối cùng ra ngoài.

Cả ngọn núi đều bắt đầu rung chuyển mãnh liệt, đến giờ sức lực của Dạ Dao Quang đều đã bị rút cạn rồi, hơn nữa cô lại bị cơn chấn động này

hất văng ra ngoài. Ánh mắt Ôn Đình Trạm vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Dạ Dao Quang nên dường như cùng một lúc bay lên xoay người rồi ôm cô vào lòng dưới bầu trời đêm.

Ôm Dạ Dao Quang xoay người rơi xuống đất, mặt đất vẫn đang chuyển động không ngừng, vẫn không dừng lại. Đến khi Kim Tử tiến lên truyền cho Dạ Dao Quang một ít khí ngũ hành thì Dạ Dao Quang mới bình phục trở lại. Mặt đất vẫn đang rung chuyển, cơn chấn động này dường như không định dừng lại.

Dạ Dao Quang mở mắt, Càn Dương lập tức tiến lên trước: “Sư phụ, nó, nó rất đau”.

“Là ta đã tính sót rồi!” Ánh mắt Dạ Dao Quang có chút buồn bã, cô đứng lên đi đến chỗ thiết chùy trước mặt, đưa tay ra cầm lấy một cây.

“Người này dùng hết tất cả, nhiều hoàng thiết như vậy, long mạch này đã không thể giữ vững...”

Hoàng thiết giống như tên của nó vậy, nó là vua của thiết, có thể rèn trực tiếp ra pháp khí, chỉ có điều toàn bộ khí sinh cát đều gom lại hết trong đó nên rất khó phát hiện. Những danh khí độc nhất thực ra ít nhiều đều có thành phần của hoàng thiết cả, chỉ có điều người phàm không biết được mà thôi.

Đến giờ phút này Dạ Dao Quang thực ra cũng có chút may mắn, nhờ Ích Tây trường lão đích thân ra tay. Người có nhiều hoàng thiết như vậy hoặc là do may mắn, hoặc nhất định là người có ảnh hưởng lớn của đại môn phái nào đó.

“Sư phụ, chúng ta không thể cứu được nó rồi”. Càn Dương rất chán nản, trong lòng cảm thấy rất buồn.

“Tổn công vô ích rồi!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 497: Báo Ân

“Sẽ không uống công đâu.” Hai tay Dạ Dao Quang chống trên mặt đất.

Chuyện cô đã làm, từ trước tới nay chưa từng nửa chừng bỏ dở. Đã đi tới đây, công sức bỏ ra nhiều như vậy mà vẫn chưa thu lại được gì. Tuy nhiên vẫn nên đợi đến khi bức tranh hoàn mỹ mới đặt dấu chấm cuối cùng.

“Dao Dao, không nên miễn cưỡng, chúng ta đã cố gắng hết sức rồi.” Ôn Đình Trạm nắm tay cô.

“Chàng yên tâm, muội sẽ không cậy mạnh, cũng sẽ không có chuyện không coi mạng nhỏ của bản thân ra gì đâu.” Dạ Dao Quang cười trấn an Ôn Đình Trạm. Cô đứng lên, lấy từ trong ngực ra chín lá bùa đưa cho Càn Dương:

“Bổ trí Cửu Chuyển Tụ Linh trận.”

Nhìn lá bùa trong tay Dạ Dao Quang, Càn Dương gật đầu không ngừng, trận pháp này không làm khó được hẳn.

Ôn Đình Trạm đỡ Dạ Dao Quang qua một bên, Càn Dương lập tức sử dụng bùa tụ linh Dạ Dao Quang vừa mới đưa cho hẳn để ngưng tụ linh khí bốn phía. Tại nơi long mạch bị tổn hại thiết lập cung trung tâm, đến khi một trận pháp được bày ra, mặt đất nhanh chóng bình ổn trở lại.

“Nơi này có khí ngũ hành dồi dào, phía xa còn có linh khí ngưng tụ, để nó tĩnh dưỡng mấy ngày cũng không sao.” Vì Dạ Dao Quang nhìn thấy

Tự Linh trận có không ít khí ngũ hành, thậm chí còn có cả linh ngũ hành từ núi Côn Lôn bay tới, mạnh mẽ nhập vào bên trong long mạch nên trong lòng yên tâm phần nào. Cô nói với mấy người còn lại:

“Chúng ta đi thôi.”

Mọi người đương nhiên nghe theo lời nói của Dạ Dao Quang. Càn Dương ôm đi toàn bộ năm cây hoàng thiết. Mấy người Văn Du vốn định nhảy vào giúp đỡ hẳn một chút nhưng vừa sờ vào liền yên lặng xoay người đi. Thật sự quá nặng!

Một cây bọn họ cũng không ôm nổi, Càn Dương lại cầm một lúc năm cây chứ không phải nói chơi.

“Xem ra bao nhiêu cơm gạo cũng không lãng phí rồi.” Tiêu Sĩ Duệ nói.

Dạ Dao Quang lắc đầu, đó là bởi vì trong cơ thể Càn Dương có khí ngũ hành. Những đồ vật này căn bản không phải là đồ tầm thường. Năm cây hoàng thiết to đùng, tuy kích cỡ na ná nhau, còn được đánh bóng qua nhưng chúng tuyệt đối chưa trải qua tinh luyện, hoàn toàn có thể đem đi nấu chảy sau đó luyện thành binh khí. Vậy cũng là một thu hoạch không nhỏ. Có điều lò luyện của dân gian nhất định không được, chỉ có thể nhờ Mạch đại ca hoặc Vô Âm tìm người đến giúp một tay. Tới lúc đó tặng cho bọn họ mỗi người một vũ khí phòng thân cũng không tệ.

Trở lại khách trạm, Ôn Đình Trạm giúp Dạ Dao Quang rửa mặt xong, ngồi nhìn cô nằm ngủ trên giường. Đợi đến khi cô tiến vào mộng đẹp, cậu quạt cho cô chút gió nhẹ thoang thoảng rồi mới nhẹ nhàng rời đi.

Kết quả là Dạ Dao Quang ngủ thẳng đến khi mặt trời đã lên cao ngày hôm sau. Lúc tỉnh dậy đã bỏ lỡ thời gian tu luyện tốt nhất nhưng cô vẫn ngồi xếp bằng, vận khí một lượt đi khắp cơ thể, sau đó mới ra khỏi phòng.

Tất cả mọi người đã ăn trưa xong. Ôn Đình Trạm đã chuẩn bị mấy món ăn mà cô thích nhất, còn có canh thuốc bồi bổ nguyên khí. Ngồi bên cạnh chăm cô đến khi ăn xong, cậu mới hỏi: “Nàng dự tính cứu long mạch như thế nào?”

Một tay chống cằm, tuy là thân thể suy yếu nhưng sắc mặt đã dần khôi phục, Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm: “Chàng lo lắng cho muội sao? Yên tâm, muội sẽ không tiêu hao thêm một chút xíu nguyên khí và khí ngũ hành nào nữa đâu.”

Đôi mắt đen nhánh mà sâu thẳm của Ôn Đình Trạm đang bình tĩnh nhìn cô.

Dạ Dao Quang lại cười, nói: “Đầu tiên phải tỏ vẻ bí hiểm chút, chúng ta đi xem người khổng lồ kia trước. Muội cứu long mạch cũng chính là cứu hãn, muội rút cuộc cũng phải biết người muội cứu là ai chứ!”

Thấy vậy, Ôn Đình Trạm cũng không miễn cưỡng nữa. Cậu vốn không phải là một người nóng vội, thời điểm nên biết tự nhiên sẽ được biết. Nếu Dạ Dao Quang đã bảo đảm sẽ không hao tâm tổn lực nữa, đương nhiên cậu tin tưởng cô. Vì vậy cậu chỉ gật đầu rồi dẫn theo Dạ Dao Quang cùng đoàn người đến thôn của Liên Sơn. Chỗ này cách long mạch cũng lắm chỉ năm dặm đường, có điều đường xá nơi này vô cùng gập ghềnh, bọn họ đành đi bộ đến.

Người khổng lồ này tên Liên Sơn, người dân trong thôn của hãn đa phần đều mang họ Liên, Liên Sơn cũng không phải ngoại lệ. Thế nhưng từ khi hãn sinh ra vẫn không được đặt tên, đến sau khi bị đuổi ra khỏi nhà mới tự đặt cho mình một cái tên là Liên Sơn. Hãn ở ngay bên trong hang động phía sau thôn, cửa hang cao chừng một trượng, phía trong không tính là ngăn nắp sạch sẽ những cũng không hôi hám bẩn thỉu, đại khái là phong cách của nam tử quen sống một mình.

Lúc này Liên Sơn nằm trên giường đá lớn phủ da hổ, sắc mặt hắc có chút tái nhợt. Dạ Dao Quang tới gần mới biết được cô đã đoán sai, dáng người của Liên Sơn này cũng phải đến khoảng hai mét bảy hai mét tám, thật sự là một người khổng lồ.

“Khi tiểu nhân tìm được hắc, hắc đã như vậy rồi. Qua nhiều ngày cũng không có chuyển biến tốt lên, tiểu nhân cũng đã tìm đại phu khám qua cho hắc nhưng cũng không tra ra rốt cuộc là hắc bị bệnh gì.” Tên sai dịch được Tri phủ Tây Ninh phái đến đây nói với Ôn Đình Trạm.

“Đã làm phiền mọi người, người này giao cho ta là được rồi.” Ôn Đình Trạm gật đầu nói, lấy ra năm lượng bạc từ trong ngực:

“Ba vị đã cực khổ mấy ngày, đây là một chút lòng thành của ta.” Sai dịch kia từ chối một hồi cuối cùng cũng tiếp nhận. Hắc chấp tay rồi mang theo hai người còn lại rời đi.

Dạ Dao Quang tiến lên nhìn thoáng qua: “Đến đêm nay là hắc có thể tỉnh lại.”

“Sơn động này thật lớn.” Tần Đôn, Lục Vĩnh Diễm cùng mấy người còn lại đi bốn phía quan sát. Một cơn gió thổi tới lạnh buốt khiến bọn họ cảm thấy nơi này vô cùng trống trải.

“Ở đây có nhiều da thú quá, còn cả ba tấm da hổ...” Lục Vĩnh Diễm kinh ngạc nói to.

Bọn họ không phải tò mò lục lợi đồ đạc của Liên Sơn mà căn bản là mấy thứ này được treo trên vách động, vừa nhìn đã thấy ngay.

“Chưa nghe mấy người dân trong thôn nói sao, hắc trời sinh đã có sức mạnh phi thường.” Dạ Dao Quang nhìn Lục Vĩnh Diễm bằng nửa con mắt.

Mấy người cũng không rời đi, mà kiếm một ít thức ăn thôn dã giải quyết bữa tối ngay trong sơn động của Liên Sơn, ở đó chờ hắc tinh lại. Khi trời bắt đầu tối đen, quả nhiên Liên Sơn đã tỉnh. Nhìn thấy xung quanh nhiều người như vậy, bản năng phòng vệ của hắc trối dậy, liền đi tìm cây đại đao do chính hắc mài bóng loáng.

“Người không phải là đối thủ của ta, ta cũng sẽ không đả thương người, chỉ là có vài lời muốn hỏi.” Dạ Dao Quang tiến lên, bình thản nhìn Liên Sơn.

“Người có biết người sai người đi chôn thiết chùy đối diện ngọn núi kia là ai không?”

Vì hoàng thiết, Dạ Dao Quang vẫn phải hỏi cho rõ ràng, tránh đến lúc lại trêu phải đại địch thủ rồi một chút phòng bị cũng không có, gặp phải ám toán còn không biết vì sao.

Liên Sơn nhìn chăm chăm cô, sự phòng bị không biết vì sao dần dần buông lỏng nhưng hắc vẫn duy trì im lặng, không nói lời nào.

“Người cũng biết hắc sai người làm việc đó chính là nghịch thiên, suýt nữa đã lấy mạng của người...” Dạ Dao Quang cũng không quan tâm hắc nghe có hiểu hay không, kể lại toàn bộ chuyện xảy ra một lần.

“Là ta cứu tính mạng của người. Coi như báo đáp ta, nói cho ta biết là ai đã sai khiến người.”

Liên Sơn rớt cuộc cũng không giống như đầu gối nữa, hắc lắc đầu.

“Người không biết sao?” Dạ Dao Quang hỏi.

Liên Sơn gật đầu.

Dạ Dao Quang thở dài, cô vốn cũng không ôm hy vọng gì lớn: “Vì sao người giúp hăn?”

“Báo ân.” Liên Sơn phun ra hai chữ khô đét.

Được rồi, cô cũng chẳng còn lời gì để nói nữa. Cô xoay người nói với Ôn Đình Trạm: “Chúng ta đi thôi.”

Ai ngờ bọn họ đi rồi, Liên Sơn vẫn lặng lẽ theo sau. Lúc đầu Dạ Dao Quang còn cho rằng hăn đi tiễn bọn họ nhưng đã ra ngoài phạm vi thôn Liên Sơn rồi, hăn vẫn còn đi theo. Dạ Dao Quang cảm thấy không đúng lắm, quay lại hỏi hăn: “Vì sao người lại đi theo chúng ta?”

“Báo ân.”

Dạ Dao Quang: “...”

Lục Vĩnh Diễm muốn cười nhưng không dám, nín cười suýt chết nghẹn.

Dạ Dao Quang lại một lần nữa biểu thị rõ ràng rằng cô không cần báo đáp. Thế nhưng tên đầu gối Liên Sơn này, nói với hăn mãi không thông, một mực muốn đi theo Dạ Dao Quang.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 498: Cõi Trạng Liên Sơn

Dạ Dao Quang nhìn mấy người Càn Dương xúm lại thì có chút nhức đầu, từng người như muốn ăn tươi nuốt sống Liên Sơn. Cô lấy tay xoa xoa huyết thái dương, vẻ mặt cầu xin nhìn Ôn Đình Trạm: “Trạm ca, chàng nói xem đây có phải là muội đã tạo nghiệt gì rồi không.”

“Đây là phúc duyên.” Ôn Đình Trạm vỗ vỗ bàn tay Dạ Dao Quang.

“Nàng thấy tướng mạo Liên Sơn thế nào?”

Nói mới nhớ, Dạ Dao Quang còn chưa thực sự nhìn kỹ gương mặt Liên Sơn, mà Ôn Đình Trạm đoán chừng sẽ không dễ dàng bỏ qua chủ đề này. Vì vậy, cô xoay người lại nhìn một chút gương mặt Liên Sơn, tất cả đường nét trên khuôn mặt có thể tổng kết bằng hai chữ: Thuần lương!

Không thể tưởng tượng được một người từ nhỏ đã sống giữa muôn thú nhưng trông còn thuần lương hơn cả Càn Dương. Có lẽ từ khi hãn sinh ra chưa từng có một ai đối tốt với hãn, vì vậy nội tâm hãn vô cùng khát vọng được một người đối xử như vậy với mình, thế nên mới dễ dàng bị người ta lợi dụng. Thôi quên đi, coi như cô làm việc thiện vậy. Nếu bây giờ cô không thu nhận người này, ngày sau hãn gặp được người tốt thì không nói làm gì, nếu như lại gặp phải kẻ xấu, vậy càng dễ bị người ta lợi dụng. Chỉ có điều người này thân mình cao lớn như vậy...

“Thôi, đến đâu hay đến đó vậy.” Nếu đã thật tình muốn thu nhận, có chuyện gì không giải quyết được chứ.

Ôn Đình Trạm thấy cô đã cân nhắc kĩ lưỡng, mới gọi Vệ Kinh tiến vào, kêu Vệ Kinh chuẩn bị một thùng cơm đem đến. Máy người Dạ Dao Quang còn đang chưa hiểu chuyện gì, đợi đến khi Vệ Kinh đem cơm tới, sau đó Ôn Đình Trạm bảo hăn đưa cho Liên Sơn, mấy người bọn họ mới trở mắt nhìn.

“Hăn vẫn luôn một mực nhẫn nại, kiềm chế bản thân.” Ôn Đình Trạm nhẹ giọng nói.

Được rồi, ăn thì hoàn toàn không thua kém Càn Dương, nhưng đó đã là kết quả mà hăn cật lực khắc chế.

“Duệ nhi, sau này tỷ tỷ của cậu phải sống dựa vào cậu rồi.” Dạ Dao Quang nhìn Tiêu Sĩ Duệ với ánh mắt tội nghiệp.

“Chỉ cần ta còn có một miếng để ăn, tuyệt đối không để Dao tỷ tỷ phải chịu đói.” Tiêu Sĩ Duệ đảm bảo chắc nịch nhưng sau khi nhìn thấy Liên Sơn được Vệ Kinh nói rõ, ăn liền một mạch hết ba thùng cơm, sắc mặt hăn cũng dần dần biến trắng.

Mấy người Văn Du lập tức cầm đầu ăn, cật lực che giấu niềm vui sướng khi người khác gặp họa.

“Sư phụ, ta chịu thua.” Càn Dương ăn một thùng cơm, vô cùng thương tâm chạy đến chỗ Dạ Dao Quang tìm kiếm sự an ủi.

“Ai bảo cậu ăn nhiều như vậy?” Dạ Dao Quang cúi đầu quở trách hăn.

“Ta nói nhiều lần rồi, cậu ăn ít đi một chút, đừng cố sống cố chết ăn như vậy.”

Càn Dương cảm thấy cuộc sống này bỗng nhiên chẳng còn ý nghĩa gì nữa, sư phụ lại mắng hăn: “Thế nhưng cái người cao to kia, hăn...”

“Cậu cũng không chịu nhìn xem, người ta ít nhất cũng phải cao gấp hai cậu, nhu cầu của cơ thể làm sao so sánh với hăn được.” Dạ Dao Quang làm mặt lạnh.

“Kể từ hôm nay, mỗi bữa cậu chỉ có thể ăn bốn bát cơm.”

“Sư phụ...”

“Ba bát!”

Càn Dương yên lặng cúi đầu rời đi. Hăn đứng dưới mái hiên, ngửa đầu một góc bốn lăm độ nhìn đời, lộ ra một đôi mắt buồn thăm thăm, lại bị Kim Tử ném cho một cái nhìn khinh bỉ tột độ: Đồ bắt chước!

Dạ Dao Quang không để ý tới mấy người đó, cô đi tìm Liên Sơn, dẫn hăn đến một nơi tương đối vắng vẻ mới hỏi: “Cho người hai lựa chọn. Nếu như ngày sau người muốn theo ta thì vĩnh viễn theo ta, ta sẽ coi người là người một nhà. Còn nếu người có dự định giữa đường rời đi, vậy thì bây giờ có thể đi.”

Liên Sơn nghiêm túc suy nghĩ một chút, gật đầu.

Người này gặp trở ngại trong việc biểu đạt ngôn ngữ nhưng lớn lên trong hoàn cảnh như vậy âu cũng là điều bình thường. Dạ Dao Quang vẫn hiểu, ý của hăn chính là bằng lòng đi theo cô. Vì vậy, Dạ Dao Quang nói: “Đưa tay ra.”

Liên Sơn ngoan ngoãn vươn tay ra, Dạ Dao Quang nhìn tay hăn, trên năm ngón tay là một lớp chai thật dày. Lớp chai này dày đến nỗi giống như từ khi sinh ra đã có, phía trên còn đan chéo chằng chịt những vết sẹo, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng tôi luyện của thời gian. Dạ Dao Quang nhìn thấy, trong lòng không khỏi chua xót.

Vươn tay bắt mạch cho Liên Sơn, Dạ Dao Quang lập tức cảm giác được năng lực dồi dào lấp bể trong cơ thể hần, một nguồn sinh lực mạnh mẽ đến đáng sợ. Dạ Dao Quang chưa từng cảm nhận được nguồn lực như vậy trên cơ thể một người nào. Nhìn cánh tay cường tráng của Liên Sơn, tâm tư Dạ Dao Quang khẽ động, cô im lặng lấy ra một viên thuốc từ trong ngực rồi đưa cho hần: “Ăn đi.”

Liên Sơn cũng không hề nghi hoặc chút nào đã nuốt hết viên thuốc vào miệng. Dạ Dao Quang không khỏi cảm thán, người này thực sự quá dễ lừa, không sợ cô cho hần độc dược hay sao. “Người không sợ ta vì muốn khống chế người mà cho người ăn độc dược hay sao?”

Liên Sơn lắc đầu.

Dạ Dao Quang lấy tay đỡ trán: “Người có thể để lại cho mình chút tâm tư đề phòng được không?”

“Mệnh của ta, của cô.” Liên Sơn khô khan phun ra năm chữ.

“Ta nói ta có ân cứu mạng với người, người liền tin, biết đâu ta gạt người thì sao?” Dạ Dao Quang không khỏi nói.

“Cô không, gạt ta.” Liên Sơn cố chấp đáp.

“Không biết người nhất được tự tin này ở đâu nữa.” Dạ Dao Quang bất lực ngược mắt nhìn trời, cũng không tiếp tục nói đề tài này nữa.

“Chúng ta chuẩn bị đến núi Côn Lôn, người đi cùng bọn ta. Trước tiên đi về thu gom đồ đạc mang theo, dập đầu từ biệt trước cha mẹ người đi.”

Liên Sơn vẫn đứng yên bất động.

“Người yên tâm, ta sẽ không bỏ lại người. Chúng ta ở chỗ này chờ người quay lại.” Dạ Dao Quang đảm bảo.

“Không phải người tin ta sao, vậy thì không nên hoài nghi ta, ta sẽ không gạt người.”

Liên Sơn vẫn bất động.

Dạ Dao Quang nhíu mày, người này thật sự là khó khai thông.

Lúc này Ôn Đình Trạm từ bên cạnh đi tới: “Cha mẹ không phải cũng giống như ông trời sao, cốt nhục của người cũng là họ cho, không có họ sẽ không có người, dập đầu xem như là đáp tạ ân huệ của họ đã sinh dưỡng người. Số tiền này cũng lưu lại cho họ, để họ sau này cơm áo không lo, cũng chính là làm tròn bổn phận đối với cha mẹ của người.”

“Ừm.” Liên Sơn gật đầu, sau đó cũng không nhận ngân phiếu mà Ôn Đình Trạm đưa tới, chỉ vào một cái chạy đi.

Dạ Dao Quang trợn tròn đôi mắt đẹp, thị lực của cô cũng thuộc vào loại tinh nhạy nhưng vẫn không thể so sánh với tốc độ của Liên Sơn: “Trời ơi, đây cũng phải ngang cỡ tốc độ con báo săn mồi.”

“E rằng còn nhanh hơn.” Đáy mắt Ôn Đình Trạm cũng lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất.

“Muội có nên đi theo Liên Sơn, cho hăn ký khế ước bán thân, sau này cắt đứt quan hệ với người nhà triệt để không nhĩ?” Dạ Dao Quang đưa tay sờ cằm. Không phải vì cô quá coi trọng bản lĩnh của Liên Sơn, mà là muốn giảm bớt phiền toái sau này. Một đôi phụ mẫu có thể ném con của mình mới mười tuổi đến trước cửa hang hùm động sói cũng không xứng làm phụ mẫu. Chả trách được Liên Sơn lại chối bỏ bọn họ như vậy.

“Không cần đâu.” Ôn Đình Trạm lắc đầu.

Đứng trước quyền thế và thực lực, có cũng đơn giản chỉ là một tấm giấy vụn, không có cũng chẳng người nào dám tới gây hấn.

“Muội muốn xem hã có khả năng tu luyện hay không, nếu có thể, muội muốn nhận hã làm đồ đệ.” Dạ Dao Quang cảm thấy Liên Sơn là một nhân tài có thể đào tạo được, còn một số phương diện khác thì từ từ học vậy.

Tu luyện và tập võ không giống nhau, tập võ chẳng những phải chú ý căn cốt, còn chú ý cả tuổi tác. Qua độ tuổi thích hợp mới tập thì vô cùng khó đạt được thành tựu. Tu luyện thì chỉ cần thiên phú, nếu đã có thiên phú thì ở tuổi nào giai đoạn nào đều được. Dường như Liên Sơn chính là một người như vậy, trăm năm khó gặp. Nếu có thể tu luyện, kể cả là thiên phú vào loại bình thường, cũng tuyệt đối mạnh hơn so với những người tu luyện khác cùng cấp bậc.

“Ừm.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

Đây là việc riêng của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm vẫn không can dự.

Ôn Đình Trạm thì không có ý kiến gì nhưng Lục Vĩnh Diễm lại có vẻ mặt bi phẫn: “Tiểu Khu, cậu bất công.”

Trước kia cô không muốn nhận hã làm đồ đệ, hã còn tưởng rằng vì ghét hã đấy. Nhưng bây giờ Dạ Dao Quang thu nhận đồ đệ, người trước còn đàn hơn so với người sau, cả hai người cộng lại cũng chưa chắc đã có thể thông minh như hã.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 499: Pháp Trận Thái Ất

“Nhận đồ đệ phải chú ý cơ duyên. Chúng ta tuy là người tu luyện, không giống người xuất gia phải khai giới, phải đoạn hồng trần nhưng cũng không phải người nào cũng có thể thu nhận. Nếu ta nhận cậu, đó chính là phá hủy thiên đạo.” Dạ Dao Quang sao lại không nhìn ra trong lòng Lục Vĩnh Diễm nghĩ gì.

“Nếu có thể tùy ý thu nhận đồ đệ, ta chắc chắn sẽ nhận Trạm ca.”

“Phụt!” Tiêu Sĩ Duệ chớp mắt phun ra một ngụm trà, khụ khụ ho khan.

“Dao tử tử, nếu như tử thu nhận Doãn Hòa làm đồ đệ, hai người sẽ trở thành sư đồ...”

“Sư đồ gì...?” Dạ Dao Quang trợn trắng mắt.

“Chúng ta là người tu luyện, sư đồ kết thành đạo lữ chỗ nào chẳng có. Cũng giống như mọi người mà thôi, sống chết giữ cái danh phận này làm gì.”

Với bọn họ, chỉ có hai kiểu quan hệ không thể kết hợp. Thứ nhất là trực hệ huyết thống, thứ hai là đường đi khác biệt.

“Phải phải phải.” Càn Dương vừa nhồm nhoàm nhai thức ăn vừa phụ họa.

Ôn Đình Trạm lập tức híp mắt lại, nhìn chăm chăm cái người có ăn liền vui, vô tâm vô tư phụ họa vào một câu kia. Cậu vốn yên tâm về Càn Dương rồi, mặc dù tên này đúng là hoàn toàn không có điểm gì đáng nghi ngại nhưng hôm nay nghe xong mấy lời này của Dạ Dao Quang, cậu lại cảm thấy sau này vẫn nên có phòng bị, bởi vì người tu luyện đúng là không bị danh phận sư đồ hạn chế.

Càn Dương tội nghiệp. Rõ ràng một chút ý nghĩ khác cũng không có, cũng chỉ vì một câu nói thật lòng với sư phụ lại bị người nào đó cho vào danh sách đen mà vẫn không hay biết gì.

Buổi chiều hôm sau, Liên Sơn đã quay lại, hắn chỉ đem theo một bọc nhỏ. Dạ Dao Quang kinh ngạc không thôi, trong sơn động của hắn nhiều đồ như vậy, hắn đều không mang theo sao? Nhưng Dạ Dao Quang cũng không hỏi, đồ đạc của hắn, hắn tự nhiên biết xử lý thế nào mới tốt. Hắn đã không muốn, Dạ Dao Quang cũng không có quyền xen vào.

Cho đến khi hắn đem một tờ giấy đưa cho Dạ Dao Quang, cô mới mở ra xem. Đó lại là một tờ khế ước bán thân, người lập khế ước chính là lý chính của thôn Liên Sơn. Mặt trên tờ giấy có vài dấu vân tay, trong đó có một cái đặc biệt lớn.

“Đây là chủ ý của người?” Dạ Dao Quang cầm trong tay khế ước bán thân.

“Đại bá.” Liên Sơn vô cùng bình thản, dường như tờ giấy đó đối với hắn là thứ chẳng mấy may quan trọng.

“Đại bá của hắn chính là lý chính ở thôn của Liên Sơn.” Tất cả những gì liên quan đến Liên Sơn, Ôn Đình Trạm đã dò la kỹ lưỡng. Sau đó cậu nhìn hắn.

“Người bán hết đồ đạc trong sơn động, dùng số tiền đó đưa cho cha mẹ người để đổi lấy tờ khế ước này?”

“Ừm.” Liên Sơn gật đầu.

Dạ Dao Quang không biết nên khóc hay nên cười, người này có thể dừng ngốc đến mức đáng yêu như thế được không. Dùng chính tiền của mình mua bản thân mình, sau đó lại đưa kế ước bán thân cho cô. Bây giờ trên tờ giấy này, chỉ cần một chữ ký của cô hoặc chỉ cần cô ấn một dấu vân tay lên, lập tức một phen tiền cũng không cần tốn, người này đã chính là nô bộc của cô.

“Dao tử tử, đây chẳng phải là tử đã chiếm được món hời sao?” Tiêu Sĩ Duệ cũng chẳng biết nên cười hay nên khóc.

Ngũ hành Hỏa trong lòng bàn tay cô bùng lên, tấm kế ước lập tức hóa thành tro bụi. Đối diện đôi mắt có chút mờ mịt của Liên Sơn, Dạ Dao Quang đứng lên: “Người đi theo ta.”

Dạ Dao Quang dẫn Liên Sơn rời khỏi sân viện của khách trạm, đến một đỉnh núi gần đó, sau đó cô bắt đầu dạy hắc dẫn khí như thế nào, còn có đạo khí, tụ khí.

Ba phương pháp này, người bình thường một lúc là có thể chỉ thông. Thế nhưng Liên Sơn vẫn mất một lúc lâu, Dạ Dao Quang nghĩ đến quá trình trưởng thành của hắc, chỉ có thể chọn lựa những từ căn cốt nhất giải thích cho hắc rõ, sau đó mới dạy hắc dẫn khí.

Liên Sơn có thể dẫn khí, hơn nữa ngoại trừ ngũ hành Thủy, hắc còn có tứ linh căn!

Dạ Dao Quang chớp mắt có cảm giác như nhật được bảo bối, sau đó bắt đầu truyền thụ cho hắc quy luật tu luyện của khí ngũ hành. Quả nhiên có linh căn thì có thể căn cứ vào tâm pháp của Dạ Dao Quang dẫn khí ngũ hành, kế tiếp Dạ Dao Quang lại dạy hắc cách khí nhập thể, tụ khí ở đan điền.

Sau đó dần dần đi đến phần phức tạp, Liên Sơn vất vả lắm mới dẫn được khí vào trong cơ thể, lại suy t chút nữa làm mất đi, hoàn toàn không biết làm thế nào mới lưu lại được. Cũng may Dạ Dao Quang đứng lúc ra tay, Liên Sơn mới từ đó mà thông thuận hơn.

Trời đã tối nhưng Dạ Dao Quang cũng không vội, cô dẫn Liên Sơn quay về. Tất cả mọi người đều đang chờ hai người họ về dùng bữa. Bởi vì Liên Sơn, bọn họ chỉ có thể ăn ở trong sơn. Thời gian nghỉ ngơi buổi tối, Dạ Dao Quang chỉ đành để Liên Sơn chịu thiệt thòi đốt củi nằm trong lán của khách trạm, hẳn đều chấp nhận.

“Chờ sau khi chúng ta trở về, muội sẽ thu nhận Liên Sơn làm đồ đệ.” Dạ Dao Quang rất vui.

Vốn chỉ cho rằng Liên Sơn được ông trời ưu ái cho một cơ thể lớn, nhưng bây giờ cô lại phát hiện thể chất của hắn cũng vô cùng tốt. Dạ Dao Quang quyết định nói chuyện này với Ôn Đình Trạm.

Ngày hôm sau vừa mới bắt đầu, Dạ Dao Quang đã bắt đầu hướng dẫn Liên Sơn, ba ngày công sức cuối cùng hắn cũng lĩnh giáo được cách dẫn khí vào đan điền như thế nào. Sau đó cô lại chú ý cho hắn một số yếu điểm, cùng với những cản trở và tâm ma sẽ gặp trong giai đoạn bắt đầu tu luyện, chỉ hắn nên tránh như thế nào rồi sau đó để hắn tự mình tập luyện.

Qua nhiều ngày, thân thể của hắn cũng đã hoàn toàn khôi phục. Hôm nay ăn cơm trưa xong, mấy người Dạ Dao Quang lên đường.

“Bây giờ chúng ta xuất phát, hôm nay nghỉ ở bên ngoài, buổi tối ta muốn đi cứu long mạch.”

“Được, được.” Càn Dương là người đầu tiên vỗ tay nhất trí.

Hắn đã vô cùng chờ mong xem sư phụ làm cách nào cứu được long mạch. Hắn nghĩ muốn nát óc cũng không tìm ra được nguyên nhân. Những

người khác cũng hết sức hiếu kỳ vì Dạ Dao Quang đã phân tích qua tình hình của long mạch. Dựa theo lời cô nói, trừ phi là thần tiên, bằng không có tu vi cao tới đâu cũng chưa chắc cứu được long mạch.

Bọn họ thu dọn đồ đạc rời khỏi khách trạm, theo hướng ngọn núi mà đi.

Bọn họ dựng trại dưới chân núi, Dạ Dao Quang nhìn sắc trời: “Sĩ Duệ canh giữ ở chỗ này, Liên Sơn đi tìm chút thịt chim thú rừng gì đem về đây, tiểu Lục cùng vài người nữa đi kiếm củi, bữa tối mọi người tự giải quyết vậy. Ta và Trạm ca đi cứu long mạch.”

Hai người đi tới chỗ long mạch. Tụ Linh trận đã sắp mất đi linh ứng, ngưng tụ linh khí càng ngày càng ít.

Cô nhờ Ôn Đình Trạm vẽ xuống một vị trí an toàn, tiếp theo nhanh chóng bày một trận pháp.

Tổn cứu Ly nhị Khôn thất Chấn tứ ngũ Đoài lục (*).

Đây là trận pháp Thái Ất.

Sau đó cô ngồi xếp bằng tại vị trí cung trung tâm, chỉ thấy đầu ngón tay cô biến hóa vô cùng nhanh. Nếu Ôn Đình Trạm có thể thấy được khí ngũ hành thì sẽ có thể chứng kiến từng luồng khí ngũ hành từ dưới đầu ngón tay Dạ Dao Quang tạo thành một hình vẽ vô cùng phức tạp, trên hình vẽ có chín hoa văn giống hệt nhau.

“Giờ Ất Dậu, ngày Canh Dần, tháng Ất Dậu, năm Ất Tỵ, đệ tử đích truyền Dạ thị Dạ Dao Quang, khai pháp trận Thái Ất. Mời Thái Ất kim thần thái bạch chi tinh nhận Kim Đức chính khí, trợ long chi mạch!”

Dạ Dao Quang dứt lời, thủ quyết lại liên tiếp biến hóa. Ôn Đình Trạm dường như nhìn thấy luồng ánh sáng của mặt trời chiều khi xuống núi

ngừng tụ toàn bộ trong lòng bàn tay Dạ Dao Quang. Khí ngũ hành từ tay kia của cô tụ vào bức vẽ cổ cũng dần dần hòa vào màu vàng kim của ráng chiều. Bầu trời bỗng nhiên tối đi, nhưng cũng đã vào lúc hoàng hôn, mọi người chỉ nghĩ rằng hôm nay mặt trời lặn nhanh hơn mọi ngày một chút. Chỉ có Ôn Đình Trạm lúc này đang nhìn không chớp mắt vào bức vẽ đang lơ lửng trước mặt Dạ Dao Quang.

Lúc này, cổ tay Dạ Dao Quang giương lên, vô số chấm tinh quang hồng nhạt từ hông cô bay ra, tụ đầy vào chín hoa văn giống nhau kia. Theo một chấm cuối cùng hạ xuống, tia sáng lóa mắt người xem bay ra, toàn bộ bầu trời là ánh sáng tản mát màu bạc.

Vì vậy, chân trời xuất hiện một cảnh tượng kỳ diệu mà người phàm không nhìn thấy được, vô số tinh quang sáng chói đang rơi xuống như mưa.

(*) Tồn, Ly, Khôn, Chấn, Đoài là các quẻ trong bát quái.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 500: Cứu Sống Long Mạch

Sư phụ, sư phụ, người mau nhìn đi, đang xảy ra chuyện gì vậy?” Bên trong núi Côn Lôn, một tiểu đạo sĩ chứng kiến cảnh tượng tinh quang rơi xuống như mưa trước mắt, sợ đến sắc mặt trắng bệch, có phải là có đại sự gì phát sinh rồi hay không. Hắn chưa từng chứng kiến cảnh tượng đáng sợ như vậy.

“Chớ hoảng sợ.” Một ông lão tóc trắng mở mắt ra, đưa tay vuốt chòm râu bạc phơ dài đến ngực.

“Đây là ảo giác, có người đại thiện đang hành sự đại thiện.”

Đạo sĩ kia lại thở dài một hơi: “Là đại sự cỡ nào mà khiến trời sinh ảo giác như vậy?”

“Hưng thịnh thiên hạ, cứu thương sinh linh, tạo phúc vạn người, chính là đại sự giống như vậy.” Ông lão kia đáp, lại đứng lên tiến gần đến vách núi, dường như đặt mình vào ánh sao kia. Ông bấm ngón tay tính toán, không khỏi mỉm cười:

“Có khách quý đến.”

“Thật sự có khách quý đến sao? Đồ nhi phải đi thu xếp lại phòng khách mới được.” Tiểu đạo sĩ vô cùng vui vẻ chạy đi.

Mà ông lão tóc trắng lại lắc đầu, khẽ thở dài một hơi: “Đại loạn còn chưa bắt đầu.”

Cùng lúc đó, hình vẽ phức tạp trong tay Dạ Dao Quang bỗng nhiên kịch liệt hoán chuyển một trận. Cuối cùng nó ngưng tụ trở thành một viên minh châu tỏa ra từng quầng ánh sáng. Dạ Dao Quang xoay người nhảy lên, một chưởng úp toàn bộ quầng sáng kia đánh xuống mặt đất.

Toàn bộ mặt đất đột nhiên kịch liệt rung động, sau đó một âm thanh như tiếng rỗng ngân vang vọng cả trời đêm. Âm thanh này tựa như ảo mộng, ngay cả Ôn Đình Trạm cùng những người khác đều phảng phất nghe thấy.

Thật vất vả mới ổn định lại cơ thể, Tiêu Sĩ Duệ không khỏi nói với Càn Dương bên cạnh: “Khí tức này tươi mát thật.”

“Bởi vì sư phụ đã cứu sống long mạch.” Càn Dương nhìn tới xung quanh chỗ long mạch, hẳn có thể nhìn thấy được nó đang vui vẻ chuyển động tựa như con cá bơi trong nước.

Long mạch chính là mạch máu của ngọn núi, long mạch vượng thì núi linh, núi linh tự nhiên có khí sạch.

Thế nhưng bất chợt gương mặt Càn Dương biến sắc. Bởi vì hắn thấy rõ ràng long mạch bay vút lên, tựa hồ muốn thoát khỏi mặt đất chỗ nó nằm. Dạ Dao Quang bên cạnh nhẹ nhàng nhảy xuống, tuy là vừa bố trí pháp trận nhưng xác thực không tiêu hao nguyên khí của cô, chỉ có điều công đức mà cô vất vả mới tích được, cũng chỉ còn lại...

Trong lòng cô tuy có chút đau xót nhưng để có thể cứu được thủy thổ một phương, cũng coi như là dùng đúng nơi cần thiết rồi.

“Chúng ta đi thôi...” Dạ Dao Quang đi tới trước mặt Ôn Đình Trạm, nhưng sắc mặt cô đột nhiên sầm lại, bên tai chợt có tiếng “xì xì”. Cô cúi đầu nhìn phía dưới, mặt đất đã bắt đầu nứt nẻ.

Dạ Dao Quang nhanh chóng kéo tay Ôn Đình Trạm, tung người thả mình xuống. Mà dưới chân núi, Liên Sơn hai tay ôm Tiêu Sĩ Duệ, Tần Đôn, còn Càn Dương và Kim Tử mỗi người mang theo hai người khác nhanh chóng chạy trốn. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nhún người vài cái, nhanh chóng đuổi tới phía trước. Đằng sau bọn họ là ngọn núi âm âm đổ nát. Bụi mù cùng đá vụn cuồn cuộn rơi xuống.

“Tiểu Dương, Kim Tử!” Dạ Dao Quang che mắt người Ôn Đình Trạm ở phía sau, cô hét lên một tiếng rồi nhanh chóng vận khí hình thành một lớp bình phong, ngăn lại đá vụn đang lăn xuống dưới núi. Càn Dương và Kim Tử cũng nhanh chóng vận khí, hai luồng sức mạnh chạm vào nhau, núi đá kia nhanh chóng dừng lại.

Mà lúc này, Dạ Dao Quang nhìn thấy ảo ảnh một con rồng màu bạc bay từ phía trong dãy núi ra ngoài. Thân mình quanh quẩn phía trên dãy núi nhưng đầu rồng cực lớn đang hướng về phía Dạ Dao Quang. Mặc dù nó chỉ là ảo ảnh nhưng Dạ Dao Quang cũng có thể nhạy bén cảm giác được, người long mạch nhắm đến chính là Liên Sơn!

Trong lòng cô hoảng hốt, cô chỉ nghĩ dùng công đức đến cứu long mạch, nhưng không ngờ công đức tập hợp Chân Thiện Mỹ chốn nhân gian ngưng tụ thành khiến luồng linh khí này mở ra linh trí. Nó biết được Liên Sơn là người hại nó nên muốn trả thù. Kết quả như vậy cũng là nằm ngoài dự liệu của Dạ Dao Quang.

Trong quá khứ cô chưa từng tích lũy công đức, chưa bao giờ biết được sức mạnh công đức lại cường thịnh như vậy. Liên Sơn đối với nguy hiểm cũng vô cùng cảnh giác, hẳn đã bắt đầu tu luyện, cũng đủ nhìn thấy được ánh mắt bất thiện của cự long. Nhưng hẳn vẫn vô cùng bình tĩnh, mặc dù biết rằng đối với nó hẳn cũng chỉ là con kiến hôi.

“Mau tránh ra.” Dạ Dao Quang quát to một tiếng. Cô bay lên trời, lơ lửng giữa không trung, đối địch với con cự long kia:

“Người này là đệ tử của ta, người hại người ta đã thay người báo thù.”

Long mạch tuy đã mở linh trí nhưng nó vẫn chỉ là một luồng linh khí, mà không phải là vật sống chân chính có suy nghĩ. Nó đương nhiên không hiểu lời nói của Dạ Dao Quang nhưng nó vẫn biết Dạ Dao Quang chính là người đã cứu nó, nếu không nó chắc chắn đã phải chết không nghi ngờ gì. Nhìn Dạ Dao Quang đứng chắn trước mặt, trong đầu nó đã có chút nôn nóng, lắc sang bên trái lại lắc sang bên phải, hoàn toàn không hiểu được lời nói của Dạ Dao Quang.

Thế nhưng nó vô cùng căm hận Liên Sơn là điều không thể nghi ngờ, vì vậy nó chuyển thân quán lấy Dạ Dao Quang, sau đó bay về phía Liên Sơn.

Tốc độ kia, sức mạnh kia mạnh mẽ đến nỗi cả rừng núi đều rung động.

Dạ Dao Quang thấy vậy không thể không lấy ra Tử Linh châu, dùng linh ngũ hành thoát khỏi trói buộc của long mạch. Thân cô bắn tới trước mặt Liên Sơn, chợt giữa không trung long mạch bỗng hóa thành một chùm ánh sáng lạnh phóng tới, xuyên qua thân thể Dạ Dao Quang.

Lúc này thân thể Dạ Dao Quang cứng đờ, ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt hoa đào của cô nhanh chóng tan rã.

“Dao Dao!”

“Sư phụ!”

“Grào...”

Tiếng gọi của Ôn Đình Trạm và Càn Dương cũng bị tiếng rống ngâm trong không trung hoàn toàn lấn át. Thân thể hai người bay tới cũng bị gió lớn từ long mạch hất cho bay ngược trở lại. Cuốn trong mình thân thể Dạ Dao Quang, long mạch nhanh chóng trốn vào trong núi.

“Dao Dao!”

Thân thể rơi xuống đất, Ôn Đình Trạm vô cùng căng thẳng, ngay lập tức định lao theo lại bị Kim Tử ngăn lại. Kim Tử khoa tay múa chân liên hồi với cậu: “A a.”

“Sư phụ không sao.” Càn Dương lập tức truyền đạt lại ý của Kim Tử cho Ôn Đình Trạm.

Khuôn mặt đẹp đẽ của Ôn Đình Trạm lạnh băng, cậu im lặng không nói lời nào.

Hai chân Liên Sơn khuỵu xuống, quỳ ngay tại chỗ không nói một lời. Trong lúc nhất thời tất cả bọn họ đều rơi vào bầu không khí im lặng đè nén, đều không cảm giác được phía xa đang có người đuổi tới.

“Sư phụ, con rõ ràng vừa nhìn thấy chân long mà, vì sao chớp mắt lại không thấy đâu nữa?” Những người này đều ăn mặc giống nhau, trong đó dẫn đầu là một người tóc mai hai bên đã bạc.

“Không còn chút linh khí nào cả, hẳn là không có long mạch ở đây.” Người tóc bạc nọ lên tiếng.

“E rằng vừa rồi chỉ là một ảo ảnh mà thôi.” Một người trong đó lên tiếng.

“Chúng ta lại tìm kiếm bốn phía đi, mọi người cẩn thận chút.”

Đoàn người tìm ước chừng một ngày cũng không tìm được chút dấu vết gì để lại. Đó là bởi vì sau khi long mạch kéo Dạ Dao Quang vào sâu bên trong dãy núi đã dung nhập vào trong thân thể của cô.

Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy từng luồng lực mạnh mẽ khiến những kinh mạch đã khô kiệt của cô lập tức tăng vọt trở lại. Một luồng linh khí

lớn mãnh liệt chảy vào tứ chi xương cốt của cô khiến kinh mạch của cô như muốn phát nổ. Dạ Dao Quang hoảng sợ không thôi, cô muốn nhanh chóng thu lại khí tức nhưng thân thể lại hoàn toàn không có năng lực tự chủ. Vậy nhưng tình huống đan điền bị bùng nổ mà cô lo sợ lại không xảy ra. Từng luồng linh khí tựa hồ như có ý thức, chỉ có điều vẫn không ngừng khuếch trương kinh mạch. Cứ liên tục như vậy, mãi đến khi kinh mạch của cô căng trướng đến mức không thể phình thêm được nữa thì mới dừng lại.

Dạ Dao Quang nhanh chóng mở mắt, bốn phía đều là bóng đêm đen đặc, sau đó một luồng sức mạnh từ trong thân thể của cô bộc phát xông ra, soi rọi bốn phía tối đen.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 501: Nguyên Anh Kỳ

Dạ Dao Quang nhìn long mạch nằm mệt lả trước mặt cô, có một cảm giác bất lực chỉ còn hơi thở thoi thóp. Nội tâm của cô vô cùng phức tạp, cô đã đặt cược lớn như vậy để cứu sống nó. Trải qua trận hỗn loạn vừa rồi, cùng lắm nó chỉ tốt hơn một chút so với trước kia. Nếu để nó ở lại trong hang núi, tất nhiên chỉ không đến mấy năm sẽ tiêu tán không còn.

Lẽ nào đây là số mệnh, khả năng của con người thực sự không có cách nào thay đổi?

Dạ Dao Quang ngồi xổm người xuống, vươn tay muốn vuốt ve nó một chút. Mà cuối cùng nó chỉ là một luồng linh khí, không phải là thực thể, mặc dù cô có thể nhìn thấy nó nhưng không có cách nào đụng vào nó.

Tay Dạ Dao Quang lơ lửng trên cơ thể trong suốt, đường nét của nó vẫn rất rõ ràng nơi hư không, trong lòng cô vô cùng khổ sở: "Ta xin lỗi."

Nếu cô không đưa Liên Sơn tới, nó cũng sẽ không kích động mà phá vỡ mặt đất chui lên. Bọn họ lặng lẽ rời xa nhau không một tiếng động, nó sẽ sống sót yên ổn ở nơi này. Có núi Côn Lôn nuôi dưỡng, cô tin chắc chắn nó sẽ tu luyện thành thực thể, sau đó phi thăng trở thành một thần long đích thực. Tuy rằng đó có thể là chuyện của hơn một nghìn mấy trăm năm nữa nhưng tuyệt đối sẽ không đến bước đường như bây giờ.

Long mạch là một luồng linh khí không bị trời đất cai quản, nó có thể không cần thiết phải cứu cô nhưng nó hết lần này tới lần khác vẫn kiên quyết bảo vệ cô vì nó thật lòng cảm kích cô.

Công đức còn lại không nhiều, cô không thể dùng công đức cứu nó một lần nữa.

"Chước Hoa, ta có một cách." Lúc này Tụ Hồn Đình trong ngực Dạ Dao Quang bay ra.

Bởi vì Ngưng Hồn Hương chưa hết, đồng thời Quách Viện đã từng hút dương khí của người sống nên Dạ Dao Quang dự định đưa Quách Viện tới núi Côn Lôn - nơi linh khí dồi dào để độ hóa cho nàng, cố gắng hết sức không để nàng vì một chút sơ sẩy mà có thể bị trời trừng phạt. Mặt khác chính là kết quả của kỳ thi Hương còn chưa công bố, Dạ Dao Quang cũng hy vọng sau khi Quách Viện nghe được thành tích của Dư Trường An rồi mới đi, cho nên vẫn đem theo Quách Viện.

"Đừng nhúc nhích, nàng ấy sẽ không làm hại ta." Nhìn thấy Quách Viện xuất hiện, long mạch có thể cảm giác được Quách Viện không phải thứ tốt đẹp. Vì vậy nó sợ Quách Viện làm hại Dạ Dao Quang, muốn bảo vệ Dạ Dao Quang. Trong lòng Dạ Dao Quang thực sự vô cùng cảm động, thế gian này kỳ thực vạn vật sinh linh đều có một tấm lòng cảm kích.

"Lúc đầu ta bám trên người Trần Trấn Nhi, vì muốn tra rõ tình cảnh của mình, từng xem qua một quyển sách tên là Ngự Long Quyết." Quách Viện nói cặn kẽ nội dung quyển sách kia cho Dạ Dao Quang nghe. Quách Viện từng rất thích đọc quyển sách Ngự Long Quyết này, bởi vậy nàng đã bắt đầu tu luyện. Trong quyển sách này long chỉ cũng là long mạch, toàn bộ đều viết cách lợi dụng long mạch tu luyện như thế nào, trong đó có một chương duy nhất viết nuôi dưỡng long mạch như thế nào.

Sau khi Dạ Dao Quang nghiêm túc lắng nghe, ánh mắt rực sáng, cô lấy la bàn của mình ra. Nuôi dưỡng long mạch cần phải có một thứ pháp khí có khả năng chịu lực để chứa đựng được long mạch. Thứ này phải là pháp khí, không phải là bảo vật. E rằng Tử Linh châu cũng không được vì Tử Linh châu là chúa tể ngũ linh trong trời đất, tuyệt đối không cho phép

truyền một thứ khác vào, trừ khi là cho nó thuốc bổ. Dạ Dao Quang có cảm giác một khi đã truyền long mạch vào Tử Linh châu, cuối cùng chắc chắn long mạch sẽ bị Tử Linh châu nuốt chửng.

"Chước Hoa, cô phải suy nghĩ cho kỹ." Quách Viện không thể không cảnh báo một câu.

Phương pháp này dù sao cũng là do nàng vô tình thấy được, hơn nữa một khi thất bại, Dạ Dao Quang rất có thể phải trả giá bằng cả tính mạng.

"Ta muốn thử một lần." Ánh mắt Dạ Dao Quang càng kiên định, nếu phương pháp này thật sự là giả mạo, một người tu luyện như cô chỉ cần nghe xong là có thể đoán được. Cô tin phương pháp tu luyện mà Quách Viện nói đến chắc chắn là sự thực.

Quách Viện không can ngăn thêm nữa, nàng bay vào Tụ Hồn Đình.

Dạ Dao Quang nhìn long mạch: "Ta đưa người rời khỏi chỗ này, hãy nhìn lại toàn bộ hang núi lần cuối, sau này chúng ta cùng nhau tu luyện được không?"

Long mạch đương nhiên không hiểu được lời nói của Dạ Dao Quang, cô ngồi xếp bằng rồi nhanh chóng phát động la bàn. La bàn bay lơ lửng lên đỉnh đầu của Dạ Dao Quang, từng vòng hào quang ánh vàng rực rỡ từ đỉnh đầu cô hiện lên hoa văn bát quái bao phủ xuống phía dưới. Khí ngũ hành bắt đầu xoay tròn quanh người Dạ Dao Quang, tu vi của cô được long mạch bồi dưỡng, nhất định là đã gia tăng. Nhưng cô còn chưa có thời gian tìm hiểu thì khí ngũ hành của cô lúc này đã vô cùng dày đặc.

Một vòng hào quang chiếu xung quanh la bàn, hai tay của Dạ Dao Quang nhanh chóng biến đổi dựa theo nội dung Quách Viện cho cô. Hào quang chuyển hóa thành một hình hoa văn cực kỳ quái dị. Thuận theo đầu ngón tay cô kéo ra, hoa văn kia giống như một cái cửa lớn bị mở ra, hướng về phía long mạch.

"Đi theo ta." Mắt Dạ Dao Quang lóe lên hào quang rực rỡ lảng lảng nhìn long mạch.

Long mạch hoàn toàn không hiểu ý của cô nhưng nó dường như hiểu rõ kỳ vọng của cô. Nó nhảy dựng lên cao, dạo vòng quanh nơi nó được sinh ra một vòng rồi đột nhiên xông vào cửa lớn từ phía đầu ngón tay Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cảm thấy một luồng khí thể hùng dũng đang phi nhanh đến phía cô, cô thực sự không thể khống chế hoàn toàn được cục diện như vậy. Ngay cả la bàn phía trên của cô cũng bắt đầu rung lắc không ngừng, đồng thời trên mặt đồng hồ có kẽ nứt nhỏ dần dần toác rộng ra.

Áp lực đè xuống đã khiến vị ngai ngái dâng đến cổ họng, trong đầu Dạ Dao Quang chỉ có khẩu quyết của Quách Viện cho cô.

Một lần... lại một lần, long mạch dần dần thu nhỏ. Nó dạo quanh thân thể của cô mấy vòng, cũng theo khẩu quyết của cô mà càng ngày càng nhỏ. Sức mạnh không thể khống chế đó cũng từ từ đi vào kiểm soát khi long mạch càng ngày càng nhỏ dần. Cơn đau lúc trước cũng dần dần không còn tăng thêm, lòng tin của Dạ Dao Quang lập tức tăng lên gấp bội.

Khi Dạ Dao Quang biến đổi thủ quyết và phát động la bàn lặp đi lặp lại, cuối cùng long mạch chỉ còn dài một tấc, xông vào chỗ miệng vết nứt trên mặt la bàn.

Lập tức vết nứt của la bàn khép lại, thoát khỏi khống chế của Dạ Dao Quang. Từng vòng hào quang sáng rực không ngừng đẩy ra một luồng sức mạnh tinh khiết làm cô phút chốc nhắm hai mắt lại.

Dạ Dao Quang nhanh chóng dẫn động khí ngũ hành, dù sao cũng là linh khí do long mạch sinh ra nên khí ngũ hành rất tinh khiết, dùng khí ngũ hành có thể dung hợp linh khí từ la bàn nạp vào bên trong cơ thể.

Kim Đan nơi đan điền của Dạ Dao Quang giống như có một bào thai đang động đậy, muốn phá vỡ sự ràng buộc của lớp da bên ngoài mà xông ra. Dạ Dao Quang không thể tin rằng, cô lại bất ngờ đột phá Kim Đan, thăng tới Nguyên Anh!

Dạ Dao Quang trấn áp sự kích động và vui sướng trong lòng, cô nhanh chóng thu nạp khí ngũ hành bốn phía. Kim Đan của cô nhanh chóng phá vỡ, thành hình dạng một đoá hoa sen. Sau đó từng cây khí ngũ hành leo lên bám vào nhanh chóng, mỗi một cây đều hợp lại với trái tim của cô, bao vây lấy trái tim yếu ớt nhất trong con người.

Sức mạnh dồi dào khiến các khớp của Dạ Dao Quang khoan khoái. Đến khi cô thực sự thu nạp tất cả sức mạnh đồng thời sau khi khống chế được nó, cô mở choàng mắt, phun ra một ngụm khí, toàn thân cô đều tràn đầy tinh lực.

"Chúc mừng cô, Chúc Hoa." Quách Viện rất kích động, tất cả lo lắng của những ngày này đã đều tan đi.

"Ta phải cảm tạ cô." Dạ Dao Quang đứng lên, cô giơ tay bắt lấy la bàn đang rơi xuống.

Hai tay Dạ Dao Quang nâng niu la bàn, cô có thể cảm giác được bên trong la bàn có một luồng sinh khí. Luồng sinh khí này chính là long mạch! Giống như đang nâng niu đứa con của chính mình, cô đưa tay sờ một cái.

"Chuyện này cũng là xuất phát từ thiện ý của cô, cô nên được báo đáp." Quách Viện lắc đầu, ánh mắt nàng nhìn về Dạ Dao Quang vừa ước ao cũng vừa kính trọng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 502: Đây Là Sư Nương

Đúng vậy, là xuất phát từ sự thiện lương của cô.

Mọi sự trên đời đều có nhân quả hồi báo, cô hoàn toàn có thể không để ý tới khốn cảnh của long mạch, kết cục có thảm hại cũng chẳng liên quan đến cô. Mà ở đây tình cảnh của đối phương rõ ràng phức tạp hơn so với tu vi của cô, cô vẫn một mực nghĩ hết mọi biện pháp mới cầu cứu được sự trợ giúp của Ích Tây trường lão. Rõ ràng cô cũng có thể không để ý tới Liên Sơn, nhưng cô đã nghĩ người như Liên Sơn có ích được một lần thì nhất định sẽ có lần thứ hai. Thời điểm long mạch tấn công Liên Sơn, cô hoàn toàn có thể bỏ mặc khoanh tay nhưng cô vẫn xông vào. Có lẽ rất nhiều người xem đây là chuyện ngớ ngẩn, có lẽ là ngu dốt không ai bằng.

Nhưng cô chỉ không muốn hồ thẹn với lương tâm.

Cô không thể đành lòng rằng một giây trước còn luôn miệng nói với người ta, Liên Sơn là đồ đệ của cô, một giây sau đối mặt với nguy hiểm lại thản nhiên bỏ mặc Liên Sơn vì đối thủ quá mạnh. Làm vậy cô sẽ tiếp tục sống, nhưng sẽ vĩnh viễn coi thường chính mình.

Trên thế gian này, rất nhiều người cũng biết rõ đạo lý đó nhưng đến lúc cần ra quyết định sống còn, chắc chắn không mấy ai có thể một mực quyết đoán như cô, xông lên phía trước không chút do dự.

Long mạch dù sao chỉ là một luồng khí, nó không có tư duy, nó chưa chắc sẽ cứu cô. Thế nhưng cô vẫn thật tình báo đáp, đối xử bình đẳng với long mạch nên cô có thể có được những thứ này. Quách Viện chỉ có thể ước

ao chứ chẳng thể nào đổ kị chuyện Dạ Dao Quang đã đặt cược cả tính mạng để rồi nhận được báo đáp.

Nếu Dạ Dao Quang không có thiện tính, đưa Quách Viện đến nơi này, độ hóa cho nàng ngay ở Nhiếp gia thì giờ này nàng cũng chưa chắc có thể trợ giúp cho Dạ Dao Quang.

"Cô đừng vội khen ta, đến lúc ta đi ra ngoài, chưa chắc Trạm ca đã thấy ta đẹp." Nghĩ đến điều căn bản này, Dạ Dao Quang lập tức ỉu xiu, cô có thể ra khỏi nơi này không?

Đáp án đương nhiên là không thể!

Sau khi đợi ba ngày, Ôn Đình Trạm dường như muốn phát điên. Cuối cùng Dạ Dao Quang đón ánh mặt trời, từ bên trong dãy núi bay ra. Mọi người nghe được một tiếng nổ lớn liền thấy một thiếu nữ mặc trang phục nam. Dưới ánh mặt trời, cô vô cùng xinh đẹp, bông bênh như lướt trên mây mà đến. Toàn thân cô được bao quanh bởi một luồng tiên khí không thể nói rõ, dung nhan của cô đẹp không tỳ vết, đôi mắt sáng rạng rỡ linh động thật khiến người nhìn tim đập rộn ràng.

"Ôi mẹ ơi, tiểu Khu đã đi một vòng Thiên cung trở về phải không?" Mọi người đều ngây ngốc.

Ôn Đình Trạm lao lên phía trước như một mũi tên, nắm lấy bả vai của cô bằng cả hai tay để chắc chắn không phải cậu hoa mắt rồi mới ôm lấy cô vào lòng.

Dạ Dao Quang dang vòng tay ra siết chặt, tựa đầu trên bả vai của cậu: "Muội xin lỗi đã để cho Trạm ca phải lo lắng."

"Nàng bình an là tốt rồi." Giọng nói khàn khàn của cậu như trút được gánh nặng.

Không hề trách mắng, không hề buồn giận, không hề nghi ngờ, chỉ có một trái tim thoải mái hoàn toàn nói lỏng.

Ôn Đình Trạm không phải là không có lửa giận, không phải là chưa từng nghĩ tới sau khi cô trở về, nhất định phải trách mắng cô. Nhưng trong nháy mắt khi thực sự nhìn thấy cô, cậu mới phát hiện toàn bộ cảm xúc đó đều hóa thành nỗi nhớ.

So với việc mất đi Dạ Dao Quang, bất kỳ việc gì cũng không đáng để sợ hãi.

Ngược lại Dạ Dao Quang cũng như thế, trái tim cô đau đớn liên hồi, cô cũng ôm Ôn Đình Trạm thật chặt.

Đều là người tu luyện, đã từng có người năm lần bảy lượt nói cô có trái tim thánh mẫu, sớm muộn cũng có một ngày bị chính mình hại chết. Nhưng hôm nay người ôm chặt lấy cô không ngừng, lại chưa từng nói với cô một tiếng nặng lời.

Thế nào mới là yêu, giờ khắc này cô mới hiểu được.

Giờ khắc này, ngoại trừ ôm Ôn Đình Trạm thật chặt, cái gì cô cũng không muốn làm.

Nhưng âm thanh không hài hòa vẫn luôn vang lên.

"Ọc ọc ọc..."

Dạ Dao Quang vội vàng đẩy Ôn Đình Trạm ra, còn tưởng rằng bụng của mình kêu lên, đã thấy Càn Dương mếu máo tiến tới nói một cách đáng thương: "Sư phụ, ta đói lắm rồi."

Đám người Tiêu Sĩ Duệ lắc đầu bó tay. Cũng may là bọn họ không nhận một tên đồ đệ như vậy, bằng không bọn họ thực sự muốn bóp chết

hắn.

"Ăn, ăn, ăn, chỉ có biết ăn thôi." Dạ Dao Quang tức giận nói một câu. "Thôi đi đi, chúng ta đi ăn ở trấn bên cạnh."

Dạ Dao Quang cũng muốn chết đói nhưng cô sẽ không nói ra như vậy.

"Tiểu Khu, cậu hãy xem tên to con này trước." Tần Đôn chỉ vào Liên Sơn vẫn còn đang quỳ nói:

"Cậu ta đã quỳ ba ngày rồi."

"Các cậu để cậu ta quỳ vậy sao?" Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn Tần Đôn.

Tần Đôn tỏ ra rất oan ức, cậu có khuyên hắn nhưng cậu thực sự không kéo hắn dậy được.

"Liên Sơn, mau đứng lên." Dạ Dao Quang đi tới trước mặt Liên Sơn. Khí ngũ hành từ đầu ngón tay tràn ra, kéo mạnh Liên Sơn lên, sau đó cô dùng khí ngũ hành khơi thông các khớp đã quỳ liên tục ba ngày. Thấy Liên Sơn to con cúi đầu yên lặng không nói, Dạ Dao Quang nói:

"Ta muốn nhận cậu làm đồ đệ, cậu là học trò của ta. Ta làm sư phụ sao có thể trơ mắt nhìn đồ đệ của mình gặp nạn? Sư phụ của cậu không việc gì, không cho phép cậu tự trách. Người tu luyện phải tránh có khúc mắc, nếu cậu không thể chuyên tâm tu luyện, ta cũng không cần cậu."

Cơ thể của Liên Sơn cứng đờ, lại quỳ xuống đánh "huych" một tiếng, dập đầu lạy ba lạy với Dạ Dao Quang, hô to: "Sư phụ."

"Đứng lên đi, chính thức báỉ sư còn cần lựa chọn thời gian." Dạ Dao Quang vừa cười vừa đưa tay đỡ hắn dậy, sau đó chỉ vào Càn Dương:

"Đây là đại sư huynh."

"Sư huynh." Liên Sơn gọi ngoan ngoãn.

"Ta làm sư huynh rồi!" Càn Dương vô cùng vui mừng.

Ánh mắt Ôn Đình Trạm nhìn Dạ Dao Quang cười như không cười: "Ta thì sao?"

Dạ Dao Quang lập tức nghẹn lời, vừa định nói “danh bất chính”, đã thấy mắt Ôn Đình Trạm đỏ ngầu, vành mắt cũng xanh tím. Cô không khỏi đau cả tim, ho nhẹ hai tiếng: "Đây là sư nương."

Nói xong, Dạ Dao Quang bỏ chạy mất dép.

Tiếp đó sau lưng cô vang lên điệu cười ghê sợ.

"Ha ha, sư nương..."

Điều này không thể trách Dạ Dao Quang bởi vì cô là nữ nhân. Thời cổ đại lão sư thông thường đều là nam nhân, nữ nhân hầu như đều là ni cô, ni cô tất nhiên không thể có chồng được. Có vài người hiểu sai rằng chồng của sư phụ gọi là sư công, kỳ thực sư công là sư phụ của sư phụ.

Trong thực tế, có người sẽ gọi là sư trưởng, thế nhưng cũng có lúc hòa thượng xưng là sư trưởng. Cách xưng hô ít gây hiểu lầm nhất chính là sư cha, nhưng Dạ Dao Quang cảm thấy cách xưng hô này thật kỳ quặc.

Ngay cả khi ngồi xuống trên bàn cơm, Dạ Dao Quang cũng có thể cảm giác được ánh nhìn của Ôn Đình Trạm thỉnh thoảng liếc tới. Ánh mắt kia như muốn nói điều gì, ngược lại không buồn không giận, cũng làm người ta hoảng sợ.

Dạ Dao Quang ngoan ngoãn ngậm miệng ăn đồ ăn! Cô thực sự đói bụng, chỉ thiếu chút nữa bụng cũng sôi lên như Càn Dương. Mấy ngày nay mọi người đều đang lo lắng cho cô, thực sự đều không thể ăn nổi. Cộng

thêm hai thùng cơm Liên Sơn và Càn Dương, bọn họ ước chừng ăn ba bàn tiệc, ăn toàn bộ lượng cơm tiêu thụ cả ngày của khách trạm khiến chường quầy và tiểu nhị nhìn chăm chú không ngừng.

Đến khi ăn cơm xong, Dạ Dao Quang quyết định nghỉ ngơi tại khách trạm này một đêm, cô cần tắm rửa qua, sau đó ngủ một giấc sung sướng. Đến khi Dạ Dao Quang tắm rửa xong, chân trước tiến vào phòng, chân sau đã bị một người chặn lại xông vào, kéo cô tới, xoay người cô tựa vào cửa phòng. Một đôi mắt đen nhánh sâu thẳm quyến rũ chăm chú nhìn cô không ngừng.

"Trạm ca, bình tĩnh, chàng đừng châm lửa, muội sẽ ăn hết chàng đó!" Dạ Dao Quang nhìn đôi mắt nguy hiểm, nói năng cũng lộn xộn.

"Sư nương sao?" Ôn Đình Trạm nheo mắt một cái rồi cúi người, đích thân hôn lên đôi môi khiến cậu tức giận!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 503: Vào Núi Côn Lôn

Cuối cùng Dạ Dao Quang vẫn bị Ôn Đình Trạm hung hăng cột nhả một trận. Đến cuối chiếc bánh bao nhân mè còn cười ý tứ sâu xa nói rằng: "Không phải ta đã nói sao, nàng muốn ăn gì cũng được."

Dạ Dao Quang sợ đến mức ba hồn không tìm thấy bảy vía, nắm chặt nắm tay giờ giờ về phía Ôn Đình Trạm: "Chàng đừng tưởng mình là vị thành niên mà có thể hung hăng càn quấy!"

Ôn Đình Trạm không hiểu lắm ý tứ mà Dạ Dao Quang nói nhưng đại khái là hiểu được Dạ Dao Quang cảm thấy hãnh còn nhỏ, cô không thèm nói nên Ôn Đình Trạm giương mắt, không nói gì.

Dạ Dao Quang thở phì phì đẩy Ôn Đình Trạm ra, sau đó tức tối nằm trên giường. Thấy thời gian còn sớm, đột nhiên ánh mắt cô sáng lên, lấy kim chỉ thường mang theo bên mình, sau đó dùng mấy miếng vải đầu thừa đuôi theo làm một con búp bê vải.

"Mẹ, con búp bê này..." Dạ Khai Dương trú trong góc không có ánh nến, nhìn thế nào lại cảm thấy sao có chút giống ai đó.

Khuôn mặt thì không quá giống nhưng quần áo và cảm giác đều vô cùng giống.

"Hừ! Hừ!" Dạ Dao Quang hừ lạnh hai tiếng, khâu nốt mấy mũi còn lại, sau đó ngắt đứt đầu chỉ, thu dọn kim chỉ lại. Cô đưa tay bóp cổ búp bê vải, mặt mày ghê gớm.

"Ta để cho chàng được nước, để cho chàng được nước!"

"Tuổi trẻ tài cao này!" Bên trái đánh một quyền.

"Thông minh xuất chúng này!" Lại đánh một quyền.

"Dáng đẹp quyền rũ này!" Hai quyền cùng lúc đánh tới!

Dường như vẫn chưa hết giận, Dạ Dao Quang giơ tay vầy vò cái đầu của búp bê vải, lại vầy vò toàn bộ khuôn mặt của nó. Đúng lúc đó cửa phòng bị đẩy ra, có giọng nói của ai đó vang lên: "Vì sao nàng còn chưa nghỉ ngơi?"

Thì ra là Ôn Đình Trạm thấy đèn trong phòng của Dạ Dao Quang quá lâu chưa tắt. Theo lẽ thường mà nói Dạ Dao Quang chắc hẳn đã lên giường đi ngủ mới đúng, dù sao bọn họ đều rất mệt mỏi. Cậu có thói quen đợi đến khi Dạ Dao Quang tắt đèn trong phòng sau đó cậu mới tắt đèn. Thật không ngờ đã một canh giờ Dạ Dao Quang cũng chưa nghỉ ngơi, vì vậy Ôn Đình Trạm liền nghi ngờ.

Sau đó Ôn Đình Trạm vừa đẩy cửa ra, đã thấy hai tay Dạ Dao Quang nâng cao một đồ vật đã bị cô bóp méo đến mức biến dạng, đồng thời trông gương mặt của cô cũng rất khó ưa.

Dạ Dao Quang hoảng sợ giật nảy mình, vội vàng giấu búp bê vải sau lưng. Thấy Ôn Đình Trạm dường như muốn bước lên trước, cô lập tức xoay mình nằm trên giường, cả người đè búp bê vải xuống dưới, còn làm bộ hà hơi vô cùng khoa trương: "Buồn ngủ quá, buồn ngủ quá rồi, muội muốn đi ngủ rồi."

Dạ Dao Quang vừa nói vừa xoay người vào trong, quay lưng ra phía Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm nhìn sắc trời không còn sớm, cũng không muốn tìm hiểu kỹ, bèn tắt đèn cẩn thận cho Dạ Dao Quang rồi nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi mới trở về gian phòng của mình nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau hai người vẫn dậy từ sáng sớm tập võ tu luyện như trước, sau đó ăn sáng rồi chuẩn bị xuất phát. Lần này là đi thẳng vào núi Côn Lôn, ngựa đều để lại bên ngoài, được phái người canh gác.

"Lần này chính là một cuộc hành trình mạo hiểm, mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng!" Đứng ở chân núi, sắp bước vào khu vực núi Côn Lôn, Dạ Dao Quang nghiêng đầu nói với mấy người:

"Ta chỉ có thể bảo đảm đưa các cậu còn sống đi ra ngoài."

Tuy núi Côn Lôn chắc chắn có linh vật, yêu vật nhiều không kể xiết nhưng hiện tại cô có tu vi Nguyên Anh, cộng thêm cô vốn dĩ có dự cảm về nguy hiểm rất mạnh, chỉ cần không bước vào bãi mìn lớn là yên tâm.

"Cọ xát một chút, ở bên ngoài đương nhiên không thể tránh được." Tiêu Sĩ Duệ nhìn về phía trước nhấp nhô trùng điệp kéo dài, thậm chí ngọn núi cũng cao chọc trời, lập tức dâng trào một ý chí chiến đấu.

"Có Dao tỷ tỷ ở đây, chúng ta đều không sợ."

"Ừm." Mấy người khác cũng gật đầu liên tục.

"Vậy chúng ta đi thôi." Dạ Dao Quang vẫy tay ra hiệu, cô đi trước dẫn đầu.

Tiếp theo là Ôn Đình Trạm, sau đó là Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn, ở giữa là Lục Vĩnh Diễm và Văn Du mang theo Kim Tử rồi đến huynh đệ Vệ Kinh và Tiêu Quy, người hầu kẻ hạ đều không đưa theo, kể cả ám vệ cũng chỉ tuyển hai người thân thể khỏe mạnh cùng đi theo bọn họ, Liên Sơn và Càn Dương đi cuối cùng.

Lần đi này, Càn Dương vô cùng thích thú vì cho dù hắc muốn ăn quả gì trên đường đi, Liên Sơn chỉ cần đưa tay một cái sẽ ném vào miệng hắc quả to nhất, ngọt nhất. Mùa thu chính là mùa thu hoạch đa dạng, trái cây hoang dã của núi Côn Lôn thực sự thơm ngon khác thường. Dò xét trong phạm vi lớn không có nguy hiểm, Dạ Dao Quang đứng ở chỗ cao, để mặc bọn Tiêu Sĩ Duệ truy đuổi con mồi thỏa thích hoặc chạy như điên chơi đùa.

Trong thời gian một ngày, bọn họ đi gần hai trăm dặm đường, dựa theo tốc độ di chuyển này, trong vòng bốn năm ngày bọn họ có thể tìm được duyên sinh quan.

Thời điểm đêm xuống, Dạ Dao Quang chọn một khoảng không gian rồi bố trí một trận pháp đơn giản, sau đó trật tự nằm trong túi ngủ riêng của mỗi người. Đến thời gian thu vàng tháng chín, bọn họ cũng vừa mới vừa đi vào sát biên giới núi Côn Lôn. Nhiệt độ ban đêm đã xuống thấp vô cùng, Dạ Dao Quang ước chừng nhiệt độ không khí chỉ có một con số.

Dạ Dao Quang và hai học trò hoàn toàn không sợ, cho dù Liên Sơn vừa mới tu luyện nhưng hắc dày da lắm thịt. Trên người Ôn Đình Trạm có Dương châu, khí thuần dương bao bọc khắp người, thêm nữa hiện giờ cậu có nội lực thâm hậu, chút nhiệt độ này còn chưa đủ để khiến cậu cảm thấy lạnh. Buổi tối đám người Tiêu Sĩ Duệ đã nai nịt tương đối dày dặn, sau đó bắt đầu tranh giành Kim Tử, cuối cùng Kim Tử tự mình chọn Tiêu Sĩ Duệ.

Người nào thân là con rồng cháu phượng sẽ có long khí hỗ trợ, đương nhiên càng được linh vật ưa thích.

"Đây mới là khởi đầu, nếu chuyện nhỏ này mấy người các cậu cũng không chịu nổi, nhân lúc còn sớm này ta đưa các cậu trở về phủ Tây Ninh chờ chúng ta." Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm Văn Du và Tần Đôn.

Hai người tách ra nhanh chóng, Tần Đôn lắc đầu: "Ta không lạnh."

"Ta cũng không lạnh." Văn Du gật đầu, gật cả tóc.

Nỗi buồn này làm Tiêu Sĩ Duệ cười không ngớt.

Dạ Dao Quang đốt lửa lên, có Liên Sơn là người được sức mạnh trời sinh ở đây nên Dạ Dao Quang cố ý mang rất nhiều gạo, ở nơi rừng sâu núi thẳm cô cũng không muốn một tháng không được ăn một bữa cơm. Có cá tươi mới câu lên để nấu cháo cá, nướng cá sông và thịt nai, còn có cả một con heo rừng. Vì có Liên Sơn và Càn Dương nên không thể không ăn nhiều. Cũng may Liên Sơn có tay nghề xử lý món ăn dân dã không tầm thường, hơn nữa hăn tay to chân dài, tốc độ cũng mau lẹ, nếu không... Dạ Dao Quang chết mệt.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ đều đứng trên sườn núi ngắm nhìn thảo nguyên trên đỉnh núi lúc hoàng hôn xuống, sau đó trò chuyện. Lục Vĩnh Diêm ngồi không yên bèn dắt Liên Sơn tới một chỗ xa ngắm nhìn, mãi đến khi trời tối đen mới trở về.

Tất cả mọi người đều rửa mặt súc miệng nghỉ ngơi, ngày đầu tiên vào núi trôi đi sóng yên gió lặng như vậy.

Sáng sớm ngày thứ hai mọi người ngủ dậy, sau khi làm xong việc cá nhân bọn họ tiếp tục xuất phát.

Càng vào sâu bên trong, những thứ nhìn thấy càng hiếm và kỳ lạ, có rất nhiều loại động vật bọn họ chưa từng thấy bao giờ. Buổi trưa, Ôn Đình Trạm thấy một con cây hương đực, vội đưa theo Càn Dương đi vây bắt nó.

Dạ Dao Quang hiểu rõ Ôn Đình Trạm coi trọng xạ hương, con cây hương đực này vô cùng cao lớn và khỏe mạnh, chắc chắn là con đầu đàn của bầy cây hương. Cuối cùng đương nhiên nó không trốn được khỏi lòng bàn tay của Ôn Đình Trạm và Càn Dương, bị Càn Dương lôi trở về.

Liên Sơn biết cách xử lý con vật này hơn bọn họ, hăn giữ lại xạ hương hoàn hảo không hề hao tổn cho Ôn Đình Trạm, sau đó nướng con cây hương làm bữa trưa. Dạ Dao Quang là người tu luyện, cũng không phải là

người xuất gia, không coi trọng việc không sát sinh. Theo cô mà nói trừ khi là linh vật, bằng không cô sẽ không dễ dàng can thiệp. Cô đưa bọn hăn tới nơi này coi như là một đợt rèn luyện, cô chỉ phụ trách an toàn, trong núi sâu có cái gì thì ăn cái đó.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 504: Có Bảo Vật

Càng đi sâu vào, nhiệt độ ban đêm càng thấp, địa thế càng trở nên dốc đứng. Hai ngày trước thì thoảng còn có thể nhìn thấy vài thợ săn, đến ngày thứ ba đừng nói là người, ngay cả dấu vết của người cũng không có.

“Ban ngày đi đến cánh rừng này cũng rất u ám.” Tần Đôn không khỏi co rút bả vai.

“Thế này đã u ám rồi?” Dạ Dao Quang liếc mắt:

“VẬY nếu như cậu vào đến Tử Vong cốc không chừng sẽ sợ phát khóc.”

“Tử Vong cốc?” Tất cả đồng thanh.

“Ừm, Tử Vong cốc được gọi là cánh cửa của địa ngục, cách chỗ này của chúng ta...”

Dạ Dao Quang tung người lên bay vọt đến một ngọn cây rất cao, nhìn về phía xa một lúc. Cô nhảy xuống: “Đoán chừng còn khá xa.”

Núi Côn Lôn một nghìn năm trước và một nghìn năm sau khác nhau quá nhiều, toàn bộ địa mạo sông núi đều không giống nhau, ngay cả hình dáng cơ bản cũng có sự khác biệt. Dạ Dao Quang cũng không thể dựa theo trí nhớ của kiếp trước mà phán đoán được, nói thật thì hiện giờ cô cũng không biết cô đang ở vị trí nào của núi Côn Lôn.

Mấy người đều thở dài một hơi, vừa nghe thấy tên địa danh kia liền thấy đáng sợ.

“Yên tâm đi, ta sẽ không dẫn mấy người vào đó đâu.” Dạ Dao Quang thấy bộ dạng bọn họ căng thẳng không khỏi buồn cười.

“Nơi đó thiên lôi dày đặc, không ít sinh vật đang sống chạy qua chạy lại đều bị sét đánh. Dẫn mấy người vào đó, ta không thể chắc chắn sẽ mang mấy người còn sống trở về.”

Lần này Dạ Dao Quang vào núi Côn Lôn thực ra là đi tìm duyên sinh quan, sau đó tìm hiểu thêm về Ngũ Thái Thạch. Thuận tiện xem xem có thể thử vận may tìm được bảo bối hay không, tiện thể rèn luyện mấy người Tiêu Sĩ Duệ một chút.

Sau khi mấy người đang định thả lòng, ánh mắt Dạ Dao Quang liền chuyển: “Chỉ là ta không biết đường, nếu như xông vào, mấy người hãy mặc cho số phận đi.”

Nói xong, cô cũng không quan tâm mặt gương mặt than khóc của bọn họ liền nhảy qua mấy cành cây to chắc mọc tràn lan phía trước. Mấy người Tần Đôn và Văn Du lập tức trở nên đa nghi, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ lo bị sét đánh.

Mắt thấy mặt trời sắp lặn, đám người Dạ Dao Quang gặp được người. Là hai nữ một nam, tuổi ước chừng trên dưới ba mươi, hơn nữa đều là người tu luyện, ba người họ đều ở kỳ Kim Đan đỉnh phong. Mấy người họ nhìn thấy Dạ Dao Quang, cảm thấy tu vi Dạ Dao Quang hơn hẳn liền đứng lên ôm kiếm im lặng hành lễ, đây là quy tắc của người tu luyện. Dạ Dao Quang gật đầu.

Sau đó bọn họ rời đi tìm một nơi khác để nghỉ ngơi, vừa mới cắm trại xong Dạ Dao Quang bỗng cảm thấy có người đang đến gần, lần này là năm người, một người lớn tuổi dẫn theo hai nam hai nữ vẫn còn trẻ, người cao

tuổi cũng là Nguyên Anh kỳ. Người đó liền gật đầu ra hiệu với Dạ Dao Quang, bốn người phía sau ông cũng hành lễ với Dạ Dao Quang. Mấy người đó đều lướt qua đoàn người Dạ Dao Quang rời đi.

“Dao Dao, bọn họ không phải đi cùng nhau.” Ôn Đình Trạm nói ba người trước cùng ba người sau không giống nhau, bất luận là ăn mặc hay ký hiệu trên người đều không giống nhau.

“Là hai môn phái.” Dạ Dao Quang đã nhìn ra.

“Hàng năm núi Côn Lôn đều có nhiều người tu luyện vậy sao?” Tiêu Sĩ Duệ cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

“Không đâu.” Dạ Dao Quang lắc đầu.

Bất luận là kiếp trước hay hiện tại, môn phái của người tu luyện đều không lập ở núi Côn Lôn bởi vì núi đại thần không nên thuộc về bất kỳ môn phái nào, bằng không sẽ hợp lại đánh nhau. Núi Côn Lôn cùng lắm chỉ có những đạo quan do chân quân không màng thế sự, có tu vi cao khiến những môn phái tu luyện khác sợ hãi lập nên mà thôi, ví dụ như duyên sinh quan hiện giờ.

Cho nên Dạ Dao Quang cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại liên tục gặp được hai môn phái.

“Lợi ích.” Ôn Đình Trạm đột nhiên nói:

“Nếu là núi thần, là thánh địa chim quý thú hiếm, hoa cỏ kỳ dị, chắc hẳn là có bảo vật gì đó hấp dẫn họ đến đây.”

“Tuyệt đối không phải bảo vật bình thường.” Dạ Dao Quang cũng đồng ý. Dựa theo kinh nghiệm, những người này đều không phải chủ lực mà là những người có kinh nghiệm được môn phái cử đi, nếu không sẽ không xuất hiện từng nhóm ở nơi khu vực này. Như vậy ở phía trước, chủ lực nói

ít cũng là trên Hóa Thần kỳ, thứ muốn tranh đoạt này tuyệt đối không phải là bảo vật bình thường. Dạ Dao Quang tuy rất yêu thích tài vật nhưng cũng không dự định muốn xen một chân vào dưới tình thế biết rõ như vậy.

“Chúng ta đi đến nơi của chúng ta là được.” Dạ Dao Quang căn dặn mọi người.

Sau đó họ ném chuyện này khỏi đầu, ăn xong bữa tối liền đi ngủ.

Ngày hôm sau tiếp tục lên đường, Dạ Dao Quang lại gặp hai nhóm người không giống với hai nhóm người trước, khiến Dạ Dao Quang càng lúc càng khẳng định suy đoán của bản thân. Thế nhưng bọn họ đều không quan tâm mà tiếp tục đi sâu vào trong.

Đi đến xế chiều, trước mặt bọn họ xuất hiện núi tuyết, nắng chiều chiếu xuống núi tuyết lộ ra cảnh đẹp đặc sắc. Trên tuyết trắng tinh khiết như đang khoác lên ánh nắng đỏ rực như lụa đỏ, hiện ra tia sáng vàng óng, trắng lóa mắt, vàng chói mắt tạo nên sự thiêng liêng khiến người ta phải tôn sùng.

“Thật đẹp.” Tần Đôn trước giờ chưa từng nhìn thấy cảnh đẹp như vậy. Đôi mắt hắn nhìn chăm chú, nhìn đi nhìn lại từng chút một. Tay hắn nhẹ nhàng khua, dường như đang cân nhắc xem nên dùng màu gì để vẽ xuống, bộ dạng thiết tha hận không thể in xuống toàn bộ những thứ đang nghĩ trong đầu.

“Sư phụ, có linh khí.” Càn Dương nhìn chăm chăm núi tuyết đối diện.

“Cần cậu nói sao?” Có linh khí lưu động, Dạ Dao Quang đương nhiên bén nhạy hơn Càn Dương.

“Linh khí gì?” Lục Vĩnh Diễm tiến lên hỏi.

“Linh vật.” Dạ Dao Quang liếc hắn: “Trời tối rồi, chuẩn bị ăn đi.”

“Chúng ta không đi lên...” Tiêu Sĩ Duệ nghĩ rằng bọn họ muốn đi lên đỉnh núi tuyết.

“Ta đi lên, mọi người không cần đi.” Dạ Dao Quang nói.

Ngọn núi cao hơn nhiều so với mặt biển, không khí loãng, những người thường như nhóm người Tiêu Sĩ Duệ căn bản không có cách nào đến được.

Vì vậy tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị ăn tối, ăn xong bữa tối Ôn Đình Trạm ngồi cạnh Dạ Dao Quang: “Bản thân nên cẩn thận, chúng ta ở dưới chờ nàng.”

“Chàng không đi cùng muội sao?” Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc, cô tưởng rằng Ôn Đình Trạm muốn đi cùng cô.

“Ừm?” Ôn Đình Trạm nghi hoặc: “Ta có thể lên sao?”

“Có thể, thân thể của chàng chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.” Dạ Dao Quang gật đầu.

Cô vốn định cùng đi với Ôn Đình Trạm, để Càn Dương, Liên Sơn cùng Kim Tử bảo vệ đám người Tiêu Sĩ Duệ. Nếu đổi lại là thường ngày thì cô không thể bỏ lại bọn họ, nhưng hiện giờ không giống vậy, có nhiều người tu luyện tiến vào, yêu vật căn bản không dám xuất hiện. Còn dã thú bình thường đã có Liên Sơn và Càn Dương ở đó, hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Vậy ta với nàng cùng đi.” Ôn Đình Trạm nhoen miệng cười.

Cậu vốn không định đi theo, sợ sẽ gây phiền phức cho Dạ Dao Quang.

“Vậy thì đi thôi.” Dạ Dao Quang đứng lên, chuyện này nên đi buổi tối sẽ tốt hơn, bóng đêm là một thứ che chở rất tốt. Ánh mắt cô nhìn về phía

Càn Dương và Liên Sơn:

“Ở đây giao cho hai người canh giữ.”

“Vâng, sư phụ.” Hai người liên tục gật đầu.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nhân lúc bóng đêm ngày càng dày, nhanh chóng chạy đến núi tuyết đối diện. Dạ Dao Quang tu luyện ngũ hành nên lực cảm nhận mạnh hơn rất nhiều so với nhiều người khác. Một đường đi lên, Dạ Dao Quang không chạm mặt người tu luyện nào, trong lòng cô không khỏi mừng thầm, xem ra cô là người đầu tiên phát hiện.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 505: Tuyết Hoa Cúc Nghìn Năm

Ước chừng khoảng ba canh giờ đi lên, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm mới đến nơi có linh khí nồng nặc nhất. Nơi này bên ngoài bụi gai mọc thành bụi, khắp nơi đều thấy hài cốt của dã thú.

“Cẩn thận.” Dạ Dao Quang không khỏi nhẹ giọng căn dặn.

“Ừm.” Ôn Đình Trạm gật đầu, sau đó càng thêm cảnh giác xung quanh.

Hai người họ đi qua một con đường bùn nhỏ cực kỳ chật hẹp. Con đường này dường như chỉ có thể để được một chân, bên đường có không ít độc vật, hai người chỉ có thể nhảy lên để băng qua. Chạy ngang đến vách núi, cách một khoảng dài, Dạ Dao Quang phải đưa tay nắm lấy tay Ôn Đình Trạm. Đợi đến khi hai người cùng nhau rơi xuống mặt đất, một luồng khí lạnh chợt phả vào mặt, Dạ Dao Quang cảm thấy hơi lạnh.

“Thơm quá.” Dạ Dao Quang lập tức hít vào một luồng hương lạnh.

“Hương hoa cúc...” Ôn Đình Trạm ngửi ngửi liền nhú mày.

Dưới ánh trăng đúng lúc Dạ Dao Quang vừa hay nhìn thấy động tác của cậu, không khỏi khúc khích cười: “Trạm ca, chàng không thích hoa cúc đến vậy sao?”

Lần này, Ôn Đình Trạm duy trì sự yên lặng.

Dạ Dao Quang cũng không hỏi tiếp. Trước mặt bọn họ là một sườn núi quần qua khe núi, có những cây hoa cúc vàng rực mọc tràn lan tỏa ra sự lạnh giá dưới ánh trăng.

“Tuyệt hoa cúc.” Dạ Dao Quang liếc mắt liền nhận ra, kéo lấy Ôn Đình Trạm:

“Đi, chúng ta đi hái hoa cúc, tuyết hoa cúc này là đồ tốt, đặc biệt là tuyết hoa cúc mọc lên ở đây.”

Dùng ngâm trà, làm thuốc tuyệt đối không kém gì rượu trái cây cô dùng khí ngũ hành bồi dưỡng.

Bởi vì không mang theo bất cứ thứ gì có thể đựng được, Dạ Dao Quang đành cởi áo ngoài cực kỳ sạch sẽ gọn gàng. Còn chưa đợi cô cởi ống tay áo ra, trường bào màu xanh nhạt của Ôn Đình Trạm đã đặt trước mặt cô: “Dùng của ta.”

“Không phải chàng ưa sạch hay sao?” Dạ Dao Quang nhìn quần áo Ôn Đình Trạm, cậu nhóc này ưa sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

“Giặt đi là được.” Ôn Đình Trạm thờ ơ giải thích một câu rồi ngồi xổm xuống hái một đóa hoa cúc, để lên mũi khẽ ngửi. Mặc dù cậu không thích mùi hương của hoa cúc nhưng không thể không thừa nhận mùi hương này có thể giúp tập trung suy nghĩ, cũng có thể giã thành nước làm nguyên liệu chế hương...

Dạ Dao Quang tháo nút buộc trường bào của Ôn Đình Trạm, sau đó trải ra để hoa cúc vừa hái được lên trên. Càng vào sâu linh khí càng trở nên nồng đậm, ánh mắt Dạ Dao Quang không khỏi híp lại nhìn khóm hoa cúc phía cuối nơi xa nhất, từng luồng linh khí mà người phàm không nhìn thấy đang quanh quần.

“Trạm ca, chàng ở đây hái hoa, cẩn thận côn trùng trong bụi hoa.” Dạ Dao Quang nhắc nhở một câu rồi nhún người nhảy lên. Đợi đến khi cô bay xuống, trước mặt cô là một đóa hoa cúc kích cỡ giống như bông hoa hướng dương đang nở rộ, rễ cây hoa cúc này cao khoảng một mét.

“Tuyệt hoa cúc nghìn năm.” Dạ Dao Quang kích động không thôi.

Chính là nó, là linh vật.

Hít sâu một hơi khí tức quanh nó, lòng bàn tay Dạ Dao Quang ẩn chứa khí ngũ hành, cô đưa tay nắm lấy thân cây thô ráp còn to hơn cả ngón tay cái của cô, nhổ tận gốc từng chút một.

Dạ Dao Quang nhanh chóng bay vọt lên, những khối tuyết lớn từ đỉnh núi tuyết lăn xuống. Cô vung áo choàng lên, từng cánh hoa tuyết quanh quần khí ngũ hành được cô ngưng tụ lại tung bay trên đầu ngón tay cô, tụ thành một hộp tuyết to lớn. Cô lấy những lá bùa tụ linh dán lên hộp tuyết khiến gió không thổi vào được. Lúc này cô mới ngồi xuống bốc một nắm đất dưới rễ tuyết hoa cúc nghìn năm để vào trong hộp tuyết, sau đó mới đặt cây hoa tuyết vào, dùng lá bùa tụ linh che kín hộp tuyết. Dạ Dao Quang cầm chiếc hộp chạy về phía Ôn Đình Trạm. Chỉ mới một lúc như vậy mà Ôn Đình Trạm đã hái được một đồng hoa cúc, Dạ Dao Quang đi đến trước mặt cậu, mở hộp tuyết được che ra: “Trạm ca, chàng nhìn này.”

“Hoa này... thành tinh rồi?” Ôn Đình Trạm chưa từng nhìn thấy một đóa hoa cúc lớn như vậy.

“Thành tinh thì vẫn còn sớm, nếu qua một nghìn năm nữa không chừng nó có thể biến hóa, có điều hiện tại nó chỉ là linh vật, ngay cả linh trí cũng chưa mở ra. Đây chính là bảo bối tốt, cỗ linh chi nhân sâm nghìn năm cũng không đổi được.” Dạ Dao Quang trước giờ chưa từng gặp qua bảo bối thế này, một khi tu luyện thành tinh hoặc thành yêu, tất cả linh khí sẽ biến thành pháp lực của nó, với họ mà nói sẽ không có tác dụng.

“Linh khí đến từ nó sao?” Tuy nghi vấn nhưng ngữ khí của Ôn Đình Trạm lại khẳng định.

“Đúng vậy, nhiều người như vậy mà lại bị muội giành trước.” Dạ Dao Quang dương dương đắc ý, sau đó nhanh chóng che hộp lại.

“Chúng ta mau hái hoa cúc quay về tặng mọi người bảo bồi muốn cầu cũng không được, đặc biệt là thân thể của Minh Quang, còn có người lớn tuổi như đế sư, cũng để cho Tiêu Sĩ Duệ tặng gia gia của đệ ấy...”

Ôn Đình Trạm vừa không ngừng tay hái, vừa nghe Dạ Dao Quang đọc tên tất cả mọi người một lần, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Cô luôn như vậy, đạt được bất kỳ thứ gì tốt đều không nhịn được mà chia sẻ với những người bên cạnh.

Cây hoa cúc thật sự rất nhiều, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm hái đến buổi trưa ngày hôm sau mà vẫn còn thừa một mảng nhỏ. Dạ Dao Quang cũng không định hái tiếp, không phải do mệt mỏi mà là để đẩy đợi chúng nó tiếp tục sinh trưởng, sau này tạo phúc cho người có duyên. Mặt trời lên đến đỉnh đầu, hai người họ mới nhanh chóng xuống núi, về đến trước mặt đám người Tiêu Sĩ Duệ cũng là buổi chiều.

“Hai người rốt cuộc cũng trở về rồi.” Tiêu Sĩ Duệ lo lắng chạy lên trước, lại nhìn thấy Ôn Đình Trạm vác hai bao lớn.

“Đây là gì?”

“Đồ tốt.” Dạ Dao Quang nháy mắt, sau đó nhìn thấy đám người Tiêu Sĩ Duệ đã sẵn được con mồi.

“Mau làm đi, tối nay ta sẽ nấu cho mọi người một món ngon.”

Dạ Dao Quang một mình mồi lửa, lấy ra một cái nồi to, đang chuẩn bị đi lấy nước thì Tiêu Sĩ Duệ chạy lên trước: “Dao tỷ tỷ, phía trên có một con

suối, nước suối rất ngọt.”

“Thật sao?” Mắt Dạ Dao Quang bừng sáng, lập tức cầm nồi xông đi. Quả nhiên cô tìm được một con suối, nước suối còn ẩn chứa khí ngũ hành Thủy. Dạ Dao Quang uống nước suối thoải mái rồi múc đầy một nồi nước, chạy như bay về, đặt ở nơi Ôn Đình Trạm đang tiếp tục nhóm lửa cho cô.

“Món cháo ngày hôm nay nhất định sẽ khiến mọi người cả đời không quên!”

Dạ Dao Quang không cho bất kỳ gia vị nào, sau khi bỏ gạo vào liền xé hơn hai mươi cánh hoa cúc thả vào, lại cho thêm năm, sáu bông tuyết hoa cúc nghìn năm.

Cháo đang nấu được một nửa, khí tức của mùi thơm nồng đậm tản ra. Tần Đôn và Càn Dương không thèm thịt quay, ngồi xồm trước đồng lửa chỉ hận không thể hóa thân thành chó pug chảy nước miếng.

“Chưa đến lúc, không được phép động tay.” Dạ Dao Quang liếc mắt dạn dò hai người họ rồi sắp xếp để Vệ Kinh phân hoa cúc ra. Khí ngũ hành trên tay cô lướt qua, đóa hoa cúc nháy máy bị hong khô nhưng không hề khô khan, ngoại trừ nhẹ nhàng hơn thì không có gì khác biệt so với lúc đầu. Làm xong, cô vỗ vỗ tay:

“Được rồi, bây giờ có thể bọc lại, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng.”

Đúng lúc này một hình bóng từ trên trời lao xuống, tốc độ cực nhanh khiến người ta tưởng rằng đó là hoa mắt. Một cơn gió mạnh mẽ thổi qua gò má Dạ Dao Quang, đến khi cô nhìn sang thì không thấy nồi cháo của cô nữa!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 506: Tên Trộm Cháo

“Lão già chết tiệt kia, đứng lại cho ta!” Cho dù đối phương khá là nhanh nhưng Dạ Dao Quang vẫn nhìn rõ đối phương là ai, lập tức lao người đuổi theo.

“Ôi chao, tiểu nha đầu, sao người lại keo kiệt như vậy chứ, không phải chỉ là một bát cháo thôi sao, cũng đáng để người đuổi theo thân già này không chịu buông tha ư.” Người đó chạy như điên, tiếng nói từ phía trước vọng lại.

“Lão ăn trộm kia, nói thì nhẹ nhàng lắm, không phải là một bát cháo thôi sao, cũng đáng để đường đường một đạo quân như ông đi trộm sao!” Dạ Dao Quang nghiêng răng nghiêng lợi, tăng tốc đuổi theo.

“Ái chà, tiểu nha đầu này tuy rằng tu vi không cao nhưng tốc độ cũng nhanh đấy chứ.” Ông ta cũng vội vàng tăng tốc.

“Lão già chết tiệt, ta cho ông biết, hôm nay ông không trả cháo lại cho ta, ta đuổi theo ông đến chân trời góc biển, ta cam đoan ông không có sức mà dừng lại uống nước đâu!” Dạ Dao Quang lại tăng tốc.

Cảm giác khoảng cách lại gần hơn, ông ta không khỏi kêu lên: “Ái chà, tiểu nha đầu này không tệ nha, tốc độ thật là ngoài sức tưởng tượng của ta.”

Nói rồi, ông ta lại tăng tốc như gió lốc thổi qua, cả hai thả khí ngũ hành ra khắp người, đi đến đâu ve sầu im thin thít đến đấy. Bọn côn trùng, gà què bị dọa đến mức rụng hết da lông, cứng ngắc tại chỗ.

Dạ Dao Quang thấy vậy vung tay lên, dải trường lăng thủy sắc bay ra khỏi ngũ sắc, lượn vòng. Cô một cước đạp lên dải trường lăng vừa mới hiện ra, mượn lực hóa thành mũi tên nhọn hoắt, xoay người đáp ngay xuống trước mặt người kia.

Ông ta vội vàng dừng lại, mở to hai mắt nhìn, vươn ngón tay đang run rẩy ra: “Người... ăn gian.”

Dạ Dao Quang không thềm đôi co với ông, múa tay một cái, dải trường lăng kia liền bay ngang tới vòng qua mấy cái cây, chặn hết các lối khác. Cô vươn tay ra: “Trả cháo cho ta may ra ta còn thưởng cho ông mấy miếng.”

Tóc ông ta trắng như tuyết nhưng da mặt thì vẫn hồng hào, đến một nếp nhăn cũng không có. Đôi mắt ông ta di chuyển nhanh như chớp, sau đó nói với Dạ Dao Quang: “Người là người nhà họ Qua?”

“Không.” Trường lăng mà Dạ Dao Quang dùng vốn là thần ty được Qua Vô Âm tặng cho, trên đời này chỉ có Qua Vực hải mới có thể xa xỉ được như vậy.

“Giao tình giữa con nhóc nhà người với Qua gia cũng không thường à nha.” Ông ta lại nói.

“Liên quan gì tới ông.” Dạ Dao Quang lạnh lùng nói.

“Người nhiều bảo bối như vậy chắc cũng không để bụng đến nồi cháo này đâu nhỉ, thân già này đã năm tháng không có gì ăn rồi, coi như người thương xót thân già này...”

“Dừng lại, lão dù gì cũng là Luyện Hư đạo quân, cho dù một năm không ăn không uống gì thì cũng chết sao nổi, những lời này đem đi mà lừa những người phạm vô tri ấy.” Dạ Dao Quang lạnh giọng ngắt lời ông ta.

“Người quyết không chịu cho ta?” Sắc mặt ông ta nghiêm nghị.

“Không cho.” Dạ Dao Quang rất kiên cường. Đối phương có tu vi cao hơn cô nhiều, nếu như hỏi một câu hắc hoi, cô cũng không thềm hẹp hỏi nhưng chưa nói lời nào mà dám lấy nôi cháo của cô đi ư, đừng hòng.

“Thật sự không cho?” Ông ta trợn mắt nhìn.

“Không cho!”

“Ta...” Ông ta tức giận thối thối râu, sau đó nhổ một bãi nước miếng vào trong nôi.

Dạ Dao Quang: “...”

Mẹ nó, đây là một đạo quân đạt đến cảnh giới Luyện Hư ư?

Lần này lại đến lượt Dạ Dao Quang tức sôi máu, cô như muốn nổ tung người.

Ông ta vô cùng đặc ý: “Bây giờ người còn muốn hay không?”

Tay Dạ Dao Quang nắm chặt lại thả lỏng ra, thả lỏng ra lại nắm chặt lại. Nếu như tu vi của cô và ông ta ngang nhau xem, cô nhất định đánh cho ông ta chạy trốn chết.

Vung tay lên thu lại trường lãng, Dạ Dao Quang tức giận trừng mắt liếc ông ta một cái, tung người bay vút trở về. Cô không thềm ăn nước bọt của ông ta. Nôi cháo ngon như vậy không đến mức phải đổ đi. Coi như là bị chó ăn!

“Đã nói từ trước là cho thân già này đi, tiểu nha đầu nhà người cứ nhất định đuổi tới tận cơ...”

Dạ Dao Quang bay xa rồi mà vẫn còn nghe thấy tiếng húp cháo, ông ta cố ý!Kiềm chế để không quay lại đánh nhau tiếp với ông ta, Dạ Dao Quang coi đây là tiếng lợn rừng kêu là được rồi.

“Dao Dao.”

“Không sao đâu, nấu lại nồi khác là được mà.” Lúc này Dạ Dao Quang không muốn nói chuyện, cũng may cô mang theo hai cái nồi. Lấy cái nồi khác ra, ra suối lấy nước, sau đó bắt đầu nấu lại nồi khác. Không biết có phải là do bức tức hay không, lần này Dạ Dao Quang thả nhiều cánh hoa hơn, ngay cả cánh hoa tuyết cúc ngàn năm cũng xé nhiều hơn.

Cháo đun lần này thơm hơn lần trước nhiều. Lúc này, một hình bóng đáp xuống, chính là ông lão cầm nồi. mấy người nhanh chóng đứng lên, về mặt đề phòng nhìn ông ta.

“Ôi chao, mấy người trẻ tuổi đừng manh động, các người đối xử với người già như vậy sao, có biết cái gì gọi là lễ giáo không?” Ông ta bắt đầu mặt dày giáo huấn người.

“Kính trên vốn là lễ nghi của hậu bối chúng ta.” Ôn Đình Trạm chậm rãi nói.

“Nhìn xem, đây mới là người hiểu lễ nghĩa.” Ông ta vội nói.

“Có điều con người ta rất coi trọng sự tự tôn, người còn tự tôn còn. Già rồi mà không có sự tự tôn, sao có thể dạy người khác tự tôn?” Ôn Đình Trạm cười híp mắt nói.

Ông ta bị hỏi, ghen lời: “Tuổi còn nhỏ mà mồm mép lanh lợi ghê.”

“Cảm ơn lời khen của ông.” Ôn Đình Trạm khiêm tốn cười nói:

“Nếu tuổi còn trẻ mà đã bị móm thì mới thật đáng thương.”

“Phụt...” Dạ Dao Quang nghe xong lời này, không nể nang gì cười ra tiếng, bực bội trong lòng bỗng chốc tiêu tan.

“Đúng là chồng nào vợ nấy mà, không hổ danh là một đôi vợ chồng son.” Ông ta nhìn hai người.

“Một người mạnh mẽ, một người tài hoa.”

“Lão già kia, rốt cuộc ông muốn gì?” Ánh mắt Dạ Dao Quang không mấy thiện cảm nhìn ông ta.

“Chao ôi, còn không phải là ăn chưa no ư...”

“Cút!” Không đợi ông ta nói hết, Dạ Dao Quang nghiêng răng thốt ra một chữ.

“Con gái mà chẳng hiền thực tỳ nào cả, người không sợ...” Đang định nói Dạ Dao Quang không sợ gã đi, ánh mắt liếc sang Ôn Đình Trạm đang ở cạnh bên, ông ta nghẹn lại, thì thầm nói:

“Dữ như hổ cái mà tên này không chê ư.”

“Hứ, con nha đầu hẹp hòi, trả lại cho người.”

Ông ta ném trả lại cái nôi không. Dạ Dao Quang đưa tay bắt lấy, sau đó thả ở bên cạnh, liếc mắt, ông lão này vậy mà đã rửa sạch nôi rồi.

Lúc này cháo đã chín, Dạ Dao Quang nhanh chóng mang lên, mỗi người một chén. Còn nửa nôi, mấy người đều không sợ bỗng húp lấy húp để, vừa húp vừa khen ngon, hận không nuốt được cả lưỡi.

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm ngồi ăn bên đống lửa, thấy ông ta ngồi bên gốc cây phía xa, ngóng dài cổ, không ngừng nuốt nước bọt.

Dạ Dao Quang lại múc cho mỗi người một bát rồi bưng nôi lên, ném qua phía ông ta: “Nhớ rửa sạch nôi cho ta.”

Ông ta vui vẻ đón lấy, sau đó liền cầm đầu húp lấy húp để.

“Sư phụ, ta còn chưa no...” Càn Dương làm bộ đáng thương nói.

“Không phải còn nhiều thịt quay lắm sao, ăn chưa no thì đi ăn tiếp!”
Dạ Dao Quang tức giận liếc hắt, sau đó nhìn về phía đám người Tiêu Sĩ Duệ.

“Lát nữa mọi người một nhất định sẽ bị đau bụng, đó là thải độc, nhớ chạy xa một chút mà giải quyết nhé.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 507: Đá Nữ Oa

Lời của Dạ Dao Quang vừa dứt, Tiêu Sĩ Duệ lập tức ôm bụng, mặt biến sắc, vội vàng chạy về phía rừng tùng. Ngay sau đó hai người Lục Vĩnh Diêm và Văn Du cũng theo, ngay cả Tiêu Quy, Tần Đôn và hai ám vệ cũng không thoát khỏi. Dạ Dao Quang lấy giấy bản từ trong bọc quần áo ném cho Càn Dương: “Đi đi, mang cho bọn họ đi.”

“Vâng.” Càn Dương khéo léo đón lấy, sau đó đưa cho Liên Sơn.

“Mang cho bọn họ đi.”

Liên Sơn rất nghe lời sư huynh, cầm giấy bản đi men theo hướng đám người Tiêu Sĩ Duệ đi, đưa cho mỗi người một xấp giấy. Mấy người bị tiêu chảy đến nỗi mất nước trầm trọng, cảm giác này Ôn Đình Trạm và Vệ Kinh từng trải qua rồi. Vệ Truất cũng gia nhập đại quân thái độ lần này, nửa canh giờ sau mấy người bọn họ mới dìu nhau về, bước chân bất lực, ngã xuống trước mặt Dạ Dao Quang. Dạ Dao Quang đi lấy nước suối về rồi kêu Càn Dương và Liên Sơn lần lượt rót nước cho mọi người.

Chạy qua chạy lại một hồi, sắc trời đã tối hẳn, vậy mà ông già kia vẫn chưa đi, vẫn ngồi trên cây như cũ. Dạ Dao Quang thấy bộ dạng không có chút sức lực nào của mọi người liền kêu bọn họ đi nghỉ ngơi.

“Ông già, ông ăn cháo của ta, ta muốn hỏi ông chút chuyện.” Dạ Dao Quang ngồi xuống dốc đất bên dưới cây ông ta ngồi, thuận tay ngắt một cành cỏ đuôi chó, cuốn quanh ngón tay.

“Tại sao núi Côn Lôn lại có nhiều người tu tiên đến vậy?”

“Ồ, quan hệ giữa con nhóc nhà người và Qua gia cũng không tầm thường, vậy mà người lại không biết đã xảy ra chuyện gì ư?” Ông ta ngồi trên cây kinh ngạc thò đầu ra khỏi tán lá.

“Mặc dù ta có tu luyện nhưng đâu phải là người cõi tiên.” Dạ Dao Quang cúi đầu, miệt mài bện cành cỏ đuôi chó trên tay.

“Ta và Vô Âm là tri kỷ nhưng đã không gặp nhau bốn tháng rồi.”

“Thì ra là vậy.” Ông ta gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Những người này ư, đều là đến vì đá Nữ Oa.”

“Cái gì?” Dạ Dao Quang bỗng nhiên đứng lên, lùi lại mấy bước, ngẩng đầu nhìn ông lão ở trên cây.

“Ông nói bọn họ vì cái gì mà đến đây cơ?”

“Đá Nữ Oa.” Ông ta trả lời, sau đó quan sát Dạ Dao Quang một hồi.

“Ôi, con nhóc nhà người cũng muốn lấy đá Nữ Oa ư.”

Đá Nữ Oa chính là đá thần ngũ sắc mà Dạ Dao Quang hay nói, mục đích đến lần này chính là vì nó.

“Vậy thì không được rồi.” Ông ta lắc đầu.

“Lúc này các đại môn phái đều có người đến, người có tu vi Nguyên Anh ít cũng có mười người, mỗi môn phái có ít nhất một đạo quân, người muốn giành được là điều không thể.”

Giữa những người tu luyện có sự phân chia đẳng cấp rất rõ rệt: Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Phân Thần, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp.

Người không cùng đẳng cấp có cách gọi khác nhau. Trước Kết Đan gọi là đạo sĩ, Kết Đan và Nguyên Anh được gọi là đạo trưởng, Hóa Thần và Luyện Hư gọi là đạo quân, Phân Thần và Hợp Thể gọi là đạo tôn, Đại Thừa gọi là chân nhân, Độ Kiếp gọi là chân quân, Độ Kiếp thành công là thành tiên, thành thần.

Dạ Dao Quang từng nghe Mạch Khâm đề cập tới, thời đại này có cửu tông thập môn, cũng chính là mười chín môn phái, chỉ Nguyên Anh thôi cũng trên hai mươi người. Cô tin chắc rằng các đại môn phái tuyệt đối sẽ không chỉ phái một Nguyên Anh đến đây, nếu như còn có đạo tôn Phân Thần hoặc Hợp Thể dẫn theo một đạo quân...

Ở trước thế lực khổng lồ như vậy, cô chính là một con kiến nhỏ, sao đá Nữ Oa lại chọn đúng lúc này xuất hiện chứ. Đá Nữ Oa hội tụ tinh túy quanh năm suốt tháng của năm loại linh hồn ngũ hành tinh khiết tuyệt đối mới có thể hình thành. Một khối ít cũng mấy nghìn năm, lâu thì trên vạn năm...

Bỏ lỡ lần này, Dạ Khai Dương sẽ không đợi nổi đá Nữ Oa nữa mất, chỉ có thể chờ đến khi tu vi của cô cao hơn thôi.

“Đá Nữ Oa tuy quý nhưng làm gì đến mức phải huy động nhiều người như vậy?” Dạ Dao Quang khó hiểu.

Mặc dù đá Nữ Oa hội tụ linh hồn ngũ hành mới thành được nhưng nếu chỉ vì nguyên nhân thì thật vô bổ. Nếu chưa thăng thiên thì cũng đâu dùng được linh hồn ngũ hành, cho dù là chân quân độ kiếp cũng chỉ dùng được khí ngũ hành. Có điều cô từng nghe nói, nếu thăng thiên thành công mà có được một khối đá Nữ Oa trong tay, nó là vật quý để củng cố tu vi nên người dùng được rất ít. Ngoại trừ những người thăng thiên ra, cũng chỉ có Dạ Dao Quang xa xỉ đến mức đem nó đi phục hồi chân thân cho người chết, nếu không cho dù đoạt được rồi thì nó cũng chỉ là vật trang trí đẹp mắt thôi. Đá Nữ Oa sẽ không lộ khí ra ngoài, cũng chẳng ban phước cho người khác.

“Con nhóc nhà người cũng hiểu được ý nghĩa sâu xa của đá Nữ Oa.” Ông ta nói:

“Đẹp lắm, thân già này cũng muốn có một khối đặt ở trong phòng dùng làm ánh nền.”

Dạ Dao Quang bắt nhả liếc một cái: “Ta không tin người của cửu tông thập môn ai cũng vô vị như ông.”

“Đúng vậy, bọn họ rảnh quá không có việc gì nên mới phải kiếm việc để làm.” Ông ta nghiêm túc gật đầu nói.

Dạ Dao Quang: “...”

Không còn cách nào để nói chuyện tiếp, tư duy không cùng một tần sóng, Dạ Dao Quang lẳng lặng đứng dậy, định rời đi.

“Ôi... con nhóc nhà người đừng đi, lâu lắm rồi không có ai nói chuyện phiếm với ta, chúng ta trò chuyện tiếp đi.” Ông ta nhún người lao xuống, chắn trước mặt Dạ Dao Quang.

“Nói chuyện không ăn ý nửa câu cũng thấy nhiều.” Dạ Dao Quang nhướn mày thốt ra một câu rồi vòng qua ông ta.

Ông ta lộn nhào một cái, chắn trước mặt Dạ Dao Quang: “Ha ha, không ăn ý? Chỗ nào không ăn ý chứ, con nhóc này, người không moi được gì liền qua cầu rút ván, cũng không thèm thương xót ông già như ta phải bơ vơ một mình...”

“Được rồi, được rồi, ta không đi nữa, được chưa.” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn ông ta, lại ngồi xuống dốc.

“Vậy mới đúng.” Ông ta vui vẻ ngồi xuống cạnh Dạ Dao Quang.

“Con nhóc, đá Nữ Oa cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ là một khối đá vụn mà thôi. Chi bằng con nhóc nhà ngươi theo thân già này xông vào địa cung, không chừng chúng ta còn kiếm được nhiều bảo bối ý chứ.”

“Địa cung?” Dạ Dao Quang nhìn về ông ta.

“Đúng vậy địa cung, nghe nói là địa cung trước khi thăng thiên của Vương Mẫu.” Ông ta dụ dỗ:

“Vương Mẫu đó, Vương Mẫu đứng đầu các tiên nữ đó.”

Dạ Dao Quang liếc mắt, tiếp tục cúi đầu bện vật trong tay.

Người tu luyện chẳng hề tin vào mấy loại lời nói vô căn cứ kiểu như Ngọc Hoàng đại đế, Tây Vương Mẫu, bởi vì sự tồn tại của họ và nhiều chuyện khác không hề hợp lí. Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết có lẽ là có thật. Có lần chủ đề này khiến giới học thuật tranh luận không ngừng, các nhà sử học đã kết hợp những ghi chép trên nhiều phương diện cho ra đáp án là có. Tây Vương Mẫu sống tại Dao Trì trong núi Côn Lôn, có lẽ là thủ lĩnh của bộ lạc không mấy người biết ở gần đây. Nhưng Dạ Dao Quang tin rằng đó là nữ tộc trưởng của gia tộc tu tiên thần bí nào đó.

Có điều nếu đã là hậu bối, địa cung được để lại bởi vị nữ tộc trưởng đã thăng thiên thành công này rất đáng để những người tu luyện lui tới, không phải vì báu vật được bà để lại mà vì kinh nghiệm thăng thiên thành công quý báu của bà. Mỗi một người tu luyện đều mong có thể thăng thiên thành tiên. Mặc dù không chắc là có nhưng nơi tu luyện của bà chắc chắn có thứ gì đó khác với nơi khác.

“Địa cung!” Ánh mắt Dạ Dao Quang bỗng nhiên sáng ngời.

“Ông đừng nói với ta là đá Nữ Oa cũng ở địa cung nhá!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 508: Mãi Mãi Không Rời

Dạ Dao Quang cuối cùng cũng đã nghĩ ra, một khối đá Nữ Oa đâu có đáng để cửu tông thập môn điều động nhiều người đến vậy, nhưng nếu nó nằm ở nơi tu luyện trước đây của một người đã thăng thiên thì rất đáng nha.

“Ha ha, con nhóc này cũng thông minh đấy...” Ông ta tán thưởng.

Dạ Dao Quang chu môi: “Ông nghĩ ta ngốc thật đấy à?”

“Không ngốc, không ngốc chút nào.” Ông ta lắc đầu.

“Đúng vậy, ta không ngốc, ông mới ngốc ý.” Dạ Dao Quang đứng lên, lấy tay phui vụn cỏ trên người.

“Nói xem, một Nguyên Anh sơ kỳ như ta bị ông nhìn trúng ở chỗ nào vậy?”

Lúc này Dạ Dao Quang mới phản ứng lại, sự xuất hiện của ông lão này không phải là ngẫu nhiên, chắc chắn là theo dõi cô. Có lẽ đã theo dõi từ rất lâu rồi, chỉ có điều cô chưa phát hiện ra. Bây giờ ông ta mới hiện thân thì thôi đi, nơi tu luyện trước kia của chân quân đã thăng thiên nguy hiểm nhường nào, với tu vi của cô chỉ có càng thêm vững chân vững tay, ông ta tìm đủ mọi cách lừa cô đến đó thì chắc chắn trên người cô có thứ ông ta có thể lợi dụng được.

“Ha ha...” Ông ta cười to một tiếng.

“Thiên cơ bất khả lộ.”

“VẬY ông cứ chờ đi nha! ĐỢI đến lúc nào ta úng nước, ta sẽ đi theo ông.” Dạ Dao Quang cất bước đi về phía mấy người Ôn Đình Trạm.

Lần này ông ta không ngăn cản cô nữa, phi thân trở lại trên cây, chọn tư thế thoải mái, nhắm mắt như đang đi vào giấc chiêm bao.

Dạ Dao Quang không thềm để ý đến ông ta, đi tới ngồi xuống cạnh Ôn Đình Trạm: “Ngày mai chúng ta phải đi duyên sinh quan thôi.”

Biết được tình hình hiện nay, Dạ Dao Quang cũng chẳng buồn nghĩ đến tranh giành đá Nữ Oa gì đó nữa, cô cũng chẳng có hứng thú với địa cung kia. Dạ dày có bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu vậy, cô cũng không muốn chết no. Bây giờ cô đi duyên sinh quan, cũng sắp đến nơi rồi, dù gì thời gian cũng vẫn còn nhiều mà hiếm khi mới có cơ hội yêu vật không ẩn hiện như thế này, thôi thì dẫn mọi người đi chơi vậy. Không thềm bảo vật quý giá kia nữa, kiếm được ít bảo vật như hoa tuyết cúc cũng tốt.

“Sao vậy?” Thấy dáng dấp không hăng hái của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm không khỏi hỏi.

“Muội biết tung tích của đá Nữ Oa rồi...” Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm gì Ôn Đình Trạm, nói hết lời trong lòng với cậu.

“Không có duyên rồi, chúng ta đi duyên sinh quan làm khách đi, chờ đến khi muội độ hóa được Quách Viện rồi thì chúng ta về phủ.”

“Ừ.” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Sư phụ, người làm vật gì vậy, tai thỏ ư?” Càn Dương lấy hai cái nhẫn bện từ cỏ đuôi chó trong tay Dạ Dao Quang, nhìn lên nhìn xuống. Hai nhánh cỏ đuôi chó mà Dạ Dao Quang tách ra đúng là rất giống hai cái tai thỏ.

Dạ Dao Quang lờm hăn: “Đây là nhẫn.”

“Nhẫn?” Càn Dương nói, duỗi ngón tay ra, định lấy một chiếc đeo thử.

Dạ Dao Quang liền cướp lại: “Đi ngủ đi, thứ này có thể tùy tiện đeo được chắc?”

Càn Dương bị mắng té tát, tiếp đó mới đi về chỗ của mình nằm xuống ngủ.

“Nó còn mang ý nghĩa đặc biệt nào đó phải không?” Ôn Đình Trạm có chút tò mò, Dạ Dao Quang phản ứng hơi mạnh.

“Chiếc nhẫn này, muội nghe nó ở một nơi nào đó, nó là vật đính ước giữa nam và nữ.” Dạ Dao Quang không nói cho Ôn Đình Trạm biết nhẫn cỏ đuôi chó có ý nghĩa là định ước trọn đời, mà chỉ nói:

“Ở đó, mỗi đôi nam nữ đều sẽ tạo ra một cặp nhẫn độc nhất vô nhị chỉ họ mới có, lúc thành hôn đeo lên ngón áp út của đối phương.

“Tại sao phải là ngón tay này?” Ôn Đình Trạm đưa ngón áp út ra hỏi.

Dạ Dao Quang nói: “Tương truyền rằng ngón tay này nối liền với trái tim, thích hợp để thể hiện lời thề thán thánh nhất. Mạch máu đi vào tim nằm trên ngón áp út, dùng nhẫn bao bọc lấy ngón áp út của người mình yêu thì có thể giữ được trái tim của người đó.”

Đôi mắt sâu thẳm của Ôn Đình Trạm bỗng trở nên tỉnh mịch, cậu gật đầu: “Thì ra là thế.”

“Không chỉ có vậy đâu, đến đây, chúng ta chơi một trò chơi nhé.” Dạ Dao Quang tràn đầy phấn khởi nói, cô đưa tay phải của mình ra, sau đó kêu Ôn Đình Trạm đưa tay trái ra.

“Chàng làm theo muội, chúng ta uốn cong ngón giữa lại rồi chạm chúng vào nhau, sau đó lần lượt chạm bốn đầu ngón tay còn lại với nhau,

giống như thế này này...”

Tay hai người họ một lớn một nhỏ nhưng đều rất dài mảnh, khác nhau ở chỗ một tay mềm mại, một tay vững chắc. Ôn Đình Trạm làm theo chỉ dẫn của Dạ Dao Quang.

“Chỉ có một cặp ngón tay của chúng ta có thể tách ra.” Dạ Dao Quang căn dặn cậu.

“Chúng ta mở ngón cái ra.”

Ôn Đình Trạm làm theo động tác của cô.

“Chàng xem xem, có thể tách ra vì nó đại diện cho cha mẹ của chúng ta, mỗi người đều có sinh lão bệnh tử, cha mẹ cũng sẽ có một ngày rời xa chúng ta.” Dạ Dao Quang rất dịu dàng bên ánh lửa.

“Bây giờ chúng ta khép ngón cái lại, mở ngón trỏ ra, ngón trỏ đại diện cho huynh đệ tỷ muội, bọn họ cũng sẽ có gia đình riêng, cũng sẽ rời xa chúng ta. Sau đó chúng ta lại mở ngón giữa ra, ngón giữa đại diện cho con cái, con cái lớn lên sẽ có cuộc sống riêng của chúng, chúng sẽ rời bỏ chúng ta.” Đến đây, Dạ Dao Quang lặng lặng nhìn Ôn Đình Trạm.

“Sau đó chúng ta mở ngón áp út...”

Ôn Đình Trạm thử mở ra, kinh ngạc phát hiện ngón áp út không mở ra được.

Dạ Dao Quang hì hì cười: “Không mở được phải không? Bởi vì ngón áp út đại diện cho phu thê, cả đời không chia xa, tình yêu chân chính đã dính lấy nhau thì sẽ mãi mãi không rời.”

“Mãi mãi không rời.” Ôn Đình Trạm nhìn tay của hai người họ dưới bầu trời đêm, giống với linh hồn của bọn họ vậy, đúng là mãi mãi không

thể tách rời.

“Bây giờ hiểu chưa?” Dạ Dao Quang thu tay về.

“Mau đi ngủ đi.”

Dạ Dao Quang đang quay người đi thì Ôn Đình Trạm đột nhiên giữ cô lại: “Tặng ta chiếc nhẫn nhé.”

“Muội bện lung tung thôi, chưa chắc chàng đã đeo được.” Dạ Dao Quang cúi đầu nhìn nhẫn cỏ đuôi chó trong tay, đưa cho Ôn Đình Trạm cũng không có gì to tát nên liền đưa cho cậu.

Ôn Đình Trạm mỉm cười: “Nghỉ sớm đi.”

“Ngủ ngon.” Dạ Dao Quang gật đầu, đi về chỗ mình tìm từ trước, nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Ôn Đình Trạm cầm chiếc nhẫn cỏ đuôi chó đó, đeo thử vào từng ngón một, đều không vừa. Cậu soi chiếc nhẫn dưới ánh lửa xem cách bện của nó, sau đó tháo nhẫn ra bện lại cho vừa với ngón áp út của mình, cuối cùng đeo lên ngón tay, giờ lên trước đồng lửa, cười ngây ngô.

Đúng lúc Tiêu Sĩ Duệ vừa ngủ được một giấc mở mắt ra, nhìn thấy cảnh dưới bóng đêm, một thiếu niên dung nhan tuấn tú giờ ngón tay mình lên trước đồng lửa nhìn rồi cười ngây ngô. Đây chính là người mưu trí nhất trong đám người bọn họ, thủ lĩnh của bọn họ, Tiêu Sĩ Duệ càng nhìn càng thấy kì dị, không khỏi giật mình.

“Doãn Hòa, tay huynh mọc hoa à?” Tiêu Sĩ Duệ tiến sát đến nhìn.

Ôn Đình Trạm thu tay lại, thu lại nụ cười, không thèm để ý Tiêu Sĩ Duệ, cứ thế đi nghỉ luôn

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 509: Hình Vẽ Phức Tạp

Ngày hôm sau, Dạ Dao Quang tỉnh lại đã không thấy bóng dáng lão nhân kia nữa. Dạ Dao Quang cũng không để ý nhiều, dù sao cũng chỉ là bè nước gặp nhau, ngay cả tục danh đạo hiệu của đối phương cô cũng không hỏi bởi vì không muốn bọn họ có quá nhiều dây dưa.

Mấy người Tần Đôn thì lại có chút phê bình, mọi người cùng nhau dùng đồ ăn sáng sau đó lập tức xuất phát.

Gần một ngày đường, Dạ Dao Quang tìm chỗ hạ trại, sau đó nhìn bốn phía xung quanh: “Duyên sinh quan hẳn là ở gần đây, chúng ta làm bữa tối đi, ta đi tìm một chút...”

“Sư phụ, bữa tối nấu cháo sao?” Càn Dương hỏi với vẻ mặt mong chờ.

Mấy người Tiêu Sĩ Duệ cũng lộ ra vẻ mặt thèm thuồng, Dạ Dao Quang lắc đầu: “Các người là phạm thai nhục thể, không thể tiếp nhận quá nhiều linh vật, nhiều quá hóa dở.”

Cũng không phải Dạ Dao Quang không nỡ mà trên thực tế đám người Tiêu Sĩ Duệ không chịu được sự bồi bổ liên tục như vậy, không tiêu hóa được sẽ dẫn đến tắc nghẽn kinh mạch, làm hại bọn họ. Bọn họ không thể ăn nên Dạ Dao Quang cũng không tàn nhẫn đến mức nấu ra để bọn họ phải ngồi nhìn chảy cả nước miếng. Mọi người đều tản ra săn bắn, câu cá.

Dạ Dao Quang hái không ít nấm, sau đó hái thêm chút rau dại, xào hai đĩa rau xanh, nướng chút thịt hươu, nấu một nồi canh cá khiến tất cả mọi người đều cảm thấy mãn nguyện.

“Ta đi tìm duyên sinh quan, mọi người ở lại đây đi.” Dạ Dao Quang đứng lên căn dặn Càn Dương và Liên Sơn.

“Ta đi cùng nàng.” Ôn Đình Trạm đứng lên.

Dạ Dao Quang gật đầu, rồi đi cùng Ôn Đình Trạm. Nhưng bọn họ chưa đi được bao xa thì có một đám người từ sơn động đi ra, trên tay bọn họ cầm một thanh kiếm, trên thân kiếm tản ra sinh khí và sát khí. Dạ Dao Quang còn chưa đến gần cũng đã cảm nhận được.

“Hừ, đường đường là đại môn phái tu tiên mà cũng đi làm trộm mộ.” Dạ Dao Quang chậm rãi nhìn về phương hướng của nhóm người kia.

“Đi thôi!” Ôn Đình Trạm kéo tay Dạ Dao Quang.

Hai người vừa đi ngang qua cửa động, Dạ Dao Quang liền giữ tay Ôn Đình Trạm: “Trạm ca, chúng ta cũng vào xem đi, không biết chừng có thể kiếm được đồ tốt.”

Vừa rồi còn làm ra vẻ khinh bỉ người ta đi trộm mộ, lúc này lại đổi sắc mặt...

“Khụ khụ...” Dạ Dao Quang mất tự nhiên ho khan hai tiếng.

“Muội chỉ là hiếu kỳ, hiếu kỳ mà thôi!”

Ôn Đình Trạm tất nhiên không thể để Dạ Dao Quang xấu hổ, cậu cười cười, nắm tay Dạ Dao Quang đi vào.

Sơn động rất sâu, được xây không theo quy tắc nào cả, hẳn không phải là mộ của nhân vật lớn. Đương nhiên những người như đế vương hoặc vương công quý tộc cũng không ai đặt phần mộ của mình ở chỗ này. Có lẽ đây chỉ là nơi ở của một người tu luyện, sau đó phi thăng không thành công nên chết ở trong này, nếu không thì bên trong không thể có khí âm sát

được. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi vào vô cùng thuận lợi, hẳn là người tu luyện kia cũng không ngờ được mình sẽ chết ở chỗ này nên không bày bố quá nhiều cơ quan, kết giới duy nhất cũng đã bị nhóm người vào lần đầu tiên phá bỏ.

“Quả nhiên là một người tu luyện.”

Phía cuối sơn động chỉ có một chiếc giường đá, trên giường đá có một bộ hài cốt ngồi trong tư thế xếp bằng, quần áo trên người hẳn đã bị phong hóa, lộ ra khung xương nhẵn bóng. Một đốt xương ngón tay rơi trên mặt đất, Dạ Dao Quang nhìn thấy trên giường đá có một vết chém sâu, hẳn là vết của thanh kiếm lúc này.

Vừa rồi mấy người kia mang theo một thanh kiếm, hẳn là binh khí lúc còn sống của người này. Có thể mở động phủ tại núi Côn Lôn nhất định tu vi không thấp, ít nhất cũng là một đạo tôn, binh khí cũng sẽ không phải vật phàm.

“Vô ý quấy rầy, xin đừng trách!” Dạ Dao Quang cúi người thi lễ, sau đó nhìn bốn phía rồi nói với Ôn Đình Trạm:

“Chúng ta đi thôi...”

“Dao Dao, nàng xem hình vẽ này đi!” Ôn Đình Trạm dùng sức giữ chặt Dạ Dao Quang, sau đó chỉ tay lên hình vẽ trên vách đá trước mặt.

Dạ Dao Quang nhìn thấy một hình vẽ vô cùng cổ quái được tạo thành bởi rất nhiều vòng tròn, mặt trên bị tro bụi phủ kín. Dạ Dao Quang phất tay phủi tro bụi ra, không biết hình vẽ này dùng cái gì vẽ lên mà khiến những vòng tròn kia giao nhau từng vòng, từng vòng...

“Nhìn hoa cả mắt...” Dạ Dao Quang cảm thấy con mắt của cô cũng sắp biến thành hai xoáy tròn.

“Đây là một cánh cửa.” Ôn Đình Trạm nhíu mày.

“Nếu ta đoán không sai thì phá được hình vẽ là có thể đi vào.”

Dạ Dao Quang đặt hai tay trên hình vẽ, khí ngũ hành chậm rãi xuất hiện. Hình vẽ này phản lại một luồng khí, luồng khí này không có bất kì tính công kích nào nhưng lại biến khí ngũ hành của Dạ Dao Quang trở nên vô hình.

“Thật sự kì quái!” Dạ Dao Quang giơ ngón cái lên với Ôn Đình Trạm.

“Hình vẽ này giải như thế nào?”

Bao nhiêu hình tròn khiến Dạ Dao Quang nhìn hoa cả mắt, ít nhất phải có mấy vạn hình tròn.

Ôn Đình Trạm nhìn một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt rồi rời đi cùng Dạ Dao Quang.

Bọn họ đi tìm dọc theo đường núi, tìm khoảng nửa canh giờ rồi cuộc cũng tìm được một cầu thang đi lên, trên chỗ cao nhất của vực đá mơ hồ có thể nhìn thấy một đạo quan.

“Cuối cùng cũng tìm được!” Dạ Dao Quang khẽ thở dài một hơi.

Dọc theo đường cũ trở về đến nơi hạ trại, không ai nói bất cứ điều gì, trong lòng đều nghĩ đến ngày mai có thể đi tới duyên sinh quan trong truyền thuyết khiến mọi người vô cùng kích động. Trường Diên đạo trưởng chính là đệ tử của duyên sinh quan nhưng ông là thượng khách của bộ hạ nên không ai dám quấy rầy, vì vậy duyên sinh quan trong mắt tất cả mọi người đều là nơi ở của thần tiên.

Sáng sớm, tất cả mọi người đã dậy ăn bữa sáng, chờ đợi đến lúc xuất phát. Đi được nửa đường đột nhiên có hai đạo đồng bất ngờ xuất hiện trước

mặt bọn họ.

Một người trong đó thì lễ: “Khách nhân đến đây làm gì?”

“Thăm cố nhân.” Dạ Dao Quang lấy ra tấm bảng gỗ trước đây Trường Diên đạo trưởng đã đưa cho cô.

Đạo đồng nhận lấy bảng gỗ, sau đó đem trả lại cho Dạ Dao Quang: “Thì ra là khách quý của sư thúc tổ, xin mời.”

Hai đạo đồng nhường đường, sau đó dẫn bọn họ đi vào.

Bốn phía trong duyên sinh quan đều là đại trận, khí ngũ hành lượn lờ xung quanh nồng đậm hơn rất nhiều so với khí ngũ hành ở căn nhà của Dạ Dao Quang.

Khi bọn họ trèo lên đến đỉnh thì nhìn thấy một vòng tròn thái cực được xây bằng những tảng đá màu xám trắng, xa xa là sáu bậc thang chạm trổ hoa văn, đằng sau là núi tuyết như ẩn như hiện giữa đỉnh đài lầu các, đứng từ góc độ của bọn họ còn có thể thấy hàn khí lượn lờ.

Khí thế vô cùng hào hùng!

“Đây chính là duyên sinh quan trong truyền thuyết sao?” Tần Đôn than nhẹ.

Lúc này một thanh niên có chòm râu dê dẫn theo hai đạo đồng từ trong đạo quan đi tới: “Dạ đạo hữu, Trường Diên sư huynh còn đang bế quan, ta chính là sư đệ của huynh ấy, đạo hiệu là Trường Kiến.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 510: Làm Tất Cả Vì Nàng

“Trường Kiến đạo quân!” Dạ Dao Quang hành lễ.

“Dạ đạo hữu dừng đa lễ, đạo hữu chính là ân nhân của sư huynh, tất nhiên cũng là ân nhân của Trường Kiến, mời mấy vị tới đây.” Trường Kiến đạo trường vô cùng ôn hòa nhã nhặn.

Đám người Dạ Dao Quang quang minh chính đại đi vào duyên sinh quan, vừa bước qua cửa cô lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh đang dao động.

Lúc này có một đạo đồng chạy tới hành lễ với Trường Kiến đạo trường: “Sư thúc tổ, ngoài cửa có trưởng lão của Phiêu Mạc Tiên tông cầu kiến.”

Trưởng lão của Phiêu Mạc Tiên tông sao? Sẽ không phải là Vân Dật chứ?

Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm liếc nhau, chẳng lẽ bọn họ lại xui xẻo như vậy?

“Không gặp!” Trường Kiến đạo trường vô cùng lạnh nhạt nói ra hai chữ.

Trong lòng Dạ Dao Quang âm thầm giơ ngón tay cái, sợ rằng trên thế gian này người có thể không cho Vân Dật mặt mũi cũng chỉ có duyên sinh quan, đồng thời Vân Dật kia bị mất mặt còn không dám ghi hận.

Trường Kiến đạo trưởng tự mình dẫn bọn họ đi vào gian phòng dành cho khách. Gian nhà vô cùng mộc mạc lại tinh xảo, trong sân còn có cây đào, ao nước nhỏ, trong ao còn có mấy đóa hoa sen.

“Thật sự là thế ngoại đào nguyên.” Văn Du cảm thán.

“Đúng vậy, nhìn xem, thác nước thật lớn, rõ ràng gần trong gang tấc, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách mà một giọt nước cũng không bắn tới đây!” Lục Vĩnh Diễm kinh hãi nói.

Dạ Dao Quang cười cười: “Đừng nói nước, cho dù là không khí cũng không tiến vào đây được.”

“Vậy chúng ta đang hít thở bằng cái gì?” Tần Đôn hỏi xong lại hít sâu vài hơi.

“Ha ha! Các cậu coi đây là không khí để hô hấp sao?” Dạ Dao Quang cười nói:

“Thứ hiện giờ các cậu đang hít chính là sinh khí trong hoa cỏ...”

“Chẳng trách không giống bên ngoài.” Tiêu Sĩ Duệ cũng hít sâu một hơi.

“Vậy chúng nó có thể bị chúng ta hút cạn không?” Lục Vĩnh Diễm nhìn hoa cỏ bên cạnh.

“Không cần lo lắng, các cậu hít vào khí chúng bài xuất ra, chúng nó lại hít vào những khí các cậu thở ra, đây là quy luật tất yếu nên ở đây không thể không có hoa cỏ, cũng không thể không có người.” Dạ Dao Quang giải thích.

“Vậy thì tốt rồi!” Lục Vĩnh Diễm vỗ vỗ ngực.

“Tiểu Khu, chúng ta có cần cẩn thận không?” Tiêu Sĩ Duệ lên tiếng hỏi.

Tiến vào nơi tiên cảnh như thế này khiến bọn họ có cảm giác hèn mọn, cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé, chỉ sợ có chút sơ suất nào lại gây ra phiền phức cho Dạ Dao Quang.

“Không cần!” Dạ Dao Quang lắc đầu.

Đạo quan tự do tự tại hơn chùa miếu một chút, càng là những nơi như vậy thì càng không cần câu nệ. Đạo gia vốn coi trọng tự do tự tại, Trường Kiến đạo trưởng cũng không nói có chỗ nào đó không thể đi tới, tất nhiên những chỗ cấm địa thì bọn họ cũng không tìm được. Dùng cái tên duyên sinh quan đã đủ hiểu được duyên phận này rất khó có được, có lẽ đám người Tiêu Sĩ Duệ cả đời này cũng chỉ có một lần có thể tới đây nên Dạ Dao Quang muốn bọn họ dạo chơi thật thoải mái, không cần câu nệ bất cứ thứ gì.

“Được, vậy chúng ta lại đi xem tiếp!” Lục Vĩnh Diễm hào hứng, lôi kéo Tần Đôn và Văn Du chạy ra ngoài. Càn Dương và Tiêu Sĩ Duệ cũng đi theo.

“Cậu cũng đi xung quanh một chút đi.” Dạ Dao Quang nói với Liên Sơn.

“Vâng, sư phụ!” Liên Sơn gật đầu.

Chỉ còn lại Dạ Dao Quang và hai huynh đệ Vệ Kinh, ngay cả Kim Tử lúc tiến vào duyên sinh quan cũng đã không thấy tăm hơi. Dạ Dao Quang quay đầu đi về phòng Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm đang khoanh chân ngồi trước bàn nhỏ, một tay xắn áo, một tay đang vẽ. Dạ Dao Quang tiến lại gần lập tức nhìn thấy Ôn Đình Trạm đang vẽ lại hình vẽ trong sơn động đêm qua, cô không khỏi hít sâu

một hơi. Đừng nói Ôn Đình Trạm có thể vẽ lại một nửa bức họa, cho dù cô nhìn cũng cảm thấy tẩu hỏa nhập ma, tất cả đều chỉ là những hình tròn tuần hoàn vô hạn...

“Ngồi đi, ta vẽ tiếp một canh giờ nữa là xong rồi!” Ôn Đình Trạm nói với Dạ Dao Quang.

“Chàng từ từ vẽ đi, muội đi dạo một chút!” Dạ Dao Quang định đưa tay sờ trán Ôn Đình Trạm vì sợ Ôn Đình Trạm nhìn nhiều hình tròn như vậy sẽ tẩu hỏa nhập ma, nhưng đột nhiên Ôn Đình Trạm lại lên tiếng chứng minh cậu hoàn toàn tỉnh táo. Đã như vậy cô cũng không quấy rầy.

“Ừ!” Ôn Đình Trạm gật đầu.

Dạ Dao Quang lặng lẽ ra ngoài, cô đi dọc theo hành lang đã gặp được mười đệ tử, căn cứ theo tu vi và cách ăn mặc của bọn họ thì Dạ Dao Quang biết được đó là đệ tử của Trường Diên đạo trưởng.

Đi vòng qua thác nước, Dạ Dao Quang nhìn thấy trên vách đá có mấy sợi dây leo, cô lập tức đi theo. Đó là một đài ngắm sao lộ thiên, bốn phía là những bức tranh về tinh tượng được khảm trên đá, vô cùng rung động.

Đứng ở chỗ này, cảm nhận từng đợt gió lạnh, nhìn lên bầu trời sáng sủa, Dạ Dao Quang cảm thấy chờ đến ban đêm sẽ nhìn thấy được một bầu trời sao tuyệt đẹp.

Bữa tối đều là đồ chay, vì bọn họ là người tu luyện chính gốc nên chỉ ăn đồ chay, còn Dạ Dao Quang tuy rằng tu luyện khí ngũ hành nhưng chỉ tu về mặt đạo hạnh. Những đạo sĩ trong đạo quan vừa tu thân vừa tu tâm giống như người xuất gia, chỉ là không cắt tóc mà thôi.

Mấy ngày nay ở trong rừng ăn nhiều thịt cũng có chút ngấy, hơn nữa đồ ăn chay trong duyên sinh quan còn ngon hơn so với bên ngoài, thậm chí

ngon hơn cả Vĩnh An tự, có lẽ nguồn gốc là do rau cỏ đều được trồng trên núi Côn Lôn.

Không nói đến Càn Dương và Liên Sơn, ngay cả đám người Tiêu Sĩ Duệ cũng ăn không dừng được.

Dạ Dao Quang cảm thấy mặt mũi của cô đều bị mấy người này ném đi hết, ngày mai cũng không dám gặp Trường Kiến đạo trưởng nữa.

Dù vậy, chờ đến khi bọn họ ăn no, đạo đồng vẫn ra hỏi bọn họ muốn ăn nữa không, đồng thời trên mặt cũng không có chút thay đổi nào, ngữ khí vẫn vô cùng chân thành.

Thấy vậy Dạ Dao Quang đành phải tự mình đi pha hai ấm trà, dùng tuyết cúc nghìn năm để pha.

Hiện tại chỉ có Trường Kiến đạo trưởng thu hai đệ tử, hai vị sư huynh khác đều đang bế quan. Chủ nhân của duyên sinh quan chính là sư phụ Thiên Cơ chân quân của Trường Kiến đạo trưởng.

Đúng vậy, Dạ Dao Quang mới biết được chủ nhân của duyên sinh quan chính là chân quân tu vi Độ Kiếp kỳ. Nhưng cũng không ai biết ông có ở trong đạo quan hay không, vì vậy Dạ Dao Quang liền để đạo đồng đưa một bình trà cho Trường Kiến đạo trưởng, cô tự mình cầm một bình trà đưa đến cho Ôn Đình Trạm.

“Vẫn đang xem sao?” Dạ Dao Quang rót một ly trà cho Ôn Đình Trạm.

“Ta luôn cảm thấy huyền cơ ở ngay trước mắt, mà lại giống như cách một lớp giấy mỏng.” Ôn Đình Trạm đưa tay nhận lấy chén trà, cảm thấy nhiệt độ vừa đủ liền nhấp một ngụm.

“Muội cũng không vội, chàng vội cái gì?” Dạ Dao Quang cười nói.

Ôn Đình Trạm ngược mắt nhìn cô: “Ta chỉ tận lực hết khả năng, làm tất cả vì nàng mà thôi!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 511: Đại Hội Luận Đạo

Dạ Dao Quang hơi sững sờ, lòng bàn tay của cô cầm một ấm trà đã bị khí lạnh xung quanh làm nguội bớt đi nhưng vì một câu nói của Ôn Đình Trạm lại khiến toàn thân cô trở nên ấm áp.

“Trạm ca, có chàng thật tốt.” Đôi mắt hoa đào dịu dàng nhìn thẳng vào mắt Ôn Đình Trạm, tất cả tâm ý đều nằm trong ánh mắt.

Cô sẽ vĩnh viễn không nói lời cảm ơn với cậu, bởi vì đó là sự thể hiện vô cùng khách khí và xa lạ. Mà giữa bọn họ không có khách khí, không có xa lạ, chỉ có toàn tâm toàn ý.

“Ừ, có nàng thật tốt!” Khóe môi Ôn Đình Trạm nở ra nụ cười nhu hòa.

Không có cô, cậu sẽ không có khí lực mạnh mẽ như bây giờ, không có cô, cậu sẽ không có điều kiện sinh sống tốt như vậy. Không có những thứ này, cậu sẽ không thể phát huy hết khả năng của bản thân. Hiện tại trước mặt người khác cậu luôn là một người hoàn mỹ không khuyết điểm vì mọi khuyết điểm của cậu đã được Dạ Dao Quang đứng sau bù đắp.

Cho nên thành tựu của bọn họ là dựa vào đối phương, cũng thuộc về đối phương.

Thế gian này không có thứ gì khiến người ta say mê hơn một chữ “Tình”.

Dạ Dao Quang không nói gì, chỉ chống cằm nhìn Ôn Đình Trạm. Cô cười híp mắt như một thiếu nữ ngây thơ không rành thế sự đang si mê nhìn

một thiếu niên trầm tư, nhìn đáng vẻ tập trung của thiếu niên, thu trọn dung nhan tinh xảo kia vào trong đáy mắt.

Cuối cùng, Ôn Đình Trạm cũng không có cách nào phá giải hình vẽ này. Dạ Dao Quang cũng không tức giận, cô tin tưởng Ôn Đình Trạm sớm muộn gì cũng sẽ giải được.

Nghỉ ngơi một ngày trong duyên sinh quan, Dạ Dao Quang dậy sớm chạy tới đài ngắm sao, ngồi xếp bằng tu luyện. Khí ngũ hành trong duyên sinh quan vô cùng thuần khiết, Dạ Dao Quang vừa dẫn khí ra liền phát hiện khí ngũ hành có thể ngưng tụ lại như thực thể. Cô tập trung ý niệm thu vào trong cơ thể, khí ngũ hành tuần hoàn một vòng quanh kinh mạch, thu nạp thêm không ít tinh túy, sau đó Dạ Dao Quang lấy la bàn ra.

Dạ Dao Quang dẫn khí ngũ hành vào trong la bàn, hoa văn trên la bàn như sống lại bắt đầu hoạt động. Dạ Dao Quang biết đó là long mạch đang thu nạp khí ngũ hành mà cô dẫn vào.

Tu luyện xong, Dạ Dao Quang trở về rửa mặt. Đồ ăn đã dọn sẵn, những người khác cũng lần lượt đến, sau đó cùng nhau dùng đồ ăn sáng. Không biết có phải tối qua bọn họ đã ăn quá nhiều hay không mà sáng nay các đạo đồng mang tới cho bọn họ một trăm chiếc bánh màn thầu.

“Ta cảm thấy nếu ta không làm chút gì đó cho duyên sinh quan thì trong lòng sẽ vô cùng áy náy...” Dạ Dao Quang nhìn Liên Sơn và Càn Dương, hai người đã hăn hết gần bảy mươi chiếc bánh màn thầu lớn, sau đó nhìn sang Ôn Đình Trạm:

“Nếu không thì chúng ta sớm ngày từ biệt đi!”

“Dạ Dao Quang sư muội muốn sớm ngày từ biệt vì chúng ta có chỗ không chu toàn sao?” Lúc này Trường Kiến đạo trưởng cất bước đi tới.

Dạ Dao Quang đứng lên hành lễ: “Trường Kiến sư huynh nói quá lời rồi, làm gì có chỗ nào không chu toàn, chỉ là hai đồ đệ này của ta...”

Dạ Dao Quang không nói được thành lời, Càn Dương còn gặm nốt một miếng lớn mới đứng lên hành lễ: “Đệ tử tham kiến Trường Kiến sư bá.”

Bởi vì Trường Kiến đạo quân xưng hô huynh muội với Dạ Dao Quang nên mặc dù không cùng một sư môn nhưng Càn Dương và Liên Sơn cũng có thể gọi hần một tiếng sư bá.

“Dù sao cũng chỉ là một chút thức ăn, trong bốn môn cũng có một đệ tử ăn không kém Liên Sơn của muội.” Trường Kiến đạo quân lắc đầu nói:

“Sư huynh còn rất lâu mới xuất quan, nếu Dao Quang sư muội không có việc gì gấp thì không bằng cứ ở lại đây đợi một chút. Hơn nữa ba ngày sau có một đại hội luận đạo, ta muốn mời Dao Quang sư muội tham gia.”

“Đại hội luận đạo?” Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc. Tuy Trường Kiến đạo quân cất nhắc cô, xưng hô huynh muội nhưng đại hội luận đạo này thông thường đều là chuyện riêng của môn phái, không thể nói cho người ngoài. Cô vốn là một người ngoài nên thật sự không có tư cách tham dự.

Tuy cô đã giúp Trường Diên đạo trưởng giải đáp khúc mắc, hóa giải tâm ma, coi như có đại ân với Trường Diên đạo trưởng nhưng cũng không đến mức để cho duyên sinh quan phải ưu ái cô như vậy.

“Dao Quang sư muội không cần lo ngại, không phải đại hội của duyên sinh quan.” Trường Kiến đạo quân vội vàng giải thích: “Sư muội từ bên ngoài đến, có lẽ đã gặp không ít người...”

Dạ Dao Quang gật đầu: “Ta biết, bọn họ đi về phía địa cung.”

Trường Kiến đạo quân vô cùng kinh ngạc, ánh mắt chợt lóe lên:

“Sư muội cũng biết được địa cung sao? Đúng là bọn họ vì địa cung mà đến nhưng trong địa cung nguy hiểm vô cùng, lại ẩn sâu dưới Côn Lôn, chờ cho bọn họ chém giết nhau xong thì chưa kịp tiến vào địa cung đã tổn thương nguyên khí nặng nề. Sư phụ lo lắng bọn họ tiến vào sẽ không thể trở ra, sau đó làm hỏng địa cung, gây thiệt hại cho núi Côn Lôn. Có lẽ việc này cửu tông thập môn đều đã biết, sức lực của một mình sư phụ rất khó có thể ngăn cản, bằng không sẽ có người gây sự nói rằng duyên sinh quan muốn độc chiếm địa cung, vì vậy chỉ có thể tổ chức một đại hội luận đạo, tập hợp cửu tông thập môn để bọn họ đưa ra ý kiến.”

Sau khi nghe xong, Dạ Dao Quang lập tức hiểu ra, nhưng vẫn ngại ngùng nói: “Tâm tư của sư huynh ta hiểu, nhưng tu vi của ta có hạn, lại là một mình một môn phái, vướng víu quá nhiều trong thế tục. Chỉ sợ gây thêm phiền phức cho sư huynh...”

“Sư muội đừng khách khí, duyên sinh quan cũng không tham dự vào hành trình đi tới địa cung lần này. Nhưng núi Côn Lôn chính là căn cơ của duyên sinh quan, việc này có quan hệ trọng đại, sư phụ cũng phải ra tay.” Trường Kiến đạo quân nói tiếp:

“Đại hội như vậy nghìn năm khó gặp, nếu sư muội có thể vượt qua cũng coi như hữu duyên, đến lúc đó ta cũng có thể giúp cho sư muội quen biết thêm vài người.”

“Sư huynh đã nói đến đây, nếu ta còn từ chối nữa thì chính là không biết điều, đành phải đa tạ sư huynh!” Dạ Dao Quang hành đại lễ.

“Sư muội đa lễ rồi!” Trường Kiến đạo quân giơ tay đỡ, sau đó nói với mọi người:

“Còn có chút việc bận, không quấy rầy chư vị nữa.”

“Đạo trưởng đi thông thả.” Đám người Tiêu Sĩ Duệ lên tiếng.

Bọn họ không phải người tu đạo nên tất cả đạo sĩ bọn họ cũng chỉ gọi đạo trưởng mà thôi. Tất nhiên Trường Kiến đạo trưởng cũng không để ý, chỉ gật đầu rồi rời đi.

“Vậy chúng ta phải ở đây chơi thêm mấy ngày sao?” Lục Vĩnh Diễm vô cùng vui vẻ.

“Chỉ sợ không phải mấy ngày.” Dạ Dao Quang nhìn theo bóng lưng Trường Kiến đạo trưởng, không khỏi thở dài một hơi.

“Chỉ mong ba ngày sau chúng ta có thể kịp thời tách ra.”

“Thuận theo tự nhiên thôi.” Ôn Đình Trạm cười tao nhã.

“Hai người các cậu đang nói mật mã gì vậy?” Lục Vĩnh Diễm liếc mắt nhìn hai người nhưng không nhìn ra được gì, đành lôi kéo Văn Du:

“Đi chơi một chút đi, hôm qua chúng ta đã hẹn lên núi hái thuốc...”

Bây giờ Lục Vĩnh Diễm vô cùng có hứng thú với dược liệu, Văn Du, Tiêu Sĩ Duệ và Tần Đôn chỉ đi theo thưởng ngoạn.

“Chàng muốn đi theo muội không?” Sau khi tất cả mọi người rời đi, Dạ Dao Quang hỏi Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm gật đầu: “Đi thôi, nghe nói duyên sinh quan cũng có một tàng thư...”

Cảnh đẹp như vậy không chịu thưởng thức lại quan tâm đến đồng sách vở kia...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 512: Tử Vi Viên Cục

Cuối cùng Dạ Dao Quang vẫn bị Ôn Đình Trạm kéo tới tàng thư của duyên sinh quan. Tàng thư của đạo quan tất nhiên sẽ liên quan tới đạo giáo, mà chủ nhân của duyên sinh quan cũng là người vô cùng dễ tính, nào là thuật pháp, trận pháp, thư tịch... đều không thêm cất giấu, cũng không hạn chế người khác ra vào. Dạ Dao Quang khá có hứng thú với mấy nhân vật truyền kì trong đạo giáo, điển tịch về pháp bảo, điển tịch về lịch sử...

Lật mấy cuốn, cô bỗng ngẩng đầu lên nhìn thấy Ôn Đình Trạm đang cầm một bản “Thập Phương Bảo” đọc vô cùng nghiêm túc, một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì. Dạ Dao Quang khẽ tiến lên hỏi: “Chàng xem gì vậy?”

“Nàng nhìn thanh kiếm này đi.” Ôn Đình Trạm quay sách về phía Dạ Dao Quang:

“Có giống thanh kiếm hôm đó bị người trong sơn động lấy đi không?”

“Phục Thế bảo kiếm?” Dạ Dao Quang nhận lấy cuốn sách từ trong tay Ôn Đình Trạm, cô nhìn kĩ những thông tin liên quan đến thanh kiếm: “Kiếm nhanh như kinh hồng, không nhìn thấy tàn ảnh, trầm tĩnh như nước, khí thể như Thanh Long, bên trên có khắc chữ: Phục Thế...”

Sau khi xem xong, Dạ Dao Quang khép sách lại: “Đúng là thanh kiếm này.”

Lúc đó mặc dù là ban đêm, đồng thời khoảng cách cũng hơi xa nhưng Dạ Dao Quang lại thấy rõ ràng trên thân kiếm có hai chữ “Phục Thế” giống

như miêu tả, Dạ Dao Quang khẳng định đó chính là thanh kiếm này.

“Nàng xem đi, đằng sau có ghi đó chính là kiếm của một vị Hư Cốc chân nhân ba trăm năm trước.” Ngón tay của Ôn Đình Trạm chỉ vào một hàng chữ nhỏ, sau đó lại lấy ở bên cạnh ra một quyển sách, nhanh chóng mở ra:

“Vị Hư Cốc chân nhân này ta cũng đã tìm hiểu qua, ông sinh ra năm trăm năm trước. Như trong sách đã ghi chép, ba trăm năm trước ông đoạt được Phục Thế bảo kiếm, sau đó mai danh ẩn tích.”

“Ý của chàng là bên trong sơn động kia có thể là Hư Cốc chân nhân sao?” Dạ Dao Quang hiểu ý của Ôn Đình Trạm, vị Hư Cốc chân nhân kia tu luyện hai trăm năm đã đạt tới Đại Thừa kỳ, cuối cùng chọn núi Côn Lôn làm nơi để thăng cấp lên Độ Kiếp kỳ cũng vô cùng hợp tình hợp lý.

“Chàng cho rằng lời giải của hình vẽ trong sơn động kia nằm trên người vị Hư Cốc chân nhân này?” Dạ Dao Quang lên tiếng hỏi tiếp.

“Cũng chưa chắc nhưng ít nhất sẽ có manh mối gì đó.” Ôn Đình Trạm cười nói:

“Đây là do tập tính của con người, giống như chúng ta có một đồ vật yêu thích thì chúng ta sẽ nghĩ cách đặt tên cho nó, sau đó nâng niu không nở rời, trở thành vật bất li thân.”

Dạ Dao Quang nghe xong cũng gật đầu, cô đồng ý với quan điểm này bởi vì cô cũng là dạng người như thế: “Vậy chàng tìm ra manh mối rồi sao?”

Ôn Đình Trạm cười thần bí, cất cuốn sách về vị trí cũ, kéo Dạ Dao Quang trở về phòng rồi mở bức tranh ra: “Nàng chờ ta một canh giờ.”

Sau đó Ôn Đình Trạm cúi đầu, vừa mài mực vừa nhìn bản vẽ, sau đó đặt bút, chậm rãi dùng ngòi bút nhẹ nhàng vẽ trên bản vẽ. Tốc độ của cậu rất nhanh, rõ ràng nhiều vòng tròn như vậy nhưng dường như Ôn Đình Trạm có thể nhìn thấy từng cái một khiến Dạ Dao Quang kinh ngạc.

Ánh mắt Dạ Dao Quang nhìn theo ngòi bút của Ôn Đình Trạm, xem được một lúc cô lập tức cảm thấy đau đầu. Ngoài hình tròn ra thì cũng chỉ có hình tròn, cô yên lặng dời tầm mắt.

Khoảng một canh giờ sau Ôn Đình Trạm dừng bút, sau đó vẫy tay với Dạ Dao Quang: “Dao Dao, tới đây!” Dạ Dao Quang xích lại gần, có vô số điểm nhỏ lít nha lít nhít, cô lại nghĩ đến quyển kiếm phổ lần trước ở Vĩnh An tự: “Chàng định nói với muội rằng những điểm này khác nhau sao?”

“Không phải.” Ôn Đình Trạm lắc đầu:

“Dao Dao, ta xem sự tích về Hư Cốc chân nhân lúc sinh thời, ông ấy thông minh lỗi lạc vô cùng. Bốn trăm năm trước ông đã gặp một người tu hành ngoại lai, sau đó bại dưới tay người này về chủ đề tinh tượng nên ông luôn nghiên cứu tinh tượng, vì vậy bức tranh này chính là một bức tinh tượng đồ.”

“Nhiều điểm nhỏ như vậy cũng giống như sao trên trời, thật không nghĩ chàng thông minh như vậy, có thể suy diễn ra được ý nghĩa của bức tranh này. Hay bây giờ chàng cũng học tinh tượng nhé?” Dạ Dao Quang nhìn mấy điểm nhỏ trên bản đồ có chút nhức đầu.

“Không phải!” Ôn Đình Trạm chỉ tay lên hình vẽ.

“Dao Dao, ta tự tay vẽ ra bức tranh này, bên trong có hơn một vạn vòng tròn, khoảng bốn trăm vòng tròn giống nhau. Ta sẽ nối tâm chúng lại với nhau, sau đó vẽ lại phần nối đó, nàng xem một chút.”

Ôn Đình Trạm nhìn lại hình vẽ, sau đó mở một tờ giấy ra nhắm mắt suy nghĩ một lúc rồi mới bắt đầu hạ bút. Dạ Dao Quang ngồi im lặng không phát ra bất kì âm thanh gì, bởi vì Ôn Đình Trạm không nhìn vào bản vẽ gốc, chắc chắn đang hình dung lập thể không gian của hình vẽ trong đầu.

Khoảng nửa canh giờ, Ôn Đình Trạm đưa bản vẽ cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang vừa nhìn lập tức rung động, cô ngạc nhiên nhìn Ôn Đình Trạm: “Trạm ca, chàng chắc chắn đây là điểm nối giữa tám các hình tròn sao?”

“Ừ!” Ôn Đình Trạm gật đầu khẳng định.

Tử Vi viên là một trong tam viên xuất hiện sớm nhất, được ghi chép trong “Khai Nguyên Chiêm Kinh” và “Thạch Thị Tinh Kinh”. Nó thuộc về trung tâm của phương bắc, hai bên đông, tây tổng cộng có mười lăm ngôi sao, hai cung tương hợp, vây quanh tạo thành viên. Toàn bộ Tử Vi viên bao gồm ba mươi bảy chòm sao, có hai chòm sao phụ, Chính Tinh có một trăm sáu mươi ba ngôi sao, Tăng Tinh có một trăm tám mươi ngôi sao.

“Là Tử Vi viên trong “Tổng Sử Thiên Văn Chí” sao?” Ôn Đình Trạm hỏi lại. Lúc cậu đọc “Thiên Văn Chí” cũng từng đọc đến phần này, chỉ tiếc không có bức tranh ghi chú.

“Đúng vậy!” Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó giải thích kĩ càng cho Ôn Đình Trạm về Tử Vi viên.

Chờ đến lúc Dạ Dao Quang phân tích xong đã là giữa trưa, đám người Càn Dương đã lục đục trở về, đạo đồng cũng dọn sẵn đồ ăn cho bọn họ. Vì tâm trạng khá tốt nên Dạ Dao Quang cũng ăn nhiều thêm một bát. Thấy Dạ Dao Quang ăn uống thoải mái như vậy, đám người Càn Dương cũng vui vẻ ăn no căng bụng.

Sau khi ăn xong, Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm: “Ngày mai chúng ta đi xem một chút...”

“Sao không đi vào ban đêm?” Ôn Đình Trạm hỏi.

“Không thể! Ban đêm quá nguy hiểm, chúng ta sẽ đi vào ban ngày, cũng phải để lại tin nhắn cho Trường Kiến đạo quân. Nếu đến ban đêm chúng ta chưa trở về thì hắn sẽ đi tìm chúng ta, coi như là phòng ngừa bất trắc.” Hiện tại thời cơ không thích hợp nên Dạ Dao Quang cũng đành phải làm như vậy.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 513: Cùng Nhau Ngắm Sao

Quyết định xong ngày mai sẽ đi đến sơn động, trong lòng Dạ Dao Quang vô cùng kích động, hận không thể nhanh đến ngày mai. Cô nóng lòng muốn biết, sau khi cửa đá kia mở ra sẽ là quang cảnh như thế nào...

Ôn Đình Trạm cũng không tiếp tục nghiên cứu bí ẩn của hình vẽ kia nữa, chỉ cùng mọi người đi dạo một vòng, sau đó lại tiến vào tàng thư của duyên sinh quan. Dạ Dao Quang ngủ dậy không tìm thấy Ôn Đình Trạm liền tới tàng thư tìm, sau đó thấy trước mặt Ôn Đình Trạm có rất nhiều bản vẽ, Dạ Dao Quang tiện tay cầm một tấm lên xem.

“Chàng làm gì vậy?” Dạ Dao Quang xem vài tấm liền hỏi.

“Ta tới tra một chút về Tử Vi viên.” Ôn Đình Trạm ngẩng đầu cười với Dạ Dao Quang.

Tàng thư của duyên sinh quan có rất nhiều sách vở nói về tinh tượng, cả kiếp trước và kiếp này Dạ Dao Quang cũng chỉ thấy ở đây là đầy đủ nhất. Có rất nhiều bản lẻ ở kiếp trước đã thất truyền, chẳng trách ở đây lại có một đài ngắm sao lớn như vậy.

“Chàng muốn biết gì hỏi muội là được rồi.” Dạ Dao Quang chống cằm nói.

“Để nàng nghỉ ngơi một chút, ta cũng không có việc gì nên coi như tới đây đọc sách giết thời gian.” Ôn Đình Trạm cười nói.

Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó cầm từng bức tranh lên nói: “Chàng vẽ gì thế?”

“Vẽ linh tinh mà thôi.” Ôn Đình Trạm đáp lại.

Dạ Dao Quang cũng không hỏi nhiều nữa, cô đứng dậy lấy cuốn sách sáng nay đang đọc dở ra xem tiếp. Hai người ở lại tàng thư cả một buổi chiều, cuối cùng Tiêu Sĩ Duệ tới gọi bọn họ đi ăn tối thì hai người mới biết thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Ăn tối xong, Dạ Dao Quang kéo tay Ôn Đình Trạm: “Đi, muội dẫn chàng tới một nơi.”

“Đi đâu vậy? Ta cũng muốn đi!” Lục Vĩnh Diễm nói.

“Cả ngày dạo chơi như vậy cậu còn chưa mệt sao?” Dạ Dao Quang có chút buồn bực.

Đáng tiếc Lục Vĩnh Diễm nghe không hiểu ẩn ý của cô: “Không mệt chút nào!”

“Tiểu Lục, hình như đến bây giờ cậu vẫn chưa làm bài tập?” Ôn Đình Trạm cười nhắc nhở:

“Còn một tháng nữa là bắt đầu nhập học, chúng ta còn đi đường mất nửa tháng...”

“Ta sẽ đi làm bài ngay bây giờ!” Lục Vĩnh Diễm ủ rũ cúi đầu.

Những người khác cũng không dám tiến lên vì không muốn bị đuổi khéo như Lục Vĩnh Diễm.

Dạ Dao Quang dẫn Ôn Đình Trạm đến đài ngắm sao của duyên sinh quan. Quả nhiên bầu trời lúc này lấp lánh đầy sao, cảm giác vừa hùng vĩ vừa tráng lệ.

“Chàng xem nơi này có đẹp không? Có phải giống như giơ tay lên là có thể hái sao...” Dạ Dao Quang cố ý chạy xa một chút, đưa tay lên trên cao, nghiêng đầu nhìn Ôn Đình Trạm.

Từ góc độ của Ôn Đình Trạm nhìn sang quả thật có một ngôi sao như bị Dạ Dao Quang bắt được.

Dạ Dao Quang mặc y phục nam tử màu trắng, mái tóc đen như mực được buộc cao lên, đứng dưới màn đêm, xung quanh là những vì sao lấp lánh. Cô quay đầu cười một tiếng, đầu ngón tay như chạm vào một ngôi sao, dung nhan xinh đẹp cũng nổi bật rực rỡ trong đêm tối. Đôi mắt đào hoa khẽ cong lên giống như vạn vật đều bị hút vào đôi mắt ấy, đẹp đến say lòng.

Màn đêm tĩnh lặng, tuyệt sắc khuynh thành...

Một lúc lâu vẫn không nghe thấy câu trả lời của Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang chậm rãi quay đầu thấy Ôn Đình Trạm đang ngây người nhìn cô, hai má lập tức đỏ lên, khẽ hỏi: “Chàng nhìn gì vậy? Mọi người đang nói chuyện cùng chàng đó!”

“Ừ!” Ôn Đình Trạm cuối cùng cũng tỉnh táo lại, trả lời một tiếng.

Dạ Dao Quang đi qua, kéo Ôn Đình Trạm sau đó chỉ tay lên trời: “Chàng nhìn xem, từ ngôi sao này, đi theo hướng này, đến ngôi sao kia nổi lại chính là Tử Vi viên, có phải rất giống bức tranh chàng vẽ ban sáng không?”

“Giống!” Ôn Đình Trạm gật đầu.

“Tên mấy ngôi sao này chắc buổi chiều chàng đã tìm hiểu rồi, mọi người sẽ không nói lại nữa.” Dạ Dao Quang nhìn lên trời nói:

“Tình tượng cũng giống như phong thủy, đều có thể dự đoán tiên cơ, ngàn vạn ngôi sao này nếu chỉ có một ngôi sao thay đổi cũng có thể ảnh hưởng đến đại cục. Mỗi người lúc sinh ra đều được sở hữu một ngôi sao, đó chính là ngôi sao bản mệnh của người đó, có thể căn cứ vào ngôi sao bản mệnh này mà dự đoán họa phúc cả đời...”

Hai người ngồi cạnh nhau trên đài ngắm sao, Dạ Dao Quang bắt đầu giảng giải cho Ôn Đình Trạm về ngôi sao bản mệnh, cách phân bố của những ngôi sao, làm thế nào để nhìn tình tượng dự đoán thiên cơ, sau cùng còn giảng đến vận mệnh quốc gia. Nhưng cũng chỉ nói qua loa mà thôi, bởi vì nếu giải thích tường tận thì có lẽ nói suốt đêm cũng không hết.

Ôn Đình Trạm ngồi bên cạnh cô, nghe âm thanh trong trẻo mang theo chút quyến rũ của cô, thỉnh thoảng cậu sẽ phụ họa vài câu để cô biết cậu vẫn đang chăm chú lắng nghe, ngẫu nhiên cũng sẽ đặt ra vài câu hỏi để cô hào hứng giải thích.

Cứ như vậy, hai người ngồi ở đài ngắm sao đến tận giờ Tý mới rời đi, trở về trong viện nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, mọi người ăn sáng xong, Dạ Dao Quang liền nói với Tiêu Sĩ Duệ rằng bọn họ muốn ra ngoài một ngày, có lẽ ban đêm mới trở về, trước khi đi còn tìm Trường Kiến đạo quân nói một lần nữa.

Đi được nửa đường, Dạ Dao Quang lập tức thấy phía dưới có người, chờ tới khi bọn họ đi ra khỏi trận pháp của duyên sinh quan mới biết là cả một đám người nhưng không phải cùng một môn phái. Bên trong còn có một người Dạ Dao Quang biết, đó là người của Phiêu Mạt Tiên tông, có lẽ những người này tụ tập ở đây để chờ tin tức.

Nghĩ đến đại hội luận đạo mà Trường Kiến đạo quân từng nói thì có lẽ những người này đã sớm đến đây nhưng duyên sinh quan không cho bọn

họ vào. Dù sao bọn họ tới đây là muốn vào địa cung dưới núi Côn Lôn khiến Thiên Cơ chân quân có chút tức giận...

Cửu tông thập môn đều bị từ chối đứng đầy ngoài cửa, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm không ăn mặc giống đạo sĩ của duyên sinh quan mà lại đi từ bên trong ra khiến đám người ở phía dưới đều tỏ ra nghi ngờ, đánh giá hai người với ánh mắt bất thiện.

Đối với chuyện này Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm coi như không nhìn thấy, nhưng dù sao cũng là người tu luyện nên Dạ Dao Quang đành chào hỏi qua loa với mấy người đó rồi lập tức rời đi. Có vài ánh mắt nhìn theo bóng lưng bọn họ nhưng cũng không ai đuổi theo hỏi han.

Dù sao đây cũng là địa bàn của duyên sinh quan, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đi từ trong đó ra chứng tỏ địa vị không tầm thường. Ít nhất duyên sinh quan coi trọng bọn họ hơn Phiêu Mạc Tiên tông, nếu không thì tại sao bọn họ được vào trong mà Vân Dậu kia lại phải đứng ngoài? Cho nên trong lòng mọi người có rất nhiều nghi hoặc nhưng không ai đi dò hỏi, cũng không ai dám tiến lên bắt chuyện. Họ sợ Phiêu Mạc Tiên tông hiểu nhầm bọn họ có quan hệ gì đó với hai người này, sẽ ghi hận lên bọn họ, thế là tất cả đều trơ mắt nhìn Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm rời đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 514: Mở Đại Môn

“Như có gai ở sau lưng vậy...” Đi rất xa rồi mà Dạ Dao Quang vẫn có cảm giác.

“Không sao, bọn họ cũng không dám làm gì!” Ôn Đình Trạm nắm tay Dạ Dao Quang.

“Muội biết, có lẽ là do Thiên Cơ chân quân...” Dạ Dao Quang vô cùng tò mò đối với vị Thiên Cơ chân quân kia.

Cô nhớ lúc tranh đoạt long tiên dịch có nghe nói rằng tông chủ của Phiêu Mạc Tiên tông đã có tu vi Độ Kiếp kỳ, muốn dùng long tiên dịch để độ kiếp. Nhưng hôm nay duyên sinh quan vẫn không để Phiêu Mạc Tiên tông vào mắt mà Phiêu Mạc Tiên tông chỉ có thể nén giận chứng tỏ tu vi của Thiên Cơ chân quân còn cao hơn tu vi của tông chủ Phiêu Mạc Tiên tông.

Đây chính là thực lực tuyệt đối! Trước mặt thực lực tuyệt đối không ai có quyền lên tiếng!

“Khi nào ta mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy? Độ Kiếp kỳ, khoảng cách quá xa...” Kiếp trước cô không nghe nói có Độ Kiếp kỳ tồn tại, những người đạt Đại Thừa kỳ cũng coi như là rồng phượng trong đám người rồi.

“Sẽ có ngày đó!” Ôn Đình Trạm nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cười với cậu, không nói thêm gì nữa. Bọn họ nhanh chóng đến trước sơn động. Ban ngày nhìn vào mọi thứ càng thêm rõ ràng,

dấu chân trên mặt đất vô cùng rối loạn, khí tức hỗn tạp. Dạ Dao Quang biết hai ngày nay có rất nhiều người ra vào nơi đây, khi bọn họ tiến vào lần nữa thì đã không thấy thi thể của Hư Cốc chân nhân nữa.

“Khốn kiếp! Những người kia ngay cả thi thể cũng không buông tha!”
Dạ Dao Quang trừng mắt, sau đó ánh mắt chuyển đến hình vẽ.

Bên trên có rất nhiều dấu vết bị chạm qua.

“Nhưng không ai hiểu thấu!” Ôn Đình Trạm cười nói.

“Chàng cho rằng ai cũng yêu nghiệt như chàng sao?” Dạ Dao Quang vừa nói xong liền thấy ánh mắt Ôn Đình Trạm liếc qua, cô vô cùng thức thời sửa lại:

“Ý muội là thông minh tuyệt đỉnh.”

Lúc này Ôn Đình Trạm mới nở nụ cười.

Dạ Dao Quang thừa dịp Ôn Đình Trạm không thấy lập tức làm mặt quỷ, sau đó dựa vào tường đá: “Kỳ Úc công tử thông minh tuyệt đỉnh, cho hỏi hình vẽ này phá giải như thế nào?”

Tuy cô biết đây là bức tranh tinh tượng về Tử Vi viên nhưng cũng không biết làm sao phá giải.

Ôn Đình Trạm duỗi ngón tay ra sờ sờ, gõ gõ hồi lâu mới nói với Dạ Dao Quang: “Ta có thể mở...”

“Thật sao? Mau lên đi!” Dạ Dao Quang có chút nóng vội.

Ôn Đình Trạm lại làm như không thấy gì: “Mở ra thì ta được gì?”

Ý cười trên mặt Dạ Dao Quang cứng đờ, bỗng nhiên nhớ tới lần trước cô hỏi về ván cờ kia, lúc ấy Ôn Đình Trạm cũng hỏi như vậy...

Dạ Dao Quang cào tường, lại muốn cô hi sinh nhan sắc sao?

Cuối cùng Dạ Dao Quang làm ra dáng vẻ thấy chết không sờn, đưa tay ôm mặt Ôn Đình Trạm rồi kéo xuống hôn một cái, bờ môi mềm mại lập tức dán vào lòng bàn tay Ôn Đình Trạm. Bị Ôn Đình Trạm đẩy ra, Dạ Dao Quang tức giận: “Ôn Đình Trạm, chàng có ý gì?”

“Chuyện thân mật như vậy, ta vẫn nên chủ động thì tốt hơn!”

Sau đó cậu chỉ cười một tiếng rồi kéo Dạ Dao Quang vào lòng, áp môi xuống.

Nụ hôn dịu dàng triền miên khiến người ta không nhận được mà quyến luyến.

Lần đầu tiên cô bị Ôn Đình Trạm hôn mà lại đắm chìm đến vậy, khẽ nhắm chặt hai mắt lại.

Cô dịu dàng ngoan ngoãn nằm trong lòng cậu, đây đúng là lần đầu tiên. Nếu không phải thời cơ không thích hợp thì cậu thật muốn hôn tới địa lão thiên hoang nhưng cuối cùng vẫn đành lưu luyến đẩy cô ra, kìm nén cảm xúc của mình.

Hai tay duỗi ra, Ôn Đình Trạm lập tức tìm ra tám điểm trên hình vẽ, dùng tám ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, đầu ngón tay khẽ động giống như đang tìm kiếm vật gì, sau đó lập tức vận khí rót chân khí vào đầu ngón tay.

“Soạt!” Giữa hai bức tường đá truyền ra tiếng ma sát mãnh liệt, âm thanh này rõ ràng từ bên trong truyền tới.

Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm vào ngón tay Ôn Đình Trạm, không có biến hóa gì, mặt tường vẫn phẳng như cũ. Ngay cả hình vẽ cũng không có gì thay đổi, nhưng ít nhất đã có chút động tĩnh...

Chờ đến lúc đầu ngón tay Ôn Đình Trạm chuyển động, cậu lại tìm bảy vị trí sau đó lặp lại quy trình như lúc này, cửa đá lập tức hiện lên trước mặt bọn họ.

Dạ Dao Quang còn đang sửng sốt thì đã bị Ôn Đình Trạm kéo vào, sau đó cửa đá lại hạ xuống. Âm thanh này khiến cho Dạ Dao Quang bừng tỉnh, cô lập tức quay đầu lại. Cửa đá này vô cùng khác với bên ngoài, từ bên trong nhìn ra rõ ràng là một khung cửa, trên cửa còn có cơ quan, mười lăm hình trụ nhỏ nhô lên. Dạ Dao Quang khẽ chạm vào.

“Đây là nam châm!”

“Đúng vậy!” Ôn Đình Trạm gật đầu:

“Trong tay áo ta có kiếm, đêm hôm đó ta đã phát hiện phía sau cánh cửa đá này có nam châm, những nam châm này nhất định là cơ quan để mở ra đại môn quan trọng. Đến tận hôm qua giải được hình vẽ kia ta đã đọc thêm không ít sách nên có chút phỏng đoán, hôm nay định tới thử một lần. Quả nhiên là không khác biệt lắm, mười lăm nam châm này chính là chìa khóa, trong đó có một ổ khóa, chỉ cần điều chỉnh cho khóa trượt vào ổ khóa là sẽ mở được.”

“Vì sao chàng lại biết cái nào là khóa cái nào là ổ khóa?” Dạ Dao Quang tò mò nhìn kỹ lại.

“Mười lăm nam châm này chính là mười lăm ngôi sao ở hai bên đông, tây của Tử Vi viên.” Ôn Đình Trạm cười nói:

“Đêm hôm đó ta đã thăm dò qua phạm vi và số lượng nam châm, lúc ấy ta còn chưa xác định được nhưng hôm qua nàng nói cho ta biết về Tử Vi viên, ta lập tức so sánh mười lăm ngôi sao kia với vị trí nam châm, sau đó ta chỉ phỏng đoán chọn ra một vị trí thích hợp nhất...”

Dạ Dao Quang thật sự không biết nên nói thêm điều gì, đúng là người thông minh vừa chỉ điểm một chút đã lập tức thông suốt.

“Đi thôi, chúng ta vào xem!” Ôn Đình Trạm nắm tay Dạ Dao Quang bước lên trước.

Cẩn thận xuyên qua lối đi rộng rãi, trước mặt bọn họ lập tức xuất hiện một gian lớn hơn một trăm mét vuông, hai bên có tạo hình sáu thị nữ sinh động như thật. Nếu không phải không có chút sinh khí nào thì Dạ Dao Quang sẽ nghĩ đây là người sống.

Chính giữa là một thảm đỏ có hoa văn màu vàng phức tạp, trải thẳng về lối đi phía trước.

Khí ngũ hành từ đầu ngón tay Dạ Dao Quang bay ra, không có bất cứ động tĩnh nào chứng tỏ trước mặt không có trận pháp, nhưng Dạ Dao Quang vẫn dặn Ôn Đình Trạm: “Cẩn thận một chút!”

Bước qua bậc tam cấp, Dạ Dao Quang vừa đặt chân lên thảm liền có cảm giác đập hụt, nhưng cúi đầu xuống thì vẫn thấy đó là sàn nhà liền nhanh chóng thu chân về. Cũng may cô dùng khí ngũ hành bao phủ toàn thân, nếu không một bước này đập xuống chỉ sợ sẽ gặp xui xẻo.

“Sao vậy Dao Dao?” Ôn Đình Trạm hỏi.

“Phía dưới hình như có cơ quan.” Dạ Dao Quang đáp.

Ôn Đình Trạm nghe vậy lập tức nhìn xung quanh một lần, sau đó ánh mắt sáng lên. Cậu đứng trên bậc thang, đi đến bên trái nhìn một chút, sau đó lại đi sang bên phải, cuối cùng lại trở về bên trái rồi rút đồ vật trong tay thị nữ thứ nhất ra.

Lúc này mấy thị nữ kia nhanh chóng đổi vị trí, thảm đỏ trên sàn nhà nhanh chóng biến mất, một con đường nhỏ nhanh chóng hiện ra trước mặt.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 515: Đường Thất Tinh Hoàng Tuyền

“Lợi hại!” Dạ Dao Quang giơ ngón tay cái với Ôn Đình Trạm, sau đó nhìn về con đường trước mặt, sợ rằng còn không đủ chỗ đặt một chân xuống.

“Vẫn còn chỗ nào không ổn sao?” Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang không đi xuống liền lên tiếng hỏi.

“Trạm ca, chàng xem con đường này đi.” Dạ Dao Quang chỉ tay về phía trước:

“Chàng nhìn đi, có vài đoạn giống nhau.”

Con đường này nhìn qua giống như một con đường hoàn chỉnh nhưng lại có sự phân đoạn, mỗi đoạn lại giống nhau như đúc, mà mỗi đoạn đều có hình dạng thất tinh bắt đầu. Dạ Dao Quang đếm thì thấy vừa đúng bảy hình dạng thất tinh bắt đầu nối liền nhau.

“Đây là Thất Tinh trận sao?” Ở phương diện này Ôn Đình Trạm cũng không nắm chắc.

“Không phải Thất Tinh trận, mà con đường này dùng Thất Tinh bộ.” Dạ Dao Quang lấy từ trong ngực ra một lá bùa, tự tay lấy Dương châu trên cổ Ôn Đình Trạm kéo ra, trùm lá bùa lên.

“Nàng làm gì vậy?” Ôn Đình Trạm khó hiểu.

“Trạm ca, đừng xem thường con đường này, nó chính là con đường có thể giết người.” Dạ Dao Quang bọc kín Dương châu rồi để lại vào trong người Ôn Đình Trạm.

“Đi trong Thất Tinh bộ thì người thuần dương, thất tinh thuần âm. Khi người đi vào bên trong thì dương vào, âm ở lại bên ngoài, nếu âm dương không cân bằng thì cũng coi như người này đang đi trên đường hoàng tuyền, sẽ bị âm khí bốn phía giết chết. Dương châu của chàng dương khí quá mạnh, nếu không phong ấn lại thì không thể đi qua con đường này...”

Ôn Đình Trạm nghe xong lập tức gật đầu.

Dạ Dao Quang vươn tay ra: “Một lát nữa chàng đi theo tốc độ của muội, đừng đi sai.”

Ôn Đình Trạm không chút do dự đưa tay ra nắm chặt tay Dạ Dao Quang: “Được!”

Khí ngũ hành quanh quần toàn thân, truyền qua tay khiến Ôn Đình Trạm cũng được bao bọc, Dạ Dao Quang cũng không biết âm khí xung quanh đã đạt đến mức nào nên đành phải để cho Dương khí của cả hai người cùng không tiết ra ngoài. Ngày bình thường Dạ Dao Quang đi trên vách núi cheo leo cũng giống như đi trên đất bằng mà giờ phút này lại cẩn thận từng li từng tí đi trên con đường nhỏ, khi cô đi đến thất tinh bắc đầu cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Dạ Dao Quang quay đầu mỉm cười với Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm cũng cười đáp lại một tiếng, trong lòng có chút khẩn trương. Đi hết thời gian một chén trà bọn họ đã an toàn quay về đường cũ, Dạ Dao Quang quay đầu nhìn sang, khẽ buông lỏng.

“Trạm ca, muội nghĩ đây là địa cung.” Dạ Dao Quang dự đoán.

Nếu chỉ là động phủ của một người thì tuyệt đối không thể khổng lồ như vậy, cũng không có khả năng có những bức tượng thị nữ tinh xảo như thế nên chỉ có thể là địa cung của gia tộc trong truyền thuyết kia. Đây cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà đã có nguy cơ khắp nơi, Dạ Dao Quang không tưởng tượng được nếu như người khác đột nhập vào đây sẽ trở thành dạng gì. Dạ Dao Quang có ý định muốn quay đầu trở về.

“Dao Dao, chúng ta đi thêm một đoạn.” Phát hiện được ý định của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm khẽ nắm chặt tay cô.

Dạ Dao Quang cảm thấy Ôn Đình Trạm không phải là người lỗ mãng, nếu cậu đã làm vậy tất nhiên sẽ có dụng ý nên Dạ Dao Quang cũng gật đầu. Bọn họ nhìn về đại điện hình tròn trước mặt, bên trong có tám nông dân, có thêm năm nông cụ. Dưới bậc tam cấp vẫn là sàn nhà nhưng không lót thảm, trước mặt bị một vách tường bịt kín, xung quanh lại không thể đi qua, bắt buộc phải đi theo đường chính diện.

Ôn Đình Trạm nhìn tám nông dân với tám hình thái khác nhau, cậu đứng trên cầu thang cẩn thận nhìn một lượt, không bỏ qua bất kì chi tiết nào nhưng tay cũng không tùy tiện sờ lung tung. Mất một canh giờ sau cậu mới xem xong toàn bộ, sau đó trở lại chỗ người nông dân thứ hai bên tay phải, bên trong tay người này có bảy hạt gạo bảy màu theo thứ tự là trắng, đỏ, vàng, xanh lục, đen, cam, tím.

Ôn Đình Trạm cầm hạt gạo màu xanh lục lên.

“Bang!” Một tiếng vang lớn phát ra, sàn nhà hình vuông phía trước lún xuống hơn phân nửa, hiện ra từng khối nhỏ chỉ có thể đứng đủ một người tách biệt với nhau.

Ánh mắt Dạ Dao Quang quét qua một lần, sau đó cô lấy la bàn ra. La bàn không ngừng chuyển động, Dạ Dao Quang đành phải dùng khí ngũ

hành rút lên kim đồng hồ nhưng kim đồng hồ vẫn điên cuồng xoay tròn, không thể định vị được.

Đột nhiên la bàn bất ngờ thay đổi, kim đồng hồ dừng lại. Dạ Dao Quang lập tức nhìn thấy phương vị sau đó nhìn thẳng về phía trước.

“Cảm ơn!” Dạ Dao Quang biết long mạch bên trong la bàn đã giúp cô, lập tức kéo Ôn Đình Trạm đi theo phương hướng.

Đây là Thiên Cương Cửu Cung trận, cách phá giải dựa vào Thiên Cương Bát Quái bộ, vì vậy Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm cẩn thận từng bước đi ra ngoài. Đi đến hốc tường bên vách đá, cô lập tức nhìn thấy một khay thủy tinh trong suốt, bên trong có hai trái cây đỏ như máu, hình dạng giống như người đang nhắm mắt lại.

“Trạm ca!” Dạ Dao Quang nắm chặt tay Ôn Đình Trạm để kìm chế bản thân không hét lên, cô kích động đến mức run rẩy:

“Huyết Phượng Nhân, Huyết Phượng Nhân chỉ sinh trưởng ở chỗ cực dương...”

Truyền thuyết kể rằng Huyết Phượng Nhân này là một loại thực vật chỉ mọc ở chỗ cực dương, được ngâm trong dung nham nóng bỏng. Dạ Dao Quang vẫn cho rằng nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, dù sao cô cũng không tin rằng có bất cứ thực vật nào có sinh mệnh lại sống được trong dung nham, hơn nữa còn có thể ra hoa kết quả. Nhưng không ngờ rằng lại có thể nhìn thấy ở chỗ này, nghe nói thứ này ẩn chứa thuộc tính Hỏa vô cùng nồng đậm, có thể ăn trực tiếp để gia tăng tu vi, cũng có thể coi như vũ khí bảo toàn tính mạng.

Dạ Dao Quang cẩn thận bước lên phía trước, không phát hiện ra cơ quan gì mới đưa tay lấy Huyết Phượng Nhân, vừa chạm vào cũng cảm giác được sự nóng bỏng giống như dung nham núi lửa đang phun trào. Dạ Dao Quang vội vàng dùng khăn bọc lại, bỏ vào trong ngực.

Đi sang bên phải là một tai hồ ly bằng dương chi bạch ngọc, miếng ngọc vô cùng nhỏ như một món đồ trang trí nhưng xung quanh lại được bao bọc bằng khí ngũ hành nồng đậm, là khí ngũ hành giống của Dạ Dao Quang chứ không phải nguyên tố thuộc tính trong ngũ hành.

Dạ Dao Quang cúi đầu nhìn xuống thấy bên trong còn có chất lỏng chuyển động, cô lập tức dùng khí ngũ hành dò xét, sau đó lập tức hít một hơi khí lạnh. Đây chính là Ngọc Tủy Côn Lôn ngàn năm trong truyền thuyết sao?

Dạ Dao Quang vội đưa tay bịt miệng, sau đó tự nhéo vào mặt mình.

Đau quá! Đây là sự thật, không phải nằm mơ!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 516: Thật May Là Mạch Đại Ca

“Dao Dao, nàng sao vậy?” Ôn Đình Trạm đang nhìn tầng cung điện thứ ba vừa hay quay đầu lại thì nhìn thấy Dạ Dao Quang tự ngược, cậu tiến lên trước, thấy gò má cô đỏ ửng liền nhú mày.

Dạ Dao Quang hoàn toàn không để ý đến, cô kích động không thôi kéo Ôn Đình Trạm: “Trạm ca, Ngọc Túy Côn Lôn nghìn năm.”

Ôn Đình Trạm đưa tay nhẹ nhàng xoa gò má Dạ Dao Quang, ngọc nghìn năm gì đó với cậu mà nói đều là thứ vô dụng, cậu trầm giọng nói: “Không được như vậy nữa.”

“Yên nào yên nào, muội chẳng qua chỉ là một phút hưng phấn quá độ mà thôi, lần sau muội muốn véo cũng sẽ véo chàng.” Dạ Dao Quang rất ham của cất ngọc vào trong lòng rồi ngẩng đầu nhìn tầng thứ ba của địa cung (*), nói với Ôn Đình Trạm:

“Chúng ta có cần xuống tiếp không?”

“Nếu nàng muốn, ta nhất định sẽ đi cùng.” Ôn Đình Trạm nhìn Dạ Dao Quang nói.

Dạ Dao Quang nhìn về phía trước rồi lại nghĩ đến bọn họ đã vào rất lâu rồi, chỉ sợ thời gian không còn sớm nữa. Nếu như bọn họ vẫn không chịu quay về, đến lúc đó chỉ sợ những người ở duyên sinh quan sẽ đi tìm hai người họ. Bây giờ là lúc thời buổi rối loạn, vốn dĩ họ đến làm khách thì không nên gây phiền phức cho duyên sinh quan. Hơn nữa phía trước cho cô cảm giác ngày càng nặng nề, cô có chút lo lắng.

Mặc dù cô rất ham của những điều cô nghĩ đến đầu tiên đó là sự an toàn của cô và Ôn Đình Trạm. Còn nếu bọn họ có được thứ tốt, cứ như vậy mà cầm ra ngoài khác nào tự chui đầu vào lưới, không chừng còn không có mệnh hưởng.

“Chúng ta về trước đã.” Dạ Dao Quang còn có nhiều thứ muốn hỏi Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm hiển nhiên không phản đối, nghi hoặc trong lòng cậu đã nhận được đáp án.

Hai người theo đường cũ quay về, Ôn Đình Trạm để hòn đá màu xanh trong tay về chỗ cũ, tầng hai địa cung lại khôi phục nguyên dạng, tầng thứ nhất Ôn Đình Trạm cũng để đồ vật hình sợi dài vào trong tay của thị nữ, địa cung cũng khôi phục lại hình dạng.

Sau đó Ôn Đình Trạm đẩy mạnh mười lăm viên nam châm, mở cửa chính ra.

Cửa lớn đi lên, Dạ Dao Quang bốn mắt nhìn nhau với một người. Dạ Dao Quang hết sức căng thẳng, đợi sau khi thấy rõ dung mạo của đối phương mới thở dài một hơi: “Mạch đại ca, thật may là huynh.”

Mạch Khâm không nói gì, một tay kéo hai người ra rồi nhanh chóng đóng cửa lại: “Chúng ta mau đi thôi.”

Dạ Dao Quang cũng không dám nói gì, không biết cửa đá có tính chất gì, căn bản không nghe thấy bất cứ âm thanh nào bên ngoài, cũng không cảm thấy bất kỳ khí tức bên ngoài nào. Cũng may ông trời phù hộ để bọn họ gặp Mạch Khâm, đối lại là người khác, chỉ sợ cô và Ôn Đình Trạm sẽ phải khai báo nơi này. Mạch Khâm khẩn trương như vậy, khẳng định là bên ngoài có người khác mới rời đi không xa. Tu vi của đối phương cũng cao, âm thanh đóng mở cửa đá sẽ thu hút sự chú ý của đối phương.

Tất cả đúng như Dạ Dao Quang suy nghĩ, sau khi bọn họ mau chóng rời đi, rất nhanh có mấy người chạy như bay đến, người dẫn đầu Dạ Dao Quang cũng quen biết, chính là Vân Phi Ly. Vân Phi Ly xông vào nhìn, đã không còn người, một vết tích trong động cũng không có. Lúc này mấy đệ tử của Phiêu Mạt Tiên tông cũng đuổi đến nơi, trong đó còn có một người Dạ Dao Quang hiểu rõ - Lệ Thăng.

“Tiểu sư thúc, xảy ra chuyện gì vậy?” Bọn họ đi tới, Vân Phi Ly lại đột nhiên xông về đuổi theo, Lệ Thăng nhìn bốn phía xung quanh, khó hiểu không thôi.

“Chỉ là đột nhiên nghĩ tới một số chuyện muốn hỏi Mạt thiếu tông chủ, nhưng lại không ngờ hắn rời đi nhanh như vậy.” Ánh mắt Vân Phi Ly sâu thẳm, nói xong liền đi khỏi sơn động, nhìn bốn phía xung quanh.

Mà lúc này, Mạt Khâm đã đưa Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang chạy xa.

“Mạt đại ca, huynh lại cứu bọn muội một mạng.” Dạ Dao Quang hiển nhiên biết nếu bị người khác chặn trước cung điện bọn họ đi ra, chỉ sợ mạng nhỏ này của họ thật sự khó mà bảo toàn được.

“Hai người sao lại đến đây?” Chuyện này Mạt Khâm cũng không báo tin cho Dạ Dao Quang vì chuyện này quá mức nguy hiểm, lại không ngờ vẫn gặp phải Dạ Dao Quang.

“Chuyện này hoàn toàn là trùng hợp.” Dạ Dao Quang vẻ mặt bất đắc dĩ, nói lại mọi chuyện một lần:

“Hiện giờ bọn muội đang ở trong duyên sinh quan, muội có quen biết Trường Diên đạo trưởng.”

“Nếu vậy thì bây giờ hai người quay về duyên sinh quan đi.” Sắc mặt Mạt Khâm có chút nặng nề. Vân Phi Ly là người vô cùng thông minh, nếu

nhìn thấy bọn họ ở cùng một chỗ, nhất định sẽ hoài nghi. “Hiện giờ chúng ta chia nhau ra.”

“Mạch đại ca...”

“Mạch đại ca nói rất phải, sau này chúng ta vẫn có thể gặp lại, có lời gì muốn nói đợi sau này lại nói.” Ôn Đình Trạm lập tức hiểu ý tứ của Mạch Khâm, nhất định Mạch Khâm vừa mới tách rời người khác, nếu lúc này hai người bọn họ ở cùng một chỗ với Mạch Khâm nhất định sẽ khiến người nghe thấy âm thanh cửa đá nghi ngờ.

“Được rồi, vậy bọn muội quay về duyên sinh quan đợi huynh.” Tình huống khẩn cấp, Dạ Dao Quang cũng không kịp ôn chuyện.

“Vậy ta đi trước.” Mạch Khâm gật đầu, tung người biến mất.

“Chúng ta đi rồi nói.” Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang đi, đi vòng qua đường động phủ. Cậu đã nhìn toàn cảnh ở nơi cao một lần, với bọn họ mà nói cho dù không có đường cũng có thể đi được. Đi quanh nửa canh giờ, bọn họ quay về chân núi duyên sinh quan, vẫn còn nhiều người đợi ở chân núi như vậy.

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang nhìn thẳng đi lên trước, quay về duyên sinh quan dưới sự chú ý của mọi người. Lúc này mặt trời đã lặn, hai người đều không ăn trưa. Mặc dù một bữa không ăn cũng không sao nhưng Dạ Dao Quang đói rồi, vừa hay quay về liền đến bữa tối, Dạ Dao Quang cũng ăn không không ít.

Sau khi ăn xong bữa tối, Dạ Dao Quang gọi một mình Càn Dương ra ngoài.

“Sư phụ.” Càn Dương thò đầu ra nhìn, xác định Ôn Đình Trạm không có ở đó mới đi tới.

“Cậu làm chuyện gì mà muốn đề phòng Trạm ca?” Dạ Dao Quang nhìn thấy điệu bộ đó không khỏi nghi hoặc.

“Là sư nương nói, ta không thể nhân lúc cậu ấy không ở đây mà tìm sư phụ.” Càn Dương nói.

Dạ Dao Quang khó hiểu, hiển nhiên Càn Dương không nói ngày đó hẳn vô tình nói sư đồ như bọn họ kết thành đạo侶 không phải ít, mới bị Ôn Đình Trạm lén lút cảnh cáo.

Chỉ là một câu sư nương kia của Càn Dương khiến Dạ Dao Quang ho nhẹ hai tiếng, sau đó lấy Huyết Phượng Nhân trong lòng ra: “Cái này cho cậu, cậu có biết dùng thế nào không?”

“Sư phụ!” Càn Dương nhìn thấy Huyết Phượng Nhân, lập tức trừng to hai mắt, không che giấu nổi kích động hô to một tiếng.

Dạ Dao Quang đưa tay vò vò lỗ tai: “Sư phụ cậu không bị điếc!”

“Ô, sư phụ người thật tốt.” Càn Dương lập tức nhào tới.

Dạ Dao Quang sớm có phòng bị, nhanh chóng nghiêng mình. Càn Dương liền nhào thẳng xuống đất, sau đó nhìn Dạ Dao Quang gần trong gang tấc, hai tay khép lại ôm lấy chân Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang: “...”

“Buông ra.” Dạ Dao Quang cố nhẫn nại không đá bay tên này đi.

“Không buông, sư phụ đối với đồ nhi thật tốt, trước giờ chưa từng có ai đối với ta tốt như sư phụ.” Càn Dương ôm càng thêm chặt.

Giọng nói buồn rầu, ánh mắt lưu luyến kia như một đứa bé bị vứt bỏ tìm thấy mẹ vậy...

(*) Địa cung: Công trình kiến trúc dưới lòng đất, nơi cất giữ Xá Lợi và vật dụng của nhà Phật. Hoặc cũng có nghĩa là lăng mộ dưới đất của vua chúa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 517: Trạm Ca Của Muội Thật Lợi Hại

Rốt cuộc cũng không đành lòng, Dạ Dao Quang đành khoan nhượng cho tên nhóc này cạo một lúc mới lạnh mặt nói: “Buông tay, bằng không thứ này sẽ không cho cậu nữa.”

Càn Dương lập tức buông tay, một tay cầm chặt Huyết Phượng Nhân rồi giấu sau lưng như đứa trẻ.

Dạ Dao Quang: “...”

Đưa tay nâng trán, xoa xoa chân mày, Dạ Dao Quang mới nói: “Ta vừa mới hỏi cậu có biết cách dùng ra sao không?”

“Biết, biết chứ.” Càn Dương gật đầu như gà con mổ thóc.

“Thực sự biết sao?” Dạ Dao Quang nghi ngờ, tên nhóc này sẽ không nghĩ rằng nếu hắn nói không biết, cô sẽ không cho hắn nữa chứ?

“Ừm, ừm.” Càn Dương nghiêm túc gật đầu.

“Đi đi, để Liên Sơn hộ pháp cho cậu, cậu luyện hóa nó đi.” Dạ Dao Quang yên tâm phất tay.

“Vâng, sư phụ.” Càn Dương vui vẻ chạy về phòng mình, tốc độ rất nhanh. Âm thanh còn chưa kịp lưu lại, người đã biến mất không thấy tăm hơi.

Dạ Dao Quang đành chịu lắc đầu, Huyết Phượng Nhân này là vật chí dương, cô căn bản không có cách nào dùng được, sẽ khiến khí ngũ hành

trong cơ thể cô mất thăng bằng. Liên Sơn cũng không thể dùng được, vật còn lại thì cô giữ. Dạ Dao Quang đứng lên ngâm một bình trà hoa cúc, đi tìm Ôn Đình Trạm.

“Biết là nàng sẽ đến tìm ta.” Ôn Đình Trạm đang vẽ ở trong phòng, nghe thấy tiếng bước chân, ngửi thấy mùi hương hoa đào mát lạnh quen thuộc, ngẩng đầu dịu dàng cười với Dạ Dao Quang, sau đó để toàn bộ bản vẽ sang một bên, thu dọn để có thể đặt bình trà xuống.

Dạ Dao Quang ngồi đối diện với cậu. Cô vừa mới buông khay xuống, Ôn Đình Trạm liền chặn lại tay cô, cầm khay xoay sang hướng khác, tay chuôi ấm trà quay về phía mình. Động tác tao nhã lại thành thạo bưng bình trà lên, lật một chén trà rồi rót cho Dạ Dao Quang trước, sau đó mới rót một chén cho mình.

“Chàng chắc chắn biết muội tìm chàng là vì chuyện gì.” Hai tay Dạ Dao Quang bưng chén trà lên.

“Vì chuyện địa cung.” Ôn Đình Trạm khẽ nhấp một ngụm trà rồi để chén trà xuống.

“Ừm, sao chàng biết cơ quan của địa cung?” Dạ Dao Quang hỏi.

Ôn Đình Trạm lấy tờ giấy bên cạnh đưa cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhận lấy, bên trên không có hình gì mà là ghi dấu Tinh quan Tử Vi viên, cô nhìn vẫn không hiểu, trong Tử Vi viên có ba mươi chín Tinh quan cô đều thuộc lòng.

Ôn Đình Trạm không lập tức giải đáp nghi hoặc cho cô mà hỏi lại: “Dao Dao, nàng muốn đá Nữ Oa sao?”

“Muốn, đương nhiên muốn.” Dạ Dao Quang trả lời rất dứt khoát.

Không cần nói đến Dạ Khai Dương lúc này đã quên mọi chuyện ở kiếp trước, hoàn toàn xem mình là con cô, mà giữa Dạ Khai Dương và cô đã không cắt đứt được vương mắc. Dạ Dao Quang không thể vứt bỏ nó được. Nếu đã không thể buông bỏ, vậy tự nhiên sẽ toàn tâm toàn ý nghĩ cho nó, sớm ngày khôi phục chân thân cho nó, cũng là suy nghĩ cho chính mình. Cô là một người tu luyện, không thể nuôi quỷ. Bởi vì Dạ Khai Dương đã bị xóa tên, xem như không còn ở trong lục giới nữa, cô sẽ không phải chịu thiên phạt. Nhưng nó vẫn là quỷ, chuyện này để người không thể đối phó biết được cũng đủ trở thành lý do đương nhiên để nhắm vào cô, mời nhiều người để diệt trừ cô.

Nếu như Dạ Khai Dương bỏ lỡ đá Nữ Oa lần này sẽ phải đợi ít nhất mấy chục năm, đợi đến khi tu vi của cô đạt đến đạo tôn trở lên. Mấy chục năm này Dạ Khai Dương không chỉ không thể thấy mặt trời, ngay cả cô cũng phải cẩn thận. Mấy chục năm sẽ xảy ra nhiều chuyện không thể lường trước được.

“Vậy ta sẽ đoạt lấy đá Nữ Oa vì nàng.” Ánh mắt Ôn Đình Trạm đen nhánh sâu thẳm, dưới ánh nền có ánh sáng như hạt trân châu lưu chuyển.

“Trạm ca, chàng muốn làm gì?” Dạ Dao Quang mở to hai mắt nhìn, cô biết Ôn Đình Trạm không nói đùa, hơn nữa ngữ khí của cậu rất kiên quyết, có khí thế nhất định phải có được.

“Ta có thể làm gì?” Thấy cô khẩn trương như vậy, trong lòng Ôn Đình Trạm không khỏi cảm thấy ấm áp, đưa tay chỉ tờ giấy ghi ba mươi chín Tinh quan Tử Vi viên trong tay Dạ Dao Quang.

“Ta có bản đồ toàn bộ địa cung này.”

“Bản đồ toàn bộ địa cung?” Dạ Dao Quang bỗng nhiên ngẩng đầu, không thể tin nổi nhìn Ôn Đình Trạm.

“Phải.” Ôn Đình Trạm nghiêm túc gật đầu, sau đó lấy ra một bản đồ gốc trên cửa đá.

“Nàng nhìn cái này xem.”

Dạ Dao Quang nhận lấy mở ra, trên đó không những khoanh tròn toàn bộ Tử Vi viên, hơn nữa trong Tử Vi viên Ôn Đình Trạm còn dùng bút màu khoanh tròn ba mươi chín hình tròn, những hình tròn này rất có quy luật. Mặc dù sắp xếp không có bất kỳ căn cứ nào nhưng ba mươi chín hình tròn này có lẽ là nguyên nhân để Ôn Đình Trạm dùng các bút màu khác nhau khoanh tròn lại, Dạ Dao Quang liếc mắt đã nhìn ra tỷ lệ to nhỏ khác nhau.

“Đây là...” Dạ Dao Quang dường như đã hiểu ý của Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô liền biết cô đã hiểu, vì vậy chỉ vào hai nơi: “Đây chính là hai nơi chúng ta vào hôm nay, Nữ Sử và Bát Cốc.”

Tử Vi viên bao gồm ba mươi chín Tinh quan: Bắc Cực, Tứ Phụ, Câu Trần, Thiên Hoàng đại đế, Hoa Cái, Cống, Ngũ Đế Nội Tọa, Nữ Ngự, Thiên Trụ, Lục Giáp, Thượng Thư, Trụ Hạ Sử, Nữ Sử, Âm Đức, Đại Lý, Thiên Sàng, Thiên Ất, Thái Ất, Nội Trù, Nội Giai, Bát Cốc, Thiên Trù, Truyền Xá, Các Đạo, Sách Tinh, Câu Tinh, Phù Khuông, Bắc Đẩu, Thiên Lý, Tam Công, Tam Sư, Văn Xương, Thiên Lao, Tướng, Thái Dương Thủ, Thế Tinh, Thiên Thương, Thiên Bồi, Thái Tôn, Huyền Qua.

Dạ Dao Quang không nói gì, chăm chú nghe Ôn Đình Trạm phân tích.

Chỉ nghe thấy Ôn Đình Trạm nói: “Nữ Sử do phụ nữ giỏi giang đảm nhận. Chuyện chương quản có liên quan lễ nghi Vương Hậu. Những người trong địa cung cầm thước trong tay, đây là vật mà các nữ mẫu dạy dỗ cung nữ về các lễ nghi. Mà Vương Hậu tôn quý, thước trong tay Nữ Sử không phù hợp với tôn ti, ta kiểm tra mỗi một Nữ Sử một lượt phát hiện thước hoạt động được, nên đã to gan thử một lần. Giống vậy, lúc chúng ta ở trong

Bát Cốc, tám nông hộ hình dáng khác nhau, nhưng ta nhìn kỹ một lượt, lương thực trên người bọn họ lại không giống nhau, vừa vặn tám loại ngũ cốc: Lúa, cây kê, lúa mạch, lúa mì, đậu nành, đậu đỏ, kê vàng, vừng.”

Dạ Dao Quang gật đầu hỏi: “Cho dù vậy, vì sao chàng có thể tìm thấy nơi có cơ quan?”

Ôn Đình Trạm mỉm cười: “Kê vàng đứng đầu trăm thứ ngũ cốc nhưng ta vẫn nhìn từng người hầu, thực ra bát cốc trên người họ đều là vật hoạt động được, đều có thể lấy ra, ta cũng từng trầm tư suy nghĩ, mãi đến khi ta nhìn thấy hạt kê trên tay người kia, nàng còn nhớ được mấy hạt?”

“Bảy hạt phân theo thứ tự bảy màu trắng, hồng, vàng, xanh, đen, cam, tím.” Cái này Dạ Dao Quang vẫn còn nhớ.

“Đúng vậy, có lẽ Dao Dao không biết nó thường được gọi là “Túc hữu ngũ sắc”, gọi là năm màu, ngoại trừ màu trắng ra còn có năm màu hồng, vàng, đen, cam, tím.” Ôn Đình Trạm giải thích.

“Vậy nên màu xanh là vật có nhiều nhất, nó không nên ở đây.” Dạ Dao Quang lập tức hiểu, ngậy người nhìn Ôn Đình Trạm.

Kẻ xây dựng nên địa cung kia là một tên biến thái, đương nhiên địa cung chưa chắc là do người tạo ra, nó là quần thể biến hóa khôn lường được xếp chồng lên nhau, mà tên nhóc trước mắt cô chính là tên siêu cấp biến thái có đủ thứ sở trường, việc này cần phải hiểu biết bao nhiêu kiến thức mới có thể lý giải Tử Vi viên được!

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 518: Hư Cốc Chân Quân

“Đúng là như vậy.” Ôn Đình Trạm không chú ý đến ánh mắt vô cùng biến thái của Dạ Dao Quang, gật đầu nói:

“Như vậy suy diễn một chút, ta có thể suy diễn ra được toàn bộ bản đồ địa cung này, nhưng ta vẫn có chút lo lắng. Địa cung phía sau ta đã xem qua nhưng ta không chắc có thể phá giải được.”

“Nếu ngay cả chàng cũng không thể phá giải, thế gian này chỉ sợ không còn ai có thể phá giải nó.” Dạ Dao Quang không chút suy nghĩ nói:

“Mặc dù muội không biết phía sau rốt cuộc rộng thế nào, nhưng muội rất có lòng tin với chàng.”

“Ta cũng muốn xem xem rốt cuộc ta còn thiếu sót chỗ nào.” Ôn Đình Trạm đột nhiên sinh ra ý chí chiến đấu với địa cung này.

“Mặc dù ta không thể bảo đảm chắc chắn nhất định có thể phá giải tất cả nhưng ít nhất chúng ta cũng có thể toàn thân trở ra, nếu vậy chúng ta cố gắng xông vào cũng không sợ.”

“Mặc dù chúng ta có bản đồ địa cung, nhưng lẽ nào chúng ta lại lên vào?” Dạ Dao Quang cau mày, cô cảm thấy không thích hợp. Mới đi đến tầng thứ ba, Dạ Dao Quang đã cảm thấy trong lòng rất nặng nề, hai tầng địa cung phía trước có Ôn Đình Trạm phá giải đều là những trận pháp đơn giản. Dạ Dao Quang tin rằng càng vào sâu, chỉ sợ địa cung cho dù có xuất hiện đường sống cũng vô vàn nguy hiểm.

“Tất nhiên chúng ta không thể một mình xông vào, nàng và ta liên hợp cũng chưa chắc có khả năng này.” Ôn Đình Trạm lại uống một ngụm trà.

“Vậy nên ta nghĩ ra một cách, có được quyền chỉ huy đi vào địa cung.”

“Quyền chỉ huy?” Dạ Dao Quang kinh sợ nhìn Ôn Đình Trạm:

“Trạm ca, không phải chàng muốn để cứu tông thập môn nghe theo lời chúng ta đó chứ...”

Suy nghĩ này có quá kỳ lạ không, ôi trời ơi, Dạ Dao Quang nghĩ cũng không dám nghĩ, dựa vào cô sao có thể hạ lệnh cho cứu tông thập môn? Nói ta có bản đồ? Đây là tìm đường chết có biết không?

“Dựa vào sức lực của bản thân không thể làm được, chúng ta mượn sức lực khác để làm.” Ôn Đình Trạm nhìn xa trông rộng cười.

“Chàng định làm gì?” Dạ Dao Quang cảm thấy quả thực quá đáng sợ, Ôn Đình Trạm quá to gan rồi.

“Nàng đợi ta một lúc.” Ôn Đình Trạm không trả lời mà khẽ cười, nói:

“Tính thời gian thì cũng nên đến lúc rồi.”

Dạ Dao Quang còn đang hoài nghi, Ôn Đình Trạm giấu giếm gì đó, bỗng nghe thấy tiếng bước chân, là Trường Kiến đạo quân đích thân dẫn theo hai đạo đồng: “Ôn công tử, gia sư có lời mời.”

Dạ Dao Quang nhanh chóng đặt tay lên tim mình, ai nói cho cô biết rốt cuộc đây là thứ yêu nghiệt gì không, muốn gặp Ích Tây trưởng lão liền gặp được Ích Tây trưởng lão, muốn gặp Thiên Cơ chân quân là có thể gặp được Thiên Cơ chân quân, thế gian này còn có ai cậu muốn gặp mà không gặp được hay không?

“Sư muội, đi cùng luôn nhé.” Thái độ của Trường Kiến đạo quân đã ôn hòa hơn trước.

Dạ Dao Quang lập tức đứng lên, đây chính là chân quân Độ Kiếp kỳ, là thần tiên trong truyền thuyết, là nhân vật mà người tu luyện bọn họ phải quỳ bái. Cô nào có lý do để cự tuyệt, lập tức theo Ôn Đình Trạm, theo Trường Kiến đạo quân đến đài ngắm sao.

Không giống mấy lần đầu cô đến, đài ngắm sao lần này có hai ông lão tóc bạc trắng đang đánh cờ. Một người Dạ Dao Quang nhận ra, đó chính là ông già trộm cháo của cô, còn người kia Dạ Dao Quang thậm chí không cảm thấy được khí tức của người đó, không dày cũng không nặng, hoàn toàn không thấy gì cả, dường như nơi đây căn bản không có người. Nhưng ông ấy quả thực đang ngồi ở kia.

Đây chính là Thiên Cơ chân quân, một thần tiên Độ Kiếp kỳ.

“Ha, con nhóc này, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Lão nhân đó vừa nhìn thấy Dạ Dao Quang liền cười nói:

“Ôi chao, ngày đó lão gia ta tưởng rằng chìa khóa của địa cung hẳn là trên người ngươi, lúc này mới biết là không phải, có điều cũng gần giống nhau. Thế nào, có hối hận khi không cùng lão gia ta xông vào địa cung hay không?”

Thì ra, lão già vì nguyên do này mà lừa cô đến địa cung.

Dạ Dao Quang liếc mắt: “Ta không hối hận, tránh việc để ông ăn hời.” “Này này, ta nói con nhóc ngươi sao lại tính toán chi li như thế?” Lão nhân cực kì không vui:

“Người mở địa cung cho ta, ta bảo vệ người chu toàn, đây chẳng phải là đôi bên cùng có lợi sao? Sao lại trở thành lão gia ta ăn hời của người?”

“Hừm.” Dạ Dao Quang hừ lạnh.

Trường Kiến đạo quân lúc này mới nói: “Thì ra sư muội quen biết Hư Cốc sư bá.”

“E hèm...” Dạ Dao Quang sắc nước bọt, cô sợ hãi trừng to mắt chỉ vào ông già trộm cháo.

“Trường Kiến sư huynh, huynh nói ông ấy... ông ấy là ai...”

“Hư Cốc sư bá.” Trường Kiến đạo quân không hiểu tại sao bộ dạng Dạ Dao Quang lại như vậy.

“Sao ông ấy vẫn còn sống?” Dạ Dao Quang buột miệng nói.

“Dao Dao.” Ôn Đình Trạm đưa tay kéo Dạ Dao Quang.

“Ha ha, dáng vẻ của con nhóc này thật là đáng yêu, có điều lão gia sống năm trăm tuổi như ta vẫn thực sự là một ông già.” Hư Cốc chân quân cười ha hả nói.

“Ông còn sống mà ngay cả vũ khí ông cũng ném đi?” Dạ Dao Quang nhìn ông ấy:

“Lại còn lừa ta!”

Hôm ấy trộm cháo của cô, nhất định là cố ý áp chế lại tu vi, cô còn cho rằng ông ấy cùng lắm là Luyện Hư kỳ. Ba trăm năm trước đã là Đại Thừa kỳ, hiện tại không đạt Độ Kiếp kỳ thì có quỷ mới tin. Một người Độ Kiếp kỳ, đừng nói cô có thể đuổi theo, cho dù nhìn cũng không rõ ông ấy là người hay yêu. Lúc này Dạ Dao Quang đã hiểu vì sao Phiêu Mạc Tiên tông lại sợ duyên sinh quan như vậy, ngoại trừ Thiên Cơ chân quân, còn có lão yêu quái năm trăm tuổi này!

“Này, nhóc con người nói vật gì vậy?” Hư Cốc chân quân vạch ngón tay đếm:

“Vũ khí của lão gia ta có rất nhiều, viết (*) Thất Hoài, câu Thử Không, kiếm Phục Thế, thương Phi Vũ...”

“Dừng một chút, người coi như ta chưa nói gì đi.” Dạ Dao Quang nhếch khóe môi, những thứ này đều là bảo khí trữ danh trong “Thập phương bảo khí”, trời ơi sao cái gì ông ấy cũng có hết vậy!

“Hư Cốc chân quân, khi chúng ta ở trong động phủ, đã có người lấy đi Phục Thế bảo kiếm.” Ôn Đình Trạm nho nhã lễ độ nói.

“Ồ, thanh kiếm gãy kia giao cho đồ nhi đã quy thiên của ta.” Hư Cốc chân quân hoàn toàn không để ý khoát tay áo.

Được rồi, đồ nhi đều quy thiên rồi, ông vẫn còn sống. Câu này Dạ Dao Quang không nói ra, có điều coi như nhầm lẫn. Mặc dù nếu không có bộ hài cốt hiệu lầm là Hư Cốc chân quân, Ôn Đình Trạm cũng sẽ giải được bản đồ, nhưng sẽ không nhanh như vậy.

“Hai tiểu hữu, mời ngồi.” Thiên Cơ đạo quân nói câu đầu tiên.

Giọng nói kia quả thực dễ nghe, trầm thấp mà đầy sức hút, dường như âm thanh đó là từ cửu trùng thiên cung bay đến, mang theo một luồng tiên khí. Hơn nữa Thiên Cơ chân quân ngoại trừ tóc bạc trắng thì thực sự không hề già chút nào, thoạt nhìn cũng chỉ tầm khoảng ba mươi tuổi, quan trọng chính là vẫn cực kỳ khôi ngô tuấn tú. Tuy Dạ Dao Quang đã gặp qua vô số mỹ nam cũng không khỏi cảm thấy ngẩn ngơ xuất thần, khí thế mạnh mẽ như vậy, phi phàm như thế, thực sự không có cách nào dùng lời nói hình dung được.

“Chà chà, quả nhiên con nhóc này chỉ coi trọng nhan sắc.” Về ngoài của Hư Cốc chân quân chỉ bình thường, lúc này thấy ánh mắt Dạ Dao

Quang như vậy, không khỏi ghen tỵ nói một câu.

Dạ Dao Quang đưa tay nâng trán, ông già này dù sao cũng năm trăm tuổi rồi, có thể đừng ấu trĩ như vậy được không.

(*) Việt: Vũ khí thời cổ xưa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 519: Bảo Vệ Vợ

Mỗi một người đều có một trái tim thích cái đẹp, chẳng lẽ thời niên thiếu Hư Cốc chân quân chưa từng ái mộ nhan sắc sao?” Cô không tin trên đời này lại có người không bị dung nhan mê hoặc, dù đối diện cái đẹp chỉ cảm thấy kinh ngạc một chút thôi thì cũng là lẽ thường tình, tuy không phải ai cũng mê đắm nhưng mọi người cũng sẽ thầm khen.

Lời nói của Dạ Dao Quang khiến ánh mắt của Hư Cốc chân quân có chút dao động nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Dạ Dao Quang không nhìn thấy mà chỉ thấy Hư Cốc chân quân không thèm để ý: “Nếu ta đây là người nông cạn như vậy thì sao có thể đạt đến tu vi hiện tại?”

“Ái chà chà, quả nhiên ông cho rằng tu vi của ta thấp thì ta không biết gì sao?” Về mặt Dạ Dao Quang học theo Hư Cốc chân quân.

“Thường thì đằng sau những thành tựu to lớn chính là sự tôi luyện với gian khổ cực lớn”.

“Mồm mép con bé này thật lợi hại!” Hư Cốc chân quân hừ lạnh một tiếng.

“Sư huynh và Dạ cô nương đúng thật là có duyên!” Thiên Cơ chân quân đột nhiên cười nói.

Nếu lời này không phải do Thiên Cơ chân quân nói ra thì Dạ Dao Quang xác định lúc này sẽ tuôn ra hai chữ nghiệt duyên. Nhưng đã là Thiên Cơ chân quân nói nên Dạ Dao Quang cũng đành chỉ cười trừ.

“Thiên Cơ chân quân”. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm tiến lên hành lễ, điều khác biệt là Dạ Dao Quang không phản ứng gì với Hư Cốc chân quân còn Ôn Đình Trạm vẫn hành lễ với Hư Cốc chân quân.

“Không biết Ôn cư sĩ đến tìm bản đạo là có chuyện gì?” Thiên Cơ chân quân đợi Ôn Đình Trạm ngồi xuống rồi mới hỏi.

“Thiên Cơ chân quân là bán tiên, trong lòng tiểu tử nghĩ gì chắc chắn sẽ không qua được mắt thần của Thiên Cơ chân quân”. Ôn Đình Trạm khiêm tốn lễ độ.

“Người bán tiên thì cũng chỉ là người mà thôi, là người thì đâu thể biết hết mọi thứ? Nếu không thì những thách đố ở địa cung, e là bản đạo đã phá giải được!” Thiên Cơ chân quân cười nói.

“Tiểu tử đừng pha trò nữa, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra!” Hư Cốc chân quân không nhịn được phát tay.

“Phá giải được địa cung chẳng qua cũng chỉ là cơ duyên trùng hợp mà thôi!” Ôn Đình Trạm nhìn Hư Cốc chân quân lễ phép gật đầu, sau đó nói:

“Thực ra không dám giấu, tiểu tử và hôn thê hôm nay đến đây chỉ vì đá Nữ Oa thôi!”

“Vân gia có rất nhiều người muốn đoạt bằng được đá Nữ Oa!” Ánh mắt Hư Cốc chân quân nhìn Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm một lượt.

“Vân gia đến đây lần này trừ Vân Dậu đạo quân thì còn có một vị chân nhân Đại Thừa kỳ nữa”.

“Không biết Hư Cốc chân quân muốn có được vật gì ở địa cung?” Dạ Dao Quang còn chưa lên tiếng mà Ôn Đình Trạm đã lên tiếng hỏi.

“Ái chà, tên tiểu tử nhà người có chủ ý quỷ quái thật đấy, không chỉ tác động tới Thiên Cơ sư đệ mà đến cả lão gia ta đây cũng không buông tha?” Hư Cốc chân quân gương lông mày trắng như tuyết lên.

“Chân quân là cao nhân đặc đạo, hà tất phải tính toán chi li như vậy. Chân quân nghĩ xem nếu không phải vì yêu thích hòn đá vỡ kia thì tiểu tử và Dao Dao cũng không cần chân quân giúp đỡ bảo vệ chúng ta. Nếu chân quân có thể giúp chúng ta có được đá Nữ Oa thì tiểu tử ta nhất định sẽ mở cửa lớn địa cung cho chân quân, chỉ là mỗi người tự lựa chọn những gì mình cần mà thôi!” Ôn Đình Trạm nói.

“Người...” Bị Ôn Đình Trạm lấy nguyên lời của mình chặn lại, Hư Cốc chân quân tức đến mức râu bạc dựng đứng cả lên, giơ tay lên chỉ về phía Ôn Đình Trạm.

“Tiểu tử nhà người có lòng bảo vệ cho con nha đầu kia, lão gia ta lần đầu tiên trông thấy trong suốt năm trăm năm nay!”

Chỉ là nói đùa với nha đầu kia hai câu không hay thôi mà tên tiểu tử này đã bao che như là xem thường hẳn vậy!

“Là đàn ông ở trên đời mà đến cả vợ mình cũng không bảo vệ được thì làm gì còn mặt mũi nào sống trên đời nữa!” Ôn Đình Trạm nói rất thản nhiên, cậu thừa nhận cậu là một người nhỏ mọn, chỉ cần ai nói với bảo bối trong lòng cậu một câu không tốt thôi thì cậu nhất định sẽ trả lại đủ.

Khuôn mặt Dạ Dao Quang ngồi cạnh Ôn Đình Trạm bỗng đỏ bừng lên.

“Haiz! Nếu như lão gia ta không đồng ý thì người tính sao?” Hư Cốc chân quân hừ lạnh nói.

Ôn Đình Trạm vẫn cười ôn hòa khiêm tốn nhã nhặn:

“Chân quân đã gặp qua biết bao kiểu người trên đời rồi, chỉ sợ còn thoát khỏi lẽ đời hơn Thiên Cơ chân quân. Thiên Cơ chân quân còn buồn phiền vì duyên sinh quan, chân quân lại là người cô độc một thân một mình, cho dù bảo khí thập phương thì cũng không màng đến để cho vạ sự tùy duyên. Những người như chân quân không so đo với người thế tục, vậy mà lại cố chấp với địa cung như vậy, không tiếc hạ thấp địa vị của mình mà chủ động hiện thân trước mặt hai người bọn ta. Ta nghĩ việc đến địa cung này đối với chân quân mà nói là việc không thể tránh khỏi. Hơn nữa tiểu tử ta to gan nghĩ rằng trên đời này việc có thể lay động chân quân chắc chỉ có thể là độ kiếp phi tiên, không biết số tuổi thọ độ kiếp của chân quân là còn bao nhiêu? Liệu chân quân có thể chờ được nữa không?”

Trong lòng Dạ Dao Quang giơ ngón tay cái lên, đòn công kích này rất tốt. Thực ra phần lớn người tu luyện đều muốn được vượt qua cả trường thọ, nếu đúng thật là như vậy thì con đường tu luyện để trường thọ cũng sẽ không tàn lụi như kiếp trước, tuy cũng là do khí ngũ hành càng ngày càng thiếu hụt. Nhưng thực ra một người ở Kim Đan kỳ cũng chỉ tăng thêm hai mươi lăm năm vào tuổi thọ vốn có, tương tự thì ở Nguyên Anh kỳ sẽ là năm mươi năm, Hóa Thần kỳ là một trăm năm, Luyện Hư kỳ là hai trăm năm, Phân Thần kỳ là ba trăm năm, cứ thế mà suy ra những cấp tiếp theo. Độ Kiếp kỳ cũng như thế mà tăng thêm sáu trăm năm tuổi thọ, chuyện này cũng không được tính là thời gian thọ nguyên hao tổn để làm trái với lẽ trời. Hư Cốc chân quân đã hơn năm trăm tuổi và cũng đã gần sáu trăm tuổi rồi, cách giới hạn lớn nhất cũng không xa nữa. Hơn nữa ông ấy bước vào Độ Kiếp kỳ e là đã lâu rồi nên rất có khả năng muốn thăng thiên nên mới muốn vào địa cung gấp như vậy.

“Xứng đáng là...”

“Ôn cư sĩ đúng là người có con mắt tinh tường!” Hư Cốc chân quân đang định nói gì đó thì lại bị Thiên Cơ chân quân ngăn lại.

“Ôn cư sĩ đã phân tích thế cục thấu đáo đến vậy, chỉ bằng nói thử xem Ôn cư sĩ có cao kiến gì?”

Ôn Đình Trạm đã chỉ ra được Thiên Cơ chân quân đang buồn phiền vì duyên sinh quan, duyên sinh quan là trách nhiệm của Thiên Cơ chân quân nên tất nhiên ông sẽ không thể khiến duyên sinh quan bị hủy diệt được, càng không có ý định thay đổi duyên sinh quan, như vậy thì không thể để địa cung bị hủy được.

“Địa cung lớn như vậy, quả thực không thể đo hết được, có nhiều bảo vật đủ khiến cửu tông thập môn mất hết lý trí. Mà địa cung luôn có nguy hiểm rình rập ở khắp nơi, chỗ nào cũng có sát khí. Nếu như rảnh mất đầu thì ắt sẽ làm tổn hại đến căn cơ của Côn Lôn”. Ôn Đình Trạm nghiêm túc nói:

“Từ trước đến nay cửu tông thập môn đều do Phiêu Mạc Tiên tông đứng đầu, thói quen đã có từ ngàn năm nay nên rất khó có thể thay đổi”.

“Ôn cư sĩ cho rằng ai mới có thể đảm nhiệm trọng trách dẫn đầu nặng nề này?” Thiên Cơ chân quân đã hiểu Ôn Đình Trạm không đồng ý để Phiêu Mạc Tiên tông dẫn đầu.

“Thiên Cơ chân quân đã có lời trước, duyên sinh quan lần này không đặt chân đến địa cung, chức vụ quan trọng như vậy tất nhiên nên để người có năng lực và bản lĩnh đảm nhiệm rồi. Hư Cốc chân quân đã hướng về địa cung như vậy thì ông ấy có thể đảm nhận trọng trách nặng nề này!” Ôn Đình Trạm nói.

“Nhóc con người đã tính xong đâu vào đấy rồi!” Mắt Hư Cốc chân quân đảo một vòng.

“Người phải biết là tiền tài mới khiến lòng người dao động, nếu địa cung có vô số trân bảo thì đến lúc đó lão gia ta đây cũng chưa chắc kiểm soát được bọn họ”.

“Người không nghe lời của người khác, đến khi nếm đủ khổ cực rồi thì tự khắc sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi!” Ôn Đình Trạm cười.

“Tiểu tử tuy không phải là người tu luyện nhưng lại vào địa cung, nhất định có thể giúp đỡ chân quân, không màng đại cục!”

Cậu nói rất nhẹ nhàng, giọng nói không nhanh cũng không chậm nhưng lại mang một khí thế nắm chắc thiên hạ.

“Có khí thế!” Ánh mắt Hư Cốc chân quân lộ rõ vẻ tán thưởng, sau khi thu lại ánh mắt ấy thì lại thở dài, chỉ có điều rất nhanh sau đó đã che giấu lại.

“Như vậy là mọi người đang lợi dụng lão gia ta, khiến ta không thể nói ra một chữ không, cả đời này lão gia ta đây mấy trăm năm trước cũng chỉ chịu ầm ỨC trước mặt của sư phụ...” Nói xong Hư Cốc chân quân dừng lại một chút, ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía Dạ Dao Quang.

“Cứ coi bọn họ khuất phục lão gia ta đây chỉ vì lạm dụng uy quyền của ta, nhưng danh bất chính ngôn bất thuận, lão gia ta sao có thể thay các người cướp đá Nữ Oa từ tay Vân Lạp đây?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 520: Duyên Phận Cha Con

Vẻ mặt Dạ Dao Quang lập tức biến thành phòng bị nhìn Hư Cốc chân quân: “Ông muốn làm gì? Đừng nhìn ta như vậy!”

Cô tuyệt đối sẽ không bán sư, tuy đối phương là chân quân Độ Kiếp kỳ, bán ông ta làm thầy thì sẽ có rất nhiều lợi ích nhưng một khi cô bán sư thì sẽ không còn là người của Dạ thị nữa, nhất định sẽ bị coi là đệ tử sư môn của Hư Cốc. Đây là vấn đề liên quan đến kế thừa, không liên quan đến thứ khác. Cho dù kiếp trước cô lớn lên bởi nền giáo dục cao đẳng thì cũng không thể xóa sạch được. Điều này đối với bọn họ mà nói giống như đạo lý phải đổi tổ tông.

Nếu bản thân cô không phải người tu luyện thì cũng không quan trọng, vậy tất nhiên là phải bán sư học nghệ rồi, quan trọng là cô lại mang dòng máu của Dạ thị, trời sinh ra cô đã là con cháu của Dạ thị thì đương nhiên thầy của cô chính là từ Dạ thị. Nếu như bây giờ vì lợi ích mà bán Hư Cốc chân quân làm thầy thì khác gì là nịnh nọt, phản bội sư môn.

“Con nhóc này thật không biết tốt xấu!” Hư Cốc chân quân tức đến mức mặt tối sầm lại, trong thiên hạ này có biết bao nhiêu người muốn bán ông ta làm thầy, người cầu ở khắp nơi chưa chắc ông ta thêm để ý đến, đằng này nha đầu kia được ông ta chủ động muốn thu nhận lại còn bị cô ghét bỏ, lẽ nào lại có cái lý ấy!

“Nhóc con, người chẳng qua cũng chỉ là tán tu, không môn không phái bán ta làm thầy, chẳng nhẽ người vẫn thấy ầm ứ sao?”

Dạ Dao Quang cũng không biết nên giải thích như thế nào, Càn Dương bái cô làm thầy là bởi vì nhà bọn họ là tán tu, không có môn phái, những thứ gia tộc cho hẳn có hạn. Hơn nữa Càn Dương thật lòng cũng muốn theo cô học tập bản lĩnh nên mới bái cô làm thầy, vì thế mà phản bội sư môn luôn không tồn tại. Nhưng cô lại khác, kiếp trước cô là truyền nhân của thế gia phong thủy, lại có môn có phái, hơn nữa cô cũng không cần bái sư học nghệ tiếp.

“Ta chỉ tôn trọng chân quân mà thôi!” Dạ Dao Quang nói rất nghiêm túc.

Không chỉ bởi vì cô không muốn thay đổi mà quan trọng là vì cô không thể vì lợi ích mà bái sư được, như vậy không chỉ phản bội lại gia tộc mà còn sỉ nhục Hư Cốc chân quân.

Sắc mặt Hư Cốc chân quân mới tốt lên được một chút.

“Không quên nguồn gốc của mình, Dạ cô nương đúng là người có phẩm hạnh đứng đắn!” Thiên Cơ chân quân nhìn về phía Hư Cốc chân quân.

“Sư huynh mấy trăm năm nay cô đơn một mình, trước mắt lại sinh ra trần duyên, ta vừa nhìn ra sư huynh và Dạ cô nương rất có duyên, nếu đã không thể trở thành thầy trò thì chi bằng nhận làm cha con vậy!”

“Thiên Cơ chân quân, người đừng nói đùa được không”. Dạ Dao Quang sắp khóc đến nơi rồi, tuổi của vị lão tổ tông này đủ làm tổ phụ mấy đời của cô rồi, bảo cô nhận làm nghĩa phụ, cô có chút không gọi được.

“Ồ! Việc này được, lão gia ta đây không có con trai cũng không có con gái, từ trước đến nay chưa từng được hưởng thụ niềm vui thú của gia đình nên vẫn coi đây là việc đáng tiếc nhất trong đời. Lão gia ta nhìn nha đầu người cũng thuận mắt đấy!” Hư Cốc chân quân cười híp mắt nhìn Dạ Dao Quang.

“Ông nhìn ta thuận mắt chỗ nào để ta sửa lại chỗ đấy không được sao?” Dạ Dao Quang nửa khóc nửa cười.

“Hả?” Mặt Hư Cốc chân quân biến sắc.

“Nhóc con, người nói gì vậy?”

“Con nói là nếu lão nhân gia thấy con có chỗ nào không vừa mắt thì nhất định phải nói cho con biết để con từ từ sửa đổi!” Thế lực xấu ở trước mặt nên Dạ Dao Quang quyết định sẽ cúi đầu trước thế lực đen tối đó.

“Ha ha, con gọi ta là gì?” Hư Cốc chân quân lập tức ngồi thẳng dậy!

Lấy đủ dũng khí, Dạ Dao Quang tỏ ra vẻ biết co biết duỗi vì bảo vệ chính nghĩa nên không thể xâm phạm, quỳ trước mặt Hư Cốc chân, hành đại lễ: “Nữ nhi Dao Quang khấu kiến nghĩa phụ”.

“Ha ha, đứng lên, mau đứng lên đi”. Hư Cốc chân quân đích thân đỡ Dạ Dao Quang dậy, sau đó trong tay ông ta xuất hiện hai miếng ngọc bội. Ngọc bội nhìn giống như tiền đồng, không có bất kỳ đường vân nào, nhìn nó như ngọc khí rất bình thường. Ông tặng nó cho Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm.

“Trên người ta chẳng có gì cả, đôi ngọc bội này là thứ duy nhất có thể lấy làm quà gặp mặt, tặng cho hai người các con”. “Cảm ơn nghĩa phụ”. Ôn Đình Trạm cũng quỳ xuống giống Dạ Dao Quang rồi đưa hai tay lên nhận lấy.

“Đứng dậy cả đi”. Hư Cốc chân quân đưa tay ra đỡ hai người dậy.

“Hôm nay là một ngày vui lớn!” Thiên Cơ chân quân nhìn Trường Kiến đạo quân ở bên cạnh, nói:

“Đi chuẩn bị cơm rượu để vi sư và sư huynh làm một bữa chúc mừng!”

“Chuẩn bị cho thật nhiều đồ ăn ngon và cả rượu ngon nữa!” Hư Cốc chân quân nói.

“Nghĩa phụ người...” Dạ Dao Quang trợn tròn hai mắt.

“Sao vậy? Lẽ nào ta không thể uống rượu ăn thịt sao?” Hư Cốc chân quân trừng mắt.

Dạ Dao Quang lập tức nín thính, chẳng trách trên người ông không có lấy một chút cương nghị nào cả, thì ra cũng chỉ là người tu luyện thuần túy giống cô chứ không phải là người tu đạo. Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng đúng, tuy duyên sinh quan của đạo sĩ không yêu cầu phải xuống tóc nhưng chắc chắn là bắt dứt bỏ chuyện chốn hồng trần, nếu ông ấy giống với Thiên Cơ chân quân thì không thể nhận cô ấy làm con gái nuôi được.

Nhưng đây là chỗ của duyên sinh quan vì vậy cũng nên nhập gia tùy tục, dù sao cũng phải tôn trọng Thiên Cơ chân quân một chút, người ta rõ ràng là người xuất gia mà ông lại ăn đủ mọi thứ lại còn uống cả rượu trước mặt người ta...

“À à, ta nghĩ ra rồi, ta còn có một bình rượu ngon được chôn trong sông băng ở Côn Lô, ta phải đến đấy lấy về mới được”. Nói xong Hư Cốc chân quân liền lướt qua một cái rồi biến mất, tốc độ quá nhanh.

Lão nhân gia vừa đi khỏi, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cũng không tiện ở lại, Thiên Cơ chân quân quá thần thánh nên có cảm giác xa cách quá. Dạ Dao Quang luôn có một sự thận trọng không nói ra lời còn Ôn Đình Trạm cũng nhìn ra, vì thế đã tìm ra một cái cớ để cáo từ, Thiên Cơ chân quân cũng không cố ép bọn họ ở lại.

Trên đường trở về, Dạ Dao Quang lấy miếng ngọc bội ra rồi đặt trong lòng bàn tay, trọng lượng của miếng ngọc này đã vượt ra khỏi giới hạn của những loại ngọc bội bình thường, nó nặng không phải do bản thân ngọc bội mà là một luồng khí. Dạ Dao Quang vận khí bay quanh bên trên ngọc bội thì lại nhìn thấy ánh ngọc tràn ra từng vòng một.

“Trạm ca, đây là pháp bảo!” Giọng của Dạ Dao Quang rất kinh ngạc.

Pháp khí có thể trừ tà ngăn hung thần, có thể bảo vệ bản thân và mang lại vận may nữa. Mặc dù là pháp bảo nhưng cũng có thể dùng làm vũ khí để hàng yêu diệt ma, lúc chịu trời phạt thiên kiếp còn có thể giảm nhẹ thương tổn, nếu bị trọng thương thì còn có chức năng trị khỏi bệnh. Luồng khí ngọc tỏa ra đã không phải là khí sinh cát nữa mà là tiên khí trong truyền thuyết!

“Ông ấy quả nhiên là sắp thăng thiên rồi!” Dạ Dao Quang nắm ngọc bội trong tay, trong lòng không khỏi sục sôi. Lần đầu tiên cô nhìn thấy bán tiên, là bán tiên đích thực, nếu không không thể bồi dưỡng pháp bảo được!

“Vậy thì lời quá rồi!” Hai miếng ngọc bội này trên đời cũng không thể tìm ra miếng thứ ba, so với việc nó là pháp bảo thì đối với Ôn Đình Trạm mà nói, chúng lại trở thành một đôi ngọc độc nhất vô nhị chỉ có cậu và Dao Dao có, vì thế mà cậu rất vui.

“Ừm! Không chỉ có muội mà chàng cũng có lợi, chỉ có điều loại pháp bảo này mất đi thì cũng có thể tìm lại”. Dạ Dao Quang gật đầu, ánh mắt nhìn ngọc bội một lúc lâu, vẻ vui mừng trên mặt dần dần cũng mất đi.

“Sao vậy Dao Dao?” Ôn Đình Trạm thấy sắc mặt cô đột nhiên trở nên khó coi nên lo lắng hỏi.

“Trạm ca, đoạn nhân duyên cha con giữa muội và nghĩa phụ chỉ e là không được bao lâu!” Dạ Dao Quang buồn buồn, Hư Cốc chân quân đã là

bán tiên, e rằng không lâu nữa là có thể độ kiếp rồi, cho dù có thành công hay không thì duyên cha con cũng sẽ tan vỡ.

“Nhưng người như muội chú trọng nhân quả, trước mắt mối duyên cha con này là điều tốt cho muội, tục ngữ có câu nói rất hay, người làm việc xấu sớm muộn gì cũng sẽ phải chịu sự trừng phạt gấp bội”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 521: Đồ Nhi Tốt Nhất Thế Gian

“Dao Dao ngốc, nàng cho rằng mục đích của Hư Cốc chân quân chỉ là thu nhận nàng làm con gái nuôi thôi sao?” Ôn Đình Trạm nhin cười hỏi.

“Không phải”. Cho dù đối phương là chân quân Độ Kiếp kỳ, nhưng Dạ Dao Quang cũng có thể cảm nhận được ông ấy thực sự thích cô, còn sự thích thú này bắt nguồn từ đâu thì Dạ Dao Quang lại không nói được. Có vài người trời sinh đã hợp tính nhau, hơn nữa cô cũng phát hiện ra rằng tính cách của cô và Hư Cốc chân quân cũng hơi giống nhau.

“Vậy nàng có vui không?” Ôn Đình Trạm lại hỏi.

Dạ Dao Quang không chút do dự gật đầu, cô rất vui, không phải vì cô ôm được một cái trụ vững chắc mà là vì ông ấy rất thú vị, cô cũng không biết tại sao lại thích ông ấy.

“Nếu đã như vậy thì hà tất phải đi so đo tính toán những thứ khác chứ!” Ôn Đình Trạm nắm tay Dạ Dao Quang rồi vuốt nhẹ tay cô.

“Dao Dao à, trên đời này có rất nhiều chuyện, nhân duyên giữa người với người cũng không thể còn mãi. Gặp được rồi lại khiến nàng vui mừng, vậy thì đáng mừng, hà cớ gì còn đi so đo hơn thiệt? Khiến mỗi nhân duyên này trở nên nặng nề? Nếu nàng thực sự thích Hư Cốc chân quân, nàng thật lòng muốn coi ông ấy là người thân, vậy lẽ nào vì người mình yên mến ở cạnh mình mà mất đi một số thứ lại không đáng giá sao?”

Đúng vậy, người sống trên đời này những thứ có được và mất đi luôn là vô tận, trả giá và nhận lại cũng luôn tuần hoàn, đây mới là đạo lý nhân

sinh luôn trường tồn. Có được thì cũng sẽ có mất, có nhận thì không thể không trả được, làm gì có chuyện gì mãi mãi là tốt? Nếu thực lòng muốn nhận người thân, vì người thân của mình mà chịu trả một cái giá dù đắt hơn nữa thì chẳng phải đều là lẽ đương nhiên sao? Không cần tính toán nhiều như vậy.

“Trạm ca, chàng là Hoa Giải Ngữ của muội”. Dạ Dao Quang tiến lên hôn nhẹ má cậu.

“Trong cuộc đời muội nếu không có chàng...”

Vẫn sẽ đi trên con đường của kiếp trước, không có ai đến khuyên bảo cô, không có ai bất chấp tất cả dù cho khó khăn thế nào cũng giúp cô đạt được khát vọng, cô vĩnh viễn là một người ngoại tộc cô độc.

Đến với thế giới này được hơn ba năm nhưng so với cuộc đời gần ba mươi năm ở kiếp trước của cô thì nó lại mang lại cho cô nhiều niềm vui hơn, ở đây người thiếu niên trước mắt này nguyện bằng lòng chiều theo ý cô, là người hiểu cô và trở thành bạn của cô. Khoảng thời gian xa lạ mà ấm áp này khiến cô có cảm giác quen thuộc như được nằm trong lòng mẹ vậy. Có lẽ nơi đây mới chính là nơi thuộc về cô.

“Hoa Giải Ngữ?” Cánh tay dài ôm chặt lấy vòng eo mềm mại của Dạ Dao Quang, để cô nằm trong lòng, nhìn cô như cười như không.

“Hừm?”

Hoa Giải Ngữ là hình dung người giỏi đoán ý người, là một nữ nhi tài mạo song toàn.

“Khụ khụ, gì đó, muội nói Trạm ca chàng đúng thực là người hiểu người khác, luôn tỉ mỉ chu đáo với muội, trên đời này không thể tìm đâu ra một người đàn ông hoàn mỹ, thông minh, mưu trí, can đảm, anh dũng, quả quyết, khí phách, kiêu ngạo, tài hoa, mưu kế hơn người, tao nhã, phong độ

thanh thoát, là cây ngọc đón gió, có tài văn chương, khôi ngô không ai bằng... như chàng”. Để bù đắp sai lầm, Dạ Dao Quang chỉ có thể nói ra hết những từ ngữ đẹp nhất trong đầu để nịnh nọt.

“Ừ! Ta cũng cảm thấy mình đúng là như thế ở trong lòng Dao Dao!” Ôn công tử rất hài lòng hơn nữa cũng nới lỏng tay ôm Dạ Dao Quang ra.

Dạ Dao Quang bấu môi lắm lắm: “Sao lại tự tin đến vậy chứ?”

“Sao? Dao Dao nàng nói gì đó”. Đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

“Trạm ca của muội sao lại tự tin như thế chứ!” Dạ Dao Quang tỏ thái độ nghiêm chỉnh.

Ôn Đình Trạm chỉ cười mà không nói gì, nắm tay Dạ Dao Quang đi về phía trước, cậu sẽ không nói cho cô biết. Cô cho rằng cậu là người mang lại sự ấm áp cho cuộc đời cô, còn cô lại mang đến sự sống cho cuộc đời của cậu.

Hai người tay nắm tay trở về, đúng lúc Lục Vĩnh Diễm đang học bài nửa đêm đi ra cho đầu óc tỉnh táo lại, thấy vậy liền quay ra ôm cột rồi hét to hân muốn về nhà, hân muốn theo đuổi Nghiên nhi.

Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang không thèm đếm xỉa gì đến hân, sau đó cậu cùng Dạ Dao Quang đi rửa mặt rồi đích thân đưa Dạ Dao Quang về phòng của cô, giúp cô tắt đèn xong mới quay về phòng mình.

Dạ Dao Quang bị một luồng hơi nóng làm tỉnh giấc, đợi đến khi cô mơ mơ màng màng xoay người đứng dậy thì cửa phòng cô bị gõ “rầm rầm”. Càn Dương hét oang oang đầy hưng phấn: “Sư phụ, sư phụ, người mau dậy xem này, ta cũng bước vào Nguyên Anh kỳ rồi!”

Dạ Dao Quang tức giận túm lấy cái gối rồi hung hăng ném thẳng ra phía cửa phòng: “Cút cho ta...”

Sau đó cô lấy chăn làm gối rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Càn Dương bị giật mình, ngồi ở cửa bắt đầu vẽ vòng tròn rồi khóc tu tu, vì sao sư phụ lại tức giận như vậy, hắn chỉ muốn chia sẻ niềm vui với sư phụ đầu tiên mà thôi. Sau đó Càn Dương vì vui quá nên không ngủ được, đành ngồi trước cửa phòng Dạ Dao Quang suy nghĩ sâu xa vấn đề này mãi đến khi trời sáng.

Hôm sau Dạ Dao Quang ngủ dậy, ra mở cửa phòng thì thấy Càn Dương.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Càn Dương vội vàng đứng dậy nhìn Dạ Dao Quang, nói: “Sư phụ, người đừng tức giận, tuy tu vi của ta và người giống nhau nhưng người vẫn là sư phụ của ta, ta vẫn sẽ nghe lời của người!”

Dạ Dao Quang bĩu môi, tên này cho rằng cô thấy không thoải mái vì tu vi của đồ đệ ngang mình nên đêm qua mới nổi nóng với hắn. Trời đất ơi, cô đã tạo ra nghiệt gì mà ông trời lại cho cô một tên đồ đệ như vậy. Dạ Dao Quang không muốn nói chuyện với hắn nên trực tiếp đi đến đài ngắm sao bắt đầu tu luyện.

Đợi đến khi cô tu luyện xong đi xuống, Càn Dương vẫn ở phía dưới chờ cô: “Sư phụ, người không thể làm lơ ta như vậy!”

“Nếu cậu không muốn bị đuổi khỏi sư môn thì câm miệng lại cho ta”. Dạ Dao Quang mặt lạnh nói.

Ô! Quả nhiên sư phụ cảm thấy mất mặt vì tu vi của hắn đột phá, bây giờ còn muốn đuổi hắn ra khỏi sư môn nữa!

Vì vậy Càn Dương liều một lần: “Sư phụ, từ hôm nay trở đi mỗi ngày ta đều sẽ ngủ nướng!”

Dạ Dao Quang nghi ngờ nhìn hắn.

“Đợi đến sau khi sư phụ đột phá Hóa Thần kỳ thì đến lúc đó ta sẽ bắt đầu tu luyện lại”. Càn Dương tỏ ra là một đồ đệ tốt nhất trên thế gian nên người mau khen ta đi.

Dạ Dao Quang: “...”

Hơ, có thể ăn vì sư phụ, bây giờ còn ngủ nướng vì sư phụ, hy sinh rất lớn đó. Dạ Dao Quang thực sự quá cảm động rồi, cảm động đến mức muốn bóp chết hăn, từ trước đến nay hăn vẫn luôn là một người lười nhác chỉ biết ăn với ngủ!

“Cửa ở bên kia!” Dạ Dao Quang đi về viện rồi chỉ vào cửa chính của viện, nhìn Càn Dương đang không hiểu gì, cười nói:

“Cút cho ta”.

“Sư phụ...”

“Cậu có hai sự lựa chọn: Cậu tự cút hay để ta đá cậu cút!” Dạ Dao Quang không đợi hăn nói tiếp.

Càn Dương nhìn sắc mặt vô cùng tệ của Dạ Dao Quang, hăn là đồ đệ tốt nhất thế gian, hăn phải khiến sư phụ vui vẻ, thế là hăn tự mình co người lại thành một khối rồi nhắm hướng cổng chính lẩn đi.

Dạ Dao Quang: “...”

Mãi đến khi ăn sáng, Dạ Dao Quang cũng không thèm liếc nhìn Càn Dương một cái.

Càn Dương cảm mình quá ấm ức rồi, vì sư phụ mà hăn đã cút rồi, vậy mà sư phụ vẫn không vui.

Đám người Tiêu Sĩ Duệ đã biết nguyên nhân kết quả nên sáng sớm đều kìm nén, nhìn đến mức mặt đều đỏ bừng lên sắp thành nội thương rồi,

không dám cười thành tiếng. Ngay cả Tần Đôn bình thường có thể ăn rất nhiều thì nay cũng nhanh chóng gác đũa, sau đó mấy người cũng chạy ra một nơi thật xa rồi cười không ngừng, buồn cười đến mức lăn lộn trên mặt đất.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 522: Tiên Nữ Đích Thực

Mấy ngày nay duyên sinh quan rất bận, các đệ tử ra ra vào vào, không có ai đi cùng đám người Tiêu Sĩ Duệ du ngoạn núi đồi nhưng đã đi được hai ba ngày nên bọn họ cũng có rất nhiều kinh nghiệm, cộng thêm với việc bây giờ tu vi Càn Dương có đột phá, liền làm người dẫn đầu.

Ôn Đình Trạm cũng rất bận, bận đến mức phải dùng Tiểu Quai Quai liên hệ với Mạch Khâm. Mạch Khâm nhanh chóng hồi âm lại cho cậu, sau đó cậu lại bắt đầu bận rộn trở lại. Dạ Dao Quang biết cậu lao tâm khổ trí vì chuyện của địa cung, tuy trong lòng muốn giúp cậu một tay nhưng lại cảm thấy tốt nhất không nên chuốc thêm phiền phức cho cậu.

Trong khoảng thời gian cấp bách như vậy mà Ôn Đình Trạm vẫn chú ý đến cô, sợ cô một mình buồn tẻ, kết quả là bọn họ lại đến tàng thư các của duyên sinh quan. Dạ Dao Quang có thể đọc những cuốn sách mà cô thích hơn nữa cũng không làm phiền cậu xử lý công việc, hai người ngẩng đầu nhìn nhau cười.

Một ngày vất vả cứ thế trôi qua, cho dù là Hư Cốc chân quân hay Thiên Cơ chân quân cũng không gặp.

Hôm sau Dạ Dao Quang dậy tu luyện, bình thường đều nghe thấy tiếng của đạo đồng ở duyên sinh quan đang đọc bài buổi sáng nhưng hôm nay lại chỉ nghe thấy toàn tiếng bước chân, trong chớp mắt một duyên sinh quan vốn luôn tự do lại trở nên nghiêm túc, nhưng cũng không làm lỡ việc tu luyện tập võ của Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang. Duyên sinh quan vẫn mang bữa sáng đến cho bọn họ như thường ngày. Đợi sau khi ăn xong bữa

sáng, Dạ Dao Quang lần lượt nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt xa lạ xen lẫn một vài người đã thấy qua, những người này đều đợi dưới chân núi rất lâu, thì ra duyên sinh quan đã mời người của cửu tông thập môn vào.

Một môn phái có tới hơn mười người được phái tới, ít cũng năm sáu người, lần này xuất hiện hơn hai trăm người vào, cũng may tuy duyên sinh quan không lớn nhưng vẫn có thể đủ cho năm sáu trăm người ở lại được. Dạ Dao Quang nhanh chóng tìm thấy người mà cô quen.

“Mạch đại ca”.

Mạch Khâm đang cùng một người đàn ông trung niên từ từ đi tới. Người đàn ông này có vẻ cao hơn Mạch Khâm ba phân, mặc trường bào màu trắng xám, râu ngọc gài tóc, hai nét ria mép đen, ánh mắt trong trẻo. Tuy không có khí thế gì lớn nhưng cũng không khiến người ta có cảm giác điềm đạm và khách khí, có thể nói người đó là một người khiêm tốn nhã nhặn bình thản mà thôi. Mạch Khâm đi cạnh ông, rõ ràng thái độ có chút tôn kính, vì thế mà Dạ Dao Quang đoán rằng đây không biết có phải là cha Mạch Khâm không?

“Dao Quang!” Mạch Khâm thấy Dạ Dao Quang đi lên phía trước, mỉm cười một cái rồi giới thiệu với cô:

“Đây là nhị thúc của ta, nhị thúc đây là bạn của cháu!”

“Mạch thúc”. Dạ Dao Quang hành lễ với tư cách là văn bối.

“Dạ cô nương đa lễ rồi!” Nhị thúc của Mạch Khâm là Mạch Địch có thái độ rất hoà nhã với Dạ Dao Quang, sau đó nhìn Mạch Khâm nói:

“Đám người trẻ các con có nhiều chuyện để nói với nhau, nhị thúc không làm phiền các con nữa!”

Dạ Dao Quang có chút ngờ ngợ, chẳng lẽ cô nghe nhầm sao? Tại sao ngữ khí của Mạch nhị thúc lại có một chút gì đó mập mờ khiến cho cô có một chút ngại ngùng, chẳng lẽ ông ấy đang hiểu nhầm mối quan hệ giữa cô và Mạch Khâm sao!

“Khâm ca”. Mạch nhị thúc vừa đi khỏi, Dạ Dao Quang đang định nói chuyện thì phía sau cô vang lên một giọng nói rất ngọt ngào lay động lòng người, bên trong giọng nói tươi đẹp này có chút gì đó nhẹ nhàng mà cũng có chút gì đó cứng rắn, nó khiến cô không thể không quay đầu lại.

Đó chính là một tiên nữ đích thực.

Nàng mặc một chiếc váy dây màu hồng phấn với một chiếc khăn quàng trên cổ, để lộ ra nước da mịn màng. Trên vai được phủ một lớp áo khoác ngoài hoa nhỏ màu vàng lồi cuốn, một khuôn mặt trái xoan đúng tiêu chuẩn, đôi mắt ẩn chứa linh khí đen tuyền với tia sáng rực rỡ, khóe môi nàng mang theo nụ cười ngại ngùng khi nhìn thấy người đàn ông mình yêu. Một người con gái xinh đẹp đang đứng ở đó khiến người ta cảm thấy vui tai vui mắt, nếu thời gian lúc đó dừng lại để cùng mỹ nhân nhìn nhau như vậy đến già thì còn tiếc gì chuyện trên đời nữa.

Đây rõ ràng là một người có vẻ rất mạnh dạn nhưng lại không vượt khuôn phép, rõ ràng xinh đẹp tuyệt trần nhưng lại không đến mức thoát tục, rõ ràng mang theo vẻ ngại ngùng nhưng lại không làm mất đi vẻ tự nhiên hào phóng của tuyệt sắc giai nhân.

Nàng từ từ bước tới, dường như trên người mang theo một tia sáng rực khiến Dạ Dao Quang có ảo giác bởi khi nàng tới gần thì xung quanh dường như càng sáng hơn.

“Khâm ca, vị... công tử này là?” Vị cô nương này đi tới, nhìn Dạ Dao Quang bằng ánh mắt lễ phép không mang bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

Trước tiên nàng gật đầu lễ phép chào Dạ Dao Quang sau đó quay sang nhìn Mạch Khâm, đôi mắt nàng tràn đầy vẻ tò mò nhìn Mạch Khâm.

“Dao Quang, họ Dạ, bạn thân”. Mạch Khâm giới thiệu rất ngắn gọn rồi quay sang Dạ Dao Quang ôn hòa nói:

“Dao Quang, đây là con cưng của tông chủ Thương Lang tông, Thương cô nương!”

“Thương cô nương”. Trực giác của Dạ Dao Quang nói cho cô biết vị Thương cô nương này đã nhìn ra cô là con gái nhưng nàng ta lại giấu không nói ra, chắc là vì tôn trọng cô đóng giả nam nên Dạ Dao Quang vẫn đáp lễ như một người con trai.

“Dạ công tử”. Thương Quân Nguyệt chính thức chào lại, sau đó lại quay sang nhìn Mạch Khâm:

“Mạch đại ca, đã mấy ngày nay cha muội không gặp huynh rồi, lần này ông ấy cũng đến duyên sinh quan, huynh có thể đi cùng muội đến gặp ông ấy không?”

Đúng là một cô nương thông minh.

Dạ Dao Quang rất thích, rõ ràng bản thân muốn gặp Mạch Khâm nhưng lại dùng cách này để khiến người ta không có lí do từ chối mà cũng không thấy ghét mình. E là Thương Lang tông và Cửu Mạch tông đã mấy đời thân nhau, nhìn mối quan hệ của hai người là có thể thấy được. Thân làm văn bối không biết thì cũng thôi đi nhưng nếu đã biết rồi thì chẳng nhẽ lại thẳng thừng từ chối không đi chào hỏi sao?

“Mạch đại ca chắc còn có việc bận, vậy thôi ta không làm phiền huynh nữa!” Ánh mắt Dạ Dao Quang mập mờ nhìn hai người một lượt rồi cáo từ đi trước.

Mạch Khâm rất muốn giữ cô ở lại nhưng lại không có lý do gì nên đành gật đầu rồi đi cùng Thương Quân Nguyệt.

Dạ Dao Quang nhìn bóng lưng của hai người, chợt cảm thấy bọn họ thật xứng đôi.

“Này! Muội đang nhìn gì vậy?” Sau lưng cô đột nhiên có một người lặng lẽ xuất hiện, khua tay trước mắt cô. Dạ Dao Quang sức tỉnh lại, vừa quay đầu lại đã không nhận liền ôm đối phương vào lòng.

“Vô Âm, sao tử lại tới đây?”

“Muội nhiệt tình quá đấy!” Qua Vô Âm cũng không chút do dự ôm cô thật chặt!

Hai người đều đứng ở một mảnh đất trống trước đại điện của duyên sinh quan, xung quanh lần lượt là người của tông phái khác cũng đi lên đây. Lúc này Dạ Dao Quang đang mặc y phục của nam, tuy những người tu luyện như bọn họ đều khá cởi mở nhưng liệu đại tiểu thư của Qua Vụ hải có cởi mở hơi quá không!

Có điều vì ái ngại về thân phận của Qua Vô Âm nên họ cùng lắm chỉ nhìn lâu hơn, ánh mắt mang theo chút kỳ lạ nhưng lại không ai dám chỉ trích điều gì. Những môn phái khác không dám nhưng không có nghĩa là người của Qua Vụ hải không dám.

Đặc biệt người này còn là cha đẻ của Qua Vô Âm.

“Nghịch chướng, giữa ban ngày ban mặt, ở trước duyên sinh quan mà con lại không biết thể thống gì thế này!” Giọng nói trầm tức giận vang lên, một cơn gió mạnh hướng về phía hai người họ.

Qua Vô Âm kéo Dạ Dao Quang về phía sau rồi xoay người tung một chưởng tiếp chiêu về phía người đến. Một chưởng này của Qua Vô Âm

dùng hết sức lực, tu vi hiện tại của cha của Qua Vô Âm là Qua Duệ Trọng căn bản không cao bằng Qua Vô Âm đã thành công đột phá Nguyên Anh kỳ nhưng ông không dùng hết lực, cứ như vậy bị Qua Vô Âm đánh bay ra ngoài.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 523: Tỷ Muội Tình Thâm

Thiếu tông chủ Qua Vụ hải khi xưa cao cao tại thượng, đạo tôn Hợp Thể kỳ nhưng lại bị một chưởng của con gái mình đánh bay, chặt vật như vậy. May là còn được mấy người khác tiếp đỡ mới không tạo thành cục diện bất bát hơn. Việc này quả thực đã khiến mấy người hóng theo chuyện này muốn rút con mắt. Cũng có mấy người đã nghe qua chuyện Qua Vụ hải sốt ruột không yên, tuy rằng bọn họ vẫn tu dưỡng tốt, không đến nỗi nhiều chuyện như mấy bà tám nhưng ánh mắt nhìn về phía Qua Duệ Trọng cũng đã trở nên có chút khác lạ.

“Nghịch chưởng!” Qua Duệ Trọng sao lại không cảm nhận được những ánh mắt khác thường từ tứ phương phóng đến, nhất thời tức đến xanh mét cả mặt mày. Ông biết Qua Vô Âm nhất định là cố ý, cố ý làm cho ông mất mặt trước mặt mọi người.

Qua Vô Âm cũng thật sự là cố ý, nàng quay lại, ánh mắt lạnh lùng, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia mỉa mai: “Ta còn tưởng rằng là ai dám đánh lén bốn đại tiểu thư ở duyên sinh quan, hóa ra lại là Qua thiếu tông chủ, không phải, Qua đại lão gia mới đúng. Mới vừa rồi ra tay hơi nặng, Qua lão gia chớ trách. Con người đang lúc đối mặt với nguy hiểm luôn phản ứng theo bản năng, huống hồ còn là người đã từng muốn dồn mình vào tử địa đánh lén, ông nói có phải không, Qua lão gia.”

Lời nói của Qua Vô Âm khiến sắc mặt của Qua Duệ Trọng hết xanh rồi lại đỏ, nhất là một câu cuối cùng, đôi mắt ông lóe lên một tia xấu hổ. Đúng là ngày đó ông thật sự giận quá mất khôn, rốt cuộc đã một đao vạch vào lòng con gái của ông vết thương không bao giờ khép lại.

“Tỷ tỷ.” Lúc này một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Thiếu niên luôn yên lặng, dường như đôi khi khiến người khác không cảm nhận được sự tồn tại của mình vậy mà lớn lên lại trở thành một thiếu niên đẹp đẽ anh tuấn như vậy. Thiếu niên đi tới trước mặt Qua Vô Âm, chính là Qua Vô Tức.

“Ồi.” Qua Vô Âm mặc dù chỉ đơn giản đáp một tiếng nhưng Dạ Dao Quang lại có thể nghe ra trong đó đầy ắp ôn nhu, có lẽ tình cảm đối với người em trai này vô cùng tốt.

“Vô Âm.” Lúc này lão nhân đang đưa tay đỡ lấy Qua Duệ Trọng tiến lên, ánh mắt không đồng ý nhìn Qua Vô Âm, dùng âm thanh chỉ có người đang đứng bên cạnh Qua Vô Âm như Dạ Dao Quang mới nghe thấy, ngầm có ý cảnh cáo nói:

“Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.”

“Ồ...” Qua Vô Âm giấu cợt cười lạnh một tiếng. Một tay nắm lấy tay Dạ Dao Quang đi vào phía trong, âm thanh cao vút không ngừng truyền ra phía ngoài:

“Dao Quang, muội ở đâu, tỷ và muội ngủ chung một phòng nhé.”

Qua Duệ Trọng sau lưng tức đến sắc mặt tối sầm.

Đi khỏi trước mặt người nọ, Dạ Dao Quang mới cảm nhận được Qua Vô Âm đã thu lại toàn bộ khí thế cao ngạo ban nãy, sắc mặt cũng trầm xuống, đủ để cảm giác được nàng đang đè nén lửa giận.

Cô không khỏi giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng: “Vô Âm, nơi này chỉ có hai chúng ta.”

“Cả ta nữa.” Giọng nói Qua Vô Tức trong trẻo mà lạnh lùng.

Dạ Dao Quang: “...”

“Ta nghe nói Vân Phi Ly cũng tới...” Không đợi Dạ Dao Quang nói xong, hình bóng Qua Vô Tức chớp mắt đã biến mất. Lúc này, Dạ Dao Quang mới hài lòng kéo Qua Vô Âm đến gian phòng của mình.

“Không cần trấn an tử, tử rất ổn.” Qua Vô Âm nói rất có khí thế.

Dạ Dao Quang biết rằng không phải nàng đang cố giả bộ, mà thật sự đã bình tĩnh trở lại. Nàng là một cô gái vô cùng kiên cường, có thể dựa vào chính mình mà kiêu ngạo đứng trong thiên hạ. Một người như vậy cho dù yếu đuối cũng chỉ là những phút giây ngắn ngủi, bởi vì bọn họ sẽ cưỡng ép không để bản thân mình trở nên yếu đuối.

“Ai nói muội muốn trấn an tử đâu?” Dạ Dao Quang lấy từ trong lòng ra một bình ngọc nhỏ mà cô lấy được từ địa cung, đặt vào bàn tay Qua Vô Âm:

“Muội có bảo bối muốn tặng cho tử.”

Ngọc Tủy Côn Lôn chính là vật cực linh, cô tất nhiên cũng là cần dùng đến. Thế nhưng khi cô lấy được, người đầu tiên nghĩ tới chính là Qua Vô Âm. Tình cảnh của Qua Vô Âm hiện tại vô cùng không ổn, nếu tự thân nàng không mạnh một chút, chỉ sợ sẽ còn phải gánh chịu đại nạn. Hơn nữa bản thân cô tu luyện ngũ hành, tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với Qua Vô Âm. Nếu không sẽ không có chuyện sau ba năm cô đã từ Trúc Cơ đến Nguyên Anh, ngang hàng với Qua Vô Âm tu vi Kim Đan ngày xưa.

“Đây là...” Lòng bàn tay Qua Vô Âm vận khí, lập tức biết được đây là thứ gì.

“Đây là mã não nghìn năm Côn Lôn. Tử không cần, muội giữ lại mà dùng.”

“Tỷ tỷ không vừa mắt, muốn từ chối sao?” Dạ Dao Quang bày ra bộ dạng khi xưa Qua Vô Âm tặng cô Thiên Thần Lũ Y, một vẻ mặt rất không

vừa ý.

“Ngoan nào, tử biết muội đối với tử tốt, có thứ tốt liền nghĩ đến tử, trong lòng tử cảm động chứ. Thế nhưng thứ này cực kỳ khó có được, mã não nghìn năm Côn Lôn tuy hấp thụ dưỡng khí ở Côn Lôn mà dễ hình thành hơn nhiều so với các loại mã não khác, nhưng cũng là loại khó thu được nhất.”

“Nếu không bây giờ hai chúng ta đánh một trận, ai thắng thì nghe người đó.” Dạ Dao Quang nhướn mày.

“Gì?” Tim Qua Vô Âm đập mạnh, sau đó hoảng sợ nhìn Dạ Dao Quang:

“Muội không phải cũng luyện đến Nguyên Anh kỳ rồi chứ.”

“May mà có tử giúp đỡ.” Dạ Dao Quang cũng không giấu giếm, kể lại đầu đuôi sự việc cho Qua Vô Âm. Nếu không có túi công đức của Qua Vô Âm, cô sẽ chẳng thể nào lũy được công đức, long mạch cũng sẽ không có cách nào cứu nổi. Nếu lại không có Qua Vô Âm cho cô mượn Tụ Hồn Đỉnh, sao cô có thể mang theo Quách Viện? Mà cứu không được long mạch, cô đương nhiên sẽ không thể có được tu vi hiện tại.

Sau khi nói xong, Dạ Dao Quang lại một lần nữa đặt Ngọc Tủy Côn Lôn vào lòng bàn tay của Qua Vô Âm: “Cho nên, đây là quà cảm ơn, nếu tử không nhận, sau này muội sẽ không coi tử là tử tử nữa.”

Cô và Qua Vô Âm không giống nhau. Cô là bởi vì long mạch mà luyện tới được Nguyên Anh kỳ, cơ thể được long mạch thấm nhuần và củng cố. Mà Qua Vô Âm là dựa vào tu vi đột phá của chính mình, đột phá như vậy phải cần có linh vật tẩm bổ, bằng không căn bản không thể duy trì được tu vi. Nếu không có thời gian để củng cố mà phải trải qua đại chiến, rất có thể phản phệ. Tu vi chẳng những giảm nặng nề mà kinh mạch cũng rất có thể bị rối loạn, thậm chí còn có thể trở thành phế nhân.

Trước kia Qua Vô Âm khẳng định là không cần lo đến những điều này nhưng hiện tại đã khác. Qua Vô Âm bất mãn với chuyện của cha nàng ở Qua Vụ hải, tính cách nàng lại kiêu ngạo như vậy, sao có thể trở về đòi hỏi Qua Vụ hải thứ này thứ kia. Vậy nên Dạ Dao Quang nghĩ đến Qua Vô Âm trước tiên.

Nắm bình ngọc lạnh băng trong tay, Qua Vô Âm ôm thật chặt Dạ Dao Quang vào lòng: “Đời này chuyện Mạch Khâm khiến tỷ cảm tạ nhất, chính là để tỷ quen biết muội.”

“Hi hi, tỷ nói như vậy Mạch đại ca sẽ đau lòng đó.” Dạ Dao Quang vui vẻ.

Qua Vô Âm cũng không phải người yếu đuối, nàng buông Dạ Dao Quang ra: “Được, tỷ tỷ cũng muốn ăn thứ tốt. Muội đứng bên ngoài làm hộ pháp cho tỷ, duyên sinh quan này không hề kém chỗ muội đâu nhé, tỷ tranh thủ tăng chút tu vi đây.”

“Tuân mệnh.” Dạ Dao Quang tinh nghịch đáp lại, sau đó cô ra đứng trước cửa phòng mình.

Dạ Dao Quang đứng trước cửa được một lúc, đã thấy Mạch Khâm tìm tới. Vì vậy đứng lên vui vẻ chào: “Mạch đại ca.”

“Đây là...” Mạch Khâm cảm giác được có khí tức dao động trong phòng Dạ Dao Quang, cũng nghe nói Qua Vô Âm tới tìm cô, đến nơi đã thấy Dạ Dao Quang đứng canh ở cửa.

“Vô Âm đang tu luyện, muội ở đây hộ pháp cho tỷ ấy.” Dạ Dao Quang giải thích.

Mạch Khâm gật đầu, tu luyện mà cần tới hộ pháp thì chỉ có hai loại. Một là tu vi đột phá chỉ sợ sơ sẩy sẽ tẩu hỏa nhập ma nên cần người hộ pháp, tiện thể trông chừng, thời khắc nguy cấp còn kịp ra tay ngăn lại. Hiển

nhiên Qua Vô Âm còn chưa tới mức độ đó, vậy thì chỉ có thể là đang hấp thụ linh vật, nhờ người đứng ngoài canh cửa để tránh thức ăn đưa đến miệng rồi lại bị người ta đoạt mất.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 524: Thật Trùng Hợp

“Có thứ gì tốt cũng chỉ nghĩ đến nàng ấy thôi sao?” Mạch Khâm hiểm hoi trêu chọc một câu.

Dạ Dao Quang ngậy người, trong mắt cô nếu nói đến đoạn chính ôn hòa, phong độ nhanh nhẹn thì Mạch Khâm chính là một nhân sĩ vô cùng điển hình. Cô không nghĩ rằng Mạch Khâm lại hỏi một câu như vậy. Cô á khẩu không trả lời được, cũng không biết nên phản bác thế nào, bởi vì luận ân tình Mạch Khâm còn giúp đỡ cô nhiều hơn cả Qua Vô Âm, thế mà cô...

Dạ Dao Quang nhanh chóng lấy ra một Huyết Phượng Nhân còn sót lại: “Mạch đại ca, ta chỉ có cái này, huynh nhìn xem có dùng được không?”

Mạch Khâm vốn chỉ muốn trêu chọc Dạ Dao Quang một chút, thấy cô móc ra thứ gì đó, thực ra cũng không để ý lắm nhưng khi ánh mắt rơi vào lòng bàn tay của cô, sắc mặt không khỏi ngưng lại.

“Đây là Huyết Phượng Nhân. Thiếu gia, đây là Huyết Phượng Nhân, thực sự tốt quá rồi.” Mục đồng vẫn theo Mạch Khâm hưng phấn hét ầm lên. Trước đây Thạch Linh Đản cũng không khiến hắn thất thố như vậy, hắn còn không đợi Mạch Khâm phản ứng lại đã giơ tay tiếp nhận từ Dạ Dao Quang, sau đó “bịch” một tiếng quỳ gối trước mặt cô:

“Dạ cô nương, mục đồng ở đây dập đầu cảm tạ cô.”

“Không cần như vậy, không cần như vậy.” Dạ Dao Quang vội vàng kéo mục đồng kia lên, sau đó cô nghi hoặc nhìn Mạch Khâm:

“Mạch đại ca, ta nhớ là huynh không phải ngũ hành Hỏa, Huyết Phượng Nhân tại sao lại quan trọng đối với huynh như vậy?”

Phải biết rằng bởi vì ngũ hành Hỏa của Huyết Phượng Nhân vô cùng tinh thuần, ngoại trừ người tu luyện chỉ tu ngũ hành Hỏa, còn lại cho dù là những người tu hành khác, trong cơ thể có ngũ hành Hỏa nhưng lại có thêm các khí ngũ hành khác cũng không thể sử dụng được, sẽ làm cho khí ngũ hành mất ổn định, kinh mạch do đó đại loạn. Càn Dương là một ngoại lệ, tuy rằng hãn tu luyện ngũ hành Thổ, Mộc nhưng bởi vì hãn có thể chất đặc biệt, khí Thổ Mộc trong cơ thể hãn toàn bộ hóa thành ngũ hành Hỏa. Cũng chính bởi vì thể chất hãn trời sinh thuộc về ngũ hành Hỏa.

Ánh mắt Mạch Khâm lúc này mới dao động, lấy lại tinh thần, cũng không giấu giếm Dạ Dao Quang:

“Thuở nhỏ trong cơ thể ta có một loại độc cực kỳ khó giải, phụ thân vì việc này đã nghiên cứu vài chục năm rốt cuộc tìm ra được một phương pháp giải. Chỉ có điều dược liệu cần thiết vô cùng khan hiếm, bây giờ phần lớn đã gom đủ, chỉ thiếu năm vị thuốc vô cùng khó tìm, một trong số đó chính là Huyết Phượng Nhân. Ta vốn không tin thế gian này có Huyết Phượng Nhân vì trong nhà đã từng phái một vị trưởng bối có ngũ hành Hỏa đã luyện đến Hợp Thể kỳ đi đến Hỏa đảo, cũng không tìm được.”

Ở nơi nham thạch nóng chảy đi qua, sao lại có sinh vật sống được?

“Không dối Mạch đại ca, trước kia ta cũng chưa từng nhìn thấy, ta cũng cho rằng nó không tồn tại.” Có thể giúp chút gì đó cho Mạch Khâm, Dạ Dao Quang cảm thấy rất vui:

“Nếu Mạch đại ca đã cần dùng đến, vậy cái này đưa cho huynh. Không biết bốn vị thuốc còn lại Mạch đại ca cần đến là gì? Có thể nói cho ta không, nếu ta gặp được, nhất định sẽ dốc lòng giúp đỡ.”

“Được được, Dạ cô nương đúng là vận mệnh tốt không ai bằng.” Lập tức đôi mắt của mục đồng phát sáng.

“Ba mươi năm trước tông chủ vẫn không tìm thấy dược liệu. Nhưng người đã tìm được cho chúng tôi ba loại trong ba năm gần đây, hiện giờ còn thiếu Kỳ Dị Hoa, Ngũ Hành Thủy, Đọa Tiên Châu và Mộng Yêu Liên.”

Dạ Dao Quang vừa nghe nhất thời bị dọa choáng váng. Bốn vật này quả thực cái sau so với cái trước càng hư vô mờ mịt. Huyết Phượng Nhân chỉ ít còn có truyền thuyết, Kỳ Dị Hoa cũng có. Nghe nói nó sinh trưởng trong Âm Dương Điệp, Âm Dương Điệp là một linh vật, Kỳ Dị Hoa chính là hợp chất của nó. Còn Ngũ Hành Thủy, Dạ Dao Quang chỉ có thể trộn to hai mắt không biết làm sao. Theo cô biết nước hãn là chỉ có khí Thủy, nhiều nhất bởi vì hoàn cảnh địa lý đặc thù, Thổ cũng là linh, Mộc cũng là linh, đồng thời trong Mộc có Kim, có bốn đã là đỉnh cao rồi. Muốn trong nước có ngũ hành Hỏa, Dạ Dao Quang quả thực không thể tin được.

Bỏ qua hai loại này sang một bên, Dạ Dao Quang nhất thời buồn bực: “Đọa Tiên Châu và Mộng Yêu Liên đều là độc vật.”

Hơn nữa không phải độc vật bình thường, trong truyền thuyết ngay cả thần tiên cũng có thể bị hạ độc chết bởi hai thứ này. Hai thứ này tuy là chủng loại khác nhau nhưng đều là bảo vật của những kẻ ma tu cường đại. Sở dĩ có những người nguyện ý ma tu là bởi vì ma tu ràng buộc cực ít, tài nguyên có thể lợi dụng được lại rất nhiều, tu ma vô cùng dễ dàng. Những người tu luyện thì ngược lại, nghe thấy Đọa Tiên Châu và Mộng Yêu Liên đã sợ mất mật, thế nhưng đây lại là vật đại ma đầu vô cùng yêu thích. Chỉ có điều ma tu vĩnh viễn sẽ không thành thần thành tiên mà thôi. Nhưng ma đầu cường đại lẽ nào lại sợ tiên?

“Tương sinh tương khắc.” Mạch Khâm chỉ đơn giản giải thích bốn chữ.

Lúc này Ôn Đình Trạm bị Lục Vĩnh Điềm mặt dày bám như dây leo lôi đi giải thích cho hẳn mấy vị dược liệu khan hiếm vừa lúc quay lại, nghe được tiếng bước chân, Mạch Khâm và Dạ Dao Quang cùng lúc nhìn sang.

“Chàng đã về rồi?” Dạ Dao Quang rất tự nhiên lên tiếng.

“Dược liệu gì mà tiểu Lục cố sống cố chết cũng phải kéo chàng đi vậy.”

“Mấy vị dược liệu này cũng không phải loại tầm thường, chỉ có điều ta tìm được một đóa Kỳ Dị Hoa.” Ôn Đình Trạm xòe bàn tay đang giấu ở sau lưng ra, trên tay cậu là một bông hoa cực kỳ xinh đẹp. Hoa này giống như từ tuyết xếp thành, càng lên cao càng trong suốt, tựa như một ly rượu đế cao lượn lờ tiên khí, óng ánh trong suốt, ánh sáng lộng lẫy như thủy tinh. Ôn Đình Trạm đưa cho Dạ Dao Quang.

“Kim Tử nói không có độc, ta liền hái đến đây cho nàng xem một chút.”

“Đẹp quá đi.” Dạ Dao Quang chưa từng thấy bông hoa xinh đẹp như vậy, giơ tay nhận lấy, bên trong tâm hoa là nhụy ngũ sắc. Bông hoa này quả thực đẹp đến không thể nào hình dung nổi.

“Thiếu gia...” Âm thanh kinh ngạc của mục đồng bị Mạch Khâm cắt đứt.

Thế nhưng Dạ Dao Quang vẫn nghe được, trong lòng cô khẽ động, quay đầu đi tới trước mặt Mạch Khâm: “Mạch đại ca, đây liệu có phải là Kỳ Dị Hoa huynh nói chẳng?”

Không trùng hợp như vậy chứ, Kỳ Dị Hoa cô cũng chỉ nghe nói qua, chưa từng tận mắt thấy, càng không biết bộ dạng dài ngắn thế nào.

“Đúng rồi, Dạ cô nương, đây chính là Kỳ Dị Hoa!” Mục đồng gật đầu không ngừng.

Dạ Dao Quang cúi đầu nhìn hoa trong tay một chút. Đây là Ôn Đình Trạm đưa cho cô, cô lại nhìn Mạch Khâm một chút, sau đó đi tới trước mặt Ôn Đình Trạm, thấp giọng ghé vào tai cậu nói nhỏ vài câu. Ôn Đình Trạm cười ôn hòa, gật đầu với cô.

Vì vậy Dạ Dao Quang đưa Kỳ Dị Hoa cho mục đồng: “Nhanh cầm đi, ta không bảo tồn thì nó sẽ héo tàn mất.”

Mục đồng cuống quýt nhận lấy: “Dạ cô nương và Ôn công tử đúng là phúc tinh của thiếu gia nhà chúng tôi, tôi phải đi đưa Kỳ Dị Hoa đến chỗ đại trưởng lão đây.”

Nói xong, mục đồng liền hành lễ với Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng. Đại trưởng lão trong miệng hần hần là nhị thúc của Mạch Khâm.

“Mạch đại ca tới tìm ta có chuyện gì?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Ta tới tìm Doãn Hòa.” Mạch Khâm lại cười nói.

“À, vậy huynh vào phòng Trạm ca đi, ta còn phải ở đây hộ pháp cho Vô Âm.” Dạ Dao Quang gật đầu, nhường đường vì phòng Ôn Đình Trạm sát vách phòng cô.

Nhìn hai người vào nhà, Dạ Dao Quang nghĩ hần là bởi vì bọn họ muốn trao đổi lần cuối cùng cho đại hội luận đạo tối nay, cô dùng thần thức kêu Kim Tử gọi Càn Dương trở về. Kim Tử và Càn Dương khẳng định là ở cùng một chỗ. Quả nhiên rất nhanh đã thấy Càn Dương hấp ta hấp tấp chạy về. Dạ Dao Quang bảo hần ở trước cửa làm hộ pháp coi chừng cho Qua Vô Âm. Cô lấy tuyết cục nghìn năm ngâm vào bình trà khiến Càn Dương nhìn mà chảy nước miếng, sau đó bưng vào trong phòng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 525: Ấp Trại Phu Quân

Mạch Khâm cũng không ở lại trong phòng của Ôn Đình Trạm lâu, ngược lại Qua Vô Âm đến đại hội luận đạo buổi tối rồi còn chưa thấy ra. Dạ Dao Quang đành kêu Càn Dương đứng đó làm hộ pháp cho Qua Vô Âm. Cô cũng được mời đến đại hội luận đạo, chỉ có điều mấy người Ôn Đình Trạm không lộ diện.

Dạ Dao Quang thế nào cũng không nghĩ tới đại hội luận đạo lại được tổ chức ở đài ngắm sao. Từng hàng bàn dài xếp thành hình tròn xung quanh đài ngắm sao, đệ tử duyên sinh quan đứng bên rìa đài ngắm sao, cạnh bàn dài cũng có. Trên mỗi bàn đều có một bếp lò nhỏ, bên trên đun nước trà. Còn có ba đĩa bánh ngọt, hai mâm hoa quả hiếm thấy ở những nơi bình thường.

Thời điểm Dạ Dao Quang đến, mọi người đã có mặt hơn phân nửa, vị trí đều do duyên sinh quan sắp xếp. Vị trí cao cao chính giữa, Dạ Dao Quang nhìn thấy Trường Kiến đạo trưởng và Trường Diên đạo trưởng, án kỷ của bọn họ được xếp hơi nghiêng. Tất cả vây quanh một vị trí chính giữa, đó hẳn là vị trí của Thiên Cơ chân quân.

Đối diện Thiên Cơ chân quân có mười một vị trí, hai bên trái phải đều đã có người ngồi, từ chính giữa đến hai bên. Dạ Dao Quang nhìn thấy Vân Phi Ly cùng một vị lão nhân lạ mặt của Vân gia, có lẽ người đại diện Vân gia lần này là Vân Lạp chân nhân của Đại Thừa kỳ. Còn có Cửu Mạch tông Mạch Địch dẫn theo Mạch Khâm, Qua Vụ hải, thủ lĩnh Thương Lang tông cùng mấy đại tông môn khác, chắc là dựa theo thực lực mạnh yếu của tông môn mà sắp xếp chỗ ngồi.

Đang lúc Dạ Dao Quang suy nghĩ xem cô nên ngồi ở chỗ nào thì thích hợp, chợt một đệ tử duyên sinh quan xuất hiện. Hắn dẫn cô tới chỗ trống chính giữa hàng thứ nhất, ngay vị trí đối diện Thiên Cơ chân quân, bên trái là Phiêu Mạt Tiên tông, bên phải là Cửu Mạch tông.

Dạ Dao Quang: “...”

Không chỉ mỗi Dạ Dao Quang tim đập lộp bộp, ngay cả những người khác ngồi vào mặt cũng đều biến sắc. Chân mày Vân Lạp nhíu lại, Mạch Khâm và Mạch Địch đều tỏ vẻ kinh ngạc. Trong lòng mọi người cũng không biết Dạ Dao Quang dựa vào cái gì mà có thể ngồi ở đó, vị trí tôn quý giống như Thiên Cơ chân quân, nhưng vì ngại duyên sinh quan nên đều không lên tiếng. Bọn họ cũng cho rằng không phải duyên sinh quan tự nhiên lại làm vậy, chỉ có thể hiểu rằng Dạ Dao Quang đại diện cho môn phái cao hơn Phiêu Mạt Tiên tông.

Dưới con mắt chăm chú của tất cả mọi người, Dạ Dao Quang ngẩng đầu ưỡn ngực, sắc mặt bình thản đi tới vị trí ở giữa Phiêu Mạt Tiên tông và Cửu Mạch tông, cô rất lễ độ hướng tới hai bên trái, phải hành lễ. Sau đó mắt nhìn thẳng ngồi xuống, thể hiện toàn bộ khí thế của một đại môn phái, ngay đến Mạch Khâm cũng bị dọa cho sửng sốt.

“Tiểu cô nương là cao túc (1) của vị cao nhân nào, lão phu trông thấy thực lạ mặt.” Vân Lạp đột nhiên mở miệng, ánh mắt của ông không lạnh không nóng, giọng nói cũng không kiêu căng, trái ngược với câu hỏi của một trưởng bối.

“Một phái tự thành, khó trách chân nhân chưa từng thấy qua ta.” Dạ Dao Quang vẫn mang theo thái độ tôn trọng của một văn bối.

Ánh mắt Vân Lạp càng thêm thâm trầm, gật nhẹ đầu với Dạ Dao Quang, không nói thêm gì nữa.

“Dao Quang, không ngờ muội cũng đến tham gia đại hội lần này.” Mạch Khâm cũng có chút kinh ngạc, theo lý thuyết đại hội luận đạo của duyên sinh quan lần này thực ra là tiền đại hội của đại hội địa cung, Dạ Dao Quang không có tư cách tham dự, bất luận là bối cảnh hay tu vi. Thế nhưng Dạ Dao Quang không những vẫn tới, ngược lại còn ngồi ở vị trí cao như vậy.

“Lão nhân nhà ta muốn ta tới tham gia.” Dạ Dao Quang quay đầu đi, ghé sát vào tai Mạch Khâm, thì thào nói nhỏ. Cô rất rõ ràng mình ngồi ở đây đại diện cho điều gì.

“Ta cũng không có cách nào.”

“Lão nhân?” Ánh mắt Mạch Khâm lóe lên, hần nghĩ rằng hần biết đây là chuyện gì nhưng Dạ Dao Quang rõ ràng nói rằng cô tự thành một phái, cũng chính là không báỉ sư, nếu không báỉ sư...

“Đúng rồi, lão nhân nhà ta, lúc này cũng không biết đi đâu trộm đồ rồi.” Dạ Dao Quang không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Khụ khụ.” Mạch Khâm cuộn nắm tay để lên môi ho nhẹ hai tiếng.

“Xem ra muội còn có lý do khác.”

Dạ Dao Quang lảo liên nhìn chung quanh, sau đó càng tới gần Mạch Khâm, nói khẽ với Mạch Khâm hai chữ cô không dám nói ra với Thiên Cơ chân quân: “Nghịch duyên.”

“À há.” Mạch Địch cũng nghe được lời nói của Dạ Dao Quang, không khỏi khẽ “ồ” một tiếng.

Sau đó Dạ Dao Quang chợt cảm thấy một luồng hơi thở bay đến, cô muốn né đi nhưng đã chậm, bả vai bị một bàn tay vững vàng bắt lại: “Nha đầu, lại đang nói bậy bạ gì vi phụ đó?”

“Sao có thể chứ, con và Mạch đại ca quen biết đã lâu, đây chẳng phải là đang khoe phụ thân đại nhân anh minh thần vũ với huynh ấy sao.” Dạ Dao Quang lập tức lắc lắc thân mình, đôi vai nhỏ lạnh lẽo thoát ra, sau đó về mặt nhìn hót nhìn Hư Cốc chân quân.

“Chúng ta chờ Hư Cốc chân quân, Thiên Cơ chân quân đã lâu.” Lúc này toàn bộ người đã ngồi vào vị trí đều đứng lên hành lễ.

Hư Cốc chân quân cũng không nhìn bọn họ, trực tiếp ngồi bên cạnh Dạ Dao Quang.

Ngược lại Thiên Cơ chân quân khiêm tốn, hai tay hướng hai bên: “Chư vị tới đây đường xá xa xôi, mời ngồi.”

“Con nói người nghe, người cũng nên học hỏi Thiên Cơ sư thúc đi.” Dạ Dao Quang cảm thấy nghĩa phụ nhà mình và Thiên Cơ chân quân nhà người ta thật là một trời một vực.

“Nha đầu, trai không chê mẹ xấu, gái không chê cha xấu, biết không hả?” Hư Cốc trừng mắt liếc cô.

“Hừ, người làm mất mặt con quá.” Dạ Dao Quang “hừ” một tiếng nói.

Bàn tay đang cầm trái cây của Hư Cốc bỗng dừng lại, ông liếc mắt nhìn Dạ Dao Quang từ trên xuống dưới một lượt, lại vươn người duỗi cổ đánh giá từ trái qua phải Mạch Khâm, liếc mắt nhìn một chút Vân Phi Ly: “Ta nói này nha đầu, con xưa nay tính khí giống ta, từ khi nào biết ngại ngùng e thẹn thế, cổ nhân có câu nữ nhân vì duyệt giả dung (2), con không phải là...”

“Người nói hươu nói vượn gì đó!” Dạ Dao Quang phản nộ, cô chỉ thích tranh cãi với lão nhân gia mà thôi, cái gọi là không có đối lập thì không có tồn tại. Người này bây giờ tốt xấu gì cũng là cha cô, nhìn xem

Thiên Cơ chân quân nhà người ta, toàn thân tiên phong đạo cốt, phiêu nhiên trần thế, nhìn lại lão nhân gia nhà mình...

“Ai da, nha đầu con then quá hóa giận sao?” Hư Cốc bày ra vẻ mặt hứng thú nhìn Dạ Dao Quang.

“Con kể một chút đi, đã nhìn trúng tên tiểu tử nào rồi? Ánh mắt ta không tệ đâu, hai tên tiểu tử này đều được đấy, con nhìn trúng đứa nào cha sẽ giúp con đoạt về đứa đó, đem về cho con làm áp trại phu quân.”

Dạ Dao Quang: “...”

Mọi người: “...”

Dạ Dao Quang thật sự muốn lôi người này đi, đừng ở đây làm mất mặt người ta nữa. Còn nói cái gì áp trại phu quân, coi bọn cô là thổ phỉ chắc, cũng không phải không biết nhà cô còn có một Trạm ca nữa chứ.

Vừa nghĩ tới Ôn Đình Trạm, đôi mắt Dạ Dao Quang lập tức híp híp lại như mắt hồ ly: “Lão nhân gia, lời này con sẽ thay người thuật lại y nguyên.”

“Con gái bất hiếu.” Hư Cốc chân quân phát tay áo.

Đề tài này tới đó thì dừng lại, Thiên Cơ chân quân nói vài lời dạo đầu, sau đó vào thẳng chủ đề tối nay: “Chắc hẳn tâm tư của lão đạo, chư vị đều đã biết được, vậy ta nói với các vị một chút về đại hội hôm nay.”

Trọng tâm câu chuyện vừa được đưa ra, mọi người liền rơi vào im lặng. Bọn họ cũng rất muốn biết rốt cuộc là việc gì, chẳng lẽ trước tiên lại tổ chức một cuộc tỷ thí, người nào lợi hại người đó định đoạt sao. Như vậy thì không nghi ngờ gì ngoại trừ tam tông, những tông môn khác đều sẽ không phục.

“Không biết Vân Lạp sư huynh nghĩ thế nào?” Thấy không có ai lên tiếng, Trường Kiến đạo quân hỏi trước.

Vân Lạp là đại diện của Phiêu Mạc Tiên tông, đương nhiên có quyền phát ngôn: “Vân Lạp bất tài, nguyện hướng dẫn chư vị cùng đi đến địa cung, còn về bảo vật địa cung, đành dựa vào bản lĩnh của mỗi vị.”

(1) Cao túc: Cách tôn xưng học trò của người khác.

(2) Vì duyệt giả dung: Càng vui mừng hơn hờ càng giả vờ e ấp, ngại ngùng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 526: Mạch Khâm Hiến Kế

“Dựa vào bản lĩnh của mình?” Trường Diên đạo tôn cười cười.

“Địa cung này ở bên dưới Côn Lôn, không phải Phiêu Miểu Phong, Vân Lạp sư huynh đương nhiên có thể nói nhẹ nhàng như vậy rồi.”

“Trường Diên sư đệ, cũng không phải ta không niệm tình duyên sinh quan, kỳ thực trên thế gian này có bao nhiêu người có thể duy trì bình tĩnh tự chủ trước kho báu thiên địa? Hiện tại mặc dù tu vi của ta trên mọi người nhưng cuối cùng vẫn chỉ là nhân đơn lực mỏng, sao có thể cùng lúc quản được hơn hai trăm người?” Vân Lạp mặt không đổi sắc nói.

“Nếu tự biết vô năng, việc gì phải xuất đầu?” Hư Cốc thuận tay ném vỏ trái cây đang cầm trên tay, lạnh lùng nói.

Nếu là người khác, Vân Lạp chắc chắn đã tức đến nổi bão, nhưng người nói là Hư Cốc, ông ta cũng chỉ có thể nhịn xuống: “Vậy xin Hư Cốc chân quân chỉ giáo, như thế nào mới có thể chu toàn?”

“Người thật sự muốn lão nhân nói?” Hư Cốc liếc mắt:

“Chu toàn sao, lão nhân thật sự có một cách. Chi bằng để lão nhân tự mình đi xuống địa cung một vòng, mấy thứ đó đều lấy ra phân cho các người. Lão nhân sống mấy trăm năm, vật gì mà chưa từng thấy qua, chung quy cũng không cần đoạt mấy thứ này cùng đám con nít các người. Như vậy vừa bảo vệ núi Côn Lôn, lại đỡ mất công các người đi một chuyến, chẳng phải đẹp cả đôi đường sao?”

Mọi người: “...”

Đẹp, đẹp đến như người là cùng chứ gì.

Bọn họ thật sự muốn biết địa cung có những bảo bối gì. Nhưng so với bảo bối, quan trọng hơn là khi tiến vào địa cung rồi, có thể tìm được cách phi thăng hay không, hoặc có thể đạt được cơ duyên ngộ đạo, hoặc có thể nhận được tiên linh thanh tẩy ẩn dưới địa cung hay không. Đây chẳng phải là bao nhiêu bảo bối cũng không đổi được sao? Nếu không phải vì cái này, vì sao đã biết rõ địa cung nguy hiểm trùng trùng mà vẫn bon chen chạy xô vào như lũ vịt?

Bọn họ cũng không tin Hư Cốc - người còn thiếu một cước là bước vào cửa phi thăng này lấy được phương pháp sẽ nói cho bọn họ biết. Nói không chừng còn chưa ra đến nơi ông đã phi thăng rồi, đến lúc đó bọn họ tìm ai khóc?

“Đa tạ chân quân suy nghĩ vì bọn ta, mặc dù cơ duyên đúng là khó có được, bọn ta tuy bất tài nhưng cũng muốn tận mắt nhìn một lần địa cung. Tránh cho việc này lại trở thành nỗi niềm tiếc nuối trong cuộc đời.” Lúc này giọng nói của một người đàn ông trung niên vang lên. Dạ Dao Quang nhìn một chút, người này ngồi bên cạnh Thương Quân Nguyệt, ngũ quan rất cương nghị, tuy dáng dấp không hề giống Thương Quân Nguyệt nhưng Dạ Dao Quang cảm thấy đây hẳn là phụ thân của Thương Quân Nguyệt.

“Liên Súc sư đệ nói phải, bảo vật chỉ xếp thứ hai, thứ bọn ta muốn xem là địa cung tiền bối để lại rốt cuộc có quang cảnh như thế nào.” Qua Vụ hải, vị lão nhân ngày trước nói với Qua Vô Âm chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài kia cũng nói.

Hai người này đều có vẻ quang minh lỗi lạc, hơn nữa lời bọn họ nói nhận được sự tán thành của tất cả mọi người, nhao nhao gật đầu phụ họa. Hơn nữa, không phải bọn họ già mồm, cũng không phải hoài nghi Hư Cốc

chân quân che giấu thứ tốt gì, mà xác thực là muốn đi vào địa cung xem một chút. Người tu luyện rất nhiều thứ cũng phải dựa vào chính mình, đây là cơ hội vạn năm mới gặp, nếu không phải bởi vì tông môn trưởng lão và tông chủ môn chủ của bọn họ đều đang bế quan thì đều sẽ đích thân đến đây, huống chi là bọn họ.

“Mọi người tới đây lần này có hơn hai trăm người, nếu cùng một lúc tiến vào địa cung, nhiều người tay chân hỗn tạp ta tạm thời không nói. Nếu như liên hợp lại lực lượng của mọi người, phá huỷ địa cung, toàn bộ núi Côn Lôn chịu liên lụy, vậy người chịu toàn bộ tổn thất chỉ có duyên sinh quan chúng ta?” Trường Diên đạo tôn lạnh lùng nói.

“Núi Côn Lôn là đại long mạch, người nào gánh chịu nổi trách nhiệm?”

Một câu hỏi khiến tất cả mọi người đều ngây ngẩn. Đại long mạch núi Côn Lôn là tổ tiên của toàn bộ long mạch trên thiên hạ. Bình thường, long mạch tổn thương cũng phải gặp kiếp nạn, nếu vô ý làm hại tới đại long mạch núi Côn Lôn, ai có thể kham nổi trách nhiệm này. Bọn họ cũng không nghi ngờ đây là duyên sinh quan muốn đe dọa bọn họ mà nói như vậy. Tôn kính, tin tưởng và bội phục đối với duyên sinh quan đã khắc sâu trong xương tủy của bọn họ.

Chớp mắt tất cả mọi người đều im lặng, bọn họ cũng không thể đảm bảo rằng sau khi vào địa cung sẽ không động thủ. Ở địa cung sát khí mai phục tứ phương, nếu rơi vào khốn cảnh, chẳng lẽ muốn bọn họ giơ tay chịu trói? Cứ coi như lý trí của bọn họ có thể làm được đi, nhưng vào thời khắc thực sự phải đối mặt với uy hiếp liên quan đến sinh tử cũng chưa chắc có thể khắc chế bản năng mình phản kích.

“Đệ tử có một sách lược muốn dâng cho chân quân.” Lúc này Mạch Khâm đứng lên.

Tất cả mọi người nhìn về phía Mạch Khâm.

“Mạch thiếu tông chủ mời nói.” Thiên Cơ chân quân đáp.

“Địa cung nguy hiểm trùng điệp, chúng ta xuống địa cung luôn phải tính toán vì an nguy, cũng không thể như răn mất đầu. Chi bằng lúc đó bầu ra một vị đức cao vọng trọng, tu vi cực cao tới dẫn dắt mọi người. Sau khi xuống địa cung, mọi người tuân theo lời thề phải răm rắp nghe theo lời người đó. Tương tự như vậy, trước khi xuống địa cung, bất luận là người phương nào dẫn dắt cũng phải lập lời thề, bất kể địa cung xảy ra chuyện gì cũng nhất định phải lấy an nguy của mọi người làm đầu, đây là điều thứ nhất.”

Mạch Khâm chậm rãi nói đến đây, mọi người suy nghĩ một chút liền thấy có thể chấp nhận, song phương cùng nhau lập lời thề, như vậy có thể giảm thiểu rất nhiều phiền toái không cần thiết.

“Thứ hai, hành trình địa cung là cơ hội nghìn năm khó gặp. Có thể xuống phía dưới đại long mạch Côn Lôn, mong chư vị chớ lấy tư lợi làm đầu. Đệ tử thấy nhân số các môn phái không đồng đều, để công bằng mỗi môn phái chọn ra ba người vào địa cung. Bảo vật bên trong địa cung sẽ chia đều cho mỗi môn phái. Đệ tử hiểu được chư vị đều chỉ muốn đến nhìn một chút cho vui, nhưng mỗi người đều tự hiểu thiên phú của bản thân, tội gì chỉ vì một chút góp vui mà hại người hại mình? Người có thể đi vào thì coi đó là duyên, không thể đi vào thì coi như vô duyên. Những sư huynh đệ muội của mọi người ở đây tất nhiên sẽ vì cảm kích sự khoan nhượng của chư vị mà cố gắng tìm về vật tốt nhất cho chư vị.”

Mạch Khâm dứt lời, hành lễ với Thiên Cơ chân quân rồi mới ngồi xuống.

Người phía dưới cũng bắt đầu thấp giọng bàn bạc. Rất nhiều người cảm thấy như vậy là vô cùng công bằng, nhất là những môn phái không

thuộc tam tông, thực lực của bọn họ vốn không sánh được. Khi tiến vào nếu gặp phải nguy hiểm gì bị người ta dùng làm tấm bia đỡ đạn cũng không phải là chuyện không thể xảy ra. Kiến nghị của Mạch Khâm chẳng những bảo đảm an toàn của bọn họ, còn đảm bảo cho bọn họ được chia một chén canh.

Xác thực như Mạch Khâm nói, bọn họ mặc dù rất muốn biết địa cung rốt cuộc có hình dạng gì, nhưng thiên phú bản thân mình ở mức nào thì bọn họ đều tự hiểu. Có thể có ngộ đạo hay không, có thể gặp gỡ cơ duyên hay không, trong lòng đều họ cũng đều có chút xác định. Ở lại bên ngoài, không tốn chút sức lực vẫn có thể có được bảo vật, kể ra cũng có thể xem là một chuyện tốt.

Thấy bọn họ thương thảo cũng khá lâu rồi, Thiên Cơ chân quân mới hỏi: “Chư vị có gì dị nghị với những lời Mạch thiếu tông chủ nói không?”

Mười mấy tông môn liếc nhau, đồng thanh nói với Thiên Cơ chân quân: “Chúng ta hoàn toàn nhất trí.”

Thiên Cơ chân quân thấy Phiêu Mạc Tiên tông cũng không lên tiếng, vì vậy lại hỏi: “Vân trưởng lão có ý kiến gì nữa không?”

“Phương pháp này của Mạch thiếu tông chủ là sách lược vẹn toàn, đệ tử không có ý kiến gì khác. Chỉ có điều, vị thủ lĩnh dẫn người đi, nên đề cử thể nào mới phải?” Vân Lạp hỏi lại.

“Không phải lão nhân vừa đúng là người đó sao?” Hư Cốc chân quân vô cùng không khiêm tốn mở miệng.

Vân Lạp ghen lại, nhưng rõ ràng không có cách nào phản bác.

“Luận đức cao vọng trọng, tu vi cao thâm, đương nhiên không người nào có thể vượt qua chân quân.” Lúc này, người vẫn không lên tiếng là Vân Dật chợt nói.

“Chỉ là chân quân đã độc lai độc vãng mấy trăm năm, lần này các đại môn phái cũng phải hơn năm sáu mươi người, chỉ sợ chân quân không thể chú ý chu toàn.”

Lời này cũng được tất cả mọi người âm thầm tán đồng, bọn họ đều là những người nghe truyền thuyết Hư Cốc chân quân mà lớn lên. Hư Cốc chân quân là hạng người gì, không nói mười phần mười hiểu biết, nhưng đại khái cũng có thể đoán được. Có vài người còn thật sự không dám giao phó tính mạng mình, mặc dù vị chân quân này lập lời thề cũng vẫn lo lắng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 527: Dao Dao Tất Thắng

Đặc biệt bọn họ đều lo lắng một chuyện, chính là nếu Hư Cốc chân quân thật sự phi thăng ở địa cung, như vậy bọn họ phải làm thế nào mới có thể toàn thân bình yên vô sự trở ra?

“Hư Cốc chân quân tu vi cao thâm, được chân quân dẫn dắt, tính mạng của bọn ta không lo.” Người thứ nhất mở miệng lại là Bách Lý môn, Dạ Dao Quang bên cạnh vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Lăng Lăng, hẩn lể độ gật đầu với Dạ Dao Quang.

“Tình Tú tông ta cũng đề cử Hư Cốc chân quân.” Lại có người lên tiếng.

“Hư Cốc chân quân rốt cuộc cũng không màng thế tục từ lâu rồi, địa cung tình thế phức tạp, nếu các đại môn phái có va chạm, chân quân chẳng lẽ phải lấy mạnh áp chế? Phiêu Mạc Tiên tông xưa nay vẫn luôn đứng đầu cửu tông thập môn chúng ta. Khôn Hòa tông ta đề cử Vân Lạp chân nhân.” Trưởng lão Phan Liệt của Khôn Hòa tông lên tiếng nói.

Trong lòng Dạ Dao Quang tuyệt không kinh ngạc, cho dù Khôn Hòa tông không có sợi dây ràng buộc Phan Trác này, ngay cả khi Vân Dật không chút tình riêng mà xử trí phụ tử Vân Khoa thì họ vẫn là đồng minh thân cận.

Có Khôn Hòa tông làm bệ đỡ, đương nhiên rất nhiều tông môn cũng lần lượt ủng hộ Vân Lạp. Vân Lạp cũng không khiêm nhường, dường như phải đoạt được vị trí dẫn đầu này.

Cuối cùng người ủng hộ mỗi bên một nửa, dẫn tới cục diện giằng co.

Trường Diên đạo tôn lúc này mới nói: “Địa cung sát khí trùng trùng, thực lực không thể coi thường, Vân Dậu trường lão lo lắng cũng hợp tình hợp lý. Nếu đã như vậy, tỷ thí phân cao thấp xem sao?”

“Tỷ thí thế nào?” Vân Dậu hỏi.

“Ta thấy hai bên ai giữ ý nấy, mỗi bên đều có đạo lý, thật khó lựa chọn. Duyên sinh quan ta đã không tham dự, đương nhiên cũng không có quyền định luận. Vậy thì chỉ bằng ngày mai các phái hai bên chọn ra năm người cùng luận bàn tu vi, năm trận thắng ba được tính là thắng.” Trường Diên đạo nói với Vân Dậu.

“Là như vậy, Vân Dậu trường lão có ý kiến gì không?”

“Trường Diên đạo tôn, tất cả chúng tôi đều đỡ không được một đao của Hư Cốc chân quân.” Vân Dậu nhún mày.

“Tất nhiên là một người đấu một ván.” Trường Diên đạo tôn nói.

Vân Dậu và Vân Lạp thương lượng một phen, cuối cùng nhìn người bên này của bọn họ một chút, lại nhìn người bên kia của Hư Cốc chân quân một chút. Hành trình địa cung không thể làm lỡ, giằng co tiếp nữa cũng không có ý nghĩa gì. Nếu bọn họ không đồng ý, duyên sinh quan cũng sẽ không đồng ý cho bọn họ tiến vào địa cung, hơn nữa năm trận thắng ba, đối với bọn họ mà nói chưa chắc đã không có hy vọng thắng.

“Phiêu Mạc Tiên tông nghe Thiên Cơ chân quân phân phó.” Vân Lạp lập tỏ rõ thái độ.

“Nếu chư vị đã định, vậy ngày mai sẽ quyết định thắng bại.” Thiên Cơ chân quân gật đầu.

“Chư vị có thể ở lại ngắm trăng, lão đạo đi trước một bước.”

“Nha đầu, đi cùng cha.” Hư Cốc kéo Dạ Dao Quang, khí thế hung hăng đi về phía gian nhà của cô.

“Lão nhân gia, người lại uống lộn thuốc rồi sao?” Dạ Dao Quang cảm thấy người này hình như đang tức giận.

Hư Cốc chân quân không nói gì mà dẫn theo Dạ Dao Quang đến phòng của Ôn Đình Trạm, khí lực trên người trực tiếp đẩy mạnh cửa ra, sau đó nhìn chằm chằm Ôn Đình Trạm: “Tiểu tử, con một bụng ý xấu, có phải là muốn lão gia ta mất mặt trước mặt mọi người không?”

“Nghĩa phụ sao lại nói như vậy?” Ôn Đình Trạm đứng lên trước án kỷ, cung kính hành lễ, sau đó đi tới trước mặt Dạ Dao Quang, dùng ánh mắt hỏi Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang giơ tay ra, cô cũng không biết đối phương đang diên tiết cái gì.

“Hử, chủ ý cùi bắp nhà con. Con cũng biết bên phe Vân Lạp, Đại Thừa kỳ có hai người, Hợp Thể kỳ đỉnh phong có ba người. Tên Vân Lạp giả dối tất nhiên sẽ phái người Hợp Thể kỳ cùng đánh với lão phu, đến lúc đó phải thua không thể nghi ngờ. Thể diện của lão phu trước mặt các đại môn phái bay sạch rồi.” Hư Cốc chân quân vô cùng khó chịu.

“Nếu Vân Lạp vì phần thắng mà phái tới một người Hợp Thể kỳ, ngược lại càng tốt.” Ôn Đình Trạm cười vô cùng trong sáng.

“Càng tốt?” Hư Cốc tức đến mức râu bạc bay bay, trừng mắt với Ôn Đình Trạm.

“Nghĩa phụ bớt giận, người xem trước cái này một chút.” Ôn Đình Trạm đưa lên một trang giấy.

“Bên trên là người mà hài nhi và Mạch thiếu tông chủ đã khoanh vùng ra sau khi bàn bạc, người thấy có gì chênh lệch không khớp không?”

Trên đó viết tên những người có khả năng xuất chiến ở hai bên. Hư Cốc lập tức sửng sốt, Ôn Đình Trạm không vào tông môn nhưng tất cả những người cậu suy đoán không hề sai sót. Xem ra cậu đã sớm biết ai sẽ ủng hộ Phiêu Mạc Tiên tông, ai sẽ ủng hộ bọn họ nên đã liệt kê ra những người có tu vi cao nhất ở hai bên.

“Có lẽ là không có gì chênh lệch.” Ôn Đình Trạm khiêm tốn cười.

“Vân Lạp và Khôn Hòa tông Phan Ngao chính là Đại Thừa kỳ, chúng ta bên này ngoại trừ nghĩa phụ ra không có Đại Thừa kỳ, nhưng ngoài người và hai người bọn họ ra, thực lực chỉ có Tinh Tú tông đại trưởng lão Tô Bát là số một, vì vậy con đoán Vân Lạp hoặc Phan Ngao sẽ đánh với Tô Bát trưởng lão, trận này tất bại, cũng có nghĩa trận nghĩa phụ đánh thắng sẽ được san bằng tỷ số. Bọn họ còn lại một người Đại Thừa kỳ, còn lại ba trận, chúng ta còn có Mạch Địch trưởng lão, tu vi của Mạch Địch trưởng lão cũng chỉ thấp hơn của Tô Bát trưởng lão.”

“Mạch Địch không phải là đối thủ của Vân Lạp hoặc Phan Ngao.” Sắc mặt Hư Cốc lại tối sầm.

“Bọn họ không có cao thủ Đại Thừa kỳ thứ ba.” Ý cười của Ôn Đình Trạm càng thêm sâu.

“Bọn họ dùng một người Hợp Thể kỳ tới ứng phó nghĩa phụ, chúng ta tất nhiên phải ăn miếng trả miếng.”

“Con có ý gì?” Hư Cốc sống năm trăm tuổi không vẫn không nghe hiểu ý tứ của Ôn Đình Trạm.

“Bởi vì Dao Dao muốn khiêu chiến Vân Lạp hoặc Phan Ngao, một trong hai người bọn họ.” Lời nói của Ôn Đình Trạm không hù người ta đến

chết thì không ngừng.

Bọn họ dùng Hợp Thể kỳ ứng phó Hư Cốc là thiếu tôn trọng trước. Lúc này Dạ Dao Quang khiêu chiến Vân Lạp hoặc Phan Ngao bọn họ mới có không có chỗ để từ chối.

“Tiểu tử con điên rồi!” Hư Cốc trừng Ôn Đình Trạm muốn lòi con mắt.

Từ cổ chí kim, ở đâu ra có Nguyên Anh kỳ nhảy qua vô số cấp bậc khiêu chiến Đại Thừa kỳ? Hơn nữa theo ý của Ôn Đình Trạm là Dạ Dao Quang vẫn có thể thắng, đây không phải là điên thì là cái gì?

“Dao Dao tất thắng một người trong số bọn họ.” Ôn Đình Trạm nói vô cùng chắc chắn.

“Con...” Lòng ngực Hư Cốc phập phồng kịch liệt.

“Nghĩa phụ, con tin Trạm ca.” Dạ Dao Quang lên tiếng nói.

“Con cũng điên luôn theo hã rồi à?” Suýt nữa Hư Cốc không vận lên được một hơi thở mà hôn mê bất tỉnh.

Ôn Đình Trạm không phải người tu luyện, hiểu biết nông sâu thế nào thì không biết. Nhưng Dạ Dao Quang chẳng lẽ còn không biết tu vi của mình, trước mặt người Đại Thừa kỳ chính là ngay cả khí còn không ngừng tụ được, đừng nói là so chiêu!

“Nghĩa phụ, Dao Dao là người quan trọng nhất với con trong cuộc đời này, con sao có thể hại nàng, đưa nàng vào hiểm cảnh?” Ôn Đình Trạm liên vội vàng giải thích.

“Nghĩa phụ, Dao Dao nàng tất thắng, người tin con đi, trận chiến ngày mai chúng ta nhất định sẽ thắng.”

Hư Cốc nhìn một chút kẻ không biết trời cao đất rộng Ôn Đình Trạm, lại nhìn một chút tên mù quáng tín nhiệm Dạ Dao Quang, cảm thấy ông mà ở lại thêm chút nữa, chỉ sợ không cần chờ phi thăng, trực tiếp bị hai người này làm cho tức chết. Vì vậy ông phẩy tay áo đi mất.

“Nghĩa phụ hẳn là tức giận lắm.” Dạ Dao Quang đuổi tới cửa, đã thấy bóng dáng Hư Cốc biến mất không thấy đâu. Cô lấy lại tinh thần nói với Ôn Đình Trạm.

“Ngày mai lại tốt thôi.” Ôn Đình Trạm cười ôn hòa.

“Chàng nói cho muội biết giành phần thắng như thế nào đi, hay là ngày mai mới nói?” Dạ Dao Quang mang vẻ mặt mong chờ nhìn Ôn Đình Trạm.

Đối với sự toàn tâm toàn ý tín nhiệm của Dạ Dao Quang, trái tim Ôn Đình Trạm cảm thấy rất ấm áp. Cậu đi tới trước mặt cô, cúi đầu đặt trên trán cô một nụ hôn: “Ta sợ nàng lại hưng phấn một đêm khó ngủ, nàng vẫn nên đi nghỉ sớm một chút đi, ngày mai ta sẽ nói cho nàng cách làm thế nào để nàng thắng.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 528: Xuất Bài Không Theo Lễ Thường

Ngày hôm sau đối với mỗi người mà nói là thời điểm vô cùng khẩn trương và quan trọng. Bởi vì đứng trong cả đội, chỉ sợ chính mình làm sai, đến lúc đó đồ vật tốt nhất sẽ không được chia cho bọn họ. Hơn nữa rất khó để nhìn thấy người tu luyện đến Hợp Thể kỳ và Đại Thừa kỳ so đấu với nhau, đụng đến chuyện náo nhiệt như thế này cũng đủ cho rất nhiều người nói chuyện say sưa một thời gian.

Mấy người Tiêu Sĩ Duệ vẫn còn đang vui vẻ du ngoạn không biết mệt mỏi trong duyên sinh quan, Dạ Dao Quang cũng không ngăn cản. Ôn Đình Trạm đi đến đài ngắm sao cùng với Dạ Dao Quang, bọn họ đứng phía sau Hư Cốc chân quân. Hư Cốc chân quân nhìn Ôn Đình Trạm với ánh mắt hận không thể vỗ một chưởng khiến cậu thành tro bụi, Ôn Đình Trạm vẫn vô cùng cung kính và lễ độ, cậu chẳng lo lắng gì đứng bên cạnh Dạ Dao Quang.

"Hôm nay luận bàn, hết giờ sẽ dừng lại." Thiên Cơ chân quân chỉ nói một câu như vậy liền tuyên bố tỷ thí bắt đầu:

"Tu vi của Hư Cốc sư huynh cao, do Hư Cốc sư huynh phái người trước."

Đây được xem là điểm tốt cho đám người Vân Lạp, dù sao bọn họ có thể căn cứ đội phái người đầu tiên mà thay đổi chiến lược.

"Chân quân, chi bằng trận đầu này để đệ tử ứng chiến." Mạch Địch là nhị thúc của Mạch Khâm nói.

Thực lực của ông được xếp ở chính giữa bọn họ, ông lên trước, nếu như Vân Lạp hoặc là Phan Ngao lên, ông đánh một trận có thể loại bỏ được một Đại Thừa Kỳ, dù thua cũng có giá trị. Nếu hai người Vân Lạp không muốn ứng chiến thì bên người của Vân Lạp không ai có thể thắng được ông, như vậy ông sẽ thắng một trận.

Cho dù nhìn từ góc độ nào, Mạch Địch đánh trận đầu tiên là sự lựa chọn tốt nhất.

Tất nhiên Hư Cốc chân quân cũng muốn để Mạch Địch đánh một trận nhưng Dạ Dao Quang không ngừng lôi kéo tay áo của ông, khuôn mặt đầy ý nịnh nọt, Hư Cốc tức giận không có chỗ phát tiết. Lại nhìn sang Ôn Đình Trạm bình chân như vại, ông do dự một lát. Thôi bỏ đi, ông sống cả đời nhìn thấy gì cũng thờ ơ, thắng thua cũng không phải là chuyện lớn, xem như để nữ nhi vui vẻ. Ông vẫn phải thuận theo tâm ý của hai đứa trẻ này.

"Gấp cái gì? Không phải tiểu tử Vân Lạp nói rằng lão nhân không thu phục được mọi người, chuyện xông pha chiến đấu này, tất nhiên lão nhân muốn xung phong đi đầu."

"Chân quân!"

Bọn người Mạch Địch vô cùng kinh ngạc, ngay cả người của Vân Lạp bên kia cũng sợ đến ngây người. Phải biết rằng Hư Cốc là át chủ bài của bọn họ, một lá bài vô cùng quan trọng như vậy không nên dễ dàng đánh ra ngoài. Ít nhất cũng phải phế đi một người Đại Thừa kỳ, lúc này Hư Cốc đi ra, đầu óc của Vân Lạp bị bệnh mới tự mình lên hoặc để Phan Ngao lên...

"Lão phu tự có tính toán." Hiếm khi nhìn thấy ánh mắt trầm xuống của Hư Cốc chân quân, tỏ thái độ không cho chất vấn.

Đám người Mạch Địch liếc nhìn nhau, sau đó bọn họ im lặng lui xuống.

Hư Cốc chân quân đi lên sân tỷ thí đã được Thiên Cơ chân quân vẽ ra trên đài ngắm sao. Ông nhìn Vân Lạp ở đối diện: "Vân tiểu tử phải người đi!"

Trong lúc nhất thời Vân Lạp không thể hiểu được khi Hư Cốc chân quân xuất bài không theo lẽ thường, ông do dự một lát rồi cùng thảo luận với Phan Ngao, sau đó ông mới hành lễ với Hư Cốc chân quân:

"Chân quân, bọn ta không phải là đối thủ của người, theo lẽ thường đệ tử phải tự mình ứng chiến, nhưng chuyện liên quan đến thắng bại, xin hãy thứ lỗi cho đệ tử bất kính, đệ tử phải Cát Nghiêu trưởng lão ra lĩnh giáo với chân quân."

Vân Lạp nói xong liền hành lễ lui xuống, một vị lão nhân bước lên trước: "Sinh thời có thể được chân quân chỉ giáo chính là may mắn của đệ tử."

"Bớt dài dòng, ra chiêu đi." Hư Cốc chân quân không kiên nhẫn phát tay.

"Chân quân, đặc tội." Cát Nghiêu trưởng lão hành lễ, toàn thân ông đều có khí ngũ hành lượn lờ bay lên, trong đó hai ánh sáng màu xanh và trắng vô cùng cường thịnh.

Đây chính là thực lực cao nhất của Hợp Thể kỳ, đã luyện ra khí ngũ hành chân thật, màu xanh đại biểu cho ngũ hành Thủy, màu trắng là ngũ hành Kim. Nếu hơi thở mạnh mẽ và hùng hậu như vậy ở một nơi khác, chỉ sợ sẽ dẫn tới núi dao động và đất rung chuyển. Nhưng trên đài ngắm sao này một chút phản ứng cũng không có, thậm chí ngay cả Dạ Dao Quang cũng không cảm nhận được. Không phải là do thực lực của Cát Nghiêu trưởng lão không đủ, chỉ có thể nói Vạn Tượng Tinh Huy đại trận trên đài ngắm sao thật đáng sợ, có lẽ ngoại trừ Độ Kiếp kỳ ra không ai có thể dễ dàng khiến đài ngắm sao lay động.

Nhìn thấy Cát Nghiêu trưởng lão gần như dùng hết toàn lực vào một kích để tấn công Hư Cốc chân quân, bản thân ông ta như hóa thành hai luồng khí ngũ hành Kim và Thủy, hòa nhập vào màu trắng xanh rồi đan vào trong ánh sáng tựa như một viên tròn đánh xuống từ trên trời, mang theo khí thể mạnh mẽ như thiên thạch. Rõ ràng khoảng cách cũng không xa nhưng nguồn lực mạnh mẽ của ông ta vẫn giống như xẹt qua sao trời mênh mông.

Dạ Dao Quang chỉ thấy lão nhân gia học theo dáng vẻ của cô liếc mắt nhìn một cái, sau đó ông ấy chỉ đưa tay ra, đầu ngón tay của ông ngưng tụ thành một vòng ánh sáng hoàn toàn không có màu sắc rực rỡ, một luồng khí tựa như trong suốt nhưng lại có một luồng gió mạnh. Trong nháy mắt mọi người đều cảm giác bầu không khí dừng lại một lát trên đài ngắm sao, bọn họ gần như không thể hô hấp. Cảm giác rõ ràng nhất chính là cơ thể người phàm như Ôn Đình Trạm, cậu không thể hít thở và có cảm giác ngột ngạt.

Dạ Dao Quang nắm chặt tay cậu, cô truyền khí ngũ hành vào cơ thể cậu.

Ngay lúc này, cô nghe được một tiếng nổ lớn. Lúc cô ngẩng đầu lên, cô chỉ thấy Cát Nghiêu trưởng lão đã bị đánh bay ra ngoài, không phải, không phải bị đánh bay ra ngoài. Vì lão nhân gia nhà cô không ra tay, Cát Nghiêu trưởng lão bị sức mạnh của chính mình bắn ngược trở lại.

Vân Lạp lập tức tung người đỡ được Cát Nghiêu trưởng lão, nhưng nguồn lực mạnh mẽ khiến tay của ông tê dại. Hai người đều bị sức mạnh đánh bay ra thật xa, suýt chút nữa đã rơi xuống đài ngắm sao. May nhờ Thiên Cơ chân quân phát tay kéo lại trên không, hai người mới xoay chuyển một vòng rồi bình yên rơi xuống đất.

Trong lòng của Vân Lạp chấn động, ông là đệ nhất trưởng lão của Phiêu Mạt Tiên tông, ngoại trừ tông chủ là đệ nhất ra, ngày thường cũng

chỉ có ông mới có thể cùng tu luyện với tông chủ. Mặc dù tông chủ hạ thủ lưu tình nhưng so với Hư Cốc thì chênh lệch một trời một vực, khó trách tông chủ luôn cảnh cáo bọn họ, nếu gặp gỡ Hư Cốc phải khiêm tốn cung kính. Đây là lần đầu tiên Vân Lạp trải nghiệm được tu vi của Hư Cốc thâm hậu nhường nào.

Hai người hành lễ với Hư Cốc và Thiên Cơ, thực lực của Hư Cốc đã khiến bọn họ chấn động.

"Trận đầu tiên, sư huynh thắng." Thiên Cơ chân quân gật đầu.

"Người thắng phái người lên đài."

Người thắng là Hư Cốc, tất nhiên sẽ do Hư Cốc phái người ra sân. Vì để công bằng, như thế cũng tương đương với việc Hư Cốc chân quân tự mình ra sân để nhường hai bước cho Vân Lạp.

"Tiểu tử Tô Bát, người lên đi." Không đợi Mạch Định nói tiếp, Hư Cốc chân quân dựa theo ý của Ôn Đình Trạm mà phái người.

Mọi người lại sửng sốt, Hư Cốc chân quân muốn dựa theo thực lực của bọn họ từ cao xuống thấp để phái ra, Điền Ky đưa ngựa (*) ai cũng biết, cứ như vậy chẳng phải trực tiếp để Vân Lạp làm Điền Ky, để phân thắng bại để mở ra cho bọn họ?

Không chỉ người của Hư Cốc, ngay cả người của Vân Lạp cũng nói thầm trong lòng như vậy, nhưng trong lòng họ vẫn bị chấn động với thực lực của Hư Cốc nên cũng không dám mở miệng nói gì.

Mặc dù Tô Bát cảm thấy cách đấu pháp của Hư Cốc chân quân không thích hợp nhưng nếu Hư Cốc đã đề cử ông, tất nhiên ông sẽ nghe theo lời Hư Cốc. Vì vậy ông đi tới chính giữa: "Mời Vân trưởng lão phái người."

(*) Điền Kỵ đưa ngựa là một câu chuyện dân gian của Trung Quốc xưa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 529: Ba Người Đại Thừa Kỳ

Vân Lạp hít sâu một hơi, ánh mắt của ông rơi trên người của Phan Ngao rồi không tiếng động gật đầu.

Quả nhiên giống như những lời Ôn Đình Trạm đã nói, năm trận tôngg ba, vào thời điểm quan trọng này, Vân Lạp không thể thua thêm một trận nữa. Ảnh hưởng sĩ khí sẽ dẫn đến chuyện ngoài ý muốn, phải biết rằng thua liên tục hai trận là một con số vô cùng nguy hiểm, vì vậy ông phái Phan Ngao ra sân.

Phan Ngao là Đại Thừa kỳ, mà Tô Bát lại là Hợp Thể kỳ đỉnh phong, thực lực của hai người nhìn như chỉ kém một bậc nhưng thật ra chênh lệch rất xa. Hơn nữa Tô Bát là trưởng lão của Tinh Tú tông, vô cùng tinh thông Tinh Tượng trận pháp, ông vừa vào sân liền mượn Vạn Tượng Tinh Huy đại trận trên đài ngắm sao để trói buộc Phan Ngao.

Kể từ đó, thực lực của hai người được kéo lại gần không ít.

Phan Ngao rơi vào trận pháp mà Tô Bát đã tạo thành trong Vạn Tượng Tinh Huy đại trận, trước mắt là một màu đen kịt, tựa như đột nhiên ông tiến vào vũ trụ vô cùng ảo diệu. Xung quanh đều có những ngôi sao phát ra ánh sáng, thỉnh thoảng có một, hai ngôi sao băng xẹt qua thật sự đã khiến ông hoài nghi bản thân mình đã bay vào bên trong ngôi sao.

Càng là như thế, ông càng phải cẩn thận một chút. Ông đạt đến tu vi này, thật sự rất hiếm khi bị bao vây trong trận pháp, một khi có thể bao vây được ông, vậy thì ông không thể khinh thường.

Đúng lúc này, phía trước ông có một lỗ đen xuất hiện, lỗ đen này bao vây lấy vô số ngôi sao, mang theo một luồng khí có sức mạnh mãnh liệt. Ông theo bản năng lui về sau một bước, mà một bước lui về sau này, ông cảm giác bước chân của mình bị kiềm hãm. Ông vừa cúi đầu liền nhìn thấy dưới chân của mình cũng có một lỗ đen như miệng lớn của con thú đang cắn nuốt chân của ông. Ánh mắt ông đông lại, ông nhanh chóng ngưng khí, ai ngờ luồng khí của ông đã khiến toàn bộ ngôi sao trong ảo cảnh phải xoay chuyển, xoay chuyển trong màn đêm như một móng vuốt quỷ to lớn, chúng không ngừng xoay tròn chuyển động trước mắt ông.

Ông càng vận khí thì màn đêm lại thu nhỏ một chút dường như muốn bao vây ông bên trong. Duyên sinh quan là nơi chân quân đã bày Vạn Tượng Tinh Huy đại trận, ông tuyệt đối không có khả năng chống lại nên ông phải thoát ra ảo cảnh này.

Người xem ở bên ngoài chỉ nhìn thấy khí ngũ hành mạnh mẽ bao vây cả hai người, đôi tay của Tô Bát không ngừng thay đổi thủ quyết, còn Phan Ngao vẫn đang chần chừ không tiến lên nhưng có thể cảm nhận được khí tức của ông ta đang bị tấn công. Bọn họ không nhìn thấy ảo cảnh, nhưng đều là người tu luyện nên bọn họ cũng không thấy có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có thể nói đây là vận may của Hư Cốc chân quân, Tô Bát trưởng lão lại lựa chọn ủng hộ cho Hư Cốc chân quân. Tô Bát trưởng lão có thể mượn Vạn Tượng Tinh Huy đại trận trên đài ngắm sao, đây là do Tô Bát trưởng lão có bản lĩnh nên chuyện này không thể nói là gian lận được, ngược lại Vân Lạp có chút lo lắng.

"Không phải chàng đã sớm nghĩ đến chuyện này rồi sao?" Dạ Dao Quang thật không ngờ Tô Bát trưởng lão vẫn có phần thẳng, cô không khỏi nghiêng đầu nói với Ôn Đình Trạm.

"Chuyện vui ngoài ý muốn." Ôn Đình Trạm không hề nghĩ đến chuyện này, trong kế hoạch của cậu, Tô Bát sẽ thua, cho dù thắng hay thua đều

không ảnh hưởng đến đại cục. Nhưng nếu có thể thắng, vậy thì Dạ Dao Quang không cần phải ra sân.

Đúng lúc này ở giữa đài ngắm sao, hai luồng sức mạnh mạnh mẽ đồng thời nổ tung, chỉ thấy hai người Phan Ngao và Tô Bát cùng lúc bay ra ngoài, hai người đều được người trong tông môn của mình đỡ lấy.

"Trận hòa." Thiên Cơ chân quân nói.

"Đa tạ Phan Ngao trưởng lão." Tô Bát vô cùng vui vẻ đối với kết quả này, ngay cả người của Tinh Tú tông cũng vô cùng hưng phấn, trưởng lão của bọn họ với tu vi Hợp Thể kỳ đánh một trận hòa với Đại Thừa kỳ, sao bọn họ không vui vẻ được chứ?

Phan Ngao hành lễ với Thiên Cơ chân quân rồi lui trở về, vẻ mặt áy náy nhìn Vân Lạp. Vân Lạp vỗ tay lên vai của ông, thực lực của Tô Bát không yếu, hơn nữa ông ta lại chiếm địa lợi nên kết quả như vậy là hiển nhiên, ông biết Phan Ngao đã dùng hết sức.

"Tiểu tử Mạch Địch, hiện tại đến phiên ngươi." Hư Cốc thẳng, tất nhiên vẫn do ông phái người, quả nhiên ông dựa theo tu vi từ cao xuống thấp để phái người.

Ngược lại bên kia Vân Lạp có chút bị động, ngoại trừ ông ra không ai có thể làm đối thủ của Mạch Địch. Trận này ông không thể thua nữa. Vân Lạp do dự một lát, ngay vào lúc ông định tự mình ra trận thì có một người đi ra: "Vân Lạp trưởng lão, trận này hãy để ta nghênh chiến."

Thương Liêm Súc là phụ thân của Thương Quân Nguyệt.

Vân Lạp có chút do dự, Phan Ngao nói gì đó ở bên tai của ông, cuối cùng ông gật đầu.

Mặc dù Thương Liêm Súc ủng hộ Vân Lạp nhưng Thương Lang tông có giao tình mấy đời với Cửu Mạch tông, Thương Liêm Súc cũng được xem là bằng hữu nhiều năm của Mạch Địch. Mặc dù hai người đối địch nhưng họ vẫn nhìn nhau cười như trước.

"Mạch nhị đệ, ta vừa mới đột phá Hợp Thể kỳ hôm qua, đệ phải cẩn thận." Thương Liêm Súc là một người quang minh lỗi lạc nên ông nói thẳng.

Người của Hư Cốc ngạc nhiên, bọn họ không ngờ bên Vân Lạp có đến ba vị Đại Thừa kỳ. Phải biết rằng tu vi của Thương Liêm Súc thấp hơn Mạch Địch, mặc dù Thương Lang tông là tông môn nhưng là tông môn được xếp cuối cùng, thế mà lần này ông đột phá Hợp Thể kỳ trước cả Mạch Địch.

"Đa tạ nhắc nhở, Thương đại ca cũng phải để ý." Mạch Địch rất thản nhiên gật đầu.

Nếu Thương Liêm Súc chỉ mới đột phá hôm qua, như vậy chắc chắn ông vẫn chưa kịp củng cố tu vi, chẳng qua so với cấp bậc hiện tại của bọn họ, độ nguy hiểm đã giảm đi rất nhiều nhưng chống lại cao thủ có tu vi gần ngang nhau cũng chưa chắc có thể thắng được.

Khí ngũ hành bao vây xung quanh cả hai người đều là ngũ hành Thủy và Thổ. Khí ngũ hành trên người của Thương Liêm Súc đã tiến vào Đại Thừa kỳ nên nồng đậm hơn nhiều so với Mạch Địch, nhưng lại mơ hồ không ổn định. Hai người không dùng binh khí, hơn nữa cả hai đều vô cùng ăn ý quyết định một chiêu phân thắng thua, hai người đều ngưng tụ toàn bộ khí lực tạo thành một thanh kiếm ngắn.

Một thanh kiếm ngắn có sức mạnh kinh người dường như có thể phá núi hủy đất.

Hai người cùng lúc buông thanh kiếm ra, hai thanh kiếm va chạm vào nhau trên không trung, thanh kiếm chiếm dùng khí ngũ hành ngưng tụ ra chém giết nhau giữa không trung. Kiếm hoa lóe mắt mỗi một lần va chạm tựa như một trận mưa tên rơi xuống, Dạ Dao Quang nhìn lâu chột cảm thấy đau mắt.

Đột nhiên cơ thể của Hư Cốc khê động, ông che trước mặt Dạ Dao Quang: "Nha đầu, cẩn thận bị thương bởi kiếm khí."

Trong lòng của Dạ Dao Quang ngạc nhiên, đây được gọi là cao thủ quyết đấu, với tu vi của cô thật ra ngay cả nhìn cũng không có tư cách, kiếm khí chính khí được ngưng tụ thành kiếm, những kiếm hoa bay tung tóe này thật ra là khí được bắn ra từ hai vị cao thủ, từ từ khuếch tán rồi bắn ra luồng khí gây thương tích.

Ôn Đình Trạm nắm lấy tay của Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang không nhìn thấy. Trận chiến này nhanh chóng kết thúc, kết quả cuối cùng là Mạch Địch thua.

Mạch Địch đi lên trước hành lễ với Hư Cốc: "Đã phụ sự nhờ vả."

"Không sao cả, người dùng hết sức là được." Hư Cốc phất tay.

Cuối cùng Vân Lạp đã thở phào nhẹ nhõm, trận này bọn họ đã thắng, cục diện hiện tại đang ngang nhau, ông vẫn kiên trì để mình ra sau, vì vậy ông phái ra một vị Hợp Thể kỳ khác.

Người có tu vi cao nhất ở bên Hư Cốc chỉ còn lại Qua Mậu là trưởng lão của Qua Vụ Hải, cũng chính là người đã ngăn cản Qua Vô Âm làm khó Qua Duệ Trọng, không có lựa chọn nào khác.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 530: Dạ Dao Quang Khiêu Chiến

Thật ra thực lực của hai người này đều như nhau nhưng Qua Mậu là đại trưởng lão của Qua Vụ hải, trên người ông có một bảo bối, đó là áo giáp được dệt ra từ cây Thần Ty ở Qua Vụ hải. Khi hai người chưởng vào ngực của đối phương, Qua Mậu có áo giáp cản lại phân nửa sức mạnh, còn đối phương phải thực sự chịu một chưởng của Qua Mậu, vì vậy ông ta bị đánh ra ngoài vòng tròn.

"Sư huynh thắng." Thiên Cơ chân quân lạnh nhạt tuyên bố kết quả.

Trước mắt bên Hư Cốc hai thắng một vượt lên đầu, chỉ còn lại một trận. Có thể nói Phiêu Mạc Tiên tông đã không có phần thắng, cùng lắm chỉ có thể hòa, mặc dù hòa nhưng Vân Lạp vẫn không muốn bỏ cuộc, hòa thì mới có cơ hội đấu thêm một trận nữa. Vào lúc này Phiêu Mạc Tiên tông cần phải lập uy, hơn nữa bọn họ càng muốn giành quyền phân chia tất cả bảo vật trong địa cung. Chẳng phải họ muốn có tất cả, chỉ là bọn họ rất cần đá Nữ Oa, mà bọn họ cho rằng Hư Cốc cũng rất cần đến nó.

Ngoại trừ Thiên Cơ chân quân và Hư Cốc chân quân ra, Vân Lạp là người có thực lực mạnh nhất, người của Hư Cốc không nghĩ rằng trận này họ sẽ thắng. Bọn họ đang suy nghĩ một lát nữa sẽ đấu pháp như thế nào, nếu Hư Cốc chân quân tự mình ra trận, như vậy chắc chắn bọn họ sẽ thắng.

"Tiểu tử Vân Lạp, ngươi chịu thua chưa?" Thật sự Hư Cốc không muốn để cho Dạ Dao Quang ra sân.

"Vẫn còn một trận nữa." Vân Lạp cắn răng nói.

"Cho dù người thắng trận này, chúng ta thi đấu lại một trận mới, lão phu muốn đối chiến với người, người có dám tiếp không?" Hư Cốc chân quân trầm giọng hỏi.

"Chân quân đã quên, một người chỉ được thi đấu một trận." Lúc này Vân Lạp cũng không để ý đến thể diện, ông ta liền nói những lời này. Dù phải đấu một trận mới, ông ta cũng muốn nắm bắt mặc dù ông ta không thể thi đấu lại, như vậy Hư Cốc cũng không thể thi đấu tiếp.

Lúc này Ôn Đình Trạm nói vài lời bên tai của Dạ Dao Quang, Dạ Dao Quang càng nghe ánh mắt của cô càng phát sáng. Sau khi nghe xong, cô đưa ngón tay cái hướng về phía Ôn Đình Trạm.

"Phụ thân, trận này cho dù là ai giao đấu thì cũng không thể thắng được Vân Lạp trưởng lão, hay là để nữ nhi có cơ hội được Vân Lạp trưởng lão chỉ giáo một lần." Dạ Dao Quang đi đến trước mặt của Hư Cốc chân quân.

Nhìn thấy Dạ Dao Quang, tất cả mọi người đều trừng mắt, nhưng khi nghe được lời nói của Dạ Dao Quang, bọn họ cũng trở lại bình thường. Dù sao cũng là thua, nếu Vân Lạp kiên trì đấu hết trận này thì phái ai ra cũng giống nhau.

"Con..." Hư Cốc nhìn thấy Dạ Dao Quang đi tới, ông đang muốn trách mắng nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy ông cũng không thể không chừa lại mặt mũi cho Dạ Dao Quang, vì vậy ông mới nhìn về Vân Lạp.

"Tiểu tử Vân Lạp, đây là ái nữ của lão tử, người hãy chỉ giáo nó đi!"

Dạ Dao Quang là Nguyên Anh kỳ, như Hư Cốc nói dù sao thì Vân Lạp cũng sẽ thắng trận này. Vân Lạp lập tức giận dữ, dùng một người có tu vi Nguyên Anh kỳ đi đối phó với ông ta, đây quả thực là...

"Vân Lạp trưởng lão đang chê tu vi của ta quá thấp, không xứng đáng để ông chỉ dạy sao?" Đôi mắt của Dạ Dao Quang đảo một vòng, sau đó là vẻ mặt ngây thơ và ánh mắt khó hiểu nói:

"Lúc này bên ta đã không còn ai có thể làm đối thủ của Vân Lạp trưởng lão, cũng giống như đạo lý Vân Lạp trưởng lão biết rõ ông không phải là đối thủ của phụ thân ta vậy, rõ ràng Vân Lạp trưởng lão là người có tu vi cao nhất, vậy vì sao lúc này ông không ứng chiến với phụ thân ta?"

Câu hỏi này vừa hỏi ra lập tức khiến Vân Lạp ghen lời.

Ý tứ của Dạ Dao Quang rất rõ ràng, lúc ông biết rõ không thể thắng được nên không phải người có tu vi cao nhất ra để bày tỏ sự tôn trọng đối với phụ thân ta, lúc này bên chúng ta cũng không có ai có thể thắng được ông, dựa vào cái gì mà ông muốn một người có tu vi cao nhất đến tôn trọng ông. Sau đó một lát nữa nếu như đấu lại một trận, chúng ta không thể phải ra một cao thủ, ông mơ tưởng thật đẹp.

Trên thực tế, bản thân Vân Lạp đã không phải phép trước. Chính ông ta cũng biết, nhưng cho dù ông ta không đúng thì ông ta cũng không muốn Hư Cốc phải một người Nguyên Anh kỳ ứng chiến, làm mất mặt mình. Dù sao ông ta cũng muốn loại bỏ một cao thủ của đối phương để trải đường cho trận chiến sau.

"Mặc dù tu vi của ta thấp nhưng với thân phận của ta chẳng lẽ không đủ để Vân Lạp trưởng lão chỉ điểm hai chiêu?" Dạ Dao Quang giống như một tiểu công chúa bị chiều hư, cô kiêu ngạo ngẩng mặt lên.

Một câu nói này khiến đường lui của Vân Lạp bị lấp kín, nữ nhi của Hư Cốc chân quân còn không đủ tư cách để ông chỉ điểm hai chiêu ư. Nếu ông có bản lĩnh như vậy, đoán chừng ông đừng mơ vẫn còn sống để trở về Phiêu Mạt Tiên tông.

"Nếu Dạ sư muội muốn chỉ điểm, sư huynh sao có thể keo kiệt." Vân Lạp không thể không tiếp nhận.

Thật ra không ai biết được Hư Cốc họ gì, chỉ biết đạo hiệu của ông. Tất cả mọi người gọi Dạ Dao Quang là Dạ cô nương nên Vân Lạp nghe vậy liền gọi theo. Hơn nữa đừng xem tuổi của Dạ Dao Quang còn nhỏ, nếu không phải Hư Cốc và sư phụ của Vân Lạp được xem là đồng lứa, Vân Lạp chưa chắc đã kêu là sư muội, e rằng ông ta còn phải gọi một tiếng sư cô...

"Vân Lạp trưởng lão mời ra tay." Lạp tức Dạ Dao Quang thản nhiên nói.

Mọi người: "..."

Nếu không phải thái độ của Dạ Dao Quang vô cùng thành khẩn, chắc chắn tất cả mọi người đều cho là Dạ Dao Quang không biết trời cao đất rộng. Nguyên Anh kỳ như cô dám đối đầu Đại Thừa kỳ, hơn nữa còn mời đối phương ra tay trước, chuyện này...

Bầu không khí lập tức trở nên lúng túng, trên trán của Vân Lạp nổi gân xanh, Dạ Dao Quang ngây thơ nháy mắt: "Không phải Vân Lạp trưởng lão muốn chỉ điểm ta sao?"

Để xác nhận mình không nói sai, Dạ Dao Quang còn bày ra vẻ mặt vô tội nhìn về phía Hư Cốc chân quân.

Hư Cốc không chút khách khí cười lớn: "Ha ha, không sai, tiểu tử Vân Lạp, trước hết người hãy để nha đầu của ta nhìn thấy năng lực của người đi, người đừng dọa nó sợ là được, tùy tiện đánh hai chiêu đi."

Xem ông là xiếc khỉ sao? Vân Lạp tức giận không kiềm chế được. Thật ra nếu Vân Lạp thật tình xem Dạ Dao Quang là văn bối, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng Vân Lạp lại nhận định Dạ Dao

Quang chính là người mà Hư Cốc phái tới để sỉ nhục ông. Ông ta cười lạnh một tiếng: "Vậy sư muội hãy nhìn cho thật kỹ."

Vân Lạp tức giận nhưng niềm kiêu hãnh của ông ta vẫn còn. Ông ta chấp một tay sau lưng, còn một tay vận khí, hơn nữa ông chỉ dùng một phần lực nhưng một phần lực này cũng đủ khiến hô hấp của Dạ Dao Quang bị kiềm hãm.

Đây chính là sự chênh lệch, nếu Vân Lạp lại thêm một phần lực, chỉ sợ ngay cả chuyện cô ngưng khí trước mặt ông ta cũng là điều không thể. Dạ Dao Quang tập trung tinh thần, đồng thời cô vươn ra bàn tay nhỏ dài, trong tay xuất hiện một chiếc la bàn. Tô Bát có thể mượn Vạn Tượng Tinh Huy đại trận, cô cũng có thể.

Chỉ thấy đầu ngón tay của cô ngưng khí, la bàn nhanh chóng tung bay, bàn tay của cô giống như nhạc sĩ chơi đùa với dây đàn. Lúc một chương của Vân Lạp đi tới, cơ thể của cô nhanh chóng lóe lên, tốc độ cực nhanh giống như ngôi sao sáng. Hoàn toàn khác với cách Tô Bát đã lợi dụng Vạn Tượng Tinh Huy đại trận để tạo ra ảo cảnh, Dạ Dao Quang không có bản lĩnh này, cô tu luyện khí ngũ hành nên cô chỉ có thể lợi dụng Vạn Tượng Tinh Huy đại trận để bản thân cô hòa vào trong trận.

Cho nên Dạ Dao Quang né tránh được chiêu này, không chỉ những người khác mà ngay cả Vân Lạp, Hư Cốc và Thiên Cơ chân quân đều vô cùng sửng sốt, nhưng chuyện khiến bọn họ kinh ngạc vẫn còn ở phía sau. Dạ Dao Quang tránh được một chương của Vân Lạp, cô biến thành một chùm sao sáng khiến Vân Lạp không cách nào cảm nhận được sự xuất hiện của cô ở phía sau ông ta. Nhưng cô còn chưa đánh lén thì Vân Lạp đã phát hiện, ông ta lại chương tiếp và một chương này vẫn đánh hụt như trước, Dạ Dao Quang lại xuất hiện ở phía sau ông ta...

Nhiều lần lặp lại như vậy, Vân Lạp càng lúc càng bức bối, ông nhanh chóng ngưng khí, rất nhanh ông đã tìm đúng vị trí của Dạ Dao Quang. Sau

đó ông ta đánh một chưởng, nhưng trước mắt ông ta không phải là Dạ Dao Quang, mà là một đầu rồng...

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 531: Tất Cả Đầu Là Công Lao Của Trạm Ca

Long mạch, long mạch!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, có người thực sự nuôi long mạch! Hư Cốc chân quân nhìn đến sững sờ, Thiên Cơ chân quân bỗng nhiên đứng lên. Đừng nói là bản thân Vân Lạp, ông ta cũng cảm nhận được long mạch đang sống kia không phải ảo ảnh, nhanh chóng thu tay lại. Hại đến long mạch, ông ta sẽ phải trả giá thê thảm!

Vân Lạp đột nhiên thu tay lại, vốn bị khí của mình làm bị thương, mà lúc này Dạ Dao Quang lại đột nhiên xuất hiện, cô vận toàn lực đánh một chưởng vào lưng Vân Lạp. Lực này của cô đối với Vân Lạp mà nói thì chẳng là gì nhưng Vân Lạp vừa mới bị khí của mình làm bị thương, lại thêm chấn động do long mạch mang tới, sau lại bị Dạ Dao Quang đánh một chưởng. Vết thương thực sự không nặng nhưng lại bị một chưởng của Dạ Dao Quang đánh đến mức phải ra khỏi cuộc chiến.

Dạ Dao Quang xoay người, bắt được la bàn của cô, rơi xuống trước mặt mọi người, hành lễ với Vân Lạp: “Đa tạ Vân Lạp chân nhân.”

Còn chưa lấy lại tinh thần từ sự kích thích của long mạch, tất cả mọi người lại chấn động bởi sự thật Dạ Dao Quang đã thắng Vân Lạp. Nhìn Vân Lạp đứng ngoài cuộc chiến, mọi người cũng không biết nên dùng từ gì để diễn đạt sự kích động trong lòng.

“Ha ha, khuê nữ giỏi.” Người đầu tiên vui vẻ đương nhiên là Hư Cốc.

Dạ Dao Quang quay đầu sang bên cạnh cười với Ôn Đình Trạm, cô đã quên cô có thể mang long mạch ra làm kim bài miễn tử, điều lợi dụng được là bất kỳ người tu luyện nào cũng không nở ngọc nát đá tan. Cô cũng không sợ bị lộ chuyện cô có tấm bùa hộ mệnh là long mạch này vì không ai dám làm tổn thương long mạch, cũng không có ai sẽ đến giành long mạch với cô. Ban đầu ở ngoài núi Côn Lôn, người muốn luyện long mạch kia lợi dụng Liên Sơn để làm tổn thương long mạch, khiến oán khí bị thương của long mạch ngưng tụ lại. Sự xuất hiện của cô là vạn bất đắc dĩ, không thể ngồi nhìn long mạch gây độc hại cho khí hậu và sinh linh một phương nên mới luyện hóa long mạch. Một khi long mạch trở thành long oán thì sẽ không được đất trời phù hộ nữa, dù hấp thụ cũng không bị trời phạt.

Có thể thứ Dạ Dao Quang mang đi cũng không phải là long mạch oán hóa, mà là thiên địa chi linh thực sự, ai cũng không dám làm tổn thương, cũng sẽ không có ai tình nguyện trả giá. Cũng vì vậy, thừa dịp này để lộ chuyện cô đang nuôi một long mạch, trừ phi là kẻ không đội trời chung với cô, nhất định phải cùng cô đồng quy vu tận, nếu không sau này ắt sẽ không có ai vô duyên vô cớ gây phiền phức cho cô.

Hơn nữa, hiện tại cô đã có chỗ dựa, tuy thời gian tiếp xúc giữa cô và Hư Cốc không dài nhưng có giao tình của Hư Cốc và duyên sinh quan, nếu cô thật sự có chuyện gì, duyên sinh quan sẽ không bỏ mặc làm ngơ. Chỉ cần cô cẩn thận một chút, không đi trêu chọc những môn phái tu luyện không thể chọc vào này, cuộc sống sẽ rất thoải mái.

“Chuyển đi địa cung, Hư Cốc sư huynh dẫn đầu.” Thiên Cơ chân quân giải quyết dứt khoát.

“Nếu đã là lão già ta dẫn đầu, lão thừa dịp có Thiên Cơ sư đệ ở đây, lập lời thề: Thần phật tám phương ở trên, Hư Cốc ta ở đây lập lời thề, hành trình đến địa cung lần này sẽ dẫn đầu các môn phái, nhất định sẽ đặt tính mạng của chư vị lên hàng đầu, toàn lực hộ tống mọi người chu toàn. Nếu

trái lời thề, tất bị trời phạt.” Hư Cốc khó có được sắc mặt nghiêm túc một lần.

Mọi người thấy vậy cũng thề theo, đại ý là sau khi vào địa cung, tất cả mặc cho Hư Cốc chân quân phân phó. Sau khi mỗi người đều thề, Thiên Cơ chân quân để người của các môn phái tự trở về thương lượng với nhau, mỗi môn phái phái một người theo Hư Cốc xuống địa cung.

“Trạm ca, chàng thật sự quá giỏi.” Đợi đến khi bọn họ đều quay về, Dạ Dao Quang không kìm được khen Ôn Đình Trạm ngay trước mặt Hư Cốc.

“Hừ, đầu cơ trục lợi, may mắn mà thôi.” Hư Cốc cũng giống các nhạc phụ khác, nhìn con rể không vừa mắt, hừ lạnh với Dạ Dao Quang.

“Cái gì đầu cơ trục lợi, cái gì may mắn mà thôi?” Nói Trạm ca nhà cô không tốt, Dạ Dao Quang khó chịu:

“Người sống hơn năm trăm năm, sao không thử được lợi một lần, sao người không tạo một may mắn cho con?”

“Con... con gái bất hiếu.” Hư Cốc tức đến mức dựng râu tròng mắt.

“Hừ.” Dạ Dao Quang “hừ” nhẹ một tiếng.

“Ngay từ đầu Trạm ca để con vừa đâm vừa xoa, giả ngây giả dại, nếu không nắm chắc thì lấy đâu ra cục diện như vậy? Hơn nữa nếu không có Trạm ca hiến kế thì người sẽ là người đầu tiên ra tay ư? Con đoán người sẽ không phải người đầu tiên ra tay đâu, người sẽ giống như suy nghĩ của mọi người, phái Mạch nhị thúc ra tay. Mạch nhị thúc vẫn sẽ thua trong tay Thương Liêm Súc, như vậy bọn họ vẫn sẽ có hai người Đại Thừa kỳ. Với tính cách của Vân Lạp, dù ông ta có vội hay không, cũng nhất định sẽ phái một người Hợp Thể kỳ, người sẽ phái Tô bát trưởng lão đi ứng chiến sao? Người sẽ không làm vậy, người muốn Tô Bát trưởng lão đối phó với Phan

Ngao, đến lúc đó chúng ta sẽ thua cả hai cục diện! Sĩ khí giảm đi, Tô Bát trưởng lão chưa chắc đã không bị ảnh hưởng, có thể đánh hòa? Không có người ra trận trước thì con sẽ không có lý do để ra trận, đến lúc đó người đi đâu tìm một người Đại Thừa kỳ để thắng được trận này?”

Hư Cốc bị ghen không nói nên lời, tuy ngoài miệng không thừa nhận nhưng không thể không nói tên tiểu tử này đánh một trận tâm lý rất tuyệt. Có ông lên trước, nha đầu có lý do ra sân, nếu Vân Lạp ngênh chiến thắng ông, Vân Lạp sẽ bị mất một người Đại Thừa kỳ, đương nhiên cũng sẽ không cần đến nha đầu ra sân nữa. Nhưng cậu đã đoán chắc Vân Lạp vì thắng cuộc nên sẽ không chủ động ngênh chiến ông ấy, ngay từ lúc Vân Lạp không muốn ngênh chiến, cục diện của bọn họ đã định là tất thắng.

Dạ Dao Quang mang thân phận con gái Hư Cốc ra, Vân Lạp sẽ không ra tay độc ác, cũng không dám làm vậy. Tu vi chênh lệch quá lớn, nếu hấn dùng hai phần lực thì sẽ làm trò hề trước mặt bao người, nếu Vân Lạp chỉ dùng một phần lực, đương nhiên Dạ Dao Quang cũng không địch nổi. Nhưng đêm đó khi dẫn Ôn Đình Trạm đi ngắm sao, Dạ Dao Quang đã từng nói đến Vạn Tượng Tinh Huy trận ở đài ngắm sao, vì vậy có thể mượn ngoại lực. Ít nhất Dạ Dao Quang cũng có thể né được nên mới khiến Vân Lạp tức giận, bất ngờ đánh ra tấm bài cuối cùng - long mạch! Đồng thời nắm được sĩ diện và lòng háo thắng của Vân Lạp nên mới định được sự thắng cuộc hôm nay.

“Hừ, chuẩn bị cho tốt, ngày mai đi địa cung.” Nói không lại, Hư Cốc cũng lười nói, ông xoay người rời đi.

Dạ Dao Quang làm mặt quỷ với bóng lưng của ông.

"Thế nào, kết quả như thế nào?" Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm cùng nhau trở lại viện của bọn họ, Qua Vô Âm vừa hay chạy đến, vọt tới trước mặt Dạ Dao Quang vội vàng hỏi kết quả.

“Nhìn sắc mặt hồng hào của chúng ta đi, còn cần phải nói sao?” Càn Dương không có ở đây, có lẽ Qua Vô Âm biết được chuyện hôm nay bọn họ thi đấu từ Càn Dương.

“Hai người chỉ cần ở cùng nhau thì có bao giờ mặt không hồng hào?” Qua Vô Âm chế giễu một câu, sau đó hỏi:

“Hai người đều muốn theo Hư Cốc chân quân đến địa cung?”

“Ừ.” Dạ Dao Quang gật đầu.

"Vô Âm, tỷ hỏi cái này làm gì?"

"Qua cô nương cũng muốn đi địa cung." Ôn Đình Trạm trả lời thay Qua Vô Âm.

Dạ Dao Quang lập tức hiểu ra, Qua Vô Âm muốn đi nhưng không muốn chen vào số người của Qua Vụ hải.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 532: Tam Mỹ

“Vậy tử đi tìm Mạch đại ca đi, Mạch đại ca chỉ có huynh ấy và Mạch nhị thúc.” Dạ Dao Quang bỗng nhiên nhớ ra người Mạch Khâm mang theo không nhiều, có khoảng năm sáu người nhưng đều là các đệ tử lịch luyện, tu vi còn thấp hơn cả cô, cũng có người bằng cô. Nhưng vì nghĩ đến vấn đề an toàn nên cũng sẽ không mang bọn họ vào địa cung, vì vậy Cửu Mạch tông có lẽ chỉ có hai chỗ.

“Bây giờ muội theo tử đi tìm Mạch Khâm.” Nói rồi Qua Vô Âm bắt lấy Dạ Dao Quang.

"Này này, tử tự đi là được rồi, sao phải lôi muội theo?" Dạ Dao Quang bất động.

Qua Vô Âm và Mạch Khâm cũng coi như thanh mai trúc mã, nàng mở miệng, lẽ nào Mạch Khâm còn có thể cự tuyệt?

“Nếu là trước đây thì chẳng cần đến muội, bây giờ...” Khóe môi Qua Vô Âm giương lên:

“Một câu thôi, muội có đi với tử không?”

Dạ Dao Quang nhìn về phía Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm mỉm cười gật đầu với cô.

"Đi thôi." Dạ Dao Quang giật cánh tay của mình ra.

Hai người phải đi tìm Mạch Khâm, Dạ Dao Quang biết được nơi Mạch Khâm và Mạch Địch ở, vừa hay cùng một viện với Qua Vụ hải. Vì giao hảo giữa hai nhà, lại không mang theo nữ quyến, Qua Vô Âm và Dạ Dao Quang đến tương đối thuận tiện.

Bọn họ bước vào sân, Qua Vô Âm đã thấy Qua Mậu, nàng không tiếng động hành lễ rồi đưa Dạ Dao Quang chuyển hướng đi đến phòng của mấy người Mạch Khâm. Hình như Mạch Khâm và Mạch Địch đang nói chuyện, sau khi mục đồng vào báo tin, Mạch Địch đi từ phòng ra, Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm hành lễ với Mạch Địch rồi đi tìm Mạch Khâm.

"Mạch đại ca." Dạ Dao Quang cười nhìn Mạch Khâm.

"Ý đồ của hai người là gì ta biết cả rồi." Mạch Khâm lại cười nói:

"Vô Âm, ngày mai..."

"Khâm ca." Mạch Khâm còn chưa dứt lời, một giọng nói trong veo đã truyền tới. Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Thương Quân Nguyệt mặc y phục màu xanh, tà áo dài tới mắt cá chân đang khoan thai bước tới. Hôm nay nàng ăn mặc rất nhẹ nhàng khoan khoái, dùng dây buộc tóc buộc một đuôi ngựa thật cao, càng thêm phần oai hùng nhưng vẫn như một vật tỏa sáng, dù thế nào cũng khó bỏ qua được.

"Quân Nguyệt, sao muội lại đến đây?" Chân mày Mạch Khâm khẽ động.

"Muội đến tìm huynh giúp muội một chuyện." Thương Quân Nguyệt bước lên trước, gật đầu với Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm rồi mới đi đến bên cạnh Mạch Khâm, đôi mắt linh động mang theo vẻ khao khát nhìn Mạch Khâm:

"Khâm ca, cha không đồng ý cho muội đi địa cung."

“Thương thúc cũng vì muốn tốt cho muội thôi.” Mạch Khâm nhân tiện nói:

"Địa cung cực kỳ nguy hiểm."

Ánh mắt Thương Quân Nguyệt rơi vào người Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm, nàng hỏi: “Lẽ nào Vô Âm cũng không đi?”

Ba người bọn họ kỳ thực đều là tu vi Nguyên Anh, Thương Quân Nguyệt không nhắc tới Dạ Dao Quang là vì nàng biết Dạ Dao Quang có một người cha chân quân bảo vệ. Nhưng bây giờ mọi người đều biết Qua Vô Âm và Qua Vụ hải đang náo loạn, vậy thì nếu Qua Vô Âm đi, lý do Mạch Khâm đưa ra tất nhiên sẽ là hăn và Mạch Địch sẽ bảo vệ cho Qua Vô Âm. Cùng là thanh mai trúc mã, Mạch Khâm có thể nặng bên này nhẹ bên kia sao?

“Huynh đã nhận lời đưa Vô Âm đi rồi.” Mạch Khâm nói thẳng.

“Muội nhìn cái là đoán ra ngay.” Thương Quân Nguyệt cười một tiếng:

“Nếu Khâm ca đã dẫn theo Qua Vô Âm thì cũng phải giúp muội thuyết phục cha, nếu không muội sẽ không nghe theo.”

“Mạch đại ca, nếu ý đồ chúng ta đến đây huynh đã biết rồi, vậy chúng ta đi trước. Ta với Vô Âm cũng còn nhiều chuyện chưa nói.” Dạ Dao Quang vội vã kéo Qua Vô Âm cáo từ.

"Dao Quang..."

Không đợi Mạch Khâm giữ chân, Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm đã chạy xa.

“Muội lôi tỷ chạy làm gì?” Ra khỏi viện, Qua Vô Âm mới chất vấn.

“Chẳng lẽ tỷ không nhìn ra, Thương cô nương đối với Mạch đại ca...” Dạ Dao Quang vươn hai ngón tay cái chụm vào nhau trước mặt Qua Vô Âm.

"Muội có lòng muốn tác hợp hai người bọn họ?" Sắc mặt Qua Vô Âm ngẩn ra.

"Cũng không tính là tác hợp, chỉ là thành toàn cho Thương cô nương, đoán chừng hai chúng ta làm bóng đèn ở đó cũng khiến người ta ngại." Dạ Dao Quang cười nói:

"Muội cũng không thích làm bà mối."

“Sau này muội đừng làm vậy nữa.” Qua Vô Âm hiểu trong lòng Mạch Khâm thích ai. Nếu để Mạch Khâm biết được, không chừng sẽ đau lòng, vì vậy nàng nghiêm mặt nhắc nhở Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang sững sốt, sau đó mở to đôi mắt đẹp, đưa tay chỉ Qua Vô Âm: “Tỷ sẽ không...”

“Nghĩ vớ nghĩ vẩn, nếu tỷ và Mạch Khâm có tình yêu nam nữ thì đã sớm thành hôn rồi.” Qua Vô Âm tức giận liếc Dạ Dao Quang.

Thế gian này về mặt thân phận, không có ai xứng với Mạch Khâm hơn nàng. Dù là Thương Quân Nguyệt cũng kém nàng rất nhiều. Đôi khi nàng còn buồn bực vì sao nàng không có ý gì với Mạch Khâm, nếu nàng gả vào Cửu Mạch tông thì đâu còn phải quan tâm đến tiểu yêu tinh kia nữa? Đáng tiếc nàng lại không có ý gì với Mạch Khâm, không thể vì gia đình sốt ruột mà làm hại Mạch Khâm, như vậy không trượng nghĩa.

“Thế sao vừa rồi tỷ lại có phản ứng kia?” Dao Quang hoài nghi nhìn Qua Vô Âm.

"Tỷ..." Qua Vô Âm suy nghĩ một chút mới nói:

“Tỷ và Thương Quân Nguyệt đều lớn lên cùng Mạch Khâm, trong lòng Thương Quân Nguyệt có Mạch Khâm, chúng ta đã sớm biết, đâu cần chờ muội đến tạo cơ hội cho hai người bọn họ? Trong lòng Mạch Khâm không có Thương Quân Nguyệt, chúng ta là bạn lại bắt ép huynh ấy ở cùng người mình không thích, nếu đổi lại là muội thì muội có vui không?”

"Đúng vậy!" Dạ Dao Quang vỗ gáy mình: "Sao muội lại không nghĩ đến điều này nhỉ?"

Cô chỉ nghĩ hai người bọn họ xứng đôi như vậy, không muốn khiến người ta ngại, cũng tránh vị Thương cô nương kia hiểu lầm. Nhưng cô lại quên Mạch Khâm mới là người thân cận bên cạnh bọn họ, bọn họ hẳn là nên hướng về Mạch Khâm.

“Hay là chúng ta lại quay lại?” Vẻ mặt Dạ Dao Quang đau khổ.

“Thôi đi, sau này đừng như vậy nữa là được.” Qua Vô Âm cười nói:

"Muội yên tâm, từ nhỏ Mạch Khâm đã ứng phó với Thương Quân Nguyệt, có biện pháp với nàng ấy, không cần phải chúng ta quan tâm."

Dạ Dao Quang suy nghĩ một lát bèn gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta đi xung quanh một chút, đây là lần đầu tỷ tới duyên sinh quan.” Qua Vô Âm kéo tay Dạ Dao Quang, đi lên men theo cầu thang trước mặt.

Đi được một đoạn thì có một ngã ba, Qua Vô Âm nhìn hai bên một chút rồi chọn một bên, đi qua một đường trồng hoa tươi đến một đường nhỏ rải đá cuội. Bước chân của Qua Vô Âm đột nhiên dừng lại, Dạ Dao Quang đi bên cạnh nàng suýt nữa va phải nàng.

Đang muốn mở miệng hỏi, lại cảm thấy khí lạnh cả người Qua Vô Âm đang tản ra ngoài. Cô đi lên phía trước nhìn thì vừa vặn thấy từng khóm

hoa tuyệt đẹp trong đình, một người đàn ông ôm lấy một cô gái. Người đàn ông này Dạ Dao Quang chỉ nhìn thấy một bên mặt nhưng cũng biết là Qua Duệ Trọng.

Mà cô gái ông ấy đang ôm mặc trang phục màu xanh biếc, đồ trang sức tinh xảo trang nhã, dây tết tóc màu xanh, cài hai cây trâm bích ngọc. Cô gái kia nhìn mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi, nhưng quanh thân nàng lại có khí thế trầm ổn, tuyệt không phải là thứ một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi nên có.

Qua Vô Âm vốn còn gắng sức kiềm chế đã thấy Qua Duệ Trọng ngắt một đóa hoa tươi trắng nõn cài lên bên tai cô gái, đồng thời khẽ hôn trán nàng. Cô gái kia quay đầu đã nhìn thấy Qua Vô Âm, khẽ nhếch khóe môi, cố ý cho Qua Vô Âm một nụ cười khiêu khích.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 533: Tơ Đoạt Mệnh

"Tiện nhân." Qua Vô Âm thấp giọng quát, nàng tung người vọt đến chỗ hai người kia. Cùng lúc đó một cây roi màu trắng bạc đột nhiên xuất hiện rạch vào không trung, nhào về phía hai người.

Ngay lúc thấy khí thế Qua Vô Âm, hình như đã dự liệu được Qua Vô Âm sẽ bộc phát thế nào, Dạ Dao Quang thấy rất rõ ràng cả người cô gái kia mềm nhũn như bị cái gì đó đẩy té lộn nhào. Qua Duệ Trọng vội vã đưa tay đỡ nàng ta, đúng lúc nhìn thấy Qua Vô Âm vung roi tới, cây roi ngoan độc không có bất kỳ đường sống nào vọt về phía ông.

Vốn dĩ tu vi hiện tại của Qua Duệ Trọng cũng không bằng Qua Vô Âm, bằng không cũng sẽ không đến tận bây giờ mới phát hiện ra sự tồn tại của Qua Vô Âm. Khi nhìn thấy một roi này của Qua Vô Âm, theo bản năng ông muốn đẩy cô gái bên cạnh ra, nào ngờ nàng ta lại đứng chắn ngay trước mặt ông, một roi kia hung hăng đập thẳng vào lưng cô gái.

Lúc này cô gái kia phun ra một ngụm máu, máu của nàng ta là màu xanh lục.

Dạ Dao Quang nghĩ cô gái này có lẽ là người Qua Duệ Trọng thực sự yêu, tiểu yêu tinh kia.

"Thanh Thanh, Thanh Thanh!" Ôm thật chặt Dương Thanh Thanh, sắc mặt Qua Duệ Trọng đại biến, ánh mắt nhìn về phía Qua Vô Âm đầy máu giống như không phải nhìn con gái ruột của mình nữa mà là nhìn kẻ thù giết cha:

“Nghịch chướng!”

Một tiếng quát chói tai, cổ tay Qua Duệ Trọng vừa xoay, một sợi chỉ bạc như con rắn bay ra. Chỉ bạc vừa bay ra, Qua Vô Âm sầm mặt lại, nàng nhanh chóng tung người lên, mà sợi chỉ bạc kia dường như có ý thức riêng của nó, khi Qua Duệ Trọng xoay đầu ngón tay thì đuổi sát Qua Vô Âm.

Sợi chỉ bạc kia không biết là vật gì, xảo quyết, linh hoạt, còn ẩn chứa sức lực mạnh mẽ. Tu vi của Qua Duệ Trọng bây giờ căn bản không cao bằng Qua Vô Âm, lại bị sợi chỉ bạc này bức bách đến không có chỗ tránh.

Nhất là khi một roi của Qua Vô Âm vung lên trên sợi chỉ bạc, sợi chỉ bạc kia chớp mắt đã xoắn nát vũ khí của Qua Vô Âm, đến mức Dạ Dao Quang bắt đầu lo lắng.

Tay Qua Vô Âm cầm vũ khí bị xoắn nát hình như đã bị thương nặng, bất lực rũ xuống, sợi chỉ bạc kia xé không trung lao tới. Một tay khác của Qua Vô Âm vận khí, chỉ bạc lại xoắn nát nội khí của Qua Vô Âm, hướng thẳng đến mặt Qua Vô Âm.

Ánh mắt Dạ Dao Quang lạnh lẽo, cô nhanh chóng xoay người, trường lăng lượn vòng ra bao chặt lấy sợi chỉ bạc kia. Lúc này Dạ Dao Quang mới cảm nhận được sức lực mạnh mẽ của sợi chỉ bạc, cô không chút nghi ngờ nếu trong tay cô không có trường lăng do Thần Ty mềm dẻo và khó tiêu diệt nhất bện thành, e rằng cũng sẽ bại trận như cây roi của Qua Vô Âm.

Tuy là như thế, một sợi chỉ bạc bị trường lăng bao lấy cũng linh hoạt như rắn quăn lên theo trường lăng, thẳng đến tâm mạch của Dạ Dao Quang. Ánh mắt Dạ Dao Quang nghiêm lại, lòng bàn tay khác vận khí muốn nắm lấy đỉnh trường lăng. Cô vốn muốn ngăn chặn chỉ bạc đang quăn lên, lại không phát hiện ra sợi chỉ bạc sắc bén như lưỡi dao, khí ẩn chứa càng thêm mạnh mẽ khiến cô không cách nào khống chế, cả cổ tay đều run rẩy tê dại.

Một luồng sức mạnh liên tục đối lập với cô, một cơn đau ray rứt từ ngực lan tràn ra, cuối cùng bàn tay Dạ Dao Quang đau đến mức lạng đi. Cô khẽ buông tay, sợi chỉ bạc kia bắn ra, lộn dần trong mắt Dạ Dao Quang.

"Dao Quang!"

Khi sợi chỉ bạc chỉ còn cách chân mày Dạ Dao Quang một tấc thì ngừng lại, không khí bốn phía dường như cứng đờ. Dạ Dao Quang quay đầu nhìn thấy một bóng người gần như từ không trung xuất hiện trước mặt cô.

Ánh mắt Hư Cốc chân quân trầm xuống, nhưng thấy áo bào rộng lớn của ông vung lên, sợi chỉ bạc liền bốc cháy, chớp mắt hóa thành tro tàn trong hư không. Hư Cốc chân quân quay đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Qua Duệ Trọng:

“Là ai cho Qua Vụ hải lá gan động đến con gái của lão?”

Sắc mặt Qua Duệ Trọng trắng nhợt, lần này ông tới duyên sinh quan không phải vì đại hội luận đạo, tu vi của ông bây giờ cũng không có bản lĩnh kia. Ông đến chỉ vì muốn tìm một món đồ, một pháp bảo có thể xua đuổi yêu khí trên người ông yêu thương. Vì vậy ông không hề tham gia vào đại hội luận đạo, cũng không biết quan hệ giữa Dạ Dao Quang và Hư Cốc.

Ngay lúc này, rất nhiều người bị thu hút đến, Qua Mậu cũng vội vàng chạy lại. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ông tức giận trừng mắt với Qua Duệ Trọng rồi mới hành lễ với Hư Cốc chân quân: “Chân quân thứ tội.”

“Lão nhân, con không sao.” Tuy Dạ Dao Quang rất chướng mắt Qua Duệ Trọng nhưng dù sao đó cũng là cha ruột của Qua Vô Âm, cũng không tiện làm Qua Vụ hải bề mặt trước nhiều người như vậy. Hơn nữa Qua Mậu còn giúp bọn họ thắng trong cuộc so tài, thế nào cũng phải nể mặt.

“Duyên sinh quan là nơi quan trọng cỡ nào, vậy mà Qua Vụ hải của các người lại mang một con yêu nghiệt vào.” Vân Lạp thấy thụ yêu bên cạnh Qua Vụ hải, mặt lập tức biến sắc. Ông ta rất căm hận yêu quái.

“Ta sẽ đích thân đi tìm Thiên Cơ chân quân thỉnh tội.” Qua Mậu cũng không ngờ Qua Duệ Trọng lại mang theo con yêu tinh này, ngay lập tức đến nhìn cũng không muốn nhìn Qua Duệ Trọng nữa, trong lòng cũng giận không kìm được. Nhưng dù Qua Vụ hải bọn họ có trăm cái sai cũng chưa đến lượt Phiêu Mạc Tiên tông xử lý.

Vân Lạp lập tức ghen lời, sắc mặt không tốt phất tay áo rời đi.

“Vô Âm, tỷ có sao không?” Dạ Dao Quang nắm lấy tay Qua Vô Âm, phát hiện tay nàng còn đang run rẩy. Đây không phải là bị thương, mà là đang kiềm chế ý hận.

Dạ Dao Quang nhìn Qua Duệ Trọng, ánh mắt của cô lạnh lùng rơi vào người yêu tinh: “Đi đêm lắm sẽ có ngày gặp ma. Làm mưa làm gió sớm muộn gì cũng sẽ gặp quả báo.”

Sau đó cô kéo Qua Vô Âm đi.

“Nha đầu kia, không biết phân biệt nặng nhẹ, đó là tư đoạt mệnh, dù là Hóa Thần kỳ cũng chưa chắc đã đối phó được, con chỉ là Nguyên Anh kỳ mà cũng dám đánh.” Hư Cốc không khỏi quát lớn.

“Con sai rồi.” Dạ Dao Quang vội vàng nhận sai, cô thực sự không biết thứ kia lại lợi hại như vậy, nếu Hư Cốc tới trễ, sợ là cô cũng thành tàn phế.

“Đồ nha đầu con...” Hư Cốc muốn nói gì đó, cuối cùng nhìn Qua Vô Âm đang im lặng rồi đơn giản phất tay áo rời đi.

Dạ Dao Quang đưa Qua Vô Âm trở về phòng của bọn họ, pha cho Qua Vô Âm một bình trà tuyết hoa cúc: “Vô Âm...”

Qua Vô Âm lẳng lẳng nhận chén trà rồi bỗng cười thê lương: “Tỷ chỉ cho là lần trước ông ta hồ đồ trong chốc lát, bây giờ mới biết, con gái ruột thịt cũng không bằng một sợi tóc của yêu tình trong lòng ông ta. Thế gian này có cha ruột nào dùng tơ đoạt mệnh với con gái mình hay không, ha ha...”

Dạ Dao Quang khẽ thở dài một hơi, cô không biết phải khuyên bảo thế nào. Qua Vô Âm vốn ra tay cũng rất có chừng mực, mặc dù dùng toàn lực nhưng chỉ đánh vào giữa hai người, chỉ cần hai người đẩy nhau ra là có thể tránh được, nhưng cô gái kia...

“Vô Âm, vô tình thì không hận, không si tình thì không bị tổn thương, không thích thì không đau.” Dạ Dao Quang đưa tay vỗ vai Qua Vô Âm. Cô cũng là người đã từng bị người nhà vứt bỏ, học được cách không để ý, cũng sẽ không đau khổ.

“Muội cho rằng tỷ không so đo thì tiện nhân kia sẽ bỏ qua cho tỷ?” Qua Vô Âm lạnh lùng chế giễu:

“Nàng ta còn chưa biến hình thì đã có bản lĩnh tìm người giết tỷ, tỷ và nàng ta không thể nào cùng tồn tại.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 534: Đạt Được Phong Hào

“Tỷ nói là năm ấy...”

Dạ Dao Quang đột nhiên nghĩ tới năm đó Mạch Khâm đã mời Qua Vô Âm tới chữa thương cho cô, sau đó cô đã xem cho Qua Vô Âm một quẻ, chính là quan tài chi sát.

Lúc đấy cô vừa mới đến, đối với tông môn ở thời đại này đều không biết, chỉ coi đó là thù hận giữa các môn phái. Bây giờ tiếp xúc nhiều mới phát hiện ở thời đại này người tu luyện đều toàn tâm toàn ý học hỏi, bọn họ không thích tham dự vào mọi việc trong thế tục, cũng không thích gây ra sát phạt, càng không thích động đao thương với người trong giang hồ. Phần lớn họ đều lạnh nhạt với những chuyện không liên quan đến mình, bỏ qua một bên không nhắc đến.

Qua Vô Âm lại ở trong một môn phái như vậy, theo lý thuyết thì không thể nào có người ăn no không có chuyện gì làm lại đi chặn đánh nàng ấy, hôm nay mới biết chủ mưu một trận kia lại là vị này...

“Ừ.” Qua Vô Âm nhàn nhạt gật đầu.

“Muội có chút khó hiểu.” Dạ Dao Quang nhíu lại chân mày.

“Người nàng ta muốn nhắm vào hẳn nên là mẫu thân của tỷ... Vì sao phải chĩa mũi nhọn vào tỷ ở khắp nơi?”

“Không phải, người nàng ta nhắm vào chính là tất cả những người có liên quan đến mẫu thân của tỷ.” Qua Vô Âm lạnh nhạt cười chế giễu.

“Tâm nhìn hạn hẹp, nàng ta nghĩ rằng nếu như không có mẫu thân của tỷ, nàng ta có thể cùng Qua Duệ Trọng trở thành một đôi. Là do mẫu thân của tỷ chặt đứt tình duyên của hai người mới khiến nàng ta có kết cục như vậy, hết thảy đều là mẫu thân của tỷ làm hại nàng ta.”

Dạ Dao Quang: “...”

Có lẽ, nữ nhân kia trong lòng có bệnh, hoặc chính là trái hồng bị bóp mềm. Phàm là người có chút đầu óc chắc chắn sẽ không oán trách mẫu thân của Qua Vô Âm. Cho dù không phải là mẫu thân của nàng thì cũng sẽ là những nữ nhân khác. Mặc dù bọn họ đều là người nhưng một người tu luyện và một người bình thường không cách nào tu luyện, sao có thể có kết quả tốt? Nếu Qua Duệ Trọng là một người tu luyện bình thường hoặc thân phận địa vị của ông ta không có gì đặc biệt thì không sao. Có thể khi đó trên người Qua Duệ Trọng phải gánh vác trách nhiệm kế thừa Qua Vụ hải, lo nghĩ cho Qua Vụ hải và con cháu kế thừa nên tổ phụ của Qua Vô Âm không chọn nữ nhân kia cũng là hợp tình hợp lý.

“Vô Âm, sau này đừng kích động như vậy nữa, nàng ta chỉ đang cố ý chọc giận tỷ mà thôi.” Dạ Dao Quang thở dài nói:

“Nàng ta gây xích mích quan hệ giữa mọi người, muội không biết phải hình dung cảm giác nàng ta mang lại cho muội là gì, xưa nay muội không cho rằng yêu quái chính là yêu quái. Có thể nàng cho muội cảm giác thật sự có yêu quái máu lạnh, tỷ phải cẩn thận.”

“Sau này sẽ không thế nữa.” Ánh mắt Qua Vô Âm trống rỗng lừa gạt nói.

Nàng sẽ vẫn bị chọc giận vì nàng còn để tâm đến người mà nàng đã từng gọi bằng phụ thân hơn hai mươi năm qua. Cho dù lần trước suýt nữa bỏ mạng trong tay ông ta, nhưng dẫu sao cũng là hơn hai mươi năm máu mủ thân tình, cũng không thể một sớm một chiều có thể đoạn tuyệt. Vết

thương còn chưa phục hồi thì lại một lần nữa bị xé ra, máu chảy đầm đìa, hơn nữa còn tàn nhẫn chọc một đao vào vết thương cũ, lần này không thể phục hồi được như trước.

Qua Vô Âm nàng từ nay về sau chính là người không có cha!

Dạ Dao Quang biết lựa chọn của Qua Vô Âm, thực ra đứng về phía đạo nghĩa sẽ không có ai lại đi khuyên phụ thân và nữ nhi coi nhau là người dưng. Có thể cuộc hôm nay, Dạ Dao Quang cho rằng nếu Qua Vô Âm không sớm buông bỏ sự mong ngóng và quyến luyến Qua Duệ Trọng, sớm muộn cũng sẽ thua ở mặt này.

Trong lúc nhất thời, Dạ Dao Quang cũng không biết nên nói gì với Qua Vô Âm, cô cảm thấy nên cho Qua Vô Âm một chút thời gian và không gian để tỉnh táo nên cô không tiếng động lui ra, đi đến phòng của Ôn Đình Trạm.

“Chàng không chịu nghỉ ngơi một lát sao?” Đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Ôn Đình Trạm đang viết viết vẽ vẽ. Dạ Dao Quang tiến lại gần nhìn một chút, dường như tất cả đều vây quanh Tử Vi viên, liền cảm thấy không có hứng thú.

“Ta không mệt.” Ôn Đình Trạm nhìn cô ôn hòa cười.

“Nếu nàng mệt thì ở lại chỗ ta nghỉ ngơi một lát, ta trông chừng nàng ngủ.”

“Chàng biết rồi sao?” Nếu không phải là biết điều gì, sao lại biết cô đang yên lành lại vô duyên vô cớ không nghỉ ngơi trong phòng của mình.

“Nàng và Qua cô nương đã nói chuyện một lúc.” Ôn Đình Trạm dừng bút lại, ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Ta rõ ràng nghe thấy hai người cùng nhau trở về, nếu lúc này nàng tới, mặt mày lại ủ rũ, có lẽ là Qua cô nương đã xảy ra chuyện. Vì lo lắng cho nàng ấy nên nàng không muốn quấy nhiễu nàng ấy, đúng không?”

“Đúng đúng, chàng nói cái gì cũng đúng.”

Dạ Dao Quang gật đầu liên tục, sau đó nằm xuống giường nhỏ. Bên trong phòng của đạo quan không quá cầu kỳ vì đều là đạo sĩ, mỗi người một căn phòng, ngay cả một tấm bình phong cũng không có. Bàn đọc sách và giường nhỏ chỉ cách nhau năm sáu bước chân. Nằm trên giường, Dạ Dao Quang nhìn sang Ôn Đình Trạm.

“Trạm ca, ngày mai đi địa cung.”

“Ừ.” Ôn Đình Trạm vừa hạ bút vừa gật đầu.

“Không hiểu sao trong lòng muội có chút khẩn trương.” Hai tay đan chéo đặt dưới đệm, âm thanh của Dạ Dao Quang rất nhẹ.

“Là do nàng nghĩ rằng địa cung thật đáng sợ, thực ra đáng sợ không phải địa cung, mà là lòng người.” Ôn Đình Trạm không biết phải làm gì chỉ cười một tiếng.

Suy nghĩ một chút, Dạ Dao Quang gật đầu, sau đó không nói gì nữa. Cô quay vào trong, đưa lưng về phía Ôn Đình Trạm, hơi thở của cô thoang thoang mùi hương độc nhất mà Ôn Đình Trạm lưu lại trên gối. Khóe môi Dạ Dao Quang cong lên, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Đến khi nhịp thở của Dạ Dao Quang đều đều, Ôn Đình Trạm mới phát hiện ra ngay cả chân cô cũng không đắp. Tuy rằng thân thể cô mạnh khỏe, nhưng rốt cuộc vẫn là một cô nương, cẩn thận một chút cũng không sai, vì vậy cậu nhẹ nhàng bước đến đắp chăn cho Dạ Dao Quang, sau đó mới trở về vị trí của mình.

Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh thẽ thắt dưới mái hiên đang lay động trong gió bên ngoài cửa sổ cùng với âm thanh giấy bút soàn soạt trong phòng.

Dạ Dao Quang ngủ một giấc đến tận hoàng hôn mới bị Ôn Đình Trạm đánh thức, không nhận được liền đẩy Ôn Đình Trạm ra khỏi giường:

“Chàng làm gì vậy, muội còn chưa ngủ đủ.”

“Đến giờ dùng bữa rồi, nàng không đói bụng sao?” Ôn Đình Trạm tốt bụng nói.

“Đói.” Dạ Dao Quang đang buồn ngủ ngay lập tức tỉnh dậy.

Ôn Đình Trạm đã chuẩn bị xong nước nóng cho cô rửa mặt, sau đó tự mình xếp lại chăn đệm, lại đem đồ đạc trên bàn sách sắp xếp lại ngăn nắp. Dạ Dao Quang cũng chỉ làm xong chuyện của mình, hai người cùng nhau đi về phía sân nhỏ trong viện. Tất cả mọi người đều đã ngồi xuống, đám người Tiêu Sĩ Duệ đang ríu rít vây quanh Qua Vô Âm.

“Sư phụ, người đã tới.” Càn Dương bày ra bộ dạng sắp chết đói.

Dạ Dao Quang nhìn hẳn, sau đó ngồi xuống bên cạnh Qua Vô Âm: “Mấy tiểu tử xấu các cậu đừng có chú ý với Vô Âm.”

“Chúng ta nào dám!” Mấy người liên tục xua tay. Tuy nói những người trẻ tuổi thường nhất thời yêu thích cái đẹp, Qua Vô Âm lại là mỹ nhân tuyệt sắc, có thể bọn họ thực sự chỉ là càng nhìn càng thêm sùng bái Qua Vô Âm, tuyệt đối không có tâm tư không nên có.

Dạ Dao Quang hừ lạnh một tiếng, mọi người cùng nhau ăn cơm chay. Sau khi ăn xong, Ôn Đình Trạm nhận được một vài tin tức, liền nhanh chóng kéo Tiêu Sĩ Duệ về phòng. Hai người nói chuyện khoảng một khắc đồng hồ, sau đó Tiêu Sĩ Duệ đặc ý đi ra.

“Có chuyện gì mà Sĩ Duệ lại cao hứng như vậy?” Dạ Dao Quang không khỏi tò mò.

“Cuối năm nay, bệ hạ muốn phong Sĩ Duệ làm vương.” Ôn Đình Trạm nói tin tốt này cho Dạ Dao Quang.

Hóa ra vị trí Bối chánh sứ Hồ Quảng đang để trống, cộng thêm Ôn Đình Trạm âm thầm giở vài mảnh khố đã dẫn đến việc mấy vị Vĩnh An Vương tranh đấu một hồi. Hưng Hoa Đế vẫn giữ lại người được chọn không công bố, chỉ nhìn xem bọn họ tranh giành thành bộ dạng gì, nhưng không ngờ mấy vị vương gia thực sự đã không phụ sự kỳ vọng của Ôn Đình Trạm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 535: Một Cuộc Chiến Dò Xét Tâm Lý

“Chàng làm cách nào để khơi mào bọn họ vậy?” Từ việc mấy vị vương gia ám sát Tiêu Sĩ Duệ, Dạ Dao Quang cảm thấy bọn họ đều rất thông minh, e rằng không dễ dàng bị chia rẽ.

“Người thông minh luôn thích bị hiểu lầm một cách thông minh.” Nụ cười trong mắt Ôn Đình Trạm càng sâu.

“Không phải là ta nằm trong tay một trợ thủ của Thất vương gia Bình An Vương sao?”

“Đúng vậy.” Dạ Dao Quang gật đầu, chuyện này cô đã nghe Tiêu Sĩ Duệ đề cập đến hai lần.

“Thực ra không phải như vậy.” Thấy Dạ Dao Quang đã rửa tay xong, Ôn Đình Trạm cầm một chiếc khăn sạch bắt cô đưa tay ướt nhẹ từ trong chậu nước ra, không cho Dạ Dao Quang lùi bước, dùng khăn nhẹ nhàng lau tay cho cô.

“Bình An Vương nhìn như rất dễ dàng kích động nhưng lại là một người tinh tế, Ninh An vương muốn trả thù việc chịu thua thiệt vì ta nên đã tiết lộ lai lịch của ta cho Bình An Vương, sau khi mấy lần Bình An Vương dò xét ta không có kết quả, ta liền cho hắn một cơ hội.”

“Chàng đã cố ý tiết lộ muốn bắt được điểm yếu của Bình An Vương, muốn mua chuộc một trợ thủ của hắn. Hắn biết thời biết thế, phái một trợ thủ bên người tới, thông minh cho rằng chàng sẽ dương dương tự đắc vì đã

nắm được thóp của hắn, thực ra là muốn dùng một người bất kể lúc nào cũng có thể hỏi được hành tung của chàng?” Dạ Dao Quang kinh ngạc.

“Vậy hắn cũng quá hao tâm tốn sức rồi, nếu bị chàng nắm được, chẳng lẽ chàng còn có thể bị bắt làm tù binh?”

Ôn Đình Trạm lau sạch tay cho Dạ Dao Quang, mới kéo cô ngồi xuống bên cạnh: “Nếu ta muốn biết chút chuyện của Bình An Vương thì dù sao cũng phải đi hỏi người nọ. Bình An Vương gây ra chuyện gì, ta cũng đều muốn nghe, đây là một quá trình thử dò xét lẫn nhau. Có vài người trời sinh có thể từ cử chỉ lời nói mà nhìn thấu người khác, ví dụ như ta.”

“Cho nên hai người sẽ đi đến một trận chiến tâm lý?” Dạ Dao Quang bỗng bừng tỉnh.

“Chàng nguy trang thành một người có thể khiến cho tên kia đoán được, sau đó để hắn tự cho là đúng làm những việc ngu ngốc, lần này thông qua hắn khích lệ Bình An Vương đi tranh đoạt Bồ chánh sứ Hồ Quảng, Bình An Vương đã tranh. Mấy vị vương gia khác cho dù không muốn cũng không đồng ý để hắn được lợi, nhất định bọn họ sẽ tranh đoạt không dấu vết trong bóng tối. Chàng sẽ để cho đế sư nghĩ biện pháp vạch trần chuyện này trước mặt bệ hạ... Hơn nữa, chàng vẫn có thể âm thầm tra ra phương thức liên lạc giữa tên kia và Bình An Vương, sau này có thể sẽ dùng đến.”

“Dạ Dao Quang nhà ta càng ngày càng thông minh nha.” Ôn Đình Trạm nhẹ nhàng tháo tóc cho Dạ Dao Quang, dùng chiếc lược chải cho cô.

“Hừ, ngày ngày ở bên chàng, nếu muội không thông minh một chút, sớm muộn cũng sẽ bị chàng lừa gạt.” Dạ Dao Quang hừ lạnh.

“Ta sẽ không lừa nàng.” Giọng nói Ôn Đình Trạm dịu dàng như động tác chải đầu cho cô của cậu.

“Còn dám nói sẽ không lừa gạt muội, chàng còn đang lợi dụng muội đấy.” Dạ Dao Quang híp mắt:

“Ấm trà bạc hà trong nha phủ ở Bảo Định!”

Sau này đi theo Ôn Đình Trạm cô đã sắp xếp tất cả mọi chuyện lại một lần, sao lại không hiểu được Ôn Đình Trạm đã tính toán một ấm trà kia, thường ngày cậu đâu phải là người nóng vội như vậy? Hơn nữa xưa nay cũng rất sạch sẽ kén chọn, sao lại đụng vào nước lạnh?

“Nếu ta thực sự muốn giấu giếm nàng, sao ta lại có thể để nàng biết được chuyện phía sau?”

“Vậy tại sao chàng lại làm như vậy?” Dạ Dao Quang trợn mắt nhìn cậu.

“Có hai lý do.” Ôn Đình Trạm cười nhẹ nói:

“Thứ nhất chính là nhắc nhở bọn họ nhiều hơn, để bọn họ suy nghĩ xem rốt cuộc ta sẽ bố trí như thế nào. Có một số việc ta không thể nói thẳng ra, bởi sau khi nghe xong bọn họ sẽ sinh ra suy nghĩ thì ra là như vậy, rồi sau đó quên đi luôn. Nên để cho bọn họ tự suy nghĩ, ta không thể bầu bạn với họ cả đời, cũng không thể lúc nào cũng vây quanh bọn họ. Ta chỉ muốn khi bọn họ rời xa ta, có thể thành thạo ở mọi chuyện, thứ hai là...” Dừng một chút, ánh mắt Ôn Đình Trạm đen nhánh sâu thẳm, phản chiếu từng vòng ánh sáng rực rỡ.

“Ta cũng muốn xem xem Dao Dao có đau lòng nhiều vì ta không.”

Khuôn mặt Dạ Dao Quang nhất thời đỏ lên, cô đích xác rất đau lòng vì cậu, ngay cả chính cô cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần ở bên cậu, ánh mắt của cô sẽ luôn nhìn về phía cậu, nhìn chăm chú từng cử động của cậu. Sự quan tâm đối với cậu thực sự đã biến thành bản năng...

“Được rồi, đừng có đặc ý.” Dạ Dao Quang cố tỏ vẻ lạnh lùng.

“Việc ban tước hiệu cho Sĩ Duệ còn chưa quyết định đâu.”

“Bệ hạ đã âm thầm truyền tin cho Sĩ Duệ, chuyện này tuyệt đối sẽ không thay đổi, chẳng qua bệ hạ muốn mượn việc này để cảnh cáo mấy vị vương gia một phen.” Ngón tay Ôn Đình Trạm vuốt xuôi theo mái tóc đen nhánh xinh đẹp của Dạ Dao Quang, sau đó cúi người hôn lên tóc cô.

“Những chuyện này một mình ta phí tâm là được, Dao Dao nghỉ ngơi sớm một chút. Ngày mai chúng ta đi địa cung, cũng không biết phải bao lâu mới có thể ra ngoài, ở trong địa cung muốn nghỉ ngơi có thể sẽ khó khăn.”

“Biết rồi, chàng đi nhanh đi, muội chờ Vô Âm trở lại sẽ ngủ.” Dạ Dao Quang không nhìn được liền đẩy Ôn Đình Trạm ra khỏi phòng, vừa vận Qua Vô Âm từ bên ngoài trở lại.

Nhìn qua mái tóc xõa tung của Dạ Dao Quang, lại nhìn một chút Ôn Đình Trạm, Qua Vô Âm dứt khoát nói: “Hay là tỷ đổi phòng?”

Dạ Dao Quang nhất thời đỏ mặt, tức giận trợn mắt nhìn Qua Vô Âm đang cố ý trêu ghẹo cô: “Để lại nước cho tỷ đó, vẫn còn nóng, tỷ mau rửa mặt đi.”

Ôn Đình Trạm gật đầu với Qua Vô Âm, sau đó xoay người đi về phòng của mình ở bên cạnh.

“Ai da, nếu ngày nào đó tỷ thoát khỏi Qua Vụ hải, tỷ cũng sẽ tìm một người đàn ông phàm trần, bên chén trà thô cơm nhạt, sống vui vẻ bình an không cần lo lắng suốt quãng đời còn lại.” Vừa rửa mặt, Qua Vô Âm vừa xúc động nói.

“Tỷ hâm mộ phàm trần, chỉ vì tỷ không ở phàm trần.” Dạ Dao Quang đang trải giường, liền nói:

“Trong cuộc sống, nơi nào mà không có nỗi buồn? Nơi nào lại không có tranh giành? Chỉ cần tỷ tĩn tâm là đã vùi lấp hoàn toàn chính mình, lúc đó có thể thấy phồn hoa tựa như gấm, cần gì phải hăm mộ người khác. Tháng có tháng thanh khiết, ngày ngày có ngày ấm áp.”

Nói xong, Dạ Dao Quang nằm lên giường nhỏ, để trống vị trí bên ngoài cho Qua Vô Âm. Qua Vô Âm nhanh chóng lại gần: “Tỷ không thể rộng lượng bằng muội.”

“Không phải, chẳng qua là tỷ may mắn hơn muội.” Dạ Dao Quang nhìn về phía Qua Vô Âm.

Qua Vô Âm không thể buông bỏ là bởi vì nàng ấy đã từng có, mà cô chưa bao giờ được cảm nhận tình cha con nên cô mới có thể lạnh lùng như vậy.

“Ha ha, muội thế này thì Hư Cốc chân quân làm sao chịu nổi?” Qua Vô Âm không khỏi vui vẻ.

Dạ Dao Quang sững sốt một chút, bỗng nhiên trong mắt lộ ra một chút thương cảm.

“Nghĩa phụ là người tốt, tính cách cũng rất hợp với muội, đáng tiếc duyên phận cha con của muội cùng người không dài.”

Qua Vô Âm nghe xong cũng chỉ thờ dãi, Hư Cốc chân quân phi thăng cũng là chuyện sớm muộn, thành công chính là hai thế giới, thất bại cũng chính là hai thế giới.

Nhưng rất nhanh khóe miệng Dạ Dao Quang lại cong lên: “Không quan tâm có thể tồn tại mãi mãi, chỉ cần biết đã từng có, có thể quên biết nhận người làm nghĩa phụ cũng coi như đó là may mắn của muội.”

Qua Vô Âm nhìn về phía Dạ Dao Quang nằm bên cạnh, ánh mắt nàng trong suốt tỏa ra ánh sáng chân thành: “Có lẽ tỷ cần phải học theo muội, lúc có nên quý trọng, lúc nào cũng tự do thoải mái, mặc cho vạn sự vạn vật có xoay chuyển thế nào, tỷ cũng vẫn sẽ là tỷ.”

Cầm lấy tay Qua Vô Âm trong chần, Dạ Dao Quang không nói thêm gì nữa, cô biết Qua Vô Âm sẽ đi thăm dò kết quả xử lý của Qua Duệ Trọng. Nếu nàng ấy đã không muốn nói, cô cũng không tiện hỏi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 536: Tiến Vào Địa Cung

Ngày hôm sau, Dạ Dao Quang tu luyện xong liền dẫn Càn Dương đi tìm Trường Kiến đạo quân, phó thác đám người Tiêu Sĩ Duệ cho hắn, sau đó mới theo mọi người đi địa cung. Thật không ngờ, cửa vào địa cung lại không phải là động phủ mà Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đã vào lúc trước. Đó là một vị trí khác, chỗ này nằm ngay phía sau duyên sinh quan, do đệ tử của duyên sinh quan canh chừng.

Bọn họ dọc theo từng bậc thang đã được xử lý sạch sẽ đi xuống, vòng qua mấy đoạn cua, rốt cuộc trước mặt cũng xuất hiện một cánh cửa bằng đá. Đi qua động phủ, mọi người đều kinh ngạc nhận ra trên cánh cửa đá này có một bức tranh vẽ hai vòng tròn giao nhau, chứa đựng lẫn nhau, trừ những thứ này ra cũng không có thêm gợi ý gì nữa.

“Cánh cửa này được chế tạo từ những viên đá mạ vàng.” Dẫn bọn họ vào trong, Trường Diên đạo tôn nói:

“Bên trong có khí độ chân quân, ngay cả sư phụ và Hư Cốc sư bá cũng không có cách nào mở ra.”

Tất cả mọi người đều giật mình, có người không tin vào quỷ quái chưa từng đến động phủ, tu vi Hợp Thể kỳ đã vận khí tiến lên nhưng lại phát hiện khí của bọn họ đã bị cánh cửa đá hút vào, gương mặt liền lộ vẻ sợ hãi lập tức lui lại.

“Nếu Hư Cốc chân quân nói sẽ dẫn chúng ta xuống địa cung, chắc hẳn đã có phương pháp mở cánh cửa đá này ra.” Vân Dậu lên tiếng nói.

“Lão gia ta chưa từng nói dối.” Hư Cốc liếc mọi người, sau đó gật đầu với Dạ Dao Quang. Chỉ thấy Dạ Dao Quang đi tới trước cửa đá rồi nói:

“Cũng để cho những người trong lòng không phục biết rằng không phải ai cũng có bản lĩnh đưa mọi người xuống địa cung.”

Vân Lạp cúi đầu xuống, bản lĩnh không bằng người, cần gì phải tranh cãi đúng sai.

Làm thế nào để mở cửa đá ra, Ôn Đình Trạm đã nói rõ cho Dạ Dao Quang, lúc này cũng không phải là thời điểm cậu nên ra mặt. Đầu tiên, Dạ Dao Quang xác định vị trí của đá nam châm độc nhất vô nhị đằng sau cánh cửa, chỉ pháp của cô nhanh hơn Ôn Đình Trạm, cộng thêm cô cố ý che lại nên căn bản không ai có thể thấy được, rất nhanh cửa đá ầm ầm mở lên.

Mọi người bước vào trong cũng không nhìn được liếc mắt nhìn cửa đá đã mở lên. Cho đến sau khi cửa đá hạ xuống, bọn họ cũng chỉ thấy mười lăm tảng đá sắp xếp không có quy luật nhô ra, đưa tay sờ một chút lại phát hiện hóa ra đây là đá nam châm, nhưng chỉ vận khí để chạm vào. Bởi vì không đụng vào ổ khóa nên đá nam châm cũng không lay động. Thấy có người sờ, những người khác dù tò mò nhưng cũng không chạm vào, mà chỉ kinh ngạc vì hình ảnh trước mắt. Khác với động phủ kia, cửa chính ở nơi này vô cùng nguy nga lộng lẫy, ngay cả thềm đá đến sàn nhà đều được xây bằng bạch ngọc, bốn phía đại điện được chạm trổ điêu khắc bằng vàng vô cùng tinh xảo. Người trong những bức điêu khắc này ăn mặc rất kỳ lạ, bất luận là nam hay nữ đều lấy đồ trang sức bằng vàng làm chủ đạo. Nhìn những bức điêu khắc này, bọn họ liền nhận thấy đây đây chính là xã hội mẫu hệ, bộ lạc nữ chủ thiên hạ.

Từng cột trụ được điêu khắc bằng vàng nhô lên, phía trên chạm trổ những hình vẽ tinh xảo. Đây cũng không phải là cột trụ chống đỡ cung điện vì chúng không chạm vào phía trên.

“Chân quân, chúng ta đang chờ gì nữa? Vì sao không đi lên?” Phía sau đã có người không nhẫn nại được mở miệng hỏi.

“Muốn lên trước thì người đi thử đi.” Hư Cốc chân quân hừ lạnh một tiếng, dứt khoát nhường đường.

Người kia nhất thời ngượng ngùng.

Hư Cốc cũng không so đo với hắn: “Các người ở lại chỗ này, lão gia ta đi trước xem một chút.”

Nói xong Hư Cốc đi về phía bên trái, Ôn Đình Trạm theo Dạ Dao Quang đi về bên phải. Từ đầu đến cuối bọn họ không bước xuống bậc thang một bước, cẩn thận quan sát từng cây cột trụ. Quá trình này vô cùng lâu, những người chờ ở phía sau cũng càng lúc càng lo âu vì bọn họ không cảm giác được bất cứ khí tức chập chờn nào. Họ nghĩ điện này cho dù có ám khí gì đi chăng nữa, chắc không đến nỗi khiến Hư Cốc đường đường là một chân quân phải cẩn thận tỉ mỉ như vậy.

Chờ ở nơi này một lúc lâu, không ai chú ý tới ở sau lưng bọn họ có luồng khí chập chờn không màu không mùi cũng không có bất kì khí tức gì đang lan rộng ra. Hít phải khí này, những người chờ đợi càng trở nên lo lắng, thậm chí dần dần xuất hiện ảo giác.

“Chư vị mau bế khí ngưng thần!” Vào lúc Mạch Khâm xuất hiện ảo giác, lập tức la to một tiếng.

“Có người giết tới rồi!” Cùng lúc Mạch Khâm hô lên dường như cũng vang lên một giọng nói, một người bay đến tấn công một chương về phía nội điện.

“Nguy hiểm!” Ôn Đình Trạm biến sắc.

Cánh tay Hư Cốc vừa động, không khí trong điện đường như đang giãy giụa, người nọ liền bị cản lại. Cũng trong lúc đó, tám cây cột trụ mạ vàng đồng loạt chuyển động, từng luồng điện quang từ cột trụ bắt đầu phóng ra, nhanh chóng leo lên mòm đá như những sợi tơ đan vào nhau thành lưới, phía trên một tấm, phía dưới một tấm hỗ trợ lẫn nhau. Ở giữa hai tấm lưới điện chốc chốc lại phóng lên luồng điện rậm rạp chẳng chịt. Thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đều giật mình, mới vừa rồi thần trí còn mê muội lập tức tỉnh lại.

Dạ Dao Quang tiện tay lấy một khối ngọc bội thông thường ném vào, ngọc kia còn chưa chạm được vào lưới điện đã vỡ nát.

“Đây chính là ngũ linh lôi.” Sắc mặt Dạ Dao Quang nghiêm túc.

Đã không còn là khí ngũ hành mà là linh ngũ hành, ngay cả Vân Lạp và Hư Cốc đang ở bên trong, trong lòng cũng trầm xuống. Bọn họ đều biết chuyển đi đến địa cung này tất nhiên vô cùng nguy hiểm, nhưng không ngờ lại đáng sợ như vậy. Lúc này mới vừa tiến vào địa cung thôi mà cục diện đã như thế. Không nghi ngờ chút nào, nếu không phải vừa rồi Hư Cốc ra tay kịp thời, hơn nữa tu vi cao thâm thì đã có người tan xương nát thịt ở nơi này.

Trong lòng mọi người đều lo sợ, là người tu luyện, phần lớn bọn họ đều là Hóa Thần kỳ trở lên, chỉ có một hai người ngoại lệ. Những thứ có thể khiến bọn họ sợ hãi cực hiếm, giờ này họ mới nhận ra rằng họ vẫn chỉ như hạt thóc trong biển lớn, nhỏ nhất không đáng kể.

“Bây giờ nên làm thế nào mới tốt?” Mạch Địch nhìn điện quang dày đặc như vậy, đừng nói bọn họ, cho dù là Hư Cốc cũng chưa chắc có thể đi qua.

Ôn Đình Trạm thừa dịp không ai chú ý tới, đã nói nhỏ vài câu vào tai Dạ Dao Quang. Cô gật đầu một cái, lạnh lùng nói với mọi người: “Cơ quan

đã kích hoạt, ở trên cây cột.”

Mọi người nhìn qua cột trụ đang phản phát phát ra điện quang, không khỏi khiếp sợ một trận. Phải nói rằng vị trí điện quang dày đặc nhất chính là cột trụ bằng vàng, sợ rằng ngay cả Hư Cốc đi qua cũng phải mất một lớp da.

“Dao Quang, mới vừa rồi có khí độc quanh quần mê hoặc tâm trí của chúng ta.” Đúng lúc này Mạch Khâm lên tiếng. Bọn họ đều là người tu luyện, có người đã tu mấy năm, có người mấy mươi năm thậm chí trên trăm năm, ngay cả một chút kiên nhẫn sao cũng không có?

Dạ Dao Quang lạnh lùng gật đầu, sau đó đi tới bên cạnh Hư Cốc, dùng thần thức truyền tin cho ông. Đầu tiên Hư Cốc có chút hoài nghi, nhưng ngay sau đó liền gật đầu, nói với mọi người: “Ta tạm thời đưa các người ra ngoài, nơi này giao cho hai người bọn họ.”

Ý tứ rất rõ ràng, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm có phương pháp để phá giải thế cục này nhưng không muốn để cho bọn họ biết. Nhưng nếu Hư Cốc cùng bọn họ ra ngoài, bọn họ cũng không có gì để hoài nghi, ai mà không có một vài bí pháp không thể nói với người ngoài?

Vậy nên Dạ Dao Quang mở cửa ra, mời bọn họ ra ngoài.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 537: Con Đường Địa Ngục

Sau khi mọi người đi hết, Dạ Dao Quang nhìn qua tám cột trụ chạm trổ bằng vàng rồi lấy ra Tử Linh châu: “Trạm ca, tu vi của muội tối đa chỉ có thể tranh thủ một chút thời gian cho chàng mà thôi.”

Thực ra vẫn còn một cửa vào khác, nhưng đã chạm đến cơ quan ở nơi này, nếu không đóng kín lại, không ai biết trước được đó có phải là tai họa ngầm hay không. Cũng may trong tay Dạ Dao Quang có Tử Linh châu có thể thu nạp linh ngũ hành.

Ôn Đình Trạm nhanh chóng đi đến bên cạnh cây cột trụ cuối cùng, gật đầu với Dạ Dao Quang thể hiện cậu đã chuẩn bị xong. Việc này vô cùng nguy hiểm, nếu chỉ sơ sẩy một chút, rất có thể Ôn Đình Trạm sẽ bị điện giật tan thành mây khói.

Dạ Dao Quang hít sâu một hơi, cô nhanh chóng gác lại lo âu trong lòng, tập trung ngưng khí, thúc giục Tử Linh châu. Đường như Tử Linh châu cảm giác được có một luồng linh khí mạnh mẽ như nó đang trôi lơ lửng, lập tức run lên, sau đó phóng ra ánh sáng màu tím khiến cả người Dạ Dao Quang cũng ánh lên màu tím nhạt.

Ánh sáng tím không ngừng lan rộng ra dường như muốn bao phủ toàn bộ đại điện. Tử Linh châu trực tiếp tránh thoát khỏi trói buộc của Dạ Dao Quang. Nó bay ra từ trong tay cô, tiến đến chính giữa đại điện, xuyên qua tầng tầng điện quang, trôi lơ lửng ở ngay phía trên.

Những luồng điện quang kia phảng phất như bị uy hiếp, bắt đầu kịch liệt phát ra âm thanh ùng ùng. Mà Tử Linh châu trên cao lại giống như nữ vương quân lâm thiên hạ, chỉ thấy nó trở nên trong suốt, ở phía dưới đáy có một đóa hoa màu tím nhanh chóng tách ra. Ngay sau đó hoa kia di chuyển trong Tử Linh châu, điện quang trong đại điện lại càng kịch liệt xen lẫn nhau. Tựa như bị cái gì đó kích thích, hoặc do bản năng cảm thấy có nguy hiểm, bọn nó bắt đầu hoảng sợ chạy trốn những ánh sáng tím tỏa ra từ Tử Linh châu như một tấm lưới vô hình khổng lồ bao phủ toàn bộ điện quang trong đó.

Bỗng nhiên nó bắt đầu xoay tròn tựa như một cơn lốc, từng cây cột trụ phóng ra điện quang đang đóng chặt dưới đất cũng không tự chủ được liền bị hút lên, điện quang bị hút vào ngày càng nhanh.

Tử Linh châu xoay tròn càng lúc càng nhanh, vô số điện quang tụ tập lại hình thành một trận gió xoáy điện quang. Hình ảnh kia khiến Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm phải rung động.

Dạ Dao Quang ngơ ngác nhìn cảnh này, vốn dĩ cô còn lo lắng rằng tu vi của mình không đủ, không thể thu nạp quá nhiều lôi linh, kết quả Tử Linh châu lại không cần đến cô. Nó như hút mì sợi nhanh chóng hút từng cột trụ điện quang vào bên trong, gió cuốn mây tan, điện quang hoàn toàn không có một chút sức lực phản kháng.

Thời gian trôi qua khoảng một nén nhang, toàn bộ điện quang trong đại điện đều bị hút sạch sẽ. Bên trong Tử Linh châu đang lơ lửng trên không vẫn xen lẫn điện quang, nó dường như đang tiêu hóa bữa tiệc lớn này.

Ôn Đình Trạm cũng kinh ngạc trong chốc lát nhưng lập tức tỉnh táo, đưa tay xoay chuyển một bức điêu khắc bằng vàng trên cột trụ trước mặt. Tám cột trụ nhanh chóng đi chéo qua nhau, thay đổi vị trí, những nơi mà chúng đi qua đều giống như dây khóa kéo, kéo ra một vết rạch dài. Dạ Dao

Quang nhìn sàn nhà như bạch ngọc bị ngăn cách bởi khoảng không, yên lặng bắt đầu nghiên cứu xem đây rốt cuộc là trận pháp thế nào.

Lúc này Tử Linh châu rơi xuống, chút ánh sáng tím còn sót lại chợt lóe, theo bản năng Dạ Dao Quang đưa tay đón lấy. Tử Linh châu trong tay khiến cô cảm thấy hơi tê dại, còn có chút nóng người.

Dạ Dao Quang vận khí thử thúc giục Tử Linh châu, phát hiện nó vốn là một nhụy hoa chỉ có một nhánh giờ đây đã có ba nhánh, cầm trong tay cô có cảm giác vô cùng nặng.

Cất Tử Linh châu đi, Dạ Dao Quang xoay người đi mở cửa. Lúc mọi người tiến vào thấy được cảnh tượng này đều không khỏi kinh sợ, mặc dù rất tò mò với việc Dạ Dao Quang làm thế nào để thu hết lõi linh nhưng cũng không ai mở miệng hỏi.

Nhìn thấy số người đi vào giảm bớt ít nhất một phần ba, Dạ Dao Quang không khỏi buồn bực.

Ánh mắt cô hỏi thăm nhìn về phía Hư Cốc: “Những người khác đâu rồi?”

“Dường như mỗi một môn phái đều bỏ đi một người.” Qua Vô Âm nói với Dạ Dao Quang.

“Địa cung hiểm trở sâu hơn bọn họ nghĩ, nhiều người cũng chưa chắc là tốt mà.”

Dạ Dao Quang gật đầu, có lẽ một màn kia đã khiến lòng người xao động, nếu vừa rồi có nhiều người bị mê hoặc thần trí, chỉ sợ Hư Cốc cũng không cứu được. Tuy nói Hư Cốc đáp ứng việc lấy tính mạng mọi người làm đầu, nhưng vẫn có thể có những chuyện khó lòng phòng bị. Thật ra dù có xảy ra bất ngờ gì, cũng không trách được Hư Cốc.

Cho nên nhân lúc Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm loại trừ lồi linh ở bên trong, bọn họ ở bên ngoài bàn bạc một phen, cuối cùng quyết định mỗi môn phái sẽ bỏ đi một đến hai người nên chỉ còn lại gần một phần hai số người. Bây giờ ngoại trừ Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm còn có Qua Vô Âm, những người khác tu vi đều từ Hóa Thần kỳ trở lên. Ngay cả Hóa Thần kỳ cũng chỉ có Vân Phi Ly và Mạch Khâm, những người còn lại đều là Hợp Thể kỳ.

Đối với lần này, Dạ Dao Quang cũng rất hài lòng, như vậy khiến bọn họ bớt lo hơn.

“Phía trước là Âm Dương trận.” Dạ Dao Quang nói với Hư Cốc.

“Đi thôi.” Lão nhân lập tức nhảy vào trận pháp, đối với bọn họ những trận pháp này thật quá đơn giản. Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm theo sát, bọn họ nhanh chóng vượt qua cửa ải thứ nhất. Đến Nguyệt Lượng môn gần liền với cửa ải thứ hai, ở hai bên có hốc tường, trên đó lại có bốn ô vuông, bên trong có một vài đồ vật. Dạ Dao Quang quan sát một chút liền biết đó đều là đồ tốt, nhưng cô không dùng được.

Lão nhân nhìn lướt qua, sau đó chia cho bốn môn phái thích hợp nhất.

Có bài học lúc trước, lúc này bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mạch Khâm và Mạch Dịch cực kỳ cảnh giác bốn phía, sợ lại xuất hiện độc vật gì đó. Lần này ước chừng Ôn Đình Trạm dùng một giờ canh để tìm được vị trí của cơ quan, sau đó Dạ Dao Quang liền động thủ phá vỡ. Một khi cơ quan bị phá, cho dù xuất hiện trận pháp cũng không thể làm khó được bọn họ. Mỗi vị trí ở gần cung điện đều có hốc tường, bên trong đó cũng có vài đồ vật. Mặc dù những thứ này đều là bảo vật khó có được nhưng Dạ Dao Quang lại không thể dùng được, không như các đệ tử khác, luôn là thứ hữu dụng để tranh giành.

Liên tục cho đến khi tới cửa ải thứ tư, trước mắt bọn họ xuất hiện một đường hầm hình vuông tối tăm kéo dài. Dạ Dao Quang nhanh chóng nhìn về phía Ôn Đình Trạm, hiển nhiên trong cuộc sống luôn xuất hiện rất nhiều bất ngờ, ví dụ như trước mắt.

“Âm khí thật nặng.” Ánh mắt Hư Cốc trầm xuống.

Trong nháy mắt Vân Lạp cũng biến sắc, hiển nhiên hai người tu vi vô cùng cao như bọn họ đã thấy được thứ mà những người khác không thể nhìn thấy. Dạ Dao Quang đứng ở trước cánh cửa ngầm, cảm nhận được từng trận gió lạnh, thậm chí còn mơ hồ nghe được âm thanh như tiếng chém giết.

Nếu cô đoán không sai, những người xây nên địa cung đều bị tàn sát ở chỗ này, hơn nữa chủ nhân của địa cung còn niêm phong oán khí của họ ở đây, tạo nên một con đường địa ngục.

Trên con đường này không có sự khéo léo nào có thể dùng được, chỉ có cách chém giết để đi vào. Đừng nói là Ôn Đình Trạm, ngay cả Dạ Dao Quang cũng không nắm chắc ở nơi khí âm sát nồng nặc như vậy, tựa như ác quỷ được hình thành trong con đường này vẫn còn sống sót.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 538: Vạn Quỷ Tấn Công

Tuy nhiên Dạ Dao Quang cùng Ôn Đình Trạm vẫn rất may mắn, hậu phương đủ vững chắc. Hư Cốc không hề do dự lấy ra mấy tờ giấy vàng, đầu ngón tay ông di chuyển một chút, dùng máu thay mực đỏ, trong nháy mắt đã tạo thành hai lá bùa đưa cho Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm.

“Nha đầu, đưa tay cho ta.” Hư Cốc đưa tay về phía Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang không do dự đẩy Ôn Đình Trạm lên trước: “Lão đầu, người hãy kéo Trạm ca đi.”

Dù sao cô cũng là người tu luyện, còn Ôn Đình Trạm hoàn toàn không có năng lực để chống lại những thứ đó. Ôn Đình Trạm cũng không nường nhịn, lúc này là thời điểm phải hạ nguy hiểm xuống mức thấp nhất, vì vậy cậu đưa tay về phía Hư Cốc. Ông cũng không nói gì nhiều.

Hư Cốc dắt Ôn Đình Trạm, lại thấy Ôn Đình Trạm dắt tay Dạ Dao Quang, ông quay đầu lại nói với mọi người: “Chiếu cố đệ tử cho tốt.”

“Chờ một chút.” Dạ Dao Quang thấy Hư Cốc muốn đi vào thì vội vàng gọi ông lại, sau đó mặt đầy lấy lòng hỏi:

“Cha, có thể cho con thêm hai lá bùa không?”

“Hừ, khi nào muốn nhờ vả lão gia ta thì mới kêu cha.” Mặc dù ngoài miệng oán trách nhưng rốt cuộc Hư Cốc vẫn vẽ hai lá bùa, tức giận ném cho Dạ Dao Quang.

“Lão đầu, người thật là tốt quá đi.” Cầm lá bùa trong tay, Dạ Dao Quang lập tức sửa lại cách xưng hô. Cô cố ý chọc tức Hư Cốc, thấy Hư Cốc phồng mang trợn mắt thì vui vẻ như một con chuột. Sau đó cô nhanh chóng đưa một lá bùa cho Qua Vô Âm, lá còn lại đưa cho Mạch Khâm: “Mạch đại ca, huynh phải cẩn thận.”

Cô nhớ Mạch Khâm đã từng rất nghiêm túc nói cho cô biết rằng hãn không thể dính vào khí âm sát, nghĩ lại có lẽ liên quan đến độc tố trong cơ thể hãn nên cô mới muốn thay Mạch Khâm xin một lá bùa của Hư Cốc. Với tu vi của Hư Cốc, ông vẽ lá bùa có thể sử dụng làm pháp bảo, hơn nữa phía trên còn có máu tinh khiết của Hư Cốc.

Những người khác đều lấy ra vũ khí, Phiêu Mạc Tiên tông là ba người, Vân Dật, Vân Phi Ly và Vân Lạp. Vân Lạp cũng lập tức vẽ cho Vân Phi Ly một lá bùa, sau đó bọn họ theo sát mọi người.

Vừa đi vào đường hầm tối tăm, khí ngũ hành trên người Hư Cốc liên tục tỏa ra bao phủ Ôn Đình Trạm và ông ở bên trong. Quanh thân hai người phảng phất có một tầng ánh sáng vàng, trong đường hầm vô cùng chói mắt.

Dạ Dao Quang bước vào đường hầm, chợt cảm thấy cả người trầm xuống như rơi vào ao đầm vậy. Cô chậm rãi bỏ qua cảm giác này, lại thấy phía dưới dường như có thứ gì đó đang kéo cô khiến mỗi bước chân của cô đều như nặng ngàn cân. Cũng may Dạ Dao Quang biết đây là do âm khí quá nặng nên cả người cô đều vận khí, một tay nắm chặt Ôn Đình Trạm, một tay nắm chặt Qua Vô Âm, cố gắng thu lại tâm trạng.

Hơn nữa nguồn nhiệt trong tay Ôn Đình Trạm không ngừng truyền tới, Dạ Dao Quang nhìn về phía thiếu niên đang tỏa ra ánh sáng ở phía trước, trong nháy mắt trên người cậu được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu đỏ. Lúc này cô mới nhớ ra trên người cậu còn có một viên Dương châu, vì vậy Dạ Dao Quang chẳng những không cảm thấy Ôn Đình Trạm khẩn trương chút nào, ngược lại Qua Vô Âm đang nắm tay cô bắt đầu run rẩy.

Ở nơi này tuyệt đối không thể nói chuyện, cũng không thể hít thở, nếu không âm khí sẽ chui vào bên trong cơ thể. Lúc này Dạ Dao Quang dùng thần thức nói chuyện cùng Qua Vô Âm: “Vô Âm, tâm không thể có tạp niệm.”

Thật ra Qua Vô Âm đã rơi vào ảo giác, nàng nhìn thấy từng móng vuốt xương trắng dày đặc sinh ra từ trong biển máu, ở phía trên treo đầy đầu lâu khô, bốn phía phát ra những âm thanh kỳ lạ khiến nàng có cảm giác như có móng vuốt của mèo đang cào vào tim phổi, hận không thể một chưởng đánh nát những thứ khiến nàng không thoải mái. Nhưng nàng không thể cử động được.

Ngay lúc nàng càng ngày càng xao động bất an, có một giọng nói truyền tới khiến nàng nhất thời giật mình, tỉnh lại từ trong ảo cảnh, lúc này mới nhận thấy cả người mình đều là mồ hôi lạnh. Sau khi tiến vào đường hầm đen tối này, nàng luôn cảm thấy có thứ gì đó đang đụng vào người mình. Những thứ này đều là quỷ hồn bị vây ở đây. Không biết năm đó tàn sát thê thảm như thế nào mà nhiều năm như vậy, những quỷ hồn này không người cung phụng, không có cách nào thoát khỏi, không cách nào tu luyện lại có thể tồn tại đến bây giờ, sợ là đã ăn thịt lẫn nhau...

Nếu là như vậy, nơi này tất nhiên sẽ có một quỷ vương.

Dường như cùng lúc đó, tất cả mọi người đều nghĩ đến điểm này. Cũng may Hư Cốc chân quân đi đầu, có lẽ quỷ vương cũng không dám xuất hiện, nếu không chỉ sợ bọn họ lại phải ác chiến một trận. Cho dù đối mặt Vân Lạp, quỷ tu la đã tu luyện thành quỷ vương chưa chắc đã sợ. Giờ khắc này sự không bội phục trong lòng Vân Lạp rốt cuộc đã tan thành mây khói, so với cục diện mất mặt gặp phải sau khi đưa mọi người xông vào địa cung, việc từ bỏ này này căn bản không đáng nhắc tới.

Đang lúc trong lòng mọi người đều cảm thấy may mắn vì có Hư Cốc chân quân thì ông đã đi hết đường hầm. Không ai ngờ ngay khi Hư Cốc

bước ra ngoài, bỗng có một luồng âm khí mạnh mẽ trong nháy mắt chặn cửa đường hầm lại, Hư Cốc chỉ kịp kéo Ôn Đình Trạm ra ngoài.

Vào lúc Hư Cốc dùng sức kéo Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang và cậu buông tay nhau, cả người cô đụng vào tường quý.

Tường quý, thực sự là tường quý.

Vì Hư Cốc và Ôn Đình Trạm đã ra ngoài, trước mắt Dạ Dao Quang lúc này là một mảnh tối đen. Bọn họ cảm thấy có từng móng vuốt sắc nhọn như dã thú hung hãn hướng về phía bọn họ như gió quét tới. Dạ Dao Quang kéo Qua Vô Âm chạy trốn, dùng thần thức truyền tin cho nàng: “Cẩn thận.”

Bọn họ dường như đã hoàn toàn rơi vào một thế giới u ám, âm khí dưới chân vô cùng nặng nề, lại có vô số móng vuốt quỷ khó lòng phòng bị có thể đưa người vào chỗ chết. Mới né tránh mấy cái, Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm đã bị tấn công không dưới mười lần. Ác quỷ nơi này quá mức đáng sợ, suy nghĩ một chút nhận thấy cũng đúng, có thể trải qua hơn ngàn năm, ở trong vô số quỷ hồn chiếm đoạt lẫn nhau để tồn tại đến bây giờ, nếu quỷ hồn nơi này không lợi hại, chỉ sợ trên đời không còn quỷ hồn nào lợi hại.

Mấu chốt nằm ở đây là địa bàn của chúng, dường như quỷ hồn đông đúc chẳng chịt đã nhét đầy đường hầm, bất kể bọn họ tránh về phía nào cũng không thể chạy thoát việc bị móng vuốt quỷ đả thương. Trải qua thời gian uống cạn chén trà, hai người có tu vi hơi thấp là Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm đã cảm giác khí ngũ hành hộ thể của bọn họ đang bị phân tán. Một khi tầng khí này tản ra, hai người bọn họ trở thành thức ăn cho quỷ hồn ở nơi này cũng không sai.

Dường như cảm giác được Dạ Dao Quang đang gặp nguy hiểm, trong lòng Ôn Đình Trạm bứt rứt không yên. Hư Cốc chân quân cũng vô cùng giận dữ, ông không ngờ quỷ hồn hung ác ở nơi này lại gan to hơn trời như

vậy, hoàn toàn coi thường sự uy hiếp của ông, lại cho ông một chiêu như vậy.

Lúc này lòng bàn tay ông vận khí ngưng tụ ra một la bàn bát quái vọt tới cánh cửa bị ác quỷ chặn lại, chân quân Độ Kiếp kỳ là tu vi bậc nào chứ? Dưới cơn thịnh nộ của Hư Cốc, một chưởng kia tựa như một ngọn lửa nóng rực, trong nháy mắt một tầng dày quỷ hồn ngưng tụ chặn ở cửa liền vỡ vụn. Mà lúc này Dạ Dao Quang đột nhiên phát hiện ra sau lưng có một nguồn sức mạnh đang lao tới, đưa cô hướng ra cửa.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 539: Vân Phi Ly Liệu Mình Cứu Giúp

Hư Cốc, Ôn Đình Trạm, ngay đến cả Dạ Dao Quang liên tục tránh đánh lén cũng gây người. Trong nháy mắt một nguồn sức mạnh khủng khiếp đã bao phủ lấy Dạ Dao Quang. Trong đường hầm, nó rọi sáng cô, khuôn mặt trắng bệch quá đối khiếp sợ, quỷ hồn bốn phía đều bị đánh cho hồn bay phách tán. Cô cảm nhận được dường như có một thanh đao bay từ ngoài vào như muốn lột da của cô, cảm giác sợ hãi đó khiến linh hồn cô không thể kháng cự lại được.

“Dao Dao!” Ôn Đình Trạm muốn lao lên nhưng lại đụng phải kinh phong còn sót lại ở cửa nên bị bắn ngược trở về.

Mọi việc diễn ra nhanh đến mức không ngôn từ nào có thể diễn tả nổi. Dường như lúc Dạ Dao Quang không thể phản kháng được nữa, ngay trước thời khắc nguồn năng lượng còn sót lại sắp đánh lên người cô thì có một bóng người chặn trước mặt Dạ Dao Quang, một đôi tay vững chắc ôm chặt lấy cô.

Rồi một chất lỏng âm ấm bắn lên mặt cô, mùi máu tanh xộc lên mũi. Phút giây đường hầm tối đi, Dạ Dao Quang đã thấy được người ôm cô là ai.

Vân Phi Ly!

Dạ Dao Quang xúc động vô cùng, cô và Vân Phi Ly chỉ mới quen nhau, hơn nữa quan hệ cũng chẳng tốt đẹp gì, tại sao lúc này Vân Phi Ly lại chặn cho cô. Đây còn là sức mạnh của chân quân Độ Kiếp kỳ nữa chứ, cho dù qua một bức tường quỷ nó đã yếu đi một nửa, cho dù đến nay Vân Phi

Ly đã có tu vi Hóa Thần nhưng nguồn sức mạnh này vẫn đủ lấy mạng của hắn.

Không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, Vân Phi Ly bị trọng thương, hắn không thể ngưng khí hộ thể, Dạ Dao Quang lập tức dùng trường lăng mà Qua Vô Âm tặng cô quần quanh người Vân Phi Ly. Nhân lúc lối ra vẫn còn sót lại sức mạnh của Hư Cốc, cô cũng không biết chỗ nào có khí ngũ hành mạnh nhất nên liền ôm Vân Phi Ly lao về phía bức tường sắp bị quỷ hồn che kín. Cô vung tay lên, dùng lá bùa Hư Cốc đưa cho biến ra một ngọn lửa, ném về phía bức tường lửa vẫn chưa kịp tắt. Nhìn từng đám quỷ hồn bị đốt thành tro, một lỗ nhỏ hiện ra, cô vội vàng lao ra ngoài.

Trong phút giây ngọn lửa bùng cháy lên, Hư Cốc vận khí tóm lấy Dạ Dao Quang, có thể nói là lôi sống Dạ Dao Quang ra ngoài. Sau khi thoát khỏi đường hầm, trên người Dạ Dao Quang có khá nhiều vết cào, có mấy vết còn thấy cả xương nhưng Dạ Dao Quang không kịp bận tâm đến, cô ôm lấy Vân Phi Ly, nhìn Hư Cốc rồi kêu lên: “Cha, mau xem xem hắn thế nào rồi.”

Hư Cốc vội vã ngồi xổm xuống, vận đủ khí trong lòng bàn tay rồi phủ lên đỉnh đầu Vân Phi Ly, truyền từng đợt khí ngũ hành vào cơ thể Vân Phi Ly. Sau khoảng nửa nén nhang, ông mới thu tay lại, thở dài: “Vết thương của hắn, ta có thể chữa khỏi nhưng cơ thể hắn đã hấp thụ một lượng lớn âm khí.”

Trong đường hầm có vô số oán quỷ, lúc Vân Phi Ly trọng thương đã hấp thụ lượng lớn âm khí đúng như dự đoán. Khí trong cơ thể hắn lại là dương khí được tạo ra bởi ba loại khí ngũ hành Kim Mộc Hỏa, cũng chỉ kém loại người trời sinh ra đã thuần dương như Càn Dương một chút mà thôi. Đến nay lượng lớn âm khí tràn vào xâm nhập tứ chi xương cốt của hắn, nếu không đẩy âm khí ra kịp thời, e rằng sẽ trở thành một phế nhân!

Ở đây, người có thể rút hết âm khí trong người Vân Phi Ly ra chỉ có mình Hư Cốc, nhưng Hư Cốc còn phải tiếp ứng cho những người còn ở trong đường hầm. Đến khi Hư Cốc cứu họ ra hết, e là không còn kịp.

“Đều tại ta bị lú lẫn thần trí.” Hư Cốc tự trách một hồi.

“Không liên quan đến cha.” Dạ Dao Quang nóng lòng như lửa đốt nhưng lý trí vẫn còn. Hư Cốc đã cẩn thận lắm rồi, nếu không vì cô bị sức mạnh của âm quỷ tấn công, phải lẫn tránh những kẻ hờ đó thì cô đã trốn được rồi. Mà trong đường hầm rất cuộc có bao nhiêu âm khí, sao Hư Cốc biết được.

“Không sao cả, ta không sao đâu.” Đúng lúc này Vân Phi Ly tỉnh lại, khắp người lạnh toát, nhìn Dạ Dao Quang gượng cười.

“Cha, ở đây giao cho lại cho người.” Ánh mắt Dạ Dao Quang đột nhiên nghiêm túc, cô đỡ Vân Phi Ly ra một góc tường, ngẩng đầu lên nói với Ôn Đình Trạm:

“Trạm ca, đưa Dương châu cho muội.”

Ôn Đình Trạm lấy Dương châu đưa cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhận lấy Dương châu, đỡ Vân Phi Ly dậy: “Ta sẽ không để người xảy ra chuyện đâu.”

Nhân tình này cô không nhận nổi, Vân Phi Ly cũng không phải người thường. Hẳn là đứa con yêu quý của tông chủ Phiêu Mạt Tiên tông, nếu vì cô mà hãn có mệnh hệ gì, cho dù cô có duyên sinh quan giúp đỡ, chuyện này cũng không hề tốt.

Ngồi xếp bằng phía sau Vân Phi Ly, Dạ Dao Quang nhanh chóng vận khí. Thủ quyết của cô biến hóa nhanh chóng, khí ngũ hành đan xen vào

n nhau tạo thành một hình vẽ cổ xưa phức tạp. Cô nâng cổ tay lên, đặt Dương châu lượn vòng lơ lửng giữa hình vẽ sau lưng Vân Phi Ly.

Hai tay nhanh chóng di chuyển, hình vẽ lập tức xoay tròn, khí thuần dương của Dương châu nhanh chóng tản ra bao phủ toàn thân Vân Phi Ly. Nguồn khí thuần dương tràn vào bên trong khiến cơ thể sắp đóng băng của Vân Phi Ly run lên, trong phút chốc cô cảm nhận được sức sống đã hao mòn đi từng chút một của hân có dấu hiệu ngưng tụ trở lại.

Âm khí xâm nhập vào tứ chi của hân cũng có dấu hiệu chảy ngược lại, hội tụ đến phần lưng của hân, bám chi chít ở phía sau lưng. Cột sống cứng ngắt không cảm giác nhưng luồng khí lạnh đang bị hút ra ngoài từng chút một.

Lúc này, Qua Vô Âm ở trong đường hầm đã bị thương sắp không cầm cự được nữa. Nàng cắn răng, nghĩ đến Dạ Dao Quang lao ra ngoài lúc này, liền dùng chút sức lực cuối cùng làm theo. Nàng nhắm về phía tường quý bắt đầu che kín, không màng đến đau đớn khi bị cào trong khoảng cánh gần, âm khí bị hấp thụ vào cơ thể, nàng ném lá bùa về phía tường quý.

Có Dạ Dao Quang ở phía trước, Hư Cốc vừa nhìn thấy thay đổi, lập tức vận khí mở một lỗ nhỏ trên tường quý. Hai người hợp lực sức mạnh gia tăng, Qua Vô Âm lao ra dễ dàng hơn Dạ Dao Quang nhưng trên người vẫn đầy thương tích.

Đưa được Qua Vô Âm ra ngoài, Hư Cốc mới thấy được Dạ Dao Quang đang làm gì. Nhìn cô dùng pháp thuật cổ đưa âm khí trong người Vân Phi Ly qua Dương châu rồi truyền vào cơ thể của mình, ông không khỏi lo lắng.

Lúc này Dạ Dao Quang đã hút toàn bộ âm khí trong người Vân Phi Ly ra ngoài, sau đó cô lấy Tử Linh châu ra, sức mạnh nó vừa hút vào đang dao động và chưa hoàn toàn tiêu tán. Cô nhanh chóng thúc giục Tử Linh châu,

dùng Thủy linh của Tử Linh châu trị thương cho Vân Phi Ly. Toàn bộ âm khí trong cơ thể hẳn bị tiêu diệt hết, Dạ Dao Quang mới thu tay lại. Cơ thể cô như mới chui dưới nước lên, ướt đầm mồ hôi, cô yếu ớt ngã về phía sau.

Ôn Đình Trạm đứng sau lưng nhanh chóng đỡ lấy cô. Thấy mình ngã vào vòng tay quen thuộc, Dạ Dao Quang không gắng sức nữa, nhắm mắt thiếp đi.

Mà lúc này đây, dưới sự bảo vệ của Mạch Địch, Mạch Khâm xông ra ngoài trước. Ngay sau đó hai thúc điệt Mạch Địch tránh đường cho Vân Lạp và Vân Dậu lao ra.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 540: Kế Sách Của Trạm Ca

Dạ Dao Quang ngủ rất say giấc, lúc tỉnh lại đã nghe thấy tiếng nước róc rách bên tai. Dạ Dao Quang bỗng nhiên bật dậy, bọn họ đang ở trong địa cung, tiếng nước ở đâu ra vậy?

“Dao Dao, nàng tỉnh rồi à?” Ôn Đình Trạm luôn túc trực bên Dạ Dao Quang, thấy cô tỉnh lại vội vã bước lên trước nắm lấy tay Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhìn xung quanh, bọn họ vẫn còn ở địa cung, trong một cung điện hình tròn có chóp rất cao, không có thêm đá, được ngăn cách bởi một hồ nước cũng hình tròn. Hồ nước rộng chừng mười thước, nước màu bạc giống hệt thủy ngân. Thành đá xung quanh hồ có màu ngà, bên trên có đài phun nước.

“Hiện giờ chúng ta đang ở đâu?” Dạ Dao Quang thu hồi ánh mắt, nhìn Ôn Đình Trạm.

“Muội hôn mê cũng khá lâu đấy. Chúng ta đã đi qua mười mấy tầng địa cung rồi.” Qua Vô Âm ngồi bên cạnh Dạ Dao Quang chu môi.

“Bên ngoài thành đá này có Tán Linh đại trận.”

Tán Linh đại trận sẽ đánh tan tu vi của những ai đi vào, bất kể là linh hồn hay khí. Dạ Dao Quang nhìn, chỉ sợ trận pháp khởi động, dung dịch màu bạc như thủy ngân kia sẽ bắn tung tóe, phân tán hết khí của họ mất. Họ vốn không có cách tránh, cũng không biết nước này bắn lên người trông sẽ thế nào nữa.

Dạ Dao Quang thấy những người đang ngồi dọc theo cung điện, đám người bọn họ hình như mất đi không ít người.

Nhìn theo ánh mắt của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm như đoán được suy nghĩ trong lòng cô: “Lúc trong đường hầm có hai vị trưởng lão không thoát ra được...”

Dạ Dao Quang nghĩ đến đường hầm nguy hiểm lúc trước. Trên người cô có mang theo miếng ngọc bội Hư Cốc tặng cho, còn có mấy lá bùa của Hư Cốc nữa mà cũng không thể chống lại được sự tấn công của những con quỷ nghìn năm kia. Đúng là trong hoàn cảnh như vậy cần phải có duyên khổng chế pháp bảo. Không thể không thừa nhận âm khí trong đường hầm đó, đi qua một lần rồi, cho dù là Đại Thừa kỳ như Vân Lạp cũng không muốn đi lần thứ hai.

Lúc nhiều người may ra còn có thể phân tán một chút sự chú ý của âm khí và quỷ vương đang trốn bên trong, một khi người ít đi thì hai người bị rớt lại sau cùng sẽ không có cách nào ngăn chặn được sức công phá mãnh liệt của âm khí. Thực ra, Dạ Dao Quang không hề biết rằng để được như vậy, Hư Cốc đã phải gắng sức kéo bức tường quỷ ra, vào thêm một lần nữa mới cứu được từng này người. Nếu không tổn thất còn nghiêm trọng hơn nữa.

Sau khi đi qua đường hầm, không còn gặp những nơi đáng sợ như vậy nữa nên bọn họ mới có thể mang theo Dạ Dao Quang đang hôn mê đi thẳng một mạch đến đây, trên đường đi thu được không ít bảo vật. Nhưng sau khi vào đến đây, lúc đầu đến cả Ôn Đình Trạm cũng không cảm giác được điều thần bí nơi đây, thời gian nghiên cứu lâu hơn những địa cung khác rồi mà vẫn không thể hóa giải được huyền cơ của nó. Cuối cùng có hai vị trưởng lão của tông môn khác cùng với Hư Cốc xung phong đi đầu. Đâu ai ngờ rằng, ba người bọn họ vừa mới bước vào trong thì cơ thể bỗng nhiên trống rỗng, Hư Cốc thấy có gì đó không ổn liền liều mạng không màng đến nội thương lao ra ngoài. Nếu không sẽ có kết cục giống hai vị trưởng lão ấy, bị

thứ nước màu bạc trong đài phun kia ăn mòn đến mảnh xương vụn cũng chẳng còn...

Sau khi nghe xong, Dạ Dao Quang cau mày nhìn về phía trận pháp kia, rồi lại nhìn Hư Cốc đang ngồi xếp bằng dưỡng thương, đúng lúc ông mở mắt ra: “Nha đầu, con tỉnh rồi à?”

“Cha ổn chứ?”

“Con ổn chứ?”

Hai cha con đồng thanh hỏi, sau đó cùng cười. Hư Cốc nói: “Một chút nội thương thôi, ta vừa ăn hai trái linh quả, nay đã không đáng ngại nữa.”

Dạ Dao Quang gật đầu: “Con cũng không sao, ngủ đủ là khỏe ngay ấy mà.”

Vết thương ngoài da trên người cô, Ôn Đình Trạm đã xử lý hết rồi. Cô cũng không bị nội thương, chỉ là mệt mỏi quá độ, nghỉ ngơi đủ là khỏe ngay thôi.

Nói xong, Dạ Dao Quang đưa mắt nhìn Vân Phi Ly, lưỡng lự một lúc mới hỏi: “Vân công tử có ổn không?”

“Nhờ phúc của Dạ cô nương, ta không sao.” Vân Phi Ly cười nói.

Dạ Dao Quang thấy sắc mặt hắn cũng bình thường rồi, nên gật đầu: “Đa tạ ơn cứu mạng của Vân công tử.”

Vân Phi Ly dù sao cũng có tu vi Hóa Thần, nếu không có Vân Phi Ly đỡ cho, chỉ sợ cô sẽ bị sức mạnh của Hư Cốc đánh cho ngũ tạng đều tổn hại mất, nói là ân cứu mạng cũng không quá đáng.

“Dạ cô nương không cần để trong lòng, ta cũng chỉ vì đại cục mà thôi.” Vân Phi Ly nhẹ giọng nói.

Mắt Dạ Dao Quang đầy nghi hoặc, vì đại cục?

Chỉ thấy Vân Phi Ly rũ mắt xuống cười khẽ: “Nếu Dạ cô nương bị chân quân đả thương, thần trí của chân quân ắt sẽ bị đảo lộn, chỉ sợ mấy người chúng ta chưa chắc có thể toàn thân ra khỏi đường hầm. Vả lại nếu không có chân quân dẫn đường, chúng ta chắc chắn sẽ bị nhốt đến chết trong địa cung này rồi.”

Bọn họ không thể quay lại đường hầm ấy được, cách đó đúng là không muốn sống nữa mà. Nếu như không thể thoát ra theo lối đó, không có Hư Cốc, bọn họ sao đến được đây, e là đã chết hết rồi. Đường đi nguy hiểm này đã vượt qua kiến thức sống hơn trăm năm của họ mất rồi.

Tuy cách giải thích của Vân Phi Ly rất có lý nhưng Dạ Dao Quang vẫn cảm thấy không đúng cho lắm. Đối lại là cô, cô sẽ không liều mạng cứu một người có duyên gặp mặt vài lần như vậy đâu. Một người không thân không thích, cô thật không hiểu nổi cách nghĩ của Vân Phi Ly.

Cuối cùng chỉ có thể kết luận rằng Vân Phi Ly không phải người bình thường, nhưng cô vẫn nói: “Bất luận thế nào đi nữa, sau này nếu Vân công tử có yêu cầu gì, nếu đủ khả năng, ta quyết không chối từ.”

“Nếu như vậy khiến Dạ cô nương thấy dễ chịu hơn thì ta sẽ ghi lại vậy. Sau này nếu cần giúp đỡ, ta sẽ không quên Dạ cô nương.” Vân Phi Ly thấy vậy đành nói.

“Được.” Nhờ lời hứa này mà lòng Dạ Dao Quang như thở phào nhẹ nhõm, cô quay đầu nhìn về phía Hư Cốc:

“Cha, giờ chúng ta đang ở đâu?”

“Nếu ta đoán không lầm thì chúng ta sắp đến khu vực trung tâm rồi.” Hư Cốc trả lời Dạ Dao Quang.

“Cái bẫy này thật sự không có cách phá giải ư?” Dạ Dao Quang nhìn thành đá thanh tao kia, dưới ánh sáng trong cung điện, chất lỏng màu bạc đang chảy kia phát ra ánh sáng trắng bạc đẹp đến nỗi khiến lòng người rung động. Thứ tốt đẹp như vậy sao lại có thể giết người được cơ chứ.

“Ta có cách rồi.” Ôn Đình Trạm đột nhiên nói.

Mọi ánh mắt đều dồn về phía Ôn Đình Trạm. Dạ Dao Quang lập tức nắm tay cậu, cô dường như đã biết cậu định nói gì.

Cúi đầu cầm lấy tay của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm nói: “Dao Dao, bây giờ chúng ta không có đường lui nữa rồi, nếu không, muốn ra khỏi đây phải quay lại đường hầm lần nữa. Cho dù nghĩa phụ có đưa từng người một trong chúng ta ra đi nữa, cũng sẽ tiêu hao tu vi của người. Nếu không phá vỡ cái bẫy này, chúng ta sẽ bị nhốt đến chết ở đây mất. Mọi người có thể cầm cự được mấy tháng thậm chí là mấy năm nhưng ta thì không được.”

Cậu là một người phạm, không ăn không uống tối đa cũng chỉ sống được năm ngày.

“Trạm ca...” Dạ Dao Quang níu tay Ôn Đình Trạm, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Yên tâm, ta không bao giờ làm việc gì mà không chắc chắn.” Ôn Đình Trạm vỗ vỗ tay cô, hạ giọng an ủi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 541: Trạm Ca Phá Trận

“Con muốn đi phá trận?” Hư Cốc thấy hành động của hai người, lập tức hiểu ra ý định của Ôn Đình Trạm. Ông trầm giọng hỏi.

“Không, con không hề đi phá trận, mà là đi tìm cơ quan.” Ôn Đình Trạm tin rằng ở đây cũng có cơ quan, chỉ có điều không như những chỗ mà họ đi qua lúc trước, nó nằm ở bên kia thành đá.

“Con không phải là người tu luyện, bên trong cơ thể con không có linh và khí, Tán Linh trận này đối với con mà nói không hề hấn gì, chỉ cần cẩn thận là được thôi.”

Lời của Ôn Đình Trạm khiến mọi người im lặng một hồi, lòng họ đều ôm chút hy vọng, bọn họ không muốn bị nhốt ở chỗ này đến chết. Thành đá này bị tác động bởi linh khí, nếu cơ thể Ôn Đình Trạm không có linh khí, thành đá này sẽ không thể khởi động, cũng có nghĩa cậu có thể đi qua nó. Nếu phía sau thật sự có cơ quan, có thể làm thành đá này ngừng hoạt động, vậy thì đây chính là lối thoát duy nhất của bọn họ.

Nhưng bọn họ cũng không dám chắc thành đá này có bị tác động bởi linh khí thật hay không. Nếu như cứ có người vào trong nó sẽ khởi động thì Ôn Đình Trạm chết chắc nên không ai dám mở miệng kêu Ôn Đình Trạm đi, đây chính là sự tôn trọng sinh mệnh của họ đối với Ôn Đình Trạm.

“Đi đi, mọi tin chàng.” Tất cả đều im lặng, người phá vỡ bầu không khí đó chính là Dạ Dao Quang.

Tính đến nay, họ đã không còn đường lui nào nữa rồi, đây là biện pháp duy nhất.

Đã như thế thì cô sẽ đối mặt với nó, nếu cậu có chuyện gì bất trắc, cô cũng đi theo cậu là được chứ gì.

Ôn Đình Trạm chậm rãi đi đến trước mặt Dạ Dao Quang, cậu ngồi xổm người xuống, cúi đầu hôn lên trán cô: “Ta còn chưa lấy nàng làm vợ, sao dám đi chết?”

Cậu đưa hết những vật có chứa khí ngũ hành cho Dạ Dao Quang, sau đó nhanh chóng đứng dậy, không còn dáng vẻ quyến luyến tình cảm nam nữ nữa.

Cậu đứng trước mặt hồ rộng mười thước, quay đầu nhìn Dạ Dao Quang, chậm rãi bước lên hồ. Thật ra cậu đã dẫn vật bản thân suốt mấy ngày nay, ý nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu mãi, không phải do Dạ Dao Quang mãi không tỉnh thì cậu đã sớm hành động rồi.

Cậu muốn chắc chắn cô không sao, mới có thể an tâm được.

Mọi người nhìn Ôn Đình Trạm bước từng bước qua hồ, đứng ở phía bên kia. Tim ai cũng đập thành thịch, việc này liên quan đến việc họ có ra ngoài được hay không. Mà cửa ải này, những người tu luyện như bọn họ lại không có năng lực giúp cậu, cũng là lúc mọi người hiểu được một điều, thì ra thế gian này rất nhiều việc không phải cứ có sức lực mạnh mẽ là có thể làm được.

Trải qua chuyện lần này, những người đã vào địa cung mà thoát ra được, tâm tính đều thay đổi. Đây là việc của sau này.

Ôn Đình Trạm đứng bên kia hồ không hề do dự, bước chân chậm rãi đi vào khu vực trung tâm. Động tác của cậu tuy chậm rãi nhưng kiên định lạ thường. Ánh mắt mọi người đều dõi theo bước chân của cậu, đầu ai cũng

căng như dây đàn. Mãi đến khi chân của Ôn Đình Trạm hạ xuống, chân còn lại cũng đặt xuống theo, cậu vẫn yên lành đứng ở đó, thành đá cũng không có chuyển động bất thường nào. Mọi người kích động đến nỗi muốn reo lên nhưng không thể không kìm lại, sợ làm phiền đến thiếu niên có bóng lưng cao ngút kia.

Mặc dù không có hiện tượng mất hết sức lực như lúc ba người Hư Cốc xông vào, thành đá cũng không dịch chuyển, chất lỏng cũng không bắn ra nhưng chỉ có Ôn Đình Trạm mới cảm nhận được đôi chân của mình như bị đổ chì, nặng tựa ngàn cân, mỗi bước đi đều tốn rất nhiều sức.

Mặc dù cậu không phải là người tu luyện nhưng cơ thể cậu được cấu thành bởi long tiên dịch, từ căn cốt đến linh hồn đều chứa linh khí. Có điều những thứ này ở bên trong, Tán Linh trận chỉ có thể ảnh hưởng, không thể ăn mòn xương cốt và linh hồn của Ôn Đình Trạm. Ôn Đình Trạm mới đi được năm, sáu bước thì tim đập mạnh, thậm chí còn có chút đau đớn.

Mới đi được nửa đường, Ôn Đình Trạm cảm thấy đầu óc quay cuồng, não bộ không nghe sai khiến, dưới chân không có chút sức lực nào, tựa như bị kẹt lại trong vũng bùn, nỗ lực nào cũng không ra.

Mọi người đều là người tu luyện, sao lại không thấy sắc mặt Ôn Đình Trạm trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, thậm chí cơ thể còn lắc lư cơ chứ. Họ vội lao sang phía bên kia thành đá. Giây phút đó trái tim mọi người như thắt lại, cũng may Ôn Đình Trạm kịp thời lấy lại thăng bằng, mọi người mới nhẹ lòng. Con đường này, Ôn Đình Trạm đã đem trái tim của tất cả đi theo rồi.

Do Ôn Đình Trạm đã vòng qua bên kia nên tầm nhìn của Dạ Dao Quang bị đài phun nước che mất, cô lập tức đứng dậy, chân mềm nhũn. Mạch Khâm đứng cách đó không xa tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy cô, thậm chí còn nhanh hơn Qua Vô Âm một bước.

“Cảm ơn Mạch đại ca.” Dạ Dao Quang nói một câu, nhẹ gạt Mạch Khâm ra, vòng qua thành đá bên kia tìm hình bóng của Ôn Đình Trạm.

Đầu óc càng ngày càng mơ hồ, Ôn Đình Trạm lắc nhẹ vài cái. Như cảm nhận được sự lo lắng của Dạ Dao Quang, cậu quay đầu lại nhìn cô cười ấm áp, đôi mắt đen láy sáng lên như nhật được vàng.

Trái tim Dạ Dao Quang đau nhói, cô cắn môi, không để âm thanh phát ra. Hít sâu một hơi, cô nắm chặt tay lại, cười cổ vũ cậu.

Nụ cười như ánh mặt trời vậy, nhưng cậu vẫn cảm nhận được sự xót xa trong đôi mắt hoa đào ngân ngấn nước mắt ấy, tim nhói lên. Sao cậu có thể khiến cô lộ ra ánh mắt ấy chứ, cậu chỉ muốn làm tất cả để cô được hạnh phúc, khỏe mạnh, vui vẻ, vô tư.

Lúc này, toàn thân Ôn Đình Trạm như có một nguồn sức mạnh vô tận nào đó quán lấy, đôi chân không còn cảm giác của cậu lại nhắc lên lần nữa, bước từng bước về phía trước. Mọi người đều mừng rỡ vì sự bùng lên của Ôn Đình Trạm, nhưng không ai ngờ rằng đôi chân không nghe theo sai bảo mà cứ đi theo bản năng của cậu lại bị vấp phải bậc đá bên hồ, suýt chút nữa ngã xuống hồ.

Chỉ thiếu chút nữa thôi. Trong hồ là thứ nước màu bạc từ đài phun nước kia, nếu ngã xuống, hậu quả khó mà lường được.

“Trạm ca!” Dạ Dao Quang kêu toáng lên, cô lập tức vung tay lên, Thần Ty trường lăng xuất hiện. Bất chấp việc có thể khởi động Tán Linh trận, Dạ Dao Quang vẫn truyền khí cho trường lăng bay ra.

Trời xanh như nghe được lời khẩn cầu của cô, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thần Ty trường lăng đã ngăn cơ thể của Ôn Đình Trạm lại. Hai tay cậu bám lấy mép hồ, nhưng mái tóc dài rũ xuống ngâm vào trong thứ nước màu bạc kia chớp mắt đã bị ăn mòn không còn một sợi. Ôn Đình Trạm không thể không nhanh chóng ngẩng đầu lên.

“Trạm ca chạy mau!”

Lúc này, Dạ Dao Quang lại hét lên, hóa ra thành đá sẽ bị linh khí tác động thật. Bởi vì trường lãng của Dạ Dao Quang chỉ chứa chút linh khí thôi nên vẫn bay trở lại được, lực tuy ít nhưng vẫn hao mòn. Chỉ thấy thành đá bắt đầu xoay, hiện ra vô số lỗ nhỏ, một trong số đó phun thẳng về phía Ôn Đình Trạm.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 542+542: Thánh Liên Cứu Sắc

Ôn Đình Trạm muốn né tránh đã không kịp, theo bản năng cậu quần lấy Thần Ty trường lăng của Dạ Dao Quang, xoay người vài cái tránh được nước hồ bắn ra liên tục. Nước hồ màu bạc này đều bắn lên Thần Ty, Ôn Đình Trạm thấy Thần Ty rũ xuống mà không hề bị thối rửa.

Thấy vậy, Dạ Dao Quang mừng đến chảy nước mắt.

Mà lúc này một chút công lực của Dạ Dao Quang phát ra đã tan hết, thành đá yên tĩnh trở lại.

Qua Vô Âm vẫn đứng bên cạnh giơ tay đỡ lấy Dạ Dao Quang, tiếp cho cô sức mạnh. Dạ Dao Quang là động lực của Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm là toàn bộ hy vọng của bọn họ. Nhìn Ôn Đình Trạm nằm bên cạnh bờ hồ dường như hoàn toàn không còn khí lực, dáng vẻ vô cùng suy yếu, ngay cả nàng cũng cảm thấy đau lòng.

Dạ Dao Quang lại càng vô thức nắm chặt tay Qua Vô Âm, trong lòng cô không ngừng la lên: “Trạm ca, đứng lên, hãy đứng lên đi, chỉ còn một chút nữa là có thể thành công rồi!”

Cho dù phía sau không có cơ quan, chí ít với sự thông minh của cậu, cậu nhất định có thể sống sót rời khỏi nơi này. Về phần bọn họ, cùng lắm thì quay lại bước vào một con đường mật mù khác, cũng là một cơ hội sinh tồn.

"Không nên vội, hồ hơi rộng, có lẽ Ôn công tử cần lấy lại tinh thần." Mười thước chiều rộng, bình thường một bước cũng có thể nhảy qua, mà

hiện giờ Ôn Đình Trạm rõ ràng đã sức cùng lực kiệt, Qua Vô Âm nhẹ nhàng an ủi Dạ Dao Quang.

Tất cả mọi người đứng lên, vây quanh hồ hình vòng cung nhìn Ôn Đình Trạm. Toàn bộ không một tiếng động hít thở. Ôn Đình Trạm cũng không phụ kỳ vọng của tất cả mọi người, cậu hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên. Cậu đang cố gắng bò lên thành hồ. Tất cả mọi người nhìn thấy hai chân cậu run rẩy lấy bầy như hoàn toàn không có bất kỳ khí lực nào, cũng không biết cậu có nhảy qua được hay không.

Ôn Đình Trạm đứng chừng nửa nén hương, nặng nề thở ra một hơi. Hình dáng cậu vô cùng nặng nhọc nhảy ra phía ngoài, chân bước không chệch vượt qua hồ nước, rơi vào bờ hồ bên đối diện. Nhưng tất cả mọi người không thể thở phào được vì cậu rơi không chắc chắn nên thân thể đang muốn ngã ngửa ra sau, tay cậu ở giữa không trung chới với một lúc lâu. Trong khi mọi người đang lo lắng hãi hùng, cậu kiên cường lăn ra phía trước.

Mọi người lại nghe được một tiếng động lớn nổ vang, Dạ Dao Quang giơ tay sờ bức tường đá dày bị cắt đứt, đó là nơi gần Ôn Đình Trạm nhất. Cô nằm rạp trên mặt đất thở hổn hển tựa như con cá từ bãi cát nặng nhọc quay về trong nước như Ôn Đình Trạm.

"Trạm ca, chàng có ổn không?" Giọng nói Dạ Dao Quang có chút khàn khàn chất chứa sự quan tâm sâu sắc.

Nếu chỗ đó không phải là hồ nước lớn chứa thứ nước màu bạc kia thì Dạ Dao Quang thật sự chỉ muốn bay qua đó, đáng tiếc nơi này thiết kế vô cùng ảo diệu. Cô tin rằng nơi này cách không đến mười bước chân, nhưng một khi cô tung mình bay tới, chắc chắn sẽ bị Tán Linh trận đánh bay, tiếp theo chính là bị thứ nước kia ăn mòn đến xương cũng không còn.

Ôn Đình Trạm xoay người nhìn Dạ Dao Quang, lồng ngực của cậu vẫn đang thở phập phồng liên tục như trước. Vẻ mặt nhọc của cậu biểu hiện rất rõ nhưng cậu lại có thể trả lời Dạ Dao Quang: "Vẫn ổn."

"Ôn tiểu tử, mau nhìn xem trên hốc tường có thứ gì đó giống như linh quả." Hư Cốc bình tĩnh, lập tức chỉ bảo Ôn Đình Trạm.

Một lúc sau Ôn Đình Trạm mới bình phục, sau đó dường như cảm thấy có một chút sức lực mới chậm rãi bò dậy một cách chật vật. Cậu đi về phía trước hai bước, phải vịn vào tường như người sắp về già bước trên cầu thang một cách bất lực. Quả nhiên cậu thấy được hốc tường, hốc tường hai bên không có linh quả gì hết nhưng bên trong hốc tường đối diện có một đóa hoa sen, trên chín cánh hoa có chín màu sắc.

Ôn Đình Trạm nhìn thấy đóa hoa sen này, khát vọng của trực giác rất muốn tới gần. Cậu đi qua nhiều tầng địa cung như vậy, cũng đã gặp phải vô số linh vật, đây là lần đầu tiên Ôn Đình Trạm sinh ra thêm khát, gần như thêm khát điên cuồng. Cậu biết vật kia chắc chắn có thể bồi bổ sức mạnh trong cơ thể cậu.

Hít sâu mấy hơi, Ôn Đình Trạm tập tễnh bước đến, hai tay giữ lấy hốc tường, giơ tay tóm lấy hoa sen chín màu. Lúc này cậu mới phát hiện ngay cả một cánh hoa cậu cũng không có sức lực kéo xuống, chỉ có thể đẩy hoa sen chín màu ra ngoài một chút. Sau đó cậu căn một cánh hoa sát cạnh hốc tường.

Từ bé đến giờ, đây là lần Ôn Đình Trạm ăn uống tham hại nhất.

"Trời ơi, đó là Thánh Liên cửu sắc." Ôn Đình Trạm đẩy ra ngoài, mấy người khác mới nhìn thấy rõ ràng. Mạch Dịch cũng không khỏi hô lớn một tiếng.

So với các bảo bối bọn họ lấy được lúc trước, cộng lại đều không bằng một đóa Thánh Liên cửu sắc đó. E rằng nó chính là đóa hoa còn lại duy

nhất trên thế gian này, bởi vì bây giờ đã không còn điều kiện tự nhiên có thể nuôi dưỡng nó nữa.

Dạ Dao Quang thậm chí còn chưa từng nghe nói đến Thánh Liên cửu sắc.

Hư Cốc nhìn Ôn Đình Trạm cắn một miếng to cánh hoa của Thánh Liên cửu sắc, ông vội vàng cao giọng nhắc nhở: "Ôn tiểu tử, đừng nên tham ăn, thân thể của con không chịu nổi đâu."

Cánh hoa của Thánh Liên cửu sắc đầy đặn lại mọng nước, hương thơm thanh đậm, thoang thoảng ngọt ngào chảy vào trong miệng Ôn Đình Trạm. Cậu cảm thấy như có một luồng tiên khí sung mãn vào trong cơ thể, khiến các kinh mạch đang khô kiệt và lục phủ ngũ tạng đang trướng lên lập tức như cây khô gặp mùa xuân lại nảy mầm. Nếu không có Hư Cốc đúng lúc gọi một tiếng, Ôn Đình Trạm chắc chắn không nhận được lại cắn một miếng.

Nhưng cậu biết rõ đây là sự mê hoặc, mặc dù không ngừng nuốt nước bọt thêm khát đối với thứ này, Ôn Đình Trạm vẫn nhắm hai mắt lại. Cậu cảm giác một luồng khí khuếch tán trong thân thể khiến cậu dần dần khôi phục một chút sức lực. Để tiết kiệm sức, sợ rằng bản thân chưa hoàn toàn khôi phục, Ôn Đình Trạm không hề lãng phí thời giờ. Cậu ghé vào hốc tường bên cạnh, nhắm nhin từng làn hương thoang thoảng của Thánh Liên cửu sắc bay tới. Trong lòng cậu không ngừng tự nhủ, chờ đợi Thánh Liên cửu sắc trong thân thể của cậu chậm rãi chuyển hóa.

Thánh Liên cửu sắc chính là thánh vật, nó vốn là vật chí bảo vì từ chân quân Độ Kiếp kỳ cho tới bình dân bách tính ai cũng có thể dùng. Cũng vì nó ôn hòa, chất chứa sức mạnh tinh khiết nhất nên nó khuếch tán chậm rãi. Nếu không có Ôn Đình Trạm tâm trí kiên định, chỉ sợ nó vẫn ngủ yên trong quá trình chờ đợi ở nơi này.

Có lẽ đã qua một canh giờ, Ôn Đình Trạm bỗng nhiên mở mắt, cậu nằm chặt năm đấm, khớp xương phát ra tiếng đanh gọn, đó là âm thanh tràn ngập sức mạnh. Đôi tay cậu tựa vào bức tường đá, lại đứng thẳng người lên. Cậu trả Thánh Liên cửu sắc trở về chỗ cũ, sau đó quay lại, ánh mắt ban đầu mệt mỏi lúc này đã sáng rực.

"Mọi người chờ ta một chút."

Tất cả mọi người cho rằng Ôn Đình Trạm đi tìm cơ quan trước, thật không ngờ Ôn Đình Trạm lại lấy ra một thanh vũ khí từ trong hốc tường bên phải. Đây là một thanh kiếm vô cùng rực rỡ, thân kiếm màu trắng bạc, chuôi kiếm có cảnh hoa quấn quanh, ngay cả đầu kiếm cũng có những bông hoa chạm ngọc rủ xuống.

Tất cả mọi người đều thắc mắc Ôn Đình Trạm muốn làm gì, chỉ thấy Ôn Đình Trạm quay lại, trái Thần Ty trường lăng của Dạ Dao Quang ra bao lấy trường kiếm. Cậu đứng ở nơi hồ nước bị cắt đứt, dựa vào trường kiếm đưa Thần Ty trường lăng men theo bức tường đá.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 543: Trí Tuệ Cứu Người

Dạ Dao Quang lập tức hiểu ý, cô áp chặt vách tường bên này, đứng ở trên bờ hồ, giơ tay hết sức với tới trường lãng của Ôn Đình Trạm. Mỗi lần họ đều suýt bỏ lỡ, mấy lần suýt qua đầu ngón tay.

"Lão nhân, ông thử xem." Dạ Dao Quang cảm thấy cánh tay của cô vẫn chưa đủ dài, vì vậy xoay người về phía Hư Cốc nói.

Dạ Dao Quang nhường vị trí cho Hư Cốc. Hư Cốc vừa không hiểu, vừa thuận theo cô đưa tay nói: "Ôn tiểu tử, con không mau tìm cơ quan, vì sao con làm như vậy?"

Cũng may tay Hư Cốc vừa đủ dài, lập tức tóm lấy Thần Ty trường lãng, kéo lại được liền đưa cho Dạ Dao Quang, đã thấy Ôn Đình Trạm đặt Thánh Liên cửu sắc trượt theo trường lãng tới.

"Mọi người ở đây cũng mệt mỏi lâu rồi, đi vào địa cung chắc cũng chưa ăn gì. Vật này cực kỳ có hiệu quả dưỡng sức, mọi người lót dạ trước một lát, trong lòng tiểu tử cũng bớt đi một chút gánh nặng." Ôn Đình Trạm bình thản nói.

Trong lòng mọi người đều vô cùng cảm động, Thánh Liên cửu sắc là bảo vật, phen này Ôn Đình Trạm bí quá hoá liều vì bọn họ. Ngay cả khi cậu muốn độc chiếm vật chí bảo của nơi này thì bọn họ cũng không thể nói lời nào, thật không ngờ Ôn Đình Trạm lại suy nghĩ tinh tế như vậy.

Bọn họ thật sự là người tu luyện, mấy tháng thậm chí mấy năm không ăn không uống cũng không thể chết được. Nhưng bọn họ liều mạng vào

đây, rất nhiều người đã bị thương. Ôn Đình Trạm cũng không chắc chắn cậu có thể tìm được cơ quan hay không, cũng không biết khi nào mới có thể tìm được. Trước tiên cậu đưa Thánh Liên cưỡi sắc qua, nếu như có một phần vạn cơ hội, cũng có thể để bọn họ hy vọng nhiều hơn, chí ít trong thời gian ngắn không chết được.

"Thịnh tình của Ôn công tử, chúng ta xin bái tạ." Tô Bát trưởng lão của Tinh Tú tông và mấy vị có mối giao hảo tốt đồng thời cúi đầu về phía Ôn Đình Trạm từ phía xa.

"Bây giờ chúng ta cùng xuống địa cung, đương nhiên là cùng chung chí hướng, lúc trước mọi người bảo vệ ta, lúc này chính là lúc ta hồi báo." Ôn Đình Trạm cười khiêm tốn.

Xông vào mười mấy tầng địa cung, ngay cả trong lòng Vân Lạp và Vân Dậu từng tồn tại thành kiến với Ôn Đình Trạm cũng chưa từng oán giận cậu liên lụy họ. Thời điểm nguy cấp họ cũng bảo vệ cậu, cho cậu vị trí an toàn nhất. Tuy mỗi một cửa ải đều có không ít công lao của cậu nhưng trong lòng Ôn Đình Trạm vẫn ghi nhớ những ân tình này.

Dạ Dao Quang nâng niu Thánh Liên cưỡi sắc trong tay, dường như nó còn lưu lại nhiệt độ của Ôn Đình Trạm. Trong lòng Dạ Dao Quang có chút ấm áp, có chút thỏa mãn.

Dạ Dao Quang đưa tay gỡ xuống một cánh hoa màu xanh bị Ôn Đình Trạm cắn một nửa, sau đó bỏ vào trong miệng mình không chút do dự. Cô đưa toàn bộ Thánh Liên cưỡi sắc còn lại cho Hư Cốc.

Dạ Dao Quang tìm được một vị trí ngồi xuống, hai tay chống cằm vừa nhai hoa sen, vừa nhìn Ôn Đình Trạm cười tít cả mắt.

Tuy Ôn Đình Trạm bụng dạ đen tối, da mặt được Dạ Dao Quang rèn luyện đủ dày nhưng thấy vậy cũng không khỏi đỏ mặt lên. Những người

khác đều ho nhẹ một tiếng quay đầu đi, chỉ có Mạch Khâm và Vân Phi Ly đồng thời cup mắt xuống.

Ôn Đình Trạm nhanh chóng rời mắt, cậu vội vã nhìn bốn phía tìm cách phá giải. Cũng không biết cậu tìm bao lâu, bởi vì địa cung vẫn sáng chói như thế. Mọi người chỉ có thể tính toán trong lòng, chỉ ít cũng phải ba bốn canh giờ mà vẫn chưa tìm được cơ quan khống chế chuyển động của thành đá.

Cậu không thể không thừa nhận thành đá này chỉ chịu sự khống chế của linh khí.

Trong lòng mọi người sao không hiểu chứ, Hư Cốc mở miệng nói thẳng: "Ôn tiểu tử, con tự mình tìm cách thoát thân, lão gia ta nhất định sẽ đưa nha đầu ra ngoài."

Hư Cốc thực sự muốn Ôn Đình Trạm tiếp tục đi, còn ông cuối cùng chỉ có thể đưa Dạ Dao Quang quay lại đường hầm. Hư Cốc mang theo một mình Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm chắc chắn không lo lắng. Nhưng Dạ Dao Quang không thể bỏ lại Qua Vô Âm, không thể bỏ lại Mạch Khâm. Lúc trước Mạch Khâm từ đường hầm đi ra cũng đã phát tác độc tính. Nếu không phải vừa may lúc đó có linh quả hóa giải sát khí cộng với thuốc của Mạch Địch mang theo để khắc chế độc tố, e rằng hắc đã lành ít dữ nhiều. Mạch Khâm lại đi một chuyến nữa, mạng nhỏ của hắc chỉ sợ không giữ nổi...

"Mọi người đợi đã, ta nhất định có thể tìm được cách giải quyết." Khẩu khí của Ôn Đình Trạm vô cùng kiên định, cậu vừa nói xong đã không thấy tung tích.

Dạ Dao Quang nhanh chóng nghe được từng đợt âm thanh bất thường, cô nôn nóng không ngừng đi tới đi lui, hận không thể xuyên qua đi xem kết quả. Ôn Đình Trạm thực sự rất thông minh, lại học sâu hiểu rộng. Nhưng

kỳ môn này cậu vẫn rất khó hiểu, cộng với địa cung mà cô từng đi qua phần lớn đều là cơ quan kết hợp với trận pháp. Trước đây đương nhiên là không làm khó được Ôn Đình Trạm, nhưng sau này...

"Nha đầu, đừng đi nữa, mắt của lão gia ta sắp choáng váng rồi." Hư Cốc ngăn cản Dạ Dao Quang.

"Nơi đây không có âm thanh, có âm thanh mới chính là chuyện tốt, Ôn tiểu tử..."

Hư Cốc còn chưa dứt lời, những âm thanh kia lập tức biến mất không còn một tiếng động. Dạ Dao Quang đẩy Hư Cốc ra, đứng ở trên bờ hồ nhào người về phía trước cố gắng thăm dò tung tích. Suýt nữa cô chạm vào Tán Linh trận, vậy mà cũng không hề nghe được một chút âm thanh nào.

Dạ Dao Quang không khỏi oán hận Hư Cốc: "Lão đầu, miệng người đúng là quạ đen, nếu như Trạm ca có chuyện, con nhất định không để yên cho người."

Hư Cốc cũng hiểu được dường như mình lỡ lời, âm thầm tránh ra mấy bước.

Sau đó một hồi lâu Dạ Dao Quang cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì. Một canh giờ trôi qua, sự kiên trì của Dạ Dao Quang đã cạn kiệt. Cuối cùng cô cũng nghe được tiếng bước chân mới thở phào một hơi.

Ôn Đình Trạm nhanh chóng bước ra, cầm một thanh sắt có kích thước dài bằng cánh tay. Tất cả mọi người không hiểu Ôn Đình Trạm muốn làm gì, lại thấy ánh mắt Ôn Đình Trạm nhìn bức tường ngăn cách hồ nước hình vòng cung kia. Tay cậu vận đủ chân khí rồi nắm lấy ống sắt uốn cong nhẹ vào trong.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Ôn Đình Trạm giơ thanh sắt ra, độ cong của thanh sắt vừa khéo khớp với vách tường hình vòng cung. Tới lúc

này, mọi người lập tức hiểu ra dụng ý của Ôn Đình Trạm, cậu muốn làm cho bọn họ một cây cầu có thể vượt qua bên kia từ thanh sắt này.

Mọi người nhìn qua khoảng cách, lại dựa vào phạm vi đài phun đến thành đá mấy lần trước cho thấy mặc dù nơi đây sẽ phát động Tán Linh trận nhưng chỉ có bốn thành đá tương đối dài mới có thể bắn đến chỗ này. Đây không chừng chính là một điểm sơ hở. Thế nhưng người có tu vi càng cao thì thành đá xoay chuyển càng nhanh vì người đó tản ra linh khí càng nhiều, càng dễ dàng phát động thành đá. Cho nên những người này chưa chắc làm theo được.

"Mọi người dùng Thần Ty bao quanh chính mình." Ôn Đình Trạm gợi ý.

Qua Vô Âm tạo ra áo Thần Ty cho Dạ Dao Quang, trải ra có chiều rộng gần hai thước, dài hơn mười thước. Đúng là người như thế nào cũng có thể che kín được, mọi người không khỏi vui mừng.

Nhưng Hư Cốc nhíu mày nói với mọi người: "Phương pháp này được hay không, mọi người hãy đi trước một bước, lão gia ta yểm trợ đằng sau."

Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngu ngốc, họ đều hiểu rõ thanh sắt cần có một người giữ ổn định ở bên này, nếu không sao có thể đủ sức nâng đỡ người khác giẫm lên. Như vậy người cuối cùng sẽ không có cách nào đi trên thanh sắt, người đó chắc chắn phải ở lại bên này.

"Lão đầu, người hãy đi trước." Dạ Dao Quang không chút do dự. Thấy Hư Cốc trợn mắt, trong lòng Dạ Dao Quang đã có dự tính liền nói:

"Lão đầu, người yên tâm, con đã có cách không cần người ở lại cũng có thể đi trên thanh sắt."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 544: Con Tin Dao Dao

Con có thể có cách gì?" Giọng Hư Cốc chất vấn lạnh lùng.

"Nghĩa phụ, con không hề lừa dối cha. Trạm ca của con còn đợi con ở đằng kia, con cũng chẳng có tinh thần gan dạ liều mình cứu người, con chắc chắn có thể đi qua." Thái độ của Dạ Dao Quang nghiêm túc, giọng nói thành khẩn.

Cuối cùng cũng ngại giằng co, Hư Cốc khẽ nói: "Nha đầu họ Qua, con hãy đi trước."

Hư Cốc nói xong liền đưa áo Thần Ty cho Qua Vô Âm. Dạ Dao Quang bao bọc giúp Qua Vô Âm từ đầu tới chân chặt tới mức gió thổi không lọt rồi buộc chặt áo lại. Sau đó Dạ Dao Quang dìu Qua Vô Âm đi lên. Thần Ty màu nước nhưng đục, khi giẫm lên chỉ có thể hoàn toàn dựa vào cảm giác áp sát bức tường đá di chuyển từng bước một. Phía dưới chính là hồ nước, ngã xuống đó chắc chắn không còn hài cốt.

Nhìn qua nghĩ chỉ có vài chục bước chân ngắn ngủi nhưng khi đi tới vị trí chính giữa nhô ra nhiều nhất, Qua Vô Âm đã tiến vào Tán Linh trận. Bọn họ là những người tu luyện, nếu không phát ra khí ngũ hành trong cơ thể thì sẽ có một cảm giác hoàn toàn mất trọng lượng, thậm chí hai chân tê rần không có ý thức. Qua Vô Âm suýt nữa trượt ngã. Cũng may Ôn Đình Trạm và Hư Cốc nhanh tay nhanh mắt đỡ chắc hai đầu thanh sắt. Đồng thời hành động bất ngờ nhất trí cùng nâng Qua Vô Âm lên, Qua Vô Âm sợ đến mức tay mềm nhũn ra.

Cảm giác đôi chân càng ngày càng bất lực, đồng thời lúc này một luồng nước trắng bạc lại bắn tới, Dạ Dao Quang dứt khoát cảnh báo Qua Vô Âm: "Vô Âm, đừng nhúc nhích."

Đợi đến khi luồng nước thẳng tắp bắn lên người Qua Vô Âm mà Thần Ty không hề bị ăn mòn, ngay cả một vết nhỏ cũng không thấm vào, Qua Vô Âm mới di chuyển bước chân thêm một lần nữa. Bởi tu vi của nàng cũng không cao, đồng thời không vận khí nên khí ngũ hành tản ra ngoài cũng không nhiều, do đó thành đá cũng dần dần chuyển động chậm lại. Nàng chỉ bị bắn một lần, lại tựa vào vách tường tiếp tục đi qua, Ôn Đình Trạm kịp thời bắt được tay nàng.

Có Qua Vô Âm đi qua thành công ngay từ lần đầu tiên, lòng tin của mọi người tăng lên gấp bội.

Sau đó Ôn Đình Trạm lại đưa áo qua, từng người dựa theo cách đó ngay ngắn lần lượt rời khỏi nơi này. Cuối cùng chỉ còn lại có Dạ Dao Quang và Hư Cốc, hai người già trẻ mắt to trừng mắt nhỏ, cả hai đều không muốn làm theo.

"Nha đầu, con mau qua đi, nghĩa phụ cho dù không qua được đây cũng sẽ qua được đường hầm." Hư Cốc kiên định nói.

"Cha cho rằng cha không phải đi qua đường hoàng tuyền ư?" Dạ Dao Quang hừ lạnh.

Hư Cốc nhất định phải đi vào nơi sâu nhất trong địa cung, tìm được cách phi thăng. Nếu không cho dù ông đi ra được khỏi đường hầm mà không có cách phi thăng thì tuổi thọ của ông cũng sắp tận. Dạ Dao Quang sao có thể để ông quay về khi đã đi đến nước này.

"Nha đầu ngốc, cho dù nghĩa phụ thực sự đi vào, cũng chưa chắc tìm được đến..."

"Ai quan tâm cha tìm thấy hay không, cha cũng không nghĩ một chút nếu không có cha, con đường phía sau chúng ta phải đi tiếp như thế nào. Không biết chừng cha lui trở ra, con gái cha đây phải chết trong đó rồi..."

"Ăn nói hàm hồ!"

"Con không hề nói bừa, trong lòng cha chắc chắn hiểu rõ!" Khí thế của Dạ Dao Quang còn mạnh hơn cả ông.

Hư Cốc tức giận đến mức thở hỗn hển, đúng là ông tìm không ra lời phản bác, chỉ thực sự không muốn bỏ lại Dạ Dao Quang ở chỗ này. Nhưng ông quên rằng nếu không có mình hộ tống bảo vệ, phía sau nguy hiểm không lường hết, Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm nhất định lành ít dữ nhiều, tính mạng những người khác cũng khó bảo toàn. Lúc này bị Dạ Dao Quang nói trúng, Hư Cốc cũng nôn nóng đến mức đi quanh quẩn, tìm không ra một sách lược vẹn toàn.

"Cha đừng đi vòng vo nữa, con cũng bị hoa mắt theo cha rồi." Dạ Dao Quang kéo Hư Cốc.

"Cha mau qua đi, chẳng lẽ cha không tin con?"

"Nghĩa phụ, người qua đây đi!" Đầu bên kia Ôn Đình Trạm cũng mở miệng nói.

"Con... tiểu tử con nói cái gì?" Hư Cốc quát lạnh.

"Nghĩa phụ, con tin Dao Dao." Ánh mắt Ôn Đình Trạm nhìn Dạ Dao Quang tràn đầy tín nhiệm.

"Dao Dao sẽ không gạt con. Nếu như Dao Dao không có cách nào qua, con sẽ đi qua, sau đó đợi đến khi Dao Dao qua đây, con lại đi qua lần nữa."

Hư Cốc nhìn hai người một chút, cuối cùng vẫn không thể vận lại bọn họ, chỗ nguy hiểm như vậy ông cũng không thể đẩy Dạ Dao Quang qua. Vì vậy ông chỉ có thể bao chặt chính mình, men theo tường đi tới. Vân Lạp chỉ bị bắn ba lần, Hư Cốc vừa tiếp giáp Tán Linh trận, thành đá đã xoay tròn như điên. Vài chục bước đi ngắn ngủi của Hư Cốc đã bị bắn vài chục lần, từ đây cuối cùng cũng có thể thấy được Đại Thừa kỳ của Vân Lạp còn chênh lệch rất xa so với Hư Cốc...

Sau khi Hư Cốc đi qua, Dạ Dao Quang ngồi xổm xuống, lấy Thiên Lân và thả Dạ Khai Dương ra. Địa cung sáng như ban ngày nhưng đây không phải là ánh sáng nên cũng không phải ánh mặt trời, không biết là ánh sáng gì. Nơi đây không hề có khí cực dương, ngược lại có âm khí nên Dạ Khai Dương hiện thân hoàn toàn không có vấn đề. Đây là một góc chết, vừa may ngăn cản được tầm nhìn của người đối diện.

"Con trai, mạng nhỏ của mẹ giao cho con." Dạ Dao Quang dùng thần thức truyền đạt cho Dạ Khai Dương.

"Mẹ yên tâm." Dạ Khai Dương cũng dùng thần thức trả lời.

"Nha đầu, con đang làm gì vậy?" Lúc này Hư Cốc bên kia đã bắt đầu lo nghĩ.

Dạ Dao Quang lập tức hiện thân, mọi người thấy thanh sắt kê ngay ngắn trên tường đá, không khỏi sửng sốt. Mà đầu kia của thanh sắt cũng giống với đầu bên này nên bọn họ không thể nào thấy rõ cuối cùng Dạ Dao Quang đã dùng cách gì lại có thể vắt ngang thanh sắt qua Tán Linh trận. Mọi người chủ yếu đều không cảm giác được sự tồn tại của Dạ Khai Dương.

Dạ Dao Quang bao bọc kỹ lưỡng bản thân, đi qua từng bước lòng không tạp niệm. Dựa theo bước chân của Qua Vô Âm, Dạ Dao Quang cũng bị bắn một lần rồi cầm lấy tay của Ôn Đình Trạm.

Sau khi Dạ Dao Quang qua bên đối diện, thần thức của cô nhanh chóng huy động. Thiên Lân bay tới dọc theo bức tường đá, nhanh chóng rơi vào trong tay Dạ Dao Quang, cô cất luôn áo Thần Ty và Thiên Lân.

Dạ Dao Quang quay đầu, liếc mắt về phía Hư Cốc: "Cha thấy thế nào, con nói sẽ không lừa cha đúng không?"

Vì Tán Linh trợn phát động, Hư Cốc cũng không thấy rõ thứ bay về trong tay Dạ Dao Quang là thứ gì, chưa nói đến việc cảm giác được sự tồn tại của Dạ Khai Dương. Thế nhưng ông cũng không tìm hiểu sâu, gật đầu về phía Dạ Dao Quang: "Con gái không phí công rèn luyện."

Giờ phút này ngay cả Hư Cốc cũng không thể không thừa nhận, nếu không có Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, e rằng ông không thể đến được vị trí sâu nhất trong địa cung, cũng phải mắc kẹt đến chết ở nơi này.

"Đó! Cha đừng tưởng rằng mình là chân quân, toàn là con chiếm ưu thế!" Giải trừ được nguy hiểm, Dạ Dao Quang lại bắt đầu lên giọng.

Với tính cách này của cô, tất cả mọi người chỉ biết nhìn nhau cười.

Tiếp sau đó bọn họ liên thủ công phá Nguyệt Nha vịnh, Thiên Ất đại trận, Tứ Phục đại cục, cuối cùng trước mắt của bọn họ xuất hiện một cung điện có sáu lối đi. Bọn họ đều có cùng một dự cảm rằng đây là cửa ải cuối cùng, nếu tìm được hết sáu phương hướng này, chắc chắn bọn họ sẽ tìm được thứ mình muốn.

Đến nơi này bọn họ bắt đầu xuất hiện bất đồng vì mỗi một lối đi đều tản ra khí ngũ hành, không thấy bất kỳ cảm giác nguy hiểm nào. Tất cả mọi người đều dựa vào bản năng đến gần một lối đi có cảm nhận thu hút nhất đối với bọn họ. Nhưng thật ra mỗi một lối đi phát ra một loại khí ngũ hành, dẫn đến người tu luyện bất đồng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 545: Tắm Lòng Của Phi Ly

Dạ Dao Quang là người tu luyện có thuộc tính ngũ hành nên cho dù là Hư Cốc chân quân cũng chưa chắc đã nhìn thấu. Cô phát hiện sáu lối đi mơ hồ ẩn chứa khí ngũ hành nhưng cũng chỉ thoáng qua như một chiếc đĩa xoay tròn, phía trên là khí ngũ hành...

Cảm nhận này vô cùng mỏng manh, chỉ sợ ngay cả Hư Cốc cũng chưa chắc đã phát hiện được, mà Dạ Dao Quang lại không để lộ ra bản thân là người tu luyện thuộc tính ngũ hành. Tuy cô và những người trước mắt này đã cùng chung hoạn nạn nhưng dù sao cũng do có lợi ích chung ràng buộc, một khi ràng buộc này bị chặt đứt thì bọn họ sẽ trở thành người đứng, thậm chí là kẻ địch.

Vì vậy cô nói với Hư Cốc: “Lão đầu, chúng ta đi đường này.”

Dạ Dao Quang nhận ra chỗ này có khí ngũ hành lan tỏa khắp các lối đi.

Mặc dù Hư Cốc không phát hiện ra biến hóa nhỏ này nhưng nhiều năm kinh nghiệm nên ông cũng đã chọn được hai lối đi, một là lối Dạ Dao Quang chỉ vì bản thân ông là người tu luyện nên bị khí ngũ hành ảnh hưởng, một lối khác lại có ma lực khiến ông không tự kìm chế được muốn đi vào.

Loại ma lực này rất khó cự tuyệt, nếu không thì những người này cũng không tranh chấp lâu như vậy, ngay cả ông là người tu luyện cũng khó kìm chế được, huống chi những người có tu vi thấp hơn ông.

Nhưng Hư Cốc lại tin tưởng Dạ Dao Quang hơn, bởi vì ông và Thiên Cơ sư đệ bất chấp hao tổn tu vi và tuổi thọ cũng muốn nhìn trộm thiên cơ, đã nhìn ra được Dạ Dao Quang chính là người hữu duyên với địa cung. Lý trí và tình cảm vô cùng khó chọn, suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng Hư Cốc cũng gật đầu với Dạ Dao Quang.

Cũng bởi vì sự phân vân này của Hư Cốc nên đám người kia nhận được tin tức sai lầm, nhất là Vân Lạp vì ông ta định lựa chọn lối đi mà Hư Cốc dừng lại lâu nhất. Ông thấy rất rõ ràng Hư Cốc đã suýt chút nữa đi vào lối đi kia, đó giống như cảm giác kìm lòng không được. Ông ta còn lo lắng nếu Hư Cốc thật sự tiến vào lối đi đó, ông ta không muốn phát sinh tranh chấp với bọn họ.

Thấy Hư Cốc từ bỏ con đường kia, ông ta không khỏi buông lỏng một hơi: “Chân quân, Vân Lạp tin tưởng lựa chọn của chính mình!”

Không có Hư Cốc chân quân, Vân Lạp cũng không cần e dè nữa, cho dù người khác đi cùng đường với ông cũng không có gan tranh đoạt.

“Người muốn một mình hành động cũng được, nhưng nơi này họa phúc khó đoán, tất cả hậu quả đều phải do chính mình gánh chịu.” Hư Cốc dặn dò.

“Vân Lạp thề, lần này bất kể họa phúc như thế nào cũng không liên quan đến người khác.” Vân Lạp vô cùng sáng khoái đáp.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi hơn Hư Cốc, tính cách không đủ trầm ổn, ý chí cũng không đủ mạnh, tuy nhiên ngay cả Hư Cốc cũng suýt nữa không kìm được mà tiến vào đó nên khi Vân Lạp đưa ra lựa chọn này cũng đã nằm trong dự liệu của Dạ Dao Quang.

Hai người này là hai người có tu vi cao nhất, lựa chọn hai lối đi khác biệt khiến người khác càng thêm khó xử. Sau khi thảo luận thì có người lựa chọn Hư Cốc, có người lại lựa chọn đi theo con đường của Vân Lạp...

Mọi người đứng lên, mỗi lối đi đều có thêm mấy người. Người đứng bên cạnh Vân Lạp chính là Vân Phi Ly, hẩn dùng đôi mắt thâm trầm quét qua tất cả mọi người, phát hiện một đặc điểm về khí ngũ hành của đám người đằng sau, trong lòng khẽ rung động.

“Đại trưởng lão, chúng ta vẫn nên đi cùng chân quân thì tốt hơn.” Vân Phi Ly cảm thấy hẩn vừa nghĩ ra thứ gì đó nhưng lại không nắm được.

Vân Lạp lập tức phản đối Vân Phi Ly, ánh mắt khẽ đảo qua Dạ Dao Quang, trong lòng thầm nhớ lại những gì Vân Phi Ly đã làm. Ông ta lạnh lùng nói: “Thất công tử phải phân biệt mọi chuyện rõ ràng, đừng chỉ lo tư tình nhi nữ.”

Tuy Vân Phi Ly chính là thiếu chủ của Phiêu Mạc Tiên tông nhưng Vân Lạp lại là đại trưởng lão của Phiêu Mạc Tiên tông, chẳng những có tình cảm vô cùng tốt với tông chủ, thực lực lại mạnh mẽ nên địa vị trong tông môn cũng không kém gì Vân Phi Ly, coi như là anh trai của Vân Phi Ly nên ông ta rất thẳng thắn.

Vốn dĩ Vân Phi Ly không nghĩ như vậy nhưng nghe thấy thế lập tức biến sắc, hẩn liếc mắt nhìn Dạ Dao Quang theo bản năng khiến lòng Dạ Dao Quang khẽ run lên. Cô cảm giác như hiểu ra điều gì đó nhưng vẫn cố gắng tỏ ra thản nhiên như nghe không hiểu ý của bọn họ.

“Đại trưởng lão, Phi Ly không có ý này...” Người thông minh như Vân Phi Ly tất nhiên biết đi theo Hư Cốc sẽ có lợi ích, nhưng nếu thế thì cũng coi như tát vào mặt Vân Lạp, đập uy nghiêm của Phiêu Mạc Tiên tông dưới chân. Nhưng hẩn lại không thể nói ra lý do để thuyết phục Vân Lạp vì hẩn biết không thể bại lộ chuyện Dạ Dao Quang là người tu luyện cả năm loại thuộc tính trong ngũ hành...

Nếu không bại lộ năng lực của Dạ Dao Quang thì sẽ không có cách chứng minh suy nghĩ của hẩn là đúng, dù sao rất nhiều người trong bọn họ

đều không tu luyện cùng một loại thuộc tính nhưng đã lựa chọn lối đi rồi thì Vân Lạp nhất định sẽ kiên trì.

“Thất công tử, người lo lắng cho Dạ cô nương thì có thể đi cùng một đường với Dạ cô nương.” Lúc này Vân Dậu mở miệng.

Lập tức mọi người đều như bưng tỉnh, chẳng trách lúc ở trong đường hầm kia...

Vân Dậu cũng không còn biện pháp nào vì giờ phút này Vân Phi Ly không ủng hộ Vân Dậu đã khiến Vân Lạp nổi nóng, lại khiến đám người đi theo bọn họ bắt đầu dao động. Những người này không có khả năng cướp đoạt đá Nữ Oa cùng bọn họ nhưng trong con đường kia nhất định có chút nguy hiểm, nhiều người nhiều lực lượng nên giờ phút này không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được.

Vân Phi Ly lập tức lúng túng, không biết giải thích như thế nào.

Ngược lại Dạ Dao Quang âm thầm nắm chặt tay Ôn Đình Trạm, đứng ra nói với Vân Lạp: “Vân Lạp chân nhân, ta nghĩ trong lòng ông hiểu rõ một số chuyện, ta cũng không biết vì sao ông lại bắt buộc phải có đá Nữ Oa nhưng cũng xin thứ cho ta nói thẳng, đá Nữ Oa này ta tuyệt đối không nhượng bộ nên chúng ta đều phải dựa vào bản lĩnh của mình. Ta thiếu Vân Phi Ly công tử một nhân tình nên nếu không ngại thì xin mời đi cùng một đường với chúng ta.”

Vân Phi Ly đã từng giúp cô ở con sông phía bắc, biết rõ cô là người tu luyện khí ngũ hành nên cô cũng đại khái đoán ra vì sao Vân Phi Ly muốn đi cùng một đường với cô. Điều này cũng coi như là có lòng, chỉ vì hắn đã hứa không thể tiết lộ bí mật của cô nên mới rơi vào tình thế khó xử như vậy. Cũng bởi vì nguyên nhân này nên Dạ Dao Quang mới đứng ra nói vài câu với Vân Lạp.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 546: Trận Pháp Quái Di

Ánh mắt Vân Lạp chăm chú nhìn Dạ Dao Quang vì cô thẳng thắn đứng trước mặt ông nói rằng nhất định sẽ lấy được đá Nữ Oa nên ông cũng tin lời của cô, dù sao đoạn đường này Dạ Dao Quang cũng thật sự không có ý đồ gì...

Có thể...

Nhìn Hư Cốc, Vân Lạp chậm rãi nhắm hai mắt, ông cũng đang phân vân giữa lí trí và tình cảm. Có Hư Cốc ở đây thì bọn họ thật sự không có phần tranh giành đá Nữ Oa, hơn nữa Dạ Dao Quang lại nói quang minh chính đại như vậy mà đến lúc đó ông lại vạch mặt thì ngay cả chính ông cũng sẽ coi thường bản thân mình, dù sao thì kết quả đều là trở mặt nhìn Dạ Dao Quang lấy đi đá Nữ Oa.

Thà rằng chọn một con đường khác, tu vi bọn họ cũng không kém, cùng lắm thì vẫn có thể lui về, nếu may mắn không chừng còn tìm được đá Nữ Oa trước một bước. Đây chính là cơ hội duy nhất của ông.

“Thất công tử, người đi theo Hư Cốc chân quân đi.” Cuối cùng Vân Lạp đưa ra quyết định.

“Đại trưởng lão...”

“Không cần nói nữa.” Vân Lạp cắt ngang lời nói của Vân Phi Ly:

“Thất công tử, lão phu tuyệt đối không có tâm tư gì.”

Những lời này khiến lòng Vân Phi Ly run lên, thật ra lần này bọn họ tới đây tìm đá Nữ Oa là vì phụ thân của hắn. Không ai ngờ được tông chủ của Phiêu Mạc Tiên tông đang luyện công thì bị tẩu hỏa nhập ma, cần phải có đá Nữ Oa để thanh lọc ma tính trong cơ thể, cũng không ai biết hiện giờ cha hắn đã bị mấy đại trưởng lão liên hợp trấn áp nhốt lại một chỗ. Bởi vì tu vi của phụ thân đã đạt đến cảnh giới cao, thế gian này có lẽ chỉ còn Hư Cốc và Thiên Cơ có thể chế ngự mà thôi.

Tông chủ tiên tông đệ nhất thiên hạ đã tẩu hỏa nhập ma, tin tức này sao bọn họ dám phát tán ra ngoài? Danh tiếng của Phiêu Mạc Tiên tông cũng không phải là vấn đề quan trọng, mà bọn họ sợ rằng người trong Ma môn kia đột nhiên ra tay với phụ thân của hắn, sau đó có thể chế ngự Phiêu Mạc Tiên tông. Đây thật sự là thời cơ tốt để khiến các tông môn rung chuyển.

Cho nên tin tức này đã được bọn họ giấu kín, không phải vào lúc bất đắc dĩ thì không thể phát ra, đây chính là mệnh lệnh lúc tỉnh táo của phụ thân hắn.

Dù có chết cũng không ai được tiết lộ tin tức này ra ngoài.

Hôm nay tông chủ Phiêu Mạc Tiên tông đã hạ tử lệnh, nếu một ngày ông hoàn toàn nhập ma thì có thể để mẫu thân tự tay kết thúc cho ông, tuy mẫu thân sẽ không đành lòng hạ thủ nhưng khi ông nhập ma cũng chỉ có mẫu thân mới có thể đến gần ông. Đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào, nhưng nếu mẫu thân hắn không hạ thủ được thì toàn bộ Phiêu Mạc Tiên tông sẽ bị hủy trong tay của phụ thân. Phụ thân còn có thể làm hại nhiều người hơn...

Đá Nữ Oa này bọn họ bắt buộc phải có.

Hắn hiểu được tâm tư của Vân Lạp, Vân Lạp muốn nhanh chóng tìm đá Nữ Oa, ai tới trước thì được trước. Mặt khác, Vân Lạp muốn để hắn đi

theo Dạ Dao Quang vì nếu Dạ Dao Quang tìm được trước thì hắc cũng có thể thừa cơ...

“Nếu chư vị đã quyết định vậy thì đi đi, lão gia ta cho các người một tấm bùa, vào thời khắc nguy cấp có thể phát tín hiệu. Chỉ cần ta đuổi tới kịp thì sẽ toàn lực cứu giúp, nếu lão gia ta không tới kịp thì chư vị cũng đừng nên oán hận.” Hư Cốc và Dạ Dao Quang cùng một kiểu người, việc nhỏ sẽ không câu nệ tiểu tiết nhưng việc lớn thì sẽ làm vô cùng chu đáo cẩn thận.

Hành động này khiến mọi người đều cảm kích trong lòng, Hư Cốc dẫn đầu đưa bọn họ tới nơi đây cũng là hết lòng rồi. Sau này đành bất luận họa phúc sinh tử, lựa chọn của mình thì phải tự mình chịu trách nhiệm, không có ai dám oán trách Hư Cốc.

“Đa tạ chân quân.” Vân Lạp chân thành cảm ơn, ông hành đại lễ với Hư Cốc:

“Chân quân, thất công tử của Phiêu Mạc Tiên tông ta xin giao phó cho người, người nhất định phải bảo vệ hắc chu toàn.”

“Chỉ cần lão gia ta còn sống thì nhất định không để cho hắc chết.” Chỉ bằng việc Vân Phi Ly xả thân cứu Dạ Dao Quang thì Hư Cốc đã có thể phá lệ chiếu cố cho hắc rồi.

Vân Lạp nhìn thất công tử, gật đầu một cái sau đó dẫn đầu đi vào lối đi, những người còn lại cũng đi theo lối đi mình tự chọn. Đến khi bọn họ đi vào hết, Hư Cốc mới bắt đầu dẫn mọi người tiến vào.

Đoàn người đi theo Hư Cốc có số lượng nhiều nhất, có vài môn phái chỉ còn lại hai, ba người kết bạn đi cùng nhau, chỉ có vài người tu vi thấp đi theo Hư Cốc. Thứ nhất bọn họ không muốn bị cản trở, thứ hai là trứng gà không đặt cùng một giỏ, thứ ba là vì thực lực của Hư Cốc khiến bọn họ yên tâm.

Tô Bát trưởng lão của Tinh Túc tông, Mạch Khâm và sư thúc hãn kiên định đi theo Hư Cốc, còn có Qua Vô Âm, Vân Phi Ly, Ôn Đình Trạm và Qua Mậu của Qua Vụ hải. Những môn phái khác lẻ tẻ ba, bốn người, tổng cộng dư ra hai mấy người, mà bọn họ chỉ có mười người.

Những người tu vi thấp đều đi theo bọn họ nhưng Hư Cốc cũng không nói gì. Ông sắp xếp đội hình, mình xung phong đi đầu để Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang theo sát, tiếp theo là Qua Mậu, sau đó là Qua Vô Âm và Vân Phi Ly, tiếp đến là Mạch Khâm, Mạch Địch, cuối cùng là những người môn phái khác.

Lối đi đều làm từ bạch ngọc, thậm chí còn có thể soi sáng bóng dáng của bọn họ, nhưng khi Tô Bát là người cuối cùng đi vào thì cả lối đi đột nhiên biến đổi. Cả lối đi giống như bạch ngọc bị phủ một lớp ánh sáng rực rỡ, sau đó biến thành chín màu sắc khác nhau.

Bốn phía đều im lặng đến mức có thể nghe được tiếng hít thở, thậm chí bọn họ còn không dám thở mạnh vì dưới chân và đỉnh đầu đều là màu sắc rực rỡ đang không ngừng chuyển động, chỉ có bọn họ đứng im bất động.

“Trận pháp thật quý dị.” Mạch Địch nhíu mày, bọn họ chưa bao giờ nghe, chưa bao giờ thấy qua trận pháp như này, thật sự là không có cách nào để hoạt động.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, màu sắc khác nhau trong lối đi không ngừng biến đổi lui về sau. Bọn họ thử lui về sau thì ánh sáng lại chạy về phía trước, hơn nữa bọn họ chạy càng nhanh thì tốc độ của ánh sáng càng nhanh, bất kể dùng cách gì cũng không thoát được.

Ôn Đình Trạm nhìn một chút rồi khẽ nói: “Chư vị trước tiên đừng động đây!”

Cả đoạn đường này mọi người đã thấy bản lĩnh của Ôn Đình Trạm nên vô cùng tin tưởng, tất cả đều cùng nhau dừng lại. Khi bọn họ vừa dừng lại thì tốc độ của lối đi cũng chậm dần.

“Dao Dao, hai chúng ta cùng đi, ta đi phía trước, nàng lui về sau.” Ôn Đình Trạm nói với Dạ Dao Quang.

“Người khác tạm thời đứng im.”

Hai người nhìn nhau, đồng thời gật đầu. Dạ Dao Quang lùi về sau, Ôn Đình Trạm đi lên trước, lối đi liền xuất hiện hai cực khác nhau. Dạ Dao Quang có tu vi còn Ôn Đình Trạm thì không nên Dạ Dao Quang bị khí ngũ hành ảnh hưởng, tốc độ càng lúc càng nhanh. Dạ Dao Quang lùi một bước thì Ôn Đình Trạm đã dịch lên ba, bốn bước. Nếu đổi lại là Ôn Đình Trạm đi cùng với Hư Cốc thì chỉ sợ Hư Cốc vừa đi một bước, Ôn Đình Trạm lập tức bị đưa ra khỏi lối đi.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 547: Mùi Vị Của Máy Thời Gian

“Ôn công tử tâm tư tinh tế, mưu trí hơn người.” Chứng kiến kết quả như vậy, Tô Bát cũng không nhịn được mà tán thưởng.

Bọn họ thường tự cao tự đại là người tu luyện nhưng khi đi đến địa cung mới biết núi cao còn có núi cao hơn. Nếu lúc này Ôn Đình Trạm có chút tư tâm thì sợ rằng chỉ cần Ôn Đình Trạm động ngón tay đã có thể tiêu diệt toàn bộ đám người tu luyện bọn họ.

“Tô trưởng lão chớ khen vội, ta vẫn chưa giải quyết xong.” Ôn Đình Trạm nhíu mày.

“Chúng ta hợp lực không biết có thể đưa nghĩa phụ đi được không?”

Thật ra cậu chỉ muốn thử nghiệm một chút, nhưng sự thực chứng minh là lối đi kì dị này có để lại đường sống, nếu không thì vô cùng phức tạp.

“Nếu đây là dựa vào linh khí đối lập để vận chuyển thì muội có cách khác đưa nghĩa phụ đi.” Dạ Dao Quang nhìn Ôn Đình Trạm. Càng là linh khí cao, càng đối lập với nhau mạnh hơn, cô thật sự có cách đưa nghĩa phụ đi.

“Dạ cô nương, tu vi của chân quân...” Ngoại trừ Ôn Đình Trạm thì mọi người đều kinh ngạc, chỉ có Qua Vô Âm có chút suy nghĩ.

“Ta sẽ không lừa gạt các người...” Dạ Dao Quang tự tin như lúc ở hoàng tuyền, hơn nữa có chuyện lúc trước nên mọi người cũng tin tưởng Dạ Dao Quang.

“Trước tiên sẽ đưa chân quân ra ngoài sao?” Mạch Địch lên tiếng.

“Không, đưa lão đầu ra ngoài xong thì ai có thể đưa mọi người đi?”
Dạ Dao Quang lắc đầu sau đó nói với Hư Cốc:

“Lão đầu, người đưa Mạch nhị thúc...”

“Không dám, không dám, Dạ cô nương đừng xưng hô với ta là Mạch nhị thúc.” Đây là lần đầu tiên Dạ Dao Quang gọi như vậy khiến ông giật mình.

Dạ Dao Quang là nghĩa nữ của Hư Cốc, thứ bậc của Hư Cốc chính là tăng tổ phụ của Mạch Địch, theo lý thuyết thì Dạ Dao Quang chính là tổ mẫu của Mạch Địch.

Nhưng những lời này nói ra chỉ khiến mọi người thêm lúng túng nên Mạch Địch nhân tiện nói: “Dạ cô nương có thể gọi thẳng tên ta.”

Nơi đây không chỉ mình ông có thứ bậc thấp hơn Hư Cốc, ngay cả Tô Bát cũng thấp hơn, phải gọi Dạ Dao Quang bằng sư cô, Qua Mậu cũng vậy...

Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn Hư Cốc, đều là tại người này làm hại cô không giải thích được chuyện thứ bậc kia, nhưng giờ có nói gì cũng vô ích: “Lão đầu, trước tiên hãy đưa Mạch trưởng lão, Tô trưởng lão, Qua trưởng lão đi...”

Hư Cốc gật đầu, người đầu tiên là Tô Bát. Ngay lập tức ông và Tô Bát ở hai đầu, Hư Cốc chuyển hướng đi tới, Tô Bát cũng phải di chuyển, sau đó chỉ thấy Hư Cốc đi về phía trước ba bước, Tô Bát liền như người trượt băng lao qua người bọn họ, cũng may lối đi đủ rộng nên không ai bị đụng vào.

“Thoạt nhìn đúng là rất thoải mái.” Cứ như vậy lập tức bay ra ngoài, vẻ mặt Dạ Dao Quang tràn đầy hứng thú.

“Có muốn lão gia ta cho con thử một lần không?” Hư Cốc cười nói.

“Nếu đưa con đi thì người phải ở lại đây cả đời rồi!” Dạ Dao Quang liếc mắt, sau đó nói:

“Mau làm việc đi...”

Kế tiếp là Qua Mậu và Mạch Địch, còn có mấy người môn phái khác. Khi đến lượt Vân Phi Ly và Mạch Khâm thì Dạ Dao Quang liền kêu ngừng lại: “Lão đầu, hai người bọn họ không chịu nổi đâu, người đứng yên đừng nhúc nhích.”

Dựa vào sức mạnh của Hư Cốc thì ngay cả Tô Bát cũng bay ra ngoài, mà tốc độ của Mạch Khâm và Vân Phi Ly thì càng không thể so sánh.

“Vậy con muốn như thế nào?” Hư Cốc trừng mắt với Dạ Dao Quang.

“Con không đưa bọn họ ra ngoài sớm, chẳng lẽ để bọn họ ở lại đây chơi?”

“Sống năm trăm năm mà đầu óc chả linh hoạt chút nào!” Dạ Dao Quang ghét bỏ liếc mắt nhìn Hư Cốc, sau đó một tay bắt được tay Mạch Khâm.

“Mạch đại ca, chúng ta đưa Vân công tử ra ngoài trước.”

Vân Phi Ly và Mạch Khâm có tu vi gần giống nhau, Mạch Khâm kết hợp cùng Dạ Dao Quang có thể đưa Vân Phi Ly ra ngoài. Mạch Khâm khẽ gật đầu, Vân Phi Ly cũng chuẩn bị sẵn tâm lý.

Tuy nhiên tốc độ lại hơi chậm một chút, cũng may sau khi điều chỉnh lại thì Vân Phi Ly cũng được đưa ra ngoài. Sau đó Dạ Dao Quang liền kéo Qua Vô Âm nhưng không cách nào đưa Mạch Khâm ra ngoài được.

Điều chỉnh nhiều lần không được, chênh lệch thật sự quá lớn. Hai Nguyên Anh kỳ đúng là không đỡ được một Hóa Thần kỳ, sau cùng phải tăng thêm Ôn Đình Trạm cũng không được.

Dạ Dao Quang chỉ có thể dùng tay che mặt: “Mạch đại ca, phiền huynh ngồi máy thời gian một lần...”

Mạch Khâm còn không hiểu “máy thời gian” là thứ gì đã bị Hư Cốc dùng một bước chân đưa ra ngoài ngàn dặm. Dạ Dao Quang nhìn tốc độ kia, Mạch Khâm nhanh như chớp đã biến thành một chấm đen, hy vọng bên ngoài có người đón được Mạch Khâm.

“Vô Âm, muội và Trạm ca đưa tử ra ngoài.”

Dạ Dao Quang tu luyện khí ngũ hành nên mạnh hơn Qua Vô Âm, nhưng vì tốc độ nhanh hơn nên Dạ Dao Quang phải kéo theo Ôn Đình Trạm, nhẹ nhàng đưa Qua Vô Âm ra ngoài. Sau đó Dạ Dao Quang lại đưa Ôn Đình Trạm ra: “Trạm ca, chờ muội!”

“Nhất định phải đi ra!” Ôn Đình Trạm mỉm cười.

Sau khi đưa Ôn Đình Trạm ra ngoài cũng chỉ còn lại hai cha con: “Lão đầu, còn lại hai chúng ta.”

“Đúng vậy! Nha đầu, đây chính là duyên phận!” Hư Cốc cười nhạt.

“Lão đầu, người đưa nhiều người đi như vậy, con cũng cho người ném thử mùi vị của máy thời gian.” Dạ Dao Quang âm trầm cười một tiếng.

Cô giơ tay lên, Tử Linh châu lơ lửng trong lòng bàn tay. Đây chính là lý do tại sao cô phải đưa Hư Cốc ra ngoài sau cùng, bởi vì cô không muốn bại lộ Tử Linh châu trước mặt người khác.

“Đây là...” Hư Cốc khiếp sợ không thôi.

“Nha đầu này toàn thân đều là bảo bối...”

“Tất nhiên, cho nên có nữ nhi như con đúng là tiện cho người.” Dạ Dao Quang giương cằm lên.

Lúc này cô quay lưng về phía lối ra, đứng đối mặt với Hư Cốc, đầu ngón tay thúc giục Tử Linh châu, nhanh chóng đi về phía Hư Cốc. Sức lực mạnh mẽ của Tử Linh châu đã khiến thân hình Hư Cốc khẽ dao động, Hư Cốc vừa bước ra một bước đã lập tức bị Dạ Dao Quang đẩy về phía lối ra.

Sau khi đưa Hư Cốc ra ngoài, Dạ Dao Quang thở dài một hơi. Lúc này cô đứng cạnh cánh cửa ra vào, khoảng cách cũng không xa, cô đưa tay vuốt ve Tử Linh châu: “Tiểu bảo bối, ta phải chịu một lời nguyên rủa mới lấy được ngươi, ngươi cũng không thể vứt bỏ ta, phải nhớ rõ khí tức của ta, nhớ đường về nhà đó.”

Nói xong Dạ Dao Quang lập tức ném Tử Linh châu về phía trước, bản thân cô lại vận khí tiến lên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 548: Nơi Sâu Nhất Địa Cung

Dạ Dao Quang chỉ cảm thấy có một sức mạnh mạnh mẽ khiến linh hồn cô rung động, cả người như có ảo giác xuyên qua thời gian. Tử Linh châu có thể đưa cả Hư Cốc chân quân đi quả nhiên năng lực bất phàm. Một thời gian dài Dạ Dao Quang không cảm nhận được bất kì tri giác nào, mãi đến khi cô bay ra ngoài, rơi vào lòng Hư Cốc chân quân thì cả người vẫn còn đang ở trong trạng thái trống rỗng.

Vì bảo vệ Dạ Dao Quang và Tử Linh châu nên Ôn Đình Trạm vừa ra đã dẫn toàn bộ mọi người rời đi. May ở chỗ này có một chỗ dừng chân, phía trước là một trận pháp bằng đá cũng không khó giải, Tô Bát dẫn theo mọi người đi trước một bước. Sức mạnh của Tử Linh châu cũng chỉ có Hư Cốc mới có thể đỡ được, bằng không cô sẽ lập tức bay thẳng vào vách đá. Tường đá này vốn làm từ chất liệu bình thường, nếu va chạm mạnh chỉ sợ...

Cho nên bộ dạng này của Dạ Dao Quang cũng chỉ có một mình Hư Cốc chân quân chứng kiến. Hư Cốc chân quân nhìn tiểu nha đầu bình thường hung hăng phách lối, hiện giờ hai mắt đại ra, tóc tai dựng đứng, lập tức không chút nể mặt nào cười ầm lên: “Ha ha! Ha ha!”

Tiếng cười khiến đầu óc Dạ Dao Quang lập tức tỉnh táo, cô nhảy dựng lên, đang chuẩn bị cãi nhau với Hư Cốc thì cảm giác được một sức mạnh mạnh mẽ từ lối đi bay ra ngoài. Dạ Dao Quang bất chấp việc Hư Cốc cười chê, đang muốn đẩy Hư Cốc ra để đón Tử Linh châu thì lại bị Hư Cốc kéo sang một bên. Tay kia của ông nắm vào hư không liên vững vàng bắt được một ánh sáng màu tím.

Đưa Tử Linh châu cho Dạ Dao Quang, Hư Cốc nói: “Không muốn sống nữa sao? Con nghĩ mình chờ được sức mạnh lớn như vậy à?”

“Hừ...” Dạ Dao Quang đoạt lại Tử Linh châu từ tay Hư Cốc.

Lúc này tâm trạng Hư Cốc vô cùng tốt nhưng lại có chút phiền muộn vì ông cảm nhận được cơ hội cách thời gian ông phi thăng rất gần. Có thể sống hơn năm trăm năm nhưng những ngày này là thời gian vui vẻ nhất của ông. Ông nhớ mang máng thời còn trẻ cũng đã từng trải qua cảm giác như vậy nhưng hình ảnh trong trí nhớ lại có chút mờ nhạt, có lẽ do đã quá nhiều năm tháng trôi qua.

Cảm nhận được tâm trạng phức tạp của Hư Cốc, Dạ Dao Quang khẽ động, cất Tử Linh châu đi sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nói với Hư Cốc: “Lão đầu, chúng ta tu luyện chính là để bất tử, phi thăng... Người cũng đã sống hơn năm trăm năm rồi, con không có gì để khuyên người, chúc người sớm vui vẻ rời đi! Nói không chừng sau này hai cha con chúng ta còn có thể gặp lại, có thể tiếp tục mối duyên cha con này nên người đừng nghĩ ngợi nữa, nơi này đã không phải là nơi mà người nên ở lại nữa rồi.”

Thời khắc như này cũng có thể bị nha đầu kia phá hỏng, cái gì gọi là rời đi vui vẻ? Đây là nguyên rủa ông chết sớm sao?

Nhưng nha đầu kia nói vậy Hư Cốc cũng không tính toán, tự tay vuốt tóc cô, xoa xoa mái tóc dài đang rối tung. Ông không nói thêm điều gì, lặng lẽ rời đi.

Dạ Dao Quang trừng mắt nhìn lên mái tóc của mình, sau đó lập tức giận dữ: “Lão đầu...”

Đợi đến khi cô quay đầu lại thì Hư Cốc đã biến mất không thấy.

Dạ Dao Quang khóc không ra nước mắt, hình tượng xinh đẹp của cô cứ như vậy bị hủy đi. Nghĩ tới mái tóc rối tung của mình, cô liền lấy dây

cột tóc, cẩn thận chải chuốt lại rồi buộc lên, tức giận đùng đùng đi về phía trước.

Vừa ra khỏi khu vực bức tường đá, Dạ Dao Quang lập tức sợ ngây người. Đây là một thế giới bằng thủy tinh màu xanh, mỗi một chỗ đều vô cùng đẹp, trên thạch bích còn có một hình vẽ cổ xưa. Đây chính là hình vẽ tái hiện lại thời viễn cổ xa xưa nhất, khi tay con người và động vật còn vô cùng to lớn. Bộ lạc nguyên thủy đó sinh ra một bé gái, bé gái càng lớn càng xinh đẹp nhưng sau khi lớn lên lại biến mất không ai tìm được, cuối cùng bộ lạc nguyên thủy bị xâm lược. Ngay khi bọn họ chuẩn bị diệt vong thì một thần nữ xuất hiện một mình đánh lùi quân địch, mà vị thần nữ này chính là thiếu nữ đã biến mất năm xưa...

Nàng không thích chiến tranh và sát phạt nên đã mang theo những tộc nhân còn lại di chuyển tới nơi này, dường như nhận được cơ duyên gì đó nên lại thành lập bộ lạc một lần nữa, theo thời gian dần dần biến thành một gia tộc tu tiên lánh đời. Về sau nhân tài càng ngày càng ít ỏi, lại không thể kết hôn cùng với người ngoại tộc nên cả gia tộc suy bại.

Dạ Dao Quang cảm thấy quy định không kết hôn cùng người ngoại tộc kia đã khiến bộ lạc bọn họ bị diệt vong, huyết mạch ở những đời gần nhau sẽ tạo ra dị dạng, đời sau nhất định không khỏe mạnh. Tổ tiên thì đã đến lúc đại nạn, diệt vong chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Những bức họa này được điêu khắc lên nhưng không hiểu sao giữa ánh sáng xanh nhàn nhạt kia lại hiện lên hai tòa bảo tháp, bảo tháp có bảy tầng, vô cùng cao. Bảo tháp được xây bằng vật liệu bình thường nhưng trên đỉnh tháp được khảm một thứ gì đó tản ra ánh sáng ngọc thạch màu xanh lục.

Tuy nhiên ánh sáng này có chút chói mắt vì Dạ Dao Quang nhìn vào nó liền cảm thấy toàn thân không thoải mái.

“Nơi này chính là trung tâm địa cung sao?” Vân Phi Ly nghi hoặc:

“Sao không thấy đá Nữ Oa?”

“Ai bảo bên trong địa cung có đá Nữ Oa?” Dạ Dao Quang có chút buồn bực.

Từ lúc đi vào địa cung đến giờ còn chưa gặp được một bộ hài cốt nào, bọn họ hẳn là nhóm người đầu tiên đi vào đây, như vậy thông tin địa cung có đá Nữ Oa là ai truyền ra ngoài? Nếu địa cung thật sự không có đá Nữ Oa, chẳng phải cô đã mất công đi một chuyến hay sao?

“Ba tháng trước, chúng ta ngẫu nhiên nhận được bản vẽ này.” Mạch Khâm lấy một địa đồ ra đưa cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhận lấy, đó chính là hình vẽ vòng tròn trên cửa chính, chỉ có điều bức địa đồ này có thêm hình một bông hoa sen năm cánh ngũ sắc bằng đá ở chính giữa. Đây thật sự là đá Nữ Oa, trên đó còn có mấy chữ: “Trong địa cung Côn Lôn, bảo bối vô cùng tận, độ kiếp hơn chín tầng, thần thạch không thể thiếu!”

“Đây là do ai truyền đi? Chẳng lẽ không sợ đây là một cái bẫy sao?” Dạ Dao Quang lập tức phản ứng.

“Tất cả đại tông môn chúng ta đã cẩn thận kiểm tra, còn tìm Thiên Cơ chân quân chứng thực. Thiên Cơ chân quân nói rằng mười năm trước bọn họ đã phát hiện sự tồn tại của địa cung nhưng chưa bao giờ động vào.” Mạch Khâm giải thích:

“Là ai truyền ra tin tức này thì chúng ta không điều tra được, sau đó chúng ta bàn bạc với Phiêu Mạc Tiên tông nên mới quyết định phái người trong tông môn xuống địa cung tìm kiếm.”

Dạ Dao Quang nhíu mày, nhìn về phía Vân Phi Ly. Vân Phi Ly không nói gì, lặng lẽ gật đầu với Dạ Dao Quang

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 549: Tử Vi Đẩu Số

“Ồ, bảo tháp kia đang đổi sắc!” Đúng lúc đó, Qua Vô Âm đột nhiên chỉ vào bảo tháp.

Thật ra không cần ngẩng đầu lên cũng biết vì ánh sáng trên đỉnh bảo tháp đã thay đổi, lúc đầu vốn là màu xanh lục, bây giờ đã chuyển sang màu đỏ hồng.

Trong lúc đó tất cả mọi người đều nghĩ đến một chuyện, lập tức đưa mắt nhìn về phía bảo tháp. Tất cả mọi người không nói gì, ai cũng chăm chú nhìn vào bảo tháp. Ánh sáng màu đỏ hồng rất nhanh biến mất, lập tức biến đổi thành màu xanh lam, sau khi ánh sáng màu xanh lam biến mất lại chuyển thành ánh sáng màu tím, sau đó là ánh sáng màu xanh lục, lặp lại như một vòng tuần hoàn.

“Đá Nữ Oa!” Giờ phút này tất cả mọi người đều chắc chắn viên đá trong bảo tháp kia chính là đá Nữ Oa.

“Chẳng lẽ có hai khối đá Nữ Oa sao?” Tô Bát trưởng lão nhìn hai đỉnh tháp kề nhau, hai đỉnh tháp đều đồng thời tản ra ánh sáng giống nhau.

“Có thể!” Mạch Địch gật đầu.

Hai khối đá Nữ Oa này được lưu truyền từ thời thượng cổ, cho dù không dùng đến cũng có thể đem về làm vật trang trí, đó cũng coi như một vinh dự tối cao.

Trong lòng mọi người đều có chút kích động nhưng nhìn thấy Hư Cốc cũng không tiện mở miệng nói gì.

Hư Cốc đứng phía dưới bảo tháp, hai tòa tháp này ước chừng cao khoảng hai trượng. Dạ Dao Quang cũng không hiểu rõ vì sao bộ lạc này lại muốn xây dựng hai bảo tháp, trên đỉnh tháp còn có một xích sắt bám vào thạch bích, mỗi dây xích đều ở trong tay nhân vật trong bích họa.

Giống như tám người trong bích họa kia kéo hai tòa bảo tháp này.

Trước mặt Hư Cốc không có gì nhưng dường như lại giống như có thứ gì cản lại. Khi ông vận khí, mọi người liền thấy bên trong không gian xuất hiện một lớp lá chắn mỏng manh, Hư Cốc lập tức đánh ra một chưởng nhưng cũng không phá được.

Hư Cốc thử năm sáu lần cũng không thể phá vỡ. Tô Bát, Mạch Đình còn có Qua Mậu cùng tiến lên, mỗi người đứng một hướng, sau đó liếc nhau đồng thời vận khí đánh thẳng vào lớp lá chắn kia.

Lớp lá chắn kia không biết được hình thành như thế nào mà một chưởng của bốn người liên hợp đánh vào cũng không tạo ra được động tĩnh. Một chưởng liên hợp này có thể san bằng cả một ngọn núi lớn thành bình địa mà lá chắn kia lại không lay động nửa phần.

Ôn Đình Trạm quay đầu nhìn kĩ lại bích họa, ánh mắt nhìn theo từng đoạn dây xích...

“Trạm ca, chàng đang nhìn gì vậy?” Dạ Dao Quang tiến đến gần Ôn Đình Trạm.

“Dao Dao, nàng lấy la bàn ra cho ta xem một chút!” Ôn Đình Trạm nói với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang không chút do dự lấy la bàn ra, đặt trong lòng bàn tay Ôn Đình Trạm: “Chàng muốn la bàn làm gì?”

“Dao Dao, nàng bay đến chỗ cao nhìn xem, có phải hai sợi xích sắt này giống với hình bát quái đồ hay không?” Ôn Đình Trạm mỉm cười với Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhìn sợi dây xích sắt, sau đó nhảy lên chỗ cao nhất nhìn xuống. Bởi vì toàn bộ cung điện là hình tròn, tám sợi xích sắt đúng lúc phân ra thành tám hướng hết như bát quái đồ.

Dạ Dao Quang nhảy xuống bên cạnh Ôn Đình Trạm, trong đầu nghĩ ra thứ gì đó nhưng lại không bắt kịp, giống như có một lớp sương mù khiến cô suy nghĩ sâu xa.

“Trung tâm của Tử Vi viên cực chính là Tử Vi cung.” Ôn Đình Trạm khẽ nói.

Ánh mắt của Dạ Dao Quang đột nhiên lóe sáng, vì ba mươi chín cực kia căn bản không dựa theo Tử Vi viên bình thường để sắp xếp. Giống như động phủ nơi bọn họ bắt đầu tiến vào địa cung, cửa đầu tiên cũng là Nữ Sở, vị trí của Nữ Sở trên thực tế rất gần trung tâm nên Dạ Dao Quang không nghĩ tới quy luật này.

Lúc này, Dạ Dao Quang nghe được lời nói của Ôn Đình Trạm lập tức hô lên với Hư Cốc: “Lão đầu, không cần tấn công nữa!”

Mấy người Hư Cốc cũng đã định thu tay lại, cứ tiếp tục như vậy cũng chỉ là phí công, đúng lúc nghe được lời của Dạ Dao Quang nên tung người bay vọt trở về: “Nha đầu, con phát hiện ra điều gì sao?”

“Tử Vi đấu số!” Dạ Dao Quang nói, sau đó kéo Hư Cốc nhìn bức bích họa trên tường.

“Lão đầu, lá chắn đó không có tác dụng công kích, chỉ đơn thuần là một lớp bảo vệ mà thôi. Mọi người xem bích họa này đi, ở chỗ thiếu nữ kia biến mất có phải có thứ rất giống tòa tháp hay không. Còn đây nữa, chỗ thiếu nữ xuất hiện cứu tộc nhân của nàng có phải cũng có bóng dáng của một tòa tháp không? Hai tòa tháp này bảo vệ thiếu nữ kia, mà thiếu nữ muốn bảo vệ tộc nhân của mình nên mới mở ra lớp lá chắn bảo vệ này. Nhất định phải sắp xếp theo Tinh Mệnh bàn của thiếu nữ kia mới phá giải được!”

“Tinh Mệnh bàn sao?” Mấy người suy nghĩ một chút đều cảm thấy Dạ Dao Quang nói không sai, nhưng Tô Bát trưởng lão am hiểu tinh tượng lập tức cười khò:

“Dạ cô nương, Tinh Mệnh bàn này muốn sắp xếp được thì phải biết rõ ngày sinh tháng đẻ của chủ thể...”

“Nàng sinh năm Thân!” Ôn Đình Trạm đột nhiên nói.

Mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Ôn Đình Trạm.

Ôn Đình Trạm chỉ vào một bức bích họa: “Lúc nàng mới sinh ra, bên cạnh có một con khỉ. Sau khi bọn họ chuyển đi, con cháu đời sau nuôi khỉ để trừ tà, còn có hình dạng của đỉnh tháp kia nữa, tất cả đều chứng minh nàng sinh năm Thân.”

Trên đỉnh tháp có một con khỉ đang ngồi.

Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút, cũng hiểu được tám chín phần, mọi người xung quanh cũng tán thành.

“Tìm xem còn manh mối gì nữa không?” Hư Cốc vội vã nói với mọi người.

Nhưng tìm kiếm rất lâu cũng không tìm ra manh mối nào có giá trị, chỉ thấy Ôn Đình Trạm đứng rất lâu trước một bức họa. Dạ Dao Quang đi ngang qua Ôn Đình Trạm lần thứ bảy lập tức không nhịn được hỏi: “Trạm ca, bức họa này có vấn đề gì sao?”

Bên trên bức họa này có ghi một chữ là hai nghìn năm trước, nhưng bọn họ cũng không biết bức họa này vẽ lúc nào.

“Dao Dao, nàng xem bức họa ở đây đi, tất cả đều kể về cô gái của bộ lạc này nhưng chỉ có bức họa này để trống, không có người, hoàn toàn chỉ là tranh phong cảnh.” Ôn Đình Trạm chỉ vào bức họa.

“Nhưng bức họa này chỉ có một vầng trăng, một con sông nhỏ, ánh trăng chiếu xuống mặt nước mà thôi...” Dạ Dao Quang không biết nên khóc hay cười.

Ngón tay Ôn Đình Trạm di chuyển xung quanh bức họa, sau đó dừng lại: “Dao Dao, đây là cùng một con sông.”

Dạ Dao Quang nhìn một chút sau đó gật đầu, tuy là cùng một con sông nhưng cũng không liên mạch. Ôn Đình Trạm lại di chuyển, chỉ vào khoảng trống trên không: “Dao Dao, nàng nhìn kỹ xem, nếu cắt phần này ra khỏi bức họa này gắn vào bức họa trước thì như thế nào?”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 550: Tử Cục Ngũ Hành

Lúc này những người không tìm được gì cũng lập tức xông tới, Qua Vô Âm lên tiếng: “Mặt trăng xuống, mặt trời lên.”

Rất nhiều người cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Dạ Dao Quang bỗng nhiên nghĩ đến một từ, cô nhìn về phía Ôn Đình Trạm: “Nhật nguyệt lăng không!”

“Đúng, nhật nguyệt lăng không!” Ôn Đình Trạm mỉm cười, ở chỗ này trừ mấy người Hư Cốc ra thì những người khác đều không hiểu từ này mang ý nghĩa gì.

“Nhật nguyệt lăng không chính là một chiếu thư, đó là tên của nữ hoàng triều Chu. Bộ lạc này do nữ tử làm chủ, bọn họ cho rằng trong thế gian này những nơi có nữ tử làm chủ mới có thể hưng thịnh. Đây coi như là một manh mối. Bức bích họa này có lẽ được tạo ra vào thời Chu, có lẽ giữa nữ hoàng của triều Chu và thần nữ của bộ lạc này có mối liên hệ sâu sắc nào đó nên bọn họ mới có thể vẽ bức họa này, coi như là một bức họa kỉ niệm. Bộ lạc này tuy không vẽ về nữ hoàng kia nhưng có lẽ đã cho rằng nữ hoàng kia chính là thần nữ của bọn họ chuyển thế vì giữa hai người có một sự tương đồng rất lớn, nữ hoàng kia cũng sinh ra vào năm Thân. Ta từng đọc một ít sách sử, nữ hoàng kia muốn nữ tử thống trị thiên hạ nên đã cho người tìm kiếm trong lịch sử, có một vị đại thần đã tìm được “Đại Vân Kinh”. Bên trong kinh thư có nói Tịnh Quang Thiên Nữ mang theo số mệnh của trời, trở thành quốc vương, sau đó nữ hoàng kia lập tức tu sửa lại Đại Vân tự...”

Nói tới đây mọi người không khỏi kinh hãi nhìn lại hai tòa bảo tháp, trên tháp còn có tấm biển “Đại Vân tháp”.

Nếu như nhật nguyệt lăng không này chỉ là trùng hợp, hai nữ tử kia là trùng hợp, nhưng tên bảo tháp này thì không thể nói là trùng hợp được nữa.

“Cho nên ý của Ôn công tử là ngày sinh tháng đẻ của chủ nhân bảo tháp này giống với ngày sinh tháng đẻ của nữ hoàng Đại Chu sao?” Tô Bát lập tức hiểu ý Ôn Đình Trạm.

Ngày sinh tháng đẻ của nữ hoàng Đại Chu bọn họ đều biết, chỉ có điều không rõ giờ sinh cụ thể. Người bình thường thì nhất định không tính ra được, nhưng đối với Tô Bát thì chỉ cần cho ông nửa canh giờ là có thể xác định. Nhưng cũng không cần Tô Bát phải suy nghĩ, từ kiếp trước Dạ Dao Quang đã biết ngày sinh của nữ hoàng Đại Chu nên lập tức nói cho Tô Bát.

Tô Bát có một tinh bàn, ông không hoài nghi lời nói của Dạ Dao Quang nên lập tức xếp bằng, lấy ra tinh bàn xếp theo hình dạng nhật nguyệt tam trụ. Phía trước là hai ngàn năm trăm trụ, rất nhanh sắp xếp được một Tinh Mệnh bàn, đó cũng là Tử Vi Tinh Mệnh bàn!

Ngay khi Tô Bát đang xếp Tinh Mệnh bàn thì hai tòa tháp giống như bị thứ gì dẫn dắt, dây xích sắt treo ở bốn vách tường giống như bị người tác động, phát ra âm thanh loảng xoảng...

Đầu ngón tay Tô Bát ngưng tụ chân khí, tăng tốc sắp xếp trên tinh bàn. Rất nhanh từng luồng ánh sáng từ tinh bàn chiếu ra ngoài, một bức tranh tinh tượng trong suốt bay lên không trung. Dạ Dao Quang nhìn không chớp mắt.

Bức tranh vừa bay lên trên không khiến âm thanh của dây xích sắt càng trở nên vang dội, mặt đất cũng bắt đầu chấn động. Bức tranh tinh tượng lơ lửng đến bên trên hai bảo tháp sau đó không ngừng xoay tròn, mở

rộng từng chút một, đến khi bao trùm cả hai tòa tháp mới chậm rãi rơi xuống.

Lúc này một bức tranh tinh tượng sáng ngời rơi trên mặt đất, xích sắt nhanh chóng lùi về bốn phía, bảo tháp lập tức sụp đổ, tan biến như ảo giác. Sau đó lá chắn xung quanh cũng trực tiếp vỡ vụn, biến mất không thấy gì nữa. Một ánh sáng đỏ hồng từ đồng đồ nát chiếu lên trên khiến cung điện mát lạnh trở nên nóng rực, ánh sáng màu xanh bám trên thạch bích kia cũng biến mất, thay vào đó là một lớp ánh sáng màu đỏ hồng.

Mấy người chạy đến gần bảo tháp, nhìn vào đồng đồ nát. Phía dưới là biển dung nham sâu không thấy đáy, dung nham kia còn dập dềnh như sóng biển, ngẫu nhiên còn có một vài tia lửa bay lên.

“Dương khí thật nồng đậm.” Sắc mặt Hư Cốc khẽ trầm xuống.

Lúc này đỉnh tháp giống như vỡ ra, một bông hoa sen năm cánh bằng đá xuất hiện, ánh sáng ngũ sắc chuyển động. Thật sự là đá Nữ Oa, hơn nữa còn là hai khối đá Nữ Oa.

“Các người đứng đây đi, ta đi xem dương khí kia.” Nói xong Hư Cốc liền nhảy lên bay về phía dung nham giữa bảo tháp.

Toàn thân ông được bao phủ bằng khí ngũ hành Độ Kiếp kỳ, nhưng khi chạm vào dung nham lại giống như người thường đụng vào tường đá, suýt chút nữa bị đánh trở về. Cũng may Hư Cốc nhanh chóng chuyển đổi khí ngũ hành, sau đó dung nham kia không bài xích ông nữa, chỉ lặng lẽ bao trùm xung quanh ông khiến ông lơ lửng giữa không trung, không di chuyển được.

Một cảnh này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

“Không tương khắc mà lại dung hợp?” Ánh mắt Qua Mậu có chút nghiêm trọng nhìn về phía Hư Cốc.

Ôn Đình Trạm đứng đây cũng giống như người ngoại đạo, nhưng vẫn nghe hiểu ý nghĩa của câu nói kia.

“Đây là tử cục ngũ hành.” Tô Bát khẽ nói.

Ngũ hành tương sinh: Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim.

Ngũ hành tương khắc: Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim.

Nếu như là khí Thổ thì gặp Hỏa sẽ thành vượng cục, giống như tình trạng hiện giờ của Hư Cốc, tránh không thoát. Nếu là Hỏa gặp nhau thì sẽ không dung hợp, hai bên lưỡng bại câu thương. Nếu là Kim thì Hỏa sẽ khắc Kim sau đó tiêu hao hết khí lực, rơi vào trong dung nham. Nếu là Mộc thì Mộc sinh Hỏa sẽ tạo thành khốn cục, Mộc sẽ bổ sung cho Hỏa trở nên mạnh mẽ hơn, giống như củi gặp lửa. Nếu là khí Thủy thì sẽ khắc Hỏa, tạo thành tử cục bởi vì lửa kia vô cùng tinh thuần, nước bình thường không thể dập tắt được.

“Đây chính là tử cục ngũ hành...” Mạch Dịch lắc đầu, cục diện đáng sợ như thế này bọn họ cũng không dám thử.

“Mọi người nhìn xem, hình như Hư Cốc chân quân xuyên qua rồi.” Qua Vô Âm hô lên.

Dạ Dao Quang nhìn tốc độ của Hư Cốc, Hư Cốc vốn không phải người tu luyện khí ngũ hành nhưng ông cũng đã trải qua ngũ hành bộ, giống như đánh thái cực quyền chậm chạp từng chút một đi tới gần bảo tháp. Trong lòng Dạ Dao Quang lập tức thông suốt, bất kể là cùng mạnh lên hay bị vây khốn thì đều phải mất thời gian để hình thành. Hư Cốc đã lợi dụng sự chênh lệch này dùng tốc độ tuyệt đối chuyển hóa ngũ hành, sau đó chậm rãi tiến đến gần.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 551: Chia Đá Nữ Oa

Hư Cốc rất nhanh tới bờ bên kia, ông vừa đáp đất liền quay người lại nói với đám người Dạ Dao Quang: “Phải hiểu rõ sự chuyển hóa của ngũ cục, nếu không sẽ không thể vào trong được!”

Mọi người đều gật đầu, Tô Bát và Mạch Địch nhìn nhau rồi cùng bay về phía của bảo tháp: “Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở tử cục ngũ hành!”

Hai người cũng học theo tiến độ của Hư Cốc, để ngũ hành chuyển động rất nhanh, hơn nữa trong cơ thể hai người cũng không có khí ngũ hành Thủy. Tuy về tốc độ chậm hơn Hư Cốc khá nhiều nhưng cuối cùng cũng an toàn tiếp đất rồi!

“Lão phu không sang bên đó đâu, ta ở đây để trông chừng mấy đứa trẻ các con!” Trong người Qua Mậu cũng không có khí ngũ hành Thủy, tu vi của ông ấy cũng đủ nhưng nơi này vô cùng kỳ dị, không ai có thể lường trước được liệu nguy hiểm có bất ngờ xảy ra hay không. Hơn nữa ông ấy cũng nhìn ra đám người Ôn Đình Trạm, Dạ Dao Quang và cả Qua Vô Âm nữa nhất định sẽ không sang bên đó nên ông ở lại trấn thủ thì hơn!

“Vậy bên này xin giao lại cho Qua trưởng lão!” Dạ Dao Quang cười nói một câu với Qua Mậu xong, sau đó nhìn Ôn Đình Trạm bên cạnh: “Trạm ca, chàng ở đây đợi muội, muội sẽ bình an trở về!”

“Ừm!” Ôn Đình Trạm gật đầu.

Dạ Dao Quang xoay người bay đi, trong nháy mắt dường như có một luồng khí nóng bỏng như mặt trời bao quanh cô. Luồng khí nóng này khiến

Dạ Dao Quang có cảm giác suýt chút nữa đã bị nướng chín, lập tức khí ngũ hành Hỏa hùng mạnh phun ra, Dạ Dao Quang có một ảo giác giống như cô đã bị hất ra bởi núi lửa phun trào!

Cô nhanh chóng vận lên khí ngũ hành Hỏa rồi hòa vào bên trong, có cảm giác như khí ngũ hành Hỏa ở xung quanh đã tìm được luồng khí quen thuộc, tràn vào cơ thể cô, cô không chú ý đã hít một hơi nên phải nhanh chóng vận khí ngũ hành Thổ để dung hòa khí Hỏa vừa hít phải. Đợi khí Hỏa lan ra rộng rãi, Dạ Dao Quang nhanh chóng thay ra ngũ hành Kim để loại bỏ hết phần khí tuôn ra, cảm thấy khí Hỏa bắt đầu tản ra, Dạ Dao Quang lại nhanh chóng thay khí ngũ hành Mộc để nó cháy lên bùng bùng. Đợi đến khi lòng tham của nó trở dậy, muốn mượn chuyện này để bản thân được thiêu cháy thì Dạ Dao Quang mới mạnh dạn tỏa ra một luồng khí ngũ hành Thủy...

Cứ thế lặp đi lặp lại.

Ôn Đình Trạm đứng ở phía xa nhìn thấy một người con gái giả nam trang với mái tóc đen buộc cao đang bồng bênh giữa không trung. Một tầng khí Hỏa mãnh liệt hình thành như hơi nóng thực sự đang hiện lên trong mắt cậu, khiến tư thế oai hùng của người thiếu nữ kia trở nên có chút không ổn định, cũng vì thế mà khiến cô có thêm một chút dịu dàng nữ tính đặc biệt. Khuôn mặt cô vốn đã mềm mại như hoa đào, bên dưới lại là ánh sáng đỏ rực của ngọn lửa càng làm nổi bật lên vẻ đẹp yêu kiều như một đóa hoa bỉ ngạn đỏ nở ra trong lửa, đẹp đến mức khiến lòng người kinh ngạc.

Trong luồng hơi nóng bao phủ đó, cô như một con cá đang bơi trong nước, thoải mái, đẹp dễ, nhẹ nhàng, phóng khoáng...

Mọi cử chỉ hành động của cô đều rất đẹp mắt như một đóa hoa bỉ ngạn đập trên ánh lửa với dáng vẻ thanh tao yếu điệu.

Vân Phi Ly bay sang cùng một lúc với Dạ Dao Quang nhưng vẫn chậm hơn cô một bước, Dạ Dao Quang bỗng bèn xoay người đứng trên tháp đôi. Vì cô là người tu luyện ngũ hành nên dễ dàng hơn, những người khác trong người không có khí ngũ hành Thủy thì chỉ có thể lợi dụng bộ pháp ngũ hành để biến đổi thôi. Nhưng do khí không thuần khiết và khả năng khắc chế cũng không mạnh, vì thế mà cô mới tiếp đất trước Vân Phi Ly một bước.

Chỉ có năm người bọn họ qua đây, còn những người khác bao gồm cả Mạch Khâm đều không sang.

Dạ Dao Quang ngẩng đầu lên nhìn tháp đôi trước mặt, gần đến mức Dạ Dao Quang có thể cảm nhận được linh khí dày đặc của đá Nữ Oa đang dao động. Nhưng khi Dạ Dao Quang nhìn màu sắc rực rỡ của đá Nữ Oa, cô lại luôn có một cảm giác gì đó rất quái dị, vừa có chút gì đó muốn bài xích nhưng cũng có chút gì đó muốn lại gần!

“Nha đầu, con sao vậy?” Hư Cốc thấy Dạ Dao Quang ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm đá Nữ Oa trên đỉnh tháp, không khỏi cười nói:

“Lão gia ta không cần đá Nữ Oa, trong đó chắc chắn sẽ có một phần thuộc về con, phần còn lại ba người các người tự thương lượng với nhau đi!”

Mạch Địch, Tô Bát và Vân Phi Ly đều sửng sốt. Đặc biệt là Mạch Địch và Tô Bát, hai người bọn họ chỉ muốn đến xem thử điều thần bí của tháp đôi, sẵn tiện xem xem có việc gì cần giúp không, chứ thực ra cũng không ham muốn có được đá Nữ Oa như vậy. Có điều Hư Cốc lại nguyện ý cho bọn họ một phần, việc này khiến bọn họ thực sự rất vui mừng.

“Tô trưởng lão, Mạch trưởng lão, vãn bối khẩn cầu hai vị trưởng lão nhường lại. Đá Nữ Oa này có tác dụng rất lớn với Phiêu Mạc Tiên tông của ta, Phiêu Mạc Tiên tông nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng ân tình của hai vị

trưởng lão”. Vân Phi Ly vẫn đang lo lắng, cuối cùng cũng như giải tỏa được áp lực nên rất vui mừng.

Hắn thực sự phải đảm đương nhiệm vụ tìm đá Nữ Oa, nhưng bảo hắn tranh giành với Dạ Dao Quang, đặc biệt là Vân Lạp lại ra hiệu hắn phải dùng mọi thủ đoạn, trong lòng hắn rất dằn vặt. Hắn nhất quyết không đồng ý, nhưng vừa nghĩ đến người cha đang bị giam giữ trong tông môn, lại nghĩ đến hậu quả nếu như không tìm thấy đá Nữ Oa thì....

Cả cuộc đời này của hắn chưa từng trải qua cảm giác đau đớn đến vậy. Cũng may ông trời đối xử với hắn cũng không tệ, có hai khối đá Nữ Oa, vậy nên mọi chuyện đều có thể dễ dàng giải quyết rồi.

Mạch Địch và Tô Bát nhìn nhau, bọn họ nghĩ đến việc Vân Lạp rất coi trọng đá Nữ Oa, hơn nữa lại thấy ánh mắt Vân Phi Ly chân thành khẩn thiết như vậy, tuy có chút nghi ngờ nhưng bây giờ nếu bọn họ cầm đá Nữ Oa về thì cũng chỉ có thể để trấn diện mà thôi. Vì vậy hai người đều gật đầu chấp thuận, đồng thời lùi lại phía sau.

“Vãn bối xin bái tạ hai vị trưởng lão tại đây!” Vân Phi Ly rất vui mừng, vội vàng hành lễ.

Mọi người đều đã thương lượng xong, trong lòng Hư Cốc cũng cảm thấy vui vẻ. Chẳng qua cũng chỉ là một vật chết mà bọn họ lại cùng nhau tới đây, nhưng cũng không thể vì một vật như vậy mà mất hết tình cảm được.

Vì thế Hư Cốc dẫn mấy người đi quanh thân tháp một vòng, phát hiện ra hai ngọn tháp giống hệt nhau, giống đến từng li từng tí không khác nhau chút nào. Tô Bát không khỏi thán phục: “Tháp này như sinh đôi vậy!”

Đây đúng là tài nghệ điêu luyện chân chính, cho dù là ai khi chế tạo ra một món đồ, đến khi làm lại thì cũng không thể giống như thế này được,

đặc biệt ngọn tháp này lại là một công trình lớn như vậy. Có thể làm ra mà lại không có chút sai sót nào thế này thì chỉ có thể nói là vô cùng kỳ diệu.

“Tại sao bọn họ lại xây lên hai ngọn tháp? Không phải chỉ chôn một người thôi sao?” Dạ Dao Quang thắc mắc hỏi.

“Mỗi nơi có tập tục riêng của nơi đó, có lẽ chúng ta không biết tập tục bên trong mà thôi!” Mạch Địch giải thích.

Tô Bát lại nói thêm một câu: “Cũng có thể hai ngọn tháp này dựng lên là để kỷ niệm vị nữ thần này tan biến rồi lại xuất hiện”.

Dạ Dao Quang nghe xong cũng gật đầu, mấy người đi vòng quanh mấy vòng, Hư Cốc vận công cũng không phát hiện ra có bất kỳ chỗ nào bất ổn. Sau vài lần thăm dò Dạ Dao Quang nói: “Lão đầu, người để con và Vân công tử đích thân đi lấy đi, nếu có việc gì thì ba người hăng tới tiếp ứng cho bọn con”.

Hư Cốc suy nghĩ một lát rồi gật đầu, cùng Tô Bát và Mạch Địch lùi sang một bên để nhường chỗ cho Vân Phi Ly và Dạ Dao Quang. Hai người mỗi người đứng trước một ngọn tháp, nhìn nhau một cái rồi gật đầu, sau đó dường như bay lên cùng một lúc, nhắm về phía đá Nữ Oa trên đỉnh tháp.

Hai người dường như đồng thời đứng trên đỉnh tháp, nơi chỉ có một con khỉ nhỏ. Gương mặt của họ đều bị ánh sáng ngũ sắc sáng chói và lóa mắt của đá Nữ Oa mê hoặc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 552: Những Hiện Tượng Nguy Hiểm Phát Sinh Liên Tục

Lúc hai người còn đang bị mê hoặc bởi màu sắc của đá Nữ Oa thì trong đầu Ôn Đình Trạm đang đứng ở bên ngoài không ngừng vọng lại lời bọn họ vừa mới nói.

“Tháp này như sinh đôi vậy!”

“Tại sao bọn họ lại xây lên hai ngọn tháp? Không phải chỉ chôn một người thôi sao?”

“Cũng có thể hai ngọn tháp này dựng lên là để kỷ niệm vị nữ thần này tan biến rồi lại xuất hiện”.

Nghe xong câu cuối cùng, Ôn Đình Trạm bỗng nhiên xoay người, ánh mắt của cậu nhanh chóng nhìn lên tấm bích họa trên đỉnh núi tháp với hình ảnh thiếu nữ biến mất rồi lại chạy như điên đến mặt bên kia, bên kia là hình ảnh lúc thiếu nữ bay từ đỉnh núi ra giải cứu thành viên thị tộc. Hai hình ảnh này không ngừng hiện ra trong đầu cậu, cho cậu một đáp án thật đáng sợ.

Hai bức tranh với cảnh vật khác nhau, thời tiết khác nhau, nhân vật khác nhau, đến hình tượng cũng không giống, nó mê hoặc tất cả mọi người khiến hiệu quả thị giác của tất cả mọi người vừa nhìn đã nghĩ nó không phải ở cùng một nơi, cùng một ngọn núi.

Nhưng không, thực chất nó chính là ở cùng một ngọn núi!

“Dao Dao, đừng di chuyển đá Nữ Oa!” Cậu xoay người rồi hét to một tiếng.

Nhưng lúc này trong tay Dạ Dao Quang và Vân Phi Ly đều đã nắm đá Nữ Oa rồi.

Ôn Đình Trạm thấy vậy sợ hãi hét lên: “Hai người mau để đá Nữ Oa xuống!”

Trong lòng hai người đều rất ngỡ vực, nhưng nhìn thấy dáng vẻ phản ứng kịch liệt của Ôn Đình Trạm nên lập tức để đá Nữ Oa xuống rồi quay sang hỏi cậu lý do.

Nhưng không đợi hai người bỏ tay ra thì toàn bộ nham thạch nóng chảy đang trôi nổi trên đảo bỗng nhiên rung lên, tỏa ra luồng khí ngăn cách nham thạch nóng chảy với mảnh đất kia. Nham thạch nóng chảy hung dữ bắt đầu dâng lên, cánh cửa hai ngọn tháp vốn đang yên tĩnh bị kéo ra đập vào rầm rầm. Một chùm khí ngũ hành như thực thể, đến cả một người phàm như Ôn Đình Trạm cũng có thể nhìn thấy, bay ra chỉ chút và bắn đi lung tung.

Khác biệt ở đây chính là đám người Ôn Đình Trạm hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi khí ngũ hành dữ dội kia. Khí ngũ hành kia cũng không bắn xuyên ra ngoài, nhưng đám người Dạ Dao Quang ở bên trong lại phải nhanh chóng ẩn náu. Trong tay Dạ Dao Quang vẫn còn giữ đá Nữ Oa chưa bỏ xuống, cô xoay người nhanh chóng rồi bay giữa không trung.

Chính vì thế nên chân tay cô đều bị mấy đường khí ngũ hành sượt qua đau rát, cùng với đó là mùi máu tanh nồng lan tỏa. Hư Cốc ở phía dưới nhanh chóng vận khí để luồng khí sinh ra ngưng kết xung quanh, ngăn không cho khí ngũ hành của hai ngọn tháp bắn ra ngoài.

Dạ Dao Quang và Vân Phi Ly mới có cơ hội nghỉ ngơi một lát. Nhưng Hư Cốc cũng không cho bọn hắn tranh thủ thời gian quá lâu, bởi lúc Hư Cốc dùng hết sức vận khí để ngăn không cho những khí ngũ hành ấy bắn ra ngoài, dường như bị dồn nén quá mức nên ở giữa hai ngọn tháp bỗng bị

tách ra. Một luồng sức mạnh mạnh mẽ như nổ sập bắn tới Hư Cốc, đẩy Hư Cốc vào ngũ hành tử cục.

Đến khi mọi người nhìn rõ thì sắc mặt đều không khỏi trắng bệch ra, vì bay ra là một người con gái, mà hai mắt của người con gái đó vô hồn như tượng gỗ, bất luận là tướng mạo hay cách ăn mặc trang điểm đều giống như đúc nữ thần trên bích họa kia.

Chuyến đi này của bọn họ cho dù không phải là một chuyến đi bình thường nhưng thi biến hay cương thi gì đó bọn họ đều hiểu rất rõ. Đẳng này trước mặt bọn họ bây giờ hoàn toàn không phải là cương thi, cũng không phải là thi biến, trừ không có thần sắc ra thì thực sự là một người sống sờ sờ.

Tốc độ của nàng ta, sức đột phá của nàng ta, sự dũng mãnh của nàng ta trực tiếp dồn ép khiến Hư Cốc không có cơ hội để buông lỏng. Nhìn hai người giao chiến mà thần kinh của tất cả mọi người đều căng như dây đàn.

Sau khi Hư Cốc bị ép đi, Dạ Dao Quang và Vân Phi Ly lại rơi vào vô số những mũi tên do khí ngũ hành tạo nên. Không biết có phải do không có chủ nhân địa cung hay không mà khí ngũ hành bay ra càng ngày càng nhiều, càng hung hãn, chỉ một lúc thôi mà Dạ Dao Quang và Vân Phi Ly đã bị thương rồi.

“Dao Dao!” Nhìn thấy một đường khí xuyên qua bả vai của Dạ Dao Quang, hai tay Ôn Đình Trạm nắm chặt rào chắn xích sắt, cậu hận mình không thể bay sang đó để đứng chặn trước mặt cô.

Đến cả Mạch Khâm cũng nắm chặt lấy xích sắt, đáng tiếc Hư Cốc và chủ nhân địa cung lúc này đều đang ở trong thế cục ngũ hành. Bây giờ hẳn căn bản không thể phá tan thế cục ngũ hành được, nếu sớm biết như vậy thì hẳn đã cùng đi rồi!

Mạch Địch và Tô Bát ở bên dưới đối phó cơn bão khí ngũ hành bay ra bốn phía thì nghe thấy Ôn Đình Trạm đang gào thét. Tô Bát xoay người phất áo đỡ lại một trận khí ngũ hành rồi nói với Mạch Địch: “Mạch sư đệ, đệ thay ta hộ pháp để ta đi cứu hai đứa nhỏ”.

“Được!” Mạch Địch vừa đồng ý liền nhảy lên, cổ tay vừa xoay lại thì trong lòng bàn tay ông bỗng nhiên xuất hiện một cây côn màu đồng.

Cây côn nhanh chóng bay vòng vòng trong lòng bàn tay ông, khí lưu chuyển càng lúc càng nhanh tạo thành một cơn bão lớn khiến toàn bộ khí ngũ hành đang bắn ra đều bị ngăn lại. Cơ thể Mạch Địch bay lên rồi phất về sau, mang theo cây côn dững mãnh vạch một đường trong hư không.

Lúc này Tô Bát bay vọt lên rồi lao qua Vân Phi Ly đang ở khá gần ông, tinh bàn trong tay ông xoay rất nhanh, gột sạch từng vòng khí ngũ hành để ngăn không cho khí bắn ra. Lúc ông đang kéo Vân Phi Ly trốn đến chân tháp thì Vân Phi Ly bỗng nhiên phóng ra sức mạnh khiến trường kiếm trong tay hắt bắn ra ngoài. Trường kiếm mang theo khí ngũ hành này nhằm thẳng hướng Dạ Dao Quang bay tới, dường như thẳng tắp giống như muốn xuyên qua cả người Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nhanh chóng né tránh, lần né tránh này đúng lúc tránh được mấy đường khí ngũ hành sau người cô bay tới. Dạ Dao Quang vẫn chưa kịp nghỉ ngơi thì khí ngũ hành ở bốn phương tám hướng lại ùn ùn kéo đến ầm ầm. Mũi chân Dạ Dao Quang nhún nhẹ trong hư không, nghiêng người bay vòng vòng, áo Thần Ty cũng tung ra, suýt nữa có thể hất khí tiền ngũ hành bay gần trước mặt. Nhưng cô lại không nhìn thấy ba đường khí ngũ hành bắn tới ở đằng sau. Đến khi cô cảm nhận được thì hai bên trái phải của cô đều là khí ngũ hành, cô chỉ có thể cắn răng lựa chọn thương tổn nhẹ nhất, nhanh chóng quần lấy áo Thần Ty.

Khí ngũ hành tỏa ra bốn phía, đúng lúc trước mặt đang phải đối diện với một luồng khí tiền ngũ hành, bây giờ có muốn trốn thì cũng đã quá

muộn rồi. Mà đúng lúc này cô lại bị một luồng sức mạnh đẩy ra, có một người đẩy cô ngã xuống mặt đất.

Phần lưng đập mạnh xuống đất, Dạ Dao Quang chỉ thấy mấy đường khí ngũ hành từ chỗ cao thẳng tắp bắn xuống, lập tức hai tay cô dùng sức ôm chặt lấy Vân Phi Ly rồi lăn nhanh về một hướng.

Tuy đã tránh được khí tiễn ngũ hành nhưng lại không cẩn thận nên cả hai cùng bị lăn xuống mặt đất, cứ thế lăn về phía biển nham thạch đang nóng chảy. May mà Vân Phi Ly phản ứng rất nhanh nên đã bám chặt tay vào mặt đất, một tay giữ chặt lấy Dạ Dao Quang. Hai người đang treo lơ lửng ở mép mặt đất, vì trọng lực nên ngón tay Vân Phi Ly bám vào mặt đất cào xuống đất bốn dấu tay đậm nét.

Lúc này hai luồng sức mạnh của Hư Cốc và chủ nhân địa cung ở bên trong thế cục ngũ hành đụng nhau một hồi, toàn bộ nham thạch nóng chảy đang trôi nổi trên đảo bỗng nhiên rung lên. Vân Phi Ly cố gắng bám chặt lấy mặt đất, nhưng lúc này đá Nữ Oa bị Vân Phi Ly ném đi cứ như vậy lăn xuống dưới, lăn đến tay đang bám chặt lấy mặt đất của Vân Phi Ly. Dưới ánh mắt sợ hãi của Vân Phi Ly, đá Nữ Oa rung rung rồi rơi thẳng xuống dưới.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 553: Hư Cốc Chết

Bây giờ Vân Phi Ly chỉ có hai lựa chọn, đó là buông tay Dạ Dao Quang hoặc ném cô lên, tự tay bắt lấy đá Nữ Oa. Nhưng nếu buông tay, Dạ Dao Quang chắc chắn phải rơi vào dòng dung nham khổng lồ vô tận kia. Còn nếu ném Dạ Dao Quang lên thì những mũi tên chì chít bằng khí ngũ hành sẽ khiến Dạ Dao Quang vạn tiền xuyên tâm. Bất kể là kiểu nào, đều là lựa chọn trái lương tâm đối với Vân Phi Ly, hẳn không thể để cô chết.

Trong nháy mắt Vân Phi Ly do dự, đá Nữ Oa đã rơi thẳng xuống, Dạ Dao Quang thấy trong khóe mắt hiện lên dư quang của ánh sáng ngũ sắc. Cô muốn vận khí nhưng lại phát hiện nơi này bị thể cực ngũ hành ảnh hưởng, hoàn toàn không có cách nào để ngưng khí. Cô ra sức bắt lấy nhưng đá Nữ Oa vẫn chỉ xẹt qua đầu ngón tay của cô.

Khối đá Nữ Oa lọt thẳng vào dòng dung nham. Lòng Dạ Dao Quang bỗng nặng trĩu. Nhưng không ai ngờ được sau khi khối đá Nữ Oa thạch bị nham thạch thôn tính, hai tòa tháp lập tức yên tĩnh, khí ngũ hành bay vào vèo liên tục bỗng nhiên dừng lại.

Mạch Địch và Tô Bát vô cùng kinh ngạc, hai người họ lập tức bay nhào tới kéo Vân Phi Ly và Dạ Dao Quang lên.

Hai người vừa lên trên, Dạ Dao Quang đã lấy đá Nữ Oa trong ngực đặt vào tay Vân Phi Ly: "Vật này cho huynh, nó thuộc về huynh."

Vân Phi Ly nhìn Dạ Dao Quang, hẳn hé miệng, nhưng cuối cùng im lặng không cự tuyệt.

"Dao Dao, mau trở lại!" Lúc này Ôn Đình Trạm phía đối diện đột nhiên hô lớn.

Dạ Dao Quang bỗng thấy nhiệt độ bốn phía đột ngột tăng mạnh. Dạ Dao Quang vốn đang ở phía ngoài rìa, cô cúi đầu xuống nhìn, nham thạch đột nhiên lại dâng cao.

"Mọi người mau chóng rút đi." Dạ Dao Quang quay đầu gọi Ôn Đình Trạm. Dung nham đã tràn đến nơi, không chỉ đám người bọn họ, dù là đám người Ôn Đình Trạm cũng khó mà tránh thoát.

Qua Mậu nhanh chóng sắp xếp người bên này rút khỏi, những người khác đều dễ nói. Duy chỉ Ôn Đình Trạm, Qua Vô Âm và Mạch Khâm đứng yên, gọi mãi không được.

Lúc này bốn người Dạ Dao Quang đã xông vào thế cục ngũ hành nhưng vào thì dễ, ra thì khó. Do dung nham bất ngờ dâng mạnh, chưa nói đến ngũ hành Hỏa dày đặc thêm, điều quan trọng là Hư Cốc và chủ nhân địa cung đang đối chiến với nhau trong trận pháp này. Sức mạnh của hai người bắn sang đây, đừng nói Dạ Dao Quang và Vân Phi Ly, ngay cả đối với Mạch Địch và Tô Bát đều là vết thương trí mạng.

Thế cục ngũ hành này vốn phải dùng tất cả thể xác lẫn tinh thần để đối phó. Chuyển đổi ngũ hành không thể có chút sai lệch nào, nếu không sẽ có ngày chết cháy như chơi với lửa. Bây giờ phải chia một nửa tinh thần để ứng phó với sát khí của Hư Cốc và chủ nhân địa cung tạo ra, họ vốn không thể quán hết được. Nhưng để sống sót, họ không thể không vượt khó tiến lên.

Mặc dù họ đã rất cẩn thận nhưng Vân Phi Ly vẫn là người thứ nhất mất sức lực. Dạ Dao Quang thấy sắc mặt hắc đỏ lên, lập tức biết hắc đã bị ngũ hành Hỏa xâm nhập vào phổi. Cô lập tức nắm tay hắc lại, truyền một luồng khí ngũ hành Thủy vào cơ thể Vân Phi Ly. Vừa đúng lúc một luồng

kình khí (*) bay vèo đến. Dạ Dao Quang kéo Vân Phi Ly, vừa nhanh chóng chuyển đổi khí ngũ hành, vừa chuyển động thân thể. Hai người họ đều được áo Thần Ty bao bọc bên trong, gian nan tránh khỏi luồng sát khí này.

Hai người mới vừa thở phào một hơi, lại cảm thấy luồng khí ở giữa chấn động kịch liệt một hồi. Đã không còn là ngũ hành Hỏa nữa, mà là các loại khí ngũ hành khiến bốn người vẫn duy trì phá trận bị chính khí ngũ hành chuyển đổi của mình đả thương nội tạng. Cổ họng Dạ Dao Quang ngai ngái, khoe miệng trào máu.

Lúc này, Dạ Dao Quang thấy thể cục khí ngũ hành tản ra, cô không chút suy nghĩ định cầm tay Vân Phi Ly chạy vội đi. Tiếc là lúc này một luồng khí mạnh mẽ như bão tố thông thường kéo tới làm khí ngũ hành tán loạn không theo thứ tự, hoàn toàn không tìm được cách ứng phó.

Vào lúc tâm trạng Dạ Dao Quang hơi chênh vênh, có một cánh tay duỗi tới nắm lấy vai cô, mạnh mẽ đưa cô bay ra khỏi thể cục ngũ hành. Hóa ra là Tô Bát và Mạch Địch bắt được cô và Vân Phi Ly bên cạnh, nhưng dù hai người không để ý sống chết, liều mạng muốn đưa bọn họ đi thì vẫn bị sức mạnh sót lại của Hư Cốc và chủ nhân địa cung đánh ra làm trọng thương.

Dạ Dao Quang thấy cảnh này rất cảm động. Thật ra Tô Bát và Mạch Địch có thể vứt bỏ hai người họ, nhất định có thể liều mạng thoát ra khỏi vòng vây. Nhưng bọn họ không bỏ mặc cô và Vân Phi Ly. Trong lòng cô hiểu rõ, đây là sự cảm kích đối với ân cứu giúp của Hư Cốc và Ôn Đình Trạm trên đường đi. Không thể bỏ lại cô, dĩ nhiên cũng không thể bỏ lại Vân Phi Ly. Bị hai người trói buộc, bốn người họ đều phải chết ở chỗ này.

Lúc Tô Bát phun một ngụm máu tươi trước mặt Dạ Dao Quang, ánh mắt Dạ Dao Quang xuyên qua giọt máu tung tóe, nhìn về phía Ôn Đình Trạm. Ánh mắt của cô quẩn luyến, kiên định mà lại quyết đoán.

Ôn Đình Trạm bắt được ánh mắt sâu thẳm của cô. Đôi mắt đen của cậu lập tức co rút lại, òa lên một tiếng gọi đau đớn: "Dao Dao!"

Gần như vào thời khắc Ôn Đình Trạm hô to, thân thể Dạ Dao Quang bị luồng khí ngũ hành xoay chuyển, cô nhanh chóng tránh khỏi ràng buộc của Tô Bát, áo Thần Ty rời tay, mở ra một con đường. Cô xoay người, không để ý đến đau đớn do kinh khí đả thương, không để ý đến lượng lớn ngũ hành Hỏa trong người khiến cả người cô đau như bị thiêu cháy, hai tay cô vận khí đánh vào lưng Tô Bát và Mạch Dịch, mượn luồng sức mạnh này đánh bại họ ra khỏi thế cục ngũ hành.

Mà ngược lại, chính cô lại vì dùng lực hỗ trợ mà rơi thẳng xuống, dưới người cô là ngọn lửa dung nham. Càng rơi xuống, Dạ Dao Quang càng thấy lưng cô như bị thiêu rụi một lớp da. Cô lẳng lặng nhìn Ôn Đình Trạm, trong mắt lộ ra lộ ra tình ý sâu đậm mà cô chưa bao giờ dành cho cậu.

"Dao Dao..." Đôi mắt Ôn Đình Trạm đầy máu, cậu muốn nhảy xuống dòng dung nham kia nhưng lại bị Qua Mậu gắt gao ngăn lại. Dù cho cậu giãy giụa thế nào cũng không giãy ra được sự trói buộc của Qua Mậu.

Dạ Dao Quang thấy vậy hơi giương khóe môi. Lúc cô nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp nhận giờ khắc ra đi, trong đôi mắt của cô hiện ra một hình bóng bay vụt xuống, mà thân thể đang rơi của cô ngừng lại bất động, từng luồng khí ngũ hành ôn hòa ngăn dung nham tiếp cận bảo vệ lưng cô.

Dạ Dao Quang cũng không vì thế mà thấy vui vẻ. Ngược lại, cô hoảng sợ trợn to mắt. Vì cô thấy chủ nhân địa cung toàn lực phóng một kích hóa mũi tên nhọn bắn tới chỗ Hư Cốc.

"Cha!"

Khi Hư Cốc đang kéo Dạ Dao Quang, một chùm mũi tên nhọn đâm vào người Hư Cốc.

"Nha đầu, hãy sống thật tốt!"

Hư Cốc hoàn toàn mặc kệ luồng khí chạy loạn trong cơ thể, mạnh mẽ phá vỡ thế cục ngũ hành, ném Dạ Dao Quang lên.

Lời Hư Cốc căn dặn văng vẳng bên tai, Dạ Dao Quang liên tục bay lên, cả người như điều đứt dây hoàn toàn không thể làm chủ. Cô chỉ có thể mở to mắt nhìn Hư Cốc rơi vào lòng dung nham.

(*) Kinh khí: Luồng khí mạnh mẽ.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 554: Hy Vọng

Trong nháy mắt đó, lòng Dạ Dao Quang như lửa đốt, bên tai cô toàn là giọng của Hư Cốc.

"Ái chà chà, tiểu nha đầu, sao ngươi keo thế, không phải chỉ là cháo thôi sao, đâu đáng để ngươi đuổi theo lão gia ta không tha."

"Ây da... con nhóc, đừng đi, lâu rồi chưa có người nói chuyện phiếm với lão gia ta, chúng ta trò chuyện chút đi."

"Con nhóc, đá Nữ Oa kia cũng không có ích gì, chỉ là một viên đá vụn, hay là ngươi theo lão gia ta xông vào địa cung, không chừng chúng ta có thể tìm được không ít bảo bối."

"Ha ha, con nhóc chúng ta lại gặp nhau rồi."

"Ai da, ta nói ngươi này, sao ngươi lại tính toán chi li vậy chứ? Ngươi mở địa cung cho ta, ta bảo vệ ngươi chu đáo, đây không phải hai bên cùng có lợi sao? Sao lại là lão nhân gia ta chiếm lợi ích của ngươi được?"

"Ha ha, bộ dạng con nhóc này thật đáng yêu, lão nhân gia ta chẳng qua chỉ là một lão già sống năm trăm tuổi."

"Chà chà, quả nhiên con nhóc này cũng chú trọng nhan sắc."

"Con nhóc này chả biết điều chút nào. Ngươi chẳng qua chỉ là tán tu, không môn không phái bái ta làm thầy, lẽ nào ngươi còn thiết thòi sao?"

"Ồ, cái này được, lão gia ta không có con cái, chẳng bao giờ hưởng thụ niềm vui gia đình, cũng có thể xem là chuyện đáng ân hận nhất đời, lão gia ta thấy người cũng thuận mắt đấy."

"Nha đầu, con trai không chê mẹ xấu, con gái không chê cha xấu, có hiểu không?"

"Ây da, nha đầu con then quá hóa giận hả? Con nói xem, con thấy tiểu tử nào được? Mắt nhìn không tệ, hai tên tiểu tử đều tốt, con xem thử có người cha nào đoạt người về cho con nạp làm áp trại phu quân không."

"Nha đầu, mau đi đi, lão gia ta không dễ dàng bị gây khó dễ đâu, đường hầm cũng không ngăn được ta."

"Nha đầu, hãy sống thật tốt."

Từng tiếng nha đầu, luôn là hi hi ha ha, ây da ây da gần gũi hoàn toàn không giống với một lão bất tử sống hơn năm trăm năm, cũng không giống một chân quân Độ Kiếp kỳ. Ông cứ như vậy mà vui mình vào dung nham vì cô con gái nhận làm nghĩa phụ chưa tới một tháng này.

Cô còn chưa kịp nói với lão đầu:

Thật ra con không chê người, thật ra con không thích Thiên Cơ chân quân xa vời như vậy, chỉ có thể ngược nhìn như tiên giáng trần.

Thật ra con không phải đưa con gái không hiểu thảo, con muốn hiểu thuận với người thật tốt.

Thật ra con chưa từng nghĩ tới việc sẽ lấy được gì từ người, con thật lòng muốn làm con gái người.

Thật ra con rất không nỡ để người phi thăng, người không muốn phi thăng cũng được, chúng ta sống cùng nhau ở đây.

Thật ra...

Còn rất nhiều thật ra, cô muốn nói cho ông biết trước lúc ông phi thăng. Nhưng bây giờ, giọng cô nghẹn lại, vốn không thể nói được chữ nào. Yết hầu của cô nóng rất đau đớn mãi không thôi. Ngoài hai hàng lệ tuôn trào không ngừng ở nơi khóe mắt thì chuyện gì cô cũng không làm được.

Vì sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy. Cô không tin vào tình thân, không biết tình thân như thế nào. Bây giờ cuối cùng cũng có một người cha mang đến cho cô sự ấm áp, cô vừa mới hiểu đó là cảm giác thiêng liêng đến mức nào. Cô thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng nhìn ông phi thăng, không quyến luyến không cầu mong quá đáng gì nhiều.

Nhưng ngay cả kết cục như vậy vẫn khẳng khẳng không cho cô...

Cả người Dạ Dao Quang rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc. Hai mắt đầy nước, ánh mắt cô mông lung nhìn Ôn Đình Trạm vẫn chưa thu lại vẻ mặt hoang mang biến sắc. Cô ôm cổ Ôn Đình Trạm, đè nén khóc òa lên. Cô cần thổ lộ, cần khóc lớn một lúc lâu.

Lòng cô quả thật đau đớn quá, có gì đó nôn nao quẩn lại, đau đến mức cô khó có thể hô hấp được.

Ôn Đình Trạm cũng ôm cô thật chặt, hạnh phúc vì mất mà có lại. Nhưng vì Hư Cốc chìm vào lòng dung nham mà hóa thành tro bụi, ngoài việc ôm cô thật chặt, trong lòng cậu cũng có một chút nặng nề không nói ra được.

Ngay cả đám người Tô Bát được Hư Cốc hộ tống cả đoạn đường này cũng không kiềm được chua xót nơi khóe mắt.

Mà sau khi Hư Cốc kéo theo chủ nhân địa cung ngã xuống dòng dung nham, dung nham dường như đã ăn no không còn động tĩnh, cũng không

dâng lên. Đang lúc mọi người chìm vào đau thương, xích sắt của tháp đột nhiên buông lỏng, hai bên bị đứt nối liền với nhau.

Dạ Dao Quang đẩy Ôn Đình Trạm ra, cô nhìn mặt đất dường như sắp khôi phục lại hình dáng ban đầu. Cô nhào ra rìa của phần đứt đoạn, nhìn chăm chăm vào dòng dung nham đang hạ xuống. Cô muốn hét lên nhưng lại không phát ra được âm thanh nào. Cô liều mạng đẩy nhưng không đẩy được hai bên đang khép lại.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn nó khôi phục như lúc ban đầu, một khe hở rất nhỏ cũng không để lại cho cô.

"Dao Dao..." Ôn Đình Trạm ôm Dạ Dao Quang ngây ngốc ngồi bên rào chắn xích sắt. Mắt cô đờ đẫn nhìn chăm chăm nơi khép lại trên mặt đất, cả người đều ngây ngốc như vô hồn.

Mọi người thấy cảnh này, lòng đều đau thương nhưng họ chỉ có thể đứng từ xa nhìn tới.

Hai người Mạch Địch và Tô Bát nhanh chóng ngồi xếp bằng, thu lại vết đau thương, dùng linh quả bắt đầu dưỡng thương. Đã không còn Hư Cốc, bọn họ muốn thoát khỏi đây cũng phải trải qua nhiều nguy hiểm.

Ôn Đình Trạm lấy thuốc từ chỗ Mạch Khâm xử lý vết thương bên ngoài cho cô, sau đó nhẹ nhàng ôm cô, để cô dựa vào.

"Dao Dao, nghĩa phụ người đã đi, chúng ta phải sống thật tốt thì mới không phụ kỳ vọng của nghĩa phụ." Ôn Đình Trạm có thể hiểu được tâm trạng lúc này của Dạ Dao Quang, vì cậu cũng đã từng trải qua.

Đôi mắt Dạ Dao Quang cuối cùng cũng chuyển động, cô chậm rãi quay đầu nhìn Ôn Đình Trạm: "Trạm ca, lòng muội đau quá."

Giọng cô khô khốc khàn khàn, nghe thấy đã làm người ta đau lòng.

"Ta biết, nàng còn có ta." Ôn Đình Trạm nhẹ giọng nói.

Sững sờ nhìn Ôn Đình Trạm một lúc lâu, Dạ Dao Quang thần thờ gật đầu.

Không biết mọi người đợi bao lâu, tiếng xì xì từ khe nứt trên mặt đất đột nhiên truyền đến, vùng đất dưới chân họ cũng bắt đầu rung lắc như một quái thú sắp xông ra từ phong ấn. Mặt đất rung lên, sức lực mạnh mẽ làm bọn họ suýt đứng không vững.

Toàn bộ tinh thần của mọi người đều đề phòng quan sát bốn phía, chỉ sợ có nguy hiểm gì đó sẽ đột nhiên ập đến.

"Đây là gì?" Qua Vô Âm là người đầu tiên phát hiện mặt đất dưới chân nứt ra lỗ hổng lớn, đồng thời còn có chùm sáng ngũ sắc tỏa ra.

Mọi người nhanh chóng lui về sau vách đá, dựa vào bức tường. Lúc này khe nứt mới xuất hiện lan tới, mà Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều đang ở chính giữa. Mạch Dịch muốn tung người bay đến chỗ hai người họ, tóm bọn họ lại. Nhưng khi ông vận khí thì bỗng cảm thấy ngũ tạng đông lại, toàn bộ khí ngũ hành lập tức tan biến không còn tăm hơi như đã rơi vào Tán Linh trận.

"Ôn công tử, Dạ cô nương, mau tới đây!" Không thể dẫn khí, Mạch Dịch liền chạy về bên đó, lại phát hiện ánh sáng ngũ sắc tỏa ra từ vết nứt giống như bức bình phong ngăn cách bọn họ, vì vậy Mạch Dịch chỉ có thể la to lên.

Thừa dịp vết nứt còn chưa lớn, Ôn Đình Trạm đang muốn ôm Dạ Dao Quang thoát khỏi nơi này thì bị Dạ Dao Quang đè xuống. Từ đầu đến cuối, Dạ Dao Quang nhìn chăm chăm mặt đất khép lại rồi nứt ra lần nữa, lúc này thứ tỏa ra đã không còn là ngũ hành Hỏa nóng bức nữa, mà là khí ngũ hành ôn hòa kèm theo hơi thở quen thuộc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 555: Muội Chẳng Thấy Gì Cả

Một vài tia sáng ngũ sắc bay ra từ chỗ khe nứt, địa cung dâng lên một tầng sáng mờ lung như một đàn đom đóm bay lên. Từng vết nứt đều như dâng lên một chùm tia sáng, ánh sáng rự rờ sách chói mắt chớp nháy.

Dạ Dao Quang vươn đầu ngón tay vẫn còn vết máu lúc trước chạm vào ánh sáng từ mặt đất bay lên, ánh sáng dạng hình xoắn ốc thoát ra càng lúc càng nhiều, nhanh chóng bao phủ cả người Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm.

"Là lão đầu." Khóe môi khô khốc của Dạ Dao Quang hơi cong, nở ra một nụ cười sáng chói.

Dù đầu cô rối bù nhưng nụ cười vui sướng xuất phát từ trong lòng vẫn sáng rực dưới ánh ngũ sắc, rực rỡ mê người.

Rất lâu sau, một hình bóng xuất hiện trong vầng sáng, nước mắt Dạ Dao Quang lại rơi xuống, cô lầm bầm kêu: "Lão đầu."

Hình bóng quanh quẩn trong vầng sáng cười hiền hòa với cô. Ông im lặng vẫy tay với cô, một luồng ánh sáng bay tới vây quanh Dạ Dao Quang. Vết thương, vết bẩn trên người Dạ Dao Quang trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất, ngay cả nội thương đau đớn trên người cô cũng lập tức hết hẳn.

Một luồng sáng chợt bay ra ngoài, bay ra từ trung tâm địa cung.

Và rồi Dạ Dao Quang vừa cười vừa khóc, ngóng nhìn theo Hư Cốc quanh quẩn bên trong luồng sáng rồi biến mất...

"Đây... đây chính là phi thăng sao?" Giọng Tô Bát không kìm chế được run rẩy.

"Trạm ca!" Dạ Dao Quang xoay người ôm Ôn Đình Trạm thật chặt.

Lần này không phải đau lòng, mà là mừng đến chảy nước mắt.

"Thì ra độ kiếp không phải là cửu trọng lô kiếp như chúng ta nghĩ..." Qua Mậu cũng vô cùng chấn động.

Độ kiếp thật ra là kiếp sinh tử, có thể bỏ sự sống hy sinh vì đại nghĩa thì mới vượt qua kiếp nạn...

Bầu trời của núi Côn Lôn xuất hiện một dải cầu vồng ngũ sắc tròn một ngày. Thiên Cơ đạo quân đứng ở đài ngắm sao lộ ra vẻ vui mừng mang theo một nụ cười hâm mộ.

"Sư phụ..." Trường Diên đạo trưởng thấy dải cầu vồng khác với bình thường này tản ra khí ngũ hành dày đặc, thậm chí loài hoa ngàn năm không nở được trồng ở đài ngắm sao cũng đã bung nở, không khỏi vô cùng chấn động.

"Đây là phúc trạch của Hư Cốc sư bá của con." Thiên Cơ đạo trưởng chỉ để lại một câu nói này rồi biến mất.

Mà trong địa cung, Dạ Dao Quang dẫn theo đám người Ôn Đình Trạm một đường không bị trở ngại, toàn bộ cơ quan của địa cung đều được mở, tất cả nguy hiểm đều hóa thành hư không. Nửa đường bọn họ thấy mấy người Vân Lạp bị trọng thương.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bọn người Vân Lạp bị thương rất nặng, họ đều nghĩ mình phải chết dưới địa cung, bảo vật họ ngầm chiếm đoạt lại đột nhiên biến mất.

"Đại trưởng lão, Hư Cốc chân quân phi thăng thành công, là phúc trạch của Hư Cốc chân quân!" Vân Phi Ly vừa nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc này của Vân Lạp và Vân Đậu cũng biết bắt nguồn từ đâu.

"Phi thăng thành công?" Đầu tiên, Vân Lạp kinh ngạc, sau đó hiểu rõ, cuối cùng là hối tiếc, đáng tiếc không thể tận mắt nhìn thấy. Đây là khoảnh khắc cảm ngộ may mắn, khai sáng tâm hồn quan trọng đến mức nào. Hắn đã tiến vào Đại Thừa kỳ vài chục năm, trăm năm tới cũng phải tiến vào Độ Kiếp kỳ.

"Thất công tử, người tìm được đá Nữ Oa rồi ư?" Vân Đậu thấy đá Nữ Oa trong tay Vân Phi Ly thì hưng phấn nói.

"Vâng, là Dạ cô nương nhường cho." Vân Phi Ly nói.

"Không, đây là vật mà Vân công tử nên có được, không phải do ta nhường." Dạ Dao Quang giải thích.

"Mọi người cũng không cần khiêm tốn, mau rời khỏi chỗ này. Chúng ta trở về báo tin với mọi người." Mạch Dịch cười nói.

Do đó mọi người nhanh chóng rời khỏi địa cung, chỉ cần là người không chết trước khi Hư Cốc phi thăng đều lần lượt tụ họp với bọn họ. Chuyến hành trình đến địa cung lần này của bọn họ không quá thảm hại, ngoại trừ vài môn phái có vài người tổn thất...

Ra khỏi địa cung, tâm trạng của mọi người đều hết sức phức tạp. Nguy hiểm trùng trùng bên trong địa cung vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Nhưng những kinh nghiệm quý báu này, nhất là việc được tận mắt thấy Hư Cốc phi thăng sinh ra một cảm giác vui sướng khó mà miêu tả được. Nhưng nghĩ đến những người đã mất, vui sướng phần chấn này lại giảm.

Mà Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm lại càng xúc động muôn vàn. Tuy lúc này không tìm được đá Nữ Oa nhưng Dạ Dao Quang có thể thấy

Hư Cốc phi thăng, đồng thời cũng nhận được giao tình với các đại môn phái ở địa cung, cũng không thiếu đồ tốt. Đối với cô mà nói thì đã coi như là viên mãn, làm người không thể quá tham lam.

Nhưng bọn họ mới vừa trở về duyên sinh quan, tin Hư Cốc phi thăng đã truyền khắp nơi. Ngay cả mấy người Tiêu Sĩ Duệ cũng nghe được, xông tới lúu rúu hỏi người một câu, ta một câu.

"Mọi người chờ sau khi ta và Trạm ca rửa mặt rồi hỏi được không?" Họ vừa mới ra khỏi địa cung đấy?

Mấy người họ lúng túng buông ra, chờ bọn họ về đến phòng, duyên sinh quan đã chuẩn bị nước ấm rửa mặt xong. Vì chung phòng với Qua Vô Âm, cô đã được Hư Cốc dùng linh ngũ hành tẩy rửa, nên để Qua Vô Âm tắm rửa trước, Qua Vô Âm cũng không từ chối.

Đợi lúc Qua Vô Âm tắm, Dạ Dao Quang bắt đầu kiểm tra thu hoạch của cô. Mấy thứ này đều thuộc về mình cô. Còn những thứ Mạch Địch và Tô Bát lấy được ở địa cung, nếu cô đoán không sai, vì lão đầu tử phi thăng, ngày mai bọn họ sẽ đem đến cho cô.

Trong lúc bất chợt, tia sáng ngũ sắc chợt lóe lên trong khóe mắt. Dạ Dao Quang thấy trong đồng hồ cô đổ ra có một quả mạn to to, hiện lên tia sáng liên hoa ngũ sắc. Dạ Dao Quang chụp vào trong tay, cảm nhận được nó có linh ngũ hành.

Đá Nữ Oa, là đá Nữ Oa!

Dạ Dao Quang kích động muốn hét lên, nhất định là lão đầu, chỉ có lão đầu mới có bản lĩnh này, là lão đầu thả vào người cô trong phút cuối cùng. Khi đó cả trái tim cô đều chìm vào vui sướng vì lão đầu phi thăng thành công nên mới không chú ý. Kìm không được kích động trong lòng, Dạ Dao quang cầm đá Nữ Oa chạy ra khỏi phòng mình, hướng thẳng đến phòng Ôn Đình Trạm.

Nhưng khi cô mở cửa ra, Ôn Đình Trạm ngâm mình trong thùng gỗ vắt vả lằm mới thả lỏng chớp mắt một tí hoảng sợ giật mình, lúc này đứng lên khỏi thùng gỗ, nhìn lại.

Sau đó Dạ Dao Quang lập tức hóa đá. Cô hoảng sợ trợn to hai mắt nhìn Ôn Đình Trạm cả người trần trụi. Thùng gỗ chỉ có cặp lông vênh cao của cậu, rồi cả vị trí quan trọng, Dạ Dao Quang đều thấy rõ ràng.

Vẫn là Ôn Đình Trạm nhanh chóng kịp phản ứng, lấy y phục bên cạnh che người mình.

Dạ Dao Quang chẳng biết làm sao, ngón tay chỉ ngang chỉ dọc mới tìm thấy giọng của mình: "Gì nhỉ, mệt quá, mộng du, mệt chẳng thấy gì cả."

Nói xong cô lập tức đóng cửa lại, sau đó nhanh chóng chạy về phòng của mình, hai tay bưng lấy khuôn mặt nóng hổi như trứng gà rán của cô..

"Trời đất ơi, giáng thiên lôi đánh chết ta đi." Dạ Dao Quang kêu rên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 556: Một Viên Đá Nữ Oa

Mãi đến lúc ăn cơm, vẻ mặt Dạ Dao Quang cũng không được tự nhiên. Sức chịu đựng trong lòng Ôn Đình Trạm mạnh hơn cô nhiều, cậu rất lạnh nhạt ngồi xuống. Trước nay Dạ Dao Quang ăn cơm chưa hề im lặng, ngay cả mấy người Tiêu Sĩ Duệ không nhìn được muốn hỏi gì đó cũng bị cô mượn cớ ăn ngủ không được nói lấp liếm cho qua. Ăn xong lại càng mệt nên cô về phòng trùm đầu đi ngủ.

Nhưng lăn qua lăn lại cũng không ngủ được.

"Muội sao vậy?" Qua Vô Âm cũng quay về nghỉ ngơi, thấy Dạ Dao Quang mất hồn mất vía như vậy liền hiểu lầm:

"Hư Cốc chân quân có thể phi thăng là chuyện tốt, chúng ta phải mừng thay cho người."

"Ừ." Dạ Dao Quang biết Qua Vô Âm hiểu lầm, nhưng vẫn thuận thế gạt đầu:

"Tuy lòng muội phiền muộn nhưng lại vui mừng hơn. Lão đầu giúp muội thấy được hy vọng, thì ra phi thăng chưa bao giờ mờ ảo vô định như trong truyền thuyết, mà có tồn tại thật sự."

"Đúng, nên muội và tỷ đều phải cố gắng." Lần này Qua Vô Âm kiên định gạt đầu thể hiện nhận thức tương đồng.

Dạ Dao Quang nghe vậy, xoay chuyển ánh mắt: "Ai da, trước đây không lâu, là ai nói phải tìm người thương, sống hết quãng đời còn lại?"

"Nha đây thôi, chỉ biết ghẹo tử." Qua Vô Âm không khỏi bóp thịt mềm bên hông Dạ Dao Quang.

"Ha ha, đừng đừng đừng, muội sợ nhột..."

"Thì ra muội sợ nhột, tử đây phải cù thêm một chút."

"Muội sai rồi, muội sai rồi, a..."

"Xem muội còn dám xem thường tử nữa không. Hử..."

Hai cô gái chơi đùa một lúc trên giường nhỏ, rất nhanh đã chìm vào giấc say nồng. Cuối cùng cũng có thể thả lỏng dây thần kinh căng thẳng, lòng các cô tìm được sự yên ổn trước đây chưa từng có. Có lẽ dưới địa cung quá mức căng thẳng, vừa thả lỏng việc này thì hai người đều ngủ say, nhất là Dạ Dao Quang.

Thời điểm bọn họ ra khỏi địa cung là buổi sáng, chưa đến trưa duyên sinh quan đã làm đồ ăn cho bọn họ. Qua Vô Âm ngủ hai canh giờ, sau giờ Ngọ thì thức dậy, Dạ Dao Quang vẫn còn đang ngủ say. Chuyển hành trình đi địa cung lần này, dù là thân thể hay tâm hồn đều chạm tới cực hạn.

Vì vậy, Dạ Dao Quang ngủ thẳng đến lúc mặt trời ngả về tây.

Khi cô mở mắt tỉnh dậy, đối diện là một khuôn mặt ẩn đầy ý cười. Dạ Dao Quang sợ đến mức buồn ngủ cũng không còn, kinh hãi cầm lấy tấm chăn che ngực, lui vào góc tường: "Trạm ca, chàng làm gì thế?"

Thấy phản ứng này của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm không biết nên khóc hay nên cười. Ông Đình Trạm tự mình kéo cô lại, kết quả bị cô tránh né, đành kéo kéo góc chăn của cô.

Dạ Dao Quang cuống quít sống chết kéo chặn lại: "Trạm ca, ban ngày ban mặt, ở duyên sinh quan chàng cũng không thể làm vậy!"

Tay ngừng lại, khoe môi Ôn Đình Trạm tràn đầy ý cười sâu sắc: "Chẳng qua là ta tới tìm muội, bộ dạng này của Dao Dao cũng khiến ta có chút hiếu hăm, lẽ nào trong lòng Dao Dao hy vọng ta làm bận sao?"

"Nói bận!" Dạ Dao Quang lập tức phản bác.

"Được được, ta nói bận." Ôn Đình Trạm gật đầu:

"Lòng Dao Dao thoải mái, cũng không thẹn với lòng."

"Đúng thế, muội làm gì mà cần phải thẹn với lòng chứ?" Dạ Dao Quang cất lực gật đầu.

"Đã như vậy, hẳn là ta lo nghĩ vu vơ, Dao Dao sẽ không trốn ta đúng không?" Ôn Đình Trạm cười híp mắt nói.

"Muội..." Dạ Dao Quang chột dạ một lát rồi lập tức ưỡn ngực nói:

"Tất nhiên, muội chưa từng đối xử không đúng với chàng, sao phải trốn chàng?"

"Dao Dao mau nói cho ta biết, sáng nay nàng tìm ta có chuyện gì." Ôn Đình Trạm cũng không quên gương mặt cứng ngắc còn chưa kịp thu lại vui sướng và kích động của Dạ Dao Quang lúc đó. Dĩ nhiên đó không phải chuyện tốt bình thường muốn chia sẻ với cậu, trong lòng cô mới có thể tràn đầy vui sướng mà quên mất cái khác như thế, gây ra tình huống lúng túng lúc sáng.

Nói đến chuyện này, tinh thần Dạ Dao Quang vội vàng tỉnh táo, cô vén chân lên, cấp tốc mang giày chạy đến bọc nhỏ được cột chặt bên cạnh, lấy đá Nữ Oa bên trong ra rồi đưa đến trước mặt Ôn Đình Trạm: "Chàng xem một chút đi."

Ôn Đình Trạm lấy một viên đá Nữ Oa nho nhỏ từ tay Dạ Dao Quang: "Đá Nữ Oa?"

Không trách giọng nói nghi vấn của Ôn Đình Trạm, cậu không phải người tu luyện nên không cảm nhận được linh ngũ hành gì đó. Hơn nữa đá Nữ Oa này thật sự trân quý hơn cả đá Nữ Oa dưới địa cung.

"Tất nhiên rồi, đây là đá Nữ Oa." Dạ Dao Quang đoạt lại.

"Không biết thưởng thức, hai viên đá Nữ Oa ở địa cung được truyền lại từ thời thượng cổ, dĩ nhiên không thể so được. Nhưng một viên cũng đủ khôi phục chân thân cho Khai Dương."

"Một viên."

"Ừ?"

"Địa cung chỉ có một viên đá Nữ Oa." Ôn Đình Trạm lặp lại một lần.

"Chàng nói gì?" Dạ Dao Quang tròn tròn hai mắt, khó tin nhìn Đình Trạm. Cô hồi tưởng lại mọi chuyện chuyện xảy ra ở địa cung một lần rồi mở miệng hỏi:

"Được rồi, muội còn quên hỏi chàng, sao chàng biết đá Nữ Oa không động vào được?"

Nếu không có Ôn Đình Trạm nhắc nhở đúng lúc, cô và Vân Phi Ly có đề phòng đến đâu, một làn sóng khí tiễn ngũ hành phóng tới cũng khiến cô và Vân Phi Ly trở thành mục tiêu sống.

"Là muội và Tô Bát trưởng lão đối thoại với nhau dẫn đến sự hoài nghi của ta." Ánh mắt Ôn Đình Trạm sâu xa.

"Ta đến bích họa tìm thử, chủ nhân địa cung biến mất và xuất hiện cùng một nơi nên không tồn tại kí ức về hai tòa tháp của nàng. Ta cũng hoài

nghe lời Mạch Định trưởng lão nói bộ lạc khác nhau nên phong tục không giống nhau, sau ta lại thấy cái bóng trên bức bích họa."

"Cái bóng?"

"Đúng vậy, cái bóng." Ôn Đình Trạm gật đầu.

"Vì đỉnh tháp lóe ra ánh sáng ngũ sắc nên bảo tháp có bóng ngược, nhưng chẳng qua bất cần lộ rõ. Ta chỉ thấy được bóng của một tòa, mà một tòa khác lại không có nên ta kết luận thật ra chỉ có một tòa tháp, một viên đá Nữ Oa còn để lại từ thời thượng cổ. Nhất là sau này khi chủ nhân địa cung bay ra khỏi tháp, càng xác nhận thêm suy đoán của ta. Lúc đó lòng mọi người đều đặt vào khí tiền ngũ hành nên dĩ nhiên sẽ không chú ý tới, nhìn giống như là hai tòa tháp kéo ra, nàng từ trong bay ra ngoài. Thật ra có một tòa tháp vốn không di chuyển, là nàng bay ra từ một tòa tháp, tòa tháp còn lại là ánh sáng phản xạ cũng chính là vị trí cơ quan."

Dạ Dao Quang nghe xong không khỏi toát mồ hôi lạnh. Một tòa tháp giống như thật, cảm giác họ cầm đá Nữ Oa vào tay cũng hết sức chân thật. Rốt cuộc là trận pháp nào mới có thể biến ảo ảnh thành chân thật đến thế?

"Vậy chẳng phải có một viên đá Nữ Oa là giả? Vậy cái nào là giả?" Đột nhiên nghĩ đến mấu chốt này, Dạ Dao Quang không khỏi hỏi.

"Đá Nữ Oa nàng cho Vân Phi Ly đến giờ vẫn còn nên không phải giả rồi." Ôn Đình Trạm nhíu mày. Thật ra cậu thấy tháp giả là tòa của Dạ Dao Quang, dựa theo suy đoán bình thường thì đá Nữ Oa trong tay của Dạ Dao Quang chắc chắn là do ánh sáng bắn ra. Nhưng bọn họ đều rời khỏi địa cung lâu như vậy, đá Nữ Oa trong tay của Vân Phi Ly cũng không biến mất, nếu là ảo ảnh cũng quá khác lẽ thường.

"Vậy thì tốt rồi." Dạ Dao Quang gật đầu, cũng không thể tốt tính nhường mà lại xuất hiện sự nhầm lẫn này.

"Phiêu Mạc Tiên tông hẳn là đang xảy ra chuyện lớn gì đó mới cần đá Nữ Oa gấp."

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 557: Chia Bảo Vật

"Ừ." Ôn Đình Trạm gật đầu:

"Bí mật của địa cung chắc là do Phiêu Mạc Tiên tông tiết lộ ra ngoài, mục đích là vì tập hợp các môn phái lớn theo bọn họ tiến vào địa cung. Họ không cần gì khác, chỉ vì đá Nữ Oa."

Điểm này Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm đều đồng nhất ý kiến. Tiết lộ địa cung ra ngoài, không có âm mưu thì là có mưu đồ, tuyệt đối không phải người có lòng ném đá dấu tay chỉ sợ thiên hạ không loạn. Dựa theo hành trình địa cung lần này, các môn phái lớn và duyên sinh quan đến xem cũng không bị đánh lén, thì chỉ có thể là mưu đồ. Mà tất cả người tiến vào địa cung, chỉ có Vân Lạp hơi khác thường, bọn họ cố chấp với đá Nữ Oa là điều vô cùng rõ ràng, từ việc Vân Lạp muốn làm người dẫn đầu của cuộc hành trình địa cung cũng đã lộ rõ.

"Đừng suy nghĩ nhiều, đây là việc của Phiêu Mạc Tiên tông, không liên quan gì đến chúng ta. Hơn nữa muội đã nhường đá Nữ Oa cho Vân Phi Ly rồi." Dạ Dao Quang vẫn vỗ xoa hàng chân mày nhú chặt của Ôn Đình Trạm.

"Phiêu Mạc Tiên tông là hai thế giới với chúng ta. Tuy chúng ta có vài lần xuất hiện cùng lúc nhưng sau này kiểu xuất hiện cùng lúc này sẽ ngày càng ít. Việc của bọn họ có liên quan gì đến chúng ta đâu?"

Thấy vậy, Ôn Đình Trạm xóa bỏ nghi ngờ trong lòng đi, kéo tay Dạ Dao Quang vào viện dùng bữa.

Nhưng hai người họ cũng không ngờ hôm nay họ không tra rõ đầu đuôi, chôn vùi nguy hiểm trí mạng, thiếu chút nữa đã khiến họ sinh ly tử biệt. Đây cũng là nỗi đau lớn nhất, tồn tại mãi mãi trong lòng Dạ Dao Quang.

Ăn tối xong, tất cả mọi người đều tràn đầy phấn khởi xách băng ghế nhỏ vây quanh Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm và Qua Vô Âm để nghe kể về chuyến hành trình đi địa cung. Hồi chiều, ba người nghỉ ngơi vô cùng tốt, trạng thái tinh thần bây giờ dồi dào, cũng xúm lại kể cặn kẽ cho họ. Phần lớn là Dạ Dao Quang nói, đừng thấy Ôn Đình Trạm dạy học không tệ, nhưng việc kể chuyện quả thật vẫn không rành. Một khoảng thời gian Dạ Dao Quang nghỉ ngơi liền do Qua Vô Âm bổ sung.

Mọi người nghe xong thì hết hồn, lại vô cùng kích thích, nói đến khuya cũng thêm đi ngủ. Dù sao duyên sinh quan cũng không mong bọn họ dậy sớm. Vì thế mọi người vẫn nói đến hừng đông. Kể xong bọn họ mới tản đi, cũng còn nhao nhao là vẫn nghe chưa đủ. Nghe kể chuyện suốt đêm, vậy mà cả một tí uế oải bọn họ cũng không có mà lại là đáng vẻ xun xoe chạy khắp núi đồi.

Mọi người dùng xong đồ ăn sáng mới tản đi, Dạ Dao Quang đang định ngủ bù một giấc thì thấy Trường Diên đạo tôn đích thân đến tìm cô: "Tiểu sư muội, theo ta đến đại điện một chút."

"Trường Diên sư huynh..." Đối với xưng hô của Trường Diên đạo tôn, Dạ Dao Quang có phần kinh ngạc.

Chuyến đi này của họ xem như không phải cùng môn phái, nếu có giao tình với nhau, đều có thể xưng sư huynh, đệ, muội. Dựa vào vai vế của sư phụ mỗi người để xưng hô nhưng phía trước chủ yếu đều có thêm đạo hiệu hoặc tên họ. Dùng cái này để phân biệt không phải là đồng môn, chỉ có cùng tông môn thật sự mới có thể bỏ xưng hô phía trước này đi.

"Tiểu sư muội đừng sợ." Trường Diên đạo tôn lập tức giải thích:

"Trước khi vào địa cung, Hư Cốc sư bá đã giao sư muội cho sư phụ chăm sóc. Chính miệng sư phụ đã hứa sau này sẽ đối xử với muội như Hư Cốc sư bá. Vì vậy sư huynh gọi muội một tiếng tiểu sư muội cũng không phải không thích hợp."

Việc này chứng tỏ quan hệ thân thiết của bọn họ.

Nghe thấy trước khi tiến vào địa cung, lão đầu còn tính toán cho cô, trong lòng Dạ Dao Quang rất cảm động. Nếu là ý của lão đầu, Dạ Dao Quang chỉ có thể gật đầu tiếp nhận.

Cô và Ôn Đình Trạm theo Trường Diên đạo tôn đến đại điện rộng lớn nhất của duyên sinh quan. Hai bên trái phải trong điện đã có đệ tử các môn phái ngồi xuống. Mọi người gặp lại cô hầu như đều đứng dậy, trừ vị chủ tọa Thiên Cơ chân quân ngồi ở trên, ngay cả Vân Lạp cũng đứng lên thể hiện sự tôn trọng.

Một phần tôn trọng này là vì cô là con gái của Hư Cốc. Dù Hư Cốc đã phi thăng, không quản chuyện ở đây của họ được, nhưng sự kính trọng ngưỡng mộ đối với Hư Cốc đã phi thăng đều chuyển sang người Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang bình tĩnh đi từ trung tâm thảm đỏ tới phía trước, hành lễ với Thiên Cơ chân quân: "Sư thúc."

Nếu Thiên Cơ chân quân bảo Trường Diên đạo tôn gọi cô là sư muội, vậy cô sẽ nghe lời gọi Thiên Cơ chân quân là sư thúc. Quả nhiên Thiên Cơ chân quân mỉm cười gật đầu, thái độ đối với cô cũng có lẽ là vì tình cảm dành cho Hư Cốc nên cũng thân thiết hơn trước kia một chút: "Hôm nay gọi con tới là vì tìm được bảo vật ở địa cung. Trước khi xuống địa cung, chúng ta đã nói là để cho người dẫn đầu chia. Bây giờ Hư Cốc sư huynh

đắc đạo phi thăng, sau khi lão đạo và các môn phái bàn bạc với nhau, bọn họ đều nhất trí tiến cử con tới phân chia."

Trong lòng Dạ Dao Quang đã sớm nghĩ tới điểm này nên cô không chút hoảng sợ và kinh ngạc, thấy trên án kỷ trước mặt cô, bảo vật đã được bày lên, đặt trên chất liệu đặc biệt.

Cô quay lại, chấp tay với mọi người: "Đa tạ các vị đã coi trọng ta như vậy."

Mọi người cũng vội vàng trả lễ.

Dạ Dao Quang nhanh chóng liếc qua một lần, cô cầm bốn thứ lên, trước tiên đưa cho Trường Diên đạo tôn, nói với Thiên Cơ chân quân bên cạnh: "Địa cung dưới núi Côn Lôn, sư thúc chí công vô tư để mọi người tiến vào, cho dù chưa từng trải qua nguy hiểm cùng mọi người, thật ra lại tọa trấn duyên sinh quan hộ pháp thay mọi người. Con tin chắc nếu mọi người gặp đại nạn bất trắc dưới địa cung thật, sư thúc sẽ không thờ ơ không thèm để ý. Vả lại con cũng không có lễ vật gì tặng cho sư thúc, còn cả lễ vật gặp mặt cho ba vị sư huynh. Vật này coi như là phần của con và cha, là lễ vật gặp mặt của con nên sư thúc và các sư huynh đừng từ chối."

Dạ Dao Quang nói năng cẩn thận, chẳng những người của các môn phái khác không có gì không vui, ngay cả Thiên Cơ chân quân cũng không tiện từ chối, vì vậy gật đầu với Trường Diên: "Trường Diên nhận lễ gặp mặt của sư muội đi."

"Vậy thì cảm ơn tiểu sư muội." Trường Diên đạo tôn lập tức đưa tay nhận lấy.

Dạ Dao Quang lại lấy ra một cây roi ở giữa, thân roi màu tím bạc, chuôi roi màu bạc trắng, cả cây roi tràn đầy hai loại khí ngũ hành Thủy và Kim, là một vũ khí vô cùng tốt. Nữ tu ở đây không ít, mỗi người đều lộ ra ánh mắt yêu thích với cây roi da này.

Dạ Dao Quang đích thân giữ lại cây roi, sau đó đến trước Vân Lạp chân nhân hành lễ: "Vân Lạp chân nhân, ta cũng chưa hiểu rõ về các đại môn phái, vật gì tốt nhất cho họ, không thể rõ hơn người nên mong người thay ta chia những bảo vật còn lại có các đại môn phái, làm phỉen người."

Lời nói vô cùng hay, khiêm tốn và cả cảm kích.

Đây là đang cho Phiêu Mạc Tiên tông mặt mũi và tôn trọng, đồng thời cũng là cách làm tốt nhất.

"Nếu Dạ cô nương phó thác, tin tưởng lão phu, lão phu tất nhiên sẽ không phụ ủy thác." Vân Lạp cũng không từ chối. Dạ Dao Quang không biết về các đại môn phái là sự thật. Tuy họ đều tin Dạ Dao Quang sẽ phân chia rất công bằng nhưng chưa chắc có được thứ thích hợp nhất.

Người không vào địa cung, hôm qua nghe nói về hành động của Dạ Dao Quang, lúc này thấy cách làm của Dạ Dao Quang, đánh giá trong lòng họ đối với Dạ Dao Quang lại càng cao, cũng càng tôn trọng hơn. Bọn họ đều tin lòng dạ của Dạ Dao Quang như vậy, tác phong như thế, tất nhiên cũng có thể đặc đạo phi thăng như Hư Cốc.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 558: Quái Phi Thiên Hạ

Giải quyết xong chuyện chia báu vật, Dạ Dao Quang liền kéo Ôn Đình Trạm đuổi theo Thiên Cơ chân quân.

“Tiểu sư muội đây tìm sư phụ có chuyện gì?” Trường Diên đạo tôn tò mò hỏi.

“Ừm, muội có chuyện muốn tìm sư thúc.” Dạ Dao Quang có chút xấu hổ, nhanh như vậy mà đã tìm đến cửa rồi.

“Cứ nói đi, không sao đâu.” Thiên Cơ chân quân nói.

“Sư thúc, con có thể độ hóa một người ở duyên sinh quan không?” Dạ Dao Quang hiếm khi xấu hổ như vậy.

“Có thể.” Thiên Cơ chân quân không hỏi gì liền gật đầu.

“Đa tạ sư thúc.” Dạ Dao Quang vui vẻ gật đầu, kéo Ôn Đình Trạm nhanh chóng trở về.

“Nàng muốn độ hóa Quách Viện ở duyên sinh quan?” Ôn Đình Trạm lập tức hiểu dụng ý của Dạ Dao Quang.

“Ừm, ừm. Hiện giờ đã là tháng mười, thành tích thi Hương đã có rồi phải không?” Dạ Dao Quang bên cạnh hỏi.

“Có rồi, Dư Trường An đứng thứ hai Giang Tây, suýt nữa trở thành thủ khoa.” Ôn Đình Trạm vừa quay về xử lý xong toàn bộ thư tín bị dồn nén, hiển nhiên biết rõ thành tích của Dư Trường An.

“Rất tốt.” Thành tích này đã quá lợi hại rồi. Phải biết rằng một tỉnh có bao nhiêu người dự thi, kết quả như vậy nếu không xảy ra chuyện không ngờ đến nhất định có thể thi đỗ tiến sĩ thi Hương, nếu như cố gắng còn có thể được liệt vào danh sách Tam Giáp.

“Đáng tiếc không thể đợi thêm nữa.”

Tuy Ngưng Hồn Hương vẫn còn, chống đỡ qua kỳ thi Hương không phải không có khả năng, nhưng không có nơi nào độ hóa Quách Viện thích hợp hơn duyên sinh quan. Trên người nàng có nghiệp chướng, hơn nữa duyên sinh quan là nơi vô cùng trong sạch, đúng lúc lão nhân vừa mới phi thăng ở đây, linh ngũ hành vẫn chưa tan hết. Không thể lãng phí cơ hội tuyệt vời như vậy được.

“Mọi chuyện đều có số phận của nó, những chuyện nàng làm cho nàng ấy đã quá đủ rồi.” Ôn Đình Trạm cảm thấy thế gian này nếu mỗi người tu luyện đều giữ vững ý muốn ban đầu như Dạ Dao Quang, thập toàn thập mỹ, nhân gian nhất định sẽ luôn tràn ngập sự ấm áp và vui vẻ.

“Ừm.” Làm đến bước này, Dạ Dao Quang cũng không thẹn với lòng, cô nắm ngón tay:

“Đêm nay chính là ngày lành, ban đêm chúng ta độ hóa cho Quách Viện, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành quay về học viện.”

Từ đây đi thẳng đến học viện, ra roi thúc ngựa cũng mất bốn đến năm ngày nên có thể quay về trước ngày mười ba tháng mười. Bọn họ bắt đầu nhập học ngày mười lăm tháng mười.

“Được.” Thời gian của chuyến đi này cũng đủ lâu rồi, đến lúc trở về thôi.

Sau khi quay về, Dạ Dao Quang cũng không quên lấy Ôn Đình Trạm nữa. Dù sao cậu cũng là người bạn rạn, biến mất lâu như vậy nhất định có

rất nhiều chuyện, vì vậy cô quay về căn phòng của mình, đã thấy Qua Vô Âm ở trong phòng. Dạ Dao Quang chạy đến đưa một cây roi da màu tím cho Qua Vô Âm: “Thứ này tặng tỷ.”

“Tặng tỷ sao?”

Qua Vô Âm cực kỳ ngạc nhiên cùng vui mừng, vũ khí nàng yêu thích nhất chính là roi da. Trước kia nàng muốn dùng Thần Ty làm một cây roi nhưng đáng tiếc là Thần Ty không thể làm ra roi da. Vũ khí kia của nàng cũng bình thường, còn bị Qua Duệ Trọng dùng tơ đoạt mệnh làm hỏng, thực ra lúc ở dưới địa cung nàng đã động lòng với cây roi da này rồi.

Ban đầu Hư Cốc còn lập tức phân chia bảo vật, sau đó bởi vì chuyện đường hầm, Hư Cốc lo lắng Dạ Dao Quang nên tất cả bảo vật đều để ở một nơi, cũng không phân chia gì nữa. Cây roi da này chính là bảo bối lấy được khi đó nên nàng vẫn luôn không nói ra.

“Đương nhiên là tặng tỷ, muội không dùng đến roi da, đây gọi là có qua có lại.” Dạ Dao Quang trực tiếp đặt roi da vào tay Qua Vô Âm:

“Quà sinh nhật, không thể từ chối.”

“Ừm, tỷ sẽ không khách sáo với muội.” Thế gian này người đối tốt với nàng ngày càng ít, đương nhiên nàng muốn hưởng thụ tấm chân tình chưa mất đi, cũng sẽ không bao giờ mất đi này.

“Vậy thì tốt.” Dạ Dao Quang đột nhiên nghĩ đến một chuyện:

“Vô Âm, tỷ có biết gia tộc nào rèn luyện vũ khí không?”

“Sao vậy? Muội muốn rèn luyện vũ khí?” Qua Vô Âm hỏi một câu liền nói:

“Muội hà cứ gì phải bỏ gần tìm xa, Thương Lang tông là bậc thầy đứng nhất về rèn luyện vũ khí trong cửu tông thập môn chúng ta. Với thanh danh bây giờ của muội, muội đi tìm tông chủ Thương Lang tông, ông nhất định sẽ không từ chối, hơn nữa nhất định sẽ làm cho muội loại đẹp nhất. Vừa hay tông chủ Thương Lang tông cũng ở đây, bây giờ muội đi tìm ông đi.”

“Được, muội đi ngay bây giờ.” Dù sao cũng đã chia xong bảo vật, đa số mọi người sẽ chọn hôm nay để từ biệt, Dạ Dao Quang nhanh chóng cùng Qua Vô Âm chạy đến nơi Thương Lang tông đang ở.

Không ngờ Thương Lang tông và Phiêu Mạc Tiên tông lại ở cùng một khu, hai tông môn này đều dẫn theo nữ tu, ở lại cũng thuận tiện. Vừa vào đến sân trong liền nhìn thấy Vân Lạp dẫn theo người của Phiêu Mạc Tiên tông rời đi, đúng lúc đụng mặt.

“Dạ cô nương có chuyện gì sao?” Vân Lạp sửng sốt.

“Vân đại trưởng lão, ta đến tìm Thương tông chủ, ta có chút vật liệu muốn thỉnh cầu Thương tông chủ giúp ta luyện một ít binh khí.” Dạ Dao Quang vội vàng giải thích, lại nhìn thấy dáng vẻ của mấy người họ, vì vậy liền hỏi:

“Đại trưởng lão muốn rời đi sao?”

“Trong tông môn có chuyện gấp nên không thể lưu lại, vốn dĩ muốn để Thất công tử đến chào tạm biệt cô nương. Nếu đã tình cờ gặp, ta ở đây nói một tiếng với cô nương vậy.” Vân Lạp đại trưởng lão cười nói:

“Sau này nếu Dạ cô nương có duyên đến Phiêu Miểu Sơn, Vân Lạp sẽ tiếp đãi Dạ cô nương.”

Không thể không nói, trải qua hành trình vào địa cung, Dạ Dao Quang cũng thay đổi thái độ với Phiêu Mạc Tiên tông, đặc biệt là Vân Dật không

vì chuyện của cha con Vân Khoa mà ghi hận cô. Nghe Ôn Đình Trạm nói, lúc cô hôn mê trong địa cung, Vân Lạp còn cứu Ôn Đình Trạm một lần. Dạ Dao Quang vui vẻ nhận lời mời của Vân Lạp:

“Nếu có ngày nào đó có duyên gặp lại, nhất định sẽ đến quấy rầy Vân Lạp chân nhân.”

“Vậy từ biệt từ đây, Dạ cô nương sau này sẽ gặp lại.” Vân Lạp gật đầu.

“Trưởng lão đi đường bình an.” Dạ Dao Quang tránh đường.

“Dạ cô nương, cáo từ.” Vân Phi Ly cũng chấp tay.

“Thất công tử, mời.”

Đợi đến khi đoàn người lướt qua, Dạ Dao Quang nhìn về phía bóng lưng của họ. Dạ Dao Quang cũng không biết lão nhân Vân Lạp này lại có thiện cảm với cô, mà đây lại là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ. Lúc này, cô cười to sáng khoái tiêu tan hết mọi ân oán với Phiêu Mạc Tiên tông, có thể gặp lần nữa sẽ là cảnh còn người mất.

“Dạ cô nương.” Sớm nghe thấy tiếng Dạ Dao Quang và đám người Vân Lạp nói lời từ biệt, Thương Liêm Súc dẫn theo Thương Quân Nguyệt ăn mặc xinh đẹp đến.

“Không biết Dạ cô nương có đồ vật gì tốt để lão nhân ta mở rộng tầm mắt.”

Hôm nay Thương Quân Nguyệt trang điểm, nàng mặc tà áo dài trắng mỏng thướt tha, ở eo có thắt một đai ngọc thêu hoa to, phía dưới là quần màu tím nhạt cùng với những sợi bông xanh xếp chồng lên che khuất hai chân, khoác trường bào lụa mỏng màu tím với những hoa văn lơ lửng trong suốt. Thoạt nhìn lộng lẫy mà không xa xỉ, sáng sủa mà không lẳng lơ.

Thực sự là một tiên tử bách biến.

“Thực ra cũng không có gì, chỉ là tình cờ có được mấy khối hoàng thiết, ta muốn luyện thành binh khí. Lần này vào địa cũng cũng có được chút ít vật liệu luyện vũ khí, vừa hay nghe Vô Âm nói kỹ năng luyện vũ khí của Thương tông chủ không ai có thể sánh được, vậy nên mới vội vàng tìm đến.” Dạ Dao Quang yêu thích người hoàn mỹ, vội vàng trả lời.

“Qua cô nương quá khen rồi.” Thương Liêm Súc vội vàng khiêm tốn, sau đó nói:

“Lão phu chẳng qua chỉ là người yêu thích việc rèn luyện vũ khí, bởi vậy mới thành thạo về việc này.”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 559: Nhất Thời Buột Miệng

“Làm một công việc mà có lòng đam mê nó mới có thể nắm giữ được tinh hoa của nó, vậy ta đành phải làm phiền Thương tông chủ một lần rồi.”
Dạ Dao Quang hỏi ngược lại:

“Không biết hoàng thiết dùng để rèn binh khí gì thì tốt?”

Dạ Dao Quang biết hoàng thiết là một thứ tốt để rèn luyện binh khí nhưng lại không am hiểu về nghề này, vậy nên muốn nghe ý kiến chuyên nghiệp.

“Dạ cô nương có hoàng thiết?” Thương Liêm Súc và Thương Quân Nguyệt không khỏi nhìn nhau cười. Thương Liêm Súc liền hỏi:

“Hoàng thiết của Dạ cô nương to thế nào?”

“To ước chừng như này, có năm cái.” Dạ Dao Quang khoa tay múa chân.

Thương Liêm Súc kinh ngạc, Thương Quân Nguyệt phì cười: “Dạ cô nương, xem ra cô tìm đúng người rồi. Nếu hoàng thiết to như cô nói, thế gian này người có thể luyện nó e rằng không đến ba người, mà phụ thân ta vừa hay là một trong số đó.”

“Thật sao?” Ánh mắt Dạ Dao Quang lóe sáng.

“Quân Nguyệt nói không sai.” Qua Vô Âm gật đầu.

“Thật sự quá tốt, Thương tông chủ ông nói xem ta nên rèn luyện vũ khí gì?” Dạ Dao Quang vội vàng hỏi.

“Dạ cô nương đừng như không luyện đan.” Thương Liêm Súc nghĩ một lúc:

“Hoàng thiết này có tính dẻo, là vật liệu mà các bậc thầy luyện vũ khí thích nhất vì một khi luyện ra được, muốn dẻo có dẻo, muốn nhọn có nhọn, sự cứng rắn mềm mỏng đều nằm trong tay người luyện vũ khí. Dạ cô nương có hoàng thiết thuộc loại hiếm gặp, nếu luyện thành một lò luyện đan tinh xảo thì quả thật tuyệt vời.”

“Lò luyện đan?” Dạ Dao Quang không dùng nhưng Mạch Khâm lại dùng đến.

“Lò luyện đan cần bao nhiêu hoàng thiết?”

“Cha, người và Dạ cô nương ngồi xuống nói chuyện, nữ nhi đi pha bình trà.” Không đợi Thương Liêm Súc nói, Thương Quân Nguyệt nhìn bọn họ dường như có ý định nói chuyện lâu liền vội vàng bảo bọn họ ngồi xuống ghế đá trong sân nhỏ bên cạnh, sau đó xoay người rời đi.

Dạ Dao Quang không thể không thừa nhận Thương Quân Nguyệt thực sự là một nữ tử chu đáo cẩn thận, ai cưới được nữ tử như vậy chính là phúc cả đời. Đáng tiếc Mạch đại ca vô tâm với người ta, cũng không biết Mạch đại ca thích nữ tử như thế nào, ngay cả Qua Vô Âm và Thương Quân Nguyệt cũng không lọt vào mắt hắn.

“Nếu dựa theo kích cỡ Dạ cô nương minh họa ra, hai khối hoàng thiết là đủ rồi.” Lò luyện đan không cần quá lớn cũng không thể toàn bộ đều dùng hoàng thiết, có điều là nguyên liệu chính, sau đó Thương Liêm Súc minh họa kích cỡ lò luyện đan thông thường.

“Có thể làm ra một lò luyện đan kích cỡ như vậy, chính là kích cỡ mà người luyện đan muốn hướng đến nhất.”

“Được, Thương tông chủ giúp ta chế tạo một lò luyện đan, không cần mang đến cho ta, luyện xong trực tiếp sai người đem đến Cửu Mạch tông là được.” Dạ Dao Quang gật đầu.

Sau đó bên tai chỉ vang lên âm thanh đụng nhau lạnh lạnh của chén trà, mấy người ngẩng đầu nhìn liền thấy Thương Quân Nguyệt bưng khay, trên khay có một chén trà bị đổ, nước chảy đầy khay trà. Đối với ánh mắt của mọi người, Thương Quân Nguyệt cười rất tự nhiên: “Nhất thời dao động, không nhìn bậc cửa dưới chân nên bị vấp ngã. Thất lễ rồi, ta sẽ đi pha bình trà khác.”

Dạ Dao Quang nghĩ muốn tự tát mình một cái vì trong lòng cô thẳng thắn vô tư nên mới trực tiếp nói ra như vậy, lại quên mất tình cảm của Thương Quân Nguyệt đối với Mạch Khâm không giống vậy. Lúc này không chừng nàng ấy cho rằng cô cũng có ý với Mạch Khâm.

Ngược lại Thương Liêm Súc không nghĩ nhiều như vậy mà gật đầu, tiếp tục hỏi: “Dạ cô nương, ngoại trừ thứ này ra còn muốn rèn luyện vật gì khác hay không?”

“Có, có chứ, có thể chế lò luyện đan, vậy có thể chế lư hương không?” Dạ Dao Quang không quên Ôn Đình Trạm:

“Ta còn muốn dùng Thần Ty làm quạt, sau đó dùng hoàng thiết làm nan quạt tạo thành một cây quạt, cuối cùng luyện một cây kiếm dẻo dai không gì sánh bằng.”

Sau khi nói xong, Dạ Dao Quang mới ngượng ngùng, yêu cầu của cô có phải quá nhiều không, vật liệu có phải sẽ không đủ.

Thương Liêm Súc không phải người hờ hững, ông không để ý đến chuyện tình cảm của con gái mình nhưng ông hiểu rõ, thay vì để con gái mình cứ kiên trì như vậy, chi bằng sớm biết khó mà lui vì Mạch Khâm căn bản không có tình ý với con gái ông.

Cho nên ông lập tức nhìn ra sự lúng túng của Dạ Dao Quang, vì vậy ông cười nói: “Dạ cô nương không cần vội, hoàng thất của cô có đủ, còn có nhu cầu gì khác không?”

“Không còn nữa.” Dạ Dao Quang xấu hổ nói.

Thương Liêm Súc gật đầu, sau đó trầm tư một lúc mới nói: “Không giấu Dạ cô nương, lão phu cần luyện một thứ, vừa hay cần hoàng thất. Hoàng thất của Dạ cô nương luyện bốn thứ kia cũng vẫn còn thừa, tất cả số hoàng thất Dạ cô nương cho lão phu, còn thừa thì lão phu sẽ dùng, cứ coi như là trả thù lao cho lão phu. Nếu vẫn còn thừa, lão phu lại suy nghĩ xem có thể luyện thành cái gì được nữa, tùy ý luyện cho Dạ cô nương.”

“Thương tông chủ, ông không cần khách khí như vậy, chúng ta cứ theo phép tắc mà...” Dạ Dao Quang cảm thấy Thương Liêm Súc này ân tình quá rồi.

“Ha ha, thế gian này nào có phép tắc gì, lão phu lại không buôn bán. Hoàng thất bây giờ rất khó kiếm, lão phu cũng không chịu thiệt. Vả lại rèn luyện vũ khí cũng là thú vui mỗi khi rảnh rỗi của lão phu, vì vậy lão phu sẽ không chịu thiệt đâu, Dạ cô nương không cần như vậy.” Thương Liêm Súc giải thích.

“Nếu Thương sư thúc đã nói như vậy, muội cũng đừng ngại ngần nữa.” Qua Vô Âm trực tiếp khuyên Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút liền hành lễ với Thương Liêm Súc: “Vây đành mặt dày đa tạ Thương tông chủ.”

“Dạ cô nương không cần khách khí, lão phu muốn lên đường luôn hôm nay, hoàng thất của Dạ cô nương ở chỗ nào? Có cần lão phu sai người đích thân đến lấy không?” Thương Liêm Súc hoàn toàn nghĩ cho Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang cảm kích nói: “Đang ở duyên sinh quan, ta sẽ quay về sai người mang đến.”

Nói xong với Thương Liêm Súc, Dạ Dao Quang và Qua Vô Âm vội vã chạy về, mặc dù hoàng thất đối với người thường mà nói cực kỳ nặng nhưng đối với bọn họ không có chút trọng lượng nào. Dạ Dao Quang không yên tâm để ở Thanh Hải, sợ rằng để lộ sẽ mang họa sát thân cho người ở lại nên đã mang theo dọc đường, luôn để Càn Dương khuân vác.

Cô quay về viện liền gọi Càn Dương đến, lúc này Qua Mậu đứng lúc đến tìm Qua Vô Âm, Dạ Dao Quang cùng Càn Dương mang hoàng thất vào viện của Thương Liêm Súc, sau đó lại cảm ơn thêm lần nữa. Đang định cùng Càn Dương rời đi, vừa mới bước ra sân liền nhìn thấy Thương Quân Nguyệt đợi đã lâu.

“Dạ cô nương, ta có thể nói chuyện riêng với cô một lúc không?” Thương Quân Nguyệt nói.

Dạ Dao Quang liếc mắt về phía Càn Dương rồi gật đầu theo Thương Quân Nguyệt đến một hướng khác, chậm rãi đi lên bậc thềm đá xanh, dọc theo hai bên là hàng cỏ xanh mướt.

Thương Quân Nguyệt cũng không mở miệng nói gì, mặc dù Dạ Dao Quang biết là vì chuyện của Mạch Khâm nhưng cũng không thể chủ động nói. Nếu nói ra thì khác nào nói cô đã nhìn thấu được tâm tư của Thương Quân Nguyệt với Mạch Khâm, điều này sẽ khiến Thương Quân Nguyệt thấy lúng túng.

Hai người rẽ vào một con đường, đi vào bụi hoa bên trong ngôi đình đá. Thương Quân Nguyệt đứng bên đình một lúc lâu mới cố lấy dũng khí, ánh mắt sáng rực nhìn Dạ Dao Quang: “Dạ cô nương, cô và Khâm ca quen biết thế nào, có thể nói ta nghe không?”

“Mạch đại ca, chúng ta quen nhau ở khách trạm...” Dạ Dao Quang không chút giấu giếm, giữa cô và Mạch Khâm không có chuyện gì không thể nói với người khác.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 560: Độ Hóa Quách Viện

Dạ Dao Quang dứt khoát nói ra tất cả chuyện gặp nhau giữa cô và Mạch Khâm.

Thương Quân Nguyệt nghe rất cẩn thận, Dạ Dao Quang phát hiện mỗi lần nàng nghe đến Mạch Khâm, ánh mắt Thương Quân Nguyệt sáng rực, rực rỡ giống như chấm nhỏ trên bầu trời.

Sau khi nói xong, Dạ Dao Quang buông lỏng tay: “Chỉ có vậy thôi.”

“Dạ cô nương, đa tạ cô.” Ánh mắt Thương Quân Nguyệt lộ ra sự cảm kích, sau đó nàng đứng lên:

“Giữ cô lại lâu như vậy, thật ngại quá, ta không làm phiền Dạ cô nương nữa.”

Dạ Dao Quang sửng sốt, này là không hỏi gì sao, Dạ Dao Quang cũng trực tiếp hỏi luôn: “Thương cô nương xác thực không hỏi thêm gì sao?”

“Hỏi gì?” Thương Quân Nguyệt nở nụ cười: “Hỏi quan hệ giữa Dạ cô nương và Khâm ca sao?”

Dạ Dao Quang đương nhiên gật đầu, đây không phải là mục đích của Thương Quân Nguyệt sao?

“Dạ cô nương nói thân nhiên như vậy, nếu ta còn cần phải hỏi ra lời chẳng phải là quá ngốc sao?” Thương Quân Nguyệt cười nói:

“Dạ cô nương, cảm ơn cô, điều ta muốn biết đã biết rồi.”

Một cô nương thông minh, thẳng thắn vô tư.

Dạ Dao Quang hiển nhiên không nói lại, vì vậy cô và Thương Quân Nguyệt đứng lên, trên đường rời khỏi đình nhỏ vẫn nói chút chuyện, hai bên vẫn trò chuyện đến khi phải tách ra.

Khi Dạ Dao Quang quay lại viện, Mạch Khâm và Ôn Đình Trạm đang ở trong sân nói chuyện. Nhìn thấy Dạ Dao Quang quay về, Mạch Khâm mới đứng lên: “Hôm nay qua đây là muốn tạm biệt muội, ta và nhị thúc dự định hôm nay sẽ lên đường.”

“Mạch đại ca vì sao lại đi vội như vậy?” Dạ Dao Quang lo lắng có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không.

“Ở nơi đó ta lấy được mấy vị thuốc, ta nên sớm mang về bảo quản cẩn thận.” Mạch Khâm nói rồi dừng một chút:

“Lần này quay về e rằng ta sẽ phải bế quan một thời gian, muội ở ngoài nhớ phải cẩn thận hơn.”

“Ta biết rồi Mạch đại ca, hiện tại ta đã có chỗ dựa vững chắc hơn nhiều, huynh không cần lo lắng cho ta.” Dạ Dao Quang cười nói.

Thế nhưng cô không nhìn thấy vì câu nói này của cô, đáy mắt Mạch Khâm xẹt qua tia thất vọng: “Ừm, có điều nếu có chuyện gì, có thể để Tiểu Quai Quai truyền tin cho ta như trước.”

“Vâng, nhất định.” Dạ Dao Quang bảo đảm nói:

“Mạch đại ca cũng phải chăm sóc tốt bản thân mình.”

Không biết có phải do bị thương trong đường hầm hay không, Dạ Dao Quang cảm thấy từ khi trong đường hầm đi ra, Mạch Khâm trở nên cực kỳ trầm tĩnh, hơn nữa còn có một ảo giác rằng hắn đang cố gắng kiềm chế.

“Ta biết rồi.” Hắc cười cười nhìn Dạ Dao Quang một lúc rồi lại nhìn Ôn Đình Trạm:

“Ta đi trước.”

“Vâng.”

Nhìn theo Mạch Khâm đi xa rồi biến mất, Dạ Dao Quang đột nhiên thấy phiền muộn.

“Sao lại thờ dài vậy?” Ôn Đình Trạm cười hỏi:

“Đợi đến kỳ nghỉ hè năm sau, chúng ta có thể đi tìm Mạch đại ca, ta đã biết nhà Mạch đại ca ở đâu rồi.”

“Sang năm đâu có nghỉ?” Dạ Dao Quang liếc mắt nhìn Ôn Đình Trạm, năm sau là một năm mệt nhất, chỉ có kỳ nghỉ đông, gần hết năm ai chạy khắp nơi? Thời gia thu hoạch vụ thu cũng mất tầm mười ngày đến nửa tháng, muốn đi cũng không thể đi xa. Hai năm sau lại có kỳ thi văn, ba năm sau hẳn sẽ đến Ôn Đình Trạm.

“Chỉ cần muốn thì sẽ luôn có.” Ôn Đình Trạm nói.

“Trạm ca, tuy chàng có thể tự học thành tài nhưng cũng không cần dùng thời gian đi học để chiều ý muội, dẫn muội ra ngoài ngao du.” Thực ra thực chất Ôn Đình Trạm là người không thích chạy đây chạy đó khắp nơi, cậu thích ở trong tàng thư các hơn, Dạ Dao Quang đều biết hết.

“Dao Dao, nhân lúc bây giờ ta còn đang tự do, ta muốn cùng nàng đi đến tất cả những nơi nàng muốn.” Ôn Đình Trạm kéo tay Dạ Dao Quang đi vào phòng.

Sau khi cậu làm quan rồi sẽ không còn có thời gian này nữa, mặc dù nói cậu có thể tự mình vạch kế hoạch phân chia nhưng chưa ở chức vị đó

chưa thể cân nhắc được, không thể làm theo ý muốn mà đi cùng cô như vậy được. Trái lại nếu sau này cô không nề hà gian lao vất vả theo cậu, cậu sợ rằng cô sẽ chán ngán cuộc sống như vậy.

Trong mắt cậu, cô giống như một con chim thích bay lượn khắp chân trời. Bầu trời rộng lớn bao la là thứ mà cô hướng tới, muốn đi đâu liền bay đến đó, không hỏi ngày về, chỉ nói vui vẻ.

Sau này sẽ có những ngày tháng của mấy chục năm sau, cô bị cậu ràng buộc, hy vọng đến lúc đó cô có thể nhớ đến điểm tốt của cậu hôm nay, sẽ không sinh tâm oán hận với cậu.

“Vậy thì có là gì, sau này chàng sẽ không giống hiện giờ, phải đi khắp nơi, đến lúc đó muội cũng xem như là chơi đùa khắp nơi. Có điều chàng thật đáng thương, chỉ có thể ngày ngày trong quan nha. Thế nhưng mỗi ngày muội sẽ nói cho chàng biết những nơi muội chơi vui mà muội phát hiện ra, nếu không muội cũng sẽ vẽ tranh hoạt hình cho chàng nhé?”

“Dao Dao bỏ ngay suy nghĩ này cho ta, hưởng thụ một mình.” Ôn Đình Trạm làm ra vẻ bị thương.

“Trạm ca, chàng có biết hiện giờ chàng giống gì hay không?” Dạ Dao Quang gian xảo cười.

“Giống gì?” Trực giác nói cho Ôn Đình Trạm, trong miệng Dạ Dao Quang bật ra sẽ không có điều tốt gì.

“Giống oán nam khuê các.” Dạ Dao Quang nói xong liền chạy xa.

Ôn Đình Trạm cất bước đuổi theo: “Phu nhân, khuê oán là do sự lạnh nhạt của vợ chồng mà ra, lẽ nào nàng không nên vì vậy mà tự xét lại?”

“Muội sẽ cân nhắc, muội sẽ suy nghĩ lại. Chàng mau lớn đi, muội nhất định sẽ ngày ngày sung hạnh chàng.” Dạ Dao Quang ló đầu dò xét từ góc

tường, trêu chọc Ôn Đình Trạm:

“Hôm qua muội nhìn thấy rồi, chàng vẫn còn quá nhỏ...”

Nói xong, ánh mắt cô liền liếc nhìn giữa hai chân Ôn Đình Trạm.

Nói đến việc không biết xấu hổ, Ôn Đình Trạm tuyệt đối không phải đối thủ của Dạ Dao Quang.

Nhìn chiều hướng gương mặt Ôn Đình Trạm đang tối đi, Dạ Dao Quang cảm thấy dưới chân bồi đầu, liền chạy đi.

Cũng may sau đó Ôn Đình Trạm có chuyện bị giữ lại mới không tìm Dạ Dao Quang tính sổ.

Sau khi ăn xong bữa tối, Dạ Dao Quang lại phải làm chuyện nghiêm chỉnh, cô sắp xếp pháp đàn ở đài ngắm sao, sau đó mới thả Quách Viện ra: “Viện tử, thành tích thi Hương của Dư Trường An rất tốt, không xảy ra bất kỳ việc gì ngoài ý muốn, huynh ấy nhất định sẽ có tên trên bảng vàng, ta chỉ có thể đưa tử đến nơi này.”

“Chước Hoa, có thể gặp được muội đã là may mắn cả đời của ta.” Quách Viện cười nói:

“Ta vốn không nên yêu cầu gì nhưng vẫn mong muội sau này có thể chiếu cố thì hãy chiếu cố hân một chút.”

Hân chính là Dư Trường An.

“Được, ta sẽ cố gắng.” Dạ Dao Quang gật đầu:

“Tỷ còn có chuyện gì muốn nhắn nhủ không, còn có lời nào muốn nói với Dư Trường An không?”

“Duyên đến duyên đi duyên tự tan, hoa nở hoa tàn đã định giờ, nếu duyên phận đã đứt, vậy thì cát bụi đành quay về với cát bụi, cả hai hãy sống yên ổn.” Quách Viện lắc đầu.

Dạ Dao Quang cũng không nói thêm gì nữa, cô bắt đầu thi pháp siêu độ Quách Viện, đưa Quách Viện đến nơi cô nên đến. Nhìn hình bóng Quách Viện hóa thành từng luồng tinh quang biến mất ở đài ngẫm sao, cuối cùng rơi vào bên hông Dạ Dao Quang. Cô thu tay lại, đứng bên đài ngẫm, ánh mắt sâu xa.

Nơi này lưu lại trong cô không ít ký ức, cũng không biết cô còn có thể quay lại duyên sinh quan hay không.

“Ngày mai tử phải đi rồi.” Qua Vô Âm luôn đứng bên cạnh Tử Hồn Đình nói.

“Tử muốn đi đâu?” Dạ Dao Quang không nhịn được hỏi.

“Tất nhiên là về nhà.” Qua Vô Âm cười nói:

“Tử cũng không phải người không có nhà để về.”

“Vô Âm...”

“Tử biết muội muốn nói gì, tử cam đoan với muội, tử sẽ không hành động lỗ mãng nữa.” Qua Vô Âm vội vàng dựng thẳng ngón tay lên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 561: Cách Xử Sự Của Văn Cô Cô

Ngày hôm sau, lúc Dạ Dao Quang ăn sáng, Qua Vô Âm cũng đã rời đi, duyên sinh quan vốn dĩ náo nhiệt cũng chớp mắt yên ắng trở lại. Mấy người Dạ Dao Quang cũng thu dọn xong hành lý, cô tự mình đi từ biệt Trường Diên đạo tôn. Thật không ngờ Trường Kiến đạo quân lại tự mình tiễn bọn họ, không phải tiễn họ đi xuống núi, mà là tiễn họ rời khỏi núi, đưa bọn họ tiến vào Thanh Hải - địa giới của sơn mạch.

Bọn họ đi ra theo một con đường khác, tiết kiệm được không ít thời gian so với lúc họ đến. Tới lúc đến khách trạm, bọn họ từ biệt Trường Kiến đạo quân. Đám người Dạ Dao Quang và mấy người ở lại tụ họp, nghỉ ngơi một ngày, lại bổ sung một chút đồ trang bị cho hành trình rồi hùng dũng xuất phát. Sau sáu ngày, cũng chính là ngày mười hai tháng mười, họ về tới học viện. Vệ Kinh giúp Dạ Dao Quang đưa Liên Sơn về nhà cũ, những người khác đều về thẳng học viện, thời gian còn lại hai người đều nghỉ ngơi ở học viện.

Sau đó họ tiếp tục bước vào cảnh học hành không được tán gẫu và có rất nhiều quy định. Mấy người Trác Mẫn Nghiên vẫn thường xuyên tới tìm bọn họ, Lục Vĩnh Diễm nắm lấy cơ hội liền ra vẻ vô cùng nịnh bợ. Không biết tại sao mỹ nhân lại không muốn để tâm đến hắn, khiến hắn mỗi ngày đều là buổi sáng phẫn chấn, đến buổi chiều ủ rũ khóc tang.

"Tiểu Khu, cậu có thể đồng ý làm Đào Hoa trận cho ta không?" Thật sự là không còn cách nào khác Lục Vĩnh Diễm mới nghĩ tới điều này, hắn lập tức đến cầu cứu trước mặt Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang móc trong ngực ra hai tấm bảng gỗ ném cho Lục Vĩnh Diêm: "Cậu đem một tấm trong đó đưa cho Nghiên nhi."

Lục Vĩnh Diêm lật tới lật lui hai tấm bảng gỗ, cảm giác mặt trên không có gì cả lại nhẹ bằng. Nếu không phải là Dạ Dao Quang đưa cho, không chừng hẳn vứt làm đồ bỏ đi rồi.

"Tiểu Khu, đây là vật gì?" Lục Vĩnh Diêm liếc mắt (1) xin giải thích.

"Đây là ta dùng gỗ hoa đào căn cứ vào bát tự của hai người các cậu bày trận pháp khắc ra bùa hộ thân, cậu cầm một tấm đưa cho Nghiên nhi." Dạ Dao Quang đang dễ tính, giải thích qua một lần:

"Nếu ta vẽ bùa yêu cho cậu, Nghiên nhi thông minh như vậy không chừng sẽ đoán được. Cậu hãy tự mình tạo ra một lý do, vật này còn có thể trừ tà hộ thân."

"Tiểu Khu, cậu thật sự quá tốt." Lục Vĩnh Diêm cảm động đến rơi nước mắt, chỉ thiếu còn chưa ôm lấy bắp chân Dạ Dao Quang.

Ôn Đình Trạm nhìn thấy không chịu nổi, bước lên trước lôi hẳn ra ngoài.

"Dao tử tử, có phải tử cho mỗi người một tấm gỗ là đủ để có thể hợp thành nhân duyên?" Tiêu Sĩ Duệ hỏi.

Dạ Dao Quang quay người rồi liếc mắt: "Sĩ Duệ, đệ coi ta là nguyệt lão sao? Đây chẳng qua là một Đào Hoa thuật, đơn giản chỉ là khiến Nghiên nhi nhanh chóng phát hiện mặt tốt của Lục Vĩnh Diêm."

Dạ Dao Quang cũng không phải là thần tiên, sao có thể chỉ dựa vào hai tấm bảng gỗ là tác hợp được một đôi. Đương nhiên do cô đã nhìn ra Lục Vĩnh Diêm và Trác Mẫn Nghiên có tướng phu thê, chỉ có điều chuyện này tiết lộ thiên cơ nên cô nhất định không thể nói.

Không đợi Tiêu Sĩ Duệ hỏi lại, Dạ Dao Quang nhân tiện nói: "Văn tử gần đây thế nào? Sao mấy ngày nay ta thấy tinh thần hần luôn luôn ngẩn ngơ, bộ dạng không tập trung tư tưởng, hần gặp chuyện gì vậy?"

Bởi vì trước đây Văn Du bị Quách Viện hút dương khí làm Dạ Dao Quang vô cùng lo lắng, cho nên cô nhìn tướng mặt Văn Du một chút. Cô mới phát hiện hần gần đây không hề gặp tai họa, cô liền có chút khó hiểu. Xem tướng mạo chắc chắn là không thể nhìn thấu tâm sự của một người, nếu nói tâm sự và bản thân của một con người không liên quan, vậy chỉ bằng xem một quẻ. Nếu biết Dạ Dao Quang gieo quẻ vì quan tâm tới tâm sự này của Văn Du, chỉ sợ Ôn Đình Trạm ôm hận muốn hạ độc hần.

"Ta cũng có cảm giác Văn tử gần đây là lạ." Tiêu Sĩ Duệ cũng bối rối:

"Ta đã hỏi hần đến mấy lần, hần luôn trả lời ta qua loa lấy lệ."

"Ta cũng hỏi vài lần rồi, Văn tử cũng không nói với ta." Tần Đôn cũng gật đầu liên tục.

"Mềm mỏng không được, mấy người các cậu sao không cứng rắn?" Dạ Dao Quang nheo mắt.

"Đương nhiên là chuyện gia đình của Văn tử." Ôn Đình Trạm trở về tới nơi nói:

"Có liên quan đến cô cô của hần."

Bởi vì Ôn Đình Trạm nhận được tin tức năm nay dưỡng của Văn tử khảo sát thành tích đã bị giáng chức.

"Vậy nên Văn cô cô bắt đầu hành động?" Dạ Dao Quang hiếu kỳ, Văn cô cô đã dùng thủ đoạn gì có thể làm cho Văn Du u sầu lo lắng như vậy?

"Không lẽ là ăn miếng trả miếng sao?"

Văn Du hết lần này tới lần khác nhờ tổ phụ khuyên bảo Văn cô cô. Văn cô cô không nên hủy hoại tất cả, hơn nữa nàng không dễ dàng mới có được thiên chức làm mẹ một lần nữa. Như vậy tiểu thiếp và đứa trẻ của tiểu thiếp đó...

"Không được, mau bắt Văn Du tới hỏi cho rõ ràng." Dạ Dao Quang không thể ngồi yên.

Nếu cô cô của Văn Du dùng thủ đoạn giống như vậy để báo thù đứa trẻ của tiểu thiếp, trong lòng của Dạ Dao Quang có một vương mắc. Cô vốn dĩ không muốn làm hại người, hơn nữa đứa trẻ kia vô tội.

Dạ Dao Quang chỉ nói một câu như vậy, Ôn Đình Trạm nhanh chóng cho Tiêu Quy lôi Văn Du tới. Từ duyên sinh quan trở về, trong mắt tên đầu gối Tiêu Quy này, hình tượng Ôn Đình Trạm dần dần tăng lên, thể hiện rõ cao hơn Tiêu Sĩ Duệ. Cũng may trong lòng Tiêu Sĩ Duệ cũng chẳng quan tâm mấy chuyện này.

"Các cậu muốn làm gì?" Văn Du nhìn tư thế mấy người rất giống Tam đường hội thẩm (2), không khỏi phòng bị trước.

"Phải là ta hỏi cậu muốn làm gì mới đúng? Cậu cả ngày mất hồn như vậy, muốn sống tốt thì mau nói ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Dạ Dao Quang nói xong cũng chẳng đợi đến khi Văn Du mở miệng, cô đánh luôn một đòn phủ đầu:

"Cậu biết thừa ta là người như thế nào, đừng tưởng lừa gạt được ta, cũng đừng mong ta cho qua chuyện."

Văn Du bị chặn họng tới mức nói không ra lời, hăn lập tức rơi vào yên lặng.

"Văn tử, cậu cứ nói đi, giữa chúng ta còn có điều gì phải che giấu nữa? Nếu Dao tử tử không tôn trọng cậu, tử ấy còn cần đích thân hỏi cậu hay

sao?" Tiêu Sĩ Duệ thúc giục.

Văn Du suy nghĩ một lúc, cuối cùng thở dài một hơi, giọng buồn bực nói: "Là cô cô của ta..."

Quả nhiên là cô cô của Văn Du, mấy người đều đồng tai nghe, thật không ngờ lại nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Cô cô của Văn Du chữa khỏi bệnh nhưng vẫn nghe theo cha mẹ không báo thù. Biểu hiện bên ngoài vẫn giống như người chẳng hề biết điều gì, vẫn hòa thuận vui vẻ với chú dượng của Văn Du như cũ. Mãi đến khi nàng có thai, lúc này đây nàng muôn vàn phòng bị. Sau khi xác định chắc chắn mình mang thai, Văn cô cô liền ra tay sắp đặt. Tiểu thiếp ở bên ngoài được chú dượng nuôi mười năm, rất dễ có tay chân. Văn cô cô trực tiếp sắp đặt con trai của tiểu thiếp sinh ra thành con hoang, còn làm cho chú dượng Văn Du bắt gian tại giường. Chú dượng Văn Du tự tay cho tiểu thiếp một kiếm mất mạng tại chỗ. Trải qua chuyện này, chú dượng Văn Du bị đả kích lớn, lúc này Văn cô cô mới lật tẩy toàn bộ chuyện không sạch sẽ cho chú dượng của Văn Du biết. Đứa con kia của chú dượng Văn Du thật ra bị Văn cô cô đưa đi, cũng không hề bị làm hại.

"Bởi vì Văn cô cô mang thai đứa trẻ của người kia nên trong lòng cậu khó chịu?" Dạ Dao Quang lập tức hiểu rõ mấu chốt.

Văn Du không nói lời nào, xem như là thừa nhận.

"Cậu nên vui lên, Văn cô cô như vậy mới chính là đã buông bỏ." Dạ Dao Quang nhẹ giọng nói.

Chỉ có không hận thù mới có thể cho một người xa lạ mượn một viên tình tử (3). Văn cô cô muốn làm mẹ, nhưng tình cảnh nàng trải qua như vậy trái tim đã sớm chết yếu như tro nguội. Nàng không muốn mở lòng với những người khác, đồng thời cũng không muốn liên lụy một người nữa,

không dự định tái giá. Nàng cần dũng khí để sống tiếp nên nàng cần có một đứa bé.

(1) Liếm mặt: Ý chỉ hạ mình xun xoe như con chó trung thành.

(2) Tam đường hội thẩm: Đây là các chế độ giám sát của phiên tòa Trung Quốc thời kỳ cổ đại. Từ đời Đường cơ cấu giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, với những vụ án quan trọng, Hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử, hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh - Thanh, được gọi là “Tam đường hội thẩm”. Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành “Tam Pháp Ty”, là cơ quan xét xử tối cao. Tam ti hội thẩm, thường gọi là “Tam đường hội thẩm”.

(3) Tinh tử: Tinh trùng.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 562: Dao Tỷ Tỷ, Đề Muốn Một Chữ

Dạ Dao Quang thấy chuyện của Văn Du cô cô chưa đạt đến triệt để. Cô cũng không hỏi tới nữa, dù sao cũng là chuyện riêng của Văn gia. Cô lập tức rời sự chú ý vào chuyện khác.

Đầu tiên, cô vẽ một tấm bùa hộ mệnh âm dương ngũ hành cho Mạnh Hằng lần nữa. Thời gian đã ba năm, tu vi của cô cũng không còn như ngày xưa. Một tấm bùa hộ mệnh âm dương ngũ hành với cô mà nói dường như là hạ bút thành văn. Hơn nữa tấm bùa âm dương ngũ hành này chỉ cần không bị thất lạc, không bị phá hoại bởi người có tu vi cao hơn cô, không bị nhiễm phải thứ không nên nhiễm là có thể bảo vệ Mạnh Hằng chỉ ít năm mươi năm. Sau khi vẽ xong, Dạ Dao Quang chuẩn bị chu đáo, sau đó để Ôn Đình Trạm nghĩ cách đưa đến tay Mạnh Bác.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Dạ Dao Quang lại bắt đầu một lòng một dạ bận rộn khôi phục chân thân cho Dạ Khai Dương. Tuy là mọi sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông (1), thế nhưng gió đông này cũng không hề đơn giản, mà chân thân của Dạ Khai Dương cũng không phải dễ dàng đáp nặn như vậy.

Đầu tiên Dạ Dao Quang muốn bày một Tụ Linh trận để ngưng tụ nước không có nguồn một cách sạch sẽ nhất, tiếp theo dùng nước không có nguồn đó để hòa tan vật liệu đắp nặn thân thể. Chẳng hạn như đá của Thạch Đầu Quái, còn có rất nhiều thứ lấy ra từ trong địa cung, bởi vì thân thể là một mắt xích vô cùng quan trọng. Thế gian này trừ phi là ngũ hành Thủy, còn lại bất kỳ loại nước nào cũng chắc chắn có tạp chất. Cô dùng Tụ Linh

trận ngưng tụ nước mưa chiết ra, tại thời điểm rơi vào Tụ Linh trận, toàn bộ tạp chất đều bị loại trừ.

"Dao tử tử, tử lấy nước như vậy, muốn lấy đến năm nào tháng nào?" Lại là một ngày mưa dầm rả rích, Tiêu Sĩ Duệ đứng ở dưới mái hiên nhìn chiếc chậu bạch ngọc được Dạ Dao Quang chế tạo ở góc tây bắc của sân. Mưa không nhỏ, cũng không phải tất cả nước mưa đều có thể rơi vào chậu. Bởi vì Dạ Dao Quang đã nói cho dù là nước từ trên trời rơi xuống cũng là nước không sạch sẽ, nước quá bẩn đều không rơi vào.

Cũng đã một tháng rồi ông trời không góp sức, chỉ rơi xuống ba trận mưa. Dạ Dao Quang lấy nhiều nhất chỉ được một chậu nước nhỏ, đem nấu ăn có khi cũng không đủ.

"Đệ nôn nóng cái gì? Đến thời điểm nên lấy đây, tự nhiên có thể lấy đây." Dạ Dao Quang không hề vội vàng. Gần đây cô bận việc may quần áo, cũng không thể đợi sau khi con trai có thân thể lại không có đồ mặc. Dạ Dao Quang căn cứ vào thứ có trong tay mình, đại khái cũng đủ biết được thân thể Dạ Khai Dương cũng chỉ ba bốn tuổi.

"Dao tử tử, khi nào tử cũng làm một bộ quần áo cho ta nhé?" Tiêu Sĩ Duệ không quan tâm đến nước không có nguồn, lại tiến lên trước.

Tay nghề của Dạ Dao Quang kỳ thực không tính là tốt, nhưng cũng không tính là kém. Dẫu sao thiên phú ban đầu về phương diện này cực tốt, mặc dù linh khí ban đầu ít ỏi, Dạ Dao Quang cũng có thể từ từ mở mang kiến thức. Các mẫu thêu trên quần áo không quá đặc biệt nhưng mặc lên người lại vô cùng phù hợp, ngay cả cô và Ôn Đình Trạm cũng đều có thể thấy được.

Tiêu Sĩ Duệ thấy Dạ Dao Quang may xiêm y nhỏ như vậy, đã hỏi cô nhiều lần, Dạ Dao Quang đều nói chuyện mập mờ, về sau hẳn mới hiểu

được. Hắn đi hỏi Ôn Đình Trạm, vừa nhắc tới chuyện này gương mặt Ôn Đình Trạm đã tối sầm lại.

Từ trước khi đến học viện, Dạ Dao Quang đã may cho mấy người Tiêu Sĩ Duệ bốn bộ xiêm y mà lại không hề may thêm cho Ôn Đình Trạm. Áo của cậu đều là Ấu Ly làm xong đưa tới. Lúc đầu Dạ Dao Quang không may cho mình, cậu cũng không nói làm gì, luôn luôn không nỡ để cô hao tâm tổn sức. Giờ đây Dạ Dao Quang may từng thứ một cho Dạ Khai Dương, trong lòng Ôn Đình Trạm chao đảo cực độ. Đến buổi tối Dạ Khai Dương xin chỉ dạy bài tập, cảm thấy cha hắn giống như toàn thân tràn đầy sát khí, còn đậm đặc hơn cả hắn.

"Chi bằng đệ đi hỏi Trạm ca một chút xem?" Dạ Dao Quang dừng mỗi nỗi trong tay, ngẩng đầu cười như không cười nhìn Tiêu Sĩ Duệ.

Tiêu Sĩ Duệ chợt cảm thấy lạnh gáy, quay đầu liền phát hiện ra Ôn Đình Trạm đứng ở cửa. Tiêu Sĩ Duệ sợ đến nhảy dựng lên, tránh sang một bên: "Ôi! Doãn Hòa! Vì sao huynh trở về lúc này?"

Bây giờ là thời gian giảng bài buổi chiều, bởi vì trời mưa nên Tiêu Sĩ Duệ không phải học cưỡi ngựa bắn cung. Hắn nhàn rồi buồn chán liền tới đây với Dạ Dao Quang, thật không ngờ lúc này Ôn Đình Trạm lại trở về.

"Trong nhà tiên sinh đột nhiên có việc nên cho nghỉ học sớm." Ôn Đình Trạm để ô dưới mái hiên rồi bước tới chậm rãi, đi vào trong phòng.

Dạ Dao Quang và Tiêu Sĩ Duệ đều biết cậu chắc chắn sẽ đi thay quần áo và giày, đối với Ôn Đình Trạm mà nói bệnh ưa sạch sẽ tương đối nghiêm trọng. Dưới chân giẫm phải nước mưa hoặc vạt áo hơi dính chút nước như vậy cũng tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua được. Hai người nhìn nhau cười, quả nhiên Ôn Đình Trạm nhanh chóng đi tới với bộ đồ mới hoàn toàn, trong tay cậu cầm bộ quần áo thay ra.

"Chàng đặt chỗ kia đi! Lát nữa muội giặt cho chàng." Dạ Dao Quang thấy vậy nhân tiện nói.

"Không sao đâu." Ôn Đình Trạm cầm lấy quần áo của mình đi ra ngoài.

Học viện đều là nam sinh, ngay cả thư đồng cũng là nam, thật ra học viện có người làm việc chuyên giặt giữ quần áo, phần lớn là người nhà của hộ viện hoặc đầu bếp chính. Nhưng bởi vì bọn cô gộp lại thành một chồng lớn, Ôn Đình Trạm không thể chấp nhận quần áo của mình và quần áo của rất nhiều người cùng giặt lẫn lộn. Mà cô đưa cho Vệ Truất và Vương Nhất Lâm lại giặt không sạch sẽ. Cậu cũng không muốn để Dạ Dao Quang vất vả vì tật xấu của mình nên cậu tự mình giặt quần áo.

Quần áo của Tiêu Sĩ Duệ tự có ám vệ đưa đi, trả về. Văn Du có một thư đồng thân cận. Lục Vĩnh Diễm và Tần Đôn không coi trọng lắm. Càn Dương bị Dạ Dao Quang bắt buộc phải học tập theo Ôn Đình Trạm.

"Dao tử tử, tử giúp ta nghĩ một chữ." Tiêu Sĩ Duệ đợi đến sau khi Ôn Đình Trạm đi xa mới nói.

"Nghĩ một chữ là sao?" Dạ Dao Quang không khỏi sửng sốt.

"Phong hiệu (2) đó, hoàng gia gia hỏi đệ nghĩ xem chữ nào làm phong hiệu." Tiêu Sĩ Duệ cười nói:

"Năm nay đến lễ mừng năm mới, hoàng gia gia sẽ hạ chỉ phong tước vị cho đệ."

"Phong hiệu quan trọng nhường nào, đệ có biết trong đó ẩn chứa bao nhiêu sát khí không? Đệ còn ngây thơ muốn tự mình nghĩ?" Dạ Dao Quang kinh hãi.

Phàm là phong hiệu của vương gia, ngoại trừ triều Thanh, dường như đều là hai chữ hoặc là một chữ. Nhưng chỉ hai chữ đơn giản này, chọn thế nào cũng sẽ rơi vào chỗ sơ hở vì văn tự Trung Hoa sở hữu hàm ý tinh thâm uyên bác. Hoàng thượng gửi tin riêng cho Tiêu Sĩ Duệ, hỏi hẩn nghĩ xem muốn phong hiệu gì, để hiểu một chút là ân sủng tối cao, hơi sâu một chút thì chưa chắc không phải sự thăm dò của hoàng thượng. Nhưng rốt cuộc là như thế nào chỉ có bản thân hoàng đế rõ nhất, dù cho bất kể là nguyên do gì, Dạ Dao Quang cũng cho rằng Tiêu Sĩ Duệ không nên tự mình nêu chủ ý.

Hoàng đế này, thời điểm ông thích chính là ngàn tốt vạn tốt, tạo phản cũng có thể nói thành trẻ người non dạ. Đến thời điểm ông không thích, nợ cũ có thể bị đảo ngược tới trời. Đến lúc đó trở lại định một tội sớm có lòng mưu đồ phản nghịch, muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

"Đây là ý kiến của Doãn Hòa." Tiêu Sĩ Duệ buông thông cánh tay.

"Ý kiến của Trạm ca?" Dạ Dao Quang kinh ngạc. Chuyện này là chôn một trái bom định giờ, Ôn Đình Trạm không phải không biết, lại cứ khẳng khẳng để Tiêu Sĩ Duệ làm như vậy.

"Đúng, là ý của Doãn Hòa." Kỳ thực dựa theo Tiêu Sĩ Duệ, xem ra ý nghĩ của hẩn và Dạ Dao Quang giống nhau. Mấy chuyện thế này liếc mắt qua loa cũng thấy làm như thế nào cũng có thể biến thành sai lầm. Mà Ôn Đình Trạm vẫn khẳng khẳng bắt hẩn làm, hơn nữa còn tìm Dạ Dao Quang hỏi ý như thật.

(1) Mọi sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông: "Vạn sự câu bị, chỉ khiếm Đông phong" là câu Gia Cát Lượng nói với Chu Du khi ở Giang Đông bàn định kế đánh Tào Tháo. Liên quân Tôn - Lưu đã chuẩn bị đầy đủ kế hoạch, binh sĩ sẵn sàng, mưu lược cũng đủ cả chỉ còn thiếu gió Đông Nam nổi lên

để đánh hỏa công, phóng hỏa vào trại Tào. Câu này ý nói mọi chuyện dù đã toàn vẹn, đủ đầy nhưng đôi khi vẫn có thể bế tắc vì thiếu yếu tố quyết định: Thiên thời, còn gọi là thời cơ.

(2) Phong hiệu: Là hình thức ban tặng danh hiệu cho tầng lớp quý tộc trong chế độ phong kiến, đi kèm với nó có thể là việc ban tặng đất đai, của cải, kể cả con người.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 563: Vì Đã Trưởng Thành

Nếu Ôn Đình Trạm để Tiêu Sĩ Duệ tìm mình, Dạ Dao Quang phải suy xét cẩn thận. Cô cân nhắc mãi cũng không nghĩ ra nguyên cớ, nhân tiện nói: "Vậy ta cứ dựa theo bát tự của đệ lựa chọn cho đệ một chữ cát tường nhất."

Với thân phận của Tiêu Sĩ Duệ, thật sự Dạ Dao Quang không dám từ chối. Cô vận khí ngũ hành hộ thể mới bắt tay sắp xếp bàn tính.

Tiêu Sĩ Duệ chính là mệnh Tùng Bách Mộc. Kim vượng; ngày chủ thiên can là Hỏa, Hỏa có thể khắc Kim, Kim nhiều Lửa tắt; Kim yếu gặp Hỏa, tất sẽ nung chảy. Mà hỷ sinh giờ Nhâm Dần, ngày Đinh Dậu giờ Nhâm Dần, niên chi (1) là Hợi Mão Mùi Dần Thân Tý, là người thông minh linh hoạt, phú quý song toàn; sinh tháng Thìn, lại hành Kim Thủy vận (2), đó chính là...

Đột nhiên cảm thấy đầu óc nặng nề, Dạ Dao Quang nhanh chóng tập trung ý chí.

"Dao tử tử, tử sao vậy?" Tiêu Sĩ Duệ thấy sắc mặt Dạ Dao Quang hơi đổi một chút, không khỏi khẩn trương.

"Không có gì." Dạ Dao Quang lắc đầu, nói với hắn một chữ:

"Thuần."

"Thuần nào cơ?" Trong lòng Tiêu Sĩ Duệ khẽ động.

"Thẩm Cầu viết “Ngũ ngôn thứ văn và lân kỷ”, trong đó có câu “Luận văn tất cao diệu, đàm đạo giai uyên thuần (3)”. Dạ Dao Quang lại cười nói.

Trong lòng Tiêu Sĩ Duệ có chút nghiêm nghị: "Đức hòa nhã soi sáng là thuần, yên ổn nhân hậu là thuần, cần kiệm liêm chính là thuần, chữ này có nên không..."

"Đệ lấy chữ gì cũng như nhau, điều mấu chốt là chữ này có lợi cho đệ." Dạ Dao Quang thản nhiên nói.

Đề xuống lo âu trong lòng, Tiêu Sĩ Duệ gật đầu: "Vậy đệ sẽ hồi âm cho hoàng gia gia như vậy."

Dạ Dao Quang gật đầu, không nói gì thêm mà cúi đầu hoàn thành nốt công việc trên tay. Tiêu Sĩ Duệ lại ngồi trong chốc lát, đến lúc định đi, Ôn Đình Trạm trở về nói với hắn một câu:

"Đi theo ta."

Nói xong Ôn Đình Trạm xoay người đi vào thư phòng của Tiêu Sĩ Duệ. Lúc này Tần Đôn đang đi học, Dạ Dao Quang chỉ thò đầu liếc mắt nhìn sang, vẫn tiếp tục công việc trong tay.

Sau khi Ôn Đình Trạm đưa Tiêu Sĩ Duệ vào trong thư phòng liền tập trung vào vấn đề luận, sau khi bày giấy thì bắt đầu đặt bút nhanh chóng. Ước chừng thời gian khoảng một nén nhang đã viết xong một phong thư, cậu để bút xuống vòng qua án thư: "Đệ dựa theo đó viết một bản, cơ hội thuận lợi thì gửi cho bộ hạ."

Sau đó Tiêu Sĩ Duệ đi tới bàn viết có chút ngờ ngàng, cầm lấy thư đã viết xong của Ôn Đình Trạm xem cẩn thận. Toàn bộ phong thư của Ôn Đình Trạm này đều đứng trên lập trường của Tiêu Sĩ Duệ viết ra. Nội dung viết trong thư làm hắn kích động vô cùng, hơn nữa còn táo tợn chia sẻ rằng

nếu hần phong vương thì phải làm những gì sau đó. Chẳng có gì vì nước vì dân thành khẩn, ngược lại là thiên một chút về lạm dụng chức quyền. Ví như có áo măng bào của vương gia, hần thích màu gì, ví như có bao nhiêu nghi trượng (2), hần cần đặt ở chỗ nào, ví như muốn xây phủ đệ, nơi hần ưng ý có những chỗ nào. Lại còn cầu khẩn hoàng đế nhất định phải tặng cho hần một vương phủ, tòa nhà của hần phải thiết kế như thế nào, cuối cùng nói xong còn hỏi một câu dí dỏm, có thể móc sạch quốc khố của hoàng đế hay không...

Tiêu Sĩ Duệ xem xong, im lặng thật lâu. Hần cảm thấy phong thư này của Ôn Đình Trạm viết, giống hần viết, lại không giống hần viết. Đột nhiên tâm tình của hần có chút phức tạp nhưng lại không biết hình dung như thế nào.

"Ta hy vọng đây là lần cuối cùng đệ cần tới ta dạy cách viết thư như thế nào cho bệ hạ." Sau khi Ôn Đình Trạm thấy hần xem xong, trầm giọng nói.

Tiêu Sĩ Duệ vẫn không biết gì: "Doãn Hòa, ta đâu có làm gì không đúng?"

"Đệ không phải không đúng, mà là đệ trưởng thành rồi." Ôn Đình Trạm than nhẹ một tiếng:

"Sĩ Duệ, ta hỏi đệ, nếu ba năm trước đây bệ hạ hỏi đệ như vậy, đệ sẽ như thế nào?"

"Ba năm trước đây..." Tiêu Sĩ Duệ nghĩ lại chuyện ba năm về trước. Vừa đúng lúc Cửu hoàng thúc được phong vương, ngày ấy tan buổi học sáng sớm hần đi tìm hoàng gia gia.

Hoàng gia gia trực tiếp triệu hần đến trước ngự án, trên đó viết một chữ Phúc, hần không khỏi ngạc nhiên: "Hoàng gia gia, bây giờ còn chưa đến cuối năm, người đã bắt đầu ban chữ Phúc sao?"

"Ha ha, đây là phong hiệu của Cửu hoàng thúc con, sau hai tháng nữa Cửu hoàng thúc của con sẽ cử hành đại hôn." Trong lòng Hưng Hoa Đế thấy Tiêu Sĩ Duệ rất hài lòng, buông bút lại hỏi: "Ừm, sau mấy năm nữa, Trị Ngạn trưởng thành, hoàng gia gia rất muốn nghĩ cho con một phong hiệu tốt nhất."

"Con không cần phong hiệu tốt nhất, con muốn phong hiệu con thích nhất." Tiêu Sĩ Duệ lúc đó không chút suy nghĩ liền trực tiếp trả lời, không hề cảm thấy hoàng đế cho hãn phong hiệu là ban ân một chút nào, tuyệt không thấp thỏm, tuyệt không do dự, mà nghĩ tất cả những điều này là chuyện đương nhiên.

Hãn thấy điều này thường tình là bởi vì hãn không quá coi trọng tước vị, cũng không coi điều này thành sự ban ân của hoàng đế, mà là ông nội tặng cho cháu trai một phần quà mừng ngày trưởng thành, không phải là quyền lực mà là tâm ý.

Cho nên bệ hạ cười rất vui sướng, liên tục nhận lời: "Được, được, được, sau này Trị Ngạn tự mình lựa chọn phong tước, phong hiệu theo ý con thích nhất."

Chuyện cũ hiện lên trước mắt, trong lòng Tiêu Sĩ Duệ có chút nặng nề. Ôn Đình Trạm tất nhiên không biết từng có một đoạn chuyện cũ như vậy, nhưng khi đó trái tim của hãn đơn thuần cỡ nào, vì sao sau ba năm qua đi, hiện nay hãn lại biến thành bộ dạng như thế này?

Là bởi vì khi đã trưởng thành, tâm tư không còn đơn thuần nên hãn trở nên không dám nói thẳng sống thật?

"Sĩ Duệ, lẽ nào đệ đã quên vì sao bệ hạ ân sủng đệ như vậy?" Ánh mắt Ôn Đình Trạm có chút thất vọng:

"Sĩ Duệ, thế gian này bất cứ trái tim của ai cũng là máu thịt, cũng biết đau đớn. Nếu muốn có tình cảm thật sự, nhất định phải đưa ra chân tình để

đổi lấy, trái tim của đệ đối với bệ hạ đã không còn thực sự chân thành như năm đó nữa rồi."

Tiêu Sĩ Duệ chẳng thể mở miệng, cổ họng hẫng ngập tràn đau khổ: "Có lẽ ta đã bắt đầu mưu tính... Nếu ta còn chân thành giống như năm đó, chẳng phải là giả tạo sáo rỗng với hoàng gia gia sao?"

"Đệ cho rằng ta để cho đệ diễn kịch với bệ hạ sao?" Sắc mặt Ôn Đình Trạm trầm xuống.

"Sĩ Duệ, ta hỏi đệ, đệ cũng đang diễn trò với ta sao?"

"Sao có thể?" Tiêu Sĩ Duệ lập tức biểu lộ sắc mặt giận dữ. Tình cảm của hãn đối với Ôn Đình Trạm chắc chắn còn thân thiết hơn so với tình thân thủ túc. Nghe thấy Ôn Đình Trạm hoài nghi, Tiêu Sĩ Duệ cảm thấy trong ngực như bốc lửa.

"Đệ đã thật tình đối xử với ta, vì sao đệ cho rằng mình không thật tâm đối đãi với bệ hạ?" Ôn Đình Trạm lạnh giọng chất vấn.

"Ta..." Tiêu Sĩ Duệ không biết phản bác những lời này như thế nào, tinh thần vô cùng rối loạn.

"Là bởi vì lòng của đệ đã thay đổi, đệ đã dần dần giống như mọi người bình thường, đầu tiên đệ đã nghĩ người không còn là tổ phụ của đệ, mà là thiên tử nắm giữ quyền lực sinh sát." Ôn Đình Trạm nói thẳng tâm tư của Tiêu Sĩ Duệ vô cùng trần trụi:

"Bởi vì đệ đã đi trên con đường tranh đoạt quyền lực, tiềm thức của đệ đã coi bệ hạ là kẻ địch của mình. Đệ sợ người hiểu rõ tâm tư của đệ nên đệ phải cố gắng che giấu. Đệ cũng biết nếu gửi thư khinh suất cho bệ hạ, đệ sẽ hoàn toàn mất đi tổ phụ của mình! Từ nay về sau, người chỉ là hoàng thượng đối với đệ, có lẽ người sẽ chỉ vì tài cán của đệ mà cấp cho đệ nhiều

quyền thế và phú quý. Hai người chẳng bao giờ còn có thể ngủ chung một giường (5), đây là kết quả đệ mong muốn sao?"

Lời nói của Ôn Đình Trạm quá mức sắc bén khiến Tiêu Sĩ Duệ khó có thể chấp nhận được hết.

Đây là kết quả hãn muốn sao? Không phải, dĩ nhiên là không phải!

(1) Niên chi: Tên chi của năm.

(2) Hành kim vận thủy: Người sinh vào ba tháng Dần, Mão, Thìn, có mệnh bát tự Mộc thịnh (nhiều Mộc), muốn hành vận nhất định có một chút Kim.

(3) Luận văn tất cao diệu, đàm đạo giai uyên thuần: Luận văn chương tất có điều cao siêu, vi diệu. Đàm về đạo đều là điều uyên bác, thuần phác.

(4) Nghi trượng: Các loại đồ binh hộ vệ được binh lính mang theo theo để thị uy sức mạnh của chủ nhân như vũ khí, quạt, ô, cờ...

(5) Ngủ chung một giường: Ý chỉ tình cảm sâu đậm, coi như một nhà.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng
www.dtv-ebook.com

Chương 564: Phát Hiện Ra Búp Bê

Nhưng hắn có thể làm gì bây giờ? Hắn biết lòng mình có mục đích, có rối loạn, sao hắn lại có thể trong sáng vô tư đối xử với hoàng gia gia như năm xưa?

Thấy Tiêu Sĩ Duệ đã đến mức độ này vẫn còn chưa suy nghĩ rõ ràng, Ôn Đình Trạm giơ tay day sống mũi: "Sĩ Duệ, ta hỏi đệ, đệ mưu tính ngôi vị hoàng đế của bộ hạ, đệ muốn quản thúc bộ hạ sao?"

Tiêu Sĩ Duệ trợn to hai mắt: "Huynh nói bậy bạ gì đó?"

Sao hắn có thể đối xử với hoàng gia gia như vậy, đó không phải là loạn thần tặc tử sao?

Ôn Đình Trạm mặt không biến sắc hỏi lại: "Nếu không phải mưu triều oán vị, vậy ta đây hỏi lại đệ, nếu sau khi bộ hạ băng hà, người truyền ngôi trên di chiếu không phải đệ, đệ có muốn làm phản đoạt quyền không?"

"Không!" Tiêu Sĩ Duệ trả lời vô cùng trợn trư lưu loát.

"Vậy đệ chợt dạ điều gì?" Ôn Đình Trạm cười nhạt:

"Sau khi bộ hạ băng hà, ngôi vị hoàng đế đương nhiên phải truyền lại, không phải cho đệ thì là cho người khác. Ngôi vị của bộ hạ từ đầu đến cuối không phải là mưu tính của đệ, địch thủ của đệ chưa từng là bộ hạ!"

Tiêu Sĩ Duệ dường như tỉnh ngộ ngay tức khắc.

Đúng vậy, hắn không hề hai lòng với hoàng gia gia, hiện tại hoàng gia gia cũng không chú ý vào người nào, nếu thật có chú ý hắn thì cũng chưa chắc là thế, lại không cảm thấy thật sự là mình thì tại sao hắn phải chột dạ, phải sợ hoàng gia gia? Hiện tại hắn chẳng qua là đang tự đấu tranh, trong lòng chưa bao giờ có điểm nào bất hiếu với hoàng gia gia, vậy hắn đang phòng bị điều gì? Cho dù sau này hoàng gia gia không truyền ngôi vị hoàng đế cho hắn, đương nhiên là hoàng gia gia đã suy tính hắn không có đủ năng lực trị vì thiên hạ thịnh vượng. Hắn cũng tuyệt đối sẽ không có lòng oán hận gì khác, vậy hắn đang lo lắng điều gì?

Lúc đầu hắn không cho rằng hoàng gia gia là hoàng đế, mà cho rằng người là tổ phụ. Đây không phải là lợi dụng, mà là chân tình của hắn. Đã như vậy, vì sao hắn phải sợ hãi rụt rè, giấu giếm, vì sao không thể thẳng thắn vô tư?

"Doãn Hòa, ta sai rồi." Thái độ Tiêu Sĩ Duệ nhận sai nghiêm túc.

Hoàng gia gia là người thông minh cơ trí như vậy, muốn đọc hiểu tâm tư của hắn từ những hàng chữ hắn viết thật sự là không khó. Lúc này đây hoàng gia gia cho hắn tự định phong hiệu là hoàn thành lời hứa năm đó, cũng thật sự là một phen thăm dò. Thứ muốn dò xét không phải là dã tâm của hắn, mà là chân tình của hắn.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng lần này, hắn mới biết được vì sao Ôn Đình Trạm muốn hắn đi hỏi Dạ Dao Quang. Nếu như điều hoàng gia gia hỏi không phải phong hiệu của hắn, thí dụ như tên tự của hắn, thí dụ như đặt tên những người khác. Tầm lòng hắn hết sức chân thành, biết được bản lĩnh của Dạ Dao Quang, tất nhiên phản ứng đầu tiên là đi tìm Dạ Dao Quang quyết định.

Thì ra Doãn Hòa đang sớm nhắc nhở hắn, đến bây giờ hắn mới hiểu được.

"Doãn Hòa, lần này là ta phụ kỳ vọng của huynh, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không có lần sau." Tiêu Sĩ Duệ lấy dũng khí thành khẩn nói.

Hắn cảm thấy thế gian này hắn phải sợ hai người, một người là hoàng gia gia, một người là Ôn Đình Trạm. Thế nhưng sợ này không phải sợ hãi, mà là sợ bọn họ thất vọng về hắn, đây là một điều lưu ý tuyệt đối.

"Lòng người một khi đã đóng, rất khó có thể lấp đầy chỗ trống, đệ có thể suy nghĩ rõ ràng là tốt rồi." Ôn Đình Trạm cũng nói lỏng. Lúc này đây Tiêu Sĩ Duệ thực sự khiến cậu có chút thất vọng, nhưng người trên thế gian này đâu phải việc nào cũng có thể thấu đáo?

Mặc dù là cậu, nếu người đối diện đối thành Dao Dao, cũng sẽ có lúc đi vào chỗ bế tắc.

"Nhưng Dao tỷ tỷ lấy cho ta chữ này ta rất thích." Tiêu Sĩ Duệ lập tức thả lỏng tinh thần, hắn hiểu được Ôn Đình Trạm đã cho chuyện lần này vào quá khứ.

"Thích thì viết thư đi!" Ôn Đình Trạm để lại năm chữ rồi trở về gian phòng của mình.

Trở về, Ôn Đình Trạm thấy Dạ Dao Quang vừa mới làm xong một chiếc áo choàng nhỏ, sắc mặt lập tức cứng đờ.

"Lại trừng mắt nhìn, chàng có thể trừng mắt đủ để tạo ra hai lỗ thủng sao?" Dạ Dao Quang xếp quần áo xong, sau đó nghiêng người nhìn về phía Ôn Đình Trạm đứng ở cửa phòng ngủ. Đối diện với khuôn mặt xấu xí của cậu, Dạ Dao Quang nín cười, đứng lên đi tới trước tủ quần áo, lấy ra một đồng quần áo rồi đặt trên giường của cậu.

"Nhanh thử một chút xem có vừa người không, muội thấy gần đây vóc dáng của chàng lại cao thêm một chút, vì vậy làm dài hơn một tí."

Ánh mắt Ôn Đình Trạm lập tức sáng ngời, bước nhanh tới nhìn bộ quần áo mới tinh trên giường rõ ràng đã được giặt qua một lần, không khỏi cười toe toét. Cậu giơ tay cầm một chiếc áo trải rộng ra, cởi áo ngoài ra rồi mặc áo mới lên người.

Dạ Dao Quang đi lên trước chỉnh lại vạt áo cho cậu, sau đó giúp cậu cài nút áo, cột chắc đai áo, trải rộng hai cánh tay cho cậu. Cô xoay người cậu, nhìn trước sau một chút: "Hoàn hảo, không ngắn không dài, không lỏng không chặt, thật vừa người."

Buổi chiều cô không có việc gì đều len lén làm những thứ này, cũng làm cả cho mình. Chỉ có lúc làm cho Dạ Khai Dương mới là thời điểm Ôn Đình Trạm thấy được. Mỗi ngày nhìn Ôn Đình Trạm vừa thấy cô dùng kim chỉ là mặt sầm lại, cũng không dám giáo huấn cô. Thậm chí cậu còn nhiều lần tìm đủ kiểu lý do ấu trĩ để không cho cô dùng kim chỉ, hoặc vừa nhìn thấy cô dùng kim chỉ thì sẽ chạy tới nói với cô chuyện đông chuyện tây. Sau lại phát hiện cô có thể chuyên tâm một lúc làm hai việc, cho dù nói chuyện với cậu, trên tay cũng không dừng lại. Sắc mặt cậu không sáng sủa lên được, làm Dạ Dao Quang vui vẻ rất lâu.

"Mấy ngày nay nàng cố ý cười nhạo ta!" Ôn Đình Trạm lập tức hiểu dụng ý của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang nghe vậy, nhướng nhướng mày: "Muội chính là cố ý coi chàng làm trò, một ngày buồn chán biết bao, mỗi ngày chết dí ở học viện, chàng không tìm niềm vui cho muội thì ai tìm niềm vui cho muội đây?"

Ôn Đình Trạm lập tức không còn nóng nảy: "Ta cho muội niềm vui, muội muốn tìm niềm vui thế nào cũng được cả."

"Vậy còn tạm được." Dạ Dao Quang lại cởi áo của cậu ra, xếp lại rồi đặt trong tủ quần áo của cậu.

"Cơ thể của chàng chắc chắn còn phát triển nữa, áo này bây giờ có thể mặc, hơn nữa đều là áo lót mùa thu, đừng không nỡ mặc nhé, sang năm không chừng cần phải làm cho chàng nữa."

Dạ Dao Quang nói một hồi lâu, không thấy Ôn Đình Trạm đáp lời, quay đầu đã thấy Ôn Đình Trạm đứng ở cửa tủ quần áo của mình, trong tay cầm một đồ vật làm cho cô biến sắc.

Chết tiệt, cô đã quên đóng tủ quần áo của mình.

Ôn Đình Trạm cầm trong tay chính là búp bê của cậu được Dạ Dao Quang làm ở khách sạn vì phát tiết tâm sự lúc đầu. Sau khi trở về còn cố ý sửa đổi, làm thêm một bộ quần áo cho búp bê vải mặc giống Ôn Đình Trạm như đúc.

"Dao Dao, vì sao ta cảm thấy thứ này nhìn quen mắt quá vậy?" Ôn Đình Trạm gầy gầy miếng ngọc bội nhỏ treo bên hông búp bê, ngọc bội này cậu cũng có một miếng.

Nuốt một ngụm nước bọt, Dạ Dao Quang nhanh trí đáp: "Không phải là muội muốn khôi phục chân thân cho Khai Dương sao, muội đang cân nhắc dung mạo của Khai Dương."

Dạ Dao Quang toàn bịa đặt nhưng lại thành phù hợp. Dạ Dao Quang nhất định phải tìm người tạo hình ra dáng dấp hồn phách của Dạ Khai Dương mới càng dễ dàng dẫn hồn.

"Ồ!" Ôn Đình Trạm cười cười ý vị sâu xa, sau đó đầu ngón tay vừa xoay, búp bê vải nhỏ cũng quay một vòng trên tay cậu.

"Dao Dao cũng muốn đổi tên cho Khai Dương đúng không? Chẳng những dáng dấp muốn giống ta, ngay cả tên cũng muốn giống luôn?"

Con mắt thật sắc sảo!

Đúng là trong lúc nhất thời căm phẫn, Dạ Dao Quang đã thêu ba chữ “Ôn Doãn Hòa” lên trên.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 565: Nàng Là Vu Thuật Của Ta

Dạ Dao Quang nhìn thấy Ôn Đình Trạm từng bước đến gần, cô không ngừng lui về phía sau. Đến khi cô bị dồn ép đến góc tường, Dạ Dao Quang lập tức nghĩ ra một kế: "Trạm ca, thật ra, thật ra muội đang then thùng."

Ôn Đình Trạm nhìn thấy Dạ Dao Quang đang cố gắng bày ra dáng vẻ then thùng, cậu chỉ có thể phối hợp theo diễn xuất của cô: "Vì sao Dao Dao lại then thùng?"

"Chàng cũng biết không phải chúng ta có rất nhiều vu thuật sao?" Dạ Dao Quang cười híp mắt nói:

"Không phải do muội nhìn thấy chàng ngày càng trở nên thông minh hơn, anh dũng khí phách, tài năng hơn người, mưu kế tài giỏi, lại tao nhã phong độ, ngọc thụ lâm phong, là một nam tử thiên tài hoàn mỹ không ai sánh bằng, trong lòng muội đang lo lắng chàng sẽ coi trọng nữ tử khác nên muội tạo ra búp bê, thi triển vu thuật để trói buộc chàng thật chặt."

Ôn Đình Trạm khẽ nâng khóe môi, ánh mắt của cậu trở nên đen bóng và sâu thẳm: "Thì ra trong lòng của Dao Dao lại để ý đến ta như vậy."

"Chắc chắn rồi, chàng nhìn xem ánh mắt chân thành của muội này." Dạ Dao Quang mở to đôi mắt hoa đào xinh đẹp, cô không ngừng chớp chớp đôi mắt...

Khóe môi của Ôn Đình Trạm nâng lên: "Đúng vậy, ta có thể nhìn thấy được, để ta nhìn xem tấm lòng của nàng."

Ôn Đình Trạm nói xong liền kề môi xuống, nhanh và chuẩn chạm vào cánh môi của Dạ Dao Quang.

Dạ Dao Quang bị hôn đến mơ màng, bên tai chỉ có một câu nói của cậu: "Dao Dao không cần phải thi triển bất kỳ vu thuật nào với ta, vì nàng chính là vu thuật của ta."

Bản lĩnh bày tỏ của tên nhóc này cũng càng lúc càng tăng mạnh, lúc ăn bữa tối, trong lòng của Dạ Dao Quang vẫn còn chìm trong hũ mật, cô muốn nhớ cũng không nhớ ra được. Mấy ngày sau, hai người nhìn nhau với ánh mắt suýt chút nữa đã khiến phu tử dạy Sử học của bọn họ tức giận đến mức sắp tái phát bệnh tim. Nhưng mỗi lần phu tử Sử học muốn chinh Dạ Dao Quang thì đều bị Ôn Đình Trạm xoay, càng như thế thì càng khiến phu tử hăng hơn, nhưng khi ông muốn ngăn cản lại tình ý giữa hai người này thì tình cảm của họ lại càng thêm sâu đậm, cuối cùng ông tức giận từ bỏ.

Mỗi ngày Tần Đôn nhìn thấy ánh mắt của Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang, trong lòng tức giận chỉ muốn đổi học xá với Càn Dương. Văn Du và Lục Vĩnh Diêm cũng không muốn tới viện của bọn họ.

Thời gian cứ như vậy trôi qua rất nhanh, chớp mắt lại đến kỳ thi cuối năm, Dạ Dao Quang tỏ vẻ tràn đầy năng lực, hoàn toàn không có áp lực.

Sau khi thi xong, mọi người lại lưu luyến không muốn vẫy tay từ biệt. Vì sang năm là thi Hội nên kỳ nghỉ đông này hơi dài, học viện vô cùng quan tâm đến thành tích của thi Hội. Vì kỳ thi Hội bắt đầu vào tháng hai nên ngày nghỉ được kéo dài đến ngày mười lăm, tháng hai mới nhập học, trễ hơn nửa tháng so với lúc trước. Vì vậy, Lục Vĩnh Diêm và Văn Du tỏ ý chờ bọn hắn qua hết Nguyên Tiêu sẽ tới tìm Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang.

Trong lúc Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang chuẩn bị trở về nhà cũ, đột nhiên có một người xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Trạm nhi..." Trước mắt hai người là một phu nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi, đôi mắt đỏ bừng, búi tóc vén cao, trang phục không khoa trương nhưng lại hiện lên vẻ đẹp quý phái, Dạ Dao Quang đã đoán được thân phận của bà ta.

Là Hạ thị - ngoại tổ mẫu của Ôn Đình Trạm.

"Phu nhân, chúng ta vốn không quen biết." Ôn Đình Trạm tỏ vẻ rất lạnh lùng.

"Biểu thiếu gia..."

"Mọi người là ai, thân thích có thể tùy tiện nhận như vậy sao?" Dạ Dao Quang lạnh giọng cắt đứt lời nói của quản gia.

Đối phương nhìn thấy Dạ Dao Quang thì không khỏi sửng sốt vì Dạ Dao Quang cải nam trang, trong lúc nhất thời ông không biết thân phận của Dạ Dao Quang. Bởi vì ông là thân tín của Liễu Cư Yển, ông hiểu rõ Ôn Đình Trạm quen biết không ít quyền quý ở học viện Bạch Lộc nên ông cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

"Dạ... Dạ công tử." Khi Hạ thị kiềm chế lại sự kích động trong lòng, bà nhận ra thân phận của Dạ Dao Quang, cố nở nụ cười hòa ái.

Cảm nhận đầu tiên của Dạ Dao Quang đó là Hạ thị không thích cô. Cũng đúng thôi, cô là một nữ nhi lại mặc trang phục của nam tử đến học ở học viện, một tiểu thư khuê các như Hạ thị sao thích cô được.

"Vị lão phu nhân này, xin người để cho hạ nhân của mình nhường đường một chút." Dạ Dao Quang cũng không cần Hạ thị thích cô, cô hiểu rõ nếu Liễu thị còn sống, chỉ sợ yêu cầu đối với con dâu cũng sẽ không như đáng vẻ hiện tại của cô nên cô cũng không muốn tức giận với Hạ thị. Cô nói vô cùng khách sáo lễ phép.

"Người thật vô lễ." Quán gia bực bội quay đầu nhìn Ôn Đình Trạm.

"Biểu..." Hần còn chưa kịp nói ra đã nhìn thấy ánh mắt khiến người ta sợ hãi của Ôn Đình Trạm, lập tức ông đánh đầu lưỡi vôi vàng đổi giọng:

"Ôn công tử, lão phu nhân muốn gặp người đã phải suy nghĩ rất lâu, người xem bà ấy mạo hiểm chờ người đến trưa ở chỗ này, công tử cùng trò chuyện với lão phu nhân được không?"

"Đúng là do ta vô lễ." Ôn Đình Trạm kéo Dạ Dao Quang chủ động nhường đường.

"Phải do chúng ta nhường đường cho lão phu nhân mới đúng, dân không đấu với quan."

"Trạm nhi..." Giọng nói của Hạ thị khẽ run.

"Con rất hận chúng ta phải không, Trạm nhi, ngoại tổ mẫu và ngoại tổ phụ của con..."

"Sao lão phu nhân lại nói ra những lời này, ta và lão phu nhân là người xa lạ, không oán không hận, tại sao lại nói ta oán hận?" Còn chưa đợi Hạ thị nói xong, Ôn Đình Trạm đã nói trước, sau đó cậu nói với Tiết Đại ở bên ngoài:

"Mang theo đồ đạc đi, nếu lão phu nhân thích nơi này, vậy ta không nên làm phiền nhã hứng ngắm cảnh của lão phu nhân."

"Trạm nhi..." Hạ thị nhìn Ôn Đình Trạm với ánh mắt khó tin.

Ôn Đình Trạm ngoảnh mặt làm ngơ nhưng khi cậu vừa mới dẫn người đi vòng qua đoàn người của Hạ thị, có tiếng vó ngựa lạnh lạnh truyền đến. Dạ Dao Quang ngẩng đầu nhìn thấy Liễu Hợp Triều.

Chỉ thấy Liễu Hợp Triều tung người xuống ngựa rồi đi đến trước mặt Ôn Đình Trạm: "Tổ phụ bảo ta đón con đến Liễu gia."

Liễu Thị Nhắm muốn gặp Ôn Đình Trạm?

Dạ Dao Quang có trực giác đây là Hồng Môn Yến.

Khóe môi của Ôn Đình Trạm hơi nâng lên, đôi mắt đen nhánh của cậu nhìn vào đôi mắt của Liễu Hợp Triều: "Liễu đại nhân, hôm nay ta sẽ không làm khách ở quý phủ, ta sẽ nghỉ tạm một ngày ở đường Quan Vân, ngày mai sẽ lên đường. Liễu đại nhân không ngại thì trở về giúp ta truyền lại một câu nói cho Liễu lão thái gia, nếu ông ta muốn gặp ta, vậy ta cũng không thích làm trái ý của lão nhân gia, chắc chắn ta sẽ mặt dày tới cửa thăm hỏi."

"Con nói..." Liễu Hợp Triều nắm lấy dây cương, tay siết chặt, hắn đã đến tuổi thành gia lập thất, hắn cũng đã gặp không ít sóng gió nhưng đối với người thiếu niên trước mắt này, trong lòng hắn có một sự sợ hãi. Trực giác nói cho hắn biết, Ôn Đình Trạm sẽ không nói những lời tốt đẹp gì, nhưng giằng co ở chỗ này cũng không phải là cách, dùng sức mạnh chưa chắc sẽ mạnh hơn.

Bên trong đôi mắt đen nhánh và sâu thẳm là ánh sáng chói mắt đến mất hồn, tiếng nói của cậu rõ ràng rất nhẹ nhưng khi nghe ra lại vô cùng nặng nề: "Lão thái gia mời ta đến Liễu gia, không sợ sao?"

Không sợ sao? Liễu gia lần lượt mượn cớ gây chuyện với cậu, mỗi một lần đều đánh rớt răng cửa, không ngờ lại nuốt máu vào bụng. Hơn nữa mỗi lần Ôn Đình Trạm ra tay luôn tàn nhẫn hơn so với lần trước, mỗi một lần như vậy suýt chút nữa đã khiến toàn bộ Liễu gia lay động, cậu mạnh mẽ khiến người ta phải sợ. Lão già Liễu bên ba cả đời trong quan trường nhưng ông ta vẫn chưa bao giờ gặp phải đối thủ như vậy.

Sao có thể không khiến người ta phải sợ hãi chứ?

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 566: Vĩnh Viễn Không Rời Bỏ Nhau

Đừng nói là lão già Liễu, cho dù là Liễu Hợp Triều và Liễu Cư Yên cũng sợ Ôn Đình Trạm. Nhất là vào lúc này Liễu Cư Mân bị điều ra kinh thành đến Hồ Quảng để nhậm chức Bố chánh sứ. Sau khi nghe nói Ôn Đình Trạm rời khỏi Trục Lệ, bên trong Liễu gia kể cả lão già Liễu đều không biết được Ôn Đình Trạm làm thế nào để có thể điều Liễu Cư Mân đi, nhưng lão già Liễu và Liễu Cư Yên đều cho rằng chuyện này không thoát khỏi có liên quan đến Ôn Đình Trạm.

Cũng chính vì chuyện này, lão già Liễu mới mời Ôn Đình Trạm đến phủ để hỏi cho rõ ràng.

Lão già Liễu không thể khống chế được tin tức Liễu Cư Mân bị điều ra kinh thành, hơn nữa lúc trước Liễu Cư Hành bị trảm, mọi chuyện xảy ra liên tiếp khiến người trong tộc Liễu gia vô cùng lo lắng.

Liễu Hợp Triều hít sâu một hơi mới nói: "Ta sẽ truyền lời lại cho tổ phụ."

"Liễu đại nhân, cáo từ." Ôn Đình Trạm chấp tay rồi dẫn Dạ Dao Quang đi đến đường Quan Vân.

Về đến nhà, Dạ Dao Quang buồn bực: "Trạm ca, chàng muốn đến Liễu gia thật sao?"

Dạ Dao Quang rất hiểu Ôn Đình Trạm, nếu Ôn Đình Trạm không muốn đi, cậu sẽ dựa theo kế hoạch ban đầu của bọn họ mà trực tiếp trở về

căn nhà cũ. Cậu muốn nghỉ tạm ở đường Quan Vân là có ý định đi đến Liễu gia, nhưng cậu sẽ không ngủ lại Liễu gia.

"Chuyến này phải đi." Ôn Đình Trạm cười nói với Dạ Dao Quang.

"Nếu ta không đi, chỉ sợ lão già Liễu sẽ đích thân đến cửa tìm chúng ta, gần sang năm mới cũng đừng mơ có thể sống yên ổn."

"Vì sao?" Dạ Dao Quang khó hiểu.

"Bởi vì ông ta muốn ngả bài với ta." Ánh sáng tăm tối trong đáy mắt của Ôn Đình Trạm chợt lóe lên.

"Lúc này ta làm cho Liễu Cư Mân bị điều ra kinh thành, nhưng thật ra là một mũi tên trúng hai con nhạn."

Dạ Dao Quang không nói gì, cô chỉ im lặng lắng nghe.

"Là quan ở Đế đô, là văn nhân trong lòng người nhà là vinh dự và điều vô cùng quan trọng của gia tộc, bởi vì ở Đế đô mới có thể nắm bắt tin tức triều đình nhanh nhất, nhất là tam phẩm trở lên. Liễu Cư Mân bị điều ra bên ngoài, nguyên nhân một phần là do ta đẩy ông ta vào cảnh khó xử, nhưng ta cũng có nhờ Đế sư âm thầm giúp đỡ. Đây là một tín hiệu không tốt đối với Liễu gia. Mặc dù Liễu gia là do một tay lão già Liễu phát triển, hiện tại ông ta cũng là tộc trưởng nhưng gia tộc một trăm năm không thể chỉ vì chuyện như vậy mà sụp đổ. Có đôi khi dòng thứ vì bảo vệ cho dòng chính hoặc là vì gia tộc thịnh vượng mà đứng ra làm vật hy sinh và nhường đường, cũng giống như Mạnh đại ca, hắn có tài hoa, có năng lực và thủ đoạn nhưng hắn là tứ gia ở Mạnh gia, trước mặt hắn còn có ba vị ca ca đều đã có chỗ đứng từ trước. Vì không để cho Mạnh gia làm cây to đón gió, hắn chỉ có thể lui khỏi vị trí trở về quản lý chuyện trong nhà, hiện tại Mạnh gia còn chưa thể khoe khoang thực lực thì không thể không nhẫn nhịn." Ôn Đình Trạm nhẹ giọng nói.

"Tất nhiên cũng có những người khác trong Liễu gia giúp đỡ cho Lại bộ Thị lang Liễu Cư Mân, giúp ông ta trả giá và âm thầm hy sinh." Thực sự Dạ Dao Quang không thể hiểu được quan niệm của đại gia tộc thời cổ đại, tư tưởng cổ hủ như vậy có lợi cũng có hại, cần phải nhìn xem có đúng hay không.

"Vì vậy Liễu Cư Mân bị điều ra khỏi Đế đô, những người trong Liễu gia không muốn làm nữa nên họ liền gây ồn ào với lão già Liễu."

Ôn Đình Trạm mỉm cười gật đầu: "Đây là dụng ý thứ nhất của ta khiến lão già Liễu sốt ruột không có thời gian đến quấy rầy sự thanh tĩnh của chúng ta."

"Vậy dụng ý thứ hai của chàng là gì?" Dạ Dao Quang vội vàng hỏi.

Ôn Đình Trạm không lập tức trả lời, có ánh sáng lạnh chợt lóe lên trong đáy mắt của cậu: "Là thăm dò thái độ của Liễu Cư Yến."

"Thăm dò Liễu Cư Yến?" Liễu Cư Yến có chuyện gì sao?

"Liễu gia cần một vị quan ở kinh thành, Liễu Cư Mân bị điều ra ngoài, năm nay là ba năm đánh giá thành tích, Liễu Cư Yến lại là Phủ doãn của phủ Ứng Thiên, danh tiếng không tệ, đã làm nhiều chuyện thực tế. Với năng lực của Liễu gia, nếu một lòng ủng hộ ông ấy, đẩy ông ấy đi lên vào lúc này, bệ hạ sẽ không cự tuyệt." Giọng nói của Ôn Đình Trạm rất lạnh lùng.

"Đáng tiếc sự thực chứng minh, lão già Liễu thà rằng thiếu người ở Đế đô cũng không muốn đẩy Liễu Cư Yến lên."

"Chàng muốn Liễu Cư Yến thấy rõ vị trí của ông ấy ở trong lòng của lão già Liễu, chàng muốn ông ấy phân rõ giới hạn với lão già Liễu sao?" Lập tức Dạ Dao Quang hiểu rõ ý đồ của Ôn Đình Trạm, dù sao Liễu Cư Yến chính là phụ thân ruột của Liễu thị và cũng chính là ngoại tổ phụ của

Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm không muốn ra tay với ông ấy nên lần này mới có hành động như vậy. Nhưng hôm nay Hạ thị và Liễu Hợp Triều xuất hiện để bọn họ đều biết được cho dù Liễu Cư Yển đã hiểu rõ địa vị của mình ở Liễu gia, nhưng ông ấy vẫn muốn làm đứa con hiếu thảo, thậm chí để Hạ thị trở về. Tất nhiên lão già Liễu có tạo áp lực cho Liễu Cư Yển và Liễu Cư Yển lựa chọn nghe theo lời của phụ thân.

Trong lúc nhất thời Dạ Dao Quang cũng không biết nên nói thế nào, thời đại này lấy hiếu thuận làm đầu, Liễu Cư Yển bị lão già Liễu chèn ép như thế nào đi nữa thì ông ta cũng là phụ thân ruột của mình. Mặc dù ông ấy đã biết Liễu thị là do Liễu gia hại chết nhưng ông ấy cũng không thay đổi. Nói Liễu Cư Yển cổ hủ và ngu ngốc sao? Cũng không thể nói như vậy, dù sao giữa phụ thân ruột và nữ nhi ruột thịt, một khi muốn lựa chọn cho dù là người bình thường ở kiếp trước đều rất khó để lựa chọn, huống chi là ở cổ đại lấy hiếu thảo làm đầu. Hơn nữa nữ nhi đã chết, với tư cách là tam phòng và con của ông ấy đều mang họ Liễu, nếu ông ấy bất hiếu với phụ thân, cho dù ông không thèm để ý đến thanh danh của mình thì danh tiếng cũng sẽ truyền đi và liên lụy đến con cháu đời sau...

Ở thời đại như vậy, chẳng thể trách Liễu Cư Yển.

"Ông ấy cũng có điều bất đắc dĩ của mình." Lúc này Dạ Dao Quang chỉ có thể thở dài.

"Sao ta lại không biết chứ? Nếu ông ấy âm thầm thông báo trước một tiếng cho ta..."

Ôn Đình Trạm còn chưa dứt lời nhưng Dạ Dao Quang đã hiểu. Cậu là người cổ đại thuần túy, đối với chuyện này cậu hiểu rõ hơn cô, cho nên cậu không trông mong Liễu Cư Yển sẽ trở mặt với lão già Liễu. Dù sao Liễu Cư Yển đã chịu đựng nhiều năm đối xử không công bằng như vậy nên ông ta cũng không quan tâm lắm. Tất nhiên Ôn Đình Trạm cũng biết điều này,

chỉ là cậu muốn biết Liễu Cư Yến có sợ cậu làm khó dễ hay không nên cậu mới nói một câu thăm dò thái độ của Liễu Cư Yến, thì ra là ý tứ này.

Hiển nhiên Liễu Cư Yến đã khiến cậu thất vọng rồi.

"Mà thôi như vậy cũng tốt, ta đã biết được nên làm thế nào, cũng không cần phải khó xử." Ôn Đình Trạm cười nhẹ nhõm.

Nhưng Dạ Dao Quang có thể nhìn thấy được nỗi đau xót chột lóe lên phía sau nụ cười của cậu.

"Trạm ca, chàng vẫn còn có muội, chúng ta vĩnh viễn sẽ không rời bỏ nhau." Dạ Dao Quang đứng lên ôm lấy đầu của Ôn Đình Trạm, cô nhẹ giọng nói:

"Ít một chút ràng buộc thì càng nhiều hơn một phần tự do."

Chân tình không quan tâm bao nhiêu, có một phần ấm áp là tốt rồi.

"Đúng vậy, chúng ta vĩnh viễn sẽ không rời bỏ nhau." Ôn Đình Trạm vươn tay ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, cậu tựa đầu vào eo của cô, giọng nói êm ái có phần nghiêm túc.

Ngay cả Dạ Dao Quang cũng cảm giác được Hạ thị không thích cô, sao Ôn Đình Trạm lại không cảm giác được? Nếu không cậu cũng sẽ không nói lạnh lùng như vậy, lòng người đều có thiên vị, so với tổ phụ và tổ mẫu, Dạ Dao Quang mới là tính mạng quan trọng nhất của cậu.

Cho dù người nào không thích Dạ Dao Quang, đối với Ôn Đình Trạm mà nói đều không cần phải dính líu.

Máu mủ người thân cũng không thể khiến cậu rời bỏ và để cô phải chịu uất ức, sau này cũng sẽ không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến cậu rời bỏ cô.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 567: Mợ

Ngày hôm sau, Ôn Đình Trạm và Dạ Dao Quang đều đang đợi câu trả lời của người nhà họ Liễu, nhưng không ngờ họ chờ được lão già Liễu tự mình đến cửa, cùng đi theo với lão già Liễu còn có Hạ thị và phu phụ Liễu Hợp Triều. Đến nhà là khách, tất nhiên Dạ Dao Quang ra mở cửa đón người vào nhà.

Cũng may trong Dạ phủ, Ấu Ly có huấn luyện một nhóm người, người mà Ấu Ly bồi dưỡng chắc chắn là không kém, vốn dĩ Hạ thị mang theo ánh mắt bắt bẻ tiến vào nhà cũng không tìm thấy chỗ sai lầm.

Ôn Đình Trạm chào hỏi lão già Liễu và Liễu Hợp Triều, tất nhiên Dạ Dao Quang phải bắt chuyện với Hạ thị và Tạ thị - phu nhân của Liễu Hợp Triều. Tạ thị là một nữ tử vô cùng dịu dàng và hiền lành.

"Ngày thường con đều ăn mặc như thế này sao?" Hạ thị nâng chén trà mà nha hoàn đã đặt trên bàn, bà uống một ngụm rồi đặt chén trà xuống. Bà nhìn trang phục nam nhân trên người Dạ Dao Quang.

"Có gì không thích hợp sao?" Dạ Dao Quang hỏi.

"Có gì không thích hợp?" Hạ thị khẽ nhú mày.

"Con là một nữ nhi, vì sao phải giả nam trang đến học ở học viện của nam tử?"

"Liễu tam lão phu nhân có điều không biết, ta và Trạm ca là con nhà nghèo lớn lên, đừng nhìn bây giờ chúng ta sinh sống rất tốt, vào lúc khó

khẩn nhất, ta vẫn luôn chăm sóc cho chàng." Dạ Dao Quang lạnh nhạt nói:

"Trạm ca là do ta chăm sóc, lúc chàng đến học viện tuổi vẫn còn nhỏ, nếu ta không đi theo chăm sóc chàng, chẳng lẽ còn trông chờ vào người khác đến chăm sóc?"

Hạ thị nhíu mày càng chặt hơn.

Dạ Dao Quang cũng không nhìn sắc mặt của bà ta: "Chàng ấy không muốn nhận sự chăm sóc từ bất kỳ ai, tam lão phu nhân người nói xem?"

"Nhàn nhi dạy con như vậy sao?" Hạ thị lạnh giọng chất vấn.

"Dạy con nói chuyện với trưởng bối như thế sao?"

Nhàn là khuê danh của Liễu thị.

Dạ Dao Quang nở nụ cười: "Chẳng lẽ lão phu nhân không biết, mẫu thân ta đã qua đời lúc ta mười tuổi, còn đối với trưởng bối phải lễ phép như thế nào, đúng thật là mẫu thân không dạy ta. Chúng ta lớn lên ở nông thôn nên cũng không chú trọng lắm, trong nhà cũng không có trưởng bối. Mẫu thân và phụ thân đều có tính tình khoan dung nên cũng không quản thúc chúng ta, lẽ nào lão phu nhân cảm thấy lời nói thành thật của ta có chỗ nào thất lễ sao? Nếu có, vậy thì xin người bao dung, con người của ta cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu giáo dưỡng vì không có ai dạy bảo."

"Con thật hỗn xược!" Bỗng nhiên Hạ thị đứng dậy, bà ta tức giận nhìn Dạ Dao Quang.

"Mẹ, tính tình của Dạ cô nương thẳng thắn, con thấy nàng vẫn là đứa trẻ tốt." Tạ thị vội vàng giảng hòa.

"Tuy nói hơi thẳng thắn nhưng đều là lời nói thật, hơn nữa nàng vẫn còn là đứa trẻ, trong những năm này nếu không có nàng chăm sóc thì Trạm

nhi đâu thể khỏe mạnh như vậy?"

Lúc này sắc mặt của Hạ thị mới khá hơn một chút: "Nếu con cũng biết được chỗ thiếu sót của mình, ngày mai ta đưa một vị ma ma đến cho con, để bà ta dạy dỗ quy củ cho con. Ngày thường con nên nghe theo lời của bà ta nhiều một chút, mặc dù con đã lớn nhưng chỉ cần chịu khó, hiện tại bắt đầu học cũng không muộn."

"Lão phu nhân, người vẫn nên giữ lại cho mình đi! Trước đây chúng ta không có ai giúp đỡ, bây giờ cũng không cần người ngoài đến đây khoa tay múa chân." Dạ Dao Quang lạnh lùng trực tiếp đứng lên.

"Trong phủ còn có chuyện, ta không tiện tiếp chuyện lão phu nhân và đại phu nhân nữa, hai vị xin cứ tự nhiên."

Dạ Dao Quang nói xong liền xoay người rời đi. Cô cũng không phải là một nữ tử ngoan ngoãn ở thời đại này, cô sợ cô ngồi tiếp thì sẽ nhịn không được mà tức giận. Từ trước đến nay chưa từng có ai vênh mặt sai khiến trước mặt cô như vậy, người tôn quý như Tiêu Sĩ Duệ và Ấp Thành công chúa cũng chưa từng, mạnh mẽ như Thiên Cơ chân quân, Vân Lạp chân nhân cũng chưa từng. Một lão phu nhân tự cho mình là đúng, xem cô như một bàn đồ ăn sao?

Trong trí nhớ của nguyên chủ, Liễu thị là một người ôn nhu có học thức, thông minh tài hoa, hơn nữa Liễu thị là nữ tử không được cưng chiều từ bé. Dạ Dao Quang tuyệt đối không ngờ rằng mẫu thân của Liễu thị lại có tính cách như vậy, thật khiến cô vô cùng phản cảm.

Bên này Dạ Dao Quang đi ra ngoài, bên kia Ôn Đình Trạm và lão gia Liễu trò chuyện cũng không thoải mái. "Cuối cùng người muốn như thế nào mới chịu dừng tay?" Liễu lão thái gia trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Lời này của lão gia học trò không hiểu lắm." Ôn Đình Trạm lạnh nhạt nói:

"Từ khi Liễu nhị lão gia bắt đầu, đều là do Liễu gia luôn khiến học trò không thoải mái, lão gia đến đây lại nói là học trò không chịu dừng tay?"

Ánh mắt của Liễu lão thái gia rất sâu sắc, một năm không gặp, dường như ông ta già đi không ít: "Từ nay về sau Liễu gia và người không có liên hệ gì nữa, người sẽ chịu dừng tay?"

"Ha ha..." Ôn Đình Trạm cười lạnh một lát.

"Giết người thì đền mạng, lão gia, mẫu thân ta là do người nhà họ Liễu làm hại."

"Nàng là nữ nhi của Liễu gia, mạng của nàng là do Liễu gia cho, Liễu gia thu hồi lại không được sao?" Lão già Liễu trầm giọng nói:

"Huống chi người đã hại hai mạng người của Liễu gia ta, vẫn chưa đủ sao?"

"Chưa đủ." Ánh mắt của Ôn Đình Trạm lạnh như băng, cậu không hề yếu thế nhìn lại.

"Cứ cho là các người muốn một mạng đền một mạng, tính cả Liễu Hợp Bằng và Liễu Cư Hành cũng chỉ mới hai người, mà phụ thân và mẫu thân ta còn có đệ đệ của ta nữa, tất cả là ba mạng người."

Còn có Dao Dao, những lời này Ôn Đình Trạm không nói ra.

"Ôn Doãn Hòa, người đừng ức hiếp người quá đáng, phụ thân người chết cũng muốn đổ lên đầu của Liễu gia chúng ta sao?" Lão già Liễu tức giận thét lên.

Đôi mắt của Ôn Đình Trạm sáng lên: "Xem ra lão thái gia vẫn chưa biết được nguyên nhân cái chết của phụ mẫu ta, điều này chỉ có thể nói rõ

thành ý của ông vẫn không đủ, ông nên trở về điều tra cho rõ đi, sau đó lại đến tìm ta giải thích."

Nếu từ lúc mới bắt đầu người nhà họ Liễu cứ ôn hòa nhã nhặn đến tìm cậu để nói rõ và kết thúc như vậy, cậu không ngại chỉ nhằm vào hung thủ và xem người của Liễu gia như người xa lạ. Nhưng đầu tiên là bọn họ ức hiếp, bây giờ mới biết sợ, hạ thấp phong thái nhưng lại giống như bọn họ mới là người bị hại.

"Người có ý gì?" Liễu lão thái gia nhìn Liễu Hợp Triều một chút mới hỏi.

"Ý tứ trên mặt chữ." Ôn Đình Trạm nâng chén trà.

Đây là ý bưng trà tiễn khách, nhưng mục đích còn chưa đạt được, lão già Liễu lại không muốn đi. Liễu Hợp Triều thấy vậy mới nhỏ giọng giải thích bên tai lão già Liễu.

Bên này Dạ Dao Quang đi ra khỏi phòng, cô đến vườn hoa ở phía sau hoa viên. Cô dựa vào lan can, gió đầu mùa đông thổi nhẹ nhàng, quần lụa mỏng của cô nhẹ lắc lư ở trong gió, đèn lồng treo cao dưới mái hiên càng tôn lên vẻ đẹp sáng ngời. Tạ thị đuổi theo ở phía sau, nàng ta nhìn thấy thiếu nữ trong hoa viên yên lặng đứng ở nơi đó, nàng chưa từng nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đến vậy.

Vẻ đẹp mà thiếu nữ nên có cô đều có, hơn nữa cô còn có bản lĩnh quý thần khó lường, có người nói nữ công gia chánh của cô cũng không kém. Một người có thể tạo nên một gia sản lớn như vậy, bao nhiêu trưởng nữ của đại gia tộc được dạy dỗ cẩn thận cũng không có bản lĩnh này, trong lòng nàng không thể nghi ngờ, nàng rất tán thưởng đối với Dạ Dao Quang.

"Dạ cô nương." Tạ thị để hai nha hoàn đứng ở lối vào hành lang, một mình nàng đi đến đây.

"Đại phu nhân." Liễu Hợp Triều là lão đại của đời thứ ba ở Liễu gia nên Tạ thị là đại phu nhân.

"Dạ cô nương, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?" Tạ thị rất dịu dàng lại không mất khách sáo với Dạ Dao Quang.

"Nếu đại phu nhân không cảm thấy nơi này gió lớn vậy thì mời ngồi." Dạ Dao Quang nhìn thấy ghế dài ở hành lang trước mặt, cô cũng không từ chối.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 568: Khó Bề Phân Biệt

Tạ thị cũng không làm ra vẻ liền ngồi xuống, Dạ Dao Quang ngồi bên cạnh nàng.

"Ta còn chưa cảm ơn Dạ cô nương, nếu không có Dạ cô nương nhắc nhở, chỉ sợ ta sẽ tạo ra một tội lớn." Trong ánh mắt của Tạ thị lộ ra vẻ cảm kích.

Dạ Dao Quang biết được ý Tạ thị muốn nói việc Liễu Hợp Triều đến tìm bọn họ vào năm ngoái, tìm cô bói một quẻ, quẻ Minh Di ngày Giáp Thìn, thê tử bị thương. Cô thấy Liễu Hợp Triều cũng không nói gì quá đáng, ngược lại còn có ý nhắc nhở nên cô cũng đáp lại, nhắc nhở Liễu Hợp Triều vài câu.

"Đại phu nhân không cần cảm ơn, cho dù ta không nhắc nhở thì đại phu nhân cũng sẽ không chịu nhiều đau khổ." Trên quẻ có sự trợ giúp của Thanh Long, Tạ thị có sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm.

"Nếu không có Dạ cô nương nhắc nhở, chắc chắn ta sẽ không lo đến tính mạng, có ai lại nguyện ý để bản thân mình bị thương chứ? Cho nên ta vẫn phải cảm ơn Dạ cô nương." Tạ thị mỉm cười nói:

"Ta sinh ra ở Tạ thị Mân Nam, lúc trước ta đã gặp qua không ít kỳ nhân địa sư, tổ phụ của ta rất hứng thú với chuyện này, thậm chí ông còn nghiên cứu về nó. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy trong đạo này có một nữ nhi trẻ tuổi như cô, hơn nữa lại có bản lĩnh lớn như vậy."

"Mỗi một đạo trên thế gian này luôn có người có chút thiên phú nổi bật." Dạ Dao Quang trả lời qua loa.

"Vì vậy từ chuyện linh nghiệm này, ta vẫn luôn hiếu kỳ cô là người như thế nào." Tạ thị nói, nàng cẩn thận nhìn Dạ Dao Quang rồi mới cười nói:

"Thật không ngờ, ta vốn tưởng rằng Dạ cô nương là một người thâm trầm, ít nói và có chút kỳ quái."

Dạ Dao Quang không khỏi mỉm cười: "Đại phu nhân nghĩ ta như vậy cũng là hợp tình hợp lý, trong đạo này đa số mọi người đều có tính cách như thế, một bộ phận còn lại đều là giả vờ cao thâm, rực rỡ như đóa hoa sen nhưng nếu không có bản lĩnh lớn thì chắc chắn tất cả đều là kẻ lừa gạt."

"Đúng vậy." Tạ thị gật đầu.

"Ta tới tìm cô, ngoại trừ tự mình nói lời cảm ơn ra, ta còn có một chuyện muốn nói với cô."

"Đại phu nhân mời nói." Thái độ của Dạ Dao Quang trở nên nghiêm túc, bởi vì cô có cảm giác Tạ thị muốn nói chính sự.

"Là về chuyện của tiểu cô." Tạ thị nói xong liền nhìn sắc mặt của Dạ Dao Quang, nàng thấy cô không có phản ứng lớn rồi mới nói tiếp:

"Năm trước sau khi phu quân trở về phủ đã nói chuyện tiểu cô chết cho ta biết, một năm nay ta vẫn luôn ở cùng mẫu thân để chăm sóc phụ thân. Không phụ sự gửi gắm của phu quân, ta đã tra được một ít manh mối."

Dạ Dao Quang không nói gì, cô chỉ nghiêm túc lắng nghe.

"Chuyện này cực kỳ phức tạp." Tạ thị nhú mày suy nghĩ một lát mới nói:

"Năm đó mẫu thân phái người đưa từng bách cho tiểu cô, người đi là tâm phúc của mẫu thân, người này đã mất vì bệnh năm năm trước."

"Năm năm trước sao?" Dạ Dao Quang khẽ híp mắt lại, Liễu thị cũng qua đời năm năm trước.

"Đúng vậy, năm năm trước." Tạ thị gật đầu.

"Ta và phu quân đều phái người đi điều tra, người này chết cũng không kỳ lạ, lúc hân còn sống chưa chắc đã biết được chuyện này."

"Không biết sao?" Dạ Dao Quang sửng sốt, nhưng cô tin tưởng Tạ thị không hề nói dối. Bọn họ khác với Liễu Cư Yển, so với những người khác ở Liễu gia, Liễu thị là muội muội ruột của Liễu Hợp Triều, Dạ Dao Quang tin Liễu Hợp Triều cũng muốn biết ai mới thật sự là người đã hại chết Liễu thị.

"Ta và phu quân âm thầm đi điều tra những người thân thiết vào năm đó, chúng ta tra ra được là người của ngũ muội." Liễu thị vừa nói vừa giải thích cho Dạ Dao Quang biết những thành viên trong Liễu gia.

"Ngũ muội là đích nữ của đại bá, nàng ta lớn hơn tiểu cô một tuổi, trước đây hai người không hợp nhau. Sau khi ngũ muội xuất giá thì người này đã trở thành của hồi môn của nhị muội, một thời gian sau, ngũ muội thường trở về nhà mẹ đẻ, dù sao cũng là chuyện của đích tôn, chúng ta cũng không tiện hỏi nhiều nhưng người này cũng đã qua đời hai năm trước."

"Đều chết hết?" Dạ Dao Quang nhướng mày.

"Vị cô cô này được gả đến đâu?"

Tạ thị vừa nghe Dạ Dao Quang hỏi vậy, nàng liền cười tán thưởng, ngũ cô của Liễu gia là nữ, tất nhiên sẽ không dễ dàng gặp gỡ người khác, hành sự cũng không may mắn như Sở tam nương. Thời đại này có không ít người tu luyện và kỳ môn, nhưng bọn họ thích độc lai độc vãng (*), người theo đuổi danh lợi cũng không nhiều, số ít người đi theo danh lợi hầu như đều là gà mờ.

Người tu luyện chân chính đều hiểu rõ nhân quả luân hồi vô tận, càng liên quan đến nhiều chuyện thì nhân quả báo ứng lại càng nhiều và ảnh hưởng đến chuyện tu luyện, nhưng cũng có người không phải là người tu luyện, mà chính là kỳ môn dị sĩ. Những người này đều vô cùng cao ngạo, mặc dù thân phận của Liễu ngũ cô không thấp nhưng một phu nhân như nàng ta không thể dễ dàng tiếp xúc với nam nhân bên ngoài. Nếu Liễu ngũ cô thật sự làm như vậy, tất nhiên phải được nhà chồng thông qua, đây mới là nguyên nhân Dạ Dao Quang muốn hỏi. Có thể suy nghĩ cẩn thận đến nguyên nhân này, chứng tỏ Dạ Dao Quang vô cùng quen thuộc với việc trong nhà, đây là một điều kiện cần thiết và đủ tư cách để làm chủ mẫu.

"Ngũ muội được gả đến Tề gia ở phủ Ứng Thiên nên phu quân cũng dễ dàng điều tra, chúng ta có thể chắc chắn cho dù là ngũ muội hay Tề gia đều chưa từng tiếp xúc với địa sư." Tạ thị nói vô cùng chắc chắn, chuyện này nhất định bọn họ đã đi dò xét rất cẩn thận và đã xác nhận.

"Người bên cạnh ngũ cô có thể không phải là người của nàng ta?" Dạ Dao Quang suy nghĩ, nếu là khả năng này thì chuyện này thực sự rất phức tạp, người đã chết, phải điều tra thế nào để biết được lúc còn sống hẳn ta là ai.

"Phu quân cũng suy đoán như vậy." Tạ thị thở dài nói:

"Dù gì thì ngũ muội cũng là người trong nhà, sắp xếp một người ở bên cạnh nàng cũng không quan trọng, người này là của hồi môn đi theo ngũ muội, vậy người này cũng sẽ không chộc vào Liễu gia nên điều tra vô cùng

khó khăn. Nhưng thật sự Liễu gia không nhất quyết muốn dồn tiểu cô vào chỗ chết, nếu là đại bá và tổ phụ thì sẽ không chờ đến năm năm trước mới ra tay."

"Ta biết rõ." Dạ Dao Quang gật đầu, nếu Liễu Cư Mân hay Liễu lão gia cảm thấy Liễu thị sống ở thế gian này là sỉ nhục của Liễu gia, nhất định Liễu thị phải chết thì tuyệt đối sẽ không đợi lâu như vậy mới ra tay. Nếu nói lúc ở quận Dự Chương sợ người khác hoài nghi, như vậy Liễu thị trở về thôn Đỗ Gia cũng đã gần mười năm rồi mới ra tay thì cũng không đúng.

"Ta và phu quân vẫn tiếp tục điều tra nhưng trong thời gian này có lẽ chúng ta sẽ có chỗ sơ suất, sau này nếu có tin tức chắc chắn ta sẽ thông báo cho cô." Tạ thị nói xong liền đứng lên.

"Thời gian không còn sớm, ta về trước đây."

Dạ Dao Quang tự mình tiễn Tạ thị một đoạn, nàng ta là con dâu, nàng không thể ở lại quá lâu rồi để mẹ chồng ở một mình, cho dù nàng lấy cớ đi tìm cô nhưng cũng phải có giới hạn.

Dạ Dao Quang tiễn Tạ thị, cô cũng không trở về ứng phó với Hạ thị. Cô cúi đầu suy nghĩ về tin tức mà Tạ thị đã cho cô biết, cô cứ tập trung đến xuất thần, ngay cả khi Ôn Đình Trạm xuất hiện sau lưng cô mà cô cũng không biết.

Mãi đến khi cô lấy lại tinh thần, cô nhìn thấy có thêm một bóng người dưới hồ nước ở hoa viên, lúc này cô mới nhìn Ôn Đình Trạm: "Đứng bao lâu rồi mà chàng cũng không phát ra một tiếng động thế?"

"Vừa mới đến, ta thấy nàng xuất thần nên không làm phiền." Ôn Đình Trạm cười nhẹ nhàng.

"Vừa rồi nàng đang suy nghĩ gì vậy?"

(*) Độc lai độc vãng: Là chỉ người vô cùng độc lập và chỉ thích hoạt động một mình

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 569: Sống Không Thẹn Lòng Với Liễu Gia

Nếu đổi lại là trước kia thì Dạ Dao Quang chắc chắn sẽ nói một câu nhớ cậu, nhưng tên này bây giờ không thể trêu ghẹo được, nếu không phần thiệt nhất định sẽ thuộc về mình nên Dạ Dao Quang lùi lại sau nhìn: “Người đều tiễn đi hết rồi sao?”

“Đi rồi.” Ôn Đình Trạm khẽ gật đầu.

Dạ Dao Quang kéo Ôn Đình Trạm ngồi xuống: “Bàn bạc thế nào rồi?”

“Buồn bã bỏ về!” Ôn Đình Trạm nói ra bốn chữ rất gọn nhẹ.

“Năm trong dự đoán!” Dạ Dao Quang cảm thấy nhất định kiếp trước Ôn Đình Trạm và Liễu lão gia tương khắc nhau, Dạ Dao Quang im lặng một lát rồi nói tiếp:

“Trạm ca, về nguyên nhân cái chết của mẫu thân, chàng điều tra đến đâu rồi?”

Ôn Đình Trạm nhướng mày: “Đại phu nhân đã nói gì với nàng rồi?”

“Chàng đã biết người ta nói gì với muội rồi sao?” Dạ Dao Quang trợn mắt nhìn cậu.

“Dao Dao, từ trước đến giờ nàng chưa từng chủ động nhắc đến nguyên nhân cái chết của mẫu thân trước mặt ta”. Ôn Đình Trạm dịu dàng nhìn Dạ Dao Quang, vì cô sợ chạm đến vết thương đáy lòng cậu.

“Hôm nay nàng lại chủ động nhắc đến chuyện này thì nhất định sẽ có nguyên nhân của nó. Tính tình của lão phu nhân hôm qua có thể thấy được rằng, đừng nói đến việc bà ấy không biết nguyên nhân cái chết của mẫu thân, cho dù có biết đi chẳng nữa thì cũng không nhắc đến nó với nàng.”

“Được rồi, muội biết chàng giỏi rồi!” Dạ Dao Quang tức giận nói:

“Đúng là đại phu nhân nói cũng không ít với muội, bảo muội nói với chàng...” Sau khi nói xong, Dạ Dao Quang tức điên lên rồi phản ứng lại:

“Rõ ràng là muội hỏi chàng điều tra đến đâu rồi trước, sao chàng đến một chữ cũng không nói cho muội biết, đã thế lại còn bỏ ngoài tai toàn bộ lời của muội nữa chứ!”

Tên này nhất định là một cao thủ đàm phán, lúc nào cũng có thể dẫn dắt ý thức chủ quan của người khác.

“Những gì ta điều tra được nhiều hơn bọn họ một chút!” Ôn Đình Trạm nhắc lại chuyện này thì chắc chắn trong lòng đã không còn dao động nữa.

“Người mang đồ đến cho mẫu thân ta là người của lão phu nhân tên là Hạ Dũng. Hắn là người của phủ Kinh Triệu, mà hạ nhân của ngũ cô tên là Đông Xuyên, vốn là người của Liễu gia nhưng sau này mới biết mình được nhận về nuôi. Hắn không phải là người của Liễu gia, cũng không phải là người của phủ Kinh Triệu, đến lúc đấy mới tìm đến Hạ Dũng để nghe ngóng về xuất thân của mình, cũng từ đó mà mới tiếp xúc với Hạ Dũng”.

“Người tên Đông Xuyên này liệu có đúng là người của phủ Kinh Triệu không?” Dạ Dao Quang hỏi.

“Điểm này không còn nghi ngờ gì nữa, mà ta cũng đã điều tra qua rồi, ta đã kiểm chứng nhưng hắn là người ở đâu của phủ Kinh Triệu, manh mối

về người trong nhà còn những ai thì quá ít, đến giờ ta cũng không điều tra ra được gì cả!” Ôn Đình Trạm nói.

Dạ Dao Quang quay sang nhìn Ôn Đình Trạm, lâu thủy tạ trong làn nước trong vắt khiến người ta có ảo giác rằng nó đang chuyển động, nhưng cậu vẫn ngồi yên ở đó, dường như dù cho trời long đất lở thì cậu vẫn bình thản ngồi đó. Cô giơ tay lên rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Trạm ca, chàng thử nói xem, liệu người ra tay hại mẫu thân có thể vốn không phải là người của Liễu gia hay không?”

Để nói ra được câu này thì Dạ Dao Quang đã phải lấy hết dũng khí ra, dù sao Ôn Đình Trạm cũng đã ra tay độc ác với Liễu gia, bây giờ lại xuất hiện khả năng này nên cô sợ một người luôn tự tin như Ôn Đình Trạm sẽ cảm thấy khó chịu, khiến tâm trạng của cậu không thoải mái.

“Cũng không phải là không có khả năng này.” Ôn Đình Trạm nháy mắt cười, sắc mặt cậu vẫn không sợ hãi như trước rồi nắm chặt tay Dạ Dao Quang.

“Nếu là như thế thật thì ta cũng không thẹn với lòng!”

“Đối phó với Liễu Hợp Bằng là vì Liễu Hợp Bằng phái người tới giết ta nên ta muốn trả lại cho hắn những đau khổ mà ta phải chịu đựng; đối phó với Liễu Cư Hành là vì Liễu lão đầu muốn dụ Ninh An Vương đối phó với ta, ta chẳng qua cũng chỉ là lấy cách của người biến thành của mình mà thôi; còn đối phó với Liễu Cư Mân là vì năm đó ông ta được điều vào kinh thành, sau đó đạp đổ danh tiết mẹ ta, tiếp đó bọn họ dồn ép không cho cha mẹ ta trở về thôn Đỗ Gia, món nợ này còn chưa xong đâu!”

“Chẳng trách...” Bây giờ Dạ Dao Quang mới nhớ ra, dường như từ trước đến nay Ôn Đình Trạm chưa từng chủ động ra tay với Liễu gia, ngoại trừ lần này trực tiếp lôi Liễu Cư Mân ra khỏi kinh thành, nguyên nhân chắc là do Liễu thị năm đó vì lưu lạc mà trở thành vật hi sinh.

“Chàng sớm đã biết chuyện này có lẽ không phải do người nhà Liễu gia làm rồi sao?”

“Trước đây ta chỉ đoán vậy thôi, nhưng bây giờ thì chắc chắn hơn rồi!” Ánh mắt Ôn Đình Trạm nhìn xa xăm rồi nghĩ lại lúc trước, lúc cậu và Liễu lão đầu nói chuyện.

Sau khi nghe Liễu Hợp Triều nói nguyên nhân cái chết của Liễu thị với Liễu lão đầu, Liễu lão đầu tức đến mức mặt đỏ bừng bừng: “Ăn nói xằng bậy, đây đều là những tội danh không có thực, vậy mà người cũng dám đổ lỗi cho Liễu gia chúng ta sao? Liễu Thị Nhảm ta từ trước đến nay nói được làm được, nếu đã cắt đứt quan hệ thì không có chỗ để mà lật lọng đâu, chỉ cần Liễu Thị Nhảm ta còn sống một ngày thì ta dám thề rằng, không có ai ở Liễu gia dám quay lưng bằng mặt không bằng lòng với ta!”

Lời nói của Liễu lão đầu chắc như đinh đóng cột, cộng với những thông tin từ rất lâu mà Ôn Đình Trạm đã điều tra được thì quả thực cũng tin ông ta mấy phần.

Sau khi nói hết một hơi thì Liễu lão đầu lại nói tiếp: “Nếu thực sự có chuyện hoang đường như thế thì thư hương danh môn như Liễu gia ta làm sao có thể liên kết với tà môn ngoại đạo kia chứ! Ta không làm, lão đại và lão nhị chắc chắn cũng không làm!”

Tuy không thích Liễu lão đầu nhưng Ôn Đình Trạm lại bằng lòng tin tưởng vị trí trong Liễu gia của Liễu lão đầu. Chỉ cần ông ấy còn sống một ngày thì Liễu gia cho dù có căm ghét mẫu thân cậu đi chăng nữa thì nhiều nhất cũng chỉ có thể tạo sức ép giống như lúc đã làm ở quận Dự Chương mà thôi, cũng không dám khiến Liễu lão đầu trở thành kẻ tiểu nhân thất tín bội nghĩa. Cậu nói ra việc này chẳng qua cũng chỉ muốn thăm dò một chút thái độ của Liễu Thị Nhảm mà thôi.

“Việc này ta sẽ đi tìm chứng cứ!” Ôn Đình Trạm cũng không ép nữa mà quay lại nói:

“VẬY xin lão thái gia quản người trong phủ của người cho tốt, tốt nhất đừng đùa với học trò, đợi sau khi học trò điều tra rõ ràng. Nếu thực sự không có quan hệ gì với Liễu gia thì chuyện này đến đây coi như chấm dứt, ngày trước Liễu gia các người lấy danh tiết của mẹ ta ra làm vật hi sinh, ép nhà chúng ta, cục diện như hôm nay coi như là ta trả thù các người lúc đầu. Nếu có quan hệ gì với Liễu gia thì ta sẽ lại tìm Liễu thái gia tính tiếp!”

Từ trước đến nay Liễu Thị Nhắm chưa từng chịu ảm ức như vậy, nhưng sự việc đến ngày hôm nay cùng với yêu nghiệt trước mặt, ông không thể không thừa nhận, ông không phải là đối thủ của cậu. Hơn nữa tuổi của ông cũng đã cao rồi, căn bản không còn đủ sức để thế vật lộn với yêu nghiệt này, mà đời sau của Liễu gia... không thể nói toàn là người vô dụng được, nhưng người có thể ngang hàng lại không có ai cả. Suy cho cùng, ông chỉ có thể nuốt cơn tức này vào trong mà thôi.

“Lão phu sẽ quản chặt người của Liễu gia”. Liễu Thị Nhắm hít sâu một hơi rồi đứng dậy ra về.

“Trạm ca, hay chúng ta nhân lúc chưa tới năm mới đến phủ Ứng Thiên một chuyến?” Dạ Dao Quang đề nghị, tết năm nay rảnh hơn nửa tháng so với năm trước.

“Muội thấy rất có thể có liên quan đến việc chàng không đếm xỉa gì đến Liễu Cư Yển bao nhiêu năm nay, chúng ta đi hỏi cho rõ, tiện thể điều tra manh mối này một chút!”

“Ông ấy nhất định sẽ không nói cho ta biết!” Ôn Đình Trạm nói rất chắc chắn.

Nếu Liễu Cư Yển đồng ý nói thì chỉ sợ bây giờ cậu cũng đã nhận được tin tức rồi, tuy Liễu Cư Yển không gặp người khác nhưng Ôn Đình Trạm

cũng có thể có thể nhìn ra thái độ của ông từ mấy chuyện này. Ông là một người luôn ngấm ngấm chịu đựng, người như vậy nếu không đồng ý nói ra thì rất khó có thể cạy miệng ra được.

“Vậy chúng ta có thể coi chuyến đi phủ Ứng Thiên này là một chuyến đi chơi, có thể điều tra ra manh mối thì càng tốt, còn nếu không điều tra ra điều gì thì thôi”. Mắt Dạ Dao Quang sáng lên.

Nhìn bộ dạng này của Dạ Dao Quang, Ôn Đình Trạm không thể không cười, gập đầu ngón tay lại rồi gõ nhẹ lên mũi Dạ Dao Quang, nhìn cô cười nhẹ: “Được, coi như ta đưa Dao Dao đi chơi!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cẩm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 570: Bài Tarot

Hôm sau, bọn họ khởi hành đến về nhà, chuẩn bị đón năm mới.

Quà tết Dạ Dao Quang đều đã chuẩn bị xong hết cả rồi, tuy năm nay quen biết thêm rất nhiều người nhưng phần lớn đều là người của các môn phái lớn, những người tu luyện như bọn họ không có ngày tết gì cả nên không cần những thứ đó. Dạ Dao Quang lại có lòng muốn tặng duyên sinh quan một ít, nhưng khổ nỗi lại không tìm được thứ gì thích hợp.

“Dao Dao, sao mấy ngày nay cứ mặt mày ủ rũ nhìn lẽ vật vậy? Là ai tặng đại lễ gì khiến nàng khó xử sao?” Ôn Đình Trạm đã thấy Dạ Dao Quang nhìn đồng lẽ vật mà thở ngán than dài mấy ngày nay rồi. Tuy nói mấy việc này nên giao cho Dạ Dao Quang, đây là tôn trọng Dạ Dao Quang, cậu tốt nhất là không nên hỏi nhưng nhìn thấy Dạ Dao Quang như vậy nên cậu không chịu được, đành phải hỏi một câu.

“Quà của tất cả mọi người đều đã tặng rồi, nhưng sư thúc...” Ngón tay Dạ Dao Quang vân vê sợi lụa hồng trên lẽ vật trước mặt.

“Muội không biết sư thúc bọn họ thích thứ gì, hơn nữa cũng sợ bọn họ thứ gì cũng đều thấy qua rồi nên muội không biết tìm thứ gì phù hợp để tặng họ cả!”

Thiên Cơ chân quân nghĩ cho cô rất chu đáo, sợ cô sau này gặp phải khó khăn gì không thể đích thân xin cứu viện, mà những người khác lại không thể vào duyên sinh quan nên đã đặc biệt cho xây dựng ở bên ngoài

một chỗ để liên lạc, hơn nữa còn nằm trong phủ Tây Ninh. Với tâm ý này, cô cũng không thể không tặng một chút lễ đầu năm được.

“Nếu là sư thúc, vậy thì cứ tặng như đối với trưởng bối bình thường là được”. Ôn Đình Trạm khẽ cười.

“Trưởng bối bình thường?”

Dạ Dao Quang suy nghĩ một chút, nếu là tặng trưởng bối thì nhất định phải tặng thứ tự tay mình làm ra, quần áo chính là thứ tốt nhất. Nhưng cô lại sợ ước lượng không đúng số đo của Thiên Cơ chân quân, đến lúc đó tặng đi rồi lại không vừa với người thì lại không đẹp, có gì sợ bằng việc không mặc vừa chứ, hơn nữa lại là thứ mà tự tay cô làm ra nữa! Bỗng nhiên trong đầu cô chợt lóe một ánh sáng thần kỳ.

“Muội nghĩ ra phải làm gì rồi!”

Nói xong, Dạ Dao Quang vội vàng chạy đi lục tung tủ lên, nhưng cùng không tìm được tờ giấy nào thích hợp nên cô đã cố ý đi phủ thành mua được mấy tờ giấy cứng mà mình muốn mua. Cô lấy tất cả mấy tờ giấy cứng đó ra cắt thành từng tờ hình quân bài, sau đó lấy bút ra bắt đầu vẽ.

Thực ra các nhà khảo cổ đã phát hiện ra trong những bức tranh thời nhà Đường đã có đánh bài, hơn nữa còn được ghi lại trong tài liệu lịch sử đang được bảo tồn: Trong cung đình Trung Quốc thời cổ đại đã từng có một loại trò chơi bằng giấy gọi là “trò chơi quân bài bằng giấy”. Cho nên mua được giấy cứng cũng không phải là không thể.

Nhìn Dạ Dao Quang mấy ngày này cứ thần bí làm, Ôn Đình Trạm bước lên phía trước nhìn những hình ảnh quái dị trên mặt giấy, tiện tay cầm một tờ lên: “Đây là thứ gì?”

“Đây là bài Tarot”. Dạ Dao Quang vừa vẽ vừa trả lời Ôn Đình Trạm.

“Là một thuật bói toán xuất phát từ nước ngoài, nó rất giống với quẻ tượng của chúng ta. Sư thúc cũng yêu thích thuật chiêm tinh, muội làm một bộ tặng cho ông ấy chơi, coi như là chọc ông ấy cười.

Kiếp trước cô có gặp qua một thầy coi bói ở nước ngoài, nhưng tên đó lại chơi rất giỏi bài Tarot, bọn họ đã quyết đấu với nhau không biết là bao nhiêu lần. Xem bói trên lá bài Tarot có thể có tốc độ như cô xem bói thì cũng chỉ có một mình cô mà thôi, sau này hai người cũng tự mình chia sẻ một ít kinh nghiệm về lĩnh vực của mình. Dạ Dao Quang vẫn cảm thấy sáu mươi bốn quẻ Chu Dịch tinh diệu hơn, nhưng cũng có lúc hứng thú với việc nghiên cứu bài Tarot.

Triết học Tarot rất giống cách phân rõ phải trái của Trung Quốc cổ đại mộc mạc, vẻ thuận và nghịch của Tarot rất giống với “họa phúc tương y”.

“Nếu không có gì đáng ngại thì nàng hãy làm cho bọn Sĩ Duệ một bộ để bọn họ chơi!” Ôn Đình Trạm lật qua lật lại nhìn một chút rồi nhìn Dạ Dao Quang nói.

“Cái này?” Dạ Dao Quang lắc đầu như trống bỏi.

“Cái này phức tạp quá, muội có bài này dễ chơi hơn, chàng thấy muội mua nhiều giấy cứng như vậy, đợi sau khi muội làm lễ vật tặng sư thúc xong thì muội sẽ làm một bộ khác để đến tết chúng ta cùng chơi”.

Không ai có thể biết được, tuy là một thầy phong thủy nhưng kiếp trước Dạ Dao Quang lại không thích tiếp xúc với người ngoài, trừ phi là khách hàng hoặc trừ lúc tu luyện ra thì cô đều rất thích ở nhà chơi bài. Đến đây rồi, cuộc sống quá theo quy tắc, cũng không có thiết bị điện tử nào để cô chơi bài cả, hơn nữa mỗi ngày căn bản đều rất phong phú, cô cũng sắp quên mất kiếp trước cô thích cái gì rồi. Nhân lúc bây giờ có đồ để làm, chi bằng để hôm nào đó làm một bộ bài để giết thời gian thì cũng tốt.

Phải mất tới năm ngày thì Dạ Dao Quang mới làm xong bộ bài Tarot, thêm vào đó là một vò rượu nho tinh khiết được ủ thành rồi sai người lập tức phi ngựa mang đến Thanh Hải. Ngồi đếm ngày thì cũng còn khoảng mười ngày nữa mới đến tết, nên cũng kịp mang đến duyên sinh quan trước tết, sau đó cô bắt tay vào làm bài tú lơ khơ.

Chuyện trong nhà đã có Ấu Ly giúp cô lo liệu ổn thỏa nên cô không phải lo lắng bất kỳ chuyện gì cả. Mỗi tháng Ấu Ly lại đưa cho cô một bản tổng kết công việc, người tài như Ấu Ly, nếu là ở kiếp trước thì tuyệt đối sẽ là một nữ cường nhân trên thương trường. Cộng với ba người là Nghi Ninh, Nghi Phương và A Ni Á thì từ từ có thể một mình phụ trách một việc rồi, ở trong nhà Dạ Dao Quang chẳng khác gì một chương quầy không phải làm gì cả.

Dạ Dao Quang mất đến ba ngày mới làm xong bộ tú lơ khơ, sau đó không chờ được nữa liền cầm nó đến trước mặt Ôn Đình Trạm rồi kéo cả Diệp Phụ Duyên lại để giải thích quy tắc. Nói một chút ở đây, Diệp Phụ Duyên là thầy giáo mà Ôn Đình Trạm mời đến để dạy học cho đám trẻ ở trong thôn, Diệp Phụ Duyên cũng dẫn theo đệ đệ và muội muội chuyển đến thôn Đỗ Gia. Mẹ của Diệp Phụ Duyên bị người nhà Đồng gia gián tiếp ép chết, trước khi chết bà không cho hãn báo thù, phải rời bỏ quê hương đến nơi khác sinh sống. Cuộc sống của Diệp Phụ Duyên cũng khá gian khổ, vì thế nên Ôn Đình Trạm mời hãn đến thôn Đỗ Gia.

“Mọi người nghe hiểu chưa?” Dạ Dao Quang giải thích xong hỏi lại.

“Hiểu rồi!” Diệp Phụ Duyên gật đầu trước.

Ôn Đình Trạm cũng gật đầu.

Dạ Dao Quang vô cùng rạo rức nói: “Nào! Mọi người mau tới đây, chúng ta chơi thử mấy ván nào!”

Nói xong cô liền dạy bọn họ cách trộn bài, sau đó lật bài và chia bài ra.

Vừa mới bắt đầu Dạ Dao Quang đã thắng liên tiếp, thắng đến mức cười không thấy mắt đâu chỉ thấy môi răng rồi không ngừng nhìn hai người như hai tên ngốc. Một năm bài xấu mà cũng dám bắt. Sau khi chơi xong ba ván, thế cục bắt đầu có sự chuyển dịch, thế cục rất nhanh đã nghiêng về phía Ôn Đình Trạm. Lúc đầu Dạ Dao Quang vẫn không phục, kết quả cô càng mạnh hơn thì thua càng thảm hơn, đến ván cuối cùng thì thua sạch cả tiền.

“Hừm! Không vui, muội ghét nhất là trò này!” Nói xong Dạ Dao Quang liền quay đầu bỏ đi.

“Doãn Hòa, sao cậu không nhường Dạ cô nương?” Đợi Dạ Dao Quang đi rồi, Diệp Phụ Duyên không hiểu gì mới hỏi. Ngày thường Ôn Đình Trạm luôn coi Dạ Dao Quang là bảo bối như thế, ai có mắt cũng đều nhìn thấy cả!

“Ta thắng nàng ấy thì nàng ấy chỉ tức giận một lát thôi, nếu ta nhường nàng ấy, không biết chừng sẽ tức đến bao giờ”. Ôn Đình Trạm cười rồi đứng dậy chạy đuổi theo Dạ Dao Quang.

Chủ nhà đều đi hết cả rồi, Diệp Phụ Duyên cũng không tiện ở lại. Hắn đứng lên đi ra khỏi phòng thì đúng lúc gặp được Ấu Ly đang đi tới, suýt chút nữa ngã vào lòng hắn, cũng may mà hắn tránh kịp: “Ấu Ly cô nương, mạo phạm rồi!”

Ấu Ly đứng vững: “Là ta đi vội quá, Diệp công tử, đây là quần áo ta làm tặng cho tiểu công tử và nhị cô nương. Chuyện trong phủ hơi nhiều nên ta vẫn chưa sắp xếp được thời gian, tiện đây làm phiền Diệp công tử mang về giúp, xem xem có vừa với người không. Nếu không vừa thì nhân lúc chưa sang năm mới mang đến đây ta sẽ sửa lại giúp!”

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 571: Tấm Lòng Của Ấu Ly

Khiến Ấu Ly cô nương vất vả rồi”. Diệp Phụ Duyên nhẹ giọng nói.

“Diệp công tử không cần khách sáo, đây đều là chuyện cô nương cần dặn, nếu nhị cô nương thích tay nghề của ta thì đó cũng là vinh hạnh của ta rồi!” Ấu Ly dịu dàng nói.

Nhìn trước mắt Diệp Phụ Duyên là một thiếu nữ với ánh mắt sắc xảo, tuy nàng là nha hoàn của Dạ Dao Quang nhưng mọi cử chỉ lời nói của nàng đều có lễ nghi của một tiểu thư khuê các hơn cả Dạ Dao Quang. Lúc Diệp gia còn giàu có, hẳn cũng gặp qua không ít các tiểu thư của các gia đình giàu có khác, nhưng tất cả bọn họ đều không giống nàng.

Không chỉ ẩm áp dịu dàng, độ lượng, thanh tao lịch sự, biết lễ nghi, viết chữ rất đẹp, hơn nữa tay nghề may mặc cũng rất giỏi.

Nếu có thể lấy được một người đẹp như vậy làm vợ thì còn mong muốn gì hơn nữa!

“Ấu Ly cô nương đã từng nghĩ sau này sẽ thế nào chưa?” Diệp Phụ Duyên không thể không chế được tình cảm của mình, bèn hỏi.

Ấu Ly sửng sốt một lát, nhưng thông minh như nàng bỗng nhiên hiểu ra ý của Diệp Phụ Duyên là gì, nên tim đã rơi mất một nhịp. Năm nay nàng đã mười sáu, sang năm mới đã là mười bảy rồi, từ trước đến nay nàng chưa từng nghĩ đến việc phải xuất giá, trong mắt nàng bây giờ tất cả đều là báo đáp Dạ Dao Quang. Đột nhiên lại có một người đàn ông bày tỏ tình cảm

với mình, hơn nữa còn là một người xuất sắc như vậy, Ấu Ly chỉ là một cô gái bình thường nên nàng cảm thấy căng thẳng một chút.

Nhưng nàng rất nhanh đã ổn định lại tâm trạng, bình tĩnh đáp: “Diệp công tử, quãng đời còn lại của Ấu Ly sẽ đi theo cô nương mãi!”

Nói xong, nàng hành lễ rồi rời khỏi.

Một người tinh tế tỉ mỉ như cô nương lại không phải là người có tính khí giỏi về quản lý việc trong nhà và làm những việc lặt vặt, không phải là cô không làm được mà là cô không nhẫn nại làm mấy chuyện này nên Ấu Ly sẽ không rời xa cô. Cho dù muốn suy nghĩ chuyện của bản thân thì cũng phải đợi nàng bồi dưỡng mấy người Nghi Ninh xong đã, có thể để cô nương mãi mãi không phải lo lắng gì thì mới được.

Vốn dĩ Dạ Dao Quang không đi quá xa, cộng với việc Ôn Đình Trạm đuổi theo rất nhanh nên bọn họ đang ở phía sau nhà. Không phải hai người họ muốn nghe trộm nhưng chỉ trách vì thính lực của bọn họ quá tốt mà thôi. Đợi đến khi Diệp Phụ Duyệt đi khỏi, Dạ Dao Quang mới quay sang nhìn Ôn Đình Trạm: “Xem ra phủ chúng ta phải tổ chức hỷ sự rồi!”

“Ít nhất trong vòng ba năm tới Ấu Ly sẽ không muốn xuất giá!” Ôn Đình Trạm lắc đầu.

“Vì sao?” Tuy cô cũng không thích con gái phải thành thân sớm như vậy nhưng tập tục ở đây là như thế, Ấu Ly sắp mười bảy tuổi rồi.

“Không phải nhà nào cũng để đại nha hoàn của chủ mẫu hai mươi tuổi trở lên mới gả ra ngoài sao?” Ôn Đình Trạm cười nói.

Cậu đương nhiên sẽ không nói cho Dạ Dao Quang, từ trong lời nói của Tang Ấu Ly cậu có thể nghe ra nàng không yên tâm với Dạ Dao Quang, nếu không Dạ Dao Quang sẽ tức giận. Dạ Dao Quang không cần biết những điều này, đây cũng là ý của cậu. Bất luận là lúc nào hay trong hoàn

cảnh nào, Dao Dao của cậu chỉ cần làm những việc mà cô ấy thích mà thôi, không cần phải phiền lòng về những chuyện lặt vặt. Những việc khác sẽ có người xử lý giúp cô.

Bây giờ Dao Dao không thể rời xa Ấu Ly, sau này cũng vậy, may mà bản thân nàng ấy hiểu rõ chuyện này, nếu không cậu sẽ không ngại giở mọi thủ đoạn. Cậu chính là một người ích kỷ, tất cả những lúc cậu vô tư cũng chỉ vì một người. Người có thể khiến người khác yên tâm như Ấu Ly, muốn tìm được một người như vậy quả thực không dễ dàng gì.

“Nhà muội không có những quy tắc ấy, để muội đi hỏi Ấu Ly, nếu nàng ấy đồng ý thì sau tết muội sẽ chuẩn bị cho nàng ấy của hồi môn”. Dạ Dao Quang đẩy Ôn Đình Trạm ra rồi bước về phía Ấu Ly.

Ôn Đình Trạm cũng không ngăn cản, cậu cũng rất muốn thử thách sự kiên định trong lòng Ấu Ly, xem nó có đáng giá với việc cậu phải hao tâm thay cha nàng ấy sửa lại án sai hay không.

Dạ Dao Quang đi với ý chí chiến đấu sục sôi hiên ngang, nhưng lại ủ rũ quay về...

Nhất thời cô cũng không biết Ấu Ly có lòng với Diệp Phụ Duyên hay không.

Ôn Đình Trạm đành khuyên cô vài câu: “Vậy thì để thuận theo tự nhiên đi!”

“Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi!” Dạ Dao Quang mặt mày ủ rũ.

Cô cảm thấy Diệp Phụ Duyên thực sự rất xứng đôi với Tang Ấu Ly, hoàn cảnh của hai người cũng được, hơn nữa đệ đệ và muội muội của Diệp Phụ Duyên cũng rất thích Ấu Ly. Thân phận của Ấu Ly không cao cũng chẳng thấp, sau này nàng cũng không thể tùy tiện tìm một người vô dụng mà gả được. Nhưng người có bản lĩnh chưa chắc đã đồng ý lấy, không nói

đến thân phận hiện tại của Ấu Ly thì chuyện của cha cô cũng đã là chuyện đáng chế nhạo rồi. Người như Diệp Phụ Duyên không tồi, cũng có bản lĩnh, quan trọng nhất là tấm lòng của Ấu Ly. Đến lúc Diệp Phụ Duyên lấy nàng về, nàng cũng có thể khiến Diệp Phụ Duyên đồng ý không nạp thiếp, chuyện tốt quá rồi!

Nhưng Tang Ấu Ly lại một mực từ chối, Dạ Dao Quang cũng không thể ép nàng được. Chuyện cần nói cô đều nói ra rồi, sau này chưa biết chừng hai người hợp mắt nhau, cũng có thể duyên phận của Ấu Ly không phải là Diệp Phụ Duyên, chỉ có điều đến cuối cùng Dạ Dao Quang cũng không thể nhìn ra hai người có tướng phu thê với nhau hay không, tất cả đành để thuận theo tự nhiên vậy!

Nhưng rất nhanh Dạ Dao Quang đã vui trở lại, bởi vì tông chủ Thương Lang tông đưa đồ đến cho Dạ Dao Quang. Không tới một tháng, Thương Liêm Súc đã làm xong binh khí của cô, trong thư còn nói đến một thứ cuối cùng bị thiếu, đó cũng là lò luyện đan phức tạp nhất. Ông nói sang năm sẽ làm xong rồi trực tiếp gửi đến Cửu Mạch tông.

Dạ Dao Quang mở đồ ra xem một chút, ngoài kiếm dảo, lưu hươu và quạt mà cô muốn ra thì Thương Liêm Súc còn làm tặng cô một trường thương. Phía trên thương có một cơ quan, có thể gắn mũi thương lên, cũng có thể thu vào hoặc kéo dài cán thương. Sau khi thu lại nó sẽ biến thành một thiết côn dài hai thước, vì thiết côn được làm từ hoàng thiết nên nó có màu vàng nhạt, bên trên cũng không có hoa văn sắc sỡ gì cả.

Dạ Dao Quang cầm lấy rồi tự mình dùng thử một lần, phát hiện ra cây thương này vừa mềm vừa cứng, vũ khí như vậy trong nhân gian thì chắc chắn nó phải là tuyệt thế. Đó chính là điểm khác biệt của luyện khí sư tu luyện.

Ngoài súng trường ra thì còn có hơn bảy chiếc vòng, trên chiếc vòng khảm một viên trân châu ẩn chứa sinh sát khí mờ ảo, bên ngoài chiếc vòng

lại được mạ một lớp vàng. Sau khi Dạ Dao Quang xem thử xong thì mới biết chiếc vòng này rỗng bên trong, trong đó có bảy mươi hai chiếc kim nửa tấc. Viên trân châu linh động, vừa ấn vào sẽ bắn ra một cây kim. Cây kim này là do ông làm phép rèn ra, nhưng chỉ có thể giết chết một người Trúc Cơ kỳ trong phạm vi mười dặm mà thôi.

Có điều cây kim này dùng một sẽ mất một, không thể hồi phục lại.

Ôm mấy thứ này trong người, nhìn Dạ Dao Quang vui như hoa, mấy ngày sau trong lòng vẫn rất vui. Mấy ngày này cô chơi bài với Ôn Đình Trạm toàn thua nhưng cô cũng không tức giận, khiến Ôn Đình Trạm và Diệp Phụ Duyên đều cảm thấy khó hiểu.

Mãi đến khi Diệp Phụ Duyên có việc không thể chơi bài được nữa, Dạ Dao Quang đành lôi Càn Dương lại rồi chơi thêm hai mươi ván nữa với Càn Dương. Sau khi ném ra một đôi mắt mờ ám lần thứ hai mươi, Dạ Dao Quang trực tiếp chỉ tay ra cửa lớn:

“Cửa ở bên kia, cút!”

Trời ơi, người thiên hựu thật tài ba, lúc chơi cứ phải canh chừng hẳn. Lúc cần thì giữ chặt như quân bài lớn, lần sau không cần đến lại rút ra sòng bài, hại người khác không đi tiếp được.

Càn Dương ủ rũ đi luôn, cảm thấy sự phụ thực sự quá biến chất rồi!

Giao thừa năm nay, Dạ Dao Quang vẫn đứng đợi ở cửa, đợi Mạch Khâm xuất hiện giống như năm ngoái. Nhưng đáng tiếc đợi đến lúc đón giao thừa rồi, hình bóng của Mạch Khâm vẫn không xuất hiện nên Dạ Dao Quang cảm thấy có chút lo lắng. Cô cầm bút lên viết một bức thư, bảo Tiểu Quai Quai thay mình mang cho Mạch Khâm, hơn nữa còn phái người mang rượu trái cây tặng cho Mạch Khâm và Qua Vô Âm.

Giao thừa này chỉ có Dạ Dao Quang và Ôn Đình Trạm, Ôn Đình Trạm biết trong lòng cô đang buồn nên cậu đề lại nỗi thất vọng trong lòng, nhẹ giọng an ủi cô: “Yên tâm đi, Mạch đại ca là người tốt nên trời nhất định sẽ phù hộ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

QUÁI PHI THIÊN HẠ

Cầm Hoàng

www.dtv-ebook.com

Chương 572: Bài Kiểm Tra

“Ừm! Mạch đại ca nhất định không xảy ra chuyện gì đâu!” Dạ Dao Quang hít một hơi thật sâu để điều chỉnh tâm trạng rồi kéo Ôn Đình Trạm lên nóc nhà ngồi xem pháo hoa, lặng lẽ ngả đầu vào vai cậu, yên lặng không nói gì.

Ôn Đình Trạm cũng không nói gì, hai người họ cứ ở bên nhau như thế. Không biết Dạ Dao Quang ngủ quên trên vai Ôn Đình Trạm từ lúc nào nhưng cậu có thể cảm nhận được hơi thở đều đều của cô bên tai. Cậu từ từ nghiêng đầu.

Ánh đèn đêm giao thừa sáng vô cùng, nhà nhà đều không tắt đèn cùng với ánh trăng tự nhiên trên bầu trời tỏa ra tạo nên một khung cảnh vô cùng rực rỡ. Ánh sáng đan xen với nhau thành những vòng sáng, trong sự đan xen giữa ánh trăng và ánh đèn, khuôn mặt cô không chỉ yên tĩnh mà còn xinh đẹp dịu dàng. Đặc biệt là bờ môi mềm mại mịn màng đỏ tươi tràn đầy sức sống, phá vỡ từng tia ánh sáng chói chang để làm nổi bật lên vẻ cuốn hút người khác, khiến cậu không thể chịu được mà phải cúi người xuống hôn nhẹ một cái.

Ánh đèn của các nhà cứ nối tiếp nhau xếp thành hàng kéo dài đến ánh trăng sáng ngời treo cao trên trời. Mặt trăng với ánh trăng sáng trong phản chiếu bóng của hai người đang giao nhau như bầu trời đêm thần bí tươi đẹp.

Lúc Dạ Dao Quang tỉnh lại là lúc phải tu luyện của hôm sau. Đầu năm mừng một có tập tục không được lê la tán dóc nên tu luyện xong, ăn xong

bữa sáng và một bát nhỏ bánh trôi mà Điền tấu làm, Dạ Dao Quang liền gọi Ấu Ly, Nghi Phương, Nghi Ninh và Nghi Vy ra sân.

Trong sân có một cọc gỗ mai hoa, là Dạ Dao Quang đặc biệt làm ra để bọn họ luyện võ. Dạ Dao Quang đã thống nhất truyền thụ cho bọn họ một bộ tiểu giả Mai Hoa Quyền mới được cải tiến ở triều Thanh. Tiểu giả Mai Hoa Quyền là kết tinh những gì tinh túy nhất của Mai Hoa Quyền, thêm vào đó có thể dung hợp âm dương của trời đất, nó không chỉ có tác dụng khiến cơ thể khỏe mạnh cường tráng, quyền thuật chế địch, mà nó còn có thể trị bệnh cứu người và mở mang trí thức cho con người. Đặc biệt mạch văn của tiểu giả Mai Hoa Quyền không những phong phú tinh thâm, huyền diệu tinh tế, mà còn bao gồm cả vạn vật, được ca ngợi là học vấn “Thông thiên địa”.

“Hôm nay ta muốn xem xem các người đã học được những gì trong một năm qua!” Dạ Dao Quang ngồi trên ghế đá, ánh mắt nhìn đến chỗ trống trong sân.

“Ai làm trước cho ta xem?”

Việc này là để kiểm tra võ nghệ của bọn họ, dù sao cũng đã học được hai năm rồi. Bình thường cô và Ôn Đình Trạm đều không có ở đây, trong nhà cũng không có việc bận gì cần bọn họ làm, phần lớn thời gian đều dùng để học văn luyện võ. Dạ Dao Quang không phải muốn nha hoàn của cô phải giỏi toàn diện, trên thế gian này làm gì có người nào giỏi toàn diện được chứ, nhưng có điều cô là người không thích lãng phí thời gian. Bốn người này đều muốn tập võ, vậy thì phải chăm chỉ luyện tập.

“Trước mặt cô nương, ta xin phép được làm trước!” Nghi Ninh không chờ được liền đứng lên.

“Được!” Dạ Dao Quang gật đầu, nha đầu này luyện võ tích cực nhất, nghe Ấu Ly nói nàng cũng phải chịu khổ nhiều nhất.

Nghi Ninh rất tự tin với chính mình, nàng làm vài động tác làm nóng người rồi rất nhanh đã bước vào quyền pháp. Dạ Dao Quang nhìn tới mức gật đầu liên tục.

Nhịp chân của Nghi Ninh khá ổn định, ra quyền có lực, thu quyền nhẹ nhàng mà còn mang theo gió, mỗi chiêu đánh ra đều rất mạnh mẽ. Suốt hai năm hấp thu lợi ích của trạch viện, có được thành tích như vậy thì tuyệt đối phải quyết tâm tập luyện. Đặc biệt là lúc thu thế vòng cuối cùng, Dạ Dao Quang có thể cảm nhận được sức mạnh bên trong của nàng.

“Tốt, có cố gắng!” Dạ Dao Quang mở miệng khen.

Có được lời khích lệ của Dạ Dao Quang, Nghi Ninh không thể kiềm chế được sự vui mừng trong lòng, ánh mắt sáng lên có hồn: “Đa tạ cô nương khích lệ”.

Dạ Dao Quang gật đầu với nàng, nàng đi sang một bên cầm khăn lau mồ hôi trên mặt và cổ, sau đó khoác áo khoác lên.

Tiếp theo là Nghi Phương, tuổi của Nghi Phương không nhỏ, bằng tuổi Dạ Dao Quang. Từ nhỏ Nghi Phương đã lớn lên trong gánh hát, ba tuổi mà bắt đầu luyện công cơ bản, cơ thể mềm dẻo nhưng lại không mất đi sức lực, quyền pháp mà nàng luyện được tốt hơn so với Nghi Ninh, hoàn toàn đã đứng trong hàng ngũ của những người luyện võ chân chính, nắm chắc cơ bản của tiểu giả Mai Hoa Quyền. Tuy tuổi của Nghi Vy nhỏ nhưng lại rất thông minh, hơn nữa nàng cũng lớn lên từ gánh hát, đừng nghĩ nàng mới chín tuổi nhưng so với Nghi Ninh nàng cũng chẳng thua kém gì.

Ấu Ly cũng khiến Dạ Dao Quang vô cùng kinh ngạc. Ấu Ly vốn là tiểu thư lớn lên trong sự nuông chiều của gia đình, nhưng lúc nàng muốn luyện võ thì tuổi của nàng cũng đã quá rồi. Tuy nàng vẫn còn kém hơn một chút so với những người khác, nhưng cũng không quá đuối so với mọi

người, có thể thấy được nàng cũng phải chịu khổ không kém so với ba người Nghi Ninh.

“Mọi người đi thay quần áo đi!” Sau khi Dạ Dao Quang xem xong, trừ việc khen Nghi Ninh một câu ra thì cũng chẳng nói gì nữa khiến bốn người bọn họ có chút lo lắng không yên, nhưng cũng không dám cãi lại lệnh của Dạ Dao Quang.

Đợi sau khi bốn người đi thay quần áo, Dạ Dao Quang lấy tuyết hoa cúc nghìn năm thêm vào đó không ít hoa cúc tuyết ngâm một ấm trà rất nồng. Sau khi bốn người đều ăn mặc sạch sẽ gọn gàng đứng trước mặt, Dạ Dao Quang đã rót sẵn bốn chén trà đặt lên khay rồi đẩy đến trước mặt bọn họ:

“Uống đi!”

Bốn người không hỏi gì cũng không chần chừ gì liền bưng chén trà lên uống một hơi hết sạch.

Thấy vậy Dạ Dao Quang vô cùng hài lòng cười: “Bốn người các người, bây giờ sẽ phải đi canh nhà xí!”

Bốn người bỗng ngẩn người ra không hiểu vì sao, nhưng lời Dạ Dao Quang căn dặn bọn họ chỉ có thể nghe theo. Đợi bọn họ đi đến nhà xí thì bụng đột nhiên đau quặn lên dữ dội, may mà lúc xây nhà xí Dạ Dao Quang đã nghĩ tới việc người hầu trong nhà khá nhiều nên đã cho xây một hàng ngăn, nên bốn người cũng không phải tranh nhau.

Kéo hết gần buổi sáng, hai chân bọn họ mềm nhũn suýt chút nữa không đứng dậy được, nhưng ngược lại tinh thần càng tốt hơn.

Đến lúc ăn trưa, Dạ Dao Quang sai Điền tẩu, A Ni Á và Lâm thị mang đồ ăn đến phòng cho bọn họ, bảo bọn họ nghỉ trưa xong thì lại đến tìm cô.

Đội Dạ Dao Quang ngủ trưa dậy thì mấy người bọn họ đã đứng ngoài cửa đợi rồi.

“Vào đi”. Sau khi Dạ Dao Quang xoay người xuống giường, rửa mặt xong mới quay sang hỏi bốn người:

“Cảm giác như thế nào?”

“Cô nương, ta cảm thấy sức lực khắp người đều không dùng hết”. Nghi Ninh giơ hai tay lên cho Dạ Dao Quang xem.

“Trong người có luồng khí ấm”. Vốn dĩ Nghi Phương lúc ở gánh hát đã phải chịu không ít khổ cực, thân thể thường lạnh nhiều hơn, tuy ở trong nhà Dạ Dao Quang nhưng cũng ngoài nóng trong lạnh. Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được có luồng khí nóng trong cơ thể nên thoải mái vô cùng.

“Cô nương, nước trà thơm quá, trong miệng ta lúc này vẫn còn vương lại hương của nó”. Nghi Vy nói xong liền giơ tay lên trước mặt rồi thở ra một hơi lên bàn tay mình.

Mấy người đều bị chọc cho cười.

“Nó là thứ để giải độc để gân cốt các người linh hoạt hơn, trong này có bốn túi hoa cúc, sau này mỗi một buổi sáng các người hãy ngâm một bông rồi uống”. Dạ Dao Quang nói xong liền lấy thứ đã chuẩn bị sẵn ở trên bàn đưa cho bọn họ, dưới gói hoa cúc còn có một chiếc hộp hình vuông.

“Ấu Ly và Nghi Phương đã qua tuổi cập kê rồi, Nghi Ninh là sang năm. Nghi Vy vẫn còn nhỏ, đây là quà cập kê ta tặng cho các người. Nếu đã qua rồi thì coi như đây là quà bù lại, còn chưa đến thì coi như được nhận trước vậy!”

“Quà mà cô nương tặng chắc chắn không phải vật tầm thường!” Mấy người Nghi Ninh đã mơ hồ hiểu được tính khí của Dạ Dao Quang nên hoàn

toàn không từ chối, hành lễ xong liền của ai thì tự cầm phần của mình lên.

Cùng nhau mở ra thì thấy bên trong có một chiếc vòng. Chiếc vòng này nhìn đã biết là vàng ròng, nhưng khi cầm trên tay thì nó còn nặng hơn cả vàng, trên mặt không có hoa văn gì cả nhưng ở giữa lại khảm một viên trân châu.

“Trân châu thật đẹp quá đi!” Ánh mắt Nghi Ninh không rời nhìn đi chỗ khác, trân châu ẩn chứa khí sinh sát nên tự nhiên sẽ rất chói mắt.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Dạ Dao Quang

Chương 2: Hung Thủ

Chương 3: Bạch Hồ Sát

Chương 4: Nguyên Nhân Dẫn Đến Cái Chết Của Liễu Thị

Chương 5: Mối Hận Của Thiếu Niên

Chương 6: Phạm Điều Cấm Kỵ

Chương 7: Bồ Nguyên Khí

Chương 8: Sau Nhà Không Được "Vỗ Chân Núi"

Chương 9: Sau Nhà Không Được "Vỗ Chân Núi" (2)

Chương 10: Dùng Khí Ngũ Hành Chép Kinh Phật

Chương 11: Mỹ Hòa Thượng

Chương 12: Tướng Mặt Sắp Chết

Chương 13: Ôn Đình Trạm Ngông Cuồng

Chương 14: Dạy Bảo Thần Đồng

Chương 15: Bát Tự Không Hợp

Chương 16: Nhận Thêm Một Mối

Chương 17: Đến Dương Phủ Làm Khách

Chương 18: Pháp Khí La Bàn

Chương 19: Tiền Không Đủ Tiêu

Chương 20: Ngọc Bài Trong Tầm Tay

Chương 21: Quẻ Khốn, Hung Trạch

Chương 22: Cửa Cẩn Nhà Chính Khôn

Chương 23: Quẻ Lôi Thiên Đại Tráng

Chương 24: Mỹ Nam Và Nguyệt Thần

Chương 25: Làn Tốt Bụng Hiếm Có

Chương 26: Ta Chỉ Hào Phóng Với Mỹ Nam

Chương 27: Cứu Một Con Khỉ

Chương 28: Con Khỉ Đáng Giá

[Chương 29: Quê Thiên Cẩu](#)

[Chương 30: Trở Về](#)

[Chương 31: Bể Nhóm Gây Án](#)

[Chương 32: Ngũ Hành Suy Đoán Thân Hình, Lục Thần Suy Đoán Tướng Mạo](#)

[Chương 33: Số Mệnh Phạm "Hình"](#)

[Chương 34: Uy Lực Của Bạch Hổ Sát](#)

[Chương 35: Người Mạnh Gia Đến](#)

[Chương 36: Cái Gọi Là Thiên La Địa Võng. \(*\)](#)

[Chương 37: Thiếu Niên Nhìn Xa Trông Rộng](#)

[Chương 38: Tứ Đại Thần Hầu](#)

[Chương 39: Khế Đất Đến Tay](#)

[Chương 40: Dưới Nhà Có Xác](#)

[Chương 41: Bốn Phần Địa Tô](#)

[Chương 42: Nàng Là Nương Tử Của Ta](#)

[Chương 43: Tai Ương Huyết Quang](#)

[Chương 44: Đấu Pháp](#)

[Chương 45: Gặp Lại Mạch Khâm](#)

[Chương 46: Sự Ấm Áp Khiến Người Ta Lưu Luyến](#)

[Chương 47: Đi Săn Cắn Gì Cung Tên](#)

[Chương 48: Chạm Trán Gấu Đen](#)

[Chương 49: Cừu Trùng Ngũ Hành Đại Trận](#)

[Chương 50: Mở Rộng Gia Trạch](#)

[Chương 51: Nghịch Thiên Chi Thuật](#)

[Chương 52: Trợ Giúp](#)

[Chương 53: Cho Nàng Tất Cả Những Gì Nàng Muốn](#)

[Chương 54: Kính Thần Bất Thành](#)

[Chương 55: Mạch Khâm Đến Thăm](#)

[Chương 56: Mỹ Nhân Tuyệt Sắc](#)

[Chương 57: Thủ Đoạn Của Ôn Đình Trâm](#)

[Chương 58: Sự Bảo Vệ Của Mạch Trâm](#)

[Chương 59: Dao Quan Tinh Dậy](#)

[Chương 60: Người Giữ Ngọc Có Tội](#)
[Chương 61: Quan Tài Chi Sát](#)
[Chương 62: Tạ Lễ Của Qua Vô Âm](#)
[Chương 63: Năm Mới Đầu Tiên](#)
[Chương 64: Quà Năm Mới](#)
[Chương 65: Lần Đầu Thấy Âm Trạch](#)
[Chương 66: Nhớ Kỹ Điểm Tốt Của Nàng](#)
[Chương 67: Trong Nhà Có Ma](#)
[Chương 68: Ma Nữ Lợi Hại](#)
[Chương 69: Tội Ác Nơi Phật Đường](#)
[Chương 70: Siêu Độ Và Công Đức](#)
[Chương 71: Chế Tạo Ô Bách Thiện](#)
[Chương 72: Nguy Hiểm Trùng Điệp](#)
[Chương 73: Bị Nhìn Thấy](#)
[Chương 74: Tìm Thức Ăn Cho Dao Dao](#)
[Chương 75: Ôn Công Tử Học Rộng Tài Cao](#)
[Chương 76: Giao Lưu Thần Thức](#)
[Chương 77: Lại Thấy Ánh Mặt Trời](#)
[Chương 78: Song Gió Lại Nổi Lên](#)
[Chương 79: Thịnh Thế Mỹ Nhân](#)
[Chương 80: Dung Mạo Tuyệt Sắc](#)
[Chương 81: Nổi Giáo Cho Giặt](#)
[Chương 82: Đạo Có Quy Tắc Của Đạo](#)
[Chương 83: Mẫu Tử Liên Tâm](#)
[Chương 84: Đại Quân Đột Kích](#)
[Chương 85: Kề Vai Chiến Đấu](#)
[Chương 86: A Lâm Bị Bắt](#)
[Chương 87: Bách Quỷ Oán](#)
[Chương 88: Ngày Cực Âm \(1\)](#)
[Chương 89: Ngày Cực Âm \(2\)](#)
[Chương 90: Âm Khí Xâm Nhập](#)
[Chương 91: Kinh Phật Hỗ Trợ](#)

[Chương 92: Trong Họa Có Phúc](#)
[Chương 93: Vô Địch Thập Toàn Đại Bồ Hoàn](#)
[Chương 94: Lựa Chọn Của Tôn Lâm Nhi](#)
[Chương 95: Rời Đi](#)
[Chương 96: Cự Phú](#)
[Chương 97: Vì Sao Lại Phải Làm Quan](#)
[Chương 98: Tang Ấu Ly](#)
[Chương 99: Ân Tái Sinh](#)
[Chương 100: Trời Sắp Mưa](#)
[Chương 101: Lôi Kích Mộc](#)
[Chương 102: Thiếu Nữ Trong Quan Tài Đá](#)
[Chương 103: Bùa Chú](#)
[Chương 104: Tử Linh Châu](#)
[Chương 105: Yêu Thích Sắc Đẹp Của Chính Mình](#)
[Chương 106: Đặt Tên](#)
[Chương 107: Lai Giả Bất Thiệt](#)
[Chương 108: Thăm Vào Lòng Người](#)
[Chương 109: Mắng Người Khác Không Có Lời Thô Tục](#)
[Chương 110: Bị Khinh Bạc](#)
[Chương 111: Uy Lực Của Tử Linh Châu](#)
[Chương 112: Vĩnh An Tự](#)
[Chương 113: Quẻ Bói Mời Vạn Lượng](#)
[Chương 114: Bạch Hổ Sát](#)
[Chương 115: Ôn Công Tử Ra Tay](#)
[Chương 116: Người Là Dị Tinh](#)
[Chương 117: Bên Cạnh Ta Còn Có Nàng](#)
[Chương 118: Kinh Thế Thần Đồng](#)
[Chương 119: Giải Đáp](#)
[Chương 120: Mở Hộp](#)
[Chương 121: Cùng Điều Tra](#)
[Chương 122: Nam Viên Hào Trạch](#)
[Chương 123: Chờ Khách Tới Cửa](#)

[Chương 124: Quẻ Hỏa Thiên Đại Và Công Đức](#)
[Chương 125: Đa Mưu Túc Trí](#)
[Chương 126: Lại Trúng Chiêu](#)
[Chương 127: Đưa Người Đi Tìm Đồ Tốt](#)
[Chương 128: Mật Ong Và Cá](#)
[Chương 129: Văn Khúc Tinh Phong](#)
[Chương 130: Bị Va Trúng](#)
[Chương 131: Xóm Nghèo](#)
[Chương 132: Tuổi Trẻ Không Dễ Bị Lừa](#)
[Chương 133: Thước Tâm Long](#)
[Chương 134: Đất Đại Cát](#)
[Chương 135: Ôn Công Tử Muốn Tìm Vàng](#)
[Chương 136: Thật Sự Có Vàng](#)
[Chương 137: Âm Hồn Không Tan](#)
[Chương 138: Dùng Trí](#)
[Chương 139: Chiến Đấu Kịch Liệt](#)
[Chương 140: Rơi Vào Nơi Không Biết](#)
[Chương 141: Phục Hồi](#)
[Chương 142: Chàng Không Biết Tiếng Phạn](#)
[Chương 143: Trừ Độc](#)
[Chương 144: Kim Tử Tăng Cấp](#)
[Chương 145: Dao Tộc](#)
[Chương 146: Tuyệt Đối Không Liếc Nhìn Cô Gái Khác](#)
[Chương 147: Vu Thuật](#)
[Chương 148: Tìm Được Hung Thủ](#)
[Chương 149: Giao Thủ](#)
[Chương 150: Trận Chiến Trên Sông](#)
[Chương 151: Trạm Giao Liên Thủ](#)
[Chương 152: Làm Thơ](#)
[Chương 153: Lục Hợp Đại Trận](#)
[Chương 154: Quỳnh Vũ Sơn Trang](#)
[Chương 155: Ân Oán Trăm Năm](#)

[Chương 156: Từng Bị Tàn Sát](#)
[Chương 157: Chuyện Kỳ Quái](#)
[Chương 158: Long Mạch](#)
[Chương 159: Hư Hoa Giả Huyết](#)
[Chương 160: Long Khí Thanh Tẩy](#)
[Chương 161: Long Tiên Dịch](#)
[Chương 162: Toàn Cơ Ngọc Hoành Trận](#)
[Chương 163: Bày Binh Bố Trận](#)
[Chương 164: Thành Công](#)
[Chương 165: Mạch Khâm Đến](#)
[Chương 166: Tinh La Trận](#)
[Chương 167: Biến Thiên](#)
[Chương 168: Bố Trí Của Mạch Khâm](#)
[Chương 169: Thiên Lô Trận](#)
[Chương 170: Tranh Đoạt](#)
[Chương 171: Một Chương Kia](#)
[Chương 172: Nụ Hôn Đỏ](#)
[Chương 173: Cuộc Đời Mới](#)
[Chương 174: Người Của Triều Đình Đến](#)
[Chương 175: Mỹ Nam Tề Tụ](#)
[Chương 176: Hầu Gia](#)
[Chương 177: Suy Luận Mạnh Mẽ](#)
[Chương 178: Suy Luận Mạnh Mẽ](#)
[Chương 179: Nguy Hiểm Đã Tới](#)
[Chương 180: Phí Hết Tâm Tư Chỉ Vì Nàng](#)
[Chương 181: Thật Sự Có Thuốc Nổ](#)
[Chương 182: Trạm Ca Phá Cục](#)
[Chương 183: Hóa Giải Ân Oán](#)
[Chương 184: Người Xa Quê Trở Về Nhà](#)
[Chương 185: Tình Tượng Hỗn Loạn](#)
[Chương 186: Năm Lượng Hai Tiền](#)
[Chương 187: Ác Quỷ Quấn Thân](#)

[Chương 188: Phật Quang](#)
[Chương 189: Người Đang Nói Dối](#)
[Chương 190: Lấy Tên Tiền Lỗi](#)
[Chương 191: Tìm Thấy Người](#)
[Chương 192: "Người Thân" Viếng Thăm](#)
[Chương 193: Tri Kỷ](#)
[Chương 194: Cảm Động](#)
[Chương 195: Trọng Nghiêu Phàm Đến](#)
[Chương 196: Cầu Tới Cửa](#)
[Chương 197: Tai Sát](#)
[Chương 198: Quẻ Bói Không Thành](#)
[Chương 199: Không Phải Là Người](#)
[Chương 200: Mất Hồn](#)
[Chương 201: Còn Có Thể Cứu](#)
[Chương 202: Dẫn Hồn](#)
[Chương 203: Linh Hồn Hải Nhi](#)
[Chương 204: Sống Lại](#)
[Chương 205: Bắt Được Người](#)
[Chương 206: Thiên Hồn Môn](#)
[Chương 207: Thất Sát Gặp Dương Nhẫn](#)
[Chương 208: Cửu Tinh Liên Châu Trận](#)
[Chương 209: Lựa Chọn Cát Hung](#)
[Chương 210: Xây Kho](#)
[Chương 211: Kế Độc](#)
[Chương 212: Nàng Kiều Ngạo](#)
[Chương 213: Thế Cục Xoay Chuyển](#)
[Chương 214: Đoán Chuyện Như Thần](#)
[Chương 215: Ngoài Dự Đoán](#)
[Chương 216: Sự Tình Đại Phát](#)
[Chương 217: Bố Trí](#)
[Chương 218: Kẻ Giết Người](#)
[Chương 219: Thẩm Vấn](#)

[Chương 220: Bị Phế](#)
[Chương 221: Lễ Vật Đêm Thất Tịch](#)
[Chương 222: Đi Mượn Hòa Thượng](#)
[Chương 223: Trong Rừng Có Quỷ](#)
[Chương 224: Kẻ Chết Yếu](#)
[Chương 225: Có Người Tính Kế](#)
[Chương 226: Có Quỷ Vương](#)
[Chương 227: Kinh Hoa Tiên Tử](#)
[Chương 228: Trăm Ca Ghen](#)
[Chương 229: Linh Tộc](#)
[Chương 230: Mưu Tính Sâu Xa](#)
[Chương 231: Giác Sát \(*\)](#)
[Chương 232: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang](#)
[Chương 233: Quà Sinh Nhật](#)
[Chương 234: Trăng Thanh Gió Mát](#)
[Chương 235: Đều Trở Nên Mạnh Mẽ](#)
[Chương 236: Người Động Thủ](#)
[Chương 237: Nơi Vong Quốc Diệt Gia](#)
[Chương 238: Có Yêu Quái](#)
[Chương 239: Tướng Làm Phi](#)
[Chương 240: Bóng Yêu](#)
[Chương 241: Có Bạn Đi Cùng](#)
[Chương 242: Bạn Cũ Của Lão Hòa Thượng](#)
[Chương 243: Bảo Kính](#)
[Chương 244: Hy Sinh Người Vô Tội](#)
[Chương 245: Tiêu Diệt Bóng Yêu](#)
[Chương 246: Thẻ Tre](#)
[Chương 247: Giết Người Rồi](#)
[Chương 248: Ôn Lửa Gạt](#)
[Chương 249: Dụng Ý Của Trăm Ca](#)
[Chương 250: Phục Vị Trạch](#)
[Chương 251: Liễu Gia](#)

[Chương 252: Thô Bạo](#)
[Chương 253: Mãi Mãi Làm Vợ Kế](#)
[Chương 254: Có Lòng Tin Đối Với Chàng](#)
[Chương 255: Mục Đích Thực Sự](#)
[Chương 256: Bộ Tộc Ăn Thịt Người](#)
[Chương 257: Làm Hộ Vệ](#)
[Chương 258: Một Chậu Nước](#)
[Chương 259: Nạn Hại Hán Bùng Phát](#)
[Chương 260: Cậu Tìm Đến](#)
[Chương 261: Quẻ Minh Di](#)
[Chương 262: Đời Người Vì Bản Thân, Ứng Thuận Vì Thê Tử](#)
[Chương 263: Vân Giác](#)
[Chương 264: Cùng Nhau Đón Năm Mới](#)
[Chương 265: Án Thủ](#)
[Chương 266: Vào Nhà](#)
[Chương 267: Lưu Đày](#)
[Chương 268: Năm Huyết Xà](#)
[Chương 269: Người Thật Sự Hiếu Cô](#)
[Chương 270: Xà Yêu](#)
[Chương 271: Chém Xà Yêu](#)
[Chương 272: Cắt Thịt](#)
[Chương 273: Dạ Thiên Khu](#)
[Chương 274: Nhập Học](#)
[Chương 275: Hoàng Trường Tôn](#)
[Chương 276: Tiếng Thét Chối Tai](#)
[Chương 277: Thi Thể Nữ Phía Sau Bức Tường](#)
[Chương 278: Chuyển Giao Thần Thức](#)
[Chương 279: Kinh Nghiệm Phong Phú](#)
[Chương 280: Mạnh Mỗi Đứt Đoạn](#)
[Chương 281: Không Có Quý](#)
[Chương 282: Lại Một Công Đức](#)
[Chương 283: Sợ Vợ](#)

[Chương 284: Hạ Độc](#)
[Chương 285: Sai Cũng Khiến Cho Nó Trở Thành Đúng](#)
[Chương 286: Không Nỡ](#)
[Chương 287: Bảy Tắc Đoạn Hồn Châm](#)
[Chương 288: Bạo Tâm](#)
[Chương 289: Ngu Xuân](#)
[Chương 290: Uống Máu Kết Nghĩa](#)
[Chương 291: Tiểu Quý](#)
[Chương 292: Đồng Gia Công Tử](#)
[Chương 293: Công Đức Sâu Nặng](#)
[Chương 294: Đi Rồi Lại Trở Về](#)
[Chương 295: Tiền Hàn](#)
[Chương 296: Dạ Khai Dương](#)
[Chương 297: Làm Cha Mẹ](#)
[Chương 298: Con Trai Giỏi Quá](#)
[Chương 299: Không Được Hái Hoa Dại Bên Đường](#)
[Chương 300: Chuẩn Bị Lên Long Hồ Sơn](#)
[Chương 301: Lên Núi](#)
[Chương 302: Ngủ Chung](#)
[Chương 303: Có Yêu Khí](#)
[Chương 304: Nhện Tinh Giao Cho Chàng](#)
[Chương 305: Trăm Ca, Chàng Thật Tốt](#)
[Chương 306: Kim Đan Kỳ](#)
[Chương 307: Thuần Phục Ngựa Tốt](#)
[Chương 308: Bọn Ta Không Tranh Giành Với Người](#)
[Chương 309: Thạch Đầu Quái](#)
[Chương 310: Thạch Linh Đám](#)
[Chương 311: Rồi Đi](#)
[Chương 312: Ngủ Với Ma Nữ](#)
[Chương 313: Quẻ Độn](#)
[Chương 314: Khuấy Đục Nước Trong](#)
[Chương 315: Giải Trận](#)

[Chương 316: Ninh An Vương Đến](#)
[Chương 317: Vương Gia Nuôi Một Con Quỷ](#)
[Chương 318: Xích Mịch Lợi Ích Giữa Người Và Quỷ](#)
[Chương 319: Quỷ Song Sinh](#)
[Chương 320: Mất Nụ Hôn Đầu](#)
[Chương 321: Diễn Cố Long Dương, Tay Ngăn](#)
[Chương 322: Chạm Ngực](#)
[Chương 323: Án Mạng](#)
[Chương 324: Quỷ Không Biết Nói Dối](#)
[Chương 325: Truy Vấn](#)
[Chương 326: Diệp Phụ Duyên Không Phải Hung Thủ](#)
[Chương 327: Hung Thủ Ở Ngay Hiện Trường](#)
[Chương 328: Hung Thủ Chính Là Hắc](#)
[Chương 329: Không Thể Ngụy Biện](#)
[Chương 330: Người Khởi Xướng](#)
[Chương 331: Không Coi Ai Ra Gì](#)
[Chương 332: Nguyệt Giác Tối, Mẫu Thân Qua Đời](#)
[Chương 333: Âm Sát Quang Minh Chính Đại](#)
[Chương 334: Cùng Nhau Vu Oan Liễu Gia](#)
[Chương 335: Dao Dao Tức Giận Rồi](#)
[Chương 336: Trăm Ca Rất Vô Lại](#)
[Chương 337: Một Mũi Tên Trúng Hai Đích](#)
[Chương 338: Tức Hộc Máu](#)
[Chương 339: Dương Trạch Có Thể Vô Hình Hại Người](#)
[Chương 340: Phân Tích Dương Trạch](#)
[Chương 341: Sức Lực Bọn Trai Trần Đây](#)
[Chương 342: Biến Thái](#)
[Chương 343: Đánh Cược](#)
[Chương 344: Có Việc Muốn Nhờ](#)
[Chương 345: Trong Bụng Có Con](#)
[Chương 346: Lại Thu Được Công Đức](#)
[Chương 347: Hạng Ưu](#)

[Chương 348: Rượu Ngon](#)
[Chương 349: Trả Tiền](#)
[Chương 350: Trạm Ca Là Kẻ Lừa Gạt](#)
[Chương 351: Kỳ Lân Công Tử](#)
[Chương 352: Trăng Thu Ngông Nghênh](#)
[Chương 353: Đánh Giá Thành Tích Ba Năm](#)
[Chương 354: Quý Thai](#)
[Chương 355: Tìm Tới](#)
[Chương 356: Hai Điểm Đáng Ngờ](#)
[Chương 357: Hung Thủ Không Thể Ngờ](#)
[Chương 358: Trong Ngọc Có Vật Sống](#)
[Chương 359: Thai Nhi Đã Chết](#)
[Chương 360: Bắt Quý Thai](#)
[Chương 361: An Tam Gia Đã Đến](#)
[Chương 362: Tự Nổ Hồn Thể](#)
[Chương 363: Cố Hoài Minh](#)
[Chương 364: Thả Dây Câu Cá](#)
[Chương 365: Trận Pháp Dưới Nước](#)
[Chương 366: Giao Chiến](#)
[Chương 367: Quê Cẩn](#)
[Chương 368: Hiếu Chàng](#)
[Chương 369: Gặp Được Càn Dương](#)
[Chương 370: Người Thuần Dương](#)
[Chương 371: Có Người Đánh Quái](#)
[Chương 372: Người Thiên Hựu](#)
[Chương 373: Canh Gà Yêu Thương](#)
[Chương 374: Hương Ngưng Chi](#)
[Chương 375: Vào Học Viện Nhạc Lộc](#)
[Chương 376: Trúng Độc](#)
[Chương 377: Vợ Chồng Ma Quỷ](#)
[Chương 378: Phá Giải Thế Cờ](#)
[Chương 379: Ôn Đình Trạm Vs Tuyên Lân](#)

[Chương 380: Kịch Liệt Giao Tranh](#)
[Chương 381: Tam Dừng Đấu Cờ](#)
[Chương 382: Tự Minh Quang](#)
[Chương 383: Tiết Lộ Thiên Cơ](#)
[Chương 384: Sự Kiện Bùng Phát](#)
[Chương 385: Nụ Hôn Sâu](#)
[Chương 386: Gặp Nguy Hiểm](#)
[Chương 387: Người Muốn Hẳn Chết](#)
[Chương 388: Tiểu Nguyên Thị Chết](#)
[Chương 389: Còn Chiêu Cuối Cùng](#)
[Chương 390: Hối Ngược Lại](#)
[Chương 391: Kim Tử Không Đáng Tin](#)
[Chương 392: Đó Chính Là Yêu Khí](#)
[Chương 393: Dịch Thiên Nhậm](#)
[Chương 394: Đề Thi Thú Vị](#)
[Chương 395: Giải Quẻ](#)
[Chương 396: Trạm Ca Chảy Máu Mũi](#)
[Chương 397: Cảm Nhận Giữa Sống Và Chết](#)
[Chương 398: Mười Sáu Chữ](#)
[Chương 399: Cái Giá Nói Xấu Trạm Ca](#)
[Chương 400: Chữ Số Phong Thủy](#)
[Chương 401: Đoạt Giải Nhất](#)
[Chương 402: Không Thể Cự Tuyệt Đồ Đồ Ngốc](#)
[Chương 403: Lễ Vật Thu Nhận Đồ Đồ](#)
[Chương 404: Yêu Quái Trong Tranh](#)
[Chương 405: Cần Bức Họa Gốc](#)
[Chương 406: Vào Tranh Giết Yêu](#)
[Chương 407: Mẹ Con Liên Thủ](#)
[Chương 408: Mọi Người Hợp Lực](#)
[Chương 409: Đồng Lòng Tương Trợ](#)
[Chương 410: Khôi Phục Thành Công](#)
[Chương 411: Yêu Linh Nuôi Dưỡng Thiên Lân](#)

[Chương 412: Đào Chi Yêu Yêu](#)
[Chương 413: Đình Tốt Với Muội Như Vây](#)
[Chương 414: Thiếu Một Mưu Sĩ?](#)
[Chương 415: Ngọt Ngào](#)
[Chương 416: Hồng Nhan Họa Thủy](#)
[Chương 417: Kỳ Úc Công Tử](#)
[Chương 418: Cậu Đánh Đàn, Cô Múa Kiếm](#)
[Chương 419: Dao Dao Say Rượu](#)
[Chương 420: Từ Đường Mở Tiệc](#)
[Chương 421: Thạch Nữ](#)
[Chương 422: Lễ Cặp Kê](#)
[Chương 423: Lễ Vật Của Mạch Khâm](#)
[Chương 424: Lão Gia Bị Yêu Tinh Mê Hoặc](#)
[Chương 425: Tì Thủy Châu](#)
[Chương 426: Mãi Mãi Bên Nàng](#)
[Chương 427: Tìm Nữ Quỷ](#)
[Chương 428: Mượn Xác Hoàn Hồn](#)
[Chương 429: Coi Trọng Lẫn Nhau](#)
[Chương 430: Chỉ Cầu Không Thẹn Với Lương Tâm](#)
[Chương 431: Mưu Tính Phong Hào](#)
[Chương 432: Đào Hoa Của Dạ Dao Quang](#)
[Chương 433: Dạy Dỗ Đồ Đệ](#)
[Chương 434: Quách Viện Giả](#)
[Chương 435: Tụ Hồn Đình](#)
[Chương 436: Theo Dõi Một Tuồng Kịch](#)
[Chương 437: Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn](#)
[Chương 438: Người Quỷ Khác Biệt](#)
[Chương 439: Chuyện Cũ Của Hai Người](#)
[Chương 440: Muốn Ăn Thế Nào Cũng Được](#)
[Chương 441: Tướng Phu Thê](#)
[Chương 442: Tư Thế Hiên Ngang](#)
[Chương 443: Hẳn Muốn Cưới Nàng](#)

[Chương 444: Lão Hòa Thượng Gọi Đến](#)
[Chương 445: Lại Bị Thương](#)
[Chương 446: Xả Lợi Phật](#)
[Chương 447: Cây Phản Hồn](#)
[Chương 448: Đến Nha Phủ](#)
[Chương 449: Quỷ Hóa Yêu](#)
[Chương 450: Nông Phu Và Rắn](#)
[Chương 451: Hai Hung Thủ](#)
[Chương 452: Trả Thù](#)
[Chương 453: Ấm Lòng](#)
[Chương 454: Kéo Đi](#)
[Chương 455: Người Trường Thọ](#)
[Chương 456: Nàng Là Phúc Muôn Đời Của Ta](#)
[Chương 457: Chỉ Cần Nàng Vui](#)
[Chương 458: Thiên Lý Mã Và Bá Nhạc](#)
[Chương 459: Diện Trần \(*\)](#)
[Chương 460: Rơi Xuống Sông](#)
[Chương 461: Đuổi Theo](#)
[Chương 462: Nguyễn Tư Tư](#)
[Chương 463: Giải Chử](#)
[Chương 464: Đi Bắt Trùng](#)
[Chương 465: Phật Duyên](#)
[Chương 466: Tâm Ma](#)
[Chương 467: Nguy Hiểm Ấp Đến](#)
[Chương 468: Đờ Thay Cô Một Kịch Trí Mạng](#)
[Chương 469: Ngày Tết Trung Thu](#)
[Chương 470: Điệu Múa Cuối Cùng](#)
[Chương 471: Xuất Gia Làm Hòa Thượng](#)
[Chương 472: Án Giết Người Liên Hoàn](#)
[Chương 473: Khó Nhất Là Tình](#)
[Chương 474: Mặc Cho Số Phận](#)
[Chương 475: Thiên Sơn Mộ Tuyệt](#)

[Chương 476: Cử Động Ngón Tay](#)
[Chương 477: Thị Uy, Thăm Dò](#)
[Chương 478: Xem Như Chàng Lợi Hại](#)
[Chương 479: Từng Bước Áp Sát](#)
[Chương 480: Liên Hoàn Kế](#)
[Chương 481: Một Kẻ Thù Không Buông Tha](#)
[Chương 482: Nhìn Thấu Mỗi Người](#)
[Chương 483: Xuân Lan Thu Cúc](#)
[Chương 484: Hai Yêu Nghiệt](#)
[Chương 485: Chia Nhau Hành Động](#)
[Chương 486: Thiếu Niên Nói Chuyện Xưa](#)
[Chương 487: Năm Lấy Tổng Đốc Trực Lệ](#)
[Chương 488: Những Thứ Cần Thiết Khi Đi Du Ngoạn](#)
[Chương 489: Phản Ứng Nơi Nào](#)
[Chương 490: Còn Có Liễu Gia Xui Xẻo](#)
[Chương 491: Tiếng Ròng Ngâm](#)
[Chương 492: Khốn Long Trận](#)
[Chương 493: Cao Tăng Từ Chối Gặp](#)
[Chương 494: Trạm Ca Không Gì Là Không Thể](#)
[Chương 495: Thầy Giáo Tốt Nhất](#)
[Chương 496: Hoàng Thiết](#)
[Chương 497: Báo Ân](#)
[Chương 498: Coi Trọng Liên Sơn](#)
[Chương 499: Pháp Trận Thái Ất](#)
[Chương 500: Cứu Sống Long Mạch](#)
[Chương 501: Nguyên Anh Kỳ](#)
[Chương 502: Đây Là Sư Nương](#)
[Chương 503: Vào Núi Côn Lôn](#)
[Chương 504: Có Bảo Vật](#)
[Chương 505: Tuyết Hoa Cúc Nghìn Năm](#)
[Chương 506: Tên Trộm Cháo](#)
[Chương 507: Đá Nữ Oa](#)

[Chương 508: Mãi Mãi Không Rời](#)
[Chương 509: Hình Vẽ Phức Tạp](#)
[Chương 510: Làm Tất Cả Vì Nàng](#)
[Chương 511: Đại Hội Luận Đạo](#)
[Chương 512: Tử Vi Viên Cục](#)
[Chương 513: Cùng Nhau Ngắm Sao](#)
[Chương 514: Mở Đại Môn](#)
[Chương 515: Đường Thất Tinh Hoàng Tuyền](#)
[Chương 516: Thật May Là Mạch Đại Ca](#)
[Chương 517: Trăm Ca Của Muội Thật Lợi Hại](#)
[Chương 518: Hư Cốc Chân Quân](#)
[Chương 519: Bảo Vệ Vợ](#)
[Chương 520: Duyên Phận Cha Con](#)
[Chương 521: Đồ Nhi Tốt Nhất Thế Gian](#)
[Chương 522: Tiên Nữ Đích Thực](#)
[Chương 523: Tỷ Muội Tình Thâm](#)
[Chương 524: Thật Trùng Hợp](#)
[Chương 525: Ấp Trại Phu Quân](#)
[Chương 526: Mạch Khâm Hiến Kế](#)
[Chương 527: Dao Dao Tất Thắng](#)
[Chương 528: Xuất Bài Không Theo Lễ Thường](#)
[Chương 529: Ba Người Đại Thừa Kỳ](#)
[Chương 530: Dạ Dao Quang Khiêu Chiến](#)
[Chương 531: Tất Cả Đều Là Công Lao Của Trăm Ca](#)
[Chương 532: Tam Mỹ](#)
[Chương 533: Tơ Đoạt Mệnh](#)
[Chương 534: Đạt Được Phong Hào](#)
[Chương 535: Một Cuộc Chiến Dò Xét Tâm Lý](#)
[Chương 536: Tiến Vào Địa Cung](#)
[Chương 537: Con Đường Địa Ngục](#)
[Chương 538: Vạn Quý Tấn Công](#)
[Chương 539: Vân Phi Ly Liễu Minh Cứu Giúp](#)

[Chương 540: Kế Sách Của Trạm Ca](#)
[Chương 541: Trạm Ca Phá Trận](#)
[Chương 542+542: Thánh Liên Cửu Sắc](#)
[Chương 543: Trí Tuệ Cứu Người](#)
[Chương 544: Con Tin Dao Dao](#)
[Chương 545: Tấm Lòng Của Phi Ly](#)
[Chương 546: Trận Pháp Quái Di](#)
[Chương 547: Mùi Vị Của Máy Thời Gian](#)
[Chương 548: Nơi Sâu Nhất Địa Cung](#)
[Chương 549: Tử Vi Đấu Số](#)
[Chương 550: Tử Cục Ngũ Hành](#)
[Chương 551: Chia Đá Nữ Oa](#)
[Chương 552: Những Hiện Tượng Nguy Hiểm Phát Sinh Liên Tục](#)
[Chương 553: Hư Cốc Chết](#)
[Chương 554: Hy Vọng](#)
[Chương 555: Mọi Chặng Thấy Gì Cả](#)
[Chương 556: Một Viên Đá Nữ Oa](#)
[Chương 557: Chia Bảo Vật](#)
[Chương 558: Quái Phi Thiên Hạ](#)
[Chương 559: Nhất Thời Buột Miệng](#)
[Chương 560: Độ Hóa Quách Viện](#)
[Chương 561: Cách Xử Sự Của Văn Cô Cô](#)
[Chương 562: Dao Tỷ Tỷ, Đệ Muốn Một Chữ](#)
[Chương 563: Vì Đã Trưởng Thành](#)
[Chương 564: Phát Hiện Ra Búp Bê](#)
[Chương 565: Nàng Là Vu Thuật Của Ta](#)
[Chương 566: Vĩnh Viễn Không Rời Bỏ Nhau](#)
[Chương 567: Mơ](#)
[Chương 568: Khó Bề Phân Biệt](#)
[Chương 569: Sống Không Thẹn Lòng Với Liễu Gia](#)
[Chương 570: Bài Tarot](#)
[Chương 571: Tấm Lòng Của Ấu Ly](#)

Chương 572: Bài Kiểm Tra